ਆਦਿ ਅੰਗ ੧. ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹੈ। ਜਪੁ ਪੋਲਾ ਬੋਲਣਾ, ਜੱਪੁ ਖਾਣ ਅਰਥ ਹੈ। ਜਬੁ ਜੀ ਸੈਹਬ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ। ਮਹੱਲਾ ਪਹਿਲਾ ਜੀ ਫ਼ੁਰਮਾ ਰਹੇ ਹਨ– "ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਪੁ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਜਪਣ ਦਾ ਪਰਮਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸ਼ੁਭ ਸੱਚਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਅੱਖਰ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ ਵਰਤੇ ਹਨ। ਸਾਹਿਬ ਸੱਸੇ ਕੰਨਾ, ਮੂੰਹ ਅੱਡ ਕੇ ਦੀਰਘ ਲਾਉ, ਹਾਹੇ ਦੀ ਸਿਹਾਰੀ ਲਘੂ ਬੋਲੋ ਜੀ। ਇੱਕਓਅੰਕਾਰ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਕਰੋ। (ਇਕਮਕਾਰ, ਏਕਮਕਾਰ, ਇਕਿਓਅੰਕਾਰ ਇਹ ਗ਼ਲਤ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।) ਊੜੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਹੋੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੀਰਘ ਜਾਣ ਕੇ, ਲੰਬਾ ਪੂਰਾ ਫਬਾ ਕੇ ਇਕੱਠਾ ਇੱਕ-ਓਅੰਕਾਰ ੴ ਬੋਲ। ਸੱਤਿ-ਨਾਮੁ। ਪੁਰ-ਖੁ ਰਾਰਾ ਮੁਕਤਾ ਸਵਾਰ ਕੇ, ਖੱਖੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ, ਰਾਰੇ ਔਂਕੜ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ। ਸੈ ਕਹਿ ਕੇ ਭੱਬੇ ਦੀ ਟਿੱਪੀ ਨੱਕ 'ਚ ਬੋਲੋ ਜੀ ਸੈ-ਭੰ, (ਸੈਬੰ ਜਾ ਸੈਭੰਗ ਗ਼ਲਤ ਉਚਾਰਨ ਹਨ) ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀ। ਪੱਪੇ ਮਗਰੋਂ ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪੋਲਾ ਜਪੁ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ; ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਪੁ॥ ਹਿੰਦੀ 'ਚ ਸਿਹਾਰੀ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਬਿਹਾਰੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਆ-ਦਿ ਕੰਨਾ ਲੰਬਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਸਿਹਾਰੀ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਹੀ ਬੋਲੋ, ਸੱਚੁ ਔਂਕੜ ਭੀ ਲਾਉ, ਆ-ਦਿ ਸੱਚੁ। ਜੁੱਗਾ-ਦਿ ਸੱਚੁ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ; ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ॥ ਭੀ ਨੂੰ ਭ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਹੋੱਸੀ- ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ; ਨਾਨਕ. ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥੧॥ ਹੋ-ਵਈ ਲੱਖ- ਸੋਚੈ. ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ॥ ਚੁੱਪੈ, ਚੁੱਪਿ- ਚੁਪੈ. ਚੁਪਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ॥ ਭੁੱਖਿਆਂ ਭੁੱਖ ਉੱਤਰੀ ਬੰਨ੍ਹਾ- ਭੁਖਿਆ. ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ; ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ॥ ਸਹਸ ਹਜ਼ਾਰ। ਸਹਸ ਤਿੰਨੇ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲ, ਸੈਹਿਸ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਹੋਹਿ ਹੋੜਾ ਲੰਬਾ, ਸਿਹਾਰੀ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਦੀ ਥਾਂ, ਦੁਲਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀਆਂ। ਤ, ਨ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲੋ। ਇੱਕ। ਨਾਲਿ ਦੀ ਸਿਹਾਰੀ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ, ਨਾਲਿ ਦੇ ਲੱਲੇ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਲਾ ਕੇ ਭਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ। ਲੱਖ ਚੱਲੈ- ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ. ਲਖ ਹੋਹਿ; ਤ ਇਕ. ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ॥ ਸੱਚਿਆਰਾ ਸੱਚ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ। ਪਾਲਿ ਕੰਧ। ਤੁੱਟੈ, ਪਾਲਿ ਲੱਲੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀ, ਸਿਹਾਰੀ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ- ਕਿਵ. ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ; ਕਿਵ. ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ॥ ਚੱਲਣਾ- ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ; ਨਾਨਕ. ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ॥੧॥ ਹੋ-ਵਨਿ. ਆਕਾਰ ਐੜੇ ਕੰਨਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਲਾਉ- ਹੁਕਮੀ. ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ; ਹੁਕਮੁ. ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ॥ ਜੀਅ ਦੀ ਬਿਹਾਰੀ ਦੀਰਘ ਬੋਲ ਕੇ, ਐੜਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਲਘੂ ਬੋਲੋ- ਹੁਕਮੀ. ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ; ਹੁਕਮਿ. ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਉੱਤਮੁ ਦੁੱਖ, ਲਿਖਿ ਸੁਖ ਪੋਲੇ ਪਾਈ-ਅਹਿ ਪਾਈ ਕਹਿ ਕੇ, ਐੜਾ ਮੁਕਤਾ ਕਹਿ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ– ਹੁਕਮੀ, ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ; ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ, ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਅਹਿ॥ ਭਵਾਈ-ਅਹਿ, ਭਵਾਈ ਕਹਿ ਕੇ ਐੜਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ, ਐੜੇ ਦੁਲਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀਆਂ– ਇਕਨਾ. ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ; ਇਕਿ, ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਾਈਅਹਿ॥ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ ਸ਼ੁੱਧ ਉਚਾਰੋ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਜੀ 'ਚ, ਬਾਹਰਿ ਦੇ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਕਿਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ- ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ. ਸਭੁ ਕੋ; ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮ. ਨ ਕੋਇ॥ ਜੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਪਿਆਸ, ਅੱਗ, ਦਿਲ ਦਾ ਬੁਝਣਾ ਅਰਥ ਬਣੇ ਤਾਂ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਹੁਕਮ ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਬੁੱਝਾਰਤ ਬੁੱਝਣ ਦਾ ਅਰਥ ਬਣੇ, ਉੱਥੇ ਬੁੱਝੈ- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ; ਤ ਹਉਮੈ. ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ॥੨॥ ਤਾਣੁ ਬਲ। ਗਾਵੈ, ਦੁਲਾਂ ਬੋਲੋ। ਕਿਸੈ ਪੋਲਾ– ਗਾਵੈ ਕੋ ਤਾਣੁ; ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣੁ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਦਾਤਿ; ਜਾਣੈ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਚਾਰ ਸੁੰਦਰ– ਗਾਵੈ ਕੋ; ਗੁਣ ਵਡਿਆਈਆ ਚਾਰ॥ ਵਿੱਦਿਆ, ਵਿਖਮੁ ਪੋਲਾ– ਗਾਵੈ ਕੋ; ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਖੇਹ ਦੇਹ ਲਾਂ ਲੰਬੀ ਬੋਲ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲੋ, ਹਾਹਿਆਂ ਸਿਹਾਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀਆਂ- ਗਾਵੈ ਕੋ; ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ; ਜੀਅ ਲੈ ਫਿਰਿ

ਦੇਹ॥ ਦਿਸੈ ਪੋਲਾ- ਗਾਵੈ ਕੋ; ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ; ਵੇਖੈ ਹਾਦਰਾ ਹਦੂਰਿ॥ ਕਥਨਾ, ਕਥੀ ਪੋਲੇ- ਕਥਨਾ ਕਥੀ; ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਪੋਲੇ- ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ; ਕੋਟੀ.ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ॥ ਥੱਕਿ- ਦੇਦਾ ਦੇ; ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ॥ ਜੁੱਗਾਂ ਜੁੱਗੰਤਰਿ- ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ; ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ॥ ਚੱਲਾਏ- ਹੁਕਮੀ; ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ॥ ਵਿਗਸੈ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ; ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੩॥ ਨਾਇ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ. ਸਾਚੁ ਨਾਇ; ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰੁ॥ ਆਖ-ਹਿ, ਮੰਗ-ਹਿ ਖੱਖਾ ਗੱਗਾ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀਆਂ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ, ਕਸਕੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀਆਂ। ਦੇਹਿ ਲਾਂ ਲੰਬੀ, ਸਿਹਾਰੀ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ। ਦਾਤਾਰੁ, ਦੱਦੇ ਕੰਨਾ, ਰਾਰੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਆਖਹਿ. ਮੰਗਹਿ, ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ; ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਅੱਗੈ। ਜਿਤੁ ਦਰਮਿਆਨਾ। ਦਿਸੈ ਪੋਲਾ- ਫੇਰਿ.ਕਿ ਅਗੈ ਰਖੀਐ; ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ॥ ਮੁਹੌਂ, ਮੰਮੇ ਦਾ ਔਂਕੜ ਸੰਕੋਚ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਦਾ ਕਨੌੜਾ ਖ਼ਾਸ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਚਾੜ੍ ਕੇ ਬੋਲੋ, ਕਨੌੜੇ ਚਾੜ੍ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ- ਮੁਹੌ.ਕਿ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲੀਐ; ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਅੰ ਰਹਿਤ, ਮ੍ਰਿਤ ਮੌਤ ਤੋਂ। ਵੇਲਾ ਸਮਾਂ। ਅੰਮ ਿ੍ਤ ਮੰਮਾ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ। ਵੇੱਲਾ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲਿਆਂ ਅਰਥ ਜੰਗਲ ਬਣੇਗਾ। ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ; ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਕਪੜਾ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ ਸਿਰਪਾਉ। ਕੱਪੜਾ। ਨਦਰੀ ਪੋਲਾ- ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ; ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ॥ ਸੱਚਿਆਰੁ- ਨਾਨਕ. ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ; ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ॥੪॥ ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ; ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ॥ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸ਼ੁੱਧ ਬ੍ਰਹਮਜੀ। ਨਿਰੰਜਨੁ ਦਾ ਜੱਜਾ ਪੂਰੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ਼ ਬੋਲੋ, ਢਿੱਲਾ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਯ ਬੋਲੇਗਾ, ਨੰਨੇ ਔਂਕੜ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ- ਆਪੇ ਆਪਿ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ॥ ਜਿਨਿ, ਤਿਨਿ ਪੋਲੇ. ਨੰਨਿਆਂ ਸਿਹਾਰੀਆਂ ਬੋਲੋ- ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ; ਗਾਵੀਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ; ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ॥ ਪਰਹਰਿ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਦੁੱਖੁ- ਦੁਖੁ ਪਰਹਰਿ; ਸੁਖੁ ਘਰਿ, ਲੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਦੰ ਉਪਦੇਸ਼। ਵੇਦੰ ਵੀਚਾਰ ਗਿਆਨ। ਗੁਰਮੁਖਿ, ਖੱਖੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ। ਰਹਿਆ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਰਿਹਿਆ ਗ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਰਾਰਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ। ਨਾਦੰ, ਵੇਦੰ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪੀਆਂ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ, ਟਿੱਪੀ ਲਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਗੱਗਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਪਿਆਰੇ ਜੀ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਈਸਰੁ ਸ਼ਿਵ ਜੀ। ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖ, (ਮਾ+ਈ) ਮਾ ਮਾਇਆ ਭਾਵ ਲੱਛਮੀ। ਈ ਸੁਰੱਸਤੀ- ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ, ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ; ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ॥ ਕਹਣਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀ- ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ,ਆਖਾ ਨਾਹੀ; ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਬੁਝਾਈ ਸਮਝਾਈ। ਗੁਰਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਬੁੱਝਾਈ- ਗੁਰਾ; ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਸੋ ਉਹ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਵਿਸਰਿ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਜੀਆਂ, ਇੱਕੁ ਔਂਕੜ ਲਘੂ ਲਾਉ। ਸਾਰਿਆਂ ਜੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕੁ ਦਾਤੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ, ਸੋ ਮੈ ਤੇ ਠਮਕੀ ਲਾਈਏ ਤਾਂ ਅਨਰਥ ਬਣੇਗਾ, ਸਾਰਿਆਂ ਜੀਆਂ ਦੇ, ਜੋ ਇਕੁ ਦਾਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਹਨ, ਸੋ ਉਹ ਮੈ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਸੋ ਤੇ ਠਮਕੀ ਲਾਉ। ਮੈ ਰੂਪ। ਮੈਂ ਬੋਲੋ। ਵਿਸ-ਰਿ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ- ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ,ਇਕੁ ਦਾਤਾ; ਸੋ. ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ॥੫॥ ਨ੍ਹਾਵਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਂ। ਨ੍ਹਾਇ ਨਹਾ ਕੇ। ‘ਤੀਰ-ਥਿ’ ਥੱਥੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ- ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ,ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ; ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ.ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ॥ ਸਿਰਠਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਸਿਰ-ਠਿ- ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ. ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ; ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ.ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ॥ ਰਤਨ ਵੈਰਾਗ। ਜਵਾਹਰ ਗਿਆਨ। ਮਾਣਿਕ ਸੰਕੇਤੀ ਅਰਥ ਸ੍ਰਵਣ, ਮੰਨਣ, ਨਿਧਿਆਸਣ। ਸਿਖ ਸਿੱਖਿਆ। ਵਿੱਚਿ, ਤੱਤੇ ਚੱਚੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਮਾ-ਣਿਕ, ਣਾਣੇ ਸਿਹਾਰੀ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ। ਸਿੱਖ- ਮਤਿ ਵਿਚਿ, ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ

ਮਾਣਿਕ; ਜੇ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ॥ ਗੁਰਾ; ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ. ਇਕੁ ਦਾਤਾ; ਸੋ. ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ॥੬॥ ਆਰਜਾ ਉਮਰ, ਦਸੂਣੀ ਦਸ ਗੁਣੀ। ਜੁੱਗ ਗੱਗੇ ਔਂਕੜ ਨ ਲਾਉ। ਦਸੂਣੀ ਦੱਦੇ ਔਂਕੜ ਨ ਲਾਉ- ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ; ਹੋਰ ਦਸੂਣੀ ਹੋਇ॥ ਖੰਡਾਂ, ਚੱਲੈ ਸੱਭੁ- ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਐ; ਨਾਲਿ ਚਲੈ,ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਜਸੁ ਪੋਲਾ, ਕੀਰਤਿ ਤੱਤੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਜੱਗਿ। ਲੇਇ ਲੇ ਲੰਬਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਇ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ; ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ,ਜਗਿ ਲੇਇ॥ ਨਦਰਿ ਮਿਹਰ, ਵਾਤ ਗੱਲ। ਤਿਸੁ ਪੋਲਾ, ਆ-ਵਈ, ਪੁੱਛੈ। ਵਾਤ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੋ, ਜਿੱਥੇ ਭੀ ਵਾਵਾ ਆਵੇ ਭਰਵਾਂ ਹੀ ਬੋਲਣਾ। ਜੇ ਭਰਵਾਂ ਨਾਂ ਬੋਲੀਏ ਤਾਂ ਬੱਬਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਰਵੇਂ ਦਾ ਭਾਵ ਭਾਰਾ ਨਹੀਂ, ਵਾਵੇ ਨੂੰ ਬੱਬਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ- ਜੇ ਤਿਸੁ. ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ; ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ॥ ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ. ਕੀਟੁ ਕਰਿ; ਦੋਸੀ. ਦੋਸੁ ਧਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ; ਗੁਣਵੰਤਿਆ, ਗੁਣੁ ਦੇ॥ ਸੁਝਈ ਦਿਸਦਾ। ਗੁਣੁ ਣਾਣੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ। ਤਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਤੇਹਾ. ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ; ਜਿ. ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ॥੭॥ ਸਿੱਧ ਹਿੰਦੂ ਮਤਿ ’ਚ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ। ਪੀਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਤਿ ’ਚ ਵੱਡੇ ਉਸਤਾਦ, ਗੁਰੂ, ਕਰਾਮਾਤੀ ਨੂੰ ਪੀਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਸੁਰਿ ਦੇਵਤੇ। ਨਾਥ ਮਾਲਕ, ਸੁਆਮੀ। ਸਿੱਧਾਂ ’ਚ ਨੌਂ ਨਾਥ ਮੁਖੀ ਹਨ। ਸੁਣਿਐ ਣਾਣੇ ਬਿਹਾਰੀ ਜਾਂ ਐੜੇ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀ- ਸੁਣਿਐ; ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥ॥ ਨਾਮ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਚਾਰੇ ਨੂੰ ਚਰ ਕੇ, ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਸਹਿਤ ਧਰਮ ਰੂਪੀ ਧਵਲ ਬੈਲ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਕਾਸ’ਚ ਚੁੱਕੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਆਕਾਸ ਐੜੇ ਕੰਨਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਲਾਉ- ਸੁਣਿਐ; ਧਰਤਿ ਧਵਲ ਆਕਾਸ॥ ਲੋਅ ਲੋ ਲੰਬਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਐੜਾ ਮੁਕਤਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ- ਸੁਣਿਐ; ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ॥ ਸਕੈ ਪੋਲਾ- ਸੁਣਿਐ; ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਾ; ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਣਿਐ; ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੮॥ ਸੁਣਿਐ; ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਇੰਦੁ॥ ਮੰਦੁ ਨੀਚ। ਸਾਲਾਹਣ ਦੇ ਸੱਸੇ ਕੰਨਾ ਲਾਉ। ਮੁਖਿ ਦਰਮਿਆਨਾ- ਸੁਣਿਐ; ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ॥ ਜੁਗਤਿ ਜੱਜੇ ਅਧਕ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ ਤੱਤੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ, ਗੱਗੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀ ਲਾਉਣੀ- ਸੁਣਿਐ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ - ਸੁਣਿਐ; ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਾ; ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਣਿਐ; ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ॥੯॥ ਸੱਤੁ ਸੱਚ- ਸੁਣਿਐ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ॥ ਅੱਠਸੱਠਿ ਅਠਾਹਟ। ਇਸਨਾਨੁ ਦੇ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ’ਚ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਸੁਣਿਐ; ਅਠਸਠਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ- ਸੁਣਿਐ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥ ਸਹਜਿ ਨਿਰਯਤਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਹਿਤ। ਸਹਜਿ. ਸ, ਹ, ਮੁਕਤੇ ਬੋਲ ਕੇ, ਜੱਜੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ- ਸੁਣਿਐ; ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਾ; ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਣਿਐ; ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ॥੧੦॥ ਗਾਹ ਗੱਗੇ ਕੰਨਾ ਲੰਬਾ ਬੋਲ ਕੇ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ। ਸਰਾ ਕੰਨੇ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਗੁਣਾਂ- ਸੁਣਿਐ; ਸਰਾ ਗੁਣਾ ਕੇ ਗਾਹ॥ ਸੇਖ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਸੁਣਿਐ; ਸੇਖ ਪੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹ॥ ਰਾਹੁ ਕੰਨਾ ਲੰਬਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਔਂਕੜ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਸੁਣਿਐ; ਅੰਧੇ ਪਾਵਹਿ ਰਾਹੁ॥ ਸੁਣਿਐ; ਹਾਥ ਹੋਵੈ ਅਸਗਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਾ; ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਣਿਐ; ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ॥੧੧॥ ਪੋਲਾ ਗਤਿ ਰੀਤੀ, ਚਾਲੀ, ਵਿਵਸਥਾ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ- ਮੰਨੇ ਕੀ ਗਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਪਿੱਛੈ, ਪਛੁ-ਤਾਇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ; ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ॥ ਕਾ-ਗਦਿ ਪੋਲਾ ਦੱਦੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਲਿਖਣਹਾਰੁ ਪੋਲਾ, ਰਾਰੇ ਔਂਕੜ ਬੋਲੋ- ਕਾਗਦਿ ਕਲਮ; ਨ ਲਿਖਣਹਾਰੁ ॥ ਸਤਸੰਗਤ ’ਚ ਬਹਿ ਇਸਥਿੱਤ ਹੋ ਕੇ। ਬਹਿ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ

ਲਾਉ, ਬੱਬੇ ਦੁਲਾਵਾਂ ਨ ਬੋਲੋ- ਮੰਨੇ ਕਾ; ਬਹਿ ਕਰਨਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ; ਮਨਿ ਕੋਇ॥੧੨॥ ਸੁਰ-ਤਿ ਤੱਤੇ ਸਿਹਾਰੀ ਹੈ। ਬੁੱਧਿ- ਮੰਨੈ; ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ॥ ਸੁਧਿ ਗਿਆਤ। ਸੁੱਧਿ- ਮੰਨੈ; ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੁਧਿ॥ ਮੁਹਿ ਮੂੰਹ। ਮੁਹਿ ਮੰਮੇ ਔਂਕੜ, ਹੋੜਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ- ਮੰਨੈ; ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ॥ ਜਮ ਪੋਲਾ- ਮੰਨੈ; ਜਮ ਕੈ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ; ਮਨਿ ਕੋਇ॥੧੩॥ ਮੰਨੈ; ਮਾਰਗਿ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ॥ ਪੋਲਾ ਪਤਿ ਇੱਜ਼ਤ। ਪਰ-ਗਟ ਪੂਰਾ ਰਾਰਾ ਲਾਉ- ਮੰਨੈ; ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ॥ ਮੌਤ ਦੇ ਅਥਵਾ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾਂ ਰੂਪ ਮਗੁ ਪਗਡੰਡੀਆਂ ਦੇ, ਪੰਥੁ ਰਸਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ। ਮਗੁ ਪੋਲਾ, ਚੱਲੈ- ਮੰਨੈ; ਮਗੁ ਨ ਚਲੈ, ਪੰਥੁ॥ ਮੰਨੈ; ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਸਨਬੰਧੁ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ; ਮਨਿ ਕੋਇ॥੧੪॥ ਮੰਨੈ; ਪਾਵਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ॥ ਮੰਨੈ; ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਸਿਖ ਜੀ ਆਪ ਤਰਦੇ, ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੁ ਰਾਰੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਮੰਨੈ; ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁਰੁ ਸਿਖ॥ ਭਿੱਖ ਭਿੱਖਿਆ। ਭਵ-ਹਿ- ਮੰਨੈ; ਨਾਨਕ. ਭਵਹਿ ਨ ਭਿਖ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ; ਮਨਿ ਕੋਇ॥੧੫॥ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ, ਮੁਖੀ, ਸੰਤ, ਪੰਜ। ਪਰ-ਵਾਣ ਪਰ-ਧਾਨੁ ਪੂਰੇ ਰਾਰੇ ਲਾਉ- ਪੰਚ ਪਰਵਾਣ; ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ; ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ॥ ਰਾਜਾਨੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਸੋਹ-ਹਿ- ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ; ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ॥ ਪੰਚਾ ਕਾ; ਗੁਰੁ ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ; ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਕਰਤੇ ਕੈ ਕਰਣੈ; ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰੁ॥ ਧੌਲੁ ਕੌਣੁ ਕਨੌੜੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਹੋਰ ਥਾਈਂ ਧਉਲ, ਕਉਣ ਹਨ। ਦ-ਇਆ ਦੱਦਾ ਮੁਕਤਾ, ਦੱਦੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀ- ਧੌਲੁ ਧਰਮੁ; ਦਇਆ ਕਾ ਪੂਤੁ॥ ਸੰਤੋਖੁ ਥਾਪਿ ਰਖਿਆ; ਜਿਨਿ ਸੂਤਿ॥ ਬੁੱਝੈ ਸੱਚਿਆਰੁ- ਜੇ ਕੋ ਬੁਝੈ; ਹੋਵੈ ਸਚਿਆਰੁ॥ ਉੱਪਰਿ- ਧਵਲੈ ਉਪਰਿ; ਕੇਤਾ ਭਾਰੁ॥ ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ; ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ॥ ਤਲੈ ਪੋਲਾ- ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ; ਕਵਣੁ ਜੋਰੁ॥ ਜੀਅ ਜਾਤਿ; ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵ॥ ਸਭਨਾ ਲਿਖਿਆ; ਵੁੜੀ ਕਲਾਮ॥ ਲਿਖਿ ਪੋਲਾ, ਖੱਖੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ- ਏਹੁ ਲੇਖਾ; ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ; ਕੇਤਾ ਹੋਇ॥ ਸੁਆਲਿਹੁ ਹਾਹੇ ਔਂਕੜ ਲੰਬਾ ਨ ਬੋਲੋ- ਕੇਤਾ ਤਾਣੁ; ਸੁਆਲਿਹੁ ਰੂਪੁ॥ ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ; ਜਾਣੈ ਕੌਣੁ ਕੂਤੁ॥ ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ; ਏਕੋ ਕਵਾਉ॥ ਦਰੀਆਉ ਦਰਿਆ, ਦ੍ਰਵੀਭੂਤ। ਦਰੀ-ਆਉ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ। ਲੱਖ- ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਏ; ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥ ਕੁਦ-ਰਤਿ ਪੋਲਾ- ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ; ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ; ਏਕ ਵਾਰ॥ ਸਾਂਈਂ- ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ॥ ਸਲਾ-ਮਤਿ ਇਸਥਿੱਤ। ਤੂ ਬਿਨਾ ਟਿੱਪੀ ਬੋਲੋ, ਜਿੱਥੇ ਭੀ ਆਵੇ।- ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ; ਨਿਰੰਕਾਰ॥੧੬॥ ਅਸੰਖ ਅਣਗਿਣਤ। ਜਪ ਪੋਲਾ- ਅਸੰਖ ਜਪ; ਅਸੰਖ ਭਾਉ॥ ਅਸੰਖ ਪੂਜਾ; ਅਸੰਖ ਤਪ ਤਾਉ॥ ਅਸੰਖ ਗਰੰਥ; ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਪਾਠ॥ ਰਹ-ਹਿ- ਅਸੰਖ ਜੋਗ; ਮਨਿ ਰਹਹਿ ਉਦਾਸ॥ ਅਸੰਖ ਭਗਤ; ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ॥ ਪੋਲਾ ਸਤੀ ਸਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ। ਦਾਤਾਰ ਦੱਦੇ ਕੰਨਾ ਲਾਉ- ਅਸੰਖ ਸਤੀ; ਅਸੰਖ ਦਾਤਾਰ॥ ਭੱਖ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਹ ਔਂਕੜ ਲੰਬਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ- ਅਸੰਖ ਸੂਰ; ਮੁਹ ਭਖ ਸਾਰ॥ ਅਸੰਖ ਮੋਨਿ; ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਰ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ; ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ; ਏਕ ਵਾਰ॥ ਸਾਂਈਂ- ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ॥ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ; ਨਿਰੰਕਾਰ॥੧੭॥ ਅਸੰਖ ਮੂਰਖ; ਅੰਧ ਘੋਰ॥ ਹਰਾਮ-ਖੋਰ ਹਰਾਮ ਖਾਣ ਵਾਲੇ- ਅਸੰਖ ਚੋਰ; ਹਰਾਮਖੋਰ॥ ਅਸੰਖ ਅਮਰ; ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਰ॥ ਗਲ ਪੋਲਾ, ਵੱਢ

ਹੱਤਿਆ- ਅਸੰਖ ਗਲ ਵਢ; ਹਤਿਆ ਕਮਾਹਿ॥ ਅਸੰਖ ਪਾਪੀ; ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਅਸੰਖ ਕੂੜਿਆਰ; ਕੂੜੇ ਫਿਰਾਹਿ॥ ਮਲੁ ਪੋਲਾ। ਭੱਖਿ- ਅਸੰਖ ਮਲੇਛ; ਮਲੁ ਭਖਿ ਖਾਹਿ॥ ਸਿਰਿ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ- ਅਸੰਖ ਨਿੰਦਕ; ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ॥ ਨਾਨਕੁ; ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ; ਏਕ ਵਾਰ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ॥ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ; ਨਿਰੰਕਾਰ॥੧੮॥ ਅਸੰਖ ਨਾਵ; ਅਸੰਖ ਥਾਵ॥ ਅ-ਗੰਮ। ਲੱਲੇ ਹੋੜਾ ਹੋਰ ਲੰਬਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਐੜਾ ਬੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ; ਅਸੰਖ ਲੋਅ॥ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋ ਕੇ ਭਾਵ ਪੁੱਠੇ ਲਮਕ ਕੇ ਵਾ ਸਿਰਿ ਦੇ ਭਾਰੁ ਭਾਵ ਅਤੀ ਹੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੋ ਕੇ। ਕਹ-ਹਿ ਕਹ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਕੇ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ- ਅਸੰਖ ਕਹਹਿ; ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋਇ॥ ਸਾਲਾਹ ਜਿਵੇਂ ਕੀਰਤਨ 'ਚ ਇਕੱਠੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਅੱਖਰੀ, ਸਾਲਾਹ ਸੱਸੇ ਕੰਨਾ ਲਾਉ- ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ; ਅਖਰੀ ਸਾਲਾਹ॥ ਗੀਤ ਜਸ, ਕੀਰਤਨ। ਗਾਹ ਅਸਥਾਨ- ਅਖਰੀ; ਗਿਆਨੁ ਗੀਤ ਗੁਣ ਗਾਹ॥ ਲਿਖਣੁ ਪੋਲਾ। ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ, ਣਾਣਿਆਂ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਅਖਰੀ; ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ॥ ਅੱਖਰਾਂ- ਅਖਰਾ ਸਿਰਿ; ਸੰਜੋਗੁ ਵਖਾਣਿ॥ ਏਹਿ ਈੜੀ ਲਾਂ ਲੰਬੀ ਬੋਲ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਜਿਨਿ ਏਹਿ ਲਿਖੇ; ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ॥ ਜਿਵ ਫੁਰਮਾਏ; ਤਿਵ ਤਿਵ ਪਾਹਿ॥ ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ; ਤੇਤਾ ਨਾਉ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਨਾਹੀ ਕੋ ਥਾਉ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ; ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ; ਏਕ ਵਾਰ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ॥ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ; ਨਿਰੰਕਾਰ॥੧੯॥ ਭਰੀਐ ਹਥੁ ਪੈਰੁ; ਤਨੁ ਦੇਹ॥ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ; ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ॥ ਕੱਪੜੁ- ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ; ਕਪੜੁ ਹੋਇ॥ ਸਾਬੂਣੁ ਬੱਬੇ ਦੁਲੈਂਕੜ ਲੰਬੇ ਲਾ ਕੇ, ਣਾਣੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਦੇ ਸਾਬੂਣੁ; ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ॥ ਪੱਪਾਂ- ਭਰੀਐ ਮਤਿ; ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਓਹੁ ਹੋੜਾ ਲੰਬਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਓਹੁ ਧੋਪੈ; ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ; ਆਖਣੁ ਨਾਹਿ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਣਾ; ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਹੁ॥ ਆਪੇ ਬੀਜਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ; ਹੁਕਮੀ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ॥੨੦॥ ਤਪੁ ਦਤੁ ਪੋਲਾ- ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ; ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ॥ ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ; ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ॥ ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ; ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਉ॥ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਨਾਸ, ਗਤੀ ਹੋਣੀ। ਗਤਿ, ਮਲਿ ਪੋਲੇ- ਅੰਤਰਗਤਿ; ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਨਾਉ॥ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ; ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕੀਤੇ; ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਸੁ-ਅਸਤਿ ਹੇ ਕਲਿਆਣ ਸਰੂਪ ਜੀ! ਬਰਮਾਉ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੀ, ਬਾਣੀ ਬਣਾਵਟ, ਆਪ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਆਥਿ ਹੋ- ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ; ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ॥ ਸੱਤਿ ਸੱਚ ਸਰੂਪ। ਸੁਹਾਣੁ ਸੋਭਨੀਕ- ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ; ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ॥ ਵੇਲਾ ਹਿੰਦੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹਿੰਦੂ ਵੇਲਾ, ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਖਤੁ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਲਾ ਲੱਲੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ। ਥਿੱਤਿ ਤੱਤੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਵਖਤੁ ਪੋਲਾ- ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ, ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ; ਕਵਣ ਥਿਤਿ, ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ॥ ਰੁੱਤੀ, ਕਵਣਿ, ਕਵਣੁ ਪਹਿਲੇ ਣਾਣੇ ਸਿਹਾਰੀ, ਦੂਜੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ। ਮਾਹੁ ਹਾਹੇ ਔਂਕੜ ਲੰਬਾ ਨ ਬੋਲੋ- ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ. ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ; ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ॥ ਪਾਈਆ ਪਾਇਆ- ਵੇਲ. ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ; ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ॥ ਪੋਲਾ ਕਾਦੀਆ ਕਾਜ਼ੀਆਂ- ਵਖਤੁ. ਨ ਪਾਇਓ ਕਾਦੀਆ; ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ॥ ਥਿਤਿ ਵਾਰੁ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ; ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ॥ ਜਾ ਕਰਤਾ, ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ; ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ॥ ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ, ਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ; ਕਿਉ ਵਰਨੀ. ਕਿਵ ਜਾਣਾ॥ ਦੂ ਤੋਂ- ਨਾਨਕ. ਆਖਣਿ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ; ਇਕ ਦੂ ਇਕੁ,ਸਿਆਣਾ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ,

ਵਡੀ ਨਾਈ; ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ॥ ਅੱਗੈ ਗ-ਇਆ। ਆਪੌਂ ਕਨੌੜਾ ਪੂਰਾ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਨਾਨਕ. ਜੇ ਕੋ ਆਪੌਂ ਜਾਣੈ; ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ॥੨੧॥ ਪਾ-ਤਾ-ਲਾ ਆ-ਗਾ-ਸਾ ਦੇ ਪੱਪੇ ਤੇ ਐੜੇ ਦਾ ਕੰਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲੋ। ਲੱਖ- ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ; ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ॥ ਓੜਕ ਅਖੀਰ। ਹੋੜਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲੋ। ਥੱਕੇ- ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ; ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ॥ ਅਸੁਲੂ ਅਸਲ 'ਚ। ਸੱਸੇ ਔਂਕੜ ਲਘੂ ਬੋਲ ਕੇ, ਲੱਲੇ ਦੁਲੈਂਕੜ ਲਾ ਕੇ ਅ-ਸੁ-ਲੂ ਬੋਲੋ- ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ; ਅਸੁਲੂ ਇਕੁ ਧਾਤੁ॥ ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ ਲਿਖੀਐ; ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਵਡਾ ਆਖੀਐ; ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੁ॥੨੨॥ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ; ਏਤੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ॥ ਅਤੈ ਪੋਲਾ। ਪਵ-ਹਿ। ਸਮੁੰਦਿ ਸੱਸਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲਣਾ। ਜਾਣੀ-ਅਹਿ ਐੜਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਨਦੀਆ ਅਤੈ ਵਾਹ; ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ, ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ॥ ਸਮੁੰਦ ਸੱਸੇ ਔਂਕੜ ਨ ਲਾਉ। ਧਨੁ ਪੋਲਾ। ਸਾਹ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਕੰਨਾ ਦੀਰਘ ਲਾ ਕੇ, ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਲਘੂ ਬੋਲੋ- ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ; ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ॥ ਤੁੱਲਿ, ਵੀਸਰ-ਹਿ- ਕੀੜੀ ਤੁਲਿ ਨ ਹੋਵਨੀ; ਜੇ ਤਿਸੁ, ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰਹਿ॥੨੩॥ ਅੰਤੁ ਔਂਕੜ ਲਾਉ। ਕਹ-ਣਿ- ਅੰਤੁ ਨ. ਸਿਫਤੀ; ਕਹਣਿ. ਨ ਅੰਤੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ. ਕਰਣੈ; ਦੇਣਿ. ਨ ਅੰਤੁ॥ ਸੁਣ-ਣਿ ਣਾਣੇ ਬੋਲੋ- ਅੰਤੁ ਨਾ. ਵੇਖਣਿ; ਸੁਣਣਿ. ਨ ਅੰਤੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ; ਕਿਆ ਮਨਿ ਮੰਤੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ; ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਅੰਤ ਕਾਰਣਿ; ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹਿ॥ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ; ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ॥ ਏਹੁ ਅੰਤੁ; ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ; ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਊਚਾ ਥਾਉ॥ ਉੱਪਰਿ- ਊਚੇ ਉਪਰਿ; ਊਚਾ ਨਾਉ॥ ਏ-ਵੱਡੁ- ਏਵਡੁ ਊਚਾ; ਹੋਵੈ ਕੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਊਚੇ ਕਉ; ਜਾਣੈ ਸੋਇ॥ ਜੇ-ਵੱਡੁ- ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ; ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ; ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ॥੨੪॥ ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ; ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਇ॥ ਤਿਲੁ ਪੋਲਾ- ਵਡਾ ਦਾਤਾ; ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥ ਕੇਤੇ, ਜੋਧ ਜੱਜਾ ਕਸਕੇ ਬੋਲੋ, ਢਿੱਲਾ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਯ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ- ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ; ਜੋਧ ਅਪਾਰ॥ ਕੇਤਿਆ ਗਣਤ; ਨਹੀ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਖਪਿ ਪੋਲਾ, ਤੁੱਟਹਿ- ਕੇਤੇ; ਖਪਿ ਤੁਟਹਿ ਵੇਕਾਰ॥ ਮੁਕਰੁ ਪੋਲਾ ਬੋਲਣ ਨਾਲ, ਅਰਥ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੁੱਕਰੁ ਬੋਲੋ- ਕੇਤੇ; ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ॥ ਕੇਤੇ ਮੂਰਖ; ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ॥ ਕੇਤਿਆ; ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਦ ਮਾਰ॥ ਏਹਿ ਲਾ ਲੰਬੀ ਬੋਲ ਕੇ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਘੂ ਬੋਲੋ- ਏਹਿ ਭਿ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ; ਦਾਤਾਰ॥ ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੀ; ਭਾਣੈ ਹੋਇ॥ ਹੋਰੁ; ਆਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਖਾਇਕੁ ਮੂਰਖ- ਜੇ ਕੋ ਖਾਇਕੁ; ਆਖਣਿ ਪਾਇ॥ ਜੇਤੀਆ ਜਿਤਨੀਆਂ- ਓਹੁ ਜਾਣੈ; ਜੇਤੀਆ ਮੁਹਿ ਖਾਇ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੈ; ਆਪੇ ਦੇਇ॥ ਆਖਹਿ; ਸਿ ਭਿ ਕੇਈ ਕੇਇ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ, ਸੱਸਿਆਂ ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਬਿੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀਆਂ- ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ; ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ॥ ਨਾਨਕ; ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥੨੫॥ ਅਮੁੱਲ ਅਮੁੱਲਿ ਅਮੁੱਲਾ ਅਮੁੱਲੁ ਅਮੁੱਲੋ ਅਧਕ ਨਾਲ ਬੋਲੋ, ਅਮੁਲ ਲੱਲੇ ਔਂਕੜ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ। ਅਮੁਲ ਅਮੋਲਕ- ਅਮੁਲ ਗੁਣ; ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ॥ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ; ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ॥ ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ; ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ॥ ਅਮੁਲ ਭਾਇ; ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ॥ ਅਮੁਲੁ ਧਰਮੁ; ਅਮੁਲੁ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਲੱਲਿਆਂ ਔਂਕੜ ਬੋਲੋ। ਤੁੱਲੁ- ਅਮੁਲੁ ਤੁਲੁ; ਅਮੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ; ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ; ਅਮੁਲੁ ਫੁਰਮਾਣੁ॥ ਅਮੁਲੋ ਅਮੁਲੁ; ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਆਖਿ ਆਖਿ; ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਆਖ-ਹਿ ਖੱਖਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲਣਾ, ਦੁਲਾਂ ਨਹੀਂ

ਲਾਉਣੀਆਂ- ਆਖਹਿ ਵੇਦ; ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ॥ ਆਖਹਿ; ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ॥ ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ; ਆਖਹਿ ਇੰਦ॥ ਤੈ ਅਤੇ- ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ; ਤੈ ਗੋਵਿੰਦ॥ ਆਖਹਿ ਈਸਰ; ਆਖਹਿ ਸਿਧ॥ ਬੁੱਧ ਬੁੱਧੀਵਾਨ, ਬੁੱਧ ਨਛੱਤਰ, ਬੋਧਾ ਅਵਤਾਰ- ਆਖਹਿ; ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ॥ ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ; ਆਖਹਿ ਦੇਵ॥ ਆਪ ਜੀ ਤੋਂ ਅਪਣੇ ਸੀਸ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਸੇਵ ਸੇਵਕ- ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ; ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ॥ ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ; ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ॥ ਕਹਿ ਕੱਕਾ ਮੁਕਤਾ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ। ਉੱਠਿ ਉੱਠਿ ਸਿਹਾਰੀਆਂ ਲਾਉ- ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ; ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿ॥ ਏੱਤੇ, ਕ-ਰੇਹਿ ਰਾਰੇ ਲਾਂ ਲੰਬੀ ਬੋਲ ਕੇ ਹਿ ਬੋਲੋ- ਏਤੇ ਕੀਤੇ; ਹੋਰਿ ਕਰੇਹਿ॥ ਤਾ ਅਰਥ ਸੇਕ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤਾਂ ਬੋਲੋ। ਸਕ-ਹਿ ਪੋਲਾ- ਤਾ. ਆਖਿ ਨ ਸਕਹਿ; ਕੇਈ ਕੇਇ॥ ਜੇਵੱਡੁ, ਤੇਵੱਡੁ- ਜੇਵਡੁ ਭਾਵੈ; ਤੇਵਡੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ; ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਆਖੈ; ਬੋਲੁ ਵਿਗਾੜੁ॥ ਸਿਰਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ। ਗਾ-ਵਾ-ਰਾ ਮੂਰਖ- ਤਾ ਲਿਖੀਐ; ਸਿਰਿ ਗਾਵਾਰਾ ਗਾਵਾਰੁ॥੨੬॥ ਸੋ ਦਰੁ ਕੇਹਾ, ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ; ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ॥ ਵਾਵਣ-ਹਾਰੇ- ਵਾਜੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ; ਕੇਤੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ॥ ਕੇਤੇ. ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਨਿ; ਕੇਤੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ॥ ਗਾਵ-ਹਿ ਵਾਵੇ ਦੁਲਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀਆਂ, ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਪਉਣੁ ਦੇ ਣਾਣੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਗਾਵਹਿ ਤੁਹਨੋ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਗਾਵੈ ਰਾਜਾਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ॥ ਚਿੱਤੁ, ਗੁਪਤੁ ਪੋਲਾ ਤੱਤੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ, ਪੱਪਾ ਮੁਕਤਾ ਹੈ- ਗਾਵਹਿ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ, ਲਿਖਿ ਜਾਣਹਿ; ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਹਿ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ; ਸੋਹਨਿ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ॥ ਦਰਿ ਸਭਾ, ਮੰਡਲੀ। ਨੱਾਲੇ- ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ, ਇਦਾਸਣਿ ਬੈਠੇ; ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ. ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ; ਗਾਵਨਿ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰੇ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਪੋਲੇ- ਗਾਵਨਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ; ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ॥ ਪੜ੍ਹਨਿ, ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ। ਨੱਾਲੇ- ਗਾਵਨਿ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸਰ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ॥ ਮੱਛ ਮਾਤ ਲੋਕ। ਪ-ਇਆਲੇ ਪੱਪਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਪੱਪੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਗਾਵਹਿ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ; ਸੁਰਗਾ ਮਛ ਪਇਆਲੇ॥ ਗਾਵਨਿ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ; ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ॥ ਮਹਾ ਬਲ ਪੋਲਾ- ਗਾਵਹਿ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ; ਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡਾ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਧਾਰੇ॥ ਤੁਧੁ ਨੋ, ਧੱਦੇ ਔਂਕੜ ਲਾਓ। ਰੱਤੇ- ਸੇਈ ਤੁਧੁ ਨੋ ਗਾਵਹਿ, ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ; ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ॥ ਚਿੱਤਿ ਤੱਤੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ- ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ, ਸੇ. ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ; ਨਾਨਕੁ. ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ, ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ; ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ, ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ; ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ. ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ; ਜਿਵ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਕਰਸੀ; ਹੁਕਮੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ. ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ; ਨਾਨਕ. ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ॥੨੭॥ ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖੁ, ਸਰਮੁ ਪਤੁ ਝੋਲੀ; ਧਿਆਨ ਕੀ. ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ॥ ਖਿੰਥਾ ਖ਼ਫਨੀ। ਕਾਇਆ ਦੇਹ- ਖਿੰਥਾ, ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ; ਜੁਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਜੱਗੁ- ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ; ਮਨਿ ਜੀਤੈ ਜਗੁ ਜੀਤੁ॥ ਆ-ਦੇਸੁ ਨਮਸਕਾਰ- ਆਦੇਸੁ; ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ॥ ਅਨੀ-ਲੁ। ਅਨਾ-ਹਤਿ ਪੋਲਾ, ਤੱਤੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ- ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ. ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ॥੨੮॥

ਭੁਗ-ਤਿ ਪੋਲਾ, ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੋਲੇ। ਵੱਜਹਿ ਮਿਲਵਾ- ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ, ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਣਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦ॥ ਨੱਥੀ, ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ- ਆਪਿ ਨਾਥੁ, ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾ ਕੀ; ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਰਾ ਸਾਦ॥ ਦੁਇ ਈੜੀ ਸਿਹਾਰੀ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਦੁਇ, ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ; ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ॥ ਆਦੇਸੁ; ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ- ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ. ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ॥੨੯॥ ਏਕਾ ਮਾਈ. ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ; ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਇਕੁ ਸੰਸਾਰੀ. ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ; ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀ ਬਾਣੁ॥ ਜਿਵ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ; ਜਿਵ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣੁ॥ ਓਹੁ ਹਾਹੇ ਔਂਕੜ- ਓਹੁ ਵੇਖੈ, ਓਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ; ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ॥ ਆਦੇਸੁ; ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ- ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ. ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ॥੩੦॥ ਆਸਣੁ ਲੋਇ ਲੋਇ; ਭੰਡਾਰ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ; ਸੁ ਏਕਾ ਵਾਰ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੇ ਕੀ; ਸਾਚੀ ਕਾਰ॥ ਆਦੇਸੁ; ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ- ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ. ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ॥੩੧॥ ਦੂ ਤੋਂ। ਜੀਭੌ ਕਨੌੜਾ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲੋ, ਲੱਖ। ਵੀਸ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੋ, ਬੱਬਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ- ਇਕ ਦੂ ਜੀਭੌ. ਲਖ ਹੋਹਿ; ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ॥ ਗੇੜਾ ਵਾਰੀ। ਲੱਖੁ ਲੱਖੁ, ਜੱਗਦੀਸ- ਲਖੁ ਲਖੁ ਗੇੜਾ ਆਖੀਅਹਿ; ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸ॥ ਚੜੀਐ ਚੜ੍ਹਨੇ ਕਰਕੇ। ਇੱਕੀਸ ਇੱਕ ਰਾਮ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੋਈਦਾ ਹੈ- ਏਤੁ ਰਾਹਿ, ਪਤਿ ਪਵੜੀਆ; ਚੜੀਐ ਹੋਇ ਇਕੀਸ॥ ਗੱਲਾਂ ਆ-ਕਾਸ- ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਆਕਾਸ ਕੀ; ਕੀਟਾ ਆਈ ਰੀਸ॥ ਠੀਸ ਗੱਪਾਂ- ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ; ਕੂੜੀ. ਕੂੜੈ ਠੀਸ॥੩੨॥ ਆਖਣਿ ਜੋਰੁ; ਚੁਪੈ. ਨਹ ਜੋਰੁ॥ ਜੋਰੁ ਨ. ਮੰਗਣਿ; ਦੇਣਿ. ਨ ਜੋਰੁ॥ ਜੋਰੁ ਨ. ਜੀਵਣਿ; ਮਰਣਿ. ਨਹ ਜੋਰੁ॥ ਜੋਰੁ ਨ. ਰਾਜਿ ਮਾਲਿ; ਮਨਿ ਸੋਰੁ॥ ਗਿਆ-ਨਿ, ਵੀਚਾ-ਰਿ ਕੰਨੇ ਲੰਬੇ ਲਾ ਕੇ ਸਿਹਾਰੀਆਂ ਲਾਉ- ਜੋਰੁ ਨ ਸੁਰਤੀ; ਗਿਆਨਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਜੁਗਤੀ ਪੋਲਾ, ਛੁੱਟੈ- ਜੋਰੁ ਨ ਜੁਗਤੀ; ਛੁਟੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਜੋਰੁ; ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸੋਇ॥ ਉੱਤਮੁ, ਨੀਚੁ ਬਿਹਾਰੀ ਲੰਬੀ ਬੋਲ ਕੇ, ਚੱਚੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਨਾਨਕ; ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਨ ਕੋਇ॥੩੩॥ ਰੱਤੀ, ਰੁੱਤੀ, ਥਿੱਤੀ- ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ; ਥਿਤੀ ਵਾਰ॥ ਪਵਣ ਪਾਣੀ; ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ, ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ; ਧਰਮਸਾਲ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ; ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਰੰਗ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ; ਅਨੇਕ ਅਨੰਤ॥ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ; ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸਚਾ ਆਪਿ; ਸਚਾ ਦਰਬਾਰੁ॥ ਤਿਥੈ ਸੋਹਨਿ; ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ; ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਕਚ ਪਕਾਈ; ਓਥੈ ਪਾਇ॥ ਗ-ਇਆ- ਨਾਨਕ; ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ॥੩੪॥ ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ; ਏਹੋ ਧਰਮੁ॥ ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ; ਆਖਹੁ ਕਰਮੁ॥ ਕਾਨ੍- ਕੇਤੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਵੈਸੰਤਰ; ਕੇਤੇ ਕਾਨ ਮਹੇਸ॥ ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ; ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ॥ ਧੂ ਧਰੂ ਭਗਤ ਜੀ। ਕਰਮ-ਭੂਮੀ- ਕੇਤੀਆ ਕਰਮਭੂਮੀ, ਮੇਰ ਕੇਤੇ; ਕੇਤੇ ਧੂ, ਉਪਦੇਸ॥ ਕੇਤੇ ਇੰਦ ਚੰਦ, ਸੂਰ ਕੇਤੇ; ਕੇਤੇ ਮੰਡਲ ਦੇਸ॥ ਕੇਤੇ ਸਿਧ ਬੁਧ, ਨਾਥ ਕੇਤੇ; ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਵੇਸ॥ ਕੇਤੇ ਦੇਵ ਦਾਨਵ, ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ; ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦ॥ ਪਾਤ ਤਖ਼ਤ। ਨਰਿੰਦ ਰਾਜੇ- ਕੇਤੀਆ ਖਾਣੀ, ਕੇਤੀਆ ਬਾਣੀ; ਕੇਤੇ ਪਾਤ ਨਰਿੰਦ॥ ਕੇਤੀਆ ਸੁਰਤੀ. ਸੇਵਕ ਕੇਤੇ; ਨਾਨਕ. ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤੁ ॥੩੫॥ ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ; ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੰਡੁ॥ ਤਿਥੈ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ; ਕੋਡ ਅਨੰਦੁ॥ ਸਰਮ ਖੰਡ ਕੀ; ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ॥

ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ; ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪੁ॥ ਤਾ ਕੀਆ ਗਲਾ; ਕਥੀਆ ਨਾ ਜਾਹਿ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ; ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ॥ ਸਿਹਾਰੀਆਂ ਲਾਉ– ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ; ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ॥ ਸੁੱਧਿ- ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ; ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ॥੩੬॥ ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ; ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ॥ ਤਿਥੈ; ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ॥ ਤਿਥੈ; ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰ॥ ਤਿਨ ਮਹਿ; ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ॥ ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਦਰਮਿਆਨਾ– ਤਿਥੈ; ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ॥ ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ; ਨ ਕਥਨੇ ਜਾਹਿ॥ ਮਰ-ਹਿ- ਨਾ ਓਹਿ ਮਰਹਿ; ਨ ਠਾਗੇ ਜਾਹਿ॥ ਵਸੈ ਪੋਲਾ– ਜਿਨ ਕੈ; ਰਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਵਸ-ਹਿ ਪੋਲਾ– ਤਿਥੈ ਭਗਤ ਵਸਹਿ; ਕੇ ਲੋਅ॥ ਕਰ-ਹਿ- ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ; ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਇ॥ ਵਸੈ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ ਹੈ। ਸੱਚਖੰਡਿ– ਸਚਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ॥ ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ; ਵਰਭੰਡ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਥੈ; ਤ. ਅੰਤ ਨ ਅੰਤ॥ ਤਿਥੈ. ਲੋਅ ਲੋਅ; ਆਕਾਰ॥ ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ; ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ॥ ਵਿਗਸੈ ਪੋਲਾ– ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ; ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ; ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ॥੩੭॥ ਜਤੁ ਪੋਲਾ– ਜਤੁ ਪਾਹਾਰਾ; ਧੀਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰੁ॥ ਅਹ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲ ਕੇ, ਰਣਿ ਣਾਣੇ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਅਹ-ਰਣਿ ਬੋਲੋ। ਹਥੀ-ਆਰੁ ਥੱਥੇ ਦੀ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ, ਹਾਹੇ ’ਤੇ ਅਧਕ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ– ਅਹਰਣਿ ਮਤਿ; ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ॥ ਸੁਨਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਖੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਖਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਖਲਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਮੂਰਖਾਂ ਹੈ। ਖੱਲਾ- ਭਉ ਖਲਾ; ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾਉ॥ ਤਿਤੁ ਦਰਮਿਆਨਾ– ਭਾਂਡਾ ਭਾਉ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ॥ ਟਕਸਾਲ ਪੋਲਾ– ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ; ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ; ਤਿਨ ਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ॥੩੮॥ ਸੱਸਾ ਮੁਕਤਾ ਸਵਾਰ ਕੇ ਬੋਲੋ, ਹੋੜਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਕੱਕੇ ਔਂਕੜ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਲਾਉ– ਸਲੋਕੁ॥ ਮ-ਹੱਤੁ ਵੱਡੀ। ਮਾਤਾ ਪੋਲਾ– ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ, ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ; ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ॥ ਖੇਲੈ, ਜੱਗ-ਤੁ- ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ, ਦਾਈ ਦਾਇਆ; ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ॥ ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ; ਵਾਚੈ ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ॥ ਕਰਮੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ; ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ॥ ਮ-ਸੱਕਤਿ– ਜਿਨੀ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ॥ ਉੱਜਲੇ ਕੇੱਤੀ ਛੁੱਟੀ– ਨਾਨਕ. ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥॥

ਮਹੱਲਾ ਉਚਾਰਨ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਨਤੀ– ਅਰਬੀ ’ਚ ਮਹੱਲਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ’ਚ ਮਹੱਲਾ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਦੂਜੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਤੀਜੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਦਿ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਵਾਚਿਕ ਹੈ। ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ’ਚ ਅਕਾਲ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਨਾਮ, ਰਾਮ ਭਗਵਾਨ, ਖੁਦਾਇ, ਭਗਵੰਤ, ਨਿਰਵੈਰੁ, ਕੇਸਵ, ਹਰਿ ਆਦਿ ਜਿਤਨੇ ਵੀ ਉਸਤਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਪੁਲਿੰਗ ਹਨ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਭੇਦ ਇੱਕ ਜੋਤਿ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਹਲਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਮਹਲਾ ਦੇ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਮਹਿਲਾ ਕਹਿਣਾ ਗ਼ਲਤੀ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਮਾਣ– ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਚੱਲੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ’ਚ, ਸੀਨੇ ਬਸੀਨੇ ਮਹੱਲਾ ਹੀ ਸੰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਵਾ ਲੱਖ ਨਾਲ, ਇੱਕ ੨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਲੜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ, ਆਪ ਸੰਥਾ ਕਰਾਉਣ ਸਮੇਂ, ਮਹੱਲਾ ਅੱਖਰ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਅਸੰਖ ਸੂਰਜਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਜੇ ਆਪਾਂ ਬਾਣੀ ਸੁਣਾਈਏ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਮਹੱਲਾ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੀ।

ਤੀਜਾ ਪ੍ਰਮਾਣ– ਅਰਬੀ 'ਚ ਮਹੱਲਾ ਉੱਤਰਨੇ ਦੀ ਥਾਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਹਿਲੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਦੇ ਰਿਦੇ 'ਚ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉੱਤਰੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਹਿਲੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੂਜੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲ 'ਚ ਉੱਤਰੇ। ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਰਿਦਾ ਗੁਰਬਾਣੀ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਉੱਤਰਨੇ ਦੀ ਥਾਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਹੱਲਾ ਕਹਾਏ।
ਹਰਿ ਮੇਰੋ ਪਿਰੁ; ਹਉ. ਹਰਿ ਕੀ ਬਹੁਰੀਆ॥(੪੮੩) ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਮੰਨੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਿਸ ਸਬਦ 'ਚ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਮਹਿਲਾ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਲਈ, ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਮਹੱਲਾ ਪਹਿਲਾ, ਦੂਜਾ, ਤੀਜਾ, ਚਉਥਾ, ਪੰਜਵਾਂ, ਨਾਵਾਂ ਉਚਾਰਨ ਬਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆਪ ਇਉਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ– (੧੪)ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥ ਮੋਤੀ ਤ ਮੰਦਰ ਊਸਰਹਿ; ਰਤਨੀ ਤ ਹੋਹਿ ਜੜਾਉ॥ ਪਹਿਲਾ ੧ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਲਾ ਦੋ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ।(ਅੰਗ ੧੬੩) ਸਿਮ–ਿ੍ਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ– ਪੰਡਿਤੁ; ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੜਿਆ॥ ਜੋਗੀ; ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖੁ ਕਰਿਆ॥ ਮੈ ਮੂਰਖ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਪੜਿਆ॥੧॥ ਅੰਕ ੪ ਨੂੰ ਚਉਥਾ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਮਹਲਾ ਤੀਜਾ) ਪ੍ਰਭੁ ਸਚੜਾ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਕਾਰਜੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ॥(੫੮੨) ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਥਾ॥(੬੦੪) ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਿਲਾ ਦੁਤੁਕੀ॥(੬੩੬) ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ॥(੬੬੪) ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ॥(੧੧੬੯)
ਮਹੱਲਾ 'ਤੇ ਅਧਕ ਲਾਉਣ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਨਤੀ– ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ॥ ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾ; ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ ਕੁਰਾਣੁ॥(੧੪੦) ਮਸੱਕਤਿ ਮੁਸੱਲਾ ਅਧਕ ਲਾ ਕੇ ਬੋਲਣੇ, ਇਉਂ ਮਹੱਲਾ ਵੀ ਅਧਕ ਲਾ ਕੇ ਹੀ ਬੋਲਣਾ, ਪਰ ਅਧਕ ਲਿਖਣਾ ਨਹੀਂ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀ! ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਟਿ ਨਮਸਕਾਰ। ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਸੋਦਰੁ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ੩੪੭ ਅੰਗ 'ਤੇ ਆਸਾ ਰਾਗ 'ਚ ਭੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ੩੧ ਰਾਗਾਂ 'ਚ ਉਚਾਰੀ ਹੈ।
ਆੱਸਾ– ਸੋਦਰੁ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਿਤੁ ਦਰਮਿਆਨਾ ਸਮੱਾਲੇ– ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ, ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ; ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ॥ ਨਾਦ ਧੁਨ। ਵਾਵਣਹਾਰੇ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਵੱਾਜੇ ਕੇੱਤੇ– ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ; ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ॥ ਕਹੀ–ਅਹਿ ਦਾ ਅ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ– ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ, ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ; ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਗਾਵੈ ਰਾਜਾਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ॥ ਗਾ–ਵਨਿ ਨੰਨੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਚਿੱਤੁ– ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ; ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਬ੍ਰੈਹਮਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ, ਬ੍ਰਹ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲ ਕੇ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੋਲੋ– ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ; ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਇੰਦ੍ਰ . ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ; ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ; ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਪੋਲੇ– ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ; ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ॥
ਜਿੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਅਰਥ ਬਣੇ, ਉੱਥੇ ਪੜ੍ਹੇ, ਪੜ੍ਹਨ ੜਾੜਾ ਭਾਰਾ ਕਰਨਾ, ਭਾਵ ੜਾੜੇ ਨੂੰ ਹਲੰਤ ਲਾਉਣਾ। ਜਿੱਥੇ (ਪੜੇ ਪੜਨ) ਪੈਣ ਦਾ ਅਰਥ ਬਣੇ ਉੱਥੇ ੜਾੜੇ ਨੂੰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ, ਪੜ੍ਹਨਿ ਜੁੱਗੁ ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅੱਖਰ ੨ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਮੰਨ ਕੇ, ਅੱਖਰ ੨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰ ਕੇ, ਸ੍ਰਬੱਤ ਦੇ ਭਲੇ ਹਿਤ, ਹੁਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਪੜ੍ਹਨਿ, ਜੁੱਗੁ– ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ, ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸੁਰ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ॥ ਮੋਹਣੀਆ ਅਪੱਛਰਾਂ। ਪ–ਇਆਲੇ ਪੱਪੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ। ਮੱਛੁ– ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ; ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ,ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ; ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ; ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ॥ ਬ੍ਰੈਹਮੰਡਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ, ਬ੍ਰਹ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲ ਕੇ ਬ੍ਰਹ–ਮੰਡਾ ਬੋਲੋ– ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ

ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ॥ ਰੱਤੇ- ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ,ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ; ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ॥ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ, ਸੇ. ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ; ਨਾਨਕੁ. ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ॥ ਭੀ ਨੂੰ ਬੱਬਾ ਭਾਰਾ ਬ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ, ਸਾਫ਼ ਭੱਭਾ ਬੋਲੋ- ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ,ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ; ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ,ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ; ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ. ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ; ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ; ਫਿਰਿ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥ ਪਤਿ-ਸਾਹਿਬੁ ਪੋਲਾ। 'ਰਹ-ਣੁ'- ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਤਿਸਾਹਿਬੁ; ਨਾਨਕ. ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ॥੧॥

ਜੁੱਗਾਦਿ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਵੱਡਾ- ਸੁਣਿ ਵਡਾ; ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਕੇਵੱਡੁ- ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ; ਡੀਠਾ ਹੋਇ॥ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ॥ ਸਮਾਇ ਮਸਤ, ਲੀਨ। ਕਹਣੈ ਕੱਕੇ ਮੁਕਤੇ ਨੂੰ ਦੁਲਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀਆਂ, ਕਹ-ਣੈ ਬੋਲੋ- ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ; ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਗਹਿਰ ਨਿਰਹੱਲ, ਗੰਭੀਰਾ ਡੂੰਘੇ। ਗਹੀਰਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ- ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਅਸੰਖ; ਮੈ. ਗਣਤ ਨ ਹੋਈ॥ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੰਖ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਦੀ ਚੀਰਾ ਹੱਦ- ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ; ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ, ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਹਾਉ ਵਿਸਰਾਮ, ਟੇਕ, ਸਥਾਈ, ਵਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਖੇਤ'ਚ ਨਾਮ ਰਹਾਉ ਬੀਜਣਾ ਕਰੋ। ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥ ਜੀ 'ਚ ਸਦਾ ਲੀਣ ਰਹਾਉ ਰਹੋ। ਨਾਮ'ਚ ਮਨ ਰਹਾਉ ਟਿਕਾਉ। ਰਹਾਉ ਸਨਾਭੀ ਟੀਕਾ, ਜਿਵੇਂ ਨਾਭੀ ਪੇਟ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਉਂ ਸਾਰੇ ਸਬਦ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ, ਰਹਾਉ ਦੀਆਂ ਤੁਕਾਂ'ਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਹਾਉ ਦੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਕੇ, ਫੇਰ ਸਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਆਰੰਭ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ, ਅਰਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਗੀਤ, ਕਾਵਯ ਨਾਲ ਰਹਾਉ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਹਾਉ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕੇਵਲ ਰਹਾਉ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਹੱਦਾਂ ਅੰਦਰ ਏਕਾ ਰਹਾਉ ਦੀ ਤੁਕ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਵਾਚਕ ਹੈ।ਤਾਈਂ- ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੋਚੈ; ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤਾਈ॥ ਇਸ ਸਬਦ 'ਚ ਚਾਰ ਰਹਾਉ, ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਵਣਜਾਰਾ, ੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ.ਸਭੁ ਕੋਇ ਜੀਉ॥'ਚ ਛੇ ਰਹਾਉ ਹਨ। ਜੇ ਰਹਾਉ ਦੇ ਅੰਕ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ ਤਰਤੀਬਵਾਰ ਅੰਕ ਭੀ ਚਾਰ ਜਾਂ ਛੇ ਤੱਕ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਓੱਥੇ ਸਭ ਥਾਂਈ ਏਕਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਰਹਾਉ, ਦੋ ਰਹਾਉ, ਤਿੰਨ ਰਹਾਉ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨੇ, ਕੇਵਲ ਰਹਾਉ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਅੱਖਰਾਂ 'ਚ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥ ਆਵੇ, ਉੱਥੇ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ਜ਼ਰੂਰ ਬਰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲੈਣ ਸਮੇਂ, ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਫ਼ਤੇਹ ਗੱਜਾਉਣੀ, ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਉਸ ਸਬਦ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਬਦ 'ਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਹਾਉ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਜਿਸ ਰਹਾਉ ਤੋਂ ਚਾਹੋ ਕੀਰਤਨ ਕਰੋ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ, ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰੁ, ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ'ਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ੨ ਰਹਾਉ ਹੀ ਹੈ।} ਸਭਿ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਮਿਲਿ ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ- ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ; ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ॥ ਕੀਮਤਿ ਤੱਤੇ ਸਿਹਾਰੀ- ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਮਿਲਿ; ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਵੱਡੇ ਮੁਨਿ ਦੇਵਤੇ, (ਗੁਰ+ਹਾਈ) ਗੁਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਾਈ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੈਂਤ- ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ; ਗੁਰ ਗੁਰਹਾਈ॥ ਤਿਲੁ ਪੋਲਾ- ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ; ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ ਸਤ, ਤਪ ਪੋਲੇ- ਸਭਿ ਸਤ. ਸਭਿ ਤਪ; ਸਭਿ ਚੰਗਿਆਈਆ॥ ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ ਕੀਆ; ਵਡਿਆਈਆ॥ ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ; ਸਿਧੀ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ॥ ਕਰਮਿ ਕ੍ਰਿਪਾ। ਠਾਕਿ ਰੋਕੀਆਂ- ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ; ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ॥੩॥ ਆਖਣ ਵਾਲਾ; ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ॥ ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ; ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ; ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ॥ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ਸਵਾਰਨ ਵਾਲੇ- ਨਾਨਕ; ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥੪॥੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਖਾ ਜੀਵਾ; ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ; ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਲਾਗੈ ਭੂਖ॥ ਉਤੁ ਦਰਮਿਆਨਾ, ਚੱਲੀ-ਅਹਿ ਐੜਾ ਮੁਕਤਾ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ- ਉਤੁ ਭੂਖੈ; ਖਾਇ

ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ॥੧॥ ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ; ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਲੁ ਪੋਲਾ- ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ॥ ਥੱਕੇ। ਕੀਮਤਿ ਤੱਤੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ- ਆਖਿ ਥਕੇ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ; ਆਖਣ ਪਾਹਿ॥ ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ; ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ॥੨॥ ਓਹੁ ਹੋੜਾ ਲੰਬਾ, ਹਾਹੇ ਔਂਕੜ ਸੰਕੋਚੋ- ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ; ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ॥ ਚੂਕੈ ਮੁਕਦੇ, ਉਕਦੇ, ਭੁੱਲਦੇ ਨਹੀਂ- ਦੇਦਾ ਰਹੈ; ਨ ਚੂਕੈ ਭੋਗੁ॥ ਗੁਣੁ ਏਹੋ; ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ; ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ॥੩॥ ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ; ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ॥ ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ; ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ॥ ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ; ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ॥ ਸਨਾਤਿ ਨੀਚ ਤੋਂ ਨੀਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੀਚ ਜਾਤ- ਨਾਨਕ.ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ; ਸਨਾਤਿ॥੪॥੩॥ ਗੂਜਰੀ ਦਲੈਂਕੜੇ ਪੂਰੇ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸੱਤ ਸੱਚ। ਬਿਨਉ ਬੇਨਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ। ਜਿੱਥੇ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸੱਤਿਗੁਰ ਬੋਲਣਾ। ਸੱਤਿ। ਜਿੱਥੇ ਸਤਿ ਦਾ ਅਰਥ ਸੱਚ ਬਣੇ ਓਥੇ ਸੱਤ ਅਧਕ ਲਾ ਕੇ ਬੋਲੋ। ਜਿੱਥੇ ਸਤ ਰਸਾਂ ਦਾ ਸਤ, ਜਤ ਸਤ ਆਵੇ, ਪੋਲਾ ਬੋਲਣਾ। ਬਿਨਉ ਨੰਨੇ ਨੂੰ ਹੋੜਾ ਨਹੀਂ, ਨੰਨਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਕੇ ਊੜੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ। ਕਰਉ ਨੂੰ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ- ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ ਪੁਰਖਾ; ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਕੀਰੇ ਕੀੜੇ। ਕਿਰਮ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਛੋਟੇ, ਅਤੀ ਬ੍ਰੀਕ ਕਿਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਖੁਰਦਬੀਨ ਨਾਲ ਦਿਸਦੇ ਹਨ। ਅਤੀ ਹੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਕਿਹਾ ਹੈ- ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ. ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ; ਕਰਿ ਦਇਆ. ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ; ਮੋਕਉ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ,ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡਭਾਗ ਵਡੇਰੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ, ਹਰਿ ਪਿਆਸ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸ-ਹਿ ਆਤਮ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਰਕੇ, ਬਹੁਤੋ ਬਹੁਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਈਦਾ ਹੈ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ,ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ. ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿ॥੨॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਭਾਗਹੀਣ ਜਮ ਪਾਸਿ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧੱਧਾ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ, ਗੱਗੇ ਔਂਕੜ- ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸੰਗਤਿ. ਨਹੀ ਆਏ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵੇ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸਿ ॥੩॥ ਮਸ-ਤ-ਕਿ ਕੱਕੇ ਸਿਹਾਰੀ- ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ; ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਸਿ॥ ਸੱਤਸੰਗਤਿ ਸੱਚੀ ਸੰਗਤ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਿੱਥੇ ਭੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਸੱਤਸੰਗਤਿ ਬੋਲਣਾ। ਧਨੁ ਨੰਨੇ ਔਂਕੜ ਲਾ ਕੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ। ਟਿੱਪੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ। ਧੰਨੁ ਧੱਦੇ ਨੂੰ ਟਿੱਪੀ ਬੋਲ ਕੇ, ਨੰਨੇ ਔਂਕੜ ਬੋਲੋ। ਟਿੱਪੀ ਦੀ ਥਾਂ ਅਧਕ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ, ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥ ੪॥੪॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਹਰਿ ਉਦਮੁ। ਚਿਤਵ-ਹਿ। ਆ-ਹਰਿ ਪੋਲਾ। ਉੱਦਮੁ- ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ, ਚਿਤਵਹਿ ਉਦਮੁ; ਜਾ ਆਹਰਿ. ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਰਿਆ॥ ਪੱਥਰ, ਰਿਜ-ਕੁ ਪੋਲਾ- ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ. ਜੰਤ ਉਪਾਏ; ਤਾ ਕਾ ਰਿਜਕੁ, ਆਗੈ ਕਰਿ ਧਰਿਆ॥੧॥ ਮਾ-ਧਉ ਧੱਦਾ ਮੁਕਤਾ, ਊੜੇ ਔਂਕੜ ਹੈ- ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ. ਸੁ ਤਰਿਆ॥ ਪਰਮਪਦੁ ਵੱਡੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਦਵੀ। ਪਰਮਪਦੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਨਿ ਮਾਤਾ। ਸੁੱਤ ਪੁੱਤ੍ਰ। ਬਨਿ-ਤਾ ਨਾਰੀ ।ਜਿੱਥੇ ਸੁਤ ਆਵੇ, ਅਧਕ ਲਾ ਕੇ ਸੁੱਤ ਬੋਲੋ- ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ, ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ; ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਧਰਿਆ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕੁਰੁ; ਕਾਹੇ ਮਨ ਭਉ

ਕਰਿਆ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਬਚਰੇ ਬੱਚੇ। ਉੱਡੇ, ਉੱਡਿ- ਉਡੇ ਉਡਿ. ਆਵੈ ਸੈ ਕੋਸਾ; ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ॥ ਤਿਨ ਕਵਣੁ ਖਲਾਵੈ, ਕਵਣੁ ਚੁਗਾਵੈ; ਮਨ ਮਹਿ. ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿਆ॥੩॥ ਕਰ ਹੱਥ। ਤਲ ਤਲੀ। ਧਰਿਆ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਅਸਟ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਅਸਟ ਦਸ ਤਲ ਪੋਲੇ- ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ. ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਨ; ਠਾਕੁਰ ਕਰ ਤਲ ਧਰਿਆ॥ ਬਲਿ ਕੁਰਬਾਨ। ਬਲਿ ਲੱਲੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਲਾ ਕੇ ਅਰਥ ਸੜਨਾ ਹੈ। ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਲੱਲੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਪੋਲੇ ਬੋਲਣੇ- ਜਨ ਨਾਨਕ.ਬਲਿ ਬਲਿ, ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ; ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਰਿਆ॥੪॥੫॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜ ਕਸਕੇ। ਅ-ਗਮਾ ਅ-ਗਮ ਪੋਲੇ- ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ, ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਰਚਨਵਾਲੇ- ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ; ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ; ਤੂੰ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ; ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ, ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ; ਕਿਆ ਨਾਨਕ. ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ॥੧॥

ਘਟ ਦਿਲ। ਘਟ ਘਟ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਾਂ ੨ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਘਟ ਹਿਰਦਾ ਅਰਥ ਆਵੇ ਤਾਂ ਘਟ ਪੋਲਾ। ਘੱਟ ਥੋੜਾ ਅਰਥ ਬਣੇ, ਘੱਟ ਪਾਠ ਕਰਨਾ। ਘਟ ਘਟ ਪੋਲੇ- ਤੂ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ, ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ; ਹਰਿ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ. ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ; ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ. ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ; ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ॥ ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ; ਤੇਰੇ. ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ. ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣਾ॥੨॥ ਜੁੱਗ- ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ. ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ; ਸੇ ਜਨ. ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਸੇ ਮੁਕਤੁ. ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਭਏ, ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ; ਤਿਨ. ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥ ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ. ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀ; ਤਿਨ ਕਾ. ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ॥ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ. ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀ; ਤੇ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ ਸਮਾਸੀ॥ ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ. ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ; ਭਰੇ ਬਿਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤ. ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ; ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ॥ ਅ-ਨਿਕ ਦੇ ਨੰਨੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ, ਬੋਲਣ ਲੱਗਿਆਂ ਕੱਕੇ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਜਪ-ਹਿ ਪੋਲਾ- ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ, ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ; ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ,ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ॥ ਪੋਲਾ ਖਟੁ ਛੇ। ਸਿਮ-ੑਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ। ਖਟੁ ਪੋਲਾ- ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ, ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ॥ ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ, ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੀ; ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ॥੪॥ ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ ਨਿਹ-ਚੱਲੁ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ- ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜੀ; ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਗੋਈ ਮਿਲਾਈ, ਬੁਲਾਈ, ਛੁਪਾਈ।

ਸਿਰ–ਜਿ ਬੋਲੋ ਇਕੱਠਾ ਮਿਲਵਾਂ– ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ; ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ; ਜੋ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੋਈ॥੫॥੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ; ਮੈਡਾ ਸਾਂਈ॥ ਜੋ ਤਉ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਥੀਸੀ; ਜੋ ਤੂ ਦੇਹਿ. ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ; ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ; ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਲੱਧਾ ਲੱਭੇ– ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਗਵਾਇਆ॥ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ; ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ ਮਾਹਿ ਵਿੱਚ। ਦਰੀਆਉ ਰਾਰੇ ਬਿਹਾਰੀ ਦੀਰਘ, ਬਿਹਾਰੀ ਹਰ ਥਾਂ ਗੌਰ ਨਾਲ ਦੱਬ ਕੇ ਦੀਰਘ ਹੀ ਬੋਲਣੀ– ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ; ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਖੇਲੁ– ਜੀਅ ਜੰਤ; ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ॥ ਵਿੱਛੁੜਿਆ– ਵਿਜੋਗਿ ਮਿਲਿ.ਵਿਛੁੜਿਆ; ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲੁ॥੨॥ ਜਾਣਾਇਹਿ ਜਣਾਉਂਦੇ ਹੋਂ। ਜਾ–ਣਾ–ਇਹਿ ਪਾਠ ਮਿਲਵਾਂ ਦੋਵੇਂ ਕੰਨੇ ਲਾਉ– ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ॥ ਵਖਾਣੈ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਦ ਪੋਲਾ– ਹਰਿ ਗੁਣ; ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਹ–ਜੇ ਸਹ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲੋ– ਸਹਜੇ ਹੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੩॥ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ॥ ਅਵਰੁ ਹੋਰ– ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ; ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ॥ ਜਨ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਆਵੇ ਪੋਲਾ– ਜਨ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੪॥੨॥ ਸਰ–ਵਰੜੈ ਸ੍ਰੋਵਰ। ਭਈ–ਲੇ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਿਤੁ ਦਰਮਿਆਨਾ– ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ, ਭਈਲੇ ਨਿਵਾਸਾ; ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ॥ ਪੰਕ ਚਿੱਕੜ। ਪਗੁ ਪੈਰ। ਤਹ ਤਿੱਥੇ। ਪਗੁ ਪੋਲਾ– ਪੰਕ ਜੁ ਮੋਹ,ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ; ਹਮ ਦੇਖਾ. ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ॥੧॥ ਮੂੜ ਮੂਰਖ– ਮਨ.ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ; ਮੂੜ ਮਨਾ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ. ਨਹੀ ਪੜਿਆ; ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ; ਜਿਨ ਤੂੰ. ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ॥੨॥੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ; ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ; ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ॥ ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ; ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ॥੧॥ ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ; ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ॥ ਬੱਬਾ ਮੁਕਤਾ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬੋਲੋ– ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ; ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ॥ ਨ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ– ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ; ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ॥੨॥੪॥

ਸੋਹਿਲਾ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ ਮਹਲਾ ੧; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ; ਕਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਸੋਹਿਲਾ ਜਸ। ਸਿਵਰਿਹੁ ਸਿਮਰਨਾ ਕਰੋ। ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ਰਚਨਵਾਲੇ। ਗਾ–ਵਹੁ, ਸਿਵ–ਰਿਹੁ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ, ਹਾਹਿਆਂ ਔਂਕੜ ਲੰਬੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੇ– ਤਿਤੁ ਘਰਿ. ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ; ਸਿਵਰਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ॥ ੧॥ ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ; ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ॥ ਹਉ ਵਾਰੀ; ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿੱਤ ਦੇਖੈ–ਗਾ– ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅੜੇ ਸਮਾਲੀਅਨਿ; ਦੇਖੈਗਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਨੈ. ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ; ਤਿਸੁ ਦਾਤੇ ਕਵਣੁ ਸੁਮਾਰੁ॥੨॥ ਸਾਹਾ ਵਿਆਹ– ਸੰਬਤਿ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ; ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਤੇਲੁ॥ ਸੱਜਣ– ਦੇਹੁ ਸਜਣ

ਅਸੀਸੜੀਆ; ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮੇਲੁ॥੩॥ ਸੱਦੜੇ ਸੱਦੇ। ਨਿੱਤ। ਪਾ-ਹੁਚਾ ਪੱਪੇ ਕੰਨਾ ਲੰਬਾ- ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹੁ ਪਾਹੁਚਾ; ਸਦੜੇ ਨਿਤ ਪਵੰਨਿ॥ ਸੱਦਣਹਾਰਾ। ਦਿਹ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ- ਸਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਐ; ਨਾਨਕ. ਸੇ ਦਿਹ ਆਵੰਨਿ॥੪॥੧॥ ਛੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ। ਸਿਹਾਰੀ ਲਘੂ ਲਾ ਕੇ.ਐੜਾ ਮੁਕਤਾ ਛਿ-ਅ। ਉਪਦੇਸ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਬੋਲੋ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਛਿਅ ਘਰ, ਛਿਅ ਗੁਰ; ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ॥ ਵੇਸ ਰੂਪ, ਅਕਾਰ- ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ; ਵੇਸ ਅਨੇਕ॥੧॥ ਘਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ। ਕੀਰਤਿ ਕੀਰਤਨ ਭਗਤੀ- ਬਾਬਾ, ਜੈ ਘਰਿ; ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ॥ ਤੋਇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ- ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ; ਵਡਾਈ ਤੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਿਸੁਏ ਮਿਲਵਾਂ ਸੱਸੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉਣਾ। ਥਿੱਤੀ। ਵਿਸੁਏ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹਣ ਮੀਚਣੀ ਇੱਕ ਨਿਮਖ। ੧੫ ਨਿਮਖ ਇੱਕ ਵਿਸੁਆ, ਚਸਿਆ ੧੫ ਵਿਸੁਏ ਇੱਕ ਚਸਾ। ਘੜੀਆ ਤੀਹ ਚਸੇ ਇੱਕ ਪਲ, ੬੦ ਪਲ ਇੱਕ ਘੜੀ। ਪਹਰਾ ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਘੜੀਆਂ ਇੱਕ ਪਹਿਰ। ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਇੱਕ ਪਹਿਰ ਹੈ। ਥਿਤੀ ਸੱਠਾਂ ਘੜੀਆਂ ਜਾਂ ਅੱਠਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਥਿੱਤ। ਵਾਰੀ ਚਾਰ ਪਹਿਰਾਂ ਦਾ (ਵਾਰੀ)ਦਿਨ। ਮਾਹੁ ਤੀਹ ਦਿਨ ਮਹੀਨਾ। ਰੁਤਿ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਰੁੱਤ। ਛੇ ਰੁੱਤਾਂ ਦਾ ਸਾਲ। ਬਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਕੁੰਭ। ਹੋਆ ਹੋਇਆ- ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ,ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ; ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਹੋਆ॥ ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ; ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ॥

ਨਾਨਕ; ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ॥੨॥੨॥ ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ। ਗਗਨ ਅਕਾਸ।ਮੈ ਰੂਪ- ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ.ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ; ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ, ਜਨਕ ਮੋਤੀ॥ ਮਲਆਨ ਮਲਿਆਗਰ ਪਰਬਤ। ਲੋ ਤੱਕ। ਮਲ-ਆਨ ਮਲ ਪੋਲਾ- ਧੂਪੁ ਮਲਆਨ ਲੋ,ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ; ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ, ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ॥ ਕੈਸੀ ਪੋਲਾ- ਕੈਸੀ; ਆਰਤੀ ਹੋਇ॥ ਭਵ ਡਰ- ਭਵ ਖੰਡਨਾ; ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ॥ ਅਨਹਤਾ ਨਾਸ ਰਹਿਤ। ਭੇਰੀ ਵਾਜੇ। 'ਅਨ-ਹਤਾ' ਪੋਲਾ। ਹਾਹੇ ਤੇ ਅਧਕ ਨ ਲਾਉ- ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ; ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਸ ਹਜ਼ਾਰ। ਤੁੋਹੀ ਹੋੜੇ ਤੇ ਔਂਕੜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੋਲਣੀ। ਸਹਸ ਨੂੰ ਸੈਹਸ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਤਿੰਨੇ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲਣੇ। ਨਨ ਨਨਾ ਪੋਲੇ- ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ, ਨਨ ਨੈਨ ਹਹਿ ਤੋਹਿ ਕਉ; ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ,ਨਨਾ ਏਕ ਤੁੋਹੀ॥ ਪਦ ਚਰਨ। ਬਿਮਲ ਉੱਜਲ। ਗੰਧ ਨਾਸਾਂ। ਪਦ ਚਲਤ ਪੋਲੇ- ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ, ਨਨ ਏਕ ਪਦ; ਗੰਧ ਬਿਨੁ, ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ; ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ॥੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ; ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਪਹਿਲੇ ਚਾਨਣਿ ਣਾਣੇ ਸਿਹਾਰੀ ਦੂਜੇ ਚਾਨਣੁ ਣਾਣੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉਣਾ- ਤਿਸ ਦੈ ਚਾਨਣਿ; ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ; ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ॥੩॥ ਲੋਭਿਤ ਭੱਭੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਦਿਨੁੋ ਹੋੜੇ 'ਤੇ ਔਂਕੜ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਮੇਲ ਬੋਲੋ। ਜਿੱਥੇ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਔਂਕੜ ਤੇ ਹੋੜਾ ਇਕੱਠੇ ਲੱਗੇ ਹੋਣ, ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਔਂਕੜ ਤੇ ਹੋੜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲੋ ਜੀ- ਹਰਿ ਚਰਣਕਵਲ ਮਕਰੰਦ, ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ; ਅਨ ਦਿਨੁੋ, ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ, ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ; ਹੋਇ ਜਾ ਤੇ. ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਵਾਸਾ॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਗੱਗਾ ਔਂਕੜ ਸਹਿਤ ਪੂਰਾ ਬੋਲ ਕੇ ਫਿਰ ਗਉੜੀ ਬੋਲੋ। ਦੋ ਅੱਖਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ, ਉੱਥੇ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਉਚਾਰੋ। ਛੇਤੀ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੱਗਰੁ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨਗਰੁ ਬਹੁ ਭਰਿਆ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਖੰਡਲ ਖੰਡਾ ਹੇ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ,ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ,ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ਹੇ॥੧॥ ਅੰਜੁਲੀ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਮੱਥਾ ਰੱਖ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਾਮ ਅੰਜੁਲੀ

ਹੈ। ਪੁਨੁ ਪੋਲਾ, ਟਿੱਪੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁਲੀ; ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ॥ ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ; ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤ. ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ. ਨ ਜਾਣਿਆ; ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ. ਹਉਮੈ ਕੰਡਾ ਹੇ॥ ਸਾਕਤ ਜਿਵੇਂ ੨ ਹੰਗਤਾ ਦੇ ਕੁਮਾਰਗ 'ਚ ਚਲਹਿ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਤਿਵੇਂ ੨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਉਮੈ ਕੰਡਾ ਚੁੱਭਦਾ ਹੈ, ਹਉਮੈ ਦਾ ਕੰਡਾ ਚੁੱਭਣੇ ਕਰਕੇ ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਹ–ਿ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਦੂਜੇ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਚੱਲਹਿ, ਚੁਭੈ ਪੋਲਾ- ਜਿਉ ਜਿਉ ਚਲਹਿ, ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਜਮਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਡੰਡਾ ਹੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਜਨ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ; ਦੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵ ਖੰਡਾ ਹੇ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਬਹੁ ਸੋਭ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਹੇ॥੩॥ ਹਮ ਗਰੀਬ ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ; ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਵਡ ਵਡਾ ਹੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਮੰਡਾ ਹੇ॥੪॥੪॥ ਬੇਲਾ ਸਮਾਂ। ਬੇਲਾ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲਿਆਂ ਅਰਥ ਜੰਗਲ ਬਣੇਗਾ। ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ, ਸੁਣਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ; ਸੰਤ ਟਹਲ ਕੀ ਬੇਲਾ॥ ਸੁਹੇਲਾ ਸੁਖਦਾਇਕ। ਚੱਲਹੁ- ਈਹਾ ਖਾਟਿ ਚਲਹੁ, ਹਰਿ ਲਾਹਾ; ਆਗੈ ਬਸਨੁ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਅਉਧ ਉਮਰ। ਰੈਣਾਰੇ ਰਾਤ- ਅਉਧ ਘਟੈ; ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਾਰੇ॥ ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ਸੰਸੇ ਮਹਿ; ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ॥ ਅ–ਕਥ ਪੋਲਾ- ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ, ਪੀਆਵੈ ਇਹੁ ਰਸੁ; ਅਕਥ ਕਥਾ ਤਿਨਿ ਜਾਨੀ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਆਏ. ਸੋਈ ਬਿਹਾਝਹੁ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ. ਮਨਹਿ ਬਸੇਰਾ॥ ਨਿਜ ਆਪਣੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ 'ਚੋਂ ਹੀ ਮਹਲੁ ਨਿਰਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੱਲੁ ਪਾ ਲਵੋਂਗੇ। ਨਿੱਜ। ਮਹ–ਲੁ ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ। ਸਹ–ਜੇ ਨੂੰ ਸਹਿਜੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀ। ਸ, ਹ, ਮੁਕਤੇ ਬੋਲ ਕੇ ਜੱਜੇ ਨੂੰ ਲਾਂ ਲਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਮਹੱਲ ਅਧਕ ਲਾ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉੱਥੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਾਕੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮਹਲ ਪੋਲੇ ਬੋਲਣੇ- ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ,ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ॥੩॥ ਬਿਧੱਤੇ- ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ; ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ॥ ਮਾਂਗੈ ਕਹੋ। ਮੋਕੋ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ। ਮੋ–ਕਉ- ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ. ਇਹੈ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ; ਮੋਕਉ. ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ॥

ਅੰਗ ੧੪:-੧ਓ ਊੜਾ ਮੂੰਹ ਖੁੱਲਾ ਹੋੜਾ ਦੀਰਘ ਲੰਬਾ ਬੋਲੋ, ਇੱਕ-ਓਅੰਕਾਰ ਬੋਲੋ - ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਥਾ॥ ਜਿਵੇਂ ਤੀਜਾ ਦੇ ਖੱਬੇ ੩ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਘਰੁ ਦੇ ਖੱਬੇ ੧ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਜੀ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ। ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਨੂੰ ਮਹੱਲਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਲਾ ਘਰੁ ਪਹਿਲਾ ਬੋਲੋ ਜੀ। ੧੭ ਘਰਾਂ 'ਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਜੀ ਉਚਾਰੇ ਹਨ। ਘਰੁ ਦੇ ਸੱਜੇ ਲਿਖੇ ਅੰਕ ਘਰੁ ੧੭ ਤੱਕ ਬਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨੇ। ਘਰੁ ਦੂਜਾ ਤੀਜਾ ਚੌਥਾ ਪੰਜਵਾਂ ਛੇਵਾਂ ਸੱਤਵਾਂ ਅੱਠਵਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦਸਵਾਂ ਗਿਆਰਵਾਂ ਬਾਰਵਾਂ ਤੇਰਵਾਂ। ਜੇ ਘਰੁ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਕੇ ਹੋਵੇ, ਭਾਵ ਘਰੁ ੨ ਕੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਘਰੁ ਦੂਜੇ ਕੇ, ਘਰੁ ੩ ਕੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਘਰੁ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਘਰੁ ੪ ਕੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਘਰੁ ਚੌਥੇ ਕੇ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਨੇ। ਮਹੱਲਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਲਾ ਘਰੁ ਪਹਿਲਾ ਬੋਲੋ ਜੀ- ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥ ਮੋਤੀ ਤ ਮੰਦਰ ਊਸਰਹਿ; ਰਤਨੀ ਤ ਹੋਹਿ ਜੜਾਉ॥ ਕਸਤੂਰਿ ਕਸਤੂਰੀ। ਕੁੰਗੂ ਕੇਸਰ। ਅਗਰਿ ਅਤੀ ਹੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲ਼ੀ ਤੋਇ ਦੀ ਲੱਕੜੀ। ਲੀਪਿ ਲਿਪਿਆ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਵਿੱਚ ਬੈਠਣੇ ਕਰਕੇ ਮਨ 'ਚ ਚਾਉ ਉਤਸ਼ਾਹ ਆਵੇ- ਕਸਤੂਰਿ ਕੁੰਗੂ. ਅਗਰਿ ਚੰਦਨਿ; ਲੀਪਿ ਆਵੈ ਚਾਉ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੱਤੁ ਮਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂ- ਮਤੁ ਦੇਖਿ. ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ; ਤੇਰਾ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥੧॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਮੈ. ਆਪਣਾ ਗੁਰੁ ਪੂਛਿ ਦੇਖਿਆ; ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਲ-ਘਿ ਪੋਲਾ ਘੱਘੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ- ਧਰਤੀ. ਤ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਤੀ; ਪਲਘਿ ਲਾਲ ਜੜਾਉ॥ ਮੋਹਣੀ ਮੁਖਿ ਮਣੀ ਸੋਹੈ; ਕਰੇ ਰੰਗਿ ਪਸਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ. ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ; ਤੇਰਾ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥੨॥ ਸਿੱਧੁ ਸਿੱਧਿ ਰਿੱਧਿ- ਸਿਧੁ ਹੋਵਾ. ਸਿਧਿ ਲਾਈ; ਰਿਧਿ ਆਖਾ ਆਉ॥ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਬੈਸਾ; ਲੋਕੁ ਰਾਖੈ ਭਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ. ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ; ਤੇਰਾ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥੩॥ ਸੁਲਤਾਨੁ ਚੱਕ੍ਰਵਰਤੀ ਪਾਤਿਸਾਹ। ਲਸਕਰ ਫ਼ੌਜ- ਸੁਲਤਾਨੁ ਹੋਵਾ. ਮੇਲਿ ਲਸਕਰ; ਤਖਤਿ. ਰਾਖਾ ਪਾਉ॥ ਹਾਸਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਵਾਉ ਹਵਾ ਵਾਂਗ ਉੱਡ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਾਉ ਬਿਅਰਥ ਹਨ- ਹੁਕਮੁ. ਹਾਸਲੁ ਕਰੀ ਬੈਠਾ; ਨਾਨਕਾ. ਸਭ ਵਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ. ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ; ਤੇਰਾ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥੪॥੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ; ਪਵਣੁ ਪੀਅਣੁ ਅਪਿਆਉ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ. ਗੁਫੈ ਨ ਦੇਖਾ; ਸੁਪਨੈ ਸਉਣ. ਨ ਥਾਉ॥ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ; ਹਉ. ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ॥੧॥ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸੱਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਨਿੱਜ ਅਪਣੇ। ਥਾਇ ਥਾਂ ਸਦਾ ਅਚੱਲ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹਨ- ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ; ਨਿਜ ਥਾਇ॥ ਤਮਾਇ ਇੱਛਾ- ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਣੁ ਆਖਣਾ; ਜੇ ਭਾਵੈ. ਕਰੇ ਤਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੱਟੀਆ ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਟਾ ਕੇ। ਪੋਲਾ ਕੁਸਾ ਕੁਹਾ ਲਵਾਂ- ਕੁਸਾ ਕਟੀਆ ਵਾਰ ਵਾਰ; ਪੀਸਣਿ ਪੀਸਾ ਪਾਇ॥ ਸੇੱਤੀ ਨਾਲ। ਅੱਗੀਂ- ਅਗੀ ਸੇਤੀ. ਜਾਲੀਆ;ਭਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਜਾਉ॥ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ.ਨਾ ਪਵੈ;ਹਉ. ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ॥੨॥ ਭਵਾ ਭਉਣਾ ਕਰਾਂ। ਸੈ ਸੈਂਕੜੇ- ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ. ਜੇ ਭਵਾ; ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ॥ ਕਿੱਛੁ- ਨਦਰੀ.ਕਿਸੈ ਨ ਆਵਊ;ਨਾ ਕਿਛੁ ਪੀਆ.ਨ ਖਾਉ॥ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ.ਨਾ ਪਵੈ;ਹਉ.ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ॥੩॥ਪੜ੍ਹਿ-ਨਾਨਕ.ਕਾਗਦ ਲਖ ਮਣਾ;ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੀਚੈ ਭਾਉ॥ ਮੱਸੂ ਸਿਆਹੀ। ਲੇਖਣਿ ਕਲਮ- ਮਸੂ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ; ਲੇਖਣਿ. ਪਉਣੁ ਚਲਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੫:- ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ. ਨਾ ਪਵੈ; ਹਉ. ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ॥੪॥੨॥ ਲੇਖੈ ਹਿਸਾਬ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲਣਾ; ਲੇਖੈ ਖਾਣਾ ਖਾਉ॥ ਵਾਟ ਰਸਤਾ। ਵੇਖਾਉ ਵੇਖਣਾ- ਲੇਖੈ ਵਾਟ ਚਲਾਈਆ; ਲੇਖੈ ਸੁਣਿ ਵੇਖਾਉ॥ ਲਵਾਈ-ਅਹਿ ਲਈਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹੇ

ਪੁੱਛਣ- ਲੇਖੈ. ਸਾਹ ਲਵਾਈਅਹਿ; ਪੜੇ ਕਿ ਪੁਛਣ ਜਾਉ॥੧॥ ਧੋਹੁ ਛਲ- ਬਾਬਾ; ਮਾਇਆ ਰਚਨਾ ਧੋਹੁ॥ ਅੰਧੈ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਏਹ. ਨ ਓਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਕੇ। ਕਾਲਿ ਸਮੇਂ। ਖੱਜੈ- ਜੀਵਣ ਮਰਣਾ ਜਾਇ ਕੈ; ਏਥੈ. ਖਾਜੈ ਕਾਲਿ॥ ਜਿੱਥੈ ਤਿੱਥੈ ਚੱਲਿਓ- ਜਿਥੈ ਬਹਿ ਸਮਝਾਈਐ; ਤਿਥੈ. ਕੋਇ ਨ ਚਲਿਓ ਨਾਲਿ॥ ਪਰਾਲਿ ਪਰਾਲ਼ੀ ਵਾਂਗ ਵਿਅਰਥ ਔਗਣਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪੰਡ ਬੰਨਹਿ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਪਣੇ ਸਿਰ ’ਤੇ ਚੁੱਕੀ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਜੇੱਤੜੇ ਬੰਨ੍ਹਿ- ਰੋਵਣ ਵਾਲੇ ਜੇਤੜੇ; ਸਭਿ ਬੰਨਹਿ. ਪੰਡ ਪਰਾਲਿ॥੨॥ ਬਹੁਤੁ ਬੱਬੇ ਕਨੌੜਾ ਨ ਲਾਉ, ਬੱਬਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਘੱਟਿ- ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ, ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ; ਘਟਿ. ਨ ਆਖੈ ਕੋਇ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ; ਕਹਣਿ. ਨ ਵਡਾ ਹੋਇ॥ ਸਾਹਬੁ. ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ, ਬੱਬੇ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਸਾਚਾ ਸਾਹਬੁ. ਏਕੁ ਤੂ; ਹੋਰਿ ਜੀਆ ਕੇਤੇ ਲੋਅ॥੩॥ ਨੀਚਾਂ- ਨੀਚਾ ਅੰਦਰਿ. ਨੀਚ ਜਾਤਿ; ਨੀਚੀ ਹੂ. ਅਤਿ ਨੀਚੁ॥ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ; ਵਡਿਆ ਸਿਉ ਕਿਆ ਰੀਸ॥ ਜਿਥੈ ਨੀਚ ਸਮਾਲੀਅਨਿ; ਤਿਥੈ ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਬਖਸੀਸ॥੪॥੩॥ ਧਨ ਪਾਪ ਵਿਕਾਰ ਔਗੁਣਾਂ ਖਾਣ ਦਾ ਲੱਬੁ ਲਾਲਚ ਕਰਨਾ ਕੁੱਤਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਠੱਗਿ ਖੱਧਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਲਬੁ ਕੁਤਾ. ਕੂੜੁ ਚੂਹੜਾ; ਠਗਿ ਖਾਧਾ ਮੁਰਦਾਰੁ॥ ਸੁੱਧੀ ਨਿਰੀ। ਪਰ ਪਰਾਈ। ਮਲ ਮੈਲ਼। ਪਰਮਲੁ ਚੰਦਨ- ਪਰ ਨਿੰਦਾ. ਪਰ ਮਲੁ ਮੁਖ ਸੁਧੀ; ਅਗਨਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਲੁ॥ ਰਸ ਕਸ ਪੋਲੇ- ਰਸ ਕਸ. ਆਪੁ ਸਲਾਹਣਾ; ਏ ਕਰਮ ਮੇਰੇ. ਕਰਤਾਰ॥੧॥ ਪਤਿ ਪਤੀ, ਇੱਜ਼ਤ। ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਬਾਬਾ ਬੋਲੀਐ; ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਊਤਮ ਸੇ. ਦਰਿ ਊਤਮ ਕਹੀਅਹਿ; ਨੀਚ ਕਰਮ. ਬਹਿ ਰੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਸੁ ਪ੍ਰੇਮ। ਕੱਮਣਿ ਨਾਰੀ। ਰੁੱਪਾ- ਰਸੁ ਸੁਇਨਾ. ਰਸੁ ਰੁਪਾ ਕਾਮਣਿ; ਰਸੁ ਪਰਮਲ ਕੀ ਵਾਸੁ॥ ਰਸੁ ਘੋੜੇ ਰਸੁ ਸੇਜਾ ਮੰਦਰ; ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਰਸੁ ਮਾਸੁ॥ ਏਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ; ਕੈ ਘਟਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ॥੨॥ ਜਿਤੁ ਬੋਲਿਐ. ਪਤਿ ਪਾਈਐ; ਸੋ ਬੋਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਵਿ-ਗੁੱਚਣਾ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋਣਾ। ਫਿੱਕਾ- ਫਿਕਾ ਬੋਲਿ. ਵਿਗੁਚਣਾ; ਸੁਣਿ. ਮੂਰਖ ਮਨ ਅਜਾਣ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵਹਿ. ਸੇ ਭਲੇ; ਹੋਰਿ ਕਿ ਕਹਣ ਵਖਾਣ॥੩॥ ਸਮਾਇ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਨ- ਤਿਨ ਮਤਿ. ਤਿਨ ਪਤਿ. ਤਿਨ ਧਨੁ ਪਲੈ; ਜਿਨ. ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਅਵਰ ਸੁਆਲਿਉ ਕਾਇ॥ ਬਾਹਰੇ ਬਿਨਾ। ਨਾਇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਜਪਾਉਣ ’ਚ ਨਹੀਂ ਰਚਦੇ- ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੇ; ਰਾਚਹਿ ਦਾਨਿ ਨ ਨਾਇ॥੪॥੪॥ ਅਮਲੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ। ਦੇਵਣ-ਹਾਰਿ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅਮਲੁ ਗਲੋਲਾ ਕੂੜ ਕਾ; ਦਿਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰਿ॥ ਮੱਤੀ ਆਪਣੀ ਮੱਤਿ ’ਚੋਂ ਅਥਵਾ ਔਗੁਣਾਂ ਉੱਗਰ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਤੀ ਮਸਤੀ ’ਚ- ਮਤੀ. ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ. ਦਿਨ ਚਾਰਿ॥ ਜੂਠ ਝੂਠ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਪਾਪ ਵਿਕਾਰ, ਭੈੜੇ ਨਸ਼ੇ ਰਹਿਤ ਸੋਫ਼ੀਆਂ ਨੂੰ- ਸਚੁ ਮਿਲਿਆ. ਤਿਨ ਸੋਫੀਆ; ਰਾਖਣ ਕਉ ਦਰਵਾਰੁ॥੧॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਚੇ ਕਉ; ਸਚੁ ਜਾਣੁ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਤੇਰੀ ਦਰਗਹ ਚਲੈ ਮਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚੁ ਸਰਾ ਗੁੜ ਬਾਹਰਾ; ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਚਾ ਨਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੬:- ਸੁਣਹਿ ਵਖਾਣਹਿ ਜੇਤੜੇ; ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਮਹਲੀ ਮ ਹ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲ ਕੇ, ਲੱਲੇ ਬਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ, ਹਾਹੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀ- ਤਾ ਮਨੁ ਖੀਵਾ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਮਹਲੀ ਪਾਏ ਥਾਉ॥੨॥ ਨਾਉ ਨਾਮ। ਨੀਰੁ ਪਾਣੀ। ਸੱਤੁ ਸੱਚੁ- ਨਾਉ ਨੀਰੁ. ਚੰਗਿਆਈਆ; ਸਤੁ ਪਰਮਲੁ. ਤਨਿ ਵਾਸੁ॥ ਉੱਜਲਾ ਲੱਖ ਦੱਾਤੀਂ- ਤਾ ਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾ; ਲਖ ਦਾਤੀ. ਇਕ ਦਾਤਿ॥ ਦੂਖ. ਤਿਸੈ ਪਹਿ ਆਖੀਅਹਿ; ਸੂਖ.

ਜਿਸੈ ਹੀ ਪਾਸਿ॥੩॥ ਸੋ. ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਣੁ. ਸਭੁ ਅਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ; ਜੇਤਾ ਪੈਨਣੁ ਖਾਣੁ॥ ਹੋਰਿ ਗਲਾਂ ਸਭਿ ਕੂੜੀਆ; ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਪਰਵਾਣੁ॥੪॥੫॥ ਮੱਸੁ ਸਿਆਹੀ। ਘਸਿ ਪੋਲਾ। ਮਹੱਲੁ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲੁ ੧॥ ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ. ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ; ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਰਿ ਸਾਰੁ॥ ਚਿੱਤੁ ਪੁੱਛਿ- ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ. ਚਿਤੁ ਲੇਖਾਰੀ; ਗੁਰ ਪੁਛਿ. ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਲਿਖੁ ਨਾਮੁ. ਸਾਲਾਹ ਲਿਖੁ; ਲਿਖੁ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੧॥ ਬਾਬਾ. ਏਹੁ ਲੇਖਾ; ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ॥ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਤਿਥੈ ਹੋਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਥੈ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਸਦ ਖੁਸੀਆ ਸਦ ਚਾਉ॥ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ 'ਤੇ। ਜਸ ਰੂਪ ਟਿੱਕੇ ਤਿਲਕ। ਨਿੱਕਲ-ਹਿ ਲੱਗਦੇ ਹਨ- ਤਿਨ ਮੁਖਿ. ਟਿਕੇ ਨਿਕਲਹਿ; ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਨਾਉ॥ ਗੱਲੀਂ ਗੱਲਾਂ- ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ; ਨਾਹੀ ਗਲੀ ਵਾਉ ਦੁਆਉ॥੨॥ ਸਲਾਰ ਸਰਦਾਰ। ਇਕਿ ਕੱਕੇ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲ- ਇਕਿ ਆਵਹਿ. ਇਕਿ ਜਾਹਿ ਉਠਿ; ਰਖੀਅਹਿ ਨਾਵ ਸਲਾਰ॥ ਇਕਿ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ; ਇਕਨਾ ਵਡੇ ਦਰਵਾਰ॥ ਗ-ਇਆ ਗੱਗਾ ਮੁਕਤਾ- ਅਗੈ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਵੇਕਾਰ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਅਗਲਾ ਬਹੁਤਾ। ਖਪਿ ਪਲਚ ਕੇ। ਛਿੱਜੈ ਨਾਸ। ਖਪਿ ਖਪਿ ਪੋਲੇ- ਭੈ ਤੇਰੈ. ਡਰੁ ਅਗਲਾ; ਖਪਿ ਖਪਿ ਛਿਜੈ ਦੇਹ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਡਿੱਠੇ- ਨਾਵ ਜਿਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ; ਹੋਦੇ ਡਿਠੇ ਖੇਹ॥ ਉੱਠੀ ਚੱਲਿਆ ਤੁੱਟੇ- ਨਾਨਕ. ਉਠੀ ਚਲਿਆ; ਸਭਿ ਕੂੜੇ ਤੁਟੇ ਨੇਹ॥੪॥੬॥ ਮਿੱਠੇ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਭਿ ਰਸ ਮਿਠੇ ਮੰਨਿਐ; ਸੁਣਿਐ ਸਾਲੋਣੇ॥ ਖਟ-ਤੁਰਸੀ ਖਟਿਆਈ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਛੇ ਰਸਾਂ ਦਾ ਸੁਆਦ। ਮਾਰਣ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੇ ਭੋਜਨ- ਖਟਤੁਰਸੀ ਮੁਖਿ ਬੋਲਣਾ; ਮਾਰਣ ਨਾਦ ਕੀਏ॥ ਕਰੇ-ਇ ਲਾਂ ਲੰਬੀ ਸਿਹਾਰੀ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲ- ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਉ ਏਕੁ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੧॥ ਬਾਬਾ. ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ; ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ. ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ; ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੱਤਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪੈਨ੍ਹਣਾ ਕੀਤੇ। ਸੱਤੁ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਦਾਨੁ ਜਾਨਣ ਰੂਪ ਜਾਂ ਸਤੁ ਸਬਦ ਦਾ ਦਾਨੁ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਰੂਪ ਸੁਪੇਦੀ ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ ਪਹਿਰਿਆ ਹੈ- ਰਤਾ ਪੈਨਣੁ. ਮਨੁ ਰਤਾ; ਸੁਪੇਦੀ. ਸਤੁ ਦਾਨੁ॥ ਕਦਾ ਕੱਟਣੀ- ਨੀਲੀ. ਸਿਆਹੀ ਕਦਾ ਕਰਣੀ; ਪਹਿਰਣੁ. ਪੈਰ ਧਿਆਨੁ॥ ਕਮਰ-ਬੰਦੁ- ਕਮਰਬੰਦੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ; ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ. ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਬਾਬਾ. ਹੋਰੁ ਪੈਨਣੁ; ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ॥ ਜਿਤੁ ਪੈਧੈ. ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ; ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਖਰ ਕਾਠੀ। ਘੋੜੇ ਦੀ ਪੂਛ ਹੇਠਾਂ ਲੰਘਾ ਕੇ, ਕਾਠੀ ਨਾਲ ਬੱਧੀ ਸਾਖਤਿ ਦੁੰਮਚੀ- ਘੋੜੇ ਪਾਖਰ, ਸੁਇਨੇ ਸਾਖਤਿ; ਬੂਝਣੁ ਤੇਰੀ ਵਾਟ॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਤੇਗਬੰਦ ਤੇਗ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਹੈ- ਤਰਕਸ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਸਾਂਗ; ਤੇਗਬੰਦ ਗੁਣ ਧਾਤੁ॥ ਵਾਜਾ ਨੇਜਾ. ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ; ਕਰਮੁ ਤੇਰਾ. ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ॥੩॥ ਚੜ੍ਹਣਾ- ਬਾਬਾ. ਹੋਰੁ ਚੜਣਾ; ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ॥ ਚੜ੍ਹਿਐ ਚੱਲਹਿ- ਜਿਤੁ ਚੜਿਐ. ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ; ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸੀ ਨਾਮ ਕੀ; ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਪਰਵਾਰੁ॥ ਅੰਗ ੧੭:- ਹੁਕਮੁ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵਸੀ; ਹੋਰੁ ਆਖਣੁ. ਬਹੁਤੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਪੂਛਿ. ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥੪॥ ਬਾਬਾ. ਹੋਰੁ ਸਉਣਾ; ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ॥ ਸੁੱਤੈ ਚੱਲਹਿ- ਜਿਤੁ ਸੁਤੈ. ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ; ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੪॥੭॥ ਕੁੰਗੂ ਕੇਸਰ। ਗੁਰੂ ਜਸ ਗਾ ਕੇ ਰਤਨਾਂ ਵਾਂਗ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਲਲਿਤਾ ਜ਼ਬਾਨ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕੁੰਗੂ ਕੀ ਕਾਂਇਆ, ਰਤਨਾ ਕੀ ਲਲਿਤਾ;

ਅਗਰਿ ਵਾਸੁ ਤਨਿ ਸਾਸੁ॥ ਟਿੱਕਾ। ਘਟਿ ਪੋਲਾ- ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਾ ਮੁਖਿ ਟਿਕਾ; ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਮਤਿ ਵਿਗਾਸੁ॥ ਓਤੁ ਓਸ। ਗੁਣ-ਤਾਸੁ ਮੱਤੀ- ਓਤੁ ਮਤੀ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸੁ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਮਤਿ; ਹੋਰ ਹੋਰ॥ ਜੇ ਸਉ ਵੇਰ ਕਮਾਈਐ; ਕੂੜੈ ਕੂੜਾ ਜੋਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਗੈ- ਪੂਜ ਲਗੈ. ਪੀਰੁ ਆਖੀਐ; ਸਭੁ ਮਿਲੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਸੁਮਾਰੁ ਗਿਣਤੀ। ਸਿੱਧੁ- ਨਾਉ ਸਦਾਏ ਆਪਣਾ; ਹੋਵੈ ਸਿਧੁ ਸੁਮਾਰੁ॥ ਸੱਭਾ ਸਾਰੀਆਂ- ਜਾ ਪਤਿ. ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ; ਸਭਾ ਪੂਜ ਖੁਆਰੁ॥੨॥ ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਥਾਪਿਆ; ਤਿਨ. ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਓਨ੍ਹਾਂ- ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਨਾਮੋ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਉ ਪੂਜੀਐ. ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ; ਅਖੰਡੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੩॥ ਖੇਹੂ ਖੇਹ ਰਲਾਈਐ; ਤਾ ਜੀਉ ਕੇਹਾ ਹੋਇ॥ ਉੱਠੀ ਜਲੀਆਂ- ਜਲੀਆ ਸਭਿ ਸਿਆਣਪਾ; ਉਠੀ ਚਲਿਆ ਰੋਇ॥ ਗ-ਇਆ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਵਿਸਾਰਿਐ; ਦਰਿ ਗਇਆ ਕਿਆ ਹੋਇ॥੪॥੮॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ। ਵੀਥਰੈ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਝੂਰਿ ਪਸਚਾਤਾਪ। ਵੀੱਥਰੈ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਣਵੰਤੀ. ਗੁਣ ਵੀਥਰੈ; ਅਉਗੁਣਵੰਤੀ ਝੂਰਿ॥ ਵਰੁ ਪਤੀ। ਕੱਮਣੀ- ਜੇ ਲੋੜਹਿ. ਵਰੁ ਕਾਮਣੀ; ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਪਿਰ. ਕੂਰਿ॥ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਬੇੜੀ। ਤੁਲ-ਹੜਾ ਪੋਲਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਤੁਲਹੜਾ- ਨਾ ਬੇੜੀ. ਨਾ ਤੁਲਹੜਾ; ਨਾ ਪਾਈਐ ਪਿਰੁ. ਦੂਰਿ॥੧॥ ਠਾਕੁਰ ਮਾਲਕ- ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਰੈ ਤਖਤਿ ਅਡੋਲੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ ਜੇ ਕਰੇ; ਪਾਈਐ ਸਾਚੁ ਅਤੋਲੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਸੋਹਣਾ; ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲ॥ ਕੋਟ ਕਿਲਾ। ਰੀਸਾਲ ਸੁੰਦਰ- ਮੋਤੀ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲਾ; ਕੰਚਨ ਕੋਟ ਰੀਸਾਲ॥ ਗੜਿ ਕਿਲ੍ਹਾ ਚੜ੍ਹਉ- ਬਿਨੁ ਪਉੜੀ. ਗੜਿ ਕਿਉ ਚੜਉ; ਗੁਰ ਹਰਿ ਧਿਆਨ ਨਿਹਾਲ॥੨॥ ਤੁਲਹਾ ਪੋਲਾ- ਗੁਰੁ ਪਉੜੀ. ਬੇੜੀ ਗੁਰੂ; ਗੁਰੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਦਰੀ-ਆਉ- ਗੁਰੁ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਬੋਹਿਥੋ; ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਦਰੀਆਉ॥ ਸੱਤ। ਨ੍ਹਾਵਣ- ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਊਜਲੀ; ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵਣੁ ਜਾਉ॥੩॥ ਪੂਰੋ ਪੂਰੋ ਆਖੀਐ; ਪੂਰੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸ॥ ਪੂਰੈ ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਵਣੈ; ਪੂਰੈ ਆਸ ਨਿਰਾਸ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਕਿਉ ਘਾਟੈ ਗੁਣ ਤਾਸ॥੪॥੯॥ ਅੰਕਿ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹੇਲੜੀ-ਆਹ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ. ਗਲਿ ਮਿਲਹ; ਅੰਕਿ ਸਹੇਲੜੀਆਹ॥ ਕਰਹ ਤਿੰਨੇ ਅੱਖਰ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲ। ਸੰਮ੍ਰੱਥ ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਮਿਲਿ ਕੈ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀਆ; ਸੰਮ੍ਰਥ ਕੰਤ ਕੀਆਹ॥ ਅਸਾਹ ਅਸਾਡੇ- ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ. ਸਭਿ ਗੁਣ; ਅਉਗਣ ਸਭਿ ਅਸਾਹ॥੧॥ ਕਰਤਾ; ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰੈ ਜੋਰਿ॥ ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੀਐ; ਜਾ ਤੂ. ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਨ੍ਹੀਂ ਪੁੱਛਹੁ- ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਤੁਸੀ ਰਾਵਿਆ. ਕਿਨੀ ਗੁਣੀ॥ ਸਹਜਿ ਸ਼ਾਂਤੀ- ਸਹਜਿ ਸੰਤੋਖਿ ਸੀਗਾਰੀਆ; ਮਿਠਾ ਬੋਲਣੀ॥ ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਤਾ ਮਿਲੈ; ਜਾ. ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣੀ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੮:- ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ। ਕੇੱਤੀਆ- ਕੇਤੀਆ ਤੇਰੀਆ ਕੁਦਰਤੀ; ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ॥ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਸਿਫਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਰੰਗ; ਕੇਤੇ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ॥੩॥ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਊਪਜੈ; ਸਚ ਮਹਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਪਤਿ ਊਗਵੈ; ਗੁਰਬਚਨੀ ਭਉ ਖਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੪॥੧੦॥ ਸਰੀ ਹੋਈ। ਉਬਰੀ ਬਚ ਗਈ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਭਲੀ ਸਰੀ. ਜਿ ਉਬਰੀ; ਹਉਮੈ ਮੁਈ ਘਰਾਹੁ॥ ਲੱਗੇ- ਦੂਤ ਲਗੇ ਫਿਰਿ ਚਾਕਰੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ

ਵੇਸਾਹੁ॥ ਕਲਪ ਕਲਪਣਾ। ਬਾਦਿ ਬਿਅਰਥ। ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਬੇਖਾਹਸ਼, ਨਿਰਇੱਛਤ। ਕਲਪ ਪੋਲਾ- ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਬਾਦਿ ਹੈ; ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਸਚੁ ਮਿਲੈ. ਭਉ ਜਾਇ॥ ਭੈ ਬਿਨੁ. ਨਿਰਭਉ ਕਿਉ ਥੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੇਤਾ ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ; ਆਖਣਿ. ਤੋਟਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਕੇੱਤੜੇ- ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਕੇਤੜੇ; ਦਾਤਾ ਏਕੋ ਸੋਇ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹੈ; ਮਨਿ ਵਸਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਜੱਗੁ- ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ ਬਾਜੀ ਬਨੀ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਖੇਲੁ ਖੇਲਾਇ॥ ਏਕ ਇੱਕ ਰਾਮਜੀ। ਸੇ ਸਾਥ- ਸੰਜੋਗੀ ਮਿਲਿ ਏਕ ਸੇ; ਵਿਜੋਗੀ ਉਠਿ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ. ਸੋ ਥੀਐ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ॥੩॥ ਵੱਖਰ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਤੁ ਵੇਸਾਹੀਐ; ਸਚੁ ਵਖਰੁ. ਸਚੁ ਰਾਸਿ॥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਵਣੰਜਿਆ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਸਉੱਦਾ- ਨਾਨਕ. ਵਸਤੁ ਪਛਾਣਸੀ; ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ॥੪॥੧੧॥ ਜਿਵੇਂ ਧਾਤੁ ਸੋਨਾ ਜਿਸਤ ਕਲੀ ਸਿੱਕਾ ਚਾਂਦੀ ਪਿੱਤਲ ਤਾਂਬਾ ਲੋਹਾ ਅੱਠ ਧਾਤਾਂ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਧਾਤੁ, ਧਾਤੁ ਨਾਲ, ਫੁਨਿ ਫੇਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੋਨੇ ਦੀ ਡਲੀ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਹੱਲੁ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲੁ ੧॥ ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ. ਫੁਨਿ ਧਾਤੁ ਕਉ; ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਗੁਲਾਲੁ ਗਾੜ੍ਹਾ। ਗਹਬਰਾ ਲਾਲ ਸੁਰਖ਼ ਫ਼ੁੱਲ, ਚੜ੍ਹਾਉ- ਲਾਲੁ ਗੁਲਾਲੁ ਗਹਬਰਾ; ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਚੜਾਉ॥ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਸੰਤੋਖੀਆ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਏਕੈ ਭਾਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ, ਸਿਧ ਸਭਾ, ਗੁਰ ਸਭਾ ਆਦਿ ਪੋਲੇ- ਸੰਤ ਸਭਾ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਧੇਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਚਉ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਣਾ; ਊਪਰਿ ਮਹਲੁ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਦੇ ਪਾਈਐ; ਦਰੁ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਪਿਆਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਈਐ; ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਬੀਚਾਰਿ॥੨॥ ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ, ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਤਿੰਨਾਂ ਬਿਧੀਆਂ ਦੇ। ਅੰਦੇਸਾ ਸੰਸਾ।ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਮਾਈਅਹਿ; ਆਸ ਅੰਦੇਸਾ ਹੋਇ॥ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ।ਛੁੱਟਸੀ- ਕਿਉ. ਗੁਰ ਬਿਨੁ, ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੁਟਸੀ; ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਐ. ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਮਹਲੁ ਮਲੁ ਪੋਲੇ- ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮਲੁ ਧੋਇ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਕਿਉ ਘਰ ਵਾਸੁ॥ ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀਐ; ਅਵਰ ਤਿਆਗੈ ਆਸ॥ ਨਾਨਕ. ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਈਐ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ॥੪॥੧੨॥ ਮੁੱਠੀ ਠੱਗੀ ਗਈ। ਦੂਜੈ ਦਵੈਤ। ਭਾਇ ਭਾਵ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਦੋਹਾਗਣੀ; ਮੁਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਕੇਰੀ ਦੀ। ਅਹਿ ਦਿਨ। ਨਿਸਿ ਰਾਤ। ਕੱਲਰ- ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਕੰਧ ਜਿਉ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਕਿਰਿ. ਢਹਿ ਪਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਸੁਖੁ ਨਾ ਥੀਐ; ਪਿਰ ਬਿਨੁ. ਦੂਖੁ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ ਮੁੰਧੇ ਅਗਿਆਤ ਜੋਬਨ।ਜੁਆਨ ਹੋਵੇ ਪਰ, ਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੈਣ ਦੀ(ਅ+ਗਿਆਤ) (ਗਿਆਤ) ਸਮਝ ਤੋਂ ਜੋ (ਅ) ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਸੋ ਮੁੰਧੇ- ਮੁੰਧੇ. ਪਿਰ ਬਿਨੁ; ਕਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ ਢੋਈ ਨ ਲਹੈ; ਦਰਗਹ. ਝੂਠੁ ਖੁਆਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਜਾਣੁ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਾਣੀਜਾਣ, ਚਤਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।

ਅੰਗ ੧੯:- ਸੱਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੀ ਵੱਡੇ ਕਿਰਸਾਣੁ ਹਨ। ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ ਦੇ ਰਿਦੇ ਚ, ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਬੀਜਦੇ, ਪਾਲਦੇ ਹਨ। ਭੁੱਲਈ- ਆਪਿ ਸੁਜਾਣੁ. ਨ ਭੁਲਈ; ਸਚਾ ਵਡ ਕਿਰਸਾਣੁ॥ ਪਹਿਲਾ ਧਰਤੀ ਸਾਧਿ ਕੈ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਦੇ ਦਾਣੁ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਉਪਜੈ ਨਾਮੁ ਏਕੁ; ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ॥੨॥ ਜਾਣਿ ਜਾਣੀਜਾਣ। ਅਚਾਰ ਕਰਤੱਬ। ਚੱਜੁ- ਗੁਰ ਕਉ. ਜਾਣਿ ਨ ਜਾਣਈ; ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ॥

ਅੰਧੁਲੈ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਚੁੱਕਈ- ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ. ਨ ਚੁਕਈ; ਮਰਿ ਜਨਮੈ. ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥੩॥ ਚੰਦਨੁ ਮੋਲਿ ਅਣਾਇਆ; ਕੁੰਗੂ ਮਾਂਗ ਸੰਧੂਰੁ॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਬਹੁ ਘਣਾ; ਪਾਨਾ ਨਾਲਿ ਕਪੂਰੁ॥ ਜੇ ਧਨ. ਕੰਤਿ ਨ ਭਾਵਈ; ਤ ਸਭਿ ਅਡੰਬਰ ਕੂੜੁ॥੪॥ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਣ ਬਾਦਿ ਹਹਿ; ਸਭਿ ਸੀਗਾਰ ਵਿਕਾਰ॥ ਜਬ ਲਗੁ. ਸਬਦਿ ਨ ਭੇਦੀਐ; ਕਿਉ ਸੋਹੈ ਗੁਰ ਦੁਆਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥੫॥੧੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁੰਞੀ ਦੇਹ ਡਰਾਵਣੀ; ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਭਾਹਿ ਅੱਗ। ਬਲੰਦੀ ਬਲ਼ਦੀ। ਪੋਲਾ ਵਿਝਵੀ ਬੁਝ ਗਈ। ਧੂ-ਉ ਦੁਲੈਂਕੜੇ ਦੀਰਘ ਲਾ ਕੇ, ਉੜੇ ਨੂੰ ਔਂਕੜ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲ- ਭਾਹਿ ਬਲੰਦੀ. ਵਿਝਵੀ; ਧੂਉ. ਨ ਨਿਕਸਿਓ ਕਾਇ॥ ਪੰਚੇ ਰੁੰਨੇ ਦੁਖਿ ਭਰੇ; ਬਿਨਸੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥੧॥ ਮੂੜੇ ਮੂਰਖ- ਮੂੜੇ; ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ- ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ; ਸਭ ਮੁਠੀ ਅਹੰਕਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੱਗਿ- ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿ॥ ਪਚਿ ਪੋਲਾ। ਅੱਗਿ- ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੇ. ਪਚਿ ਮੁਏ; ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਿ॥ ਉੱਬਰੇ ਬਚੇ। ਠੱਗਿ- ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਸੇ ਉਬਰੇ; ਹੋਰਿ ਮੁਠੀ ਧੰਧੈ ਠਗਿ॥੨॥ ਮੁਈ ਮੁਆ ਔਂਕੜ ਸੰਕੋਚਣੇ।ਗ-ਇਆ- ਮੁਈ ਪਰੀਤਿ, ਪਿਆਰੁ ਗਇਆ; ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਿਰੋਧੁ॥ ਥੱਕਾ- ਧੰਧਾ ਥਕਾ, ਹਉ ਮੁਈ; ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰੋਧੁ॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਨਿਰੋਧੁ॥੩॥ ਪੱਲੈ- ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਸਚੁ ਮਿਲੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਸੋ ਨਰੁ. ਜੰਮੈ ਨਾ ਮਰੈ; ਨਾ ਆਵੈ. ਨਾ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਦਰਿ ਪਰਧਾਨੁ ਸੋ; ਦਰਗਹਿ ਪੈਧਾ ਜਾਇ॥੪॥੧੪॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲੁ ੧॥ ਤਨੁ ਜਲਿ ਬਲਿ. ਮਾਟੀ ਭਇਆ; ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮਨੂਰੁ॥ ਅਉਗਣ. ਫਿਰਿ ਲਾਗੂ ਭਏ; ਕੂਰਿ ਵਜਾਵੈ ਤੂਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਭਰਮਾਈਐ; ਦੁਬਿਧਾ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਸਬਦਿ ਤਰਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਬੂਝਿਆ; ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਨੁ ਸੂਚਾ ਸੋ ਆਖੀਐ; ਜਿਸੁ ਮਹਿ ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ ਭੈ ਸਚਿ ਰਾਤੀ ਦੇਹੁਰੀ; ਜਿਹਵਾ ਸਚੁ ਸੁਆਉ॥ ਸਚੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਪਾਵੈ ਤਾਉ॥੨॥ ਸਾਚੇ ਤੇ. ਪਵਨਾ ਭਇਆ; ਪਵਨੈ ਤੇ ਜਲੁ ਹੋਇ॥ ਜਲ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਸਾਜਿਆ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮੋਇ॥ ਰੱਤੇ ਰੰਗੇ ਜਾਣੇ ਕਰਕੇ- ਨਿਰਮਲੁ. ਮੈਲਾ ਨਾ ਥੀਐ; ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਹੋਇ॥੩॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਾਚਿ ਸੰਤੋਖਿਆ; ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ॥

ਅੰਗ ੨੦:- ਪੰਚ ਭੂਤ. ਸਚਿ ਭੈ ਰਤੇ; ਜੋਤਿ ਸਚੀ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਅਉਗਣ ਵੀਸਰੇ; ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਪਤਿ ਤਾਹਿ॥੪॥੧੫॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਬੇੜੀ ਸਚ ਕੀ; ਤਰੀਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ-ਇਕਿ ਆਵਹਿ. ਇਕਿ ਜਾਵਹੀ; ਪੂਰਿ ਭਰੇ ਅਹੰਕਾਰਿ॥ ਹਠਿ ਪੋਲਾ- ਮਨ ਹਠਿ ਮਤੀ. ਬੂਡੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਸੁ ਤਾਰਿ॥੧॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂ; ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਡਉ ਜੰਗਲ ਦੀ ਅੱਗ। ਅੰਗੂਰੁ ਅਕੂਰ- ਆਗੈ ਦੇਖਉ. ਡਉ ਜਲੈ; ਪਾਛੈ. ਹਰਿਓ ਅੰਗੂਰੁ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ. ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਸੈ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਚੁ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਮਹਲਿ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਹੀ; ਸਾਚੈ ਮਹਲਿ ਹਦੂਰਿ॥੨॥ ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ ਤੁਝੁ ਸੰਮਲਾ; ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਾਰੇਉ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਾਹਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੇਉ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ. ਤੂ ਧਣੀ; ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਮੇਉ॥੩॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਿਨਿ. ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ; ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਕਰਿ ਆਕਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਨਣੁ ਜਾਣੀਐ; ਮਨਮੁਖਿ ਮੁਗਧੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰੀ; ਬੂਝੈ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਜਾਣਿਆ; ਤਿਨ ਕੀਚੈ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਮਿਲੇ; ਸਚੇ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੀਆ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ॥੫॥੧੬॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰਿਆ; ਮਿਲੁ ਵੇਲਾ ਹੈ ਏਹ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਬਨਿ ਸਾਸੁ ਹੈ; ਤਬ ਲਗੁ ਇਹੁ ਤਨੁ ਦੇਹ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਣ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ; ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਤਨੁ ਖੇਹ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਲੈ ਲਾਹਾ. ਘਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਹਉਮੈ ਨਿਵਰੀ ਭਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁੱਝਹਿ- ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਗੰਢਣੁ ਗੰਢੀਐ; ਲਿਖਿ ਪੜਿ ਬੁਝਹਿ ਭਾਰੁ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਅਗਲੀ; ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਓਹੁ. ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਤੋਲਵਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਮਤਿ ਸਾਰੁ॥੨॥ ਲੱਖ- ਲਖ ਸਿਆਣਪ ਜੇ ਕਰੀ; ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਾਪੁ॥ ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ. ਨ ਧ੍ਰਾਪੀਆ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਦੂਖ ਸੰਤਾਪੁ॥ ਛੁੱਟੀਐ- ਹਰਿ ਜਪਿ ਜੀਅਰੇ ਛੁਟੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੀਨੈ ਆਪੁ॥੩॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਗੁਰ ਪਹਿ ਵੇਚਿਆ; ਮਨੁ ਦੀਆ ਸਿਰੁ ਨਾਲਿ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਖੋਜਿ ਢੰਢੋਲਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਨਿਹਾਲਿ॥ ਸਤਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਲਿ॥੪॥੧੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਰਣੈ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀ; ਜੀਵਣ ਕੀ ਨਹੀ ਆਸ॥ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੀ; ਲੇਖੈ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ॥ ਨਿਰਜਾਸਿ ਨਿਰਨਾ- ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਤੂ ਵਸਹਿ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਉ ਨਿਰਜਾਸਿ॥੧॥ ਜੀਅਰੇ; ਰਾਮ ਜਪਤ ਮਨੁ ਮਾਨੁ॥

ਅੰਗ ੨੧:- ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਅੰਤਰਿ ਲਾਗੀ ਜਲਿ ਬੁਝੀ; ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਣੀਐ; ਗੁਰ ਮਿਲੀਐ. ਸੰਕ ਉਤਾਰਿ॥ ਮੁਇਆ. ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਈਐ; ਤਿਤੁ ਜੀਵਦਿਆ ਮਰੁ ਮਾਰਿ॥ ਅਨਹਦ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣੇ; ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥੨॥ ਅਨ-ਹਦ ਪੋਲਾ- ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਪਾਈਐ; ਤਹ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ; ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਤਾਸੁ॥ ਖੜਿ ਲਿਜਾਕੇ। ਖੜਿ ੜ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ। ਪੈਨ੍ਹਾਈਐ- ਖੜਿ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਈਐ; ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ॥੩॥ ਜਹ ਦੇਖਾ. ਤਹ ਰਵਿ ਰਹੇ; ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਕਾ ਮੇਲੁ॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਬੰਧੀ ਦੇਹੁਰੀ; ਜੋ ਆਇਆ ਜਗਿ. ਸੋ ਖੇਲੁ॥ ਵਿਜੋਗੀ ਦੁਖਿ ਵਿਛੁੜੇ; ਮਨਮੁਖਿ. ਲਹਹਿ ਨ ਮੇਲੁ॥੪॥ ਰੱਤਾ- ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ਘਰਿ ਵਸੈ; ਸਚ ਭੈ ਰਾਤਾ ਹੋਇ॥ ਗਿਆਨ ਮਹਾ ਰਸੁ ਭੋਗਵੈ; ਬਾਹੁੜਿ. ਭੂਖ ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਮਿਲੁ; ਭੀ ਫਿਰਿ. ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ॥੫॥੧੮॥ ਲੱਗਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਏਹੁ ਮਨੋ ਮੂਰਖੁ ਲੋਭੀਆ; ਲੋਭੇ ਲਗਾ ਲੋੁਭਾਨੁ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਸਬਦਿ ਨ ਭੀਜੈ. ਸਾਕਤਾ; ਦੁਰਮਤਿ ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ॥ ਸਾਧੂ ਸਤਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਸੇਵਿ ਤੂ; ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਨੁ॥ ਭੋੱਗਣੇ। ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸਭਿ ਸੁਖ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗਣੇ; ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਿਲਿ ਗਿਆਨੁ॥ ਨਿਤਿ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿਆ; ਸਤਗੁਰਿ ਦੀਆ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਪਚੈ ਪੋਲਾ- ਕੂਕਰ ਕੂੜੁ

ਕਮਾਈਐ; ਗੁਰ. ਨਿੰਦਾ ਪਚੈ ਪਚਾਨੁ॥ ਖੁੱਲ ਕੇ ਹਾਨੁ ਹਾਨੀ- ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ. ਦੁਖੁ ਘਣੋ; ਜਮੁ. ਮਾਰਿ ਕਰੈ ਖੁਲ ਹਾਨੁ॥ ਸੁਭਾਨੁ ਅਸਚਰਜ- ਮਨਮੁਖਿ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਸੁਭਾਨੁ॥੩॥ ਐਥੈ ਧੰਧੁ ਪਿਟਾਈਐ; ਸਚੁ ਲਿਖਤੁ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਦਾ; ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਕਰਮਿ ਸਚੈ ਨੀਸਾਣੁ॥੪॥੧੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ; ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਕਿਉ. ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਾਈਐ; ਜਾ ਹਰਿ. ਨ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਗੁਣ ਮਾਹਿ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥ ਜਿਨ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਤੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈਐ; ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤਿ ਸੰਜੋਗੁ॥ ਗਤੁ ਪੋਲਾ- ਹਿੰਸਾ ਹਉਮੈ ਗਤੁ ਗਏ; ਨਾਹੀ ਸਹਸਾ ਸੋਗੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਿਸੁ ਮੇਲੇ ਗੁਰੁ ਸੰਜੋਗੁ॥੨॥ ਕਾਇਆ ਕਾਮਣਿ ਜੇ ਕਰੀ; ਭੋਗੇ ਭੋਗਣਹਾਰੁ॥ ਕੀੱਜਈ। ਚੱਲਣਹਾਰੁ- ਤਿਸੁ ਸਿਉ. ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਜਈ; ਜੋ ਦੀਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਵਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ॥੩॥

ਅੰਗ ੨੨:- ਚਾਰੇ ਅਗਨਿ. ਨਿਵਾਰਿ ਮਰੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਲੁ ਪਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰਿਆ ਅਘਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰੁ ਮੀਤੁ ਕਰਿ; ਸਚੁ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹ ਜਾਇ॥੪॥੨੦॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹੁ ਪਿਆਰਿਆ; ਗੁਰਮਤਿ ਲੇ ਹਰਿ ਬੋਲਿ॥ ਕਸਵੱਟੀ- ਮਨੁ. ਸਚ ਕਸਵਟੀ ਲਾਈਐ; ਤੁਲੀਐ ਪੂਰੈ ਤੋਲਿ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਐ; ਰਿਦ ਮਾਣਕ ਮੋਲਿ ਅਮੋਲਿ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਹਰਿ ਹੀਰਾ. ਗੁਰ ਮਾਹਿ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਲੈ; ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪਰਗਾਸਿ॥ ਪਾਇਐ ਈੜੀ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲ- ਜਿਉ ਅਗਨਿ ਮਰੈ. ਜਲਿ ਪਾਇਐ; ਤਿਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ. ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਿ॥ ਜੰਦਾਰੁ ਚੰਡਾਲ। ਲੱਗਈ- ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ. ਨ ਲਗਈ; ਇਉ. ਭਉਜਲੁ ਤਰੈ. ਤਰਾਸਿ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਕੂੜੁ ਨ ਭਾਵਈ; ਸਚਿ ਰਤੇ ਸਚ ਭਾਇ॥ ਸਾਕਤ. ਸਚੁ ਨ ਭਾਵਈ; ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਂਇ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ ਗੁਰਿ ਮੇਲਿਐ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਮਨ ਮਹਿ ਮਾਣਕੁ. ਲਾਲੁ ਨਾਮੁ; ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਹੀਰੁ॥ ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਦਇਆ ਕਰੇ ਹਰਿ ਹੀਰੁ॥੪॥੨੧॥ ਭਾਹਿ ਅੱਗ। ਵਿਝਵੈ ਪੋਲਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਭਰਮੇ. ਭਾਹਿ ਨ ਵਿਝਵੈ; ਜੇ ਭਵੈ. ਦਿਸੰਤਰ ਦੇਸੁ॥ ਉੱਤਰੈ- ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ. ਨ ਉਤਰੈ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਵੇਸੁ॥ ਹੋਰੁ ਕਿਤੈ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਬਿਨੁ. ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਨਿਰਮੋਲੁ ਹੈ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਪਾਇ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ. ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਗ–ਇਆ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਪੋਲਾ- ਆਪੁ ਗਇਆ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਸੁ. ਅਉਗੁਣਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਭੇਟਿਓ; ਸੁ ਭਉਜਲਿ ਪਚੈ ਪਚਾਇ॥ ਇਹੁ ਮਾਣਕੁ ਜੀਉ ਨਿਰਮੋਲੁ ਹੈ; ਇਉ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ॥੩॥ ਜਿੰਨਾ ਸਤਗੁਰੁ ਰਸਿ

ਮਿਲੈ; ਸੇ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ; ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਉੱਜਲੇ- ਨਾਨਕ. ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ॥੪॥੨੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਵਣਜੁ ਕਰਹੁ ਵਣਜਾਰਿਹੋ; ਵਖਰੁ ਲੇਹੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਤੈਸੀ ਵਸਤੁ ਵਿਸਾਹੀਐ; ਜੈਸੀ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ॥ ਅਗੈ. ਸਾਹੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ; ਲੈਸੀ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲਿ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਰਾਮੁ ਕਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਵੱਖਰੁ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੌਦਾ। ਚੱਲਹੁ। ਪਤੀ-ਆਇ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਜਸੁ ਵਖਰੁ ਲੈ ਚਲਹੁ; ਸਹੁ ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੨੩:- ਜਿਨਾ ਰਾਸਿ ਨ ਸਚੁ ਹੈ; ਕਿਉ. ਤਿਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਖੋਟੈ ਵਣਜਿ ਵਣੰਜਿਐ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਟਾ ਹੋਇ॥ ਫਾਹੀ ਫਾਥੇ ਮਿਰਗ ਜਿਉ; ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਨਿਤ ਰੋਇ॥੨॥ ਪੋਤੈ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ- ਖੋਟੇ. ਪੋਤੈ ਨਾ ਪਵਹਿ; ਤਿਨ. ਹਰਿ ਗੁਰ, ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਖੋਟੇ. ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਹੈ; ਖੋਟਿ. ਨ ਸੀਝਸਿ ਕੋਇ॥ ਗ-ਇਆ- ਖੋਟੇ ਖੋਟੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਆਇ ਗਇਆ ਪਤਿ ਖੋਇ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਮਨੁ ਸਮਝਾਈਐ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹ॥ ਰੱਤਿਆਂ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਤਿਆ; ਭਾਰੁ ਨ ਭਰਮੁ. ਤਿਨਾਹ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ਅਗਲਾ; ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹ॥੪॥੨੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨॥ ਫੁੱਲੜਾ- ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਅਰੁ ਫੁਲੜਾ; ਨਾਠੀਅੜੇ ਦਿਨ ਚਾਰਿ॥ ਪੱਬਣਿ ਚੁਪੱਤੀ। ਪੱਤ- ਪਬਣਿ ਕੇਰੇ. ਪਤ ਜਿਉ; ਢਲਿ ਢੁਲਿ ਜੁੰਮਣਹਾਰ॥੧॥ ਨਉ ਨਵੇਂ। ਹੁਲਾ ਹੁਲਾਰੇ ਦਾ- ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ਲੈ ਪਿਆਰਿਆ; ਜਾ ਜੋਬਨੁ ਨਉ ਹੁਲਾ॥ ਥੱਕੇ ਚੋਲਾ ਪੋਲਾ- ਦਿਨ ਥੋੜੜੇ ਥਕੇ; ਭਇਆ ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਰਾਣਿ ਮਸਾਣ। ਸੁੱਤੇ- ਸਜਣ ਮੇਰੇ ਰੰਗੁਲੇ; ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੀਰਾਣਿ॥ ਹੰ ਮੈਂ। ਡੁਮਣੀ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਕੇ। ਝੀਣੀ ਬ੍ਰੀਕ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ- ਹੰ ਭੀ ਵੰਞਾ ਡੁਮਣੀ; ਰੋਵਾ ਝੀਣੀ ਬਾਣਿ॥੨॥ਗੁਰਸੇਵਕ ਰੂਪ ਗੋਰੀਏ ਇਸਤ੍ਰੀਏ- ਕੀ. ਨ ਸੁਣੇਹੀ ਗੋਰੀਏ; ਆਪਣ ਕੰਨੀ ਸੋਇ॥ ਲਗੀ ਚੱਲੀ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਲਗੀ ਪੋਲਾ- ਲਗੀ ਆਵਹਿ ਸਾਹੁਰੈ; ਨਿਤ. ਨ ਪੇਈਆ ਹੋਇ॥੩॥ ਵਿ-ਰੱਤੀ ਕੁਰੁੱਤੀ। ਸੁੱਤੀ- ਨਾਨਕ. ਸੁਤੀ ਪੇਈਐ; ਜਾਣੁ ਵਿਰਤੀ ਸੰਨਿ॥ ਬੰਨ੍ਹਿ- ਗੁਣਾ ਗਵਾਈ ਗੰਠੜੀ; ਅਵਗਣ ਚਲੀ ਬੰਨਿ॥੪॥੨੪॥ ਦੂਜਾ ਮਗਰੋਂ, ੨ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ਦੂਜਾ ੨॥ ਰਸੀਆ ਰਸ ਪੋਲੇ- ਆਪੇ ਰਸੀਆ. ਆਪਿ ਰਸੁ; ਆਪੇ ਰਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਚੋਲੜਾ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਚੋਲੜਾ; ਆਪੇ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ॥੧॥ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੱਛੀ ਮੱਛੁਲੀ- ਆਪੇ ਮਾਛੀ ਮਛੁਲੀ; ਆਪੇ ਪਾਣੀ ਜਾਲੁ॥ ਮਣ-ਕੜਾ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਜਾਲ ਮਣਕੜਾ; ਆਪੇ ਅੰਦਰਿ ਲਾਲੁ॥੨॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੰਗੁਲਾ; ਸਖੀਏ ਮੇਰਾ ਲਾਲੁ॥ ਨਿਤ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਦੇਖੁ ਹਮਾਰਾ ਹਾਲੁ॥੩॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ- ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕੁ ਬੇਨਤੀ; ਤੂ ਸਰਵਰੁ. ਤੂ ਹੰਸੁ॥ ਵਿ-ਗੱਸੁ- ਕਉਲੁ ਤੂਹੈ. ਕਵੀਆ ਤੂਹੈ; ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸੁ॥੪॥੨੫॥ ਸਾਰਿੰਗ-ਪਾਣੀ ਨਾਮ ਜਪਣ ਰੂਪ ਪਾਣੀ। ਆ ਸਭ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਪਾਉਣਾ ਕਰੋ। ਸ-ਲਿਲ ਪੋਲਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਧਰਤੀ. ਬੀਜੁ ਕਰਮਾ ਕਰੋ; ਸਲਿਲ ਆ ਪਾਉ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ॥ ਮਨੁ ਕਿਰਸਾਣੁ. ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਜੰਮਾਇ ਲੈ; ਇਉ ਪਾਵਸਿ. ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੧॥ ਕਾਹੇ ਗਰਬਸਿ ਮੂੜੇ; ਮਾਇਆ॥ ਕਾ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪਿਤ ਸੁਤੋ ਸਗਲ ਕਾਲਤ੍ਰ ਮਾਤਾ; ਤੇਰੇ. ਹੋਹਿ ਨ ਅੰਤਿ ਸਖਾਇਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਕਿਰ-ਖਾ ਕੱਟਣਾ ਕਰੇ. ਦੁਸ਼ਟ ਵਿਕਾਰ ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ- ਬਿਖੈ ਬਿਕਾਰ ਦੁਸਟ.

ਕਿਰਖਾ ਕਰੇ; ਇਨ ਤਜਿ. ਆਤਮੈ ਹੋਇ ਧਿਆਈ॥ ਰਿਦੇ ’ਚੋਂ ਮਧੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਆਸ੍ਰਮਾਈ ਸ੍ਰਵ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ- ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ. ਹੋਹਿ ਜਬ ਰਾਖੇ; ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ. ਮਧੁ ਆਸ੍ਰਮਾਈ ੨॥ ਬੀਸ ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ, ਪੰਜ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੇ, ਸ੍ਰੀਰਕ ਬਲ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਦਿਆ ਭਰਾਵਾਂ ਮਿੱਤ੍ਰਾਂ ਧਨ ਜ਼ਮੀਨ ਪੁੱਤਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਦੇਸ਼ ਜ਼ਾਤੀ ਕੁਲ ਉੱਚੇ ਔਹਦੇ ਘਰ ਅਸਵਾਰੀ ਹੁਸਨ, ਦਾਸਨ ਦਾਸਪੁਣੇ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਮੇਟੋ। ਬਾਸਰੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਿਨ। ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰੋ। ਨਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ਪਾਪ ਰੂਪ ਤਿੰਨ ਖੋੜਾ ਖੁੱਡਾਂ ’ਚ ਡਿੱਗਣੇ ਕਰਕੇ। ਕਾਲੁ ਸਾਰੈ ਸਾੜਦਾ ਹੈ- ਬੀਸ ਸਪਤਾ ਹਰੋ. ਬਾਸਰੋ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਤੀਨਿ ਖੋੜਾ. ਨਿਤ ਕਾਲੁ ਸਾਰੈ॥ ਦੱਸਣ ਦਾ ਅਰਥ ਬਣੇ ਤਾਂ ਦੱਸ ਬੋਲੋ। ਗਿਣਤੀ ਅਰਥ ਬਣੇ ਤਾਂ ਦਸ ਪੋਲਾ- ਦਸ ਅਠਾਰ ਮੈ. ਅਪਰੰਪਰੋ ਚੀਨੈ; ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਇਵ ਏਕੁ ਤਾਰੈ॥੩॥੨੬॥

ਅੰਗ ੨੪:- ਆਬ ਸਲ੍ਹਾਬ। ਅਮਲੁ ਪੋਲਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩॥ ਅਮਲੁ ਕਰਿ ਧਰਤੀ. ਬੀਜੁ ਸਬਦੋ ਕਰਿ; ਸਚ ਕੀ ਆਬ. ਨਿਤ ਦੇਹਿ ਪਾਣੀ॥ ਪੋਲਾ ਭਿਸਤੁ ਸੁਰਗ- ਹੋਇ ਕਿਰਸਾਣੁ. ਈਮਾਨੁ ਜੰਮਾਇ ਲੈ; ਭਿਸਤੁ ਦੋਜਕੁ ਮੂੜੇ. ਏਵ ਜਾਣੀ॥੧॥ ਗੱਲੀਂ- ਮਤੁ ਜਾਣ; ਸਹਿ ਗਲੀ ਪਾਇਆ॥ ਇਤੁ ਬਿਧੀ ਪੋਲੇ- ਮਾਲ ਕੈ ਮਾਣੈ. ਰੂਪ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਇਤੁ ਬਿਧੀ. ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਬ ਗੁਨਾਹ। ਮੀਡਕੋ ਡੱਡੂ- ਐਬ ਤਨਿ ਚਿਕੜੋ. ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੀਡਕੋ; ਕਮਲ ਕੀ ਸਾਰ, ਨਹੀ ਮੂਲਿ ਪਾਈ॥ ਉਸਤਾਦੁ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਬੂੱਝੈ ਬੁੱਝਾਈ- ਭਉਰੁ ਉਸਤਾਦੁ. ਨਿਤ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲੇ; ਕਿਉ ਬੂਝੈ. ਜਾ ਨਹ ਬੁਝਾਈ॥੨॥ ਆਖਣੁ ਸੁਨਣਾ. ਪਉਣ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਮਾਇਆ॥ ਪ-ਸਿੰਦੇ- ਖਸਮ ਕੀ ਨਦਰਿ. ਦਿਲਹਿ ਪਸਿੰਦੇ; ਜਿਨੀ ਕਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ॥੩॥ ਰੱਖੇ ਕੱਟਿ- ਤੀਹ ਕਰਿ ਰਖੇ, ਪੰਜ ਕਰਿ ਸਾਥੀ; ਨਾਉ ਸੈਤਾਨੁ. ਮਤੁ ਕਟਿ ਜਾਈ॥ ਸੰਜਿਆਹੀ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਨਾ, ਸੰਜਿਆਹੀ ਜੱਜਾ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਬੋਲੋ। ਚੱਲਣਾ ਕਿਤ-ਕੂ- ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ. ਰਾਹਿ ਪੈ ਚਲਣਾ; ਮਾਲੁ ਧਨੁ. ਕਿਤਕੂ ਸੰਜਿਆਹੀ॥੪॥੨੭॥ ਪੋਲਾ ਮਉਲਾ ਖ਼ੁਦਾ। ਮਉੱਲਿਆ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪॥ ਸੋਈ ਮਉਲਾ. ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਮਉਲਿਆ; ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਸੰਸਾਰੋ॥ ਆਬ ਪਾਣੀ। ਖਾਕੁ ਧਰਤੀ। ਰਹਾਈ ਰੱਖੀ- ਆਬ ਖਾਕੁ. ਜਿਨਿ ਬੰਧਿ ਰਹਾਈ; ਧੰਨੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ॥੧॥ ਮੁੱਲਾਂ- ਮਰਣਾ ਮੁਲਾ; ਮਰਣਾ॥ ਭੀ ਕਰਤਾਰਹੁ ਡਰਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਜੀ ਪੋਲਾ- ਤਾ ਤੂ ਮੁਲਾ, ਤਾ ਤੂ ਕਾਜੀ; ਜਾਣਹਿ ਨਾਮੁ ਖੁਦਾਈ॥ ਪੜ੍ਹਿਆ- ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ. ਪੜਿਆ ਹੋਵਹਿ; ਕੋ ਰਹੈ ਨ. ਭਰੀਐ ਪਾਈ॥੨॥ ਸੋਈ ਕਾਜੀ. ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਤਜਿਆ; ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਆਧਾਰੋ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ. ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ; ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ॥੩॥ ਪੰਜ ਵਖਤ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹਿ; ਪੜਹਿ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਣਾ॥ ਸੱਦੇਈ ਸੱਦਦੀ ਹੈ- ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ. ਗੋਰ ਸਦੇਈ; ਰਹਿਓ ਪੀਣਾ ਖਾਣਾ॥੪॥੨੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪॥ ਏਕੁ ਸੁਆਨੁ; ਦੁਇ ਸੁਆਨੀ ਨਾਲਿ॥ ਬ-ਇਆਲਿ ਅਕਾਸ਼- ਭਲਕੇ ਭਉਕਹਿ; ਸਦਾ ਬਇਆਲਿ॥ ਮੁੱਠਾ- ਕੂੜੁ ਛੁਰਾ; ਮੁਠਾ ਮੁਰਦਾਰੁ॥ ਧਾਣਕ ਭਿਆਨਕ- ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ; ਕਰਤਾਰ॥੧॥ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਪੰਦਿ ਰਸਤੇ- ਮੈ. ਪਤਿ ਕੀ ਪੰਦਿ ਨ; ਕਰਣੀ ਕੀ ਕਾਰ॥ ਬਿਗੜੈਰੂਪੁ ਕੋੜ੍ਹੀ- ਹਉ ਬਿਗੜੈਰੂਪਿ; ਰਹਾ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਤੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮੈ ਏਹਾ ਆਸ; ਏਹੋ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੁਖਿ ਨਿੰਦਾ ਆਖਾ; ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਪਰ ਘਰੁ ਜੋਹੀ; ਨੀਚ ਸਨਾਤਿ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ;

ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਚੰਡਾਲ॥ ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ; ਕਰਤਾਰ॥੨॥ ਮਲੂਕੀ ਸਾਧ। ਵੇਸੁ ਭੇਸ- ਫਾਹੀ ਸੁਰਤਿ; ਮਲੂਕੀ ਵੇਸੁ॥ ਠੱਗਵਾੜਾ ਠੱਗੀ- ਹਉ ਠਗਵਾੜਾ; ਠਗੀ ਦੇਸੁ॥ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ; ਬਹੁਤਾ ਭਾਰੁ॥ ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ; ਕਰਤਾਰ॥੩॥ ਮੈ. ਕੀਤਾ ਨ ਜਾਤਾ; ਹਰਾਮਖੋਰੁ॥ ਹਉ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਾ; ਦੁਸਟੁ ਚੋਰੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ; ਬੀਚਾਰੁ॥ ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ; ਕਰਤਾਰ॥੪॥੨੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪॥ ਏਕਾ ਸੁਰਤਿ; ਜੇਤੇ ਹੈ ਜੀਅ॥ ਸੁਰਤਿ ਵਿਹੂਣਾ; ਕੋਇ ਨ ਕੀਅ॥

ਅੰਗ ੨੫:- ਜੇਹੀ ਸੁਰਤਿ; ਤੇਹਾ ਤਿਨ ਰਾਹੁ॥ ਲੇਖਾ ਇਕੋ; ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ॥੧॥ ਕਾਹੇ ਜੀਅ; ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਢਿੱਲ- ਲੇਵੈ ਦੇਵੈ; ਢਿਲ ਨ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰੇ ਜੀਅ; ਜੀਆ ਕਾ ਤੋਹਿ॥ ਕਿਤ ਕਉ ਸਾਹਿਬ; ਆਵਹਿ ਰੋਹਿ॥ ਜੇ ਤੂ ਸਾਹਿਬ; ਆਵਹਿ ਰੋਹਿ॥ ਤੂ ਓਨਾ ਕਾ; ਤੇਰੇ ਓਹਿ॥੨॥ ਅਸੀ ਬੋਲ ਵਿਗਾੜ; ਵਿਗਾੜਹ ਬੋਲ॥ ਤੂ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ; ਤੋਲਹਿ ਤੋਲ॥ ਜਹ ਕਰਣੀ; ਤਹ ਪੂਰੀ ਮਤਿ॥ਘੱਟੇ,ਘੱਟਿ- ਕਰਣੀ ਬਾਝਹੁ; ਘਟੇ ਘਟਿ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ; ਗਿਆਨੀ ਕੈਸਾ ਹੋਇ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਬੂਝੈ ਸੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸੋ ਗਿਆਨੀ; ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ॥੪॥੩੦॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪॥ ਦਰੀ-ਆਉ ਲਹਾਂ- ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ; ਮੈ ਮਛੁਲੀ. ਕੈਸੇ ਅੰਤੁ ਲਹਾ॥ ਦੇਖਾਂ, ਮਰਾਂ- ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ, ਤਹ ਤਹ ਤੂਹੈ; ਤੁਝ ਤੇ ਨਿਕਸੀ. ਫੂਟਿ ਮਰਾ॥੧॥ਜਾਲ਼ੀ ਪੋਲਾ- ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਉ; ਨ ਜਾਣਾ ਜਾਲੀ॥ ਜਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ; ਤਾ ਤੁਝੈ ਸਮਾਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਭਰਪੂਰਿ; ਜਾਨਿਆ ਮੈ. ਦੂਰਿ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੀ; ਸੁ ਤੇਰੈ ਹਦੂਰਿ॥ ਮੁੱਕਰਿ- ਤੂ ਦੇਖਹਿ; ਹਉ ਮੁਕਰਿ ਪਾਉ॥ ਨ ਦੇਹ਼ਲੀ ਦੀਪਕ- ਤੇਰੈ ਕੰਮਿ ਨ ਤੇਰੈ ਨਾਇ॥੨॥ ਜੇਤਾ ਦੇਹਿ; ਤੇਤਾ ਹਉ ਖਾਉ॥ ਬਿਆ ਦੂਜਾ- ਬਿਆ ਦਰੁ ਨਾਹੀ; ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਉ॥ ਨਾਨਕੁ; ਏਕ ਕਹੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ; ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ॥੩॥ ਆਪੇ ਨੇੜੈ, ਦੂਰਿ ਆਪੇ ਹੀ; ਆਪੇ ਮੰਝਿ ਮਿਆਨੁੋ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ. ਸੁਣੈ ਆਪੇ ਹੀ; ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਜਹਾਨੁੋ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਹੁਕਮੁ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨੁੋ॥੪॥੩੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪॥ ਕੀਤਾ; ਕਹਾ ਕਰੇ ਮਨਿ ਮਾਨੁ॥ ਦੇਵਣਹਾਰੇ ਕੈ ਹਥਿ; ਦਾਨੁ॥ ਭਾਵੈ ਦੇਇ; ਨ ਦੇਈ ਸੋਇ॥ ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ; ਕਿਆ ਹੋਇ॥੧॥ ਆਪੇ ਸਚੁ; ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸਚੁ॥ ਕੱਚੁਨਿ ਕੱਚੁ- ਅੰਧਾ ਕਚਾ; ਕਚੁਨਿ ਕਚੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੁੱਖ- ਜਾ ਕੇ ਰੁਖ ਬਿਰਖ; ਆਰਾਉ॥ ਜੇਹੀ ਧਾਤੁ; ਤੇਹਾ ਤਿਨ ਨਾਉ॥ ਫੁਲੁ ਭਾਉ; ਫਲੁ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਇ॥੨॥ ਕਚੀ ਕੰਧ; ਕਚਾ ਵਿਚਿ ਰਾਜੁ॥ ਮਤਿ ਅਲੂਣੀ; ਫਿਕਾ ਸਾਦੁ॥ ਨਾਨਕ ਆਣੇ; ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਨਾਹੀ ਸਾਬਾਸਿ॥੩॥੩੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫॥ ਅ-ਛਲ ਪੋਲਾ- ਅਛਲ ਛਲਾਈ. ਨਹ ਛਲੈ; ਨਹ ਘਾਉ ਕਟਾਰਾ ਕਰਿ ਸਕੈ॥ ਟਲ ਉਲਟ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਲੈ ਪਲ ੨ ਚ- ਜਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਰਾਖੈ. ਤਿਉ ਰਹੈ; ਇਸੁ ਲੋਭੀ ਕਾ ਜੀਉ, ਟਲ ਪਲੈ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਤੇਲ; ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਜਲੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੋਥੀ ਪੁਰਾਣ; ਕਮਾਈਐ॥ ਵੱਟੀ- ਭਉ ਵਟੀ; ਇਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਐ॥ ਸਚੁ ਬੂਝਣੁ; ਆਣਿ ਜਲਾਈਐ॥੨॥ ਇਹੁ ਤੇਲੁ; ਦੀਵਾ ਇਉ ਜਲੈ॥ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ; ਸਾਹਿਬ ਤਉ ਮਿਲੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਤੁ ਤਨਿ; ਲਾਗੈ ਬਾਣੀਆ॥ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ; ਸੇਵ ਕਮਾਣੀਆ॥

ਅੰਗ ੨੬:- ਸਭ ਦੁਨੀਆ; ਆਵਣ ਜਾਣੀਆ॥੩॥ ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ; ਸੇਵ ਕਮਾਈਐ॥ ਤਾ ਦਰਗਹ; ਬੈਸਣੁ ਪਾਈਐ॥ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਫੜਾਉਣ ਰੂਪ ਬਾਂਹ ਲੁਡਾਈਐ ਫੈਲਾਉਣਾ ਕਰੀਏ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਬਾਹ ਲੁਡਾਈਐ॥੪॥੩੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ੧ੳੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਆਪਣਾ; ਇਕ ਮਨਿ. ਇਕ ਚਿਤਿ ਭਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀ, ਸ਼ੁਭ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਤੀਰਥੁ ਹਨ, ਮਨੀਕਰਨ ਤੀਰਥ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਭੀ ਤੀਰਥ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ। ਬੁੱਝਾਇ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਵਰੁ ਪਾਵਣਾ; ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ॥ ਨਾਉ ਧਿਆਈਐ ਨਾਉ ਮੰਗੀਐ; ਨਾਮੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਪੋਲਾ ਤਿਖ ਤੇਹ- ਮਨ ਮੇਰੇ, ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ; ਤਿਖ ਜਾਇ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਖਿਆ; ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ; ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਪਾਇਆ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਉਰ ਰਿਦੇ- ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਰਿ ਕੈ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਿਨਾ ਨਾਮੇ ਲਗਾ ਪਿਆਰੁ॥ ਅ-ਖੁੱਟੁ ਮੁੱਕਣ ਰਹਿਤ। ਜੁੱਗੀਂ- ਸੇਈ ਸੁਖੀਏ. ਚਹੁ ਜੁਗੀ; ਜਿਨਾ. ਨਾਮੁ ਅਖੁਟੁ ਅਪਾਰੁ॥੩॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ; ਚੂਕੈ ਮੋਹ ਪਿਆਸ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸੁ॥ ਜਿਨਾ. ਹਰਿ ਕਾ ਸਾਦੁ ਆਇਆ; ਹਉ. ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸੁ॥੪॥੧॥੩੪॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰਿ. ਭਰਮਾਈਐ; ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਕਮਾਇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ. ਨ ਪਾਵਈ; ਮਰਿ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਗ੍ਰਿਹ-ਮਨ ਰੇ; ਗ੍ਰਿਹ ਹੀ ਮਾਹਿ. ਉਦਾਸੁ॥ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਸੋ ਕਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਪਰਗਾਸੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਜੀਤਿਆ; ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਲੱਖ- ਜੇ ਲਖ ਇਸਤਰੀਆ ਭੋਗ ਕਰਹਿ; ਨਵ ਖੰਡ ਰਾਜੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਗੁਰ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਾਰੁ. ਕੰਠਿ ਜਿਨੀ ਪਹਿਰਿਆ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਤਿਨਾ ਪਿਛੈ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਫਿਰੈ; ਓਨਾ. ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥੪॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਜੀਵੈ ਨਾਮੁ ਲੈ; ਹਰਿ. ਦੇਵਹੁ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੫॥੨॥੩੫॥

ਅੰਗ ੨੭:- ਸਿਰਕਾਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧॥ ਜਿਸ ਹੀ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ ਹੈ; ਤਿਸ ਹੀ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਸਚੁ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਜਿਸ ਕੈ ਸਚੁ ਵਸੈ; ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਸਚਿ ਮਿਲੇ. ਸੇ, ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਤਿਨ. ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ; ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਸਚੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ. ਸੋ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਜਿਸ ਨਉ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਕੋ ਨਾ ਮਿਲੈ;

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਏਕੋ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਜਿਸ ਨਉ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ; ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਜੋਤਕੀ ਜੋਤਸ਼ੀ। ਪੜ੍ਹਿ- ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਜੋਤਕੀ; ਵਾਦ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬੁੱਧਿ। ਭਵੀ ਬੇਮੁਖ। ਬੁੱਝਈ- ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਭਵੀ. ਨ ਬੁਝਈ; ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਲੱਖ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭਰਮਦੇ; ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ; ਕੋਇ. ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ॥੩॥ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗਾਖੜੀ; ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ. ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਮਿਲਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਮਿਲੈ; ਸੇਵਾ ਪਵੈ ਸਭ ਥਾਇ॥ ਪਾਰਸਿ ਪਰਸਿਐ ਪਾਰਸੁ ਹੋਇ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥੪॥ ਭੁੱਖਾ ਭੁੱਖਾ- ਮਨ ਭੁਖਾ ਭੁਖਾ. ਮਤ ਕਰਹਿ; ਮਤ ਤੂ. ਕਰਹਿ ਪੂਕਾਰ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜਿਨਿ ਸਿਰੀ; ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ॥ ਨਿਰਭਉ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਸਭਨਾ ਕਰਦਾ ਸਾਰ॥ ਬੁੱਝੀਐ- ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੀਐ; ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੫॥੩॥੩੬॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜਿਨੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ; ਤਿਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ॥ ਗੁਰਮੱਤੀ- ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਲਾਹਿ ਸਚੁ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ॥ ਹਿਰਦੈ ਜਿਨ ਕੈ ਹਰਿ ਵਸੈ; ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਹੈ ਪਰਗਾਸੁ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਧਿਆਇ॥ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ; ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ. ਦੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ; ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਜਿਨੀ ਪਛਾਣਿਆ; ਸੇ ਦੇਖਹਿ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ॥ ਜਿਨ ਗੁਣ ਤਿਨ ਸਦ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਅਉਗੁਣਵੰਤਿਆ ਦੂਰਿ॥ ਤੈ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਮਨਮੁਖ. ਗੁਣ ਤੈ ਬਾਹਰੇ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮਰਦੇ ਝੂਰਿ॥੨॥ ਜਿਨ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਆ; ਤਿਨ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਸੋਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਕਸੁੰਭ- ਕੂੜਾ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਾ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਰੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ

ਅੰਗ ੨੮:- ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੈ; ਓਹੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਹੋਇ॥੩॥ ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ ਕੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ਪਗਿ ਖਿਸਿਐ ਪੋਲਾ- ਪਗਿ ਖਿਸਿਐ. ਰਹਣਾ ਨਹੀ; ਆਗੈ. ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਇ॥ ਗਇਆ- ਓਹ ਵੇਲਾ. ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇ॥ ਉੱਬਰੈ- ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਸੋ ਉਬਰੈ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੪॥ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸਭ ਕਰੇ; ਮਨਮੁਖਿ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ ਸੁੱਧੁ- ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ; ਸੇਵ ਪਈ ਤਿਨ ਥਾਇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ. ਹਰਿ ਨਿਤ ਪੜਹਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਣੀ. ਸਦਾ ਸਚੁ ਹੈ; ਜਿ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੫॥੪॥੩੭॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਉੱਜਲੇ ਤਿੱਤੁ- ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਓਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਮਲੁ ਪੋਲਾ। ਕੱਢੈ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਮਲੁ ਹਉਮੈ. ਕਢੈ ਧੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ. ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਪਤਿ ਜਾਇ॥ ਸਬਦੈ.

ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ; ਲਾਗੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ. ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ; ਸੇ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੈ; ਜੋ ਚਲਹਿ ਸਤਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਕੁਲੁ ਪੋਲਾ- ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ; ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਜਿਸ ਨਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੩॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਓਇ ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲੇ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਹਿ; ਜਿਨ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥੪॥੫॥੩੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਹੈ; ਗੁਰ ਪੂਛਿ. ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਵਖਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਅਤੁਟੁ ਭੰਡਾਰੁ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਸਮਝਾਇ॥ ਏ ਮਨ ਆਲਸੁ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਹੈ; ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਪਾਖੰਡਿ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਦੁਬਿਧਾ ਬੋਲੁ ਖੁਆਰੁ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਰਲਾਇਆ ਨਾ ਰਲੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ॥੨॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ. ਹਰਿ ਆਖੀਐ; ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਉਪੇ. ਆਗੈ ਧਰੇ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ॥ ਧਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਜਿ ਕਦੇ. ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ॥੩॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ
ਅੰਗ ੨੯:- ਪਾਈਐ; ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ. ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਲੱਖ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਤਰਸਦੇ; ਜਿਸੁ ਮੇਲੇ. ਸੋ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਸਦਾ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੬॥੩੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥ ਅੰਦਰੁ ਰਚੈ ਹਰਿ ਸਚ ਸਿਉ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੧॥ ਜੱਗੁ- ਭਾਈ ਰੇ; ਜਗੁ ਦੁਖੀਆ. ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ਲਹ-ਹਿ- ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਸੁਖੁ ਲਹਹਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੇ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗਈ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਚੰਡੁ ਬਲਾਇਆ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੇ. ਮਲੁ ਭਰੇ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਉਣ ਲਈ ਪਾਈ ਧਾਤੁਰਬਾਜੀ ਸੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਉਂ ਮਾਇਕੀ ਬਾਜ਼ੀ ਸੱਚੀ ਨਹੀਂ- ਧਾਤੁਰਬਾਜੀ. ਪਲਚਿ ਰਹੇ; ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ. ਨ ਪਾਰੁ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮੀ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਆਧਾਰੁ॥੪॥੭॥੪੦॥ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ; ਬੈਰਾਗੁ ਉਦਾਸੀ. ਨ ਹੋਇ॥ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ. ਸਦਾ ਦੁਖੁ; ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ. ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਹਉਮੈ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਈਐ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਪੂਰਿ ਰਹੀ ਨਿਤ ਆਸਾ॥ ਪਰ-ਜਲੈ ਪਰ ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਸਤਗੁਰੁ

ਸੇਵਿ, ਮੋਹੁ ਪਰਜਲੈ; ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਬਿਗਸੈ; ਹਰਿ ਬੈਰਾਗੁ ਅਨੰਦੁ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਚੰਦੁ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਅਨੰਦੁ॥੨॥ ਸੋ ਸਾਧੂ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋਈ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਅੰਦਰ ਤਮੋ ਗੁਣ ਦੀ ਲਾਗ। ਮੂਲੇ ਉੱਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ- ਅੰਤਰਿ ਲਾਗਿ ਨ ਤਾਮਸੁ ਮੂਲੇ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਗੁਰੂ ਦਿਖਾਲਿਆ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆ ਅਘਾਏ॥੩॥ਸਾਧਸੰਗਤੀਂ- ਜਿਨਿ ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗਤੀ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਬੈਰਾਗਿ॥ ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ. ਨ ਜਾਣਹਿ ਸਤਗੁਰੁ; ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ ਲਾਗਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਰਤੇ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰੰਗਾਏ; ਬਿਨੁ ਭੈ. ਕੇਹੀ ਲਾਗਿ॥੪॥੮॥੪੧॥ ਵੱਥੁ ਵਸਤੂ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਘਰ ਹੀ ਸਉਦਾ ਪਾਈਐ; ਅੰਤਰਿ ਸਭ ਵਥੁ ਹੋਇ॥ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਅ-ਖੁੱਟੁ- ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅਖੁਟੁ ਹੈ; ਵਡਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੦:- ਅਹੰ-ਕਾਰੁ-ਮੇਰੇ ਮਨ; ਤਜਿ ਨਿੰਦਾ ਹਉਮੈ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੰਕਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦੇ; ਜਪਿ ਜਪਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਘਰ ਹੀ ਵਿਚਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥੨॥ ਮੱਥੇ- ਸਤਗੁਰ ਤੇ. ਜੋ ਮੁਹ ਫੇਰਹਿ; ਮਥੇ ਤਿਨ ਕਾਲੇ॥ ਜੱਾਲੇ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਦੁਖ ਕਮਾਵਦੇ; ਨਿਤ ਜੋਹੇ ਜਮ ਜਾਲੇ॥ ਪਰ-ਜੱਾਲੇ- ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ. ਨ ਦੇਖਨੀ; ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਪਰਜਾਲੇ॥੩॥ ਕਰੇ-ਇ- ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰੇਇ॥ ਦੇ-ਇ -ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਵਈ; ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਇ॥੪ ॥੯॥੪੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ; ਸਚੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ॥ ਗੁਰ ਪਰ ਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਦੂਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਧਾਵਤੁ. ਤਾ ਰਹੈ; ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਦ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਮਹਲੀ ਪਾਵੈ ਥਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅੰਧੁ ਹੈ; ਤਿਸ ਨਉ. ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ॥ ਭਉਂਦਾ- ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਉਦਾ ਫਿਰੈ; ਜਿਉ. ਸੁੰਞੈਂ ਘਰਿ ਕਾਉ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਨਾਉ॥੨॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਖਿਆ ਅੰਧੁ ਹੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰ॥ ਪੜ੍ਹਿ- ਲੋਭੀਅਨ ਕਉ ਸੇਵਦੇ; ਪੜਿ ਵੇਦਾ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ॥ ਬਿਖਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਚਿ ਮੁਏ; ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ. ਨ ਪਾਰੁ॥੩॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਪੱਪੇ ਪੈਰ ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ ਪੱਪੇ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ - ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ॥ ਬਾਝਹੁ ਗੁਰੂ ਅਚੇਤੁ ਹੈ; ਸਭ ਬਧੀ ਜਮਕਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਉਬਰੇ; ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੪॥੧੦॥੪੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਚਉਥਾ ਪਦੁ ਪਾਇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਾਇਅਨੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਪੋਤੈ ਜਿਨ ਕੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ; ਤਿਨ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਿ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੋ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ

ਪਛਾਣਿਆ; ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਲੱਗਾਂ ਚੱਲਾਂ- ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਚਰਣੀ ਲਗਾ; ਚਲਾ ਤਿਨ ਕੈ ਭਾਇ॥ ਲਾਹਾ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਨਾਮੁ. ਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਜਿੱਦੂ- ਐਸਾ ਸਤਗੁਰੁ. ਲੋੜਿ ਲਹੁ; ਜਿਦੂ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਅ-ਸੁਰ ਵਿਕਾਰ ਔਗੁਣ। ਸੰਘਾਰੈ ਨਾਸ ਕਰੇ- ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੈ. ਸੁਖਿ ਵਸੈ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਹੋਇ॥੩॥ ਜੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰਿ ਜਾਣਿਆ; ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਏਹੁ ਸਹਸਾ ਮੂਲੇ ਨਾਹੀ; ਭਾਉ ਲਾਏ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੪॥੧੧॥੪੪॥

ਅੰਗ ੩੧:- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਡਿ. ਬਿਖਿਆ ਲੋਭਾਣੇ; ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਵਿਡਾਣੀ॥ ਆਪਣਾ ਧਰਮੁ ਗਵਾਵਹਿ, ਬੂਝਹਿ ਨਾਹੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਣੀ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁ. ਨ ਚੇਤਹੀ; ਡੂਬਿ ਮੁਏ. ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ॥੧॥ ਭਜਹੁ ਪੋਲਾ- ਮਨ ਰੇ. ਸਦਾ ਭਜਹੁ; ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ; ਤਾ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿ. ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੁਤਲਾ ਪੋਲਾ- ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ. ਮਾਇਆ ਕਾ ਪੁਤਲਾ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਦੁਸਟੀ ਪਾਈ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥੨॥ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਤਿ ਸੁਖਾਲੀ; ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਤਪੁ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੩॥ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ॥੪॥੧੨॥੪੫॥ ਕਮਾਵਣੇ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲ, ਵਾਵੇ ਨੂੰ ਮੰਮਾ ਨ ਬੋਲ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਜਿਉ ਦੋਹਾਗਣਿ ਤਨਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ. ਨ ਆਵਈ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਪਿਰ ਕਾ ਮਹਲੁ. ਨ ਪਾਵਈ; ਨਾ ਦੀਸੈ ਘਰੁ ਬਾਰੁ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਇਕ ਮਨਿ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਮਿਠਾ ਬੋਲਹਿ ਨਿਵਿ ਚਲਹਿ; ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ॥ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰੁ॥੨॥ ਉਦਉ ਜਾਗਣਾ ਪ੍ਰਗਟਣਾ- ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਜਾ ਭਾਗੈ ਕਾ ਉਦਉ ਹੋਇ॥ ਅੰਤਰਹੁ ਦੁਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ; ਸੁਖੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ; ਦੁਖੁ. ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥੩॥ ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ; ਸਹਜੇ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਨ ਪੀਆ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੪॥੧੩॥੪੬॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਧਰੇ-ਇ –ਜਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣੈ ਆਪਣਾ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਗੈ ਧਰੇਇ॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੀਆ; ਸੇਈ ਕਰਮ ਕਰੇਇ॥ ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਵੜਾ; ਸਾਚੁ ਵਡਾਈ ਦੇਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਭਗਤਿ ਨ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ-ਇਆ ਪੱਪੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ, ਮੁਕਤਾ

ਬੋਲ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਇਆ; ਕਾਮਣਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਨੀਦ ਨ ਆਵਈ; ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਪਿਰੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥੨॥

ਅੰਗ ੩੨:- ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੀ. ਜਗੁ ਫਿਰੀ; ਨਾ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਨਾਲਿ॥ ਬਾਧੀ ਸਾੜੀ ਹੋਈ- ਅੰਧੀ. ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ; ਸਭ ਬਾਧੀ ਜਮਕਾਲਿ॥ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਧਨੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ॥੩॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਰਸਨਾ ਰਸਨ ਰਸਾਇ॥ ਉੱਤਰੈ- ਨਾਨਕ. ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ; ਜੋ. ਹਰਿ ਧੁਰਿ ਛੋਡਿਆ ਲਾਇ॥੪॥੧੪॥੪੭॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ. ਭਗਤਿ ਕੀਜੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਆਪੈ ਆਪੁ ਮਿਲਾਏ ਬੂਝੈ; ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਸੋਈ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਚਾ. ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਈ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ. ਕਾਹੇ ਜਗਿ ਆਇਆ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ. ਨ ਕੀਨੀ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਆਪੇ ਜਗਜੀਵਨੁ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਏ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰੇ; ਕਿਆ ਕੋ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ਵਡਾਈ; ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਏ॥੨॥ ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਮੋਹਿ ਲੋਭਾਣਾ; ਚਲਦਿਆ. ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ; ਤਿਸ ਦੀ ਕੀਮ. ਨ ਪਾਈ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਖਾ ਮੀਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੩॥ ਆਪਣੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਹੈ ਕਹਾਏ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਆਪੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਵੱਛਲੁ ਪਿਆਰਾ- ਹਰਿ ਜੀਉ ਦਾਤਾ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹੈ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਆਪੇ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਨਾਨਕ. ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੧੫॥੪੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਧਨੁ ਜਨਨੀ. ਜਿਨਿ ਜਾਇਆ; ਧੰਨੁ ਪਿਤਾ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਗ-ਇਆ- ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਵਿਚਹੁ ਗਇਆ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਦਰਿ ਸੇਵਨਿ ਸੰਤ ਜਨ ਖੜੇ; ਪਾਇਨਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਗੁਰਮੁਖਿ; ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਸੋਇ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਇਆ; ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਰੰਗੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਚੈ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਰਹੈ. ਨ ਵਿਛੁੜਿ ਜਾਇ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ॥ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮੇਲਿਅਨੁ; ਸਤਗੁਰ ਪੰਨੈ ਪਾਇ॥ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ॥੩॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਹਉਮੈ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਹਿਰਦੈ ਰਵਿ ਰਹੈ; ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰ॥੪॥੧੬॥੪੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੋਵਿਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਅੰਤੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥

ਅੰਗ ੩੩:- ਕਥਨੀ ਕਵੀਸ਼ਰੀ। ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਪੋਲੇ- ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ. ਨ ਪਾਈਐ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਸਦ ਭੈ ਰਚੈ; ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ. ਤਿਨੀ ਸਾਦੁ ਪਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਚਾਖੇ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਪੀਵਤ ਹੂ ਪਰਵਾਣੁ ਭਇਆ; ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਆਪੇ ਦੇਇ. ਤ ਪਾਈਐ; ਹੋਰੁ. ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਦੇਵਣ ਵਾਲੇ ਕੈ ਹਥਿ ਦਾਤਿ ਹੈ; ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਪਾਇ॥ ਜੇਹਾ ਕੀਤੋਨੁ. ਤੇਹਾ ਹੋਆ; ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥੩॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਨਿਰਮਲੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ. ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਹਜੇ ਹੀ ਰੰਗਿ ਵਰਤਦਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥੪॥੧੭॥੫੦॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਾਂਇਆ ਸਾਧੈ. ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰੈ; ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ. ਨ ਜਾਇ॥ ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਜੇ ਕਰੇ; ਨਾਮੁ. ਨ ਕਬ ਹੀ ਪਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਭਜੁ ਸਤਗੁਰ ਸਰਣਾ॥ ਸਭ ਥਾਈਂ ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਛੁਟੀਐ; ਬਿਖੁ ਭਵਜਲੁ. ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਤਰਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਭਾ- ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਪੰਡਿਤੁ ਪੜੈ. ਬੰਧਨ ਮੋਹ ਬਾਧਾ; ਨਹ ਬੂਝੈ. ਬਿਖਿਆ ਪਿਆਰਿ॥ ਪਦਿ ਪੋਲਾ।ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ; ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ॥੨॥ ਗੁਰ ਤੇ. ਮਾਰਗੁ ਪਾਈਐ; ਚੂਕੈ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਉਧਰੈ; ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਸਬਲ ਸਹਿਤ ਬਲ ਦੇ- ਇਹੁ ਮਨੂਆ. ਅਤਿ ਸਬਲ ਹੈ; ਛਡੈ ਨ. ਕਿਤੈ ਉਪਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਲਾਇਦਾ; ਬਹੁਤੀ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਗਵਾਇ॥੪॥੧੮॥੫੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਦੇਇ ਦ੍ਰਿੜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਹੈ; ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ॥ ਮਨਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਗੁ ਬਿਨਸਦਾ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ. ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਜਾਸਨਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾਉ ਪਾਈਐ; ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੩॥

ਅੰਗ ੩੪:- ਸਬਦਿ ਮੰਨਿਐ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਦਾ; ਸਾਚੇ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੧੯॥੫੨॥ ਪੁਰਖੀਂ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ. ਸਤਗੁਰੁ, ਨ ਸੇਵਿਓ; ਸੇ ਦੁਖੀਏ ਜੁਗ ਚਾਰਿ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ- ਘਰਿ ਹੋਦਾ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਪਛਾਣਿਆ; ਅਭਿਮਾਨਿ ਮੁਠੇ ਅਹੰਕਾਰਿ॥ ਪੋਲਾ ਫਿਟਕਿਆ ਧ੍ਰਿਕਾਰਿਆ- ਸਤਗੁਰੂ ਕਿਆ ਫਿਟਕਿਆ; ਮੰਗਿ ਥਕੇ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ. ਨ ਸੇਵਿਓ; ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰਿ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਪਰਹਰੈ; ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸੇ ਸਚੇ; ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਵਰਤਦਾ; ਕੋਇ. ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇਨੀ; ਕੂੜਿ ਮੁਠੇ. ਕੂੜਿਆਰ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਕਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਆ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਸੁਖਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਾ ਉਬਰਹਿ; ਸਚੁ ਰਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥੩॥ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਹਉਮੈ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰਿ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਜੀਵਤ ਮਰੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰ॥ ਧੰਧਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ; ਲਾਗਾ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੪॥ ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਮੰਨਿਓ; ਸਬਦਿ. ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ॥ ਇਸਨਾਨੁ ਦਾਨੁ ਜੇਤਾ ਕਰਹਿ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਤਾ ਲਾਗੈ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ॥੫॥੨੦॥੫੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਿਸੁ ਹਉ ਸੇਵੀ. ਕਿਆ ਜਪੁ ਕਰੀ; ਸਤਗੁਰ ਪੂਛਉ ਜਾਇ॥ ਸਤਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਈ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਏਹਾ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਮੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੁ; ਹਰਿ ਚੇਤਿ॥ ਪੜੈ-ਗੀ ਙਾੜੇ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਆਪਣੀ ਖੇਤੀ ਰਖਿ ਲੈ; ਕੂੰਜ ਪੜੈਗੀ ਖੇਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ; ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਭੈ ਭਾਇ. ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ॥ਗ-ਇਆ – ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ; ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ਸਰੀਰਹੁ ਦੂਰਿ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਹਿਬੁ ਪਾਇਆ; ਸਾਚਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ॥੨॥ ਜੋ ਜਾਗੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਸੂਤੇ ਗਏ ਮੁਹਾਇ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ. ਨ ਪਛਾਣਿਓ; ਸੁਪਨਾ ਗਇਆ ਵਿਹਾਇ॥ ਸੁੰਞੇ ਘਰ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ; ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਇ॥ ਅੰਗ ੩੫:- ਗ-ਇਆ- ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਗਇਆ; ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ ਜਾਇ॥੩॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ. ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ; ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਗਵਾਇ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਹਉ. ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ਹਹਿ; ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੪॥੨੧॥੫੪॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ-ਜੇ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਵੀਚਾਰੀਐ; ਤਾ ਕਿਤੁ ਵੇਲਾ ਭਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ; ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵਿਸਰੈ; ਭਗਤਿ ਕਿਨੇਹੀ ਹੋਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਚ ਸਿਉ; ਸਾਸੁ. ਨ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਤਾ ਥੀਐ; ਜਾ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਜੇ ਖੇਤੀ ਰਾਹੀਐ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਪਾਇ॥ ਰੱਜਾ- ਖੇਤੀ ਜੰਮੀ ਅਗਲੀ; ਮਨੂਆ ਰਜਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਪੋਲਾ ਤਿਖ ਪਿਆਸ- ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਾਚਾ. ਸਚਿ ਰਤਾ; ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਬੋਲਣਾ; ਸਬਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਵੱਜੀ। ਜੁੱਗੀਂ- ਬਾਣੀ ਵਜੀ ਚਹੁ ਜੁਗੀ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਸੁਣਾਇ॥

ਗ-ਇਆ- ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਰਹਿ ਗਇਆ; ਸਚੈ ਲਇਆ ਮਿਲਾਇ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਮਹਲੁ ਹਦੂਰਿ ਹੈ; ਜੋ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੩॥
ਨਦਰੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ. ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਲਹੈ; ਸਤਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਜਿਸੁ ਆਇ॥
ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ; ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵੜਾ; ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੨੨॥੫੫॥
ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਪਣਾ ਭਉ ਤਿਨ ਪਾਇਓਨੁ; ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸਤਸੰਗਤੀਂ –ਸਤਸੰਗਤੀ
ਸਦਾ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਈਅਨੁ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ
ਮਨਿ; ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ ਭਰਨਾਲਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ- ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਭਰਨਾਲਿ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਸੋਹਣਾ; ਸਬਦਿ
ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ;
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਜੋਤੀ ਹੂ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਦਾ; ਬਿਨੁ ਸਤਗੁਰ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਸਤਗੁਰੁ
ਭੇਟਿਆ ਤਿਨ ਆਇ॥੨॥ ਡੁਮਣੀ ਦੁਖੀ- ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਸਭ ਡੁਮਣੀ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਦੀ; ਦੁਖੀ
ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ਅੰਧੁਲਾ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੩॥
ਅੰਗ ੩੬:- ਮੁੱਕਰਿ ਪ-ਇਆ ਪੱਪੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ - ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਣਦਾ ਵੇਖਦਾ; ਕਿਉ ਮੁਕਰਿ ਪਇਆ ਜਾਇ॥ ਪਚਹਿ ਪੋਲਾ-
ਪਾਪੋ ਪਾਪੁ ਕਮਾਵਦੇ; ਪਾਪੇ ਪਚਹਿ ਪਚਾਇ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ. ਨ ਆਵਈ; ਮਨਮੁਖਿ ਬੂਝ. ਨ ਪਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਵੇਖਾਲੇ ਸੋਈ ਵੇਖੈ;
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇ॥੪॥੨੩॥੫੬॥ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਰੋਗੁ ਨ ਤੁਟਈ; ਹਉਮੈ ਪੀੜ. ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ
ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਨਾਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਨਿਜ ਘਰਿ
ਵਾਸਾ ਹੋਇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਤੂ; ਫਿਰਿ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ. ਨ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਵਰਤਦਾ;
ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੀ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਸਭ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖਦਾ; ਜੈ ਭਾਵੈ
ਤੈ ਦੇਇ॥੨॥ ਸੱਭਾ- ਹਉਮੈ ਸਭਾ. ਗਣਤ ਹੈ; ਗਣਤੈ ਨਉ. ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ॥ ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਬਿਖੁ ਹੀ ਮਾਹਿ
ਸਮਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਇਨੀ; ਜਮਪੁਰਿ ਦੂਖ ਸਹਾਹਿ॥੩॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ; ਤਿਸੈ ਦਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਗੁਰ
ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ; ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੪॥੨੪॥੫੭॥
ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਤਿਨਾ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ; ਜਿਨਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਇਆ; ਦੂਖ
ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣੀ; ਦਿਤੋਨੁ
ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੁ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਰੱਤਾ- ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਮਨੁ ਲਾਲੁ ਥੀਆ; ਰਤਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ

ਨ ਜਾਇ॥ ਰੱਤੀ- ਜਿਹਵਾ ਰਤੀ. ਸਬਦਿ ਸਚੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ. ਰਸਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਹੁ ਰੰਗੁ ਪਾਈਐ; ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੨॥ ਸੁੱਤਿਆਂ- ਸੰਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ; ਸੁਤਿਆ. ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਇਕਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਇਅਨੁ; ਆਪੇ ਲਇਓਨੁ ਮਿਲਾਇ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ॥ ਦਿੱਤੀਅਨੁ ਬੁੱਝਾਇ- ਆਪਿ ਵਡਾਈ ਦਿਤੀਅਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥੩॥ ਭੁੱਲਿਆਂ- ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਭੁਲਿਆ ਲਏ ਸਮਝਾਇ॥ ਇਕਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ; ਦੂਜੈ ਛਡਿਅਨੁ ਲਾਇ॥ ਗੁਰਮੱਤੀ- ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੨੫॥੫੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਚੁ ਪਾਇਆ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਰੰਗਿਆ; ਰਸਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ॥

ਅੰਗ ੩੭:- ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਕਰਿ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਜਿੱਚਰੁ- ਮਨਮੁਖ. ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ; ਜਿਚਰੁ. ਗੁਰ ਸਬਦਿ. ਨ ਕਰੇ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ ਚੱਲੁ- ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲੁ॥ ਰਾਮ ਰੂਪੀ ਮਹੱਲੁ- ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਹਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ; ਤਾ. ਸੁਖ ਲਹਹਿ ਮਹਲੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਹ-ਣਿ- ਅਉਗੁਣਵੰਤੀ. ਗੁਣੁ ਕੋ ਨਹੀ; ਬਹਣਿ ਨ ਮਿਲੈ. ਹਦੂਰਿ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਈ; ਅਵਗਣਿ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ॥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਸਚਿ ਰਤੇ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਆਪਿ ਹਦੂਰਿ॥੨॥ ਆਪੇ. ਰੰਗਣਿ ਰੰਗਿਓਨੁ; ਸਬਦੇ. ਲਇਓਨੁ ਮਿਲਾਇ॥ ਸਚਾ ਰੰਗੁ. ਨ ਉਤਰੈ; ਜੋ ਸਚਿ ਰਤੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਵਿ ਥਕੇ; ਮਨਮੁਖ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸੋ ਮਿਲੈ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਥੱਕੀ- ਮਿਤ੍ਰ ਘਣੇਰੇ ਕਰਿ ਥਕੀ; ਮੇਰਾ ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ ਕੋਇ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ. ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਖੱਟਣਾ- ਸਚੁ ਖਟਣਾ. ਸਚੁ ਰਾਸਿ ਹੈ; ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਸਚਿ ਮਿਲੇ. ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ॥੪॥੨੬॥੫੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰੇ; ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖੈ ਆਪਿ ਉਪਾਇ॥ ਅ-ਲਖੁ ਲਖਿਆ ਪੋਲੇ- ਸਭ ਏਕੋ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸਦ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਗੁਰ ਕੀ ਮੰਨਿ ਲੈ ਰਜਾਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਭੁ ਥੀਐ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਕਾਰਣੁ ਧਾਰਿਆ; ਸੋਈ ਸਾਰ ਕਰੇਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ; ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਸੇ ਜਨ ਸਬਦੇ ਸੋਹਣੇ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ; ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ॥੨॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸਚੁ ਸਲਾਹਣਾ; ਜਿਸ ਦਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਵਸੈ; ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਇ॥ ਪੋਲਾ ਧਨ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ- ਸਾ ਧਨ ਨਾਵੈ ਬਾਹਰੀ; ਅਵਗਣਵੰਤੀ ਰੋਇ॥੩॥ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀ ਸਚਿ ਲਗਾ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਗੁਣ ਵੀਚਾਰੀ. ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਾ; ਅਵਗੁਣ ਕਢਾ ਧੋਇ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ; ਫਿਰਿ ਵੇਛੋੜਾ. ਨ ਹੋਇ॥ ਜਿੱਦੂ- ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ; ਜਿਦੂ. ਪਾਈ ਪ੍ਰਭੁ

ਸੋਇ॥੪॥੨੭॥੬੦॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਾਮ ਗਹੇਲੀਏ; ਕਿਆ ਚਲਹਿ ਬਾਹ ਲੁਡਾਇ॥ ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ. ਨ ਪਛਾਣਹੀ; ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਹਿ. ਜਾਇ॥ ਜਿਨੀ ਸਖੀ. ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥

ਅੰਗ ੩੮:- ਤਿਨ ਹੀ ਜੈਸੀ. ਥੀ ਰਹਾ; ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਮੁੱਠੀ ਠੱਗੀ- ਮੁੰਧੇ; ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰਿ॥ ਪਿਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਣਾ; ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਕੰਤੁ ਨ ਪਛਾਣਈ; ਤਿਨ. ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਅੱਟੀਆਂ- ਗਰਬਿ ਅਟੀਆ. ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਹਿ; ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਤਿਨ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ॥ ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਪੋਲੇ- ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ ਆਪਣਾ; ਤਿਨਾ ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ॥੨॥ ਮੁੱਤੀਆ ਛੁੱਟੜ- ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ. ਪਿਰ ਮੁਤੀਆ; ਪਿਰਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਅਗਿਆਨ ਮਤੀ ਅੰਧੇਰੁ ਹੈ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਦੇਖੇ. ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ॥ ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ; ਮੈ ਪਿਰੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਸੇ ਸਹੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਖਸਮੁ ਪਛਾਣਹਿ ਆਪਣਾ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਦੇਇ॥ ਘਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਆਪਣਾ; ਹਉਮੈ ਦੂਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਭਾਵੰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇਇ॥੪॥੨੮॥੬੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਇਕਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ ਆਪਣਾ; ਹਉ. ਕੈ ਦਰਿ ਪੂਛਉ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਮੈ ਪਿਰੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ॥ ਸਭੁ ਉਪਾਏ ਆਪੇ ਵੇਖੈ; ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ. ਕਿਸੁ ਦੂਰਿ॥ ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਸੰਗੇ ਜਾਣਿਆ; ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ॥੧॥ ਮੁੰਧੇ. ਤੂ ਚਲੁ; ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਨਿ ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਵੈ; ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ॥੨॥ ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹਨਿ ਆਪਣਾ; ਤਿਨ ਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀ ਸਿਰੁ ਦੇਈ; ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਾ ਪਾਇ॥ ਜਿਨੀ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੩॥੨੯॥੬੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਜੀ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਚੀਰੈ॥ ਲੱਖ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਤਰਸਦੇ ਫਿਰੇ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪੀਰੈ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਖਸੇ ਬਖਸਿ ਲਏ; ਸੂਖ ਸਦਾ ਸਰੀਰੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵ ਕਰੀ; ਸਚੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੈ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਦੂਜਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਨੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ; ਬਹਿ ਸਚਾ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸਰਕਾਰ ਪਰਜਾ- ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਸਟੁ ਆਤਮਾ; ਓਹੁ ਤੇਰੀ ਸਰਕਾਰ॥ ਅਧਿਆਤਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ- ਅਧਿਆਤਮੀ. ਹਰਿ ਗੁਣ. ਤਾਸੁ ਮਨਿ; ਜਪਹਿ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੩੯:- ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਧਰਮਰਾਇ ਕਰੈ; ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਮਨ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਮਨਹਿ ਤਜੈ; ਮਨਿ ਚੂਕੈ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ; ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰੈ ਦਿਵਾਨੁ॥ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ. ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰੇ; ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੁ॥੩॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਉ ਬੋਲਾਏ ਤਿਉ ਬੋਲੀਐ; ਜਾ ਆਪਿ ਬੁਲਾਏ ਸੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੪॥੩੦॥੬੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜਗਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਨ੍ਹਾਇ- ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਧੋਤੀ. ਕਿਵੈ ਨ ਉਤਰੈ; ਜੇ ਸਉ ਤੀਰਥ ਨਾਇ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ; ਦੂਣੀ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਆਇ॥ ਪੜਿਐ. ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ; ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਆਵੈ, ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਮਨਮੁਖ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਿ ਥਕੇ; ਮੈਲੁ. ਨ ਸਕੀ ਧੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਿ ਮੈਲੈ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੇ. ਮੈਲੇ ਮੁਏ; ਜਾਸਨਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਸਮਾਇ॥ ਬੱਾਲੀਐ- ਜਿਉ. ਅੰਧੇਰੈ ਦੀਪਕੁ ਬਾਲੀਐ; ਤਿਉ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ. ਅਗਿਆਨੁ ਤਜਾਇ॥੨॥ ਹਮ ਕੀਆ ਹਮ ਕਰਹਗੇ; ਹਮ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ॥ ਕਰਣੈ ਵਾਲਾ ਵਿਸਰਿਆ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਮਾਇਆ ਜੇਵਡੁ. ਦੁਖੁ ਨਹੀ; ਸਭਿ ਭਵਿ ਥਕੇ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੩॥ ਜਿਸ ਨੋ ਮੇਲੇ. ਸੋ ਮਿਲੈ; ਹਉ. ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਏ ਮਨ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ; ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਨਿਜ ਥਾਉ॥ ਮਨਿ ਰਤੇ ਜਿਹਵਾ ਰਤੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਚੇ ਗਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਉ॥੪॥੩੧॥੬੪॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧॥ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਅਤਿ ਅਗਲਾ; ਕਿਉ. ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲੈ ਘਰਿ ਆਇ॥ ਜਾ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਦੇਖਿਐ. ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਤਿਨ ਸਜਣਾ; ਪ੍ਰਭੁ. ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ; ਮੈ. ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੁਝਿਆ; ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਹਉ. ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਢਹਿ ਪਵਾ; ਕਰਿ ਦਇਆ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੨॥ ਮਨ ਹਠਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ; ਕਰਿ ਉਪਾਵ. ਥਕੇ ਸਭੁ ਕੋਇ॥

ਅੰਗ ੪੦:- ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਕਰਿ ਰਹੇ; ਮਨਿ ਕੋਰੈ. ਰੰਗੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਕੂੜਿ ਕਪਟਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਜੋ ਬੀਜੈ ਖਾਵੈ ਸੋਇ॥੩॥ ਰਾਸਿ ਪੂੰਜੀ- ਸਭਨਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਭ ਜੀਅ ਤੇਰੇ. ਤੂੰ ਰਾਸਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧਹੁ ਖਾਲੀ ਕੋ ਨਹੀ; ਦਰਿ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਬਿਖੁ ਭਉਜਲ ਡੁਬਦੇ ਕਢਿ ਲੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ॥੪॥੧॥੬੫॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ

ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ; ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸੁ॥ ਦੱਸੇ- ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਜਣੁ. ਜੇ ਮਿਲੈ; ਮੈ ਦਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਵਿਟਹੁ ਉੱਪਰੋਂ- ਹਉ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਚਉ ਖੰਨੀਐ; ਮੈ. ਨਾਮ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ; ਹਉ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜੀਵਣੁ ਨਾ ਥੀਐ; ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਰਤਨੁ ਹੈ; ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ ਲਗਿਆ; ਕਢਿ ਰਤਨੁ ਦੇਵੈ ਪਰਗਾਸਿ॥ ਧੰਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡਭਾਗੀਆ; ਜੋ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਪਾਸਿ॥੨॥ ਵਸਣ ਅਰਥ ਹੋਵੇ ਵਸ ਪੋਲਾ ਬੋਲਣਾ। ਵੱਸ ਪੈਣਾ ਅਰਥ ਆਵੇ ਵੱਸਿ- ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਭੇਟਿਓ; ਸੇ ਭਾਗਹੀਣ ਵਸਿ ਕਾਲ॥ਭਵਾਈ-ਅਹਿ- ਓਇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਅਹਿ; ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਕਰਿ ਵਿਕਰਾਲ॥ ਪਾਸਿ ਨੇੜੇ ਦੁਆਸਿ ਤੇੜੇ- ਓਨਾ ਪਾਸਿ ਦੁਆਸਿ. ਨ ਭਿਟੀਐ; ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਲ॥੩॥ ਨ੍ਹਾਵਹਿ- ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਵਹਿ ਆਇ॥ ਉਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਉਤਰੈ; ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੪॥੨॥੬੬॥ ਵਿਥਰਾਂ ਪੋਲਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਗੁਣ ਵਿਥਰਾ; ਗੁਣ ਬੋਲੀ. ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਜਣੁ ਗੁਣਕਾਰੀਆ; ਮਿਲਿ ਸਜਣ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਬੇੱਧਿਆ- ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਮਿਲਿ ਬੇਧਿਆ; ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਨਾਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਗੁਣ ਗਾਵਾ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨਿ ਹੋਇ॥ ਤੁਸਿ ਪ੍ਰਸੰਨ- ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ; ਗੁਰੁ ਤੁਸਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁੱਠਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ। ਪਸਾਉ ਦਾਤਿ- ਮਨੁ ਰੰਗਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ; ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ. ਕਰੇ ਪਸਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਲੱ-ਭਈ- ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ, ਨ ਲਭਈ; ਲਖ ਕੋਟੀ ਕਰਮ ਕਮਾਉ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾ ਮਿਲੈ; ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਨਿਕਟਿ ਨਿਤ ਪਾਸਿ॥ ਪੜਦਾ ੜਾੜੇ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨ. ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੈ; ਵਿਚਿ ਪੜਦਾ. ਦੂਰਿ ਪਈਆਸਿ॥ ਬੂੱਡਾ ਡੁੱਬ ਗਿਆ- ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ, ਕੰਚਨੁ ਨਾ ਥੀਐ; ਮਨਮੁਖੁ ਲੋਹੁ ਬੂਡਾ. ਬੇੜੀ ਪਾਸਿ॥੩॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ, ਚੜ੍ਹਿਆ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਹਰਿ ਨਾਵ ਹੈ; ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਚੜਿਆ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ; ਵਿਚਿ ਬੋਹਿਥ ਬੈਠਾ ਆਇ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੪॥੩॥੬੭॥

ਅੰਗ ੪੧:- ਦਸਾਈ ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ। ਖੜ੍ਹੀ ਦੱਸੇ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਉ. ਪੰਥੁ ਦਸਾਈ ਨਿਤ ਖੜੀ; ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦਸੇ. ਤਿਨਿ ਜਾਉ॥ ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਰਾਵਿਆ; ਤਿਨ ਪੀਛੈ ਲਾਗਿ ਫਿਰਾਉ॥ ਕਰਿ ਮਿੰਨਤਿ. ਕਰਿ ਜੋਦੜੀ; ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਣੈ ਕਾ ਚਾਉ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨਾ; ਕੋਈ ਮੋਕਉ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਢਹਿ ਪਵਾ; ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਨਿਮਾਣਿਆ. ਗੁਰੁ ਮਾਣੁ ਹੈ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਰੱਜ-ਊ- ਹਉ. ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹਿ. ਨ ਰਜਊ; ਮੈ ਮੇਲੇ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸਿ॥੨॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਸਭ ਕੋ ਲੋਚਦਾ;

ਜੇਤਾ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਥੀਐ; ਭਾਗਹੀਣ ਬਹਿ ਰੋਇ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਸੋ ਥੀਆ; ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ. ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਿ ਹਰਿ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਸੀ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੀਛੈ ਪਾਇ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ, ਜਲ-ਹਿ - ਸਭੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗਿ. ਆਪਿ ਹੈ; ਨਾਨਕ. ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੪॥੬੮॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਸੁ, ਅਤਿ ਭਲਾ; ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ. ਰਸੁ ਖਾਇ॥ ਤੁਸਾਂ ਪੋਲਾ- ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਤੁਸਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ॥ ਓਇ ਵੇਪਰਵਾਹ. ਨ ਬੋਲਨੀ; ਹਉ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ ਤਿਨ ਪਾਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ. ਮਿਲਿ ਸਜਣ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥ ਸਜਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਦੁਖੁ ਕਢੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਤਿਨ ਦਇਆ ਪਈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਚਨੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ; ਜੋ ਮੰਨੇ ਸੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਖਾਇ॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਖਾਧਾ. ਗੁਰ ਭਾਇ॥੨॥ ਸਭਤੁ ਪੋਲਾ- ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਵਣਿ ਤਿਣਿ ਸਭਤੁ ਹੈ; ਭਾਗਹੀਣ. ਨਹੀ ਖਾਇ॥ ਪੱਲੈ- ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਪਲੈ ਨਾ ਪਵੈ; ਮਨਮੁਖ ਰਹੇ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਓਇ. ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ, ਨਾ ਨਿਵਹਿ; ਓਨਾ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਲਾਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਪਿ ਹੈ; ਆਪੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੋਇ॥ ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵਸੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚੋਇ॥ ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਇ॥੪॥੫॥੬੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪॥ਚੜ੍ਹੈ- ਦਿਨਸੁ ਚੜੈ. ਫਿਰਿ ਆਥਵੈ; ਰੈਣਿ ਸਬਾਈ ਜਾਇ॥ ਬੁੱਝੈ ਮੂੱਸਾ- ਆਂਵ ਘਟੈ. ਨਰੁ ਨਾ ਬੁਝੈ; ਨਿਤਿ ਮੂਸਾ ਲਾਜੁ ਟੁਕਾਇ॥ ਗੁੜੁ ਮਿਠਾ ਮਾਇਆ ਪਸਰਿਆ; ਮਨਮੁਖੁ ਲਗਿ. ਮਾਖੀ ਪਚੈ ਪਚਾਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਮੈ ਮੀਤੁ ਸਖਾ. ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਕ-ਲਤੁ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਪੁੱਤੁ- ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ. ਬਿਖੁ ਹੈ; ਅੰਤਿ. ਬੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੪੨:- ਨਿਰਲੇਪ। ਅ-ਲਿਪਤੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ; ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੇ ਸਰਣਾਇ॥ ਓਨੀ ਚਲਣੁ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਿਆ; ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲੀਆ ਪਤਿ ਪਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਅਹਿ; ਹਰਿ ਆਪਿ. ਲਏ ਗਲਿ ਲਾਇ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾ; ਦਰਿ. ਠਾਕ ਨ ਕੋਈ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ. ਨਾਮੁ ਮਨਿ; ਨਾਮਿ ਰਹਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਪੋਲਾ ਅਨਹਦ ਇੱਕ ਰਸ। ਅਨਹਦ- ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਦਰਿ ਵਜਦੇ; ਦਰਿ ਸਚੈ. ਸੋਭਾ ਪਾਇ॥੩॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ; ਤਿਨਾ ਸਭ ਕੋ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ; ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ. ਭਾਗ ਵਡੇ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ; ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥੪॥੩੩॥੩੧॥੬॥੭੦॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧॥ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਕਿਆ ਤੂ ਰਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ; ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੀਗਾਰ॥ ਖੁਸੀਆਂ- ਰਸ ਭੋਗਹਿ. ਖੁਸੀਆ ਕਰਹਿ; ਮਾਣਹਿ ਰੰਗ ਅਪਾਰ॥ ਬਹੁਤੁ ਕਰਹਿ ਫੁਰਮਾਇਸੀ; ਵਰਤਹਿ ਹੋਇ ਅਫਾਰ॥ ਕਰਤਾ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਸੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਪੜਿ ਭੋਗਿ ਲਪਟਾਇਆ; ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਖਾਕੁ॥ ਹੈਵਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਘੋੜੇ। ਗੈਵਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹਾਥੀ- ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਬਹੁ ਰੰਗੇ;

ਕੀਏ ਰਥ ਅਥਾਕ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਚਿਤਿ. ਨ ਪਾਵਹੀ; ਬਿਸਰਿਆ ਸਭ ਸਾਕ॥ ਨਾ-ਪਾਕ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ- ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਨਾਪਾਕ॥੨॥ ਬਦ-ਦੁਆਇ ਬਦਅਸੀਸਾਂ। ਇ-ਕੱਤ- ਲੈਦਾ ਬਦਦੁਆਇ ਤੂੰ; ਮਾਇਆ ਕਰਹਿ ਇਕਤ॥ ਪੋਲਾ ਪਤੀ-ਆਇਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਸਣੁ ਸਮੇਤ। ਅ-ਨਿੱਤ- ਜਿਸ ਨੋ ਤੂੰ ਪਤੀਆਇਦਾ; ਸੋ ਸਣੁ ਤੁਝੈ ਅਨਿਤ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੀਆ; ਵਿਆਪਿਆ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ॥ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ. ਨ ਪਤਿ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਇਕੋ ਸਜਣੁ ਸੋਇ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਕਿਆ ਮਾਣਸ ਹਉਮੈ ਰੋਇ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਜਨ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਕਰੇ; ਦਰਿ. ਫੇਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਰਤਾ ਰੰਗਿ ਹਰਿ; ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ॥੪॥੧॥੭੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨਿ ਬਿਲਾਸੁ ਬਹੁ ਰੰਗੁ ਘਣਾ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭੂਲਿ ਖੁਸੀਆ॥ ਛਤ੍ਰਧਾਰ ਬਾਦਿਸਾਹੀਆ; ਵਿਚਿ ਸਹਸੇ ਪਰੀਆ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਸੁਖੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਇਆ॥ ਗ-ਇਆ- ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ. ਤਿਨਿ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ; ਦੁਖੁ ਸਹਸਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇਤੇ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਾ; ਤੇਤੇ ਭਵਿ ਆਇਆ॥ ਧਨ ਪਾਤੀ ਵਡ ਭੂਮੀਆ; ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਪਰਿਆ॥੨॥ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਹਵਾ 'ਚ ਅ-ਫਰਿਆ ਆਫਰਿਆ, ਅਮੋੜ- ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ. ਨਿਸੰਗ ਹੋਇ; ਵਰਤੈ ਅਫਰਿਆ॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਸਭੁ ਕੋ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿ ਲਇਓਨੁ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਖਾਕੁ ਰਲਿਆ॥੩॥ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਸੇਵਕਾ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਦਰਿ ਖਰਿਆ॥ ਗਿਰੰ ਪਹਾੜ ਬਾਰੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਸਹਿਤ ਵੱਡੀ ਮਾਲਕੀ ਸੀ। ਸਾਹਬੀ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ- ਗਿਰੰ ਬਾਰੀ ਵਡ ਸਾਹਬੀ; ਸਭੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਪਨੁ ਥੀਆ॥੪॥੨॥੭੨॥

ਅੰਗ ੪੩:- ਪ-ਪੋਲੀਐ ਪਾਲ਼ੀ ਪਲੋਸੀਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਝੇ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪਪੋਲੀਐ; ਵਿਣੁ ਬੁਝੇ. ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਿ॥ ਬੇਬਾਣਿ ਉਜਾੜ 'ਚ- ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ; ਛੁਟੈਗੀ ਬੇਬਾਣਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਤੂੰ ਆਇਆ ਲਾਹਾ ਲੈਣਿ॥ ਕੁ-ਫੱਕੜੇ ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਪਕੜ 'ਚ। ਰੈਣਿ ਉਮਰ ਰੂਪੀ ਰਾਤ। ਚੱਲੀ- ਲਗਾ ਕਿਤੁ ਕੁਫਕੜੇ; ਸਭ ਮੁਕਦੀ ਚਲੀ ਰੈਣਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁੱਦ-ਮੁ ਖੋਟਾ ਉੱਦਮ- ਕੁਦਮੁ ਕਰੇ. ਪਸੁ ਪੰਖੀਆ; ਦਿਸੈ ਨਾਹੀ. ਕਾਲੁ॥ ਮਨੁੱਖੁ। ਫੱਥਾ- ਓਤੈ ਸਾਥਿ ਮਨੁਖੁ ਹੈ; ਫਾਥਾ. ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ॥ ਮੁਕਤੇ ਸੇਈ ਭਾਲੀਅਹਿ; ਜਿ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੨॥ ਜੋ ਘਰੁ ਛਡਿ ਗਵਾਵਣਾ; ਸੋ ਲਗਾ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਤੁਧੁ ਵਰਤਣਾ; ਤਿਸੁ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹਿ॥ ਨਿੱਕਲੇ- ਫਾਥੇ ਸੇਈ ਨਿਕਲੇ; ਜਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ॥੩॥ ਕੋਈ. ਰਖਿ ਨ ਸਕਈ; ਦੂਜਾ. ਕੋ ਨ ਦਿਖਾਇ॥ ਪ-ਇਆ ਪੱਪਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ- ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲਿ ਕੈ; ਆਇ ਪਇਆ ਸਰਣਾਇ॥ਡੁੱਬਦਾ -ਨਾਨਕ. ਸਚੈ ਪਾਤਿਸਾਹਿ; ਡੁਬਦਾ ਲਇਆ ਕਢਾਇ॥੪॥੩॥੭੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ; ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਮਾਇਆ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪਿਆ; ਸਮਝੈ ਨਾਹੀ. ਗਾਵਾਰੁ॥ ਵੱਸਿ -ਉਠਿ ਚਲਿਆ ਪਛੁਤਾਇਆ; ਪਰਿਆ ਵਸਿ ਜੰਦਾਰ॥੧॥ ਕੰਧੀ ਕਿਨਾਰਾ। ਪਾਹਿ ਪਾਸ- ਅੰਧੇ; ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਕੰਧੀ ਪਾਹਿ॥ ਜੇ ਹੋਵੀ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ

ਬਚਨੁ ਕਮਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਡੱਡੁਰੀ ਜੁਆਨ ਅਵਸਥਾ। ਪੱਕੀ ਵੱਢਣਹਾਰ- ਹਰੀ ਨਾਹੀ. ਨਹ ਡਡੁਰੀ; ਪਕੀ ਵਢਣਹਾਰ॥ ਦਾਤ ਦਾਤਰੀਆਂ। ਪਹੁਤਿਆ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਤਈ-ਆਰੁ- ਲੈ ਲੈ ਦਾਤ ਪਹੁਤਿਆ; ਲਾਵੇ ਕਰਿ ਤਈਆਰੁ॥ ਲੁਣਿ ਵੱਢਣਾ ਕੀਤਾ। ਖੇਤਾਰੁ ਖੇਤ- ਜਾ ਹੋਆ ਹੁਕਮੁ ਕਿਰਸਾਣ ਦਾ; ਤਾ ਲੁਣਿ ਮਿਣਿਆ ਖੇਤਾਰੁ॥੨॥ ਗ-ਇਆ- ਪਹਿਲਾ ਪਹਰੁ. ਧੰਧੈ ਗਇਆ; ਦੂਜੈ ਭਰਿ ਸੋਇਆ॥ ਤੀਜੈ ਝਾਖ ਝਖਾਇਆ; ਚਉਥੈ ਭੋਰੁ ਭਇਆ॥ ਕਦ ਹੀ ਪੋਲਾ- ਕਦ ਹੀ ਚਿਤਿ. ਨ ਆਇਓ; ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੀਆ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਉ ਵਾਰਿਆ; ਜੀਉ ਕੀਆ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਸੋਝੀ ਮਨਿ ਪਈ; ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਡਿੱਠਾ- ਨਾਨਕ. ਡਿਠਾ ਸਦਾ ਨਾਲਿ; ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ॥੪॥੪॥੭੪॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੱਭੇ ਗੱਲਾਂ- ਸਭੇ ਗਲਾ ਵਿਸਰਨੁ; ਇਕੋ. ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਉ॥ ਧੰਧਾ ਸਭੁ ਜਲਾਇ ਕੈ; ਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਸਚੁ ਸੁਆਉ॥ ਆਸਾ ਸਭੇ ਲਾਹਿ ਕੈ; ਇਕਾ ਆਸ ਕਮਾਉ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨਿ ਅਗੈ ਮਿਲਿਆ ਥਾਉ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਕਰਤੇ ਨੋ ਸਾਲਾਹਿ॥ਪੈਰੀਂ- ਸਭੇ ਛਡਿ ਸਿਆਣਪਾ; ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਖ ਭੁਖ. ਨਹ ਵਿਆਪਈ; ਜੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਹੋਇ॥ ਛਿੱਜੀਐ- ਕਿਤ ਹੀ ਕੰਮਿ. ਨ ਛਿਜੀਐ; ਜਾ ਹਿਰਦੈ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਖਹਿ ਹਥ ਦੇ; ਤਿਸੁ. ਮਾਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ; ਸਭਿ ਅਵਗਣ ਕਢੈ ਧੋਇ॥੨॥ ਸੇਵਾ ਮੰਗੈ ਸੇਵਕੋ; ਲਾਈਆਂ ਅਪੁਨੀ ਸੇਵ॥

ਅੰਗ ੪੪:- ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਮ-ਸੱਕਤੇ ਮੇਹਨਤ- ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਮਸਕਤੇ; ਤੂਠੈ ਪਾਵਾ ਦੇਵ॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸਗਤਿ ਸਾਹਿਬੈ; ਆਪੇ ਕਰਣ ਕਰੇਵ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਮਨਸਾ ਸਭ ਪੂਰੇਵ॥੩॥ ਇਕੋ ਦਿਸੈ ਸਜਣੋ; ਇਕੋ ਭਾਈ ਮੀਤੁ॥ ਸਾ-ਮੱਗਰੀ- ਇਕਸੈ ਦੀ ਸਾਮਗਰੀ; ਇਕਸੈ ਦੀ ਹੈ ਰੀਤਿ॥ ਇਕਸ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਤਾ ਹੋਆ ਨਿਹਚਲੁ ਚੀਤੁ॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ; ਟੇਕ ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਕੀਤੁ॥੪॥੫॥੭੫॥ ਹੱਥਿ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਭੇ ਥੋਕ ਪਰਾਪਤੇ; ਜੇ ਆਵੈ ਇਕੁ ਹਥਿ॥ ਕਥਿ ਪੋਲਾ- ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਫਲੁ ਹੈ; ਜੇ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਕਥਿ॥ ਮੱਥਿ ਮੱਥੇ- ਗੁਰ ਤੇ ਮਹਲੁ ਪਰਾਪਤੇ; ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਮਥਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਏਕਸ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਮਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਏਕਸ ਬਿਨੁ. ਸਭ ਧੰਧੁ ਹੈ; ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਮੋਹੁ ਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੱਖ- ਲਖ ਖੁਸੀਆ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ਜੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਿਮਖ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਗਹੇ॥੨॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤੁ ਸਫਲਾ ਘੜੀ; ਜਿਤੁ ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਦੂਖੁ ਸੰਤਾਪੁ. ਨ ਲਗਈ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿਆ; ਸੋਈ ਉਤਰਿਆ ਪਾਰਿ॥੩॥ ਪਵਿੱਤੁ। ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਪਵਿਤੁ ਹੈ; ਜਿਥੈ ਸੰਤ ਸਭਾ॥ ਲੱਭਾ- ਢੋਈ ਤਿਸ ਹੀ ਨੋ ਮਿਲੈ; ਜਿਨਿ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਲਭਾ॥ ਬੱਧਾ- ਨਾਨਕ. ਬਧਾ ਘਰੁ ਤਹਾਂ; ਜਿਥੈ. ਮਿਰਤੁ ਨ ਜਨਮੁ ਜਰਾ॥੪॥੬॥੭੬॥ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋਈ ਧਿਆਈਐ ਜੀਅੜੇ; ਸਿਰਿ ਸਾਹਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥ ਸਭਸੁ ਪੋਲਾ- ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਕਰਿ ਆਸ ਮਨ; ਜਿਸ ਕਾ ਸਭਸੁ ਵੇਸਾਹੁ॥ ਸਭਿ ਸਿਆਣਪਾ

ਛਡਿ ਕੈ; ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਪਾਹੁ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਜਪਿ ਨਾਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ; ਗੁਣ ਗੋਇੰਦ ਨਿਤ ਗਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਮਨਾ; ਜਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਘਣਾ; ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ. ਨ ਮੂਲੇ ਹੋਇ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਸੋਇ॥੨॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲਾ; ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਭੈ ਭੰਜਨੋ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਮਿਹਰ ਮੰਮੇ ਸਿਹਾਰੀ.ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ; ਤਾਂ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥੩॥ ਬਹੁਤੋ ਬਹੁਤੁ ਵਖਾਣੀਐ; ਊਚੋ ਊਚਾ ਥਾਉ॥ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਿ ਨ ਸਕਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ਕਰਿ; ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਅਪੁਣਾ ਨਾਉ॥੪॥੭॥੭੭॥ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸੋ ਸੁਖੀ; ਤਿਸੁ ਮੁਖੁ ਊਜਲੁ ਹੋਇ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਪਰਗਟੁ ਸਭਨੀ ਲੋਇ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਘਰਿ ਵਸੈ; ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਨਾਮੁ ਸਹਾਈ ਸਦਾ ਸੰਗਿ; ਆਗੈ ਲਏ ਛਡਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੪੫:- ਦੁਨੀਆ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ; ਕਵਨੈ ਆਵਹਿ ਕਾਮਿ॥ ਫਿੱਕਾ ਜੱਾਤੋ ਕਸਕੇ- ਮਾਇਆ ਕਾ ਰੰਗੁ ਸਭੁ ਫਿਕਾ; ਜਾਤੋ ਬਿਨਸਿ ਨਿਦਾਨਿ॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਵਸੈ; ਸੋ ਪੂਰਾ ਪਰਧਾਨੁ॥੨॥ ਸਾਧੂ ਕੀ ਹੋਹੁ ਰੇਣੁਕਾ; ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ॥ ਉਪਾਵ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ ਛਡਿ; ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਰਤਨੁ ਹੋਇ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ॥੩॥ ਤਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਭਾਈਹੋ; ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ; ਜਿਸੁ ਬਿਨਸੈ ਹਉਮੈ ਤਾਪੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ॥੪॥੮॥੭੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਇਕੁ ਪਛਾਣੂ ਜੀਅ ਕਾ; ਇਕੋ ਰਖਣਹਾਰੁ॥ ਇਕਸ ਕਾ ਮਨਿ ਆਸਰਾ; ਇਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਗਲ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗੁ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ. ਆਰਾਧਿ ਨਿਤ; ਇਕਸੁ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕੋ ਭਾਈ ਮਿਤੁ ਇਕੁ; ਇਕੋ ਮਾਤ ਪਿਤਾ॥ ਇਕਸ ਕੀ ਮਨਿ ਟੇਕ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦਿਤਾ॥ਵੱਸਿ- ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਮਨਹੁ ਨ ਵਿਸਰੈ; ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ॥੨॥ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਘਰਿ ਇਕੋ. ਬਾਹਰਿ ਇਕੋ; ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਆਪਿ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਜਿਨਿ ਕੀਏ; ਆਠ ਪਹਰ ਤਿਸੁ ਜਾਪਿ॥ ਇਕਸੁ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ; ਨ ਹੋਵੀ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੁ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਪੂਰਾ ਭਇਆ; ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸੋਇ॥੪॥੯॥੭੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਸੇ ਪੂਰੇ ਪਰਧਾਨ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ; ਤਿਨ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ. ਸੁਖ ਊਪਜਹਿ; ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗ-ਇਆ- ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਭਉ ਗਇਆ;

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗੋਪਾਲ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਨਿਰਮਲਾ; ਆਪਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਮਲੁ ਕਟੀਐ; ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ॥੨॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟੀਐ; ਕੀਤਾ ਲੋੜੇ ਸੁ ਹੋਇ॥੩॥ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਸੇ ਪੂਰੇ ਪਰਧਾਨ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲੀ; ਪਰਗਟੁ ਭਈ ਜਹਾਨ॥ ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ; ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਨ॥੪॥੧੦॥੮੦॥

ਅੰਗ ੪੬:- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗ-ਇਆ- ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ. ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਗਇਆ; ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀਆ; ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਮੁਖੁ ਊਜਲਾ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇ॥ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਵਣੇ; ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ; ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾਂ ਪੂਰੀਆ; ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾ ਸੰਗਿ; ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੁਖੁ ਊਜਲਾ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਬਿਨਸਿਆ; ਤਜਿਆ ਸਭੁ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੨॥ ਪਾਇਆ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਨਾਮੁ; ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿਆ; ਦੀਆ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ॥ ਗ-ਇਆ- ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਰਹਿ ਗਇਆ; ਆਪਿ ਹੋਆ ਮਿਹਰਵਾਨੁ॥ ਸਚੁ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨੁ॥੩॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਰਾਖਦਾ; ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਊਜਲੇ; ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਸਾਰਦੇ; ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਅਪਾਰ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਖਸਾਗਰੋ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ॥੪॥੧੧॥੮੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਪਾਈਐ ਸਬਦੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ; ਜਪੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਾਟੀਐ; ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈਐ; ਸਾਗਰੁ ਗੁਣੀ ਅਥਾਹੁ॥ਸੰਗਤੀਂ- ਵਡਭਾਗੀ ਮਿਲੁ ਸੰਗਤੀ; ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵਿਸਾਹੁ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸੁਖਸਾਗਰੈ; ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥੨॥ ਚਰਣਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ॥ ਮੈ. ਧਰ ਤੇਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਤੇਰੈ ਤਾਣਿ ਰਹਾਉ॥ ਨਿਮਾਣਿਆ. ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਣੁ ਤੂੰ; ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਮਾਉ॥੩॥ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਆਰਾਧੀਐ; ਆਠ ਪਹਰ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਧਨੁ ਰਖੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੀ ਜਿੰਦੁ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਨਾਨਕ. ਸਗਲੇ ਦੋਖ ਉਤਾਰਿਅਨੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਖਸਿੰਦੁ॥੪॥੧੨॥੮੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ. ਤਿਸੁ ਸਚ ਸਿਉ; ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਨਾ ਵੇਛੋੜਿਆ. ਵਿਛੁੜੈ; ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਸੱਤ ਸੱਚੇ। ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਸਚੇ ਨਾਲ- ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ; ਸੇਵਕ ਕੈ ਸਤ ਭਾਇ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ ਨਿਰੰਜਨੋ; ਗੁਰਿ ਮੇਲਾਇਆ ਮਾਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਮੀਤੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥

ਅੰਗ ੪੭:- ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਰੀਤਿ ਧ੍ਰਿਗੁ; ਸੁਖੀ. ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਨਾ ਦਾਤਾ ਸੀਲਵੰਤੁ; ਨਿਰਮਲੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਸਖਾ ਸਹਾਈ ਅਤਿ ਵਡਾ; ਊਚਾ ਵਡਾ ਅਪਾਰੁ॥ ਬਾਲਕੁ ਬਿਰਧਿ. ਨ ਜਾਣੀਐ; ਨਿਹਚਲੁ ਤਿਸੁ ਦਰਵਾਰੁ॥ ਜੋ ਮੰਗੀਐ. ਸੋਈ ਪਾਈਐ; ਨਿਧਾਰਾ ਆਧਾਰੁ॥੨॥ ਕਿਲਵਿਖ ਹਿਰ-ਹਿ ਪੋਲੇ- ਜਿਸੁ ਪੇਖਤ. ਕਿਲਵਿਖ ਹਿਰਹਿ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਹੋਵੈ ਸਾਂਤਿ॥ ਇਕ ਮਨਿ ਏਕੁ ਧਿਆਈਐ; ਮਨ ਕੀ ਲਾਹਿ ਭਰਾਂਤਿ॥ ਨਵਤਨੁ ਨਵਾਂ- ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਨਵਤਨੁ ਸਦਾ; ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੀ ਦਾਤਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਰਾਧੀਐ; ਦਿਨੁ ਵਿਸਰਹੁ ਨਹੀ ਰਾਤਿ॥੩॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਕਾ ਸਖਾ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਰਪੀ ਸਭੋ; ਸਗਲ ਵਾਰੀਐ ਇਹ ਜਿੰਦੁ॥ ਦੇਖੈ ਸੁਣੈ ਹਦੂਰਿ ਸਦ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਰਵਿੰਦੁ॥ ਅ-ਕਿਰਤਘਣਾ। ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਨੋ ਪਾਲਦਾ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਖਸਿੰਦੁ॥੪॥੧੩॥੮੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਆ; ਰਖਿਆ ਸਹਜਿ ਸਵਾਰਿ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਥਾਪਿਆ; ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ; ਅੰਤਰਿ ਰਖੁ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਰਹੁ; ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਮਾਣਕਾ; ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਖਾਕੁ॥ ਸੱਭੇ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪਾ; ਕੂੜੇ ਸਭੇ ਸਾਕ॥ ਪਸੁ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ. ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਈ; ਮਨਮੁਖ ਪਸੁ ਨਾਪਾਕ॥੨॥ ਬਾ-ਹਰਿ- ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਤਿਸਨੋ ਜਾਣੈ ਦੂਰਿ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੀ ਰਚਿ ਰਹਿਆ; ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਕੂਰਿ॥ ਭਗਤੀ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਆਵਹਿ ਵੰਞਹਿ ਪੂਰ॥੩॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣਹਾਰ; ਜੀਅ ਜੰਤ ਕਰਿ ਦਇਆ॥ਭ-ਇਆ- ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ. ਕੋਇ ਨ ਰਖਨਹਾਰੁ; ਮਹਾ ਬਿਕਟ ਜਮ ਭਇਆ॥ਮ-ਇਆ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰਉ; ਕਰਿ ਅਪੁਨੀ ਹਰਿ ਮਇਆ॥੪॥੧੪॥੮੪॥ ਮੈ ਅਰਥ ਰੂਪ ਆਵੇ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਬਾਕੀ ਥਾਂ ਮੈਂ ਹੀ ਬੋਲਣਾ। ਮੈਂ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਅਰੁ ਧਨੁ ਮੇਰਾ; ਰਾਜ ਰੂਪ ਮੈ ਦੇਸੁ॥ਬਨਿ-ਤਾ- ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਬਨਿਤਾ ਅਨੇਕ; ਬਹੁਤੁ ਰੰਗ ਅਰੁ ਵੇਸ॥ ਵਸਈ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਈ; ਕਾਰਜਿ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਨਿਤ ਸਾਧ ਕੀ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਧਿਆਈਐ; ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ॥ਸਵਾਰੀ-ਅਹਿ- ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰੀਅਹਿ; ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ; ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਗੁ॥੨॥ ਨ੍ਹਾਉ- ਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਤੂ ਸਾਧ ਕੀ; ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਉ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰੇ; ਸਾਚਾ ਏਹੁ ਸੁਆਉ॥

ਅੰਗ ੪੮:- ਵਡਾਈਆ ਡੱਡੇ ਸਿਹਾਰੀ ਨ ਲਾਉ- ਐਥੈ ਮਿਲਹਿ ਵਡਾਈਆ; ਦਰਗਹਿ ਪਾਵਹਿ ਥਾਉ॥੩॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਹੀ ਹਾਥਿ॥ ਮਾਰਿ ਆਪੇ ਜੀਵਾਲਦਾ; ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਾਥਿ॥ ਘਟਾਂ- ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ

ਨਾਥ॥੪॥੧੫॥੮੫॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਰਣਿ ਪਏ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ; ਗੁਰੁ ਹੋਆ ਕਿਰਪਾਲੁ॥ ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿਐ; ਬਿਨਸੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ॥ ਲੱਗਾ- ਅੰਦਰੁ ਲਗਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੁ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਾਰੁ॥ ਕਰੇ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਵੀਅਹਿ; ਅਵਗੁਣ ਕਟਣਹਾਰ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਨ ਸੁਖੁ ਹੋਇ; ਕਰਿ ਡਿਠੇ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਸਹਜੇ ਸਿਫਤੀ ਰਤਿਆ; ਭਵਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ॥੨॥ ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਲਖ ਸੰਜਮਾ; ਪਾਈਐ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ॥ ਲੂਕਿ ਕਮਾਵੈ ਕਿਸ ਤੇ; ਜਾ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਭਰਪੂਰਿ॥੩॥ ਸਚੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਅਮਰੁ ਸਚੁ; ਸਚੇ ਸਚਾ ਥਾਨੁ॥ ਸਚੀ ਕੁਦਰਤਿ ਧਾਰੀਅਨੁ; ਸਚਿ ਸਿਰਜਿਓਨੁ ਜਹਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਸਚੁ ਨਾਮੁ; ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ॥੪॥੧੬॥੮੬॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਣਾ; ਵਡਭਾਗੀ ਧਨੁ ਖਾਟਿ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣਾ; ਮਲੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਕਾਟਿ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਜਾਪੁ॥ ਭੁੰਚਿ ਛਕਣਾ ਕਰ- ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਭੁੰਚਿ ਤੂ; ਸਭੁ ਚੂਕੈ ਸੋਗੁ ਸੰਤਾਪੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਤਨੁ ਧਾਰਿਆ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ ਨਾਲਿ॥ ਮਹੀਅਲਿ ਵਿੱਚ- ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥੨॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ; ਲਾਗੀ ਸਾਚੁ ਪਰੀਤਿ॥ ਭਜੇ ਪੋਲਾ- ਚਰਣ ਭਜੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ; ਸਭਿ ਜਪ ਤਪ ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਤਿ॥੩॥ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਿਕਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਰਸ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੪॥੧੭॥੮੭॥ ਸਾਸਤੁ ਸਾਸਤ੍ਰ। ਸਉਣੁ ਜੋਤਸ਼- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋਈ ਸਾਸਤੁ. ਸਉਣੁ ਸੋਇ; ਜਿਤੁ ਜਪੀਐ. ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਚਰਨਕਮਲੁ ਗੁਰਿ ਧਨੁ ਦੀਆ; ਮਿਲਿਆ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥ਸਾਚੀ ਪੂੰਜੀ ਸਚੁ ਸੰਜਮੋ; ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਟਿਆ; ਮਰਣੁ ਨ ਆਵਣੁ ਜਾਉ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਹਰਿ ਭਜੁ; ਸਦਾ ਇਕ ਰੰਗਿ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖਾਂ ਮਿਤਿ ਪੋਲੇ- ਸੁਖਾ ਕੀ ਮਿਤਿ. ਕਿਆ ਗਣੀ; ਜਾ ਸਿਮਰੀ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ; ਉਹ ਰਸੁ ਜਾਣੈ ਜਿੰਦੁ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਖਸਿੰਦੁ॥

ਅੰਗ ੪੯:- ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ; ਸੋਈ ਰਾਜ ਨਰਿੰਦੁ॥੨॥ ਅਉਸਰਿ ਸਮਾਂ। ਮੱਜਨ- ਅਉਸਰਿ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਗੁਣ ਰਮਣ ਜਿਤੁ; ਕੋਟਿ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਉੱਚਰੈ। ਗੁਣਵਤੀ ਪੋਲਾ। ਪੁੱਜੈ- ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ ਗੁਣਵਤੀ; ਕੋਇ ਨ ਪੁਜੈ ਦਾਨੁ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੈ; ਦਇਆਲ ਪੁਰਖੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਤਿਸ ਦਾ; ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ॥੩॥ ਮਿਲਿਆ. ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜੈ; ਜੋ ਮੇਲਿਆ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਦਾਸਾਂ- ਦਾਸਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਟਿਆ; ਸਾਚੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ॥ ਭੂਲਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਓਨੁ; ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਨ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਘਟਾਂ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਿ ਸਗਲ ਘਟਾ ਆਧਾਰੁ॥੪॥੧੮॥੮੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਸਨਾ ਸਚਾ ਸਿਮਰੀਐ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਾਕ ਅਗਲੇ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਚਸਾ ਪੋਲਾ-

ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਚਸਾ. ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੋਇ॥੧॥ ਜਿੱਚਰੁ- ਮਨ ਮੇਰੇ. ਸਾਚਾ ਸੇਵਿ; ਜਿਚਰੁ ਸਾਸੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਚੇ. ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਹੈ; ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨਿਰਮਲਾ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੁਖ. ਅਤਿ ਅਗਲੀ; ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮਾਇ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲੀਆ; ਸਹ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਇ॥੨॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਿ; ਜੋ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਨਾਮ ਕਾ; ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੩॥ ਪਰਵਦ-ਗਾਰੁ- ਪਰਵਦਗਾਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਸ ਦੇ ਚਲਤ ਅਨੇਕ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਰਾਧੀਐ; ਏਹਾ ਮਤਿ ਵਿਸੇਖ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮਿਠਾ ਤਿਸੁ ਲਗੈ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ. ਨਾਨਕ ਲੇਖ॥੪॥੧੯॥੮੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਮਿਲਿ ਭਾਈਹੋ; ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਤੋੱਸਾ- ਤੋਸਾ ਬੰਧਹੁ ਜੀਅ ਕਾ; ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਾਲਿ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸੁ ਹੋਵੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸੁੱਝੈ- ਦੂਜਾ ਥਾਉ. ਨ ਕੋ ਸੁਝੈ; ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੇ; ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਡਿਠਾ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ. ਜਿਨ ਮਨੁ ਲਗਾ; ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਮਾਇ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ. ਸਮਰਥੁ ਗੁਰੁ; ਗੁਰੁ. ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਗੁਰੁ. ਡੁਬਦਾ ਲਏ ਤਰਾਇ॥੨॥ ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ॥ ਮੱਥੇ- ਸੇ ਮਥੇ ਨਿਹਚਲ ਰਹੇ; ਜਿਨ ਗੁਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹਥੁ॥ ਪੋਲਾ ਪਥੁ ਪ੍ਰਹੇਜ਼- ਗੁਰਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਆਲਿਆ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਪਥੁ॥

ਅੰਗ ੫੦:- ਲੱਥੁ- ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਭੈ ਭੰਜਨੁ ਦੁਖ ਲਥੁ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਅਘ ਪਾਪ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗਭੀਰੁ ਹੈ; ਸੁਖਸਾਗਰੁ. ਅਘ ਖੰਡੁ॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਆਪਣਾ; ਜਮਦੂਤ ਨ ਲਾਗੈ ਡੰਡੁ॥ ਗੁਰ ਨਾਲਿ ਤੁਲਿ. ਨ ਲਗਈ; ਖੋਜਿ ਡਿਠਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ. ਮਨ ਮਹਿ ਮੰਡੁ॥੪॥੨੦॥੯੦॥ ਮਿੱਠਾ–ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇਆ; ਕਉੜਾ ਉਪਜਿਆ ਸਾਦੁ॥ ਪੋਲਾ ਸੁ-ਰਿਦ ਪਿਆਰੇ। ਬਾਦੁ ਝਗੜਾ- ਭਾਈ ਮੀਤ ਸੁਰਿਦ ਕੀਏ; ਬਿਖਿਆ ਰਚਿਆ ਬਾਦੁ॥ ਜਾਂਦੇ ਬਿਲਮ. ਨ ਹੋਵਈ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਬਿਸਮਾਦੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ. ਸੋ ਵਿਣਸਣਾ; ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਕੂਕਰੁ ਹਰਕਾਇਆ; ਧਾਵੈ ਦਹ ਦਿਸ ਜਾਇ॥ ਭੱਖੁ ਅਭੱਖੁ- ਲੋਭੀ ਜੰਤੁ. ਨ ਜਾਣਈ; ਭਖੁ ਅਭਖੁ ਸਭ ਖਾਇ॥ ਮਦਿ ਪੋਲਾ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦਿ ਬਿਆਪਿਆ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਇ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਜਾਲੁ ਪਸਾਰਿਆ; ਭੀਤਰਿ ਚੋਗ ਬਣਾਇ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪੰਖੀ ਫਾਸਿਆ; ਨਿਕਸੁ ਨ ਪਾਏ ਮਾਇ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ. ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥੩॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਮੋਹਿਆ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਸੰਮ੍ਰਿੱਥੁ- ਜਿਸ ਨੋ ਰਖੈ. ਸੋ ਰਹੈ; ਸੰਮ੍ਰਿਥੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਹਰਿ ਜਨ. ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਧਰੇ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੁ॥੪॥੨੧॥੯੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨॥

ਗੋਇਲੀ ਗੁੱਜਰ- ਗੋਇਲਿ ਆਇਆ. ਗੋਇਲੀ; ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਡੰਫੁ ਪਸਾਰੁ॥ ਮੁਹ-ਲਤਿ ਸਮਾਂ, ਪੁੰਨੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ- ਮੁਹਲਤਿ ਪੁੰਨੀ ਚਲਣਾ; ਤੂੰ ਸੰਮਲੁ. ਘਰ ਬਾਰੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ਮਨਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਕਿਆ ਥੋੜੜੀ ਬਾਤ; ਗੁਮਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਲਸ-ਹਿ- ਜੈਸੇ ਰੈਣਿ ਪਰਾਹੁਣੇ; ਉਠਿ ਚਲਸਹਿ ਪਰਭਾਤਿ॥ ਗਿ-ਰਸਤ ਰੱਤਾ ਫੁੱਲਾਂ - ਕਿਆ ਤੂੰ ਰਤਾ ਗਿਰਸਤ ਸਿਉ; ਸਭ ਫੁਲਾ ਕੀ ਬਾਗਾਤਿ॥੨॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਜਿਨਿ ਦੀਆ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਲੋੜਿ॥ ਲੱਖ- ਸਰਪਰ ਉਠੀ ਚਲਣਾ; ਛਡਿ ਜਾਸੀ. ਲਖ ਕਰੋੜਿ॥੩॥ ਦੁ-ਲਭ ਪਾਇਓ-ਇ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭ੍ਰਮਤਿਆ; ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਪਾਇਓਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ; ਸੋ ਦਿਨੁ ਨੇੜਾ ਆਇਓਇ॥੪॥੨੨॥੯੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਿੱਚਰੁ ਤਦੋਂ ਤੱਕ। ਜਿੱਚਰੁ- ਤਿਚਰੁ ਵਸਹਿ ਸੁਹੇਲੜੀ; ਜਿਚਰੁ ਸਾਥੀ ਨਾਲਿ॥ ਜਾ ਸਾਥੀ ਉਠੀ ਚਲਿਆ; ਤਾ ਧਨ ਖਾਕੂ ਰਾਲਿ॥੧॥ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ; ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਣੈ ਕਾ ਚਾਉ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਚਰੁ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ ਘਰਿ; ਜੀਉ ਜੀਉ ਸਭਿ ਕਹਾਤਿ॥ ਜਾ ਉਠੀ ਚਲਸੀ ਕੰਤੜਾ; ਤਾ. ਕੋਇ ਨ ਪੁਛੈ ਤੇਰੀ ਬਾਤ॥੨॥ ਵਸੁ ਪੋਲਾ- ਪੇਈਅੜੈ. ਸਹੁ ਸੇਵਿ ਤੂੰ; ਸਾਹੁਰੜੈ. ਸੁਖਿ ਵਸੁ॥ ਚੱਜੁ- ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ ਸਿਖੁ; ਤੁਧੁ. ਕਦੇ ਨ ਲਗੈ ਦੁਖੁ॥੩॥ ਸਭਨਾ ਸਾਹੁਰੈ ਵੰਞਣਾ; ਸਭਿ ਮੁਕਲਾਵਣਹਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥੪॥੨੩॥੯੩॥

ਅੰਗ ੫੧:- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਏਕੁ ਓਹੀ; ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਆਕਾਰੁ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਰਬ ਕੋ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਮਨ ਮਹਿ ਧਿਆਇ॥ ਛੋਡਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ; ਸਾਚਿ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਖੁ ਕਲੇਸੁ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ; ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਿਰਦੈ ਹੋਇ॥ ਕੋਟਿ ਜਤਨਾ ਕਰਿ ਰਹੇ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਤਰਿਓ ਨ ਕੋਇ॥੨॥ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ. ਮਨੁ ਸਾਧਾਰੈ; ਪਾਪ ਸਗਲੇ ਜਾਹਿ॥ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ. ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਾਚੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਇਹੁ ਭਾਉ॥੪॥੨੪॥੯੪॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਧਨੁ. ਪੂਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਛੋਡਿ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰ॥ ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ; ਏਕੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜਿਨਹਿ ਦੀਆ; ਰਿਦੇ ਕਾ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ। ਮੱਤੇ ਮਸਤ- ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਾਤੇ; ਵਿਆਪਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਪਉ ਸੰਤ ਸਰਣੀ. ਲਾਗੁ ਚਰਣੀ; ਮਿਟੈ ਦੂਖੁ ਅੰਧਾਰੁ॥੨॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਕਮਾਵੈ; ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ. ਸਭ ਹੋਇ ਰੇਣਾ; ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥੩॥ ਜੋ ਦੀਸੈ. ਸੋ ਸਗਲ ਤੂੰਹੈ; ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਿ, ਭਰਮੁ ਕਾਟਿਆ; ਸਗਲ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ॥੪॥੨੫॥੯੫॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁ-ਕ੍ਰਿਤ ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤ- ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮੰਧੇ; ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲਾਣਾ॥ ਦੁਹ-ਹੂੰ- ਦੁਹਹੂੰ ਤੇ ਰਹਤ. ਭਗਤੁ ਹੈ; ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣਾ॥੧॥ ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਬੇ ਸਮਾਣਾ॥ ਕਿਆ ਕਹਉ ਸੁਣਉ ਸੁਆਮੀ; ਤੂੰ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੰਧੇ ਵਿੱਚ- ਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਮੰਧੇ; ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਨਾਹੀ॥ ਤੱਤ ਸ਼ੁੱਧ ਬ੍ਰਹਮ- ਤਤ ਸਮਦਰਸੀ ਸੰਤਹੁ; ਕੋਈ ਕੋਟਿ ਮੰਧਾਹੀ॥੨॥ ਕਰਲਾ ਰਸਤਾ- ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ; ਇਹੁ ਕੀਰਤਿ

ਕਰਲਾ॥ ਕਥਨ ਕਹਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ॥੩॥ ਗਤਿ ਅਵਿਗਤਿ; ਕਛੁ. ਨਦਰਿ ਨ ਆਇਆ॥ ਸੰਤਨ ਕੀ ਰੇਣੁ; ਨਾਨਕ. ਦਾਨੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੨੬॥੯੬॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭॥ ਤੇਰੈ ਭਰੋਸੈ ਪਿਆਰੇ; ਮੈ ਲਾਡ ਲਡਾਇਆ॥ ਭੂਲਹਿ ਚੂਕਹਿ ਬਾਰਿਕ; ਤੂੰ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ॥੧॥ ਸੁਹੇਲਾ; ਕਹਨੁ ਕਹਾਵਨੁ॥ ਤੇਰਾ; ਬਿਖਮੁ ਭਾਵਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਕਰਉ ਤੇਰਾ; ਹਉ ਜਾਨਉ ਆਪਾ॥ ਪੌਲਾ ਮਧਿ ਵਿੱਚ। ਬਾ-ਹਰਿ - ਸਭ ਹੀ ਮਧਿ. ਸਭਹਿ ਤੇ ਬਾਹਰਿ; ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਬਾਪਾ॥ ਪਿਤਾ. ਹਉ ਜਾਨਉ ਨਾਹੀ; ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਜੁਗਤਾ॥

ਅੰਗ ੫੨:- ਬੰਧਨ. ਮੁਕਤੁ ਸੰਤਹੁ; ਮੇਰੀ ਰਾਖੈ ਮਮਤਾ॥੩॥ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ ਠਾਕੁਰ; ਰਹਿਓ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਾ॥੪॥੨੭॥੯੭॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧॥ ਕੱਟਿ-ਅੜਾ- ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਭਾਈਆ; ਕਟਿਅੜਾ ਜਮਕਾਲੁ॥ ਵੁੱਠਾ ਵਸਿਆ- ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵੁਠਾ; ਹੋਆ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲੁ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਬਿਨਸਿਆ ਸਭੁ ਜੰਜਾਲੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ; ਹਉ. ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਤੁਸਿ ਪ੍ਰਸੰਨ- ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਤੁਸਿ ਦਿਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਤੂੰ ਸੇਵਿਆ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨ॥ ਪਿੱਛੈ ਛੁੱਟੀਐ- ਤਿਨਾ ਪਿਛੈ ਛੁਟੀਐ; ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ. ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ. ਕੋ ਨਹੀ; ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਆਤਮ ਦਾਨੁ॥੨॥ ਹ-ਹਿ- ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਹਿ; ਜਿਨ. ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ; ਦਰਗਹ ਬੈਸਣੁ ਜਾਇ॥ ਕਰਤੇ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇ॥੩॥ ਸਚੁ ਕਰਤਾ. ਸਚੁ ਕਰਣਹਾਰੁ; ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ. ਸਚੁ ਟੇਕ॥ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਖਾਣੀਐ; ਸਚੋ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਜਪਿ ਨਾਨਕ. ਜੀਵੈ ਏਕ॥੪॥੨੮॥੯੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਪੂਜੀਐ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਕਾ; ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਕਮਾਵਣੇ; ਸਚਾ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਰਤਿਆ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਛਾਰੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਘਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਗੁਰੁ ਸਮਰਥੁ ਅਪਾਰੁ ਗੁਰੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰੁ ਅਗੋਚਰੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਕਰਣਹਾਰੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ. ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ , ਬਾ-ਹਰਿ- ਗੁਰ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ; ਗੁਰੁ ਕੀਤਾ ਲੋੜੇ ਸੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਾਰਜਾਤੁ ਕਲਪਬ੍ਰਿਛ- ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ. ਗੁਰੁ ਪਾਰਜਾਤੁ; ਗੁਰੁ. ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰੁ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ; ਉਧਰੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਅ-ਗਮ ਪੌਲਾ- ਗੁਰੁ ਸਮਰਥੁ. ਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ; ਗੁਰੁ. ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਮ ਹੈ; ਕਿਆ ਕਥੈ ਕਥਨਹਾਰੁ॥੩॥ ਜਿਤੜੇ ਫਲ. ਮਨਿ ਬਾਛੀਅਹਿ; ਤਿਤੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਪਾਵਣੇ; ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਦੇ ਰਾਸਿ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਇਆਂ; ਬਾਹੁੜਿ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਵਿਸ–ਰਉ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਨਾਨਕ. ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰਉ; ਏਹੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤੇਰਾ ਸਾਸੁ॥੪॥੨੯॥੯੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਸੁਣਿ ਭਾਈਹੋ; ਛੂਟਨੁ. ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਸਰੇਵਣੇ; ਤੀਰਥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਆਗੈ ਦਰਗਹਿ ਮੰਨੀਅਹਿ; ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਸਾਚੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ॥ ਤੁੱਠੈ ਅ–ਲਖ ਅੰਗ ੫੩:- ਪੋਲਾ- ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਈਐ; ਪੂਰਨ ਅਲਖ ਅਭੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ; ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਸਚੁ ਨਾਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਣਾ; ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨ੍ਣਾ; ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ॥੨॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ. ਨ ਵਿਸਰੈ; ਸਫਲੁ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਆਪਿ॥ ਦਿਸਈ ਮਿਲਵਾਂ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਦਿਸਈ; ਆਠ ਪਹਰ. ਤਿਸੁ ਜਾਪਿ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਪਾਈਐ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸਿ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੇਈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ॥੪॥੩੦॥੧੦੦॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਨਾਮ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਆਖਿ ਆਖਿ ਕੇ ਮਨੁ ਨੂੰ ਵਾਵਣਾ ਵਰਜਣਾ ਕਰੀਏ- ਆਖਿ ਆਖਿ ਮਨੁ ਵਾਵਣਾ; ਜਿਉ ਜਿਉ ਜਾਪੈ ਵਾਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਵਾਇ ਸੁਣਾਈਐ; ਸੋ ਕੇਵਡੁ. ਕਿਤੁ ਥਾਇ॥ ਆਖਣ ਵਾਲੇ ਜੇਤੜੇ; ਸਭਿ ਆਖਿ ਰਹੇ. ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ ਅੱਲਹੁ। ਅ–ਗਮ ਪੋਲਾ- ਬਾਬਾ; ਅਲਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ॥ ਨਾਈ ਮਹਿਮਾ। ਨਾਈ ਨੰਨੇ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ ਭਾਵ ਨੰਨਾ ਭਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਪੱਾਕੀ ਪਰ–ਵਦਿ–ਗਾਰੁ- ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕ ਥਾਇ; ਸਚਾ ਪਰਵਦਿਗਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੇੱਤੜਾ- ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤੜਾ; ਲਿਖਿ. ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਜੇ ਸਉ ਸਾਇਰ ਮੇਲੀਅਹਿ; ਤਿਲੁ ਨ ਪੁਜਾਵਹਿ ਰੋਇ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ; ਸਭਿ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਹਿ ਸੋਇ॥੨॥ ਸਾਲਕ ਗਿਆਨਵਾਨ। ਸਾਦਕ ਸਿਦਕ ਵਾਲੇ ਸੇਵਕ। ਸੁਹਦੇ ਗ੍ਰੀਬ- ਪੀਰ ਪੈਕਾਮਰ ਸਾਲਕ ਸਾਦਕ; ਸੁਹਦੇ ਅਉਰੁ ਸਹੀਦ॥ ਮਸਾਇਕ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਰਸੀਦ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ। ਮੁੱਲਾਂ- ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ; ਦਰਿ ਦਰਵੇਸ ਰਸੀਦ॥ ਦਰੂਦ ਸਨਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਨੇ। ਬਰ–ਕਤਿ- ਬਰਕਤਿ ਤਿਨ ਕਉ ਅਗਲੀ; ਪੜਦੇ ਰਹਨਿ ਦਰੂਦ॥੩॥ ਪੁਛਿ ਨ ਸਾਜੇ. ਪੁਛਿ ਨ ਢਾਹੇ; ਪੁਛਿ ਨ ਦੇਵੈ ਲੇਇ॥ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ; ਆਪੇ ਕਰਣੁ ਕਰੇਇ॥ ਸਭਨਾ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਕਰਿ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥੪॥ ਸਭ ਦੇ ਵਸਣ ਦੇ ਥਾਵਾ ਅਸਥਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਵ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਦੇ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਹਨ। ਯਥਾ:- ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕਾ. ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ; ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹੀ. ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇਤੇ॥ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਲਈ ਨਾਵਾ ਨੌਕਾ ਰੂਪ ਨਾਉ ਨਾਮ ਜੀ ਕਿੱਡੇ ਕੁ ਵੱਡੇ ਹਨ? ਥਾਵਾ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਥਾਵਾ ਨਾਵ. ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਨਾਵਾ. ਕੇਵਡੁ ਨਾਉ॥ ਜਿਥੈ ਵਸੈ ਮੇਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਸੋ ਕੇਵਡੁ ਹੈ ਥਾਉ॥ ਅੰਬੜਿ. ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ; ਹਉ ਕਿਸ ਨੋ ਪੁਛਣਿ ਜਾਉ॥੫॥ ਕਰੇ–ਇ- ਵਰਨਾ ਵਰਨ ਨ ਭਾਵਨੀ; ਜੇ ਕਿਸੈ ਵਡਾ ਕਰੇਇ॥ ਵਡੇ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਜੈ ਭਾਵੈ. ਤੈ ਦੇਇ॥ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰੇ ਆਪਣੈ; ਚਸਾ. ਨ ਢਿਲ

ਕਰੇਇ॥੬॥ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ; ਲੈਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਕੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਆਖੀਐ; ਦੇ ਕੈ ਰਹਿਆ ਸੁਮਾਰਿ॥ ਜੁੱਗਹ ਜੁੱਗਹ- ਨਾਨਕ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ; ਤੇਰੇ ਜੁਗਹ ਜੁਗਹ ਭੰਡਾਰ॥੭॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਭੇ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਆ; ਸਗਲੀਆ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਅੰਗ ਪ੫:- ਗਣਤ ਗਣਾਵਣਿ ਆਈਆ; ਸੂਹਾ ਵੇਸੁ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਪਾਖੰਡਿ. ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਖੋਟਾ ਪਾਜੁ ਖੁਆਰੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਇਉ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਨਾਰਿ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਲੈਹਿ ਸਵਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੀਆ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਿਰ ਕੈ ਪਾਸਿ॥ ਤੱਕੈ ਦੇਖਦੀ ਹੈ। ਖੜ੍ਹੀ- ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ. ਖੜੀ ਤਕੈ; ਸਚੁ ਕਹੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਲਾਲਿ ਰਤੀ. ਸਚ ਭੈ ਵਸੀ; ਭਾਇ ਰਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਸਿ॥੨॥ ਲੱਾਲੀ ਦਾਸੀ। ਪ੍ਰਿਅ ਪ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ, ਅ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ- ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਚੇਰੀ ਕਾਂਢੀਐ; ਲਾਲੀ ਮਾਨੈ ਨਾਉ॥ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਤੁਟਈ; ਸਾਚੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਮਨੁ ਵੇਧਿਆ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੩॥ ਸਾ ਧਨ. ਰੰਡ ਨ ਬੈਸਈ; ਜੇ. ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਨਉ-ਤਨੋ- ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਨਉਤਨੋ; ਸਾਚਉ. ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਿਤ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਰਜਾਇ॥੪॥ ਮਾਂਡੀਐ- ਸਾਚੁ ਧੜੀ. ਧਨ ਮਾਡੀਐ; ਕਾਪੜੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਚੰਦਨੁ ਚੀਤਿ ਵਸਾਇਆ; ਮੰਦਰੁ ਦਸਵਾਦੁਆਰੁ॥ ਦੀਪਕੁ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਹਾਰੁ॥੫॥ ਨਾਰੀ ਅੰਦਰਿ ਸੋਹਣੀ; ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਪਿਆਰੁ॥ ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਅਪਾਰ॥ ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਪੁਰਖੁ ਨ ਜਾਣਈ; ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥੬॥ ਨਿਸਿ ਪੋਲਾ। ਸੁੱਤੀਏ- ਨਿਸਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਸੁਤੀਏ; ਕਿਉ ਪਿਰ ਬਿਨੁ. ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਅੰਕੁ ਹਿਰਦਾ। ਜਾਲੀ-ਅਉ- ਅੰਕੁ ਜਲਉ. ਤਨੁ ਜਾਲੀਅਉ; ਮਨੁ ਧਨੁ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਇ॥ ਜਾ ਧਨ. ਕੰਤਿ ਨ ਰਾਵੀਆ; ਤਾ ਬਿਰਥਾ ਜੋਬਨੁ ਜਾਇ॥੭॥ ਸੇਜੈ ਕੰਤ ਮਹੇਲੜੀ; ਸੂਤੀ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ਸੁੱਤੀ- ਹਉ ਸੁਤੀ. ਪਿਰੁ ਜਾਗਣਾ; ਕਿਸ ਕਉ ਪੂਛਉ ਜਾਇ॥ਵਸੀ ਪੋਲਾ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਭੈ ਵਸੀ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਇ॥੮॥੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਪੇ ਗੁਣ. ਆਪੇ ਕਥੈ; ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਰਤਨੁ ਪਰਖਿ ਤੂੰ; ਆਪੇ ਮੋਲੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਮ-ਹੱਤੁ ਮਰਾਤਬਾ, ਵਡਿਆਈ- ਸਾਚਉ. ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਤੂੰ; ਆਪੇ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂੰ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਚਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲਾ; ਆਪੇ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ॥ ਆਪੇ ਮੋਤੀ ਊਜਲੋ; ਆਪੇ ਭਗਤ ਬਸੀਠੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਣਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠੁ ਅਡੀਠੁ॥੨॥ ਆਪੇ ਸਾਗਰੁ ਬੋਹਿਥਾ; ਆਪੇ ਪਾਰੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਸਾਚੀ ਵਾਟ ਸੁਜਾਣੁ ਤੂੰ; ਸਬਦਿ ਲਘਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਨਿੱਡਰਿਆਂ- ਨਿਡਰਿਆ ਡਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ. ਗੁਬਾਰੁ॥੩॥ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਤਾ ਦੇਖੀਐ; ਹੋਰੁ ਕੇਤੀ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲੁ ਏਕੁ ਤੂੰ; ਹੋਰ ਬੰਧੀ ਧੰਧੈ ਪਾਇ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੪॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ; ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਗੁਰ ਵਾਕਿ॥ ਓਤਾਕੁ ਬੈਠਕ, ਘਰ। ਤਿੱਤੁ। ਲੱਗਈ-

ਅੰਗ ਪਪ:- ਤਿਤੁ ਤਨਿ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ; ਸਚ ਘਰਿ ਜਿਸੁ ਓਤਾਕੁ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਚੁ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕਿਆ ਸਾਕੁ॥੫॥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਜੁਗ ਚਾਰਿ॥ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ਕੈ; ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਜਗੁ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥੬॥ ਸਾਚਉ ਵਖਰੁ ਲਾਦੀਐ; ਲਾਭੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਰਾਸਿ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਬੈਸਈ; ਭਗਤਿ ਸਚੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਨਿੱਬੜੈ ਪਰ-ਗਾਸਿ- ਪਤਿ ਸਿਉ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥੭॥ ਕਹਉ ਜੇ ਝੂਠ ਕਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖ ਲਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਦੇਖੇ ਨ ਨਹੀਂ। ਜਾਇ ਜਾਂਦੇ- ਊਚਾ ਊਚਉ ਆਖੀਐ; ਕਹਉ. ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੁ ਤੂੰ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ॥ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਣੀਐ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੮॥੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਛੁਲੀ. ਜਾਲੁ ਨ ਜਾਣਿਆ; ਸਰੁ ਖਾਰਾ ਅਸਗਾਹੁ॥ ਅਤਿ ਸਿਆਣੀ ਸੋਹਣੀ; ਕਿਉ ਕੀਤੋ ਵੇਸਾਹੁ॥ ਪੱਾਕੜੀ। ਟਲੈ ਪੋਲਾ- ਕੀਤੇ ਕਾਰਣਿ ਪਾਕੜੀ; ਕਾਲੁ. ਨ ਟਲੈ ਸਿਰਾਹੁ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਇਉ ਸਿਰਿ ਜਾਣਹੁ ਕਾਲੁ॥ ਮੱਛੀ। ਮਾਣਸਾ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਜਿਉ ਮਛੀ. ਤਿਉ ਮਾਣਸਾ; ਪਵੈ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਲੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਾਧੋ ਕਾਲ ਕੋ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਕਾਲੁ ਅਫਾਰੁ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ. ਸੇ ਉਬਰੇ; ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ॥੨॥ ਸੀਚਾਨੇ ਬਾਜ। ਜਾਲੀ ਪੋਲਾ- ਸੀਚਾਨੇ ਜਿਉ ਪੰਖੀਆ; ਜਾਲੀ ਬਧਿਕ ਹਾਥਿ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਸੇ ਉਬਰੇ; ਹੋਰਿ ਫਾਥੇ ਚੋਗੈ ਸਾਥਿ॥ ਸੁੱਟੀ-ਅਹਿ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਚੁਣਿ ਸੁਟੀਅਹਿ; ਕੋਇ. ਨ ਸੰਗੀ ਸਾਥਿ॥੩॥ ਸਚੋ ਸਚਾ ਆਖੀਐ; ਸਚੇ ਸਚਾ ਥਾਨੁ॥ ਜਿਨੀ ਸਚਾ ਮੰਨਿਆ; ਤਿਨ ਮਨਿ ਸਚੁ ਧਿਆਨੁ॥ ਮਨਿ ਨ ਸਿਹਾਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਵੱਖਰਾ- ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸੂਚੇ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਗਿਆਨੁ॥੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਿ; ਸਾਜਨੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ॥ ਸਾਜਨਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜਮਦੂਤ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥ ਨਾਵੈ ਅੰਦਰਿ ਹਉ ਵਸਾਂ; ਨਾਉ ਵਸੈ. ਮਨਿ ਆਇ॥੫॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ. ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਪਰਗਾਸੁ ਹੋਇ; ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਤਿਥੈ ਕਾਲੁ ਨ ਸੰਚਰੈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ॥੬॥ ਤੂੰਹੈ ਸਾਜਨੁ. ਤੂੰ ਸੁਜਾਣੁ; ਤੂੰ. ਆਪੇ ਮੇਲਣਹਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਅੱਪੜੈ- ਤਿਥੈ. ਕਾਲੁ ਨ ਅਪੜੈ; ਜਿਥੈ. ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ॥੭॥ ਹੁਕਮੀ ਸਭੇ ਊਪਜਹਿ; ਹੁਕਮੀ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ॥ ਕੱਾਲੈ ਵੱਸਿ- ਹੁਕਮੀ ਕਾਲੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਹੁਕਮੀ ਸਾਚਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਵੱਸਿ- ਨਾਨਕ. ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ; ਇਨਾ ਜੰਤਾ. ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥੮॥੪॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨਿ ਜੂਠੈ. ਤਨਿ ਜੂਠਿ ਹੈ; ਜਿਹਵਾ ਜੂਠੀ ਹੋਇ॥

ਅੰਗ ਪ੬:- ਮੁਖਿ ਝੂਠੈ. ਝੂਠੁ ਬੋਲਣਾ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਸੂਚਾ ਹੋਇ॥ ਅਭ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਅਭ ਸਬਦ. ਨ ਮਾਂਜੀਐ; ਸਾਚੇ ਤੇ. ਸਚੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਮੁੰਧੇ; ਗੁਣ ਹੀਣੀ ਸੁਖੁ ਕੇਹਿ॥ ਰਲੀਆਂ- ਪਿਰੁ ਰਲੀਆ ਰਸਿ ਮਾਣਸੀ; ਸਾਚਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਨੇਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸੀ ਜੇ ਥੀਐ; ਧਨ ਵਾਂਢੀ ਝੂਰੇਇ॥ ਜਿਉ ਜਲਿ ਥੋੜੈ ਮਛੁਲੀ; ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇਇ॥ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੨॥ ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ; ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਨਾਲਿ॥ ਤਨਿ ਸੋਹੈ. ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ; ਰਤੀ ਰੰਗਿ ਨਿਹਾਲਿ॥ ਸਬਦਿ

ਸਵਾਰੀ ਸੋਹਣੀ; ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਗੁਣ ਨਾਲਿ॥੩॥ ਕਾਮਣਿ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ; ਖੋਟੀ ਅਵਗਣਿਆਰਿ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਫ਼ੈਸ਼ਨ ਈਰਖਾ ਕਾਮ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਝੂਠਿ ਵਿਕਾਰਿ ਮਾਇਆ ਅੱਗ 'ਚ ਜਲੀ ਸੜੀ। ਜਲੀ ਪੋਲਾ- ਨਾ ਸੁਖੁ ਪੇਈਐ ਸਾਹੁਰੈ; ਝੂਠਿ ਜਲੀ ਵੇਕਾਰਿ॥ ਆਵਣੁ ਵੰਞਣੁ ਡਾਖੜੋ; ਛੋਡੀ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ॥੪॥ ਮੁੱਤੀ ਛੁੱਟੜ- ਪਿਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਮੁਤੀ. ਸੋ ਕਿਤੁ ਸਾਦਿ॥ ਫਾਦਿਲੁ ਵਿਅਰਥ, ਵਧੀਕ- ਪਿਰ ਕੈ ਕਾਮਿ, ਨ ਆਵਈ; ਬੋਲੇ ਫਾਦਿਲੁ ਬਾਦਿ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹੈ; ਛੂਟੀ ਦੂਜੈ ਸਾਦਿ॥੫॥ ਪੰਡਿਤ ਵਾਚਹਿ ਪੋਥੀਆ; ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਮੱਤੀ ਚੱਲਹਿ- ਅਨ ਕਉ. ਮਤੀ ਦੇ ਚਲਹਿ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਕਥਨੀ ਝੂਠੀ. ਜਗੁ ਭਵੈ; ਰਹਣੀ ਸਬਦੁ. ਸੁ ਸਾਰੁ॥੬॥ ਬੇਦਾਂ- ਕੇਤੇ ਪੰਡਿਤ ਜੋਤਕੀ; ਬੇਦਾ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਦਿ ਵਿਰੋਧਿ ਸਲਾਹਣੇ; ਵਾਦੇ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ॥ ਕਰਮ ਕਿਰਪਾ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਰਮ. ਨ ਛੁਟਸੀ; ਕਹਿ ਸੁਣਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੁ॥੭॥ ਸਭਿ ਗੁਣਵੰਤੀ ਆਖੀਅਹਿ; ਮੈ. ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਹਰਿ ਵਰੁ. ਨਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਮੈ ਭਾਵੈ. ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵੜਾ; ਨਾ ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ॥੮॥੫॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੱਧੀਐ- ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਧੀਐ; ਤੀਰਥਿ ਕੀਚੈ ਵਾਸੁ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਚੰਗਿਆਈਆ; ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ. ਕਿਆ ਤਾਸੁ॥ ਜੇਹਾ ਰਾਧੇ. ਤੇਹਾ ਲੁਣੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਣ. ਜਨਮੁ ਵਿਣਾਸੁ॥੧॥ ਮੁੰਧੇ; ਗੁਣ ਦਾਸੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਅਵਗਣ ਤਿਆਗਿ ਸਮਾਈਐ; ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੱਕੇ- ਵਿਣੁ ਰਾਸੀ ਵਾਪਾਰੀਆ; ਤਕੇ ਕੁੰਡਾ ਚਾਰਿ॥ ਮੂਲੁ. ਨ ਬੁਝੈ ਆਪਣਾ; ਵਸਤੁ ਰਹੀ ਘਰ ਬਾਰਿ॥ ਵਿਣੁ ਵਖਰ. ਦੁਖੁ ਅਗਲਾ; ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰਿ॥੨॥ ਨਉਤਨਾ ਨਵਾਂ- ਲਾਹਾ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਉਤਨਾ; ਪਰਖੇ ਰਤਨੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਵਸਤੁ ਲਹੈ ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਚਲੈ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਿ॥ ਵਣਜਾਰਿਆ ਸਿਉ ਵਣਜੁ ਕਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਿ॥੩॥ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰੁ॥ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ. ਨ ਵਿਛੁੜੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਸਚੈ ਆਸਣਿ ਸਚਿ ਰਹੈ; ਸਚੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ॥੪॥ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਘਰ ਮਹਿ ਮਹਲੁ ਸੁਥਾਇ॥ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ; ਸਚੋ ਪਲੈ ਪਾਇ॥

ਅੰਗ ੫੭:- ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੀਐ; ਸਾਚੋ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੫॥ ਸਾ ਧਨ ਖਰੀ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਜਾਤਾ ਸੰਗਿ॥ ਮਹਲੀ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ; ਸੋ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਰੰਗਿ॥ ਸਚਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਾ ਭਲੀ; ਪਿਰਿ ਮੋਹੀ ਗੁਣ ਸੰਗਿ॥੬॥ਚੜ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹਿ- ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਥਲਿ ਚੜਾ; ਥਲਿ ਚੜਿ ਡੂਗਰਿ ਜਾਉ॥ ਬਨ ਮਹਿ ਭੂਲੀ ਜੇ ਫਿਰਾ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਉ॥ ਫਿਰਾਂ- ਨਾਵਹੁ ਭੂਲੀ ਜੇ ਫਿਰਾ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਉ ਜਾਉ॥੭॥ ਪੂਛਹੁ ਜਾਇ ਪਧਾਊਆ; ਚਲੇ ਚਾਕਰ ਹੋਇ॥ ਰਾਜਨੁ ਜਾਣਹਿ ਆਪਣਾ; ਦਰਿ ਘਰਿ. ਠਾਕ ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਦੂਜਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੮॥੬॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਰ ਤੇ. ਨਿਰਮਲੁ ਜਾਣੀਐ; ਨਿਰਮਲ ਦੇਹ ਸਰੀਰੁ॥ ਪੋਲਾ ਅਭ ਰਿਦਾ- ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚੋ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸੋ ਜਾਣੈ ਅਭ ਪੀਰ॥ ਸਹਜੈ ਤੇ ਸੁਖੁ ਅਗਲੋ; ਨਾ ਲਾਗੈ ਜਮ ਤੀਰੁ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ. ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ; ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਨਾਇ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਤੂ; ਹੋਰੁ ਮੈਲੁ ਭਰੀ ਸਭ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਸੋਹਣਾ; ਕੀਆ ਕਰਣੈਹਾਰਿ॥ ਸਸਿ ਪੋਲਾ- ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪ ਅਨੂਪ ਜੋਤਿ; ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਹਾਟ ਹੱਟੀ। ਪੋਲਾ ਪਟਣ ਸ਼ਹਿਰ। ਗੜ੍ਹ ਕਿਲਾ। ਕੋਠੜੀ ਮਕਾਨ- ਹਾਟ ਪਟਣ ਗੜ ਕੋਠੜੀ; ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਵਾਪਾਰ॥੨॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਭੈ ਭੰਜਨਾ; ਦੇਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਭਾਇ॥ ਗੁਪਤੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਜਾਣੀਐ; ਜੇ ਮਨੁ ਰਾਖੈ ਠਾਇ॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਸਹਜੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੩॥ ਕਸਿ ਪੋਲਾ, ਕਸਵੱਟੀ, ਹਿਤੁ ਪੋਲਾ, ਚਿੱਤੁ- ਕਸਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਈਐ; ਪਰਖੇ ਹਿਤੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਖੋਟੇ. ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਨੀ; ਖਰੇ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇ॥ ਆਸ ਅੰਦੇਸਾ ਦੂਰਿ ਕਰਿ; ਇਉ ਮਲੁ ਜਾਇ. ਸਮਾਇ॥੪॥ ਸੁਖ ਕਉ ਮਾਗੈ ਸਭੁ ਕੋ; ਦੁਖੁ. ਨ ਮਾਗੈ ਕੋਇ॥ ਸੁਖੈ ਕਉ ਦੁਖੁ ਅਗਲਾ; ਮਨਮੁਖਿ. ਬੂਝ ਨ ਹੋਇ॥ਜਾਣੀ-ਅਹਿ- ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੫॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਵਾਚੀਐ; ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਆਸੁ॥ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਕ ਸਾਧਿਕਾ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ॥੬॥ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮੈਲੇ. ਮਲੁ ਭਰੇ; ਜਿਨ ਮੁਖਿ. ਨਾਮੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਕਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਭਗਤੀ ਭਾਇ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ. ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਅਵਗਣ ਮੁਠੀ ਰੋਇ॥੭॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਪਾਇਆ; ਡਰੁ ਕਰਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਘਰਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਊਜਲੇ; ਜੋ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਨਾਇ॥੮॥੭॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਭੂਲੇ ਬਾਵਰੇ; ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਜਮੁ ਡਰਪੈ ਦੁਖ ਭਾਗੁ॥ ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਦੋਹਾਗਣੀ; ਕਿਉ ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਸੁਹਾਗੁ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ. ਮੈ ਥਾਉ॥ ਮੈ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੧॥

ਅੰਗ ੫੮:- ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਤਿ. ਸਾਬਾਸਿ ਤਿਸੁ; ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਉ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਊ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮਰਿ ਜਾਉ॥ਟੇਕ ਟਿਕੀ ਪੋਲੇ- ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਟੇਕ ਟਿਕੀ. ਘਰਿ ਜਾਉ॥੨॥ ਗੁਰੂ ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰਧੁਲਾ; ਚੇਲੇ ਨਾਹੀ ਠਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕਿਆ ਸੁਆਉ॥ਗ-ਇਆ- ਆਇ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਣਾ; ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ॥੩॥ ਕੱਲਰ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖੁ ਦੇਹੁਰੀ; ਜਿਉ ਕਲਰ ਕੀ ਭੀਤਿ॥ ਤਬ ਲਗੁ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਜਬ ਲਗੁ. ਸਾਚੁ ਨ ਚੀਤਿ॥ ਰਪੈ ਪਦੁ ਪੋਲੇ- ਸਬਦਿ ਰਪੈ. ਘਰੁ ਪਾਈਐ; ਨਿਰਬਾਣੀ ਪਦੁ ਨੀਤਿ॥੪॥ ਹਉ. ਗੁਰ ਪੂਛਉ ਆਪਣੇ; ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਕਾਰ ਕਮਾਉ॥ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਜਲਿ ਜਾਉ॥ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਮਿਲਾਵੜਾ; ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਉ॥੫॥ ਤਜਿ ਪੋਲਾ। ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਸਬਦਿ ਰਤੇ. ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਤਜਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸਦ ਸਦਾ; ਹਰਿ ਰਾਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਸੋ ਕਿਉ. ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਸਭ ਜੀਆ ਕਾ ਆਧਾਰੁ॥੬॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਸੋ ਮਰਿ ਰਹੈ; ਫਿਰਿ. ਮਰੈ ਨ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ॥ ਸਬਦੈ ਹੀ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਜਗੁ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ; ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥੭॥ ਸਭ ਸਾਲਾਹੈ ਆਪ ਕਉ; ਵਡਹੁ ਵਡੇਰੀ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਆਪੁ ਨ ਚੀਨੀਐ; ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਕਿਆ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ; ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਨ.

ਕੋਇ॥੮॥੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਧਨ ਸੀਗਾਰੀਐ; ਜੋਬਨੁ ਬਾਦਿ ਖੁਆਰੁ॥ ਨਾ ਮਾਣੇ ਸੁਖਿ ਸੇਜੜੀ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਬਾਦਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਦੋਹਾਗਣੀ; ਨਾ ਘਰਿ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਸੇੱਜੜੀ ਗੂੜ੍ਹਾ- ਸਚਿ ਮਾਣੇ ਪਿਰ ਸੇਜੜੀ; ਗੂੜਾ ਹੇਤੁ ਪਿਆਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿ ਸਿਞਾਣੀਐ; ਗੁਰਿ ਮੇਲੀ. ਗੁਣ ਚਾਰੁ॥੨॥ ਸਚਿ ਮਿਲਹੁ ਵਰ ਕਾਮਣੀ; ਪਿਰਿ ਮੋਹੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥ ਵਿਗ-ਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਾਚਿ ਵਿਗਸਿਆ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਵਰੁ ਘਰਿ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੩॥ ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੂਆ. ਜੇ ਮਰੈ; ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਨਾਰਿ॥ ਤੱਗੈ। ਗਲਿ ਪੋਲਾ- ਇਕਤੁ ਤਾਗੈ. ਰਲਿ ਮਿਲੈ; ਗਲਿ ਮੋਤੀਅਨ ਕਾ ਹਾਰੁ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ॥੪॥ ਖਪੈ ਪੋਲਾ- ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਪਜੈ, ਖਿਨਿ ਖਪੈ; ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਖਿਨੁ ਜਾਇ॥ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ ਰਵਿ ਰਹੈ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਇ॥

ਅੰਗ ੫੯:- ਅ-ਤੁੱਲੁ। ਕਥਨਿ ਪੋਲਾ- ਸਾਹਿਬੁ ਅਤੁਲੁ. ਨ ਤੋਲੀਐ; ਕਥਨਿ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥੫॥ ਵਾਪਾਰੀ ਵਣਜਾਰਿਆ; ਆਏ ਵਜਹੁ ਲਿਖਾਇ॥ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚ ਕੀ; ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਰਜਾਇ॥ ਪੂੰਜੀ ਸਾਚੀ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥੬॥ ਤੁੋਲਾਇ-ਸੀ- ਗੁਰਮੁਖਿ. ਤੋਲਿ ਤੁੋਲਾਇਸੀ; ਸਚੁ ਤਰਾਜੀ ਤੋਲੁ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮੋਹਣੀ; ਗੁਰਿ ਠਾਕੀ. ਸਚੁ ਬੋਲੁ॥ ਆਪਿ ਤੁਲਾਏ ਤੋਲਸੀ; ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਤੋਲੁ॥੭॥ ਕਥਨੈ ਕਹਣਿ. ਨ ਛੁਟੀਐ; ਨਾ ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਭਾਰ॥ ਕਾਇਆ ਸੋਚ. ਨ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਮੇਲੇ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰ॥੮॥੯॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਪਾਈਐ ਰਤਨੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਪਾਈਐ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਅਵਗਣ ਮੇਟਣਹਾਰੁ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ. ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਪੂਛਹੁ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਾਰਦੈ; ਬੇਦ ਬਿਆਸੈ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧੁਨਿ ਜਾਣੀਐ; ਅਕਥੁ ਕਹਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਹਰੀ-ਆਵਲਾ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਹਰੀਆਵਲਾ; ਛਾਵ ਘਣੇਰੀ ਹੋਇ॥ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕੀ; ਗੁਰ ਭੰਡਾਰੈ ਸੋਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਭੰਡਾਰੈ ਪਾਈਐ; ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਾਚੋ ਵਖਰੁ ਸੰਚੀਐ; ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਅਪਾਰੁ॥ ਅ-ਸੁਰ- ਸੁਖਦਾਤਾ. ਦੁਖ ਮੇਟਣੋ; ਸਤਿਗੁਰੁ. ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੁ॥੩॥ ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਵਣੋ; ਨਾ ਕੰਧੀ. ਨਾ ਪਾਰੁ॥ ਤੁਲ-ਹੜਾ ਪੋਲਾ- ਨਾ ਬੇੜੀ. ਨਾ ਤੁਲਹੜਾ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਵੰਝੁ ਮਲਾਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੈ ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ; ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੁ॥੪॥ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵਿਸਰੈ; ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ. ਸੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਜਿਹਵਾ ਜਲਉ ਜਲਾਵਣੀ; ਨਾਮੁ ਨ ਜਪੈ ਰਸਾਇ॥ ਘਟੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਅਗਲੋ; ਜਮੁ ਪਕੜੈ ਪਛੁਤਾਇ॥੫॥ ਕ-ਲਤੁ ਨਾਰੀ- ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਏ; ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ. ਨ ਸਾਥਿ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਧਨੁ ਬਾਦਿ ਹੈ; ਭੂਲੋ ਮਾਰਗਿ ਆਥਿ॥ ਅ-ਕਥੋ ਪੋਲਾ- ਸਾਚਉ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥੋ ਕਾਥਿ॥੬॥ ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ; ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਇ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ. ਕਿਉ ਮੇਟੀਐ; ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਰਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਨ

ਛੁਟੀਐ; ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ॥੭॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਮੇਰਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਜਿਸ ਕਾ ਜੀਉ ਪਰਾਨੁ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜਲਿ ਬਲਉ; ਲੋਭੁ ਜਲਉ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀਐ; ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥੮॥੧੦॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਰੇ ਮਨ. ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ; ਜੈਸੀ ਜਲ ਕਮਲੇਹਿ॥ ਵਿਗਸੈ ਪੋਲਾ- ਲਹਰੀ ਨਾਲਿ ਪਛਾੜੀਐ; ਭੀ ਵਿਗਸੈ ਅਸਨੇਹਿ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਬਿਨੁ ਜਲ. ਮਰਣੁ ਤਿਨੇਹਿ॥੧॥

ਅੰਗ ੬੦:- ਮਨ ਰੇ. ਕਿਉ ਛੂਟਹਿ; ਬਿਨੁ ਪਿਆਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੇ ਮਨ. ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ; ਜੈਸੀ ਮਛੁਲੀ ਨੀਰ॥ ਅਧਿ-ਕਉ ਪੋਲਾ- ਜਿਉ ਅਧਿਕਉ. ਤਿਉ ਸੁਖੁ ਘਣੋ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ. ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਈ; ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਅਭ ਪੀਰ॥੨॥ ਰੇ ਮਨ. ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ; ਜੈਸੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੇਹ॥ ਹਰੀ-ਆਵਲੇ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਸਰ ਭਰਿ ਥਲ ਹਰੀਆਵਲੇ; ਇਕ ਬੂੰਦ ਨ ਪਵਈ ਕੇਹ॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਪਾਈਐ; ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਸਿਰਿ ਦੇਹ॥੩॥ ਰੇ ਮਨ. ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ; ਜੈਸੀ ਜਲ ਦੁਧ ਹੋਇ॥ ਆ-ਵੱਟਣੁ ਉਬਾਲੇ। ਦੁੱਧ। ਖਪਣਿ ਪੋਲਾ- ਆਵਟਣੁ ਆਪੇ ਖਵੈ; ਦੁਧ ਕਉ ਖਪਣਿ. ਨ ਦੇਇ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੁੰਨਿਆ; ਸਚਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ॥੪॥ ਸੂਰ ਸੂਰਜ- ਰੇ ਮਨ. ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ; ਜੈਸੀ ਚਕਵੀ ਸੂਰ॥ ਸੋ-ਵਈ- ਖਿਨੁ ਪਲੁ. ਨੀਦ ਨ ਸੋਵਈ; ਜਾਣੈ ਦੂਰਿ ਹਜੂਰਿ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਸੋਝੀ ਨਾ ਪਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥੫॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਗਣਤ ਗਣਾਵਣੀ; ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਨਾ ਪਵੈ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਪਾਈਐ; ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੬॥ ਸਚਾ ਨੇਹੁ. ਨ ਤੁਟਈ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਇ॥ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਜੇ ਗੁਣ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਇ॥੭॥ ਖੇਲਿ ਗਏ ਸੇ ਪੰਖਣੂੰ; ਜੋ ਚੁਗਦੇ ਸਰ ਤਲਿ॥ ਚੱਲਣਾ ਖੇਲਣ ਅੱਜੁ ਕੱਲਿ- ਘੜੀ ਕਿ. ਮੁਹਤਿ ਕਿ. ਚਲਣਾ; ਖੇਲਣੁ ਅਜੁ. ਕਿ ਕਲਿ॥ ਮੱਲਿ- ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ, ਸੋ ਮਿਲੈ; ਜਾਇ ਸਚਾ ਪਿੜੁ ਮਲਿ॥੮॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਊਪਜੈ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ. ਨ ਜਾਇ॥ ਹੰ ਹਰ ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਸੋ ਉਹ ਰੱਬ ਜੀ, ਆਪੁ ਅਪਣਾ ਆਪ ਸਰੂਪ ਨੂੰ, ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਨਣਾ ਕਰੀਏ। ਪਤੀ-ਆਇ- ਸੋ ਹੰ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਪਤੀਆਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਅਵਰ ਕਿ ਕਰੇ ਕਰਾਇ॥੯॥ ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲੀਐ; ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਪਤੀਆਇ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਸੋਝੀ ਨਾ ਪਵੈ; ਵੀਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਦਰੁ ਘਰੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ॥੧੦॥੧੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭੁਲੈ ਭੁਲਾਈਐ; ਭੂਲੀ. ਠਉਰ ਨ ਕਾਇ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਕੋ ਨ ਦਿਖਾਵਈ; ਅੰਧੀ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਠੱਗਿਆ ਮੁੱਠਾ- ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇਆ; ਠਗਿਆ ਮੁਠਾ ਜਾਇ॥੧॥ ਬਾਬਾ; ਮਾਇਆ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਡੋਹਾਗਣੀ; ਨਾ ਪਿਰ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਦਿਸੰਤਰੀ; ਭੂਲੀ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿ ਜਾਇ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਭੂਲੀ ਡੂੰਗਰਿ ਥਲਿ

ਚੜੈ; ਭਰਮੈ ਮਨੁ ਡੋਲਾਇ॥ ਧੁਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀ ਕਿਉ ਮਿਲੈ; ਗਰਬਿ ਮੁਠੀ ਬਿਲਲਾਇ॥੨॥ ਵਿਛੁੜਿਆ. ਗੁਰੁ ਮੇਲਸੀ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ॥

ਅੰਗ ੬੧:- ਸਾਚਿ ਸਹਜਿ ਸੋਭਾ ਘਣੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂੰ; ਮੈ. ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਭਤਾਰੁ॥੩॥ ਅੱਖਰ ਭੁੱਲੀਐ ਭੇਖੀਂ- ਅਖਰ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭੁਲੀਐ; ਭੇਖੀ. ਬਹੁਤੁ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਨ੍ਹਾਤਾ- ਤੀਰਥ ਨਾਤਾ. ਕਿਆ ਕਰੇ; ਮਨ ਮਹਿ ਮੈਲੁ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਕਿਨਿ ਸਮਝਾਈਐ; ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਸੁਲਤਾਨੁ॥੪॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸਾ ਧਨ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਘਰ ਹੀ ਸੋ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰੁ॥੫॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਇ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ; ਲਾਭੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਹੋਇ॥੬॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ; ਆਪਿ. ਨ ਲਇਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਗਿ ਰਹੁ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ; ਸਚੋ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੭॥ ਭੁੱਲਣ ਅ-ਭੁੱਲੁ- ਭੁਲਣ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ; ਅਭੁਲੁ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਇਆ; ਲਾਗਾ ਤਿਸੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਚੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਮੇਲੇ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ॥੮॥੧੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ; ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਘਰ ਨਾਰਿ॥ ਠੱਗਿਆ ਲੱਬਿ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ- ਧਨਿ ਜੋਬਨਿ ਜਗੁ ਠਗਿਆ; ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਅਹੰਕਾਰਿ॥ ਸਾ ਉਹ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਠੱਗ ਬੂਟੀ, ਸੰਸਾਰ ’ਚ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ। ਠ-ਗਉਲੀ- ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਹਉ ਮੁਈ; ਸਾ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ; ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਵਈ; ਤੂੰ ਭਾਵਹਿ. ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹੀ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੁ॥ ਚੱਲਸੀ- ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਚਲਸੀ; ਕੂੜਾ ਮੋਹੁ. ਨ ਵੇਖੁ॥ ਵਾਟ ਰਸਤੇ ਦਾ। ਵਟਾਊ ਰਾਹੀ। ਚੱਲਦਾ- ਵਾਟ ਵਟਾਊ ਆਇਆ; ਨਿਤ ਚਲਦਾ ਸਾਥੁ ਦੇਖੁ॥੨॥ ਆਖਣਿ ਆਖਹਿ ਕੇਤੜੇ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਬੂਝ ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਸਚਿ ਰਪੈ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ. ਸੇ ਭਲੇ; ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਨ ਕੋਇ॥੩॥ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟੀਐ; ਮਨਮੁਖ ਖੋਟੀ ਰਾਸਿ॥ ਅਸਟ ਧਾਤੁ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੀ; ਘੜੀਐ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿ॥ ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪਾਰਖੂ; ਪਵੈ ਖਜਾਨੈ ਰਾਸਿ॥੪॥ ਡਿੱਠੀ- ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ. ਨਾ ਪਵੈ; ਸਭ ਡਿਠੀ ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ॥ ਲੱ-ਭਈ। ਟਿਕੈ ਪੋਲਾ- ਕਹਣੈ. ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ; ਸਚਿ ਟਿਕੈ. ਪਤਿ ਪਾਇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਤੂੰ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਹੋਰੁ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥੫॥ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਭਾਵਈ; ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਹਉਮੈ ਵਾਦੁ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਬਿਖਿਆ ਦੂਜਾ ਸਾਦੁ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਣ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ; ਮਾਇਆ ਫੀਕਾ ਸਾਦੁ॥੬॥ ਸਭ ਥਾਂ ਰਸ ਕਸ ਪੋਲੇ- ਆਸਾ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮਿਆ; ਆਸਾ ਰਸ ਕਸ ਖਾਇ॥ ਆਸਾ ਬੰਧਿ ਚਲਾਈਐ; ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ॥ ਬੱਧਾ- ਅਵਗਣਿ ਬਧਾ ਮਾਰੀਐ; ਛੂਟੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਇ॥੭॥

ਅੰਗ ੬੨:- ਥਾਂਈਂ- ਸਰਬੇ ਥਾਈ ਏਕੁ ਤੂੰ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਨਾਮੁ ਭਲੋ ਪਤਿ ਸਾਥੁ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਵਾਈਐ; ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਸਚੁ ਭਾਖੁ॥੮॥ ਆਕਾਸੀ ਪਾਤਾਲਿ ਤੂੰ; ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਆਪੇ ਭਗਤੀ ਭਾਉ ਤੂੰ; ਆਪੇ ਮਿਲਹਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਰਜਾਇ॥੯॥੧੩॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਅਵਰੁ ਕਿ ਕਰੀ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਪ੍ਰਭ ਰਾਤਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂੰ; ਮੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਸਾਚੀ ਖਸਮ ਰਜਾਇ॥ ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਜਿ ਸੀਗਾਰਿਆ; ਤਿਸੁ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੱਠ ਰੱਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਸਾ। ਰੱਤੀ- ਤਨੁ. ਬੈਸੰਤਰਿ ਹੋਮੀਐ; ਇਕ ਰਤੀ ਤੋਲਿ ਕਟਾਇ॥ ਪੋਲਾ ਸਮਧਾ ਲੱਕੜਾਂ- ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਮਧਾ ਜੇ ਕਰੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ॥ ਪੁੱਜਈ ਲੱਖ- ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੁਲਿ. ਨ ਪੁਜਈ; ਜੇ ਲਖ ਕੋਟੀ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥੨॥ ਕਰਵੱਤੁ ਆਰਾ- ਅਰਧ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਈਐ; ਸਿਰਿ ਕਰਵਤੁ ਧਰਾਇ॥ ਹੈਮੰਚਲਿ ਹਿਮਾਲਯ ਪਹਾੜ। ਗੱਾਲੀਐ- ਤਨੁ. ਹੈਮੰਚਲਿ ਗਾਲੀਐ; ਭੀ ਮਨ ਤੇ. ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੁਲਿ. ਨ ਪੁਜਈ; ਸਭ ਡਿਠੀ ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਦਤੁ ਦਾਨ- ਕੰਚਨ ਕੇ ਕੋਟ, ਦਤੁ ਕਰੀ; ਬਹੁ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਦਾਨੁ॥ ਭੂਮਿ ਦਾਨੁ ਗਊਆ ਘਣੀ; ਭੀ ਅੰਤਰਿ ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸਚੁ ਦਾਨੁ॥੪॥ਹਠ ਪੋਲਾ- ਮਨ ਹਠ ਬੁਧੀ ਕੇਤੀਆ; ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ॥ ਕੇਤੇ ਬੰਧਨ ਜੀਅ ਕੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ॥ ਓਰੈ ਉਰ੍ਹੇ। ਸੱਚਹੁ ਉੱਪਰਿ- ਸਚਹੁ ਓਰੈ ਸਭੁ ਕੋ; ਉਪਰਿ ਸਚੁ ਆਚਾਰੁ॥੫॥ ਸਭੁ ਕੋ ਊਚਾ ਆਖੀਐ; ਨੀਚੁ. ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ॥ ਇਕਨੈ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਐ; ਇਕੁ ਚਾਨਣੁ ਤਿਹੁ ਲੋਇ॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ. ਸਚੁ ਪਾਈਐ; ਧੁਰਿ ਬਖਸ. ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥੬॥ ਸਾਧੁ ਮਿਲੈ ਸਾਧੂ ਜਨੈ; ਸੰਤੋਖੁ ਵਸੈ ਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰੀਐ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਤੋਖਿਆ; ਦਰਗਹਿ ਪੈਧਾ ਜਾਇ॥੭॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜੈ ਕਿੰਗੁਰੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਵਿਰਲੇ ਕਉ ਸੋਝੀ ਪਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਛੂਟੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥੮॥੧੪॥ ਪੋਲਾ ਚਿਤੇ ਚਿੱਤ੍ਰਕਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਧਉਲਹਰ ਮਹਲ। ਬੱਗੇ ਚਿੱਟੇ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਚਿਤੇ ਦਿਸਹਿ ਧਉਲਹਰ; ਬਗੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ॥ ਕਰਿ ਮਨ ਖੁਸੀ ਉਸਾਰਿਆ; ਦੂਜੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਅੰਦਰੁ ਖਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੁ; ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਤਨੁ ਛਾਰੁ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਥਿ. ਨ ਹੋਇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੋ; ਗੁਰੁ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੋ; ਜੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਆਗੈ. ਪੂਛ ਨ ਹੋਵਈ; ਜਿਸੁ ਬੇਲੀ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ; ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਮਨਮੁਖੁ ਜਾਣੈ ਆਪਣੇ; ਧੀਆ ਪੂਤ ਸੰਜੋਗੁ॥

ਅੰਗ ੬੩:- ਵਿਗਾਸੀ-ਅਹਿ- ਨਾਰੀ ਦੇਖਿ. ਵਿਗਾਸੀਅਹਿ; ਨਾਲੇ ਹਰਖੁ ਸੁ ਸੋਗੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਵਲੇ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੁ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਵਿਤੁ ਧਨ। ਚਿੱਤੁ- ਚਿਤੁ ਚਲੈ. ਵਿਤੁ ਜਾਵਣੋ; ਸਾਕਤ ਡੋਲਿ ਡੋਲਾਇ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ, ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ। ਵਿਗੁੱਚੀਐ- ਬਾਹਰਿ ਢੂੰਢਿ ਵਿਗੁਚੀਐ; ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ ਸੁਥਾਇ॥ ਮੁੱਸੀ ਲੁੱਟੀ ਗਈ- ਮਨਮੁਖਿ. ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਮੁਸੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ

ਪਲੈ ਪਾਇ॥੪॥ ਸਾਕਤ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰਿਆ; ਆਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਕਾ ਇਹੁ ਤਨੋ; ਅਗਨੀ ਪਾਸਿ ਪਿਰਾਣੁ॥ ਪਵਣੈ ਕੈ ਵਸਿ ਦੇਹੁਰੀ; ਮਸਤਕਿ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ॥੫॥ ਬਹੁਤਾ ਜੀਵਣੁ ਮੰਗੀਐ; ਮੁਆ. ਨ ਲੋੜੈ ਕੋਇ॥ ਸੁਖ ਜੀਵਣੁ ਤਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਕਿਆ ਗਣੀ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਰਸੁ, ਨ ਹੋਇ॥੬॥ ਜਿਉ ਸੁਪਨੈ ਨਿਸਿ ਭੁਲੀਐ; ਜਬ ਲਗਿ ਨਿਦ੍ਰਾ ਹੋਇ॥ ਵੱਸਿ- ਇਉ ਸਰਪਨਿ ਕੈ ਵਸਿ ਜੀਅੜਾ; ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਦੋਇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੀਐ; ਸੁਪਨਾ ਇਹੁ ਜਗੁ ਲੋਇ॥੭॥ ਅਗਨਿ ਮਰੈ. ਜਲੁ ਪਾਈਐ; ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ ਦੂਧੈ ਮਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ. ਕਮਲ ਸੁ ਨਾ ਥੀਐ; ਬਿਨੁ ਜਲ. ਮੀਨੁ ਮਰਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸਿ ਮਿਲੈ; ਜੀਵਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੮॥੧੫॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਡਰੀਿਆਸੁ- ਡੂੰਗਰੁ ਦੇਖਿ ਡਰਾਵਣੋ; ਪੇਈਅੜੈ ਡਰੀਆਸੁ॥ ਗੱਾਖੜੋ ਕਠਨ। ਤਿਤੁ ਤਿੱਥੇ। ਤਾਸੁ ਤਿਸ- ਊਚਉ ਪਰਬਤੁ ਗਾਖੜੋ; ਨਾ ਪਉੜੀ. ਤਿਤੁ ਤਾਸੁ॥ ਤਰੀਿਆਸੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿਆ; ਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਤਰੀਆਸੁ॥੧॥ ਭਵਜਲ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ। ਬਿਖਮੁ ਕਠਨ। ਡਰਾਂਉ ਡਰਾਉਣਾ- ਭਾਈ ਰੇ; ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਂਉ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਸਿ ਮਿਲੈ; ਗੁਰੁ ਤਾਰੇ ਹਰਿ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੱਲਾਂ। ਚੱਲਣਹਾਰੁ- ਚਲਾ ਚਲਾ ਜੇ ਕਰੀ; ਜਾਣਾ ਚਲਣਹਾਰੁ॥ ਚੱਲਸੀ- ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਚਲਸੀ; ਅਮਰੁ ਸੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਭੀ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਸਾਚੈ ਥਾਨਿ ਪਿਆਰੁ॥੨॥ ਪੱਕੇ- ਦਰ ਘਰ ਮਹਲਾ ਸੋਹਣੇ; ਪਕੇ ਕੋਟ ਹਜਾਰ॥ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ ਪਾਖਰੇ; ਲਸਕਰ ਲਖ ਅਪਾਰ॥ ਖਪਿ ਖਪਿ ਪੋਲੇ- ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਲਿ. ਨ ਚਲਿਆ; ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਅਸਾਰ॥੩॥ ਰੁੱਪਾ- ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਸੰਚੀਐ; ਮਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜੰਜਾਲੁ॥ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਦੋਹੀ ਫੇਰੀਐ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ॥ ਪੜੈ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ। ਖੇ੍ਲਸੀ- ਪਿੰਡੁ ਪੜੈ. ਜੀਉ ਖੇਲਸੀ; ਬਦਫੈਲੀ ਕਿਆ ਹਾਲੁ॥੪॥ ਪੁੱਤਾਂ ਵਿਗੱਸੀਐ- ਪੁਤਾ ਦੇਖਿ ਵਿਗਸੀਐ; ਨਾਰੀ ਸੇਜ ਭਤਾਰ॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਲਾਈਐ; ਕਾਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਖੇਹੂ ਖੇਹ ਰਲਾਈਐ; ਛੋਡਿ ਚਲੈ ਘਰ ਬਾਰੁ॥੫॥ ਮਹਰ ਮੁਖੀ ਪਰਧਾਨ। ਮਲੂਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ। ਰਾਉ ਰਾਜਾ। ਖਾਨੁ ਅਮੀਰ- ਮਹਰ ਮਲੂਕ ਕਹਾਈਐ; ਰਾਜਾ ਰਾਉ ਕਿ ਖਾਨੁ॥ ਚਉਧਰੀ ਰਾਉ ਸਦਾਈਐ; ਜਲਿ ਬਲੀਐ ਅਭਿਮਾਨ॥ ਕਾਨੁ ਜੰਗਲ ਦੀ ਡਵਿ ਅੱਗ। ਕਾਨੁ ਨ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਮਨਮੁਖਿ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਜਿਉ. ਡਵਿ ਦਧਾ ਕਾਨੁ॥੬॥ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਾਇਸੀ; ਜੋ ਆਇਆ ਜਗ ਮਾਹਿ॥ ਕੱਜਲ- ਸਭੁ ਜਗੁ. ਕਾਜਲ ਕੋਠੜੀ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਹ. ਸੁਆਹਿ॥

ਅੰਗ ੬੪:- ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੀ ਭਾਹਿ॥੭॥ ਨਾਨਕ. ਤਰੀਐ ਸਚਿ ਨਾਮਿ; ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥ ਮੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਵੇਸਾਹੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਭਉਜਲਿ ਪਚਿ ਮੁਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ ਅਥਾਹੁ॥੮॥੧੬॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨॥ ਮੁਕਾਮੁ ਕਰਿ ਘਰਿ ਬੈਸਣਾ; ਨਿਤ ਚਲਣੈ ਕੀ ਧੋਖ॥ ਮੁਕਾਮੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਰਹੈ ਨਿਹਚਲੁ ਲੋਕ॥੧॥ ਦੁਨੀਆ; ਕੈਸਿ ਮੁਕਾਮੇ॥ ਕਰਿ ਸਿਦਕੁ, ਕਰਣੀ ਖਰਚੁ ਬਾਧਹੁ; ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਨਾਮੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਗੀ ਤ ਆਸਣੁ ਕਰਿ ਬਹੈ; ਮੁਲਾ ਬਹੈ ਮੁਕਾਮਿ॥ ਦੇਵ ਸਥਾਨਿ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ- ਪੰਡਿਤ ਵਖਾਣਹਿ ਪੋਥੀਆ; ਸਿਧ ਬਹਹਿ ਦੇਵ ਸਥਾਨਿ॥੨॥ ਗੰਧਰਬ-

ਸੁਰ ਸਿਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ, ਮੁਨਿ ਜਨ; ਸੇਖ ਪੀਰ ਸਲਾਰ॥ ਦਰਿ ਕੂਚ ਕੂਚਾ ਕਰਿ ਗਏ; ਅਵਰੇ ਭਿ ਚਲਣਹਾਰ॥੩॥ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਉਮਰੇ; ਗਏ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੂਚੁ॥ ਚੱਲਣਾ- ਘੜੀ ਮੁਹਤਿ ਕਿ. ਚਲਣਾ; ਦਿਲ ਸਮਝੁ. ਤੂੰ ਭਿ ਪਹੂਚੁ॥੪॥ ਸਬਦਾਹ ਮਾਹਿ, ਵਖਾਣੀਐ; ਵਿਰਲਾ ਤ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ॥੫॥ ਕਾਦਰੁ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ। ਕਰੀਮ ਸ੍ਰਬ ਵਿਆਪੀ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ। ਅੱਲਾਹੁ, ਅ-ਗੰਮੁ ਪੋਲਾ- ਅਲਾਹੁ ਅਲਖੁ ਅਗੰਮੁ ਕਾਦਰੁ; ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰੀਮੁ॥ ਸਭ ਦੁਨੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ; ਮੁਕਾਮੁ ਏਕੁ ਰਹੀਮੁ॥੬॥ ਸਿੱਸਿ ਸਿਰ- ਮੁਕਾਮੁ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜਿਸੁ ਸਿਸਿ. ਨ ਹੋਵੀ ਲੇਖੁ॥ ਅਸਮਾਨੁ ਧਰਤੀ ਚਲਸੀ; ਮੁਕਾਮੁ ਓਹੀ ਏਕੁ॥੭॥ ਪਲੋਇ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਨਿਸਿ ਸਸਿ ਪੋਲੇ। ਚੱਲੈ- ਦਿਨ ਰਵਿ ਚਲੈ, ਨਿਸਿ ਸਸਿ ਚਲੈ; ਤਾਰਿਕਾ ਲਖ ਪਲੋਇ॥ ਬੁਗੋਇ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਮੁਕਾਮੁ. ਓਹੀ ਏਕੁ ਹੈ; ਨਾਨਕਾ. ਸਚੁ ਬੁਗੋਇ॥੮॥੧੭॥ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਸਤਾਰਹ ਅਸਟਪਦੀਆ॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ. ਭਗਤਿ ਕੀਜੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਆਪੈ ਆਪੁ ਮਿਲਾਏ ਬੂਝੈ; ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਕੋਇ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ. ਸਚੀ ਬਾਣੀ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ. ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ; ਕਾਹੇ ਜਗਿ ਆਇਆ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ. ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਆਪੇ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਏ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰੇ; ਕਿਆ ਕੋ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਏ॥੨॥ ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਮੋਹਿ ਲੋਭਾਣਾ; ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ. ਨ ਜਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ; ਤਿਸ ਕੀ. ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ॥

ਅੰਗ ੬੫:- ਸਖਾ ਮਿੱਤ੍ਰ। ਸਖਾਈ ਸਹਾਈ- ਪ੍ਰਭੁ ਸਖਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰਾ; ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੩॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਪੇਈਅੜੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਪੋਲਾ ਮਗੁ ਰਸਤਾ- ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕੋ ਮਗੁ ਨ ਜਾਣੈ; ਅੰਧੇ. ਠਉਰ ਨ ਕਾਈ॥ ਗ-ਇਆ- ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ. ਮਨਿ ਨਹੀ ਵਸਿਆ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਈ॥੪॥ ਪੇਈਅੜੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਇੱਕਰਸ- ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਤੈਸੋ ਹੋਵੈ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੫॥ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਭਾਉ ਲਾਏ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਗੁਣਦਾਤਾ ਸਦ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੬॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲਾ; ਮਨਿ ਨਿਰਮਲਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੭॥ ਆਪਣੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਹੈ ਕਹਾਏ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਆਪੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥੮॥੧॥੧੮॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਉਮੈ ਕਰਮ

ਕਮਾਵਦੇ;
ਜਮ ਡੰਡੁ ਲਗੈ. ਤਿਨ ਆਇ॥ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨਾ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਾਗੋ ਭਾਉ॥ ਸੁਪਨੈ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਈ; ਦੁਖ ਮਹਿ ਸਵੈ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਚੈ ਬਹੁਤੁ ਲੋਚੀਐ; ਕਿਰਤੁ. ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ. ਭਗਤੀ ਮੰਨਿਆ; ਸੇ ਭਗਤ ਪਏ ਦਰਿ ਥਾਇ ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਦਿੜਾਵੈ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਬਿਨੁ ਕਿਰਪਾ. ਲਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਜੇ ਸਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੀਐ; ਭੀ ਬਿਖੁ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਧਾਇ॥੪॥ ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਕਮਾਵਦੇ; ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰੁ॥੫॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ਰ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ- ਹਠਿ ਕਿਤੈ ਪੋਲੇ- ਮਨ ਹਠਿ. ਕਿਤੈ ਉਪਾਇ, ਨ ਛੂਟੀਐ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੋਧਹੁ ਜਾਇ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਉਬਰੇ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥੬॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਈ ਸੋਹਦੇ; ਜਿਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ॥੭॥ ਨਾਨਕ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਅਉਰੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੮॥੨॥੧੯॥

ਅੰਗ ੬੬:- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪੰਖੀ ਬਿਰਖਿ ਸੁਹਾਵੜਾ; ਸਚੁ ਚੁਗੈ ਗੁਰ ਭਾਇ॥ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ. ਸਹਜਿ ਰਹੈ; ਉਡੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਮਨ ਰੇ; ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲਹਿ; ਤਾ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਚਹਿ ਹਰਿ ਨਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਖੀ ਬਿਰਖ ਸੁਹਾਵੜੇ; ਊਡਹਿ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਜਾਹਿ॥ ਜੇਤਾ ਊਡਹਿ ਦੁਖ ਘਣੇ; ਨਿਤ ਦਾਝਹਿ ਤੈ ਬਿਲਲਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਪਈ; ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਪਾਹਿ॥੨॥ ਹਰੀ-ਆਵਲਾ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀਆਵਲਾ; ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ਸੱਖਾ- ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ ਨਿਵਾਰੀਆ; ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਖਵਾਇ॥੩॥ ਸੁੱਕਿ- ਮਨਮੁਖ ਊਭੇ ਸੁਕਿ ਗਏ; ਨਾ ਫਲੁ ਤਿੰਨਾ ਛਾਉ॥ ਤਿੰਨ੍ਹਾਂ- ਤਿੰਨਾ ਪਾਸਿ. ਨ ਬੈਸੀਐ; ਓਨਾ. ਘਰੁ ਨ ਗਿਰਾਉ॥ਜਾਲੀ-ਅਹਿ- ਕਟੀਅਹਿ ਤੈ ਨਿਤ ਜਾਲੀਅਹਿ; ਓਨਾ. ਸਬਦੁ ਨ ਨਾਉ॥੪॥ ਹੁਕਮੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਉ॥ ਹੁਕਮੇ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਣਾ; ਜਹ ਭੇਜਹਿ ਤਹ ਜਾਉ॥ ਹੁਕਮੇ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹੁਕਮੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ॥੫॥ ਬੱਪੁੜੇ ਤੁੱਛ- ਹੁਕਮੁ. ਨ ਜਾਣਹਿ ਬਪੁੜੇ; ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ਗਵਾਰ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ॥ ਅੰਤਰਿ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਨਾ ਸਚਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਗਰੁਮੁਖਾਂ ਦੇ- ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਮੁਹ ਸੋਹਣੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਸਚਿ ਰਤੇ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ॥ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਸਭ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰਹਿ ਉਧਾਰੁ॥੭॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਸਭ ਨਦਰੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ; ਨਦਰੀ ਬਾਹਰਿ. ਨ ਕੋਇ॥ ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸਚਾ; ਤੈਸਾ

ਹੀ ਕੋ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈਆ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੮॥੩॥੨੦॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਮਨਮੁਖਿ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਮੁਖ ਊਜਲੇ; ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ. ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਹੈ; ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਦਾ ਅਨੁਸਾਰੀ ਚਲਦੀ ਜੇ,ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ- ਸਦਾ ਸੁਹਾਗੁ ਸੁਹਾਗਣੀ; ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਈਐ; ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ. ਨ ਜਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਮਿਲੀ. ਨਾ ਵੀਛੁੜੈ; ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਅਤਿ ਊਜਲਾ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਪੜ੍ਹੈ,ਬੁੱਝਈ,ਭੇਖੀਂ- ਪਾਠੁ ਪੜੈ. ਨਾ ਬੂਝਈ; ਭੇਖੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਗੁਰਮੱਤੀ- ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਸਦਾ ਪਾਇਆ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ;

ਅੰਗ ੬੭:- ਗੁਰਮਤੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਜਗੁ ਦੁਖੀਆ ਫਿਰੈ; ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਗਈ ਖਾਇ॥ ਸਬਦੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੪॥ ਮਾਇਆ ਭੂਲੇ. ਸਿਧ ਫਿਰਹਿ; ਸਮਾਧਿ ਨ ਲਗੈ. ਸੁਭਾਇ॥ ਲੋਅ ਹੋੜਾ ਲੰਬਾ ਲਾ ਕੇ ਅ ਮੁਕਤਾ ਲਾਉ। ਅਧਿਕ ਪੋਲਾ- ਤੀਨੇ ਲੋਅ ਵਿਆਪਤ ਹੈ; ਅਧਿਕ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ; ਨਾ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਇਆ ਜਾਇ॥੫॥ ਮਾਇਆ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਬੱਧੁ- ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਧੁ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਭਰਮੁ ਨ ਚੂਕਈ; ਨਾ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ॥੬॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤੀ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ॥ ਸਬਦੇ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੭॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਗੁਣ ਨ ਜਾਪਨੀ; ਬਿਨੁ ਗੁਣ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦੇ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੮॥੪॥੨੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ. ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ; ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ. ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ. ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ; ਕਰਮਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ. ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਇਆ- ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਭਉ ਭਾਗਿਆ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ; ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਘਰਿ ਮਹਲਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ; ਜਮਕਾਲੁ. ਨ ਸਕੈ ਖਾਇ॥੨॥ ਛੀਂਬਾ। ਜੁਲਾਹਾ ਹੋੜੇ ਤੇ ਔਂਕੜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੋਲੋ- ਨਾਮਾ ਛੀਬਾ. ਕਬੀਰੁ ਜੁੋਲਾਹਾ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ. ਗਤਿ ਪਾਈ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਬੇਤੇ. ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਹਿ; ਹਉਮੈ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ. ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗਾਵਹਿ; ਕੋਇ. ਨ ਮੇਟੈ ਭਾਈ॥੩॥ ਦੈਂਤ - ਦੈਤ ਪੁਤੁ. ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਿਛੁ ਸੰਜਮ ਨ ਪੜੈ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ. ਨ ਜਾਣੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਐ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਏਕੋ ਪੜੈ. ਏਕੋ ਨਾਉ ਬੂਝੈ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ॥੪॥ ਖਟੁ ਪੋਲਾ- ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ॥ ਪੋਲਾ ਮਿਤਿ ਮਰਯਾਦਾ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ. ਤਾ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਵਹਿ;

ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਗੈ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਏ॥੫॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜਿ ਪੜਿ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਇਆ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ॥ ਜਾ ਨਾਉ ਚੇਤੈ. ਤਾ ਗਤਿ ਪਾਏ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥੬॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਉਪਜੈ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਏ॥

ਅੰਗ ੬੮:- ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀ. ਆਪੁ ਗਵਾਈ; ਚਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਵਿਟਹੁ; ਜਿ. ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥੭॥ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ. ਬ੍ਰਹਮੁ ਜੋ ਬਿੰਦੇ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਸਭਨਾ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥੮॥੫॥੨੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਹਜੈ ਨੋ ਸਭ ਲੋਚਦੀ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ,ਭੇਖੀਂ- ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਜੋਤਕੀ ਥਕੇ; ਭੇਖੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਗੁਰ ਭੇਟੇ. ਸਹਜੁ ਪਾਇਆ; ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਸਹਜੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਸਬਦੈ ਹੀ ਤੇ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਜੇ ਗਾਵਿਆ ਥਾਇ ਪਵੈ; ਬਿਨੁ ਸਹਜੈ. ਕਥਨੀ ਬਾਦਿ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਭਗਤਿ ਊਪਜੈ; ਸਹਜਿ ਪਿਆਰਿ ਬੈਰਾਗਿ॥ ਸਾਂਤਿ- ਸਹਜੈ ਹੀ ਤੇ. ਸੁਖ ਸਾਤਿ ਹੋਇ; ਬਿਨੁ ਸਹਜੈ. ਜੀਵਣੁ ਬਾਦਿ॥੨॥ ਸਹਜਿ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਗੁਣ ਊਚਰੈ; ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਸਬਦੇ ਹੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਖਾਇ॥੩॥ ਸਹਜੇ. ਕਾਲੁ ਵਿਡਾਰਿਆ; ਸਚ ਸਰਣਾਈ ਪਾਇ॥ ਸਹਜੇ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ. ਜਿਨੀ ਪਾਇਆ; ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥੪॥ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ. ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ; ਮਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਹਉਮੈ ਜਲੈ ਜਲਾਇ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ. ਨ ਚੂਕਈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥੫॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣਾ ਵਿਚਿ. ਸਹਜੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ਪੜ੍ਹੀਐ- ਪੜੀਐ ਗੁਣੀਐ ਕਿਆ ਕਥੀਐ; ਜਾ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ॥ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸਹਜੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੬॥ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਸਹਜੇ ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਾਲਾਹਿਆ; ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਭੁਲਿਆ. ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਸੀ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੭॥ ਬਿਨੁ ਸਹਜੈ. ਸਭੁ ਅੰਧੁ ਹੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੋਝੀ ਪਈ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਿ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਿ॥੮॥ ਅ-ਦਿਸਟੁ- ਸਹਜੇ ਅਦਿਸਟੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਨਿਰਭਉ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ; ਜਿਸ ਦਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੯॥ ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਧਨੁ. ਨਾਮੁ ਹੈ; ਸਹਜਿ ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਅ-ਖੁੱਟ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਹਾ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੈਨਿ; ਅਖੁਟ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ; ਦੀਏ ਦੇਵਣਹਾਰਿ॥੧੦॥੬॥੨੩॥

ਅੰਗ ੬੯:- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਫੇਰੁ ਨ ਪਵੈ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਸਭ ਸੋਝੀ ਹੋਈ; ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਸਦ ਨਵਤਨੋ; ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਰਾਖਹੁ ਅਪੁਨੀ ਸਰਣਾਈ; ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ. ਤਿਉ ਰਹਣਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ॥੨॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਨਾਉ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ॥ ਆਪੇ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ; ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੩॥ ਇਕਨਾ ਮਨਮੁਖਿ. ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਵੈ; ਬੰਧਨਿ ਬੰਧਿ ਭਵਾਇਆ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੪॥ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਹੈ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ. ਸਦ ਨਿਰਮਲ; ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਤੇ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਬੋਲਹਿ; ਸਭ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਏਕੋ ਸੇਵਨਿ ਏਕੁ ਅਰਾਧਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥੬॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ. ਸਚ ਸਿਉ; ਅਪੁਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮਿਲਾਇ॥੭॥ ਸੁੱਤਿਆਂ ਦੇ-ਇ- ਆਪੇ ਕਰੇ. ਕਰਾਏ ਆਪੇ; ਇਕਨਾ. ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਜਗਾਇ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ; ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥੮॥੭॥੨੪॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਭਏ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰ॥ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਭੇਟਿਆ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ॥ ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਬੈਸਣਾ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਧੀਰ॥੧॥ ਨਿਸੰਗੁ ਨਿਧੜਕ- ਮਨ ਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਲਗੈ ਨ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਤਿ ਊਪਜੈ; ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ॥ ਜਿਨੀ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਛਾਣਿਆ; ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ. ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਤਿਨ ਠਉਰ ਨ ਕਤਹੂ ਥਾਉ॥੨॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ; ਸਚੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ॥ ਸਦਾ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ॥੩॥ ਸਚੁ ਵੇਖਣੁ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹੋਇ॥ ਸਚੀ ਸਾਖੀ ਉਪਦੇਸੁ ਸਚੁ; ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਜਿੰਨ੍ਹੀ- ਜਿੰਨੀ ਸਚੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਸੇ ਦੁਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ॥੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਓ; ਸੇ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਬੱਧੇ- ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਕੂਕ ਨ ਸੁਣੈ ਪੂਕਾਰ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥੫॥ ਭੱਜਿ- ਏਹੁ ਜਗੁ. ਜਲਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ; ਭਜਿ ਪਏ. ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾ॥

ਅੰਗ ੭੦:- ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਚੁ ਦਿੜਾਇਆ; ਸਦਾ ਸਚਿ ਸੰਜਮਿ ਰਹਣਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ; ਸਬਦੇ. ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ॥੬॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਥੱਕੇ- ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਸਚੇ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੭॥ ਜੋ ਸਚੈ ਲਾਏ. ਸੇ ਸਚਿ ਲਗੇ; ਨਿਤ ਸਚੀ ਕਾਰ

ਕਰੰਨਿ॥ ਤਿਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ; ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਰਹੰਨਿ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਰਚੰਨਿ॥੮॥੧੭॥੮॥੨੫॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਉ ਮੁਸਕਲੁ ਅਤਿ ਬਣੈ; ਢੋਈ. ਕੋਇ ਨ ਦੇਇ॥ ਦੁਸਮਨਾ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲੌਣੀ। ਭੱਜਿ। ਖਲੇ ਪੋਲਾ- ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਦੁਸਮਨਾ; ਸਾਕ ਭਿ. ਭਜਿ ਖਲੇ॥ ਸੱਭੋ ਭੱਜੈ ਚੁੱਕੈ- ਸਭੋ ਭਜੈ ਆਸਰਾ; ਚੁਕੈ ਸਭੁ ਅਸਰਾਉ॥ ਲੱਗੈ ਤੱਤੀ- ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਲਗੈ ਨ. ਤਤੀ ਵਾਉ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ; ਨਿਤਾਣਿਆ ਕਾ ਤਾਣੁ॥ ਆਇ ਨ ਜਾਈ. ਥਿਰੁ ਸਦਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਜਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਬਲਾ ਪੋਲਾ- ਜੇ ਕੋ ਹੋਵੈ ਦੁਬਲਾ; ਨੰਗ ਭੁਖ ਕੀ ਪੀਰ॥ ਪੱਲੈ- ਦਮੜਾ ਪਲੈ ਨਾ ਪਵੈ; ਨਾ ਕੋ ਦੇਵੈ ਧੀਰ॥ ਸੁਆਰਥੁ ਸੁਆਉ. ਨ ਕੋ ਕਰੇ; ਨਾ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਕਾਜੁ॥ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਤਾ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਵੈ ਰਾਜੁ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ; ਦੇਹੀ ਵਿਆਪੈ ਰੋਗੁ॥ ਗਿ੍ਸਤਿ ਗੱਗਾ ਮੁਕਤਾ. ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ- ਗ੍ਰਿਸਤਿ ਕੁਟੰਬਿ ਪਲੇਟਿਆ; ਕਦੇ ਹਰਖੁ. ਕਦੇ ਸੋਗੁ॥ ਗਉਣੁ ਕਰੇ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਕਾ; ਘੜੀ ਨ ਬੈਸਣੁ ਸੋਇ॥ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ॥੩॥ ਵੱਸਿ- ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਮੋਹਿ ਵਸਿ ਕੀਆ; ਕਿਰਪਨ ਲੋਭਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਅਘ ਪੋਲਾ ਅ-ਸੁਰ- ਚਾਰੇ ਕਿਲਵਿਖ. ਉਨਿ ਅਘ ਕੀਏ; ਹੋਆ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੁ॥ ਕਵਿ-ਤ ਪੋਲਾ- ਪੋਥੀ ਗੀਤ ਕਵਿਤ ਕਿਛੁ; ਕਦੇ. ਨ ਕਰਨਿ ਧਰਿਆ॥ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਤਾ ਨਿਮਖ ਸਿਮਰਤ ਤਰਿਆ॥੪॥ ਸਿੰਮਿ੍ਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ੍ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਲਾਉ। ਮੁਖੱਗਰ। ਬਿਚਰੇ ਪੋਲਾ- ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਚਾਰਿ; ਮੁਖਾਗਰ ਬਿਚਰੇ॥ ਤਪੇ ਤਪੀਸਰ ਜੋਗੀਆ; ਤੀਰਥਿ ਗਵਨੁ ਕਰੇ॥ ਖਟੁ ਛੇ ਕਰਮ ਇਹ ਹਨ:- ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ, ਯੱਗ ਕਰਨੇ ਕਰਾਉਣੇ, ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਨੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣੇ, ਦੁੱਗੁਣੇ। ਨ੍ਹਾਇ- ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਤੇ ਦੁਗੁਣੇ; ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ. ਨਾਇ॥ ਰੰਗੁ. ਨ ਲਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਤਾ ਸਰਪਰ ਨਰਕੇ ਜਾਇ॥੫॥ ਰਾਜ ਮਿਲਕ ਸਿਕਦਾਰੀਆ; ਰਸ ਭੋਗਣ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਬਾਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸੋਹਣੇ; ਚਲੈ ਹੁਕਮੁ ਅਫਾਰ॥ ਤਮਾਸੇ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ,ਬਿਧੀ ਪੋਲਾ- ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਬਹੁ ਬਿਧੀ; ਚਾਇ ਲਗਿ ਰਹਿਆ॥ ਗ-ਇਆ- ਚਿਤਿ. ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਤਾ ਸਰਪ ਕੀ ਜੂਨਿ ਗਇਆ॥੬॥ ਬਹੁਤੁ ਧਨਾਢਿ ਅਚਾਰਵੰਤੁ; ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈਆ; ਸਾਜਨ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ॥ ਲਸਕਰ ਤਰਕਸ ਬੰਦ ਬੰਦ; ਜੀਉ ਜੀਉ. ਸਗਲੀ ਕੀਤ॥

ਅੰਗ ੭੧:- ਖੜਿ ਲਿਜਾ ਕੇ। ਖੜਿ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਚਿਤਿ. ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਤਾ ਖੜਿ ਰਸਾਤਲਿ ਦੀਤ॥੭॥ ਕਾਇਆ ਰੋਗੁ ਨ ਛਿਦ੍ਰੁ ਕਿਛੁ; ਨਾ ਕਿਛੁ ਕਾੜਾ ਸੋਗੁ॥ ਮਿਰਤੁ. ਨ ਆਵੀ ਚਿਤਿ ਤਿਸੁ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਭੋਗੈ ਭੋਗੁ॥ ਜੀ-ਇ ਸਿਹਾਰੀ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ ਲੰਬੀ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਲਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ- ਸਭ ਕਿਛੁ ਕੀਤੋਨੁ ਆਪਣਾ; ਜੀਇ. ਨ ਸੰਕ ਧਰਿਆ॥ ਚਿਤਿ. ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਜਮਕੰਕਰ ਵਸਿ ਪਰਿਆ॥੮॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਹੋਵੈ ਸਾਧੂਸੰਗੁ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਓਹੁ ਵਧਾਈਐ; ਤਿਉ ਤਿਉ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰੰਗੁ॥ ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਖਸਮੁ ਆਪਿ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਥਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਨਾਉ॥੯॥੧॥੨੬॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫॥ ਜਾਨਉ ਨਹੀ; ਭਾਵੈ ਕਵਨ ਬਾਤਾ॥ ਮਨ; ਖੋਜਿ ਮਾਰਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਧਿਆਨੀ; ਧਿਆਨੁ ਲਾਵਹਿ॥ ਗਿਆਨੀ; ਗਿਆਨੁ ਕਮਾਵਹਿ॥ ਜੱਾਤਾ- ਪ੍ਰਭੁ; ਕਿਨ ਹੀ ਜਾਤਾ॥੧॥ ਰਹਤ ਤਿੰਨੇ ਅੱਖਰ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲੋ। ਭਗਉਤੀ; ਰਹਤ ਜੁਗਤਾ॥ ਜੋਗੀ ਕਹਤ; ਮੁਕਤਾ॥ ਤਪ-ਸੀ ਪੋਲਾ। ਤਪ-ਹਿ- ਤਪਸੀ; ਤਪਹਿ ਰਾਤਾ॥੨॥ ਮੋਨੀ; ਮੋਨਿਧਾਰੀ॥ ਸਨਿਆਸੀ; ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ॥ ਉਦਾਸੀ; ਉਦਾਸਿ ਰਾਤਾ॥ ਵੈ ਇਸ। ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ- ਭਗਤਿ; ਨ ਵੈ ਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਪੰਡਿਤੁ; ਵੇਦੁ ਪੁਕਾਰਾ॥ ਧਰਮਾਤਾ ਅਤਿ ਵੱਡਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਗਿ-ਰਸਤੀ ਗਿ-ਰਸਤਿ- ਗਿਰਸਤੀ; ਗਿਰਸਤਿ ਧਰਮਾਤਾ॥੪॥ ਬਹੁਰੂਪਿ ਬਹੁਤੇ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਬਟਰੂਪੀਆ- ਇਕਸਬਦੀ; ਬਹੁਰੂਪਿ ਅਵਧੂਤਾ॥ ਕਉਤੇ ਗਵਈਏ ਕਲੌਂਤ ਕਵੀ। ਜਾਗੂਤਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਣ ਵਾਲੇ। ਕੱਾਪੜੀ- ਕਾਪੜੀ; ਕਉਤੇ ਜਾਗੂਤਾ॥ ਇਕਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਤਾ॥੫॥ ਆ-ਪਰਸਾ- ਨਿਰਹਾਰ ਵਰਤੀ; ਆਪਰਸਾ॥ ਇਕਿ ਲੂਕਿ; ਨ ਦੇਵਹਿ ਦਰਸਾ॥ ਗਿਅੱਾਤਾ- ਇਕਿ; ਮਨ ਹੀ ਗਿਆਤਾ॥੬॥ ਘਾਟਿ; ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਕਹਾਇਆ॥ ਸਭ ਕਹਤੇ ਹੈ; ਪਾਇਆ॥ ਜਿਸੁ ਮੇਲੇ; ਸੋ ਭਗਤਾ॥੭॥ ਪੋਲਾ ਉਕਤਿ ਸਿਆਣਪ, ਕਥਨ, ਦਲੀਲ- ਸਗਲ; ਉਕਤਿ ਉਪਾਵਾ॥ ਤਿਆਗੀ; ਸਰਨਿ ਪਾਵਾ॥ ਪਰਾਤਾ ਅਤਿਅੰਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੋਇਆ,ਪਿਆ ਹੈ- ਨਾਨਕੁ; ਗੁਰ ਚਰਣਿ ਪਰਾਤਾ॥੮॥੨॥੨੭॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩॥ ਜੋਗੀ ਅੰਦਰਿ; ਜੋਗੀਆ॥ ਤੂੰ ਭੋਗੀ ਅੰਦਰਿ; ਭੋਗੀਆ॥ ਸੁਰਗਿ ’ਚ ਦੇਵਤਿਆਂ। ਮੱਛਿ ਮਾਤ ਲੋਕ ਦੇ ਜੀਆਂ।ਪੱਪਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਪ-ਇਆਲਿ ਪਤਾਲ ’ਚ ਦੈਂਤਾਂ ਨੇ- ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ; ਸੁਰਗਿ ਮਛਿ ਪਇਆਲਿ ਜੀਉ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ. ਹਉ ਵਾਰਣੈ; ਕੁਰਬਾਣੁ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਧੁ ਸੰਸਾਰੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ; ਧੰਧੇ ਲਾਇਆ॥ ਵੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ; ਕਰਿ ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਿ. ਜੀਉ॥੨॥ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੇ ਪਾਹਾਰੈ ਪਸਾਰੇ ’ਚ- ਪਰਗਟਿ; ਪਾਹਾਰੈ ਜਾਪਦਾ॥ ਪਰਤਾਪਦਾ ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਤਾਪਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਸਭੁ ਨਾਵੈ ਨੋ; ਪਰਤਾਪਦਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝੁ. ਨ ਪਾਇਓ; ਸਭ ਮੋਹੀ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ; ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈਐ॥

ਅੰਗ ੭੨:- ਬੁੱਝਾਇ- ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਲੋਚਦੇ; ਸੋ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ਜੀਉ॥੪॥ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਕੈਸੀ ਜਾਣੀਐ॥ ਜਿਥੈ; ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ॥ ਬੁੱਝਾਇ- ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ; ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ਜੀਉ॥੫ ਜੱਗ-ਤੁ–ਇਹੁ ਜਗਤੁ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਆਪਹੁ; ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ॥ ਪਰਤਾਪੁ ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਤਾਪ ਦੁੱਖ- ਪਰਤਾਪੁ ਲਗਾ, ਦੋਹਾਗਣੀ; ਭਾਗ ਜਿਨਾ ਕੇ ਨਾਹਿ ਜੀਉ॥੬॥ ਦੋਹਾਗਣੀ; ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀਆ॥ ਘੁੱਥੀਆਂ ਭੁੱਲੀਆਂ- ਖਸਮਹੁ ਘੁਥੀਆ; ਫਿਰਹਿ ਨਿਮਾਣੀਆ॥ ਕੱਾਮਣੀ- ਮੈਲੇ ਵੇਸ. ਤਿਨਾ ਕਾਮਣੀ; ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ਜੀਉ॥੭॥ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਕਿਆ ਕਰਮੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਰੇ-ਕੈ- ਨਦਰਿ ਕਰੇਕੈ ਆਪਣੀ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ॥੮॥ ਹੁਕਮੁ; ਜਿਨਾ ਨੋ ਮਨਾਇਆ॥ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ; ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਆ॥ ਸਹੀਆ ਸੇ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ. ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਜੀਉ॥੯॥ ਜਿਨਾ; ਭਾਣੇ ਕਾ ਰਸੁ ਆਇਆ॥ ਤਿਨ; ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਸਭ-ਸੈ- ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਐਸਾ ਜਾਣੀਐ; ਜੋ. ਸਭਸੈ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ॥੧੦॥ ਸਤਿਗੁਰਿ

ਮਿਲਿਐ; ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਅਹ-ਕਰਣੁ ਹੰਕਾਰ- ਜਿਨਿ; ਵਿਚਹੁ ਅਹਕਰਣੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ; ਭਾਗੁ ਬੈਠਾ ਮਸਤਕਿ ਆਇ ਜੀਉ॥੧੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀਆ॥ ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀਆ॥ ਰੱਖਿਐ- ਸੁਖ ਸੇਵਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿਐ; ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ਜੀਉ॥੧੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਮਿਲਿਆ ਜਾਣੀਐ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ; ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ॥ ਥੱਕੀ- ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝੁ. ਨ ਪਾਇਓ; ਸਭ ਥਕੀ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ॥੧੩॥ ਹਉ; ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਾਇਆ॥ ਭੁੱਲਾ- ਜਿਨਿ; ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲਾ. ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਆਪੇ ਲਏ ਰਲਾਇ ਜੀਉ॥੧੪॥ ਤੂੰ; ਸਭਨਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ; ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇਆ; ਜਾ ਕਉ ਜੋਤਿ ਧਰੀ. ਕਰਤਾਰਿ ਜੀਉ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਖਸਮਿ ਨਿਵਾਜਿਆ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ; ਸਾਜਿਆ॥ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੀਆ; ਦੁਇ ਕਰ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਜੀਉ॥੧੬॥ ਸਭਿ ਸੰਜਮ; ਰਹੇ ਸਿਆਣਪਾ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਵਰਤਾਇਓ; ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਕਰੈ ਜੈਕਾਰੁ ਜੀਉ॥੧੭॥ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਵਗਨ; ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਪ੍ਰਭਿ; ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ॥ ਤੱਤੀ- ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਕੈ ਰਖਿਓਨੁ; ਲਗੈ ਨ. ਤਤੀ ਵਾਉ ਜੀਉ॥੧੮॥ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ॥ ਜੀ-ਇ ਇੱਛਿਅੜਾ- ਜੀਇ ਇਛਿਅੜਾ; ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਾਹ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਿਰਿ ਖਸਮੁ ਤੂੰ; ਜਪਿ ਨਾਨਕ. ਜੀਵੈ ਨਾਉ ਜੀਉ॥੧੯॥

ਅੰਗ ੭੩:- ਤੁਧੁ; ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਖੇਲੁ- ਦੂਜਾ ਖੇਲੁ ਕਰਿ; ਦਿਖਲਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ; ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੈ ਬੁਝਾਇ ਜੀਉ॥੨੦॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਪਾਇਆ॥ ਤਿਥੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣੀ; ਆਪੇ ਲਏ ਸਮਾਇ ਜੀਉ॥੨੧॥ ਨੈ ਨਦੀ ਜਮਨਾ- ਗੋਪੀ ਨੈ; ਗੋਆਲੀਆ॥ ਗੋਇ ਸੰਸਾਰ ਬਾਜ਼ੀ- ਤੁਧੁ ਆਪੇ; ਗੋਇ ਉਠਾਲੀਆ॥ ਹੁਕਮੀ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਆ; ਤੂੰ ਆਪੇ. ਭੰਨਿ ਸਵਾਰਿ ਜੀਉ॥੨੨॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ; ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਤਿਨੀ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਤਿਨ ਪ੍ਰਾਣੀਆ; ਓਇ ਚਲੇ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ ਜੀਉ॥੨੩॥ ਤੇਰੀਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਚੰਗਿਆਈਆ॥ ਮੈ ਰਾਤਿ ਦਿਹੈ; ਵਡਿਆਈਆਂ॥ ਅਣ-ਮੰਗਿਆ- ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵਣਾ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਸਮਾਲਿ ਜੀਉ॥੨੪॥੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੈ ਪਾਇ; ਮਨਾਈ ਸੋਇ ਜੀਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿ-ਹੰਡਾ ਮੇਰਾ। ਇੱਠੜਾ ਪਿਆਰਾ- ਗੋਸਾਈ; ਮਿਹੰਡਾ ਇਠੜਾ॥ ਅੰਮ ਮਾਂ। ਅੱਬੇ ਪਿਤਾ। ਥਾਵਹੁ ਨਾਲੋਂ। ਮਿੱਠੜਾ- ਅੰਮ ਅਬੇ ਥਾਵਹੁ; ਮਿਠੜਾ॥ ਸੱਜਣਾ- ਭੈਣ ਭਾਈ ਸਭਿ ਸਜਣਾ; ਤੁਧੁ ਜੇਹਾ. ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਜੀਉ॥੧॥ ਤੇਰੈ ਹੁਕਮੈ; ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ॥ ਸੱਤ। ਹਲੁ ਪੋਲਾ- ਮੈ; ਸਤ ਕਾ ਹਲੁ ਜੋਆਇਆ॥ ਨਾਉ ਬੀਜਣ ਲਗਾ ਆਸ ਕਰਿ; ਹਰਿ ਬੋਹਲ ਬਖਸ ਜਮਾਇ ਜੀਉ॥੨॥ ਹਉ. ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਇਕੁ ਪਛਾਣਦਾ॥ ਦੁ-ਯਾ। ਦੱਦੇ ਔਂਕੜ, ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕੇ ਕੰਨਾ ਲਾ- ਦੁਯਾ ਕਾਗਲੁ; ਚਿਤਿ. ਨ ਜਾਣਦਾ॥ ਇੱਕ-ਤੈ- ਹਰਿ ਇਕਤੈ ਕਾਰੈ ਲਾਇਓਨੁ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਵੈ ਨਿਬਾਹਿ ਜੀਉ॥੩॥ ਤੁਸੀ ਭੋਗਿਹੁ. ਭੁੰਚਹੁ ਭਾਈਹੋ॥ ਗੁਰਿ ਦੀਬਾਣਿ; ਕਵਾਇ ਪੈਨਾਈਓ॥ ਬੰਨ੍ਹਿ

ਆਂਦੇ- ਹਉ ਹੋਆ ਮਾਹਰੁ ਪਿੰਡ ਦਾ; ਬੰਨਿ ਆਦੇ. ਪੰਜਿ ਸਰੀਕ ਜੀਉ॥੪॥ ਸਾਮ੍ਹੈ ਸ਼ਰਨ। ਸਾਮ੍ਹੈ ਮੰਮਾ ਭਾਰਾ ਬੋਲੋ। ਤਿ-ਹੰਡੀਆ- ਹਉ ਆਇਆ; ਸਾਮ੍ਹੈ ਤਿਹੰਡੀਆ॥ ਮਿਹ-ਡਿਆ ਮੇਰੇ- ਪੰਜਿ ਕਿਰਸਾਣ; ਮੁਜੇਰੇ ਮਿਹਡਿਆ॥ ਕੰਨੁ ਮੋਢਾ। ਕੰਨੁ ਨੰਨੇ ਹਲੰਤ ਲਾਉ। ਵੁੱਠਾ। ਘੁੱਘਿ- ਕੰਨੁ ਕੋਈ ਕਢਿ. ਨ ਹੰਘਈ; ਨਾਨਕ. ਵੁਠਾ ਘੁਘਿ ਗਿਰਾਉ ਜੀਉ॥੫॥ ਹਉ; ਵਾਰੀ ਘੁੰਮਾ ਜਾਵਦਾ॥ ਇਕ ਸਾਹਾ; ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਦਾ॥ ਉੱਜੜੁ- ਉਜੜੁ ਥੇਹੁ ਵਸਾਇਓ; ਹਉ. ਤੁਧ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜੀਉ॥੬॥ ਇੱਠੈ ਪਿਆਰੇ- ਹਰਿ ਇਠੈ; ਨਿਤ ਧਿਆਇਦਾ॥ ਮਨਿ ਚਿੰਦੀ; ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਦਾ॥ ਸਭੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਅਨੁ; ਲਾਹੀਅਨੁ ਮਨ ਕੀ ਭੁਖ ਜੀਉ॥੭॥ ਸੱਭੋ- ਮੈ ਛਡਿਆ ਸਭੋ ਧੰਧੜਾ॥ ਸੱਚੜਾ- ਗੋਸਾਈ ਸੇਵੀ; ਸਚੜਾ॥ ਪੱਲੈ ਬੱਧਾ ਛਿੱਕਿ- ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ; ਮੈ ਪਲੈ ਬਧਾ ਛਿਕਿ ਜੀਉ॥੮॥ ਮੈ ਸੁਖੀ ਹੂੰ; ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਿ; ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਵਿਖਾਲਿਆ; ਮਸਤਕਿ ਧਰਿ ਕੈ ਹਥੁ ਜੀਉ॥੯॥ ਬੱਧੀ- ਮੈ ਬਧੀ; ਸਚੁ ਧਰਮਸਾਲ ਹੈ॥ ਲ-ਹਦਾ- ਗੁਰਸਿਖਾ ਲਹਦਾ; ਭਾਲਿ ਕੈ॥ ਪੱਖਾ- ਪੈਰ ਧੋਵਾ. ਪਖਾ ਫੇਰਦਾ; ਤਿਸੁ. ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਗਾ ਪਾਇ ਜੀਉ॥੧੦॥

ਅੰਗ ੭੪:- ਗੱਲਾਂ- ਸੁਣਿ ਗਲਾ; ਗੁਰ ਪਹਿ ਆਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ; ਦਿੜਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਮੁਕਤੁ ਹੋਆ ਸੈਸਾਰੜਾ; ਨਾਨਕ. ਸਚੀ ਬੇੜੀ ਚਾੜਿ ਜੀਉ॥੧੧॥ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੇਵੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਜੀਉ॥ ਦੇ ਕੰਨੁ; ਸੁਣਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਡਿੱਠੀਆ- ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ ਸਭ ਡਿਠੀਆ; ਤੁਸਿ. ਆਪੇ ਲਇਅਨੁ ਛਡਾਇ ਜੀਉ॥੧੨॥ ਹੁਣਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ; ਮਿਹਰਵਾਣ ਦਾ॥ ਰਵਾਣਦਾ ਦਬਾਉਂਦਾ- ਪੈ; ਕੋਇ ਨ ਕਿਸੈ ਰਵਾਣਦਾ॥ ਵੁੱਠੀਆ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਲੇਮੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ- ਸਭ ਸੁਖਾਲੀ ਵੁਠੀਆ; ਇਹੁ ਹੋਆ ਹਲੇਮੀ ਰਾਜੁ ਜੀਉ॥੧੩॥ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਝਿੰਮਿ ਅਨੰਦਦਾਇਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਦੀ ਝਿੰਮਿ ਚਮਕਾਰ ਚ ਰਿਦੇ ਚੋਂ ਮੁੱਖ ਚ ਝਿੰਮਿ ਲਗਾਤਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਸ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਝਿੰਮਿ ਝਿੰਮਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸਦਾ॥ ਬੋਲਾਇਆ ਬੋਲੀ; ਖਸਮ ਦਾ॥ ਉੱਪਰੇ ਪਾਇ-ਹਿ- ਬਹੁ ਮਾਣੁ ਕੀਆ. ਤੁਧੁ ਉਪਰੇ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ॥੧੪॥ ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ; ਭੁਖ ਸਦ ਤੇਰੀਆ॥ ਹਰਿ; ਲੋਚਾ ਪੂਰਨ ਮੇਰੀਆ॥ ਗਲ਼- ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ. ਸੁਖ ਦਾਤਿਆ; ਮੈ. ਗਲ ਵਿਚਿ, ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ॥੧੫॥ ਭੱਾਲਿਆ- ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ; ਅਵਰੁ. ਨ ਭਾਲਿਆ॥ ਪ-ਇਆਲਿਆ ਕਸਕੇ, ਪੱਪਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ- ਤੂੰ; ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਇਆਲਿਆ॥ ਤੂੰ ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਨਾਨਕ. ਭਗਤਾ ਸਚੁ ਅਧਾਰੁ ਜੀਉ॥੧੬॥ ਪਹਿਲਵਾਨ-ੜਾ- ਹਉ. ਗੋਸਾਈ ਦਾ; ਪਹਿਲਵਾਨੜਾ॥ ਉੱਚ। ਦੁਮੱਾਲੜਾ- ਮੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਉਚ ਦੁਮਾਲੜਾ॥ ਇਕੱਠੀਆ।ਦ-ਯੁ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯੁ ਔਂਕੜ ਸਹਿਤ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਸਭ ਹੋਈ ਛਿੰਝ ਇਕਠੀਆ; ਦਯੁ ਬੈਠਾ. ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਜੀਉ॥੧੭॥ ਵੱਜਨਿ ਭੇਰੀਆਂ- ਵਾਤ ਵਜਨਿ; ਟੰਮਕ ਭੇਰੀਆ॥ ਮੱਲ ਲੱਥੇ ਫੇਰੀਆਂ- ਮਲ ਲਥੇ; ਲੈਦੇ ਫੇਰੀਆ॥ ਨਿਹ-ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਏ। ਮੈਂ- ਨਿਹਤੇ ਪੰਜਿ ਜੁਆਨ ਮੈ; ਗੁਰ ਥਾਪੀ ਦਿਤੀ ਕੰਡਿ ਜੀਉ॥੧੮॥ ਇਕੱਠੇ- ਸਭ ਇਕਠੇ ਹੋਇ; ਆਇਆ॥ ਘਰਿ ਜਾਸਨਿ ਵਾਟ ਵਟਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਹਾ ਲੈ ਗਏ; ਮਨਮੁਖ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ਜੀਉ॥੧੯॥ ਤੂੰ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ॥ ਹਰਿ ਦਿਸਹਿ; ਹਾਜਰੁ ਜਾਹਰਾ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ; ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਤੇ

ਗੁਣਤਾਸੁ ਜੀਉ॥੨੦॥ ਦ੍ਯੈ ਦੱਦਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ, ਯੈ ਦੁਲਾਂ ਸਹਿਤ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਮੈ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਦਯੈ ਸੇਵੜੀ॥ ਮਿਹ੍ਡੀ ਮੇਰੀ। ਕੱਟੀ- ਗੁਰਿ, ਕਟੀ ਮਿਹਡੀ ਜੇਵੜੀ॥ ਨੱਚਉ ਲੱਧਾ- ਹਉ ਬਾਹੁੜਿ. ਛਿੰਝ ਨ ਨਚਊ; ਨਾਨਕ. ਅਉਸਰੁ ਲਧਾ ਭਾਲਿ ਜੀਉ॥੨੧॥੨॥੨੯॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਪਹਰੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹੁਕਮਿ ਪਇਆ ਗਰਭਾਸਿ॥ ਉਰਧ ਤਪੁ ਅੰਤਰਿ ਕਰੇ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ ਵਖਾਣੈ; ਉਰਧ ਧਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ॥ ਨਾ ਰਹਿਤ, ਮਰਜਾਦੁ ਮਰਯਾਦਾ ਭਾਵ ਨੰਗਾ। ਨਾਂਗਾ- ਨਾ ਮਰਜਾਦੁ ਆਇਆ. ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ; ਬਾਹੁੜਿ. ਜਾਸੀ ਨਾਗਾ॥ ਜੈਸੀ ਕਲਮ ਵੁੜੀ ਹੈ ਮਸਤਕਿ; ਤੈਸੀ ਜੀਅੜੇ ਪਾਸਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ; ਹੁਕਮਿ ਪਇਆ ਗਰਭਾਸਿ॥੧॥ ਗ੍ਇਆ- ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ. ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ;

ਅੰਗ ੭੫:- ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਧਿਆਨੁ॥ ਹੱਥੋ ਹੱਥਿ। ਜਸੁਦਾ ਪੋਲਾ- ਹਥੋ ਹਥਿ ਨਚਾਈਐ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਜਿਉ ਜਸੁਦਾ ਘਰਿ ਕਾਨੁ॥ ਹਥੋ ਹਥਿ ਨਚਾਈਐ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਮਾਤ ਕਹੈ ਸੁਤੁ ਮੇਰਾ॥ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਮੂੜ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਅੰਤਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਤੇਰਾ॥ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ. ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣੈ; ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਧਰਿ ਗਿਆਨੁ॥ ਗ੍ਇਆ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ; ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਧਿਆਨੁ॥੨॥ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਧਨ ਜੋਬਨ ਸਿਉ ਚਿਤੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਹੀ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਬਧਾ ਛੁਟਹਿ ਜਿਤੁ॥ ਬਿਕਲੁ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਬਿਕਲੁ ਭਇਆ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ॥ ਰੱਤਾ ਮੱਤਾ- ਧਨ ਸਿਉ ਰਤਾ, ਜੋਬਨਿ ਮਤਾ; ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਧਰਮ ਸੇਤੀ. ਵਾਪਾਰੁ ਨ ਕੀਤੋ; ਕਰਮੁ. ਨ ਕੀਤੋ ਮਿਤੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਧਨ ਜੋਬਨ ਸਿਉ ਚਿਤੁ॥੩॥ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਲਾਵੀ ਆਇਆ ਖੇਤੁ॥ ਜਾ ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਕਿਸੈ. ਨ ਮਿਲਿਆ ਭੇਤੁ॥ ਭੇਤੁ ਚੇਤੁ ਹਰਿ. ਕਿਸੈ ਨ ਮਿਲਿਓ; ਜਾ ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ॥ ਝੂਠਾ ਰੁਦਨੁ ਹੋਆ ਦੋੁਆਲੈ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ॥ ਸਾਈ ਉਹੋ- ਸਾਈ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ; ਜਿਸੁ ਸਿਉ ਲਾਇਆ ਹੇਤੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ; ਲਾਵੀ ਲੁਣਿਆ ਖੇਤੁ॥੪॥੧॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ ਅਚੇਤੁ॥ ਖੀਰੁ ਪੀਐ ਖੇਲਾਈਐ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਹੇਤੁ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਨੇਹੁ ਘਨੇਰਾ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਾਈ॥ ਸੰਜੋਗੀ ਆਇਆ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਇਆ; ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ; ਬੂਡੀ ਦੂਜੈ ਹੇਤਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ; ਛੂਟਹਿਗਾ ਹਰਿ ਚੇਤਿ॥੧॥ ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ। ਮੱਤਿ- ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਮੈ ਮਤਿ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪਿਆ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਅੰਧੁਲੇ. ਨਾਮੁ ਨ ਚਿਤਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਘਟ ਅੰਤਰਿ

ਨਾਹੀ; ਹੋਰਿ ਜਾਣੈ ਰਸ ਕਸ ਮੀਠੇ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਣ ਸੰਜਮੁ ਨਾਹੀ; ਜਨਮਿ ਮਰਹੁਗੇ ਝੂਠੇ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਤੀਰਥ ਵਰਤ. ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਨਾਹੀ; ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਨਹੀ ਪੂਜਾ॥ ਦੁਬਿ-ਧਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਆਪੈ ਦੂਜਾ॥੨॥ ਸਰਿ ਸਿਰ। ਹੰਸ ਚਿੱਟੇ ਕੇਸ। ਉ-ਲੱਥੜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਆ ਉੱਤਰੇ- ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਸਰਿ ਹੰਸ ਉਲਥੜੇ ਆਇ॥ ਜੋਬਨੁ ਘਟੈ ਜਰੂਆ ਜਿਣੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਆਵ ਘਟੈ. ਦਿਨੁ ਜਾਇ॥

ਅੰਗ ੭੬:- ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਪਛੁਤਾਸੀ ਅੰਧੁਲੇ; ਜਾ ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਾਖਿਆ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ॥ ਵਿ-ਸਰਜੀ ਚਲੀ ਗਈ- ਬੁਧਿ ਵਿਸਰਜੀ. ਗਈ ਸਿਆਣਪ; ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਪਛੁਤਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ; ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੩॥ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਤਨੁ ਖੀਣੁ॥ ਅੱਖੀਂ ਦੀ-ਸਈ- ਅਖੀ ਅੰਧੁ. ਨ ਦੀਸਈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਕੰਨੀ. ਸੁਣੈ ਨ ਵੈਣ॥ ਪਰਾ-ਕਉ ਪਹਿਲਾ। ਤਾਣਾ ਬਲ ਜੁਆਨੀ ਵਾਲਾ- ਅਖੀ ਅੰਧੁ. ਜੀਭ ਰਸੁ ਨਾਹੀ; ਰਹੇ ਪਰਾਕਉ ਤਾਣਾ॥ ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ ਨਾਹੀ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਮਨਮੁਖ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਖੜੁ ਖੇਤੀ। ਕੁੜਿ ਕੁੱਬੀ। ਪੱਕੀ ਭੱਜੈ ਚੱਲੈ- ਖੜੁ ਪਕੀ. ਕੁੜਿ ਭਜੈ ਬਿਨਸੈ; ਆਇ ਚਲੈ. ਕਿਆ ਮਾਣੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ॥੪॥ ਸਾਹਿਆ ਸੁਆਸਾਂ। ਜਰੁ ਬੁਢੇਪਾ। ਜਰਵਾਣਾ ਬਲ ਵਾਲਾ। ਕੰਨਿ੍ ਮੋਢੇ- ਓੜਕੁ ਆਇਆ. ਤਿਨ ਸਾਹਿਆ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਜਰੁ ਜਰਵਾਣਾ ਕੰਨਿ੍॥ ਖੜਸਨਿ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ, ਬੰਨਿ੍- ਇਕ ਰਤੀ ਗੁਣ. ਨ ਸਮਾਣਿਆ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਅਵਗਣ ਖੜਸਨਿ ਬੰਨਿ॥ ਗੁਣ ਸੰਜਮਿ ਜਾਵੈ. ਚੋਟ ਨ ਖਾਵੈ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ॥ ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ ਜੋਹਿ. ਨ ਸਾਕੈ; ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਤਰਣਾ॥ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਜਾਵੈ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟੈ; ਸਾਚੇ ਤੇ. ਪਤਿ ਪਾਵੈ॥੫॥੨॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਉਦਰ ਮੰਝਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਹਰਿ ਉਚਰੈ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਆਰਾਧੇ; ਵਿਚਿ ਅਗਨੀ. ਹਰਿ ਜਪਿ ਜੀਵਿਆ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਬਾਹਰਿ ਜਨਮੁ ਭਇਆ. ਮੁਖਿ ਲਾਗਾ; ਸਰਸੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤ ਥੀਵਿਆ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ. ਤਿਸੁ ਚੇਤਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਪੱਲੀਐ। ਗਲ਼ਿ ਪੋਲਾ- ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਪਾਲੀਐ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਲੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਗਲਿ ਲਾਇ॥ ਖੱਟਿ- ਲਾਵੈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ. ਸਦਾ ਗਲ ਸੇਤੀ; ਮਨਿ ਜਾਣੈ. ਖਟਿ ਖਵਾਏ॥ ਜੋ ਦੇਵੈ. ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣੈ ਮੂੜਾ; ਦਿਤੇ ਨੋ ਲਪਟਾਏ॥ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ; ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਮਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਤਿਸੁ. ਕਾਲੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਖਾਇ॥੨॥ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਮਨੁ

ਲਗਾ ਆਲਿ ਜੰਜਾਲਿ॥ ਧਨੁ ਚਿਤਵੈ ਧਨੁ ਸੰਚਵੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ. ਨ ਸਮਾਲਿ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਦੇ ਨ ਸਮਾਲੈ; ਜਿ ਹੋਵੈ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ॥

ਅੰਗ ੭੭:- ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ ਝੂਠੀ; ਅੰਤਿ. ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਪਛੁਤਾਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ. ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ; ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਸੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਨਾਲਿ॥੩॥ ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ। ਚੱਲਣ ਆਂਦੀ- ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਚਲਣ ਵੇਲਾ ਆਦੀ॥ ਚੱਲੀ ਵਿਹਾਂਦੀ- ਕਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਸਭ ਚਲੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਦੀ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ, ਢਿਲ ਮੂਲਿ ਨ ਕਰਿਹੁ; ਜਿਤੁ ਅਸਥਿਰੁ. ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਹੋਵਹੁ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦ ਮਾਣਹੁ ਰਲੀਆ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਖੋਵਹੁ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ. ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਖਾਂਦੀ॥ ਭਗਤਾਂ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ, ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ; ਸਫਲਿਓ ਰੈਣਿ. ਭਗਤਾ ਦੀ॥੪॥੧॥੩॥ ਪਤੀ ਜੀ ਨੇ ਸੁਪਤਨੀ ਜੀ ਦੇ ਉਦਰ 'ਚ, ਵੀਰਜ ਧਰਿ ਪਾਇਤਾ ਪਾ ਦਿਤਾ- ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫॥ਪਹ੍ਰੈ- ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਧਰਿ ਪਾਇਤਾ ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ॥ ਦਸੀਂ ਮਾਸੀਂ ਮੁਹ੍ਲਤਿ- ਦਸੀ ਮਾਸੀ. ਮਾਨਸੁ ਕੀਆ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਕਰਿ ਮੁਹਲਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਮੁਹਲਤਿ ਕਰਿ ਦੀਨੀ. ਕਰਮ ਕਮਾਣੇ; ਜੈਸਾ ਲਿਖਤੁ ਧੁਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ; ਤਿਨ ਭੀਤਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਜੋਇਆ॥ ਵੱਸਿ- ਕਰਮ ਸੁਕਰਮ. ਕਰਾਏ ਆਪੇ; ਇਸੁ ਜੰਤੈ. ਵਸਿ. ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ; ਧਰਿ ਪਾਇਤਾ ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ॥੧॥ ਦੇ੍ਇ- ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਭਰਿ ਜੁਆਨੀ ਲਹਰੀ ਦੇਇ॥ ਮੱਤਾ।ਅਹੰ੍ਮੇਇ- ਬੁਰਾ ਭਲਾ. ਨ ਪਛਾਣਈ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਮਨੁ ਮਤਾ ਅਹੰਮੇਇ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ. ਨ ਪਛਾਣੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਆਗੈ ਪੰਥੁ ਕਰਾਰਾ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਕਬਹੂੰ ਨ ਸੇਵਿਆ; ਸਿਰਿ ਠਾਢੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰਾ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਵਰੇ; ਤਬ ਕਿਆ ਜਬਾਬੁ ਕਰੇਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਭਰਿ ਜੋਬਨੁ ਲਹਰੀ ਦੇਇ॥੨॥ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ ਅੰਧੁ ਅਗਿਆਨੁ॥ ਪੁੱਤ੍ਰਿ ਕਲੱਤ੍ਰਿ ਲਪ੍ਟਿਆ ਲਹ੍ਰਿ- ਪੁਤ੍ਰਿ ਕਲਤ੍ਰਿ ਮੋਹਿ ਲਪਟਿਆ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਅੰਤਰਿ ਲਹਰਿ ਲੋਭਾਨੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਲਹਰਿ ਲੋਭਾਨੁ ਪਰਾਨੀ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਸੰਗੁ. ਨ ਕੀਆ; ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੁਆਮੀ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨ ਲਗੋ ਧਿਆਨੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ; ਬਿਖੁ ਸੰਚੇ ਅੰਧੁ ਅਗਿਆਨੁ॥੩॥ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ਸੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਤੇਰਾ ਦਰਗਹ ਬੇਲੀ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਪਰਾਣੀ; ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥

ਅੰਗ ੭੮:- ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ. ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ, ਨ ਚਾਲੈ; ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ॥ ਗੁਦਰੀ ਪੋਲਾ- ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ. ਗੁਦਰੀ ਅੰਧਿਆਰੀ; ਸੇਵਿ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ; ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ਸੋਇ॥੪॥ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਉਠਿ ਚਲੇ ਕਮਾਣਾ ਸਾਥਿ॥ ਰੱਤੀ- ਇਕ ਰਤੀ.ਬਿਲਮ ਨ ਦੇਵਨੀ, ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਓਨੀ ਤਕੜੇ ਪਾਏ ਹਾਥ॥ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ. ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ; ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਦੁਹੇਲੇ॥ ਜਿਨੀ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਸੇ. ਦਰਗਹ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਜੁੱਗ- ਕਰਮ ਧਰਤੀ ਸਰੀਰੁ, ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ; ਜੋ ਬੋਵੈ. ਸੋ ਖਾਤਿ॥ ਸੋਹ-ਹਿ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਵਾਰੇ; ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਭਵਾਤਿ॥੫॥੧॥੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਪੇਈਅੜੈ; ਕਿਉ ਕਰਿ. ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖੈ॥ ਸਿੱਖੈ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਸਾਹੁਰੜੈ ਕੰਮ ਸਿਖੈ॥ ਸਾਹੁਰੜੈ. ਕੰਮ ਸਿਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਏ॥ਬਾਂਹ- ਸਹੀਆ ਵਿਚਿ ਫਿਰੈ ਸੁਹੇਲੀ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਬਾਹ ਲੁਡਾਏ॥ ਕਿਰਖੈ ਕੱਟੇ। ਕਿਰਖੈ ਮਿਲਵਾਂ- ਲੇਖਾ. ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਬਾਕੀ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ,ਕਿਰਖੈ॥ ਦਿਖੈ ਪੋਲਾ- ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਪੇਈਅੜੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦਿਖੈ॥੧॥ ਵੀਆਹੁ ਹੋਆ ਮੇਰੇ ਬਾਬੁਲਾ; ਗੁਰਮੁਖੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਕਟਿਆ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਚੰਡੁ ਬਲਾਇਆ॥ ਬਲਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ. ਅੰਧੇਰਾ ਬਿਨਸਿਆ; ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲਾਧਾ॥ ਗ-ਇਆ- ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ. ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ; ਆਪੁ ਆਪੈ. ਗੁਰਮਤਿ ਖਾਧਾ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ. ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੈ. ਨ ਜਾਇਆ॥ ਵੀਆਹੁ ਹੋਆ ਮੇਰੇ ਬਾਬੋਲਾ; ਗੁਰਮੁਖੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸੱਤਿ ਸੱਤੇ- ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤੇ. ਮੇਰੇ ਬਾਬੁਲਾ; ਹਰਿ ਜਨ ਮਿਲਿ. ਜੰਵ ਸੁਹੰਦੀ॥ ਪੇਵਕੜੈ. ਹਰਿ ਜਪਿ ਸੁਹੇਲੀ; ਵਿਚਿ ਸਾਹੁਰੜੈ ਖਰੀ ਸੋਹੰਦੀ॥ ਸਾਹੁਰੜੈ ਵਿਚਿ ਖਰੀ ਸੋਹੰਦੀ; ਜਿਨਿ ਪੇਵਕੜੈ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿਆ॥ ਜਿਣਿ ਜਿੱਤਣ ਰੂਪ ਪੱਸਾ ਢੱਲਿਆ- ਸਭੁ ਸਫਲਿਓ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਜਿਨਾ ਮਨੁ ਜਿਣਿ, ਪਾਸਾ ਢਾਲਿਆ॥ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ. ਮਿਲਿ ਕਾਰਜੁ ਸੋਹਿਆ; ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਪੁਰਖੁ ਅਨੰਦੀ॥ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਮੇਰੇ ਬਾਬੋਲਾ; ਹਰਿ ਜਨ ਮਿਲਿ. ਜੰਵ ਸੋੁਹੰਦੀ॥੩॥ ਬਾਬੁਲਾ ਹੇ ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ ਪਿਤਾ ਜੀ! ਦੱਜੋ- ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਬਾਬੁਲਾ; ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਮੈ ਦਾਜੋ॥

ਅੰਗ ੭੯:- ਹਰਿ ਕਪੜੋ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਦੇਵਹੁ; ਜਿਤੁ ਸਵਰੈ ਮੇਰਾ ਕਾਜੋ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਕਾਜੁ ਸੁਹੇਲਾ; ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਦਾਨੁ ਦਿਵਾਇਆ॥ ਖੰਡਿ ਵਰਭੰਡਿ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਹੋਈ; ਇਹੁ ਦਾਨੁ. ਨ ਰਲੈ ਰਲਾਇਆ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ ਪੱਜੋ- ਹੋਰਿ ਮਨਮੁਖ. ਦਾਜੁ ਜਿ ਰਖਿ ਦਿਖਾਲਹਿ; ਸੁ ਕੂੜੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਚੁ ਪਾਜੋ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਬਾਬੁਲਾ; ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਮੈ ਦਾਜੋ॥੪॥ ਬਾਬੋਲਾ ਹੋੜਾ ਬੋਲੋ- ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ. ਮੇਰੇ ਬਾਬੋਲਾ; ਪਿਰ ਮਿਲਿ ਧਨ. ਵੇਲ ਵਧੰਦੀ॥ ਪੀੜ੍ਹੀ- ਜੁੱਗਹ ਜੁੱਗੋ, ਜੁੱਗ ਜੁੱਗਹ ਜੁੱਗੋ- ਹਰਿ ਜੁਗਹ ਜੁਗੋ, ਜੁਗ ਜੁਗਹ ਜੁਗੋ;

ਸਦ ਪੀੜੀ ਗੁਰੂ. ਚਲੰਦੀ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਪੀੜੀ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ; ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਕਬ ਹੀ ਬਿਨਸੈ ਜਾਵੈ; ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਸੰਤ ਹਰਿ ਏਕੋ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਸੋਹੰਦੀ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਬਾਬੁਲਾ; ਪਿਰ ਮਿਲਿ ਧਨ. ਵੇਲ ਵਧੰਦੀ॥੫॥੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਨਿਬਹੈ. ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ; ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਏ॥ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਵਹਿ; ਚਰਣਕਮਲ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ॥ਸਿੱਖ- ਨਾਨਕੁ. ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਸਾਧਸੰਗਿ. ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਲੇ॥੧॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਝੂਠੁ ਪਸਾਰੇ॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਬਿਖੁ ਸਾਗਰੁ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਕਰਿ ਬੋਹਿਥੁ ਕਰਤੇ; ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ. ਨ ਬਿਆਪੈ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟੈ ਵਡਭਾਗੀ; ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ॥ ਜੁੱਗਾਦੀ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੇਵਕ ਸੁਆਮੀ; ਭਗਤਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ॥ਸਿੱਖ ਦੇ-ਇ- ਨਾਨਕੁ. ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਝੂਠ ਪਸਾਰੇ॥੨॥ਲੱਦੇ, ਸਵੱਲੀ ਸਸਤੀ- ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਲਦੇ ਖੇਪ ਸਵਲੀ॥ ਮੱਲੀ- ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਦਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਮਲੀ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਦਰੁ ਸੇਵੇ. ਅਲਖ ਅਭੇਵੇ; ਨਿਹਚਲੁ ਆਸਣੁ ਪਾਇਆ॥ ਤਹ ਜਨਮ ਨ ਮਰਣੁ, ਨ ਆਵਣ ਜਾਣਾ; ਸੰਸਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਚੱਲੀ- ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਕਾ ਕਾਗਦੁ ਫਾਰਿਆ; ਜਮਦੂਤਾ ਕਛੂ ਨ ਚਲੀ॥ ਸਵੱਲੀ ਸਸਤੀ। ਲੱਦੇ- ਨਾਨਕੁ. ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਹਰਿ ਲਦੇ ਖੇਪ ਸਵਲੀ॥੩॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਕਰਿ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੋ॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਰਗਾਸੋ॥

ਅੰਗ ੮੦:- ਪੁੰਨੀਆ ਪੂਰੀ। ਸੁਖਹ-ਗਾਮੀ। ਪੁੰਨੀਆ ਕੰਨੇ ਬਿੰਦੀ ਨਾ ਲਾਉ- ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ. ਸੁਖਹਗਾਮੀ; ਇਛ ਸਗਲੀ ਪੁੰਨੀਆ॥ ਪੁਰਬੇ ਕਮਾਏ. ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਪਾਏ; ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ। ਸਰ-ਬੱਤਿ- ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਰਬਤਿ ਰਵਿਆ; ਮਨਿ ਉਪਜਿਆ ਬਿਸੁਆਸੋ॥ ਨਾਨਕੁ. ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਕਰਿ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੋ॥੪॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ. ਮਨੁ ਲੀਨਾ॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਜਲ ਮਿਲਿ. ਜੀਵੇ ਮੀਨਾ॥ ਵੁੱਠੇ ਵਸੇ- ਹਰਿ ਪੀ ਆਘਾਨੇ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੇ; ਸ੍ਰਬ ਸੁਖਾ ਮਨ ਵੁਠੇ॥ ਤੁੱਠੇ- ਸ੍ਰੀਧਰ ਪਾਏ. ਮੰਗਲ ਗਾਏ; ਇਛ ਪੁੰਨੀ. ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੇ॥ ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਲੜਿ ਲੀਨੇ ਲਾਏ, ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਏ; ਨਾਉ ਸਰਬਸੁ ਠਾਕੁਰਿ ਦੀਨਾ॥ ਸਿੱਖ- ਨਾਨਕ. ਸਿਖ ਸੰਤ ਸਮਝਾਈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ. ਮਨੁ ਲੀਨਾ॥੫॥੧॥੨॥ ਡੱਖਣਾ- ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੇ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਡਖਣਾ॥ ਪੋਲਾ ਹਠ ਰਿਦਾ। ਮਝਾਹੂ ਵਿੱਚ। ਪੱਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ। ਮਾ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਹਠ ਮਝਾਹੂ, ਮਾ ਪਿਰੀ; ਪਸੇ ਕਿਉ. ਦੀਦਾਰ॥ ਲੱਭਣੇ- ਸੰਤ ਸਰਣਾਈ ਲਭਣੇ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ਆ-ਵਏ- ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਰੀਤਿ. ਸੰਤਨ ਮਨਿ ਆਵਏ ਜੀਉ॥ਭਾ-ਵਏ- ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ

ਬਿਪਰੀਤਿ; ਅਨੀਤਿ. ਦਾਸਾ ਨਹ ਭਾਵਏ ਜੀਉ॥ਦਰਸਾ-ਵਏ- ਦਾਸਾ ਨਹ ਭਾਵਏ. ਬਿਨੁ ਦਰਸਾਵਏ; ਇਕ ਖਿਨੁ ਧੀਰਜੁ ਕਿਉ ਕਰੈ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨਾ. ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੀਨਾ; ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਛੁਲੀ ਜਿਉ ਮਰੈ॥ਗਾ-ਵਏ- ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ. ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੇ; ਗੁਣ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਗਾਵਏ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ ਕਿਰਪਾ। ਸਮਾ-ਵਏ- ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ. ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ॥੧॥ ਹੱਭ। ਦਿਸੈ ਪੋਲਾ- ਡਖਣਾ॥ ਸੋਹੰਦੜੋ ਹਭ ਠਾਇ; ਕੋਇ. ਨ ਦਿਸੈ ਡੂਜੜੋ॥ ਖੁੱਲ੍ਹੜੇ- ਖੁਲ੍ਹੜੇ ਕਪਾਟ; ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਤੇ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਅਨੂਪ ਅਪਾਰ, ਸੰਤਨ ਆਧਾਰ; ਬਾਣੀ ਬੀਚਾਰੀਐ ਜੀਉ॥ ਬਿਸੁ-ਆਸ- ਸਿਮਰਤ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ. ਪੂਰਨ ਬਿਸੁਆਸ; ਕਿਉ. ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੀਐ ਜੀਉ॥ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬੇਸਾਰੀਐ. ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਟਾਰੀਐ; ਗੁਣਵੰਤ. ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਦੇਤ ਹੈ ਸੁਆਮੀ; ਜੀਅ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਸਾਰੇ॥ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥੇ. ਸ੍ਰਬ ਕੈ ਸਾਥੇ; ਜਪਿ. ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੀਐ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ. ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੀਐ॥੨॥ ਸਾਂਈਂ ਮਾਲਕ। ਮੱਜਨੁ- ਡਖਣਾ॥ ਧੂੜੀ ਮਜਨੁ. ਸਾਧ ਖੇ; ਸਾਈ ਥੀਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਹੱਭੇ ਸਾਰੇ। ਥੋੱਕੜੇ ਪਦਾਰਥ। ਲੱਧੇ- ਲਧੇ ਹਭੇ ਥੋਕੜੇ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਧਾਮ. ਭਗਤਹ ਬਿਸ੍ਰਾਮ; ਆਸਾ ਲਗਿ ਜੀਵਤੇ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੮੧:- ਗਲ-ਤਾਨ ਪੋਲਾ- ਮਨਿ ਤਨੇ ਗਲਤਾਨ. ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਤੇ ਜੀਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਪੀਵਤੇ. ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਥੀਵਤੇ; ਬਿਖੈ ਬਨੁ ਫੀਕਾ ਜਾਨਿਆ॥ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਿਧਿ ਮਾਨਿਆ॥ ਸਰਬਸੋ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਸਰਬਸੋ ਸੂਖ. ਆਨੰਦ ਘਨ ਪਿਆਰੇ; ਹਰਿ ਰਤਨੁ. ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸੀਵਤੇ॥ ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਨਹੀ ਵਿਸਰੈ ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰਾ; ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਨਕ. ਜੀਵਤੇ॥੩॥ ਡਖਣਾ॥ ਜੋ ਤਉ ਕੀਨੇ ਆਪਣੇ; ਤਿਨਾ ਕੂੰ ਮਿਲਿਓਹਿ॥ ਮੋਹਿ-ਓਹੁ- ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਮੋਹਿਓਹੁ; ਜਸੁ ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਸੁਣਿਓਹਿ॥੧॥ ਠ-ਗਉਰੀ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਛੰਤੁ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਠਗਉਰੀ ਪਾਇ. ਰੀਝਾਇ; ਗੋਬਿੰਦ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਜੀਉ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ; ਅਗਾਧਿ ਕੰਠੇ ਲਗਿ. ਸੋਹਿਆ ਜੀਉ॥ ਲਖ੍ਹਣ ਲੱਖਿਅਣ ਖ ਪੈਰ ਅੱਧਾ ਯਈਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਹੇਠਾਂ ਅੱਧਾ ਯਈਆ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ, ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਐੜਾ ਲਾਉ, ਉਸ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਲਗ ਹੋਵੇ ਉਹ ਐੜੇ ਨੂੰ ਲਾਉਣੀ ਜੀ। ਵੱਸਿ- ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਲਗਿ ਸੋਹਿਆ. ਦੋਖ ਸਭਿ ਜੋਹਿਆ; ਭਗਤਿ ਲਖ੍ਹਣ ਕਰਿ. ਵਸਿ ਭਏ॥ ਵੁੱਠੇ ਤੁੱਠੇ- ਮਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਵੁਠੇ ਗੋਵਿਦ ਤੁਠੇ; ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਸਭਿ ਮਿਟਿ ਗਏ॥ ਸਖੀ ਮੰਗਲੋ ਗਾਇਆ. ਇਛ ਪੁਜਾਇਆ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਮਾਇਆ ਹੋਹਿਆ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ. ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ; ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਨਹੀ ਪੋਹਿਆ॥੪॥ ਸਾਂਈਂ- ਡਖਣਾ॥ ਸਾਈ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ; ਕੀਮ. ਨ ਕੋਈ ਜਾਣਦੋ॥ ਜਿਨਾ ਭਾਗ ਮਥਾਹਿ; ਸੇ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਦੋ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਕਹਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ. ਸੁਣਤੇ ਸਭਿ ਧੰਨੁ; ਲਿਖਤੀਂ. ਕੁਲੁ ਤਾਰਿਆ ਜੀਉ॥ ਜਿਨ ਕਉ

ਸਾਧੂਸੰਗੁ. ਨਾਮ ਹਰਿ ਰੰਗੁ; ਤਿਨੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਿਆ ਜੀਉ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਿਆ. ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿਆ; ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰੀ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ. ਹਰਿ ਜਸੋ ਦੀਨੇ; ਜੋਨਿ ਨਾ ਧਾਵੈ, ਨਹ ਮਰੀ॥ਦ-ਇਆਲ- ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਭੇਟਤ ਹਰੇ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮਾਰਿਆ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ. ਅਕਥੁ ਸੁਆਮੀ; ਸਦਕੈ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ॥੫॥੧॥੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਵਣਜਾਰਾ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ਜੀਉ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਹਰਿ ਜੀਅ ਸਭੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਸੋਇ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਜੋ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ; ਸੇ ਛੋਡਿ ਚਲੇ. ਦੁਖੁ ਰੋਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਹਰਿ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਹੋਇ॥੧॥ ਮੈ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ਵੱਡਭਾਗਿ- ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਪਾਈਐ. ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਵਡਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੮੨:- ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਿਣੁ ਭਾਈਆ; ਹਰਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਨਾਉ॥ ਨਿਨਾਉ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਰਹਿਤ । ਪੁੱਤੁ- ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ. ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ; ਜਿਉ ਵੇਸੁਆ ਪੁਤੁ. ਨਿਨਾਉ॥ ਪਿਤਾ ਜਾਤਿ ਤਾ ਹੋਈਐ; ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਲਗਾ ਭਾਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕਿ. ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ॥੨॥ ਲੱਗਾ- ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਲਗਾ ਚਾਉ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਬਨਿ ਸਾਸੁ ਹੈ; ਤਬ ਲਗੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਹਰਿ ਚਲਸੀ; ਹਰਿ. ਅੰਤੇ ਲਏ ਛਡਾਇ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਇ॥ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਇ॥ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੩॥ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਲਘਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਦਾ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਲੇਇ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਦਾ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੀ ਮਤਿ ਦੇਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ਹੈ; ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ॥ ਗੁਰਮੱਤੇ- ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੇ॥ ਵੁੱਠੜਾ- ਜਨ ਨਾਨਕਿ. ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੁਠੜਾ ਹੇ॥੪॥ ਮਨਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕਰੇ॥ ਭੱਜਿ- ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ. ਭਜਿ ਪਉ ਜਿੰਦੂ; ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਪਰਹਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰ-ਮਈਆ। ਪੋਲਾ ਭਤਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ. ਮਨਿ ਵਸੈ; ਕਿਉ ਪਾਈਐ. ਕਿਤੁ ਭਤਿ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ; ਹਰਿ ਆਇ ਵਸੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ॥ ਗਤਿ ਪੋਲਾ। ਮੱਤਿ- ਮੈ ਧਰ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੇ. ਗਤਿ ਮਤਿ॥ ਜਤਿ ਪਤਿ ਪੋਲੇ- ਮੈ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਜਤਿ ਪਤਿ॥ ਰੱਤੜਾ। ਰੱਤਿ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਰੰਗਿ ਰਤੜਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤਿ॥੫॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਿ॥ ਉਤਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਿਆ; ਸਭ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ. ਉਤਪਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗੁਰ

ਪਾਸਿ॥ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ॥ ਵੱਖਰੁ ਲੱਦਿਅੜਾ- ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰੀਆ; ਜਿਨ ਵਖਰੁ ਲਦਿਅੜਾ. ਹਰਿ ਰਾਸਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ. ਦਰਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਸੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪਾਸਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਤਿਨ ਪਾਇਆ; ਜਿਨਾ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਗੁਣਤਾਸਿ॥੬॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ; ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ॥ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਰਹਰਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥

ਅੰਗ ੮੩:- ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਰਾਗਾ ਵਿਚਿ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਹੈ; ਜੇ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਚੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਅਪਾਰੁ॥ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜਿਹਵਾ ਸਚੀ ਮਨੁ ਸਚਾ; ਸਚਾ ਸਰੀਰ ਅਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ; ਸਦਾ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹੋਰੁ ਬਿਰਹਾ ਸਭ ਧਾਤੁ ਹੈ; ਜਬ ਲਗੁ. ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੀਤਿ, ਨ ਹੋਇ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ; ਵੇਖਣੁ ਸੁਨਣੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਸਹ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਊਪਜੈ; ਅੰਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇਇ॥ ਅੱਖੀਂ- ਨਾਨਕ. ਜਿਨਿ ਅਖੀ ਲੀਤੀਆ; ਸੋਈ ਸਚਾ ਦੇਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਇਕੁ; ਇਕੋ ਦੀਬਾਣੁ ਹਰਿ॥ ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਦਾ ਹੈ ਅਮਰੁ; ਇਕੋ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਧਰਿ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ; ਡਰੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕਰਿ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਹਰਿ ਤਿਸੈ ਨੋ ਸਾਲਾਹਿ; ਜਿ ਤੁਧੁ ਰਖੈ ਬਾਹਰਿ ਘਰਿ॥ ਹਰਿ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਸੋ ਹਰਿ ਜਪਿ. ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ॥੧॥ ਦੱਤੀਂ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ; ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ॥ ਇਕ ਜਾਗੰਦੇ ਨਾ ਲਹੰਨਿ; ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਠਾਲਿ॥੧॥ ਸਾਦਿਕਾਂ ਸਿਦਕ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸੇਵਕਾਂ। ਮਲਾਇਕਾਂ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰਾਂ- ਮਃ ੧॥ ਸਿਦਕੁ ਸਬੂਰੀ ਸਾਦਿਕਾ; ਸਬਰੁ ਤੋਸਾ ਮਲਾਇਕਾਂ॥ ਖਾਇਕਾਂ ਮੂਰਖਾਂ- ਦੀਦਾਰੁ ਪੂਰੇ ਪਾਇਸਾ; ਥਾਉ ਨਾਹੀ. ਖਾਇਕਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭ ਆਪੇ ਤੁਧੁ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਆਪਿ ਕਾਰੈ ਲਾਈ॥ ਵਿਗਸ-ਦਾ ਪੋਲਾ- ਤੂੰ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਦਾ; ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ। ਸਾਂਈਂ- ਹਰਿ ਤੁਧਹੁ ਬਾਹਰਿ. ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਈ॥ ਥਾਈਂ- ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਸਭਨੀ ਹੀ ਥਾਈ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੈ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ; ਜੋ ਲਏ ਛਡਾਈ॥੨॥ ਫੱਕੜ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਫਕੜ ਜਾਤੀ; ਫਕੜੁ ਨਾਉ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ; ਇਕਾ ਛਾਉ॥ ਆਪਹੁ; ਜੇ ਕੋ ਭਲਾ ਕਹਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਪੈ; ਜਾ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਪਾਏ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਜਿਸੁ ਪਿਆਰੇ ਸਿਉ ਨੇਹੁ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਮਰਿ ਚਲੀਐ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਿ; ਤਾ ਕੈ ਪਾਛੈ ਜੀਵਣਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀਐ; ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਦੀਵੇ॥ ਹੱਟ- ਦਸ ਚਾਰਿ ਹਟ ਤੁਧੁ ਸਾਜਿਆ; ਵਾਪਾਰੁ ਕਰੀਵੇ॥ ਇਕਨਾ ਨੋ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਦੇਇ; ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਥੀਵੇ॥ ਤਿਨ ਜਮਕਾਲੁ. ਨ ਵਿਆਪਈ; ਜਿਨ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ–ਓਇ ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਪਰਵਾਰ ਸਿਉ; ਤਿਨ ਪਿਛੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛੁਟੀਵੇ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਕੈ; ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥

ਅੰਗ ੮੪:- ਵਖਤੁ ਵੀਚਾਰੇ; ਸੁ ਬੰਦਾ ਹੋਇ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ॥ ਜਾ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ; ਤ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਸ਼ਰੀਅਤਿ- ਸਰੈ ਸਰੀਅਤਿ; ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੁ॥ ਸਿਦਕੁ ਕਰਿ ਸਿਜਦਾ; ਮਨੁ ਕਰਿ ਮਖਸੂਦੁ॥ ਜਿਹਿ ਧਿਰਿ ਦੇਖਾ; ਤਿਹ ਧਿਰਿ ਮਉਜੂਦੁ॥੧॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਮਃ ੩॥ ਗੁਰ ਸਭਾ. ਏਵ ਨ ਪਾਈਐ; ਨਾ ਨੇੜੈ. ਨਾ ਦੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਂ ਮਿਲੈ; ਜਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਹਦੂਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਪਤ ਦੀਪ ਸਪਤ ਸਾਗਰਾ, ਨਵ ਖੰਡ; ਚਾਰਿ ਵੇਦ. ਦਸ ਅਸਟ ਪੁਰਾਣਾ॥ ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਤੂੰ ਵਰਤਦਾ; ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਭਾਣਾ॥ ਸਭਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਵਹਿ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਹਰਿ ਸਾਰਗਪਾਣਾ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਦੇ; ਤਿਨ ਹਉ ਕੁਰਬਾਣਾ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਕਰਿ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ॥੪॥ ਪੋਲਾ ਕਲਉ ਕਲਮ। ਮਸੱਜਨੀ ਸਿਆਹੀ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਕਲਉ ਮਸਾਜਨੀ. ਕਿਆ ਸਦਾਈਐ; ਹਿਰਦੈ ਹੀ ਲਿਖਿ ਲੇਹੁ॥ ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਹੈ; ਕਬਹੂੰ. ਨ ਤੂਟਸਿ ਨੇਹੁ॥ ਕਲਉ ਮਸਾਜਨੀ ਜਾਇਸੀ; ਲਿਖਿਆ ਭੀ ਨਾਲੇ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਹ ਪ੍ਰੀਤਿ, ਨ ਜਾਇਸੀ; ਜੋ ਧੁਰਿ ਛੋਡੀ ਸਚੈ ਪਾਇ॥੧॥ ਵਿਉ-ਪਾਇ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ- ਮਃ ੩॥ ਨਦਰੀ ਆਵਦਾ, ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ; ਵੇਖਹੁ ਕੋ. ਵਿਉਪਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਸਚਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਹੈ; ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਹਰਿ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕੁ ਤੂੰ; ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ ਭੇਤੁ॥ ਜੋ ਕੀਚੈ ਸੋ ਹਰਿ ਜਾਣਦਾ; ਮੇਰੇ ਮਨ. ਹਰਿ ਚੇਤੁ॥ ਵਿਗ-ਸੇਤੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਸੋ ਡਰੈ. ਜਿ ਪਾਪ ਕਮਾਵਦਾ; ਧਰਮੀ ਵਿਗਸੇਤੁ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਆਪਿ. ਨਿਆਉ ਸਚੁ; ਤਾ ਡਰੀਐ ਕੇਤੁ॥ ਜਿਨਾ. ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਸੇ ਸਚਿ ਰਲੇਤੁ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਕਲਮ ਜਲਉ. ਸਣੁ ਮਸਵਾਣੀਐ; ਕਾਗਦੁ ਭੀ ਜਲਿ ਜਾਉ॥ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਜਲਿ ਬਲਉ; ਜਿਨਿ ਲਿਖਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹੋਰੁ ਕੂੜੁ ਪੜਣਾ. ਕੂੜੁ ਬੋਲਣਾ; ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਥਿਰੁ ਨਹੀ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਕਾ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ; ਜਾ ਨਿਆਉ ਹੈ ਧਰਮ ਕਾ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ; ਜਾ ਫਲੁ ਹੈ ਜੀਅ ਕਾ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ; ਜਾ. ਨ ਸੁਣਈ, ਕਹਿਆ ਚੁਗਲ ਕਾ॥ ਦੇਵਕਾ ਦੇਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ; ਅਪੁਛਿਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵਕਾ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੀ ਸਭ ਮੁਈ; ਸੰਪਉ. ਕਿਸੈ ਨ ਨਾਲਿ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਭ ਜੋਹੀ ਜਮਕਾਲਿ॥

ਅੰਗ ੮੫:- ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੧॥ ਗੱਲੀਂ- ਮਃ ੧॥ ਗਲੰੀ ਅਸੀ ਚੰਗੀਆ; ਆਚਾਰੀ ਬੁਰੀਆਹ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ ਬਾ-ਹਰਿ। ਕੁਸੁੱਧਾ ਚਿੱਟਵੀਆਹ- ਮਨਹੁ ਕੁਸੁਧਾ ਕਾਲੀਆ; ਬਾਹਰਿ ਚਿਟਵੀਆਹ॥ ਕਰਿ-ਹ ਖੜ੍ਹੀਆਹ- ਰੀਸਾ ਕਰਿਹ ਤਿਨਾੜੀਆ; ਜੋ ਸੇਵਹਿ. ਦਰੁ ਖੜੀਆਹ॥ ਰੱਤੀਆਂ- ਨਾਲਿ ਖਸਮੈ ਰਤੀਆ; ਮਾਣਹਿ ਸੁਖਿ ਰਲੀਆਹ॥ ਰਹ-ਹਿ ਨਿਮਾਨਣੀ-ਆਹ- ਹੋਦੈ ਤਾਣਿ. ਨਿਤਾਣੀਆ; ਰਹਹਿ ਨਿਮਾਨਣੀਆਹ॥ ਨਾਨਕ. ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ; ਜੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ

ਮਿਲਾਹ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਲ. ਮੀਨਾ ਹੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਜਾਲੁ॥ ਵਤਾਇਦਾ ਪੌਂਦੇ ਹੋਂ। ਸੇਬਾਲੁ ਜਾਲ਼ਾ- ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਲੁ ਵਤਾਇਦਾ; ਆਪੇ ਵਿਚਿ ਸੇਬਾਲੁ॥ ਅ–ਲਿਪਤੁ ਹੈਂ- ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ; ਸੈ ਹਥਾ ਵਿਚਿ ਗੁਲਾਲੁ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਦਾ; ਇਕ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਕਰਿ ਖਿਆਲੁ॥ ਹਰਿ ਤੁਧਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੇਖਿ ਨਿਹਾਲੁ॥੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੈ; ਬਹੁਤਾ ਰੋਵੈ॥ ਅੰਦਰਿ ਧੋਖਾ; ਨੀਦ ਨ ਸੋਵੈ॥ ਚੱਲੈ- ਜੇ ਧਨ; ਖਸਮੈ ਚਲੈ ਰਜਾਈ॥ਮਹ–ਲਿ- ਦਰਿ ਘਰਿ ਸੋਭਾ; ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਕਰਮੀ ਇਹ ਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਚਿ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕ–ਸੁੰਭਾ- ਮਨਮੁਖ. ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭਾ ਦੇਖਿ. ਨ ਭੁਲੁ॥ ਇਸ ਕਾ ਰੰਗੁ ਦਿਨ ਥੋੜਿਆ; ਛੋਛਾ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲੁ॥ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਪਚਿ ਮੁਏ; ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ॥ ਪਚਹਿ ਪੋਲਾ- ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ; ਪਇ ਪਚਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ. ਸੇ ਰੰਗੁਲੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਭਗਤੀ ਰੰਗੁ. ਨ ਉਤਰੈ; ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਸਭ ਤੁਧੁ; ਆਪੇ. ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿਆ॥ ਵਲੁ ਛਲੁ ਪੋਲੇ। ਮੁਹ–ਹੁ ਕੁ–ਸੱਤੁ- ਇਕਿ ਵਲੁ ਛਲੁ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਵਦੇ; ਮੁਹਹੁ. ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਤਿਨੀ ਢਾਹਿਆ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰਹਿ; ਤੁਧੁ ਓਤੈ ਕੰਮਿ ਓਇ ਲਾਇਆ॥ ਬੁੱਝਾਇਓਨੁ- ਇਕਨਾ. ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਓਨੁ; ਤਿਨਾ ਅਤੁਟ ਭੰਡਾਰ ਦੇਵਾਇਆ॥ ਲੋਕਾਂ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਤਡਾਇਆ ਅੱਡਦੇ ਹਨ- ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਖਾਹਿ, ਤਿਨਾ ਸਫਲੁ ਹੈ; ਅਚੇਤਾ. ਹਥ ਤਡਾਇਆ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਬੇਦ ਵਖਾਣਹਿ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਮਨ ਮੂਰਖ. ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਜਿਨਿ. ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦਿਤਾ, ਤਿਸੁ. ਕਬਹੂੰ ਨ ਚੇਤੈ; ਜੋ ਦੇਂਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ॥ ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ ਗਲਹੁ. ਨ ਕਟੀਐ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਕਿਛੂ ਨ ਸੂਝੈ ਅੰਧੁਲੇ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਮੁ. ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਪੈਨ੍ਹਣਾ- ਸੁਖੁ ਮਾਣਹਿ. ਸੁਖੁ ਪੈਨਣਾ; ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਨਾਉ. ਮਨਹੁ ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਜਿਤੁ. ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸੁ॥

ਅੰਗ ੮੬:- ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਵਡਿਆਈ ਵਡੇ ਪਾਸਿ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ; ਸਿਫਤਿ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਮਨੈ ਮਾਹਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸੁ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਈਐ; ਮਨਮੁਖ ਮੋਹਿ ਵਿਣਾਸੁ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂੰ; ਨਾਨਕੁ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ. ਤੂੰ ਸਭਸੁ ਦਾ; ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਰਾਸਿ॥ ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਪਾਸਹੁ ਮੰਗਦੇ; ਨਿਤ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ, ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਲੈ; ਇਕਨਾ ਦੂਰਿ. ਹੈ ਪਾਸਿ॥ ਨਿਰਜਾਸਿ ਨਿਰਨਾ- ਤੁਧੁ ਬਾਝਹੁ. ਥਾਉ ਕੋ ਨਾਹੀ, ਜਿਸੁ ਪਾਸਹੁ ਮੰਗੀਐ; ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ॥ ਤੁਧੈ ਆਪ ਜੀ - ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਨੋ ਸਾਲਾਹਦੇ; ਦਰਿ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਪਰਗਾਸਿ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਪੰਡਿਤੁ ਪੜਿ ਪੜਿ ਉਚਾ ਕੂਕਦਾ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੁ॥

ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ. ਨ ਚੀਨਈ; ਮਨਿ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ॥ ਜੱਗ-ਤੁ। ਪਰ-ਬੋਧਦਾ- ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਜਗਤੁ ਪਰਬੋਧਦਾ; ਨਾ ਬੂਝੈ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨੀ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ, ਤਿਨੀ ਨਾਉ ਪਾਇਆ; ਬੂਝਹੁ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ, ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਚੂਕੈ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ॥ ਆਪੈ ਨੋ ਆਪੁ ਖਾਇ, ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਰਤੇ. ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਥਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਭਾਵੈ, ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲਘਾਇ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਿਨੈ. ਨ ਪਾਇਓ; ਪੁਛਹੁ ਵੇਦਾ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ; ਜਿਸੁ ਲਏ ਹਰਿ ਲਾਇ॥੧੦॥ ਵਰੀ-ਆਮੁ ਬਹਾਦਰ। ਅਹੰ-ਕਰਣੁ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸੂਰਾ ਵਰੀਆਮੁ; ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ. ਦੁਸਟੁ ਅਹੰਕਰਣੁ ਮਾਰਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ; ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਆਪਿ ਹੋਆ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ; ਸਭੁ ਕੁਲੁ ਨਿਸਤਾਰਿਆ॥ ਸੋਹਨਿ ਸਚਿ ਦੁਆਰਿ; ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿਆ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ- ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰਿ; ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਿਆ॥ ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮੁ; ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵਿਚਾਰਿਆ॥ ਆਪਹੁ ਦੂਜੈ ਲਗਿ; ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ, ਸਭੁ ਦੁਖੁ; ਸੁਖੁ ਵਿਸਾਰਿਆ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ; ਤਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ; ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਮਗੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ. ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ॥ ਗੁਰਮਤੀ. ਜਮੁ ਜੋਹਿ, ਨ ਸਾਕੈ; ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੮੭:- ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਕਰਤਾ; ਜੋ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਨਾਇ ਲਾਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾ ਜੀਵੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਖਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਇਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਦੀਬਾਣ ਸਿਉ; ਸੋ ਸਭਨੀ ਦੀਬਾਣੀ ਮਿਲਿਆ॥ ਜਿਥੈ ਓਹੁ ਜਾਇ, ਤਿਥੈ ਓਹੁ ਸੁਰਖਰੂ; ਉਸ ਕੈ ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ, ਸਭ ਪਾਪੀ ਤਰਿਆ॥ ਓਸੁ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਨਾਮੋ ਪਰਵਰਿਆ॥ ਨਾਉ ਪੂਜੀਐ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ; ਨਾਇ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭ ਹਿਰਿਆ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ, ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ; ਸੇ ਅਸਥਿਰੁ ਜਗਿ ਰਹਿਆ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਆਤਮਾ ਦੇਉ ਪੂਜੀਐ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਆਤਮੇ ਨੋ ਆਤਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋਇ; ਤਾ ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇ॥ ਆਤਮਾ ਅਡੋਲੁ. ਨ ਡੋਲਈ; ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ॥ ਗੁਰ ਵਿਣੁ. ਸਹਜੁ ਨ ਆਵਈ; ਲੋਭੁ ਮੈਲੁ. ਨ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਨ੍ਾਇ- ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਭ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ॥ ਸਚੇ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ; ਮਲੁ ਲਾਗੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਨ੍ਾਇ- ਧੋਤੀ ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰੈ; ਜੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੀ- ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ; ਸਭੁ ਦੁਖੋ ਦੁਖੁ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮੈਲਾ, ਊਜਲੁ ਤਾ ਥੀਐ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਲੋਕੁ ਸਮਝਾਈਐ; ਕਦਹੁ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਰਲਾਇਆ. ਨਾ ਰਲੈ; ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਇ॥ ਲਿਵ ਧਾਤੁ ਦੁਇ ਰਾਹ ਹੈ; ਹੁਕਮੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਕਸਵੱਟੀ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ; ਸਬਦਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਇ॥ ਸੱਥ- ਮਨ ਹੀ ਨਾਲਿ ਝਗੜਾ, ਮਨ ਹੀ ਨਾਲਿ

ਸਥ; ਮਨ ਹੀ ਮੰਝਿ ਸਮਾਇ॥ ਮਨੁ ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਲਹੈ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦ ਭੁੰਚੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਮਨੈ ਪੋਲਾ। ਲੁੱਝਣਾ- ਵਿਣੁ ਮਨੈ. ਜਿ ਹੋਰੀ ਨਾਲਿ ਲੁਝਣਾ; ਜਾਸੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥ ਹਠ ਪੋਲਾ। ਕੁ-ਸੱਤੁ- ਮਨਮੁਖੀ. ਮਨ ਹਠਿ ਹਾਰਿਆ; ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਕਮਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਜਿਣੈ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ; ਮਨਮੁਖਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਇਕ ਸਾਖੀ॥ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ; ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਲੈ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖੀ॥ ਚੱਖੀ- ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਸਰੇਸਟ ਊਤਮ; ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਹਜੇ ਚਾਖੀ॥ ਕਿਰਾਖੀ ਕੱਟੀ- ਤਹ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸੁ, ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ; ਜਿਉ ਸੂਰਜ. ਰੈਣਿ ਕਿਰਾਖੀ॥ ਅ-ਦਿਸਟੁ ਅ-ਗੋਚਰੁ ਅ-ਲਖ ਪੋਲੇ।ਆਖੀਂ- ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਲਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਸੋ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ॥੧੨॥ਸਲੋਕੁ ਮਃ੩॥ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ;ਸੋ ਸਿਰੁ ਲੇਖੈ ਲਾਇ॥

ਅੰਗ ੮੮:- ਰਹ-ਨਿ- ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਕੈ; ਰਹਨਿ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ. ਨ ਸੇਵਿਓ; ਤਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥ ਕਹ-ਣਾ- ਨਾਨਕ. ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ, ਸੋ ਕਰੇ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨੁ ਵੇਕਾਰੀ ਵੇੜਿਆ; ਵੇਕਾਰਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਅਗਿਆਨੀ ਪੂਜਦੇ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਆਤਮ ਦੇਉ ਪੂਜੀਐ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਭਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ; ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਵਣੀ; ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ, ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜਿਤੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਲਹਾਤੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜਿਤੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਤੀ॥ ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਸਾਚੈ ਹਰਿ; ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਤੀ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ. ਨ ਸੇਵਿਓ; ਸਬਦਿ. ਨ ਕੀਤੋ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ. ਨ ਆਇਓ; ਮਿਰਤਕੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਇਆ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਿਉ; ਤਿਨ ਸਚੀ ਸਦਾ ਲਿਵ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੋ ਮੇਲੇ. ਨ ਵਿਛੁੜੈ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ॥੧॥ ਜੁ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੋਲੋ- ਮਃ ੩॥ ਸੋ ਭਗਉਤੀ; ਜੁੋ ਭਗਵੰਤੈ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ; ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ; ਉਤਮੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ; ਭਗਉਤੀ ਕਹਾਏ॥ ਪਾਖੰਡਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਦੇ ਨ ਪਾਏ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ; ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਲਾਏ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਬਾਹਰਿ ਮਲੁ ਧੋਵੈ; ਮਨ ਕੀ ਜੂਠਿ. ਨ ਜਾਏ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ; ਬਾਦੁ ਰਚਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਦੁਖੀਆ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਰਚਾਏ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ

ਚੇਤੈ; ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਮੋਖੁ ਨ ਪਾਏ॥੩॥ ਕੜਿ੍ਨ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ- ਪਉੜੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ; ਸੇ ਕੜਿਨ ਸਵਾਹੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ; ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਹੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ. ਜਮ ਡਰੁ ਨਾਹੀ॥ ਜਿਨ ਕਉ. ਹੋਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰਿ; ਸੇ. ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਰੀ ਪਾਹੀ॥

ਅੰਗ ੮੯:- ਤਿਨ ਐਥੈ ਓਥੈ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਹੀ॥੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਜੋ ਸਿਰੁ. ਸਾਂਈ ਨਾ ਨਿਵੈ; ਸੋ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਡਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਪਿੰਜਰ ਮਹਿ ਬਿਰਹਾ ਨਹੀ; ਸੋ ਪਿੰਜਰੁ ਲੈ ਜਾਰਿ॥੧॥ ਭੁੱਲੀ ਮੁਈ੍ਆਸੁ- ਮਃ ੫॥ ਮੁੰਢਹੁ ਭੁਲੀ ਨਾਨਕਾ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਮੁਈਆਸੁ॥ ਭੋਲੜੈ ਭੁਲੇਖੇ। ਡੂੰਮਿ ਗੰਦੇ ਛੱਪੜ 'ਚ- ਕਸਤੂਰੀ ਕੈ ਭੋਲੜੈ; ਗੰਦੇ ਡੂੰਮਿ ਪਈਆਸੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਧਿਆਈਐ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜੋ ਸਭਨਾ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਜਪੀਐ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜੋ. ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ ਲਏ ਛਡਾਏ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਜਪੀਐ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜੁ. ਮਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ. ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਏ॥ਪੈਰੀਂ- ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਵਡਭਾਗੀ; ਤਿਨ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ. ਸਭਿ ਪੈਰੀ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ. ਸਭਨਾ ਤੇ ਵਡਾ; ਸਭਿ ਨਾਵੈ ਅਗੈ. ਆਣਿ ਨਿਵਾਏ॥੧੫॥ ਕੁ੍ਲੱਖਣੀ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਵੇਸ ਕਰੇ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਲਖਣੀ; ਮਨਿ ਖੋਟੈ ਕੂੜਿਆਰਿ॥ ਪਿਰ ਕੈ ਭਾਣੈ. ਨਾ ਚਲੈ; ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਾਵਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ; ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਿ॥ ਲਿਖਿਆ. ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੀਐ; ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਉਪੇ ਕੰਤ ਕਉ; ਸਬਦੇ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ; ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸੁ੍ਲੱਖਣੀ- ਨਾਨਕ. ਸਾ ਸੁਆਲਿਓ ਸੁਲਖਣੀ; ਜਿ ਰਾਵੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ; ਤਿਸ ਦਾ. ਨ ਦਿਸੈ ਉਰਵਾਰੁ, ਨ ਪਾਰੁ॥ ਡੁੱਬੇ- ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ, ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦੇ; ਡੁਬੇ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ॥ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ; ਭਉਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ॥ ਸਮਾਵ੍ਹਿ- ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹਿ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੨॥ ਮਹੀਅਲਿ ਵਿੱਚ- ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ; ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ॥ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਨਿਆਉ; ਕੂੜਿਆਰ ਸਭ ਮਾਰਿ ਕਢੋਇ॥ ਦੇ੍ਇ ਕੀਓ੍ਇ- ਸਚਿਆਰਾ. ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ; ਹਰਿ. ਧਰਮ ਨਿਆਉ ਕੀਓਇ॥ ਸਭ. ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਹੁ ਉਸਤਤਿ; ਜਿਨਿ ਗਰੀਬ ਅਨਾਥ ਰਾਖਿ ਲੀਓਇ॥ ਜੈਕਾਰੁ ਕੀਓ ਧਰਮੀਆ ਕਾ; ਪਾਪੀ ਕਉ ਡੰਡੁ ਦੀਓਇ॥੧੬॥ ਕੁ੍ਲੱਖਣੀ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੀ ਕਾਮਣੀ; ਕੁਲਖਣੀ ਕੁਨਾਰਿ॥ ਪਿਰੁ ਛੋਡਿਆ ਘਰਿ ਆਪਣਾ; ਪਰ ਪੁਰਖੈ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਚੁੱਕਈ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ.ਕਦੇ ਨ ਚੁਕਈ; ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੂਕਾਰ॥ ਕੁ੍ਸੋਹਣੀ- ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ,ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਸੋਹਣੀ;ਪਰਹਰਿ ਛੋਡੀ ਭਤਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ੩॥ ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ;ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ॥ ਸਦਾ ਰਾਵੇ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ; ਸਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਅਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਸੁੰਦਰੀ; ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੯੦:- ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਮੇਲੀ ਮੇਲਣਹਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਭ ਕਰਹਿ ਉਸਤਤਿ; ਜਿਨਿ ਫਾਥੇ ਕਾਢਿਆ॥ ਹਰਿ ਤੁਧਨੋ ਕਰਹਿ ਸਭ ਨਮਸਕਾਰੁ; ਜਿਨਿ ਪਾਪੈ ਤੇ ਰਾਖਿਆ॥ ਹਰਿ ਨਿਮਾਣਿਆ ਤੂੰ ਮਾਣੁ; ਹਰਿ ਡਾਢੀ ਹੂੰ ਤੂੰ ਡਾਢਿਆ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੀਆ ਸੱਧਿਆ- ਹਰਿ. ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਏ; ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਸਾਧਿਆ॥ਦੇ-ਇ- ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ; ਗਰੀਬ ਅਨਾਥਿਆ॥੧੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ; ਤਿਸੁ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ. ਕੋਇ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ; ਤਿਸੁ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ਵੱਸਿ- ਨਾਨਕ. ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਤਾਰ॥ ਮਾਇਆ ਬੰਦੀ ਖਸਮ ਕੀ; ਤਿਨ ਅਗੈ ਕਮਾਵੈ ਕਾਰ॥ ਪੂਰੈ. ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਛੋਡਿਆ; ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ॥ਬੁੱਝਿਆ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ; ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਤਿਨ ਮਾਰੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ; ਤਿਨੀ ਤਰਿਆ ਭਉਜਲੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਸਭਿ ਅਉਗਣ. ਗੁਣੀ ਮਿਟਾਇਆ; ਗੁਰੁ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਾ ਪਰਤੀਤਿ; ਹਰਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ॥ ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ. ਨਾਹੀ ਕੋਈ; ਜਾਣੁ ਹਰਿ. ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰਦਾ॥ ਅ-ਧਰਮਿ- ਕਾੜਾ ਅੰਦੇਸਾ. ਕਿਉ ਕੀਜੈ; ਜਾ. ਨਾਹੀ ਅਧਰਮਿ ਮਾਰਦਾ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ. ਸਚੁ ਨਿਆਉ; ਪਾਪੀ ਨਰੁ ਹਾਰਦਾ॥ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਭਗਤਹੁ ਕਰਿ ਜੋੜਿ; ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨ ਤਾਰਦਾ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲਿ ਰਹਾ; ਅੰਤਰਿ ਰਖਾ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਸਾਲਾਹੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਸਾਂਈਂ ਜੀ ਦੀ ਸੁਹਾਗਣਿ- ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਮਾਣਸ ਤੇ. ਦੇਵਤੇ ਭਏ; ਧਿਆਇਆ ਨਾਮੁ ਹਰੇ॥ਮਿਲਾਇ-ਅਨੁ- ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਤਰੇ॥ਸਮਾਇ-ਅਨੁ- ਨਾਨਕ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਅਨੁ; ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਵੇਖਾਲੀ-ਅਨੁ- ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇ; ਵਡਿਆਈ ਵੇਖਾਲੀਅਨੁ॥ ਘੱਲੀ-ਅਨੁ- ਆਪਣੀ ਆਪਿ ਕਰੇ

ਅੰਗ ੯੧:- ਪਰਤੀਤਿ; ਆਪੇ ਸੇਵ ਘਾਲੀਅਨੁ॥ ਬਹਾ-ਲਿਅਨੁ- ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਨੋ ਦੇਇ ਅਨੰਦੁ; ਥਿਰੁ ਘਰੀ ਬਹਾਲਿਅਨੁ॥ ਪਾਪੀਆ ਨੋ. ਨ ਦੇਈ ਥਿਰੁ ਰਹਣਿ; ਚੁਣਿ ਨਰਕ ਘੋਰਿ ਚਾਲਿਅਨੁ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਨੋ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ; ਕਰਿ ਅੰਗੁ ਨਿਸਤਾਰਿਅਨੁ ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਕਸਾਇ-ਣਿ, ਣਿ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ। ਕੁ-ਬੁੱਧਿ ਕੁ-ਦਇਆ- ਕੁਬੁਧਿ ਡੂਮਣੀ. ਕੁਦਇਆ ਕਸਾਇਣਿ; ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਘਟ ਚੂਹੜੀ. ਮੁਠੀ ਕ੍ਰੋਧਿ ਚੰਡਾਲਿ॥ ਕਾਰੀ ਕਢੀ ਕਿਆ ਥੀਐ; ਜਾਂ ਚਾਰੇ ਬੈਠੀਆ ਨਾਲਿ॥ ਨ੍ਹਾਵਣ- ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਕਾਰਾਂ; ਨਾਵਣੁ ਨਾਉ ਜਪੇਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਅਗੈ ਊਤਮ ਸੇਈ; ਜਿ ਪਾਪਾਂ ਪੰਦਿ. ਨ ਦੇਹੀ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਕਿਆ ਹੰਸੁ. ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ; ਜਾ

ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਕਾਗਹੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੀਤਾ ਲੋੜੀਐ ਕੰਮੁ; ਸੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਆਖੀਐ॥ਦੇ-ਇ- ਕਾਰਜੁ ਦੇਇ ਸਵਾਰਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਸਾਖੀਐ॥ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਧਾਨੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੀਐ॥ ਭੈ ਭੰਜਨ ਮਿਹਰਵਾਨ; ਦਾਸ ਕੀ ਰਾਖੀਐ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਖੀਐ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ; ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੀਐ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ; ਜਿਨਿ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਓਨਾ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ; ਓਨਾ ਨੋ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕਰੇ ਨਮਸਕਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਖਰਚਿਉ ਖਾਉ॥ ਅਠਾਰਹ ਸਿਧੀ, ਪਿਛੈ ਲਗੀਆ ਫਿਰਨਿ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੈ ਨਿਜ ਥਾਇ॥ ਉਨਮਨਿ ਵਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮਜੀ। ਵੱਜਦੇ- ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਸਦ ਵਜਦੇ; ਉਨਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਤਿਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਢਾਢੀ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਖਸਮ ਕਾ; ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਿ ਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਅੰਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪੂਕਾਰ; ਢਾਢੀ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ॥ ਸੱਦਿ- ਹਰਿ. ਪੁਛਿਆ ਢਾਢੀ ਸਦਿ ਕੈ; ਕਿਤੁ ਅਰਥਿ. ਤੂੰ ਆਇਆ॥ ਨਿਤ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਪੈਨ੍ਹਾਇਆ- ਹਰਿ ਦਾਤੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ; ਨਾਨਕੁ ਪੈਨਾਇਆ॥੨੧॥੧॥ਸੁੱਧੁ- ਸੁਧੁ

੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸਿਰੀਰਾਗੁ॥ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ॥ ਏਕੁ ਸੁਆਨੁ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਣਾ॥ਇਤਨਾ-ਕੁ। ਅਵ-ਧ ਪੋਲੇ- ਜਨਨੀ ਜਾਨਤ. ਸੁਤੁ ਬਡਾ ਹੋਤੁ ਹੈ;ਇਤਨਾਕੁ. ਨ ਜਾਨੈ;ਜਿ ਦਿਨ ਦਿਨ ਅਵਧ ਘਟਤੁ ਹੈ॥ ਹੱਸੈ- ਮੋਰ ਮੋਰ ਕਰਿ.ਅਧਿਕ ਲਾਡੁ ਧਰਿ;ਪੇਖਤ ਹੀ ਜਮਰਾਉ ਹਸੈ॥੧॥ਹੇ ਜੱਗੁ! ਤੈਂ ਐਸਾ ਭਰਮ,ਅਪਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਇਆ ਹੈ,ਜੈਸਾ ਸਬਦ'ਚ ਕਿਹਾ ਹੈ-ਐਸਾ ਤੈਂ ਜਗੁ;ਭਰਮਿ ਲਾਇਆ॥ ਕੈਸੇ ਬੂਝੈ;ਜਬ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਮਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ.ਛੋਡਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸ;ਇਤੁ ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਚਉ ਮਰਣਾ॥

ਅੰਗ ੯੨:- ਰ-ਮਈਆ। ਅਨਤ ਬਿਧਿ ਪੋਲੇ- ਰਮਈਆ ਜਪਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਅਨਤ ਜੀਵਣ ਬਾਣੀ; ਇਨ ਬਿਧਿ. ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਣਾ॥੨॥ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਲਾਗੈ ਭਾਉ॥ ਭਰਮੁ ਭੁਲਾਵਾ; ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਉਪਜੈ ਸਹਜੁ; ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਜਾਗੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ॥੩॥ ਇਤੁ ਸੰਗਤਿ; ਨਾਹੀ ਮਰਣਾ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿ; ਤਾ ਖਸਮੈ ਮਿਲਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਕਾ॥ ਆਗਲ-ੜਾ ਪੋਲਾ।ਗ-ਇਆ- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮਨਿ ਆਗਲੜਾ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਜਰਾ ਮਰਣੁ ਭਉ. ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ॥ ਬਿਗਸ-ਹਿ ਕਮਲ਼ਾ ਜੋਹ-ਹਿ- ਕੁਟੰਬੁ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸਹਿ. ਕਮਲਾ ਜਿਉ; ਪਰ ਘਰਿ ਜੋਹਹਿ. ਕਪਟ ਨਰਾ॥੧॥ ਦੂੜਾ ਧੌਲ਼ਾ ਜਮ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ।ਆਇਓ-ਹਿ- ਦੂੜਾ ਆਇਓਹਿ; ਜਮਹਿ ਤਣਾ॥ ਆਗਲ-ੜੈ-ਮੈ ਸਾਹਮਣੇ- ਤਿਨ ਆਗਲੜੈਮੈ; ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਕੋਈ ਕੋਈ ਸਾਜਣੁ; ਆਇ ਕਹੈ॥ ਬੀਠੁਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ- ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਬੀਠੁਲਾ; ਲੈ ਬਾਹੜੀ ਵਲਾਇ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਰਮਈਆ; ਮੈ ਲੇਹਿ ਛਡਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੈ ਵਿੱਚ- ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ, ਭੋਗ ਰਾਜ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਪੈ, ਅਮਰੁ ਭਇਆ॥ ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ

ਚੇਤਸਿ ਨਾਹੀ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ਆਲਸੀਆ॥੨॥ ਸਸਿ ਪੋਲਾ- ਬਿਖਮ ਘੋਰ ਪੰਥਿ ਚਾਲਣਾ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਰਵਿ ਸਸਿ. ਤਹ ਨ ਪ੍ਰਵੇਸੰ॥ ਗ–ਇਆ- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਤਬ ਬਿਸਰਿ ਗਇਆ; ਜਾਂ ਤਜੀਅਲੇ ਸੰਸਾਰੰ॥੩॥ ਆਜੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਹੈ; ਪੇਖੀਅਲੇ ਧਰਮਰਾਓ॥ ਆਗਲ–ੜੈ–ਮੈ ਸਾਹਮਣੇ- ਤਹ ਕਰ ਦਲ ਕਰਨਿ ਮਹਾ ਬਲੀ; ਤਿਨ ਆਗਲੜੈਮੈ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥੪॥ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤੱਤਾ ਮੁਕਤਾ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ। ਰੱਤੜਾ- ਜੇ ਕੋ. ਮੂੰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੁ ਹੈ; ਤਾ. ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਰਤੜਾ ਨਾਰਾਇਣਾ॥ ਬਦਤਿ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਐ ਜੀ. ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਰਾਮਈਆ॥੫॥੨॥ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ॥ ਅ–ਚਰਜ- ਅਚਰਜ ਏਕੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਪੰਡੀਆ; ਅਬ. ਕਿਛੁ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਗੰ–ਧ੍ਰਬ ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ। ਤ੍ਰਿ–ਭਵਣ - ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧ੍ਰਬ ਜਿਨਿ ਮੋਹੇ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮੇਖੁਲੀ ਲਾਈ॥੧॥ ਰਾਜਾ–ਰਾਮ- ਰਾਜਾਰਾਮ; ਅਨਹਦ ਕਿੰਗੁਰੀ ਬਾਜੈ॥ ਜਾ ਕੀ ਦਿਸਟਿ; ਨਾਦ ਲਿਵ ਲਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਛੰਛੇ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਬੋਲੋ। ਕਲਸ ਪੋਲਾ- ਭਾਠੀ ਗਗਨੁ ਸਿੰਙਿਆ ਅਰੁ ਚੁੰਙਿਆ; ਕਨਕ ਕਲਸ ਇਕੁ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਮਹਿ. ਧਾਰ ਚੁਐ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ; ਰਸ ਮਹਿ ਰਸਨ ਚੁਆਇਆ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਬਨੀ ਬਣੀ- ਏਕ ਜੁ ਬਾਤ. ਅਨੂਪ ਬਨੀ ਹੈ; ਪਵਨ ਪਿਆਲਾ ਸਾਜਿਆ॥ ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਮਹਿ ਏਕੋ ਜੋਗੀ; ਕਹਹੁ ਕਵਨੁ ਹੈ ਰਾਜਾ॥੩॥ ਐਸੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਪੁਰਖੋਤਮ; ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਮੱਤਾ- ਅਉਰ ਦੁਨੀ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੀ; ਮਨੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ ਮਾਤਾ॥੪॥੩॥ ਪਹ–ਰਿਆ- ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀਉ ਕੀ॥ ਪਹਰਿਆ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਣਾ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰੇ ਨਰ. ਗਰਭ ਕੁੰਡਲ ਜਬ ਆਛਤ; ਉਰਧ ਧਿਆਨ ਲਿਵ ਲਾਗਾ॥

ਅੰਗ ੯੩:- ਪਿੰਡਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪੇੜਾ। ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਪਦ ਚਰਨਕਮਲਾਂ 'ਚ। ਮਦਨਾ ਮਸਤ। ਨਾਗਾ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾਗਾ ਸੀ, ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੋਲਾ ਨਾਗਾ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਮਿਰਤਕ ਪਿੰਡਿ ਪਦ ਮਦਨਾ, ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਏਕੁ ਅਗਿਆਨ ਸੁ ਨਾਗਾ॥ ਤੇ ਦਿਨ ਸੰਮਲੁ ਕਸਟ ਮਹਾ ਦੁਖ; ਅਬ ਚਿਤੁ ਅਧਿਕ ਪਸਾਰਿਆ॥ ਗਰਭ ਛੋਡਿ. ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਆਇਆ; ਤਉ ਨਰਹਰਿ. ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿਆ॥੧॥ ਕੁ–ਮੱਤਿ। ਭ੍ਰਮਿ ਨੂੰ ਭਰਿਮ ਨਾ ਬੋਲੋ ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਹਿਗਾ ਮੂੜਿਆ; ਤੂੰ. ਕਵਨ ਕੁਮਤਿ ਭ੍ਰਮਿ ਲਾਗਾ॥ ਅਨ–ਰਾੱਧਾ ਅਨਰਿੱਧ ਕੋਰੜੂ- ਚੇਤਿ ਰਾਮੁ. ਨਾਹੀ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿਗਾ; ਜਨੁ ਬਿਚਰੈ ਅਨਰਾਧਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਲ ਬਿਨੋਦ ਚਿੰਦ ਰਸ ਲਾਗਾ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪੈ॥ ਮਿਸੁ ਬਿਖੁ ਪੋਲੇ। ਚੱਖੀ- ਰਸੁ ਮਿਸੁ ਮੇਧੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖੁ ਚਾਖੀ; ਤਉ ਪੰਚ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਸੁ–ਕ੍ਰਿਤ- ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਛੋਡਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮਤਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਨ ਅਰਾਧਿਆ॥ ਉੱਛਲਿਆ- ਉਛਲਿਆ ਕਾਮੁ. ਕਾਲ ਮਤਿ ਲਾਗੀ; ਤਉ ਆਨਿ ਸਕਤਿ. ਗਲਿ ਬਾਂਧਿਆ॥੨॥ ਅਪ–ਸਰੁ- ਤਰੁਣ ਤੇਜੁ. ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਮੁਖੁ ਜੋਹਹਿ; ਸਰੁ ਅਪਸਰੁ. ਨ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਉਨਮਤ ਕਮਲ਼ਾ- ਉਨਮਤ ਕਾਮਿ. ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਭੂਲੈ; ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ. ਨ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਦੇਖਿ. ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਰਬਿਆ; ਰਾਮੁ. ਰਿਦੈ ਤੇ ਖੋਇਆ॥ ਭਗ ਪੋਲਾ- ਅਵਰ ਮਰਤ. ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਤੋਲੇ; ਤਉ ਭਗ ਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਵਿਗੋਇਆ॥੩॥ ਧਉਲੇ ਸਪਤ ਪੋਲੇ- ਪੁੰਡਰ ਕੇਸ ਕੁਸਮ ਤੇ ਧਉਲੇ; ਸਪਤ ਪਾਤਾਲ ਕੀ

ਬਾਣੀ॥ ਲੋਚਨ ਸ੍ਰਮਹਿ. ਬੁਧਿ ਬਲ ਨਾਠੀ; ਤਾ ਕਾਮੁ ਪਵਸਿ ਮਾਧਾਣੀ॥ ਤਾ ਤੇ ਬਿਖੈ ਭਈ ਮਤਿ ਪਾਵਸਿ; ਕਾਇਆ ਕਮਲੁ ਕੁਮਲਾਣਾ॥ ਅਵ-ਗਤਿ- ਅਵਗਤਿ ਬਾਨਿ ਛੋਡਿ. ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲਿ; ਤਉ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਣਾ॥੪॥ ਨਿਕੁ-ਟੀ ਪੋਲਾ। ਬੂੱਝੈ- ਨਿਕੁਟੀ ਦੇਹ ਦੇਖਿ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ; ਮਾਨ ਕਰਤ. ਨਹੀ ਬੂਝੈ॥ ਲਾਲਚੁ ਕਰੈ. ਜੀਵਨਪਦ ਕਾਰਨ; ਲੋਚਨ. ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ॥ ਥੱਾਕਾ- ਥਾਕਾ ਤੇਜੁ. ਉਡਿਆ ਮਨੁ ਪੰਖੀ; ਘਰਿ ਆਂਗਨਿ. ਨ ਸੁਖਾਈ॥ ਬੇਣੀ ਕਹੈ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਭਗਤਹੁ; ਮਰਨ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨਿ ਪਾਈ॥੫॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ॥ ਤੋਹੀ ਮੋਹੀ. ਮੋਹੀ ਤੋਹੀ; ਅੰਤਰੁ ਕੈਸਾ॥ ਪੋਲਾ ਕਟਿ-ਕ ਕੜਾ- ਕਨਕ ਕਟਿਕ; ਜਲ ਤਰੰਗ ਜੈਸਾ॥੧॥ ਜਉ ਪੈ ਹਮ. ਨ ਪਾਪ ਕਰੰਤਾ; ਅਹੇ ਅਨੰਤਾ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ; ਕੈਸੇ ਹੁੰਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ੍ ਜੁ ਨਾਇਕ ਆਛਹੁ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੇ. ਜਨੁ ਜਾਨੀਜੈ; ਜਨ ਤੇ ਸੁਆਮੀ॥੨॥ ਸਰੀਰੁ ਆਰਾਧੈ; ਮੋਕਉ ਬੀਚਾਰੁ ਦੇਹੂ॥ ਪੋਲਾ ਦਲ ਸਮੂਹ 'ਚ। ਪੋਲਾ ਸਮ ਵਿਆਪਕ- ਰਵਿਦਾਸ ਸਮ ਦਲ; ਸਮਝਾਵੈ ਕੋਊ॥੩॥

ਅੰਗ ੯੪:- ਘਰੁ ੧ ਨੂੰ ਘਰੁ ਪਹਿਲਾ- ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ਮਹਲਾ ੪

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਮੈ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ਚੱਲੈ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਧਿ ਪਾਈ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮਤਿ ਚਲੈ ਜੀਉ॥੧॥ ਬੰਨ੍ਹਿ ਪੱਲੈ- ਮੈ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਖਰਚੁ; ਲਇਆ ਬੰਨਿ ਪਲੈ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਣ ਸਖਾਈ; ਸਦਾ ਨਾਲਿ ਚਲੈ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਿਹਚਲੁ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਲੈ ਜੀਉ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਾਇਆ॥ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਜੀਵਾਇਆ॥ ਹਉ ਰਹਿ. ਨ ਸਕਾ, ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ; ਮੈ. ਨੀਰੁ ਵਹੇ ਵਹਿ ਚਲੈ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਤ੍ਰੁ; ਮੇਰਾ ਬਾਲ ਸਖਾਈ॥ ਹਉ ਰਹਿ. ਨ ਸਕਾ; ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ. ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਲੈ ਜੀਉ॥੪॥੧॥ ਮਧੁ-ਸੂਦਨ- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਧੁਸੂਦਨ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨਾ॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ॥ ਦੱਸੈ- ਕੋਈ ਸਜਣੁ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗੀ; ਮੈ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦਸੈ ਜੀਉ॥੧॥ ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਜੀ; ਭਾਲਿ ਭਾਲਾਈ॥ ਕਿਉ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਮਿਲੈ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਵਸੈ ਪੋਲਾ- ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ. ਖੋਜੁ ਦਸਾਈ; ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਸੈ ਜੀਉ॥੨॥ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਖਵਾਲਾ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਦੀਨ; ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਵਿ-ਗੱਸੈ- ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ. ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਗੁਰ ਜਲ ਮਿਲਿ. ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ ਜੀਉ॥੩॥ ਮੈ. ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੇਖੇ; ਨੀਦ. ਨ ਆਵੈ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨਿ ਵੇਦਨ; ਗੁਰ ਬਿਰਹੁ ਲਗਾਵੈ॥ ਰ-ਹੱਸੈ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆ ਕਰਹੁ. ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹਸੈ ਜੀਉ॥੪॥੨॥

ਅੰਗ ੯੫:- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ਪੜ੍ਹੀਐ- ਹਰਿ ਗੁਣ ਪੜੀਐ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੁਣੀਐ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਕਥਾ ਨਿਤ ਸੁਣੀਐ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ; ਜਗੁ ਭਉਜਲੁ ਦੁਤਰੁ. ਤਰੀਐ ਜੀਉ॥੧॥ ਆਉ ਸਖੀ; ਹਰਿ ਮੇਲੁ ਕਰੇਹਾ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ

ਕਾ; ਮੈ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ॥ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਖਾ. ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਈ; ਮੈ ਦਸੇ. ਹਰਿ ਨਰਹਰੀਐ ਜੀਉ॥੨॥ ਮੇਰੀ ਬੇਦਨ; ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਾਣੈ॥ ਹਉ ਰਹਿ. ਨ ਸਕਾ; ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਵਖਾਣੇ॥ ਉ-ਧਰੀਐ- ਮੈ. ਅਉਖਧੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਜੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਮੈ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਉਧਰੀਐ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦੀਨ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੂੰਦ; ਮੁਖਿ ਪਾਈ॥ ਹਰਿ ਜਲਨਿਧਿ. ਹਮ ਜਲ ਕੇ ਮੀਨੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਰੀਐ ਜੀਉ॥੪॥੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ; ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਦੱਸਹੁ ਭੁੱਖ- ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਸਹੁ; ਮੈ ਭੁਖ ਲਗਾਈ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ ਭੀਜੈ- ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ. ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤੇ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ, ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਜੀਉ॥੧॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਿ; ਬੋਲੀ ਹਰਿ ਬਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਪੀਜੈ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ਜੀਉ॥੨॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਹਰਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਹਿ॥ਚੋਟਾਂ- ਭਾਗਹੀਨ ਭ੍ਰਮਿ; ਚੋਟਾ ਖਾਵਹਿ॥ ਲੱਭੈ ਭਰੀਜੈ- ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਲਭੈ; ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ. ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ਜੀਉ॥੩॥ ਮੈ ਆਇ ਮਿਲਹੁ; ਜਗਜੀਵਨ ਪਿਆਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਦਇਆ ਮਨਿ ਧਾਰੇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ. ਮਨਿ ਭਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਜੀਉ॥੪॥੪॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਮਨੁ. ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆਇਆ॥ ਟੁਲਿ ਟੁਲਿ ਪੋਲੇ। ਪਉਂਦਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ, ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀ; ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਟੁਲਿ ਟੁਲਿ ਪਉਦਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ; ਮੈ ਗਲਿ ਮੇਲਾਈਐ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ; ਮੈ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈਐ॥ ਦੇਵਾਂ ਚਉਂਦਾ- ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ. ਮਨੁ ਦੇਵਾ; ਜੋ. ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੁਖਿ ਚਉਦਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਪਉਂਦਾ- ਭਾਗਹੀਨ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ; ਮਨਮੁਖੁ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਨਿਤਿ ਪਉਦਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਆਪਿ ਦਇਆਲਿ; ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ॥ ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ; ਸਭ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਹੱਟ। ਪਟਣ ਪੋਲਾ। ਸਉੱਦਾ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲੌਣੀ- ਨਾਨਕ. ਹਟ ਪਟਣ ਵਿਚਿ ਕਾਂਇਆ; ਹਰਿ ਲੈਂਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਉਦਾ ਜੀਉ॥੪॥੫॥ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ਹਉ. ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ;ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ-ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ;ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕੀਚੈ ਜੀਉ॥੧॥ਜੱਾਤਾ-ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਜਨ;ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ॥ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਜਨ;ਹਰਿ ਕੀ ਬਾਤਾ॥ਪਾਵ ਮਲੋਵਾ.ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ;ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ.ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਚੈ ਜੀਉ॥੨॥

ਅੰਗ ੯੬:- ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤੈ; ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੋਲੀ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੀਚੈ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਈਐ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਆਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣੀ. ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਪਰੀਚੈ ਜੀਉ॥੪॥੬॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ; ਤੁਸੀ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੀਆ॥ ਦੱਸੇ- ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦਸੇ; ਤਿਸ ਕੈ ਹਉ ਵਾਰੀਆ॥ ਲੱਧਾ- ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਸਜਣੁ; ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ

ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਾਈਆ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਤਹ ਸੁਆਮੀ॥ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ; ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਸਦ ਵਾਰਿਆ ਜੀਉ॥੨॥ ਏਕੋ ਪਵਣੁ ਮਾਟੀ ਸਭ ਏਕਾ; ਸਭ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈਆ॥ ਸਭ ਇਕਾ ਜੋਤਿ. ਵਰਤੈ ਭਿਨਿ ਭਿਨਿ; ਨ ਰਲਈ. ਕਿਸੈ ਦੀ ਰਲਾਈਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਇਕੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ; ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਤਾਇਆ ਜੀਉ॥੩॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੈ ਮਨਿ; ਪਿਆਰੀ ਭਾਣੀ ॥ ਪਰ-ਉਪਕਾਰੀਆ- ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ. ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਉਪਕਾਰੀਆ ਜੀਉ॥੪॥੭॥ ਸਤ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ॥ ਤਾਂਈਂ- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੋਚੈ; ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤਾਈ॥ ਬਿਲਪ ਕਰੇ; ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ॥ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ॥੧॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ; ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜੀਉ; ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ॥ ਸਾਰਿੰਗ-ਪਾਣੀ- ਚਿਰੁ ਹੋਆ; ਦੇਖੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਦੇਸੁ. ਜਹਾ ਤੂੰ ਵਸਿਆ; ਮੇਰੇ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ॥੨॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ; ਗੁਰ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਇਕ ਘੜੀ.ਨ ਮਿਲਤੇ;ਤਾ ਕਲਿਜੁਗੁ ਹੋਤਾ॥ਹੁਣਿ ਕਦਿ ਮਿਲੀਐ;ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਧੁ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਅੰਗ ੯੭:- ਮੋਹਿ ਰੈਣਿ. ਨ ਵਿਹਾਵੈ, ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ; ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ. ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ; ਤਿਸੁ ਸਚੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਾਗੁ ਹੋਆ; ਗੁਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਘਰ ਮਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਸੇਵ ਕਰੀ. ਪਲੁ ਚਸਾ, ਨ ਵਿਛੁੜਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ॥੪॥ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ॥ਰਹਾਉ॥੧॥੮॥ ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ; ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਸਮਾਲੀ॥ ਸੋ ਕੰਮੁ ਸੁਹੇਲਾ; ਜੋ ਤੇਰੀ ਘਾਲੀ॥ ਵੁੱਠਾ- ਸੋ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ, ਜਿਤੁ ਰਿਦੈ ਤੂੰ ਵੁਠਾ; ਸਭਨਾ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ਜੀਉ॥੧॥ਸਾਂਝਾ- ਤੂੰ ਸਾਝਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਬਾਪੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਤੇਰੈ; ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ. ਸੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵੈ; ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਭੁ ਕੋ; ਆਸੈ ਤੇਰੀ ਬੈਠਾ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਤੂੰਹੈ ਵੁਠਾ॥ ਸਭੇ ਸਾਝੀਵਾਲ ਸਦਾਇਨਿ; ਤੂੰ. ਕਿਸੈ ਨ ਦਿਸਹਿ ਬਾਹਰਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਕਰਾਇ-ਹਿ- ਤੂੰ ਆਪੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਹਿ॥ ਭਵਾਇ-ਹਿ- ਤੂੰ ਆਪੇ; ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮਿ ਭਵਾਇਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ. ਤੇਰੈ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਦਸਾਹਰਾ ਜੀਉ॥੪॥੨॥੯॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ; ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਸਬਦਿ ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਸਦ ਕੇਲਾ॥ ਸਹਜ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ; ਆਸਣੁ ਊਚ ਸਵਾਰਿਆ ਜੀਉ॥੧॥ਗ੍ਰਿਹ- ਫਿਰਿ ਘਿਰਿ; ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਆਇਆ॥ ਜੋ ਲੋੜੀਦਾ; ਸੋਈ ਪਾਇਆ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੰਤਹੁ; ਗੁਰਿ. ਅਨਭਉ ਪੁਰਖੁ ਦਿਖਾਰਿਆ ਜੀਉ॥੨॥ ਆਪੇ ਰਾਜਨੁ; ਆਪੇ ਲੋਗਾ॥ ਆਪਿ ਨਿਰਬਾਣੀ; ਆਪੇ ਭੋਗਾ॥ ਆਪੇ ਤਖਤਿ ਬਹੈ ਸਚੁ ਨਿਆਈ; ਸਭ ਚੂਕੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜੀਉ॥੩॥ ਜੇਹਾ ਡਿਠਾ; ਮੈ ਤੇਹੋ ਕਹਿਆ॥ ਤਿਸੁ ਰਸੁ ਆਇਆ; ਜਿਨਿ ਭੇਦੁ ਲਹਿਆ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਸੁਖੁ

ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਇਕੁ ਪਸਾਰਿਆ ਜੀਉ॥੪॥੩॥੧੦॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਤੁ ਘਰਿ; ਪਿਰਿ ਸੋਹਾਗੁ ਬਣਾਇਆ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ; ਸਖੀਏ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ॥ ਅਨ–ਦ,ਤਿਤੈ ਪੋਲੇ- ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ. ਤਿਤੈ ਘਰਿ ਸੋਹਹਿ; ਜੋ ਧਨ ਕੰਤਿ ਸਿਗਾਰੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਾ ਗੁਣਵੰਤੀ; ਸਾ ਵਡਭਾਗਣਿ॥ ਪੁਤ੍ਰਵੰਤੀ; ਸੀਲਵੰਤਿ ਸੋਹਾਗਣਿ॥ ਬਿ–ਚੱਖਣਿ- ਰੂਪਵੰਤਿ ਸਾ ਸੁਘੜਿ ਬਿਚਖਣਿ; ਜੋ ਧਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਾਂਈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹਨ- ਅਚਾਰਵੰਤਿ; ਸਾਈ ਪਰਧਾਨੇ॥ ਸਭ ਸਿੰਗਾਰ ਬਣੇ; ਤਿਸੁ ਗਿਆਨੇ॥ ਸਭਰਾਈ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਸਹਿਤ- ਸਾ ਕੁਲਵੰਤੀ, ਸਾ ਸਭਰਾਈ; ਜੋ. ਪਿਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਸਵਾਰੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਮਹਿਮਾ ਤਿਸ ਕੀ; ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ॥ ਜੋ ਪਿਰਿ ਮੇਲਿ ਲਈ; ਅੰਗਿ ਲਾਏ॥ ਥਿਰੁ ਸੁਹਾਗੁ ਵਰੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਧਾਰੀ ਜੀਉ॥੪॥੪॥੧੧॥

ਅੰਗ ੯੮:- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ; ਦਰਸਨ ਚਾਹੇ॥ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ- ਭਾਤਿ ਭਾਤਿ; ਬਨ ਬਨ ਅਵਗਾਹੇ॥ ਨਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰਾ; ਕੋਈ ਹੈ ਜੀਉ. ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਜੀਉ॥੧॥ ਬਿਚ–ਰਤ ਪੋਲਾ- ਖਟੁ ਸਾਸਤ; ਬਿਚਰਤ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨਾ॥ ਪੂਜਾ ਤਿਲਕੁ; ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨਾ॥ ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਆਸਨ ਚਉਰਾਸੀਹ; ਇਨ ਮਹਿ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜੀਉ॥੨॥ ਤੱਪਾ- ਅਨਿਕ ਬਰਖ; ਕੀਏ ਜਪ ਤਾਪਾ॥ ਭਰਮੱਤਾ- ਗਵਨੁ ਕੀਆ; ਧਰਤੀ ਭਰਮਾਤਾ॥ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਿਰਦੈ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜੋਗੀ; ਬਹੁੜਿ ਬਹੁੜਿ. ਉਠਿ ਧਾਵੈ ਜੀਉ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੋਹਿ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਧੀਰਜੁ ਪਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਸਿਆ ਘਟ ਭੀਤਰਿ; ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ ਜੀਉ॥੪॥੫॥੧੨॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵਾ॥ਅ–ਗਮ ਅ–ਲਖ ਪੋਲੇ-ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਤੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਨਿਸਤਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਗੀ; ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਭਾਂਤੀ- ਦਇਆਲ ਦਮੋਦਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ ਨ ਭਾਤੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਨਿਰਹਾਰੀ ਕੇਸਵ ਨਿਰਵੈਰਾ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਾ; ਜਾ ਕੇ ਪੂਜਹਿ ਪੈਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਇਕਾਤੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨ; ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਵਡ ਸਮਰਥੁ; ਸਦਾ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਤਿਤੁ ਤਰੀਐ; ਗਤਿ ਨਾਨਕ. ਵਿਰਲੀ ਜਾਤੀ ਜੀਉ॥੪॥੬॥੧੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਹਿਆ ਕਰਣਾ; ਦਿਤਾ ਲੈਣਾ॥ ਗਰੀਬਾ ਅਨਾਥਾ; ਤੇਰਾ ਮਾਣਾ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੂੰਹੈ. ਤੂੰਹੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਉੱਝੜ- ਭਾਣੈ ਉਝੜ; ਭਾਣੈ ਰਾਹਾ॥ ਭਾਣੈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਾਹਾ॥ ਭਾਣੈ. ਭਰਮਿ ਭਵੈ ਬਹੁ ਜੂਨੀ; ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸੈ ਰਜਾਈ ਜੀਉ॥੨॥ ਨਾ ਕੋ ਮੂਰਖੁ; ਨਾ ਕੋ ਸਿਆਣਾ॥ ਵਰਤੈ ਸਭ ਕਿਛੁ; ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ॥ ਅ–ਗਮ ਪੋਲਾ- ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਬੇਅੰਤ ਅਥਾਹਾ; ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ. ਜੀਉ॥੩॥ ਖਾਕੁ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਦੇਹੁ ਪਿਆਰੇ॥ ਆਇ ਪਇਆ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਦੁਆਰੈ॥ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ. ਮਨੁ ਆਘਾਵੈ; ਨਾਨਕ. ਮਿਲਣੁ ਸੁਭਾਈ ਜੀਉ॥੪॥੭॥੧੪॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁਖੁ ਤਦੇ; ਜਾ

ਵਿਸਰਿ ਜਾਵੈ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਭੁਖ ਵਿਆਪੈ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਧਾਵੈ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ; ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਮਰੱਥਾ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਵਡ

ਅੰਗ ੯੯:- ਸਮਰਥਾ॥ ਲੱਥਾ- ਜੀਇ ਸਮਾਲੀ; ਤਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਲਥਾ॥ ਚਿੰਤਾ ਰੋਗੁ ਗਈ ਹਉ ਪੀੜਾ; ਆਪਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਬਾਰਿਕ ਵਾਂਗੀ; ਹਉ. ਸਭ ਕਿਛੁ ਮੰਗਾ॥ ਦੇਂਦੇ- ਦੇਦੇ. ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਾ॥ ਪੈਰੀ ਪੈ ਪੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਈ; ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੋਪਾਲਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ॥ ਜਿਨਿ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ; ਸਗਲੇ ਮੇਰੇ॥ ਰਸੱਾਲਾ- ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਦੇ. ਨਿਰਮਲ ਕੀਏ; ਨਾਨਕ. ਰੰਗਿ ਰਸਾਲਾ ਜੀਉ॥੪॥੮॥੧੫॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲਾਲ ਗੋਪਾਲ; ਦਇਆਲ ਰੰਗੀਲੇ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ; ਬੇਅੰਤ ਗੋਵਿੰਦੇ॥ ਊਚ ਅਥਾਹ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ; ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਜੀਉ॥੧॥ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਨਿਧਾਨ ਅਮੋਲੇ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰ; ਅਥਾਹ ਅਤੋਲੇ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੰਭੌਂ; ਮਨ ਸਿਮਰਤ ਠੰਢਾ ਥੀਵਾਂ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਦਾ ਸੰਗੀ; ਹਰਿ ਰੰਗ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਊਚ ਨੀਚ; ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਣੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ਜੀਉ॥੩॥ ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਪਿਆਰੇ; ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ॥ ਸੁਮੱਤਿ- ਏਹ ਸੁਮਤਿ; ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਧਰ ਤੂੰਹੈ ਠਾਕੁਰ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਪਾਰਿ ਪਰੀਵਾਂ ਜੀਉ॥੪॥੯॥੧੬॥ ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ; ਜਿਤੁ ਮੈ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ॥ ਸਫਲੁ ਦਰਸਨੁ; ਨੇਤ੍ਰ ਪੇਖਤ ਤਰਿਆ॥ ਧੰਨੁ ਮੂਰਤ ਚਸੇ ਪਲ ਘੜੀਆ; ਧੰਨਿ ਸੁ ਓਇ ਸੰਜੋਗਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਉਦਮੁ ਕਰਤ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ॥ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ; ਭ੍ਰਮੁ ਸਗਲਾ ਖੋਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ; ਮਿਟਿ ਗਏ ਸਗਲੇ ਰੋਗਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾਹਰਿ- ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਕਥੀ; ਤੈ ਆਪਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ. ਸਭੁ ਏਕੋ ਏਕੋਂ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ ਹੋਇਗਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ; ਗੁਰ ਤੇ ਪੀਆ॥ ਹਰਿ ਪੈਨਣੁ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਥੀਆ॥ ਨਾਮਿ ਰੰਗ ਨਾਮਿ ਚੋਜ ਤਮਾਸੇ; ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਕੀਨੇ ਭੋਗਾ ਜੀਉ॥੪॥੧੦॥੧੭॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲ ਸੰਤਨ ਪਹਿ; ਵਸਤੁ ਇਕ ਮਾਂਗਉ॥ ਕਰਉ ਬਿਨੰਤੀ; ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ॥ ਲੱਖ- ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਈ ਲਖ ਵਰੀਆ; ਦੇਹੁ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਤੁਮ ਦਾਤੇ; ਤੁਮ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ॥ ਸਮਰੱਥ- ਤੁਮ ਸਮਰਥ; ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤੇ॥ ਸਭ ਕੋ ਤੁਮ ਹੀ ਤੇ ਵਰਸਾਵੈ; ਅਉਸਰੁ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰਾ ਪੂਰਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਦਰਸਨਿ ਤੇਰੈ; ਭਵਨ ਪੁਨੀਤਾ॥ ਬਿਖਮੁ ਕਠਨ। ਗੜ੍ਹ- ਆਤਮ ਗੜੁ ਬਿਖਮੁ; ਤਿਨਾ ਹੀ ਜੀਤਾ॥ ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਤੁਮ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਰਾ ਜੀਉ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੦੦:- ਰੇਨੁ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਮੇਰੈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ॥ ਦੁਰਮੱਤਿ ਕੁਬੁੱਧਿ- ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਨਸੀ; ਕੁਬੁਧਿ ਅਭਾਗੀ॥ ਸਚ ਘਰਿ ਬੈਸਿ ਰਹੇ. ਗੁਣ ਗਾਏ; ਨਾਨਕ. ਬਿਨਸੇ ਕੂਰਾ ਜੀਉ॥੪॥੧੧॥੧੮॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ; ਏਵਡ ਦਾਤੇ॥ ਰੱਤੇ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਭਗਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ; ਏਹੁ ਦਾਨੁ ਮੋਹਿ ਕਰਣਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਮਾਟੀ ਅੰਧੀ;

ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਈ॥ ਜਾਈ ਜਗ੍ਹਾ- ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ; ਭਲੀਆ ਜਾਈ॥ ਅਨ੍ਹਦ ਪੋਲਾ- ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਚੋਜ ਤਮਾਸੇ; ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਣਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੈਣਾ॥ ਛੱਤੀਹ- ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ; ਭੋਜਨੁ ਖਾਣਾ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਸੀਤਲੁ ਪਵਣਾ; ਸਹਜ ਕੇਲ ਰੰਗ ਕਰਣਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਾ ਬੁਧਿ ਦੀਜੈ; ਜਿਤੁ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਸਾ ਮਤਿ ਦੀਜੈ; ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ॥ ਸਾਸ ਸਾਸ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਓਟ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਚਰਣਾ ਜੀਉ॥੪॥੧੨॥੧੯॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹਣੁ; ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਈ॥ ਸੋ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਈ॥ ਸੋਈ ਜਪੁ. ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਭਾਵੈ; ਭਾਣੈ ਪੂਰ ਗਿਆਨਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ; ਸੋਈ ਗਾਵੈ॥ ਜੋ ਸਾਹਿਬ; ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥ ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕਾ. ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ; ਸੰਤ ਸਾਹਿਬ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ਜੀਉ॥੨॥ਕਰ੍ਹਿ- ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਸੰਤ ਖੇਲਹਿ; ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਅਪੁਨੇ ਸੰਤ ਤੁਧੁ ਖਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਤੂ ਸੰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਉਨ ਸੰਤਨ ਕੈ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕੁਰਬਾਨੇ॥ ਜਿਨ ਤੂੰ ਜਾਤਾ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਮਨਿ ਭਾਨੇ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਰਸ ਨਾਨਕ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨਾ ਜੀਉ॥੪॥੧੩॥ ੨੦॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਲਨਿਧਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ- ਤੂੰ ਜਲਨਿਧਿ; ਹਮ ਮੀਨ ਤੁਮਾਰੇ॥ਚਾਤ੍ਰਿਕ, ਪੋਲਾ ਤਿਖਹਾਰੇ ਤਿਹਾਏ ਚਾਹਵਾਨ- ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਬੂੰਦ; ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤਿਖਹਾਰੇ॥ ਤੁਮਰੀ ਆਸ ਪਿਆਸਾ ਤੁਮਰੀ; ਤੁਮ ਹੀ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ; ਪੀ ਖੀਰੁ. ਅਘਾਵੈ॥ ਜਿਉ ਨਿਰਧਨੁ; ਧਨੁ ਦੇਖਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ. ਜਲੁ ਪੀਵਤ ਠੰਢਾ; ਤਿਉ ਹਰਿ ਸੰਗਿ. ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਿਉ ਅੰਧਿਆਰੈ; ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਭਰਤਾ ਚਿਤਵਤ; ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਜਿਉ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ; ਤਿਉ ਹਰਿ ਰੰਗਿ, ਮਨੁ ਰੰਗੀਨਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਸੰਤਨ ਮੋਕਉ; ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ॥ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਗਿਝਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਹਮਰਾ. ਹਮ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸੇ; ਨਾਨਕ. ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸਚੁ ਦੀਨਾ ਜੀਉ॥੪॥੧੪॥੨੧॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਨਿਰਮਲੀਆ॥ ਸੁਖਦਾਈ; ਦੂਖ ਬਿਡਾਰਨ ਹਰੀਆ॥ ਚੱਖਿ ਛਕ ਕੇ- ਅਵਰਿ ਸਾਦ ਚਖਿ. ਸਗਲੇ ਦੇਖੇ; ਮਨ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਸਭ ਤੇ ਮੀਠਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੦੧:- ਜੋ ਜੋ ਪੀਵੈ; ਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ ਅਮਰੁ ਹੋਵੈ; ਜੋ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਜਿਸੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ. ਮਨਿ ਵੂਠਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨਾ॥ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਪਾਇਆ; ਸੋ ਨਾਹਿ ਡੁਲਾਨਾ॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੀਠਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਇਕਸੁ ਇੱਕ ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ ਧੰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਰਮਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸੱਚੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹਸਤ ਕਮਲਾਂ 'ਚ, ਹਰਿ ਜੀ ਆਇ ਭਾਵ ਸਾਖਿਆਤ ਹੋਏ। ਬਹੁ੍ਤੇਰੇ- ਹਰਿ. ਇਕਸੁ ਹਥਿ ਆਇਆ; ਵਰਸਾਣੇ ਬਹੁਤੇਰੇ॥ ਤਿਸੁ ਲਗਿ; ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਘਣੇਰੇ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਵਿਰਲੀ ਡੀਠਾ ਜੀਉ॥੪॥੧੫॥੨੨॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਰਿਧਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੈ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੈ॥ ਲਾਖ ਕੋਟ ਖੁਸੀਆ ਰੰਗ ਰਾਵੈ; ਜੋ. ਗੁਰ ਲਾਗਾ ਪਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ; ਭਏ

ਪੁਨੀਤਾ॥ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ; ਭਾਈ ਮੀਤਾ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨਾ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਸਚੁ ਧਿਆਈ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਖੋਜਹਿ; ਸਰਬ ਉਪਾਏ॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਦਰਸਨੁ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ॥ ਊਚ ਅਪਾਰ ਅਗੋਚਰ ਥਾਨਾ; ਓਹੁ ਮਹਲੁ. ਗੁਰੂ ਦੇਖਾਈ ਜੀਉ॥੩॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ॥ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ; ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਵਸੇਰਾ॥ ਗੁਰਿ. ਬੰਧਨ ਤਿਨ ਕੇ ਸਗਲੇ ਕਾਟੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਜੀਉ॥੪॥੧੬॥੨੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਉ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆ ਤੇ; ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਉ॥ ਅ-ਵਰਦਾ ਉਮਰ- ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ; ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ. ਸਗਲ ਅਵਰਦਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ; ਮੋਕਉ ਸਾਧੂ ਦੀਆ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੇ; ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ॥ ਅਨ-ਦੁ ਪੋਲਾ- ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਨਿਕਸੀ ਸਭ ਪੀਰਾ; ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਦਰਦਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਾ ਅੰਗੁ; ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ॥ ਸੋ ਮੁਕਤਾ; ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸਤਿ ਕਰੇ. ਜਿਨਿ ਗੁਰੂ ਪਛਾਤਾ; ਸੋ. ਕਾਹੇ ਕਉ ਡਰਦਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਜਬ ਤੇ; ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਭੇਟਤ; ਹਉ ਗਈ ਬਲਾਏ॥ ਪੜਦਾ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਢਾਕਿ ਲੀਆ. ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਜੀਉ॥੪॥੧੭॥੨੪॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਸੇਵਕ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ; ਸੇਵਕ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਸਉ ਸੇਵਕ ਕੈ; ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਕਾ ਆਹਰੁ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਿਲਕ ਫਾਹੀ- ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ; ਪ੍ਰਭਿ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ॥ ਹੁਕਮੁ ਸਾਹਿਬ ਕਾ; ਸੇਵਕ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਸੋਈ ਕਮਾਵੈ. ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ; ਸੇਵਕੁ. ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਮਾਹਰੁ ਜੀਉ॥੨॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਨਹਿ॥

ਅੰਗ ੧੦੨:- ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ; ਹਰਿ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ. ਸੋ ਸੇਵਕ ਕਾ; ਸੇਵਕੁ. ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਸੰਗਿ ਜਾਹਰੁ ਜੀਉ॥੩॥ਪਹਿ-ਰਾਇਆ- ਅਪੁਨੈ ਠਾਕੁਰਿ; ਜੋ ਪਹਿਰਾਇਆ॥ ਬਹੁਰਿ; ਨ ਲੇਖਾ ਪੁਛਿ ਬੁਲਾਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੈ. ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਾਣੀ;

ਸੋ ਗਹਿਰ ਗਭੀਰਾ ਗਉਹਰੁ ਜੀਉ॥੪॥੧੮॥੨੫॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਘਰ ਮਹਿ; ਬਾਹਰਿ ਨਾਹੀ॥ ਬਾਹਰਿ ਟੋਲੈ; ਸੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਹੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਅੰਤਰਿ ਪਾਇਆ; ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੁਹੇਲਾ ਜੀਉ॥੧॥

ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਵਰਸੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ॥ ਮਨੁ ਪੀਵੈ; ਸੁਨਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਅਨ-ਦ ਪੋਲਾ।ਕੇੱਲਾ- ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇਲਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ; ਵਿਛੁੜਿਆ ਮਿਲਿਆ॥ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਸੂਕਾ ਹਰਿਆ॥ ਮੇੱਲਾ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਸੁਮਤਿ ਪਾਏ, ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਏ ਮੇਲਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਜਲ ਤਰੰਗੁ ਜਿਉ; ਜਲਹਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ; ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਜਉੱਲਾ ਜੁਦਾ ਵੱਖਰਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭ੍ਰਮ ਕਟੇ ਕਿਵਾੜਾ; ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਈਐ. ਜਉਲਾ ਜੀਉ॥੪॥੧੯॥੨੬॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਣੀ; ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ॥ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜਿਨਿ ਰਸਨਾ ਭਣਿਆ॥ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਈ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ; ਜੋ ਮਨਿ ਤਨਿ. ਤੁਧੁ ਆਰਾਧੇ ਜੀਉ॥੧॥ ਪਖੱਾਲੀ- ਤਿਸੁ ਚਰਣ ਪਖਾਲੀ; ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਾਰਗਿ

ਚਾਲੈ॥ ਨਿਹੱਾਲੀ- ਨੈਨ ਨਿਹਾਲੀ; ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲੈ॥ ਦੇਵਾਂ ਸੱਾਜਨ ਲੱਾਧੇ- ਮਨੁ ਦੇਵਾ. ਤਿਸੁ ਅਪੁਨੇ ਸਾਜਨ; ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਧੇ ਜੀਉ॥੨॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਜਾਣੇ॥ ਮਧੇ ਅ-ਲਿਪਤ ਪੋਲੇ- ਸਭ ਕੈ ਮਧੇ; ਅਲਿਪਤ ਨਿਰਬਾਣੇ॥ ਸੱਾਧੇ- ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ. ਉਨਿ ਭਉਜਲੁ ਤਰਿਆ; ਸਗਲ ਦੂਤ. ਉਨਿ ਸਾਧੇ ਜੀਉ॥੩॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਰਿਆ; ਮਨੁ ਮੇਰਾ॥ ਤਜਿ ਦੇਹ਼ਲੀ ਦੀਪਕ ਹੈ- ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਤਜਿ ਮੋਹੁ ਅੰਧੇਰਾ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਗਾਧੇ ਜੀਉ॥੪॥੨੦॥੨੭॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂੰ ਪੇਡੁ; ਸਾਖ ਤੇਰੀ ਫੂਲੀ॥ ਤੂੰ ਸੂਖਮੁ; ਹੋਆ ਅਸਥੂਲੀ॥ ਬੁਦ-ਬੁਦਾ ਪੋਲਾ- ਤੂੰ ਜਲਨਿਧਿ. ਤੂੰ ਫੇਨੁ ਬੁਦਬੁਦਾ; ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਭਾਲੀਐ ਜੀਉ॥੧॥ ਤੂੰ ਸੂਤੁ; ਮਣੀਏ ਭੀ ਤੂੰਹੈ॥ ਤੂੰ ਗੰਠੀ; ਮੇਰੁ ਸਿਰਿ ਤੂੰਹੈ॥ ਮਧਿ ਪੋਲਾ- ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ. ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਇ ਦਿਖਾਲੀਐ ਜੀਉ॥੨॥ ਤੂੰ ਨਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ; ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਤੂੰ ਨਿਰਬਾਣੁ ਰਸੀਆ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਕਰ-ਤਬ ਪੋਲਾ- ਅਪਣੇ ਕਰਤਬ, ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ; ਆਪੇ ਤੁਧੁ ਸਮਾਲੀਐ ਜੀਉ॥੩॥ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ; ਸੇਵਕੁ ਫੁਨਿ ਆਪੇ॥ਤੂੰ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ;ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ॥ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ.ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ;ਇਕ ਭੋਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ਜੀਉ॥੪॥੨੧॥੨੮॥ ਅੰਗ ੧੦੩:- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਫਲੁ ਸੁ ਬਾਣੀ; ਜਿਤੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਣੀ॥ ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ। ਪਰ-ਵਾਨਾ ਪੂਰਾ ਰਾਰਾ ਲਾਉ- ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ. ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਗਾਵਤ ਸੁਨਣਾ; ਆਏ ਤੇ. ਪਰਵਾਨਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪਰਵਾਣੁ; ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਾ॥ ਸੇ ਕਰ ਭਲੇ; ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲੇਖਾ॥ ਚੱਲੇ- ਸੇ ਚਰਣ ਸੁਹਾਵੇ. ਜੋ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ; ਹਉ ਬਲਿ. ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਪਛਾਣਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ; ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੇ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟਿ ਹੋਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਮਿਟਿ ਗਏ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਇਕੁ ਬਿਨਉ ਕਰੀਜੈ॥ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਡੁਬਦਾ ਪਥਰੁ ਲੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ਜੀਉ॥੪॥੨੨॥੨੯॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੀ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਹੋਵੈ; ਪਰਮਗਤਿ ਮੇਰੀ॥ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ਮਨੂਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ਜੀਉ॥੧॥ ਸੂਖੁ ਭਇਆ; ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨਾ॥ ਸੰਤ ਰਸਨ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨਾ॥ ਸੁੱਭਰ ਨੱਕੋ ਨੱਕ- ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ, ਭਰੇ ਸਰ ਸੁਭਰ; ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ. ਨ ਜਾਏ ਜੀਉ॥੨॥ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਤਿਨਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰੇ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਿਰਪਾਲ ਦਇਆਲਾ; ਸਗਲੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ਜੀਉ॥੩॥ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ; ਕੀਤੋਨੁ ਹਰਿਆ॥ ਕਰਣਹਾਰਿ; ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਕਰਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਅਰਾਧੇ; ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਪੁਜਾਏ ਜੀਉ॥੪॥੨੩॥੩੦॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ; ਤੂੰਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬੰਧਪੁ; ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਾਤਾ॥ ਥਾਂਈਂ- ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰਾਖਾ. ਸਭਨੀ ਥਾਈ; ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ ਕਾੜਾ ਜੀਉ ॥੧॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਤੁਧੁ ਪਛਾਣਾ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਓਟ; ਤੂੰਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਣਾ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਅਖਾੜਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ; ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਭਾਣਾ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਸਭ

ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ; ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਅਸਾੜਾ. ਜੀਉ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਇਆ॥ ਵੱਜੀ ਜਿੱਤਾ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ; ਨਾਨਕ ਜਿਤਾ ਬਿਖਾੜਾ. ਜੀਉ॥੪॥੨੪॥੩੧॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ; ਮਨਹਿ ਅਧਾਰਾ॥ ਭਗਤ ਜੀਵਹਿ; ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ; ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜੀਉ॥੧॥ ਮਨਸਾ ਸ਼ਰਧਾ ਭਾਵਨਾ- ਮਨਸਾ ਧਾਰਿ; ਜੋ ਘਰਿ ਤੇ ਆਵੈ॥

ਅੰਗ ੧੦੪:- ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਮਿਟਾਵੈ॥ ਆਸ ਮਨੋਰਥੁ ਪੂਰਨੁ ਹੋਵੈ; ਭੇਟਤ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਆ ਜੀਉ॥੨॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ; ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ; ਧਿਆਵਹਿ ਗਿਆਨੀ॥ ਖੁਦੀ ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਖੁਦੀ ਮਿਟੀ. ਚੂਕਾ ਭੋਲਾਵਾ; ਗੁਰਿ. ਮਨ ਹੀ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਜੀਉ॥੩॥ ਅਨ=ਦ ਪੋਲਾ- ਅਨਦ ਮੰਗਲ; ਕਲਿਆਣ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨਾ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨਾ; ਨਾਉ ਨਾਨਕ. ਘਰ ਮਹਿ ਆਇਆ ਜੀਉ॥੪॥੨੫॥੩੨॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ; ਸੋਇ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਠਾਕੁਰੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ ਗੁੋਪਾਲਾ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਤੁਮਰੇ ਕਰਤਬ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਣਹੁ; ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਗੁੋਪਾਲਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਗੁਣ ਗਾਵਤ; ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ॥ ਕਥਾ ਸੁਣਤ; ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਵੈ॥ਦ=ਇਆਲਾ- ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੈ; ਸਦਾ ਜਪਉ ਦਇਆਲਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰਉ॥ ਇਹ ਮਤਿ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨਿ ਧਾਰਉ॥ ਮ=ਇਆ- ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ; ਸਰਬ ਮਇਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਤਿ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ; ਆਪੇ ਹੋਈ॥ ਚਲਿ=ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਚਲਿਤ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਪਿਆਰੇ; ਦੇਖਿ ਨਾਨਕ. ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ਜੀਉ॥੪॥ ੨੬॥੩੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੁਕਮੀ; ਵਰਸਣ ਲਾਗੇ ਮੇਹਾ॥ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਮਿਲਿ; ਨਾਮੁ ਜਪੇਹਾ॥ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਠਾਢਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਬਹੁਤੋ ਬਹੁਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ; ਸਗਲ ਰਜਾਇਆ॥ ਦਾਤਿ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾਰਾ; ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਧ੍ਰਾਪੇ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਚੀ ਨਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਕਾਟੇ ਮੋਹਾ; ਬਿਨਸੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੇ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਨਾਨਕੁ ਸਾਲਾਹੇ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਫਾਹੇ॥ ਪੂਰਨ ਆਸ ਕਰੀ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਾਪੇ ਜੀਉ॥੪॥੨੭॥੩੪॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਉ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਮਿਲਿ ਗਾਵਹ; ਗੁਣ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥ ਗਾਵਤ ਸੁਣਤ ਸਭੇ ਹੀ ਮੁਕਤੇ; ਸੋ ਧਿਆਈਐ ਜਿਨਿ ਹਮ ਕੀਏ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਵਹਿ॥ ਮਨਿ ਚਿੰਦੇ; ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਵਹਿ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਸਚੁ ਸੁਆਮੀ; ਰਿਜਕੁ. ਸਭਸੁ ਕਉ ਦੀਏ ਜੀਉ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥

ਸਭੁ ਭਉ ਬਿਨਸੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥ਪਾਰ-ਗਿਰਾਮੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤ- ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਸੋ ਪਾਰਗਿਰਾਮੀ; ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਥੀਏ ਜੀਉ॥੩॥ ਆਇ ਪਇਆ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਈ॥

ਅੰਗ ੧੦੫:- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ. ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ; ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਏ ਜੀਉ॥੪॥੨੮॥੩੫॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਸਾਈ॥ ਥਾਂਈਂ- ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ; ਸਭਨੀ ਥਾਈ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲਾ; ਠਾਢਿ ਪਾਈ ਕਰਤਾਰੇ ਜੀਉ॥੧॥ ਅਪੁਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ; ਮਾਤਾ ਸੰਮਾਰੇ॥ ਦੁਖਭੰਜਨ ਸੁਖਸਾਗਰ ਸੁਆਮੀ; ਦੇਤ ਸਗਲ ਆਹਾਰੇ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ; ਮਿਹਰਵਾਨਾ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ; ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨਾ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈ; ਜਿ. ਖਿਨ ਮਹਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਜੀਉ॥੩॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਸਗਲੇ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ॥ ਉਤਰਿ ਗਏ; ਸਭ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੇ॥ ਹਰੀ-ਆਵਲੁ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰੀਆਵਲੁ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ. ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰੇ ਜੀਉ ॥੪॥੨੯॥੩੬॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਥੈ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ; ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ॥ ਅਸਥਲ ਉੱਜੜੇ ਥਾਂ- ਸੇ ਅਸਥਲ; ਸੋਇਨ ਚਉਬਾਰੇ॥ ਨੱਗਰ- ਜਿਥੈ. ਨਾਮੁ ਨ ਜਪੀਐ, ਮੇਰੇ ਗੋਇਦਾ; ਸੇਈ ਨਗਰ ਉਜਾੜੀ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ; ਰੁਖੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਸਮਾਲੇ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ॥ਪੋਲਾ ਬਦ-ਫੈਲੀ ਖੋਟੀ ਕਰਤੂਤ। ਵਿਸੂ ਪੋਲਾ- ਖਾਇ ਖਾਇ. ਕਰੇ ਬਦਫੈਲੀ; ਜਾਣੁ ਵਿਸੂ ਕੀ ਵਾੜੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਸੰਤਾ ਸੇਤੀ; ਰੰਗੁ ਨ ਲਾਏ॥ ਵਿ-ਕਰਮ- ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ; ਵਿਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਖੋਈ ਅਗਿਆਨੀ; ਜੜ ਅਪੁਣੀ ਆਪਿ ਉਪਾੜੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ; ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਰਾਖਹੁ ਸਰਮ ਅਸਾੜੀ ਜੀਉ॥੪॥੩੦॥੩੭॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਣ ਠਾਕੁਰ ਕੇ; ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੇ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਸਭ; ਦੂਰਿ ਪਇਆਣੇ॥ ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਨ ਤੂਟੈ ਮੂਲੇ॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ. ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਖੈ; ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਸਾਂਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹੇ ਜਨ ਤੇਰੇ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਕੀਆ ਦਿਲਾਸਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ; ਤਿਸ ਤੇ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਨਾਨਕ. ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਜੀਉ॥੪॥੩੧॥੩੮॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੀਹੁ ਪਇਆ; ਪਰਮੇਸਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ; ਸੁਖੀ ਵਸਾਇਆ॥ ਗ-ਇਆ- ਗਇਆ ਕਲੇਸੁ. ਭਇਆ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ; ਤਿਨ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ; ਭਏ ਰਖਵਾਰੇ॥ ਸੁਣੀ

ਅੰਗ ੧੦੬:- ਬੇਨੰਤੀ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਰੈ; ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਘਾਲੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਉ ਦੇਵਣਹਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਾ॥ ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਸਭਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਣੇ; ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਲੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਇੱਛ- ਮਨ ਕੀ ਇਛ ਪੁਜਾਵਣਹਾਰਾ॥ ਸਦਾ

ਸਦਾ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਦੁਖਭੰਜਨਿ; ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਰਸਾਲੀ ਜੀਉ ॥੪॥੩੨॥੩੯॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ; ਧਨੁ ਭੀ ਤੇਰਾ॥ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਰਾਸਿ ਤੁਮਾਰੀ; ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ ਗੋਪਾਲਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰਹੈ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਂ- ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ; ਤੇਰੀ ਪਾਈ॥ਦ-ਇਆਲਾ- ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ. ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ; ਜਾ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲਾ ਜੀਉ॥੨॥ਲਹ-ਣਾ,ਗਹ-ਣਾ- ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮ ਤੇ ਲਹਣਾ; ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗਹਣਾ॥ਸਹ-ਣਾ- ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਹਿ; ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਸਹਣਾ॥ ਜਿਥੈ ਰਖਹਿ. ਬੈਕੁੰਠੁ ਤਿਥਾਈ; ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ, ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਏ; ਕਦੇ. ਨ ਹੋਇ ਦੁਖਾਲਾ ਜੀਉ॥੪॥੩੩॥੪੦॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ; ਮੇਘੁ ਪਠਾਇਆ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਵਰਸਾਇਆ॥ ਬੁਝੀ ਅਨ-ਦ ਪੋਲੇ- ਸਾਂਤਿ ਭਈ. ਬੁਝੀ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਅਨਦੁ ਭਇਆ. ਸਭ ਠਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਦੁਖ ਭੰਜਨਹਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ; ਕਰੇ ਜੀਅ ਸਾਰਾ॥ ਅਪਨੇ ਕੀਤੇ ਨੋ ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ; ਪਇ ਪੈਰੀ ਤਿਸਹਿ ਮਨਾਈ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਾ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ; ਗਤਿ ਪਾਈਐ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਹੋਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਭ ਤਿਸੈ ਕੀਆ ਜਾਈ ਜੀਉ॥੩॥ ਤੇਰਾ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਗੁਣੀ ਗਹੇਰਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਆਠ ਪਹਰ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ਜੀਉ॥੪॥੩੪॥੪੧॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਭੇ ਸੁਖ ਭਏ; ਪ੍ਰਭ ਤੁਠੇ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਚਰਣ; ਮਨਿ ਵੁਠੇ॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਲਿਵ ਅੰਤਰਿ; ਸੋ ਰਸੁ. ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਜੀਉ॥੧॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਵਰਤੈ ਨੇਰਾ॥ ਅ-ਲਿਪਤੁ- ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ. ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਜੀਉ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣੈ ਕੀ, ਏਹ ਨੀਸਾਣੀ॥ ਮਨਿ ਇਕੋ ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੀ॥ ਅਨ-ਦੁ ਪੋਲਾ-ਸਹਜਿ ਸੰਤੋਖਿ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ; ਅਨਦੁ ਖਸਮ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੀਉ॥੩॥ ਹੱਥੀ ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਾਂਹ ਫੜੀ- ਹਥੀ ਦਿਤੀ;ਪ੍ਰਭਿ ਦੇਵਣਹਾਰੈ॥ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੋਗ;ਸਭਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ;ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ਜੀਉ॥੪॥੩੫॥੪੨॥ ਅੰਗ ੧੦੭:- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਸਾਂਈਂ-ਕੀਨੀ ਦਇਆ; ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ; ਵਸੇ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ; ਦੁਖ ਕਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ ਜੀਉ॥੧॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚਾ ਸੋਈ॥ਬਿਖੜਾ ਪੋਲਾ- ਬਿਖੜਾ ਥਾਨੁ; ਨ ਦਿਸੈ ਕੋਈ॥ ਦੂਤ ਦੁਸਮਣ ਸਭਿ ਸਜਣ ਹੋਏ; ਏਕੋ ਸੁਆਮੀ ਆਹਿਆ ਜੀਉ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੈ॥ ਬੁਧਿ ਸਿਆਣਪ; ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਪੈ॥ ਆਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਨੋ ਆਪਿ ਸਹਾਈ; ਪ੍ਰਭਿ. ਭਰਮ ਭੁਲਾਵਾ ਲਾਹਿਆ ਜੀਉ॥੩॥ ਚਰਣਕਮਲ; ਜਨ ਕਾ ਆਧਾਰੋ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੋ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦ. ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ. ਸਰਬ ਸਮਾਹਿਆ ਜੀਉ॥੪॥੩੬॥੪੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋ ਸਚੁ ਮੰਦਰੁ; ਜਿਤੁ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਸੋ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ; ਜਿਤੁ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ॥ ਸਾ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ. ਜਿਤੁ ਵਸਹਿ ਹਰਿ ਜਨ; ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ.

ਕੁਰਬਾਣੋ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਚੁ ਵਡਾਈ; ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਮੁ; ਨ ਕਹਣਾ ਜਾਈ॥ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਜੀਵਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ; ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਮਾਣੋ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ॥ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਤੇਰੈ. ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੋ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਚੇ; ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ॥ ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ; ਸਚਾ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ਸਦ ਹੀ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੋ ਜੀਉ॥੪॥੩੭॥੪੪॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੈਣਿ ਸੁਹਾਵੜੀ; ਦਿਨਸੁ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਮੇਲਾ॥ ਵੰਞ-ਹਿ, ਟਿੱਪੀ ਵ. ਖ਼ੂਬ ਨੱਕ ’ਚ ਬੋਲੋ- ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਸਿਮਰਤ ਪਲ ਵੰਞਹਿ; ਜੀਵਣੁ ਸਫਲੁ ਤਿਥਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਦੋਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਥੇ॥ ਭੈ ਭਉ ਭਰਮੁ ਖੋਇਆ. ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਦੇਖਾ ਸਭਨੀ ਜਾਈ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ; ਵਡ ਊਚ ਅਪਾਰਾ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ; ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ; ਦੂਜਾ. ਲਵੈ ਨ ਲਾਈ ਜੀਉ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਜਾਚਿਕੁ ਜਾਚੈ; ਸਾਧ ਰਵਾਲਾ॥ ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ. ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਮਾਗੈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈ ਜੀਉ॥੪॥੩੮॥੪੫॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਥੈ ਤੂੰਹੈ; ਆਗੈ ਆਪੇ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ; ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਥਾਪੇ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਕਰਤੇ; ਮੈ ਧਰ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਰਸਨਾ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਸੁਆਮੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ. ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸੋ ਜਨਮੁ. ਨ ਜੂਐ ਹਾਰੀ ਜੀਉ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੦੮:- ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ; ਜਿਨਿ ਜਨ ਤੇਰੈ ਪਾਇਆ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ; ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸਫਲ ਏਹਾ ਹੈ ਕਾਰੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ; ਅਪਨਾ ਦਾਸੁ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਮਸਕਾਰਿਆ॥ ਇਕਸੁ ਵਿਣੁ. ਹੋਰੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ; ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਮਤਿ ਸਾਰੀ ਜੀਉ॥੪॥੩੯॥੪੬॥ ਰੱਤਾ- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ; ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ॥ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਸਰਬਸੁ ਸਭ ਕੁੱਝ- ਸਰਬਸੁ ਦੀਜੈ; ਅਪਨਾ ਵਾਰੇ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਈਐ; ਬਿਸਰੁ ਨ. ਕੋਈ ਸਾਸਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਸੋਈ ਸਾਜਨ ਮੀਤੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਤਰੀੱਜੈ ਫੱਾਸਾ ਕੱਟੀਐ- ਸਾਧੂਸੰਗਿ. ਤਰੀਜੈ ਸਾਗਰੁ; ਕਟੀਐ. ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ; ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਪਾਰ-ਜਾਤੁ।ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਪਾਰਜਾਤੁ; ਜਪਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਕਿਲਬਿਖ. ਗੁਰਿ ਕਾਟੇ; ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਭਏ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮਿਲੇ ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ॥ ਪਰ-ਵਾਣੁ ਗਿ-ਰਸਤ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ; ਪਰਵਾਣੁ ਗਿਰਸਤ ਉਦਾਸਾ ਜੀਉ॥੪॥੪੦॥੪੭॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਭਗਤੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਆ; ਬਿਨਸੇ. ਆਲਸ ਰੋਗਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਗਿ੍ਹਿ- ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਭਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲਿਆ; ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਕਮਾਈ॥ ਗੱਲਾਂ ਜੋੱਗਾ- ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਜੋਗਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ॥ ਆਪਿ ਇਕੰਤੀ; ਆਪਿ ਪਸਾਰਾ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ,ਲਹ-ਨਿ- ਲੇਪੁ ਨਹੀ. ਜਗਜੀਵਨ

ਦਾਤੇ; ਦਰਸਨ ਡਿਠੇ. ਲਹਨਿ ਵਿਜੋਗਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ; ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਤਰਾਈ॥ ਆਪਣਾ ਨਾਉ; ਆਪਿ ਜਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਬੋਹਿਥੁ. ਪਾਇਆ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਨਾਨਕ. ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗਾ ਜੀਉ॥੪॥੪੧॥੪੮॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋਈ ਕਰਣਾ; ਜਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਜਿਥੈ ਰਖੈ; ਸਾ ਭਲੀ ਜਾਏ॥ ਪਤਿ-ਵੰਤਾ- ਸੋਈ ਸਿਆਣਾ. ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ; ਹੁਕਮੁ ਲਗੈ. ਜਿਸੁ ਮੀਠਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਭ ਪਰੋਈ; ਇਕਤੁ ਧਾਗੈ॥ ਜਿਸੁ ਲਾਇ ਲਏ; ਸੋ ਚਰਣੀ ਲਾਗੈ॥ ਊਂਧ ਕਵਲੁ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ; ਤਿਨਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ ਜੀਉ॥੨॥ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ; ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ॥ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂੰ ਆਪਿ ਪਛਾਣਹਿ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸੰਤਨ ਤੇਰੇ; ਜਿਨਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਪੀਠਾ ਜੀਉ॥੩॥ ਤੂੰ ਨਿਰਵੈਰੁ; ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਨਿਰਮਲ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ ਕਲ-ਮਲ ਪੋਲੇ- ਜਿਨ ਦੇਖੇ; ਸਭ ਉਤਰਹਿ ਕਲਮਲ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਜੀਵੈ;

ਅੰਗ ੧੦੯:- ਬਿਨਸਿਆ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਧੀਠਾ ਜੀਉ॥੪॥੪੨॥੪੯॥ ਮਾਂਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਝੂਠਾ ਮੰਗਣੁ; ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਗੈ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਮਰਤੇ; ਘੜੀ ਨ ਲਾਗੈ॥ਕਹ-ਣਾ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ. ਜੋ ਸਦ ਹੀ ਸੇਵੈ; ਸੋ ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਨਿਹਚਲੁ ਕਹਣਾ॥੧॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗੀ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਨਿਤਿ ਜਾਗੀ॥ ਬਾਂਹ।ਲਹ-ਣਾ- ਬਾਹ ਪਕੜਿ. ਤਿਸੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਲੈ; ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲਹਣਾ॥੨॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਭਗਤਾਂ ਮਨਿ ਵੁਠੇ॥ ਮੁੱਠੇ ਲੁੱਟੇ- ਵਿਣੁ ਪਰਮੇਸਰ; ਸਗਲੇ ਮੁਠੇ॥ਗਹ-ਣਾ- ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਧੂੜਿ ਨਿਤ ਬਾਂਛਹਿ; ਨਾਮੁ ਸਚੇ ਕਾ ਗਹਣਾ॥੩॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈਐ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਵਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਈਐ॥ ਸਹ-ਣਾ- ਨਾਨਕ ਕਉ. ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਦਇਆਲਾ; ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਸਹਣਾ॥੪॥੪੩॥੫੦॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ; ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਏ॥ ਸਚੀ ਦਰਗਹ; ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ॥ ਪਤੀ-ਆਵਿਣਿਆ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬਵੀਂ ਬੋਲੋ- ਸਚੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਸਚੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਕੋ ਮੇਰਾ; ਹਉ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ॥ ਸਾਚਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ; ਮੇਰਾ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਾਇ ਘਣੇਰੀ; ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ; ਸੁ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਵਖਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਨਾਮਿ ਨੀਸਾਣੈ॥ ਛੂਟ-ਸਿ ਨਾ-ਮਿ- ਸਭਨਾ ਕਾ. ਦਰਿ ਲੇਖਾ ਸਚੈ; ਛੂਟਸਿ. ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਭੂਲਾ; ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਏ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧਾ; ਚੋਟਾ ਖਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ; ਮੁਕਤੇ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੪॥ ਸਾਕਤ ਕੂੜੇ; ਸਚੁ ਨ ਭਾਵੈ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਬਾਧਾ; ਆਵੈ ਜਾਵੈ॥ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ. ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਜਾੱਤੋ ਕਸਕੇ- ਪੇਈਅੜੈ; ਪਿਰੁ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ॥ ਝੂਠਿ ਵਿਛੁੰਨੀ; ਰੋਵੈ ਧਾਹੀ॥ ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੀ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ; ਅਵਗਣ ਗੁਣਿ ਬਖਸਾਵਣਿਆ ॥੬॥ ਪੇਈਅੜੈ; ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਪਿਆਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ-

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਅਕਥੁ ਕਹਾਵੈ॥ ਸਚੇ ਠਾਕੁਰ; ਸਾਚੋ ਭਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੮॥੧॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ;

ਅੰਗ ੧੧੦:- ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣਿਆ॥ ਪਰ-ਗਾਸੁ- ਗੁਰਮਤੀ ਪਰਗਾਸੁ ਹੋਆ ਜੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਖੋਜੇ; ਤਾ ਨਾਉ ਪਾਏ॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗਾਵੈ; ਸਹਜੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ; ਵਸਤੁ ਅਸੰਖਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਵੇਖਾ॥ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ. ਦਸਵੈ ਮੁਕਤਾ; ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਚੀ ਨਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਝੀ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਸਾਰ; ਨ ਜਾਣੀ॥ ਦੂਜੈ ਲਾਗੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ. ਮਗੁ ਨ ਜਾਣੈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ॥ ਬੱਜਰ ਖੁਲ੍ਹਾਵਣਿਆ- ਗੁਰ ਸਾਖੀ. ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ; ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਖੁਲਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ; ਸਦਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੭॥ ਤਾਈਂ- ਜੀਵਣੁ ਮਰਣਾ; ਸਭੁ ਤੁਧੈ ਤਾਈ॥ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ; ਤਿਸੁ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂੰ; ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰਣਿਆ॥੮॥੧॥੨॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਤੱਕੜੀ- ਬਿਨੁ ਤਕੜੀ; ਤੋਲੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਜੋ ਸਚਿ ਲਾਗੇ. ਸੇ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੇ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਿ ਸੁਣੈ; ਤੈ ਆਪੇ ਵੇਖੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਖੈ॥ ਆਪੇ ਲਾਇ ਲਏ ਸੋ ਲਾਗੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਹੱਥੁ- ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ; ਸੁ ਕਿਥੈ ਹਥੁ ਪਾਏ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ ਮੇਟਣਾ. ਨ ਜਾਏ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ. ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਪੇਈਅੜੈ ਧਨ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੁਤੀ॥ ਮੁੱਤੀ- ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ; ਅਵਗਣਿ ਮੁਤੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਦੀ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਨੀਦ ਨ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਪੇਈਅੜੈ; ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਾਤਾ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ. ਸਦਾ ਪਿਰੁ

ਅੰਗ ੧੧੧:- ਰਾਵੇ; ਸਚੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੀਅ ਉਪਾਏ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਿ. ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ; ਤਾ ਕਿਨਿ ਦੀਐ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ; ਫੁਨਿ ਦੂਐ ਤੀਐ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਆਪਿ ਕਰੇ;

ਤੈ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥ ੮॥੨॥੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪਰਛੰਨਾ ਪ੍ਰਗਟ- ਇਕੋ ਆਪਿ; ਫਿਰੈ ਪਰਛੰਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖਾ; ਤਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭਿੰਨਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜਿ. ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਏਕੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ॥ ਗੁਰਮਤੀ. ਮਨੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਇਆ; ਸਚੈ ਰੰਗਿ ਰੰਗਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਭੂਲਾ; ਤੈਂ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਇਕੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਫਿਰੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲਾ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੨॥ ਜੋ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਕਰਮ ਬਿਧਾਤੇ॥ ਜੁੱਗ ਜਾੱਤੇ- ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਤੇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਹਰਿ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ॥ ਬੱਧਾ- ਜਮਪੁਰਿ ਬਧਾ; ਦੁਖ ਸਹਾਹੀ॥ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬੋਲ਼ਾ- ਅੰਨਾ ਬੋਲਾ. ਕਿਛੁ ਨਦਰਿ. ਨ ਆਵੈ; ਮਨਮੁਖ ਪਾਪਿ ਪਚਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਰੱਤੇ- ਇਕਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ; ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸਭ ਇਛਾ ਆਪਿ ਪੁਜਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ॥ਬਖ਼ਸਿਹਿ- ਆਪੇ ਬਖਸਿਹਿ; ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਜਮਕਾਲੁ. ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ; ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੬॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਤੇ; ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਏ॥ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਬੁੱਝਾਵਣਿਆ- ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਚੇ. ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ; ਤੂੰ ਆਪੇ. ਸਚੁ ਬੁਝਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਜਿਨ ਸਚੁ ਜਾਤਾ; ਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਸਚੁ ਵਖਾਣੇ ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਵਣਿਆ॥੮॥੩॥੪॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਸੁ ਮੁਆ ਜਾਪੈ॥ ਕਾਲੁ ਨ ਚਾਪੈ; ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਮਿਲਿ. ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ; ਸੁਣਿ ਮਨ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ. ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੱਚੀ ਕੱਚਾ- ਕਾਇਆ ਕਚੀ; ਕਚਾ ਚੀਰੁ ਹੰਢਾਏ॥ ਦੂਜੈ ਲਾਗੀ; ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ॥ ਅੰਗ ੧੧੨:- ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਦੀ ਫਿਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਦੇਹੀ ਜਾਤਿ; ਨ ਆਗੈ ਜਾਏ॥ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਤਿਥੈ ਛੁਟੈ. ਸਚੁ ਕਮਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ; ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥ ੩॥ ਭੈ ਭਾਇ; ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਏ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮਜੀਠੈ ਰੰਗੁ ਬਣਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਸਭਨਾ ਪਿਰੁ ਵਸੈ; ਸਦਾ ਨਾਲੇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਕੋ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਊਚੋ ਊਚਾ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਸੁੱਤਾ- ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਸੁਤਾ॥ ਵਿਗੁੱਤਾ- ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਅੰਤਿ ਵਿਗੁਤਾ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਸੁਤਾ. ਸੋ ਜਾਗਾਏ; ਗੁਰਮਤਿ ਸੋਝੀ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਅਪਿ੍ਉ ਪੋਲ਼ਾ- ਅਪਿਉ ਪੀਐ; ਸੋ ਭਰਮੁ ਗਵਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਏ॥ ਭਗਤੀ ਰਤਾ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ; ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ;

ਧੰਧੈ ਲਾਏ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ; ਰਿਜਕੁ ਆਪਿ ਅਪੜਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੁ ਕਾਰ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੮॥੪॥੫॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅੰਦਰਿ; ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਪਰਖਿ ਪਰਖਾਇਆ॥ ਪੱਲੈ ਕਸਵੱਟੀ- ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ. ਸਚੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਸਚੁ ਕਸਵਟੀ ਲਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ. ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ. ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ; ਬਹੁਤੁ ਪਸਾਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੋਈ ਪਾਏ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਥਾਂਈਂ- ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਭਨੀ ਥਾਈ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਚੁ; ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਅਵਗਣ; ਕਾਟਣਹਾਰਾ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਸਚੀ; ਜੇ ਸਚੇ ਭਾਵੈ॥ ਆਪੇ ਦੇਇ; ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਏਕੋ ਦਾਤਾ; ਸਬਦੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਹਰਿ ਤੁਧੁ ਬਾਝਹੁ; ਮੈ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਹਰਿ ਤੁਧੈ ਸੇਵੀ, ਤੈ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ; ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਤੂੰ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਮੈ. ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਤੁਧੈ ਜੇਹਾ॥ ਸੀਝਸਿ ਮੁਕਤ- ਤੇਰੀ ਨਦਰੀ; ਸੀਝਸਿ ਦੇਹਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ ਹਰਿ ਰਾਖਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ; ਮੈ ਹੋਰੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜੀ; ਆਪੇ ਗੋਈ॥

ਅੰਗ ੧੧੩:- ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਘੜਿ ਭੰਨਿ ਸਵਾਰਹਿ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੮॥੫॥੬॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਭ ਘਟ ਆਪੇ ਭੋਗਣਹਾਰਾ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਅਲਖੁ ਵਰਤੈ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਸਬਦੁ ਸੂਝੈ. ਤਾ ਮਨ ਸਿਉ ਲੂਝੈ; ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਮੁਹ-ਹਿ- ਪੰਚ ਦੂਤ; ਮੁਹਹਿ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸੁੱਧਿ- ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ; ਸੁਧਿ ਨ ਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਅਪਣਾ ਘਰੁ ਰਾਖੈ; ਪੰਚ ਦੂਤ. ਸਬਦਿ ਪਚਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਇਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਦਾ ਸਚੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥ ਸਹਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਹਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਮਾਤੇ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਏਕਮ; ਏਕੈ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਤ੍ਰਿ-ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਜਾ; ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ॥ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਊਚੀ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਸਭੁ ਹੈ ਸਚਾ; ਜੇ ਸਚੇ ਭਾਵੈ॥ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਜਾਤਾ; ਸੋ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਸਚੇ ਸੇਵਹਿ; ਸਾਚੇ ਜਾਇ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਸਚੇ ਬਾਝਹੁ; ਕੋ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਆ॥ ਦੂਜੈ ਲਾਗਿ ਜਗੁ; ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੂਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਏਕੋ ਜਾਣੈ; ਏਕੋ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ; ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਆਪੇ ਧਰਿ ਦੇਖਹਿ; ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਰਾਏ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲਹਿ; ਵੇਖਹਿ ਹਦੂਰਿ॥ ਸਭ ਮਹਿ

ਆਪਿ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੬॥੭॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਕੀ ਮੀਠੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ; ਚਖਿ ਡੀਠੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਵੈ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ॥ ਨ੍ਹਾਵੈ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਸਾਚਾ; ਮਨੁ ਨਾਵੈ. ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰਾ ਸਚੇ; ਕਿਨੈ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ. ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਰੱਜਾਂ- ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹਿ. ਨ ਰਜਾ ਕਬਹੂੰ; ਸਚੇ ਨਾਵੈ ਕੀ ਭੁਖ ਲਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਏਕੋ ਵੇਖਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ॥ ਤਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ; ਸਹਜੇ ਸੂਖਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਪੱਲਰਿ- ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਪਲਰਿ ਤਿਆਗੈ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੈ॥ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ; ਸੁਪਨੈ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ;

ਅੰਗ ੧੧੪:- ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ਭੈ ਅੰਦਰਿ; ਭੈ ਮਾਰਿ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਹਜੇ ਗਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ਰ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ੍ਰ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ- ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਵਖਾਣੈ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ; ਤਤੁ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਏ; ਦੁਖੋ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਆਪਿ ਕਰੇ; ਕਿਸੁ ਆਖੈ ਕੋਈ॥ ਆਖਣਿ ਜਾਈਐ; ਜੇ ਭੂਲਾ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ; ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੮॥੭॥੮॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ਚੜ੍ਹਾਏ- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਚੜਾਏ॥ ਚੜ੍ਹਾਵਣਿਆ ਚੱਚਾ ਸਾਫ਼ ਬੋਲੋ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ, ਰਸਨਾ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੀ; ਭੈ ਭਾਇ. ਰੰਗੁ ਚੜਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਨਿਰਭਉ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ; ਬਿਖੁ ਭਉਜਲੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ; ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਨ੍ਹਾਤਾ- ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ; ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥ ਪੱਛੋਤਾਵਣਿਆਂ- ਜੇਹਾ ਆਇਆ. ਤੇਹਾ ਜਾਸੀ; ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ; ਕਿਛੂ ਨ ਸੂਝੈ॥ ਬੂੱਝੈ- ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਆਏ; ਨਹੀ ਬੂਝੈ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ. ਨਹੀ ਪਾਏ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ; ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈਐ; ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਏ; ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਰੰਗਿ ਰੰਗਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੀ; ਰੰਗੁ ਲਾਏ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੋਹਿਆ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਸਹਜੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਪਾਇਆ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਰੰਗੁ; ਸੋਈ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਦਾ, ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਸਚਾ ਸਚੋ ਸਚਿ ਪਤੀਜੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅੰਦਰੁ ਭੀਜੈ॥ ਬੈਸਿ ਸੁਥਾਨਿ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਆਪੇ ਕਰਿ ਸਤਿ ਮਨਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ

ਪਰਸਾਦੀ; ਹਉਮੈ ਜਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੮॥੯॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਜੀ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ. ਮਨਿ ਆਈ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਜਿਨਿ ਪੀਤਾ. ਤਿਸੁ ਤਿਖਾ ਲਹਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਸਚੁਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥ ਹਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਆਪੇ ਮੇਲੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੧੫:- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ; ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ. ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਏ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਨਾਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ; ਰਹੇ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਵੀ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਆਰਸੀ; ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖੈ॥ ਮੋਰਚਾ ਨ ਲਾਗੈ; ਜਾ ਹਉਮੈ ਸੋਖੈ॥ ਅਨਹਤ ਪੋਲਾ- ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ. ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਕਿਹੁ. ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ; ਆਪੁ ਦਿਤਾ ਦਿਖਾਇ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ; ਸੁ ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਵਣਜੁ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ; ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ; ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵਣਿਆ ॥੭॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਮਨਿ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੮॥੯॥੧੦॥ ਟਿੱਪੀ ਤੇ ਵ ਖ਼ੂਬ ਨੱਕ 'ਚ ਬੋਲ- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਪੁ ਵੰਞਾਏ; ਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਸਚੀ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ਵਣੰਜ-ਹਿ,ਸੰਘਰ-ਹਿ- ਸਚੁ ਵਣੰਜਹਿ ਸਚੁ ਸੰਘਰਹਿ; ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗਾਵਣਿਆ॥ ਹਉ ਤੇਰਾ. ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਸਬਦਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵਣਿਆ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵੇਲਾ ਵਖਤ; ਸਭਿ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਜਿਤੁ ਸਚਾ; ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਸਚੇ ਸੇਵਿਐ ਸਚੁ ਵਡਿਆਈ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਸਚੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਪਾਏ॥ ਅਨ ਰਸੁ ਚੂਕੈ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਚੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਬਾਣੀ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਨ ਸੇਵਹਿ; ਮੂਰਖ ਅੰਧ

ਗਵਾਰਾ॥ ਫਿਰਿ ਓਇ ਕਿਥਹੁ; ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ. ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ; ਜਮ ਦਰਿ ਚੋਟਾ ਖਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਜਾਣਹਿ; ਤਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਸਬਦਿ ਵਖਾਣਹਿ॥ ਸਚੇ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਨਿ; ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ. ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ; ਜੋ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਬਹਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ਸਾਲਾਹ-ਹਿ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਹਿ ਸਾਚਾ; ਨਿਰਮਲ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵਣਿਆ॥੬॥

ਅੰਗ ੧੧੬:- ਮਨਮੁਖ ਖੋਟੀ ਰਾਸਿ; ਖੋਟਾ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਨਿ; ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਭਾਰਾ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲੇ ਫਿਰਨਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਅਤਿ ਪੋਲਾ- ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਮੈ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਧਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨਣਿਆ॥੮॥੧੦॥੧੧॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਤੇਰੀਆ ਖਾਣੀ; ਤੇਰੀਆ ਬਾਣੀ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕੋਇ ਨ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ॥ ਹਰਿ ਸਚਾ. ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਪਾਈਐ; ਸਹਜੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਏ॥ ਜੇਹੀ ਮਨਸਾ ਕਰਿ ਲਾਗੈ; ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਵੱਥੂ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ. ਸਭਨਾ ਵਥੂ ਕਾ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੈਲਾ; ਇਕੁ. ਨ ਧਿਆਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲਾਗੀ ਬਹੁ; ਦੂਜੈ ਭਾਏ॥ ਤਟਿ ਪੋਲਾ। ਅਹੰਕਾਰੀ- ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਦਿਸੰਤਰਿ ਭਵੈ ਅਹੰਕਾਰੀ; ਹੋਰੁ ਵਧੇਰੈ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਤਾ ਮਲੁ ਜਾਏ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਚੁ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ; ਸਚਿ ਲਾਗੈ. ਮੈਲੁ ਗਵਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ; ਹੈ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ; ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰਾ॥ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ. ਬਿਸਟਾ ਕਮਾਵਹਿ; ਫਿਰਿ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਮੁਕਤੇ ਸੇਵੇ; ਮੁਕਤਾ ਹੋਵੈ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ; ਸਬਦੇ ਖੋਵੈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸੇਵੀ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਵਣਿਆ॥ ੬॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਨਿਧਿ ਪਾਏ॥ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਸਚਾ; ਸਚੁ ਸੇਵੇ. ਦੁਖੁ ਗਵਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ; ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਪਛਾਣਹੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੧੧॥੧੨॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਐਥੈ ਸਾਚੇ; ਸੁ ਆਗੈ ਸਾਚੇ॥ ਮਨੁ ਸਚਾ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਾਚੇ॥ ਸਚਾ ਸੇਵਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ. ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਸਚੇ ਸੇਵਹਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹਿ; ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ; ਸਾਦੁ. ਨ ਪਾਵਹਿ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਭਰਮਾਵਹਿ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ. ਸਭ ਸੁਧਿ ਗਵਾਈ; ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਤਤੁ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ

ਅੰਗ ੧੧੭:- ਵਸਾਏ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਮਨੁ ਮਾਰੈ ਅਪੁਨਾ; ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਰੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ; ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਅੰਤਰਿ ਰਤਨੁ; ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਨਸਾ; ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ; ਚਉਥੇ ਪਦ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਪਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਚੜ੍ਹਾਏ- ਆਪੇ ਰੰਗੇ. ਰੰਗੁ ਚੜਾਏ॥ ਸੇ ਜਨ ਰਾਤੇ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਚੜਿਆ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ; ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ; ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਥਾਪੇ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ; ਸਭੁ ਆਪੇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੮॥੧੨॥੧੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ; ਸਬਦੇ ਹੋਵੈ॥ ਸਬਦੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਓਪਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਪਾਇ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਸਾਤਿ ਸੱਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਥਵਾ ਸ਼ਾਂਤੀ- ਗੁਰ ਤੇ. ਸਾਤਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਣ ਕਹਿ. ਗੁਣੀ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਰਤੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਣੀ॥ ਖੇਲੈ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਵਣੁ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਖੇਲੈ ਵਿਡਾਣੀ॥ ਸੋ ਨਿਗੁਰਾ. ਜੋ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ; ਨਿਗੁਰੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ; ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਕਾਇਆ ਸਰੀਰੈ ਵਿਚਿ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ॥ ਮਹਲੁ ਮਹਲੇ ਮਹਿਲ ਤਿੰਨੇ ਪੋਲੇ।ਮਹ-ਲਿ- ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ. ਕੋਈ ਮਹਲੁ ਪਾਏ; ਮਹਲੇ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਸਚਾ ਸਾਹੁ; ਸਚੇ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਸਚੁ ਵਣੰਜਹਿ; ਗੁਰ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰੇ॥ ਸਚੁ ਵਿਹਾਝਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਵੱਥੁ ਵਸਤੂ ਨਾਮੁ- ਬਿਨੁ ਰਾਸੀ; ਕੋ ਵਥੁ ਕਿਉ ਪਾਏ॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ; ਲੋਕ ਸਬਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਰਾਸੀ. ਸਭ ਖਾਲੀ ਚਲੇ; ਖਾਲੀ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਇਕਿ ਸਚੁ ਵਣੰਜਹਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਆਪ ਤਰਹਿ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ॥ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ. ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥ ੬॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ; ਮੂੜਾ ਬਾਹਰੁ ਭਾਲੇ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ; ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲੇ॥ ਜਿਥੈ ਵਥੁ ਹੋਵੈ. ਤਿਥਹੁ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ; ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਸਬਦਿ ਬੁਲਾਏ॥ ਮਹਲੀ ਮਹਲਿ; ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੮॥੧੩॥੧੪॥ ਮਾਂਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ;

ਅੰਗ ੧੧੮:- ਸਾਚੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਈ॥ ਹਰਿ ਚੇਤਹੁ; ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਣਿਆ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਏ. ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਏ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ ਕਰਮੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਭਾਗਾਂ- ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ; ਸਬਦੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਅ-ਲਿਪਤੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਪੋਲਾ ਤਕੀਐ ਆਸਰੇ- ਗੁਰ ਕੈ ਤਕੀਐ; ਨਾਮਿ ਅਧਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਜੋਰੁ ਕਰੈ ਕਿਆ ਤਿਸ ਨੋ; ਆਪੇ ਖਪਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੇ; ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ॥ ਜੱਗ-ਤੁ–ਆਤਮਘਾਤੀ; ਹੈ ਜਗਤੁ ਕਸਾਈ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਹੁ ਭਾਰੁ ਉਠਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਮਜੂਰੀ. ਭਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਵਾੜੀ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਲੀ॥ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ; ਕੋ ਨਾਹੀ ਖਾਲੀ॥ ਜੇਹੀ ਵਾਸਨਾ ਪਾਏ ਤੇਹੀ ਵਰਤੈ; ਵਾਸੂ ਵਾਸੁ ਜਣਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਮਨਮੁਖੁ ਰੋਗੀ ਹੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਿਸਰਿਆ; ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਦੁਖੀਏ ਨਿਤਿ ਫਿਰਹਿ ਬਿਲਲਾਦੇ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ; ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥

 Not Final File

ਆਪਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਹੁਕਮਿ ਪਛਾਣੈ॥ ਜੇਹਾ ਅੰਦਰਿ ਪਾਏ. ਤੇਹਾ ਵਰਤੈ; ਆਪੇ ਬਾਹਰਿ ਪਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਤਿਸੁ ਬਾਝਹੁ ਸਚੇ; ਮੈ. ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜਿਸੁ ਲਾਇ ਲਏ; ਸੋ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਸੋ ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੧੪॥੧੫॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ; ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਗਵਾਏ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਲਾਹੇ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੋਲੈ; ਸਦਾ ਮੁਖਿ ਵੈਣੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖੈ ਪਰਖੈ ਸਦਾ ਨੈਣੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਕਹੈ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਅਵਰਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੰਗਿ ਰਤਾ; ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਏ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸਨਾ ਬੋਲੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਵਣਿਆ॥੩॥ ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ; ਜੁ ਚਿਤਿ. ਨ ਹੋਈ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮੁ; ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ॥ ਹੁਕਮੇ ਵਰਤੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ; ਹੁਕਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਵਣਿਆ॥੪॥ ਅਜਬ ਕੰਮ; ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਕੇਰੇ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੂਲਾ ਜਾਂਦਾ; ਫੇਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦਿ ਵਜਾਵਣਿਆ॥੫॥

ਅੰਗ ੧੧੯:- ਖੋਟੇ ਖਰੇ; ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਉਪਾਏ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਪਰਖੇ; ਲੋਕ ਸਬਾਏ॥ ਖਰੇ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਹਿ; ਖੋਟੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵੇਖਾ; ਕਿਉ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ॥ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਸੈ; ਤੂੰ ਭਾਣੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਵਣਿਆ॥੭॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਬਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿਐ; ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਸਭ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਵਣਿਆ॥੮॥੧੫॥੧੬॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸੈ. ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ; ਕੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ॥ਬੁੱਝਾਵਣਿਆ- ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਵਣਿਆ॥ ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਚਾਖਿ. ਸਦਾ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਹਜੁ ਕੋ ਪਾਏ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰੇ; ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਨਦਰੀ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਸਭਨਾ ਉਪਰਿ; ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ॥ ਕਿਸੈ ਥੋੜੀ; ਕਿਸੈ ਹੈ ਘਣੇਰੀ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ. ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਤਤੁ ਹੈ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰੇ; ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਕੋਈ ਨ ਪਾਵੈ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ; ਸੋ ਜਨੁ ਸੋਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ; ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਮੋਹੈ॥ ਰੱਤਾ,ਅੰਮ੍ਰਿ ਤਿ- ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਾਣੀ ਰਤਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਹਜਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਮਨਮੁਖੁ ਭੂਲਾ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ; ਮਰੈ ਬਿਖੁ ਖਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਵਿਸਟਾ ਮਹਿ ਵਾਸਾ; ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ. ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ॥੬॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਪੀਆਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਹਜਿ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ. ਸਭ ਆਪੇ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਦਰੀ ਆਵਣਿਆ॥੭॥ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ॥ ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ; ਤਿਨਿ ਆਪੇ ਗੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਸਦਾ ਤੂੰ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੮॥੧੬॥੧੭॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੇ ਸਚਿ ਲਾਗੇ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਏ॥ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸੇਵਹਿ; ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹੀ; ਸਚੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਿਆ॥ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਥਾਂਈਂ- ਜਹ ਦੇਖਾ; ਸਚੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਤਨੁ ਸਚਾ ਰਸਨਾ ਸਚਿ ਰਾਤੀ; ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਆਖਿ ਵਖਾਨਣਿਆ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੨੦:- ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਇਨਿ ਮਨਿ ਡੀਠੀ; ਸਭ ਆਵਣ ਜਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ. ਸਦਾ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਰਿਦੈ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ॥ ਸਚੋ ਸਚਾ ਵੇਖਿ ਸਾਲਾਹੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਜੋ ਸਚਿ ਰਾਤੇ; ਤਿਨ ਸਚੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ਸਮਾਲ੍ਹਹਿ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ; ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਚੁ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਲੇਖਾ ਪੜੀਐ; ਜੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ॥ ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਸਬਦਿ ਸੁਧਿ ਹੋਵੈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੀ; ਹੋਰੁ ਕੋਇ. ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਥਾਕੇ; ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਈ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਾਲੇ; ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ॥ ਬਿਖੁ ਬਿਹਾਝਹਿ. ਬਿਖੁ ਮੋਹ ਪਿਆਸੇ; ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਏਕੋ ਜਾਣਾ॥ ਦੂਜਾ ਮਾਰਿ; ਮਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਣਾ॥ ਨਾਨਕ. ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਵਰਤੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਵਣਿਆ॥ ੮॥੧੭॥੧੮॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ਵਰਤ੍ਹਹਿ- ਵਰਨ ਰੂਪ; ਵਰਤਹਿ ਸਭ ਤੇਰੇ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ; ਫੇਰ ਪਵਹਿ ਘਣੇਰੇ॥ ਤੂੰ ਏਕੋ ਨਿਹਚਲੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ. ਵਰਨੁ ਨ ਕੋਈ; ਗੁਰਮਤੀ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਏਕਾ ਜੋਤਿ; ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ; ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ॥ ਥਾਂਈਂ- ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਥਾਈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ; ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਅਹੰਕਾਰਾ- ਲੋਭੁ ਅਭਿਮਾਨੁ; ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੈ, ਪਤਿ ਗਵਾਏ ਅਪਣੀ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ॥ ਆਪੁ ਮਾਰੇ; ਤਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਸੂਝੈ॥ ਫਿਰਿ ਓਹੁ ਮਰੈ. ਨ ਮਰਣਾ ਹੋਵੈ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਫਿਰਿ; ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਦ ਰਹੈ ਸਮਾਏ॥ ਸਚੁ ਸਲਾਹੇ ਸਭ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ; ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਚੁ ਨਦਰੀ ਆਵੈ; ਸਚੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਸਚੁ ਮਨ ਅੰਦਰਿ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਸਦਾ ਸਚੁ

ਨਿਹਚਲੁ; ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਸਚੇ ਲਾਗੈ. ਸੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਗੁਰਮਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ

ਅੰਗ ੧੨੧:- ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ॥੮॥੧੮॥੧੯॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੁ; ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਬਾਣੀ॥ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ; ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ. ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ. ਮੈਲੁ ਗਵਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਸੁਖਦਾਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਤਿਸਾ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ. ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ; ਸਬਦੋ ਸੁਣਿ. ਤਿਸਾ ਮਿਟਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ; ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗਵਾਏ॥ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ. ਸਾਚੇ ਕੇ; ਨਿਰਮਲ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਨਿਰਮਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਮੁਆ; ਤਿਥੈ. ਮੋਹੁ ਨ ਮਾਇਆ॥ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ. ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਜੋ ਨਿਰਮਲੁ ਸੇਵੇ; ਸੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ॥ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਧੋਵੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਵਾਜੈ. ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ; ਦਰਿ ਸਚੈ. ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਨਿਰਮਲ ਤੇ; ਸਭ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨੂਆ; ਹਰਿ ਸਬਦਿ ਪਰੋਵੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਬਡਭਾਗੀ; ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਸੋ ਨਿਰਮਲੁ; ਜੋ ਸਬਦੇ ਸੋਹੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮਿ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੋਹੈ॥ ਸਚਿ ਨਾਮਿ. ਮਲੁ ਕਦੇ. ਨ ਲਾਗੈ; ਮੁਖੁ ਊਜਲੁ ਸਚੁ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਮੈਲਾ ਚਉਕਾ; ਮੈਲੈ ਥਾਇ॥ ਮੈਲਾ ਖਾਇ. ਫਿਰਿ ਮੈਲੁ ਵਧਾਏ; ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਮੈਲੇ ਨਿਰਮਲ ਸਭਿ; ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਏ॥ ਸੇ ਨਿਰਮਲ; ਜੋ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਭਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ॥੮॥੧੯॥੨੦॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਊਜਲੁ; ਊਜਲ ਹੰਸਾ॥ ਮਨੁ ਬਾਣੀ; ਨਿਰਮਲ ਮੇਰੀ ਮਨਸਾ॥ਸੋਹ:ਹਿ- ਮਨਿ ਊਜਲ ਸਦਾ ਮੁਖ ਸੋਹਹਿ; ਅਤਿ ਊਜਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥ ਗੋਬਿਦੁ ਗੋਬਿਦੁ ਕਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੋਬਿਦ ਗੁਣ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੋਬਿਦੁ ਗਾਵਹਿ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਊਜਲ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਜਾਏ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ. ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸੁਣਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਮਨੂਆ ਨਾਚੈ; ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਮਨੈ ਮਨੁ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਚਾ ਤਾਲੁ ਪੂਰੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਏ; ਸਬਦੇ ਨਿਰਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਊਚਾ ਕੂਕੇ; ਤਨਹਿ ਪਛਾੜੇ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ;

ਅੰਗ ੧੨੨:- ਜੋਹਿਆ ਜਮਕਾਲੇ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਇਸੁ ਮਨਹਿ ਨਚਾਏ; ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਜਾ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਵੱਜੈ- ਬਾਣੀ ਵਜੈ. ਸਬਦਿ ਵਜਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਬਹੁ ਤਾਲ ਪੂਰੇ; ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ॥ ਨਾ ਕੋ ਸੁਣੇ; ਨ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਪਿੜ ਬੰਧਿ

ਨਾਚੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੈ; ਸੋ ਮੁਕਤਾ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ; ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਜੁਗਤਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਏ; ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਭਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਈ॥ ਹੋਰਤੁ ਭਗਤਿ; ਨ ਪਾਏ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਪਾਈਐ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ॥੮॥੨੦॥੨੧॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਚਾ ਸੇਵੀ; ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਸਚੈ ਨਾਇ; ਦੁਖੁ ਕਬ ਹੀ ਨਾਹੀ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਨਿ; ਗੁਰਮਤਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵਣਿਆ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ. ਸੇ ਸਦਾ ਸੋਹਹਿ; ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭੁ ਕੋ; ਤੇਰਾ ਭਗਤੁ ਕਹਾਏ॥ ਸੇਈ ਭਗਤ; ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹਨਿ; ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਸਭੁ ਕੋ; ਸਚੇ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਤੇਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਚੂਕੈ ਫੇਰਾ॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਨਾਇ ਰਚਾਵਹਿ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਨਾਉ ਜਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਗੁਰਮਤੀ; ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ; ਸਭੁ ਮੋਹੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਦ ਹੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਭਗਤ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਸਦਾ ਤੇਰੈ ਚਾਏ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ; ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਤੂੰ ਦਇਆਲੁ; ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ਮੇਲ-ਹਿ- ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲਿਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦੇਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਚੇ; ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ; ਮਨਿ ਮੰਨਿਐ ਮਨਹਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ; ਸੋ ਸਾਲਾਹੇ॥ ਸਾਚੇ ਠਾਕੁਰ ਵੇਪਰਵਾਹੇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮੇਲਾਵਣਿਆ॥੮॥੨੧॥੨੨॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੋਹ-ਹਿ- ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ; ਸਾਚੇ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਨਾਮਿ ਸਵਾਰੇ॥ਰਹ-ਹਿ- ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੨੩:- ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ. ਊਚੋ ਊਚਾ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ. ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਚਾ; ਸਾਚੀ ਨਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਕਿਸੈ ਮਿਲਾਈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਹਿ. ਸੇ ਵਿਛੁੜਹਿ ਨਾਹੀ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ; ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ॥ ਤੂੰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ; ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਕਾਮਣਿ ਗੁਣਵੰਤੀ; ਹਰਿ ਪਾਏ॥ ਭੈ ਭਾਇ; ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਸਚ ਉਪਦੇਸਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਸਬਦੁ ਵਿਸਾਰਨਿ; ਤਿਨਾ. ਠਉਰੁ ਨ ਠਾਉ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ; ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਤਿਨੀ ਦੋਵੈ ਗਵਾਏ; ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਲਿਖਦਿਆ ਲਿਖਦਿਆ; ਕਾਗਦ ਮਸੁ ਖੋਈ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਨ ਕੋਈ॥ ਕੂੜੁ ਲਿਖਹਿ ਤੈ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਜਲਿ ਜਾਵਹਿ. ਕੂੜਿ ਚਿਤੁ

ਲਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਲਿਖਹਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ; ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਸਚੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀ; ਸਚੁ ਲਿਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਅੰਤਰਿ ਬੈਠਾ ਵੇਖੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਿਲੈ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਖੈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੨੨॥੨੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਤਮ ਰਾਮ ਪਰਗਾਸੁ; ਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ॥ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਲਾਗੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੋਵੈ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਾਤਾ; ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਆਪਿ ਭਗਤਿ ਕਰਨਿ. ਅਵਰਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ॥ ਤਿਨਾ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ. ਸਦ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕੀਜੈ; ਜੋ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਣੁ ਕਰਾਏ॥ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਤੁ ਕਾਰੈ ਲਾਏ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ. ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੋਵੈ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ; ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ॥ ਦੇਸੰਤਰੁ ਭਵੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਕਪਟੀ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੫॥

ਅੰਗ ੧੨੪:- ਇਕਿ ਕੂੜਿ ਲਾਗੇ; ਕੂੜੇ ਫਲ ਪਾਏ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ॥ ਆਪਿ ਡੁਬੇ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਡੋਬੇ; ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਇਸੁ ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੁ; ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਖੈ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ; ਜਾ ਹਉਮੈ ਸੋਖੈ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੋਨਿਧਾਰੀ. ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ; ਤਿਨ ਭੀ ਤਨ ਮਹਿ. ਮਨੁ ਨ ਦਿਖਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ; ਕਰਤਾ ਸੋਈ॥ ਹੋਰੁ ਕਿ ਕਰੇ; ਕੀਤੈ ਕਿਆ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ. ਸੋ ਲੇਵੈ; ਨਾਮੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੮॥੨੩॥੨੪॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਇਸੁ ਗੁਫਾ ਮਹਿ; ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਸੈ; ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ. ਪਰਗਟੁ ਹੈ ਆਪੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਆਪੁ ਵੰਞਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੱਜਰ- ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ; ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਖੁਲਾਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਏ ਕੋਈ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅੰਜਨੁ ਸਚੁ; ਨੇਤ੍ਰੀ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਤਰਿ ਚਾਨਣੁ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਸਰੀਰਹੁ ਭਾਲਣਿ; ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਜਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਲਹੈ; ਬਹੁਤੁ ਵੇਗਾਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਵੱਥੁ- ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ. ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ; ਫਿਰਿ ਘਿਰਿ ਆਇ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਥੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਚਾ ਹਰਿ ਪਾਏ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵੇਖੈ;

ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਜਾਏ॥ ਬੈਸਿ ਸੁਥਾਨਿ. ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਨਉ ਦਰਿ ਠਾਕੇ; ਧਾਵਤੁ ਰਹਾਏ॥ ਦਸਵੈ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਏ॥ ਵੱਜ-ਹਿ- ਓਥੈ ਅਨਹਦ ਸਬਦ. ਵਜਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਆਨ੍ਹੇਰਾ- ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਅੰਤਰਿ ਆਨੇਰਾ॥ ਨ ਵਸਤੁ ਲਹੈ; ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਹਥਿ ਕੁੰਜੀ. ਹੋਰਤੁ ਦਰੁ ਖੁਲੈ ਨਾਹੀ; ਗੁਰੁ ਪੂਰੈ. ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਥਾਂਈਂ- ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ; ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਿਲਿ; ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਤੂੰ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੮॥੨੪॥੨੫॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ; ਮਿਲਾਏ ਆਪੇ॥ ਕਾਲੁ ਨ ਜੋਹੈ; ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੇ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬੰਧਨ ਸਭ ਤੋੜੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਚੈ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੨੫:- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਜੀਵੈ ਮਰੈ. ਪਰਵਾਣੁ॥ ਆਰਜਾ ਨ ਛੀਜੈ; ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰੈ ਨ, ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਸਗਲੇ ਤਾਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਣਿਆ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਦੁਖੁ ਕਦੇ ਨ ਲਗੈ ਸਰੀਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਉਮੈ ਚੂਕੈ ਪੀਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਫਿਰਿ ਮੈਲੁ, ਨ ਲਾਗੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਬਦੇ ਰਾਤਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੈ ਜਾਤਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ, ਸਦਾ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਬਦੇ. ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ; ਹੈ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰਾ॥ ਗਰਠੇ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਜਮਕਾਲਿ ਗਰਠੇ; ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰੋਗੀ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ; ਬਿਸਟਾ ਮਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ॥ ਵੁੱਠਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਵੁਠਾ; ਆਪਿ ਆਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੨੫॥੨੬॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਏਕਾ ਜੋਤਿ; ਜੋਤਿ ਹੈ ਸਰੀਰਾ॥ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਏ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਆਪੇ. ਫਰਕੁ ਕੀਤੋਨੁ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਆਪੇ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ. ਕੋ, ਸਹਜੁ ਨ ਪਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸੋਹਹਿ; ਆਪੇ ਜਗੁ ਮੋਹਹਿ॥ ਜੱਗ-ਤੁ–ਤੂੰ ਆਪੇ ਨਦਰੀ; ਜਗਤੁ ਪਰੋਵਹਿ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਕਰਤੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਦੇਖਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ॥ ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਗੁਰ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਬਦੇ ਉਪਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜੇ; ਸਦਾ ਹੈ ਮੁਕਤਾ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਆਪੇ ਹੈ ਸਚਾ; ਆਪੇ. ਅਲਖੁ ਲਖਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਆਪੇ ਮਾਇਆ ਆਪੇ ਛਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ–

ਆਪੇ; ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਗੁਣਦਾਤਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਆਪੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਆਪੇ ਕਰੇ, ਕਰਾਏ ਆਪੇ॥ ਆਪੇ ਥਾਪਿ; ਉਥਾਪੇ ਆਪੇ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ. ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਾਰੈ ਲਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਆਪੇ ਮਾਰੇ, ਆਪਿ ਜੀਵਾਏ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੭॥

ਅੰਗ ੧੨੬:- ਆਪੇ; ਊਚਾ ਊਚੋ ਹੋਈ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ; ਸੁ ਵੇਖੈ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਖਾਲਣਿਆ॥੮॥੨੬॥੨੭॥ ਥਾਂਈਂ- ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ; ਸਭ ਥਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਪਾਈ॥ ਸਦਾ ਸਰੇਵੀ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ-ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਜਗਜੀਵਨੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨੁ ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਰ ਮਹਿ; ਧਰਤੀ ਧਉਲੁ ਪਾਤਾਲਾ॥ ਬੱਾਲਾ- ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਸਦਾ ਹੈ ਬਾਲਾ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ. ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ॥ ਜੰਮਣ ਮਰਣੁ; ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੩॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ; ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦੁਇ ਭਾਈ॥ ਦੁਹੀ ਮਿਲਿ ਕੈ; ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ॥ ਦੋਵੈ ਮਾਰਿ ਜਾਇ. ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਵੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਅਨ੍ੇਰਾ- ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਅਨੇਰਾ॥ ਚਾਨਣੁ ਹੋਵੈ; ਛੋਡੈ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ॥ ਪਰਗਟੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੫॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ; ਪਰਗਟੁ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ; ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲ; ਰਤਨੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ; ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੇ ਸਦਾ ਵਾਪਾਰੀ; ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸਦ ਪਾਵਣਿਆ ॥੭॥ ਵੱਥੁ- ਆਪੇ ਵਥੁ ਰਾਖੈ; ਆਪੇ ਦੇਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜਹਿ; ਕੇਈ ਕੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੮॥੨੭॥੨੮॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਮੇਲੇ; ਸੇਵ ਕਰਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾਏ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਗੁਣਦਾਤਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਸਚੁ ਸਚਾ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਾਤਾ॥ਸੋਹ-ਹਿ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਜਨ ਸੋਹਹਿ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਇਸੁ ਗੁਫਾ ਮਹਿ; ਇਕੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ; ਹਉਮੈ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੨੭:- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਇਹੁ ਗੁਫਾ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ. ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਕਰੁ ਟੈਕਸ ਮਸੂਲ- ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਕਰੁ ਲਾਏ॥ ਨਾਵਹੁ ਭੂਲੇ; ਦੇਇ ਸਜਾਏ॥ ਰੱਤੀਅਹੁ- ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੇਵੈ; ਰਤੀਅਹੁ ਮਾਸਾ ਤੋਲ ਕਢਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਪੇਈਅੜੈ; ਪਿਰੁ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ॥ ਦੂਜੈ ਮੁਠੀ; ਰੋਵੈ ਧਾਹੀ॥ ਕੁ-ਲੱਖਣੀ- ਖਰੀ ਕੁਆਲਿਓ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਲਖਣੀ; ਸੁਪਨੈ. ਪਿਰੁ ਨਹੀ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਪੇਈਅੜੈ; ਪਿਰੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ; ਹਦੂਰਿ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਕੱਮਣਿ- ਕਾਮਣਿ. ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਕੰਠਿ ਲਾਇ; ਸਬਦੇ. ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਸੱਦਿ- ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਸਦਿ ਬੁਲਾਏ॥ ਆਪਣਾ ਨਾਉ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੮॥੨੮॥੨੯॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਊਤਮ ਜਨਮੁ; ਸੁਥਾਨਿ ਹੈ ਵਾਸਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਘਰ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ॥ਰਹ-ਹਿ- ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਣਿਆ॥੧॥ਪੜ੍ਹਿ ਬੁੱਝਿ- ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਪੜਿ ਬੁਝਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥ਸਲਾਹ-ਹਿ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੜਹਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਹਿ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਰਿ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ॥ ਉਪਾਇ. ਨ ਕਿਤੀ ਪਾਇਆ ਜਾਏ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ; ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪੜੈ; ਨਹੀ ਬੂਝੈ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ; ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਲੂਝੈ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਬੰਧਨ ਤੂਟਹਿ. ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ; ਵਸਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੈ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ॥ ਬਿਖੁ ਕਾ ਕੀੜਾ. ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਰਾਤਾ; ਬਿਖੁ ਹੀ ਮਾਹਿ ਪਚਾਵਣਿਆ ॥੪॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰੇ; ਤੈ ਆਪੁ ਜਣਾਏ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰੈ; ਕਿਛੁ ਥਾਇ. ਨ ਪਾਏ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ. ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਵੈ; ਬਖਸੇ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਉਪਜੈ ਪਚੈ; ਹਰਿ ਬੂਝੈ ਨਾਹੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਾਹੀ॥ਗ-ਇਆ- ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ਹੈ ਬਿਰਥਾ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸਿ; ਸਿਗਾਰੁ ਬਣਾਏ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁ; ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਹਲਤਿ ਨ ਸੋਭਾ. ਪਲਤਿ ਨ ਢੋਈ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ; ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ; ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਸੋਹ-ਹਿ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਸੋਹਹਿ; ਕਰਿ ਅੰਗ ੧੨੮:- ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੯॥੨੯॥੩੦॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨਮੁਖ ਪੜਹਿ; ਪੰਡਿਤ ਕਹਾਵਹਿ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਮੱਤੇ- ਬਿਖਿਆ ਮਾਤੇ. ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਆਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਹਜਿ ਪੀਆਵਣਿਆ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵੇਦੁ ਪੜਹਿ; ਹਰਿ ਰਸੁ. ਨਹੀ ਆਇਆ॥ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਮੋਹੇ ਮਾਇਆ॥ ਅਗਿਆਨ ਮਤੀ ਸਦਾ

ਅੰਧਿਆਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਿ ਹਰਿ ਗਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਅ-ਕਥੋ ਪੋਲਾ- ਅਕਥੋ ਕਥੀਐ; ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ॥ ਗੁਰਮਤੀ; ਮਨਿ ਸਚੋ ਭਾਵੈ ॥ ਸਚੋ ਸਚੁ ਰਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਚਿ ਰੰਗਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਜੋ ਸਚਿ ਰਤੇ; ਤਿਨ ਸਚੋ ਭਾਵੈ॥ ਆਪੇ ਦੇਇ; ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸਚੁ ਜਾਤਾ; ਮਿਲਿ ਸਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਕੂ-ਸੱਤੁ- ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ; ਤਿਨਾ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਭੀਤਰਿ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਪੜ੍ਹਹਿ- ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਪੜਹਿ; ਹਰਿ ਤਤੁ. ਨ ਜਾਣਹਿ॥ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ. ਨ ਪਛਾਣਹਿ॥ ਮੋਹ ਬਿਆਪੇ. ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਵੇਦੁ ਪੁਕਾਰੈ; ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ॥ ਮਨਮੁਖ. ਨ ਬੂਝਹਿ; ਦੂਜੈ ਭਾਇਆ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਪੜਹਿ. ਹਰਿ ਏਕੁ, ਨ ਜਾਣਹਿ; ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਵੈ ਕੀ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ; ਨਾਮੋ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੩੦॥੩੧॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ ਆਪੇ ਸੋਈ॥ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ; ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਹੋਈ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖਿ. ਸਾਦੁ ਪਾਵਣਿਆ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਹਿ. ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ; ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਹ-ਕਰਮੀ ਨਿਸਕਾਮੀ- ਸੋ ਨਿਹਕਰਮੀ; ਜੋ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨਿ; ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਏ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਕਰੈ; ਨਿਹਕਰਮੀ. ਨ ਹੋਵੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹਉਮੈ ਖੋਵੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ਸਦਾ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ; ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਈ॥ ਸੰਤ ਚੁਗਹਿ ਨਿਤ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ॥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹਿ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ॥ ਹਰਿ ਸਰਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੧੨੯:- ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਸਬਦਿ ਸਾਚੈ; ਹਰਿ ਸਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਬੱਗੁ- ਮਨਮੁਖੁ ਸਦਾ ਬਗੁ ਮੈਲਾ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਈ॥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੈ; ਪਰੁ ਮੈਲੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ. ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ ॥੬॥ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਘਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ; ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪੁ ਪਛਾਨਣਿਆ॥੭॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ; ਤੈ ਆਪੇ ਵੇਖੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ; ਸੋ ਜਨੁ ਲੇਖੈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੩੧॥੩੨॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਦੀਸਹਿ; ਮੋਹੇ ਮਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ; ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਲਿਵ ਲਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ. ਸਬਦਿ ਜਲਾਵਣਿਆ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਏ. ਸੋ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਮਹਲੀ. ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ; ਮੂਲੁ ਹੈ ਮਾਇਆ॥

ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ-ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ; ਜਿੰਨਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਪਸਰਿਆ ਸੰਸਾਰੇ; ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ; ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਇਕੁ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥੩॥ ਪੇਈਅੜੈ; ਧਨ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ॥ ਦੂਜੈ ਲਾਗੀ; ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਣੀ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੋਵੈ ਗਾਵਾਏ; ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ. ਨ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਪੇਈਅੜੈ; ਧਨ ਕੰਤੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵੇਖੈ ਨਾਲੇ॥ ਪਿਰ ਕੈ ਸਹਜਿ, ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਸਬਦਿ ਸਿੰਗਾਰੁ ਬਣਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ; ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਦੂਜਾ ਭਾਉ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵੇ; ਸੋ ਕਾਹੇ ਆਇਆ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਨਾਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਜਿਨਿ ਸਿਸਟਿ ਸਾਜੀ; ਸੋਈ ਜਾਣੈ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੈ; ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ ਜਨ ਕਉ; ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧॥੩੨॥੩੩॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ; ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੇ॥ ਆਪੇ ਥਾਪੇ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਏਕੋ ਸੋਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ॥ ਅੰਗ ੧੩੦:- ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ-ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ. ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਖਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਅਲਖੁ ਲਖਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਦਇਆਲੁ; ਕਿਰਪਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੁ ਕਰੇ. ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ; ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਭੀਜੈ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ॥ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਜਾਚਾ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤੂੰ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਪੋਲਾ ਅ-ਗਮ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ; ਤੂੰ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਧਿਆਈਐ; ਸਬਦੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਰਸਨਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ; ਸਚੇ ਭਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਮਿਲਿ ਸਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੀ- ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਜੂਐ ਜਨਮੁ; ਸਭ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ; ਲਿਖਤੁ ਧੁਰਿ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਭਉ ਭੰਜਨੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੮॥੧॥੩੪॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧॥ ਅ-ਲਖੁ ਲਖਿਆ ਪੋਲੇ- ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ; ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ; ਲੈ ਗੁਝਾ ਰਖਿਆ॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ. ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਲਖਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਕਲਿ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਸਚੈ ਧਾਰੇ; ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨੁ

ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ; ਜਿਸੈ ਕਉ ਫਿਰਦੇ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਇੰਦ੍ਰ ਧਿਆਇਨਿ ਹਿਰਦੇ॥ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸਾ ਖੋਜਹਿ ਤਾ ਕਉ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਹਿਰਦੈ ਗਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਤੁਧੁ ਜਾਪੇ ਪਵਨਾ॥ ਪਾਇਕ ਦਾਸ ਸੇਵਕ- ਧਰਤੀ ਸੇਵਕ; ਪਾਇਕ ਚਰਨਾ॥ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ; ਸਭਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪੈ॥ ਜਿਨ ਪੀਆ ਸੇਈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਅਘਾਵਣਿਆ॥੪॥ ਤਿਸੁ ਘਰਿ ਸਹਜਾ; ਸੋਈ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਅਨੰਦ ਪੋਲਾ- ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਕਰੇ ਸਦ ਕੇਲਾ॥ ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ ਸੋ ਵਡ ਸਾਹਾ; ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਵਣਿਆ॥ ੫॥ ਸਮਾਹਾ ਅਪੜਾਇਆ- ਪਹਿਲੋਦੇ; ਤੈਂ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਾ॥ ਪਿਛੋਦੇ; ਤੈਂ ਜੰਤੁ ਉਪਾਹਾ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਆਮੀ; ਲਵੈ ਨ ਕੋਈ ਲਾਵਣਿਆ॥੬॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਤੁਠਾ; ਸੋ ਤੁਧੁ ਧਿਆਏ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਮਾਏ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ;

ਅੰਗ ੧੩੧:- ਤਿਸੁ. ਦਰਗਹ ਠਾਕ, ਨ ਪਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਤੂੰ ਵਡਾ; ਤੂੰ ਊਚੋ ਊਚਾ॥ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤੁ; ਅਤਿ ਮੂਚੋ ਮੂਚਾ॥ ਹਉ ਕੁਰਬਾਣੀ ਤੇਰੈ ਵੰਞਾ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਵਣਿਆ॥੮॥੧॥੩੫॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਉਣੁ ਸੁ ਮੁਕਤਾ; ਕਉਣੁ ਸੁ ਜੁਗਤਾ॥ ਕਉਣੁ ਸੁ ਗਿਆਨੀ; ਕਉਣੁ ਸੁ ਬਕਤਾ॥ ਕਉਣੁ ਸੁ ਗਿਰਹੀ. ਕਉਣੁ ਉਦਾਸੀ; ਕਉਣੁ ਸੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਏ ਜੀਉ॥੧॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਬਾਧਾ; ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਛੂਟਾ॥ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ; ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਤੂਟਾ॥ ਕਉਣ ਕਰਮ. ਕਉਣ ਨਿਹਕਰਮਾ; ਕਉਣੁ ਸੁ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ਜੀਉ॥੨॥ ਕਉਣੁ ਸੁ ਸੁਖੀਆ; ਕਉਣੁ ਸੁ ਦੁਖੀਆ॥ ਕਉਣੁ ਸੁ ਸਨਮੁਖੁ; ਕਉਣੁ ਵੇਮੁਖੀਆ ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਮਿਲੀਐ. ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਬਿਛੁਰੈ; ਇਹ ਬਿਧਿ. ਕਉਣੁ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਜੀਉ॥੩॥ ਅੱਖਰ ਉਪਦੇਸ਼- ਕਉਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ; ਜਿਤੁ ਧਾਵਤੁ ਰਹਤਾ॥ ਕਉਣੁ ਉਪਦੇਸੁ; ਜਿਤੁ. ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਸਹਤਾ॥ ਕਉਣੁ ਸੁ ਚਾਲ. ਜਿਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਏ; ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਏ ਜੀਉ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੁਗਤਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਕਤਾ॥ ਧੰਨੁ ਗਿਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਕੀਮਤਿ ਪਾਏ ਜੀਉ॥੫॥ ਹਉਮੈ ਬਾਧਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਤੂਟਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਹਕਰਮਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ. ਸੁ ਸੁਭਾਏ ਜੀਉ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੀਆ; ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੀਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਨਮੁਖੁ; ਮਨਮੁਖਿ ਵੇਮੁਖੀਆ॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੀਐ. ਮਨਮੁਖਿ ਵਿਛੁਰੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਜੀਉ॥੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਖਰੁ; ਜਿਤੁ ਧਾਵਤੁ ਰਹਤਾ॥ਸਹੰਤਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਪਦੇਸੁ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਸਹਤਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਲ. ਜਿਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਏ ਜੀਉ॥੮॥ ਸਗਲੀ ਬਣਤ, ਬਣਾਈ ਆਪੇ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ, ਕਰਾਏ ਥਾਪੇ॥ ਇਕਸੁ ਤੇ ਹੋਇਓ ਅਨੰਤਾ; ਨਾਨਕ. ਏਕਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ਜੀਉ॥ ੯॥੨॥੩੬॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਤਾ ਕਿਆ ਕਾੜਾ॥ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ; ਤਾ ਜਨੁ ਖਰਾ ਸੁਖਾਲਾ

॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਤੂੰ ਕਰਹਿ. ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭਾਵਣਿਆ॥ ਓਲਾ ਪੜਦਾ- ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਰਬਤੁ. ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਓਲਾ; ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ; ਜਿਸੁ ਲਾਗੈ ਮੀਠਾ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਡੀਠਾ॥ ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਤੂੰਹੈ ਤੂੰਹੈ; ਇਕੋ ਇਕੁ ਵਰਤਾਵਣਿਆ॥੨॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ; ਤੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ॥ ਭਗਤੀ ਭਾਇ; ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥

ਅੰਗ ੧੩੨:- ਦਇਆ ਧਾਰਿ. ਰਾਖੇ ਤੁਧੁ ਸੇਈ; ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ॥੩॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ; ਕੰਢੈ ਚਾੜੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਦਾਸ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਕਹਿ ਸੁਣਿ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਣਿਆ॥੪॥ ਐਥੈ ਓਥੈ; ਤੂੰਹੈ ਰਖਵਾਲਾ॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ; ਤੁਮ ਹੀ ਪਾਲਾ॥ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ. ਨ ਪੋਹੈ ਤਿਨ ਕਉ; ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ॥੫॥ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ. ਆਖਿ ਸਮਾਲੀ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਤੁਧੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੀਤੁ. ਸਾਜਨੁ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਣਿਆ॥੬॥ ਜਿਸ ਕਉ; ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਭਇਆ ਸਹਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਤਤੀ ਵਾਉ; ਨ ਲਗੈ ਕਾਈ॥ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਸਰਣਿ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਜਪਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵਣਿਆ॥੭॥ ਤੂੰ ਊਚ ਅਥਾਹੁ; ਅਪਾਰੁ ਅਮੋਲਾ॥ ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਗੋਲਾ॥ ਤੂੰ ਮੀਰਾ. ਸਾਚੀ ਠਕੁਰਾਈ; ਨਾਨਕ. ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਣਿਆ॥੮॥੩॥੩੭॥

ਦ-ਯੁ ਪ੍ਰੇਰਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਦੱਦਾ ਮੁਕਤਾ, ਯੁ ਔਂਕੜ ਸਹਿਤ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ-ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨॥ ਨਿਤ ਨਿਤ; ਦਯੁ ਸਮਾਲੀਐ॥ ਮੂਲਿ; ਨ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ॥ ਜਿਤੁ; ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ. ਨ ਜਾਈਐ॥ ਤੋਸਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੈ; ਤੇਰੇ ਕੁਲਹਿ. ਨ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ਜੀਉ॥੧॥ ਜੋ ਸਿਮਰੰਦੇ ਸਾਂਈਐ॥ ਨਰਕਿ; ਨ ਸੇਈ ਪਾਈਐ॥ ਤਤੀ ਵਾਉ. ਨ ਲਗਈ; ਜਿਨ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਇ ਜੀਉ॥੨॥ ਸੇਈ ਸੁੰਦਰ ਸੋਹਣੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਨ ਬੈਹਣੇ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਿਨੀ ਸੰਜਿਆ; ਸੇਈ ਗੰਭੀਰ ਅਪਾਰ ਜੀਉ॥੩॥ ਅਮਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਰਸਾਇਣੁ ਰਸਾਂ ਦੇ ਘਰ ਰਾਮ ਜੀ- ਹਰਿ ਅਮਿਉ ਰਸਾਇਣੁ; ਪੀਵੀਐ॥ ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ ਜਨ ਕੈ; ਜੀਵੀਐ॥ ਕਾਰਜ ਸਭਿ. ਸਵਾਰਿ ਲੈ; ਨਿਤ ਪੂਜਹੁ. ਗੁਰ ਕੇ ਪਾਵ ਜੀਉ॥੪॥ ਜੋ ਹਰਿ; ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਤਿਨਹਿ ਗੁਸਾਈ ਜਾਪਣਾ॥ ਸੋ ਸੂਰਾ ਪਰਧਾਨੁ ਸੋ; ਮਸਤਕਿ ਜਿਸ ਦੈ ਭਾਗੁ ਜੀਉ॥੫॥ ਮਨ ਮੰਧੇ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਗਾਹੀਆ॥ ਏਹਿ; ਰਸ ਭੋਗਣ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ॥ ਮੰਦਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਉਪਜਿਓ; ਤਰੇ. ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਲਾਗਿ ਜੀਉ॥੬॥ ਕਰਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਜਨਮੈ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਮਨਿ ਭਾਵੰਦਾ ਕੰਤੁ ਹਰਿ; ਤੇਰਾ. ਥਿਰੁ ਹੋਆ ਸੋਹਾਗੁ ਜੀਉ॥੭॥ ਅ-ਟਲ- ਅਟਲ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ॥ ਭੈ ਭੰਜਨ ਕੀ ਸਰਣਾਇਆ॥ ਲਾਇ ਅੰਚਲਿ. ਨਾਨਕ ਤਾਰਿਅਨੁ; ਜਿਤਾ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰ ਜੀਉ॥੮॥੪॥੩੮॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ; ਮਨਿ ਧੀਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰਦੇਉ; ਮਿਟਿ ਗਏ ਭੈ ਦੂਰੇ॥੧॥ ਸਰਨਿ ਆਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ; ਤਾ ਫਿਰਿ ਕਾਹੇ ਝੂਰੇ॥੨॥ ਚਰਨ ਸੇਵ ਸੰਤ ਸਾਧ ਕੇ;

ਅੰਗ ੧੩੩:- ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ॥੩॥ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰੇ॥੪॥ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨੁ ਸੇਵਿਆ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ॥੫॥ ਸਭ ਛਡਾਈ ਖਸਮਿ ਆਪਿ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਠਰੂਰੇ॥੬॥ ਤਪਾਵਸੋ ਇਨਸਾਫ਼। ਮਰ ਕੇ ਜਾਨ ਰਹਿਤ ਮੂਰੇ ਬੁੱਤ ਜੜ੍ਹ ਹੋ ਗਏ- ਕਰਤੈ ਕੀਆ, ਤਪਾਵਸੋ; ਦੁਸਟ ਮੁਏ. ਹੋਇ ਮੂਰੇ॥੭॥ ਨਾਨਕ. ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਇ; ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ॥੮॥੫॥੩੯॥੧॥੩੨॥੧॥੫॥੩੯॥

ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ ਮਾਂਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਕਿਰਤਿ ਕਰਮ ਕੇ ਵੀਛੁੜੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਰਾਮ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸ ਭ੍ਰਮੇ; ਥਕਿ ਆਏ. ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਾਮ॥ ਧੇਨੁ. ਦੁਧੈ ਤੇ ਬਾਹਰੀ; ਕਿਤੈ. ਨ ਆਵੈ ਕਾਮ॥ ਜਲ ਬਿਨੁ ਸਾਖ ਕੁਮਲਾਵਤੀ; ਉਪਜਹਿ ਨਾਹੀ ਦਾਮ॥ ਨਾਹ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ। ਕਤ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਨਾਹ. ਨ ਮਿਲੀਐ ਸਾਜਨੈ; ਕਤ ਪਾਈਐ ਬਿਸਰਾਮ॥ ਜਿਤੁ ਪੋਲਾ। ਭੱਠਿ ਨੱਗਰ- ਜਿਤੁ ਘਰਿ. ਹਰਿ ਕੰਤੁ, ਨ ਪ੍ਰਗਟਈ; ਭਠਿ ਨਗਰ ਸੇ ਗ੍ਰਾਮ॥ ਸ੍ਰਬ ਸੀਗਾਰ ਤੰਬੋਲ ਰਸ; ਸਣੁ ਦੇਹੀ ਸਭ ਖਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਕੰਤ ਵਿਹੂਣੀਆ; ਮੀਤ ਸਜਣ ਸਭਿ ਜਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀਆ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ; ਜਿਸ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ॥੧॥ ਚੇਤਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਰਾਧੀਐ; ਹੋਵੈ ਅਨੰਦੁ ਘਣਾ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਪਾਈਐ; ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਭਣਾ॥ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ; ਆਏ ਤਿਸਹਿ ਗਣਾ॥ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਜੀਵਣਾ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਜਣਾ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ; ਰਵਿਆ ਵਿਚਿ ਵਣਾ॥ ਕਿੱਤੜਾ- ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਕਿਤੜਾ ਦੁਖੁ ਗਣਾ॥ ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ; ਤਿੰਨਾ ਭਾਗੁ ਮਣਾ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੰਉ ਮਨੁ ਲੋਚਦਾ; ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਮਨਾ॥ ਲੱਗਾਂ- ਚੇਤਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ; ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਇ ਲਗਾ॥੨॥ ਵੈਸਾਖਿ ਧੀਰਨਿ ਕਿਉ ਵਾਢੀਆ; ਜਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੁ॥ ਹਰਿ ਸਾਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕੈ; ਲਗੀ ਮਾਇਆ ਧੋਹੁ॥ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ ਸੰਗਿ ਧਨਾ; ਹਰਿ ਅਵਿਨਾਸੀ ਓਹੁ॥ ਪਲਚਿ ਪਲਚਿ ਸਗਲੀ ਮੁਈ; ਝੂਠੈ ਧੰਧੈ ਮੋਹੁ॥ ਇਕਸੁ ਇੱਕ ਸੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਲਈ-ਅਹਿ- ਇਕਸੁ. ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਅਗੈ. ਲਈਅਹਿ ਖੋਹਿ॥ ਦ-ਯੁ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯੁ ਔਂਕੜ ਸਹਿਤ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ।ਵਿ-ਗੁੱਚਣਾ- ਦਯੁ ਵਿਸਾਰਿ. ਵਿਗੁਚਣਾ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ਲੱਗੇ-ਪ੍ਰੀਤਮ ਚਰਣੀ. ਜੋ ਲਗੇ;ਤਿਨ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ;ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਹੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥

ਅੰਗ ੧੩੪:- ਵੈਸਾਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਤਾਂ ਲਗੈ; ਜਾ ਸੰਤੁ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਸੋਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਜੇਠਿ ਜੁੜੰਦਾ ਲੋੜੀਐ; ਜਿਸੁ ਅਗੈ ਸਭਿ ਨਿਵੰਨਿ॥ ਦਾਵਣਿ ਪੱਲੇ। ਸੱਜਣ ਲੱਗਿਆਂ ਬੰਨ੍ਹਿ- ਹਰਿ ਸਜਣ ਦਾਵਣਿ ਲਗਿਆ; ਕਿਸੈ. ਨ ਦੇਈ ਬੰਨਿ॥ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ; ਉਨ ਲਗੈ ਨਾਹੀ ਸੰਨਿ॥ ਰੰਗ ਸਭੇ ਨਾਰਾਇਣੈ; ਜੇਤੇ ਮਨਿ ਭਾਵੰਨਿ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਲੋੜੇ ਸੋ ਕਰੇ; ਸੋਈ ਜੀਅ ਕਰੰਨਿ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ; ਸੇਈ ਕਹੀਅਹਿ ਧੰਨਿ॥ ਆਪਣ ਲੀਆ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਵਿਛੁੜਿ ਕਿਉ ਰੋਵੰਨਿ॥ ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤੇ; ਨਾਨਕ. ਰੰਗ ਮਾਣੰਨਿ॥ ਹਰਿ ਜੇਠੁ ਰੰਗੀਲਾ ਤਿਸੁ ਧਣੀ; ਜਿਸ ਕੈ ਭਾਗੁ ਮਥੰਨਿ॥੪॥ ਆਸਾੜੁ ਤਪੰਦਾ ਤਿਸੁ ਲਗੈ; ਹਰਿ ਨਾਹੁ. ਨ ਜਿੰਨਾ ਪਾਸਿ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ-

ਜਗਜੀਵਨ ਪੁਰਖੁ ਤਿਆਗਿ ਕੈ; ਮਾਣਸ ਸੰਦੀ ਆਸ॥ ਦੁਯੈ ਦਵੈਤ, ਯੈ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਦੁਯੈ ਭਾਇ ਵਿਗੁਚੀਐ; ਗਲਿ ਪਈ ਸੁ. ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ॥ਮੱਥੈ- ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ; ਮਥੈ ਜੋ ਲਿਖਿਆਸੁ॥ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ਪਛੁਤਾਣੀ; ਉਠਿ ਚਲੀ ਗਈ ਨਿਰਾਸ॥ ਜਿਨ ਕੌ ਸਾਧੂ ਭੇਟੀਐ; ਸੋ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖਲਾਸੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ; ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਹੋਇ ਪਿਆਸ॥ ਪ੍ਰਭ. ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਆਸਾੜੁ ਸੁਹੰਦਾ ਤਿਸੁ ਲਗੈ; ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸ॥੫॥ ਕੱਮਣੀ- ਸਾਵਣਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ; ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਪਿਆਰੁ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਸਚ ਰੰਗਿ; ਇਕੋ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਬਿਖਿਆ ਰੰਗ ਕੂੜਾਵਿਆ; ਦਿਸਨਿ ਸਭੇ ਛਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪੀਵਣਹਾਰੁ॥ ਮਉੱਲਿਆ। ਸੰਮ੍ਰੱਥ- ਵਣੁ ਤਿਣੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਮਉਲਿਆ; ਸੰਮ੍ਰਥ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਮਿਲਣੈ ਨੋ ਮਨੁ ਲੋਚਦਾ; ਕਰਮਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਜਿਨੀ ਸਖੀਏ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਹੰਉ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ॥ਮ꞊ਇਆ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜੀ ਮਇਆ ਕਰਿ; ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਸਾਵਣੁ ਤਿਨਾ ਸੁਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਹਾਰੁ॥੬॥ ਭਾਦੁਇ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀਆ; ਦੂਜੈ ਲਗਾ ਹੇਤੁ॥ ਲਖ ਸੀਗਾਰ ਬਣਾਇਆ; ਕਾਰਜਿ ਨਾਹੀ ਕੇਤੁ॥ ਬਿਨਸ꞊ਸੀ ਕਹ꞊ਸਨਿ ਵੇਲੈ ਪੋਲਾ- ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ. ਦੇਹ ਬਿਨਸਸੀ; ਤਿਤੁ ਵੇਲੈ ਕਹਸਨਿ ਪ੍ਰੇਤੁ॥ ਚੱਲਾਇਨਿ- ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਨਿ ਦੂਤਜਮ; ਕਿਸੈ. ਨ ਦੇਨੀ ਭੇਤੁ॥ ਛਡਿ ਖੜੋਤੇ ਖਿਨੈ ਮਾਹਿ; ਜਿਨ ਸਿਉ ਲਗਾ ਹੇਤੁ॥ ਹੱਥ, ਕਪੇ ਪੋਲਾ। ਸਿਆਹ꞊ਹੁ- ਹਥ ਮਰੋੜੈ ਤਨੁ ਕਪੇ; ਸਿਆਹਹੁ ਹੋਆ ਸੇਤੁ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ; ਕਰਮਾ ਸੰਦੜਾ ਖੇਤੁ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਚਰਣ ਬੋਹਿਥ. ਪ੍ਰਭ ਦੇਤੁ॥ ਸੇ ਭਾਦੁਇ. ਨਰਕਿ ਨ ਪਾਈਅਹਿ; ਗੁਰੁ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਹੇਤੁ॥੭॥ ਅੱਸੁਨਿ- ਅਸੁਨਿ. ਪ੍ਰੇਮ ਉਮਾਹੜਾ; ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਜਾਇ॥

ਅੰਗ ੧੩੫:- ਮਨਿ ਤਨਿ ਪਿਆਸ ਦਰਸਨ ਘਣੀ; ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮਾਇ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ; ਹਉ. ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਾ ਪਾਇ॥ ਵਿਣੁ ਪ੍ਰਭ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਜਿੰਨ੍ਹੀ ਚਾਖਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ; ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਬਿਨਤੀ ਕਰਹਿ; ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਲੜਿ ਲਾਇ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਕੰਤਿ ਮਿਲਾਈਆ; ਸਿ ਵਿਛੁੜਿ. ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਵਿਣੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ॥ ਅੱਸੂ ਮ꞊ਇਆ- ਅਸੂ ਸੁਖੀ ਵਸੰਦੀਆ; ਜਿਨਾ. ਮਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ॥੮॥ ਕੱਤਿ꞊ਕਿ- ਕਤਿਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਦੋਸੁ. ਨ ਕਾਹੂ ਜੋਗੁ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੁਲਿਆਂ ਵਿਆਪਨਿ੍ ਸਭੇ ਰੋਗ॥ ਲੱਗਨਿ- ਵੇਮੁਖ ਹੋਏ ਰਾਮ ਤੇ; ਲਗਨਿ ਜਨਮ ਵਿਜੋਗ॥ਜਿੱਤੜੇ- ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਉੜੇ ਹੋਇ ਗਏ; ਜਿਤੜੇ ਮਾਇਆ ਭੋਗ॥ ਜਮਾ ਦੀ ਮਾਰ ਤੋਂ ਬਖ਼ਸ਼ਾਉਣ ਲਈ ਵਿੱਚੁ ਵਿਚੋਲਗੀ। ਥੈ ਪਾਸ- ਵਿਚੁ. ਨ ਕੋਈ ਕਰਿ ਸਕੈ; ਕਿਸ ਥੈ ਰੋਵਹਿ ਰੋਜ॥ ਕੀਤਾ. ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਵਈ; ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ॥ ਉੱਤਰ꞊ਹਿ- ਵਡਭਾਗੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੈ; ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਸਭਿ ਬਿਓਗ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹਿ; ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਬੰਦੀ ਮੋਚ॥ ਕਤਿਕ ਹੋਵੈ ਸਾਧਸੰਗੁ; ਬਿਨਸਹਿ ਸਭੇ ਸੋਚ॥੯॥ ਮੰ꞊ਘਿਰਿ ਘੱਘੇ ਰਾਰੇ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਬੋਲੋ- ਮੰਘਿਰਿ ਮਾਹਿ

ਸੋਹੰਦੀਆ; ਹਰਿ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਬੈਠੜੀਆਹ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਿਆ ਗਣੀ; ਜਿ ਸਾਹਿਬਿ ਮੇਲੜੀਆਹ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਰਾਮ ਸਿਉ; ਸੰਗਿ ਸਾਧ ਸਹੇਲੜੀਆਹ॥ ਇਕੇਲੜੀ-ਆਹ ਕੰਨਾ ਪੂਰਾ ਲਾ ਕੇ ਹ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ- ਸਾਧ ਜਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰੀ; ਸੇ ਰਹਨਿ ਇਕੇਲੜੀਆਹ॥ ਵੱਸਿ ਪੜੀ-ਆਹ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਤਿਨ ਦੁਖੁ. ਨ ਕਬਹੂ ਉਤਰੈ; ਸੇ ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਪੜੀਆਹ॥ ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਦਿਸਨਿ ਨਿਤ ਖੜੀਆਹ॥ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ਹਰਿ; ਕੰਠਿ ਤਿਨਾ ਜੜੀਆਹ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਂਛੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੀ ਦਰਿ ਪੜੀਆਹ॥- ਜਨਮੜੀ-ਆਹ- ਮੰਘਿਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਣਾ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜਨਮੜੀਆਹ॥੧੦॥ ਪੋਖਿ. ਤੁਖਾਰੁ ਨ ਵਿਆਪਈ; ਕੰਠਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਾਹੁ॥ ਲੱਗੜਾ- ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ; ਦਰਸਨਿ ਲਗੜਾ ਸਾਹੁ॥ ਓਟ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ; ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਲਾਹੁ॥ ਪਉੜੀ 'ਚ, ਕੰਨੇ ਲੰਬੇ , ਔਂਕੜ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਲਾਉ- ਸਾਹੁ, ਗਾਹੁ- ਬਿਖਿਆ. ਪੋਹਿ ਨ ਸਕਈ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ. ਗੁਣ ਗਾਹੁ॥ ਜਹ ਤੇ ਉਪਜੀ. ਤਹ ਮਿਲੀ; ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਮਾਹੁ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਵਿਛੁੜੀਆਹੁ॥ ਬੇਰੀਆ ਕੰਨੇ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਬਾਰਿ ਜਾਉ. ਲਖ ਬੇਰੀਆ; ਹਰਿ ਸਜਣੁ. ਅਗਮ ਅਗਾਹੁ॥ ਸਰਮ ਪਈ ਨਾਰਾਇਣੈ; ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਪਈਆਹੁ॥ ਪੋਖੁ ਸੁੋਹੰਦਾ ਸਰਬ ਸੁਖ; ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੧੧॥ ਮੱਜਨੁ- ਮਾਘਿ. ਮਜਨੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂਆ; ਧੂੜੀ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸੁਣਿ; ਸਭਨਾ ਨੋ ਕਰਿ ਦਾਨੁ॥ ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਲੁ ਉਤਰੈ; ਮਨ ਤੇ ਜਾਇ ਗੁਮਾਨੁ॥

ਅੰਗ ੧੩੬:- ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ. ਨ ਮੋਹੀਐ; ਬਿਨਸੈ ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ॥ ਸਚੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਦਿਆ; ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਜਹਾਨੁ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸਗਲ ਪੁੰਨ; ਜੀਅ ਦਇਆ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਵੈ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ॥ ਜਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ; ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਨੁ॥ ਮਾਘਿ ਸੁਚੇ. ਸੇ ਕਾਂਢੀਅਹਿ; ਜਿਨ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ॥੧੨॥ ਉਪਾਰ-ਜਨਾ ਪੈਦਾ- ਫਲਗੁਣਿ. ਅਨੰਦ ਉਪਾਰਜਨਾ; ਹਰਿ ਸਜਣ. ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਰਾਮ ਕੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸਰਬ ਸੁਖ; ਹੁਣਿ ਦੁਖਾ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਇੱਛ ਪੁਨੀ ਟਿੱਪੀ ਨ ਲਾਉ ਵੱਡਭਾਗਣੀ- ਇਛ ਪੁਨੀ ਵਡਭਾਗਣੀ; ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਮਿਲਿ ਸਹੀਆ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹੀ; ਗੀਤ ਗੋਵਿੰਦ ਅਲਾਇ॥ ਹਰਿ ਜੇਹਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਦਿਸਈ; ਕੋਈ ਦੂਜਾ. ਲਵੈ ਨ ਲਾਇ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰਿਓਨੁ; ਨਿਹਚਲ ਦਿਤੀਅਨੁ ਜਾਇ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਰਖਿਅਨੁ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜਨਮੈ ਧਾਇ॥ ਜਿਹਵਾ ਏਕ. ਅਨੇਕ ਗੁਣ; ਤਰੇ ਨਾਨਕ ਚਰਣੀ ਪਾਇ॥ ਫਲਗੁਣਿ ਨਿਤ ਸਲਾਹੀਐ; ਜਿਸ ਨੋ. ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥੧੩॥ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਰੇ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿਆ; ਦਰਗਹ ਸਚਿ ਖਰੇ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਚਰਣ ਹਰਿ; ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਤਿਨ ਪਾਈਆ; ਬਿਖਿਆ ਨਾਹਿ ਜਰੇ॥ ਨੱਸੀ- ਕੂੜ ਗਏ ਦੁਬਿਧਾ ਨਸੀ; ਪੂਰਨ ਸਚਿ ਭਰੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਦੇ; ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਏਕੁ ਧਰੇ॥ ਮਾਹ ਦਿਵਸ. ਮੂਰਤ ਭਲੇ; ਜਿਸ ਕਉ. ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਰਸ ਦਾਨੁ; ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰੇ॥੧੪॥੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਦਿਨ ਰੈਣਿ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੇਵੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਣਾ; ਹਰਿ ਸਿਮਰੀ. ਦਿਨ ਸਭਿ ਰੈਣ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਣੀ ਪਵਾਂ; ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਮਿਠੜੇ ਵੈਣ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਵਿਛੁੜਿਆ; ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਜਣੁ ਸੈਣ॥ ਚੌਰਾਸੀ ਦੇ ਗੇੜੇ ਚ ਭੈਣ ਭਉਂਦੇ ਹਨ- ਜੋ ਜੀਅ ਹਰਿ ਤੇ ਵਿਛੁੜੇ; ਸੇ ਸੁਖਿ ਨ ਵਸਨਿ ਭੈਣ॥ ਹਰਿ ਪਿਰ ਬਿਨੁ. ਚੈਨੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਖੋਜਿ ਡਿਠੇ ਸਭਿ ਗੈਣ॥ ਆਪ ਕਮਾਣੈ ਵਿਛੁੜੀ; ਦੋਸੁ. ਨ ਕਾਹੂ ਦੇਣ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਹੋਰੁ. ਨਾਹੀ ਕਰਣ ਕਰੇਣ॥ ਹਰਿ ਤੁਧੁ ਵਿਣ. ਖਾਕੂ ਰੂਲਣਾ; ਕਹੀਐ ਕਿਥੈ. ਵੈਣ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀਆ; ਹਰਿ ਸੁਰਜਨੁ. ਦੇਖਾ ਨੈਣ॥੧॥ ਸੰਮ੍ਹਿੱਖ- ਜੀਅ ਕੀ ਬਿਰਥਾ. ਸੋ ਸੁਣੇ; ਹਰਿ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਮਰਣਿ ਜੀਵਣਿ

ਅੰਗ ੧੩੭:- ਆਰਾਧਣਾ; ਸਭਨਾ ਕਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ. ਤਿਸੁ ਕੰਤ ਕੀ; ਵਡਾ ਜਿਸੁ ਪਰਵਾਰੁ॥ ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧ; ਕਿਛੁ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਸੇਵਾ ਸਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ; ਸੰਤਾ ਕੀ ਹੋਇ ਛਾਰੁ॥ ਉਧਾਰਣ-ਹਾਰੁ- ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੈਆਲ ਦੇਵ; ਪਤਿਤ. ਉਧਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਰਖਦਾ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕੋਇ ਨ ਜਾਣਈ; ਕੋ ਨਾਹੀ ਤੋਲਣਹਾਰੁ॥ ਵਸਿ ਪੋਲਾ– ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿ ਰਹੇ; ਨਾਨਕ. ਨਹੀ ਸੁਮਾਰੁ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਜਿ ਪ੍ਰਭ ਕੰਉ ਸੇਵਦੇ; ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ॥੨॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ– ਸੰਤ ਅਰਾਧਨਿ ਸਦ ਸਦਾ; ਸਭਨਾ ਕਾ ਬਖਸਿੰਦੁ॥ ਦਿਤੀ-ਅਨੁ- ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ. ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਿਤੀਅਨੁ ਜਿੰਦੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਆਰਾਧੀਐ; ਜਪੀਐ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤੁ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈਐ; ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਬੇਅੰਤੁ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਨਰਾਇਣੋ; ਸੋ ਕਹੀਐ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰੀਐ; ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ ਕੰਤੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵੈ ਜਪਿ ਹਰੀ; ਦੋਖ ਸਭੇ ਹੀ ਹੰਤੁ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਜਿਸੁ. ਨ ਵਿਸਰੈ; ਸੋ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ਜੰਤੁ॥੩॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਣੋ; ਮੰਞੁ ਨਿਮਾਣੀ ਥਾਉ॥ ਹਰਿ ਓਟ ਗਹੀ. ਮਨ ਅੰਦਰੇ; ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾਂ ਨਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ; ਜਨ ਧੂੜੀ ਸੰਗਿ ਸਮਾਉ॥ ਪੈਨ੍ਹਾ- ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ; ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਪੈਨਾ ਖਾਉ॥ ਉਦਮੁ ਸੋਈ ਕਰਾਇ ਪ੍ਰਭ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਦੂਜੀ ਜਾਇ. ਨ ਸੁਝਈ; ਕਿਥੈ ਕੂਕਣ ਜਾਉ॥ ਅਗਿਆਨ ਬਿਨਾਸਨ. ਤਮ ਹਰਣ; ਊਚੇ ਅਗਮ ਅਮਾਉ॥ ਮਨੁ ਵਿਛੁੜਿਆ. ਹਰਿ ਮੇਲੀਐ; ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਸੁਆਉ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣਾ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ; ਹਰਿ ਪਰਸੀ ਗੁਰ ਕੇ ਪਾਉ॥੪॥੧॥ ਮਲਕ ਖ਼ਿਤਾਬ। ਸੋਹੀਆ ਜ਼ਾਤੀ। ਧੁਨੀ ਗਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ- ਵਾਰ ਮਾਝ ਕੀ ਤਥਾ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧; ਮਲਕ ਮੁਰੀਦ. ਤਥਾ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਸੋਹੀਆ ਕੀ ਧੁਨੀ. ਗਾਵਣੀ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਃ ਗੋਲ ਬਿੰਦੀਆਂ ਵਸਰਗਾਂ ਨੂੰ, ਮਹੱਲਾ ਪੜ੍ਹਨਾ–

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ. ਗੁਰੁ ਹਿਵੈ ਘਰੁ; ਗੁਰੁ ਦੀਪਕੁ. ਤਿਹ ਲੋਇ॥ ਅਮਰ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕਾ; ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਲੱਗਾ- ਮਃ ੧॥ ਪਹਿਲੈ; ਪਿਆਰਿ ਲਗਾ. ਥਣ ਦੁਧਿ॥ ਸੁੱਧਿ- ਦੂਜੈ; ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੀ ਸੁਧਿ॥ ਭ-ਯਾ ਭਰਾ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ।

- ਤੀਜੈ; ਭਯਾ ਭਾਭੀ ਬੇਬ॥ ਚਉਥੈ; ਪਿਆਰਿ ਉਪੰਨੀ ਖੇਡ॥ ਪੰਜਵੈ; ਖਾਣ ਪੀਅਣ ਕੀ ਧਾਤੁ॥ ਛਿਵੈ; ਕਾਮੁ ਨ ਪੁਛੈ ਜਾਤਿ॥ ਸਤਵੈ; ਸੰਜਿ ਕੀਆ. ਘਰ ਵਾਸੁ॥ ਅਠਵੈ; ਕ੍ਰੋਧੁ ਹੋਆ ਤਨ ਨਾਸੁ॥ ਧਉਲੇ ਪੋਲਾ, ਉੱਭੇ- ਨਾਵੈ; ਧਉਲੇ ਉਭੇ ਸਾਹ॥ ਦੱਧਾ- ਦਸਵੈ; ਦਧਾ ਹੋਆ ਸੁਆਹ॥ ਸਿ ਉਹ ਜਵਾਨੀ ਵਾਲੇ ਗੀਤ- ਗਏ. ਸਿ ਗੀਤ; ਪੁਕਾਰੀ ਧਾਹ॥ ਉੱਡਿਆ- ਉਡਿਆ ਹੰਸੁ; ਦਸਾਏ ਰਾਹ॥ ਅੰਗ ੧੩੮:- ਗ-ਇਆ- ਆਇਆ ਗਇਆ; ਮੁਇਆ ਨਾਉ॥ ਪਿੱਛੈ ਪੱਤਲਿ ਸੱਦਿਹੁ- ਪਿਛੈ, ਪਤਲਿ ਸਦਿਹੁ ਕਾਵ॥ ਨਾਨਕ; ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਪਿਆਰੁ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ; ਡੁਬਾ ਸੰਸਾਰੁ॥੨॥ ਬਾ-ਲੱਤਣਿ ਬਚਪਨ। ਦਸ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਤੱਕ ਰਵਣਿ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੋਹਣੀ ਅਵਸਥਾ।ਤੀਸਾਂ- ਮਃ ੧॥ ਦਸ ਬਾਲਤਣਿ. ਬੀਸ ਰਵਣਿ; ਤੀਸਾ ਕਾ. ਸੁੰਦਰੁ ਕਹਾਵੈ॥ ਚਾਲੀਸੀ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਤੱਕ ਸ੍ਰੀਰ ਦਾ ਬਲ ਤੇ ਲੰਬਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਚੱਾਸੀ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ। ਪਗੁ ਖਿਸੈ ਪੋਲਾ। ਸੱਠੀ- ਚਾਲੀਸੀ. ਪੁਰੁ ਹੋਇ, ਪਚਾਸੀ. ਪਗੁ ਖਿਸੈ; ਸਠੀ ਕੇ. ਬੋਢੇਪਾ ਆਵੈ॥ ਅੱਸੀਹਾਂ ਅੱਸੀ ਸਾਲ। ਸੱਤਰਿ- ਸਤਰਿ ਕਾ. ਮਤਿ ਹੀਣੁ; ਅਸੀਹਾਂ ਕਾ. ਵਿਉਹਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਸਿਹਜਾਸਣੀ ਸੇਜਾ ’ਤੇ ਪਿਆ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਪੋਲਾ ਅਪ-ਬਲੁ ਨਿਰਬਲ। ਨੱਵੈ- ਨਵੈ ਕਾ ਸਿਹਜਾਸਣੀ; ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਣੈ. ਅਪਬਲੁ॥ ਧਵਲ-ਹਰੁ- ਢੰਢੋਲਿਮੁ ਢੂਢਿਮੁ ਡਿਠੁ ਮੈ; ਨਾਨਕ. ਜਗੁ ਧੂਏ ਕਾ ਧਵਲਹਰੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਆਪਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਤੀ॥ ਪਰੰਗ ਮਿਸਰਤ ਰੰਗ। ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ। ਭਾਂਤੀ- ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਉਪਾਰਜਨਾ; ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤੀ॥ ਤੁਮਾਤੀ ਆਪਜੀ। ਖੇੁਲ- ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ. ਜਿਨਿ ਉਪਾਈਐ; ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਤੁਮਾਤੀ॥ ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਹਿ ਉਠਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮਰਿ ਜਾਤੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਿਆ; ਰੰਗਿ ਹਰਿ. ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ॥ ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਸਤਿ ਨਿਰੰਜਨੋ; ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤੀ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ; ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਵਡਾਤੀ॥ ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ. ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਦੇ ਮੇਰੇ ਸਚਿਆ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਹਉ. ਤਿਨ ਜਾਤੀ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਜੀਉ ਪਾਇ. ਤਨੁ ਸਾਜਿਆ; ਰਖਿਆ ਬਣਤ ਬਣਾਇ॥ ਅੱਖੀਂ- ਅਖੀ ਦੇਖੈ. ਜਿਹਵਾ ਬੋਲੈ; ਕੰਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਚੱਲੈ ਹੱਥੀਂ- ਪੈਰੀ ਚਲੈ. ਹਥੀ ਕਰਣਾ; ਦਿਤਾ ਪੈਨੈ ਖਾਇ॥ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ. ਤਿਸਹਿ. ਨ ਜਾਣੈ; ਅੰਧਾ. ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ॥ ਭੱਜੈ- ਜਾ ਭਜੈ ਤਾ ਠੀਕਰੁ ਹੋਵੈ; ਘਾੜਤ. ਘੜੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਨਾਹਿ ਪਤਿ; ਪਤਿ ਵਿਣੁ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਦੇਂਦੇ ਥਾਵਹੁ. ਦਿਤਾ ਚੰਗਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਐਸਾ ਜਾਣੀਐ॥ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਤਾ ਕੀ; ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਹਿ ਕੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ; ਸੋ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਜਾਣੀਐ॥ ਜੋ ਧਰਮੁ ਕਮਾਵੈ. ਤਿਸੁ ਧਰਮ ਨਾਉ ਹੋਵੈ; ਪਾਪਿ ਕਮਾਣੈ ਪਾਪੀ ਜਾਣੀਐ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਕਰਤੇ; ਕਿਆ ਦੂਜਾ. ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ॥ਕਰਿ-ਹੁ- ਜਿਚਰੁ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ. ਤਿਚਰੁ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਤੂੰ ਬੋਲਹਿ; ਵਿਣੁ ਜੋਤੀ. ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਕਰਿਹੁ. ਦਿਖਾ ਸਿਆਣੀਐ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ; ਹਰਿ ਇਕੋ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੀਐ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥ ਠ-ਗਉਲੀ- ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਪਾਇ ਕੈ; ਤੁਧੁ ਆਪਹੁ ਜਗਤੁ ਖੁਆਇਆ॥ ਤਿਸਨਾ ਅੰਦਰਿ ਅਗਨਿ ਹੈ; ਨਹ

ਤਿਪਤੈ ਭੁਖਾ ਤਿਹਾਇਆ॥ ਸਹਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਇਆ ਜਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮੋਹੁ ਨ ਤੁਟਈ; ਸਭਿ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ॥ ਰੱਜਾ- ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸੁਖਿ ਰਜਾ. ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੧੩੯:- ਕੁਲੁ ਉਧਾਰੇ ਆਪਣਾ; ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ॥ ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੨॥ ਅਖੀ ਬਾਝਹੁ ਵੇਖਣਾ; ਵਿਣੁ ਕੰਨਾ ਸੁਨਣਾ॥ ਚੱਲਣਾ ਹੱਥਾਂ- ਪੈਰਾ ਬਾਝਹੁ ਚਲਣਾ; ਵਿਣੁ ਹਥਾ ਕਰਣਾ॥ ਜੀਭੈ ਬਾਝਹੁ ਬੋਲਣਾ; ਇਉ ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿ ਕੈ; ਤਉ ਖਸਮੈ ਮਿਲਣਾ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਦਿਸੈ ਸੁਣੀਐ ਜਾਣੀਐ; ਸਾਉ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਰੁਹਲਾ ਪੈਰਾਂ ਬਿਨਾ ਲੂਲਾ। ਗਲਿ ਪੋਲਾ- ਰੁਹਲਾ ਟੁੰਡਾ ਅੰਧੁਲਾ; ਕਿਉ ਗਲਿ ਲਗੈ. ਧਾਇ॥ ਕਰੇ=ਇ- ਭੈ ਕੇ ਚਰਣ. ਕਰ ਭਾਵ ਕੇ; ਲੋਇਣ ਸੁਰਤਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸਿਆਣੀਏ; ਇਵ ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੁ ਹੈ; ਤੁਧੁ. ਦੂਜਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਲੋਭੁ ਅੰਤਰਿ ਜੰਤਾ ਪਾਇਆ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ; ਸਭ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ॥ ਇਕਨਾ ਬਖਸਹਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ; ਗੁਰਮਤੀ ਤੁਧੈ ਲਾਇਆ॥ਖੜ੍ਹੇ- ਇਕਿ ਖੜੇ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਚਾਕਰੀ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਹੋਰੁ ਨ ਭਾਇਆ॥ ਹੋਰੁ ਕਾਰ ਵੇਕਾਰ ਹੈ; ਇਕਿ ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ॥ ਕ=ਲਤੁ ਅ=ਲਿਪਤੁ- ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ; ਇਕਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੇ. ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ॥ ਓਹਿ ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲੇ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ॥੩॥ ਪ=ਇਆਲਿ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸੁਇਨੇ ਕੈ ਪਰਬਤਿ. ਗੁਫਾ ਕਰੀ; ਕੈ ਪਾਣੀ ਪਇਆਲਿ॥ ਕੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ. ਕੈ ਆਕਾਸੀ; ਉਰਧਿ ਰਹਾ ਸਿਰਿ ਭਾਰਿ॥ ਪੁਰੁ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਪਹਿਰਾ; ਧੋਵਾ ਸਦਾ ਕਾਰਿ॥ ਬੱਗਾ ਰੱਤਾ ਬੇਦਾਂ- ਬਗਾ ਰਤਾ. ਪੀਅਲਾ ਕਾਲਾ; ਬੇਦਾ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ॥ ਦੁਰ=ਮੱਤਿ- ਹੋਇ ਕੁਚੀਲੁ. ਰਹਾ ਮਲੁ ਧਾਰੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਮਤਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਨਾ ਹਉ. ਨਾ ਮੈ, ਨਾ ਹਉ ਹੋਵਾ; ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਵਸਤ੍ਰ ਪਖਾਲਿ. ਪਖਾਲੇ ਕਾਇਆ; ਆਪੇ ਸੰਜਮਿ ਹੋਵੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲਗੀ. ਨਹੀ ਜਾਣੈ; ਬਾਹਰਹੁ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ॥ ਜਾੱਲੇ- ਅੰਧਾ ਭੂਲਿ; ਪਇਆ ਜਮ ਜਾਲੇ॥ ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨੈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਘਾਲੇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ; ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਨਾਮੋ ਆਰਾਧੇ; ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਵੈ॥੨॥ ਪਵੜੀ॥ ਕਾਇਆ ਹੰਸਿ ਸੰਜੋਗੁ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਆ ਵਿਜੋਗੁ; ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਮੂਰਖੁ ਭੋਗੇ ਭੋਗੁ; ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ॥ ਸੁਖਹੁ ਉਠੇ ਰੋਗ; ਪਾਪ ਕਮਾਇਆ॥ ਹਰਖਹੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ; ਉਪਾਇ ਖਪਾਇਆ॥ ਮੂਰਖ ਗਣਤ ਗਣਾਇ; ਝਗੜਾ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਹਥਿ ਨਿਬੇੜੁ; ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਚੱਲੈ- ਕਰਤਾ ਕਰੇ. ਸੁ ਹੋਗੁ; ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ॥੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ. ਮੁਰਦਾਰੁ ਖਾਇ॥

ਅੰਗ ੧੪੦:- ਅਵਰੀ ਨੋ; ਸਮਝਾਵਣਿ ਜਾਇ॥ ਮੁੱਠਾ- ਮੁਠਾ ਆਪਿ; ਮੁਹਾਏ ਸਾਥੈ॥ ਨਾਨਕ; ਐਸਾ ਆਗੂ ਜਾਪੈ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਸ ਦੈ ਅੰਦਰਿ. ਸਚੁ ਹੈ; ਸੋ ਸਚਾ ਨਾਮੁ, ਮੁਖਿ ਸਚੁ ਅਲਾਏ॥ ਓਹੁ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਆਪਿ ਚਲਦਾ; ਹੋਰਨਾ ਨੋ ਹਰਿ

ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥ਨ੍ਹਾਤੈ- ਜੇ ਅਗੈ ਤੀਰਥੁ ਹੋਇ. ਤਾ ਮਲੁ ਲਹੈ; ਛਪੜਿ ਨਾਤੈ. ਸਗਵੀ ਮਲੁ ਲਾਏ॥ ਤੀਰਥੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਜੋ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਛੁੱਟਾ।ਸ੍ਰਿ ਸਟਿ- ਓਹੁ ਆਪਿ ਛੁਟਾ. ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ; ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਛਡਾਏ॥ਜਨ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜੋ ਆਪਿ ਜਪੈ. ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਕਿ. ਕੰਦ ਮੂਲੁ ਚੁਣਿ ਖਾਹਿ; ਵਣ ਖੰਡਿ ਵਾਸਾ॥ ਇਕਿ. ਭਗਵਾ ਵੇਸੁ ਕਰਿ ਫਿਰਹਿ; ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸਾ॥ ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ; ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕੀ ਆਸਾ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ; ਨ ਗਿਰਹੀ. ਨ ਉਦਾਸਾ॥ਤ੍ਰਿ-ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਜਮਕਾਲੁ ਸਿਰਹੁ. ਨ ਉਤਰੈ; ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਨਸਾ॥ ਗੁਰਮਤੀ. ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ; ਜਾ ਹੋਵੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਮਨਿ; ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸਾ॥੫॥ ਰੱਤੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਜੇ ਰਤੁ ਲਗੈ ਕਪੜੈ; ਜਾਮਾ ਹੋਇ ਪਲੀਤੁ॥ ਜੋ ਰਤੁ ਪੀਵਹਿ ਮਾਣਸਾ; ਤਿਨ ਕਿਉ ਨਿਰਮਲੁ ਚੀਤੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਉ ਖੁਦਾਇ ਕਾ; ਦਿਲਿ ਹਛੈ ਮੁਖਿ ਲੇਹੁ॥ ਅਵਰਿ ਦਿਵਾਜੇ ਦੁਨੀ ਕੇ; ਝੂਠੇ ਅਮਲ ਕਰੇਹੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜਾ ਹਉ ਨਾਹੀ. ਤਾ ਕਿਆ ਆਖਾ; ਕਿਹੁ ਨਾਹੀ. ਕਿਆ ਹੋਵਾ॥ ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ. ਕਹਿਆ ਕਥਨਾ; ਭਰਿਆ ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵਾਂ॥ ਬੁੱਝਾਂ ਬੁੱਝਾਈ- ਆਪਿ. ਨ ਬੁਝਾ, ਲੋਕ ਬੁਝਾਈ; ਐਸਾ ਆਗੂ ਹੋਵਾਂ॥ ਦੱਸੇ- ਨਾਨਕ. ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਕੈ. ਦਸੇ ਰਾਹੈ; ਸਭਸੁ ਮੁਹਾਏ ਸਾਥੈ॥ਗ-ਇਆ- ਅਗੈ ਗਇਆ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਹਿ; ਸੁ ਐਸਾ ਆਗੂ ਜਾਪੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਸਭ ਤੂੰ; ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਤੂੰ ਗਣਤੈ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ॥ਪੜ੍ਹਿਆ, ਅਹੰ-ਕਾਰਾ- ਪੜਿਆ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ; ਜਿਸੁ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਪੜ੍ਹੀਐ ਬੁੱਝੀਐ- ਨਾਉ ਪੜੀਐ ਨਾਉ ਬੁਝੀਐ; ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਖੱਟਿਆ- ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਖਟਿਆ; ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿਆ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰਾ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਉ ਪਰਾਣੁ ਹੈ; ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਇਕੁ ਤੂੰ; ਹੋਰੁ ਜਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ॥੬॥ ਮੁਸੱਲਾ ਹੱਕੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ. ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾ; ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ ਕੁਰਾਣੁ॥ ਸੁੰਨਤਿ ਟਿੱਪੀ ਬੋਲੋ। ਰੋੱਜਾ- ਸਰਮ ਸੁੰਨਤਿ. ਸੀਲੁ ਰੋਜਾ; ਹੋਹੁ ਮੁਸਲਮਾਣੁ॥ ਕੱਾਬਾ- ਕਰਣੀ ਕਾਬਾ. ਸਚੁ ਪੀਰੁ; ਕਲਮਾ ਕਰਮ ਨਿਵਾਜ॥ ਤਸਬੀ ਪੋਲਾ- ਤਸਬੀ ਸਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ; ਨਾਨਕ. ਰਖੈ ਲਾਜ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੪੧:- ਹੱਕੁ- ਮਃ ੧॥ ਹਕੁ ਪਰਾਇਆ. ਨਾਨਕਾ; ਉਸੁ ਸੂਅਰ. ਉਸੁ ਗਾਇ॥ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਹਾਮਾ ਤਾ ਭਰੇ; ਜਾ. ਮੁਰਦਾਰੁ ਨ ਖਾਇ॥ ਗੱਲੀਂ- ਗਲੀ. ਭਿਸਤਿ ਨ ਜਾਈਐ; ਛੁਟੈ. ਸਚੁ ਕਮਾਇ॥ ਮਾਰਣ ਪਾਹਿ ਹਰਾਮ ਮਹਿ; ਹੋਇ ਹਲਾਲੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੱਲੀਂ ਕੂੜੀ-ਈ ਪੱਲੈ- ਨਾਨਕ. ਗਲੀ ਕੂੜੀਈ; ਕੂੜੋ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੨॥ ਨਿਵੱਾਜਾਂ- ਮਃ ੧॥ ਪੰਜਿ ਨਿਵਾਜਾ. ਵਖਤ ਪੰਜਿ; ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ॥ ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੁਇ; ਤੀਜਾ ਖੈਰ ਖੁਦਾਇ॥ ਚਉਥੀ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਮਨੁ; ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ॥ ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਆਖਿ ਕੈ; ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸਦਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜੇਤੇ ਕੂੜਿਆਰ; ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਕਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜਦੇ; ਇਕਿ ਕਚੈ ਦੇ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਪਾਈਅਨਿ; ਅੰਦਰਿ ਰਤਨ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਲੱਧਿਆ- ਵਿਣੁ ਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ

ਲਧਿਆ; ਅੰਧੇ. ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਕੂੜਿਆਰਾ॥ ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਪਚਿ ਮੁਏ; ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਇਕਸੁ ਬਾਝਹੁ. ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਕਿਸੁ ਅਗੈ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ॥ ਤੁਜਾਰਾ ਖਜ਼ਾਨੇ- ਇਕਿ ਨਿਰਧਨ. ਸਦਾ ਭਉਕਦੇ; ਇਕਨਾ ਭਰੇ ਤੁਜਾਰਾ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਨਾਹੀ; ਹੋਰੁ ਬਿਖਿਆ ਸਭੁ ਛਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ; ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥੭॥ ਮੁਸ-ਕਲੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਮੁਸਲਮਾਣੁ. ਕਹਾਵਣੁ ਮੁਸਕਲੁ; ਜਾ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ॥ ਅੱਵਲਿ ਪਹਿਲਾਂ। ਅਉਲਿ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲੇ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੀਨੁ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਕਰਿ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰੇ। ਮਾਨਾ ਮਾਣ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਸਕਲ ਮਾਂਜੇ, ਮਾਲੁ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਧਨ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਗ੍ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਾਵੈ ਲੁਟਾ ਦੇਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਮਹੱਲੇ ਪਹਿਲੇ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਹੱਟ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲੁਟਾ ਦਿਤੇ ਅਥਵਾ ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਲੁਟਾਵੇ ਭਾਵ ਤਿਆਗੇ। ਮਿੱਠਾ । ਮਸਕਲ ਪੋਲਾ। ਮੱਾਨਾ- ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ ਦੀਨੁ ਕਰਿ ਮਿਠਾ; ਮਸਕਲ ਮਾਨਾ. ਮਾਲੁ ਮੁਸਾਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਣ ਜਪਾਉਣ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰਨ ਰੂਪ ਦੀਨ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਮੁ-ਸੱਲਿਮੁ ਇਸਲਾਮੀ ਦੀਨ ਧਰਮ ਦਾ ਮੁਹਾਣੈ ਮਲਾਹ ਹੋਵੇ- ਹੋਇ ਮੁਸਲਿਮੁ. ਦੀਨ ਮੁਹਾਣੈ; ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ॥ ਰੱਬ ਉੱਪਰਿ- ਰਬ ਕੀ ਰਜਾਇ. ਮੰਨੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ; ਕਰਤਾ ਮੰਨੇ. ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ॥

ਮਿਹ-ਰੰਮਤਿ- ਤਉ ਨਾਨਕ. ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਿਹਰੰਮਤਿ ਹੋਇ; ਤ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ॥੧॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਮਹਲਾ ੪॥ ਪਰਹਰਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਝੂਠੁ ਨਿੰਦਾ; ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੁਕਾਵੈ॥ ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕਾਮਿਨੀ. ਮੋਹੁ ਤਜੈ; ਤਾ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ. ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵੈ॥ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਤ ਦਾਰਾ; ਤਜਿ ਪਿਆਸ ਆਸ. ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ॥੨॥ ਰਯਤਿ ਪਰਜਾ। ਸਿੱਕਦਾਰ ਸਰਦਾਰ। ਰਯ-ਤਿ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ। ਰਹ-ਸੀਓ- ਪਉੜੀ॥ ਰਾਜੇ ਰਯਤਿ ਸਿਕਦਾਰ; ਕੋਇ. ਨ ਰਹਸੀਓ॥ ਹੱਟ। ਪਟਣ ਪੋਲਾ। ਢਹ-ਸੀਓ- ਹਟ ਪਟਣ ਬਾਜਾਰ; ਹੁਕਮੀ ਢਹਸੀਓ॥॥ ਪੱਕੇ- ਪਕੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ; ਮੂਰਖੁ ਜਾਣੈ ਆਪਣੇ॥ ਦਰਬਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ; ਰੀਤੇ ਇਕਿ ਖਣੇ॥ ਤਾਜੀ ਘੋੜੇ। ਤੁਖਾਰ ਊਠ। ਪੱਖਰੇ ਹਾੱਥੀ ਘੋੜੇ ਦਾ ਜੰਜੀਰਦਾਰ ਝੁੱਲ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਜੰਗ 'ਚ ਸਰੀਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਤਾਜੀ ਰਥ ਪੋਲੇ- ਤਾਜੀ ਰਥ ਤੁਖਾਰ; ਹਾਥੀ ਪਾਖਰੇ॥ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮੰਨੇ ਸਨ, ਸਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ? ਭਾਵ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ- ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਘਰ ਬਾਰ; ਕਿਥੈ. ਸਿ ਆਪਣੇ॥ ਸਰਾਇਚੇ ਕਨਾਤਾਂ। ਲਾਲਤੀ ਰੇਸਮੀ ਚਮਕੀਲਾ ਬਸਤ੍ਰ- ਤੰਬੂ ਪਲੰਘ ਨਿਵਾਰ; ਸਰਾਇਚੇ ਲਾਲਤੀ॥ ਸਿਨਾਖਤੁ ਪਛਾਣ- ਨਾਨਕ. ਸਚ ਦਾਤਾਰੁ; ਸਿਨਾਖਤੁ ਕੁਦਰਤੀ॥੮॥ ਧੇਣਵਾ ਗਊਆਂ। ਸੁੰਮ ਸੋਮੇ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਨਦੀਆ ਹੋਵਹਿ ਧੇਣਵਾ; ਸੁੰਮ ਹੋਵਹਿ ਦੁਧੁ ਘੀਉ॥

ਅੰਗ ੧੪੨:- ਸੱਕਰ- ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਸਕਰ ਹੋਵੈ; ਖੁਸੀ ਕਰੇ ਨਿਤ ਜੀਉ॥ ਪਰਬਤੁ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਹੋਵੈ; ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਾਉ॥ ਭੀ ਤੂੰਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਆਖਣ. ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ. ਮੇਵਾ ਹੋਵੈ; ਗਰੁੜਾ ਹੋਇ ਸੁਆਉ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਫਿਰਦੇ ਰਖੀਅਹਿ; ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਵੈ ਥਾਉ॥ ਭੀ ਤੂੰਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਆਖਣ. ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਗਰਹ ਗ੍ਰਸਣਾ- ਜੇ. ਦੇਹੈ ਦੁਖੁ ਲਾਈਐ; ਪਾਪ ਗਰਹ ਦੁਇ ਰਾਹੁ॥ ਰਤੁ ਪੀਣੇ ਰਾਜੇ. ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਰਖੀਅਹਿ; ਏਵੈ ਜਾਪੈ ਭਾਉ॥ ਭੀ ਤੂੰਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਆਖਣ.

ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ॥੩॥ ਅੱਗੀਂ ਕੱਪੜ- ਮਃ ੧॥ ਅਗੀ ਪਾਲਾ ਕਪੜੁ ਹੋਵੈ; ਖਾਣਾ ਹੋਵੈ ਵਾਉ॥ ਸੁਰਗੈ ਦੀਆ ਮੋਹਣੀਆ ਇਸਤਰੀਆ ਹੋਵਨਿ; ਨਾਨਕ. ਸਭੋ ਜਾਉ॥ ਭੀ ਤੂਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਆਖਣ. ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ॥੪॥ ਬਦ-ਫੈਲੀ- ਪਵੜੀ॥ ਬਦਫੈਲੀ ਗੈਬਾਨਾ; ਖਸਮੁ. ਨ ਜਾਣਈ॥ ਸੋ ਕਹੀਐ ਦੇਵਾਨਾ; ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਈ॥ ਕਲ-ਹਿ ਖਪੀਐ ਪੋਲੇ। ਵੱਾਦੇ- ਕਲਹਿ ਬੁਰੀ ਸੰਸਾਰਿ; ਵਾਦੇ ਖਪੀਐ॥ ਪਚੀਐ ਪੋਲਾ- ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਵੇਕਾਰਿ; ਭਰਮੇ ਪਚੀਐ॥ ਸਿੱਝਸੀ- ਰਾਹ ਦੋਵੈ. ਇਕੁ ਜਾਣੈ; ਸੋਈ ਸਿਝਸੀ॥ ਕੁਫਰ ਝੂਠ। ਗੋਅ ਬੋਲਣ ਕਰਕੇ। ਕੁਫਰਾਣੈ ਝੂਠ ਦਾ ਘਰ। ਦੱਝਸੀ- ਕੁਫਰ ਗੋਅ. ਕੁਫਰਾਣੈ; ਪਇਆ ਦਝਸੀ॥ ਸੁਬ-ਹਾਨੁ ਅਸਚਰਜ- ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਸੁਬਹਾਨੁ; ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ॥ ਸਿਝੈ ਦਰਿ ਦੀਵਾਨਿ; ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ॥੯॥ ਮਃ ੧ ਸਲੋਕੁ॥ ਸੋ ਜੀਵਿਆ; ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਅਵਰੁ; ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ॥ ਜੇ ਜੀਵੈ; ਪਤਿ ਲਥੀ ਜਾਇ॥ ਸਭੁ ਹਰਾਮੁ; ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਖਾਇ॥ ਰਾਜਿ ਰੰਗੁ; ਮਾਲਿ ਰੰਗੁ॥ ਰੰਗਿ ਰਤਾ; ਨਚੈ ਨੰਗੁ॥ ਠੱਗਿਆ ਮੁੱਠਾ- ਨਾਨਕ; ਠਗਿਆ ਮੁਠਾ ਜਾਇ॥ ਗ-ਇਆ- ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਪਤਿ ਗਇਆ ਗਵਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਕਿਆ ਖਾਧੈ; ਕਿਆ ਪੈਧੈ ਹੋਇ॥ ਜਾ ਮਨਿ; ਨਾਹੀ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਮਿੱਠਾ- ਕਿਆ ਮੇਵਾ. ਕਿਆ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਮਿਠਾ; ਕਿਆ ਮੈਦਾ ਕਿਆ ਮਾਸੁ॥ ਕਿਆ ਕਪੜੁ. ਕਿਆ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ; ਕੀਜਹਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ॥ ਲਸਕਰ ਫ਼ੌਜ। ਨੇਬ ਚੋਬਦਾਰ। ਖਵਾਸੀ ਚੌਰਬਰਦਾਰ, ਖਾਸ ਟਹਿਲੂਆ- ਕਿਆ ਲਸਕਰ. ਕਿਆ ਨੇਬ ਖਵਾਸੀ; ਆਵੈ ਮਹਲੀ ਵਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ; ਸਭੇ ਟੋਲ ਵਿਣਾਸੁ॥੨॥ ਜੱਾਤੀ ਹੱਥਿ ਪਰ-ਖੀਐ- ਪਵੜੀ॥ ਜਾਤੀ ਦੈ ਕਿਆ ਹਥਿ; ਸਚੁ ਪਰਖੀਐ॥ ਚੱਖੀਐ- ਮਹੁਰਾ ਹੋਵੈ ਹਥਿ; ਮਰੀਐ ਚਖੀਐ॥ ਸਿਰਕਾਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ- ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ- ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜਾਣੀਐ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸਿਰਦਾਰੁ; ਦਰਿ ਦੀਬਾਣੀਐ॥ ਫੁਰਮਾਨੀ ਹੈ ਕਾਰ; ਖਸਮਿ ਪਠਾਇਆ॥ ਤਬਲ-ਬਾਜ- ਤਬਲਬਾਜ ਬੀਚਾਰ; ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਇਕਿ ਹੋਏ ਅਸਵਾਰ; ਇਕਨਾ ਸਾਖਤੀ॥ਬੱਧੇ- ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰ; ਇਕਨਾ ਤਾਖਤੀ॥੧੦॥ਪੱਲਰਿ ਪਰਾਲੀ ਨਿਆਈਂ ਫੋਕੀ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ੧॥ ਜਾ ਪਕਾ.ਤਾ ਕਟਿਆ;ਰਹੀ. ਸੁ ਪਲਰਿ ਵਾੜਿ॥ਸਣੁ ਸਣੇ। ਕੀਸਾਰਾ ਕਸੀਰਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਇੰਦ੍ਰੇ। ਕਣੁ ਦਾਣੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਖਮ ਸ੍ਰੀਰ। ਚਿੱਥਿਆ- ਸਣੁ ਕੀਸਾਰਾ. ਚਿਥਿਆ;ਕਣੁ ਲਇਆ.ਤਨੁ ਝਾੜਿ॥ ਬਹਿ-ਠੁ- ਦੁਇ ਪੁੜ ਚਕੀ ਜੋੜਿ ਕੈ;ਪੀਸਣ ਆਇ ਬਹਿਠੁ॥ਅਜਬੁ ਮਿਲਵਾਂ ਪੋਲਾ। ਡਿੱਠੁ-ਜੋ ਦਰਿ ਰਹੇ.ਸੁ ਉਬਰੇ;ਨਾਨਕ.ਅਜਬੁ ਡਿਠੁ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੪੩:- ਮਿੱਠਾ ਕੱਟਿਆ ਕੱਟਿ ਕੁੱਟਿ ਬੱਧਾ- ਮਃ ੧॥ ਵੇਖੁ ਜਿ ਮਿਠਾ ਕਟਿਆ; ਕਟਿ ਕੁਟਿ ਬਧਾ ਪਾਇ॥ ਖੁੰਢਾ ਵੇਲਣੇ। ਮੱਲ ਵੇਲਣੇ ਅਥਵਾ ਪਹਿਲਵਾਨ ਜਮਦੂਤ- ਖੁੰਢਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ; ਦੇਨਿ. ਸੁ ਮਲ ਸਜਾਇ॥ ਟੱਟਰਿ ਕੜਾਹਾ- ਰਸੁ ਕਸੁ ਟਟਰਿ ਪਾਈਐ; ਤਪੈ ਤੈ ਵਿਲਲਾਇ॥ ਦਿੱਚੈ ਅੱਗਿ- ਭੀ ਸੋ ਫੋਗੁ ਸਮਾਲੀਐ; ਦਿਚੈ ਅਗਿ ਜਾਲਾਇ॥ ਪਤਰੀਐ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਮਿਠੈ ਪਤਰੀਐ; ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਆਇ॥੨॥ ਪਵੜੀ॥ ਇਕਨਾ. ਮਰਣੁ ਨ ਚਿਤਿ; ਆਸ ਘਣੇਰਿਆ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਨਿਤ; ਕਿਸੈ ਨ ਕੇਰਿਆ॥ ਆਪਨ-ੜੈ- ਆਪਨੜੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ; ਕਹਨਿ ਚੰਗੇਰਿਆ॥ ਜਮਰਾਜੈ ਨਿਤ ਨਿਤ; ਮਨਮੁਖ ਹੇਰਿਆ॥ ਮਨਮੁਖ ਲੂਣਹਾਰਾਮ; ਕਿਆ ਨ ਜਾਣਿਆ॥ ਬੱਧੇ- ਬਧੇ ਕਰਨਿ ਸਲਾਮ; ਖਸਮ. ਨ ਭਾਣਿਆ॥ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਸਾਹਿਬ ਭਾਵਸੀ॥ ਕਰਸਨਿ ਤਖਤਿ

ਸਲਾਮੁ; ਲਿਖਿਆ ਪਾਵਸੀ॥੧੧॥ ਮਃ ੧ ਸਲੋਕੁ॥ ਮਛੀ ਤਾਰੂ. ਕਿਆ ਕਰੇ; ਪੰਖੀ ਕਿਆ ਆਕਾਸੁ॥ ਪਥਰ ਪਾਲਾ ਕਿਆ ਕਰੇ; ਖੁਸਰੇ ਕਿਆ ਘਰ ਵਾਸੁ॥ ਕੁਤੇ ਚੰਦਨੁ ਲਾਈਐ; ਭੀ ਸੋ ਕੁਤੀ ਧਾਤੁ॥ ਬੋਲ਼ਾ ਪੋਲਾ। ਪੜ੍ਹੀ-ਅਹਿ। ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮੰਮਾ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਕੇ ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਲਾਉ- ਬੋਲਾ. ਜੇ ਸਮਝਾਈਐ; ਪੜੀਅਹਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪਾਠ॥ ਅੰਧਾ. ਚਾਨਣਿ ਰਖੀਐ; ਦੀਵੇ ਬਲਹਿ ਪਚਾਸ॥ ਚਉਣੇ ਸੁਇਨਾ ਪਾਈਐ; ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ ਖਾਵੈ ਘਾਸੁ॥ ਲੋਹਾ ਮਾਰਣਿ ਪਾਈਐ; ਢਹੈ. ਨ ਹੋਇ ਕਪਾਸ॥ ਨਾਨਕ. ਮੂਰਖ ਏਹਿ ਗੁਣ; ਬੋਲੇ ਸਦਾ ਵਿਣਾਸੁ॥੧॥ ਕੈਹਾਂ ਕਾਂਸੀ- ਮਃ ੧॥ ਕੈਹਾ ਕੰਚਨੁ; ਤੁਟੈ ਸਾਰੁ॥ ਅਗਨੀ ਗੰਢੁ ਪਾਏ ਲੋਹਾਰੁ॥ ਗੋਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ- ਗੋਰੀ ਸੇਤੀ; ਤੁਟੈ ਭਤਾਰੁ॥ ਪੁਤੀਂ; ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ; ਦਿਤੈ ਗੰਢੁ ਪਾਇ॥ ਭੁੱਖਿਆਂ- ਭੁਖਿਆ ਗੰਢੁ ਪਵੈ; ਜਾ ਖਾਇ॥ ਝੋਲ ਨਦੀਆ ਝੋਲੇ ਮਾਰ ਕੇ, ਉੱਛਲ ਕੇ ਵਗਨ- ਕਾਲ੍ਹਾ ਗੰਢੁ; ਨਦੀਆ ਮੀਹ ਝੋਲ॥ ਮਿੱਠੇ- ਗੰਢੁ ਪਰੀਤੀ; ਮਿਠੇ ਬੋਲ॥ ਬੇਦਾ ਗੰਢੁ; ਬੋਲੇ ਸਚੁ ਕੋਇ॥ ਮੁਇਆ ਗੰਢੁ; ਨੇਕੀ ਸਤੁ ਹੋਇ॥ ਏਤੁ ਗੰਢਿ; ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮੂਰਖ ਗੰਢੁ ਪਵੈ; ਮੁਹਿ ਮਾਰ॥ ਨਾਨਕੁ; ਆਖੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸਿਫਤੀ; ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜਿ ਕੈ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਇਕਿ ਖੋਟੇ ਇਕਿ ਖਰੇ; ਆਪੇ ਪਰਖਣਹਾਰੁ॥ ਪਾਈ-ਅਹਿ; ਸਟੀ-ਅਹਿ- ਖਰੇ. ਖਜਾਨੈ ਪਾਈਅਹਿ; ਖੋਟੇ. ਸਟੀਅਹਿ ਬਾਹਰ ਵਾਰਿ॥ ਖੋਟੇ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਸੁਟੀਅਹਿ; ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ॥ ਪਿੱਛੈ ਭੱਜਿ- ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਭਜਿ ਪਵਹਿ; ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਸਵਾਰਣ-ਹਾਰੁ- ਸਤਿਗੁਰੁ. ਖੋਟਿਅਹੁ ਖਰੇ ਕਰੇ; ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਅਨਿ; ਗੁਰ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ॥ ਗਣਤ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕੋ ਕਿਆ ਕਰੇ; ਜੋ. ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ॥੧੨॥ ਹਮ ਤਮਾਮ। ਜੇਰ ਨੀਚੇ। ਮਸਾਇਕਾ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਹਮ ਜੇਰ ਜਿਮੀ. ਦੁਨੀਆ; ਪੀਰਾ ਮਸਾਇਕਾ ਰਾਇਆ॥ ਮੇ-ਰ-ਵੱਦਿ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਅਫਜੂ ਬਾਕੀ- ਮੇਰਵਦਿ ਬਾਦਿਸਾਹਾ; ਅਫਜੂ ਖੁਦਾਇਆ॥ ਏਕ ਤੂਹੀ. ਏਕ ਤੁਹੀ॥੧॥ ਦਾਨਵਾ ਦੈਂਤ- ਮਃ ੧॥ ਨ ਦੇਵ ਦਾਨਵਾ; ਨਰਾ॥ ਸਾਧਿਕਾ ਸਾਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਧਰਾ ਧਰਤੀ- ਨ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕਾ ਧਰਾ॥ ਅਸ-ਤਿ ਦਿਗਰਿ ਪੋਲੇ। ਕੁਈ ਤੁਈ ਔਂਕੜ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲ- ਅਸਤਿ ਏਕ; ਦਿਗਰਿ ਕੁਈ॥ ਏਕ ਤੁਈ. ਏਕ ਤੁਈ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਦੱਾਦੇ- ਨ ਦਾਦੇ ਦਿਹੰਦ; ਆਦਮੀ॥ ਸਪਤ ਪੋਲਾ- ਨ ਸਪਤ; ਜੇਰ ਜਿਮੀ॥ ਅਸਤਿ ਏਕ; ਦਿਗਰਿ ਕੁਈ॥ ਅੰਗ ੧੪੪:- ਏਕ ਤੁਈ. ਏਕ ਤੁਈ॥੩॥ ਮਃ ੧॥ ਸਸਿ ਪੋਲਾ- ਨ ਸੂਰ ਸਸਿ; ਮੰਡਲੋ॥ ਨ ਸਪਤ ਦੀਪ; ਨਹ ਜਲੋ॥ ਅੰਨ ਪਉਣ; ਥਿਰੁ ਨ ਕੁਈ॥ ਏਕੁ ਤੁਈ. ਏਕੁ ਤੁਈ॥੪॥ ਮਃ ੧॥ ਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ। ਕਸੇ ਮਨੁੱਖ- ਨ ਰਿਜਕੁ ਦਸਤ; ਆ ਕਸੇ॥ ਹਮਾ ਤਮਾਮ। ਰਾ ਦਾ- ਹਮਾ ਰਾ; ਏਕੁ ਆਸ ਵਸੇ॥ ਅਸਤਿ ਏਕੁ; ਦਿਗਰ ਕੁਈ॥ ਏਕ ਤੁਈ. ਏਕੁ ਤੁਈ॥੫॥ ਮਃ ੧॥ ਪ-ਰੰ-ਦਏ ਪੰਛੀ। ਗਿਰਾਹ ਗੰਢ। ਜਰ ਮਾਇਆ- ਪਰੰਦਏ; ਨ ਗਿਰਾਹ ਜਰ॥ ਦਰੱਖਤ- ਦਰਖਤ ਆਬ; ਆਸ ਕਰ॥ ਦਿਹੰਦ ਸੁਈ॥ ਏਕ ਤੁਈ. ਏਕ ਤੁਈ॥੬॥ ਲਿਲਾਰਿ ਮੱਥੇ ਉੱਪਰ- ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ; ਲਿਲਾਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ॥ ਮੇਟਿ. ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ॥ ਕਲਾ ਧਰੈ; ਹਿਰੈ ਸੁਈ॥ ਏਕੁ ਤੁਈ. ਏਕੁ ਤੁਈ॥੭॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇ; ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਸਚੁ ਤੇਰਾ

ਦਰਬਾਰੁ; ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਣਿਆ॥ ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਕੂੜਿਆਰ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਿਆ॥ ਵਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ; ਸਾਦੁ. ਨ ਜਾਣਿਆ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇ; ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਪਾਰਖੁ ਆਪਿ; ਜਿਨਿ. ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਪਛਾਣਿਆ॥੧੩॥ ਸੀਹਾ ਸ਼ੇਰਾਂ।ਬਾਜਾਂ। ਚਰਗਾਂ ਕੁਹੀਆਂ ਬਾਜ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸੀਹਾ ਬਾਜਾ ਚਰਗਾ ਕੁਹੀਆ; ਏਨਾ ਖਵਾਲੇ ਘਾਹ॥ ਘਾਹੁ ਖਾਨਿ. ਤਿਨਾ ਮਾਸੁ ਖਵਾਲੇ; ਏਹਿ ਚਲਾਏ ਰਾਹ॥ ਥਲੀ ਪੋਲਾ, ਟਿੱਬੇ- ਨਦੀਆ ਵਿਚਿ. ਟਿਬੇ ਦੇਖਾਲੇ; ਥਲੀ ਕਰੇ ਅਸਗਾਹ॥ ਕੀੜਾ ਥਾਪਿ ਦੇਇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ; ਲਸਕਰ ਕਰੇ ਸੁਆਹ॥ ਤਾ ਕੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈ। ਅਸਾਹ ਬਿਨਾ ਸੁਆਸਾਂ ਤੋਂ।ਤਾਂ- ਜੇਤੇ ਜੀਅ. ਜੀਵਹਿ ਲੈ ਸਾਹਾ; ਜੀਵਾਲੇ. ਤਾ ਕਿ ਅਸਾਹ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਚੇ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਤਿਉ ਦੇਇ ਗਿਰਾਹ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਇਕਿ ਮਾਸਹਾਰੀ; ਇਕਿ ਤ੍ਰਿਣੁ ਖਾਹਿ॥ ਇਕਨਾ; ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਹਿ॥ ਮਿੱਟੀਆ- ਇਕਿ ਮਿਟੀਆ ਮਹਿ; ਮਿਟੀਆ ਖਾਹਿ॥ ਸੁਮਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਸੁਆਸਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਸੁ-ਮਾਰਿ ਪੌਣ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲੇ- ਇਕਿ ਪਉਣ ਸੁਮਾਰੀ; ਪਉਣ ਸੁਮਾਰਿ॥ ਇਕਿ; ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਮ ਆਧਾਰਿ॥ ਜੀਵੈ ਦਾਤਾ; ਮਰੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਮੁੱਠੇ ਲੁੱਟੇ ਜਾਣਗੇ- ਨਾਨਕ. ਮੁਠੇ ਜਾਹਿ; ਨਾਹੀ. ਮਨਿ ਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ; ਕਰਮਿ ਕਮਾਈਐ॥ ਗੁਰਮਤੀ. ਆਪੁ ਗਵਾਇ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਈਐ॥ ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਸਭ ਵਿਸੁ; ਪੈਝੈ ਖਾਈਐ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਾਲਾਹਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ. ਨਾਹੀ ਸੁਖਿ ਨਿਵਾਸੁ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਈਐ॥ ਦੁਨੀਆ ਖੋਟੀ ਰਾਸਿ; ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਖਰਾ ਸਾਲਾਹਿ; ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਈਐ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਵਾਵਹਿ ਗਾਵਹਿ; ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਜਲਿ ਨਾਵਹਿ॥

ਅੰਗ ੧੪੫:- ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ. ਤਾ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾ; ਸਿੰਙੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵਹਿ॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ; ਮੁਲਾ ਸੇਖ ਕਹਾਵਹਿ॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਹੋਵਹਿ ਰਾਜੇ; ਰਸ ਕਸ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਹਿ॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤੇਗ ਵਗਾਵਹਿ; ਸਿਰ ਮੁੰਡੀ ਕਟਿ ਜਾਵਹਿ॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਜਾਹਿ ਦਿਸੰਤਰਿ; ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਘਰਿ ਆਵਹਿ॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਨਾਇ ਰਚਾਵਹਿ; ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ਤੂੰ ਭਾਵਹਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਹੋਰਿ ਸਗਲੇ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜਾ ਤੂੰ ਵਡਾ. ਸਭਿ ਵਡਿਆਂਈਆ; ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਹੋਈ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਸਚਾ ਤਾ ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਾ; ਕੂੜਾ ਕੋਇ ਨ ਕੋਈ॥ ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਚਲਣੁ; ਜੀਵਣੁ ਮਰਣਾ ਧਾਤੁ॥ ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ. ਹੁਕਮੈ ਵਿਚਿ ਰਖੈ; ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਆਪਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗੁ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਈਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖੈ ਕਾਰ; ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਲਾਹਾ ਭਗਤਿ ਸੁ ਸਾਰੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕੂੜੁ ਗੁਬਾਰੁ; ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ॥ ਸਚੇ ਦੈ ਦਰਿ ਜਾਇ; ਸਚੁ ਚਵਾਂਈਐ॥ ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ; ਸਚਿ ਬੁਲਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਸਦਾ ਸਚਿਆਰੁ; ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ॥੧੫॥ ਕਲਿ ਪੋਲਾ। ਕੱਤੀ ਉੱਡਰਿਆ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਕਲਿ ਕਾਤੀ. ਰਾਜੇ ਕਾਸਾਈ; ਧਰਮੁ. ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ॥ ਕੂੜੁ ਅਮਾਵਸ. ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ; ਦੀਸੈ

ਨਾਹੀ. ਕਹ ਚੜਿਆ॥ ਵਿਕੁੰਨੀ ਵਿਆਕੁਲ- ਹਉ ਭਾਲਿ; ਵਿਕੁੰਨੀ ਹੋਈ॥ ਆਧੇਰੈ, ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਿ; ਦੁਖੁ ਰੋਈ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਗਤਿ ਹੋਈ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਲਿ ਕੀਰਤਿ; ਪਰਗਟੁ. ਚਾਨਣੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ; ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਦੇਵੈ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਤਨੁ ਸੋ ਲੇਵੈ॥੨॥ ਤੈ ਅਤੇ। ਤੈ ਬਿੰਦੀ ਨਾਂ ਲਾਉ- ਪਉੜੀ॥ ਭਗਤਾ ਤੈ ਸੈਸਾਰੀਆ; ਜੋੜੁ. ਕਦੇ ਨ ਆਇਆ॥ ਅ-ਭੁੱਲੁ- ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਹੈ; ਨ ਭੁਲੈ. ਕਿਸੈ ਦਾ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਭਗਤ ਆਪੇ ਮੇਲਿਅਨੁ; ਜਿਨੀ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਸੈਸਾਰੀ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ; ਜਿਨੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ॥ ਚੱਲਣ। ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਚਲਣ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਕਾਮੁ ਕਰੋਧੁ. ਵਿਸੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਭਗਤ ਕਰਨਿ ਹਰਿ ਚਾਕਰੀ; ਜਿਨੀ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕੈ; ਜਿਨੀ. ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਓਨਾ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਬਾਹੀ ਸਾਲਾਹ; ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਇਕ ਮਨਿ॥ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹ; ਵਖਤੈ ਉਪਰਿ ਲੜਿ ਮੁਏ॥ ਦੂਜੈ ਬਹੁਤੇ ਰਾਹ; ਮਨ ਕੀਆ ਮਤੀ ਖਿੰਡੀਆ॥ ਬਹੁਤੁ ਪਏ ਅਸਗਾਹ; ਗੋਤੇ ਖਾਹਿ. ਨ ਨਿਕਲਹਿ॥

ਅੰਗ ੧੪੬:- ਭੁੱਖ। ਤਿਖਾ ਪੋਲਾ। ਭਉਂਕੀਆਂ ਕਸਕੇ- ਤੀਜੈ. ਮੁਹੀ ਗਿਰਾਹ; ਭੁਖ ਤਿਖਾ ਦੁਇ. ਭਉਕੀਆ॥ ਖਾਧਾ ਹੋਇ ਸੁਆਹ; ਭੀ ਖਾਣੇ ਸਿਉ ਦੋਸਤੀ॥ ਚਉਥੈ ਆਈ ਊਂਘ; ਅਖੀ ਮੀਟਿ. ਪਵਾਰਿ ਗਇਆ॥ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬੱਧੀ- ਭੀ. ਉਠਿ ਰਚਿਓਨੁ ਵਾਦੁ; ਸੈ ਵਰ੍ਹਿਆ ਕੀ ਪਿੜ ਬਧੀ॥ ਸਭੇ ਵੇਲਾ ਵਖਤ ਸਭਿ; ਜੇ ਅਠੀ ਭਉ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹ; ਜਿਨੀ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥ ਰਹ-ਨਿ- ਅਠੀ ਵੇਪਰਵਾਹ; ਰਹਨਿ ਇਕਤੈ ਰੰਗਿ॥ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਥਾਹ; ਵਿਰਲੇ ਪਾਈਅਹਿ॥ ਕਰਮਿ ਪੂਰੈ. ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ; ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਬੋਲੁ॥ ਘਟੈ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਪੂਰਾ ਜੇ ਕਰੇ; ਘਟੈ ਨਾਹੀ. ਤੋਲੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ; ਮੈ ਸਚੁ ਸੁਣਾਈਐ॥ ਮੁਠੀ ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ; ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਏਨੈ ਚਿਤਿ ਕਠੋਰਿ; ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ॥ ਜਿਤੁ ਘਟਿ. ਸਚੁ ਨ ਪਾਇ; ਸੁ ਭੰਨਿ ਘੜਾਈਐ॥ ਵੱਟਿ- ਕਿਉ ਕਰਿ ਪੂਰੈ ਵਟਿ; ਤੋਲਿ ਤੁਲਾਈਐ॥ ਘੱਟਿ- ਕੋਇ. ਨ ਆਖੈ ਘਟਿ; ਹਉਮੈ ਜਾਈਐ॥ ਬੀਨਾਈਐ ਚੁਣ ਕੇ, ਦੇਖ ਕੇ। ਲਈ-ਅਨਿ- ਲਈਅਨਿ ਖਰੇ ਪਰਖਿ; ਦਰਿ ਬੀਨਾਈਐ॥ ਹੱਟਿ- ਸਉਦਾ ਇਕਤੁ ਹਟਿ; ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈਐ॥੧੭॥ ਨਾਵਾਂ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੨॥ ਅੱਠੀ ਅੱਠ- ਅਠੀ ਪਹਰੀ. ਅਠ ਖੰਡ; ਨਾਵਾ ਖੰਡੁ ਸਰੀਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਏਕੁ; ਭਾਲਹਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ॥ ਕਰਮਵੰਤੀ ਸਾਲਾਹਿਆ; ਨਾਨਕ. ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ॥ਪਹ-ਰਿ- ਚਉਥੈ ਪਹਰਿ ਸਬਾਹ ਕੈ; ਸੁਰਤਿਆ ਉਪਜੈ ਚਾਉ॥ ਦਰੀ-ਆਵਾ ਰਾਰੇ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਤਿਨਾ ਦਰੀਆਵਾ ਸਿਉ ਦੋਸਤੀ; ਮਨਿ ਮੁਖਿ. ਸਚਾ ਨਾਉ॥ ਓਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੰਡੀਐ; ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਪਸਾਉ॥ ਕੱਸੀਐ। ਚੜ੍ਹੈ- ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕਸੀਐ; ਵੰਨੀ ਚੜੈ ਚੜਾਉ॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਨਦਰਿ ਸਰਾਫ ਕੀ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਪਾਈ ਤਾਉ॥ ਸੱਤੀਂ ਪਹਰੀਂ। ਪੜ੍ਹਿਆਂ- ਸਤੀ ਪਹਰੀ. ਸਤੁ ਭਲਾ; ਬਹੀਐ ਪੜਿਆ ਪਾਸਿ॥ ਓਥੈ. ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਚਾਰੀਐ; ਕੂੜੈ ਘਟੈ ਰਾਸਿ॥ ਓਥੈ ਖੋਟੇ ਸਟੀਅਹਿ; ਖਰੇ ਕੀਚਹਿ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਬੋਲਣੁ ਫਾਦਲੁ ਨਾਨਕਾ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ

ਖਸਮੈ ਪਾਸਿ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਮ-ਹੱਤੁ- ਪਉਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ; ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ. ਦਾਈ ਦਾਇਆ; ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ॥ ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ; ਵਾਚੇ ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ॥ ਕਰਮੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ; ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ॥ ਉੱਜਲੇ- ਨਾਨਕ. ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਦੱਸਿਆ- ਸਚਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਸਿਆ॥ਪਤੀ-ਆਇ।ਵਿਗ-ਸਿਆ- ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇ; ਸਚਿ ਵਿਗਸਿਆ॥ ਸਚੈ ਕੋਟਿ ਗਿਰਾਂਇ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ॥ ਤੁੱਠੈ। ਰਹ-ਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਨਾਉ; ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਹਸਿਆ॥ ਸਚੈ ਦੈ ਦੀਬਾਣਿ; ਕੂੜਿ. ਨ ਜਾਈਐ॥ ਝੂਠੋ ਝੂਠੁ ਵਖਾਣਿ; ਸੁ ਮਹਲੁ ਖੁਆਈਐ॥ ਅੰਗ ੧੪੭:- ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿ; ਠਾਕ. ਨ ਪਾਈਐ॥ਬੁੱਝਿ- ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਬੁਝਿ ਵਖਾਣਿ; ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ॥੧੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਪਹਿਰਾ ਅਗਨਿ. ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਬਾਧਾ; ਭੋਜਨੁ ਸਾਰੁ ਕਰਾਈ॥ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਾਣੀ ਕਰਿ ਪੀਵਾ; ਧਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਈ॥ ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੀ ਅੰਬਰੁ ਤੋਲੀ; ਪਿਛੈ ਟੰਕੁ ਚੜਾਈ॥ ਪੋਲਾ ਵਧਾ ਵਧਣਾ ਕਰਾਂ। ਨੱਥਿ- ਏਵਡੁ ਵਧਾ. ਮਾਵਾ ਨਾਹੀ; ਸਭਸੈ ਨਥਿ ਚਲਾਈ॥ ਏਤਾ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਦਰਿ; ਕਰੀ ਭਿ ਆਖਿ ਕਰਾਈ॥ ਜੇਵੱਡੁ ਤੇਵੱਡ, ਦਾੱਤੀ- ਜੇਵਡੁ ਸਾਹਿਬੁ. ਤੇਵਡ ਦਾਤੀ; ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ॥ ਨਾਨਕੁ. ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਰੱਜਿਆ ਰੱਜੇ ਅੱਖੀਂ- ਆਖਣੁ. ਆਖਿ ਨ ਰਜਿਆ; ਸੁਨਣਿ. ਨ ਰਜੇ ਕੰਨ॥ਅੱਖੀਂ, ਰੱਜੀਆਂ- ਅਖੀ. ਦੇਖਿ ਨ ਰਜੀਆ; ਗੁਣ ਗਾਹਕ ਇਕ ਵੰਨ॥ਭੁੱਖਿਆਂ, ਗੱਲੀਂ- ਭੁਖਿਆ. ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ; ਗਲੀ ਭੁਖ. ਨ ਜਾਇ॥ ਭੁੱਖਾ ਰੱਜੈ- ਨਾਨਕ. ਭੁਖਾ ਤਾ ਰਜੈ; ਜਾ ਗੁਣ ਕਹਿ. ਗੁਣੀ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਸਭੁ ਕੂੜੁ; ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ॥ ਬੰਨ੍ਹਿ- ਵਿਣੁ ਸਚੇ; ਕੂੜਿਆਰੁ ਬੰਨਿ ਚਲਾਈਐ॥ ਵਿਣੁ ਸਚੇ. ਤਨੁ ਛਾਰੁ; ਛਾਰੁ ਰਲਾਈਐ॥ ਵਿਣੁ ਸਚੇ. ਸਭ ਭੁਖ; ਜਿ ਪੈਝੈ ਖਾਈਐ॥ ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰੁ; ਕੂੜਿ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿ; ਮਹਲੁ ਖੁਆਈਐ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਠਗਿਓ ਠਗਿ; ਆਈਐ ਜਾਈਐ॥ਅੱਗਿ, ਬੁਝਾਈਐ ਪੋਲਾ- ਤਨ ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਿ; ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈਐ॥੧੯॥ ਰੁੱਖੁ ਫੁੱਲੁ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਰੁਖੁ; ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ. ਫਲ ਗਿਆਨੁ॥ ਪੱਕੈ- ਰਸਿ ਰਸਿਆ. ਹਰਿਆ ਸਦਾ; ਪਕੈ. ਕਰਮਿ ਧਿਆਨਿ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ। ਖਾਂਦਾ- ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਦ ਖਾਦਾ ਲਹੈ; ਦਾਨਾ ਕੈ ਸਿਰਿ ਦਾਨੁ॥੧॥ ਪਰਵਾਲਾ ਲਾਲ ਮੂੰਗੇ ਵਾ ਗੁੱਲੀਆਂ। ਪੱਤ ਫੁੱਲ- ਮਃ ੧॥ ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਬਿਰਖੁ. ਪਤ ਪਰਵਾਲਾ; ਫੁਲ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ॥ ਤਿਤੁ. ਫਲ ਰਤਨ ਲਗਹਿ. ਮੁਖਿ ਭਾਖਿਤ; ਹਿਰਦੈ ਰਿਦੈ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ; ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ॥ ਅਠਿਸਠਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ; ਪੂਜੈ ਸਦਾ ਵਿਸੇਖੁ॥ ਹੰਸੁ ਵਰਗੇ ਸੋਹਣੇ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਭਾਵ ਫੈਸ਼ਨ ਲਾਉਣਾ। ਕੋਪੁ ਗੁੱਸਾ।ਅੱਗਿ- ਹੰਸੁ ਹੇਤੁ ਲੋਭੁ ਕੋਪੁ; ਚਾਰੇ ਨਦੀਆ ਅਗਿ॥ ਦੱਝਹਿ- ਪਵਹਿ ਦਝਹਿ ਨਾਨਕਾ; ਤਰੀਐ ਕਰਮੀ ਲਗਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੀਵਦਿਆ ਮਰੁ ਮਾਰਿ; ਨ ਪਛੋਤਾਈਐ॥ ਝੂਠਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ; ਕਿਨਿ ਸਮਝਾਈਐ॥ ਸਚਿ. ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ; ਧੰਧੈ ਧਾਈਐ॥ ਖੈ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਲੁ। ਦੁਨੀ-ਆਈਐ- ਕਾਲੁ ਬੁਰਾ. ਖੈ ਕਾਲੁ; ਸਿਰਿ

ਦੁਨੀਆਈਐ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਿਰਿ ਜੰਦਾਰੁ; ਮਾਰੇ ਦਾਈਐ॥ ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ॥ ਮੁਹਤੁ ਨ ਚਸਾ ਵਿਲੰਮੁ; ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ॥੨੦॥ ਤੁੰਮੀ ਤੁੰਮਾ। ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ। ਅੱਕੁ ਨਿੰਮੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਤੁਮੀ ਤੁਮਾ ਵਿਸੁ; ਅਕੁ ਧਤੂਰਾ ਨਿਮੁ ਫਲੁ॥ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਵਸਹਿ ਤਿਸੁ; ਜਿਸੁ ਤੂੰ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ; ਹੰਢਨਿ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮਤਿ ਪੰਖੇਰੂ. ਕਿਰਤੁ ਸਾਥਿ; ਕਬ ਉਤਮ ਕਬ ਨੀਚ॥ ਅੱਕਿ- ਕਬ ਚੰਦਨਿ. ਕਬ ਅਕਿ ਡਾਲਿ; ਕਬ ਉਚੀ ਪਰੀਤਿ॥

ਅੰਗ ੧੪੮:- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਈਐ; ਸਾਹਿਬ ਲਗੀ ਰੀਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੇਤੇ ਕਹਹਿ ਵਖਾਣ; ਕਹਿ ਕਹਿ ਜਾਵਣਾ॥ ਵੇਦ ਕਹਹਿ ਵਖਿਆਣ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਣਾ॥ ਪੜ੍ਹਿਐ। ਬੁੱਝਿਐ- ਪੜਿਐ. ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ; ਬੁਝਿਐ ਪਾਵਣਾ॥ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕੈ ਭੇਖਿ; ਕਿਸੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਾ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਸਚਾ ਪੁਰਖੁ ਅਲਖੁ; ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਾ॥ ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਬਿਸੰਖ; ਦਰਗਹ ਪਾਵਣਾ॥ ਖਾਲਕ ਕਉ ਆਦੇਸੁ; ਢਾਢੀ ਗਾਵਣਾ॥ ਨਾਨਕ.ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਾ॥੨੧॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਤਾਂ ਅਠੂਹਿਆਂ ਨੂੰ ਪਕੜਨ ਦਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਨਾਗਾਂ ਨੂੰ ਪਕੜਨ ਲੱਗ ਜਾਏ। ਅਠੂਹਿਆਂ ਨੱਗੀਂ- ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨॥ਨਾਗੀਂ,ਲੱਗੈ – ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਅਠੂਹਿਆ; ਨਾਗੀ ਲਗੈ ਜਾਇ॥ਹੱਥੀਂ- ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣੈ; ਦੇ ਕੂਚਾ ਆਪੇ ਲਾਇ॥ ਅਤੀ ਪੋਲਾ- ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ. ਧੁਰਿ ਖਸਮ ਕਾ; ਅਤੀ ਹੂ ਧਕਾ ਖਾਇ॥ ਹਕਿ ਸੱਚਾ। ਨਿਆਇ ਨਿਆਂ ਹੈ- ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਉ. ਮਨਮੁਖੁ ਅੜੈ; ਡੁਬੈ. ਹਕਿ ਨਿਆਇ॥ ਵਿਉ-ਪਾਇ ਨਿਰਨਾ- ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ. ਆਪੇ ਖਸਮੁ; ਵੇਖੈ. ਕਰਿ ਵਿਉਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ; ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸਹਿ ਰਜਾਇ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਨਾਨਕ. ਪਰਖੇ ਆਪ ਕਉ; ਤਾ ਪਾਰਖੁ ਜਾਣੁ॥ ਬੁੱਝੈ- ਰੋਗੁ ਦਾਰੂ ਦੋਵੈ ਬੁਝੈ; ਤਾ ਵੈਦੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਹਮਾਣੁ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਜਾਣੈ, ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਵਾਟ ਰਸਤੇ 'ਚ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਝਗੜਾ ਨ ਕਰੇ- ਵਾਟ. ਨ ਕਰਈ ਮਾਮਲਾ; ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਣੁ॥ ਮੂਲੁ ਜਾਣਿ ਗਲਾ ਕਰੇ; ਹਾਣਿ ਲਾਏ ਹਾਣੁ॥ ਲੱਬਿ ਚੱ-ਲਈ ਕ-ਰਈ- ਲਬਿ. ਨ ਚਲਈ. ਸਚਿ ਰਹੈ; ਸੋ ਵਿਸਟੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਸਰੁ ਸੰਧੇ ਆਗਾਸ ਕਉ; ਕਿਉ ਪਹੁਚੈ ਬਾਣੁ॥ ਓਹੁ ਅਕਾਸ। ਅ-ਗੰਮੁ ਸੋਗ ਰਹਿਤ, ਬੇਅੰਤ ਉੱਚੇ ਹਨ। ਵਾਹੇਂਦੜੁ ਤੀਰ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ- ਅਗੈ. ਓਹੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਵਾਹੇਦੜੁ ਜਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰੁ; ਪ੍ਰੇਮਿ ਸੀਗਾਰੀਆ॥ ਵਾਰੀਆ ਵਰਜੀਆਂ- ਕਰਨਿ ਭਗਤਿ. ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਨ ਰਹਨੀ.ਵਾਰੀਆ॥ ਮਹਲਾ ਮੰਝਿ ਨਿਵਾਸੁ; ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀਆ॥ ਸਚੁ ਕਹਨਿ ਅਰਦਾਸਿ; ਸੇ ਵੇਚਾਰੀਆ॥ ਸੋਹਨਿ ਖਸਮੈ ਪਾਸਿ; ਹੁਕਮਿ ਸਿਧਾਰੀਆ॥ ਸਖੀ ਕਹਨਿ ਅਰਦਾਸਿ; ਮਨਹੁ ਪਿਆਰੀਆ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ; ਫਿਟੁ ਸੁ ਜੀਵਿਆ॥ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ਆਸੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਿਆ॥੨੨॥ ਅੱਗੀ ਅੱਗ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਮਾਰੂ. ਮੀਹਿ ਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ; ਅਗੀ. ਲਹੈ ਨ ਭੁਖ॥ ਕਿਸੁ-ਕ ਕਿਸੁ ਨੇ ਵਾ ਨਦੀਆਂ ਕਰਕੇ- ਰਾਜਾ. ਰਾਜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ; ਸਾਇਰ ਭਰੇ. ਕਿਸੁਕ॥ ਕੇੱਤੀ ਪੁੱਛਾਂ ਪੁੱਛ- ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਕੇਤੀ ਪੁਛਾ ਪੁਛ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਤੱਸਿ ਤਿਸ ਦਾ। ਜਾਵਤੁ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ। ਜਨਮੱਸਿ- ਨਿਹਫਲੰ. ਤਸਿ ਜਨਮਸਿ; ਜਾਵਤੁ ਬ੍ਰਹਮ. ਨ ਬਿੰਦਤੇ॥ ਸੰਸਾਰੱਸਿ- ਸਾਗਰੰ ਸੰਸਾਰਸਿ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ

ਤਰਹਿ ਕੇ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰਿ॥ਵੱਸਿ- ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਖੀ ਧਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਬਾਰਿ; ਢਾਢੀ ਵਸਿਆ॥ ਵਿਗ–ਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਸਚਾ ਖਸਮੁ ਕਲਾਣਿ; ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ॥ ਰਹ–ਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਖਸਮਹੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇ; ਮਨਹੁ ਰਹਸਿਆ॥ ਸਰ–ਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਦੁਸਮਨ ਕਢੇ ਮਾਰਿ; ਸਜਣ ਸਰਸਿਆ॥

ਅੰਗ ੧੪੯:- ਦੱਸਿਆ- ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ; ਸਚਾ ਮਾਰਗੁ ਦਸਿਆ॥ ਵਿਧਉ–ਸਿਆ- ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ; ਕਾਲੁ ਵਿਧਉਸਿਆ॥ ਅ–ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਢਾਢੀ ਕਥੇ ਅਕਥੁ; ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਣ ਗਹਿ ਰਾਸਿ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰਿਆ॥੨੩॥ ਖੱਤਾ ਖੇਤ ਅਰਥ ਹੈ।ਖਤਿਅਹੁ ਖਤੇ ਖਤਿਆ ਪੋਲੇ।ਪੋਲਾ ਖਤੇ ਗੁਨਾਹ - ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਖਤਿਅਹੁ ਜੰਮੇ. ਖਤੇ ਕਰ; ਨਿਤ ਖਤਿਆ ਵਿਚਿ ਪਾਹਿ॥ ਉੱਤਰ–ਹਿ- ਧੋਤੇ. ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰਹਿ; ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਬਖਸੇ ਬਖਸੀਅਹਿ; ਨਾਹਿ ਤ. ਪਾਹੀ ਪਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ਮੰਗੀ–ਅਹਿ- ਨਾਨਕ. ਬੋਲਣੁ ਝਖਣਾ; ਦੁਖ ਛਡਿ ਮੰਗੀਅਹਿ ਸੁਖ॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੁਇ. ਦਰਿ ਕਪੜੇ; ਪਹਿਰਹਿ ਜਾਇ ਮਨੁਖ॥ ਜਿਥੈ ਬੋਲਣਿ ਹਾਰੀਐ; ਤਿਥੈ ਚੰਗੀ ਚੁਪ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਦੇਖਿ; ਅੰਦਰੁ ਭਾਲਿਆ॥ ਸਚੈ ਪੁਰਖਿ ਅਲਖਿ; ਸਿਰਜਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥ ਉੱਝੜਿ- ਉਝੜਿ ਭੁਲੇ ਰਾਹ; ਗੁਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੇ ਵਾਹੁ; ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ॥ ਬੱਾਲਿਆ- ਪਾਇਆ ਰਤਨੁ ਘਰਾਹੁ; ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ॥ ਸੱਚ–ਵਾਲਿਆ- ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿ; ਸੁਖੀਏ ਸਚਵਾਲਿਆ॥ ਨਿੱਡਰਿਆਂ- ਨਿਡਰਿਆ ਡਰੁ ਲਗਿ; ਗਰਬਿ ਸਿ ਗਾਲਿਆ॥ ਬੇਤੱਾਲਿਆ- ਨਾਵਹੁ ਭੁਲਾ ਜਗੁ; ਫਿਰੈ ਬੇਤਾਲਿਆ॥੨੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ. ਭੈ ਮਰੈ; ਭੀ ਭਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੇ ਮਰੈ; ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਭੈ ਵਿਣੁ ਜੀਵੈ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ; ਖੁਸੀਆ ਖੁਸੀ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਭੈ ਵਿਣੁ ਜੇ ਮਰੈ; ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਨ ਕਬਹੂੰ ਝੂਰੀਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤਾ ਦੁਖੁ. ਨ ਜਾਣੀਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤਾ ਜਮ ਕਾ ਡਰੁ ਕੇਹਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤਾ ਸਦ ਹੀ ਸੁਖੁ ਦੇਹਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ॥੨੫॥ ਮਲ ਮੈਲ਼ ਵਾਲਾ ਵਾਣੀ ਪਾਣੀ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇ. ਪੀਅਹਿ ਮਲ ਵਾਣੀ; ਜੂਠਾ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਾਹੀ॥ ਫਦੀਹਤਿ ਵਿਸ਼ਟਾ। ਭੜਾਸਾ ਗੰਦੀ ਹਵਾ ਦੀ ਭੜਾਸ। ਸੰਗਾਹੀ ਸੰਗਦੇ ਹਨ- ਫੋਲਿ ਫਦੀਹਤਿ. ਮੁਹਿ ਲੈਨਿ ਭੜਾਸਾ; ਪਾਣੀ ਦੇਖਿ ਸਗਾਹੀ॥ ਵਾਂਗੀ- ਭੇਡਾ ਵਾਗੀ. ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇਨਿ; ਭਰੀਅਨਿ ਹਥ ਸੁਆਹੀ॥ ਟੱਬਰ- ਮਾਊ ਪੀਊ ਕਿਰਤੁ ਗਵਾਇਨਿ; ਟਬਰ ਰੋਵਨਿ ਧਾਹੀ॥ ਪੱਤਲਿ- ਓਨਾ. ਪਿੰਡੁ ਨ ਪਤਲਿ. ਕਿਰਿਆ ਨ ਦੀਵਾ; ਮੁਏ. ਕਿਥਾਊ ਪਾਹੀ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ. ਦੇਨਿ ਨ ਢੋਈ; ਬ੍ਰਹਮਣ. ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹੀ॥ ਮੱਥੈ ਟਿੱਕੇ- ਸਦਾ ਕੁਚੀਲ ਰਹਹਿ. ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮਥੈ ਟਿਕੇ ਨਾਹੀ॥ ਝੁੰਡੀ ਪਾਇ ਬਹਨਿ ਨਿਤਿ. ਮਰਣੈ;

ਦੜਿ ਦੀਬਾਣਿ. ਨ ਜਾਹੀ॥ਹੱਥੀਂ, ਫੁੰਮਣ ਰੇਸ਼ਮ ਜਾਂ ਸੂਤ ਦਾ ਗੁੱਛਾ, ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਜੀਵ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਝਾੜੂ ਵਾਂਗ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਫੇਰਦੇ। ਲੱਕੀਂ- ਲਕੀ ਕਾਸੇ ਹਥੀ ਫੁੰਮਣ; ਅਗੋ ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ॥

ਅੰਗ ੧੫੦:- ਨਾ ਓਇ ਜੋਗੀ. ਨਾ ਓਇ ਜੰਗਮ; ਨਾ ਓਇ ਕਾਜੀ ਮੁੰਲਾ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਵਿਗੁੱਤੇ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋਇਆ। ਵੱਤੈ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਪੋਲਾ ਗਲਾ ਟੋਲਾ।ਫਿੱਟਾ- ਦਯਿ ਵਿਗੋਏ. ਫਿਰਹਿ ਵਿਗੁਤੇ; ਫਿਟਾ ਵਤੈ ਗਲਾ॥ ਜੀਆ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਸੋਈ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ ਰਖੈ॥ ਖੁੱਥੈ। ਭਸੁ ਪੋਲਾ- ਦਾਨਹੁ ਤੈ ਇਸਨਾਨਹੁ ਵੰਜੇ; ਭਸੁ ਪਈ ਸਿਰਿ ਖੁਥੈ॥ ਪਾਣੀ ਵਿਚਹੁ ਰਤਨ ਉਪੰਨੇ; ਮੇਰੁ ਕੀਆ ਮਾਧਾਣੀ॥ ਦੇਵੀਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ- ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ. ਦੇਵੀ ਥਾਪੇ; ਪੁਰਬੀ ਲਗੈ ਬਾਣੀ॥ ਨ੍ਹਾਤੈ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ। ਨ੍ਹਾਇ, ਨ੍ਹਾਵਨਿ- ਨਾਇ ਨਿਵਾਜਾ. ਨਾਤੈ ਪੂਜਾ; ਨਾਵਨਿ ਸਦਾ. ਸੁਜਾਣੀ॥ ਗਤਿ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ- ਮੁਇਆ ਜੀਵਦਿਆ ਗਤਿ ਹੋਵੈ; ਜਾਂ ਸਿਰਿ ਪਾਈਐ ਪਾਣੀ॥ ਸਿਰਖੁੱਥੇ ਗੱਲ- ਨਾਨਕ. ਸਿਰਖੁਥੇ ਸੈਤਾਨੀ; ਏਨਾ. ਗਲ ਨ ਭਾਣੀ॥ ਵੁਠੈ ਹੋਇਐ ਹੋਇ ਬਿਲਾਵਲੁ; ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਵੁਠੈ ਅੰਨੁ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾ; ਸਭਸੈ ਪੜਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਵੁਠੈ ਵਰਖਾ ਹੋਣ ਤੋਂ। ਸੁਰਹੀ ਗਊਆਂ। ਧਨ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਵਿਲੋਵੈ ਰਿੜਕਦੀ ਹੈ,ਦਹੀਂ- ਵੁਠੈ. ਘਾਹੁ ਚਰਹਿ ਨਿਤਿ ਸੁਰਹੀ; ਸਾ ਧਨ ਦਹੀ ਵਿਲੋਵੈ॥ ਘਿ-ਇ- ਤਿਤੁ ਘਿਇ. ਹੋਮ ਜਗ ਸਦ ਪੂਜਾ; ਪਇਐ ਕਾਰਜੁ ਸੋਹੈ॥ ਨ੍ਹਾਤੈ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ। ਸਿੱਖੀ- ਗੁਰੂ ਸਮੁੰਦੁ. ਨਦੀ ਸਭਿ ਸਿਖੀ; ਨਾਤੈ ਜਿਤੁ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਿਰਖੁੱਥੇ ਜੈਨੀ ਸਰੇਵੜੇ। ਸੱਤ ਸੌ। ਚੱਟੇ ਬੁੱਕ- ਨਾਨਕ. ਜੇ ਸਿਰਖੁਥੇ ਨਾਵਨਿ ਨਾਹੀ; ਤਾ ਸਤ ਚਟੇ ਸਿਰਿ ਛਾਈ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਅੱਗੀ ਅੱਗ- ਅਗੀ. ਪਾਲਾ ਕਿ ਕਰੇ; ਸੂਰਜ. ਕੇਹੀ ਰਾਤਿ॥ ਅਨ੍ਹੇਰਾ- ਚੰਦ. ਅਨੇਰਾ ਕਿ ਕਰੇ; ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕਿਆ ਜਾਤਿ॥ ਧਰਤੀ ਚੀਜੀ ਕਿ ਕਰੇ; ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਤਾ ਪਤਿ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਪਤਿ ਰਖੈ ਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ ਸਚੇ ਸੁਬਹਾਨੁ; ਸਦਾ ਕਲਾਣਿਆ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ; ਹੋਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ॥ ਸਚੁ ਜਿ ਮੰਗਹਿ ਦਾਨੁ; ਸਿ ਤੁਧੈ ਜੇਹਿਆ॥ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਨੁ; ਸਬਦੇ ਸੋਹਿਆ॥ ਮੰਨਿਐ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ; ਤੁਧੈ ਤੇ ਪਾਇਆ॥ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਨੁ; ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ॥ਚੜ੍ਹਿ- ਤੂੰ ਸਚਾ ਦਾਤਾਰੁ; ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ॥੨੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੨॥ਬੁੱਝਾਇਆ- ਦੀਖਿਆ ਆਖਿ ਬੁਝਾਇਆ; ਸਿਫਤੀ ਸਚਿ ਸਮੇਉ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸੀਐ; ਜਿਨ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਉ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ਬੁੱਝਾਏ- ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ; ਸੋਈ ਬੂਝੈ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਸੁਝਾਏ; ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਥਨਾ; ਮਾਇਆ ਲੂਝੈ॥ ਹੁਕਮੀ; ਸਗਲ ਕਰੇ ਆਕਾਰ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੈ; ਸਰਬ ਵੀਚਾਰ॥ ਅੱਖਰ ਉਪਦੇਸ਼। ਅਖਿਓ ਆਖਿਆ- ਅਖਰ ਨਾਨਕ; ਅਖਿਓ ਆਪਿ॥ ਭਰਾਂਤਿ- ਲਹੈ ਭਰਾਤਿ; ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਢਾਢੀ ਵੇਕਾਰੁ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ॥ ਕੈ ਕਰਿਆ ਕਰੋ। ਵਾਰ ਜਸ- ਰਾਤਿ ਦਿਹੈ ਕੈ ਵਾਰ; ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ॥ ਢਾਢੀ ਸਚੈ ਮਹਲਿ; ਖਸਮਿ ਬੁਲਾਇਆ॥ ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹਿ; ਕਪੜਾ ਪਾਇਆ॥ ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਭੋਜਨੁ ਆਇਆ॥ ਗੁਰਮੱਤੀ

ਰੱਜਿ- ਗੁਰਮਤੀ ਖਾਧਾ ਰਜਿ; ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਵੱਜਾਇਆ- ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪਸਾਉ; ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਿ; ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੨੭॥ ਸੁਧੁ

ਅੰਗ ੧੫੧:- ਚਉ-ਪਦੇ ਦੁ-ਪਦੇ ਹਰ ਥਾਂ ਪਦ ਪਦੇ ਪਦਾ ਪਦੀਆਂ ਪੋਲਾ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਭਉ ਭੈ ਧਾਰਨਾ। ਮੁੱਚੁ ਬਹੁਤ। ਭਾਰਾ ਭਾਰੀ ਹੈ- ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਾਰਾ; ਵਡਾ ਤੋਲੁ॥ ਮਨ ਜੀਵ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਮਤਿ ਹਉਲੀ ਤੁੱਛ ਹੈ- ਮਨ ਮਤਿ ਹਉਲੀ; ਬੋਲੇ ਬੋਲੁ॥ ਚੱਲੀਐ- ਸਿਰਿ ਧਰਿ ਚਲੀਐ; ਸਹੀਐ ਭਾਰੁ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ, ਗੁਰ ਬੀਚਾਰੁ॥੧॥ ਭੈ ਬਿਨੁ; ਕੋਇ. ਨ ਲੰਘਸਿ ਪਾਰਿ॥ ਭੈ ਭਉ ਰਾਖਿਆ; ਭਾਇ ਸਵਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਖੈ ਪੋਲਾ- ਭੈ ਤਨਿ ਅਗਨਿ ਭਖੈ; ਭੈ ਨਾਲਿ॥ ਭੈ ਭਉ ਘੜੀਐ; ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ॥ ਕੱਚੁਨਿ ਕੱਚ- ਭੈ ਬਿਨੁ; ਘਾੜਤ ਕਚੁਨਿ ਕਚ॥ ਸੱਟ- ਅੰਧਾ ਸਚਾ; ਅੰਧੀ ਸਟ॥੨॥ ਬੁੱਧੀ, ਬਾਜੀ ਪੋਲਾ- ਬੁਧੀ ਬਾਜੀ; ਉਪਜੈ ਚਾਉ॥ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ; ਪਵੈ ਨ ਤਾਉ॥ ਨਾਨਕ; ਮਨਮੁਖਿ ਬੋਲਣੁ ਵਾਉ॥ ਅੱਖਰੁ- ਅੰਧਾ ਅਖਰੁ; ਵਾਉ ਦੁਆਉ॥੩॥੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਡਰਿ ਘਰੁ. ਘਰਿ ਡਰੁ; ਡਰਿ ਡਰੁ ਜਾਇ॥ ਸੋ ਡਰੁ ਕੇਹਾ; ਜਿਤੁ ਡਰਿ. ਡਰੁ ਪਾਇ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ॥੧॥ ਡਰੀਐ; ਜੇ ਡਰੁ ਹੋਵੈ ਹੋਰੁ॥ ਡਰਿ ਡਰਿ ਡਰਣਾ; ਮਨ ਕਾ ਸੋਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਜੀਉ ਮਰੈ; ਨ ਡੂਬੈ ਤਰੈ॥ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ; ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ॥ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ; ਹੁਕਮੇ ਜਾਇ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ; ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਹੰਸੁ ਵਰਗੇ ਸੋਹਣੇ ਬਣਕੇ ਫ਼ੈਸ਼ਨ ਲਾਉਣਾ। ਹੇਤੁ ਮੋਹ। ਆਸਾ ਇੱਛਾ ਚਾਹ। ਅਸਮਾਨੁ ਅਕਾਸ਼- ਹੰਸੁ ਹੇਤੁ; ਆਸਾ ਅਸਮਾਨੁ॥ ਨੈ ਨਦੀ ਦੇ ਸਾਨੁ ਬਰਾਬਰ- ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਭੂਖ ਬਹੁਤੁ; ਨੈ ਸਾਨੁ॥ ਭਉ; ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਵਿਣੁ ਖਾਧੇ; ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਗਵਾਰ॥੩॥ ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਇ ਕੋਈ; ਕੋਇ ਕੋਇ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ; ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਇ॥ ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਧਨੁ ਮਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ; ਆਖਣੁ ਬਿਖਮੁ ਬੀਚਾਰੁ॥੪॥੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਾਤਾ ਪੋਲਾ। ਮੱਤਿ- ਮਾਤਾ ਮਤਿ; ਪਿਤਾ ਸੰਤੋਖੁ॥ ਸੱਤੁ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਆਦਿ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ। ਵਿਸੇਖੁ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ-ਸਤੁ ਭਾਈ ਕਰਿ; ਏਹੁ ਵਿਸੇਖੁ॥੧॥ ਕਹਣਾ ਹੈ; ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਤਉ ਕੁਦਰਤਿ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੫੨:- ਸੱਸੁਰ- ਸਰਮ ਸੁਰਤਿ ਦੁਇ; ਸਸੁਰ ਭਏ॥ ਕਰਣੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕੱਾਮਣਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ, ਮਨ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ- ਕਰਣੀ ਕਾਮਣਿ; ਕਰਿ ਮਨ ਲਏ॥੨॥ ਸਾਹਾ ਸੰਜੋਗੁ; ਵੀਆਹੁ ਵਿਜੋਗੁ॥ ਸਚੁ ਸੰਤਤਿ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋਗੁ॥੩॥੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ; ਅਗਨੀ ਕਾ ਮੇਲੁ॥ ਖੇਲੁ- ਚੰਚਲ ਚਪਲ; ਬੁਧਿ ਕਾ ਖੇਲੁ॥ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ; ਦਸਵਾਦੁਆਰੁ॥ਬੁੱਝੁ- ਬੁਝੁ ਰੇ ਗਿਆਨੀ; ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥੧॥ ਕਥਤਾ ਬਕਤਾ ਪੋਲੇ- ਕਥਤਾ ਬਕਤਾ; ਸੁਨਤਾ ਸੋਈ॥ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰੇ; ਸੁ ਗਿਆਨੀ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੇਹੀ ਮਾਟੀ; ਬੋਲੈ ਪਉਣੁ॥ ਬੁਝੁ ਰੇ ਗਿਆਨੀ; ਮੂਆ ਹੈ. ਕਉਣੁ॥ ਦੇਹ ਦੀ ਹੰਗਤਾ ਸਹਿਤ ਸੁਰਤਿ ਬ੍ਰਿਤੀ। ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਮੂਈ ਸੁਰਤਿ; ਬਾਦੁ

ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਓਹੁ ਨ ਮੂਆ; ਜੋ ਦੇਖਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਤਟਿ ਪੋਲਾ- ਜੈ ਕਾਰਣਿ; ਤਟਿ ਤੀਰਥ ਜਾਹੀ॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ; ਘਟ ਹੀ ਮਾਹੀ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤੁ; ਬਾਦੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਹੋਂਦੀ- ਭੀਤਰਿ ਹੋਦੀ; ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣੈ॥੩॥ ਹਉ ਨ ਮੂਆ; ਮੇਰੀ ਮੁਈ ਬਲਾਇ॥ ਓਹੁ ਨ ਮੂਆ; ਜੋ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਮਰਤਾ ਜਾਤਾ; ਨਦਰਿ ਨ ਆਇਆ॥੪॥੪॥ਦੱਖਣੀ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ॥ਬੂੱਝੈ- ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਬੂਝੈ; ਮਾਨੈ ਨਾਉ॥ ਤਾ ਕੈ, ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ; ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ॥ ਤੂੰ ਸਮਝਾਵਹਿ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਚਲੈ ਮੈ ਨਾਲਿ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਬਾਧੀ ਸਭ ਕਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੇਤੀ ਵਣਜੁ; ਨਾਵੈ ਕੀ ਓਟ॥ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ; ਬੀਜ ਕੀ ਪੋਟ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਜੀਅ ਮਹਿ ਚੋਟ॥ ਚੱਲੇ- ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਚਲੇ ਮਨਿ ਖੋਟ॥੨॥ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਕੀ; ਸਾਚੀ ਸੀਖ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਸਾਚੁ ਪਰੀਖ॥ ਪੁਰਾਇਨਿ ਚੁਪੱਤੀ। ਰਸ ਪਾਣੀ। ਪਰੀਖ ਪਰਖਣਾ ਕਰੋ- ਜਲ ਪੁਰਾਇਨਿ; ਰਸ ਕਮਲ ਪਰੀਖ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ; ਮੀਠੇ ਰਸ ਈਖ॥੩॥ ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗੀ; ਗੜਿ ਦਸਦੁਆਰ॥ ਪੰਚ ਵਸਹਿ; ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਤੁਲੈ ਪੋਲਾ- ਆਪਿ ਤੁਲੈ; ਆਪੇ ਵਣਜਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ॥੪॥੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੱਾਤੋ ਕਸਕੇ- ਜਾਤੋ ਜਾਇ; ਕਹਾ ਤੇ ਆਵੈ॥ ਕਹ ਉਪਜੈ; ਕਹ ਜਾਇ ਸਮਾਵੈ॥ ਕਿਉ ਬਾਧਿਓ; ਕਿਉ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈ॥ ਕਿਉ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ॥ ਨਰਹਰ ਨਾਮੁ; ਨਰਹਰ ਨਿਹਕਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਜੇ ਆਵੈ; ਸਹਜੇ ਜਾਇ॥ ਮਨ ਤੇ ਉਪਜੈ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤੋ; ਬੰਧੁ. ਨ ਪਾਇ॥ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ; ਛੁਟੈ ਹਰਿ ਨਾਇ॥੨॥ ਤਰਵਰ ਪੰਖੀ; ਬਹੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁ॥ ਸੁਖ ਦੁਖੀਆ; ਮਨਿ ਮੋਹ ਵਿਣਾਸੁ॥ ਸਾਝ ਬਿਹਾਗ; ਤਕਹਿ ਆਗਾਸੁ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਹਿ; ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆਸੁ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੫੩:- ਨਾਮੁ ਸੰਜੋਗੀ; ਗੋਇਲਿ ਥਾਟੁ॥ ਫੂੱਟੈ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ; ਫੂਟੈ ਬਿਖੁ ਮਾਟੁ॥ ਵੱਖਰ- ਬਿਨੁ ਵਖਰ; ਸੂਨੋ ਘਰੁ ਹਾਟੁ॥ ਬੱਜਰ- ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਖੋਲੇ ਬਜਰ ਕਪਾਟ॥੪॥ ਸਾਧੁ ਮਿਲੈ; ਪੂਰਬ ਸੰਜੋਗ॥ ਰਹੱਸੇ ਪੋਲਾ- ਸਚਿ ਰਹਸੇ; ਪੂਰੇ ਹਰਿ ਲੋਗ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇ; ਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥੫॥੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚੀਤੁ॥ ਝੂਠ ਵਿਕਾਰਿ; ਜਾਗੈ ਹਿਤ ਚੀਤੁ॥ ਪੂੰਜੀ; ਪਾਪ ਲੋਭ ਕੀ ਕੀਤੁ॥ ਤਰੁ ਤਾਰੀ; ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਸੁ ਚੀਤੁ॥੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਾਚੇ; ਮੈ ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥ ਹਉ ਪਾਪੀ; ਤੂੰ ਨਿਰਮਲੁ ਏਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੜ ਭੜਕੀ ਅਗਨੀ। ਵਾਉ ਹਵਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ- ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ; ਬੋਲੈ ਭੜ ਵਾਉ॥ ਜਿਹਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀ; ਏਕੁ ਸੁਆਉ॥ ਦਿਸਟਿ ਵਿਕਾਰੀ; ਨਾਹੀ ਭਉ ਭਾਉ॥ ਆਪੁ ਮਾਰੇ; ਤਾ ਪਾਏ ਨਾਉ॥੨॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਫਿਰਿ. ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਮੂਏ; ਕਿਉ ਪੂਰਾ ਹੋਇ॥ ਪਰਪੰਚਿ ਵਿਆਪਿ ਰਹਿਆ; ਮਨੁ ਦੋਇ॥ ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ; ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥੩॥ ਬੋਹਿਥਿ ਚੜਉ; ਜਾ ਆਵੈ ਵਾਰੁ॥ ਠਾਕੇ ਬੋਹਿਥ; ਦਰਗਹ ਮਾਰ॥ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ; ਧੰਨੁ ਗੁਰ ਦੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਘਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ॥੪॥੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਉਲਟਿਓ ਕਮਲੁ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਦਸਦੁਆਰਿ ਦਸਵੇਂਦੁਆਰ-

ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ; ਗਗਨਿ ਦਸਦੁਆਰਿ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਬੇਧਿਆ; ਆਪਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੧॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਭਰਮੁ ਨ ਕੀਜੈ॥ ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ; ਮਰਣਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਆਪਿ ਮੂਆ; ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਜਾਨਿਆ॥ ਘਰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਸਾਧਸੰਗਤ ਜੀ ਤੇ ਘਰੁ ਰਾਮ ਜੀ ਜਾਨਣਾ ਕੀਤੇ- ਨਜਰਿ ਭਈ; ਘਰੁ ਘਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ॥੨॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਤੀਰਥੁ; ਮਜਨੁ ਨਾਮਿ॥ ਅਧਿਕ ਬਹੁਤੇ ਭੈੜੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ। ਬਿਥਾਰੁ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਂ। ਕਾਮਿ ਕਿਸ ਕੰਮ ਹੈ?- ਅਧਿਕ ਬਿਥਾਰੁ ਕਰਉ; ਕਿਸੁ ਕਾਮਿ॥ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਅੰਤਰਜਾਮਿ॥੩॥ ਆਨ ਮਨਉ; ਤਉ ਪਰ ਘਰ ਜਾਉ॥ ਕਿਸੁ ਜਾਚਉ; ਨਾਹੀ ਕੋ ਥਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ॥੪॥੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁ-ਮਰਣੁ ਸੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਰਨ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸੁਮਰਣੁ ਦਿਖਾਏ॥ ਮਰਣ ਰਹਣ; ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਭਾਏ॥ ਗਗਨਪੁਰੁ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ 'ਚ। ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ; ਗਗਨਪੁਰੁ ਪਾਏ॥੧॥ ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਆਏ; ਨਹੀ ਰਹਣਾ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪਿ; ਰਹਣੁ ਹਰਿ ਸਰਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਦੁਬਿਧਾ ਭਾਗੈ॥ ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸਿ; ਮਨੁ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਗੈ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਆਗੈ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਸੂਚਾ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ; ਊਚੋ ਊਚਾ॥ ਭਉ ਡਰ। ਮੂਚਾ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ- ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ; ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਮੂਚਾ॥੩॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਮਿਲਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੪॥੯॥

ਅੰਗ ੧੫੪:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ; ਨਹ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥ ਕਿਆ ਜਾਣਾ; ਕਿਆ ਆਗੈ ਹੋਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਸੋਈ ਹੂਆ॥ ਅਵਰੁ; ਨ ਕਰਣੈ ਵਾਲਾ ਦੂਆ॥੧॥ ਨਾ ਜਾਣਾ ਕਰਮ; ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ॥ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ; ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜਾਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ; ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ; ਤੁਧੁ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ॥ ਕੀਆ ਗਰਬੁ; ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ; ਸਭੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ॥੨॥ ਤੂੰ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਹਿ; ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੀ; ਤਿਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇ॥ ਦਾਨਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਨੂੰ ਬੀਨਾ ਵੇਖਣ ਪਾਲਣ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੇ- ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ; ਸਾਚਾ ਸਿਰਿ ਮੇਰੈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਇ; ਭਰੋਸੈ ਤੇਰੈ॥੩॥ ਤਨ ਮਹਿ ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ; ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ; ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ; ਰਹਣਾ ਭਗਤਿ ਸਰਣਾਈ॥੪॥੧੦॥ ਅਪਿਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪੀਆਇਆ, ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ-ਜਿਨਿ. ਅਕਥੁ ਕਹਾਇਆ; ਅਪਿਓ ਪੀਆਇਆ॥ ਅਨ ਭੈ ਵਿਸਰੇ; ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ ਕਿਆ ਡਰੀਐ; ਡਰੁ ਡਰਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਨਰ; ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਰਾਸਿ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਮਿਲੇ ਸਾਬਾਸਿ॥੨॥ ਜਾਹਿ ਸਵਾਰੈ ਸਾਝ ਬਿਆਲ॥ ਇਤ ਉਤ ਦਰਮਿਆਨੇ- ਇਤ ਉਤ ਮਨਮੁਖ; ਬਾਧੇ ਕਾਲ॥੩॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੇ ਪੂਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਮਿਲੇ; ਭ੍ਰਮ ਦੂਰੇ॥੪॥੧੧॥ ਹਿਤਕਾਰੁ ਪ੍ਰੇਮ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਹਿਤਕਾਰੁ॥ ਚਾਰੇ ਬੇਦ; ਕਥਹਿ ਆਕਾਰੁ॥ ਤੀਨਿ

ਅਵਸਥਾ ਕਹਹਿ ਵਖਿਆਨੁ॥ ਤੁਰੀਆ-ਵਸਥਾ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤ ਅਵਸਥਾ- ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਹਰਿ ਜਾਨੁ॥੧॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਰਣਾ॥ ਬਾਹੁੜਿ; ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਇ ਹੈ ਮਰਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ; ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ; ਪੰਡਿਤ ਮੁਖਿ ਸੋਈ॥ ਅਰਥੁ ਸਿਧਾਂਤ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਅਰਥੁ ਬੀਚਾਰੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ; ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਮੁਕਤਿ ਆਨੰਦੁ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ; ਪਰਮਾਨੰਦੁ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਿ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਬੁੱਝਾਇਆ- ਆਸਾ ਮਾਹਿ; ਨਿਰਾਸੁ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ; ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥੪॥੧੨॥ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਇਆ ਰਹੈ ਸੁਖਾਲੀ; ਬਾਜੀ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੋ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਮੁਚੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਬਹੁਤੁ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰੋ॥ ਤੂੰ ਕਾਇਆ. ਮੈ ਰੁਲਦੀ ਦੇਖੀ; ਜਿਉ ਧਰ ਊਪਰਿ ਛਾਰੋ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ॥ ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ, ਰਹਸੀ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਤਾ. ਰਹਸੀ ਮੇਰੇ ਜੀਅੜੇ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਆਵੈ ਵਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸਿੱਖ- ਹਉ ਤੁਧੁ ਆਖਾ. ਮੇਰੀ ਕਾਇਆ; ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ॥ ਚਿੰਦਾ ਉਸਤਤ। ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਚੁਗਲੀ- ਨਿੰਦਾ ਚਿੰਦਾ. ਕਰਹਿ ਪਰਾਈ; ਝੂਠੀ ਲਾਇਤਬਾਰੀ॥ ਵੇਲਿ ਪਰਾਈ ਜੋਹਹਿ ਜੀਅੜੇ; ਕਰਹਿ ਚੋਰੀ ਬੁਰਿਆਰੀ॥

ਅੰਗ ੧੫੫:- ਹੰਸੁ ਜੀਵ। ਰਹੀ-ਏਹਿ ਛੁੱਟੜਿ ਹੋਈ-ਅਹਿ- ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ. ਤੂੰ ਪਿਛੈ ਰਹੀਏਹਿ; ਛੁਟੜਿ ਹੋਈਅਹਿ ਨਾਰੀ॥੨॥ ਸੁਪ-ਨੰਤਰਿ ਸੁਪਨ ਸੰਸਾਰ'ਚ। ਰਹੀ-ਅਹਿ- ਤੂੰ ਕਾਇਆ ਰਹੀਅਹਿ ਸੁਪਨੰਤਰਿ; ਤੁਧੁ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਚੋਰੀ. ਮੈ ਜਾ ਕਿਛੁ ਲੀਆ; ਤਾ ਮਨਿ ਭਲਾ ਭਾਇਆ॥ ਹਲਤਿ ਨ ਸੋਭਾ. ਪਲਤਿ ਨ ਢੋਈ; ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੩॥ ਹਉ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਹੋਈ, ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ; ਮੇਰੀ ਬਾਤ. ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੋਲਾ ਤਾਜੀ ਘੋੜੇ।ਤੁਰਕੀ ਅਰਬ ਦੇਸ਼। ਰੁੱਪਾ ਕੱਪੜ- ਤਾਜੀ ਤੁਰਕੀ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ; ਕਪੜ ਕੇਰੇ ਭਾਰਾ॥ ਚੱਲੇ। ਝੜਿ੍ ਝੜਿ੍- ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਲਿ. ਨ ਚਲੇ ਨਾਨਕ; ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਏ ਗਵਾਰਾ॥ ਕੂਜਾ ਮੇਵਾ. ਮੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਚਾਖਿਆ; ਇਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ॥੪॥ ਦੇ ਦੇ ਨੀਵ. ਦਿਵਾਲ ਉਸਾਰੀ; ਭਸਮੰਦਰ ਕੀ ਢੇਰੀ॥ ਸੰਚੇ ਸੰਚਿ. ਨ ਦੇਈ ਕਿਸ ਹੀ; ਅੰਧੁ ਜਾਣੈ ਸਭ ਮੇਰੀ॥ ਸੋਇਨ ਲੰਕਾ ਸੋਇਨ ਮਾੜੀ; ਸੰਪੈ. ਕਿਸੈ ਨ ਕੇਰੀ॥੫॥ ਸੁਣਿ ਮੂਰਖ ਮੰਨ ਅਜਾਣਾ॥ ਹੋਗੁ; ਤਿਸੈ ਕਾ ਭਾਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਭਾਰਾ; ਹਮ ਤਿਸ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਰਾਸਿ ਤਿਸੈ ਕੀ; ਮਾਰਿ ਆਪੇ ਜੀਵਾਲੇ॥੬॥੧॥੧੩॥ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅਵਰਿ ਪੰਚ. ਹਮ ਏਕ ਜਨਾ; ਕਿਉ ਰਾਖਉ. ਘਰ ਬਾਰੁ ਮਨਾ॥ ਮਾਰਹਿ ਲੂਟਹਿ ਨੀਤ ਨੀਤ; ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ਜਨਾ॥੧॥ ਉੱਚ-ਰੁ- ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮਾ; ਉਚਰੁ ਮਨਾ॥ ਆਗੈ; ਜਮ ਦਲੁ ਬਿਖਮੁ ਘਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਮੜੋਲੀ ਮਟੀਲੀ। ਜਿੰਦ ਰੂਪੀ ਧਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ- ਉਸਾਰਿ ਮੜੋਲੀ ਰਾਖੈ ਦੁਆਰਾ; ਭੀਤਰਿ ਬੈਠੀ ਸਾ ਧਨਾ॥

ਕੱਮਣਿ ਲੁੱਟੇਨਿ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇਲ ਕਰੇ ਨਿਤ ਕਾਮਣਿ; ਅਵਰਿ ਲੁਟੇਨਿ. ਸੁ ਪੰਚ ਜਨਾ॥੨॥ ਢਾਹਿ ਮੜੋਲੀ ਲੂਟਿਆ ਦੇਹੁਰਾ; ਸਾ ਧਨ ਪਕੜੀ ਏਕ ਜਨਾ॥ ਪੜਿਆ ਤ਼ਾੜੇ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਜਮ ਡੰਡਾ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਪੜਿਆ; ਭਾਗਿ ਗਏ. ਸੇ ਪੰਚ ਜਨਾ॥੩॥ ਕੱਮਣਿ ਖੱਧਾ-ਤਾ- ਕਾਮਣਿ ਲੋੜੈ. ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ; ਮਿਤ੍ਰ ਲੁੜੇਨਿ, ਸੁ ਖਾਧਾਤਾ॥ ਬੱਧਾ-ਤਾ- ਨਾਨਕ. ਪਾਪ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕਾਰਣਿ; ਜਾਸੀ ਜਮਪੁਰਿ ਬਾਧਾਤਾ॥੪॥੨॥੧੪॥ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਖਿੰਥਾ-ਤਾ- ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ; ਕਾਂਇਆ ਕੀਜੈ ਖਿੰਥਾਤਾ॥ ਵੱਸਿ,ਡੰਡਾ-ਤਾ- ਪੰਚ ਚੇਲੇ ਵਸਿ ਕੀਜਹਿ ਰਾਵਲ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੀਜੈ ਡੰਡਾਤਾ॥੧॥ ਪਾਵਸਿ-ਤਾ- ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ; ਇਵ ਪਾਵਸਿਤਾ॥ ਸਬਦੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਜੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੱਚੇ ਹਨ, ਦੂਜਾ ਹੋਰੁ ਦ੍ਰਿਸਟਮਾਨ ਪਸਾਰਾ ਨਾਸਤਿ ਨਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ। ਕੰਦ ਡਾਹਣਿਆਂ ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ਲ, ਮੂਲਿ ਮੂਲੀਆਂ ਗਾਜਰਾਂ ਆਦਿ ਧਰਤੀ 'ਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ, ਕੰਦਮੂਲ ਇੱਕ ਫ਼ਲ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਲਾਵਸਿ-ਤਾ- ਏਕੁ ਸਬਦੁ. ਦੂਜਾ ਹੋਰੁ ਨਾਸਤਿ; ਕੰਦ ਮੂਲਿ. ਮਨੁ ਲਾਵਸਿਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੂੰਡਿ ਸਿਰ। ਹਮ ਤਮਾਮ ਨੇ। ਗੰਗਾ-ਤਾ- ਮੂੰਡਿ ਮੁੰਡਾਇਐ. ਜੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਹਮ ਗੁਰੁ ਕੀਨੀ ਗੰਗਾਤਾ॥ ਅੰਧਾ-ਤਾ- ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਏਕੁ. ਨ ਚੇਤਸਿ ਅੰਧਾਤਾ॥੨॥ ਗੱਲੀਂ।ਜਾਵਸਿ-ਤਾ- ਕਰਿ ਪਟੰਬੁ. ਗਲੀ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿ; ਸੰਸਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਵਸਿਤਾ॥

ਅੰਗ ੧੫੬:- ਲੱਬਿ ਧਾਵਸਿ-ਤਾ- ਏਕਸੁ ਚਰਣੀ. ਜੇ ਚਿਤੁ ਲਾਵਹਿ; ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਕੀ ਧਾਵਸਿਤਾ॥੩॥ ਜਪਸਿ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਰਚਸਿ ਮਨਾ॥ ਕਾਹੇ ਬੋਲਹਿ ਜੋਗੀ; ਕਪਟੁ ਘਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਹਾਣੀ-ਤਾ- ਕਾਇਆ ਕਮਲੀ. ਹੰਸੁ ਇਆਣਾ; ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਬਿਹਾਣੀਤਾ॥ ਨਾਗੀ ਨੰਗੀ ਨਾਗਾਂ ਦੀ ਡੰਗੀ। ਦਾਝੈ ਸੜਦੀ ਹੈ। ਪਛੁਤਾਣੀ-ਤਾ- ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਨਾਗੀ ਦਾਝੈ; ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ. ਪਛੁਤਾਣੀਤਾ॥੪॥੩॥੧੫॥ ਅਉਖਧ ਦਵਾਈ। ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੱਥੌਲਾ ਕਰਨਾ। ਮੂਲੁ ਜੜੀ ਬੂਟੀ- ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲੁ. ਮਨ ਏਕੈ; ਜੇ ਕਰਿ. ਦ੍ਰਿੜੁ ਚਿਤੁ ਕੀਜੈ ਰੇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ. ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੇ; ਕਾਟਨਹਾਰਾ ਲੀਜੈ ਰੇ॥੧॥ ਮਨ; ਏਕੋ ਸਾਹਿਬੁ ਭਾਈ ਰੇ॥ ਅ-ਲਖੁ ਲਖਣਾ ਪੋਲੇ, ਅਲਖ ਮਗਰੋਂ ਨ ਆਵੇ ਤਾਂ ਅਲਖ ਮਗਰੋਂ ਬਿੰਦੀ ਠਮਕੀ ਲਾਉ- ਤੇਰੇ ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ, ਸੰਸਾਰਿ ਸਮਾਵਹਿ; ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਕਰ- ਸਕਰ ਖੰਡੁ ਮਾਇਆ ਤਨਿ ਮੀਠੀ; ਹਮ ਤਉ ਪੰਡ ਉਚਾਈ ਰੇ॥ ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਲੱਜੁ ਮੂੱਸਾ- ਰਾਤਿ ਅਨੇਰੀ. ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ; ਲਜੁ ਟੂਕਸਿ ਮੂਸਾ. ਭਾਈ ਰੇ॥੨॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਹਿ. ਤੇਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਰੇ॥ਜੋ ਤਿਨਿ ਕੀਆ.ਸੋਈ ਹੋਆ;ਕਿਰਤੁ.ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ਰੇ॥੩॥ਸੁੱਭਰ–ਸੁਭਰ ਭਰੇ. ਨ ਹੋਵਹਿ ਊਣੇ; ਜੋ ਰਾਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ਰੇ॥ ਪੰਕ ਧੂੜ। ਮੂੜ੍ਹਾ- ਤਿਨ ਕੀ ਪੰਕ ਹੋਵੈ. ਜੇ ਨਾਨਕੁ; ਤਉ ਮੂੜਾ. ਕਿਛੁ ਪਾਈ ਰੇ॥੪॥੪॥ ੧੬॥ ਪੋਲਾ ਕਤ ਕਿਸ। ਕੀ ਦੀ। ਕੇਰਾ ਦਾ- ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਤ ਕੀ ਮਾਈ. ਬਾਪੁ ਕਤ ਕੇਰਾ; ਕਿਦੂ ਥਾਵਹੁ. ਹਮ ਆਏ॥ ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ ਜਲ ਭੀਤਰਿ ਨਿਪਜੇ; ਕਾਹੇ ਕੰਮਿ ਉਪਾਏ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਗੁਣ ਤੇਰੇ॥ ਕਹੇ ਨ ਜਾਨੀ; ਅਉਗਣ ਮੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੁੱਖ- ਕੇਤੇ ਰੁਖ ਬਿਰਖ. ਹਮ ਚੀਨੇ; ਕੇਤੇ ਪਸੂ ਉਪਾਏ॥ ਕੁਲੀ ਪੋਲਾ- ਕੇਤੇ. ਨਾਗ ਕੁਲੀ ਮਹਿ ਆਏ;

ਕੇਤੇ ਪੰਖ ਉਡਾਏ॥੨॥ ਬਿਜਮੰਦਰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਪੱਕੇ ਮੰਦਰ। ਹੱਟ, ਪਟਣ ਪੋਲਾ- ਹਟ ਪਟਣ. ਬਿਜਮੰਦਰ ਭੰਨੈ; ਕਰਿ ਚੋਰੀ. ਘਰਿ ਆਵੈ॥ ਅੱਗਹੁ ਪਿੱਛਹੁ- ਅਗਹੁ ਦੇਖੈ. ਪਿਛਹੁ ਦੇਖੈ; ਤੁਝ ਤੇ. ਕਹਾ ਛਪਾਵੈ॥੩॥ ਤਟ ਤੀਰਥ. ਹਮ ਨਵ ਖੰਡ ਦੇਖੇ; ਹਟ ਪਟਣ ਬਾਜਾਰਾ॥ ਤੱਕੜੀ- ਲੈ ਕੈ ਤਕੜੀ. ਤੋਲਣਿ ਲਾਗਾ; ਘਟ ਹੀ ਮਹਿ ਵਣਜਾਰਾ॥੪॥ ਜੇਤਾ ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ ਨੀਰਿ ਭਰਿਆ; ਤੇਤੇ ਅਉਗਣ ਹਮਾਰੇ॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ. ਕਿਛੁ ਮਿਹਰ ਉਪਾਵਹੁ; ਡੁਬਦੇ ਪਥਰ ਤਾਰੇ॥੫॥ ਤਪੈ ਵਗੈ ਪੋਲੇ, ਕੱਤੀ- ਜੀਅੜਾ. ਅਗਨਿ ਬਰਾਬਰਿ ਤਪੈ; ਭੀਤਰਿ ਵਗੈ ਕਾਤੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ; ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥੬॥੫॥੧੭॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ ਕੈ; ਦਿਵਸੁ ਗਵਾਇਆ ਖਾਇ॥ ਹੀਰੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮੁ ਹੈ; ਕਉਡੀ ਬਦਲੇ ਜਾਇ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ; ਰਾਮ ਕਾ॥ ਮੂੜੇ; ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਹਿ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਤਾ ਬੇਅੰਤ। ਅਨਤ ਹੋਰ। ਚਾਹਿਆ ਇੱਛਾ- ਅਨਤਾ ਧਨੁ. ਧਰਣੀ ਧਰੇ; ਅਨਤ ਨ ਚਾਹਿਆ ਜਾਇ॥ ਅਨਤ ਕਉ ਚਾਹਨ. ਜੋ ਗਏ; ਸੇ ਆਏ ਅਨਤ ਗਵਾਇ॥੨॥ ਆਪਣ ਲੀਆ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਸਭੁ ਕੋ ਭਾਗਠੁ ਹੋਇ॥ ਕਰਮਾ ਉਪਰਿ ਨਿਬੜੈ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੫੭:- ਨਾਨਕ. ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ; ਸੋਈ ਸਾਰ ਕਰੇਇ॥ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਜਾਪੀ ਖਸਮ ਕਾ; ਕਿਸੈ ਵਡਾਈ ਦੇਇ॥੪॥੧॥੧੮॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਰਣੀ ਹੋਵਾ ਬਨਿ ਬਸਾ; ਕੰਦ ਮੂਲ ਚੁਣਿ ਖਾਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਮਿਲੈ; ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਹਉ ਜਾਉ ਜੀਉ॥੧॥ ਮੈ ਬਨਜਾਰਨਿ. ਰਾਮ ਕੀ॥ ਵੱਖਰੁ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੌਦਾ- ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ; ਵਾਪਾਰੁ ਜੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਕਿਲ ਹੋਵਾ ਅੰਬਿ ਬਸਾ; ਸਹਜਿ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਮਿਲੈ; ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ॥੨॥ ਮਛੁਲੀ ਹੋਵਾ ਜਲਿ ਬਸਾ; ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਾਰਿ॥ ਮਿਲਉ-ਗੀ- ਉਰਵਾਰਿ ਪਾਰਿ. ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਵਸੈ; ਹਉ ਮਿਲਉਗੀ ਬਾਹ ਪਸਾਰਿ॥੩॥ ਨਾਗਨਿ ਹੋਵਾ ਧਰ ਵਸਾ; ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਭਉ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੨॥੧੯॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਦੀਪਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ; ਕਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ; ਸਿਵਰਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ॥੧॥ ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ; ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ॥ ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲੇ 'ਚ ਜਾਉ ਨਹੀਂ। ਜਿਤ ਜਿਸ।ਸੋਹਿਲੈ ਜਸ- ਹਉ ਵਾਰੀ ਜਾਉ; ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅੜੇ ਸਮਾਲੀਅਨਿ; ਦੇਖੈਗਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਦਾਨੈ ਦਾਨ। ਸੁਮਾਰੁ ਗਿਣਤੀ- ਤੇਰੇ ਦਾਨੈ. ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ; ਤਿਸੁ ਦਾਤੇ. ਕਵਣੁ ਸੁਮਾਰੁ॥੨॥ ਸੰਬਤਿ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ; ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਤੇਲੁ॥ ਦੇਹੁ ਸਜਣ ਅਸੀਸੜੀਆ; ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮੇਲੁ॥੩॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹੋ ਪਾਹੁਚਾ; ਸਦੜੇ ਨਿਤ ਪਵੰਨਿ॥ ਸਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਐ; ਨਾਨਕ. ਸੇ ਦਿਹ ਆਵੰਨਿ॥੪॥੧॥੨੦॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਹਰਿ ਮੇਲਾ ਹੋਈ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ॥ ਹੁਕਮੇ ਮੇਲੇ; ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ॥੧॥ਭਇ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਇ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ॥ ਭੈ ਰਾਚੈ; ਸਚ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਹਰਿ. ਮਨਿ ਵਸੈ ਸੁਭਾਇ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਰਾ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੈ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸੇ; ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਸਭ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਹੋਇ॥

ਅੰਗ ੧੫੮:- ਮਨਿ ਨਿਰਮਲਿ; ਵਸੈ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਸਾਚਿ ਵਸਿਐ; ਸਾਚੀ ਸਭ ਕਾਰ॥ ਊਤਮ ਕਰਣੀ; ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ॥੩॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਪਛਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਜੀਵੈ ਦਾਤਾ; ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਨਾਮੇ; ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥੪॥੧॥੨੧॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਗਿਆਨੁ ਪਾਏ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਬੂਝੈ ਸੀਝੈ ਸੋਇ॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਸਹਜੁ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਪਾਏ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ॥੧॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਆਇ॥ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਝਾਏ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਸੁਚਿ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ; ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਬਹੁਤਾ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ, ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਦਰਸਨਿ ਸਚੈ; ਸਚੀ ਪਤਿ ਹੋਈ॥੩॥ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ; ਦਾਤਾ ਇਕੁ ਸੋਈ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਈ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵਾ॥੪॥੨॥੨੨॥ ਸੁਥਾਉ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ ਸਾਧਸੰਗਤ- ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੁਥਾਉ ਸਚੁ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਸਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੇ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਪੈ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਚਾ; ਆਪੇ ਆਪੈ॥੧॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ; ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸੁਥਾਏ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ ਸਾਧਸੰਗਤ- ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਬੈਸਿ ਸੁਥਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਲਉ ਇਹ ਜਿਹਵਾ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਨ ਚਾਖੈ; ਫੀਕਾ ਆਲਾਇ॥ਬੂੱਝੇ- ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਫੀਕਾ ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਦੁਖੀਆ ਚਲਿਆ ਰੋਇ॥੨॥ ਰਸਨਾ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥ ਸਾਚੇ ਰਾਤੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਨਿਰਮਲ ਧਾਰ॥੩॥ ਭਾਂਡਾ- ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ; ਜੋ ਭਾਡਾ ਹੋਇ॥ ਊਂਧੈ ਭਾਂਡੈ; ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਮਨਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਭਾਂਡਾ; ਜਿਸੁ ਸਬਦ ਪਿਆਸ॥੪॥੩॥੨੩॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਇਕਿ ਗਾਵਤ ਰਹੇ; ਮਨਿ ਸਾਦੁ. ਨ ਪਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਗਾਵਹਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ॥ ਗਾਵਣਿ ਗਾਵਹਿ; ਜਿਨ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ॥੧॥ ਗਾਵਤ ਰਹੈ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ; ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ; ਇਕਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹਿ॥ ਅਸਨੇਹ ਪ੍ਰੇਮ- ਨਾਮੁ. ਨ ਪਾਵਹਿ;ਬਿਨੁ ਅਸਨੇਹ॥ਸਚੀ ਭਗਤਿ;ਗੁਰ ਸਬਦ ਪਿਆਰਿ॥ਅਪਨਾ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ; ਸਦਾ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੫੯:- ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਮੂਰਖ; ਆਪੁ ਜਣਾਵਹਿ॥ ਨੱਚਿ ਨੱਚਿ ਟੱਪਹਿ- ਨਚਿ ਨਚਿ ਟਪਹਿ; ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਨੱਚਿਐ ਟੱਪਿਐ- ਨਚਿਐ ਟਪਿਐ; ਭਗਤਿ. ਨ ਹੋਇ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਭਗਤਿ ਪਾਏ ਜਨੁ ਸੋਇ॥੩॥ ਭਗਤਿ ਭਗਤੀ ਦੇ। ਵੱਛਲੁ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ਜੀ- ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ; ਭਗਤਿ ਕਰਾਏ ਸੋਇ॥ ਸਚੀ ਭਗਤਿ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਖੋਇ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ; ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ॥੪॥੪॥੨੪॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨੁ ਮਾਰੇ; ਧਾਤੁ ਮਰਿ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਮੂਏ; ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇ॥ ਮਨੁ ਮਰੈ; ਦਾਰੂ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਸੋਇ॥੧॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ, ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ; ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਤਾ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਵੈ॥॥ ਹੰਕਾਰ ਜ਼ੁਲਮ ਰੂਪੀ ਮੈ ਸ਼ਰਾਬ 'ਚ ਮਤੁ ਮਸਤ। ਮੈਗਲ ਹਾਥੀ। ਮਿਕਦਾਰਾ ਬਰਾਬਰ। ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਨੁ. ਮੈ ਮਤੁ; ਮੈਗਲ ਮਿਕਦਾਰਾ॥ ਅੰਕਸੁ ਕੁੰਡਾ- ਗੁਰੁ. ਅੰਕਸੁ ਮਾਰਿ; ਜੀਵਾਲਣਹਾਰਾ॥੨॥ ਮਨੁ ਅਸਾਧੁ; ਸਾਧੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਅ-ਚਰੁ ਅਚੱਲ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ 'ਚ। ਚਰੈ ਵਿਚਰੇ- ਅਚਰੁ ਚਰੈ; ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਲਇਆ ਸਵਾਰਿ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ; ਤਜੇ ਵਿਕਾਰ॥੩॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਰਾਖਿਅਨੁ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥ ਆਪਣੀ ਕਲਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ॥੪॥੫॥੨੫॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ॥ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਚਿਤਵੈ; ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਨਾ॥ ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਵਿਹਾਨਾ॥੧॥ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਰਮਹੁ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਸਨਾ; ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ; ਜਿਨਿ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਗਜੀਵਨੁ ਸੇਵਿ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਤਾ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਪ੍ਰਭ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ॥੨॥ ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ; ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਧਾਵਤ ਵਰਜੇ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਨਵ ਨਿਧਿ; ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ॥੩॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰਤਿਆ; ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ; ਨ ਲਾਗੈ ਜਮ ਪੀਰ॥ ਆਪੇ ਸਾਹਿਬੁ; ਆਪਿ ਵਜੀਰ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਵਿ ਸਦਾ; ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ॥੪॥੬॥੨੬॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ; ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਨਾ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ; ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ; ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਰਵਾਨਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ; ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ; ਤਦਿ ਹੀ ਮਰਿ ਜਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਨ ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ; ਜਿ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ॥

ਅੰਗ ੧੬੦:- ਤਿਨ ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ; ਜਿ ਦੂਜੈ ਭਾਏ॥ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ; ਜੋਨੀ ਪਾਏ॥੨॥ਤੁੱਠਾ- ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ ਤੁਠਾ; ਸੇ. ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ ਤੁਠਾ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰਮਤੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ॥੩॥ ਜਿਨਾ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ; ਸੇ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਜਿਨਾ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ; ਤਿਨ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਤਿਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੪॥੭॥੨੭॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ-ਤੂੰ ਅਕਥੁ; ਕਿਉ ਕਥਿਆ ਜਾਹਿ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਮਾਰਣੁ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਅਨੇਕ; ਕੀਮਤਿ ਨਹ ਪਾਹਿ॥੧॥ ਜਿਸ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਤੇਰੀ ਅਕਥ ਕਥਾ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਖਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਤਹ ਸਤਸੰਗਤਿ ਬਣਾਈ॥ ਜਹ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਸਹਜੇ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ॥ ਜਹ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਤਹਾ ਹਉਮੈ. ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ॥੨॥ ਮਹ-ਲੀ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ। ਥਾਉ ਵਿਆਪਕ ਅਸਥਾਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ; ਮਹਲੀ ਥਾਉ ਪਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ॥੩॥ ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ; ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਤਿਨ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ॥੪॥੮॥੨੮॥ ਏਕ-ਸੁ- ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਏਕਸੁ ਤੇ; ਸਭਿ ਰੂਪ ਹਹਿ ਰੰਗਾ॥ ਸਹ-ਲੰਗਾ ਸਭ ਦੇ ਸਾਥ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਸਭਿ ਸਹਲੰਗਾ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਵੇਖੈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰੰਗਾ॥੧॥ਅ-ਚਰਜੁ- ਏਕੁ ਅਚਰਜੁ; ਏਕੋ ਹੈ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਚਾਰੇ; ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਥਾਂਈਂ- ਸਹਜਿ ਭਵੈ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ॥ ਕਹਾ ਗੁਪਤੁ ਪ੍ਰਗਟੁ; ਪ੍ਰਭਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਆਪੇ; ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਜਗਾਈ॥੨॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਿਨੈ ਨ ਹੋਈ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਥਨੁ; ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵੈ; ਬੂਝੈ ਹਰਿ ਸੋਈ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਵੇਖੈ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ॥੪॥੯॥੨੯॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨਮੁਖਿ ਸੂਤਾ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੇ; ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੇ; ਜਿਨ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ॥ ੧॥ ਸਹਜੇ ਜਾਗੈ; ਸਵੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਸੰਤੁ ਅਨਾੜੀ; ਕਦੇ ਨ ਬੂਝੈ॥ ਲੂੱਝੈ- ਕਥਨੀ ਕਰੇ; ਤੈ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਲੂਝੈ॥ ਅੰਧੁ ਅਗਿਆਨੀ; ਕਦੇ ਨ ਸੀਝੈ॥੨॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਪਾਏ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰਾ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੬੧:- ਇਸੁ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ; ਕਰਮ ਧਰਮੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਕਲੀ ਕਾ ਜਨਮੁ; ਚੰਡਾਲ ਕੈ ਘਰਿ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੪॥੧੦॥੩੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ਗੁਆਰੇਰੀ॥ ਸਚਾ ਅਮਰੁ; ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥ ਮਨਿ ਸਾਚੈ ਰਾਤੇ; ਹਰਿ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥ ਸਚੈ ਮਹਲਿ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੁ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਰਾਮ ਜਪਹੁ; ਭਵਜਲੁ. ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਰਮੇ ਆਵੈ; ਭਰਮੇ ਜਾਇ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਨਮਿਆ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਨ ਚੇਤੈ; ਆਵੈ ਜਾਇ॥੨॥ ਭੁੱਲਾ- ਆਪਿ ਭੁਲਾ ਕਿ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਚੱਕਰੀ- ਇਹੁ ਜੀਉ; ਵਿਡਾਣੀ ਚਾਕਰੀ ਲਾਇਆ॥ ਖੱਟੇ- ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਖਟੇ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੩॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਚੇਤੇ; ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਜਪੇ; ਨਾਉ. ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਏ॥੪॥੧੧॥੩੧॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ ਪੂਛਉ ਜਾਇ॥ਪਤੀ-ਆਇ- ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਇ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ; ਹਰਿ. ਘਾਲ ਥਾਇ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ; ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ॥ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ; ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ॥੨॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਨ ਸੇਵਿਆ ਜਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ; ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ- ਪੁਤਿ ਕੁਟੰਬਿ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਮੋਹਿਆ ਮਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ; ਆਵੈ ਜਾਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ; ਜਨੁ ਸੋਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰਲਾ; ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ॥੪॥੧੨॥੩੨॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਈ॥ ਪੂਰਾ ਜਨੁ; ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਕੋਈ॥ ਅ–ਖੁੱਟੁ- ਅਖੁਟੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹਰਿ; ਤੋਟਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਐਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਹੋਈ॥੧॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਭਰਮੁ ਨ ਕੀਜੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਉਧ–ਰੇ- ਆਪਿ ਉਧਰੇ; ਕੁਲ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਰਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਉੱਤਰ–ਹਿ- ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਭਉਜਲ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰੇ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸਦਾ ਮਨਿ ਦਾਸਾ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ; ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਘਰ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਤਿਨ ਕੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ ਭਗਤੀਂ- ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ; ਭਗਤੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਪਹਿ; ਹਰਿ ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ॥

ਅੰਗ ੧੬੨:- ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਨਿਹਕੇਵਲ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੪॥੧੩॥੩੩॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਵਡਭਾਗਿ ਸੰਜੋਗ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥ ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ; ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹੈ ਮੀਠਾ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਚਖਿ ਡੀਠਾ॥੨॥ ਕਰਮ ਕਾਂਡ; ਬਹੁ ਕਰਹਿ ਅਚਾਰ॥ ਅਹੰ–ਕਾਰ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਅਹੰਕਾਰ॥੩॥ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਓ; ਮਾਇਆ ਫਾਸ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਛੂਟੈ; ਗੁਰ ਪਰਗਾਸ॥੪॥੧੪॥੩੪॥ ਮਧੇ ਪੋਲਾ- ਮਹਲਾ ੩ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ॥ ਜੈਸੀ ਧਰਤੀ ਊਪਰਿ. ਮੇਘੁਲਾ ਬਰਸਤੁ ਹੈ; ਕਿਆ ਧਰਤੀ ਮਧੇ. ਪਾਣੀ ਨਾਹੀ॥ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਮਧੇ. ਪਾਣੀ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਬਿਨੁ ਪਗਾ. ਵਰਸਤ ਫਿਰਾਹੀ॥੧॥ ਬਾਬਾ; ਤੂੰ ਐਸੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਹੀ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤੁ ਹੈ, ਸੋਈ ਕੋਈ ਹੈ ਰੇ; ਤੈਸੇ ਜਾਇ ਸਮਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਹੋਇ ਕੈ; ਕਿਆ ਓਇ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ॥ ਨੱਾਨ੍ਹਾ। ਹ–ਹਿ- ਨਾਨਾ ਰੂਪ. ਸਦਾ ਹਹਿ ਤੇਰੇ; ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹੀ॥੨॥ ਇਤਨੇ ਜਨਮ. ਭੂਲਿ ਪਰੇ ਸੇ; ਜਾ ਪਾਇਆ ਤਾ ਭੂਲੇ ਨਾਹੀ॥ ਜਾ ਕਾ ਕਾਰਜੁ. ਸੋਈ ਪਰੁ ਜਾਣੈ; ਜੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹੀ॥੩॥ ਸਬਦੁ ਸੰਸਾਰ। ਕਹਾਂ- ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ. ਤੂੰਹੈ ਹਹਿ ਆਪੇ; ਭਰਮੁ ਕਹਾ ਹੀ॥ ਤੱਤੁ ਪੁਨ–ਰਪਿ- ਨਾਨਕ ਤਤੁ. ਤਤ ਸਿਉ ਮਿਲਿਆ; ਪੁਨਰਪਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਆਹੀ॥੪॥੧॥੧੫॥੩੫॥

ਕੱਲੈ ਵੱਸਿ ਬੱਧਾ- ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਭੁ ਜਗੁ. ਕਾਲੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਬਾਧਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ; ਮਨਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲੈ; ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭਰਮਦੇ; ਮਨ ਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਨ ਚੀਨਿਓ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਇ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਪਰਤੀਤਿ ਹੋਇ; ਹਉਮੈ ਤਜੇ ਵਿਕਾਰ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕਰਮੀ ਪਾਈਅਨਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ॥੪॥੨॥੧੬॥੩੬॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪੇਈਅੜੈ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਹੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਪੇਵਕੜੈ. ਗੁਣ ਸੰਮਲੈ; ਸਾਹੁਰੈ. ਵਾਸੁ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥੧॥ਵਸੈ ਪੋਲਾ। ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਪਿਰੁ ਵਸੈ; ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਈਐ॥

ਅੰਗ ੧੬੩:- ਅ=ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਲਖੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਮੇਲਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਹਿ ਮਤਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈਐ॥ ਹਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ; ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਈਐ॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਨਾਇ ਲਾਈਐ॥੨॥ ਮਨਮੁਖਿ ਗਰਬਿ. ਨ ਪਾਇਓ; ਅਗਿਆਨ ਇਆਣੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ. ਨਾ ਕਰਹਿ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੇ॥ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਾਸੁ ਪਾਇਦੇ; ਗਰਭੇ ਗਲਿ ਜਾਣੇ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ; ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਣੇ॥੩॥ ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ; ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪੂਰਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ॥ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਬੰਧਪੁ ਬੀਰਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ਪ੍ਰਭ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਕੀਰਾ॥੪॥੩॥੧੭॥੩੭॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਮਤਿ ਮਲੀਣ ਪਰਗਟੁ ਭਈ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਾ॥ ਸਿਵਿ ਸਕਤਿ ਮਿਟਾਈਆ; ਚੂਕਾ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥੧॥ ਹਰਿ. ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਈਐ, ਸੰਤ ਜਨਹੁ; ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਹਉ ਜੀਵਾ ॥ਮੇਲਿ=ਹੁ- ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਚਸਾ ਨ ਜੀਵਤੀ; ਗੁਰ ਮੇਲਿਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ. ਨਿਤ ਹਰਿ ਸੁਣੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਤਿ ਕੀਨੀ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਲੀਨੀ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰੁ. ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਦੀਨੀ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ. ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਸੋ ਗੁਰੁ. ਹਮ ਕੀਨੀ॥੨॥ ਗੁਣਦਾਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇ ਹੈ; ਹਮ ਅਵਗਣਿਆਰੇ॥ ਪਾਪੀ ਪਾਥਰ ਡੂਬਦੇ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਤਾਰੇ॥ ਤੂੰ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨਿਰਮਲਾ; ਹਮ ਅਵਗਣਿਆਰੇ॥ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੩॥ ਸਹਜੁ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰਮਤੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਘਰਿ

ਸੋਹਿਲਾ ਗਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਮੰਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੪॥੧੮॥੩੮॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਥਾ ਚਉਪਦੇ; ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ। ਪੜ੍ਹਿਆ- ਪੰਡਿਤੁ; ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੜਿਆ॥ ਜੋਗੀ; ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖੁ ਕਰਿਆ॥ ਪੜ੍ਹਿਆ- ਮੈ ਮੂਰਖ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਪੜਿਆ॥ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਨਾ ਜਾਨਾ; ਕਿਆ ਗਤਿ. ਰਾਮ ਹਮਾਰੀ॥ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਭਜੁ. ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤਰੁ ਭਉਜਲੁ ਤੂ ਤਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੬੪:- ਸੰਨਿਆਸੀ. ਬਿਭੂਤ ਲਾਇ; ਦੇਹ ਸਵਾਰੀ॥ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਤਿਆਗੁ; ਕਰੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ॥ ਮੈ ਮੂਰਖ; ਹਰਿ ਆਸ ਤੁਮਾਰੀ॥੨॥ ਸੂਰੱਤਣੁ ਬਹਾਦਰੀ। ਖੱਤ੍ਰੀ- ਖਤ੍ਰੀ ਕਰਮ ਕਰੇ; ਸੂਰਤਣੁ ਪਾਵੈ॥ ਸੂਦੁ ਵੈਸੁ; ਪਰ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵੈ॥ ਮੈ ਮੂਰਖ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਵੈ॥੩॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ; ਤੂੰ ਆਪਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ, ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ; ਹਰਿ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ॥੪॥੧॥੩੯॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਨਿਰਗੁਣ ਕਥਾ; ਕਥਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ॥ ਭਜੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ; ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਕੀ॥ ਅਕਥ ਕਥਾ ਪੋਲੇ- ਤਰੁ ਭਉਜਲੁ; ਅਕਥ ਕਥਾ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਕੀ॥੧॥ ਗੋਬਿੰਦ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ; ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਤਿਨ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕਰਹੁ ਹਮ; ਰਾਮਾ॥ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਊਤਮ ਕਾਮਾ॥੨॥ ਜੋ ਹਰਿ ਕੀ; ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਸੋ ਜਨੁ; ਹਮਰੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਭਾਵੈ॥ਪਗ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਪਗ ਰੇਣੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਤੁ ਲਿਖਿਆ; ਧੁਰਿ ਪਾਈ॥ ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ॥੪॥੨॥੪੦॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ; ਪੁਤੁ ਖਾਇ॥ ਨ੍ਹਾਇ- ਮੀਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਈ; ਜਲਿ ਨਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਗੁਰਸਿਖ ਮੁਖਿ ਪਾਇ॥੧॥ ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ; ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਹਮ ਪਿਆਰੇ॥ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ; ਦੁਖ ਜਾਹਿ ਹਮਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਮਿਲਿ ਬਛਰੇ; ਗਊ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵੈ॥ ਕਾਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਜਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਵੈ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਜਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ॥੨॥ ਜਲਧਾਰਾ ਸੁਆਂਤੀ ਬੂੰਦ- ਸਾਰਿੰਗ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਬਸੈ ਜਲਧਾਰਾ॥ ਨਰਪਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਪਸਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਜਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥੩॥ ਨਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਖਾਟੇ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਗਲਾਟੇ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਾਧ ਪਗ ਚਾਟੇ॥੪॥੩॥੪੧॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਭੀਖਕ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਭੀਖ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇ॥ ਭੂਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ; ਅੰਨੁ ਖਾਇ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਆਘਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ; ਹਰਿ ਆਸ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਲੋਚ ਪੂਰਿ ਹਮਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸੂਰਜੁ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ॥ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ; ਸਭ ਦੁਖ ਤਿਆਗੈ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ॥੨॥ ਬਛਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਖੀਰੁ ਮੁਖਿ ਖਾਇ॥ ਹਿਰਦੈ ਬਿਗਸੈ; ਦੇਖੈ ਮਾਇ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਲਾਇ॥੩॥ ਹੋਰੁ ਸਭ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਕਾਚਾ॥ ਕੱਚੁ ਪੱਾਚਾ- ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ; ਕੂਰਾ ਕਚੁ ਪਾਚਾ॥

ਅੰਗ ੧੬੫:- ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਗੁਰੁ ਸਾਚਾ॥੪॥੪॥੪੨॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਸਫਲ ਹੈ ਬਣੀ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ, ਹਰਿ ਧਣੀ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ; ਤਿਨ ਪੀਛੈ ਛੂਟੀ ਘਣੀ॥੧॥ ਗੁਰਸਿਖ; ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ. ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਹਰਿ ਬੋਲਤ; ਸਭ ਪਾਪ ਲਹਿ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ; ਤਬ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਇਆ॥ ਧਾਵਤ ਪੰਚ ਰਹੇ; ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਨੱਗਰੀ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਗਰੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪਗ ਧੂਰਿ; ਜਿਨਾ ਮੁਖਿ ਲਾਈ॥ ਤਿਨ ਕੂੜ ਤਿਆਗੇ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ; ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਾਈ॥੩॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਆਪਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਭਰਾ ਬਲਭੱਦ੍ਰ ਜੀ। ਪਗ ਪੋਲਾ- ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਬਲਭਦ੍ਰੁ; ਗੁਰ ਪਗ ਲਗਿ ਧਿਆਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਤਰਾਵੈ॥੪॥੫॥੪੩॥ ਡੰਡਾ ਧਾਰੀ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਡੰਡੇ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ- ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜੋਗੀ; ਡੰਡਾ ਧਾਰੀ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰੂਪੀ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਬਨਵਾਰੀ ਮਾਲੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਬਨਵਾਰੀ॥ ਤੱਪੈ- ਹਰਿ ਆਪੇ. ਤਪੁ ਤਾਪੈ; ਲਾਇ ਤਾਰੀ॥੧॥ ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ; ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਦੂਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ; ਧੁਨਿ ਆਪੇ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਵੇਖੈ; ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ॥ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਪਾਇ; ਆਪੇ ਹਰਿ ਜਾਪੇ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ ਸੁਆਂਤੀ ਬੂੰਦ- ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਾਰਿੰਗ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ॥ ਪੀਆਵਣ-ਹਾਰਾ- ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਆਪਿ ਪੀਆਵਣਹਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਰੇ; ਆਪੇ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੩॥ ਤੁਲਹਾ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੇੜੀ; ਤੁਲਹਾ ਤਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ; ਗੁਰਮਤੀ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਨਾਨਕ; ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ॥੪॥੬॥੪੪॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਤੂੰ ਧਣੀ; ਜੈਸੀ ਤੂੰ ਰਾਸਿ ਦੇਹਿ. ਤੈਸੀ ਹਮ ਲੇਹਿ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਣੰਜਹ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਜੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਦੇਹਿ॥੧॥ ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ, ਰਾਮ ਕੇ॥ ਹਰਿ ਵਣਜੁ ਕਰਾਵੈ; ਦੇ ਰਾਸਿ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਖੱਟਿਆ- ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ; ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਾਹ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਵੱਖਰੁ ਲੱਦਿਆ- ਹਰਿ ਜਪਿ. ਹਰਿ ਵਖਰੁ ਲਦਿਆ; ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ॥੨॥ ਹੋਰੁ ਵਣਜੁ ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੀਏ; ਅਨੰਤ ਤਰੰਗੀ ਦੁਖੁ ਮਾਇਆ॥ ਓਇ ਜੇਹੈ ਵਣਜਿ ਹਰਿ ਲਾਇਆ; ਫਲੁ ਤੇਹਾ ਤਿਨ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਣਜੁ. ਸੋ ਜਨੁ ਕਰੇ; ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਾਹੁ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ; ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੂਲਿ. ਨ ਲੇਈ॥੪॥੧॥੭॥੪੫॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪॥ਸੁੱਤ- ਜਿਉ ਜਨਨੀ. ਗਰਭੁ ਪਾਲਤੀ; ਸੁਤ ਕੀ ਕਰਿ ਆਸਾ॥ ਵਡਾ ਹੋਇ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਦੇਇ; ਕਰਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ, ਹਰਿ ਰਾਖਦਾ; ਦੇ ਆਪਿ ਹਥਾਸਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੬੬:- ਗੁਸਈਂਆਂ-ਮੇਰੇ ਰਾਮ. ਮੈ ਮੂਰਖ; ਹਰਿ ਰਾਖੁ. ਮੇਰੇ ਗੁਸਈਆ॥ ਵ-ਡਈਆ- ਜਨ ਕੀ ਉਪਮਾ; ਤੁਝਹਿ ਵਡਈਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੰਦਰਿ ਘਰਿ ਆਨੰਦੁ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥ ਸਭ ਰਸ ਮੀਠੇ ਮੁਖਿ ਲਗਹਿ; ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥

ਇੱਕੀਹ। ਕੁਲੀ ਪੋਲਾ। ਜੱਗ-ਤੁ-- ਹਰਿ ਜਨੁ ਪਰਵਾਰੁ ਸਧਾਰੁ ਹੈ; ਇਕੀਹ ਕੁਲੀ. ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛਡਾਵੈ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ. ਸੋ ਹਰਿ ਕੀਆ; ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ. ਤੂੰ ਵਰਤਦਾ; ਹਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਈ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਲਹਾਇਦਾ; ਆਪੇ ਵਰਤਾਈ ॥੩॥ ਲੱਾਲਾ- ਲਾਲਾ ਹਾਟਿ ਵਿਹਾਝਿਆ; ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਜੇ ਰਾਜਿ ਬਹਾਲੇ. ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਲਾਮੁ; ਘਾਸੀ ਕਉ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਢਾਈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੨॥੮॥੪੬॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣੁ ਕਰੇ; ਲੋੱਚੈ ਜੀਉ ਲਾਇ॥ ਹਲੁ ਜੋਤੈ. ਉਦਮੁ ਕਰੇ; ਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਧੀ ਖਾਇ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਕਰੇ; ਹਰਿ. ਅੰਤਿ ਛਡਾਇ॥੧॥ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕੀ ਗਤਿ; ਕੀਜੈ ਮੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਹਰਿ ਲਾਇ ਹਮ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੈ ਤੁਰੇ ਸਉਦਾਗਰੀ; ਸਉਦਾਗਰੁ ਧਾਵੈ॥ ਖੱਟੈ- ਧਨੁ ਖਟੈ. ਆਸਾ ਕਰੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਵੈ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲਤਾ; ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ. ਹਟਵਾਣੀਆ; ਬਹਿ ਹਾਟਿ ਕਮਾਇ॥ ਮੋਹ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰਾ ਝੂਠ ਕਾ; ਝੂਠੇ ਲਪਟਾਇ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨਿ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ; ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲੈ ਜਾਇ॥੩॥ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ; ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਫਾਸ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸੋ ਜਨੁ ਤਰੈ; ਜੋ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ॥ ਜਨਿ ਨਾਨਕਿ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸ॥੪॥੩॥੯॥੪੭॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਨਿਤ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ. ਲਾਲਚੁ ਕਰੇ; ਭਰਮੈ ਭਰਮਾਇਆ॥ ਵੇਗਾਰਿ ਫਿਰੈ ਵੇਗਾਰੀਆ; ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਉਠਾਇਆ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਕੀ. ਜਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਸੋ ਘਰ ਕੈ ਕੰਮਿ. ਹਰਿ ਲਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ. ਤੋੜਿ ਬੰਧਨ ਮਾਇਆ; ਘਰ ਕੈ ਕੰਮਿ ਲਾਇ॥ ਨਿਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਰੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੇ; ਨਰਪਤਿ ਰਾਜੇ. ਅਰਥਿ ਸਭ ਮਾਇਆ॥ਲੇ-ਇ- ਕੈ ਬੰਧੈ. ਕੈ ਡਾਨਿ ਲੇਇ; ਕੈ ਨਰਪਤਿ ਮਰਿ ਜਾਇਆ॥ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ. ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ਭਾਂਤਿ, ਤਾਂਈਂ- ਨਿਤ ਸਉਦਾ ਸੂਦੁ ਕੀਚੈ. ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਕਰਿ; ਮਾਇਆ ਕੈ ਤਾਈ॥ ਜਾ ਲਾਹਾ ਦੇਇ. ਤਾ ਸੁਖੁ ਮਨੇ; ਤੋਟੈ ਮਰਿ ਜਾਈ॥ ਸਾਂਝੀ- ਜੋ ਗੁਣ ਸਾਝੀ. ਗੁਰ ਸਿਉ ਕਰੇ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥੩॥ ਜਿਤਨੀ ਭੂਖ. ਅਨ ਰਸ ਸਾਦ ਹੈ; ਤਿਤਨੀ ਭੂਖ. ਫਿਰਿ ਲਾਗੈ॥ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ;

ਅੰਗ ੧੬੭:- ਸੋ ਵੇਚੇ ਸਿਰੁ. ਗੁਰ ਆਗੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰਸਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ; ਫਿਰਿ. ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ॥੪॥੪॥੧੦॥੪੮॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਮਰੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ. ਹਰਿ ਆਸ ਨਿਤ; ਕਿਉ ਦੇਖਾ. ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਸੋ ਜਾਣਤਾ; ਹਮਰੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ. ਹਰਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਜਿਨਿ ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲਿਆ. ਮੇਰਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ. ਹਮ ਪਾਪੀ; ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ॥ ਮੇੱਲੈ ਲੱਲੇ ਦੁਲਾਵਾਂ ਲਾ- ਮਤੁ ਨਿਰਗੁਣ. ਹਮ ਮੇਲੈ ਕਬਹੂੰ; ਅਪੁਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮਰੇ ਅਵਗੁਣ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਹੈ; ਬਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ, ਹਰਿ. ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ॥ ਤੂੰ ਗੁਣਵੰਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ. ਹਰਿ ਭਾਵੈ॥ ਸੰਗਤੀਂ- ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ. ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਸੰਗਤੀ; ਉਪਦੇਸੁ ਦੀਓ.

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਵੈ॥੨॥ ਤੁਮਰੇ ਗੁਣ ਕਿਆ ਕਹਾ. ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ; ਜਬ ਗੁਰੁ ਬੋਲਹ. ਤਬ ਬਿਸਮੁ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਹਮ ਜੈਸੇ ਅਪਰਾਧੀ. ਅਵਰੁ ਕੋਈ ਰਾਖੈ; ਜੈਸੇ ਹਮ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਛਡਾਇ॥ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਪਿਤਾ. ਤੂੰਹੈ ਗੁਰੁ ਮਾਤਾ; ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਬੰਧਪੁ. ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਸਖਾਇ॥੩॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਹਮਰੀ ਬਿਧਿ ਹੋਤੀ. ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ; ਸਾ ਬਿਧਿ. ਤੁਮ ਹਰਿ ਜਾਣਹੁ ਆਪੇ॥ ਹਮ ਰੁਲਤੇ ਫਿਰਤੇ. ਕੋਈ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛਤਾ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ. ਕੀਰੇ ਹਮ ਥਾਪੇ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ. ਜਨ ਕੇਰਾ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ. ਚੂਕੇ ਸਭਿ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੇ॥੪॥੫॥੧੧॥੪੯॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕੰਚਨ ਨਾਰੀ ਮਹਿ. ਜੀਉ ਲੁਭਤੁ ਹੈ; ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਮਾਇਆ॥ ਘਰ ਮੰਦਰ ਘੋੜੇ ਖੁਸੀ; ਮਨੁ ਅਨ ਰਸਿ ਲਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਕਿਉ ਛੂਟਾ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ; ਇਹ ਨੀਚ ਕਰਮ. ਹਰਿ ਮੇਰੇ॥ ਗੁਣਵੰਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਬਖਸਿ ਅਵਗਣ ਸਭਿ ਮੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਛੁ ਰੂਪੁ ਨਹੀ, ਕਿਛੁ ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ; ਕਿਛੁ ਢੰਗੁ. ਨ ਮੇਰਾ॥ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੈ. ਬੋਲਹ, ਗੁਣ ਬਿਹੂਨ; ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਨ. ਤੇਰਾ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ. ਸੰਗਿ ਗੁਰ ਉਬਰੇ; ਪੁੰਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇਰਾ॥੨॥ ਨੱਕੁ- ਸਭੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ. ਮੁਖੁ ਨਕੁ ਦੀਆ; ਵਰਤਣ ਕਉ ਪਾਣੀ॥ ਪੈਨ੍ਹਣੁ- ਅੰਨੁ ਖਾਣਾ. ਕਪੜੁ ਪੈਨਣੁ ਦੀਆ; ਰਸ ਅਨਿ ਭੋਗਾਣੀ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਏ. ਸੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਪਸੂ. ਹਉ ਕਰਿ ਜਾਣੀ॥੩॥ ਸਭੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤਦਾ; ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਹਮ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ. ਕਿਆ ਕਰਹ; ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਹਾਟਿ ਵਿਹਾਝਿਆ; ਹਰਿ ਗੁਲਮ ਗੁਲਾਮੀ॥੪॥੬॥੧੨॥੫੦॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਉ ਜਨਨੀ ਸੁਤੁ ਜਣਿ ਪਾਲਤੀ; ਰਾਖੈ ਨਦਰਿ ਮਝਾਰਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਮੁਖਿ ਦੇ ਗਿਰਾਸੁ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪੋਚਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੧੬੮:- ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਗੁਰਸਿਖ ਰਾਖਤਾ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ. ਹਮ ਬਾਰਿਕ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹੈ ਇਆਣੇ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ. ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਧਾ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇ. ਕੀਏ ਸਿਆਣੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕੱਪਰੇ- ਜੈਸੀ ਗਗਨਿ ਫਿਰੰਤੀ ਊਡਤੀ; ਕਪਰੇ ਬਾਗੇ ਵਾਲੀ॥ ਓਹ ਰਾਖੈ ਚੀਤੁ. ਪੀਛੈ ਬਿਚਿ ਬਚਰੇ; ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੀ॥ ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ; ਗੁਰੁਸਿਖ. ਰਖੈ ਜੀਅ ਨਾਲੀ॥੨॥ ਦੰਦਾਂ ਰੂਪ ਕਾਤੀ ਕੈਂਚੀ। ਬੱਤੀਸ ਰੱਤੁ- ਜੈਸੇ ਕਾਤੀ. ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਹੈ; ਵਿਚਿ ਰਾਖੈ ਰਸਨਾ. ਮਾਸ ਰਤੁ ਕੇਰੀ॥ ਕਾੱਤੀ। ਵੱਸ–ਗਤਿ ਅਧੀਨ।ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਕੋਈ ਜਾਣਹੁ. ਮਾਸ ਕਾਤੀ ਕੈ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਹੈ; ਸਭ ਵਸਗਤਿ ਹੈ. ਹਰਿ ਕੇਰੀ॥ ਤਿਉ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ, ਨਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ; ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਪੈਜ. ਜਨ ਕੇਰੀ॥੩॥ ਭਾਈ. ਮਤ ਕੋਈ ਜਾਣਹੁ, ਕਿਸੀ ਕੈ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਹੈ; ਸਭ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ॥ ਠੰਢਾ ਤੱਤਾ ਤਾਪੁ। ਸਿਰਤਿ ਛਿਲਤ ਲੱਗਣੀ, ਅੱਧਾ ਸਿਰ ਦੁਖਣਾ। ਸਾਪੁ ਸੱਪ- ਜਰਾ ਮਰਾ ਤਾਪੁ, ਸਿਰਤਿ ਸਾਪੁ; ਸਭੁ ਹਰਿ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਕੋਈ ਲਾਗਿ ਨ ਸਕੈ, ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਲਾਇਆ॥ ਅਉਸਰਿ ਸਮੇਂ- ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਨਿਤਿ ਧਿਆਵਹੁ. ਜਨ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ. ਲਏ ਛਡਾਇਆ॥੪॥੭॥੧੩॥੫੧॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਐ. ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ; ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ॥ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ. ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ; ਹਰਿ ਪਰਮਪਦੁ

ਲਹੀਐ॥੧॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ; ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ॥ ਹਉ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰੁ; ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ. ਕਿਉ ਮਿਲੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਮੇਲਿਆ; ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਜਨ ਕੇਰੀਆ; ਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਧੂਰਾ॥੨॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ. ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਣੈ; ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੀਐ॥ ਤੋਟਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਈ; ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਨਿਤਿ ਦ੍ਰਿੜੀਐ॥੩॥ ਜਿਸ ਕਉ ਰਿਦੈ ਵਿਗਾਸੁ ਹੈ; ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਉਧਰੈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਹੀ॥੪॥੮॥੧੪॥੫੨॥ ਮਹਲਾ ੪ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ॥ ਹਰਿ ਦਇਆਲਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੀ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗੁ ਭਇਆ ਅਤਿ ਗੂੜਾ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨੀ ਮੇਰੀ ਚੋਲੀ॥੧॥ ਗੋੱਲੀ- ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ; ਹਉ ਗੋਲੀ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਬ ਹਮ. ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਕਰਿ ਦੀਨੋ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਗੋਲ ਅਮੋਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਹੁ ਬਿਬੇਕੁ. ਸੰਤ ਜਨ ਭਾਈ; ਖੋਜਿ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖਿ ਢੰਢੋਲੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਸਭ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ; ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ, ਹਰਿ ਕੋਲੀ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੬੯:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ, ਸਭ ਜਗ ਕੈ; ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖੁ ਅਤੋਲੀ॥ ਮੋੱਲੀ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਕੀਓ, ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਸਿਰੁ ਵੇਚਿਓ. ਗੁਰ ਪਹਿ ਮੋਲੀ॥੩॥ਸਰਣਾ-ਗਤਿ। ਵਡੋੱਲੀ- ਹਰਿ ਜੀ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ, ਤੁਮ ਸਰਣਾਗਤਿ; ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡੋਲੀ॥ ਵੇਚੋੱਲੀ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਚੋਲੀ॥੪॥੧॥੧੫॥੫੩॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜੱਗਜੀਵਨ, ਜੱਗਦੀਸੁਰ- ਜਗਜੀਵਨ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ; ਜਗਦੀਸੁਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ॥ ਜਿਤੁ ਮਾਰਗਿ. ਤੁਮ ਪ੍ਰੇਰਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਤੁ ਮਾਰਗਿ ਹਮ ਜਾਤੇ॥੧॥ ਰਾਮ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਾਤੇ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਾਮੁ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਜੱਗਿ ਸੱਤੇ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਿ ਅਵਖਧੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਾਤੇ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਦੋਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ; ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਖਾਤੇ॥੨॥ ਨ੍ਹਾਤੇ- ਜਿਨ ਕਉ. ਲਿਖਤੁ ਲਿਖੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ; ਤੇ. ਗੁਰ ਸੰਤੋਖ ਸਰਿ ਨਾਤੇ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ. ਗਈ ਸਭ ਤਿਨ ਕੀ; ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥੩॥ ਦਾਤੇ ਪੋਲਾ- ਰਾਮ ਤੁਮ ਆਪੇ ਆਪਿ. ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰ; ਤੁਮ ਜੇਵਡ. ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤੇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ; ਹਰਿ ਪੀਐ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ॥੪॥੨॥੧੬॥੫੪॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਜੱਗਜੀਵਨ। ਰਾੱਚੇ- ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤੇ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ. ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਾਚੇ॥ ਮੱਚੇ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਚਨੁ ਦੀਓ. ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਮਨੁ ਮਾਚੇ॥੧॥ ਬੇਧਿ ਵਿੰਨ੍- ਰਾਮ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ; ਬੇਧਿ ਲੀਓ ਹਰਿ ਸਾਚੇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ ਬਾਂਚੇ- ਜਿਹ ਕਾਲ ਕੈ ਮੁਖਿ, ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਗ੍ਰਸਿਆ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ, ਹਰਿ ਹਮ ਬਾਚੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕਾੱਚੇ- ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ; ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਨਰ ਕਾਚੇ॥ਪੱਚੇ- ਤਿਨ ਕਉ ਜਨਮੁ ਮਰਣੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ; ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਮਰਿ ਮਰਿ ਪਾਚੇ॥੨॥ਦ-ਇਆਲ- ਤੁਮ ਦਇਆਲ. ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ; ਮੋਕਉ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ. ਹਰਿ ਹਮ ਜਾਚੇ॥ ਨੱਚੇ- ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ. ਦਾਸ ਹਮ ਕੀਜੈ; ਮਨੁ ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਕਰਿ ਨਾਚੇ॥੩॥ ਤਾ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਚੇ ਦੇ। ਹ-ਹਿ- ਆਪੇ ਸਾਹ ਵਡੇ. ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ

ਹਹਿ ਤਾ ਚੇ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੀਉ ਰਾਸਿ, ਸਭ ਤੇਰੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਾਹ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ॥੪॥੩॥੧੭॥੫੫॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਤੁਮ ਦਇਆਲ ਸਰਬ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਇਕ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਦੇ ਕਾਨੇ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਤੁਮ ਹਰਿ ਜਾਨੇ ਸੁਆਮੀ; ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ. ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨੇ॥੧॥ ਰਾਮ; ਹਮ. ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਮਾਨੇ॥ ਅਸੁੱਧ- ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ. ਅਸੁਧ ਮਤਿ ਹੋਤੇ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ. ਹਰਿ ਹਮ ਜਾਨੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਤਨੇ ਰਸ ਅਨ ਰਸ. ਹਮ ਦੇਖੇ; ਸਭ ਤਿਤਨੇ ਫੀਕ ਫੀਕਾਨੇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ;

ਅੰਗ ੧੭੦:- ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ. ਮੀਠ ਰਸ ਗਾਨੇ॥੨॥ ਜਿਨ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਭੇਟਿਆ; ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਦਿਵਾਨੇ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮਹੀਨ. ਧੁਰਿ ਪਾਏ; ਦੇਖਿ ਦੀਪਕੁ. ਮੋਹਿ ਪਚਾਨੇ॥੩॥ ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਮ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹੁ; ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵ ਲਗਾਨੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਪ੍ਰਗਟੇ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ॥੪॥੪॥੧੮॥੫੬॥ ਨੱਸੀਐ- ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਨੱਸੀਐ- ਮੇਰੇ ਮਨ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਨਾਲਿ ਹੈ ਸੁਆਮੀ; ਕਹੁ ਕਿਥੈ. ਹਰਿ ਪਹੁ ਨਸੀਐ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਜਪੀਐ॥ ਭੱਜਿ ਛੁੱਟੀਐ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ. ਭਜਿ ਪਉ. ਮੇਰੇ ਮਨਾ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੀਛੈ. ਛੁਟੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਸੀਐ ਪੋਲਾ- ਮੇਰੇ ਮਨ. ਸੇਵਹੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ. ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੀਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਇ ਲਹਹੁ ਘਰੁ ਅਪਨਾ; ਘਸਿ ਚੰਦਨੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਘਸੀਐ॥੨॥ ਹੱਸੀਐ- ਮੇਰੇ ਮਨ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਜਸੁ ਊਤਮੁ; ਲੈ ਲਾਹਾ ਹਰਿ. ਮਨਿ ਹਸੀਐ॥ਦ-ਇਆ, ਚੱਖੀਐ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵੈ; ਤਾ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖੀਐ॥੩॥ ਘੁੱਟੀਐ- ਮੇਰੇ ਮਨ. ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੋ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ; ਤੇ ਸਾਕਤ ਨਰ. ਜਮਿ ਘੁਟੀਐ॥ ਭਿੱਟੀਐ- ਤੇ ਸਾਕਤ ਚੋਰ. ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਮਨ ਤਿਨ ਕੈ ਨਿਕਟਿ. ਨ ਭਿਟੀਐ॥੪॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ। ਛੁੱਟੀਐ- ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇਵਹੁ. ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਨਰਹਰਿ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਲੇਖਾ ਛੁਟੀਐ॥ ਘਟੀਐ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਪੂਰੇ ਕੀਏ; ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ ਤੋਲੁ. ਨ ਘਟੀਐ॥੫॥੫॥੧੯॥੫੭॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ- ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਵਸਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੈ; ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਤੇਰੀ॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ. ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲੋਚ ਘਣੇਰੀ॥੧॥ ਰਾਮ. ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲੋਚ; ਮਿਲਣ ਹਰਿ ਕੇਰੀ॥ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿੰਚਤ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਹਮਰੈ ਮਨ ਚਿਤਿ ਹੈ ਸੁਆਮੀ; ਸਾ ਬਿਧਿ. ਤੁਮ ਹਰਿ ਜਾਨਹੁ ਮੇਰੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈ; ਨਿਤ ਜੀਵਾ ਆਸ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ॥੨॥ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਾਤੈ. ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੀ॥ ਅਨ-ਦ ਪੋਲਾ। ਪੁੱਜੀ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਵਡਭਾਗੀ; ਸਭ ਆਸ ਪੁਜੀ. ਜਨ ਕੇਰੀ॥੩॥ ਜੱਗੰਨਾਥ ਜੱਗਦੀਸੁਰ ਵੱਸ-ਗਤਿ। ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕਰਤੇ; ਸਭ ਵਸਗਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਕੇਰੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ; ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਜਨ ਕੇਰੀ॥੪॥੬॥੨੦॥੫੮॥

ਅੰਗ ੧੭੧:- ਦਹ-ਦਿਸਿ ਚੱਲਿ ਚੱਲਿ ਹਾਂਢੇ- ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਇਹੁ ਮਨੂਆ. ਖਿਨੁ ਨ ਟਿਕੈ. ਬਹੁ ਰੰਗੀ; ਦਹ ਦਹ ਦਿਸਿ ਚਲਿ ਚਲਿ ਹਾਢੇ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀ; ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਆ. ਮਨੁ ਠਾਢੇ॥੧॥ ਲੱਾਲੇ- ਰਾਮ ਹਮ; ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਲੇ ਕਾਂਢੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਂਢੇ- ਹਮਰੈ ਮਸਤਕਿ ਦਾਗੁ ਦਗਾਨਾ; ਹਮ ਕਰਜ ਗੁਰੂ ਬਹੁ ਸਾਢੇ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਪਰਉਪਕਾਰੁ. ਪੁੰਨੁ ਬਹੁ ਕੀਆ; ਭਉ ਦੁਤਰੁ ਤਾਰਿ ਪਰਾਢੇ॥੨॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਹੀ; ਤਿਨ ਕੂਰੇ ਗਾਢਨ ਗਾਢੇ॥ ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਕਾਗਦੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਤ ਹੈ; ਤਿਉ ਮਨਮੁਖ ਗਰਭਿ ਗਲਾਢੇ॥੩॥ ਹਮ ਜਾਨਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨਹ ਆਗੈ; ਜਿਉ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਠਾਢੇ॥ ਹਮ ਭੂਲ ਚੂਕ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਹੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੁਤਰੇ ਕਾਢੇ॥੪॥੭॥੨੧॥੫੯॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਨੱਗਰੁ- ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨਗਰੁ ਬਹੁ ਭਰਿਆ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਖੰਡਲ ਖੰਡਾ ਹੇ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ਹੇ॥੧॥ ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁਲੀ; ਪੁੰਨੁ ਵਡਾ ਹੇ॥ ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ; ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤ. ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ. ਨ ਜਾਨਿਆ; ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ. ਹਉਮੈ ਕੰਡਾ ਹੇ॥ਸਹ-ਹਿ- ਜਿਉ ਜਿਉ ਚਲਹਿ. ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਜਮਕਾਲੁ. ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਡੰਡਾ ਹੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ; ਦੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵ ਖੰਡਾ ਹੇ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਬਹੁ ਸੋਭ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਹੇ॥੩॥ ਹਮ ਗਰੀਬ ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ; ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਵਡ ਵਡਾ ਹੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਮੰਡਾ ਹੇ॥੪॥੮॥੨੨॥੬੦॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੜ੍ਹ- ਇਸੁ ਗੜ ਮਹਿ. ਹਰਿ ਰਾਮਰਾਇ ਹੈ; ਕਿਛੁ ਸਾਦੁ. ਨ ਪਾਵੈ. ਧੀਠਾ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ ਚੱਖਿ- ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ. ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਚਖਿ ਡੀਠਾ॥੧॥ ਰਾਮ. ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ; ਗੁਰ ਲਿਵ ਮੀਠਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਿ ਬਸੀਠਾ॥ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ; ਤਿਨ ਆਗੈ ਆਣਿ ਪਰੀਠਾ॥੨॥ ਕਾਰ ਕਾਲ਼ਾ। ਕਰੀਠਾ ਕੌੜਾ- ਮਨਮੁਖ ਹੀਅਰਾ. ਅਤਿ ਕਠੋਰੁ ਹੈ; ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਕਾਰ ਕਰੀਠਾ॥ ਬਿਸੀਅਰ ਸੱਪ- ਬਿਸੀਅਰ ਕਉ. ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਪੀਆਈਐ; ਬਿਖੁ ਨਿਕਸੈ ਫੋਲਿ ਫੁਲੀਠਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ; ਘਸਿ ਗਰੁੜੁ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਲੀਠਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਕੇ ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ; ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ. ਕਰੂਆ ਮੀਠਾ॥੪॥੯॥੨੩॥੬੧॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਰਥਿ. ਸਰੀਰੁ ਹਮ ਬੇਚਿਆ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਆਗੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤੈ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ; ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ਸਭਾਗੇ॥੧॥ ਰਾਮ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੭੨:- ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੋਲਾ। ਰ-ਮਈਆ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਰਮਤ ਰਾਮਰਾਇ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥ ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਵਉ ਕਾਟਿ ਗੁਰੂ ਕਉ; ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ. ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਭਾਗੇ॥੨॥ ਅੰਧਿਆਰੈ. ਦੀਪਕ ਆਨਿ ਜਲਾਏ; ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ. ਗੁਰੂ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਿਓ; ਘਰਿ ਵਸਤੁ ਲਹੀ. ਮਨ ਜਾਗੇ॥੩॥ ਬੱਧਿਕ- ਸਾਕਤ ਬਧਿਕ ਮਾਇਆਧਾਰੀ; ਤਿਨ. ਜਮ ਜੋਹਨਿ ਲਾਗੇ॥ ਉਨ. ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ, ਸੀਸੁ ਨ ਬੇਚਿਆ; ਓਇ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਅਭਾਗੇ॥੪॥ ਮਾਂਗੇ-

ਹਮਰਾ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ; ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਮਾਗੇ॥ ਲੱਜ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ. ਲਜ ਪਾਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ; ਸਿਰੁ ਬੇਚਿਓ. ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੇ॥੫॥੧੦॥੨੪॥੬੨॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੀ- ਹਮ ਅਹੰਕਾਰੀ. ਅਹੰਕਾਰ ਅਗਿਆਨ ਮਤਿ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥੧॥ ਰਾਮ; ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮਰਾਇ ਕੀ; ਗੁਰਿ. ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ॥ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ; ਜਿਨਿ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹਰਿ ਗਲਿ ਲਾਇਆ॥੨॥ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਦੇਖਨ ਕਉ; ਗੁਰਿ. ਹਿਰਦੈ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਮੋਰੈ; ਗੁਰ ਆਗੈ ਆਪੁ ਵੇਚਾਇਆ॥੩॥ ਹਮ ਅਪਰਾਧ ਪਾਪ ਬਹੁ ਕੀਨੇ; ਕਰਿ ਦੁਸਟੀ ਚੋਰ ਚੁਰਾਇਆ॥ ਅਬ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ; ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਹਰਿ ਭਾਇਆ॥੪॥੧੧॥੨੫॥੬੩॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਰਮਤਿ ਬਾਜੈ. ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ; ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੂਆ ਗਾਵੈ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ; ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਮਨੁ. ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਹਮ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਹ ਪਾਵ ਗੁਰੂ ਕੇ; ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ॥੨॥ ਹਿਰਦੈ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ; ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਮਨ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ. ਹਰਿ ਰਸਿ ਆਘਾਨੇ; ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਭੂਖ ਲਗਾਵੈ॥੩॥ ਕੋਈ ਕਰੈ ਉਪਾਵ. ਅਨੇਕ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਬਿਨੁ ਕਿਰਪਾ. ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ॥੪॥੧੨॥੨੬॥੬੪॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿੰਦੂ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਕਰੰਮਾ॥ ਮਤਿ ਮਾਤਾ. ਮਤਿ ਜੀਉ; ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ. ਰਾਮਾ॥

ਅੰਗ ੧੭੩:- ਅ-ਜਨਮਾ- ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਤਾ ਕਰਿ; ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਜਨਮਾ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਮਿਲੁ ਰਾਮਾ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਜੋਗੀ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ; ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ਜੀਉ॥ ਰੱਤੜਾ- ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤੜਾ; ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਣੀ ਜੀਉ॥ ਸੁਘ-ੜ- ਵਡਭਾਗੀ ਮਿਲੁ; ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੀ ਜੀਉ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭਿੰਨਾ॥੨॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਮਿਲਿ; ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ॥ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ; ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਲੈ ਲਾਹਾ ਜੀਉ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸੰਤਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਪਾਹਾ ਜੀਉ॥ ਮਿਲੁ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਅੜੇ ਧੁਰਿ ਕਰਮਾ॥੩॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਾਵਣਿ ਵਰਸੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਕੁਹੁ-ਕਿਅੜਾ- ਮਨੁ ਮੋਰੁ. ਕੁਹੁਕਿਅੜਾ; ਸਬਦੁ. ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਵੁੱਠੜਾ- ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੁਠੜਾ; ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਤੰਨਾ॥੪॥੧॥੨੭॥੬੫॥ ਕੱਮਣ- ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਉ ਸਖੀ; ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਰੀਹਾ ਜੀਉ॥ਮਾ-ਣਿਹ,ਰਲੀਆ ਪੋਲਾ- ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ; ਰੰਗੁ ਮਾਣਿਹ ਰਲੀਆ ਜੀਉ॥ ਬਲੀਆ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਦੀਪਕੁ ਗਿਆਨੁ; ਸਦਾ ਮਨਿ ਬਲੀਆ ਜੀਉ॥ ਢੁਲਿ ਢੁਲਿ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਤੁਠੈ; ਢੁਲਿ ਢੁਲਿ ਮਿਲੀਆ ਜੀਉ॥੧॥ਲੱਗਾ- ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ; ਹਰਿ ਢੋਲੇ ਜੀਉ॥ਵੇ-ਚੋਲੇ- ਮੈ ਮੇਲੇ ਮਿਤ੍ਰੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਚੋਲੇ ਜੀਉ॥ ਮਨੁ ਦੇਵਾਂ ਸੰਤਾ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਜੀਉ॥ਵਿਟੜਿ-ਅਹੁ-

ਹਰਿ ਵਿਟੜਿਅਹੁ; ਸਦਾ ਘੋਲੇ ਜੀਉ॥੨॥ ਵਸੁ ਪੋਲਾ- ਵਸੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ. ਵਸੁ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਹਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਮਨਿ ਵਸੁ ਜੀਉ॥ ਵਿ-ਗੱਸੁ- ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਅੜਾ. ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸੁ ਜੀਉ॥ ।ਅਨ-ਦੁ, ਰਹ-ਸੁ ਪੋਲੇ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋਹਾਗਣੀ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਮਨਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਰਹਸੁ ਜੀਉ॥ ਵਡਭਾਗੀ-ਈ ਹੱਸੁ- ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਵਡਭਾਗੀਈ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਨਿਤ ਲੈ ਲਾਹਾ. ਮਨਿ ਹਸੁ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਰਿ ਆਪਿ ਉਪਾਏ. ਹਰਿ ਆਪੇ ਵੇਖੈ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਫੱਕਾ- ਇਕਿ ਖਾਵਹਿ ਬਖਸ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਇਕਨਾ. ਫਕਾ ਪਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਬਹ-ਹਿ-ਇਕਿ ਰਾਜੇ. ਤਖਤਿ ਬਹਹਿ ਨਿਤ ਸੁਖੀਏ; ਇਕਨਾ. ਭਿਖ ਮੰਗਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਸਭੁ ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵਰਤਦਾ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ॥੪॥੨॥੨੮॥੬੬॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰੱਤਾ- ਮਨ ਮਾਹੀ. ਮਨ ਮਾਹੀ, ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤਾ. ਮਨ ਮਾਹੀ ਜੀਉ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨਾਲਿ. ਨ ਲਖੀਐ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ. ਅਲਖੁ ਲਖਾਹੀਂ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿਆ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਸਭ ਦਾਲਦ ਦੁਖ. ਲਹਿ ਜਾਹੀ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਪਦੁ ਊਤਮੁ ਪਾਇਆ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਨੈਣੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ. ਨੈਣੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਕਿਨੈ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠੜਾ ਨੈਣੀ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੧੭੪:- ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਹੁਤੁ ਬੈਰਾਗਿਆ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਬਾਝਹੁ. ਧਨ ਕੁਮਲੈਣੀ ਜੀਉ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਪਾਇਆ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਸੈਣੀ ਜੀਉ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ, ਸੁਖਿ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਮੈ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਣੀ. ਰੈਣੀ ਜੀਉ॥੨॥ਭੁੱਖ- ਮੈ ਮੇਲਹੁ ਸੰਤ. ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ; ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੁਖ ਲਗਾਈਆ ਜੀਉ॥ ਹਉ. ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ, ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਮੈ ਅੰਤਰਿ ਬਿਰਹੁ. ਹਰਿ ਲਾਈਆ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਮੇਰਾ ਸਜਣੁ ਪਿਆਰਾ; ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਜੀਵਾਈਆ ਜੀਉ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਸਾ ਪੂਰੀਆ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਮਨਿ ਵਾਧਾਈਆ ਜੀਉ॥੩॥ ਵਿਟੜਿ-ਅਹੁ- ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ. ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ; ਹਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟੜਿਅਹੁ. ਸਦ ਵਾਰੀ ਜੀਉ॥ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਰੰਮ ਕਾ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਹਰਿ ਪੂੰਜੀ ਰਾਖੁ. ਹਮਾਰੀ ਜੀਉ॥ ਵਿਸਟੁ ਵਿਚੋਲੇ। ਰੈਬਾਰੀ ਵਿਚੋਲਗੀ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਿਸਟੁ ਮੇਲਿ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ. ਕਰਿ ਰੈਬਾਰੀ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਪਾਇਆ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ॥੪॥੩॥੨੯॥੬੭॥ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਚੋਜੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ. ਚੋਜੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਚੋਜੀ ਜੀਉ॥ ਕਾਨ੍ਹੁ ਨੰਨੇ ਹੇਠਾਂ ਹਲੰਤ ਭਾਰਾ ਬੋਲੋ, ਹਲੰਤ ਹੇਠਾਂ ਔਂਕੜ ਬੋਲੋ- ਹਰਿ ਆਪੇ. ਕਾਨ੍ਹੁ ਉਪਾਇਦਾ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਹਰਿ ਆਪੇ. ਗੋਪੀ ਖੋਜੀ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਭ ਘਟ ਭੋਗਦਾ, ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਭੋਗੀ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਸੁਜਾਣੁ. ਨ ਭੁਲਈ, ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋਗੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਹਰਿ

ਆਪਿ ਖੇਲੈ. ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਜੀਉ॥ ਇਕਨਾ ਭੋਗ ਭੋਗਾਇਦਾ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਇਕਿ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ. ਨੰਗ ਨੰਗੀ ਜੀਉ॥ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਦਾ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਸਭ ਮੰਗੀ ਜੀਉ॥ ਭਗਤਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਕਥਾ ਮੰਗਹਿ ਹਰਿ ਚੰਗੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇਦਾ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਲੋਚ ਮਨਿ ਪੂਰੀ ਜੀਉ॥ ਆਪੇ ਜਲਿ ਥਲਿ ਵਰਤਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ. ਨਹੀ ਦੂਰੀ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਆਪਿ ਹੈ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿਦਾ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੀ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਹਦੂਰੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਵਾਜਾ ਪਉਣੁ ਹੈ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਜਾਏ ਤਿਉ ਵਾਜੈ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ ਜੀਉ॥ ਆਪੇ ਸਰਣਿ ਪਵਾਇਦਾ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਰਾਖੁ ਲਾਜੈ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੧੭੫:- ਸੰਗਤੀਂ, ਸਿੱਧਿ- ਵਡਭਾਗੀ ਮਿਲੁ ਸੰਗਤੀ. ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਸਿਧਿ ਕਾਜੈ ਜੀਉ॥੪॥੪॥੩੦॥੬੮॥ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ; ਬਿਰਹੁ ਲਗਾਈ ਜੀਉ॥ ਮਿਤੁ ਮਰਯਾਦਾ ਅਰਥ ਹੋਵੇ, ਮਿਤੁ ਪੋਲਾ। ਮਿਤੁ ਅਰਥ ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਮਿੱਤੁ- ਮੇਰਾ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਤੁ ਮਿਲੈ; ਸੁਖੁ ਪਾਈ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ; ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਜੀਉ॥ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਖਾ; ਹਰਿ ਭਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਜੀਉ 'ਤੇ ਹਨ- ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਸੰਤ ਜੀਉ; ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ਜੀਉ॥ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ; ਭਾਗ ਵਡੇਰੇ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਜੀਉ॥ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ; ਨ ਭਵਜਲ ਫੇਰੇ ਜੀਉ॥੨॥ ਕਿਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖਾ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਚਾਉ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੰਤ ਜੀਉ; ਮਨਿ ਲਗਾ ਭਾਉ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਉ ਜੀਉ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਜਪਿ; ਨਾਉ ਜੀਉ॥੩॥ ਵੱਡੜੀ- ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਡੜੀ; ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਆਸਾ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੰਤ ਜੀਉ; ਗੋਵਿਦ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਾ ਜੀਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ; ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਪਰਗਾਸਾ ਜੀਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪੂਰਿਅੜੀ; ਮਨਿ ਆਸਾ ਜੀਉ॥੪॥੫॥੩੧॥੬੯॥ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ- ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰਾ. ਬਿਰਹੀ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਜੀਵਾ ਜੀਉ॥ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲੀਵਾ ਜੀਉ॥ ਰੱਤੜਾ- ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤੜਾ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਦਾ ਪੀਵਾ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਮਨਿ ਜੀਵਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ; ਹਰਿ ਬਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਤ੍ਰੁ; ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸੰਤ; ਹਰਿ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਹਉ; ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜੀਉ॥੨॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ; ਹਰਿ ਮੀਤੁ ਦਸਾਈ ਜੀਉ॥ ਦੱਸਹੁ- ਹਰਿ ਦਸਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ; ਹਰਿ ਖੋਜੁ ਪਵਾਈ ਜੀਉ॥ ਤੁੱਠੜਾ ਦੱਸੇ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠੜਾ ਦਸੇ; ਹਰਿ ਪਾਈ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ; ਸਮਾਈ ਜੀਉ॥੩॥ ਵੇਦਨ ਪੀੜਾ- ਮੈ ਵੇਦਨ ਪ੍ਰੇਮੁ; ਹਰਿ ਬਿਰਹੁ ਲਗਾਈ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਪਾਈ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਜੀਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈ ਜੀਉ॥੪॥੬॥੨੦॥੧੮॥੩੨॥੭੦॥

ਮਹਲਾ ੫ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਚਉਪਦੇ; ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਕੁਸਲੁ ਹੋਤ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਕਿਉ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਸਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿ੍ਹਿ, ਕੁਸਲੁ ਸੁਖ- ਕੁਸਲੁ ਨ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੇਰੀ ਸਭ ਮਾਇਆ॥ ਊਚੇ ਮੰਦਰ; ਸੁੰਦਰ ਛਾਇਆ॥ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਿ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੭੬:- ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ; ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸਾ॥ ਲਸਕਰ ਜੋੜੇ; ਨੇਬ ਖਵਾਸਾ॥ ਗਲਿ ਜੇਵੜੀ; ਹਉਮੈ ਕੇ ਫਾਸਾ॥੨॥ ਰਾਜੁ ਕਮਾਵੈ; ਦਹ ਦਿਸ ਸਾਰੀ॥ ਮਾਣੈ ਰੰਗ; ਭੋਗ ਬਹੁ ਨਾਰੀ॥ ਜਿਉ ਨਰਪਤਿ; ਸੁਪਨੈ ਭੇਖਾਰੀ॥੩॥ ਏਕੁ ਕੁਸਲੁ; ਮੋਕਉ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਤਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਸੁ ਹਰਿ ਕਿਆ ਭਗਤਾ ਭਾਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ. ਸਮਾਇਆ॥੪॥ ਇਨਿ ਬਿਧਿ ਕੁਸਲ ਹੋਤ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਇਉ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਸਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਿਉ ਭ੍ਰਮੀਐ; ਭ੍ਰਮੁ ਕਿਸ ਕਾ ਹੋਈ॥ ਜਾ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਰਵਿਆ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਮਨਮੁਖ ਪਤਿ ਖੋਈ॥੧॥ ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਆਪਿ; ਰਾਮੁ ਦਇਆਰਾ॥ ਤਿਸੁ; ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਕੋ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ; ਏਕੁ ਅਨੰਤਾ॥ ਸਉ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ 'ਚ ਲੀਣ ਹੋਣ ਰੂਪ ਸੌਣਾ ਕਰ- ਤਾ ਤੂੰ ਸੁਖਿ ਸਉ; ਹੋਇ ਅਚਿੰਤਾ॥ ਓਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ; ਜੋ ਵਰਤੰਤਾ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ; ਜਿਨ ਦੂਜੀ ਪਿਆਸਾ॥ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਵਹਿ; ਧੁਰਿ ਕਿਰਤਿ ਲਿਖਿਆਸਾ॥ ਜੈਸਾ ਬੀਜਹਿ; ਤੈਸਾ ਖਾਸਾ॥੩॥ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ; ਮਨਿ ਭਇਆ ਵਿਗਾਸਾ॥ ਸਭੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ; ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥੪॥੨॥੭੧॥ ਵਿਸਰਾਮ ਜਨਮ ਤੇ- ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਈ ਜਨਮ; ਭਏ ਕੀਟ ਪਤੰਗਾ॥ ਗਜ ਪੋਲਾ, ਕੁ-ਰੰਗਾ- ਕਈ ਜਨਮ; ਗਜ ਮੀਨ ਕੁਰੰਗਾ॥ ਕਈ ਜਨਮ; ਪੰਖੀ ਸਰਪ ਹੋਇਓ॥ ਕਈ ਜਨਮ; ਹੈਵਰ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋਇਓ॥੧॥ ਮਿਲੁ ਜਗਦੀਸ; ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ॥ ਸੰ-ਜਰੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ- ਚਿਰੰਕਾਲ; ਇਹ ਦੇਹ ਸੰਜਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਈ ਜਨਮ; ਸੈਲ ਗਿਰਿ ਕਰਿਆ॥ ਹਿਰਿ ਛਣ ਕੇ। ਖਰਿਆ ਖਰ ਗਿਆ- ਕਈ ਜਨਮ; ਗਰਭ ਹਿਰਿ ਖਰਿਆ॥ਕਈ ਜਨਮ; ਸਾਖ ਕਰਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ; ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਇਆ॥੨॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਭਇਓ ਜਨਮੁ ਪਰਾਪਤਿ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਕਰਿ ਸੇਵਾ; ਭਜੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤਿ॥ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁ; ਝੂਠੁ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਹਿ; ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ॥੩॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ; ਸੁ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਗੁ॥ ਅਵਰੁ; ਨ ਦੂਜਾ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ॥ ਤਾ ਮਿਲੀਐ; ਜਾ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੪॥੩॥੭੨॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਮਹਿ; ਬੋਅਹੁ ਨਾਮੁ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ; ਤੁਮਾਰਾ ਕਾਮੁ॥ ਫਲ ਪਾਵਹਿ; ਮਿਟੈ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ॥ ਨਿਤ ਗਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਾਸ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਸੀਘਰ; ਕਾਰਜੁ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ; ਹੋਹੁ ਸਾਵਧਾਨੁ॥ ਤਾ ਤੂੰ; ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥ ਉਕਤਿ ਸਿਆਣਪ; ਸਗਲੀ ਤਿਆਗੁ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੭੭:- ਸਰਬ ਜੀਅ ਹਹਿ; ਜਾ ਕੈ ਹਾਥਿ॥ ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜੈ; ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ॥ ਉਪਾਵ ਛੋਡਿ; ਗਹੁ ਤਿਸ ਕੀ ਓਟ॥ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ; ਹੋਵੈ ਤੇਰੀ ਛੋਟਿ॥੩॥ ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ; ਤਿਸਨੋ ਜਾਣੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ; ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਮਿਟਾਵਹੁ ਆਪੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਾਪੁ॥੪॥੪॥੭੩॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ; ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਕੱਟੀ- ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਕਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ; ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਰਚੈ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੧॥ ਜੋ ਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਸੁ. ਮਨ ਕੈ ਕਾਮਿ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਕੀਆ; ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਟਲ- ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ; ਅਟਲ ਅਛੇਦ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਕਟੇ ਭ੍ਰਮ ਭੇਦ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ; ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ; ਜੀਅ ਕੈ ਸਾਥ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ; ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਨਰਕਿ ਨ ਪਵੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਵੈ॥੩॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ; ਪਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਹੋਏ; ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਨਾਨਕ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਦਇਆਲ॥੪॥੫॥੭੪॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ; ਮਾਟੀ ਤੇ ਰਤਨੁ॥ ਗਰਭ ਮਹਿ ਰਾਖਿਆ; ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਜਤਨੁ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਨੀ; ਸੋਭਾ ਵਡਿਆਈ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ; ਆਠ ਪਹਰ ਧਿਆਈ॥੧॥ ਰ-ਮਈਆ- ਰਮਈਆ ਰੇਨੁ ਸਾਧ ਜਨ; ਪਾਵਉ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਅਪੁਨਾ

ਖਸਮੁ ਧਿਆਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ; ਮੂੜ ਤੇ ਬਕਤਾ॥ ਬੇ-ਸੁਰਤ- ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ; ਬੇਸੁਰਤ ਤੇ ਸੁਰਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਪਰਸਾਦਿ; ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਮਨ ਤੇ. ਬਿਸਰਤ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਦੀਆ; ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਥਾਨੁ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਆ; ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਮਾਨੁ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਨੀ; ਸਭ ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ; ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ॥੩॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮਾਇਆ ਸਿਲਕ ਕਾਟੀ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਇਸ ਤੇ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਕਉ; ਸਾਲਾਹੀ॥੪॥੬॥੭੫॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣਿ; ਨਾਹੀ ਭਉ ਸੋਗੁ॥ ਉਸ ਤੇ ਬਾਹਰਿ; ਕਛੂ ਨ ਹੋਗੁ॥ ਤਜੀ ਸਿਆਣਪ; ਬਲ ਬੁਧਿ ਬਿਕਾਰ॥ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕੀ ਰਾਖਨਹਾਰ॥ ੧॥ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੰਗਿ॥ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਤੇਰੈ ਸਦ ਸੰਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਟੇਕ; ਮਨੈ ਮਹਿ ਰਾਖੁ॥

ਅੰਗ ੧੭੮:- ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੁ॥ ਅਵਰਿ ਜਤਨ; ਕਹਹੁ ਕਉਨ ਕਾਜ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਰਾਖੈ ਆਪਿ ਲਾਜ॥੨॥ ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ; ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਜੋਰੁ॥ ਝੂਠਾ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਭੁ ਸੋਰੁ॥ ਕਰਾਵਨ-ਹਾਰ- ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ; ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੩॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ ਏਹੁ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ; ਮਨੈ ਮਹਿ ਲੇਹੁ॥ ਜਾ ਕਉ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸੋ ਧੰਨੁ ਵਡਭਾਗੀ॥੪॥੭॥੭੬॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਣਿ ਹਰਿ

ਕਥਾ; ਉਤਾਰੀ ਮੈਲੁ॥ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ; ਭਏ ਸੁਖ ਸੈਲੁ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਪਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ; ਲਾਗੋ ਰੰਗੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਜਨੁ ਤਾਰਿਓ॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ; ਗੁਰਿ. ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ; ਮਨੁ ਸੀਤਲ ਭਏ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਵਿਖ ਗਏ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਪੇਖੇ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਅਬ ਢੂਢਨ; ਕਾਹੇ ਕਉ ਜਾਹਿ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ; ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ; ਸੇਵਕ ਘਾਲ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ; ਕੀਏ ਅਪਨੇ ਦਾਸ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਸਿਮਰਿ ਗੁਣਤਾਸ॥੩॥ ਏਕੋ ਮਨਿ; ਏਕੋ ਸਭ ਠਾਇ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ; ਸਭ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਸਭੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੮॥੭੭॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਗਲੇ ਮੁਏ; ਸਿ ਪਾਛੈ ਪਰੇ॥ ਲੱਕੁ- ਜੋ ਉਬਰੇ; ਸੇ ਬੰਧਿ ਲਕੁ ਖਰੇ॥ ਜਿਹ ਧੰਧੇ ਮਹਿ; ਓਇ ਲਪਟਾਏ॥ ਦੁੱਗੁਣ- ਉਨ ਤੇ ਦੁਗੁਣ; ਦਿੜੀ ਉਨ ਮਾਏ॥੧॥ ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਓਹ ਬੇਲਾ; ਕਛੁ. ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ; ਤਾਹੂ ਲਪਟਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਸਾ ਬੰਧੀ; ਮੂਰਖ ਦੇਹ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ; ਲਪਟਿਓ ਅਸਨੇਹ॥ ਸਿਰ ਊਪਰਿ; ਠਾਢੋ ਧਰਮਰਾਇ॥ ਮੀਠੀ ਕਰਿ ਕਰਿ; ਬਿਖਿਆ ਖਾਇ॥੨॥ ਸੱਧਉ- ਹਉ ਬੰਧਉ; ਹਉ ਸਾਧਉ ਬੈਰੁ॥ ਘੱਲੈ- ਹਮਰੀ ਭੂਮਿ; ਕਉਣੁ ਘਾਲੈ ਪੈਰੁ॥ ਹਉ ਪੰਡਿਤੁ; ਹਉ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ॥ ਬੁੱਝੈ- ਕਰਣੈਹਾਰੁ; ਨ ਬੁਝੈ ਬਿਗਾਨਾ॥੩॥ ਅਪੁਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਆਪੇ ਜਾਨੈ॥ ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ; ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਨੈ॥ ਲੱਗਨਾ- ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹਿ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ॥ ਅਪਨਾ ਭਲਾ; ਸਭ ਕਾਹੂ ਮੰਗਨਾ॥੪॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ; ਤੂੰ ਕਰਣੈਹਾਰੁ॥ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ. ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ; ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ॥ ਕਬਹੂ ਨ ਵਿਸਰੈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ॥੫॥੯॥੭੮॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ; ਨਹੀ ਹੋਤ ਛੁਟਾਰਾ॥ ਆਗਲ ਬਹੁਤਾ। ਪਾਪਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਦਾ ਭਾਰਾ ਭਾਰ- ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ; ਆਗਲ ਭਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਨਿਰਮਲ ਹੇਤ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦਰਗਹ; ਸੋਭਾ ਸੇਤ॥੧॥ ਓਲਾ- ਮਨ ਮੇਰੇ ਗਹੁ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਓਲਾ॥ ਤੱਤਾ ਝੋੱਲਾ- ਤੁਝੈ. ਨ ਲਾਗੈ; ਤਾਤਾ ਝੋਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੭੯:- ਜਿਉ ਬੋਹਿਥੁ; ਭੈ ਸਾਗਰ ਮਾਹਿ॥ ਅੰਧਕਾਰ; ਦੀਪਕ ਦੀਪਾਹਿ॥ ਲਾ-ਹਸਿ ਪੋਲਾ- ਅਗਨਿ ਸੀਤ ਕਾ; ਲਾਹਸਿ ਦੂਖ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸੂਖ॥੨॥ਉੱਤਰਿ- ਉਤਰਿ ਜਾਇ; ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪਿਆਸ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ; ਸਗਲੀ ਆਸ॥ ਡੋਲੈ ਨਾਹੀ; ਤੁਮਰਾ ਚੀਤੁ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੀਤ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ॥ ਨੱਸੈ- ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਤਿਹ; ਨਾਨਕ. ਨਸੈ॥੪॥੧੦॥੭੯॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਹੁਤੁ ਦਰਬੁ ਕਰਿ; ਮਨੁ ਨ ਅਘਾਨਾ॥ ਪਤੀ-ਆਨਾ- ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਦੇਖਿ; ਨਹ ਪਤੀਆਨਾ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਉਰਝਿਓ; ਜਾਨਿ ਮੇਰੀ॥ ਓਹ ਬਿਨਸੈ; ਓਇ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ; ਦੇਖਉ ਬਿਲਲਾਤੇ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਨੁ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਧਨੁ; ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਬਿਗਾਰੀ ਕੈ ਸਿਰਿ; ਦੀਜਹਿ ਦਾਮ॥ ਓਇ

ਖਸਮੈ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਉਨ ਦੂਖ ਸਹਾਮ॥ ਜਿਉ ਸੁਪਨੈ; ਹੋਇ ਬੈਸਤ ਰਾਜਾ॥ ਕੱਾਜਾ- ਨੇਤ੍ਰ ਪਸਾਰੈ; ਤਾ ਨਿਰਾਰਥ ਕਾਜਾ॥੨॥ ਜਿਉ ਰਾਖਾ; ਖੇਤ ਊਪਰਿ ਪਰਾਏ॥ ਖੇਤੁ ਖਸਮ ਕਾ; ਰਾਖਾ ਉਠਿ ਜਾਏ॥ ਉਸੁ ਖੇਤ ਕਾਰਣਿ; ਰਾਖਾ ਕੜੈ॥ ਪੱਾਲੈ, ਪੜੈ ਤ਼ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਲੈ; ਕਛੂ ਨ ਪੜੈ॥੩॥ ਜਿਸ ਕਾ ਰਾਜੁ; ਤਿਸੈ ਕਾ ਸੁਪਨਾ॥ ਜਿਨਿ ਮਾਇਆ ਦੀਨੀ; ਤਿਨਿ ਲਾਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॥ ਆਪਿ ਬਿਨਾਹੇ; ਆਪਿ ਕਰੇ ਰਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ॥੪॥੧੧॥੮੦॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਹੁ ਰੰਗ ਮਾਇਆ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੇਖੀ॥ ਕਲਮ ਕਾਗਦ; ਸਿਆਨਪ ਲੇਖੀ॥ ਮਹਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੁਖੀ। ਮਲੂਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ। ਖਾਨ ਬਹਾਦਰ ਪਠਾਣ- ਮਹਰ ਮਲੂਕ ਹੋਇ ਦੇਖਿਆ ਖਾਨ॥ ਤਾ ਤੇ; ਨਾਹੀ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨ॥੧॥ ਸੋ ਸੁਖੁ ਮੋਕਉ; ਸੰਤ ਬਤਾਵਹੁ॥ਬੂਝੈ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੈ; ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਸੁ ਪਵਨ; ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ; ਸੇਜ ਸੁੰਦਰਿ ਨਾਰੀ॥ ਨਟ ਨਾਟਿਕ; ਆਖਾਰੇ ਗਾਇਆ॥ ਤਾ ਮਹਿ; ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਤਖਤੁ ਸਭਾ; ਮੰਡਨ ਦੋਲੀਚੇ॥ ਸਗਲ ਮੇਵੇ; ਸੁੰਦਰ ਬਾਗੀਚੇ॥ ਲ਼ੀਲਾ- ਆਖੇੜ ਬਿਰਤਿ; ਰਾਜਨ ਕੀ ਲੀਲਾ॥ ਹੀੱਲਾ- ਮਨੁ ਨ ਸੁਹੇਲਾ; ਪਰਪੰਚੁ ਹੀਲਾ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਸੰਤਨ ਸਚੁ ਕਹਿਆ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ; ਇਹੁ ਆਨਦੁ ਲਹਿਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥੪॥ ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਧਨੁ; ਸੋਈ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮੇਲਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧੨॥੮੧॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਅੰਗ ੧੮੦:- ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਾਣੈ; ਇਹੁ ਤਨੁ ਮੇਰਾ॥ ਬਹੁਰਿ ਫੇਰ ਫੇਰ। ਉਆਹੂ ਉਸ ਸ਼ਰੀਰ 'ਚ। ਲਪਟੇਰਾ ਫਸਦਾ ਹੈ- ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ; ਉਆਹੂ ਲਪਟੇਰਾ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ ਗਿ-ਰਸਤ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ; ਗਿਰਸਤ ਕਾ ਫਾਸਾ॥ ਹੋਨੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਰਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ॥੧॥ ਕਵਨ ਸੁ ਬਿਧਿ; ਜਿਤੁ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਮਤਿ; ਜਿਤੁ ਤਰੈ ਇਹ ਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਭਲਾਈ; ਸੋ ਬੁਰਾ ਜਾਨੈ॥ ਸਾਚੁ ਕਹੈ; ਸੋ ਬਿਖੈ ਸਮਾਨੈ॥ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ; ਜੀਤ ਅਰੁ ਹਾਰ॥ ਇਹੁ ਵਲੇਵਾ; ਸਾਕਤ ਸੰਸਾਰ॥੨॥ ਨਿੰਦਾ ਔਗੁਣ ਬੱਜਰ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਹਲਾਹਲ ਜ਼ਹਿਰ। ਹਲਾਹਲ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਹਲਾਹਲ; ਸੋ ਪੀਵੈ ਬਉਰਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ; ਜਾਨੈ ਕਰਿ ਕਉਰਾ॥ ਸਾਧਸੰਗ ਕੈ; ਨਾਹੀ ਨੇਰਿ॥ ਭ੍ਰਮ-ਤਾ ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ; ਭ੍ਰਮਤਾ ਫੇਰਿ॥੩॥ ਏਕੈ ਜਾਲਿ; ਫਹਾਏ ਪੰਖੀ॥ ਰਸਿ ਰਸਿ ਭੋਗ ਕਰਹਿ; ਬਹੁ ਰੰਗੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਤਾ ਕੇ ਕਾਟੇ ਜਾਲ॥੪॥੧੩॥੮੨॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਮਾਰਗੁ ਪਾਈਐ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਬੰਧਨ ਛੁਟੈ॥ ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ॥੧॥ ਤੁਮ ਲਾਵਹੁ; ਤਉ ਲਾਗਹ ਸੇਵ॥ ਹਮ ਤੇ. ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ; ਦੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਗਾਵਾ ਬਾਣੀ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਸਚੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਇਆ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਦਇਆ॥੨॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮਾ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਸਚੁ ਧਰਮਾ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ; ਤੁਮ ਹੀ ਪਾਸਿ॥ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ; ਸੇਵਕ ਅਰਦਾਸਿ॥੩॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ; ਪਾਵਉ ਸਤਸੰਗਿ॥ ਨਾਮਿ ਤੇਰੈ; ਰਹੈ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਇਹੁ ਕਲਿਆਣੁ; ਨਾਨਕ ਕਰਿ

ਜਾਤਾ॥੪॥੧੪॥੮੩॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਨ ਰਸਾ; ਜੇਤੇ ਤੈ ਚਾਖੇ॥ ਨਿਮਖ; ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇਰੀ ਲਾਥੇ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਕਾ; ਤੂੰ ਚਾਖਹਿ ਸਾਦੁ॥ ਚਾਖਤ; ਹੋਇ ਰਹਹਿ ਬਿਸਮਾਦੁ॥੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸਨਾ; ਪੀਉ ਪਿਆਰੀ॥ ਇਹ ਰਸ ਰਾਤੀ; ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੇ ਜਿਹਵੇ; ਤੂੰ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਉ॥ ਆਨ ਨ ਸੁਨੀਐ; ਕਤਹੂੰ ਜਾਈਐ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਜਿਹਵੇ ਆਰਾਧਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਠਾਕੁਰ ਆਗਾਧਿ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ; ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੀ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਤ; ਰਸਨ ਅਮੋਲੀ॥੩॥ ਬ-ਨਸ-ਪਤਿ ਪੋਲਾ, ਮਉੱਲੀ ਪੇੱਡੇ- ਬਨਸਪਤਿ ਮਉਲੀ; ਫਲ ਫੁਲ ਪੇਡੇ॥ ਇਹ ਰਸ ਰਾਤੀ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਛੋਡੇ॥ ਆਨ ਹੋਰ। ਕਸ ਅਰਕ ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿ। ਲਵੈ ਬਰਾਬਰ- ਆਨ ਨ ਰਸ ਕਸ; ਲਵੈ ਨ ਲਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਭਏ ਹੈ ਸਹਾਈ॥੪॥੧੫॥੮੪॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ; ਤਨੁ ਸਾਜੀ ਬਾਰਿ॥ ਮਧੇ ਪੋਲਾ- ਇਸ ਹੀ ਮਧੇ; ਬਸਤੁ ਅਪਾਰ॥ ਇਸ ਹੀ ਭੀਤਰਿ; ਸੁਨੀਅਤ ਸਾਹੁ॥

ਅੰਗ ੧੮੧:- ਕਵਨੁ ਬਾਪਾਰੀ; ਜਾ ਕਾ ਊਹਾ ਵਿਸਾਹੁ॥੧॥ ਨਾਮ ਰਤਨ; ਕੋ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ; ਕਰੇ ਆਹਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀ; ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਜੁਗਤਿ; ਜਿਤੁ ਕਰਿ ਭੀਜੈ॥ ਲੱਗਉ- ਪਾਇ ਲਗਉ; ਤਜਿ ਮੇਰਾ ਤੇਰੈ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਜਨੁ; ਜੋ ਸਉਦਾ ਜੋਰੈ॥੨॥ ਮਹਲੁ ਸਾਹ ਕਾ; ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵੈ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਬਿਧਿ; ਜਿਤੁ ਭੀਤਰਿ ਬੁਲਾਵੈ॥ ਤੂੰ ਵਡ ਸਾਹੁ;ਜਾ ਕੇ ਕੋਟਿ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਦਾਤਾ; ਲੇ ਸੰਚਾਰੇ॥੩॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ; ਨਿਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਅਮੋਲ ਰਤਨੁ; ਸਾਚੁ ਦਿਖਲਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਬ ਮੇਲੇ ਸਾਹਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਕੈ ਵੇਸਾਹਿ॥੪॥੧੬॥੮੫॥ ਗੁਆਰੇ-ਰੀ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ਗੁਆਰੇਰੀ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ; ਰਹੈ ਇਕ ਰੰਗਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਜਾਣੈ; ਸਦ ਹੀ ਸੰਗਾ॥ ਠਾਕੁਰ ਨਾਮੁ; ਕੀਓ ਉਨਿ ਵਰਤਨਿ॥ ਤ੍ਰਿ- ਪਤਿ- ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵਨੁ; ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਸਨਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਮਨ ਤਨ ਹਰੇ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਸਰਨੀ ਪਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਣਕਮਲ; ਆਤਮ ਆਧਾਰ॥ ਨਿਹਾਰ-ਹਿ- ਏਕੁ ਨਿਹਾਰਹਿ; ਆਗਿਆਕਾਰ॥ ਏਕੋ ਬਨਜੁ; ਏਕੋ ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਅਵਰੁ. ਨ ਜਾਨਹਿ; ਬਿਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥੨॥ਦੁਹ-ਹੂੰ- ਹਰਖ ਸੋਗ; ਦੁਹਹੂੰ ਤੇ ਮੁਕਤੇ॥ ਪੋਲਾ ਅ-ਲਿਪਤੁ ਨਿਰਲੇਪ- ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ; ਜੋਗ ਅਰੁ ਜੁਗਤੇ॥ ਦੀਸਹਿ ਸਭ ਮਹਿ; ਸਭ ਤੇ ਰਹਤੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ; ਓਇ ਧਿਆਨੁ ਧਰਤੇ॥੩॥ ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਕਵਨ ਵਖਾਨਉ॥ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ; ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨਉ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ॥ ਧੂਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ॥੪॥੧੭॥੮੬॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਖਾ; ਤੂੰਹੀ ਮੇਰਾ ਮੀਤੁ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਹੀਤੁ॥ ਗਹ-ਣਾ- ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਿ; ਤੂਹੈ ਮੇਰਾ ਗਹਣਾ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਨਿਮਖੁ. ਨ ਜਾਈ ਰਹਣਾ॥੧॥ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ; ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ; ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਖਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ; ਤਿਵ ਹੀ ਰਹਨਾ॥ ਕਹ-ਹੁ- ਜੋ ਤੁਮ ਕਹਹੁ; ਸੋਈ ਮੋਹਿ ਕਰਨਾ॥ ਜਹ ਪੇਖਉ; ਤਹਾ ਤੁਮ ਬਸਨਾ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ; ਜਪਉ ਤੇਰਾ ਰਸਨਾ॥੨॥ ਤੂੰ

ਮੇਰੀ ਨਵ ਨਿਧਿ; ਤੂੰ ਭੰਡਾਰੁ॥ ਰੰਗ ਰਸਾ; ਤੂੰ ਮਨਹਿ ਅਧਾਰੁ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸੋਭਾ; ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਰਚੀਆ॥ ਤਕੀਆ ਪੋਲਾ- ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਓਟ; ਤੂੰਹੈ ਮੇਰਾ ਤਕੀਆ॥੩॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਤੁਹੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਮਰਮੁ ਤੁਮਾਰਾ; ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜਿਆ; ਇਕੁ ਏਕੈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕੈ॥੪॥੧੮॥੮੭॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਆਪਤ; ਹਰਖ ਸੋਗ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਬਿਆਪਤ; ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਅਵਤਾਰ॥ ਬਿਆਪਤ ਧਨ; ਨਿਰਧਨ ਪੇਖਿ ਸੋਭਾ॥

ਅੰਗ ੧੮੨:- ਮੂਲੁ ਬਿਆਧੀ; ਬਿਆਪਸਿ ਲੋਭਾ॥੧॥ ਮਾਇਆ ਬਿਆਪਤ; ਬਹੁ ਪਰਕਾਰੀ॥ ਸੰਤ ਜੀਵਹਿ; ਪ੍ਰਭ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ॥੧ ॥ਰਹਾਉ॥ ਮੱਤਾ- ਬਿਆਪਤ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਾ ਮਾਤਾ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਬਿਆਪਤ; ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਬਿਆਪਤ; ਹਸਤਿ ਘੋੜੇ ਅਰੁ ਬਸਤਾ॥ ਬਿਆਪਤ; ਰੂਪ ਜੋਬਨ ਮਦ ਮਸਤਾ॥੨॥ ਬਿਆਪਤ; ਭੂਮਿ ਰੰਕ ਅਰੁ ਰੰਗਾ॥ ਬਿਆਪਤ; ਗੀਤ ਨਾਦ

ਸੁਣਿ ਸੰਗਾ॥ ਬਿਆਪਤ; ਸੇਜ ਮਹਲ ਸੀਗਾਰ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ; ਬਿਆਪਤ ਅੰਧਿਆਰ॥੩॥ ਬਿਆਪਤ; ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਫਾਸਾ॥ ਗਿ-ਰਸਤ- ਬਿਆਪਤਿ ਗਿਰਸਤ; ਬਿਆਪਤ ਉਦਾਸਾ॥ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰ; ਬਿਆਪਤ ਇਹ ਜਾਤਿ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਬਿਆਪਤ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਤ॥੪॥ ਸੰਤਨ ਕੇ ਬੰਧਨ; ਕਾਟੇ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਤਾ ਕਉ; ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਨਿ ਧੂਰਿ ਸੰਤ ਪਾਈ॥ ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ; ਨ ਆਵੈ ਮਾਈ॥੫॥੧੯॥੮੮॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ਦ੍ਰਿ ਸਟਿ- ਨੈਨਹੁ ਨੀਦ; ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਸ੍ਰਵਣ ਸੋਏ; ਸੁਣਿ ਨਿੰਦ ਵੀਚਾਰ॥ ਰਸਨਾ ਸੋਈ; ਲੋਭਿ ਮੀਠੈ ਸਾਦਿ॥ ਮਨੁ ਸੋਇਆ; ਮਾਇਆ ਬਿਸਮਾਦਿ॥੧॥ ਗਰਿ੍ਹ- ਇਸੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ; ਕੋਈ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ॥ ਸਾਬਤੁ ਵਸਤੁ; ਓਹੁ ਅਪਨੀ ਲਹੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ਮੱਤੀ- ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ; ਅਪਨੈ ਰਸ ਮਾਤੀ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਤੀ॥ ਬਟਵਾਰੇ ਰਾਹਮਾਰ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ। ਮੁੱਸਨਹਾਰ- ਮੁਸਨਹਾਰ; ਪੰਚ ਬਟਵਾਰੇ॥ ਨੱਗਰਿ ਠੱਗਹਾਰੇ- ਸੂਨੇ ਨਗਰਿ; ਪਰੇ ਠਗਹਾਰੇ॥੨॥ ਉਨ ਤੇ ਰਾਖੈ; ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਈ॥ ਉਨ ਤੇ ਰਾਖੈ; ਮੀਤੁ ਨ ਭਾਈ॥ ਦਰਬਿ ਸਿਆਣਪ; ਨਾ ਓਇ ਰਹਤੇ॥ਵੱਸਿ- ਸਾਧਸੰਗਿ; ਓਇ ਦੁਸਟ ਵਸਿ ਹੋਤੇ॥੩॥ ਸਾਰਿੰਗ-ਪਾਣਿ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ; ਸਾਰਿੰਗਪਾਣਿ॥ ਸੰਤਨ ਧੂਰਿ; ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ॥ ਸਾਬਤੁ ਪੂੰਜੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਗੈ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੪॥ ਸੋ ਜਾਗੈ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਲੁ॥ ਇਹ ਪੂੰਜੀ; ਸਾਬਤੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੨੦॥੮੯॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੈ ਵਸਿ; ਖਾਨ ਸੁਲਤਾਨ॥ ਜਾ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਸਗਲ ਜਹਾਨ॥ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਬਾਹਰਿ; ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥੧॥ ਕਹੁ ਬੇਨੰਤੀ; ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਹਿ॥ਦੇ-ਇ- ਕਾਜ ਤੁਮਾਰੇ; ਦੇਇ ਨਿਬਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ; ਜਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰੁ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ; ਜਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪਤ; ਪੂਰਨ ਧਨੀ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੋਭਾ;

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਨੀ॥੨॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਦੁਖ ਡੇਰਾ ਢਹੈ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਜਮੁ. ਕਿਛੂ ਨ ਕਹੈ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਹੋਤ ਸੂਕੇ ਹਰੇ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਡੂਬਤ ਪਾਹਨ ਤਰੇ॥੩॥ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਸਭਾ ਕਉ; ਸਦਾ ਜੈਕਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੧੯੩:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਮੇਰੀ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮੋਕਉ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸਿ॥੪॥੨੧॥੯੦॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸਨਿ; ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਤ; ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ; ਨਾਹੀ ਮਨੁ ਡੋਲੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲੈ॥੧॥ਜੱਗੁ- ਸਭੁ ਜਗੁ ਸਾਚਾ; ਜਾ ਸਚ ਮਹਿ ਰਾਤੇ॥ ਜੱਾਤੇ ਜਾਣੇ- ਸੀਤਲ ਸਾਤਿ; ਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਜਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਜਪੈ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਉ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਸਗਲ ਦੁਖ ਮਿਟੇ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟੇ॥੨॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਮਿਟੇ ਮੋਹ ਭਰਮ॥ ਮੱਜਨ- ਸਾਧ ਰੇਣ; ਮਜਨ ਸਭਿ ਧਰਮ॥ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਸਾਧਾਂ ਪੋਲਾ- ਸਾਧਾ ਮਹਿ; ਇਹ ਹਮਰੀ ਜਿੰਦੁ॥੩॥ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਕਿਰਪਾਲ; ਧਿਆਵਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਤਾ ਬੈਠਣੁ ਪਾਵਉ॥ਦਇਆ- ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ; ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੀ ਦਇਆ॥ ਲਇਆ- ਸਾਧਸੰਗਿ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਲਇਆ॥੪॥੨੨॥੯੧॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਪਿਓ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ; ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਮੰਤੁ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨ; ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਪੂਜਹੁ ਗੁਰ ਪੈਰ ॥੧॥ ਅਬ ਮਤਿ ਬਿਨਸੀ; ਦੁਸਟ ਬਿਗਾਨੀ॥ ਜਬ ਤੇ ਸੁਣਿਆ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਜ ਸੂਖ; ਆਨੰਦ ਨਿਧਾਨ॥ ਰਾਖਨਹਾਰ; ਰਖਿ ਲੇਇ ਨਿਦਾਨ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਬਿਨਸੇ ਭੈ ਭਰਮ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਖੇ; ਕਰਿ ਕਰਮ॥੨॥ ਪੇਖੈ ਬੋਲੈ ਸੁਣੈ; ਸਭੁ ਆਪਿ॥ ਸਦਾ ਸੰਗਿ; ਤਾ ਕਉ ਮਨ ਜਾਪਿ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਭਇਓ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਪੂਰਿ ਰਹੇ; ਏਕੈ ਗੁਣਤਾਸੁ॥੩॥ ਕਹਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਣਤ ਪੁਨੀਤ॥ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ; ਗਾਵਹਿ ਨਿਤ ਨੀਤ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਉ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ; ਸਭ ਪੂਰਨ ਘਾਲ॥੪॥੨੩॥੯੨॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ; ਬੋਲਾਵੈ ਰਾਮੁ॥ ਮਨ ਮਹਿ; ਲਾਗੈ ਸਾਚੁ ਧਿਆਨੁ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ; ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ॥ ਐਸਾ ਦਾਤਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ॥੧॥ ਸੋ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਜਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਵੈ॥ ੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤਿਸੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਵੈ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ; ਮਿਟੈ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਾ॥੨॥ ਜਨ ਊਪਰਿ; ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲ॥

ਅੰਗ ੧੯੪:- ਜਨ ਕੀ ਟੇਕ; ਏਕ ਗੋਪਾਲ॥ ਏਕਾ ਲਿਵ; ਏਕੋ ਮਨਿ ਭਾਉ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਉ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ; ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ; ਸਾਚੀ ਰੀਤਿ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਮੇਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ॥੪॥੨੪॥੯੩॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਰੈ ਜਨੁ ਸੋਇ॥ ਜਾ ਕੈ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਦੂਖੁ ਰੋਗੁ ਕਛੁ ਭਉ; ਨ ਬਿਆਪੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਜਾਪੈ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ; ਇਹ

ਮਤਿ ਪਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ; ਦਇਆਲ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ; ਸਦਾ ਬੇਅੰਤਾ॥ ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਮੰਤਾ॥੨॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸਰਬ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪੂਜਾ; ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥ ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ; ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ; ਹਰਿ ਅਲਖ ਸੁਆਮੀ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੨੫॥੯੪॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ; ਜਾ ਕੈ ਹੈ ਹਾਥ ॥ ਸੋ ਸਿਮਰਹੁ; ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ; ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਭੈ ਸਭ ਬਿਨਸਹਿ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ॥੧॥ਬਿਨੁ ਹਰਿ; ਭਉ ਕਾਹੇ ਕਾ ਮਾਨਹਿ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਕਾਹੇ ਸੁਖੁ ਜਾਨਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਧਾਰੇ; ਬਹੁ ਧਰਣਿ ਅਗਾਸ॥ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ; ਜੀਅ ਪਰਗਾਸ॥ ਜਾ ਕੀ ਬਖਸ; ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ॥੨॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ॥ਮੱਜਨੁ- ਅਨਿਕ ਤੀਰਥ; ਮਜਨੁ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ, ਸਰਣੀ ਪਾਹਿ॥ ਕੋਟਿ ਕਲੰਕ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ॥੩॥ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ; ਪੂਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਕ ਸਾਚਾ ਵੇਸਾਹੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਰਾਖੇ ਦੇ ਹਾਥ॥ ਨਾਨਕ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਾਥ॥੪॥੨੬॥੯੫॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ; ਸੋਇਆ ਜਾਗਾ॥ਉੱਚਰੈ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ; ਉਚਰੈ ਪ੍ਰਭ ਬਾਣੀ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ; ਸੁਮਤਿ ਪਰਾਣੀ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ; ਕੁਸਲ ਸਭਿ ਪਾਏ॥ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਬਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਈ ਪਛਾਤਾ; ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ਬਾਂਹ- ਬਾਹ ਪਕਰਿ; ਲੀਨੋ ਕਰਿ ਅਪਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ; ਸਦਾ ਜਪੁ ਜਪਨਾ॥੨॥ ਪੁਨਹ-ਚਾਰੁ ਪੁੰਨ ਕਰਤੱਬ- ਮੰਤ੍ਰੁ ਤੰਤ੍ਰੁ; ਅਉਖਧੁ ਪੁਨਹਚਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੧੯੫:- ਸਾਚਾ ਧਨੁ; ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਰੰਗਿ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਦੁਤਰੁ ਤਰੇ; ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ॥੩॥ ਸੱਜਨ- ਸੁਖਿ ਬੈਸਹੁ; ਸੰਤ ਸਜਨ ਪਰਵਾਰੁ॥ ਖੱਟਿਓ- ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਓ; ਜਾ ਕਾ. ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ॥ ਨਾਨਕ; ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ. ਨ ਹੋਇ॥੪॥੨੭॥੯੬॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ; ਤਤਕਾਲ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ; ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ॥ ਰਸਨਾ ਰਮਹੁ; ਰਾਮ ਗੁਣ ਨੀਤ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤ॥੧॥ ਲਿਖੁ ਲੇਖਣਿ; ਕਾਗਦਿ ਮਸਵਾਣੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹ ਕਾਰਜਿ; ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰ॥ ਸਿਮਰਤ ਰਾਮ; ਨਾਹੀ ਜਮ ਮਾਰ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦੂਤ; ਨ ਜੋਹੈ॥ ਕਛੂਐ ਪੋਲਾ- ਮਾਇਆ ਮਗਨ; ਨ ਕਛੂਐ ਮੋਹੈ॥੨॥ ਉਧਰ-ਹਿ ਪੋਲਾ- ਉਧਰਹਿ ਆਪਿ; ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ; ਏਕੰਕਾਰੁ॥ ਆਪਿ ਕਮਾਉ; ਅਵਰਾ ਉਪਦੇਸ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਹਿਰਦੈ ਪਰਵੇਸ॥੩॥ ਜਾ ਕੈ ਮਾਥੈ; ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ; ਜਪੈ ਭਗਵਾਨੁ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੪॥੨੮॥੯੭॥

ਚਉ-ਪਦੇ ਦੁ-ਪਦੇ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੋ ਪਰਾਇਓ; ਸੋਈ ਅਪਨਾ॥ ਜੋ ਤਜਿ ਛੋਡਨ; ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰਚਨਾ॥੧॥ ਕਹਹੁ; ਗੁਸਾਈ ਮਿਲੀਐ ਕੇਹ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿ-ਬਰਜਤ ਬਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਜਦੇ ਹਨ- ਜੋ ਬਿਬਰਜਤ; ਤਿਸ ਸਿਉ ਨੇਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਝੂਠੁ ਬਾਤ; ਸਾ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤੀ॥ ਸੱਤਿ ਰੱਤੀ ਲੱਗੈ- ਸਤਿ ਹੋਵਨੁ; ਮਨਿ ਲਗੈ ਨ. ਰਾਤੀ॥੨॥ ਬਾਵੈ ਮਾਰਗੁ; ਟੇਢਾ ਚਲਨਾ॥ ਸੀਧਾ ਛੋਡਿ; ਅਪੂਠਾ ਬੁਨਨਾ॥੩॥ ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ; ਖਸਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਜਿਸੁ ਮੇਲੇ ਨਾਨਕ; ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਹੋਈ॥੪॥੨੯॥੯੮॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ; ਮਿਲਿ ਆਏ ਸੰਜੋਗ॥ ਜਿਚਰੁ ਆਗਿਆ; ਤਿਚਰੁ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ॥੧॥ ਜਲੈ. ਨ ਪਾਈਐ; ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ॥ ਸਤੀ ਪੋਲਾ- ਕਿਰਤਿ ਸੰਜੋਗਿ; ਸਤੀ ਉਠਿ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਹਠਿ ਪੋਲਾ- ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ; ਮਨ ਹਠਿ ਜਲਿ ਜਾਈਐ॥ ਪ੍ਰਿਅ. ਸੰਗੁ ਨ ਪਾਵੈ; ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਐ॥੨॥ ਸੀਲ ਸੰਜਮਿ; ਪ੍ਰਿਅ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ॥ ਜਮਾਨੈ ਸੰਸਾਰ 'ਚ- ਤਿਸੁ ਨਾਰੀ ਕਉ; ਦੁਖੁ ਨ ਜਮਾਨੈ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਨਿ. ਪ੍ਰਿਉ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਧੰਨੁ ਸਤੀ; ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨਿਆ॥੪॥੩੦॥੯੯॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਮ ਧਨਵੰਤ ਭਾਗਠ; ਸਚ ਨਾਇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੮੬:- ਪੀਊ ਦਾਦੇ ਕਾ; ਖੋਲਿ ਡਿਠਾ ਖਜਾਨਾ॥ ਤਾ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਭਇਆ ਨਿਧਾਨਾ॥੧॥ ਰਤਨ ਲਾਲ; ਜਾ ਕਾ. ਕਛੂ ਨ ਮੋਲੁ॥ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ; ਅਖੂਟ ਅਤੋਲ॥੨॥ ਖਾਵਹਿ ਖਰਚਹਿ; ਰਲਿ ਮਿਲਿ ਭਾਈ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਵਧਦੋ ਜਾਈ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇ॥ਲ-ਇਆ- ਸੁ ਏਤੁ ਖਜਾਨੈ; ਲਇਆ ਰਲਾਇ॥੪॥੩੧॥੧੦੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਡਰਿ ਡਰਿ ਮਰਤੇ; ਜਬ ਜਾਨੀਐ ਦੂਰਿ॥ ਡਰੁ ਚੂਕਾ; ਦੇਖਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕਉ; ਬਲਿਹਾਰੈ॥ ਸਰ-ਪਰ- ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ; ਸਰਪਰ ਤਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਖੁ ਰੋਗੁ ਸੋਗੁ; ਬਿਸਰੈ ਜਬ ਨਾਮੁ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ; ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮੁ॥੨॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ; ਕੋਈ ਨ ਕਹੀਜੈ॥ ਛੋਡਿ ਮਾਨੁ; ਹਰਿ ਚਰਨ ਗਹੀਜੈ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਚਿਤਾਰਿ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੪॥੩੨॥੧੦੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਾ ਮੀਤੁ; ਸਾਜਨੁ ਹੈ ਸਮੀਆ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ; ਕਹੁ ਕਾ ਕੀ ਕਮੀਆ॥੧॥ ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਲਾਗੀ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ; ਤਾ ਕਾ ਭਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕਉ. ਰਸੁ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਹੈ ਆਇਓ॥ ਸੋ ਅਨ ਰਸ; ਨਾਹੀ ਲਪਟਾਇਓ॥੨॥ ਜਾ ਕਾ ਕਹਿਆ; ਦਰਗਹ ਚਲੈ॥ ਤਲੈ ਪੋਲਾ- ਸੋ ਕਿਸ ਕਉ; ਨਦਰਿ ਲੈ ਆਵੈ ਤਲੈ॥੩॥ ਜਾ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੪॥੩੩॥੧੦੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੈ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਪੈ॥ ਤਾ ਕਉ; ਕਾੜਾ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ॥੧॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦ; ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਮਾਹਿ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ; ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਤਾ ਕਉ; ਚਿੰਤਾ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹਿ॥੨॥ ਜਾ ਕੈ; ਬਿਨਸਿਓ ਮਨ ਤੇ ਭਰਮਾ॥ ਕਛੂ ਪੋਲਾ- ਤਾ ਕੈ; ਕਛੂ ਨਾਹੀ ਡਰੁ ਜਮਾ॥੩॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕੈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨਾ॥੪॥੩੪॥੧੦੩॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਗਮ ਰੂਪ ਕਾ; ਮਨ ਮਹਿ ਥਾਨਾ॥ ਗੁਰ

ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਨਾ॥੧॥ ਸਹਜ ਕਥਾ ਕੇ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੁੰਟਾ॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਤਿਸੁ ਲੈ ਭੁੰਚਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ; ਥਾਨੁ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਤਾ ਕੀ ਧੁਨਿ; ਮੋਹੇ ਗੋਪਾਲਾ॥੨॥ ਤਹ ਸਹਜ ਅਖਾਰੇ; ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸੰਗੀ ਸੰਤਾ॥੩॥ ਹਰਖ ਅਨੰਤ; ਸੋਗ ਨਹੀ ਬੀਆ॥ ਸੋ ਘਰੁ; ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਆ॥ ੪॥੩੫॥੧੦੪॥ ਗਉੜੀ ਮਃ ੫॥ ਕਵਨ ਰੂਪੁ ਤੇਰਾ; ਆਰਾਧਉ॥ ਕਵਨ ਜੋਗੁ; ਕਾਇਆ ਲੇ ਸਾਧਉ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੮੭:- ਕਵਨ ਗੁਨੁ; ਜੋ ਤੁਝੁ ਲੈ ਗਾਵਉ॥ ਕਵਨ ਬੋਲ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੀਝਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਪੂਜਾ; ਤੇਰੀ ਕਰਉ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਬਿਧਿ; ਜਿਤੁ ਭਵਜਲ ਤਰਉ॥੨॥ ਕਵਨ ਤਪੁ; ਜਿਤੁ ਤਪੀਆ ਹੋਇ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਨਾਮੁ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ॥੩॥ ਗੁਣ ਪੂਜਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ; ਨਾਨਕ. ਸਗਲ ਘਾਲ॥ਦ-ਇਆਲ- ਜਿਸੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਦਇਆਲ॥੪॥ ਤਿਸ ਹੀ ਗੁਨੁ; ਤਿਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ॥ਲੇ-ਇ- ਜਿਸ ਕੀ ਮਾਨਿ ਲੇਇ; ਸੁਖਦਾਤਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੩੬॥੧੦੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਪਨ ਤਨੁ ਨਹੀ; ਜਾ ਕੋ ਗਰਬਾ॥ ਨਹੀ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਨਹੀ ਆਪਨ ਦਰਬਾ॥੧॥ ਆਪਨ ਨਹੀ; ਕਾ ਕਉ ਲਪਟਾਇਓ॥ ਆਪਨ ਨਾਮੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ-ਨਿਤਾ ਪੋਲਾ- ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ; ਆਪਨ ਨਹੀ ਭਾਈ॥ ਇਸਟ ਮੀਤ; ਆਪ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਈ॥੨॥ ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ; ਫੁਨਿ ਨਹੀ ਦਾਮ॥ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ; ਆਪਨ ਨਹੀ ਕਾਮ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਗੁਰਿ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਜਿਸ ਕਾ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥੪॥੩੭॥੧੦੬॥ ਮੱਥੇ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ; ਊਪਰਿ ਮੇਰੇ ਮਾਥੇ॥ ਲੱਥੇ- ਤਾ ਤੇ ਦੁਖ ਮੇਰੇ; ਸਗਲੇ ਲਾਥੇ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕਉ; ਕੁਰਬਾਨੀ॥ ਆਤਮ ਚੀਨਿ; ਪਰਮ ਰੰਗ ਮਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਣ ਰੇਣੁ; ਗੁਰ ਕੀ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ; ਤਿਨਿ ਸਗਲ ਤਿਆਗੀ॥੨॥ ਲੱਗੋ- ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਲਗੋ ਮਨਿ ਮੀਠਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਤਾ ਤੇ ਮੋਹਿ ਡੀਠਾ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਆਧਾਰੁ॥ ੪॥੩੮॥੧੦੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੂੰ ਤਾ ਕਉ ਆਹਿ॥ ਜਾ ਕੈ ਊਣਾ; ਕਛਹੂ ਨਾਹਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਕਰਿ ਮਨ ਮੀਤ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ; ਰਾਖਹੁ ਸਦ ਚੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੂੰ ਤਾ ਕਉ ਸੇਵਿ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ; ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ॥੨॥ ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ; ਮਨ ਕਰਿ ਤੂੰ ਆਸਾ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ; ਜਾ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ॥੩॥ ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸੋਇ॥੪॥੩੯॥੧੦੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੀਤੁ ਕਰੈ; ਸੋਈ ਹਮ ਮਾਨਾ॥ ਕਰ-ਤਬ ਕੌਤਕ। ਪੋਲਾ ਕੁਸਲ ਸੁਖ- ਮੀਤ ਕੇ ਕਰਤਬ; ਕੁਸਲ ਸਮਾਨਾ॥੧॥ ਏਕਾ ਟੇਕ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਚੀਤ॥ ਜਿਸੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ; ਸੁ ਹਮਰਾ ਮੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਵੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਅਸਨਾਹਾ ਪ੍ਰੇਮ- ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਮੋਹਿ ਅਸਨਾਹਾ॥੨॥ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਮਰਥ ਪੁਰਖੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ॥੩॥ ਹਮ ਦਾਸੇ; ਤੁਮ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ॥

ਅੰਗ ੧੯੮:- ਮਾਨੁ ਸਤਿਕਾਰ। ਮ-ਹੱਤੁ ਉੱਚਪਦ ਮਰਾਤਬੇ- ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ॥੪॥੪੦॥੧੦੯॥ ਅੰਗਾ ਪੱਖ। ਸਮਰੱਥ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਉ. ਤੁਮ ਭਏ; ਸਮਰਥ ਅੰਗਾ॥ ਕਾਲੰਗਾ ਕਲੰਕ- ਤਾ ਕਉ; ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਕਾਲੰਗਾ॥੧॥ ਮਾਧਉ; ਜਾ ਕਉ ਹੈ ਆਸ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਤਾ ਕਉ; ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਸੰਸਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਠਾਕੁਰੁ ਹੋਇ॥ ਤਾ ਕਉ; ਸਹਸਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ; ਤੁਮ ਦੀਨੀ ਪ੍ਰਭ ਧੀਰ॥ ਤਾ ਕੈ; ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਪੀਰ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਮੈ. ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਦੇਖਾਇਆ॥੪॥੪੧॥੧੧੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਦੇਹ; ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਹਿ; ਤੇ ਆਤਮਘਾਤੀ॥੧॥

ਬਿਸ-ਰਤ- ਮਰਿ ਨ ਜਾਹੀ; ਜਿਨਾ ਬਿਸਰਤ ਰਾਮ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ; ਜੀਵਨ ਕਉਨ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਖੇ੍ਲਤ- ਖਾਤ ਪੀਤ ਖੇਲਤ; ਹਸਤ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਕਵਨ ਅਰਥ; ਮਿਰਤਕ ਸੀਗਾਰ॥੨॥ ਜੋ ਨ ਸੁਨਹਿ; ਜਸੁ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥ ਪਸੁ ਪੋਲਾ- ਪਸੁ ਪੰਖੀ; ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਤੇ ਮੰਦਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ; ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥੪॥੪੨॥੧੧੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਾ ਕੀ ਮਾਈ; ਕਾ ਕੋ ਬਾਪ॥ ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ; ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਸਾਕ॥੧॥ ਪੋਲਾ ਭਖਲਾਇਆ ਭਟਕ ਰਿਹਾ ਹੈਂ- ਕਾਹੇ ਕਉ; ਮੂਰਖ ਭਖਲਾਇਆ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਜੋਗਿ; ਹੁਕਮਿ ਤੂੰ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕਾ ਮਾਟੀ; ਏਕਾ ਜੋਤਿ॥ ਏਕੋ ਪਵਨੁ; ਕਹਾ ਕਉਨੁ ਰੋਤਿ॥੨॥ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ; ਬਿਲਲਾਹੀ॥ ਮਰਣਹਾਰੁ; ਇਹੁ ਜੀਅਰਾ ਨਾਹੀ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ ਖੋਲੇ ਕਪਾਟ॥ ਮੁਕਤੁ ਭਏ; ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਥਾਟ॥੪॥੪੩॥੧੧੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵਡੇ ਵਡੇ; ਜੋ ਦੀਸਹਿ ਲੋਗ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਬਿਆਪੈ; ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ॥੧॥ ਕਉਨ ਵਡਾ; ਮਾਇਆ ਵਡਿਆਈ॥ ਸੋ ਵਡਾ; ਜਿਨਿ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੁੱਝੈ- ਭੂਮੀਆ; ਭੂਮਿ ਊਪਰਿ. ਨਿਤ ਲੁਝੈ॥ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ। ਚੱਲੈ- ਛੋਡਿ ਚਲੈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਹੀ ਬੁਝੈ॥੨॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਇਹੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ; ਨਾਹੀ ਛੁਟਕਾਰਾ॥੩॥੪੪॥੧੧੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੂਰਾ ਮਾਰਗੁ; ਪੂਰਾ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਪੂਰੀ ਰਹੀ;ਜਾ ਪੂਰੈ ਰਾਖੀ॥ ਤੱਕੀ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਸਰਣਿ; ਜਨ ਤਾਕੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਾ ਸੁਖੁ; ਪੂਰਾ ਸੰਤੋਖੁ॥ ਪੂਰਾ ਤਪੁ; ਪੂਰਨ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ॥੨॥ ਪ-ਤਿਤ- ਹਰਿ ਕੈ ਮਾਰਗਿ; ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ॥ ਲੋਕੀਕ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਤੀ- ਪੂਰੀ ਸੋਭਾ; ਪੂਰਾ ਲੋਕੀਕ॥੩॥ ਕਰਣਹਾਰੁ; ਸਦ ਵਸੈ ਹਦੂਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥੪॥੪੫॥੧੧੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਕੀ ਧੂਰਿ; ਮਿਟੇ ਅਘ ਕੋਟ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਛੋਟ॥੧॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦਰਸੁ; ਪੂਰਨ ਇਸਨਾਨੁ॥

ਅੰਗ ੧੯੯:- ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਸੰਤ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮਿਟਿਆ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵੈ; ਸਭੁ ਏਕੰਕਾਰੁ॥੨॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ। ਵੱਸਿ- ਸੰਤ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ; ਆਏ ਵਸਿ ਪੰਚਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੈ ਲੈ ਸੰਚਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਾ ਪੂਰਾ ਕਰਮ॥ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ; ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨ॥੪॥੪੬॥੧੧੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਪਤ; ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸੈ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ;

ਤ੍ਰਾਸ ਸਭ ਨਾਸੈ॥੧॥ ਸਾ ਮਤਿ ਪੂਰੀ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਪਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਪਾਈਐ ਨਿਧਿ ਨਾਮਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮਾ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੁ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸੋ ਜਨੁ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਵਸੈ ਭਗਵਾਨੁ॥੪॥੪੭॥੧੧੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਏਕਸੁ ਸਿਉ; ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਤੱਤਾ- ਵਿਸਰੀ ਤਿਸੈ; ਪਰਾਈ ਤਾਤਾ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਗੋਬਿੰਦ; ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਕਰਤਾ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਹਿ ਕਮਾਵੈ; ਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ॥ ਇਤ ਉਤ ਪੋਲਾ- ਸੋ ਜਨੁ; ਇਤ ਉਤ. ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲੈ॥੨॥ ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਧਨੁ; ਸੋ ਸਚ ਸਾਹੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਕਰਿ ਦੀਨੋ ਵਿਸਾਹੁ॥੩॥ ਜੀਵਨ ਪੁਰਖੁ; ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੪੮॥੧੧੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਕੈ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ॥ ਨਾਮੋ ਧਨੁ; ਨਾਮੋ ਬਿਉਹਾਰੁ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ; ਜਨੁ ਸੋਭਾ ਪਾਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਕੈ; ਸੁਖ ਅਸਥਾਨੁ॥ ਨਾਮ ਰਤੁ; ਸੋ ਭਗਤੁ ਪਰਵਾਨੁ॥੨॥ ਜਨ ਕਉ ਨੂੰ ਧਾਰੈ ਧਾਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈ- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਨ ਕਉ ਧਾਰੈ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੈ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ॥ ਨਾਮ ਸੰਗਿ; ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗੁ॥੪॥੪੯॥੧੧੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਬ ਤੇ; ਧਾਵਤੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਆ॥੧॥ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਹਤੀ ਪੋਲਾ- ਸ੍ਰਮੁ ਮਿਟਿਆ; ਮੇਰੀ ਹਤੀ ਬਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਚਰਨਕਮਲ; ਅਰਾਧਿ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਤੇ; ਮਿਟੀ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ॥੨॥ ਸਭਿ ਤਜਿ ਅਨਾਥੁ; ਏਕ ਸਰਣਿ ਆਇਓ॥ ਊਚ ਅਸਥਾਨੁ; ਤਬ ਸਹਜੇ ਪਾਇਓ॥੩॥ ਨੱਸਿਆ- ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਨਸਿਆ॥ਬਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਕਰਣਹਾਰੁ; ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਬਸਿਆ॥੪॥੫੦॥੧੧੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰ ਕਰਿ ਟਹਲ; ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਗਾਵਉ॥ਚਰਨ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਮਾਰਗਿ; ਧਾਵਉ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੯੦:- ਭਲੋ ਸਮੋ; ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਬਰੀਆ॥ ਉੱਤਰੀ-ਆ- ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਭੈ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੇਤ੍ਰ; ਸੰਤਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਵਿਨਾਸੀ; ਮਨ ਮਹਿ ਲੇਖੁ॥੨॥ ਸੁਣਿ ਕੀਰਤਨੁ; ਸਾਧ ਪਹਿ ਜਾਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ; ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਇ॥੩॥ ਚਰਣਕਮਲ ਠਾਕੁਰ; ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਦੇਹ; ਨਾਨਕ. ਨਿਸਤਾਰਿ॥੪॥੫੧॥੧੨੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਉ ਅਪਨੀ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ॥ ਸੋ ਜਨੁ; ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੈ॥੧॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਬਿਆਪੈ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣੈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵੈ॥ ਤਿਸੁ ਜਨੁ; ਦੂਖੁ ਨਿਕਟਿ ਨਹੀ ਆਵੈ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੀ ਟਹਲੁ ਕਰਤ; ਜਨੁ ਸੋਹੈ॥ ਤਾ ਕਉ; ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ. ਨ ਪੋਹੈ॥੩॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਆਲ॥ ਨਾਨਕ; ਤਜੀਅਲੇ ਅਵਰਿ

ਜੰਜਾਲ॥੪॥੫੨॥੧੨੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ; ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥੧॥ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ; ਸੁਖ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ; ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ॥ਉੱਤਰੀ- ਮਿਟੇ ਵਿਸੂਰੇ; ਉਤਰੀ ਚਿੰਤ॥੨॥ ਅਨ-ੰਦ ਪੋਲਾ- ਅਨਦ ਭਏ; ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਕਾਟੇ ਜਮ ਜਾਲ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥ ਤਾ ਤੇ ਬਹੁਰਿ; ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ॥੪॥੫੩॥੧੨੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਖਿ ਲੀਆ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਆਪਿ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਉ; ਲਾਗੋ ਸੰਤਾਪੁ॥੧॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ; ਜਪਿ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ; ਹੋਵਹਿ ਦਰਬਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ; ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇ॥ ਹਤੈ ਪੋਲਾ- ਦੁਖ ਦੁਸਮਨ; ਤੇਰੀ ਹਤੈ ਬਲਾਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ॥ ਦਇਆਲ ਭਏ; ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਭਾਈ॥੩॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਜਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ; ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਪਰੀ॥੪॥੫੪॥੧੨੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨਿਕ ਰਸਾ ਖਾਏ; ਜੈਸੇ ਢੋਰ॥ ਮੋਹ ਕੀ ਜੇਵਰੀ; ਬਾਧਿਓ ਚੋਰ॥੧॥ ਮਿਰਤਕ ਦੇਹ; ਸਾਧਸੰਗ ਬਿਹੂਨਾ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ; ਜੋਨੀ ਦੁਖ ਖੀਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਬਸਤ੍ਰ; ਸੁੰਦਰ ਪਹਿਰਾਇਆ॥ ਜਿਉ ਡਰਨਾ; ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਡਰਾਇਆ ॥੨॥ ਸਗਲ ਸਰੀਰ; ਆਵਤ ਸਭ ਕਾਮ॥ ਨਿਹਫਲ ਮਾਨੁਖੁ; ਜਪੈ ਨਹੀ ਨਾਮ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਉ ਭਏ ਦਇਆਲਾ॥ ਗੁੋਪਾਲਾ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ;ਭਜਹਿ ਗੁੋਪਾਲਾ॥੪॥੫੫॥੧੨੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ਕਲਿ ਕਲੇਸ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ॥

ਅੰਗ ੧੯੧:- ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ; ਸੁਖ ਸਾਰੇ॥੧॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ; ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨਕਵਲ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ; ਗੁਰਿ. ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥੨॥ ਬੂਡਤ ਜਾਤ; ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੇ॥ਗਾਂਢੇ ਗੰਢੇ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਟੂਟੇ ਗਾਢੇ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਗੁਰਿ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ; ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ॥੪॥੫੬॥੧੨੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਤਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰਹੁ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ; ਆਗੈ ਧਰਹੁ॥੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਪੀਵਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਸਭ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ; ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰਹੁ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਕੇ ਚਰਣ; ਨਮਸਕਾਰਹੁ॥੨॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਹਿ ਸਮਾਲੇ॥ ਸੋ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ; ਜੋ ਚਾਲੈ ਨਾਲੇ॥੩॥ਤਿਸ-ਿਹਿ- ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥੪॥੫੭॥੧੨੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੂਕੇ ਹਰੇ ਕੀਏ; ਖਿਨ ਮਾਹੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੰਚਿ; ਜੀਵਾਏ॥੧॥ ਕਾਟੇ ਕਸਟ; ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੀਨੀ; ਅਪੁਨੀ ਸੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੋਲਾ ਪੁਨੀ ਟਿੱਪੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਮਿਟਿ ਗਈ ਚਿੰਤ; ਪੁਨੀ ਮਨ ਆਸਾ॥ ਕਰੀ ਦਇਆ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਗੁਣਤਾਸਾ॥੨॥ ਦੁਖ ਨਾਠੇ; ਸੁਖ ਆਇ ਸਮਾਏ॥ ਢੀਲ ਨ ਪਰੀ; ਜਾ ਗੁਰਿ ਫੁਰਮਾਏ॥੩॥ ਇਛ ਪੁਨੀ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ

ਮਿਲੇ॥ ਸੁਫਲ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਨਾਨਕ. ਤੇ ਜਨ; ਸੁਫਲ ਫਲੇ॥੪॥੫੮॥੧੨੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾਪ ਗਏ; ਪਾਈ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਂਤਿ॥ ਸੀਤਲ ਭਏ; ਕੀਨੀ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਿ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਬਿਛੁਰੇ ਮੇਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰਤ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਸਗਲ ਰੋਗ ਕਾ; ਬਿਨਸਿਆ ਥਾਉ॥੨॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ; ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਬਾਣੀ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ॥੩॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਜਮੁ; ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥੪॥੫੯॥੧੨੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਲੇ ਦਿਨਸ; ਭਲੇ ਸੰਜੋਗੁ॥ ਜਿਤੁ ਭੇਟੇ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਜੋਗ॥੧॥ ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਓਹ ਬੇਲਾ ਕਉ; ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਜਿਤੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਜਪੈ ਹਰਿ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤੁ; ਸਫਲ ਓਹ ਘਰੀ॥ ਜਿਤੁ ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ; ਹਰਿ ਹਰੀ॥੨॥ ਸਫਲੁ ਓਹੁ ਮਾਥਾ; ਸੰਤ ਨਮਸਕਾਰਸਿ॥ ਚੱਲਹਿ- ਚਰਣ ਪੁਨੀਤ; ਚਲਹਿ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਭਲਾ ਮੇਰਾ ਕਰਮ॥ ਜਿਤੁ ਭੇਟੇ; ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨ॥੪॥੬੦॥੧੨੯॥ ਅੰਗ ੧੯੨:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਰਾਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ; ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਭਗਵੰਤ; ਨਾਹੀ ਅਨ ਕੋਇ॥ ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ; ਏਕੋ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ; ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ; ਜਪਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ॥੨॥ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਸਿਉ; ਲਾਇ ਧਿਆਨੁ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ; ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥੩॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ; ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਇਆ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ; ਨਾਨਕ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੬੧॥੧੩੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਦੂਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ॥ ਵਸੈ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਸਾਧੂ ਜਨ; ਰਾਮੁ ਰਸਨ ਵਖਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕਸੁ ਬਿਨੁ; ਨਾਹੀ ਦੂਜਾ ਕੋਇ॥ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ; ਸਖਾ ਕਰਿ ਏਕੁ॥ ਅੱਖਰ ਉਪਦੇਸ਼- ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਖਰ; ਮਨ ਮਹਿ ਲੇਖੁ॥੩॥ ਸਰਬੱਤ- ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ ਸੁਆਮੀ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੪॥੬੨॥੧੩੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੈ ਮਹਿ ਰਚਿਓ; ਸਭੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਤਿਸੁ ਭਉ ਨਾਹੀ; ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ ਭਉ ਨ ਵਿਆਪੈ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਸੋਈ ਕਰਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਗ ਹਰਖ ਮਹਿ; ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ॥੨॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ; ਮਹਾ ਵਿਆਪੈ ਮਾਇਆ॥ ਸੇ ਸੀਤਲ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਰਾਖਿ ਲੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਨਹਾਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ॥੪॥੬੩॥੧੩੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਜਪੀਐ ਨਾਉ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਦਰਗਹ ਥਾਉ॥੧॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ ਮਨਿ ਵਸੇ; ਤਉ. ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ॥੨॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੩॥ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ; ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਸਚੁ ਰਾਸਿ॥੪॥੬੪॥੧੩੩॥ ਕਣ ਦਾਣੇ। ਥੋਥਰ ਖਾਲੀ। ਪੋਲਾ ਤੁਖਾ ਅੰਨ ਦਾ ਛਿਲਕਾ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਣ ਬਿਨਾ;

ਜੈਸੇ ਥੋਥਰ ਤੁਖਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ; ਸੂਨੇ ਸੇ ਮੁਖਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪਹੁ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਦੇਹ ਬਿਗਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਨਾਹੀ ਮੁਖਿ ਭਾਗੁ॥ ਭਰਤ ਬਿਹੂਨ; ਕਹਾ ਸੋਹਾਗੁ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਲਗੈ ਅਨ ਸੁਆਇ॥ ਪੂੱਜੈ- ਤਾ ਕੀ ਆਸ; ਨ ਪੂਜੈ ਕਾਇ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਦਾਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪੈ; ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥੪॥੬੫॥੧੩੪॥

ਅੰਗ ੧੯੩:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ; ਤੂੰਹੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਤੇ; ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਪੂਰਨ ਜਨ ਓਟ॥ ਉਧਰਹਿਂ- ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ; ਉਧਰਹਿ ਜਨ ਕੋਟਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ; ਤੇਤੇ ਸਭਿ ਤੇਰੇ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ; ਸਭ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ; ਸੋ ਸਚਿ ਸਮਾਣਾ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਦੀਜੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰੈ; ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥੪॥੬੬॥੧੩੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾ ਕਾ ਦਰਸੁ; ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਜਾ ਕੀ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੧॥ ਜਾ ਕੈ; ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਤਾ ਕਉ ਦੁਖੁ; ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਰਾਖੇ ਜਨ ਮਾਹਿ॥ ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਜਾਹਿ॥੨॥ ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਕਥੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਜਨੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਉ ਸੁਨੀਜੈ॥ ਦਾਸ ਕੀ ਧੂਰਿ; ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਜੈ॥੪॥੬੭॥੧੩੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਤੇਰੀ ਜਾਇ ਬਲਾਇ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਏਕੋ ਨਾਮ॥ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਕੈ; ਆਵੈ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ; ਗੁਣ ਗਾਉ ਅਨੰਤਾ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਾ; ਨਿਰਮਲ ਮੰਤਾ ॥੨॥ ਛੋਡਿ ਉਪਾਵ; ਏਕ ਟੇਕ ਰਾਖੁ॥ ਮਹਾ ਪਦਾਰਥੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੁ॥੩॥ ਬਿਖਮ ਸਾਗਰੁ; ਤੇਈ ਜਨ ਤਰੇ॥ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੪॥੬੮॥੧੩੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਿਰਦੈ; ਚਰਨਕਮਲ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੇ॥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਨਿਸਤਾਰੇ॥੧॥ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਲਭ ਦੇਹ; ਹੋਈ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ; ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਨੀਸਾਨੁ॥੨॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਪੂਰਨ ਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਭੈ ਭਰਮ ਮਿਟਾਇਆ॥੩॥ ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਪੋਲੇ- ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ; ਤਤ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਇ॥੪॥੬੯॥੧੩੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਜੀ ਕੇ; ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਲਾਗਉ ਤੇਰੀ ਸੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਹਿਰਦੈ ਉਰ ਧਾਰੀ॥ ਮਨ ਤਨ ਧਨ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ॥੨॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ; ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਣੁ॥੩॥ ਸੰਤ ਧੂਰਿ; ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ॥

ਅੰਗ ੧੯੪:- ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਭੇਟਤ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੪॥੭੦॥੧੩੯॥ ਦੁਹ-ਕਰਮ ਖੋਟੇ ਕੰਮ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰੈ ਦੁਹਕਰਮ; ਦਿਖਾਵੈ ਹੋਰੁ॥ ਰਾਮ ਕੀ ਦਰਗਹ; ਬਾਧਾ ਚੋਰੁ॥੧॥ ਰਾਮੁ ਰਮੈ; ਸੋਈ ਰਾਮਾਣਾ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਏਕੁ ਸਮਾਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਖੁ; ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਬਾਧਾ; ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ॥੨॥ ਪੜਦੇ, ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਅਨਿਕ ਪੜਦੇ ਮਹਿ; ਕਮਾਵੈ ਵਿਕਾਰ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਹਿ ਸੰਸਾਰ॥੩॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਰਸਿ ਰਾਤਾ॥ ਬਿਧੱਾਤਾ- ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਬਿਧਾਤਾ॥੪॥੭੧॥੧੪੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਮ ਰੰਗੁ; ਕਦੇ ਉਤਰਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਸੋ ਮਨੁ ਸਾਚਾ॥ ਲਾਲ ਰੰਗ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਬੈਸਿ; ਗੁਨ ਗਾਇ॥ ਤਾ ਕਾ ਰੰਗੁ; ਨ ਉਤਰੈ ਜਾਇ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ; ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਆਨ ਰੰਗ ਫੀਕੇ; ਸਭ ਮਾਇਆ॥੩॥ ਗੁਰਿ ਰੰਗੇ; ਸੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਭਏ ਹੈ ਦਇਆਲ ॥੪॥੭੨॥੧੪੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਤ ਸੁਆਮੀ; ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸੇ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ; ਆਨੰਦ ਨਿਵਾਸੇ॥੧॥ ਰਾਮ ਜਨਾ ਕਉ; ਰਾਮ ਭਰੋਸਾ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਸਭੁ ਮਿਟਿਓ ਅੰਦੇਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਰੱਾਤੀ- ਸਾਧਸੰਗਿ; ਕਛੁ ਭਉ ਨ ਭਰਾਤੀ॥ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ; ਗਾਈਅਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥੨॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਬੰਧਨ ਛੋਟ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਕੀ; ਦੀਨੀ ਓਟ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਮਨਿ ਭਈ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ; ਪੀਵਹਿ ਜਨ ਨੀਤਿ॥੪॥੭੩॥ ੧੪੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਚਰਣੀ; ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ; ਤਾ ਕਾ ਭਾਗਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਧਨ ਕੋ; ਵਾਪਾਰੀ ਪੂਰਾ॥ ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਜੇ; ਸੋ ਜਨੁ ਸੂਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਜਾ ਕਉ ਭਏ; ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ॥ ਸੇ ਜਨ ਲਾਗੇ; ਗੁਰ ਕੀ ਪਾਈ॥੨॥ ਸੂਖ ਸਹਜ; ਸਾਂਤਿ ਆਨੰਦਾ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੇ; ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥੩॥ ਨਾਮ ਰਾਸਿ; ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਖਾਟੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਦਾ ਕਾਟੀ॥੪॥੭੪॥੧੪੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਸਭਿ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ॥ ਚਰਣਕਮਲ; ਮਨ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸ॥੧॥ ਉੱਚਰਹੁ ਲੱਖ- ਉਚਰਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਲਖ ਬਾਰੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਰਸ; ਮਹਾ ਅਨੰਦਾ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੇ; ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਮਦ ਹੰਕਾਰ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ; ਮਦ ਖੋਏ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਕਿਲਬਿਖ ਸਭ ਧੋਏ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ; ਸਾਧ ਰਵਾਲਾ॥੪॥੭੫॥੧੪੪॥

ਅੰਗ ੧੯੫:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸ ਕਾ ਦੀਆ; ਪੈਨੈ ਖਾਇ॥ ਮਾਇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ- ਤਿਸੁ ਸਿਉ; ਆਲਸੁ ਕਿਉ ਬਨੈ. ਮਾਇ॥੧॥ ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਆਨ ਕੰਮਿ ਲਾਗਹਿ॥ ਕਉਡੀ ਬਦਲੇ; ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਆਗਿ; ਲਾਗਤ ਅਨ ਲੋਭਾ॥ ਕਤ ਪੋਲਾ- ਦਾਸਿ ਸਲਾਮੁ ਕਰਤ; ਕਤ ਸੋਭਾ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ; ਖਾਵਹਿ ਖਾਨ ਪਾਨ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਏ;

ਤਿਸਹਿ. ਨ ਜਾਨਹਿ ਸੁਆਨ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਹਮ ਲੂਣਹਰਾਮੀ॥ ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੪॥੭੬॥੧੪੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਨ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਧਿਆਨੁ॥ਮੱਜਨ- ਸਗਲ ਤੀਰਥ; ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਦਿਨੁ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੀ; ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ; ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਬਸਾਈ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ; ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਈ॥੨॥ ਜੀਵਨ ਮਰਣੁ; ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਨੁ॥ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਵਸੈ ਭਗਵਾਨੁ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ॥ ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ; ਸਾਧੂ ਧੂਰੇ॥੪॥੭੭॥੧੪੬॥ ਖਾਂਦਾ ਪੈਨ੍ਹਦਾ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਖਾਦਾ ਪੈਨਦਾ; ਮੂਕਰਿ ਪਾਇ॥ ਤਿਸਨੋ ਜੋਹਹਿ; ਦੂਤ ਧਰਮਰਾਇ॥੧॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਬੇਮੁਖੁ; ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੀਨਾ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ; ਭਰਮਹਿ ਬਹੁ ਜੂਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤ ਕੀ; ਐਸੀ ਹੈ ਰੀਤਿ॥ ਬਿਪਰੀਤਿ ਉਲਟੀ ਰੀਤੀ- ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ; ਸਗਲ ਬਿਪਰੀਤਿ॥੨॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ; ਜਿਨਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਾਰਿਆ॥ ਸੋਈ ਠਾਕੁਰੁ; ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿਆ॥੩॥ ਬਧੇ ਪੋਲਾ। ਕੱਗਰ- ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ; ਲਿਖੇ ਬਹੁ ਕਾਗਰ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਪਾਪਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਜੂਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਧਰੁ ਬਚਾਉ ਜੀ- ਨਾਨਕ. ਉਧਰੁ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੁਖਸਾਗਰ॥੪॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ; ਤਰੈ ਹਰਿ ਨਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੭੮॥੧੪੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਨੇ ਲੋਭ ਕਉ; ਕੀਨੋ ਮੀਤੁ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ; ਮੁਕਤਿ ਪਦੁ ਦੀਤੁ॥੧॥ ਐਸਾ ਮੀਤੁ; ਕਰਹੁ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਜਾ ਤੇ ਬਿਰਥਾ; ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਪੁਨੈ ਸੁਆਇ; ਰਿਦੈ ਲੈ ਧਾਰਿਆ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਰੋਗ; ਸਗਲ ਬਿਦਾਰਿਆ॥੨॥ ਗੀੱਧੀ ਕਸਕੇ- ਰਸਨਾ ਗੀਧੀ; ਬੋਲਤ ਰਾਮ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਏ; ਸਗਲੇ ਕਾਮ॥੩॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ; ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਾ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ; ਗੋਬਿੰਦੁ ਹਮਾਰਾ॥੪॥੭੯॥੧੪੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਹਿਰੇ; ਖਿਨ ਮਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੁਨਾਹਿ॥੧॥ ਪੀਵਤ ਰਾਮ ਰਸੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਜਾਸੁ॥ ਮਿਟੀ ਖੁਧਿ ਪੋਲੇ- ਜਪਿ ਹਰਿ ਚਰਣ; ਮਿਟੀ ਖੁਧਿ ਤਾਸੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਧਾਨ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਵਸਹਿ ਭਗਵਾਨ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੯੬:- ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ; ਸਭਿ ਛਾਰੁ॥ ਕਰਣੈਹਾਰੁ; ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਧਾਰੁ॥੩॥ ਤਜਿ ਸਭਿ ਭਰਮ; ਭਜਿਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਅੱਟਲ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਅਟਲ ਇਹੁ ਧਰਮੁ॥੪॥੮੦॥੧੪੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਸੋਈ॥ ਤਿਤੁ ਬਲਿ; ਰੋਗੁ. ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਈ॥੧॥ ਰਾਮ ਰਮਣ; ਤਰਣ ਭੈ ਸਾਗਰ॥ਕੱਗਰ - ਸਰਣਿ ਸੂਰ; ਫਾਰੇ ਜਮ ਕਾਗਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ; ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਇਹ ਆਸਰ; ਪੂਰਨ ਭਏ ਕਾਮ॥੨॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ; ਪੂਰੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ; ਹਰਿ ਭਏ ਸਹਾਈ॥੩॥ ਮਾਨ ਮੋਹ ਖੋਏ; ਗੁਰਿ. ਭਰਮ॥ ਪੇਖੁ ਨਾਨਕ; ਪਸਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥੪॥੮੧॥੧੫੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਖੈ ਰਾਜ ਤੇ; ਅੰਧੁਲਾ ਭਾਰੀ॥ ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੀ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਤੁਹੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਮਾਇਆ ਮਗਨੁ; ਨਰਕਿ ਲੈ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿੱਰਸਤ- ਰੋਗ ਗਿਰਸਤ; ਚਿਤਾਰੇ ਨਾਉ॥ ਮੱਤੇ- ਬਿਖੁ ਮਾਤੇ ਕਾ; ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ॥੨॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ; ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਆਨ

ਸੁਖਾ; ਨਹੀ ਆਵਹਿ ਚੀਤਿ॥੩॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਿਮਰਉ; ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ॥ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ੪॥੯੨॥੧੫੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਸੰਗੀ ਬਟਵਾਰੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਲਏ ਨਿਵਾਰੇ॥ ੧॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਰਮਹੁ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ; ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਹਾ ਤਪਤਿ; ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ॥ ਪ੍ਰਭ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣਹਾਰ॥੨॥ ਅਨਿਕ ਬੰਧਨ; ਤੋਰੇ ਨਹੀ ਜਾਹਿ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ; ਮੁਕਤਿ ਫਲ ਪਾਹਿ॥੩॥ ਉਕਤਿ ਪੋਲਾ- ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ; ਇਸ ਤੇ ਕਛੂ ਨਾਹਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਹਿ॥ ੪॥੯੩॥੧੫੨॥ਥਾੱਤੀ - ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ਥਾਤੀ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ॥ ਬਿਚਰੁ ਸੰਸਾਰ; ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ॥ ੧॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਦੇਹਿ; ਤ ਪਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ; ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਚੜ੍ਹਿ। ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਭਵ ਸਾਗਰੁ; ਚੜਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ॥੨॥ ਸਾਧੂਸੰਗੁ; ਕਰਹੁ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਸਦਾ ਕਲਿਆਣ; ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਹੋਇ॥੩॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਭਜੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ; ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥ ੪॥੯੪॥੧੫੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਮੀਤ॥ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸੇ; ਗਾਏ ਗੁਣ ਨੀਤ॥੧॥ ਪਹ-ਰੂਆ-ਊਠਤ ਸੋਵਤ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਪਹਰੂਆ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ; ਜਮ ਨਹੀ ਡਰੂਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੯੭:- ਚਰਣਕਮਲ ਪ੍ਰਭ; ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਗਲ ਦੂਖ ਕਾ; ਹੋਇਆ ਨਾਸੁ॥੨॥ ਆਸਾ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ; ਧਨੁ ਏਕ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹ ਕੀ; ਮਨ ਮਹਿ ਟੇਕ॥੩॥ ਮਹਾ ਗਰੀਬ; ਜਨ ਸਾਧ ਅਨਾਥ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ; ਦੇ ਹਾਥ॥੪॥੯੫॥੧੫੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ਮੱਜਨੁ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ; ਮਜਨੁ ਕਰਿ ਸੂਚੇ॥ ਕੋਟਿ ਗ੍ਰਹਣ; ਪੁੰਨ ਫਲ ਮੂਚੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ; ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਬਸੇ॥ਨੱਸੇ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਵਿਖ ਨਸੇ॥੧॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਕੀਰਤਨ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਇਆ॥੨॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ; ਗੋਵਿੰਦ ਅਧਾਰੁ॥ ਤਾ ਤੇ ਛੁਟਿਓ; ਬਿਖੁ ਸੰਸਾਰੁ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ; ਕੀਨੋ ਅਪਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਜਾਪੁ ਜਪੇ; ਹਰਿ ਜਪਨਾ॥੪॥੯੬॥੧੫੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਉ ਸਰਣਾਈ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਜਾਤੇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਚਰਣ ਹਰਿ ਰਾਤੇ॥੧॥ ਭੈ ਭੰਜਨ ਪ੍ਰਭ; ਮਨਿ ਨ ਬਸਾਹੀ॥ ਡਰਪਤ ਡਰਪਤ; ਜਨਮ ਬਹੁਤੁ ਜਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ; ਤਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੨॥ ਜਰਾ ਬੁਢੇਪਾ- ਜਨਮੁ ਜਰਾ ਮਿਰਤੁ; ਜਿਸੁ ਵਾਸਿ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਸੋ ਸਮਰਥੁ; ਸਿਮਰਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ॥੩॥ ਮੀਤੁ ਸਾਜਨੁ ਸਖਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਕਾ; ਨਾਨਕ ਟੇਕ॥੪॥੯੭॥੧੫੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਾਹਰਿ ਰਾਖਿਓ; ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ॥ ਘਰਿ ਆਏ; ਗੋਵਿੰਦੁ ਲੈ ਨਾਲਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ; ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ

ਹਿਰਿਆ॥੨॥ ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ; ਨਾਮਿ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ; ਨਿਰਮਲ ਮੰਤੁ॥੩॥ ਚਰਣਕਮਲ; ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਜਾਪੁ॥ ਨਾਨਕੁ; ਪੇਖਿ ਜੀਵੈ ਪਰਤਾਪੁ॥੪॥੮੮॥੧੫੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧੰਨੁ ਇਹੁ ਥਾਨੁ; ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਕੁਸਲ ਖੇਮ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬਸਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਪਤਿ ਤਹਾ; ਜਹਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਨਾਹੀ॥ ਕੋਟਿ ਅਨੰਦ; ਜਹ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਹੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਿਐ; ਦੁਖ ਰੋਗ ਘਨੇਰੇ॥ਲੱਗੈ- ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ; ਜਮੁ. ਲਗੈ ਨ ਨੇਰੈ॥੨॥ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ; ਨਿਹਚਲ ਥਾਨੁ॥ ਜਹ ਜਪੀਐ; ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ॥੩॥ ਜਹ ਜਾਈਐ; ਤਹ ਨਾਲਿ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਮਿਲਿਆ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੪॥੮੯॥੧੫੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਗੋਵਿੰਦੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਣ-ਪੜ੍ਹਿਆ- ਪੜਿਆ ਅਣਪੜਿਆ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਸਿਮਰਿ ਗੋਪਾਲ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਝੂਠਾ ਧਨੁ ਮਾਲੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੯੮:- ਰੂਪਵੰਤੁ; ਸੋ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ॥ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਮਾਨਿਆ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ॥੨॥ਜੱਗ- ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਅਪਣਾ ਸੁਆਮੀ ਜਾਣੁ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗ॥ ਹਰਿ ਚਰਣੀ; ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥੪॥੯੦॥੧੫੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਿਉ; ਸਾਕਤ ਨਹੀ ਸੰਗੁ॥ ਬਿ-ਖਈ ਪੋਲਾ- ਓਹੁ ਬਿਖਈ; ਓਸੁ. ਰਾਮ ਕੋ ਰੰਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਅਸਵਾਰ; ਜੈਸੇ ਤੁਰੀ ਸੀਗਾਰੀ॥ ਕਾ-ਪੁਰਖੁ ਹੀਜੜਾ, ਸ਼ਰਧਾ ਹੀਨ। ਪੁਚਾਰੈ ਮੁਖ ਨਾਲ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ- ਜਿਉ ਕਾਪੁਰਖੁ; ਪੁਚਾਰੈ ਨਾਰੀ॥੧॥ ਬੈਲ ਕਉ; ਨੇਤ੍ਰਾ ਪਾਇ ਦੁਹਾਵੈ॥ ਚਰਿ੍- ਗਊ ਚਰਿ; ਸਿੰਘ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਗਾਡਰ ਭੇਡ, ਭੇਡ ਵਾਂਗ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ। ਪੂੱਜੀ ਕਸਕੇ - ਗਾਡਰ ਲੇ; ਕਾਮਧੇਨੁ ਕਰਿ ਪੂਜੀ॥ ਸਉੱਦੇ ਕਸਕੇ -ਸਉਦੇ ਕਉ ਧਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਪੂੰਜੀ॥੩॥ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਚੀਤ॥ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਸਾ ਮੀਤ॥੪॥੯੧॥੧੬੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾ ਮਤਿ ਨਿਰਮਲ; ਕਹੀਅਤ ਧੀਰ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ; ਪੀਵਤ ਬੀਰ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ; ਹਿਰਦੈ ਕਰਿ ਓਟ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ; ਹੋਵਤ ਛੋਟ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਜਿਤੁ. ਉਪਜੈ ਨ ਪਾਪੁ॥ ਰਾਮ ਰੰਗਿ; ਨਿਰਮਲ ਪਰਤਾਪੁ॥੨॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮਿਟਿ ਜਾਤ ਬਿਕਾਰ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ; ਏਹੋ ਉਪਕਾਰ॥੩॥ ਰਾੱਤੇ ਕਸਕੇ- ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਰਾਤੇ ਗੋਪਾਲ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਚੈ; ਸਾਧ ਰਵਾਲ॥੪॥੯੨॥੧੬੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਗੋਵਿੰਦ ਸਿਉ ਲਾਗੀ॥ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਪੂਰਨ ਵਡਭਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਰਤਾ ਪੇਖਿ; ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਨਾਰੀ॥ ਤਿਉ. ਹਰਿ ਜਨੁ ਜੀਵੈ; ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੀ॥੧॥ ਪੂਤ ਪੇਖਿ; ਜਿਉ ਜੀਵਤ ਮਾਤਾ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਜਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ॥੨॥ ਅਨ-ਦੁ ਪੋਲਾ- ਲੋਭੀ ਅਨਦੁ ਕਰੈ; ਪੇਖਿ ਧਨਾ॥ ਜਨ. ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ; ਲਾਗੋ ਮਨਾ॥੩॥ ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਦਾਤਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ॥੪॥੯੩॥੧੬੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੀੱਧੇ- ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ; ਜੋ ਜਨ ਗੀਧੇ॥ ਬੀੱਧੇ- ਚਰਨਕਮਲ; ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਬੀਧੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਨ ਰਸਾ; ਦੀਸਹਿ ਸਭਿ ਛਾਰੁ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਨਿਹਫਲ ਸੰਸਾਰ ॥੧॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ; ਕਾਢੇ ਆਪਿ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ; ਅਚਰਜ ਪਰਤਾਪ॥੨॥ ਤ੍ਰਿ ਣਿ, ਤ੍ਰਿ ਭਵਣਿ- ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ;

ਪੂਰਨ ਗੋਪਾਲ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ; ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਦਇਆਲ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸਾ ਕਥਨੀ ਸਾਰੁ॥ ਮਾਨਿ ਲੇਤੁ; ਜਿਸੁ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ॥੪॥੯੪॥੧੬੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨ੍ਾਵਣੁ- ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਨਾਵਣੁ; ਰਾਮ ਸਰਿ ਕੀਜੈ॥ ਝੋਲਿ ਮਹਾ ਰਸੁ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਦਕੁ ਪੌਲਾ- ਨਿਰਮਲ ਉਦਕੁ; ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ॥ਮੱਜਨੁ- ਮਜਨੁ ਕਰਤ; ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੯੯:- ਸੰਤਸੰਗਿ; ਤਹ ਗੋਸਟਿ ਹੋਇ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਵਿਖ ਖੋਇ॥੨॥ ਸਿਮਰਹਿ ਸਾਧ; ਕਰਹਿ ਆਨੰਦੁ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿਆ; ਪਰਮਾਨੰਦੁ॥੩॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਧਾਨ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤਿਸਹਿ ਕੁਰਬਾਨ॥੪॥੯੫॥੧੬੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰਿ; ਜਿਤੁ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ; ਏਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕੋ ਸਿਮਰਿ; ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ; ਜਪਿ ਕੇਵਲ ਨਾਉ॥੧॥ ਪੂਜਾ ਪੌਲਾ- ਕਰਮ ਧਰਮ; ਨੇਮ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨੁ; ਜਾਨੁ ਨ ਦੂਜਾ॥੨॥ ਤਾ ਕੀ; ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਘਾਲ॥ ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲਿ॥੩॥ ਸੋ ਬੈਸਨੋ; ਹੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਨਿ ਤਜੇ ਬਿਕਾਰ॥੪॥੯੬॥੧੬੫ ॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਵਤ ਛਾਡਿ ਜਾਹਿ; ਦੇਵਾਨੇ॥ ਮੁਇਆ; ਉਨ ਤੇ. ਕੋ ਵਰਸਾਂਨੇ॥੧॥ ਸਿਮਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ॥ ਕਾਹੂ ਕਾਜ; ਨ ਆਵਤ ਬਿਖਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ; ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਖਾਈ ॥ ਤਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਕਬਹੂੰ ਨ ਜਾਈ॥੨॥ਦਾਰਨ ਭਿਆਨਕ।ਸੰਸਾਰ ਤਰਨਾ ਦੁੱਤ-ਰ ਕਠਨ- ਦਾਰਨ ਦੁਖ; ਦੁਤਰ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ; ਦੁਇ ਕੁਲ ਸਾਧਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਨਾਨਕ ਆਰਾਧਿ॥੪॥੯੭॥੧੬੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਾੜ੍ਹੀ- ਗਰੀਬਾ ਉਪਰਿ; ਜਿ ਖਿੰਜੈ ਦਾੜੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਸਾ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਸਾੜੀ॥੧॥ ਪੂਰਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇ; ਕਰਤਾਰੁ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਰਾਖਨਹਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ; ਪ੍ਰਗਟਿ ਪਰਤਾਪੁ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਮੁਆ; ਉਪਜਿ ਵਡ ਤਾਪੁ॥੨॥ ਤਿਨਿ ਮਾਰਿਆ; ਜਿ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ; ਮੰਦੀ ਸੋਇ॥੩॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ; ਰਾਖੈ ਕੰਠਿ ਲਾਇ॥ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੪॥੯੮॥੧੬੭॥ ੫੦ ਦਸਤਖ਼ਤ ਕਰਾ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ, ਜੱਜ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਮਹ-ਜਰੁ ਮੇਹਜਰਨਾਮਾ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਹਜਰੁ; ਝੂਠਾ ਕੀਤੋਨੁ ਆਪਿ॥ ਪਾਪੀ ਕਉ; ਲਾਗਾ ਸੰਤਾਪੁ॥੧॥ ਜਿਸਹਿ ਸਹਾਈ; ਗੋਬਿਦੁ ਮੇਰਾ॥ ਤਿਸੁ ਕਉ; ਜਮੁ. ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ; ਬੋਲੈ ਕੂੜੁ॥ ਸਿਰੁ ਹਾਥ ਪਛੋੜੈ; ਅੰਧਾ ਮੂੜੁ॥੨॥ ਰੋਗ ਬਿਆਪੇ; ਕਰਦੇ ਪਾਪ॥ ਅਦਲੀ ਨਿਆਂਕਾਰ- ਅਦਲੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ॥੩॥ ਅਪਨ ਕਮਾਇਐ; ਆਪੇ ਬਾਧੇ॥ ਦਰਬੁ ਗਇਆ; ਸਭੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸਾਥੈ॥੪॥ ਨਾਨਕ; ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਰਾਖੀ ਪੈਜ; ਮੇਰੈ ਕਰਤਾਰਿ॥੫॥੯੯॥੧੬੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ; ਮਨ ਮੀਠ ਖਟਾਨੀ॥ ਪੂਰਬਿ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ; ਧੁਰਿ ਪ੍ਰਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੨੦੦:- ਬਿਧਾਈ ਬੰਧਿਆਈ- ਅਹੰਬੁਧਿ; ਮਨ ਪੂਰਿ ਥਿਧਾਈ॥ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ਕਰਿ; ਸੁਧ ਮੰਜਾਈ॥੧॥ ਅਨਿਕ ਜਲਾ; ਜੇ ਧੋਵੈ ਦੇਹੀ॥ਉੱਤਰੈ, ਸੁੱਧੁ – ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ; ਸੁਧੁ ਨ ਤੇਹੀ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਓ; ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਕਾਟਿਆ ਭਉ ਕਾਲ॥੩॥ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ; ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੪॥੧੦੦॥੧੬੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਵਨਪਦਵੀ; ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ॥ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ; ਆਤਮ ਪਰਗਾਸੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ; ਸੁਨਿ ਮਨ ਕਾਨੀ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਪਰਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਧਿਆਈਐ ਗੋਪਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ; ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲੁ॥੨॥੧੦੧॥੧੭੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਂਤਿ ਭਈ; ਗੁਰ ਗੋਬਿਦਿ ਪਾਈ॥ ਤਾਪ ਪਾਪ ਬਿਨਸੇ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਨਿਤ ਰਸਨ ਬਖਾਨ॥ ਬਿਨਸੇ ਰੋਗ; ਭਏ ਕਲਿਆਨ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣ ਅਗਮ ਬੀਚਾਰ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਮਿ; ਹੈ ਨਿਸਤਾਰ॥੨॥ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ; ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਨੀਤ॥ ਗਈ ਬਿਆਧਿ; ਉਬਰੇ ਜਨ ਮੀਤ॥੩॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਧਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥੪॥੧੦੨॥ ੧੭੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਕੀਆ; ਗੁਰਦੇਵ॥ ਭਰਮ ਗਏ; ਪੂਰਨ ਭਈ ਸੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੀਤਲਾ ਤੇ; ਰਖਿਆ ਬਿਹਾਰੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੧॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ; ਜਪੈ ਸੋ ਜੀਵੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ॥੨॥੧੦੩॥੧੭੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧਨੁ ਓਹੁ ਮਸਤਕੁ; ਧਨੁ ਤੇਰੇ ਨੇਤ॥ ਧਨੁ ਓਇ ਭਗਤ; ਜਿਨ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਹੇਤ॥੧॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਸੁਖੁ ਲਹੀਐ॥ ਰਸਨਾ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਸੁ ਕਹੀਐ॥ ੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਨ ਊਪਰਿ; ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ; ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਨਿਰਬਾਣੁ॥੨॥੧੦੪॥੧੭੩॥ ਮਸ-ਲਤਿ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂੰਹੈ ਮਸਲਤਿ; ਤੂੰਹੈ ਨਾਲਿ॥ ਤੂੰਹੈ ਰਾਖਹਿ; ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ॥੧॥ ਐਸਾ ਰਾਮੁ; ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਹਾਈ॥ ਰੱਖੈ- ਦਾਸ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੈ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵੱਸਿ- ਆਗੈ ਆਪਿ; ਇਹੁ ਥਾਨੁ ਵਸਿ ਜਾ ਕੈ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਮਨੁ ਹਰਿ ਕਉ ਜਾਪੈ॥੨॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ; ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਜਾ ਕਉ; ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਫੁਰਮਾਨੁ ॥੩॥ ਆਪੇ ਦਾਤਾ; ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੪॥੧੦੫॥੧੭੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭ-ਇਆ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਭਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॥ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ; ਸਦਾ ਗੁਪਾਲੁ॥੧॥ ਰਾਮੁ ਰਵਤ;

ਅੰਗ ੨੦੧:- ਸਦ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਮ-ਇਆ- ਮਇਆ ਕਰੀ; ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਭਾਗ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਅਸਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ॥੨॥੧੦੬॥ ਖ੍ਹੋਲਿ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧੋਤੀ ਖੋਲਿ; ਵਿਛਾਏ ਹੇਠਿ ॥ ਗਰਧਪ ਵਾਂਗੂ; ਲਾਹੇ ਪੇਟਿ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਕਰਤੂਤੀ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲ- ਪੂਜਾ ਤਿਲਕ; ਕਰਤ ਇਸਨਾਂਨਾ॥ ਛੁਰੀ ਕਾਢਿ; ਲੇਵੈ ਹਥਿ ਦਾਨਾ॥੨॥ਪੜ੍ਹੈ- ਬੇਦੁ ਪੜੈ; ਮੁਖਿ

ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ॥ ਕੁਹ-ਤ ਪੋਲਾ - ਜੀਆਂ ਕੁਹਤ; ਨ ਸੰਗੈ ਪਰਾਣੀ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ॥ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੈ॥੪॥੧੦੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬੈਸਹੁ; ਹਰਿ ਜਨ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਮਰੇ; ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਸਟ ਦੂਤ; ਪਰਮੇਸਰਿ ਮਾਰੇ॥ ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ; ਰਖੀ ਕਰਤਾਰੇ॥੧॥ਵੱਸਿ- ਬਾਦਿਸਾਹ ਸਾਹ ਸਭ; ਵਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ; ਮਹਾ ਰਸ ਪੀਨੇ॥੨॥ ਭਜ-ਹੁ- ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ; ਭਜਹੁ ਭਗਵਾਨ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ॥੩॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ; ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਨਾਨਕ. ਓਟ ਪਕਰੀ; ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ॥੪॥੧੦੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਭਾਹਿ. ਨ ਜਲੈ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਮਾਇਆ ਨਹੀ ਛਲੈ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਨਹੀ ਡੂਬੈ ਜਲਾ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਸੁਫਲ ਫਲਾ॥੧॥ਨਾ-ਇ- ਸਭ ਭੈ ਮਿਟਹਿ; ਤੁਮਾਰੈ ਨਾਇ॥ ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਮਿਟੈ ਸਭ ਚਿੰਤਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਸੋ ਰਚੈ; ਜਿਸੁ ਸਾਧ ਕਾ ਮੰਤਾ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਜਮ ਕੀ ਨਹੀ ਤ੍ਰਾਸ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਪੂਰਨ ਆਸ॥੨॥ ਲੱਗੈ- ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ॥ ਵਸੈ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਸਹਜ ਘਰਿ ਵਸੈ॥ ਨੱਸੈ- ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਨਸੈ॥੩॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਬਿਸਰਤ ਨਾਹੀ॥੪॥੧੦੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਦਮੁ ਕਰਤ; ਸੀਤਲ ਮਨ ਭਏ॥ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ; ਸਗਲ ਦੁਖ ਗਏ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਮਨਿ ਭਏ ਅਨੰਦ॥ ਰਸਿ ਗਾਏ; ਗੁਨ ਪਰਮਾਨੰਦ॥੧॥ ਖੇਮ ਭਇਆ; ਕੁਸਲ ਘਰਿ ਆਏ॥ ਭੇਟਤ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਗਈ ਬਲਾਏ॥ਰਹਾਉ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ; ਪੇਖਤ ਹੀ ਦਰਸ॥ ਧਨਿ ਮਸਤਕ; ਚਰਨਕਮਲ ਹੀ ਪਰਸ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਟਹਲ; ਸਫਲ ਇਹ ਕਾਂਇਆ॥

ਅੰਗ ੨੦੨:- ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਜਨ ਕੀ; ਕੀਨੀ ਆਪਿ ਸਹਾਇ॥ ਲੱਗਿ- ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਲਗਿ ਦਾਸਹ ਪਾਇ॥ ਆਪੁ ਗਇਆ; ਤਾ ਆਪਹਿ ਭਏ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਕੀ; ਸਰਨੀ ਪਏ॥੩॥ ਜੋ ਚਾਹਤ; ਸੋਈ ਜਬ ਪਾਇਆ॥ ਤਬ ਢੂੰਢਨ; ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇਆ॥ ਅਸਥਿਰ ਭਏ; ਬਸੇ ਸੁਖ ਆਸਨ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਬਾਸਨ॥੪॥੧੧੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੱਜਨ- ਕੋਟਿ ਮਜਨ; ਕੀਨੋ ਇਸਨਾਨ॥ ਲਾਖ ਅਰਬ ਖਰਬ; ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ॥ ਜਾ ਮਨਿ ਵਸਿਓ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਸਗਲ ਪਵਿਤ; ਗੁਨ ਗਾਇ ਗੁਪਾਲ॥ ਪਾਪ ਮਿਟਹਿ; ਸਾਧੂ ਸਰਨਿ ਦਇਆਲ॥ਰਹਾਉ॥ ਉਰਧ ਉਲਟੇ ਲਮਕ ਕੇ।ਤਪ ਪੋਲਾ। ਸੱਧੇ- ਬਹੁਤੁ ਉਰਧ ਤਪ; ਸਾਧਨ ਸਾਧੇ॥ ਲੱਧੇ- ਅਨਿਕ ਲਾਭ; ਮਨੋਰਥ ਲਾਧੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਰਸਨ ਆਰਾਧੇ॥੨॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ; ਬੇਦ ਬਖਾਨੇ॥ਸਿੱਧ- ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਸਿਧ; ਸੁਖ ਜਾਨੇ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਮਨ ਮਾਨੇ॥੩॥ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ; ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ

ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥੪॥੧੧੧॥ ਗਉੜੀ ਮਃ ੫॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਗੁਰ; ਰਿਦੈ ਬਸਾਇਆ॥੧॥ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੂਰਾ॥ ਤਿਸਹਿ ਅਰਾਧਿ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਪਉ; ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਨਾਮ॥ ਸਿੱਧਿ- ਤਾ ਤੇ; ਸਿਧਿ ਭਏ ਸਗਲ ਕਾਂਮ॥੨॥ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿ; ਸੀਤਲ ਮਨ ਭਏ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਕਹਾ ਭੈ ਭਾਈ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਆਪਿ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥੪॥੧੧੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਆਪਿ ਸਹਾਈ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ; ਬਾਪ ਜੈਸੇ ਮਾਈ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ; ਉਬਰੈ ਸਭ ਕੋਇ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਪੂਰਨ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਬ ਮਨਿ ਬਸਿਆ; ਕਰਨੈਹਾਰਾ॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ; ਆਤਮ ਸੁਖ ਸਾਰਾ॥੨॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪਨੇ ਜਨ ਰਾਖੇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਬਿਖ ਲਾਥੇ॥੩॥ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਸਦਾ ਸਰਨਾਈ॥੪॥੧੧੩॥

ਦੁ-ਪਦੇ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਮ ਕੋ ਬਲੁ ਪੂਰਨ; ਭਾਈ॥ ਬ੍ਰਿਥਾ ਪੀੜਾ- ਤਾ ਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ; ਨ ਬਿਆਪੈ ਕਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਜੋ ਚਿਤਵੈ; ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਮਾਈ॥ ਸੋ ਸੋ ਕਰਤਾ; ਆਪਿ ਕਰਾਈ॥੧॥ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭਿ; ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਣ; ਨਿਰਭਉ ਗਾਈ॥੨॥੧੧੪॥

ਅੰਗ ੨੦੩:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੁਜ ਪੋਲਾ- ਭੁਜ ਬਲ ਬੀਰ. ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖਸਾਗਰ॥ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਹਣ ਅਥਵਾ ਔਗੁਣਾਂ ਰੂਪ ਗਰਤ ਟੋਆ। ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਅੰ-ਗੁਰੀਆ ਉਂਗਲੀ- ਗਰਤ ਪਰਤ. ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਅੰਗੁਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਮਝ- ਸ੍ਰਵਨਿ. ਨ ਸੁਰਤਿ. ਨੈਨ. ਸੁੰਦਰ ਨਹੀ॥ ਆਰਤ ਦੁਆਰਿ, ਰਟਤ ਪਿੰਗੁਰੀਆ॥੧॥ ਮਹ-ਤਰੀਆ ਮਾਤਾ। ਕਰੁਣਾ-ਮੈ- ਦੀਨਾ ਨਾਥ. ਅਨਾਥ ਕਰੁਣਾਮੈ; ਸਾਜਨ ਮੀਤ. ਪਿਤਾ ਮਹਤਰੀਆ॥ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਰਿ ਉ-ਤਰੀਆ ਉਤਾਰਨਾ ਕਰੋ ਜੀ- ਚਰਨਕਵਲ. ਹਿਰਦੈ ਗਹਿ ਨਾਨਕ; ਭੈ ਸਾਗਰ. ਸੰਤ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਆ॥੨॥੨॥੧੧੫॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੫ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦ-ਯ ਪ੍ਰੇਰਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ।ਦ-ਯ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯ ਮੁਕਤਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲੋ, ਦੱਜ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ- ਦਯ ਗੁਸਾਈ ਮੀਤੁਲਾ; ਤੂੰ ਸੰਗਿ ਹਮਾਰੈ ਬਾਸੁ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਘਰੀ ਨ ਜੀਵਨਾ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਰਹਣਾ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖਦਾਤਿਆ; ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜੀ॥੧॥ ਅਲੰਬਨੁ ਆਸਰਾ। ਉ-ਧਰੁ- ਹਸਤ ਅਲੰਬਨੁ. ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਗਰਤਹੁ. ਉਧਰੁ ਗੋਪਾਲ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ. ਮਤਿ ਥੋਰੀਆ; ਤੂੰ ਸਦ ਹੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ॥੨॥ ਬਿਧੀ ਪੋਲਾ- ਕਿਆ ਸੁਖ ਤੇਰੇ ਸੰਮਲਾ; ਕਵਨ ਬਿਧੀ ਬੀਚਾਰ॥ ਸਰਣਿ ਸਮਾਈ ਦਾਸ ਹਿਤ; ਊਚੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥੩॥ ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਸਿਧਿ; ਨਾਮ ਮਹਾ ਰਸ ਮਾਹਿ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਕੇਸਵਾ; ਸੇ ਜਨ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹਿ॥੪॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪੋ; ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ॥ ਭਜੈ ਪੋਲਾ- ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕੁ ਭਜੈ; ਬਿਖੁ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥੫॥੧॥੧੧੬॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਰਹੋਏ ਕੇ ਛੰਤ ਕੇ ਘਰਿ, ਮਃ ੫; ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹੈ ਕੋਈ; ਰਾਮ ਪਿਆਰੋ ਗਾਵੈ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ; ਸੂਖ ਸਚੁ ਪਾਵੈ॥ਰਹਾਉ॥ ਬਨੁ ਬਨੁ; ਖੋਜਤ ਫਿਰਤ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੂ; ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ॥੧॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿਕ ਚਾਹੈ ॥ ਸਿੱਧ- ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਸਿਧ; ਹਰਿ ਆਹੈ॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਸੋ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹੈ॥੨॥ ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਿ; ਜਿਨ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹੀ॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਹਰਿ ਸੰਤ ਮਿਲਾਹੀ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤਿਹ; ਮੂਲੇ ਨਾਹੀ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮਿਲੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ॥ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਊਚ ਅਪਾਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗਤੁ; ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ॥੪॥੧॥੧੧੭॥

ਅੰਗ ੨੦੪:- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪ੍ਰਾਨ-ਪਤਿ- ਕਵਨ ਗੁਨ; ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਮਿਲਉ. ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੂਪ ਹੀਨ. ਬੁਧਿ ਬਲ ਹੀਨੀ; ਮੋਹਿ ਪਰਦੇਸਨਿ. ਦੂਰ ਤੇ ਆਈ॥੧॥ ਮੱਤੀ- ਨਾਹਿਨ ਦਰਬੁ. ਨ ਜੋਬਨ ਮਾਤੀ; ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਕੀ. ਕਰਹੁ ਸਮਾਈ॥੨॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ; ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਕਉ. ਹਉ ਫਿਰਤ ਤਿਸਾਈ॥੩॥ ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮੇਰੀ ਜਲਨਿ ਬੁਝਾਈ॥੪॥੧॥੧੧੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕਉ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਿ ਲਾਗੀ॥ ਪਾਇ ਲਗਉ. ਮੋਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ; ਕੋਊ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਬਡਭਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਅਰਪਉ. ਧਨੁ ਰਾਖਉ ਆਗੈ; ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ. ਮੋਹਿ ਸਗਲ ਤਿਆਗੀ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਫਿਰਉ ਤਿਸੁ ਪਿਛੈ ਵਿਰਾਗੀ॥੧॥ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਅੰਕੁਰ ਜਬ ਪ੍ਰਗਟੇ; ਭੇਟਿਓ ਪੁਰਖੁ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਮਿਟਿਓ ਅੰਧੇਰੁ. ਮਿਲਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਸੋਈ ਜਾਗੀ॥ ੨॥੨॥੧੧੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਕਸੁ ਰੇ ਪੰਖੀ; ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਪਾਂਖ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ. ਸਰਣਿ ਗਹੁ ਪੂਰਨ; ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਹੀਅਰੇ ਸੰਗਿ ਰਾਖੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੂਈ ਖੂਹੀ। ਤੀਖਿਅਣ- ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਕੂਈ. ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਸ ਪੰਕਜ; ਅਤਿ ਤੀਖ੍ਯਣ. ਮੋਹ ਕੀ ਫਾਸ॥ ਜੱਗ-ਤੁ–ਕਾਟਨਹਾਰ ਜਗਤ ਗੁਰ ਗੋਬਿਦ; ਚਰਨਕਮਲ ਤਾ ਕੇ ਕਰਹੁ ਨਿਵਾਸ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਸੁਨਹੁ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ. ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰੀ ਰਾਸਿ॥੨॥੩॥੧੨੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਪੇਖਨ ਕਉ; ਸਿਮਰਤ ਮਨੁ ਮੇਰਾ॥ ਆਸ ਪਿਆਸੀ. ਚਿਤਵਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨੀ; ਹੈ ਕੋਈ ਸੰਤੁ. ਮਿਲਾਵੈ ਨੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੇਵਾ ਕਰਉ. ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੀ; ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਤਿਸੁ ਕਰਉ ਨਿਹੋਰਾ॥ ਤੁਲਾ ਧਾਰਿ ਤੋਲੇ ਸੁਖ ਸਗਲੇ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਦਰਸ. ਸਭੋ ਹੀ ਥੋਰਾ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਏ ਗੁਨ ਸਾਗਰ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੋ ਜਾਤ ਬਹੋਰਾ॥ ਆਨਦ ਸੂਖ ਭੇਟਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ; ਜਨਮੁ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ ਸਫਲੁ ਸਵੇਰਾ॥੨॥੪॥੧੨੧॥ ਪੂਰਬੀ੧ ਹੇਠਾਂ ਬ੍ਰੀਕ ਏਕਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ, ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਪੂਰਬੀ੧ ਜਾਤੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਸਮ ਹੈ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ੧ ਮਹਲਾ ੫; ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ; ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ॥ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤੁ. ਸਹਜ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਮੋਹਿ ਮਾਰਗੁ ਦੇਇ ਬਤਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੨੦੫:- ਅ=ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ. ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ; ਵਿਚਿ ਪੜਦਾ ਹਉਮੈ ਪਾਈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੋ ਜਗੁ ਸੋਇਆ; ਇਹੁ ਭਰਮੁ. ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਜਾਈ॥੧॥ ਗ੍ਰਿਹਿ- ਏਕਾ ਸੰਗਤਿ. ਇਕਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸਤੇ; ਮਿਲਿ ਬਾਤ. ਨ ਕਰਤੇ ਭਾਈ॥ ਏਕ ਬਸਤੁ ਬਿਨੁ. ਪੰਚ ਦੁਹੇਲੇ; ਓਹ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਠਾਈ॥੨॥ ਅਹੰਕਾਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਨੂੰ, ਔਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਤਾਲਾ ਜਿੰਦ੍ਰਾ ਲਾ ਦਿਤਾ ਹੈ. ਅਕਾਲ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰੀਬੀ ਰੂਪੀ ਕੁੰਜੀ। ਸਉਪਾਈ ਸੌਂਪ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਤਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਜਿਸ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹੁ, ਤਿਨਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ; ਕੁੰਜੀ. ਗੁਰ ਸਉਪਾਈ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਰੇ. ਨਹੀ ਪਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥੩॥ ਜਿਨ ਕੇ ਬੰਧਨ. ਕਾਟੇ ਸਤਿਗੁਰ; ਤਿਨ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਪੰਚ ਜਨਾ ਮਿਲਿ. ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ. ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ॥੪॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ॥ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਾਠਾ; ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥੧੨੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੋ ਪਰਚਉ; ਪਾਇਓ॥ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਇਆਲ ਬੀਠੁਲੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਝਹਿ ਬਤਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ. ਤਤ ਤਤ ਤੁਮ ਹੀ; ਮੋਹਿ. ਇਹੁ ਬਿਸੁਆਸੁ ਹੋਇ ਆਇਓ॥ ਕੈ ਪਹਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ਬੇਨਤੀ; ਜਉ. ਸੁਨਤੋ ਹੈ ਰਘੁਰਾਇਓ॥੧॥ ਲਹਿਓ ਸਹਸਾ. ਬੰਧਨ, ਗੁਰਿ ਤੋਰੇ; ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ॥ ਹੋਣਾ ਸਾ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਸੀ; ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਕਹਾ ਦਿਖਾਇਓ॥੨॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਾ ਏਕੋ ਠਾਣਾ; ਗੁਰਿ. ਪਰਦਾ ਖੋਲਿ ਦਿਖਾਇਓ॥ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ=ਹਰਿ- ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ, ਇਕ ਠਾਈ; ਤਉ ਬਾਹਰਿ ਕੈਠੈ ਜਾਇਓ॥੩॥ ਏਕੈ ਕਨਿਕ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਸਾਜੀ; ਬਹੁ ਪਰਕਾਰ ਰਚਾਇਓ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਰਮੁ, ਗੁਰਿ ਖੋਈ ਹੈ; ਇਵ ਤਤੈ ਤਤੁ ਮਿਲਾਇਓ॥੪॥੨॥੧੨੩॥ ੜਾੜੇ ਹੇਠਾਂ ਬ੍ਰੀਕ ੨ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ, ਬ੍ਰੀਕ ੨ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਦੂਜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗਉੜੀ ਹੈ। ਗਉੜੀ੨ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਉਧ ਘਟੈ; ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਾਰੇ॥ ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ. ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ; ਸੰਤ ਟਹਲ ਕੀ ਬੇਲਾ॥ ਈਹਾ. ਖਾਟਿ ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ; ਆਗੈ ਬਸਨੁ ਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ਸਹਸੇ ਮਹਿ; ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ॥ ਅ=ਕਥ ਪੋਲਾ- ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ ਪੀਆਏ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਅਕਥ ਕਥਾ ਤਿਨਿ ਜਾਨੀ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਆਏ. ਸੋਈ ਵਿਹਾਝਹੁ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਨਹਿ ਬਸੇਰਾ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ॥੩॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ; ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ. ਇਹੀ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ; ਮੋਕਉ. ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ॥੪॥੩॥੧੨੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਖੁ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨੁ; ਸਭ ਗੁਨ ਤੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਚ ਬਿਖਾਦੀ. ਏਕੁ ਗਰੀਬਾ; ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨਹਾਰੇ॥ ਖੇਦੁ ਕਰਹਿ. ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤਾਵਹਿ; ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਤੁਹਾਰੇ॥੧॥

ਅੰਗ ੨੦੬:- ਭਾਂਤੀ- ਕਰਿ ਕਰਿ ਹਾਰਿਓ. ਅਨਿਕ ਬਹੁ ਭਾਤੀ; ਛੋਡਹਿ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹੀ॥ ਤੱਕੀ ਤੱਕਣਾ ਕੀਤੀ- ਏਕ ਬਾਤ ਸੁਨਿ. ਤਾਕੀ ਓਟਾ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟਿ ਜਾਹੀ॥੨॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਮੋਹਿ; ਤਿਨ ਤੇ. ਧੀਰਜੁ ਪਾਇਆ॥ ਸੰਤੀਂ- ਸੰਤੀ. ਮੰਤੁ ਦੀਓ ਮੋਹਿ ਨਿਰਭਉ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ॥੩॥ ਜੀਤਿ ਲਏ ਓਇ ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ; ਸਹਜ ਸੁਹੇਲੀ ਬਾਣੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਭਇਆ ਪਰਗਾਸਾ; ਪਾਇਆ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੪॥੪॥੧੨੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਓਹੁ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਇਆ॥ ਨਿਰਭਉ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਬਸਤੇ; ਇਹੁ ਡਰਨੁ. ਕਹਾ ਤੇ ਆਇਆ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਹ-ਲਿ ਸ੍ਰੀਰ- ਏਕ ਮਹਲਿ. ਤੂੰ ਹੋਹਿ ਅਫਾਰੋ; ਏਕ ਮਹਲਿ ਨਿਮਾਨੋ॥ ਏਕ ਮਹਲਿ. ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪੇ; ਏਕ ਮਹਲਿ ਗਰੀਬਾਨੋ॥੧॥ ਖਲੁ ਮੂਰਖ। ਬਕਤਾ ਖਲੁ ਪੋਲੇ- ਏਕ ਮਹਲਿ. ਤੂੰ ਪੰਡਿਤੁ ਬਕਤਾ; ਏਕ ਮਹਲਿ ਖਲੁ ਹੋਤਾ॥ ਏਕ ਮਹਲਿ. ਤੂੰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਗ੍ਰਾਹਜੁ; ਏਕ ਮਹਲਿ. ਕਛੂ ਨ ਲੇਤਾ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਪੁਤਰੀ ਪੂਤਲੀ। ਬੱਪੁਰੀ- ਕਾਠ ਕੀ ਪੁਤਰੀ. ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰੀ; ਖਿਲਾਵਨਹਾਰੋ ਜਾਨੈ॥ ਜੈਸਾ ਭੇਖੁ. ਕਰਾਵੈ ਬਾਜੀਗਰੁ; ਓਹੁ. ਤੈਸੋ ਹੀ ਸਾਜੁ ਆਨੈ॥੩॥ ਅਨਿਕ ਕੋਠਰੀ. ਬਹੁਤੁ ਭਾਤਿ ਕਰੀਆ; ਆਪਿ ਹੋਆ ਰਖਵਾਰਾ॥ ਮਹ-ਲਿ- ਜੈਸੇ ਮਹਲਿ ਰਾਖੈ. ਤੈਸੈ ਰਹਨਾ; ਕਿਆ ਇਹੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ॥੪॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ. ਸੋਈ ਜਾਨੈ; ਜਿਨਿ ਇਹ ਸਭ ਬਿਧਿ ਸਾਜੀ॥ ਕੱਜੀ ਕੰਮਾਂ ਦੀ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ; ਕੀਮਤਿ ਅਪੁਨੈ ਕਾਜੀ॥੫॥੫॥੧੨੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਛੋਡਿ ਛੋਡਿ ਰੇ; ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਰਸੂਆ॥ ਬਾਵਰ ਕਮਲੇ। ਗਾਵਰ ਬੇਸਮਝ। ਹਰ੍ਿਆਇਓ, ਕਿਰ-ਖੈ- ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ. ਰੇ ਬਾਵਰ ਗਾਵਰ; ਜਿਉ ਕਿਰਖੈ. ਹਰਿਆਇਓ ਪਸੂਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੱਜੈ- ਜੋ ਜਾਨਹਿ. ਤੂੰ ਅਪੁਨੈ ਕਾਜੈ; ਸੋ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਤੇਰੈ. ਤਸੂਆ॥ ਨਾਂਗੋ। ਨਾਂਗ। ਗ-ਰਸੂਆ- ਨਾਗੋ ਆਇਓ. ਨਾਗ ਸਿਧਾਸੀ; ਫੇਰਿ ਫਿਰਿਓ. ਅਰੁ ਕਾਲਿ ਗਰਸੂਆ॥੧॥ ਕ-ਸੁੰਭ ਲ੍ਹੀਲਾ। ਹੱਸੂਆ- ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਰੇ. ਕਸੁੰਭ ਕੀ ਲੀਲਾ; ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਤਿਨਹੂੰ ਲਉ ਹਸੂਆ॥ ਛੀਜਤ ਡੋਰਿ. ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰੈਨੀ; ਜੀਅ ਕੋ ਕਾਜੁ. ਨ ਕੀਨੋ ਕਛੂਆ॥੨॥ ਉਕਤੇ ਬੋਲਣੋ ਭੀ ਹਾਰ ਗਿਆ। ਪੋਲਾ ਖੀ-ਨਸੂਆ ਸ੍ਰੀਰ ਦਾ ਬਲ ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ- ਕਰਤ ਕਰਤ. ਇਵ ਹੀ ਬਿਰਧਾਨੋ; ਹਾਰਿਓ ਉਕਤੇ, ਤਨੁ ਖੀਨਸੂਆ॥ ਘਟੈ ਪੋਲਾ। ਚੱਸੂਆ- ਜਿਉ ਮੋਹਿਓ. ਉਨਿ ਮੋਹਨੀ ਬਾਲਾ; ਉਸ ਤੇ. ਘਟੈ ਨਾਹੀ ਰੁਚ ਚਸੂਆ॥੩॥ ਗਰ-ਬਸੂਆ ਹੰਕਾਰ ਈਰਖਾ- ਜਗੁ ਐਸਾ; ਮੋਹਿ ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ; ਤਉ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ, ਤਜਿ ਗਰਬਸੂਆ॥ ਜਸੂਆ ਪੋਲਾ- ਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਕੋ. ਸੰਤਿ ਬਤਾਇਓ; ਦ੍ਰਿੜੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਜਸੂਆ॥੪॥੬॥੧੨੭॥ ਗਉੜੀ੪ ਮਹਲਾ ੫॥ਗਉੜੀ ੜ ਪੈਰ ਚ ੪ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਗਉੜੀ੪ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਜਨ- ਅੰਤਰ ਕੀ ਬਿਧਿ. ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ; ਤੁਮ ਹੀ ਸਜਨ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਮੈ ਤੁਝ ਤੇ ਪਾਏ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਹ ਅਤੋਲੇ॥੧॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ. ਤੁਮਰੇ ਰੰਗਾ; ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ॥

ਅੰਗ ੨੦੭:- ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ. ਜਾਤੇ॥੨॥ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟਿ. ਕੀਏ ਨਿਹਕੇਵਲ; ਜਬ ਤੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੋ ਚੂਕੋ ਸਹਸਾ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਦਰਸਾਰੀ॥੩॥ ਲੱਖ- ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ. ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਲਖ

ਬਰੀਆ॥ ਮਿਰੀਆ ਮਿਲ ਗਏ ਹਾਂ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ. ਇਹੁ ਭਉਜਲੁ ਤਰਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਮਿਰੀਆ॥੪॥੭॥੧੨੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਕਵਨੁ ਰੀਝਾਵੈ. ਤੋਹੀ॥ ਤੇਰੋ ਰੂਪੁ; ਸਗਲ ਦੇਖਿ ਮੋਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ-ਇਆਲ- ਸੁਰਗ ਪਇਆਲ ਮਿਰਤ ਭੂਅ ਮੰਡਲ; ਸਰਬ ਸਮਾਨੋ ਏਕੈ ਓਹੀ॥ ਸਿਵ ਹੇ ਕਲਿਆਣ ਸਰੂਪ- ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਰਤ, ਸਗਲ ਕਰ ਜੋਰਹਿ; ਸਰਬ ਮਇਆ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਦੋਹੀ॥੧॥ ਸੀਤ-ਲੋਹੀ- ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ, ਠਾਕੁਰ ਨਾਮੁ ਤੁਮਰਾ; ਸੁਖਦਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸੀਤਲੋਹੀ॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆਈ; ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਸਿਉ ਗਾਲ ਗਲੋਹੀ॥੨॥੮॥੧੨੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਲਹੁ. ਪਿਆਰੇ ਜੀਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀਆ ਤੁਮਾਰਾ; ਥੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭ੍ਰਮਿਆ; ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ. ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਪਾਈ ਹੈ; ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ. ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥੧॥ ਸੋਈ ਹੋਆ. ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਕੀਤਾ॥ ਤੁਮਰੈ ਭਾਣੈ. ਭਰਮਿ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿਆ; ਜਾਗਤੁ ਨਾਹੀ. ਸੂਤਾ॥੨॥ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ. ਤੁਮ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪਿਆਰੇ; ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਦਇਆਲਾ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ. ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਅਨਾਥਹ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥੩॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੁਮਹਿ ਦਿਖਾਇਓ ਦਰਸਨੁ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਪਾਛੈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧੂਰਿ ਦੇਹੁ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਸੁਖੁ ਨਾਨਕੁ. ਇਹੁ ਬਾਛੈ॥੪॥੯॥੧੩੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਉ; ਤਾ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਜਾ ਕੈ; ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮਹਿਮਾ ਤਾ ਕੀ. ਕੇਤਕ ਗਨੀਐ; ਜਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਤਿਨਾ ਸੰਗਿ; ਉਨ ਸਮਸਰਿ. ਅਵਰ ਨ ਦਾਤੇ॥੧॥ ਜੱਗ-ਤ ਉ-ਧਾਰਣ- ਜਗਤ ਉਧਾਰਣ ਸੇਈ ਆਏ; ਜੋ ਜਨ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ॥ ਉਨ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਰੈ. ਸੋ ਤਰਿਆ; ਸੰਤਸੰਗਿ. ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥੨॥ ਤਾ ਕੈ ਚਰਣਿ ਪਰਉ. ਤਾ ਜੀਵਾ; ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਭਗਤਨ ਕੀ ਰੇਣੁ. ਹੋਇ ਮਨੁ ਮੇਰਾ; ਹੋਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾਲਾ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਅਵਧ ਉਮਰ। ਜੁੱਗ- ਰਾਜੁ ਜੋਬਨੁ. ਅਵਧ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ. ਜੁਗ ਮਹਿ ਘਾਟਿਆ॥ ਨਵਤਨੁ ਨਵਾਂ- ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ. ਸਦ ਨਵਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਇਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿਆ॥੪॥੧੦॥੧੩੧॥

ਅੰਗ ੨੦੮:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ; ਸੁਨਿ ਆਇਓ ਗੁਰ ਤੇ॥ ਬੁੱਝਾਇਓ- ਮੋਕਉ; ਸਤਿਗੁਰ. ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਇਓ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ. ਇਸੁ ਤਨ ਮਹਿ ਰਵਿਆ; ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਨਮਸਕਾਰਾ॥ ਕੱਾਨੀ- ਦੀਖਿਆ ਗੁਰ ਕੀ. ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕਾਨੀ; ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਏਕੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥੧॥ ਇਕੱਤ੍ਰਾ ਵੱਸਿ- ਪੰਚ ਚੇਲੇ ਮਿਲਿ. ਭਏ ਇਕਤ੍ਰਾ; ਏਕਸੁ ਕੈ ਵਸਿ ਕੀਏ॥ ਦਸ ਬੈਰਾਗਨਿ ਆਗਿਆਕਾਰੀ; ਤਬ ਨਿਰਮਲ ਜੋਗੀ ਥੀਏ॥੨॥ ਬਿਭੂਤਾ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਜਾਂ ਸੁਆਹ। ਚਰ੍ਹਾਈ- ਭਰਮੁ ਜਰਾਇ. ਚਰਾਈ ਬਿਭੂਤਾ; ਪੰਥੁ ਏਕੁ ਕਰਿ ਪੇਖਿਆ॥ ਸਹਜ ਸੂਖ. ਸੋ ਕੀਨੀ ਭੁਗਤਾ; ਜੋ ਠਾਕੁਰਿ. ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਿਆ॥੩॥ ਜਹ ਭਉ ਨਾਹੀ. ਤਹਾ ਆਸਨੁ ਬਾਧਿਓ; ਸਿੰਗੀ ਅਨਹਤ ਬਾਨੀ॥ ਭਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ. ਡੰਡਾ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ; ਜੁਗਤਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਨੀ॥੪॥ ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਵਡਭਾਗੀ ਭੇਟੈ; ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ। ਚੱਟੈ- ਸੇਵਾ ਪੂਜ ਕਰਉ. ਤਿਸੁ ਮੂਰਤਿ ਕੀ; ਨਾਨਕੁ. ਤਿਸੁ ਪਗ

ਚਾਟੈ॥੫॥੧੧॥੧੩੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧਿਆਇ-ਲੇ- ਅਨੂਪ ਪਦਾਰਥੁ. ਨਾਮੁ ਸੁਨਹੁ; ਸਗਲ ਧਿਆਇਲੇ ਮੀਤਾ॥ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ. ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਤਾ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਧਕਾਰੁ ਮਿਟਿਓ. ਤਿਹ ਤਨ ਤੇ; ਗੁਰਿ. ਸਬਦਿ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਜਾਲੀ ਪੋਲਾ, ਬਿਸ੍ਵਾਸਾ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਜਾਲੀ. ਤਾ ਕੀ ਕਾਟੀ; ਜਾ ਕਉ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸਾ॥੧॥ ਤਾਰੀ-ਲੇ- ਤਾਰੀਲੇ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੂ ਬਿਖੜਾ; ਬੋਹਿਥ ਸਾਧੂਸੰਗਾ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ; ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਓ ਹਰਿ ਰੰਗਾ॥੨॥ ਭਗਤੀਂ- ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ. ਭਗਤੀ ਪਾਇਆ; ਮਨ ਤਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਾ ਕਉ ਦੇਵੈ; ਜਾ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ॥੩॥੧੨॥੧੩੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਰਿ. ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਮੋਰੇ; ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ. ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਤੋਰੀ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਹੁ; ਕਛੂ ਸਿਆਨਪ ਉਕਤਿ ਨ ਮੋਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਹੀ; ਤੁਮ ਸਮਰਥ. ਨਾਹੀ ਅਨ ਹੋਰੀ॥ ਮੱਥੋਰੀ ਮਿਲਵਾਂ- ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ. ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ; ਸੇ ਸੇਵਕ. ਜਿਨ ਭਾਗ ਮਥੋਰੀ॥੧॥ ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਸੰਗਿ. ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਤਨ ਸੰਗਿ ਜੋਰੀ॥ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਨਾਮੁ. ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਚਾਹੈ; ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ. ਓਹ ਚੰਦ ਚਕੋਰੀ॥੨॥ ਰਾਮ ਸੰਤ ਮਹਿ. ਭੇਦੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਏਕੁ ਜਨੁ. ਕਈ ਮਹਿ ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ॥ ਜਾ ਕੈ ਹੀਐ. ਪ੍ਰਗਟੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ. ਰਸਨ ਰਮੋਰੀ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰ ਅਤਿ ਊਚੇ; ਸੁਖਦਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧੋਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ਕਿਰਪਾ; ਉਨ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੰਗੋਰੀ॥੪॥੧੩॥੧੩੪॥

ਅੰਗ ੨੦੯:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਮ. ਹਰਿ ਸੇਤੀ; ਰਾਤੇ ਸੰਤਹੁ॥ ਨਿਬਾਹਿ ਲੇਹੁ. ਮੋਕਉ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ; ਓੜਿ ਪਹੁਚਾਵਹੁ ਦਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮਰਾ ਮਰਮੁ. ਤੁਮਾ ਹੀ ਜਾਨਿਆ; ਤੁਮ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ॥ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਿ. ਅਨਾਥ ਦੀਨ ਕਉ; ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ਗਾਤੇ॥੧॥ ਤਰਣ ਸਾਗਰ ਬੋਹਿਥ ਚਰਣ ਤੁਮਾਰੇ; ਤੁਮ ਜਾਨਹੁ ਅਪੁਨੀ ਭਾਤੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਜਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਸੰਗੇ; ਤੇ ਤੇ ਪਾਰਿ ਪਰਾਤੇ॥੨॥ ਸਮਰੱਥਾ-ਈਤ ਊਤ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਸਮਰਥਾ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥੇ॥ ਚੱਲੈ- ਐਸਾ ਨਿਧਾਨੁ ਦੇਹੁ ਮੋਕਉ. ਹਰਿ ਜਨ; ਚਲੈ ਹਮਾਰੈ ਸਾਥੇ॥੩॥ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ ਕਉ ਗੁਨੁ ਕੀਜੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਜਾਪੇ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ. ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭੇਟੇ; ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਧ੍ਰਾਪੇ॥੪॥੧੪॥੧੩੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ; ਦੇਵ॥ ਮੋਕਉ; ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਦੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਟਿ ਜੇਵਰੀ. ਕੀਓ ਦਾਸਰੋ; ਸੰਤਨ ਟਹਲਾਇਓ॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਏਕ ਨਾਮ ਕੋ. ਥੀਓ ਪੂਜਾਰੀ; ਮੋਕਉ ਅਚਰਜੁ ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ॥੧॥ ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਸਰਬ ਉਜੀਆਰਾ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਓ॥ ਅਨ-ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ 'ਚ। ਠਹਰਾਇਓ ਠਹਿਰ ਗਿਆ- ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪੀਓ. ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ; ਅਨਭੈ ਠਹਰਾਇਓ॥੨॥ ਮਾਨਿ ਆਗਿਆ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ; ਦੂਖਹ ਠਾਉ ਗਵਾਇਓ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ; ਸਭੁ ਆਨਦ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇਓ॥੩॥ ਨਾ ਕਿਛੁ ਆਵਤ. ਨਾ ਕਿਛੁ ਜਾਵਤ; ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਕੀਓ ਹਰਿ ਰਾਇਓ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਅਗਮ ਅਗਮ ਹੈ ਠਾਕੁਰ; ਭਗਤ ਟੇਕ ਹਰਿ

ਨਾਇਓ॥੪॥੧੫॥੧੩੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਮਨ. ਤਾ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀਜੈ ਰੇ॥ ਜਿਨਿ ਧਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਹਰਿ; ਤਾ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪੀਜੈ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਹੁ. ਹਰਿ ਜਨ; ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਰੇ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੈ. ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਹੁ; ਸੁਖਿ ਦੁਖਿ ਓਹੀ ਧਿਆਈਐ ਰੇ॥੧॥ ਕੋਟਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੇ. ਖਿਨ ਮਹਿ; ਕਰਤੇ ਬਾਰ. ਨ ਲਾਗੈ ਰੇ॥ ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸੁਆਮੀ; ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਤਿਸਹਿ ਨਿਵਾਜੈ ਰੇ॥੨॥ ਸਭ ਕੋ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ; ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਰੇ॥ ਰਤਨੱਾਗਰੁ- ਦੇਂਦੇ ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ. ਤਿਸੁ ਕਰਤੇ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ. ਰਤਨਾਗਰੁ ਰੇ॥੩॥ ਜਾਚਿਕੁ ਜਾਚੈ. ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸੋਈ ਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ. ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਾਈ; ਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ. ਨ ਕੋਈ ਰੇ॥੪॥੧੬॥੧੩੭॥

ਅੰਗ ੨੧੦:- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ੧ ੜ ਪੈਰ ਚ ੧ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ੧ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ; ਕਬਹੂ. ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੇ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸਗਲ ਘਟਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਹਾ ਕਸਟ ਕਾਟੈ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੇ॥ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਹਰਿ ਸਰਣੀ; ਜਲਤੀ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੇ॥੧॥ ਗਰਭ ਕੁੰਡ ਨਰਕ ਤੇ ਰਾਖੈ; ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਆਰਾਧਤ ਮਨ ਮਹਿ; ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਬਿਦਾਰੇ॥੨॥ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਤ. ਧਿਆਵਤ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਜੂਏ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੇ॥੩॥ ਦਾਤਾਰੇ ਮਿਲਵਾਂ- ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ. ਮਨੁ ਲੀਨੋ; ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਦਾਤਾਰੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੋ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੪॥੧॥੧੩੮॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਰੇ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ॥ ਜੀਤਿ ਜਨਮੁ ਇਹੁ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲਕੁ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ, ਜਪਿ ਇਕ ਖਿਨਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਬਨਿ-ਤਾ- ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ; ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ॥ ਛੋਡਿ ਗਏ; ਬਹੁ ਲੋਗ ਭੋਗ॥੧॥ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ; ਰਾਜ ਰੰਗ॥ ਤਿਆਗਿ ਚਲਿਓ ਹੈ; ਮੂੜ ਨੰਗ॥੨॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨ; ਦੇਹ ਫੂਲਿਆ॥ ਸੋ ਤਨੁ; ਧਰ ਸੰਗਿ ਰੂਲਿਆ॥੩॥ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿਆ; ਜਾਨੈ ਦੂਰਿ ਹੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਹੈ॥੪॥੧॥੧੩੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਧਰ ਟੇਕ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ- ਮਨ ਧਰ ਤਰਬੇ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੋ॥ ਪਾਰ-ਗਰਾਮਨੋ- ਸਾਗਰ ਲਹਰਿ. ਸੰਸਾ ਸੰਸਾਰੁ; ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਪਾਰਗਰਾਮਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲਿ ਕਾਲਖ; ਅੰਧਿਆਰੀਆ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ; ਉਜਿਆਰੀਆ॥੧॥ ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ ਪਸਰੀ; ਅਤਿ ਘਨੀ॥ ਉਬਰੇ; ਜਪਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਗੁਨੀ॥੨॥ ਮੱਤਵਾਰੋ ਕਮਲ਼ਾ- ਮਤਵਾਰੋ; ਮਾਇਆ ਸੋਇਆ॥ ਗੁਰ ਭੇਟਤ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਖੋਇਆ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥੪॥੨॥੧੪੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੀਬਾਨੁ ਹਮਾਰੋ; ਤੁਹੀ ਏਕ॥ ਗੁਰ-ਹਿ- ਸੇਵਾ ਥਾਰੀ; ਗੁਰਹਿ ਟੇਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ; ਨਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਿ; ਚਾਕਰ ਲੈ ਲਾਇਆ॥੧॥ ਮਾਰੇ; ਪੰਚ

ਬਿਖਾਦੀਆ॥ ਦਲੁ ਪੋਲਾ, ਸੱਧਿਆ- ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਦਲੁ ਸਾਧਿਆ॥੨॥ ਵਜਹੁ ਪੋਲਾ- ਬਖਸੀਸ ਵਜਹੁ; ਮਿਲਿ ਏਕੁ ਨਾਮ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ; ਆਨੰਦ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥੩॥ ਭਲੇ ਪੋਲਾ– ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਾਕਰ; ਸੇ ਭਲੇ॥ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਮੁਖ ਊਜਲੇ॥੪॥੩॥੧੪੧॥

ਅੰਗ ੨੧੧:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅਰੇ; ਓਲ੍ਹਾ ਨਾਮ ਕਾ॥ ਅਵਰੁ ਜਿ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨੋ; ਤਿਨ ਮਹਿ ਭਉ ਹੈ ਜਾਮ ਕਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਵਰ ਜਤਨਿ; ਨਹੀ ਪਾਈਐ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ ਲਾਖ ਲੱਖਾਂ। ਹਿਕਮਤੀ ਪੋਲਾ। ਹਿਕਮਤੀ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਸਿਆਣਪਾਂ- ਲਾਖ ਹਿਕਮਤੀ; ਜਾਨੀਐ॥ ਆਗੈ; ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੀਐ॥੨॥ ਅਹੰ-ਬੁੱਧਿ- ਅਹੰਬੁਧਿ; ਕਰਮ ਕਮਾਵਨੇ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਬਾਲੂ; ਨੀਰਿ ਬਹਾਵਨੇ॥੩॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਮਿਲੈ॥੪॥੪॥੧੪੨॥ ਲੱਖ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਾਰਨੈ ਬਲਿਹਾਰਨੈ; ਲਖ ਬਰੀਆ॥ ਅਧਰੀਆ ਆਸਰਾ- ਨਾਮੋ ਹੋ, ਨਾਮੁ ਸਾਹਿਬ ਕੋ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਤੁਹੀ ਏਕ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ; ਤੁਹੀ ਟੇਕ॥੧॥ ਰਾਜ ਜੋਬਨ; ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਧਨੀ॥ ਤੂੰ ਨਿਰਗੁਨ; ਤੂੰ ਸਰਗੁਨੀ॥੨॥ ਈਹਾ ਊਹਾ; ਤੁਮ ਰਖੇ॥ ਲਖੇ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਕੋ ਲਖੇ॥੩॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਪ੍ਰਭ ਸੁਜਾਨੁ॥ ਪੋਲਾ ਤਕੀਆ ਆਸਰਾ। ਤਾਣੁ ਬਲ- ਨਾਨਕ; ਤਕੀਆ ਤੁਹੀ ਤਾਣੁ॥੪॥੫॥੧੪੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਆਰਾਧੀਐ॥ ਸੱਧੀਐ- ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਭਉ. ਸਾਧੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਭਨੇ॥ ਸਭ ਊਚ ਬਿਰਾਜਿਤ ਜਨ ਸੁਨੇ॥੧॥ ਸਗਲ ਅਸਥਾਨ; ਭੈ ਭੀਤ ਚੀਨ॥ ਰਾਮ ਸੇਵਕ; ਭੈ ਰਹਤ ਕੀਨ॥੨॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ; ਜੋਨਿ ਫਿਰਹਿ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ; ਨਹੀ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ॥੩॥ ਬਲ ਬੁਧਿ ਸਿਆਨਪ; ਹਉਮੈ ਰਹੀ॥ ਹਰਿ ਸਾਧ ਸਰਣਿ; ਨਾਨਕ ਗਹੀ॥੪॥੬॥੧੪੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਈਐ॥ ਨੀਤ ਨੀਤ ਹਰਿ ਸੇਵੀਐ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਸੈ ਪੋਲਾ– ਸੰਤਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ॥ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਅਨੇਰਾ ਭ੍ਰਮੁ ਨਸੈ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਜਾਪੀਐ॥ ਸੋ ਜਨੁ; ਦੂਖਿ ਨ ਵਿਆਪੀਐ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ; ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੇ॥ ਸੋ ਉਬਰਿਆ; ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਤੇ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ਕਰਿ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ; ਵਾਸੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ॥੪॥੭॥੧੪੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਸਨਾ ਜਪੀਐ; ਏਕੁ ਨਾਮ॥ ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਨੰਦੁ ਘਨਾ; ਆਗੈ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਟੀਐ ਤੇਰਾ; ਅਹੰ ਰੋਗੁ॥ ਤੂੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕਰਿ ਰਾਜ ਜੋਗੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਚਾਖਿਆ॥ ਤਾ ਕੀ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਥੀਆ॥੨॥ ਹਰਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ; ਨਿਧਿ ਪਾਇਆ॥ ਸੋ ਬਹੁਰਿ; ਨ ਕਤ ਹੀ ਧਾਇਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਾ; ਭਉ ਗਇਆ॥੪॥੮॥੧੪੬॥

ਅੰਗ ੨੧੨:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਉ ਬਿਸਰੈ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਤਾਹੂ ਕਉ ਪੀਰ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਵਹਿ; ਸੇ ਗੁਣੀ
ਗਹੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕਉ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਬੁਧਿ॥ ਤਲ ਪੋਲਾ- ਤਾ ਕੈ ਕਰ ਤਲ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ॥੧॥ ਜੋ ਜਾਨਹਿ; ਹਰਿ
ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ॥ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਤਾ ਕੈ ਕਮੀ॥੨॥ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ॥੩॥ ਗਿ੍ਹਿ-ਹਰਿ
ਧਨੁ; ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਸੈ॥ ਨੱਸੈ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਦੁਖੁ ਨਸੈ॥੪॥੯॥੧੪੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਰਬੁ ਬਡੋ; ਮੂਲੁ
ਇਤਨੋ॥ ਰਹਨੁ ਨਹੀ; ਗਹੁ ਕਿਤਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇ-ਬਰਜਤ। ਹਿਤਨੋ ਪੋਲਾ- ਬੇਬਰਜਤ, ਬੇਦ ਸੰਤਨਾ; ਉਆਹੂ ਸਿਉ. ਰੇ ਹਿਤਨੋ॥
ਬਿੱਧੇ ਵੱਸਿ ਜਿੱਤਨੋ- ਹਾਰ ਜੂਆਰ ਜੂਆ ਬਿਧੇ; ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਲੈ. ਜਿਤਨੋ॥੧॥ ਰਿੱਤਨੋ ਦਿੱਤਨੋ- ਹਰਨ ਭਰਨ ਸੰਪੂਰਨਾ; ਚਰਨਕਮਲ ੩
ਰੰਗਿ, ਰਿਤਨੋ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਮੈ ਦਿਤਨੋ॥੨॥੧੦॥੧੪੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਹਿ
ਦਾਸਰੋ; ਠਾਕੁਰ ਕੋ॥ ਖਾਨਾ ਪੋਲਾ- ਧਾਨੁ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਸੋ ਹੈ ਰੇ; ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਸਾਜਿ
ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥੧॥ ਜੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾ ਜਾਵਾਂ- ਕਾਮੁ ਕਰੀ; ਜੈ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵਾ॥ ਚ-ਰਿਤ- ਗੀਤ ਚਰਿਤ; ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ
ਗਾਵਾ॥੨॥ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ; ਠਾਕੁਰ ਵਜੀਰਾ॥ ਤਿਨਾ ਦੇਖਿ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥੩॥ ਏਕ ਟੇਕ; ਏਕੋ ਆਧਾਰਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ;
ਹਰਿ ਕੀ ਲਾਗਾ ਕਾਰਾ॥੪॥੧੧॥੧੪੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ; ਹਉਮੈ ਤੋਰੈ॥ ਇਸੁ ਮੀਠੀ ਤੇ; ਇਹੁ ਮਨੁ
ਹੋਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਮਾਨੁਖੁ ਭਇਆ; ਜੋ ਨਾਹੀ. ਸੋ ਲੋਰੈ॥ ਰੈਣਿ ਅੰਧਾਰੀ ਕਾਰੀਆ; ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਜਿਤੁ ਭੋਰੈ॥੧॥
ਭ੍ਰਮਤੋ ਭ੍ਰਮਤੋ ਹਾਰਿਆ; ਅਨਿਕ ਬਿਧੀ ਕਰਿ ਟੋਰੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕਿਰਪਾ ਭਈ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਿਧਿ ਮੋਰੈ॥੨॥੧੨॥੧੫੦॥
ਚਿੰਤਾ-ਮਣਿ ਕਰੁਣਾ-ਮਏ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਕਰੁਣਾਮਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥ ਜਾ ਕੈ
ਸਿਮਰਣਿ; ਸੁਖ ਭਏ॥੧॥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧ॥ ਸੁਨਤ ਜਸੋ; ਕੋਟਿ ਅਘ ਖਏ॥੨॥ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ
ਪ੍ਰਭ; ਮਇਆ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਏ॥੩॥੧੩॥੧੫੧॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫॥
ਮੇਰੇ ਮਨ; ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖ ਪਾਏ॥ ਜਾ ਦਿਨਿ ਬਿਸਰੈ. ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸੋ ਦਿਨੁ ਜਾਤ ਅਜਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਏਕ ਰੈਣ ਕੇ ਪਾਹੁਨ ਤੁਮ ਆਏ; ਬਹੁ ਜੁਗ ਆਸ ਬਧਾਏ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਮੰਦਰ ਸੰਪੈ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਜਿਉ ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਏ॥
੧॥ ਤਨੁ ਮੇਰਾ ਸੰਪੈ ਸਭ ਮੇਰੀ; ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਸਭ ਜਾਏ॥ ਦੇਵਨਹਾਰਾ ਬਿਸਰਿਓ ਠਾਕੁਰੁ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਤ ਪਰਾਏ॥੨॥

ਅੰਗ ੨੧੩:- ਬੱਗਾ- ਪਹਿਰੈ ਬਾਗਾ. ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ; ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਲਾਏ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਹੀ ਚੀਨਿਆ; ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਨਾਵਾਏ॥੩॥ ਜਉ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ. ਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ; ਸਭਿ ਸੁਖ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਏ॥ ਮੁਕਤੁ ਭਇਆ. ਬੰਧਨ ਗੁਰਿ ਖੋਲੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੪॥੧੪॥੧੫੨॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ. ਸਦ ਕਰੀਐ॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਗੁਰਿ ਕੀਆ; ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਰੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ਗ੍ਰਾਸ ਮਨੁ ਲੇਤਾ; ਤੇਤੇ ਹੀ ਗੁਨ ਗਾਈਐ॥ ਜਉ ਹੋਇ ਦੈਆਲੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ; ਤਾ ਇਹ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮਿ ਲਏ. ਜਮ ਬੰਧ ਤੇ ਛੂਟਹਿ; ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਪਾਈਐ॥ ਸੇਵਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਮਨ ਬੰਛਤ ਫਲ ਆਈਐ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਇਸਟੁ ਮੀਤ ਸੁਤ ਕਰਤਾ; ਮਨ ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਚਾਲੈ॥ ਪੱਲੈ- ਕਰਿ ਸੇਵਾ. ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਾਲੈ॥੩॥ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ; ਬਿਨਸੇ ਸਰਬ ਅੰਦੇਸਾ॥ ਨਾਨਕ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ; ਮਿਟਿਓ ਸਗਲ ਕਲੇਸਾ॥੪॥੧੫॥੧੫੩॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ. ਬਿਰਲੇ ਹੀ ਕੀ; ਬੁਝੀ ਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਜੋਰੇ ਲਾਖ ਕ੍ਰੋਰੇ; ਮਨੁ ਨ ਹੋਰੇ॥ ਲੁੱਝੀ- ਪਰੈ ਪਰੈ ਹੀ ਕਉ; ਲੁਝੀ ਹੇ॥੧॥ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰੀ; ਪਰ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਕਾਰੀ॥ ਸੁੱਝੀ- ਬੁਰਾ ਭਲਾ; ਨਹੀ ਸੁਝੀ ਹੇ॥੨॥ ਅਨਿਕ ਬੰਧਨ ਮਾਇਆ, ਭਰਮਤੁ ਭਰਮਾਇਆ; ਗੁਣ ਨਿਧਿ. ਨਹੀ ਗਾਇਆ॥ ਮਨ. ਬਿਖੈ ਹੀ ਮਹਿ; ਲੁਝੀ ਹੇ॥੩॥ ਜਾ ਕਉ ਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ, ਜੀਵਤ ਸੋਈ ਮਰੈ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤਰੈ॥ ਸਿੱਝੀ ਮੁਕਤ- ਨਾਨਕ. ਸੋ ਜਨੁ; ਦਰਿ ਹਰਿ ਸਿਝੀ ਹੇ॥੪॥੧॥੧੫੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਭਹੂ ਕੋ ਰਸੁ; ਹਰਿ ਹੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਹੂ ਜੋਗ ਕਾਹੂ ਭੋਗ; ਕਾਹੂ ਗਿਆਨ ਕਾਹੂ ਧਿਆਨ॥ ਕਾਹੂ ਹੋ; ਡੰਡ ਧਰਿ ਹੋ॥੧॥ ਕਾਹੂ ਜਾਪ ਕਾਹੂ ਤਾਪ; ਕਾਹੂ ਪੂਜਾ ਹੋਮ ਨੇਮ॥ ਕਾਹੂ ਹੋ; ਗਉਨੁ ਕਰਿ ਹੋ॥੨॥ ਕਾਹੂ ਤੀਰ ਕਾਹੂ ਨੀਰ; ਕਾਹੂ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ॥ ਨਾਨਕਾ; ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਹੋ॥੩॥੨॥੧੫੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਨ ਕੀਰਤਿ ਨਿਧਿ ਮੋਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰਹੀ ਰਸ ਤੂੰਹੀ ਜਸ; ਤੂੰਹੀ ਰੂਪ ਤੂਹੀ ਰੰਗ॥ ਆਸ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੋਰੀ॥ ੧॥ ਤੂਹੀ ਮਾਨ ਤੂੰਹੀ ਧਾਨ; ਤੂਹੀ ਪਤਿ ਤੂਹੀ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਗੁਰਿ; ਤੂਟੀ ਲੈ ਜੋਰੀ॥੨॥ ਤੂਹੀ ਗ੍ਰਿਹਿ. ਤੂਹੀ ਬਨਿ;

ਅੰਗ ੨੧੪:- ਤੂਹੀ ਗਾਉ. ਤੂਹੀ ਸੁਨਿ॥ ਹੈ ਨਾਨਕ. ਨੇਰ ਨੇਰੀ॥੩॥੩॥੧੫੬॥ ਮੱਤੋ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਤੋ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਮਾਤੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਓਹੀ ਪੀਓ ਓਹੀ ਖੀਓ; ਗੁਰਹਿ ਦੀਓ. ਦਾਨੁ ਕੀਓ॥ ਉਆਹੂ ਸਿਉ; ਮਨੁ ਰਾਤੋ॥੧॥ ਓਹੀ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਾਲੇ ਬੋਲੋ- ਓਹੀ ਭਾਠੀ. ਓਹੀ ਪੋਚਾ; ਓਹੀ ਪਿਆਰੋ. ਓਹੀ ਰੂਚਾ॥ ਜੱਤੋ ਕਸਕੇ- ਮਨਿ; ਓਹੋ ਸੁਖੁ ਜਾਤੋ॥੨॥ ਅਨੰਦ ਪੋਲਾ। ਖੇਲ- ਸਹਜ ਕੇਲ ਅਨਦ ਖੇਲ; ਰਹੇ ਫੇਰ. ਭਏ ਮੇਲ॥ ਪਰੱਤੋ- ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਰਾਤੋ॥੩॥੪॥੧੫੭॥

ਗੌੜੀ, ਕਨੌੜਾ ਚਾੜ੍ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਰਾਗੁ ਗੌੜੀ ਮਾਲਵਾ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ. ਮੀਤਾ ਲੇਹੁ; ਆਗੈ. ਬਿਖਮ ਪੰਥੁ ਭੈਆਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੇਵਤ ਸੇਵਤ ਸਦਾ ਸੇਵਿ; ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਕਾਲੁ॥ ਹੋ ਹੋੜਾ ਲੰਬਾ ਬੋਲੋ- ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਤੂੰ. ਸਾਧ ਕੀ; ਹੋ. ਕਾਟੀਐ ਜਮ ਜਾਲੁ॥੧॥ ਬਧੇ ਪੋਲਾ- ਹੋਮ ਜਗ ਤੀਰਥ ਕੀਏ; ਬਿਚਿ ਹਉਮੈ, ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ॥ ਨਰਕੁ ਸੁਰਗੁ ਦੁਇ ਭੁੰਚਨਾ; ਹੋਇ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ॥੨॥ ਸਿਵਪੁਰੀ. ਬ੍ਰਹਮ ਇੰਦ੍ਰਪੁਰੀ; ਨਿਹਚਲੁ ਕੋ ਥਾਉ ਨਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ. ਸੁਖੁ ਨਹੀ; ਹੋ, ਸਾਕਤ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥੩॥ ਜੈਸੋ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਮੈ ਤੈਸੋ ਕਹਿਆ ਪੁਕਾਰਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ. ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ; ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ॥੪॥੧॥੧੫੮॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਾਇਓ ਬਾਲ ਬੁਧਿ ਸੁਖੁ ਰੇ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ. ਹਾਨਿ ਮਿਰਤੁ, ਦੂਖ ਸੁਖ; ਚਿਤਿ ਸਮਸਰਿ. ਗੁਰ ਮਿਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਉ ਲਉ. ਹਉ ਕਿਛੁ ਸੋਚਉ ਚਿਤਵਉ; ਤਉ ਲਉ. ਦੁਖਨੁ ਭਰੇ॥ ਜਉ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ; ਤਉ ਆਨਦ ਸਹਜੇ॥੧॥ ਤੇੱਤੇ- ਜੇਤੀ ਸਿਆਨਪ ਕਰਮ ਹਉ ਕੀਏ; ਤੇਤੇ ਬੰਧ ਪਰੇ॥ ਜਉ ਸਾਧੂ ਕਰੁ. ਮਸਤਕਿ ਧਰਿਓ; ਤਬ ਹਮ ਮੁਕਤ ਭਏ॥੨॥ ਜਉ ਲਉ. ਮੇਰੋ ਮੇਰੋ ਕਰਤੋ; ਤਉ ਲਉ. ਬਿਖੁ ਘੇਰੇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬੁਧਿ. ਅਰਪੀ ਠਾਕੁਰ ਕਉ; ਤਬ ਹਮ. ਸਹਜਿ ਸੋਏ॥੩॥ ਜਉ ਲਉ. ਪੋਟ ਉਠਾਈ ਚਲਿਅਉ; ਤਉ ਲਉ ਡਾਨ ਭਰੇ॥ ਪੋਟ ਡਾਰਿ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ; ਤਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਏ॥੪॥੧॥੧੫੯॥ ਭਾਵਨੁ ਦਵੈਤ ਭਾਵਨਾ- ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਾਵਨੁ ਤਿਆਗਿਓ ਰੀ; ਤਿਆਗਿਓ॥ ਤਿਆਗਿਓ; ਮੈ. ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਿਆਗਿਓ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ; ਮਾਨਿ ਗੋਬਿੰਦੈ ਆਗਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੨੧੫:- ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਦੋਊ ਸਮਾਨੇ; ਮਸਤਕੁ ਡਾਰਿ. ਗੁਰ ਪਾਗਿਓ॥ ਆਪਤ ਬਿਪਤਾ- ਸੰਪਤ ਹਰਖੁ ਨ ਆਪਤ ਦੂਖਾ; ਰੰਗੁ ਠਾਕੁਰੈ ਲਾਗਿਓ॥੧॥ ਬਾਸ ਬਾਸਰੀ ਏਕੈ ਸੁਆਮੀ; ਉਦਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਗਿਓ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸੰਤ. ਭ੍ਰਮੁ ਡਾਰਿਓ; ਪੂਰਨ ਸਰਬਾਗਿਓ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਨੋ; ਮਨਿ. ਬੁਰੋ ਨ ਲਾਗਿਓ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਰਸਾਦਿ ਸੰਤਨ ਕੈ; ਸੋਇਓ ਮਨੁ ਜਾਗਿਓ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਓੜਿ ਤੁਹਾਰੀ ਪਰਿਓ; ਆਇਓ ਸਰਣਾਗਿਓ॥ ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਹਜ ਰਸ ਮਾਣੇ; ਫਿਰਿ. ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗਿਓ॥੪॥੨॥੧੬੦॥ ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਇਆ ਲਾਲੁ ਰਤਨੁ;

ਮਨਿ ਪਾਇਆ॥ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ. ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਥੀਆ; ਸਤਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਾਥੀ ਭੂਖ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਲਾਥੀ; ਚਿੰਤਾ ਸਗਲ ਬਿਸਾਰੀ॥ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ. ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਧਰਿਓ; ਮਨੁ ਜੀਤੋ ਜਗੁ ਸਾਰੀ ॥੧॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਡੋਲਨ ਤੇ. ਅਬ ਚੂਕੇ॥ ਅ-ਖੁੱਟ ਮੁੱਕੇ- ਅਖੁਟੁ ਖਜਾਨਾ, ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਤੋਟਿ ਨਹੀ ਰੇ ਮੂਕੇ॥੨॥ ਅ-ਚਰਜੁ। ਬੂੱਝ। ਬੂੱਝਾਈ- ਅਚਰਜੁ ਏਕੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਭਾਈ; ਗੁਰਿ. ਐਸੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਲਾਹਿ ਪਰਦਾ ਠਾਕੁਰੁ ਜਉ ਭੇਟਿਓ; ਤਉ ਬਿਸਰੀ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ॥੩॥ ਕਹਿਓ ਨ ਜਾਈ. ਏਹੁ ਅਚੰਭਉ; ਸੋ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਚ ਭਏ ਬਿਗਾਸਾ; ਗੁਰਿ. ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦੈ ਲੈ ਰਾਖਿਆ॥੪॥੩॥੧੬੧॥ ਉਬਰਤ ਬਚਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਾਰਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ- ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਬਰਤ; ਰਾਜਾਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣੀ॥ ਸਰਬ ਲੋਕ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੰਡਲ; ਗਿਰਿ ਗਿਰਿ ਪਰਤੇ ਧਰਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ; ਮਹਾਪੁਰਖਨ ਇਉ ਕਹਿਆ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ. ਨਾਹੀ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਸੂਖੁ. ਨ ਕਿਨਹੂੰ ਲਹਿਆ॥੧॥ ਲੱਖਮੀ, ਬੂਝਤ ਪੋਲਾ- ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਕੀ ਲਖਮੀ ਜੋਰੀ; ਬੂਝਤ ਨਾਹੀ. ਲਹਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ. ਕਹਾ ਥਿਤਿ ਪਾਵੈ; ਫਿਰਤੋ ਪਹਰੇ ਪਹਰੇ॥੨॥ ਅਨਿਕ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤ ਮਨ ਮੋਹਨ; ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਾਮਾ॥ ਜਲਤੋ ਜਲਤੋ. ਕਬਹੂ ਨ ਬੂਝਤ; ਸਗਲ ਬ੍ਰਿਥੇ. ਬਿਨੁ ਨਾਮਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ; ਇਹੈ ਸਾਰ ਸੁਖੁ ਪੂਰਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ. ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੈ; ਨਾਨਕ. ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਾ॥੪॥੪॥੧੬੨॥ ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਕਉ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਜਨਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਧਾ- ਅਨਜਾਨਤ ਕਿਛੁ ਇਨਹਿ ਕਮਾਨੋ; ਜਪ ਤਪ ਕਛੂ. ਨ ਸਾਧਾ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ ਲੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦਉਰਾਇਓ; ਕਵਨ ਕਰਮ ਕਰਿ ਬਾਧਾ॥੧॥ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਹਉ ਇਸ ਕਾ ਇਹੁ ਮੇਰਾ॥ ਅੰਗ ੨੧੬:- ਭਰਮ ਮੋਹ ਕਛੁ ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ; ਇਹ ਪੈਖਰ ਪਏ ਪੈਰਾ॥੨॥ ਤਬ ਇਹੁ ਕਹਾ ਕਮਾਵਨ ਪਰਿਆ; ਜਬ ਇਹੁ ਕਛੂ ਨ ਹੋਤਾ॥ ਜਬ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪਹਿ ਕਰਤਾ॥੩॥ ਕਰ-ਤਬ- ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਆਪੇ ਜਾਨੈ; ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕਰਣਹਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ; ਸਤਿਗੁਰਿ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੪॥੫॥੧੬੩॥ ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਅਵਰ ਕ੍ਰਿਆ ਬਿਰਥੇ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਕਮਾਣੇ; ਇਹਿ ਓਰੈ ਮੂਸੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਮਹਿ ਰਹਤਾ; ਤਿਨ ਕਾ. ਆਢੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਆਗੈ ਚਲਣੁ. ਅਉਰੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਊਂਹਾ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ॥੧॥ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਅਰੁ ਧਰਨੀ ਭ੍ਰਮਤਾ; ਆਗੈ. ਠਉਰ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਲੋਗ ਜਮਦੂਤ ਲੋਕ। ਪਤੀ-ਆਵੈ- ਊਹਾ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ, ਇਹ ਬਿਧਿ; ਓਹੁ ਲੋਗ. ਨਹੀ ਪਤੀਆਵੈ॥੨॥ ਚਤੁਰ ਬੇਦ ਮੁਖ ਬਚਨੀ ਉਚਰੈ; ਆਗੈ ਮਹਲੁ. ਨ ਪਾਈਐ॥ ਬੂਝੈ ਨਾਹੀ. ਏਕੁ ਸੁਧਾਖਰੁ; ਓਹੁ ਸਗਲੀ ਝਾਖ ਝਖਾਈਐ॥੩॥ ਪਾਰ-ਗਰਾਮੀ- ਨਾਨਕੁ ਕਹਤੋ. ਇਹੁ ਬੀਚਾਰਾ; ਜਿ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਪਾਰਗਰਾਮੀ॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ; ਤਿਆਗਹੁ ਮਨਹੁ ਗੁਮਾਨੀ॥੪॥

੬॥੧੬੪॥ ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ੫॥ ਮਾਧਉ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਮੁਖਿ ਕਹੀਐ॥ ਹਮ ਤੇ ਕਛੂ. ਨ ਹੋਵੈ ਸੁਆਮੀ; ਜਿਉ ਰਾਖਹੁ ਤਿਉ ਰਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਆ ਕਿਛੁ ਕਰੈ. ਕਿ ਕਰਣੈਹਾਰਾ; ਕਿਆ ਇਸੁ ਹਾਥਿ ਬਿਚਾਰੇ॥ ਜਿਤੁ ਤੁਮ ਲਾਵਹੁ. ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ; ਪੂਰਨ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ॥੧॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ. ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤੇ; ਏਕ ਰੂਪ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਹਰਿ ਪਹਿ; ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ॥੨॥੭॥੧੬੫॥ ਮਾਝ੍ਹ ਝ ਥੱਲੇ ਬ੍ਰੀਕ ਏਕੇ ਦਾ ਭਾਵ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਦੀ. ਪਹਿਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਝ੍ਹ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ; ਦਮੋਦਰ ਰਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਾ ਕਰਿ; ਸੇਵ ਲਗਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਭਗਤ ਵਛਲੁ; ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਪੂਰਨ ਸਭਨੀ ਜਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਸੁ-ਕਰਣੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ- ਕਿਉ ਪੇਖਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਕਵਣ ਸੁਕਰਣੀ ਜੀਉ॥ ਸੰਤਾ ਦਾਸੀ; ਸੇਵਾ ਚਰਣੀ ਜੀਉ॥ ਇਹੁ ਜੀਉ ਵਤਾਈ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਜੀਉ॥ ਤਿਸੁ; ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਈ ਜੀਉ॥੨॥ ਪੋਥੀ ਪੰਡਿਤ; ਬੇਦ ਖੋਜੰਤਾ ਜੀਉ॥ ਨ੍ਹਾਵੰਤਾ- ਹੋਇ ਬੈਰਾਗੀ; ਤੀਰਥਿ ਨਾਵੰਤਾ ਜੀਉ॥ ਗੀਤ ਨਾਦ; ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵੰਤਾ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ; ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਜੀਉ॥੩॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ; ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਜੀਉ॥ ਪ-ਤਿਤ- ਪਤਿਤ. ਪਵਿਤ; ਲਗਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰੇ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੨੧੭:- ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟਿ; ਕੀਏ ਨਿਰਵੈਰੇ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ; ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਪੂਰਾਈ ਜੀਉ॥੪॥ ਜਿਨਿ ਨਾਉ ਪਾਇਆ; ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ ਜੀਉ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ; ਸੁ ਸੋਭਾਵੰਤਾ ਜੀਉ॥ ਸੁ-ਕਰਣੀ- ਜਿਸੁ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ; ਤਿਸੁ ਸਭ ਸੁਕਰਣੀ ਜੀਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਜੀਉ॥੫॥੧॥੧੬੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ਮਾਝ॥ ਆਉ ਹਮਾਰੈ; ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੇ ਜੀਉ॥ ਸੰਤ ਦੇਉ ਸੰਦੇਸਾ; ਪੈ ਚਰਣਾਰੇ ਜੀਉ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ; ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਤਰੀਐ ਜੀਉ॥੧॥ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ; ਮੈ ਕਰੇ ਅਨੰਦਾ ਜੀਉ॥ ਤ੍ਰ ਣਿ, ਤ੍ਰ ਭਵਣਿ- ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ; ਸੁਖ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ਜੀਉ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਬਿਗਸੰਦਾ ਜੀਉ॥ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ; ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਲਹੀਐ ਜੀਉ॥੨॥ ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ; ਕਰੀ ਨਿਤ ਸੇਵਾ ਜੀਉ॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਦੇਵਾ ਜੀਉ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ; ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲੇਵਾ ਜੀਉ॥ ਬਿਨਉ; ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਕਹੀਐ ਜੀਉ॥੩॥ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮੇਰੀ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਜੀਉ॥ ਦਰਸਨ ਪੇਖਤ; ਸਭ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿਆ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪੇ ਜਪਿ ਤਰਿਆ ਜੀਉ॥ ਅ-ਜਰੁ ਪੋਲਾ- ਇਹੁ ਅਜਰੁ. ਨਾਨਕ; ਸੁਖੁ ਸਹੀਐ ਜੀਉ॥੪॥੨॥੧੬੭॥ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ; ਮਨ ਮਿਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ॥ ਜੀਉ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਭਿ ਫੇਰ। ਵਾਰੇ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰੀਏ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ; ਇਹੁ ਜੀਉ ਭਿ. ਵਾਰੇ ਜੀਉ॥ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ; ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੇ ਜੀਉ॥ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਐ; ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸੋ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਈ ਜੀਉ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ; ਪ੍ਰਭ ਕੀਆ ਜਾਈ ਜੀਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ; ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ

ਜੀਉ॥੨॥ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਜਪੈ ਵਡਭਾਗੀ ਜੀਉ॥ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ; ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਜੀਉ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਜੀਉ॥੩॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੀਉ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹੁ; ਭਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ; ਸਚੁ ਵਾਪਾਰਾ ਜੀਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਾ ਜੀਉ॥੪॥੩॥੧੬੮॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਮਾਣੁ ਕਰਤੇ; ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਮਾਣੁ॥ ਜੋਰਿ ਤੁਮਾਰੈ. ਸੁਖਿ ਵਸਾ; ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭੇ ਗਲਾ ਜਾਤੀਆ; ਸੁਣਿ ਕੈ ਚੁਪ ਕੀਆ॥ ਕਦ ਹੀ ਸੁਰਤਿ. ਨ ਲਧੀਆ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੜਿਆ॥੧॥

ਅੰਗ ੨੧੮:- ਸਾਰਤਾ ਇਸ਼ਾਰੇ- ਦੇਇ ਬੁਝਾਰਤ ਸਾਰਤਾ; ਸੇ ਅਖੀ ਡਿਠੜਿਆ॥ ਕੋਈ ਜਿ ਮੂਰਖੁ ਲੋਭੀਆ; ਮੂਲਿ. ਨ ਸੁਣੀ ਕਹਿਆ॥੨॥ ਮੁੱਠੀ- ਇਕਸੁ ਦੁਹੁ ਚਹੁ ਕਿਆ ਗਣੀ; ਸਭ ਇਕਤੁ ਸਾਦਿ ਮੁਠੀ॥ ਵੁੱਠੀ- ਇਕੁ ਅਧੁ. ਨਾਇ ਰਸੀਅੜਾ; ਕਾ ਵਿਰਲੀ ਜਾਇ ਵੁਠੀ॥੩॥ ਅਨ-ਦ ਪੋਲਾ- ਭਗਤ ਸਚੇ ਦਰਿ ਸੋਹਦੇ; ਅਨਦ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਪਰਮੇਸਰੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਤ॥੪॥੧॥੧੬੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ਮਾਂਝ॥ ਦੁਖਭੰਜਨੁ. ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜੀ; ਦੁਖਭੰਜਨੁ. ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧੀਐ; ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਤੁ ਘਟਿ ਵਸੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਸੋਈ ਸੁਹਾਵਾ ਥਾਉ॥ ਆ-ਵਈ- ਜਮਕੰਕਰੁ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੧॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ. ਨ ਜਾਣੀਆ; ਨਾ ਜਾਪੈ ਆਰਾਧਿ॥ ਜੱਗਜੀਵਨਾ- ਓਟਿ ਤੇਰੀ ਜਗਜੀਵਨਾ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ॥੨॥ ਨੱਠੇ- ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈਆ; ਨਠੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ॥ ਤੱਤੀ ਲੱਗਈ- ਤਤੀ ਵਾਉ. ਨ ਲਗਈ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਖੇ ਆਪਿ॥੩॥ ਦ-ਯੁ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯੁ ਔਂਕੜ ਸਹਿਤ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲੋ- ਗੁਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ. ਦਯੁ ਗੁਰੁ; ਗੁਰੁ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ. ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ॥੪॥੨॥੧੭੦॥ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਰਾਮ ਰਾਮਾ॥ ਜਪਿ; ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਹੇਠਾਂ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਰਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਜਪੇਦਿਆ; ਹੋਆ ਮੁਖੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਣੀਐ ਜਿਸ ਤੇ; ਸੋਈ ਭਾਈ ਮਿਤ੍ਰੁ॥੧॥ ਸਭਿ ਪਦਾਰਥ ਸਭਿ ਫਲਾ; ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਜਿਸੁ ਮਾਹਿ॥ ਕਿਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਜਾਹਿ॥੨॥ ਜਿਸੁ ਲੜਿ ਲਗਿਐ ਜੀਵੀਐ; ਭਵਜਲੁ ਪਈਐ ਪਾਰਿ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ; ਮੁਖ ਊਜਲ ਦਰਬਾਰਿ॥੩॥ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਗੋਪਾਲ ਜਸੁ; ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰਾਸਿ॥ ਉੱਬਰੇ- ਨਾਨਕ. ਉਬਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਾਬਾਸਿ॥੪॥੩॥੧੭੧॥ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੀਠੇ ਹਰਿ ਗੁਣ, ਗਾਉ ਜਿੰਦੂ; ਤੂੰ ਮੀਠੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ; ਮਿਲਿਆ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਫ਼ਿੱਕਿਆ ਫ਼ਿੱਕਾ- ਹੋਰਿ ਸਾਦ ਸਭਿ ਫਿਕਿਆ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ॥ ਫ਼ਿੱਟੁ- ਵਿਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਜੋ ਕਰੇ; ਫਿਟੁ ਸੁ ਜੀਵਣੁ ਸੋਇ॥੧॥ ਅੰਚਲੁ ਗਹਿ ਕੈ ਸਾਧ ਕਾ; ਤਰਣਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਰਾਧੀਐ; ਉਧਰੈ ਸਭ ਪਰਵਾਰੁ॥੨॥ ਸੁ-ਮਿੱਤ੍ਰ ਦੇ-ਇ- ਸਾਜਨੁ ਬੰਧੁ ਸੁਮਿਤ੍ਰੁ

ਸੋ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਦੇਇ॥ ਕਰੇ–ਇ ਲਾਂ ਲੰਬੀ ਸਿਹਾਰੀ ਸੰਕੋਚ ਕੇ ਬੋਲੋ– ਅਉਗਣ ਸਭਿ ਮਿਟਾਇ ਕੈ; ਪਰਉਪਕਾਰੁ ਕਰੇਇ॥੩॥ ਮਾਲੁ ਖਜਾਨਾ ਥੇਹੁ ਘਰੁ; ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਨਿਧਾਨ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚਕੁ. ਦਰਿ ਤੇਰੈ ਪ੍ਰਭ; ਤੁਧਨੋ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ॥੪॥੪॥੧੭੨॥

ਅੰਗ ੨੧੯:- ਮਹੱਲਾ ਨਾਵਾਂ- ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਾਧੋ; ਮਨ ਕਾ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ. ਸੰਗਤਿ ਦੁਰਜਨ ਕੀ; ਤਾ ਤੇ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਭਾਗਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੋਨੋ. ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ; ਅਉਰੁ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨਾ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ. ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ; ਤਿਨਿ ਜਗਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਾ॥੧॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਤਿਆਗੈ; ਖੋਜੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਕਠਨੁ ਹੈ; ਕਿਨਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਾ॥੨॥੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਾਧੋ; ਰਚਨਾ ਰਾਮ ਬਨਾਈ॥ ਲਖਿਓ ਪੋਲਾ। ਅ–ਚਰਜੁ- ਇਕਿ ਬਿਨਸੈ. ਇਕ ਅਸਥਿਰੁ ਮਾਨੈ; ਅਚਰਜੁ. ਲਖਿਓ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੱਸਿ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮੋਹ ਬਸਿ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਬਿਸਰਾਈ॥ ਝੂਠਾ ਤਨੁ. ਸਾਚਾ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ; ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਾਈ॥੧॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ; ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਈ॥ ਜੱਗੁ। ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਜਗੁ ਜਾਨਿਓ ਮਿਥਿਆ; ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਸਰਨਾਈ॥ ੨॥੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉ; ਹਰਿ ਜਸੁ. ਮਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ॥ ਮਗਨੁ ਪੋਲਾ- ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਮਗਨੁ ਰਹੈ ਮਾਇਆ ਮੈ; ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਤ ਮੀਤ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਸਿਉ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ॥ ਜੱਗ- ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਿਉ, ਝੂਠੋ ਇਹ ਜਗ; ਦੇਖਿ ਤਾਸਿ. ਉਠਿ ਧਾਵੈ॥੧॥ ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਸੁਆਮੀ; ਮੂੜ ਤਾਹਿ ਬਿਸਰਾਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕੋਟਨ ਮੈ ਕੋਊ; ਭਜਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਪਾਵੈ॥੨॥੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਾਧੋ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਹਿਓ. ਨ ਜਾਈ॥ ਚੰਚਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਹੈ; ਯਾ ਤੇ. ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਠਨ ਕਰੋਧ. ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ; ਜਿਹ ਸੁਧਿ ਸਭ ਬਿਸਰਾਈ॥ ਰਤਨੁ ਗਿਆਨੁ. ਸਭ ਕੋ ਹਿਰਿ ਲੀਨਾ; ਤਾ ਸਿਉ. ਕਛੁ ਨ ਬਸਾਈ॥੧॥ ਜੋਗੀ ਜਤਨ ਕਰਤ ਸਭਿ ਹਾਰੇ; ਗੁਨੀ ਰਹੇ ਗੁਨ ਗਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਏ ਦਇਆਲਾ; ਤਉ ਸਭ ਬਿਧਿ ਬਨਿ ਆਈ॥੨॥੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਾਧੋ; ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪਾਇਓ; ਬਿਰਥਾ ਕਾਹਿ ਗਵਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ ਦੀਨ ਬੰਧ ਹਰਿ; ਸਰਨਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਆਵਉ॥ ਪੋਲਾ ਗਜ ਹਾਥੀ- ਗਜ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ਮਿਟਿਓ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ; ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਬਿਸਰਾਵਉ॥੧॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮੋਹ ਮਾਇਆ; ਫੁਨਿ ਭਜਨ ਰਾਮ ਚਿਤੁ ਲਾਵਉ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ. ਮੁਕਤਿ ਪੰਥ ਇਹੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤੁਮ ਪਾਵਉ॥੨॥੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਕੋਊ ਮਾਈ; ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਸਮਝਾਵੈ॥

ਅੰਗ ੨੨੦:- ਪੋਲਾ ਮਗ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ. ਸਾਧ ਮਗ ਸੁਨਿ ਕਰਿ; ਨਿਮਖ. ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਰ–ਲਭ- ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਪਾਇ ਮਾਨਸ ਕੀ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਵੈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ, ਮਹਾ ਸੰਕਟ ਬਨ; ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਉਪਜਾਵੈ॥੧॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਤਾ ਸਿਉ. ਨੇਹੁ ਨ ਲਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨਹੁ; ਜਿਹ ਘਟਿ

ਰਾਮੁ ਸਮਾਵੈ॥੨॥੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਾਧੋ; ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਬਿਸਰਾਮਾ॥ ਪੜ੍ਹੇ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜੇ ਕੋ ਇਹ ਗੁਨ; ਸਿਮਰੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ ਬਿਖ੍ਿਅਨ- ਲੋਭ ਮੋਹ. ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਫੁਨਿ; ਅਉ ਬਿਖਅਨ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਨਾ੍ਹਨਿ- ਹਰਖ ਸੋਗ ਪਰਸੈ ਜਿਹ ਨਾਹਨਿ; ਸੋ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਦੇਵਾ॥੧॥ ਸੁਰਗ ਨਰਕ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਖੁ, ਏ ਸਭ; ਤਿਉ ਕੰਚਨ ਅਰੁ ਪੈਸਾ॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ. ਏ ਸਮ ਜਾ ਕੈ; ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਫੁਨਿ ਤੈਸਾ॥੨॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ. ਏ ਬਾਧੇ ਜਿਹ ਨਾਹਨਿ; ਤਿਹ ਤੁਮ ਜਾਨਹੁ ਗਿਆਨੀ ॥ ਨਾਨਕ. ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨਉ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ॥੩॥੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਨ ਰੇ; ਕਹਾ ਭਇਓ ਤੈ ਬਉਰਾ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਅਉਧ ਘਟੈ. ਨਹੀ ਜਾਨੈ; ਭਇਓ ਲੋਭ ਸੰਗਿ ਹਉਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗ੍ਰਿਹ- ਜੋ ਤਨੁ ਤੈ ਅਪਨੋ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ; ਅਰੁ ਸੁੰਦਰ ਗ੍ਰਿਹ ਨਾਰੀ॥ ਨਾਹ੍ਨਿ- ਇਨ ਮੈਂ. ਕਛੁ ਤੇਰੋ ਰੇ ਨਾਹਨਿ; ਦੇਖੋ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰੀ ॥੧॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਅਪਨੋ. ਤੈ ਹਾਰਿਓ; ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ. ਨਹੀ ਜਾਨੀ॥ ਨਿਮਖ. ਨ ਲੀਨ ਭਇਓ ਚਰਨਨ ਸਿੰਉ; ਬਿਰਥਾ ਅਉਧ ਸਿਰਾਨੀ॥੨॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੋਈ ਨਰੁ ਸੁਖੀਆ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਅਉਰ ਸਗਲ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ; ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ. ਨਹੀ ਪਾਵੈ॥੩॥੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਨਰ; ਅਚੇਤ ਪਾਪ ਤੇ ਡਰੁ ਰੇ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਗਲ ਭੈ ਭੰਜਨ; ਸਰਨਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਪਰੁ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਾਸ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਤਾ ਕੋ ਨਾਮੁ. ਹੀਐ ਮੋ ਧਰੁ ਰੇ॥ ਜੱਗ੍ਤਿ। ਕਸ੍ਮਲ ਪੋਲਾ- ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ. ਜਗਤਿ ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ; ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ. ਕਸਮਲ ਸਭ ਹਰੁ ਰੇ॥੧॥ ਮਾਨਸ ਦੇਹ. ਬਹੁਰਿ ਨਹ ਪਾਵੈ; ਕਛੂ ਉਪਾਉ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਰੁ ਰੇ॥ ਕਰੁਨਾ੍ਮੈ ਉੱਤ੍ਰੁ - ਨਾਨਕ ਕਹਤ. ਗਾਇ ਕਰੁਨਾਮੈ; ਭਵ ਸਾਗਰ ਕੈ ਪਾਰਿ ਉਤਰੁ ਰੇ॥੨॥੯॥੨੫੧॥ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ ਅਸਟਪਦੀਆਂ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਿੱਧਿ- ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ; ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ; ਬਿਖੁ ਮਾਰਿ॥ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ- ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੀ; ਬਿਮਲ ਮਝਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ; ਜੀਇ ਆਈ ਕਾਰਿ॥੧॥ ਇਨ ਬਿਧਿ; ਰਾਮ ਰਮਤ. ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥

ਅੰਗ ੨੨੧:- ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕੁ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿਆ; ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਲਾਲ ਭਏ; ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ ਮਾਇਆ॥ ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ- ਨਦਰਿ ਭਈ; ਬਿਖੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ॥੨॥ ਉਲਟ ਭਈ; ਜੀਵਤ ਮਰਿ ਜਾਗਿਆ ॥ ਸਬਦਿ ਰਵੇ; ਮਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗਿਆ॥ ਸੰਗ੍ਰ੍ਹਿ- ਰਸੁ ਸੰਗ੍ਰਹਿ; ਬਿਖੁ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ॥ ਭਾਇ ਬਸੇ; ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਭਾਗਿਆ॥੩॥ ਅਹੰ੍ਕਾਰਾ- ਸਾਦ ਰਹੇ; ਬਾਦੰ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਰੱਤਾ- ਚਿਤੁ. ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ; ਹੁਕਮਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਜਾਤਿ ਰਹੇ; ਪਤਿ ਕੇ ਆਚਾਰਾ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭਈ; ਸੁਖੁ ਆਤਮ ਧਾਰਾ॥੪॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਕੋਇ ਨ ਦੇਖਉ ਮੀਤੁ॥ ਕਿਸੁ ਸੇਵਉ; ਕਿਸੁ ਦੇਵਉ ਚੀਤੁ॥ ਕਿਸੁ ਪੂਛਉ; ਕਿਸੁ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ ਕਿਸੁ ਉਪਦੇਸਿ; ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੫॥ ਗੁਰ

ਸੇਵੀ; ਗੁਰ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੀ; ਰਾਚਉ ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਸਿੱਖਿਆ- ਸਿਖਿਆ ਦੀਖਿਆ; ਭੋਜਨ ਭਾਉ॥ ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਉ॥੬॥ ਗਤੰ ਪੋਲਾ- ਗਰਬ ਗਤੰ; ਸੁਖ ਆਤਮ ਧਿਆਨਾ॥ ਜੋਤਿ ਭਈ; ਜੋਤੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਗੁਰਸਬਦ ਜੀ ਦੇ ਨੀਸਾਨਾ ਦਾਗ਼ ਦੀ ਲਿਖਤੁ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦੀ- ਲਿਖਤੁ ਮਿਟੈ ਨਹੀ; ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨਾ॥ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ; ਕਰਤਾ ਜਾਨਾ॥੭॥ ਨਹ ਪੰਡਿਤੁ; ਨਹ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਨਾ॥ ਨਹ ਭੂਲੋ; ਨਹ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ॥ ਕਥਉ ਨ ਕਥਨੀ; ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮਤਿ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ॥੮॥੧॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ; ਕਾਇਆ ਉਦਿਆਨੈ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ; ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੈ॥ ਰਾਜ ਦੁਆਰੈ; ਸੋਭ ਸੁ ਮਾਨੈ॥੧॥ ਚਤੁਰਾਈ; ਨਹ ਚੀਨਿਆ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਮਾਰੇ; ਕਿਉ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਰ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਤਸਕਰੁ ਲੇਈ॥ ਨੰਨਾਕਾਰੁ; ਨ ਕੋਇ ਕਰੇਈ॥ ਰਾਖੈ ਆਪਿ; ਵਡਿਆਈ ਦੇਈ॥੨॥ ਨੀਲ ਅਨੀਲ; ਅਗਨਿ ਇਕ ਠਾਈ॥ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਜਲਿ ਰਹੀ ਲਾਟ। ਨਿਵਰੀ ਨਿਵਿਰਤ ਭਾਵ ਬੁਝ ਗਈ। ਬੂੱਝ ਸਿੱਖਿਆ। ਬੁੱਝਾਈ- ਜਲਿ ਨਿਵਰੀ; ਗੁਰਿ. ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਪੋਲਾ ਰਹ-ਸਿ ਅਨੰਦ- ਮਨੁ ਦੇ ਲੀਆ; ਰਹਸਿ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੩॥ ਜੈਸਾ ਘਰਿ; ਬਾਹਰਿ ਸੋ ਤੈਸਾ॥ ਬੈਸਿ ਗੁਫਾ ਮਹਿ; ਆਖਉ ਕੈਸਾ॥ ਸਾਗਰਿ ਡੂਗਰਿ; ਨਿਰਭਉ ਐਸਾ॥੪॥ ਮੂਏ ਕਉ; ਕਹੁ ਮਾਰੇ ਕਉਨੁ॥ ਨਿ-ਡਰੇ- ਨਿਡਰੇ ਕਉ; ਕੈਸਾ ਡਰੁ ਕਵਨੁ॥ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ; ਤੀਨੇ ਭਉਨ॥੫॥ ਜਿਨਿ ਕਹਿਆ; ਤਿਨਿ ਕਹਨੁ ਵਖਾਨਿਆ॥ ਬੂੱਝਿਆ- ਜਿਨਿ ਬੂਝਿਆ; ਤਿਨਿ ਸਹਜਿ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੬॥ ਕੀਰਤਿ ਸੂਰਤਿ ਮੁਕਤਿ; ਇਕ ਨਾਈ॥ ਤਹੀ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ; ਨਿਜ ਠਾਈ॥੭॥ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ; ਕੇਤੇ ਮੁਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥

ਅੰਗ ੨੨੨:- ਤਨਿ ਮਨਿ ਸੂਚੈ; ਸਾਚੁ ਸੁ ਚੀਤਿ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਜੁ; ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ॥੮॥੨॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ; ਨ ਕਾਰਜੁ ਹੋਇ॥ ਵੱਸਿ- ਮਨੁ ਵਸਿ ਦੂਤਾ; ਦੁਰਮਤਿ ਦੋਇ॥ ਮਨੁ ਮਾਨੈ; ਗੁਰ ਤੇ. ਇਕੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਵੱਸਿ- ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮੁ; ਗੁਣਹ ਵਸਿ ਹੋਇ॥ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ; ਬੀਚਾਰੇ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਭੂਲੋ; ਬਹੁ ਚਿਤੈ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਮਨੁ ਭੂਲੋ; ਸਿਰਿ ਆਵੈ ਭਾਰੁ॥ ਮਨੁ ਮਾਨੈ; ਹਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ॥੨॥ ਮਨੁ ਭੂਲੋ; ਮਾਇਆ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ ਬਿ-ਰੂਧਉ ਬਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਰੂਧਉ ਰੋਕਿਆ ਹੈ ਕਾਮਿ ਨੇ- ਕਾਮਿ ਬਿਰੂਧਉ; ਰਹੈ ਨ ਠਾਇ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਭਜੁ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਰਸਨ ਰਸਾਇ॥੩॥ ਗੈਵਰ ਹੈਵਰ; ਕੰਚਨ ਸੁਤ ਨਾਰੀ॥ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ; ਪਿੜ ਚਾਲੈ ਹਾਰੀ॥ ਜੂਐ ਖੇਲਣੁ; ਕਾਚੀ ਸਾਰੀ॥੪॥ ਸੰਪਉ ਸੰਚੀ; ਭਏ ਵਿਕਾਰ॥ ਹਰਖ ਸੋਕ; ਉਭੇ ਦਰਵਾਰਿ॥ ਸੁਖੁ ਸਹਜੇ; ਜਪਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰਿ॥੫॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸੰਗ੍ਰ-ਹਿ- ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਿ; ਅਉਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਏ॥੬॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਸਭ ਦੂਖ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ; ਮਾਇਆ ਚਿਤ ਵਾਸੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ; ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆਸੁ॥੭॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ; ਧਾਵਤੁ ਫੁਨਿ ਧਾਵੈ॥ ਸਾਚੇ ਸੂਚੇ; ਮੈਲੁ ਨ ਭਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੮॥੩॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਉਮੈ ਕਰਤਿਆ; ਨਹ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਮਨਮਤਿ ਝੂਠੀ;

ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਸਗਲ ਬਿਗੂਤੇ; ਭਾਵੈ ਦੋਇ॥ ਸੋ ਕਮਾਵੈ; ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ॥੧॥ ਜੱਗੁ- ਐਸਾ; ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਜੂਆਰੀ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਮਾਗੈ; ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਦਿਸਟੁ ਦਿਸੈ; ਤਾ ਕਹਿਆ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ; ਕਹਣਾ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਸੈ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ; ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੨॥ ਸੁਖੁ ਮਾਂਗਤ; ਦੁਖੁ ਆਗਲ ਹੋਇ ॥ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰੀ; ਹਾਰੁ ਪਰੋਇ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ. ਝੂਠੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ; ਦੇਖੈ ਸੋਇ॥੩॥ ਬੁਝਾਏ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ; ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਗੁਰਮਤੀ; ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੪॥ ਤਨ ਮਹਿ. ਸਾਚੋ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਉ॥ ਨਿੱਜ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਨਾਹੀ ਨਿਜ ਠਾਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਾਇਣ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਉ॥ ਬੂੱਝੈ- ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਬੂਝੈ ਨਾਉ॥੫॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਸਰਬ ਜੰਜਾਲਾ॥ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਵਿਕਾਰਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਕੁਚੀਲ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ। ਕੁ-ਛਿੱਤ ਖੋਟੀ ਬੁੱਧੀ। ਬਿਕਰਾਲਾ ਭਿਆਨਕ- ਮਨਮੁਖ ਕੁਚੀਲ; ਕੁਛਿਤ ਬਿਕਰਾਲਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਚੂਕੈ ਜੰਜਾਲਾ॥ ਨਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਨਾਲਾ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੈ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਇਹ ਮਤਿ ਪਾਏ॥੭॥ ਕਥਨੀ ਕਥਉ; ਨ ਆਵੈ ਓਰੁ॥ ਗੁਰੁ ਪੁਛਿ ਦੇਖਿਆ; ਨਾਹੀ ਦਰੁ ਹੋਰੁ॥

ਅੰਗ ੨੨੩:- ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭਾਣੈ; ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ; ਲਿਵ ਲਾਇ॥੮॥੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੱਗ-ਤ- ਦੂਜੀ ਮਾਇਆ; ਜਗਤ ਚਿਤ ਵਾਸੁ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ; ਅਹੰਕਾਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥੧॥ ਦੂਜਾ ਕਉਣੁ ਕਹਾ; ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਸਭ ਮਹਿ; ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ; ਆਖੈ ਦੋਇ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ; ਮਰਿ ਦੂਜਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਧਰਣਿ ਗਗਨ; ਨਹ ਦੇਖਉ ਦੋਇ॥ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ; ਸਬਾਈ ਲੋਇ ॥੩॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੇਖਉ; ਦੀਪਕ ਉਜਿਆਲਾ॥ ਬਾੱਲਾ- ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਾਲਾ॥੪॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਬੁੱਝਾਇਆ- ਸਤਿਗੁਰਿ; ਮੋਕਉ ਏਕੁ ਬੁਝਾਇਆ॥੫॥ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ॥ ਦੂਜਾ ਮਾਰਿ; ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥੬॥ ਏਕੋ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ; ਸਭ ਲੋਈ॥ ਏਕਸੁ ਤੇ; ਸਭ ਓਪਤਿ ਹੋਈ॥੭॥ ਰਾਹ ਦੋਵੈ; ਖਸਮੁ ਏਕੋ ਜਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ॥੮॥ ਸਗਲ ਰੂਪ ਵਰਨ; ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਏਕੋ ਸਾਲਾਹੀ॥ ੯॥੫॥ ਅਧਿਆਤਮ ਆਤਮਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਕਰੇ; ਤਾ ਸਾਚਾ॥ ਮੁਕਤਿ ਭੇਦੁ; ਕਿਆ ਜਾਣੈ ਕਾਚਾ॥੧॥ ਐਸਾ ਜੋਗੀ; ਜੁਗਤਿ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਪੰਚ ਮਾਰਿ; ਸਾਚੁ ਉਰਿ ਧਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਸਾਚੁ ਵਸਾਵੈ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ; ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਸਸਿ ਪੋਲਾ। ਗ੍ਰਿ੍ਹ- ਰਵਿ ਸਸਿ ਏਕੋ; ਗ੍ਰਿਹ ਉਦਿਆਨੈ॥ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ; ਕਰਮ ਸਮਾਨੈ॥੩॥ ਭਿੱਖਿਆ- ਏਕ ਸਬਦ; ਇਕ ਭਿਖਿਆ ਮਾਗੈ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਜੁਗਤਿ; ਸਚੁ ਜਾਗੈ॥੪॥ ਭੈ ਰਚਿ ਰਹੈ; ਨ ਬਾਹਰਿ ਜਾਇ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੫॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਏ॥੬॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥੭॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ; ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ;

ਅਪਰੰਪਰ ਮਾਨੁ॥੮॥੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਖਿਮਾ ਗਹੀ; ਬ੍ਰਤੁ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖੰ॥ ਰੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ; ਨਾ ਜਮ ਦੋਖੰ॥ ਮੁਕਤ ਭਏ; ਪ੍ਰਭ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੰ॥੧॥ ਜੋਗੀ ਕਉ; ਕੈਸਾ ਡਰੁ ਹੋਇ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ- ਰੂਖਿ ਬਿਰਖਿ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਾਹਰਿ ਸੋਇ॥ ੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰਭਉ ਜੋਗੀ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ; ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥੨॥ ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ; ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨੀ ਜਾਰੇ॥ ਗਤੁ ਪੋਲਾ- ਜਰਾ ਮਰਣ ਗਤੁ; ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਪਿੱਤਰੀਂ- ਆਪਿ ਤਰੈ; ਪਿਤਰੀ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਸੋ ਜੋਗੀ ਹੋਇ॥ ਭੈ ਰਚਿ ਰਹੈ; ਸੁ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ॥ ਜੈਸਾ ਸੇਵੈ; ਤੈਸੋ ਹੋਇ॥੪॥

ਅੰਗ ੨੨੪:- ਨਰ ਨਿਹਕੇਵਲ; ਨਿਰਭਉ ਨਾਉ॥ ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ ਕਰੇ; ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਪੁਨ-ਰਪਿ ਪੋਲਾ- ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨਾਹੀ; ਗੁਣ ਗਾਉ॥੫॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ; ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ; ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ॥੬॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਤਿਸੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ॥ ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ; ਚੂਕੈ ਆਸਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਾ॥੭॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ; ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਰਲੇ; ਮਿਲਹਿ ਉਦਾਸਾ॥੮॥੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਐਸੋ ਦਾਸੁ ਮਿਲੈ; ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਦੁਖੁ ਵਿਸਰੈ; ਪਾਵੈ ਸਚੁ ਸੋਈ॥੧॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ; ਭਈ ਮਤਿ ਪੂਰੀ॥ ਮੱਜਨੁ- ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ; ਚਰਨਹ ਧੂਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਖੇ; ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰਾ॥ ਜਿਹਵਾ ਸੂਚੀ; ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਰਾ॥੨॥ ਅਭ ਪੋਲਾ- ਸਚੁ ਕਰਣੀ; ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਸੇਵਾ॥ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ; ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥੩॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਉ; ਤਹ ਤਹ ਸਾਚਾ॥ ਬੂੱਝੇ। ਜੱਗੁ- ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਝਗਰਤ ਜਗੁ ਕਾਚਾ॥੪॥ ਗੁਰੁ ਸਮਝਾਵੈ; ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਬੂੱਝੈ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ; ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਰਾਖਹੁ ਰਖਵਾਲੇ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਪਸੂ ਭਏ ਬੇਤਾਲੇ॥੬॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ॥ ਕਿਸੁ ਕਹੁ ਦੇਖਿ; ਕਰਉ ਅਨ ਪੂਜਾ॥੭॥ ਸੰਤ ਹੇਤਿ; ਪ੍ਰਭਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਰੇ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨੈ; ਸੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ॥੮॥ ਸਾਚੁ ਰਿਦੈ; ਸਚੁ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਵਾਸ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ; ਹਮ ਤਾ ਕੇ ਦਾਸ॥੯॥੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬ੍ਰਹਮੈ ਗਰਬੁ ਕੀਆ; ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ॥ ਪੜੀ ੜਾੜੇ ਨੂੰ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਪਤਿ ਪੜੀ; ਪਛੁਤਾਨਿਆ॥ ਜਹ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰੇ; ਤਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੧॥ ਐਸਾ ਗਰਬੁ; ਬੁਰਾ ਸੰਸਾਰੈ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤਿਸੁ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੀ- ਬਲਿ ਰਾਜਾ; ਮਾਇਆ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਜੱਗਨ ਬਹੁਤੇ ਜੱਗ- ਜਗਨ ਕਰੈ; ਬਹੁ ਭਾਰ ਅਫਾਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਛੇ; ਜਾਇ ਪਇਆਰੀ॥੨॥ ਹਰੀਚੰਦੁ ਦਾਨੁ ਕਰੈ; ਜਸੁ ਲੇਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇ; ਅਭੇਵੈ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇ; ਆਪੇ ਮਤਿ ਦੇਵੈ॥੩॥ ਦੁਰਮਤਿ ਹਰਣਾਖਸੁ ਦੁਰਾਚਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣੁ; ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰੇ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੪॥ ਭੂਲੋ ਰਾਵਣੁ; ਮੁਗਧੁ ਅਚੇਤਿ॥ ਲੂਟੀ ਲੰਕਾ; ਸੀਸ ਸਮੇਤਿ॥ ਗਰਬਿ ਗਇਆ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਹੇਤਿ॥੫॥ ਸਹਸਬਾਹੁ; ਮਧੁ ਕੀਟ ਮਹਿਖਾਸਾ॥ ਨਖ੍ਹੁ ਪੋਲਾ- ਹਰਣਾਖਸੁ ਲੇ; ਨਖਹੁ ਬਿਧਾਸਾ॥ ਦੈਤ ਸੰਘਾਰੇ; ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਅਭਿਆਸਾ॥੬॥ ਜਰਾਸੰਧਿ; ਕਾਲਜਮੁਨ ਸੰਘਾਰੇ॥ ਰਕਤਬੀਜੁ; ਕਾਲੁਨੇਮੁ ਬਿਦਾਰੇ॥ ਦੈਤ ਸੰਘਾਰਿ; ਸੰਤ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੭॥

ਅੰਗ ੨੨੫:- ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਦੈਤ ਸੰਘਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚਿ ਭਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੮॥ ਬੂਡਾ ਦੁਰਜੋਧਨੁ; ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਰਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ; ਕਰਤਾ ਸੋਈ॥ ਜਨ ਕਉ ਦੂਖਿ ਪਚੈ; ਦੁਖੁ ਹੋਈ॥੯॥ ਜਨਮੇਜੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ. ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਿਆ॥ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਭੂਲੇ; ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨਿਆ॥੧੦॥ ਕੰਸੁ ਕੇਸੁ ਚਾਂਡੂਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਰਾਮੁ. ਨ ਚੀਨਿਆ; ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਜੱਗਦੀਸ- ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ; ਨ ਰਾਖੈ ਕੋਈ॥੧੧॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਗਰਬੁ. ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਧਰਮੁ ਧੀਰਜੁ; ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਗੁਣ ਗਾਇ॥੧੨॥੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਚੜ੍ਹਾਵਉ- ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ; ਅੰਕਿ ਚੜਾਵਉ॥ ਪਹਿਰਿ- ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ; ਪਹਿਰਿ ਹਢਾਵਉ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ॥੧॥ ਕਿਆ ਪਹਿਰਉ; ਕਿਆ ਓਢਿ ਦਿਖਾਵਉ॥ ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ; ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਕਾਂਨੀ ਕੁੰਡਲ; ਗਲਿ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਮਾਲਾ॥ ਲਾਲ ਨਿਹਾਲੀ; ਫੂਲ ਗੁਲਾਲਾ॥ ਜੱਗਦੀਸ। ਭਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ; ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਭਾਲਾ॥੨॥ ਨੈਨ ਸਲੋਨੀ; ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ॥ ਖੋੜ ਸੋਲਾਂ- ਖੋੜ ਸੀਗਾਰ ਕਰੈ; ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਜੱਗਦੀਸ। ਭਜੇ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਭਜੇ; ਨਿਤ ਖੁਆਰੀ॥੩॥ ਦਰ ਘਰ ਮਹਲਾ; ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਫੂਲ ਬਿਛਾਵੈ ਮਾਲੀ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਸੁ ਦੇਹ ਦੁਖਾਲੀ॥੪॥ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ; ਨੇਜੇ ਵਾਜੇ॥ ਪੱਜੇ ਦਾਸ- ਲਸਕਰ ਨੇਬ: ਖਵਾਸੀ ਪਾਜੇ॥ ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ; ਝੂਠੇ ਦਿਵਾਜੇ॥੫॥ ਸਿਧੁ ਕਹਾਵਉ; ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਬੁਲਾਵਉ॥ ਗੱਦੀ ਨਸ਼ੀਨੀ ਦੀ ਕੁਲਹ ਟੋਪੀ- ਤਾਜ ਕੁਲਹ; ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰੁ ਬਨਾਵਉ॥ ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ; ਕਹਾ ਸਚੁ ਪਾਵਉ॥੬॥ ਖਾਨੁ ਮਲੂਕੁ; ਕਹਾਵਉ ਰਾਜਾ॥ ਅਬੇ ਤਬੇ ਪੋਲੇ। ਪੱਜਾ- ਅਬੇ ਤਬੇ; ਕੂੜੇ ਹੈ ਪਾਜਾ॥ ਕੱਜਾ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ; ਨ ਸਵਰਸਿ ਕਾਜਾ॥੭॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਿਸਾਰੀ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਨਿਆ; ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ; ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੮॥੧੦॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੇਵਾ ਏਕ; ਨ ਜਾਨਸਿ ਅਵਰੇ॥ ਕਵਰੇ ਕੌੜੇ- ਪਰਪੰਚ ਬਿਆਧਿ; ਤਿਆਗੈ ਕਵਰੇ॥ ਸਚੁਰੇ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰੇ- ਭਾਇ ਮਿਲੈ; ਸਚੁ ਸਾਚੈ ਸਚੁਰੇ॥੧॥ ਐਸਾ ਰਾਮ ਭਗਤੁ; ਜਨੁ ਹੋਈ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਿਲੈ; ਮਲੁ ਧੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਂਧੋ ਕਵਲੁ; ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੈ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ। ਜੱਗ-ਤ। ਪਰ-ਜਾਰੈ- ਦੁਰਮਤਿ ਅਗਨਿ; ਜਗਤ ਪਰਜਾਰੈ॥ ਸੋ ਉਬਰੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ॥੨॥ ਭ੍ਰਿੰਗ ਪਤੰਗੁ ਕੁੰਚਰੁ ਅਰੁ ਮੀਨਾ॥ ਮਿਰਗੁ ਮਰੈ; ਸਹਿ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਚਿ; ਤਤੁ ਨਹੀ ਬੀਨਾ॥੩॥ ਕਾਮੁ ਚਿਤੈ; ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ॥ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਨਾਸੈ; ਸਗਲ ਵਿਕਾਰੀ॥ ਪਤਿ ਮਤਿ ਖੋਵਹਿ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰੀ॥੪॥ ਪਰ ਘਰਿ; ਚੀਤੁ ਮਨਮੁਖਿ ਡੋਲਾਇ॥

ਅੰਗ ੨੨੬:- ਗਲਿ ਜੇਵਰੀ; ਧੰਧੈ ਲਪਟਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟਸਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੫॥ ਜਿਉ ਤਨੁ ਬਿਧਵਾ; ਪਰ ਕਉ ਦੇਈ॥ ਚਿੱਤੁ ਵੱਸਿ- ਕਾਮਿ ਦਾਮਿ; ਚਿਤੁ ਪਰ ਵਸਿ ਸੇਈ॥ ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ; ਨ ਕਬਹੂੰ ਹੋਈ॥੬॥ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ । ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੋਥੀ; ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪਾਠਾ॥ ਪੜ੍ਹੈ ਥੱਟਾ ਨੱਟਾ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜੈ; ਸੁਣਿ ਥਾਟਾ॥ ਬਿਨੁ ਰਸ ਰਾਤੇ; ਮਨੁ ਬਹੁ ਨਾਟਾ॥੭॥ ਜਿਉ

ਚਾਤ੍ਰਿਕ; ਜਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਸਾ॥ ਜਿਉ ਮੀਨਾ; ਜਲ ਮਾਹਿ ਉਲਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ; ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਾ॥੮॥੧੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਠੁ ਕਰਿ ਮਰੈ; ਨ ਲੇਖੈ ਪਾਵੈ॥ ਵੇਸ ਕਰੈ; ਬਹੁ ਭਸਮ ਲਗਾਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ॥੧॥ ਤੂੰ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੂੰ ਮਨਿ ਸੂਖ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਸਹਹਿ ਜਮ ਦੂਖ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨ; ਅਗਰ ਕਪੂਰਿ॥ ਮਾਇਆ ਮਗਨੁ; ਪਰਮਪਦੁ ਦੂਰਿ॥ ਨਾਮਿ ਬਿਸਾਰਿਐ; ਸਭੁ ਕੂੜੋ ਕੂਰਿ॥੨॥ ਨੇਜੇ ਵਾਜੇ; ਤਖਤਿ ਸਲਾਮੁ॥ ਅਧਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਵਿਆਪੈ ਕਾਮੁ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਚੇ; ਭਗਤਿ ਨ ਨਾਮੁ॥੩॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ- ਵਾਦਿ ਅਹੰਕਾਰਿ; ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਾ॥ ਮਨੁ ਦੇ; ਪਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਹੇਲਾ॥੪॥ ਬਿਨੁ ਦਮ ਕੇ; ਸਉਦਾ ਨਹੀ ਹਾਟ॥ ਬਿਨੁ ਬੋਹਿਥ; ਸਾਗਰ ਨਹੀ ਵਾਟ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਘਾਟੇ ਘਾਟਿ॥੫॥ ਤਿਸ ਕਉ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਜਿ ਵਾਟ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਜਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਜਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ॥੬॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਕਉ; ਜਿਸ ਕਾ ਇਹੁ ਜੀਉ॥ ਪੋਲਾ ਮਥਿ ਰਿੜਕ ਕੇ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕੇ- ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਥਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ॥ ਨਾਮ ਵਡਾਈ; ਤੁਧੁ ਭਾਣੈ ਦੀਉ॥੭॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਪਤੁ ਰਹਉ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ॥ ਰੱਤੇ। ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਪਤਿ ਪਾਇ॥੮॥੧੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਭੇਖੀਂ- ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਭੇਖੀ; ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਵਿਰਲੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੧॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ; ਨਹੀ ਸਚੁ ਪਾਈਐ॥ ਹਉਮੈ ਜਾਇ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਿ; ਰਾਜੇ ਬਹੁ ਧਾਵਹਿ॥ ਹਉਮੈ ਖਪਹਿ; ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਆਵਹਿ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਨਿਵਰੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ॥ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗੈ; ਪੰਚ ਸੰਘਾਰੈ॥੩॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ; ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵਹਿ॥ ਰਾਜਨੁ ਜਾਣਿ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿ॥੪॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ; ਗੁਰੁ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ॥ ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ; ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ॥੫॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਿ ਮਰਣਾ; ਕਿਆ ਪਾਵੈ॥ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ; ਸੋ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਵੈ॥੬॥ ਜੇਤੀ ਹੈ; ਤੇਤੀ ਕਿਹੁ ਨਾਹੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨ ਭੇਟਿ; ਗੁਣ ਗਾਹੀ॥੭॥

ਅੰਗ ੨੨੭:- ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ; ਬੰਧਿ ਭਵਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੮॥੧੩॥ ਕਾਲੈ ਕਾਲ਼- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ; ਕਾਲੈ ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਪ-ਇਆਲਿ- ਬ੍ਰਹਮ; ਕਮਲੁ ਪਇਆਲਿ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਆਗਿਆ ਨਹੀ ਲੀਨੀ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥੧॥ ਜੋ ਉਪਜੈ; ਸੋ ਕਾਲਿ ਸੰਘਾਰਿਆ॥ ਹਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੇ; ਦੇਵੀ ਸਭਿ ਦੇਵਾ॥ ਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡੈ; ਬਿਨੁ. ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਓਹੁ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥੨॥ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਬਾਦਿਸਾਹ; ਨਹੀ ਰਹਨਾ॥ ਨਾਮਹੁ ਭੂਲੈ; ਜਮ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹਨਾ॥ ਮੈ ਧਰ ਨਾਮੁ; ਜਿਉ ਰਾਖਹੁ ਰਹਨਾ ॥੩॥ ਚਉਧਰੀ ਰਾਜੇ; ਨਹੀ ਕਿਸੈ ਮੁਕਾਮੁ॥ ਸਾਹ ਮਰਹਿ; ਸੰਚਹਿ ਮਾਇਆ ਦਾਮ॥ ਮੈ ਧਨੁ ਦੀਜੈ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ॥੪॥ ਰਯ-ਤਿ ਪਰਜਾ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲੋ। ਮੁ-ਕੱਦਮ ਸਿੱਕਦਾਰੈ ਸਰਦਾਰ- ਰਯਤਿ ਮਹਰ; ਮੁਕਦਮ ਸਿਕਦਾਰੈ॥ ਨਿਹਚਲੁ; ਕੋਇ ਨ ਦਿਸੈ ਸੰਸਾਰੈ॥ ਅ-ਫਰਿਓ- ਅਫਰਿਓ ਕਾਲੁ; ਕੂੜੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੈ॥੫॥ ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ; ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਜਿਨ ਕਰਿ ਸਾਜੀ; ਤਿਨਹਿ ਸਭ

ਗੋਈ॥ ਓਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ; ਤਾਂ ਪਤਿ ਹੋਈ॥੬॥ ਕਾਜੀ ਸੇਖ; ਭੇਖ ਫਕੀਰਾ॥ ਬਡੇ ਕਹਾਵਹਿ; ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਪੀਰਾ॥ ਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡੈ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਧੀਰਾ॥੭॥ ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ; ਜਿਹਵਾ ਅਰੁ ਨੈਣੀ॥ ਕੱਨੀ- ਕਾਨੀ ਕਾਲੁ; ਸੁਣੈ ਬਿਖੁ ਬੈਣੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਮੂਠੇ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ॥੮॥ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੁ ਵਸੈ; ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਕਾਲੁ. ਨ ਜੋਹਿ ਸਕੈ; ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥੯॥੧੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਬੋਲਹਿ ਸਾਚੁ; ਮਿਥਿਆ ਨਹੀ ਰਾਈ॥ ਚਾਲਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ॥ ਰਹਹਿ ਅਤੀਤ; ਸਚੇ ਸਰਣਾਈ॥੧॥ ਸਚ ਘਰਿ ਬੈਸੈ; ਕਾਲੁ ਨ ਜੋਹੈ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਉ; ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਦੁਖੁ ਮੋਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਕਥੁ ਕਥਿ ਪੋਲੇ-ਅਪਿਉ ਪੀਅਉ; ਅਕਥੁ ਕਥਿ ਰਹੀਐ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਸਿ; ਸਹਜ ਘਰੁ ਲਹੀਐ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਮਾਤੇ; ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਕਹੀਐ॥੨॥ ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਲ ਨਿਹਚਲ; ਨਹੀ ਡੋਲੈ॥ ਗੁਰਮਤਿ; ਸਾਚਿ ਸਹਜਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ॥ ਪੀਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਤਤੁ ਵਿਰੋਲੈ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿਆ; ਦੀਖਿਆ ਲੀਨੀ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿਓ; ਅੰਤਰਗਤਿ ਕੀਨੀ॥ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ; ਆਤਮੁ ਚੀਨੀ॥੪॥ ਭੋਜਨੁ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਰੁ॥ ਪਰਮਹੰਸੁ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ- ਪਰਮਹੰਸੁ; ਸਚੁ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ; ਤਹ ਏਕੰਕਾਰੁ॥੫॥ ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਏਕਾ ਸਚੁ ਕਰਣੀ॥ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਚਰਣੀ॥ ਮਨ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਚੂਕੀ ਅਹੰ ਭ੍ਰਮਣੀ॥੬॥ ਇਨ ਬਿਧਿ; ਕਉਣੁ ਕਉਣੁ ਨਹੀ ਤਾਰਿਆ॥ ਹਰਿ ਜਸਿ; ਸੰਤ ਭਗਤ ਨਿਸਤਾਰਿਆ॥
ਅੰਗ ੨੨੮:- ਭਾਰਿਆ ਖੋਜੇ- ਪ੍ਰਭ ਪਾਏ; ਹਮ. ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਰਿਆ॥੭॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਸਾਚ ਮਹਲਿ; ਗੁਰਿ. ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥ ਨਿਹਚਲ ਮਹਲੁ; ਨਹੀ ਛਾਇਆ ਮਾਇਆ॥ ਸਾਚਿ ਸੰਤੋਖੇ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੮॥ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ; ਮਲੁ ਖੋਈ॥੯॥੧੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਰਾਮਿ ਨਾਮਿ; ਚਿਤੁ ਰਾਪੈ ਜਾ ਕਾ॥ ਉਪ-ਜੰਪਿ- ਉਪਜੰਪਿ ਦਰਸਨੁ; ਕੀਜੈ ਤਾ ਕਾ॥੧॥ ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ; ਅਭਾਗੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਦਾਤਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਮੁ ਹਮਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਜਪੈ; ਜਨੁ ਪੂਰਾ॥ ਤਿਤੁ ਘਟ; ਅਨਹਤ ਬਾਜੇ ਤੂਰਾ॥੨॥ ਜੋ ਜਨ; ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੩॥ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੋਈ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਪਰਸਿ; ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੪॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਹਿ; ਏਕੋ ਰਵੈ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੀ- ਮਨਮੁਖਿ ਅਹੰਕਾਰੀ; ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਭਵੈ॥੫॥ ਬੂੱਝੈ- ਸੋ ਬੂਝੈ; ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਪਾਏ॥੬॥ ਅਰਧ ਉਰਧ ਕੀ ਸੰਧਿ; ਕਿਉ ਜਾਨੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਧਿ ਮਿਲੈ; ਮਨੁ ਮਾਨੈ॥੭॥ ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ; ਗੁਣੁ ਕਰੀਐ॥ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਨਾਨਕ ਜਨ ਤਰੀਐ ॥੮॥੧੬॥ਅਗਲੀ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹੋ- ਸੋਲਹ ਅਸਟਪਦੀਆ ਗੁਆਰੇਰੀ ਗਉੜੀ ਕੀਆ॥
ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਉ ਗਾਈ ਕਉ ਗੋਇਲੀ; ਰਾਖਹਿ ਕਰਿ ਸਾਰਾ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਪਾਲਹਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹਿ; ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਧਾਰਾ॥੧॥ ਇਤ ਉਤ ਰਾਖਹੁ; ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਸਰਣਾ‑ਗਤਿ- ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ. ਤਹ ਰਵਿ ਰਹੇ; ਰਖੁ ਰਾਖਨਹਾਰਾ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ. ਭੁਗਤਾ ਤੂੰਹੈ; ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ॥੨॥ ਅਧ ਪੋਲਾ- ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ, ਅਧ ਊਰਧੀ; ਬਿਨੁ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਜੱਗਦੀਸ- ਬਿਨੁ ਉਪਮਾ ਜਗਦੀਸ ਕੀ; ਬਿਨਸੈ ਨ. ਅੰਧਿਆਰਾ॥੩॥ ਜੱਗੁ।ਅਹੰ‑ਕਾਰਾ- ਜਗੁ ਬਿਨਸਤ. ਹਮ ਦੇਖਿਆ; ਲੋਭੇ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੁ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ॥੪॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ. ਅਪਾਰ ਕੋ; ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੋਈ॥ ਬੂੱਝੈ- ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਥਿਰੁ ਕੋ ਨਹੀ; ਬੂਝੈ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੫॥ ਜੱਾਲਾ- ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ, ਲੇ ਜਾਇ ਕਿਆ; ਫਾਸਹਿ ਜਮ ਜਾਲਾ॥ ਬੱਧਾ। ਕਸਿ ਪੋਲਾ- ਡੋਲੁ ਬਧਾ ਕਸਿ ਜੇਵਰੀ; ਆਕਾਸਿ ਪਤਾਲਾ॥੬॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮਤਿ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਸਹਜੇ ਪਤਿ ਪਾਈਐ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਮਿਲਿ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ॥੭॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ; ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਅੰਗ ੨੨੯:- ਨਾਨਕ ਮੇਲੁ. ਨ ਚੂਕਈ; ਲਾਹਾ ਸਚੁ ਪਾਵੈ॥੮॥੧॥੧੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬੂੱਝਿ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਿ ਲੇ; ਤਉ ਹੋਇ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨਾ; ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ. ਨ ਛੂਟੀਐ; ਦੇਖਹੁ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਲੱਖ- ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹੀ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਅੰਧਿਆਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਧੇ ਅਕਲੀ ਬਾਹਰੇ; ਕਿਆ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਹੀਐ॥ ਸੂੱਝਈ। ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ। ਨਿਰ‑ਬਹੀਐ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਪੰਥੁ ਨ ਸੂਝਈ; ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਨਿਰਬਹੀਐ॥੨॥ ਖੋਟੇ ਕਉ ਖਰਾ ਕਹੈ; ਖਰੇ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਕਲੀ ਪੋਲਾ- ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੂ; ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਡਾਣੈ॥੩॥ ਸੂਤੇ ਕਉ ਜਾਗਤੁ ਕਹੈ; ਜਾਗਤ ਕਉ ਸੂਤਾ॥ ਜੀਵਤ ਕਉ. ਮੂਆ ਕਹੈ; ਮੂਏ ਨਹੀ ਰੋਤਾ॥੪॥ ਆਵਤ ਕਉ ਜਾਤਾ ਕਹੈ; ਜਾਤੇ ਕਉ ਆਇਆ॥ ਪਰ ਕੀ ਕਉ. ਅਪੁਨੀ ਕਹੈ; ਅਪੁਨੋ ਨਹੀ ਭਾਇਆ ॥੫॥ ਮੀਠੇ ਕਉ ਕਉੜਾ ਕਹੈ; ਕੜੂਏ ਕਉ ਮੀਠਾ॥ ਰਾੱਤੇ- ਰਾਤੇ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ; ਐਸਾ ਕਲਿ ਮਹਿ ਡੀਠਾ॥੬॥ ਚੇਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ; ਠਾਕੁਰੁ ਨਹੀ ਦੀਸੈ॥ ਪੋਖਰੁ ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲੀਐ; ਮਾਖਨੁ ਨਹੀ ਰੀਸੈ॥੭॥ ਲੇ‑ਇ- ਇਸੁ ਪਦ ਜੋ ਅਰਥਾਇ ਲੇਇ; ਸੋ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਚੀਨੈ ਆਪ ਕਉ; ਸੋ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ॥੮॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਭਰਮਾਇਆ॥ ਬੂੱਝੀਐ- ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੂਝੀਐ; ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸਮਾਇਆ॥੯॥੨॥੧੮॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲੇ; ਆਵਉ ਜਾਉ॥੧॥ ਮਨਮੁਖਿ ਸੂਤਕੁ; ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ. ਨ ਭੀਜੈ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭੋ ਸੂਤਕੁ; ਜੇਤਾ ਮੋਹੁ ਆਕਾਰੁ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ; ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥੨॥ ਸੂਤਕੁ; ਅਗਨਿ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਮਾਹਿ॥ ਸੂਤਕੁ ਭੋਜਨੁ; ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਖਾਹਿ॥੩॥ ਸੂਤਕਿ; ਕਰਮਨ ਪੂਜਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ; ਸੂਤਕੁ ਜਾਇ॥ ਮਰੈ ਨ ਜਨਮੈ; ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ॥੫॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਾਸਤ

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ; ਸੋਧਿ ਦੇਖਹੁ ਕੋਇ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਕੋ ਮੁਕਤਿ. ਨ ਹੋਇ॥੬॥ ਜੁੱਗ। ਉੱਤਮੁ- ਜੁਗ ਚਾਰੇ; ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ॥੭॥ ਸਾਚਾ; ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੮॥੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥ ਉਰ ਅੰਦਰ- ਹਰਿ ਜੀਉ; ਰਾਖਹੁ ਹਿਰਦੈ ਉਰ ਧਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ; ਸਾਚ ਦੁਆਰਾ॥੧॥ ਪੜ੍ਹ- ਪੰਡਿਤ ਹਰਿ ਪੜੁ; ਤਜਹੁ ਵਿਕਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਭਉਜਲੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੨੩੦:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਚਹੁ; ਹਉਮੈ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਮੈਲੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਚਿ ਹੋਈ॥ ਅਹੰਕਾਰੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਅਹੰਕਾਰੁ ਜਲਾਏ ਦੋਈ॥ ਰੱਤੇ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੩॥ ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ; ਬੂਝਹੁ ਸੋਈ॥ ਲੋਕ ਸਮਝਾਵਹੁ; ਸੁਣੇ ਨ ਕੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਮਝਹੁ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੪॥ ਮਨਮੁਖਿ ਡੰਫੁ; ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਮਾਵੈ; ਸੁ ਥਾਇ. ਨ ਪਾਈ॥ ਆਵੈ ਜਾਵੈ; ਠਉਰ ਨ ਕਾਈ॥੫॥ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ; ਬਹੁਤੁ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਬੱਗ- ਬਗ ਜਿਉ; ਲਾਇ ਬਹੈ ਨਿਤ ਧਿਆਨਾ॥ ਜਮਿ ਪਕੜਿਆ; ਤਬ ਹੀ ਪਛੁਤਾਨਾ॥੬॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਸੋਈ॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਈ॥੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ; ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਪੁੱਤ੍ਰੀ- ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ; ਬਿਦਾਰਿ ਗਵਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਝੂਠੀ ਚਤੁਰਾਈ॥੮॥੨॥ ਜੁੱਗ ਪੜ੍ਹਹੁ- ਗਉੜੀ ਮਃ ੩॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਕਾ ਧਰਮੁ; ਪੜਹੁ ਤੁਮ ਭਾਈ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ; ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥ ਐਥੈ ਅਗੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ॥੧॥ ਪੜ੍ਹਹੁ- ਰਾਮ ਪੜਹੁ; ਮਨਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਮੈਲੁ ਉਤਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਾਦਿ ਵਿਰੋਧਿ; ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਫੀਕਾ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਮੈਲਾ; ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਨ੍ਹਾਵੈ ਅਹੰਕਾਰਾ- ਨਿਤ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵੈ; ਨ ਜਾਇ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰਾ॥੩॥ ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਚਾ; ਜਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਪੰਚ ਸੰਘਾਰੈ॥ ਕੁੱਲ- ਆਪਿ ਤਰੈ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੈ॥੪॥ ਨਟਿ ਬਾਜੀ ਪੋਲੇ- ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਨਟਿ ਬਾਜੀ ਪਾਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ; ਰਹੇ ਲਪਟਾਈ॥ ਅਲਿਪਤ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਿਪਤ; ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੫॥ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰੈ; ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ; ਫਿਰੈ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਆਪੁ ਨ ਚੀਨੈ; ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੬॥ ਕਾਪੜ ਪਹਿਰਿ; ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ. ਅਤਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥੭॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਗ੍ਰਿਹੀ- ਗ੍ਰਿਹੀ ਅੰਤਰਿ; ਸਾਚਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ॥੮॥੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੂਲੁ; ਵੇਦ ਅਭਿਆਸਾ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ; ਦੇਵ ਮੋਹ ਪਿਆਸਾ॥ ਤ੍ਰੈ

ਗੁਣ ਭਰਮੇ; ਨਾਹੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ॥੧॥ ਹਮ. ਹਰਿ ਰਾਖੇ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾ- ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ; ਜੰਜਾਲਾ॥ ਪੜਿ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜਮਕਾਲਾ॥

ਅੰਗ ੨੩੧:- ਬੰਨ੍ਹਹਿ ਪਰਾੱਲਾ- ਤਤੁ ਨ ਚੀਨਹਿ; ਬੰਨਹਿ ਪੰਡ ਪਰਾਲਾ॥੨॥ ਕੁ-ਮਾਰਗਿ- ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨਿ; ਕੁਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਆ; ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਭਵਜਲਿ ਡੂਬੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਏ॥੩॥ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ; ਪੰਡਿਤੁ ਕਹਾਵੈ॥ ਬਿਖਿਆ ਰਾਤਾ; ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਜਮ ਕਾ ਗਲਿ ਜੇਵੜਾ; ਨਿਤ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਵੈ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਜਮਕਾਲੁ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਵੈ॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੫॥ ਮਾਇਆ ਦਾਸੀ; ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਚਰਣੀ ਲਾਗੈ; ਤਾ ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ॥ ਸਦ ਹੀ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ॥੬॥ ਜੁੱਗ- ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਹਿ; ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਦਿਸਹਿ ਜੁਗ ਮਾਹੀ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਸਭਿ ਨਿਵਹਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਪੂਜ ਕਰਾਹੀ॥ ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਸਾਚੇ; ਮਨ ਮਾਹੀ॥੭॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੇ; ਚਉਥੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ; ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਇਆ॥੮॥੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪੜ੍ਹੈ- ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੇਦੁ ਪੜੈ; ਵਾਦੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਤਾਮਸੁ; ਆਪੁ. ਨ ਪਛਾਣੈ॥ ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵਖਾਣੈ॥੧॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਉ; ਫਿਰਿ. ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਖਾਧੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸੀੱਧੇ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਅਪਰਾਧੀ ਸੀਧੇ॥ਗੀੱਧੇ- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਰੀਧੇ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਧੇ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੇ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਕੈ; ਮਨਿ ਭਾਏ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ; ਸਦਾ ਬਿਖੁ ਖਾਏ॥ ਜਮ ਡੰਡੁ ਸਹਹਿ; ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥੪॥ ਜਮੂਆ ਪੋਲਾ- ਜਮੂਆ. ਨ ਜੋਹੈ; ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ; ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਸਦਾ ਰਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੫॥ ਪਵਿੱਤਾ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਪਵਿਤਾ॥ ਜੱਗੁ- ਮਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਿਲਾਇ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਜੀਤਾ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ। ਕੁਸਲੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਇਨ ਬਿਧਿ ਕੁਸਲੁ ਤੇਰੈ; ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵੇ; ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ; ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ॥੭॥ ਸੀੱਧੋ- ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ; ਕਵਨੁ ਕਵਨੁ. ਨ ਸੀਧੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਭਗਤੀ ਸੀਧੇ; ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥੮॥੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਵਖਾਣੈ; ਭਰਮੁ. ਨ ਜਾਇ॥ ਬੰਧਨ. ਨ ਤੂਟਹਿ; ਮੁਕਤਿ. ਨ ਪਾਇ॥ ਜੁੱਗ- ਮੁਕਤਿ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਜੁਗ ਮਾਹਿ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਭਰਮੁ ਗਵਾਇ॥ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ; ਕਾਲੈ ਕੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰਾ॥

ਅੰਗ ੨੩੨:- ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਹਿ; ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ॥ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ; ਫਿਰਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ॥੨॥ ਅੰਧੇ ਗੁਰੂ ਤੇ; ਭਰਮੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਮੂਲੁ ਛੋਡਿ; ਲਾਗੇ ਦੂਜੈ ਭਾਈ॥ ਮੱਤਾ- ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ; ਬਿਖੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ॥੩॥ ਮੂਲੁਜੰਤ੍ਰ ਚੰਡੋਲ- ਮਾਇਆ ਕਰਿ; ਮੂਲੁਜੰਤ੍ਰ ਭਰਮਾਏ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਵਿਸਰਿਆ; ਦੂਜੈ ਭਾਏ॥ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਏ॥੪॥ ਹਾਹਾ ਮੁਕਤਾ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ; ਬਾਹਰਿ ਸਾਚੁ ਵਰਤਾਏ॥ ਸਾਚੁ. ਨ ਛਪੈ; ਜੇ ਕੋ ਰਖੈ ਛਪਾਏ॥ ਬੂੱਝਹਿ- ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਹਿ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਸੋਝੀ ਪਾਏ॥੭॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਿਰਜਿ ਜਿਨਿ ਗੋਈ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਬੂੱਝੈ- ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥੮॥੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਮੋ ਸੇਵੇ; ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ; ਰਸਨਾ ਨਿਤ ਗਾਵੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਸੋ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਜੱਗਦੀਸਾ- ਅਨ ਦਿਨੁ; ਹਿਰਦੈ ਜਪਉ ਜਗਦੀਸਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਉ; ਪਰਮਪਦੁ ਸੂਖਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਿਰਦੈ; ਸੂਖੁ ਭਇਆ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਗਾਵਹਿ ਸਚੁ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ; ਨਿਤ ਹੋਵਹਿ ਦਾਸੁ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਕੁਟੰਬ ਮਹਿ; ਸਦਾ ਉਦਾਸੁ॥੨॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋ ਹੋਈ॥ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥੁ; ਪਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੇ; ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ॥ ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਮਿਲੈ; ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥੩॥ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਜਾ; ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ਬੇੱਧਿਆ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਇ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ; ਬੂਝੈ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੪॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ; ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਤੁਝੁ ਸੇਵੀ; ਤੁਝ ਤੇ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ; ਗਾਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ; ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਲੋਇ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ; ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ॥ ਅੰਤਰੁ ਬਿਗਸੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਸਹਜੇ ਸਚੁ ਮਿਲਿਆ; ਪਰਸਾਦੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਪੂਰੈ ਵਡਭਾਗੀ॥੬॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ; ਦੁਰਮਤਿ ਦੁਖ ਨਾਸੁ॥ ਜਬ ਹਿਰਦੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਗਟੀ; ਪ੍ਰਭ ਜਾਸੁ॥ ਜਬ ਹਿਰਦੈ; ਰਵਿਆ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ॥੭॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਦੇਇ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ; ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਹਿਰਦੈ; ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਨਾਨਕ; ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ॥੮॥੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨ ਹੀ ਮਨੁ ਸਵਾਰਿਆ; ਭੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥

ਅੰਗ ੨੩੩:- ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਰੰਗਿਆ; ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਰਜਾਇ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ; ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਗੋਵਿਦੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ; ਜਾ ਸਬਦਿ ਭਉ ਖਾਇ॥ ਅਨੰਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਿਆਂ ਤਾਰੇ ਮੰਡਲਾਂ ਸਭ ਜੀਆਂ ਜੰਤਾਂ, ਸਭਤੈ ਸਾਰਿਆਂ 'ਚ ਪੂਰਨ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ- ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਸਭਤੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸੁ; ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਪਾਇਆ ਜਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੩॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਬਹੁ ਜੀਵਣੁ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ;

ਕਾਮਣਿ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਤਿਨ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ; ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥੪॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਕੁਟੰਬੁ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਹੋਇ॥ ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮੀਤੁ; ਜੋ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਮ; ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਦੂਖੁ ਸਗਲ ਮਿਟਾਈ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੬॥ ਸੁੱਧਿ- ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਹਮ ਕਉ. ਸਰੀਰ ਸੁਧਿ ਭਈ॥ ਬੁ-ਝਈ ਪੋਲਾ- ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਸਭ ਅਗਨਿ ਬੁਝਈ॥ ਬਿਨਸੇ ਕ੍ਰੋਧ; ਖਿਮਾ ਗਹਿ ਲਈ॥੭॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਤਨੁ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਲੇਵੈ॥ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵੈ॥੮॥੮॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਜੋ ਮੁਹ ਫੇਰੇ; ਤੇ ਵੇਮੁਖ. ਬੁਰੇ ਦਿਸੰਨਿ ॥ ਬੱਧੇ। ਲ-ਹੰਨਿ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ; ਫਿਰਿ. ਵੇਲਾ ਨਾ ਲਹੰਨਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚ-ਲੰਨਿ- ਸੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਭਾਵਦੇ; ਜੋ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਇ ਚਲੰਨਿ॥
ਰ-ਹੰਨਿ- ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸੇਵਾ ਕਰਨਿ; ਜੀਵਤ ਮੁਏ ਰਹੰਨਿ॥੨॥ ਸਿਰਿਕਾਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ- ਜਿਸ ਦਾ ਪਿੰਡੁ ਪਰਾਣ ਹੈ; ਤਿਸ ਕੀ ਸਿਰਿਕਾਰ॥ ਓਹੁ ਕਿਉ. ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਹਰਿ ਰਖੀਐ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਿ॥੩॥ ਨਾਮਿ ਮਿਲਿਐ. ਪਤਿ ਪਾਈਐ; ਨਾਮਿ ਮੰਨਿਐ. ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ; ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੪॥ ਟਿ-ਕੰਨਿ- ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ, ਜੋ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ; ਓਇ ਭ੍ਰਮਦੇ. ਨਾ ਟਿਕੰਨਿ॥ ਝੱਲੱਈ- ਧਰਤਿ ਅਸਮਾਨੁ. ਨ ਝਲਈ; ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਪਏ ਪਚੰਨਿ॥੫॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਮੋਹਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਇ॥ ਜਿਨਾ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਤਿਨ ਨੇੜਿ. ਨ ਭਿਟੈ ਮਾਇ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੋ ਸੋਹਣੇ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ॥
ਅੰਗ ੨੩੪:- ਚੱਲ-ਹਿ- ਸਬਦਿ ਰਤੇ. ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥੭॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਤੂੰ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਵੈ ਛਡਾਇ॥੮॥੧॥੯॥
ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ਕਰਹਲੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਪੋਲਾ ਕਰ-ਹਲੇ ਬੇਮੁਹਾਰੇ ਊਠ- ਕਰਹਲੇ ਮਨ ਪਰਦੇਸੀਆ; ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ. ਹਰਿ ਮਾਇ॥ ਗੁਰੁ. ਭਾਗਿ ਪੂਰੈ ਪਾਇਆ; ਗਲਿ ਮਿਲਿਆ ਪਿਆਰਾ ਆਇ॥੧॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵੀਚਾਰੀਆ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਇ॥ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਲਏ ਛਡਾਇ॥੨॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲਾ; ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਹਉਮੈ ਆਇ॥ ਪਰਤੱਖਿ- ਪਰਤਖਿ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰਾ; ਵਿਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ॥੩॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ; ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਭਾਲਿ ਭਾਲਾਇ॥ ਕਿਤੈ ਪੋਲਾ। ਲੱ-ਭਈ- ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ. ਨ ਲਭਈ; ਗੁਰੁ. ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਦੇਖਾਇ॥੪॥ ਮਨ

ਕਰਹਲਾ. ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ; ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਘਰੁ ਜਾਇ. ਪਾਵਹਿ ਰੰਗ ਮਹਲੀ; ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇ॥੫॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਤੂੰ ਮੀਤੁ ਮੇਰਾ; ਪਾਖੰਡੁ ਲੋਭੁ ਤਜਾਇ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਲੋਭੀ ਮਾਰੀਐ; ਜਮ ਡੰਡੁ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥੬॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤੂੰ; ਮੈਲੁ ਪਾਖੰਡੁ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇ॥ ਸੰਗਤੀਂ- ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰਿਆ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ. ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਇ॥੭॥ ਸਿੱਖ- ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ; ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਇ॥ ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਪਸਰਿਆ; ਅੰਤਿ ਸਾਥਿ. ਨ ਕੋਈ ਜਾਇ॥੮॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਮੇਰੇ ਸਾਜਨਾ; ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲੀਆ ਪਤਿ ਪਾਇ॥ ਪੈਨ੍ਹਾਇਆ- ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਇਆ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਇਆ ਗਲਿ ਲਾਇ॥੯॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਗੁਰਿ ਮੰਨਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਗੁਰ ਆਗੈ. ਕਰਿ ਜੋਦੜੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਮੇਲਾਇ॥੧੦॥੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਵੀਚਾਰੀਆ; ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਬਨ-ਵਾਸੀਆ- ਬਨ ਫਿਰਿ ਥਕੇ ਬਨਵਾਸੀਆ; ਪਿਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦੈ ਨਿਹਾਲਿ॥੧॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ; ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਮਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਵੀਚਾਰੀਆ; ਮਨਮੁਖ ਫਾਥਿਆ ਮਹਾ ਜਾਲਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਕਤੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੨॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਲਿ॥ ਲੱਗਿ। ਚੱਲੈ- ਸਤਸੰਗਤਿ ਲਗਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ; ਹਰਿ ਹਰਿ. ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ॥੩॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਵਡਭਾਗੀਆ; ਹਰਿ ਏਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥

ਅੰਗ ੨੩੫:- ਛੁੱਟੀਐ- ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ; ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਸਮਾਲਿ॥੪॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ; ਵਿਚਿ ਦੇਹੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਲਿ॥ ਗੁਰਿ. ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਵਿਖਾਲਿਆ; ਹਰਿ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਦਇਆਲਿ॥੫॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਤੂੰ ਚੰਚਲਾ; ਚਤੁਰਾਈ ਛਡਿ ਵਿਕਰਾਲਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ; ਹਰਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ ਅੰਤ ਕਾਲਿ॥੬॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ. ਵਡਭਾਗੀਆ; ਤੂੰ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਹੱਥਿ- ਜਮ ਜੰਮਣ ਕਾਲਿ ਮਰਨ- ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਖੜਗੁ. ਹਥਿ ਧਾਰਿਆ; ਜਮੁ ਮਾਰਿਅੜਾ ਜਮ ਕਾਲਿ॥੭॥ ਅੰਤਰਿ ਨਿਧਾਨੁ. ਮਨ ਕਰਹਲੇ; ਭ੍ਰਮਿ ਭਵਹਿ ਬਾਹਰਿ ਭਾਲਿ॥ ਸੱਜਣ ਲੱਧੜਾ- ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ; ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧੜਾ ਨਾਲਿ॥੮॥ ਰੱਤੜੇ- ਰੰਗਿ ਰਤੜੇ. ਮਨ ਕਰਹਲੇ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੁ. ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲਿ॥੯॥ ਹਮ ਪੰਖੀ ਮਨ ਕਰਹਲੇ; ਹਰਿ ਤਰਵਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਕਾਲਿ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੧੦॥੨॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਜਬ ਇਹੁ; ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨਾ॥ ਤਬ ਇਹੁ; ਬਾਵਰੁ ਫਿਰਤ ਬਿਗਾਨਾ॥ ਜਬ ਇਹੁ ਹੂਆ; ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ॥

ਰ-ਮਈਆ- ਤਾ ਤੇ ਰਮਈਆ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ॥੧॥ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲਾ; ਫਲੁ ਮਸਕੀਨੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੈ; ਮੋਹਿ ਦਾਨੁ ਦੀਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਕਿਸ ਕਉ; ਇਹੁ ਜਾਨਸਿ ਮੰਦਾ॥ ਤਬ ਸਗਲੇ; ਇਸੁ ਮੇਲਹਿ ਫੰਦਾ॥ ਮੇਰ ਤੇਰ; ਜਬ ਇਨਹਿ ਚੁਕਾਈ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਸੁ ਸੰਗਿ; ਨਹੀ ਬੈਰਾਈ॥੨॥ ਜਬ ਇਨਿ; ਅਪੁਨੀ ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ; ਹੈ ਮੁਸਕਲੁ ਭਾਰੀ॥ ਜਬ ਇਨਿ; ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਤੱਤਾ- ਤਬ ਇਸ ਨੋ; ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਤਾਤਾ॥੩॥ ਬਾੱਧਿਓ- ਜਬ ਇਨਿ; ਅਪੁਨੋ ਬਾਧਿਓ ਮੋਹਾ॥ ਜਮਿ ਪੋਲਾ- ਆਵੈ ਜਾਇ; ਸਦਾ ਜਮਿ ਜੋਹਾ॥ ਜਬ ਇਸ ਤੇ; ਸਭ ਬਿਨਸੇ ਭਰਮਾ॥ ਭੇਦੁ ਨਾਹੀ; ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾ॥੪॥ ਜਬ ਇਨਿ; ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਮਾਨੇ ਭੇਦਾ॥ ਤਬ ਤੇ ਦੂਖ; ਡੰਡ ਅਰੁ ਖੇਦਾ॥ ਬੂੱਝਿਆ- ਜਬ ਇਨਿ; ਏਕੋ ਏਕੀ ਬੂਝਿਆ॥ ਸੂੱਝਿਆ- ਤਬ ਤੇ ਇਸ ਨੋ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝਿਆ॥੫॥ ਜਬ ਇਹੁ ਧਾਵੈ; ਮਾਇਆ ਅਰਥੀ॥ ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ; ਨਹ ਤਿਸ ਲਾਥੀ॥ ਜਉੱਲਾ ਜੁਦਾ ਨਿਰਲੇਪ- ਜਬ ਇਸ ਤੇ; ਇਹੁ ਹੋਇਓ ਜਉਲਾ॥ ਚੱਲੀ ਕਉੱਲਾ- ਪੀਛੈ ਲਾਗਿ ਚਲੀ; ਉਠਿ ਕਉਲਾ॥੬॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਓ॥ ਮਨ ਮੰਦਰ ਮਹਿ; ਦੀਪਕੁ ਜਲਿਓ॥ ਜੀਤ ਹਾਰ ਕੀ, ਸੋਝੀ ਕਰੀ॥ ਤਉ ਇਸੁ ਘਰ ਕੀ; ਕੀਮਤਿ ਪਰੀ॥੭॥

ਅੰਗ ੨੩੬:- ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਏਕੈ॥ ਆਪੇ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰਿ ਬਿਬੇਕੈ॥ ਦੂਰਿ ਨ ਨੇਰੈ; ਸਭ ਕੈ ਸੰਗਾ॥ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣੁ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰੰਗਾ॥੮॥੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾਮੇ ਲਾਗਾ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਿਆ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਾ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਰਵਿਆ ਸੋਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਐਸਾ ਕੀਰਤਨੁ; ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ; ਜੋ ਕਾਮਿ ਤੇਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਭਉ ਅਪਦਾ ਜਾਇ॥ ਧਾਵਤ ਮਨੂਆ; ਆਵੈ ਠਾਇ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਫਿਰਿ. ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਇਹ ਹਉਮੈ ਭਾਗੈ॥੨॥ ਵੱਸਿ- ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਵਸਿ ਆਵਹਿ ਪੰਚਾ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਰਿਦੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਚਾ॥ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਇਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ॥ ਸਿੱਝੈ- ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਿਝੈ॥੩॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਕੋਟਿ ਮਿਟਹਿ ਅਪਰਾਧ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਹਰਿ ਹੋਵਹਿ ਸਾਧ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਵੈ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਵੈ॥੪॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਮਿਲੈ॥ ਹਿਲੈ ਪੋਲਾ- ਬਹੁਰਿ. ਨ ਛੋਡੈ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹਿਲੈ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਕਈ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾਸੁ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ॥੫॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਇਹ ਅਗਨਿ. ਨ ਪੋਹਤ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਇਹੁ ਕਾਲੁ. ਨ ਜੋਹਤ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਤੇਰਾ ਨਿਰਮਲ ਮਾਥਾ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ॥੬॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਮੁਸਕਲੁ ਕਛੂ. ਨ ਬਨੈ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਸੁਣਿ ਅਨਹਤ ਧੁਨੈ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਕਮਲੁ ਸੀਧਾ ਹੋਇ॥੭॥ ਗੁਰਿ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਕਰੀ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੇ ਹਰੀ॥ ਅਖੰਡ ਕੀਰਤਨੁ; ਤਿਨਿ ਭੋਜਨੁ ਚੂਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥੮॥੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੈ॥ ਪੰਚ ਜਨਾ ਸਿਉ; ਸੰਗੁ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀ; ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਵਾਸਿ॥ ਤਾ ਕੈ ਆਤਮੈ; ਹੋਇ ਪਰਗਾਸੁ॥੧॥ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ; ਤਾ ਕੈ ਹੋਇ॥ ਜਾ ਕਉ; ਦਇਆ ਮਇਆ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਜਨੁ ਦੁਸਟੁ; ਜਾ ਕੈ

ਏਕ ਸਮਾਨੈ॥ ਜੇਤਾ ਬੋਲਣੁ; ਤੇਤਾ ਗਿਆਨੈ॥ ਜੇਤਾ ਸੁਨਣਾ; ਤੇਤਾ ਨਾਮੁ॥ ਜੇਤਾ ਪੇਖਨੁ; ਤੇਤਾ ਧਿਆਨੁ॥੨॥ ਸਹਜੇ ਜਾਗਣੁ; ਸਹਜੇ ਸੋਇ॥ ਸਹਜੇ ਹੋਤਾ ਜਾਇ; ਸੁ ਹੋਇ॥ ਹੱਸਨਾ- ਸਹਜਿ ਬੈਰਾਗੁ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਸਨਾ॥ ਸਹਜੇ ਚੂਪ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਜਪਨਾ॥੩॥ ਸਹਜੇ ਭੋਜਨੁ; ਸਹਜੇ ਭਾਉ॥ ਸਹਜੇ ਮਿਟਿਓ; ਸਗਲ ਦੁਰਾਉ॥ ਸਹਜੇ; ਹੋਆ ਸਾਧੂਸੰਗੁ॥ ਨਿਸੰਗੁ ਸੰਸੇ ਸ਼ੰਕੇ ਰਹਿਤ- ਸਹਜਿ; ਮਿਲਿਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਸੰਗੁ॥੪॥

ਅੰਗ ੨੩੭:- ਸਹਜੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ; ਸਹਜਿ ਉਦਾਸੀ॥ ਸਹਜੇ; ਦੁਬਿਧਾ ਤਨ ਕੀ. ਨਾਸੀ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਹਜਿ; ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ॥ ਤਾ ਕਉ ਭੇਟਿਆ; ਪਰਮਾਨੰਦੁ॥੫॥ ਸਹਜੇ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਓ ਨਾਮੁ॥ ਸਹਜੇ; ਕੀਨੋ ਜੀਅ ਕੋ ਦਾਨੁ॥ ਸਹਜ ਕਥਾ ਮਹਿ; ਆਤਮੁ ਰਸਿਆ॥ ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਵਸਿਆ॥੬॥ ਸਹਜੇ; ਆਸਣੁ ਅਸਥਿਰੁ ਭਾਇਆ॥ ਸਹਜੇ; ਅਨਹਤ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ॥ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਜੀ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਮਿੱਠੀ ੨ ਰੁਣ ਸੁੰਦਰ ਝੁਣਕਾਰੁ ਛਣਕਾਰ- ਸਹਜੇ; ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੁ. ਸੁਹਾਇਆ॥ ਤਾ ਕੈ ਘਰਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਮਾਇਆ॥੭॥ ਸਹਜੇ; ਜਾ ਕਉ ਪਰਿਓ ਕਰਮਾ॥ ਸਹਜੇ. ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਓ; ਸਚੁ ਧਰਮਾ॥ਜਾ ਕੈ ਸਹਜੁ ਭਇਆ; ਸੋ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤਾ ਕੈ ਕੁਰਬਾਣੈ॥ ੮॥੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਥਮੇ; ਗਰਭ ਵਾਸ ਤੇ ਟਰਿਆ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ; ਕੁਟੰਬ ਸੰਗਿ ਜੁਰਿਆ॥ ਕੱਪਰੇ ਕੱਪੜੇ- ਭੋਜਨੁ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ; ਬਹੁ ਕਪਰੇ॥ ਸਰ-ਪਰ ਕਰਹਿ-ਗੇ ਬੱਪੁਰੇ- ਸਰਪਰ ਗਵਨੁ ਕਰਹਿਗੇ; ਬਪੁਰੇ॥੧॥ ਕਵਨੁ ਅਸਥਾਨੁ; ਜੋ. ਕਬਹੁ ਨ ਟਰੈ॥ ਕਵਨੁ ਸਬਦੁ; ਜਿਤੁ. ਦੁਰਮਤਿ ਹਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇੰਦ੍ਰਪੁਰੀ ਮਹਿ; ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਪੁਰੀ; ਨਿਹਚਲੁ ਨਹੀ ਰਹਣਾ॥ ਸਿਵਪੁਰੀ ਕਾ; ਹੋਇਗਾ ਕਾਲਾ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ; ਬਿਨਸਿ ਬਿਤਾਲਾ॥੨॥ ਗਿਰਿ ਤਰ ਧਰਣਿ; ਗਗਨ ਅਰੁ ਤਾਰੇ॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਪਵਣੁ; ਪਾਵਕੁ ਨੀਰਾਰੇ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ; ਬਰਤ ਅਰੁ ਭੇਦਾ॥ ਸਿੰਮਿ੍ਤਿ ਮੰਮਾ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ੍ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਲਾਉ- ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ; ਬਿਨਸਹਿਗੇ ਬੇਦਾ॥੩॥ ਤੀਰਥ ਦੇਵ; ਦੇਹੁਰਾ ਪੋਥੀ॥ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ; ਸੋਚ ਪਾਕ ਹੋਤੀ॥ ਪਰਸਾਦਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਭੋਗਾ ਪਦਾਰਥ ਵਿਸ਼ੇ ਭੋਗ- ਧੋਤੀ ਡੰਡਉਤਿ; ਪਰਸਾਦਨ ਭੋਗਾ॥ ਗਵਨੁ ਕਰੈਗੋ; ਸਗਲੋ ਲੋਗਾ॥੪॥ ਜਾਤਿ ਵਰਨ; ਤੁਰਕ ਅਰੁ ਹਿੰਦੂ॥ ਪਸੁ ਪੰਖੀ; ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਿੰਦੂ॥ ਸਗਲ ਪਾਸਾਰੁ; ਦੀਸੈ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇਗੋ; ਸਗਲ ਆਕਾਰਾ॥੫॥ ਸਹਜ ਸਿਫਤਿ ਭਗਤਿ; ਤਤੁ ਗਿਆਨਾ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ; ਨਿਹਚਲੁ ਸਚੁ ਥਾਨਾ॥ ਤਹਾ ਸੰਗਤਿ; ਸਾਧ ਗੁਣ ਰਸੈ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਅਨਭਉ ਨਗਰੁ; ਤਹਾ ਸਦ ਵਸੈ॥੬॥ ਤਹ ਭਉ ਭਰਮਾ; ਸੋਗੁ ਨ ਚਿੰਤਾ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ; ਮਿਰਤੁ ਨ ਹੋਤਾ॥ ਤਹ ਸਦਾ ਅਨੰਦ; ਅਨਹਤ ਆਖਾਰੇ॥ ਭਗਤ ਵਸਹਿ; ਕੀਰਤਨ ਆਧਾਰੇ॥੭॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ॥ ਕਉਣੁ ਕਰੈ; ਤਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਨਿਹਚਲ ਥਾਨੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਰੈ॥੮॥੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੋਈ ਸੂਰਾ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੋਈ ਪੂਰਾ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਤਿਸਹਿ

ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਤਿਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਈ॥੧॥ ਦੁਬਿ-ਧਾ- ਐਸਾ ਕੋਇ; ਜਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਗਵਾਵੈ॥ ਇਸਹਿ ਮਾਰਿ; ਰਾਜ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੨੩੮:- ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਤਿਸ ਕਉ ਭਉ ਨਾਹਿ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਤਿਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ॥ ਸਿੱਝੈ- ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੁ ਦਰਗਹ ਸਿਝੈ॥੨॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ॥ ਜਤੀ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੋਈ ਜਤੀ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਤਿਸੁ ਹੋਵੈ ਗਤੀ॥੩॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਤਿਸ ਕਾ ਆਇਆ ਗਨੀ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੀ॥ ਵੱਡਭਾਗਾ- ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੋ ਵਡਭਾਗਾ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੁ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਾ॥੪॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੁ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਤਿਸ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੋਈ ਸੁਗਿਆਨੀ॥ ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ; ਸੁ ਸਹਜ ਧਿਆਨੀ॥੫॥ ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ; ਥਾਇ ਨ ਪਰੈ॥ ਕੋਟਿ ਕਰਮ; ਜਾਪ ਤਪ ਕਰੈ॥ ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ; ਜਨਮੁ ਨ ਮਿਟੈ॥ ਛੁੱਟੈ- ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ; ਜਮ ਤੇ. ਨਹੀ ਛੁਟੈ॥੬॥ ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ; ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ; ਜੂਠਿ ਨ ਧੋਈ॥ ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈਲਾ॥ ਜਉੱਲਾ- ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਉਲਾ॥੭॥ ਜਾ ਕਉ; ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ॥ ਸਿੱਧਿ- ਤਿਸੁ ਭਈ ਖਲਾਸੀ; ਹੋਈ ਸਗਲ ਸਿਧਿ॥ ਗੁਰਿ; ਦੁਬਿਧਾ ਜਾ ਕੀ ਹੈ ਮਾਰੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੀ॥੮॥੫॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ; ਤ ਸਭੁ ਕੋ ਮੀਤੁ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ; ਤ ਨਿਹਚਲੁ ਚੀਤੁ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ; ਨ ਵਿਆਪੈ ਕਾੜ੍ਹਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ; ਤ ਹੋਇ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੧॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੂੰ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੋਰੁ॥ ਕਾਜਿ ਤੁਹਾਰੈ; ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ। ਦੁਨੀਆ-ਦਾਰ ਔਗੁਣਾਂ ਪਾਪਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਮਾਇਆ'ਚ ਲੀਣ- ਵਡੇ ਵਡੇ; ਜੋ ਦੁਨੀਆਦਾਰ॥ ਗਾਵਾਰ ਬੇਸਮਝ- ਕਾਹੂ ਕਾਜਿ ਨਾਹੀ; ਗਾਵਾਰ॥ ਸੁਣ-ਹਿ- ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ; ਨੀਚ ਕੁਲੁ ਸੁਣਹਿ॥ ਉਧਰ-ਹਿ-ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਧਰਹਿ॥੨॥ ਮੱਜਨ- ਕੋਟਿ ਮਜਨ; ਜਾ ਕੈ ਸੁਣਿ ਨਾਮ॥ ਕੋਟਿ ਪੂਜਾ; ਜਾ ਕੈ ਹੈ ਧਿਆਨ॥ ਕੋਟਿ ਪੁੰਨ; ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਕੋਟਿ ਫਲਾ; ਗੁਰ ਤੇ. ਬਿਧਿ ਜਾਣੀ॥੩॥ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਹਿ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਚੇਤ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ; ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ॥ ਹਰਿ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਤੁਮਰੈ ਸੰਗਿ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਰਚੁ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੪॥ ਉੱਤਰੈ- ਜਾ ਕੈ ਕਾਮਿ; ਉਤਰੈ ਸਭ ਭੂਖ॥ ਜਾ ਕੈ ਕਾਮਿ; ਨ ਜੋਹਹਿ ਦੂਤ॥ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਗਮਰੁ ਪ੍ਰਤਾਪ। ਵੱਡ- ਜਾ ਕੈ ਕਾਮਿ; ਤੇਰਾ ਵਡ ਗਮਰੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਕਾਮਿ; ਹੋਵਹਿ ਤੂੰ ਅਮਰੁ॥੫॥ ਜਾ ਕੇ ਚਾਕਰ ਕਉ; ਨਹੀ ਡਾਨ॥ ਜਾ ਕੇ ਚਾਕਰ ਕਉ; ਨਹੀ ਬਾਨ॥ ਜਾ ਕੈ ਦਫਤਰਿ; ਪੁਛੈ ਨ ਲੇਖਾ॥ ਬਿਸੇਖਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ਰਧਾ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਗ੍ਰੀਬੀ ਸਹਿਤ- ਤਾ ਕੀ ਚਾਕਰੀ; ਕਰਹੁ ਬਿਸੇਖਾ॥੬॥ ਜਾ ਕੈ; ਊਨ ਨਾਹੀ ਕਾਹੂ ਬਾਤ॥ ਏਕਹਿ ਆਪਿ; ਅਨੇਕਹਿ ਭਾਤਿ॥ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਹੋਇ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਕਰਿ ਤਾ ਕੀ ਘਾਲ॥੭॥ ਨਾ ਕੋ ਚਤੁਰੁ; ਨਾਹੀ ਕੋ ਮੂੜਾ॥ ਨਾ ਕੋ ਹੀਣੁ; ਨਾਹੀ ਕੋ ਸੂਰਾ॥

ਅੰਗ ੨੩੯:- ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ; ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਗਾ॥੮॥੬॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਆਰਜਾਰੀ॥ ਤਿਉ ਜੀਵਹਿ ਸਾਕਤ; ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰੀ॥੧॥ ਏਕ ਨਿਮਖ; ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਜੀਆ॥ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਲਾਖ; ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਥੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਕਰਮ ਕਰਾਸ॥ ਬਤਨ ਦੇਸ਼- ਕਾਗ ਬਤਨ; ਬਿਸਟਾ ਮਹਿ ਵਾਸ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਭਏ ਕੂਕਰ ਕਾਮ॥ ਸਾਕਤ. ਬੇਸੁਆ ਪੂਤ; ਨਿਨਾਮ॥੩॥ ਛਤਾਰਾ ਛੱਤਰੇ ਦੇ ਸੀਙ ਸਿੰਗ- ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਜੈਸੇ ਸੀਙ ਛਤਾਰਾ॥ ਬੋਲਹਿ ਕੂਰੁ; ਸਾਕਤ ਮੁਖੁ ਕਾਰਾ॥੪॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਗਰਧਭ ਕੀ ਨਿਆਈ॥ ਸਾਕਤ; ਥਾਨ ਭਰਿਸਟ. ਫਿਰਾਹੀ॥੫॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਕੂਕਰ ਹਰਕਾਇਆ॥ ਬੰਧੁ ਸੰਤੋਖ- ਸਾਕਤ ਲੋਭੀ; ਬੰਧੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥੬॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਹੈ ਆਤਮਘਾਤੀ॥ ਕੁਲੁ ਪੋਲਾ- ਸਾਕਤ ਨੀਚ; ਤਿਸੁ ਕੁਲੁ ਨਹੀ ਜਾਤੀ॥੭॥ ਜਿਸੁ ਭਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਤਿਸੁ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ. ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ॥੮॥੭॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਮੋਹਿ. ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥੧॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਧਿਆਇਓ ਮੋਹਿ ਨਾਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਆ ਥਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਸੁਣਿ ਰਸਨਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਮਿਟਿਆ ਮੇਰਾ ਆਪੁ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਦਇਆ ਤੇ; ਮੇਰਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ॥੩॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਮਿਟਿਆ ਮੇਰਾ ਭਰਮੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਪੇਖਿਓ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ॥੪॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਕੀਨੋ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤਰਿਆ ਸਭੁ ਲੋਗੁ॥੫॥ ਸਿੱਧਿ- ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਪਾਇਆ ਨਾਉ ਨਿਧਿ॥੬॥ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਕੀਨੀ; ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਆਸਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ; ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ॥੭॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਜਾਗਿਆ ਮੇਰਾ ਕਰਮੁ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥੮॥੮॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ; ਸਿਮਰਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ; ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ; ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ॥੧॥ ਮੱਜਨੁ- ਗੁਰ ਕੀ ਰੇਣੁ; ਨਿਤ ਮਜਨੁ ਕਰਉ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਹਰਉ॥੨॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ; ਝੂਲਾਵਉ ਪਾਖਾ॥ ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਤੇ; ਹਾਥੁ ਦੇ ਰਾਖਾ॥੩॥ ਗਿ੍ਹਿ- ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਢੋਵਉ ਪਾਣੀ॥ਅ-ਕਲ- ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ; ਅਕਲ ਗਤਿ ਜਾਣੀ॥੪॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਪੀਸਉ ਨੀਤ॥ ਅੰਗ ੨੪੦:- ਜਿਸੁ ਪਰਸਾਦਿ; ਵੈਰੀ ਸਭ ਮੀਤ॥੫॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰਿ; ਮੋਕਉ ਦੀਨਾ ਜੀਉ॥ ਆਪੁਨਾ ਦਾਸਰਾ; ਆਪੇ ਮੁਲਿ ਲੀਉ॥੬॥ ਆਪੇ ਲਾਇਓ; ਅਪਨਾ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ; ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰੁ॥੭॥ ਪੋਲਾ ਕਲਿ ਕਲਪਨਾ। ਅਵਿੱਦਿਆ ਅਸੰਮਤਾ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਹਠ ਪੰਜ ਕਲੇਸ- ਕਲਿ ਕਲੇਸ; ਭੈ ਭ੍ਰਮ ਦੁਖ ਲਾਥਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਸਮਰਾਥਾ॥੮॥੯॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ; ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਅਸਨੇਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਜੋ ਪਹਿਰੈ ਖਾਇ॥

ਜਿਉ ਕੂਕਰੁ; ਜੂਠਨ ਮਹਿ ਪਾਇ॥੧॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਜੇਤਾ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਜਿਉ ਮਿਰਤਕ; ਮਿਥਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਕਰੇ ਰਸ ਭੋਗ॥ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ; ਤਨ ਮਹਿ ਰੋਗ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਤਿਆਗਿ; ਕਰੇ ਅਨ ਕਾਜ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ; ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਪਾਜ॥੪॥ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਮਨਿ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਵੈ॥ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰਤੋ; ਨਰਕਿ ਜਾਵੈ॥੫॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਿਨਿ. ਮਨਿ ਨ ਆਰਾਧਾ॥ ਚੋਰ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਜਮਪੁਰਿ ਬਾਧਾ॥੬॥ ਲਾਖ ਅਡੰਬਰ; ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਝੂਠੇ ਪਾਸਾਰਾ॥੭॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਦੇਇ॥੮॥੧੦॥ ਮਧਿ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ; ਜੋ ਅੰਤਿ ਨਿਬਾਹੈ॥ ਸੋ ਸਾਜਨੁ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਚਾਹੈ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ॥ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨਸਤ ਨਾਹੀ; ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਜਹ ਪੇਖਾ; ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ; ਚਤੁਰੁ ਜੀਅ ਦਾਤਾ॥ ਭਾਈ ਪੂਤੁ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਤਾ॥੩॥ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ; ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ; ਕਰਿ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸਿ॥੪॥ ਮਾਇਆ ਸਿਲਕ ਕਾਟੀ; ਗੋਪਾਲਿ॥ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਲੀਨੋ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥੫॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਰੋਗ॥ ਚਰਣ ਧਿਆਨ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਭੋਗ॥੬॥ ਨਵਤਨੁ ਨਵੀਨ ਨਵੇਂ। ਬੱਾਲਾ ਵੱਡੇ ਬਲੀ- ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ; ਨਵਤਨੁ ਨਿਤ ਬਾਲਾ॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਸੰਗਿ ਰਖਵਾਲਾ॥੭॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨ॥ ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਸਰਬਸੁ ਨਾਮੁ; ਭਗਤ ਕਉ ਦੀਨ॥੮॥੧੧॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਖੋਜਤ ਫਿਰੇ ਅਸੰਖ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੀਆ॥ ਸੇਈ ਹੋਏ ਭਗਤ; ਜਿਨਾ ਕਿਰਪਾਰੀਆ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀਆ; ਹਰਿ ਵਾਰੀਆ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੈ-ਹਾਰੀਆ- ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਪੰਥੁ ਡਰਾਉ; ਬਹੁਤੁ ਭੈਹਾਰੀਆ॥ ਤੱਕੀ- ਮੈ ਤਕੀ ਓਟ ਸੰਤਾਹ; ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀਆ॥੨॥

ਅੰਗ ੨੪੧:- ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਅਨੂਪ; ਸਰਬ ਸਾਧਾਰੀਆ॥ ਗੁਰ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ; ਦੇਹੁ ਦਿਖਾਰੀਆ॥੩॥ ਮੈ ਕੀਏ ਮਿਤ੍ਰ ਅਨੇਕ; ਇਕਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀਆ॥ ਸਭ ਗੁਣ ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਹਿ; ਹਰਿ ਪੂਰ ਭੰਡਾਰੀਆ॥੪॥ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ; ਸੂਖਿ ਸਵਾਰੀਆ॥ ਮੈ ਆਹੀ ਓੜਿ ਤੁਹਾਰਿ; ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ॥੫॥ ਗੁਰਿ. ਕਾਢਿਓ ਭੁਜਾ ਪਸਾਰਿ; ਮੋਹ ਕੂਪਾਰੀਆ॥ ਮੈ ਜੀਤਿਓ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰੁ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਹਾਰੀਆ॥੬॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ-ਮੈ ਪਾਇਓ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨੁ; ਅਕਥੁ ਕਥਾਰੀਆ॥ ਬਾਂਹ- ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾਵੰਤ; ਬਾਹ ਲੁਡਾਰੀਆ॥੭॥ ਲੱਧਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਲਧਾ ਰਤਨੁ; ਅਮੋਲੁ ਅਪਾਰੀਆ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ. ਭਉਜਲੁ ਤਰੀਐ; ਕਹਉ ਪੁਕਾਰੀਆ॥੮॥੧੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗੋ॥ ਜਪਿ ਜਿਹਵਾ; ਹਰਿ ਏਕ ਮੰਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਜਿ ਹਉਮੈ; ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਭਜੋ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ; ਧੁਰਿ ਕਰਮ ਲਿਖਿਓ॥੧॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਸੰਗਿ. ਨ ਗਇਓ॥ ਸਾਕਤੁ ਮੂੜੁ ਲਗੇ; ਪਚਿ ਮੁਇਓ॥ ੨॥ ਮੋਹਨ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਰਵਿ ਰਹਿਓ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕਿਨੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹਿਓ॥੩॥ ਹਰਿ ਸੰਤਨ; ਕਰਿ ਨਮੋ

ਨਮੋ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਵਹਿ; ਅਤੁਲੁ ਸੁਖੋ॥੪॥ ਨੈਨ ਅਲੋਵਉ; ਸਾਧ ਜਨੋ॥ ਹਿਰਦੈ ਗਾਵਹੁ; ਨਾਮ ਨਿਧੋ॥੫॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਤਜੋ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਹੁ ਤੇ ਰਹਿਓ॥੬॥ ਦੂਖੁ ਅੰਧੇਰਾ; ਘਰ ਤੇ ਮਿਟਿਓ॥ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ; ਦੀਪ ਬਲਿਓ॥੭॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ; ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਰਿਓ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਜਨ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਗਤੁ ਤਰਿਓ॥੮॥੧॥੧੩॥ ਮਹਲਾ ੫ ਗਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ; ਭਰਮ ਗਏ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਉੱਕਿਆ ਛਿੜਕਿਆ- ਬਲਤੋ ਜਲਤੌ ਤਉਕਿਆ; ਗੁਰ ਚੰਦਨੁ ਸੀਤਲਾਇਓ॥੧॥ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਦੀਪਾਇਓ॥੨॥ ਚਰ੍ਹਿ- ਪਾਵਕੁ ਸਾਗਰੁ ਗਹਰੋ; ਚਰਿ ਸੰਤਨ ਨਾਵ. ਤਰਾਇਓ॥੩॥ ਨਾ ਹਮ ਕਰਮ. ਨ ਧਰਮ ਸੁਚ; ਪ੍ਰਭਿ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਆਪਾਇਓ॥੪॥ ਭਉ ਖੰਡਨੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨੋ; ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਹਰਿ ਨਾਇਓ॥੫॥ ਸੰਮ=ਿ ਰ੍ਰਥ- ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ; ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਸੰਤ ਓਟਾਇਓ॥੬॥ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ; ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਹਰਿ ਰਾਇਓ॥੭॥ ਨਾਨਕ. ਸਰਨਿ ਤੁਹਾਰੀ ਠਾਕੁਰ; ਸੇਵਕੁ. ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ॥੮॥੨॥੧੪॥

ਅੰਗ ੨੪੨:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਭੋਗਾ; ਇਨ ਸੰਗਿ ਅੰਧ ਨ ਜਾਨੀ॥੧॥ ਹਉ ਸੰਚਉ ਹਉ ਖਾਟਤਾ; ਸਗਲੀ ਅਵਧ ਬਿਹਾਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉ ਸੂਰਾ ਪਰਧਾਨੁ ਹਉ; ਕੋ. ਨਾਹੀ ਮੁਝਹਿ ਸਮਾਨੀ॥੨॥ ਜੋਬਨਵੰਤ ਅਚਾਰ ਕੁਲੀਨਾ; ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਗੁਮਾਨੀ॥੩॥ ਬਾਧ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਰੱਤਿਆ- ਜਿਉ ਉਲਝਾਇਓ ਬਾਧ ਬੁਧਿ; ਕਾਮ ਰਤਿਆ. ਨਹੀ ਬਿਸਰਾਨੀ॥੪॥ ਭਾਈ ਮੀਤ ਬੰਧਪ ਸਖੇ; ਪਾਛੇ ਤਿਨਹੂ ਕਉ ਸੰਪਾਨੀ॥੫॥ ਜਿਤੁ ਲਾਗੋ ਮਨੁ ਬਾਸਨਾ; ਅੰਤਿ ਸਾਈ ਪ੍ਰਗਟਾਨੀ॥੬॥ ਅਹੰਬੁਧਿ ਸੁਚਿ ਕਰਮ ਕਰਿ; ਇਹ ਬੰਧਨ ਬੰਧਾਨੀ॥੭॥ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ; ਨਾਨਕ. ਦਾਸ ਦਸਾਨੀ॥੮॥੩॥੧੫॥੪੪॥ਜੋੜ- ਜੁਮਲਾ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੁੰਧ ਰੈਣਿ ਦੁਹੇਲੜੀਆ ਜੀਉ; ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ॥ ਦੁਬ=ਲੀਆ ਪੋਲਾ- ਸਾ ਧਨ. ਦੁਬਲੀਆ ਜੀਉ; ਪਿਰ ਕੈ ਹਾਵੈ॥ ਧਨ ਦੁਬ=ਲਿ ਪੋਲੇ। ਥੀ=ਈ ਦੇ=ਖਏ- ਧਨ ਥੀਈ ਦੁਬਲਿ. ਕੰਤ ਹਾਵੈ; ਕੇਵ. ਨੈਣੀ ਦੇਖਏ॥ ਮਿੱਠ ਲੇ=ਖਏ- ਸੀਗਾਰ ਮਿਠ ਰਸ. ਭੋਗ ਭੋਜਨ; ਸਭੁ ਝੂਠੁ. ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖਏ॥ ਮੈ ਹੰਗਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਚ ਮੱਤ ਮਸਤ। ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ। ਗੱਲੀ- ਮੈ ਮਤ ਜੋਬਨਿ. ਗਰਬਿ ਗਾਲੀ; ਦੁਧਾ. ਥਣੀ ਨ ਆਵਏ॥ ਆਵ=ਏ- ਨਾਨਕ. ਸਾ ਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਨੀਦ ਨ ਆਵਏ॥੧॥ ਮੁੰਧ ਨਿਮਾਨੜੀਆ ਜੀਉ; ਬਿਨੁ ਧਨੀ ਪਿਆਰੇ॥ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੀ; ਬਿਨੁ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਨਾਹ ਬਿਨੁ. ਘਰ ਵਾਸੁ ਨਾਹੀ; ਪੁਛਹੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਆ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ਨਾਹੀ; ਵਸਹਿ ਸਾਚਿ ਸੁਹੇਲੀਆ॥ ਸੱਜਨ- ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਜਨ ਸੰਤੋਖਿ ਮੇਲਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਸਹੁ ਜਾਣਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡੈ ਸਾ ਧਨ; ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀਆ॥੨॥ ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੜੀਹੋ; ਹਮ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇਹਾ॥ ਲਿਖਉ=ਗੀ- ਗੁਰ ਪੁਛਿ. ਲਿਖਉਗੀ ਜੀਉ; ਸਬਦਿ ਸਨੇਹਾ॥ ਸਬਦੁ

ਸਾਚਾ ਗੁਰਿ ਦਿਖਾਇਆ; ਮਨਮੁਖੀ ਪਛੁਤਾਣੀਆ॥ ਨਿਕਸਿ ਜਾਤਉ. ਰਹੈ ਅਸਥਿਰੁ; ਜਾਮਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਨੇਹੁ ਪ੍ਰੇਮ। ਨਵੇਲ-ਓ ਨਵਾਂ। ਲਾਹ-ਓ- ਸਾਚ ਕੀ ਮਤਿ. ਸਦਾ ਨਉਤਨ; ਸਬਦਿ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਓ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸਹਜਿ ਸਾਚਾ; ਮਿਲਹੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਹੋ॥੩॥ ਮੇਰੀ ਇਛ ਪੁਨੀ ਜੀਉ; ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਜਨੁ ਆਇਆ॥ ਵਰੁ ਪਤੀ ਅਕਾਲ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋਹਾਗਣ ਨਾਰੀ- ਮਿਲਿ ਵਰੁ ਨਾਰੀ; ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ॥ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਰਹ-ਸੀ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਮੁੰਧ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਓਮਾਹ-ਓ ਪੂਰਨ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਸਹਿਤ ਉਮਾਹ ਉਤਸਾਹ- ਗੁਣ ਗਾਇ ਮੰਗਲੁ. ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਹਸੀ; ਮੁੰਧ ਮਨਿ ਓਮਾਹਓ॥ ਲਾਹ-ਓ- ਸਾਜਨ ਰਹੰਸੇ ਦੁਸਟ ਵਿਆਪੇ; ਸਾਚੁ ਜਪਿ ਸਚੁ ਲਾਹਓ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ. ਸਾ ਧਨ ਕਰੈ ਬਿਨਤੀ; ਰੈਣਿ ਦਿਨੁ ਰਸਿ ਭਿੰਨੀਆ॥ ਰਲੀਆਂ ਪੋਲਾ।ਇੱਛ- ਨਾਨਕ. ਪਿਰੁ ਧਨ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ; ਇਛ ਮੇਰੀ ਪੁੰਨੀਆ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੨੪੩:- ਏਕਲ-ੜੀ ਬਨ ਪੋਲੇ- ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਉ; ਏਕਲੜੀ ਬਨ ਮਾਹੇ॥ ਕਿਉ ਧੀਰੈਗੀ ਨਾਹ ਬਿਨਾ; ਪ੍ਰਭ ਵੇਪਰਵਾਹੇ॥ ਧਨ. ਨਾਹ ਬਾਝਹੁ, ਰਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਬਿਖਮ ਰੈਣਿ ਘਣੇਰੀਆ॥ ਨਹ ਨੀਦ ਆਵੈ. ਪ੍ਰੇਮੁ ਭਾਵੈ; ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀਆ॥ ਏਕਲ-ੜੀ- ਬਾਝਹੁ ਪਿਆਰੇ. ਕੋਇ ਨ ਸਾਰੇ; ਏਕਲੜੀ ਕੁਰਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾ ਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ; ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ. ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥੧॥ ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੀ ਜੀਉ; ਕਵਣੁ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਮਿਲੀ ਜੀਉ; ਸਬਦੇ ਸੁਹਾਵੈ॥ ਸਬਦੇ ਸੁਹਾਵੈ. ਤਾ ਪਤਿ ਪਾਵੈ; ਦੀਪਕ ਦੇਹ ਉਜਾਰੈ॥ ਸੁਣਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ. ਸਾਚਿ ਸੁਹੇਲੀ; ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰੈ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ. ਤਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ; ਬਿਗਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾ ਧਨ ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ; ਜਾ ਤਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥੨॥ ਨੀ-ਘਰੀਆ- ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ. ਨੀਘਰੀਆ ਜੀਉ; ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰੇ॥ ਖ਼ੂਲੈ। ਗਲ ਪੋਲਾ- ਕਿਉ ਖੂਲੈ ਗਲ ਜੇਵੜੀਆ ਜੀਉ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ. ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ; ਤਿਸ ਹੀ ਕਾ ਸੋ ਹੋਵੈ॥ ਨ੍ਹਾਵਣ- ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਨਾਵਣ; ਕਿਉ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਧੋਵੈ॥ ਬੇਬਾਣੈ ਉਜਾੜ। ਨਿ-ਗ੍ਰਹਿ, ਹਠਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ; ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਬੇਬਾਣੈ॥ ਸਿਵਾਪੈ ਵ ਨੱਕ ਚ ਬੋਲੋ- ਨਾਨਕ. ਸਚ ਘਰੁ ਸਬਦਿ ਸਿਵਾਪੈ; ਦੁਬਿਧਾ. ਮਹਲੁ ਕਿ ਜਾਣੈ॥੩॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਜੀਉ; ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਵੀਚਾਰੋ॥ ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਸਚਾ ਜੀਉ; ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰੋ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਵਾਪਾਰੁ ਮੀਠਾ; ਭਗਤਿ ਲਾਹਾ ਅਨ ਦਿਨੋ॥ ਵੱਖਰੁ- ਤਿਸੁ ਬਾਝੁ. ਵਖਰੁ ਕੋਇ ਨ ਸੂਝੈ; ਨਾਮੁ ਲੇਵਹੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੋ॥ ਪਰਖਿ ਲੇਖਾ ਨਦਰਿ ਸਾਚੀ; ਕਰਮਿ ਪੂਰੈ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੨॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਾ ਧਨ. ਬਿਨਉ ਕਰੇ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰੇ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ. ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜੀਉ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ. ਰਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਬੁਝਾਈਐ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ. ਸੋਈ ਪਰੁ ਕੀਜੈ; ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ

ਬੁਝਾਈਐ॥ ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸੋਈ. ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਬਿਨੁ ਸੇਵਿਐ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾ ਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥੧॥ ਧਨ ਰੈਣਿ ਸੁਹੇਲੜੀਏ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਾਉ ਕਰੇ ਜੀਉ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਗਾ ਭਾਓ॥ ਸੁਣਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਜੀਅ ਕੀ ਮੇਲੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਓ॥

ਅੰਗ ੨੪੪:- ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰੀ. ਤਾ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ; ਨਾਮੇ ਧਰੀ ਪਿਆਰੋ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗਲਿ ਹਾਰੋ॥੨॥ ਏਕਲ਼ੜੀ- ਧਨ ਏਕਲੜੀ ਜੀਉ; ਬਿਨੁ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ॥ ਮੁੱਠੀ- ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮੁਠੀ ਜੀਉ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਾਰੇ॥ ਦੁੱਤ਼ਰੁ- ਬਿਨੁ ਸਬਦ ਪਿਆਰੇ. ਕਉਣੁ ਦੁਤਰੁ ਤਾਰੇ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਈ॥ ਵਿਗੁੱਤੀ ਖ਼ਰਾਬ। ਮੁੱਤੀ ਛੁੱਟੜ- ਕੂੜਿ ਵਿਗੁਤੀ. ਤਾ ਪਿਰਿ ਮੁਤੀ; ਸਾ ਧਨ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਰਾਤੀ. ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਹੈ ਸਮਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥੩॥ ਤਾ ਮਿਲੀਐ. ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕਵਣੁ ਮਿਲਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ਜੀਉ; ਕਉਣੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਗੁਰੁ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ, ਇਉ ਮਿਲੀਐ ਮਾਏ; ਤਾ. ਸਾ ਧਨ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਮਗੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ. ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮਗੁ ਨ ਪਾਏ॥ ਕੱਮਣਿ ਮੱਤੀ- ਕਾਮਣਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ, ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ॥੪॥੧॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪਿਰ ਬਿਨੁ. ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਜੀਉ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਨੀਦ. ਨ ਆਵੈ ਜੀਉ; ਕਾਪੜੁ. ਤਨਿ ਨ ਸੁਹਾਈ॥ ਕਾਪਰੁ ਤਨਿ ਸੁਹਾਵੈ. ਜਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ; ਗੁਰਮਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ. ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਈਐ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਮੇਲਾ. ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੀ; ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ; ਜਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰੇ॥੧॥ ਸਾ ਧਨ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਜੀਉ; ਆਪਣੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਜੀਉ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਾ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ. ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਅਪੁਨੇ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗਹੀਐ; ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰੇ॥੨॥ ਭੁੱਲੀ- ਕਾਮਣਿ ਪਿਰਹੁ ਭੁਲੀ ਜੀਉ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਝੂਠੀ. ਝੂਠਿ ਲਗੀ ਜੀਉ; ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰੇ॥ ਕੂੜੁ ਨਿਵਾਰੇ. ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੇ; ਜੂਐ ਜਨਮੁ. ਨ ਹਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੇਵੇ. ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ; ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ; ਐਸਾ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੋ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ; ਜਿਸੁ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ॥੩॥ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਜੀਉ; ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ॥ ਮੈ ਨੈਣੀ. ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਜੀਉ; ਭਾਵੈ ਅੰਨੁ ਨ ਪਾਣੀ॥ ਪਾਣੀ ਅੰਨੁ ਨ ਭਾਵੈ. ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥

ਅੰਗ ੨੪੫:- ਗੁਰ ਆਗੈ. ਕਰਉ ਬਿਨੰਤੀ, ਜੇ ਗੁਰ ਭਾਵੈ; ਜਿਉ ਮਿਲੈ. ਤਿਵੈ ਮਿਲਾਈਐ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਘਰਿ ਆਏ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ; ਨਾ ਪਿਰੁ ਮਰੈ. ਨ ਜਾਏ॥੪॥੨॥ ਬੇੱਧੀ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਾਮਣਿ. ਹਰਿ ਰਸਿ ਬੇਧੀ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਜੀਉ; ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ. ਕਾਮਣਿ ਵਰੁ ਪਾਏ; ਗੁਰਮਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਏ॥ ਕੁ-ਸੱਤਿ ਉਲਟਾ-ਹਠ। ਪੋਲਾ ਗਲ-ਤਾਈ ਗਲਤਾਨ- ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ. ਕੂੜਿ ਕੁਸਤਿ ਭਰਿਆ; ਗਲਤਾਈ ਪਾਪ ਕਮਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ. ਜਿਤੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ; ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ. ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਪਿਰਹਿ ਪਿਆਰੀ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥੧॥ ਕਾਮਣਿ. ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਜੀਉ; ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ॥ ਸੁੱਤੀ - ਰੈਣਿ ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ ਜੀਉ; ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੇ. ਮਿਲੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਦੁਖੁ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਹਲੁ. ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਕਾਮਣਿ; ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚਿ ਮਿਲੀ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰੇ॥੨॥ ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਜੀਉ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਕਾਮਣਿ ਬਿਨਉ ਕਰੇ ਜੀਉ; ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੇ॥ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੇ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਈ; ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੀ. ਮੋਹਿ ਸੰਤਾਪੀ; ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਮੁਖਿ, ਥਾਉ ਨ ਪਾਏ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ॥੩॥ ਭੋ-ਲੀ ਪੋਲਾ- ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਭੋਲੀ ਨਿਗੁਣੀਆ ਜੀਉ; ਪਿਰੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲੀਐ ਜੀਉ; ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰਾ॥ ਅਵਗਣ ਬਖਸਣਹਾਰਾ. ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੁ ਪਿਆਰਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਬੂੱਝ ਸਿੱਖਿਆ। ਬੁੱਝਾਈ ਸਮਝਾਈ- ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਪਾਈਐ; ਸਤਿਗੁਰਿ. ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ; ਸਾ ਧਨ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੪॥੩॥ ਸਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ। ਸਬਲੁ ਬਲ ਸਹਿਤ। ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਾਇਆ ਸਰੁ. ਸਬਲੁ ਵਰਤੈ ਜੀਉ; ਕਿਉ ਕਰਿ. ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਜਾਇ॥ ਬੋਹਿਥਾ ਜਹਾਜ। ਖੇਵਟੁ ਮਲਾਹ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਬੋਹਿਥਾ. ਜੀਉ; ਸਬਦੁ ਖੇਵਟੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇ॥ ਸਬਦੁ ਖੇਵਟੁ ਵਿਚਿ ਪਾਏ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਘਾਏ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ; ਜੀਵਤਿਆ ਇਉ ਮਰੀਐ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ. ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ; ਭਏ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਕੰਚਨ ਭਏ ਮਨੂਰਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੨੪੬:- ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੇ ਜੀਉ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈ. ਖਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ; ਡੂਬਿ ਮੁਏ. ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ॥ ਡੂਬਿ ਮੁਏ. ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ, ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀ; ਹਉਮੈ ਧਾਤੁ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਜੋ ਆਇਆ. ਸੋ ਸਭੁ ਕੋ ਜਾਸੀ; ਉਬਰੇ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ; ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਤਾਰੇ॥

ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ॥੨॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਕੋ ਥਿਰੁ ਨਾਹੀ ਜੀਉ; ਬਾਜੀ ਹੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਭਗਤਿ ਸਚੀ ਜੀਉ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਧਨੁ ਪਾਈਐ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਭਗਤਿ ਇਹ ਸਾਚੀ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ॥ ਹਮ ਮਤਿ ਹੀਣ. ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅੰਧੇ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੩॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ. ਕਰੇ ਆਪਿ ਜੀਉ; ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ - ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਆਪਿ ਸਬਦੁ ਜੀਉ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ; ਆਪੇ ਭਗਤੀ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਦਾਨਾ. ਆਪੇ ਬੀਨਾ; ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਏ॥ ਆਪੇ ਗੁਣਦਾਤਾ. ਅਵਗੁਣ ਕਾਟੇ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਚੇ ਵਿਟਹੁ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ॥੪॥੪॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ. ਪਿਰਾ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਮੰਞ੍ਹੁ- ਮੰਞਹੁ ਦੂਰਿ. ਨ ਜਾਹਿ, ਪਿਰਾ ਜੀਉ; ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ. ਹਰਿ ਪਾਏ॥ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ. ਹਰਿ ਪਾਏ; ਸਦਾ ਚਿਤੁ ਲਾਏ, ਸਹਜੇ ਸਤਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਖਰੀ ਸੁਖਾਲੀ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਨਾਮੋ ਬੀਜੇ ਨਾਮੋ ਜੰਮੈ; ਨਾਮੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਏ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ. ਪਿਰਾ ਜੀਉ; ਜਾ ਚਾਖਹਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਮੁਯੇ ਪਿਆਰੀਏ। ਮੁਯੇ ਮੰਮੇ ਔਂਕੜ, ਯੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲੋ- ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ, ਮੁਯੇ ਜੀਉ; ਅਨ ਰਸ ਸਾਦ ਗਵਾਏ॥ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਏ. ਜਾ ਹਰਿ ਭਾਏ; ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਨਾਮੇ ਉਪਜੈ. ਨਾਮੇ ਬਿਨਸੈ; ਨਾਮੇ ਸਚਿ ਸਮਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਈਐ; ਆਪੇ ਲਏ ਲਵਾਏ॥੨॥ ਚੱਾਕਰੀ- ਏਹ ਵਿਡਾਣੀ ਚਾਕਰੀ. ਪਿਰਾ ਜੀਉ; ਧਨ ਛੋਡਿ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ॥ ਦੂਜੈ. ਕਿਨੈ ਸੁਖੁ, ਨ ਪਾਇਓ, ਪਿਰਾ ਜੀਉ; ਬਿਖਿਆ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਏ॥ ਬਿਖਿਆ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਏ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ; ਓਹੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਚਾਕਰੀ ਵਿਡਾਣੀ ਖਰੀ ਦੁਖਾਲੀ; ਆਪੁ ਵੇਚਿ. ਧਰਮੁ ਗਵਾਏ॥

ਅੰਗ ੨੪੭:- ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਟਿਕੈ ਨਾਹੀ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਦੁਖੁ ਸੰਤਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਮਾਇਆ ਕਾ ਦੁਖੁ. ਤਦੇ ਚੂਕੈ; ਜਾ. ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥੩॥ ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਗਾਵਾਰੁ, ਪਿਰਾ ਜੀਉ; ਸਬਦੁ. ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਏ॥ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਅੰਧੁ. ਪਿਰਾ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਕਿਉ ਪਾਏ॥ ਕਿਉ ਮਾਰਗੁ ਪਾਏ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ; ਮਨਮੁਖਿ ਆਪੁ ਗਣਾਏ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਾਕਰ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਜਿਸ ਨੋ. ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਜੱਗਿ। ਬੁੱਝਾਏ - ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਗਿ ਲਾਹਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥੪॥੫॥੭॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਜੀਉ; ਕਿਉ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ॥ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਗੁਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ॥ ਸ੍ਰੀ-ਧਰ- ਪੁਰਖੋ ਬਿਧਾਤਾ ਏਕੁ ਸ੍ਰੀਧਰੁ; ਕਿਉ ਮਿਲਹ ਤੁਝੈ. ਉਡੀਣੀਆ॥ ਕਰ ਕਰਹਿ ਸੇਵਾ, ਸੀਸੁ ਚਰਣੀ; ਮਨਿ ਆਸ ਦਰਸ ਨਿਮਾਣੀਆ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ. ਨ ਘੜੀ ਵਿਸਰੈ; ਪਲੁ ਮੂਰਤੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਰਿੰਗ ਜਿਉ ਪਿਆਸੇ; ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ॥੧॥ ਇਕ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਜੀਉ; ਸੁਣਿ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਜੀਉ; ਦੇਖਿ ਚਲਤ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਚਲ-ਤਾ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਧੀਰ-ਏ- ਚਲਤਾ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਖਿ ਮੋਹੀ; ਉਦਾਸ ਧਨ. ਕਿਉ ਧੀਰਏ॥ ਭਰਪੂ-ਰਏ- ਗੁਣਵੰਤ ਨਾਹ ਦਇਆਲੁ ਬਾਲਾ; ਸਰਬ ਗੁਣ ਭਰਪੂਰਏ॥ ਪਿਰ ਦੋਸੁ ਨਾਹੀ. ਸੁਖਹ ਦਾਤੇ; ਹਉ ਵਿਛੁੜੀ ਬੁਰਿਆਰੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ; ਘਰਿ ਆਵਹੁ. ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ॥੨॥ ਹਉ ਮਨੁ ਅਰਪੀ. ਸਭੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀ; ਅਰਪੀ ਸਭਿ ਦੇਸਾ॥ ਹਉ ਸਿਰੁ ਅਰਪੀ. ਤਿਸੁ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦੇਇ ਸਦੇਸਾ॥ ਅਰਪਿਆ ਤ ਸੀਸੁ. ਸੁਥਾਨਿ ਗੁਰ ਪਹਿ; ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਸਗਲਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਿਆ; ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਇਆ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਰਲੀਆ ਕਰੈ ਕਾਮਣਿ; ਮਿਟੇ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ॥ ਬਿਨ-ਵੰਤਿ- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਆ; ਲੋੜਤੇ ਹਮ ਜੈਸਾ॥੩॥ ਅਨ-ਦੁ ਪੋਲਾ। ਵੱਜੀ - ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਜੀਉ; ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ॥ ਤਿਖਾ ਤੇਹ। ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਈ ਪੋਲੇ- ਘਰਿ ਲਾਲੁ ਆਇਆ ਪਿਆਰਾ; ਸਭ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਈ॥ ਮਿਲਿਆ ਤ ਲਾਲੁ. ਗੁਪਾਲੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਖੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ॥ ਸਭ ਮੀਤ ਬੰਧਪ ਹਰਖੁ ਉਪਜਿਆ; ਦੂਤ ਥਾਉ ਗਵਾਇਆ॥ ਵੱਜਹਿ- ਅਨਹਤ ਵਾਜੇ. ਵਜਹਿ ਘਰ ਮਹਿ; ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ॥ ਬਿਨ-ਵੰਤਿ- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਸਹਜਿ ਰਹੈ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਕੰਤੁ ਸੁਖਦਾਈ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੨੪੮:- ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਹਨ. ਤੇਰੇ ਊਚੇ ਮੰਦਰ; ਮਹਲ ਅਪਾਰਾ॥ ਸੋ-ਹਨਿ। ਧਰਮ-ਸਾਲਾ- ਮੋਹਨ. ਤੇਰੇ ਸੋਹਨਿ ਦੁਆਰ
੨ ਜੀਉ; ਸੰਤ ਧਰਮਸਾਲਾ॥ ਗਾਵ-ਹੇ ਧਿਆਵ-ਹੇ- ਧਰਮਸਾਲ ਅਪਾਰ, ਦੈਆਰ ਠਾਕੁਰ; ਸਦਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵਹੇ॥ ਜਹ ਸਾਧ ਸੰਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਵਹਿ; ਤਹਾ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹੇ॥ ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਇਆ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ; ਹੋਹੁ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾਰਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਦਰਸ ਪਿਆਸੇ; ਮਿਲਿ ਦਰਸਨ ਸੁਖੁ ਸਾਰਾ॥੧॥ ਮੋਹਨ. ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਅਨੂਪ; ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ਰੱਲੀ- ਮੋਹਨ. ਤੂੰ ਮਾਨਹਿ ਏਕੁ ਜੀ; ਅਵਰ ਸਭ ਰਾਲੀ॥ ਮਾਨਹਿ ਤ ਏਕੁ. ਅਲੇਖੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਜਿਨਹਿ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀਆ॥ ਵੱਸਿ- ਤੁਧੁ ਬਚਨਿ ਗੁਰ ਕੈ ਵਸਿ ਕੀਆ; ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਬਨਵਾਰੀਆ॥ ਚੱਲਿਆ- ਤੂੰ ਆਪਿ ਚਲਿਆ. ਆਪਿ ਰਹਿਆ; ਆਪਿ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ; ਸਭ ਸੇਵਕ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀਆ॥੨॥ ਮੋਹਨ. ਤੁਧੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਧਿਆਵੈ; ਦਰਸ ਧਿਆਨਾ॥ ਮੋਹਨ. ਜਮੁ ਨੇੜਿ, ਨ ਆਵੈ; ਤੁਧੁ ਜਪਹਿ ਨਿਦਾਨਾ॥ ਲੱਗੈ। ਧਿਆਵ-ਹੇ- ਜਮਕਾਲੁ. ਤਿਨ ਕਉ ਲਗੈ ਨਾਹੀ; ਜੋ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਵਹੇ॥ ਪਾਵ-ਹੇ- ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਕਰਮਿ. ਜਿ ਤੁਧੁ ਅਰਾਧਹਿ; ਸੇ ਸਭੇ ਫਲ ਪਾਵਹੇ॥ ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ. ਜਿ ਮੁਗਧ ਹੋਤੇ; ਸਿ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਗਿਆਨਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਰਾਜੁ ਨਿਹਚਲੁ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਾ

॥੩॥ ਮੋਹਨ. ਤੂੰ ਸੁਫਲੁ ਫਲਿਆ; ਸਣੁ ਪਰਵਾਰੇ॥ ਮੋਹਨ. ਪੁਤ੍ਰ ਮੀਤ ਭਾਈ ਕੁਟੰਬ; ਸਭਿ ਤਾਰੇ॥ ਤਾਰਿਆ ਜਹਾਨੁ. ਲਹਿਆ ਅਭਿਮਾਨੁ; ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਜਿਨੀ ਤੁਧਨੋ ਧੰਨੁ ਕਹਿਆ; ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਇਆ॥ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਤੇਰੇ. ਕਥੇ ਨ ਜਾਹੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਲੱਗਿ- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਟੇਕ ਰਾਖੀ; ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੇ॥ ੪॥੨॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਪਤਿਤ ਅਸੰਖ. ਪੁਨੀਤ ਕਰਿ; ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰ॥ ਤਿਨ ਕੱਖ। ਕਿਲਬਿਖ ਜ਼ਹਿਰ ਰੂਪ ਪਾਪ- ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ, ਪਾਵਕੋ; ਤਿਨ ਕਿਲਬਿਖ ਦਾਹਨਹਾਰ॥੧॥ ਛੰਤ॥ ਜਪਿ ਮਨਾ ਤੂੰ. ਰਾਮ ਨਰਾਇਣੁ; ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਮਾਧੋ॥ ਧਿਆਇ ਮਨਾ. ਮੁਰਾਰਿ ਮੁਕੰਦੇ; ਕਟੀਐ ਕਾਲ ਦੁਖ ਫਾਧੋ॥ ਦੁਖ ਹਰਣ ਦੀਨ ਸਰਣ ਸ੍ਰੀਧਰ; ਚਰਨਕਮਲ ਅਰਾਧੀਐ॥ ਸਾੱਧੀਐ- ਜਮ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ. ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ; ਨਿਮਖ ਸਿਮਰਤ ਸਾਧੀਐ॥ ਪੋਲਾ ਕਲਿ–ਮਲਹ ਕ਼ਲ਼ੇਸ਼ ਮੈਲ਼ ਸਹਿਤ ਪਾਪ- ਕਲਿਮਲਹ ਦਹਤਾ. ਸੁਧੁ ਕਰਤਾ; ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਅਰਾਧੋ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਧੋ॥੧॥ ਹਰੁ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ- ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ. ਦਾਮੋਦਰੁ ਦੁਖ ਹਰੁ; ਭੈ ਭੰਜਨੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਸ੍ਰੀਰੰਗੋ ਦਇਆਲ ਮਨੋਹਰੁ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੨੪੯:- ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ; ਮਨਹਿ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਈਐ॥ ਤਮ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਉਧਾਰੈ; ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ॥ ਗੰ–ਧਰਬ- ਸੁਰ ਸਿਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ. ਮੁਨਿ ਜਨ; ਗੁਣ ਅਨਿਕ ਭਗਤੀ ਗਾਇਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ;
੩ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥੨॥ ਚੇਤਿ ਮਨਾ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਜਿਨਿ ਧਾਰੀ॥ ਕਰੁਣਾ–ਮੈ ਸਮਰੱਥੁ- ਕਰੁਣਾਮੈ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ; ਘਟ ਘਟ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨ ਤਨ ਜੀਅ ਦਾਤਾ; ਬੇਅੰਤ ਅਗਮ ਅਪਾਰੋ॥ਸਰਣਿ ਜੋਗੁ ਸਮਰਥੁ ਮੋਹਨੁ; ਸਰਬ ਦੋਖ ਬਿਦਾਰੋ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਦੋਖ ਬਿਨਸਹਿ; ਜਪਤ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਸਮਰਥ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀ॥੩॥ ਅ–ਚੁੱਤ- ਗੁਣ ਗਾਉ ਮਨਾ. ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਦਇਆਲਾ॥ ਬਿਸੰ–ਭਰੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਬਿਸੰਭਰੁ ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ; ਸਰਬ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਮਹਾ ਦਇਆਲ ਦਾਨਾ; ਦਇਆ ਧਾਰੇ ਸਭ ਕਿਸੈ॥ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਨਾਸੈ; ਜੀਅ ਜਾ ਕੈ. ਪ੍ਰਭੁ ਬਸੈ॥ ਸੁ–ਪ੍ਰਸੰਨ- ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਦੇਵਾ. ਸਫਲ ਸੇਵਾ; ਭਈ ਪੂਰਨ ਘਾਲਾ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਇਛ ਪੁਨੀ; ਜਪਤ ਦੀਨ ਦੈਆਲਾ॥੪॥੩॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਣਿ ਸਖੀਏ. ਮਿਲਿ ਉਦਮੁ ਕਰੇਹਾ; ਮਨਾਇ ਲੈਹਿ ਹਰਿ ਕੰਤੈ॥ ਮੋ–ਹਹ- ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ. ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਠਗਉਰੀ; ਮੋਹਹ ਸਾਧੂ ਮੰਤੈ॥ ਵੱਸਿ- ਸਖੀ ਵਸਿ ਆਇਆ. ਫਿਰਿ ਛੋਡਿ, ਨ ਜਾਈ; ਇਹ ਰੀਤਿ ਭਲੀ ਭਗਵੰਤੈ॥ ਨਾਨਕ. ਜਰਾ ਮਰਣ, ਭੈ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ; ਪੁਨੀਤ ਕਰੈ. ਤਿਸੁ ਜੰਤੈ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸਖੀਏ. ਇਹ ਭਲੀ ਬਿਨੰਤੀ; ਏਹੁ ਮਤਾਂਤੁ ਪਕਾਈਐ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ. ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਹੋਇ; ਗੀਤ ਗੋਵਿੰਦਹਿ ਗਾਈਐ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਹਿ. ਭ੍ਰਮ ਨਾਸਹਿ; ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ

ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥੨॥ ਸ਼ੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ- ਸਖੀ ਇਛ ਕਰੀ, ਨਿਤ ਸੁਖ ਮਨਾਈ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੁਜਾਏ॥ ਚਰਨ ਪਿਆਸੀ ਦਰਸ ਬੈਰਾਗਨਿ; ਪੇਖਉ ਥਾਨ ਸਬਾਏ॥ ਸੰਮ=੍ਰਿੱਥ- ਖੋਜਿ ਲਹਉ. ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੰਗੁ; ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਏ॥ ਸੁਰਿਜਨੁ ਪਿਆਰੇ- ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਸੁਰਿਜਨੁ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਮਾਏ॥੩॥ ਹਿਲਿਆ ਗਿੱਝ ਗਿਆ। ਵਸਾਂ ਹਿਲਿਆ ਪੋਲੇ- ਸਖੀ ਨਾਲਿ ਵਸਾ, ਅਪੁਨੇ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ. ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹਿਲਿਆ॥ ਸੁਣਿ ਸਖੀਏ ਮੇਰੀ ਨੀਦ ਭਲੀ; ਮੈ ਆਪਨੜਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲਿਆ॥ ਖਿਲਿਆ ਪੋਲਾ- ਭ੍ਰਮੁ ਖੋਇਓ. ਸਾਂਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਆਮੀ, ਪਰਗਾਸੁ ਭਇਆ; ਕਉਲੁ ਖਿਲਿਆ॥ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਨਾਨਕ. ਸੋਹਾਗੁ ਨ ਟਲਿਆ॥੪॥੪॥੨॥੫॥੧੧॥

ਅੰਗ ੨੫੦:- ਅੱਖਰੀ- ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਮਾਤਾ. ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ; ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਸਖਾ. ਅਗਿਆਨ ਭੰਜਨੁ; ਗੁਰਦੇਵ ਬੰਧਿਪ ਸਹੋਦਰਾ॥ ਨਿਰੋਧਰਾ ਨਿਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ- ਗੁਰਦੇਵ ਦਾਤਾ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਪਦੇਸੈ; ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤੁ. ਨਿਰੋਧਰਾ॥ ਸੱਤਿ। ਬੁੱਧਿ- ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਂਤਿ ਸਤਿ ਬੁਧਿ ਮੂਰਤਿ; ਗੁਰਦੇਵ. ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਪਰਾ॥ ਮੱਜਨੁ- ਗੁਰਦੇਵ ਤੀਰਥੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰੁ; ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਮਜਨੁ ਅਪਰੰਪਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਕਰਤਾ. ਸਭਿ ਪਾਪ ਹਰਤਾ; ਗੁਰਦੇਵ. ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਕਰਾ॥ ਜੁੱਗਾਦਿ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ ਉਧ=ਰਾ- ਗੁਰਦੇਵ. ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ; ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਧਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਸੰਗਤਿ. ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਹਮ ਮੂੜ ਪਾਪੀ. ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਮਸਕਰਾ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਆਪ=ਹਿ- ਆਪਹਿ ਕੀਆ ਕਰਾਇਆ; ਆਪਹਿ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ॥ ਨਾਨਕ. ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਦੂਸਰ. ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਓਅੰ ਸਾਧ ਸਤਿਗੁਰ; ਨਮਸਕਾਰੰ॥ ਮਧਿ ਪੋਲਾ- ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ; ਨਿਰੰਕਾਰੰ॥ ਆਪਹਿ ਸੁੰਨ; ਆਪਹਿ ਸੁਖ ਆਸਨ॥ ਆਪਹਿ ਸੁਨਤ; ਆਪ ਹੀ ਜਾਸਨ॥ ਆਪਨਿ ਆਪੁ; ਆਪਹਿ ਉਪਾਇਓ॥ ਆਪਹਿ ਬਾਪ; ਆਪ ਹੀ ਮਾਇਓ॥ ਆਪਹਿ ਸੂਖਮ; ਆਪਹਿ ਅਸਥੂਲਾ॥ ਲਖੀ ਨ ਜਾਈ; ਨਾਨਕ ਲੀਲਾ॥੧॥ ਦ=ਇਆਲਾ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਮਨੁ ਹੋਇ ਰਵਾਲਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਆਪਿ; ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਏਕ॥ ਏਕਹਿ ਏਕ ਬਖਾਨਨੋ; ਨਾਨਕ. ਏਕ ਅਨੇਕ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਓਅੰ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕੀਓ ਅਕਾਰਾ॥ ਏਕਹਿ ਸੂਤਿ ਪਰੋਵਨਹਾਰਾ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰੰ॥ ਨਿਰਗੁਨ ਤੇ; ਸਰਗੁਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੰ॥ ਸਗਲ ਭਾਤਿ ਕਰਿ; ਕਰਹਿ ਉਪਾਇਓ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ; ਮਨ ਮੋਹੁ ਬਢਾਇਓ॥ ਦੂਹੂ ਭਾਤਿ ਤੇ; ਆਪਿ ਨਿਰਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸੇਈ ਸਾਹ. ਭਗਵੰਤ ਸੇ; ਸਚੁ ਸੰਪੈ ਹਰਿ ਰਾਸਿ॥ ਸੁੱਚਿ- ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਸੁਚਿ ਪਾਈਐ; ਤਿਹ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਸਿ॥੧॥ ਪਵੜੀ॥ ਸਸਾ; ਸਤਿ ਸਤਿ. ਸਤਿ ਸੋਊ॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਤੇ; ਭਿੰਨ ਨ ਕੋਊ॥ ਪਾ=ਯੰ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਸੋਊ ਸਰਨਿ ਪਰੈ; ਜਿਹ ਪਾਯੰ॥ ਸੁਨਾ=ਯੰ,ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਗੁਨ ਗਾਇ ਸੁਨਾਯੰ॥ ਸੰਸੈ ਭਰਮੁ; ਨਹੀ ਕਛੁ ਬਿਆਪਤ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪੁ; ਤਾਹੂ ਕੋ

ਜਾਪਤ॥ ਸੋ ਸਾਧੂ; ਇਹ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਾ॥੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰਤੇ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸਭ ਕੂਰ॥

ਅੰਗ ੨੫੧:- ਨਾਮ ਬਿਹੂਨੇ ਨਾਨਕਾ; ਹੋਤ ਜਾਤ ਸਭੁ ਧੂਰ॥੧॥ ਧੱਧਾ ਜਨੂ-ਆ- ਪਵੜੀ॥ ਧਧਾ. ਧੂਰਿ ਪੁਨੀਤ; ਤੇਰੇ ਜਨੂਆ॥ ਧਨਿ ਤੇਊ; ਜਿਹ ਰੁਚ ਇਆ ਮਨੂਆ॥ ਧਨੁ ਨਹੀ ਬਾਛਹਿ; ਸੁਰਗ ਨ ਆਛਹਿ॥ ਪੌਲਾ ਰਜ ਚਰਨ-ਧੂੜ- ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਾਧ ਰਜ ਰਾਚਹਿ॥ ਧੰਧੇ ਕਹਾ ਬਿਆਪਹਿ; ਤਾਹੂ॥ ਜੋ ਏਕ ਛਾਡਿ; ਅਨ ਕਤਹਿ. ਨ ਜਾਹੂ॥ ਜਾ ਕੈ ਹੀਐ; ਦੀਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ॥੪॥ ਮਿਲਿ-ਅਉ- ਸਲੋਕ॥ ਹਠਿ ਪੌਲਾ- ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਅਰੁ ਙਿਆਨ ਧਿਆਨ; ਮਨ ਹਠਿ. ਮਿਲਿਅਉ ਨ ਕੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕਿਰਪਾ ਭਈ; ਭਗਤੁ ਙਿਆਨੀ ਸੋਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਙੰਙਾ; ਙਿਆਨੁ ਨਹੀ. ਮੁਖ ਬਾਤਉ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ; ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਿ ਭਾਤਉ॥ ਙਿਆਨੀ ਸੋਇ; ਜਾ ਕੈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੋਊ॥ ਕਹਤ ਸੁਨਤ; ਕਛੁ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਊ॥ ਙਿਆਨੀ ਰਹਤ; ਆਗਿਆ ਦ੍ਰਿੜੁ ਜਾ ਕੈ॥ ਉਸਨ ਸੀਤ ਸਮਸਰਿ ਸਭ; ਤਾ ਕੈ॥ ਙਿਆਨੀ ਤਤੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਬੂੱਝੇ- ਆਵਨ ਆਏ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਿ; ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਪਸੁ ਢੋਰ॥ ਬੁੱਝੈ ਮੱਥੋਰ- ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋ ਬੁਝੈ; ਜਾ ਕੈ ਭਾਗ ਮਥੋਰ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਯਾ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਏਕਹਿ ਕਉ ਆਇਆ॥ ਜਨਮਤ ਮੋਹਿਓ; ਮੋਹਨੀ ਮਾਇਆ॥ ਗਰਭ ਪੇਟ। ਕੁੰਟ ਕੁੰਡ। ਉਰਧ ਉਲਟੇ ਲਮਕ ਕੇ- ਗਰਭ ਕੁੰਟ ਮਹਿ; ਉਰਧ ਤਪ ਕਰਤੇ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਤੇ॥ ਉਰਝਿ ਪਰੇ; ਜੋ ਛੋਡਿ ਛਡਾਨਾ॥ ਦੇਵਨਹਾਰੁ; ਮਨਹਿ ਬਿਸਰਾਨਾ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਧਾਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸਹਿ ਗੁਸਾਈ॥ ਇਤ ਉਤ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਬਿਸਰਹੁ ਨਾਹੀ॥੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਆਵਤ ਹੁਕਮਿ. ਬਿਨਾਸ ਹੁਕਮਿ; ਆਗਿਆ. ਭਿੰਨ ਨ ਕੋਇ॥ ਆਵਨ ਜਾਨਾ ਤਿਹ ਮਿਟੈ; ਨਾਨਕ. ਜਿਹ ਮਨਿ ਸੋਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਏਊ ਜੀਅ; ਬਹੁਤੁ ਗ੍ਰਭ ਵਾਸੇ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ; ਮੀਠ ਜੋਨਿ ਫਾਸੇ॥ ਇਨਿ ਮਾਇਆ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਸਿ ਕੀਨੇ॥ ਆਪਨ ਮੋਹ; ਘਟੇ ਘਟਿ ਦੀਨੇ॥ ਏ ਸਾਜਨ; ਕਛੁ ਕਹਹੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਜਾ ਤੇ ਤਰਉ; ਬਿਖਮ ਇਹ ਮਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕੈ; ਨਿਕਟਿ ਨ ਮਾਏ॥੭॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਨ ਸੁਭ ਅਸੁਭ; ਕੀਨੇ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ॥ ਪਸੁ ਪੌਲਾ- ਪਸੁ. ਆਪਨ ਹਉ ਹਉ ਕਰੈ; ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ, ਕਹਾ ਕਮਾਤਿ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਕਰਾਵਨਹਾਰਾ॥ ਆਪਹਿ; ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬਿਸਥਾਰਾ॥ ਇਆ ਜੁਗ; ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਆਪਹਿ ਲਾਇਓ॥ ਸੋ ਸੋ ਪਾਇਓ; ਜੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇਓ॥ ਉਆ ਕਾ ਅੰਤੁ; ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਊ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਰੈ; ਸੋਊ ਫੁਨਿ ਹੋਊ॥ ਏਕਹਿ ਤੇ; ਸਗਲਾ ਬਿਸਥਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਆਪਿ ਸਵਾਰਨਹਾਰਾ॥੮॥ ਬਨਿ-ਤਾ- ਬਿਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ। ਸੋਰ ਰੌਲਾ- ਸਲੋਕੁ॥ ਰਾਚਿ ਰਹੇ. ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ; ਕੁਸਮ ਰੰਗ ਬਿਖ ਸੋਰ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਸਰਨੀ ਪਰਉ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਮੈ ਮੋਰ॥੧॥

ਅੰਗ ੨੫੨:- ਪਉੜੀ॥ ਰੇ ਮਨ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ, ਜਹ ਰਚਹੁ; ਤਹ ਤਹ ਬੰਧਨ ਪਾਹਿ॥ ਬਿਧਿ- ਜਿਹ ਬਿਧਿ. ਕਤਹੂ ਨ ਛੂਟੀਐ; ਸਾਕਤ ਤੇਊ ਕਮਾਹਿ॥ ਰਤ ਪੋਲਾ- ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ. ਕਰਮ ਰਤ; ਤਾ ਕੋ ਭਾਰੁ ਅਫਾਰ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ. ਜਉ ਨਾਮ ਸਿਉ; ਤਉ ਏਊ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰ॥ ਬਾਧੇ ਜਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ; ਮੀਠੀ ਮਾਇਆ ਰੰਗ॥ ਬੁੱਝ-ਹਿ, ਸਦ-ਹੂ ਪੋਲਾ- ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਮੋਹੇ. ਨਹ ਬੁਝਹਿ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਹੂ ਸੰਗ॥ ਲੇਖੈ ਗਣਤ. ਨ ਛੂਟੀਐ; ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ. ਨ ਸੁਧਿ॥ ਬੁੱਝਾਏ- ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ; ਤਿਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ॥੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਜਾਸੁ ਕੇ; ਹੋਆ ਸਾਧੂਸੰਗੁ॥ ਗੂੜ੍ਹਾ- ਜੋ ਰਾਤੇ ਰੰਗ ਏਕ ਕੈ; ਨਾਨਕ ਗੂੜਾ ਰੰਗੁ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਰਾਰਾ ਰੰਗਹੁ; ਇਆ ਮਨੁ ਅਪਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਰਸਨਾ॥ ਰੇ ਰੇ ਦਰਗਹ; ਕਹੈ ਨ ਕੋਊ॥ ਆਉ ਬੈਠੁ; ਆਦਰੁ ਸੁਭ ਦੇਊ॥ ਉਆ ਮਹਲੀ; ਪਾਵਹਿ ਤੂ ਬਾਸਾ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ; ਨਹ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਓ; ਧੁਰਿ ਜਾ ਕੈ॥ ਹਰਿ ਸੰਪੈ; ਨਾਨਕ. ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ; ਬਿਆਪਤ ਮੂੜੇ ਅੰਧ॥ ਲਾਗਿ ਪਰੇ. ਦੁਰਗੰਧ ਸਿਉ; ਨਾਨਕ. ਮਾਇਆ ਬੰਧ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਰੱਤੇ- ਲਲਾ; ਲਪਟਿ ਬਿਖੈ ਰਸ ਰਾਤੇ॥ ਅਹੰ-ਬੁਧਿ ਹਉਮੈ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ। ਮੱਤੇ ਮਸਤ। ਮਦ ਪੋਲਾ- ਅਹੰਬੁਧਿ; ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤੇ॥ ਇਆ ਮਾਇਆ ਮਹਿ; ਜਨਮਹਿ ਮਰਨਾ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਹੁਕਮੁ; ਤਿਵੈ ਤਿਉ ਕਰਨਾ॥ ਕੋਊ ਊਨ; ਨ ਕੋਊ ਪੂਰਾ॥ ਸੁਘ-ਰੁ ਪੋਲਾ- ਕੋਊ ਸੁਘਰੁ ਨ ਕੋਊ ਮੂਰਾ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ॥ ਅ-ਲਿਪਨਾ- ਨਾਨਕ. ਠਾਕੁਰ; ਸਦਾ ਅਲਿਪਨਾ॥੧੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਲਾਲ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹ॥ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਅਵਰ ਕੋ; ਨਾਨਕ ਬੇਪਰਵਾਹ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਲਲਾ; ਤਾ ਕੈ ਲਵੈ. ਨ ਕੋਊ॥ ਏਕਹਿ ਆਪਿ; ਅਵਰ ਨਹ ਹੋਊ॥ ਹੋਵਨਹਾਰੁ; ਹੋਤ ਸਦ ਆਇਆ॥ ਉਆ ਕਾ ਅੰਤੁ; ਨ ਕਾਹੂ ਪਾਇਆ॥ ਹਸ-ਤਿ- ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਮਹਿ; ਪੂਰ ਸਮਾਨੇ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਰਖ; ਸਭ ਠਾਊ ਜਾਨੇ॥ ਜਾ ਕਉ ਦੀਨੋ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਅਪਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਹ ਜਪਨਾ॥੧੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਆਤਮ ਰਸੁ ਜਿਹ ਜਾਨਿਆ; ਹਰਿ ਰੰਗ ਸਹਜੇ ਮਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ. ਧਨਿ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਜਨ; ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਇਆ ਸਫਲ; ਤਾਹੂ ਕੋ ਗਨੀਐ॥ ਜਾਸੁ ਰਸਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਭਨੀਐ॥ ਆਇ ਬਸਹਿ; ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗੇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਰੰਗੇ॥ ਰੱਤਾ- ਆਵਤ ਸੋ ਜਨੁ; ਨਾਮਹਿ ਰਾਤਾ॥ ਦ-ਇਆ। ਮ-ਇਆ - ਜਾ ਕਉ; ਦਇਆ ਮਇਆ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਏਕਹਿ ਆਵਨ; ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ. ਨ ਆਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਮਾਇਆ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲੋ- ਯਾਸੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ; ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥

ਅੰਗ ੨੫੩:- ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਦੂਖ ਦਰਦ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਉ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਯਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲੋ- ਯਯਾ; ਜਾਰਉ ਦੁਰਮਤਿ ਦੋਊ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ; ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਸੋਊ॥ ਯਯਾ; ਜਾਇ ਪਰਹੁ ਸੰਤ ਸਰਨਾ॥ ਜਿਹ ਆਸਰ; ਇਆ ਭਵਜਲੁ ਤਰਨਾ॥ ਯਯਾ; ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ਸੋਊ॥ ਏਕ ਨਾਮ ਲੇ; ਮਨਹਿ ਪਰੋਊ॥ ਯਯਾ. ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੀਐ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਟੇਕ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜਾ ਕੈ ਹੀਅਰੈ ਏਕ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਬਸਿ ਪੋਲਾ- ਅੰਤਰਿ ਮਨ ਤਨ ਬਸਿ ਰਹੇ; ਈਤ ਊਤ ਕੇ ਮੀਤ॥ ਗੁਰਿ

ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਨੀਤ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਿਮਰਹੁ. ਤਾਸੁ ਕਉ; ਜੋ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ॥ ਚਲਿਓ- ਇਹ ਬਿਖਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਛਿਅ; ਛਾਡਿ ਚਲਿਓ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਕਾ ਕੋ; ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਧੀਆ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਬਨਿਤਾ; ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਲੀਆ॥ ਐਸੀ ਸੰਚਿ; ਜੁ ਬਿਨਸਤ ਨਾਹੀ॥ ਪਤਿ ਸੇਤੀ; ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਜਾਹੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਕਲਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਤੇ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਆਇਆ॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ. ਕੁਲੀਨ ਚਤੁਰ; ਮੁਖਿ ਙਿਆਨੀ, ਧਨਵੰਤ॥ ਕਹੀ੍ਅਹਿ- ਮਿਰਤਕ ਕਹੀਅਹਿ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ. ਭਗਵੰਤ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਙੰਙਾ; ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੋਇ ਙਿਆਤਾ॥ ਪੂਰਕੁ ਸਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਦਸਮਦੁਆਰ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ। ਕੁੰਭਕ ਸਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣਾਂ। ਰੇਚਕ ਸਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰਨਾ। ਕਰਮੱਾਤਾ ਕਰਮਾਂ ’ਚ ਲੱਗਾ ਹੈ- ਪੂਰਕੁ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕ; ਕਰਮਾਤਾ॥ ਙਿਆਨ ਧਿਆਨ; ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ॥ ਸੋਮਪਾਕ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਉਦਿਆਨੀ ਬਨਵਾਸੀ। ਅ੍ਪਰਸ- ਸੋਮਪਾਕ; ਅਪਰਸ ਉਦਿਆਨੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ; ਮਨਿ ਨਹੀ ਹੇਤਾ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕੀਨੋ; ਸੋਊ ਅਨੇਤਾ॥ ਉਆ ਤੇ ਊਤਮੁ ਗਨਉ; ਚੰਡਾਲਾ॥ ਬਸ੍ਹਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਜਿਹ ਮਨਿ; ਬਸਹਿ ਗੁਪਾਲਾ॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਕੁੰਟ ਚਾਰਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਭ੍ਰਮੇ; ਕਰਮ ਕਿਰਤਿ ਕੀ ਰੇਖ॥ ਸੂਖ ਦੂਖ ਮੁਕਤਿ ਜੋਨਿ; ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਓ ਲੇਖ॥੧॥ ਪਵੜੀ॥ ਕਕਾ; ਕਾਰਨ ਕਰਤਾ ਸੋਊ॥ ਲਿਖਿਓ ਲੇਖੁ; ਨ ਮੇਟਤ ਕੋਊ॥ ਦੋਊ੍ਬਾਰਾ- ਨਹੀ ਹੋਤ; ਕਛੁ ਦੋਊਬਾਰਾ॥ ਕਰਨੈਹਾਰੁ; ਨ ਭੂਲਨਹਾਰਾ॥ ਕਾਹੂ; ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਰੈ. ਆਪੈ॥ ਕਾਹੂ; ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਤ ਪਛੁਤਾਪੈ॥ ਆਪਨ ਖੇਲੁ; ਆਪ ਹੀ ਕੀਨੋ॥ ਜੋ ਜੋ ਦੀਨੋ; ਸੁ ਨਾਨਕ ਲੀਨੋ॥੧੭॥ ਬਿਲ੍ਛਤ ਪੋਲਾ- ਸਲੋਕੁ॥ ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਬਿਲਛਤ ਰਹੇ; ਟੂਟਿ ਨ ਜਾਹਿ. ਭੰਡਾਰ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਅਨੇਕ ਜਨ; ਨਾਨਕ. ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰ॥੧॥ ਖੱਖਾ, ਖੂਨਾ ਪੋਲਾ। ਸੰਮ੍ਰੱਥ- ਪਉੜੀ॥ ਖਖਾ. ਖੂਨਾ ਕਛੁ ਨਹੀ; ਤਿਸੁ ਸੰਮ੍ਰਥ ਕੈ ਪਾਹਿ॥ ਜੋ ਦੇਨਾ ਸੋ ਦੇ ਰਹਿਓ; ਭਾਵੈ ਤਹ ਤਹ ਜਾਹਿ॥ ਖਰਚੁ ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਧਨੁ; ਇਆ ਭਗਤਨ ਕੀ ਰਾਸਿ॥ ਅਨ੍ਦ ਪੋਲਾ। ਰਹ੍ਹਿ- ਖਿਮਾ ਗਰੀਬੀ ਅਨਦ ਸਹਜ; ਜਪਤ ਰਹਹਿ ਗੁਣਤਾਸ॥ ਖੇਲਹਿ ਬਿਗਸ੍ਹਿ- ਖੇਲਹਿ ਬਿਗਸਹਿ. ਅਨਦ ਸਿਉ; ਜਾ ਕਉ ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਗ੍ਰਿ੍ਹਿ- ਸਦੀਵ ਗਨੀਵ ਸੁਹਾਵਨੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮਾਲ॥ ਖੇਦੁ ਨ ਦੂਖੁ, ਨ ਡਾਨੁ ਤਿਹ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ; ਪੂਰੀ ਤਿਨਾ ਪਰੀ॥੧੮॥

ਅੰਗ ੨੫੪:- ਸਲੋਕੁ॥ ਗਨਿ ਮਿਨਿ ਦੇਖਹੁ. ਮਨੈ ਮਾਹਿ; ਸਰਪਰ ਚਲਨੋ ਲੋਗ॥ ਅ੍ਨਿੱਤ- ਆਸ ਅਨਿਤ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਟੈ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਅਰੋਗ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਗਗਾ. ਗੋਬਿਦ ਗੁਣ ਰਵਹੁ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਜਪਿ ਨੀਤ॥ ਕਹਾ ਬਿਸਾਸਾ ਦੇਹ ਕਾ; ਬਿਲਮ. ਨ ਕਰਿਹੋ ਮੀਤ॥ ਨਹ ਬਾਰਿਕ. ਨਹ ਜੋਬਨੈ; ਨਹ ਬਿਰਧੀ ਕਛੁ ਬੰਧੁ॥ ਬੂੱਝੀਐ- ਓਹ ਬੇਰਾ. ਨਹ ਬੂਝੀਐ; ਜਉ ਆਇ ਪਰੈ ਜਮ ਫੰਧੁ॥ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਚਤੁਰ ਪੇਖਿ; ਰਹਨੁ ਨਹੀ. ਇਹ ਠਾਇ॥ ਛਾਡਿ ਛਾਡਿ ਸਗਲੀ ਗਈ; ਮੂੜ ਤਹਾ ਲਪਟਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹੈ; ਜਾਹੂ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ॥ ਨਾਨਕ. ਆਏ ਸਫਲ ਤੇ; ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਿਅਹਿ ਸੁਹਾਗ॥੧੯॥ ਕਥ੍ਤਉ ਪੋਲਾ- ਸਲੋਕੁ॥ ਘੋਖੇ ਸਾਸਤ੍ਰ. ਬੇਦ ਸਭ; ਆਨ. ਨ ਕਥਤਉ ਕੋਇ॥ ਜੁੱਗਾਦੀ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ

ਹੁਣਿ ਹੋਵਤ; ਨਾਨਕ. ਏਕੈ ਸੋਇ॥੧॥ ਘੱਗਾ- ਪਉੜੀ॥ ਘਘਾ. ਘਾਲਹੁ ਮਨਹਿ ਏਹ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ॥ ਨਹ ਹੋਆ. ਨਹ ਹੋਵਨਾ; ਜਤ ਕਤ ਓਹੀ ਸਮਾਹਿ॥ ਘੂਲਹਿ ਤਉ ਮਨ; ਜਉ ਆਵਹਿ ਸਰਨਾ॥ ਪੁਨਹ-ਚਰਨਾ ਪਰਮਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਮ- ਨਾਮ ਤਤੁ. ਕਲਿ ਮਹਿ; ਪੁਨਹਚਰਨਾ॥ ਘਾਲਿ ਘਾਲਿ; ਅਨਿਕ ਪਛੁਤਾਵਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ; ਕਹਾ ਥਿਤਿ ਪਾਵਹਿ॥ ਘੋਲਿ ਮਹਾ ਰਸੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਹ ਪੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਰਿ; ਜਾ ਕਉ ਦੀਆ॥੨੦॥ ਘੱਾਲੇ- ਸਲੋਕੁ॥ ਙਣਿ ਘਾਲੇ. ਸਭ ਦਿਵਸ ਸਾਸ; ਨਹ ਬਢਨ ਘਟਨ. ਤਿਲੁ ਸਾਰੁ॥ ਜੀਵਨ ਲੋਰਹਿ ਭਰਮ ਮੋਹ; ਨਾਨਕ ਤੇਊ ਗਵਾਰ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਙੰਙਾ. ਙ੍ਰਾਸੈ ਕਾਲੁ ਤਿਹ; ਜੋ ਸਾਕਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਨਮਹਿ ਮਰਹਿ; ਆਤਮ ਰਾਮੁ. ਨ ਚੀਨ॥ ਙਿਆਨ ਧਿਆਨ; ਤਾਹੂ ਕਉ ਆਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਹ ਆਪਿ ਦਿਵਾਏ॥ ਙਣਤੀ ਙਣੀ; ਨਹੀ ਕੋਊ ਛੂਟੈ॥ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ; ਸਰਪਰ ਫੂਟੈ॥ ਸੋ ਜੀਵਤ; ਜਿਹ ਜੀਵਤ ਜਪਿਆ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਨਾਨਕ; ਨਹ ਛਪਿਆ॥੨੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ. ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ; ਊਧ ਕਵਲ. ਬਿਗਸਾਂਤ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਆਪਹਿ ਗੋੁਬਿੰਦ; ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਮਤਾਂਤ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਚਚਾ; ਚਰਨਕਮਲ ਗੁਰ ਲਾਗਾ॥ ਧਨਿ ਧਨਿ ਉਆ ਦਿਨ; ਸੰਜੋਗ ਸਭਾਗਾ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ॥ ਭਈ ਕ੍ਰਿਪਾ; ਤਬ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਓ॥ ਚਾਰ ਬਿਚਾਰ; ਬਿਨਸਿਓ ਸਭ ਦੂਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੂਆ॥ ਚਿੰਤ ਬਿਸਾਰੀ; ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ॥ ਨਾਨਕ. ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ; ਜਿਹ ਨੇਤ੍ਰਾ॥੨੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਛਾਤੀ ਸੀਤਲ. ਮਨੁ ਸੁਖੀ; ਛੰਤ ਗੋਬਿਦ ਗੁਨ ਗਾਇ॥ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਛਛਾ; ਛੋਹਰੇ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੇ; ਪਾਨੀਹਾਰੇ॥ ਅੰਗ ੨੫੫:- ਛਛਾ, ਛਾਰੁ ਹੋਤ; ਤੇਰੇ ਸੰਤਾ॥ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ; ਭਗਵੰਤਾ॥ ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ; ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਮਨ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ॥ ਪੋਲਾ ਪੁਤਰੀ ਪੂਤਲੀ- ਛਾਰੁ ਕੀ ਪੁਤਰੀ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਉ ਸੰਤ ਸਹਾਈ॥੨੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਫੂਲਹਿ ਘਨੋ; ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਬਿਕਾਰ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬੰਧਨ ਪਰੇ; ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਛੁਟਾਰ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਜਾ ਜਾਨੈ; ਹਉ ਕਛੁ ਹੂਆ॥ ਨਲਿ-ਨੀ ਨਲੀ। ਭ੍ਰਮਿ ਭੁੱਲ ਕੇ। ਸੂਆ ਤੋਤਾ। ਬੱਾਧਿਓ- ਬਾਧਿਓ; ਜਿਉ ਨਲਿਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ॥ ਜਉ ਜਾਨੈ; ਹਉ ਭਗਤੁ ਗਿਆਨੀ॥ ਆਗੈ ਠਾਕੁਰਿ; ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੀ॥ ਜਉ ਜਾਨੈ; ਮੈ ਕਥਨੀ ਕਰਤਾ॥ ਬਸੁ-ਧਾ ਪੋਲਾ- ਬਿਆਪਾਰੀ; ਬਸੁਧਾ ਜਿਉ ਫਿਰਤਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਿਹ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕਉ; ਮਿਲੇ ਮੁਰਾਰੀ॥੨੪॥ ਝਾਲਾ-ਘੇ- ਸਲੋਕੁ॥ ਝਾਲਾਘੇ. ਉਠਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ; ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਆਰਾਧਿ॥ ਕਾਰ੍ਹਾ ਤੁਝੈ. ਨ ਬਿਆਪਈ; ਨਾਨਕ. ਮਿਟੈ ਉਪਾਧਿ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਝੱਝਾ- ਝਝਾ; ਝੂਰਨੁ ਮਿਟੈ ਤੁਮਾਰੋ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਉ; ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰੋ॥ ਝੂਰਤ ਝੂਰਤ; ਸਾਕਤ ਮੂਆ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਹੋਤ ਭਾਉ ਬੀਆ॥ ਝਰਹਿ ਕਸੰਮਲ ਪਾਪ; ਤੇਰੇ ਮਨੂਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਸੁਨੂਆ॥ ਝਰਹਿ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦ੍ਰੁਸਟਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਸਾਈ॥੨੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਞਤਨ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਅਨਿਕ ਬਿਧਿ; ਰਹਨੁ. ਨ ਪਾਵਹੁ ਮੀਤ॥ ਭਜ-ਹੁ- ਜੀਵਤ ਰਹਹੁ. ਹਰਿ

ਹਰਿ ਭਜਹੁ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਪਰੀਤਿ॥੧॥ ਵੰ ਖ਼ੂਬ ਨੱਕ ਬੋਲ- ਪਵੜੀ॥ ਵੰਵਾ. ਵਾਣਹੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸਹੀ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਤ ਏਹ ਹੇਤ॥ ਗਣਤੀ ਗਣਉ. ਨ ਗਣਿ ਸਕਉ; ਊਠਿ ਸਿਧਾਰੇ ਕੇਤ॥ ਬਿਨਸ=ਤਉ- ਵੋ ਪੇਖਉ. ਸੋ ਬਿਨਸਤਉ; ਕਾ ਸਿਉ ਕਰੀਐ ਸੰਗੁ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਵਾਣਹੁ ਇਆ ਬਿਧਿ. ਸਹੀ ਚਿਤ; ਝੂਠਉ ਮਾਇਆ ਰੰਗੁ॥ ਵਾਣਤ ਸੋਈ. ਸੰਤੁ ਸੁਇ; ਭ੍ਰਮ ਤੇ. ਕੀ ਚਿਤ ਭਿੰਨ॥ ਸੁ=ਪ੍ਰਸੰਨ- ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ. ਤਿਹ ਕਢਹੁ; ਜਿਹ ਹੋਵਹੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥ ਸਮਰੱਥ। ਤੇ ਉਹ- ਵਾ ਕੈ ਹਾਥਿ ਸਮਰਥ; ਤੇ ਕਾਰਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਹ ਉਸਤਤਿ ਕਰਉ; ਵਾਹੂ ਕੀਓ ਸੰਜੋਗ॥੨੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਜਨਮ ਮਰਨ; ਸਾਧ ਸੇਵ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਹੁ ਨ ਬੀਸਰੈ; ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿਦ ਰਾਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਟਹਲ ਕਰਹੁ. ਤਉ ਏਕ ਕੀ; ਜਾ ਤੇ. ਬ੍ਰਿਥਾ ਨ ਕੋਇ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹੀਐ ਬਸੈ; ਜੋ ਚਾਹਹੁ ਸੋ ਹੋਇ॥ ਟਹਲ ਮਹਲ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ; ਜਾ ਕਉ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਤਉ ਬਸੈ; ਜਉ ਆਪਨ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲ॥ ਟੋਹੇ ਟਾਹੇ ਬਹੁ ਭਵਨ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ॥ ਟਲਹਿ ਜਾਮ ਕੇ ਦੂਤ ਤਿਹ; ਜੁ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਸੰਤ ਸਦਕੇ॥ ਨਾਨਕ; ਪਾਪ ਬਿਨਾਸੇ ਕਦਿ ਕੇ॥੨੭॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸੁ=ਪ੍ਰਸੰਨ- ਠਾਕ. ਨ ਹੋਤੀ, ਤਿਨਹੁ ਦਰਿ; ਜਿਹ ਹੋਵਹੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥

ਅੰਗ ੨੫੬:- ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਕਰੇ; ਨਾਨਕ. ਤੇ ਧਨਿ ਧੰਨਿ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਠੱਠਾ- ਠਠਾ; ਮਨੂਆ ਠਾਹਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਜੋ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ; ਏਕਹਿ ਲਪਟਾਹੀ॥ ਠਹਕਿ ਠਹਕਿ; ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਮੂਏ॥ ਉਆ ਕੈ ਕੁਸਲ; ਨ ਕਤਹੂ ਹੂਏ॥ ਠਾਂਢਿ ਪਰੀ; ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਬਸਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਤਹਾ ਜੀਅ ਰਸਿਆ॥ ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੇ; ਜੋ ਜਨੁ ਭਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਉਆ ਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਇਆ॥੨੮॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਮਰੱਥ- ਡੰਡਉਤਿ ਬੰਦਨ ਅਨਿਕ ਬਾਰ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ॥ ਹੱਥ- ਡੋਲਨ ਤੇ. ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰਭੂ; ਨਾਨਕ. ਦੇ ਕਰਿ ਹਥ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਡਡਾ. ਡੇਰਾ ਇਹੁ ਨਹੀ; ਜਹ ਡੇਰਾ ਤਹ ਜਾਨੁ॥ ਉਆ ਡੇਰਾ ਕਾ ਸੰਜਮੋ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੁ॥ ਇਆ ਡੇਰਾ ਕਉ; ਸ੍ਰਮੁ ਕਰਿ ਘਾਲੈ॥ ਪੋਲਾ ਤਸੂ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ- ਜਾ ਕਾ ਤਸੂ; ਨਹੀ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ॥ ਉਆ ਡੇਰਾ ਕੀ; ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਨੈ॥ ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੈ॥ ਡੇਰਾ ਨਿਹਚਲੁ ਸਚੁ; ਸਾਧਸੰਗ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਜਨ; ਨਹ ਡੋਲਾਇਆ॥੨੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਢਾਹਨ ਲਾਗੇ. ਧਰਮਰਾਇ; ਕਿਨਹਿ. ਨ ਘਾਲਿਓ ਬੰਧ॥ ਨਾਨਕ. ਉਬਰੇ ਜਪਿ ਹਰੀ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਨਬੰਧ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਢਢਾ. ਢੂਢਤ ਕਹ ਫਿਰਹੁ; ਢੂਢਨੁ ਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਬਸੈ; ਬਨੁ ਬਨੁ ਕਹਾ ਫਿਰਾਹਿ॥ ਢੇਰੀ ਢਾਹਹੁ. ਸਾਧਸੰਗਿ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਸਹਜੇ ਬਸਹੁ; ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ॥ ਜਾ ਜਿਸ। ਮੈ ਵਿੱਚ। ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਢੇਰੀ ਹੈ। ਜਮਿ ਜੰਮਦਾ ਅਥਵਾ ਜਮਿ ਹੈ- ਢੇਰੀ ਜਾ ਮੈ, ਜਮਿ ਮਰੈ; ਗਰਭ ਜੋਨਿ. ਦੁਖ ਪਾਇ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਲਪਟਤ ਰਹੈ; ਹਉ ਹਉ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਢਹਤ ਢਹਤ ਅਬ ਢਹਿ ਪਰੇ; ਸਾਧ ਜਨਾ ਸਰਨਾਇ॥ ਦੁਖ ਕੇ ਫਾਹੇ ਕਾਟਿਆ; ਨਾਨਕ ਲੀਏ ਸਮਾਇ॥੩੦॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਜਹ ਸਾਧੂ ਗੋਬਿਦ ਭਜਨੁ; ਕੀਰਤਨੁ ਨਾਨਕ ਨੀਤ॥ ਧਰਮਰਾਜਾ ਜਮਦੂਤ ਨੂੰ ਕਹਿ

ਰਿਹਾ ਹੈ- ਣਾ ਨਾ ਹਉ ਮੈਂ। ਣਾ ਨਾ ਜਮਦੂਤ ਤੂੰ। ਣਹ ਨਾ ਜਮਪੁਰੀ ਛੁੱਟੇਗੀ- ਣਾ ਹਉ. ਣਾ ਤੂੰ. ਣਹ ਛੁਟਹਿ; ਨਿਕਟਿ. ਨ ਜਾਈਅਹੁ ਦੂਤ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਣਾਣਾ. ਰਣ ਤੇ ਸੀਝੀਐ; ਆਤਮ ਜੀਤੈ ਕੋਇ॥ ਦੂ ਦੂਣੀ ਚੌਣੀ- ਹਉਮੈ ਅਨ ਸਿਉ. ਲਰਿ ਮਰੈ; ਸੋ ਸੋਭਾ ਦੂ ਹੋਇ॥ ਮਣੀ ਮਿਟਾਇ. ਜੀਵਤ ਮਰੈ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਉਪਦੇਸ॥ ਸੂ-ਰੱਤਣ ਸੂਰਮਤਾਈ ਵਾਲਾ- ਮਨੂਆ ਜੀਤੈ. ਹਰਿ ਮਿਲੈ; ਤਿਹ ਸੂਰਤਣ ਵੇਸ॥ ਣਾ ਕੋ ਜਾਣੈ ਆਪਣੋ; ਏਕਹਿ ਟੇਕ ਅਧਾਰ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਸਿਮਰਤ ਰਹੈ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰ॥ ਰੇਣ ਸਗਲ. ਇਆ ਮਨੁ ਕਰੈ; ਏਊ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਨਾਨਕ. ਲਿਖਿਆ ਪਾਇ॥੩੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਰਪਉ ਤਿਸੈ; ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵੈ ਮੋਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਕਾਟੀਐ; ਚੂਕੈ ਜਮ ਕੀ ਜੋਹ॥੧॥ ਤੱਤਾ- ਪਉੜੀ॥ ਤਤਾ. ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ; ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿਦ ਰਾਇ॥ ਫਲ ਪਾਵਹਿ. ਮਨ ਬਾਛਤੇ; ਤਪਤਿ ਤੁਹਾਰੀ ਜਾਇ॥

ਅੰਗ ੨੫੭:- ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੈ. ਜਮ ਪੰਥ ਕੀ; ਜਾਸੁ ਬਸੈ ਮਨਿ ਨਾਉ॥ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ. ਮਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ; ਮਹਲੀ ਪਾਵਹਿ ਠਾਉ॥ ਤਾਹੂ ਸੰਗਿ. ਨ ਧਨੁ ਚਲੈ; ਗ੍ਰਿਹ ਜੋਬਨ ਨਹ ਰਾਜ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹਹੁ; ਇਹੈ ਤੁਹਾਰੈ ਕਾਜ॥ ਤੱਤਾ ਤਪਸ਼ ਈਰਖ਼ਾ- ਤਾਤਾ. ਕਛੂ ਨ ਹੋਈ ਹੈ; ਜਉ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੈ ਆਪ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਨਾਨਕ ਹਮਹਿ; ਆਪਹਿ ਮਾਈ ਬਾਪ॥੩੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਥਾਕੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਘਾਲਤੇ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਥ॥ ਸੰਚਿ ਸੰਚਿ ਸਾਕਤ ਮੂਏ; ਨਾਨਕ. ਮਾਇਆ ਨ ਸਾਥ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਥਥਾ ਥਿਰੁ ਕੋਊ ਨਹੀ; ਕਾਇ ਪਸਾਰਹੁ ਪਾਵ॥ ਅਨਿਕ ਬੰਚ. ਬਲ ਛਲ ਕਰਹੁ; ਮਾਇਆ ਏਕ ਉਪਾਵ॥ ਥੈਲੀ ਸੰਚਹੁ. ਸ੍ਰਮੁ ਕਰਹੁ; ਥਾਕਿ ਪਰਹੁ ਗਾਵਾਰ॥ ਮਨ ਕੈ ਕਾਮਿ. ਨ ਆਵਈ; ਅੰਤੇ ਅਉਸਰ ਬਾਰ॥ ਸਿੱਖ- ਥਿਤਿ ਪਾਵਹੁ ਗੋਬਿਦ ਭਜਹੁ; ਸੰਤਹ ਕੀ ਸਿਖ ਲੇਹੁ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਹੁ ਸਦ ਏਕ ਸਿਉ; ਇਆ ਸਾਚਾ ਅਸਨੇਹੁ॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨੋ; ਸਭ ਬਿਧਿ ਏਕੈ ਹਾਥ॥ ਲੱਗਹਿ- ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ, ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ; ਨਾਨਕ. ਜੰਤ ਅਨਾਥ॥੩੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਦਾਸਹ ਏਕੁ ਨਿਹਾਰਿਆ; ਸਭੁ ਕਛੁ ਦੇਵਨਹਾਰ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹਹਿ; ਨਾਨਕ. ਦਰਸ ਅਧਾਰ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਦਦਾ. ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਸਭ ਕਉ ਦੇਵਨਹਾਰ॥ ਅ-ਗਨਤ- ਦੇਂਦੇ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ; ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਦੈਨਹਾਰੁ; ਸਦ ਜੀਵਨਹਾਰਾ॥ ਮਨ ਮੂਰਖ; ਕਿਉ ਤਾਹਿ ਬਿਸਾਰਾ॥ ਦੋਸੁ ਨਹੀ; ਕਾਹੂ ਕਉ ਮੀਤਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ; ਬੰਧੁ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤਾ॥ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਹਿ ਜਾ ਕੇ ਆਪੇ॥ ਨਾਨਕ; ਤੇ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧ੍ਰਾਪੇ॥੩੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਧਰ ਜੀਅਰੇ ਇਕ ਟੇਕ ਤੂ; ਲਾਹਿ ਬਿਡਾਨੀ ਆਸ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਧਧਾ, ਧਾਵਤ ਤਉ ਮਿਟੈ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੋਇ ਬਾਸੁ॥ ਧੁਰ ਤੇ. ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਆਪਿ; ਤਉ ਹੋਇ ਮਨਹਿ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਧਨੁ ਸਾਚਾ; ਤੇਊ ਸਚ ਸਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੂੰਜੀ; ਨਾਮ ਬਿਸਾਹਾ॥ ਧੀਰਜੁ ਜਸੁ ਸੋਭਾ; ਤਿਹ ਬਨਿਆ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਨਾਮੁ; ਸ੍ਰਵਨ ਜਿਹ ਸੁਨਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਹ ਘਟਿ; ਰਹੇ ਸਮਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਨ; ਮਿਲੀ ਵਡਾਈ॥੩੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਜਪਿਆ; ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰੰਗਿ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਨਰਕੁ ਨਾਹਿ. ਸਾਧਸੰਗਿ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਨੰਨਾ; ਨਰਕਿ ਪਰਹਿ ਤੇ ਨਾਹੀ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ; ਨਾਮੁ ਬਸਾਹੀ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਜਪਤੇ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮਹਿ; ਨਾ ਓਇ ਖਪਤੇ॥ ਨੰਨਾਕਾਰੁ; ਨ ਹੋਤਾ ਤਾ ਕਹੁ॥ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰੁ; ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਜਾ ਕਹੁ॥

ਅੰਗ ੨੫੮:- ਨਿਧਿ ਨਿਧਾਨ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੂਰੇ॥ ਤਹ ਬਾਜੇ ਨਾਨਕ; ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ॥੩੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਗੁਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਤਜਿ ਪਰਪੰਚ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਊ ਆਰਾਧੀਐ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੧॥ ਪੱਪਾ। ਮਿਤਿ ਪੋਲਾ- ਪਉੜੀ॥ ਪਪਾ. ਪਰ ਮਿਤਿ; ਪਾਰੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ; ਅਗਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤ; ਕੋਟ ਅਪਰਾਧੂ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ॥ ਪੋਲਾ ਪਰ-ਪਚ ਛਲ। ਮਿਟ ਪੋਲਾ। ਨਾਈ ਨੰਨੇ ਹਲੰਤ ਨ ਬੋਲੋ- ਪਰਪਚ ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ; ਮਿਟ ਨਾਈ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਜਾ ਕਉ ਰਾਖਹੁ; ਆਪਿ ਗੁਸਾਈ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ ਸੋਊ॥ ਨਾਨਕ; ਦੂਸਰ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਊ॥੩੭॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਫਾਹੇ ਕਾਟੇ. ਮਿਟੇ ਗਵਨ; ਫਤਿਹ ਭਈ ਮਨਿ ਜੀਤ॥ ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਦੇ ਔਗੁਣਾਂ 'ਚ ਫਿਰਨ ਫਿਰਨਾ। ਨੀਤ ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਦਾ। ਥਿੱਤ- ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਤੇ ਥਿਤ ਪਾਈ; ਫਿਰਨ ਮਿਟੇ ਨਿਤ ਨੀਤ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਫਫਾ; ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਤੂ ਆਇਆ॥ ਦ੍ਰੁਲਭ ਦੇਹ; ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਚਰ੍ਹੈ- ਫਿਰਿ ਇਆ ਅਉਸਰੁ; ਚਰੈ ਨ ਹਾਥਾ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਤਉ ਕਟੀਅਹਿ ਫਾਸਾ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਨ ਜਾਨੁ; ਨ ਹੋਈ॥ ਏਕਹਿ ਏਕ; ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਸੋਈ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ; ਕਰਨੈਹਾਰੇ॥ ਮੇਲਿ ਲੇਹੁ; ਨਾਨਕ ਬੇਚਾਰੇ॥੩੮॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਤੁਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲ॥ ਸੁਖ ਸੰਪੈ ਬਹੁ ਭੋਗ ਰਸ; ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਰਵਾਲ॥੧॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ- ਪਉੜੀ॥ ਬਬਾ. ਬ੍ਰਹਮੁ ਜਾਨਤ; ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ॥ ਬੈਸਨੋ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਚ ਧਰਮਾ॥ ਬੀਰਾ ਬਹਾਦਰ- ਬੀਰਾ; ਆਪਨ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਵੈ॥ ਤਾਹੂ ਬੁਰਾ; ਨਿਕਟਿ ਨਹੀ ਆਵੈ॥ ਬਾਧਿਓ ਆਪਨ; ਹਉ ਹਉ ਬੰਧਾ॥ ਦੋਸੁ ਦੇਤ; ਆਗਹ ਕਉ ਅੰਧਾ॥ ਬਾਤ ਚੀਤ; ਸਭ ਰਹੀ ਸਿਆਨਪ॥ ਜਿਸਹਿ ਜਨਾਵਹੁ; ਸੋ ਜਾਨੈ ਨਾਨਕ॥੩੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਅਘ ਪੋਲਾ- ਭੈ ਭੰਜਨ ਅਘ ਦੂਖ ਨਾਸ; ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਿ ਹਰੇ॥ ਸੰਤਸੰਗ ਜਿਹ ਰਿਦ ਬਸਿਓ; ਨਾਨਕ. ਤੇ ਨ ਭ੍ਰਮੇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਭਭਾ; ਭਰਮੁ ਮਿਟਾਵਹੁ ਅਪਨਾ॥ ਇਆ ਸੰਸਾਰੁ; ਸਗਲ ਹੈ ਸੁਪਨਾ॥ ਭਰਮੇ; ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ॥ ਭਰਮੇ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਬ੍ਰਹਮੇਵਾ॥ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ; ਮਾਨੁਖ ਡਹਕਾਏ॥ ਦੁੱਤ-ਰ- ਦੁਤਰ ਮਹਾ ਬਿਖਮ; ਇਹ ਮਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਤੇਹ; ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ॥੪੦॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਬਿਧੀ ਪੋਲਾ- ਮਾਇਆ ਡੋਲੈ ਬਹੁ ਬਿਧੀ; ਮਨੁ ਲਪਟਿਓ ਤਿਹ ਸੰਗ॥ ਮਾਗਨ. ਤੇ ਜਿਹ ਤੁਮ ਰਖਹੁ; ਸੁ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਹਿ ਰੰਗ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਮਾ; ਮਾਗਨਹਾਰ ਇਆਨਾ॥ ਦੇਨਹਾਰ; ਦੇ ਰਹਿਓ ਸੁਜਾਨਾ॥ ਜੋ ਦੀਨੋ; ਸੋ ਏਕਹਿ ਬਾਰ॥ ਮਨ ਮੂਰਖ; ਕਹ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ॥ ਜਉ

ਮਾਗਹਿ; ਤਉ ਮਾਗਹਿ ਬੀਆ॥ ਜਾ ਤੇ ਕੁਸਲ; ਨ ਕਾਹੂ ਥੀਆ॥ ਮਾਗਨਿ ਮਾਗਤ; ਏਕਹਿ ਮਾਗ॥ ਪਰਾਗ ਪਰਮਗਤੀ- ਨਾਨਕ ਜਾ ਤੇ; ਪਰਹਿ ਪਰਾਗ॥੪੧॥

ਅੰਗ ੨੫੯:- ਸਲੋਕ॥ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਪਰਧਾਨ ਤੇ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਨ ਮੰਤ॥ ਜਿਹ ਜਾਨਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੁਨਾ; ਨਾਨਕ. ਤੇ ਭਗਵੰਤ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਮਾ; ਜਾਹੂ ਮਰਮੁ ਪਛਾਨਾ॥ ਪਤੀ-ਆਨਾ- ਭੇਟਤ ਸਾਧਸੰਗ; ਪਤੀਆਨਾ॥ ਸਮਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਦੁਖ ਸੁਖ ਉਆ ਕੈ; ਸਮਤ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਚ ਅਉਤਾਰਾ ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਤੋਂ ਰਹਤ- ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਰਹਤ ਅਉਤਾਰਾ॥ ਤਾਹੂ ਸੰਗ; ਤਾਹੂ ਨਿਰਲੇਪਾ॥ ਪੂਰਨ ਘਟ ਘਟ; ਪੁਰਖ ਬਿਸੇਖਾ॥ ਉਆ ਰਸ ਮਹਿ; ਉਆਹੂ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਲਿਪਤ ਨਹੀ ਤਿਹ ਮਾਇਆ॥੪੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਯਾਰ ਮੀਤ ਸੁਨਿ ਸਾਜਨਹੁ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਛੂਟਨੁ ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਹ ਬੰਧਨ ਕਟੇ; ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਹਿ॥੧॥ ਯ-ਯਾ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ, ਬਿਧੀਆ ਪੋਲਾ- ਪਵੜੀ॥ ਯਯਾ; ਜਤਨ ਕਰਤ. ਬਹੁ ਬਿਧੀਆ॥ ਸਿੱਧੀਆ- ਏਕ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਹ ਲਉ ਸਿਧੀਆ॥ ਯਾਹੂ ਜਤਨ ਕਰਿ; ਹੋਤ ਛੁਟਾਰਾ॥ ਉਆਹੂ ਜਤਨ; ਸਾਧਸੰਗਾਰਾ॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ। ਉਬ-ਰਨ ਪੋਲਾ- ਯਾ ਉਬਰਨ ਧਾਰੈ; ਸਭੁ ਕੋਊ॥ ਪੋਲਾ ਉਬਰ ਬਚਾਉ- ਉਆਹਿ ਜਪੇ ਬਿਨੁ; ਉਬਰ ਨ ਹੋਊ॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਯਾਹੂ ਤਰਨ ਤਾਰਨ; ਸਮਰਾਥਾ॥ ਨਰਾਂ ਦੇ ਨੱਥਾ ਸੁਆਮੀ- ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਨਿਰਗੁਨ ਨਰ ਨਾਥਾ॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ; ਜਿਹ ਆਪਿ ਜਨਾਈ॥ ਪ੍ਰਗਟੀ-ਆਈ- ਨਾਨਕ; ਤਿਹ ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟੀਆਈ॥੪੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਰੋਸੁ. ਨ ਕਾਹੂ ਸੰਗ ਕਰਹੁ; ਆਪਨ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਜੱਗਿ- ਹੋਇ ਨਿਮਾਨਾ. ਜਗਿ ਰਹਹੁ; ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਰਾਰਾ; ਰੇਨ ਹੋਤ ਸਭ ਜਾ ਕੀ॥ ਬੱਕੀ- ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ; ਛੁਟੈ ਤੇਰੀ ਬਾਕੀ॥ ਰਣਿ ਦਰਗਹਿ; ਤਉ ਸੀਝਹਿ ਭਾਈ॥ ਜਉ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਰਹਤ ਰਹਤ; ਰਹਿ ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੈ; ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਮੱਤੇ- ਰਾਤੇ ਰੰਗ; ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ॥ ਦੱਤੇ- ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰਿ; ਕੀਨੀ ਦਾਤੇ॥੪੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ; ਇਆ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਬਾਸ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੀਆ; ਨਾਨਕ ਸੂਖਿ ਨਿਵਾਸ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਲਲਾ; ਲਾਵਉ ਅਉਖਧ ਜਾਹੂ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ; ਤਿਹ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨਾਹੂ॥ ਨਾਮ ਅਉਖਧੁ; ਜਿਹ ਰਿਦੈ ਹਿਤਾਵੈ॥ ਤਾਹਿ; ਰੋਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਆਵੈ॥ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ; ਸਭ ਘਟ ਹੈ ਭਾਈ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਿਨੁ; ਬਿਧਿ ਨ ਬਨਾਈ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਸੰਜਮੁ ਕਰਿ ਦੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਤਉ ਫਿਰਿ; ਦੂਖ ਨ ਥੀਆ॥੪੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਰਬੱਤ੍ਰ- ਵਾਸੁਦੇਵ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ; ਊਨ ਨ ਕਤਹੂ ਠਾਇ॥ ਹ ਮੁਕਤਾ ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ, ਬਾ-ਹਰਿ- ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹੈ; ਨਾਨਕ. ਕਾਇ ਦੁਰਾਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਵਵਾ ਵੈਰੁ; ਨ ਕਰੀਐ ਕਾਹੂ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਹੂ॥ ਵਾਸੁਦੇਵ; ਜਲ ਥਲ ਮਹਿ ਰਵਿਆ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਵਿਰਲੈ ਹੀ ਗਵਿਆ॥ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਮਿਟੇ; ਤਿਹ ਮਨ ਤੇ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਸੁਨਤੇ॥ ਵਰਨ ਚਿਹਨ;

ਅੰਗ ੨੬੦:- ਸਗਲਹ ਤੇ ਰਹਤਾ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਕਹਤਾ॥੪੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀਆ; ਸਾਕਤ ਮੁਗਧ ਅਜਾਨ॥ ਝੜ-ਕਿ- ਝੜਕਿ ਮੁਏ. ਜਿਉ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ; ਨਾਨਕ. ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਨ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਝਾੜਾ; ਝਾੜਿ ਮਿਟੈ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਤਤੁ; ਨਾਮ ਅਰਾਧੂ॥ ਰੂੜੋ; ਜੇਹ ਬਸਿਓ ਰਿਦ ਮਾਹੀ॥ ਝਾੜਿ ਲੜਾਈ। ਬਿਨਸਾਹੀ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ- ਉਆ ਕੀ; ਝਾੜਿ ਮਿਟਤ ਬਿਨਸਾਹੀ॥ ਝਾੜਿ ਕਰਤ; ਸਾਕਤ ਗਾਵਾਰਾ॥ ਜੇਹ ਹੀਐ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਝਾੜਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਝਾੜਿ ਮਿਟਾਈ॥ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ; ਨਾਨਕ ਸਮਝਾਈ॥੪੭॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਾਧੂ ਕੀ ਮਨ ਓਟ ਗਹੁ; ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਤਿਆਗੁ॥ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਜਿਹ ਮਨਿ ਬਸੈ; ਨਾਨਕ. ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਸਾ; ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਅਬ ਹਾਰੇ॥ ਸਿਮ੍ਰਿ-ਤਿ- ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ; ਬੇਦ ਪੂਕਾਰੇ॥ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ; ਸੋਧਿ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ; ਨਹੀ ਛੁਟਕਾਰਾ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਹਮ ਭੂਲਨਹਾਰੇ॥ ਸਮਰੱਥ ਅ-ਗਨਤ- ਤੁਮ ਸਮਰਥ; ਅਗਨਤ ਅਪਾਰੇ॥ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਕੀ; ਰਾਖੁ ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕ; ਤੁਮਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥੪੮॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਖੁਦੀ ਮਿਟੀ. ਤਬ ਸੁਖ ਭਏ; ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਅਰੋਗ॥ ਨਾਨਕ. ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ; ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ॥੧॥ ਖੱਖਾ- ਪਉੜੀ॥ ਖਖਾ; ਖਰਾ ਸਰਾਹਉ ਤਾਹੂ॥ ਊਨੇ ਪੋਲਾ, ਸੁੱਭਰ- ਜੋ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਊਨੇ. ਸੁਭਰ ਭਰਾਹੂ॥ ਖਰਾ ਨਿਮਾਨਾ; ਹੋਤ ਪਰਾਨੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਪੈ; ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ॥ ਭਾਵੈ ਖਸਮ; ਤ ਉਆ ਸੁਖੁ ਦੇਤਾ॥ ਆ-ਗਨਤਾ ਅਨਗਿਣਤ।- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਐਸੋ ਆਗਨਤਾ॥ ਖਤੇ ਪੋਲਾ- ਅਸੰਖ ਖਤੇ; ਖਿਨ ਬਖਸਨਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਦਇਆਰਾ॥੪੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਤਿ ਕਹਉ. ਸੁਨਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਰਨਿ ਪਰਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ; ਨਾਨਕ. ਲਏ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਸਾ; ਸਿਆਨਪ ਛਾਡੁ ਇਆਨਾ॥ ਪਤੀ-ਆਨਾ- ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮਿ; ਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਤੀਆਨਾ॥ ਸਹਸ ਭਾਤਿ; ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ; ਏਕ ਨ ਜਾਈ॥ ਸੋਊ ਸੋਊ ਜਪਿ; ਦਿਨ ਰਾਤੀ॥ ਚੱਲੈ- ਰੇ ਜੀਅ; ਚਲੈ ਤੁਹਾਰੈ ਸਾਥੀ॥ ਸਾਧ ਸੇਵਾ; ਲਾਵੈ ਜਿਹ ਆਪੈ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕਉ; ਦੂਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ॥੫੦॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਨਾ; ਮਨਿ ਵੂਠੈ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸੋਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਹੇਰਉ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਗਲ ਕੈ; ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨ ॥ ਹੋਵਤ ਆਏ ਸਦ ਸਦੀਵ; ਦੁਖ ਭੰਜਨ. ਗੁਰ ਗਿਆਨ॥ ਹਉ ਛੁਟਕੈ. ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਤਿਹ; ਹਉ ਨਾਹੀ. ਤਹ ਆਪਿ॥ ਹਤੇ ਪੋਲਾ- ਹਤੇ ਦੂਖ ਜਨਮਹ ਮਰਨ; ਸੰਤਸੰਗ ਪਰਤਾਪ॥ ਹਿਤ ਕਰਿ, ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜੈ ਦਇਆਲਾ॥ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਹੋਤ ਕਿਰਪਾਲਾ॥

ਅੰਗ ੨੬੧:- ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋਂ ਓਰੈ ਉਰੇ- ਓਰੈ; ਕਛੂ. ਨ ਕਿਨਹੂ ਕੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭੁ ਕਛੁ; ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੂਆ॥੫੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਲੇਖੈ. ਕਤਹਿ ਨ ਛੂਟੀਐ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਨਹਾਰ॥ ਬਖਸਨਹਾਰ ਬਖਸਿ ਲੈ; ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰ॥੧॥ ਅਲਪ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੂਣ-ਹਰਾਮੀ- ਪਉੜੀ॥ ਲੂਣਹਰਾਮੀ ਗੁਨਹਗਾਰ; ਬੇਗਾਨਾ ਅਲਪ ਮਤਿ॥ ਤੱਤ- ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਸੁਖ ਦੀਏ; ਤਾਹਿ. ਨ ਜਾਨਤ ਤਤ॥ ਲਾਹਾ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਢੂਢਨ ਜਾਇ॥ ਦੇਵਨਹਾਰ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭ; ਨਿਮਖ. ਨ ਮਨਹਿ ਬਸਾਇ॥ ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ;

ਇਆ ਸੰਪੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਲੰਪਟ ਚੋਰ ਨਿੰਦਕ ਮਹਾ; ਤਿਨਹੂ ਸੰਗਿ ਬਿਹਾਇ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ; ਖੋਟੇ. ਸੰਗਿ ਖਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਭਾਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਪਾਹਨ ਨੀਰਿ ਤਰੇ॥੫੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਖਾਤ ਪੀਤ ਖੇਲਤ ਹਸਤ; ਭਰਮੇ ਜਨਮ ਅਨੇਕ॥ ਭਵਜਲ ਤੇ. ਕਾਢਹੁ ਪ੍ਰਭੂ; ਨਾਨਕ. ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥੧॥ ਖੇ੍ਲਤ ਖੇ੍ਲਤ- ਪਉੜੀ॥ ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਆਇਓ; ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਦੁਖ ਪਾਇ॥ਖੇਦ ਮਿਟੇ ਸਾਧੂ ਮਿਲਤ; ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸਮਾਇ॥ ਖਿਮਾ ਗਹੀ. ਸਚੁ ਸੰਚਿਓ; ਖਾਇਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ॥ ਅਨੰਦ ਪੋਲਾ- ਖਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਠਾਕੁਰ ਭਈ; ਅਨਦ ਸੂਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਖੇਪ ਨਿਬਾਹੀ. ਬਹੁਤੁ ਲਾਭ; ਘਰਿ ਆਏ ਪਤਿਵੰਤ॥ ਖਰਾ ਦਿਲਾਸਾ. ਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਆਇ ਮਿਲੇ ਭਗਵੰਤ॥ ਆਪਨ ਕੀਆ. ਕਰਹਿ ਆਪਿ; ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਊ ਸਰਾਹੀਐ; ਜਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪਿ॥੫੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਰਨਾਂਗਤੀ- ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਗਤੀ; ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਦਇਆਲ॥ ਅਖਰੁ ਬ੍ਰਹਮ, ਬਸਤ ਪੋਲਾ- ਏਕ ਅਖਰੁ ਹਰਿ. ਮਨਿ ਬਸਤ; ਨਾਨਕ. ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਅੱਖਰ ਬ੍ਰਹਮ- ਅਖਰ ਮਹਿ; ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੇ॥ ਅਖਰ ਕਰਿ ਕਰਿ; ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਅਖਰ; ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨਾ॥ ਵਖਿਆਨਾ- ਅਖਰ; ਨਾਦ ਕਥਨ ਵਖ੍ਯ਼ਾਨਾ॥ ਅਖਰ. ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ; ਭੈ ਭਰਮਾ॥ ਅਖਰ. ਕਰਮ ਕਿਰਤਿ; ਸੁਚ ਧਰਮਾ॥ਅੱਖਰ ਅਕਾਰ- ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ; ਅਖਰ ਹੈ ਜੇਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਲੇਪਾ॥੫੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਹੱਥਿ- ਹਥਿ ਕਲੰਮ ਅਗੰਮ; ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਾਵਤੀ॥ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਸੰਗਿ; ਅਨੂਪ ਰੂਪਾਵਤੀ॥ ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ; ਮੁਖਹੁ ਤੁਹਾਰੀਆ॥ ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ; ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ॥੧॥ ਪੋਲਾ ਅਘ ਪਾਪ- ਪਉੜੀ॥ ਅੱਚੁੱਤ- ਹੇ ਅਚੁਤ. ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਘਨਾਸ॥ ਮੈ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ, ਮੈ ਸਰੂਪ। ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਹੇ ਪੂਰਨ. ਹੇ ਸਰਬ ਮੈ; ਦੁਖਭੰਜਨ ਗੁਣਤਾਸ॥ ਹੇ ਸੰਗੀ. ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ; ਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਭ ਟੇਕ॥ ਹੇ ਗੋਬਿਦ. ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ; ਜਾ ਕੈ ਸਦਾ ਬਿਬੇਕ॥ ਹੇ ਅਪਰੰਪਰ. ਹਰਿ ਹਰੇ; ਹਹਿ ਭੀ ਹੋਵਨਹਾਰ॥ ਹੇ ਸੰਤਹ ਕੈ ਸਦਾ ਸੰਗਿ; ਨਿਧਾਰਾ ਆਧਾਰ॥ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਹਉ ਦਾਸਰੋ; ਮੈ ਨਿਰਗੁਨ. ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਕੋਇ॥

ਅੰਗ ੨੬੨:- ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ ਨਾਮ ਦਾਨੁ; ਰਾਖਉ ਹੀਐ ਪਰੋਇ॥੫੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਮਾਤਾ. ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ; ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਸਖਾ. ਅਗਿਆਨ ਭੰਜਨੁ; ਗੁਰਦੇਵ ਬੰਧਿਪ ਸਹੋਦਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾਤਾ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਪਦੇਸੈ; ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤੁ ਨਿਰੋਧਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਂਤਿ. ਸਤਿ ਬੁਧਿ ਮੂਰਤਿ; ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਪਰਾ॥ ਮੱਜਨੁ- ਗੁਰਦੇਵ ਤੀਰਥੁ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰੁ; ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਮਜਨੁ ਅਪਰੰਪਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਕਰਤਾ. ਸਭਿ ਪਾਪ ਹਰਤਾ; ਗੁਰਦੇਵ. ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਕਰਾ॥ ਉਧਾਂਰਾ- ਗੁਰਦੇਵ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ; ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤੁ. ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਧਰਾ॥ ਮੂੜ੍ਹ। ਲੱਗਿ- ਗੁਰਦੇਵ ਸੰਗਤਿ. ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਹਮ ਮੂੜ ਪਾਪੀ. ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਨਮਸਕਰਾ॥੧॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕੁ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਪੜਣਾ॥

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਏ ਨੂੰ। ਨਮ੍ਹ ਪੋਲਾ ਤਿੰਨੇ ਮੁਕਤੇ ਬੋਲੋ- ਆਦਿ ਗੁਰ ਏ; ਨਮਹ॥ ਜੁੱਗਾਦਿ- ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰ ਏ; ਨਮਹ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਏ; ਨਮਹ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਏ; ਨਮਹ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਸਿਮਰਉ. ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ; ਤਨ ਮਾਹਿ ਮਿਟਾਵਉ॥ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਪਾਲਣ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੇ, ਬਿਸੁੰ੍ਭਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਸਿਮਰਉ ਜਾਸੁ; ਬਿਸੁੰਭਰ ਏਕੈ॥ ਅ੍ਗਨਤ- ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਅਗਨਤ ਅਨੇਕੈ॥ ਸੁਧਾਖ਼ਰ ਸ਼ੁਧ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ। ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮੰਮਾ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ੍ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਲਾਉ। ਸੁਧਾ੍ਖਿਅਰ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ; ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖ੍ਯਰ॥ ਆਖ਼ਰ ਆ+ਖ਼ੁਰ ਖ਼ੁਰ ਖਰਨ ਤੋਂ ਆ ਰਹਿਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ। ਕੀਂਨੇ, ਆਖਿਅਰ- ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਇਕ ਆਖ੍ਯਰ॥ ਕਿਨਕਾ ਏਕ; ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ॥ ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ॥ ਕਾਂਖੀ; ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੋ॥ ਨਾਨਕ. ਉਨ ਸੰਗਿ; ਮੋਹਿ ਉਧਾਰੋ॥੧॥ ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ; ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ॥ ਨੱਸੈ- ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਦੂਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ; ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਲਾਗੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ; ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰੰਗਿ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਸੁਫਲ ਫਲਾ॥

ਅੰਗ ੨੬੩:- ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ; ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕੈ; ਲਾਗਉ ਪਾਏ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ; ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ॥ ਉਧ੍ਰੇ। ਮੂੱਚਾ- ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਉਧਰੇ ਮੂਚਾ॥ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ॥ ਸੁੱਝੈ- ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ; ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ॥ ਦਸਨਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਜਨ ਕਾ; ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ॥੪॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ॥ ਬੇਮੁਹਤੱਾਜੇ- ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ॥ ਰਾਜੇ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸੇ ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਦ੍ਇਆਲਾ- ਸਿਮਰਨ. ਤੇ ਲਾਗੇ; ਜਿਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕ. ਜਨ ਕੀ; ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ॥੫॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਤਿਨ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ

ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਤਿਨ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ॥ ਅਨ-ਦ ਪੋਲਾ-- ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰੇ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਿ॥ ਨਾਨਕ; ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ॥੬॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਕਬਹੁ. ਨ ਝੂਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਕਮਲ ਬਿਗਾਸਨੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ॥ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਕਾ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ॥ ਮ-ਇਆ- ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ; ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ॥ ਪ-ਇਆ- ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਜਨ; ਸਰਨੀ ਪਇਆ॥੭॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ; ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ; ਬੇਦ ਉਪਾਏ॥ ਸਿੱਧ। ਜਤੀ ਦਾਤੇ ਪੋਲੇ- ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ; ਭਏ ਸਿਧ ਜਤੀ ਦਾਤੇ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ; ਨੀਚ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਤੇ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ; ਧਾਰੀ ਸਭ ਧਰਨਾ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ; ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ; ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ; ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਬੁੱਝਾਇਆ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ॥੮॥੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ॥ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਾਰੀ ਆਇਓ; ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ॥੧॥

ਅੰਗ ੨੬੪:- ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ। ਸੁੱਤ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ; ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ॥ ਮਨ ਊਹਾ; ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ॥ ਭ-ਇਆਨ। ਦੂਤ-ਜਮ। ਪੋਲਾ ਦਲੈ ਜਮਦੂਤਾਂ ਦਾ ਦਲ ਹੋਵੇਗਾ- ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ; ਦੂਤਜਮ ਦਲੈ॥ ਚੱਲੈ- ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ; ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ॥ ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਵੈ; ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੀ॥ ਪੁਨਹ-ਚਰਨ- ਅਨਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ਕਰਤ; ਨਹੀ ਤਰੈ॥ ਪਰ-ਹਰੈ- ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਨਾਨਕ; ਪਾਵਹੁ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ॥੧॥ ਸਿ੍ਸਟਿ- ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਰਾਜਾ; ਦੁਖੀਆ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ॥ ਲੱਖਾਂ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਬੰਧੁਨ ਬਹੁ ਵਚਨ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਬੰਧੁਨ ਸਹੀ ਹੈ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਆਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਰਸਨਾ ਏਕ. ਜਸੁ ਗਾਇ ਨ ਸਾਕੈ; ਬਹੁ ਕੀਜੈ ਬਹੁ ਰਸੁਨਥੇ॥ ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ; ਬੰਧੁਨ ਪਰੈ॥ ਨਿਸ-ਤਰੈ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਨਿਸਤਰੈ॥ ਤਿਖ ਬੁਝਾਵੈ ਪੋਲੇ- ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ; ਤਿਖ ਨ ਬੁਝਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਆਘਾਵੈ॥ ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ; ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ; ਹੋਤ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ; ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਲੱਖ- ਛੂਟਤ ਨਹੀ; ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹੀ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਤਹ ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ॥ ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ; ਜਹ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ॥ ਤੱਤਕਾਲ- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ; ਜਨਮੈ ਮਰਿ ਜਾਮ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਪਾਵੈ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਹਉ ਮੈਲਾ ਮਲੁ; ਕਬਹੁ. ਨ ਧੋਵੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਖੋਵੈ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਮਨ ਰੰਗਿ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ; ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ॥੩॥ ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਕੇ; ਗਨੇ ਜਾਹਿ ਨ. ਕੋਸਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ

ਨਾਮੁ; ਊਹਾ ਸੰਗਿ ਤੋਸਾ॥ ਜਿਹ ਪੈਡੈ; ਮਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਸੰਗਿ ਉਜੀਆਰਾ॥ ਜਹਾ ਪੰਥਿ; ਤੇਰਾ. ਕੋ ਨ ਸਿਞਾਨੂ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਤਹ ਨਾਲਿ ਪਛਾਨੂ॥ ਭ੍ਇਆਨ- ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ; ਤਪਤਿ ਬਹੁ ਘਾਮ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਤੁਮ ਊਪਰਿ ਛਾਮ॥ ਆ੍ਕਰਖੈ ਖਿੱਚੇਗੀ ਭਾਵ ਸਤਾਏਗੀ- ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ; ਮਨ ਤੁਝੁ ਆਕਰਖੈ॥ ਤਹ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਖੈ॥੪॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ; ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ॥ ਉਧ੍ਰੇ- ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ; ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ; ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ; ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਜਨ ਕੀਨੋ ਦਾਨ॥ ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ; ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ॥ ਨਾਨਕ. ਜਨ ਕੈ; ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ॥੫॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ; ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਕਬ. ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ; ਜਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥

ਅੰਗ ੨੬੫:- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ॥ ਜਨੁ ਰਾਤਾ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਪੂੰਜੈ- ਨਾਨਕ ਪੂਜੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ॥੬॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ; ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਨ ਕਉ; ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ; ਓਟ ਸਤਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ; ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਰੱਤੇ- ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ॥ ਮੱਤੇ- ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ; ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ; ਨਹੀ ਛਪੈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ; ਕੇਤੇ ਤਰੇ॥੭॥ ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ॥ ਕਾਮਧੇਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਤਮ; ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ॥ ਸੁਨਤ ਪੋਲਾ, ਲੱਥਾ- ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ; ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਸੰਤ ਰਿਦ ਵਸੈ॥ ਦੁਰ੍ਤੁ। ਨੱਸੈ- ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ; ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਤੁੱਲਿ- ਨਾਮ ਤੁਲਿ; ਕਛੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥੮॥੨॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ- ਸਲੋਕੁ॥ ਸਿ੍ਮਤੀ- ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰ. ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ; ਪੇਖੇ ਸਰਬ ਢਢੋਲਿ॥ ਪੂਜਸਿ ਨਾਹੀ. ਹਰਿ ਹਰੇ; ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੋਲ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਜਾਪ ਤਾਪ; ਗਿਆਨ ਸਭਿ ਧਿਆਨ॥ ਖਟ ਪੋਲਾ। ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ਰ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤ ਲਾਉ- ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵਖਿਆਨ॥ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ; ਕਰਮ ਧ੍ਰਮ ਕਿਰਿਆ॥ ਮਧੇ ਪੋਲਾ- ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ; ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ; ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ; ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ॥ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ; ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ; ਬਹੁ ਭਾਤੀ॥ ਨਹੀ ਤੁਲਿ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾਰ॥੧॥ ਪਿ੍ਥਮੀ- ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ; ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ॥ ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ; ਤਪੀਸਰੁ ਥੀਵੈ॥ ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ; ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ॥ ਅਸ੍ਵ ਵਾਵਾ ਅੱਧਾ ਜਾਣਕੇ, ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਕਨਿਕ ਅਸ੍ਵ ਹੈਵਰ; ਭੂਮਿ ਦਾਨ॥ ਨਿਉੱਲੀ- ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ॥ ਜੈਨ ਮਾਰਗ; ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ॥ ਨਿਮਖ

ਨਿਮਖ ਕਰਿ; ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ॥ ਤਉ ਭੀ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ. ਨ ਜਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਮਸਰਿ; ਕਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਗਤਿ ਪਾਹਿ॥੨॥ ਛੁੱਟੈ- ਮਨ ਕਾਮਨਾ; ਤੀਰਥ ਦੇਹ ਛੁਟੈ॥ ਹੁੱਟੈ- ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ; ਨ ਮਨ ਤੇ ਹੁਟੈ॥ ਸੋਚ ਕਰੈ; ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ॥ ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ; ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ॥ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ; ਬਹੁ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ॥ ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ; ਨ ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ॥ ਜਲਿ ਧੋਵੈ ਬਹੁ; ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ॥ ਸੁੱਧ - ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ; ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਮਹਿਮਾ ਊਚ॥ਉ-ਧਰੇ ਉਧਾਰੇ- ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ; ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂਚ॥੩॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ; ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ॥

ਅੰਗ ੨੬੬:- ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ; ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧ੍ਰਾਪੈ॥ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਭੇਖ ਅਨੇਕ; ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ॥ ਸਿੱਝੈ- ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ; ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿਝੈ॥ ਪ-ਇਆਲਿ- ਛੂਟਸਿ ਨਾਹੀ; ਊਭ ਪਇਆਲਿ॥ ਬਿਆਪ-ਹਿ- ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਹਿ; ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ॥ ਡੱਾਨੈ- ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ; ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ॥ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ; ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਸਹ-ਜਿ- ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੪॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ; ਜੇ ਕੋ ਮਾਗੈ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ; ਸੇਵਾ ਲਾਗੈ॥ ਜੇ ਕੋ ਆਪੁਨਾ; ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੈ ਸਦ ਗਾਵੈ॥ ਜੇ ਕੋ; ਅਪੁਨੀ ਸੋਭਾ ਲੋਰੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਇਹ ਹਉਮੈ ਛੋਰੈ॥ ਜੇ ਕੋ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ; ਸਰਨੀ ਪਰੈ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕੈ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ॥੫॥ ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ; ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਆਪਸ ਕਉ; ਜੋ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ॥ ਸੋਊ ਗਨੀਐ; ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ॥ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ; ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ॥ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ; ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਨਾ॥ ਸਰਿ੍ਸਟਿ- ਪੇਖੈ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ; ਸਾਜਨਾ॥ ਦਰਿ੍ਸਟੇਤਾ- ਸੂਖ ਦੂਖ; ਜਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ॥ ਲੇੱਪਾ ਕਸਕੇ- ਨਾਨਕ; ਪਾਪ ਪੁੰਨ. ਨਹੀ ਲੇਪਾ॥੬॥ ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ; ਤੇਰੋ ਨਾਉ॥ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ; ਨਾਉ ਤੇਰਾ. ਥਾਉ॥ ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ. ਤੇਰੋ ਮਾਨੁ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ; ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ; ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ॥ ਆਪਨ ਸੰਗਿ; ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਉਸਤਤਿ; ਤੁਮ ਤੇ. ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਅਵਰੁ. ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ॥੭॥ ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ; ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੁ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਿ; ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੁ॥ ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ; ਊਤਮ ਕਿਰਿਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ॥ ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ; ਉਦਮੁ ਭਲਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ॥ ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਜਸੁ ਸੁਨਿ; ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ॥ ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ; ਓਹੁ ਊਤਮ ਥਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ; ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੮॥੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਨਿਰਗੁਨੀ-ਆਰ- ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਇਆਨਿਆ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ. ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਰਖੁ; ਨਾਨਕ. ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ। ਰ-ਮਈਆ - ਅਸਟਪਦੀ॥ ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ; ਚੇਤਿ ਪਰਾਨੀ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ; ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨੀ॥ ਜਿਨਿ ਤੂੰ; ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀਗਾਰਿਆ॥

ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ; ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥ ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ; ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ॥ ਭਰਿ ਜੋਬਨ; ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੂਧ॥ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ; ਊਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ॥

ਅੰਗ ੨੬੭:- ਅਪਿ-ਆਉ- ਮੁਖਿ ਅਪਿਆਉ; ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ॥ ਇਹੁ ਨਿਰਗੁਨੁ; ਗੁਨੁ ਕਛੂ. ਨ ਬੂਝੈ॥ ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ; ਤਉ ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ॥੧॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਧਰ ਊਪਰਿ ਸੁਖਿ ਬਸਹਿ॥ ਬਨਿ-ਤਾ ਹੱਸ-ਹਿ- ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ; ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ॥ ਅਮੁੱਲਾ- ਸੁਖਦਾਈ; ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਮੁਲਾ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਭੋਗਹਿ ਸਭਿ ਰਸਾ॥ ਸਮੱਗ੍ਰੀ, ਬਸਾ ਪੋਲਾ- ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ॥ ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ; ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ; ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ॥ ਐਸੇ ਦੋਖ; ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਪੇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ॥੨॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ; ਜੋ ਰਾਖਨਹਾਰੁ॥ ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਕਰੈ; ਗਵਾਰੁ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ॥ ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ; ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ॥ ਜੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਦ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ॥ ਤਾ ਕਉ ਅੰਧਾ; ਜਾਨਤ ਦੂਰੇ॥ ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ; ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ॥ ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ; ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਇਹੁ ਭੂਲਨਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ; ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ॥੩॥ ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ; ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ॥ ਮੱਚੈ- ਸਾਚੁ ਛੋਡਿ; ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ॥ ਜੋ ਛਡਨਾ; ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ॥ ਜੋ ਹੋਵਨੁ; ਸੋ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਇ; ਤਿਸ ਕਾ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ; ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ ॥ ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ; ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ॥ ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਹੋਇ॥ ਪਤਿ-ਤ- ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ; ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਦ-ਇਆਲ- ਨਾਨਕ. ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ॥੪॥ ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ; ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ॥ ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ; ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ; ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ॥ ਛੱਛੇ ਔਂਕੜ ਕਛੁ ਬੋਲੋ ਜੀ- ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ; ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ॥ ਬਾਹਰਿ; ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ; ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ; ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ॥ ਗਲਿ ਪਾਥਰ; ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਜਨ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ॥੫॥ ਸੁਨਿ; ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ; ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ॥ ਬੁੱਝਾਰਤਿ। ਬੂੱਝੈ- ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ; ਬੂਝੈ ਡੋਰਾ॥ ਨਿਸਿ ਕਹੀਐ; ਤਉ ਸਮਝੈ ਭੋਰਾ॥ ਬਿਸਨ-ਪਦ- ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ; ਗਾਵੈ ਗੁੰਗ॥ ਜਤਨ ਕਰੈ; ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗ॥ ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ; ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ॥ ਨਹੀ ਹੋਤ ਊਹਾ. ਉਸੁ ਗਵਨ॥ ਕਰੁਣਾ-ਮੈ- ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾਮੈ; ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ॥ ਨਾਨਕ; ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ॥੬॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ; ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ॥ ਜੋ ਬੈਰਾਈ; ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ਬਲੂਆ ਪੋਲਾ- ਬਲੂਆ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ; ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ॥ਅਨ-ਦ ਪੋਲਾ। ਰਸੈ ਪੋਲਾ- ਅਨਦ ਕੇਲ; ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਸੈ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ; ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ॥ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ; ਮੂੜੇ ਚੀਤਿ॥ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ॥ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ; ਮਹਾ ਲੋਭ ਧ੍ਰੋਹ॥

ਅੰਗ ੨੬੮:- ਇਆਹੂ ਜੁਗਤਿ; ਬਿਹਾਨੇ ਕਈ ਜਨਮ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਆਪਨ ਕਰਿ ਕਰਮ॥੭॥ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ; ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ; ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ॥ ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ; ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ; ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ; ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ॥ ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ; ਭਗਵੰਤ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ; ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ॥ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ॥੮॥੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਲਾਗ-ਹਿ- ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿ ਕੈ; ਲਾਗਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਹੂ ਨ ਸੀਝਈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਪਤਿ ਜਾਇ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ। ਦਸ ਪੋਲਾ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਦਸ ਪੋਲਾ- ਦਸ ਬਸਤੂ ਲੇ; ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ॥ ਬਿਖੋਟਿ ਸਫ਼ਾਈ- ਏਕ ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ; ਬਿਖੋਟਿ ਗਵਾਵੈ॥ ਦਸ ਪੋਲਾ- ਏਕ ਭੀ ਨ ਦੇਇ; ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ ਲੇਇ॥ ਮੂੜ੍ਹਾ ਕਰੇ-ਇ- ਤਉ ਮੂੜਾ; ਕਹੁ ਕਹਾ ਕਰੇਇ॥ ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ; ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ॥ ਤਾ ਕਉ ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ; ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ; ਤਾਹੂ ਮਨਿ ਵੂਠਾ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ; ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ॥ ਸਰਬ ਥੋਕ; ਨਾਨਕ. ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਅ-ਗਨਤ- ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ; ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ॥ ਖਾਤ ਪੀਤ; ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ॥ ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ; ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ॥ ਕਰੇ-ਇ- ਅਗਿਆਨੀ; ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ॥ ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ; ਆਪ ਹੀ ਖੋਵੈ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਬਹੁਰਿ. ਉਸ ਕਾ; ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ. ਨ ਹੋਵੈ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੁ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ; ਮਾਨੈ ਮਾਥੈ॥ ਉਸ ਤੇ ਚਉਗੁਨ; ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਦ-ਇਆਲੁ- ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ॥੨॥ ਭਾਂਤਿ- ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ; ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ॥ ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ; ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ॥ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ; ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ॥ ਓਹ ਬਿਨਸੈ; ਉਹੁ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਚਾਲਨਹਾਰੁ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ; ਤਹ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ॥ ਬਟਾਊ ਸਿਉ; ਜੋ ਲਾਵੈ ਨੇਹ॥ ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ; ਨ ਆਵੈ ਕੇਹ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ; ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ॥੩॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਧਨੁ; ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਮਿਥਿਆ; ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ॥ ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ; ਧਨ ਮਾਲ॥ ਮਿਥਿਆ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਅਸ੍ਵ ਵਾਵਾ ਅੱਧਾ ਜਾਣਕੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਮਿਥਿਆ ਰਥ ਹਸਤੀ; ਅਸ੍ਵ ਬਸਤ੍ਰਾ॥ ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ; ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ॥ ਮਿਥਿਆ; ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਮਿਥਿਆ; ਆਪਸ ਊਪਰਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤਿ; ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨ॥ ਨਾਨਕ. ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ; ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ॥੪॥ ਮਿਥਿਆ ਸ੍ਰਵਨ; ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਹਿ॥ ਹਸਤ ਪੋਲਾ ਹੱਥ। ਹਿਰ-ਹਿ- ਮਿਥਿਆ ਹਸਤ; ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ॥

ਅੰਗ ੨੬੯:- ਮਿਥਿਆ ਨੇਤ੍ਰ; ਪੇਖਤ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪਾਦ॥ ਸੁਆਦ- ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ; ਭੋਜਨ ਅਨ ਸ੍ਵਾਦ॥ ਮਿਥਿਆ ਚਰਨ; ਪਰ ਬਿਕਾਰ ਕਉ ਧਾਵਹਿ॥ ਮਿਥਿਆ ਮਨ; ਪਰ ਲੋਭ ਲੁਭਾਵਹਿ॥ ਮਿਥਿਆ ਤਨ; ਨਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰਾ॥ ਮਿਥਿਆ; ਬਾਸੁ ਲੇਤ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਬੁੱਝੇ- ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਭਏ॥ ਸਫਲ ਦੇਹ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਏ॥੫॥ ਬਿਰਥੀ;

ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਰਜਾ॥ ਸਾਚ ਬਿਨਾ; ਕਹ ਹੋਵਤ ਸੂਚਾ॥ ਬਿਰਥਾ; ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨੁ ਅੰਧ॥ ਮੁਖਿ ਆਵਤ; ਤਾ ਕੈ ਦੁਰਗੰਧ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬਿਹਾਇ॥ ਮੇਘ ਬਿਨਾ; ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਜਾਇ॥ ਬ੍ਰਿਥੇ- ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ; ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਮ॥ ਜਿਉ ਕਿਰਪਨ ਕੇ; ਨਿਰਾਰਥ ਦਾਮ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ; ਜਿਹ ਘਟਿ. ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੬॥ ਰਹਤ ਅਵਰ; ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ॥ ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਮੁਖਹੁ ਗੰਢ ਲਾਵਤ॥ ਜਾਨਨਹਾਰ; ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਬੀਨ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ; ਨ ਕਾਹੂ ਭੀਨ॥ ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ; ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ॥ ਆਵਤ ਜਾਵਤ; ਜਨਮੈ ਮਰੈ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ; ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਭਾਨੇ; ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ; ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ॥੭॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ॥ ਅਪਨਾ ਕੀਆ; ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ॥ ਆਪਹਿ ਆਪ; ਆਪਿ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਕਿਸੈ ਦੂਰਿ ਜਨਾਵਤ; ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਵਤ ਨੇਰਾ॥ ਰਹ੍ਤ- ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ; ਸਗਲ ਤੇ ਰਹਤ॥ ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ; ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ; ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰੀ॥੮॥੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ। ਛੱਤੀਹ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ॥ ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ; ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਸੁਗੰਧਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿ॥ ਬਸ੍ਹਿ- ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ; ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ॥ ਗ੍ਰਿਹ- ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ॥ ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਧਿਆਵਨ ਜੋਗ॥੧॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ; ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੋਈਜੈ॥ ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ; ਤਾ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਜੈ॥

ਅੰਗ ੨੭੦:- ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੋਊ ਮਾਨੈ॥ ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੋ ਜਸੁ; ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੇਰੋ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ॥ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ; ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ; ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਪਤਿ ਸੇਤੀ; ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ॥੨॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ॥ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ; ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ॥ ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ॥ ਛਿੱਦ੍ਰ- ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ॥ ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ; ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੈ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੁਝੁ. ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੈ॥ ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਊਚੇ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਪਾਈ ਦ੍ਰੁਲਭ ਦੇਹ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ; ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ॥੩॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀਜੈ॥ ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਜੈ॥ ਪੋਲਾ ਹਸਤਿ ਹਾਥੀ। ਅਸ੍ਵ ਵਾਵਾ ਅੱਧਾ ਜਾਣਕੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਅਸ੍ਵ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ॥ ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ; ਕਬਹੂ ਨ

ਬਿਸਾਰੀ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਧਨਾ॥ ਰਾਖੁ ਪਰੋਇ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ॥ ਬਨਤ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ; ਬਨਤ
ਬਨਾਈ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ; ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ॥ ਅ-ਲਖੈ ਪੋਲਾ- ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ; ਜੋ ਏਕ ਅਲਖੈ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ; ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ
ਰਖੈ॥੪॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਦਾਨ॥ ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ; ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਨ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੂ ਆਚਾਰ
ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ; ਸਦਾ ਅਨੂਪੁ॥
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ; ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਰਹੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ;
ਨਾਨਕ. ਜਸੁ ਕਹੈ॥੫॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਪੇਖਹਿ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਸਨਾ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ॥ ਹਸਤ ਹੱਥ। ਚੱਲਹਿ- ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਸਤ ਕਰ ਚਲਹਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ;
ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ॥ ਕਤ ਪੋਲਾ- ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ
ਤਿਆਗਿ; ਅਵਰ ਕਤ ਲਾਗਹੁ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਜਾਗਹੁ॥੬॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ;
ਮੂਲਿ. ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪੁ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ; ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪੁ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ
ਪੂਰੇ॥ ਤਿਸਹਿ ਜਾਨੁ ਮਨ; ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੂੰ ਤਾ ਸਿਉ ਰਾਚੁ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ;
ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਾਪੁ ਜਪੈ; ਜਪੁ ਸੋਇ॥੭॥ ਆਪਿ ਜਪਾਏ; ਜਪੈ ਸੋ ਨਾਉ॥ ਆਪਿ ਗਾਵਾਏ; ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ
ਗਾਉ॥
ਅੰਗ ੨੭੧:- ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਦ-ਇਆ- ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆ ਤੇ; ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ; ਬਸੈ
ਮਨਿ ਸੋਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਤੇ; ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ॥ਮ-ਇਆ- ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਇਆ॥ਲ-ਇਆ- ਆਪਹੁ ਕਛੂ; ਨ
ਕਿਨਹੂ ਲਇਆ॥ਲੱਗਹਿ- ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ; ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ॥ ਨਾਨਕ ਇਨ ਕੈ; ਕਛੂ ਨ ਹਾਥ॥੮॥੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਅ-
ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋਇ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ; ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ॥ਬਿਨ-ਵੰਤਾ- ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ; ਨਾਨਕੁ
ਬਿਨਵੰਤਾ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ; ਅਚਰਜ ਕਥਾ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮੁਖ
ਊਜਲ ਹੋਤ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਤ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁਗਿਆਨੁ॥ ਬੁੱਝੈ- ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ; ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਸਭੁ ਹੋਤ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਏਕ ਊਪਰਿ
ਜਤਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ ਪ੍ਰਾਨੀ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ॥੧॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਅਗੋਚਰੁ
ਮਿਲੈ॥ ਪਰਫੁੱਲੈ- ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ॥ ਬੱਸਿ- ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਆਵਹਿ ਬਸਿ ਪੰਚਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਭੁੰਚਾ॥
ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮਨੋਹਰ ਬੈਨ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਅਸਥਿਤਿ ਮਨੁ

ਪਾਵੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮਾਇਆ ਤੇ ਭਿੰਨ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥੨॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਮੀਤ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਕਿਸ ਸਿਉ. ਨਹੀ ਬੈਰੁ॥ ਬੀਂਗਾ- ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨ ਬੀਗਾ ਪੈਰੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨਾਹੀ ਕੋ ਮੰਦਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਾਨੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨਾਹੀ ਹਉ ਤਾਪੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤਜੈ ਸਭੁ ਆਪੁ॥ ਆਪੇ ਜਾਨੈ; ਸਾਧ ਬਡਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ; ਪ੍ਰਭੂ ਬਨਿ ਆਈ॥੩॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨ ਕਬਹੂ ਧਾਵੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੈ॥ ਅ-ਜਰੁ- ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਅਜਰੁ ਸਹੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਬਸੈ ਥਾਨਿ ਊਚੈ॥ਮਹ-ਲਿ- ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮਹਲਿ ਪਹੂਚੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਭਿ ਧਰਮ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਪਾਏ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਧੂ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ॥੪॥ਉ-ਧਾਰੈ- ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਨਿਸਤਾਰੈ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਵੈ॥ ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ; ਸਭੁ ਕੋ ਵਰਸਾਵੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਧਰਮਰਾਇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ॥ ਸੁਰ ਦੇਵਤੇ। ਦੇਵਾ ਪੂਜਨੀਕ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼, ਦੇਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ- ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸੋਭਾ ਸੁਰ ਦੇਵਾ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਪਾਪ ਪਲਾਇਨ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ ਗਾਇਨ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸ੍ਰਬ ਥਾਨ ਗੰਮਿ॥

ਅੰਗ ੨੭੨:- ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸਫਲ ਜਨੰਮ॥੫॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ; ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਕਲੂਖਤ ਹਰੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਈਹਾ ਊਹਾ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ॥ ਜੋ ਇਛੈ; ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ; ਸਾਧ ਸੁਨਿ ਰਸੈ॥੬॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਸਰਪਰ ਨਿਸਤਰੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ॥ਘਟਿ ਘਟਿ- ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਭਏ ਆਗਿਆਕਾਰੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਰੋਗ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਧ ਭੇਟੇ ਸੰਜੋਗ॥੭॥ ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਬੇਦ ਨ ਜਾਨਹਿ॥ ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ; ਤੇਤਾ ਬਖਿਆਨਹਿ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ; ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਦੂਰਿ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ; ਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ; ਨਾਹੀ ਅੰਤ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਊਚ ਤੇ ਊਚੀ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਮੂਚ ਤੇ ਮੂਚੀ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਸਾਧ ਬਨਿ ਆਈ॥ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ; ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ॥੮॥੭॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਮਨਿ ਸਾਚਾ; ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ; ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਲਛਣ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਹੋਇ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ॥ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ; ਕਮਲ ਅਲੇਪ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ॥ ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ; ਸਰਬ ਕਉ ਸੋਖ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਾਨਿ॥ਤੁੱਲਿ- ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕਉ; ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਧੀਰਜੁ ਏਕ॥ ਬਸੁ-ਧਾ ਪੋਲਾ- ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ; ਕੋਊ ਖੋਦੈ. ਕੋਊ ਚੰਦਨ

ਲੇਪ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਇਹੈ ਗੁਨਾਉ॥ ਪਾਵਕ ਅੱਗ- ਨਾਨਕ. ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਕਾ; ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ॥੧॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ॥ ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ; ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਜੈਸੇ; ਧਰ ਊਪਰਿ ਆਕਾਸੁ॥ ਸੱਤ੍ਰ- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਨਾਹੀ ਅਭਿਮਾਨ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ॥ ਮਨਿ ਅਪਨੈ ਹੈ; ਸਭ ਤੇ ਨੀਚਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸੇ ਜਨ ਭਏ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ; ਆਪਿ ਕਰੇਇ॥੨॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ॥ ਆਤਮ ਰਸੁ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਚੀਨਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਮਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਤੇ; ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਭਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਦਾ ਸਮਦਰਸੀ॥

ਅੰਗ ੨੭੩:- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ; ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਭੋਜਨੁ ਗਿਆਨ॥ ਨਾਨਕ. ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨੁ॥੩॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਏਕ ਊਪਰਿ ਆਸ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਗਰੀਬੀ ਸਮਾਹਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਪਰਉਪਕਾਰ ਉਮਾਹਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਨਾਹੀ ਧੰਧਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਲੇ ਧਾਵਤੁ ਬੰਧਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸੁਫਲ ਫਲਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ; ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਜਪੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ॥੪॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਏਕੈ ਰੰਗ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਿਆਗਤ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ; ਪਰਮਾਨੰਦ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਘਰਿ; ਸਦਾ ਅਨੰਦ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ॥੫॥ ਬੇੱਤਾ- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ॥ ਹੇੱਤਾ- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ॥ਅਚਿੰਤ- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਬਡ ਪਰਤਾਪ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ; ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ; ਖੋਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ॥ ਨਾਨਕ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ॥੬॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ; ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ; ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ; ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ॥ ਅਧਾਖ੍ਰੁ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ, ਕਾ ਦੇ ਜਸ ਦਾ ਅਧਾਖ੍ਰੁ ਅੱਧਾ ਅੱਖਰ ਭੀ ਕਥਿਆ ਨ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਜਾਂਦਾ, ਕਿਉਂ ਜੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਜੀ ਦੇ ਅਸੰਖ ਸਰੂਪ ਦਰਸ਼ਨ ਬਖ਼ਸ਼ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਧਾਖਿਅਰੁ- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਕਥਿਆ ਨ ਜਾਇ. ਅਧਾਖ੍ਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਰਬ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮਿਤਿ; ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗਤਿ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ;

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ; ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ॥੭॥ਸ੍ਰਿ ਸਟਿ- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਦ ਜੀਵੈ. ਨਹੀ ਮਰਤਾ॥ ਦਾਤਾ ਪੋਲਾ- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਬਿਧਾਂਤਾ- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਹਾਥੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ; ਸਗਲ ਅਕਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੨੭੪:- ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਬਨੀ॥ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ॥੮॥੮॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਉਰਿ ਧਾਰੈ; ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਸਰਬ ਮੈ; ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ; ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ॥ ਅ-ਪਰਸੁ- ਨਾਨਕ. ਓਹੁ ਅਪਰਸੁ; ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੈ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ।ਪਰਸ ਮਿਲਵਾਂ- ਮਿਥਿਆ; ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ ਪਰਸ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸ॥ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ; ਨ ਪੇਖੈ ਨੇਤ੍ਰ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੇਤ॥ ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ; ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ॥ ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ; ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ॥ ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ; ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ॥ ਜਿੱਤ- ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ; ਪੰਚ ਦੋਖ ਤੇ ਰਹਤ॥ ਮਧੇ ਪੋਲਾ। ਅ-ਪਰਸ- ਨਾਨਕ. ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕੋ ਐਸਾ ਅਪਰਸ॥੧॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਬੈਸਨੋ ਸੋ; ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥ ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ; ਹੋਇ ਭਿੰਨ॥ ਕਰਮ ਕਰਤ; ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ॥ ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੋ ਕਾ; ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ॥ ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ; ਨਹੀ ਬਾਛੈ॥ ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ; ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ॥ ਸਭ ਊਪਰਿ; ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ; ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਓਹੁ ਬੈਸਨੋ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਭਗਉਤੀ ਸੱਚਾ ਰਾਸਧਾਰੀਆ- ਭਗਉਤੀ; ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ; ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ॥ ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ; ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ॥ ਕਰਿ ਪੂਜੈ; ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਪਾਪਾਂ- ਸਾਧਸੰਗਿ; ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੋਵੈ॥ ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ; ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵੈ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ; ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ; ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ; ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ; ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ; ਜੋ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਆਤਮ ਮਹਿ ਸੋਧੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਸਾਰੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ॥ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ; ਜਗੁ ਜੀਵੈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ; ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ; ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ. ਨ ਆਵੈ॥ ਸਿਮ-ੑਿ ਤਿ।ਬੂੱਝੈ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੂਝੈ ਮੂਲ॥ ਸੂਖਮ ਮਹਿ; ਜਾਨੈ ਅਸਥੂਲੁ॥ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ; ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕਉ; ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ॥੪॥ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ; ਸਰਬ ਕੋ ਗਿਆਨੁ॥ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਮਹਿ; ਜਪੈ ਕੋਊ ਨਾਮੁ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ; ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅੰਤਰਿ ਉਰ ਧਾਰੈ॥ ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਘਦ; ਪਾਥਰ ਕਉ ਤਾਰੈ॥ ਅਉ-ਖਦੁ ਪੋਲਾ- ਸਰਬ ਰੋਗ ਕਾ; ਅਉਖਦੁ ਨਾਮੁ॥ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ; ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ॥ ਕਿਤੈ ਪੋਲਾ- ਕਾਹੂ ਜੁਗਤਿ; ਕਿਤੈ. ਨ ਪਾਈਐ ਧਰਮਿ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ; ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ॥੫॥

ਅੰਗ ੨੭੫:- ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਦਾਸੁ- ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਸਤਿ ਰਾਮ ਦਾਸੁ॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ; ਤਿਸੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥ ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ ਭਾਇ; ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ॥ ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ॥ ਸੋ ਦਾਸੁ; ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਤਿਸੁ ਦਾਸ ਕਉ; ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਰੈ॥ ਸਗਲ ਸੰਗਿ; ਆਤਮ ਉਦਾਸੁ॥ ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ; ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਦਾਸੁ॥੬॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ; ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ; ਸੋਊ ਕਹਾਵੈ॥ ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ; ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੋਗੁ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ; ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ॥ ਸੁ=ਵਰਨੁ- ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ; ਤੈਸੀ ਉਸੁ ਮਾਟੀ॥ ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਤੈਸੀ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ॥ ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ; ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਤੈਸਾ ਰੰਕੁ; ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ॥ ਜੋ ਵਰਤਾਏ; ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ॥ ਨਾਨਕ. ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ; ਕਹੀਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ॥੭॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ; ਸਗਲੇ ਠਾਉ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ; ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ॥ ਆਪੇ; ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਗੁ॥ ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ; ਹੋਇ ਅਨਤ ਤਰੰਗ॥ ਲਖੇ ਪੋਲਾ- ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਰੰਗ॥ ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ; ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ॥ਦ=ਇਆਲ- ਸਦਾ ਸਦਾ; ਸਦਾ ਦਇਆਲ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥੮॥੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ. ਅਨੇਕ ਜਨ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਹੋਏ ਪੂਜਾਰੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਭਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਬਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਬੇਦ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਤਪੀਸੁਰ ਹੋਤੇ॥ਧਾਰ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਆਤਮ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ॥

ਬੀਚਾਰ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਬਿ; ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ ॥ਧਿਆਵ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ॥ਪਾਵ=ਹਿ- ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ॥੧॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਕਿਰਪਨ ਕਠੋਰ॥ ਅਭਿੱਗ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਅਭਿਗ ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ॥ਹਿਰ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ॥ਕਰ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪਰ ਦੂਖਨਾ ਕਰਹਿ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਮਾਇਆ ਸ੍ਰਮ ਮਾਹਿ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪਰਦੇਸ ਭ੍ਰਮਾਹਿ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਤੇ ਕੀ; ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਨਾ॥੨॥ਸਿੱਧ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪੰਖੀ ਸਰਪ ਉਪਾਏ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪਾਥਰ ਬਿਰਖ ਨਿਪਜਾਏ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਦੇਸ ਭੂ ਮੰਡਲ॥ ਨ=ਖਿਅੱਤ੍ਰ ਨੰਨਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖ੍ਯ੍ਰਤ੍ਰ॥

ਅੰਗ ੨੭੬:- ਛਤ੍ਰ ਪੋਲਾ- ਕਈ ਕੋਟਿ. ਦੇਵ ਦਾਨਵ; ਇੰਦ੍ਰ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰ॥ ਸਮੱਗ੍ਰੀ- ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਅਪਨੈ ਸੂਤਿ ਧਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੈ॥੩॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਤਕ॥ ਸਿਮ=ਿ੍ਤਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ. ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਅਰੁ ਸਾਸਤ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਕੀਏ ਰਤਨ ਸਮੁਦ॥ ਨਾਨ੍ਹਾ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੰਤ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਕੀਏ ਚਿਰ

ਜੀਵੇ॥ ਸੁ=ਵਰਨ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ॥ ਜੱਖਿਅ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਜਖ੍ਹ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ ਮ੍ਰਿਗਾਚ॥ ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ; ਸਭਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ॥ ਅ=ਲਿਪਤੁ- ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੪॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ॥ਜਨਮ=ਹਿ ਜੀਵ=ਹਿ ਮਰ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ॥
ਫਿਰ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਹਿ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਾਹਿ॥ਘਾਲ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਘਾਲਹਿ ਥਕਿ ਪਾਹਿ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਕੀਏ ਧਨਵੰਤ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚਿੰਤ॥ ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ; ਤਹ ਤਹ ਰਾਖੇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਹਾਥੇ॥੫॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ; ਤਿਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਖੋਜੰਤੇ॥ ਆਤਮ ਮਹਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਲਹੰਤੇ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਸ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਓ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਮਾਗਹਿ ਸਤਸੰਗੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਤਿਨ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ॥ ਸੁ=ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਏ; ਆਪਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਜਨ; ਸਦਾ ਧਨਿ ਧੰਨਿ॥੬॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਖਾਣੀ ਅਰੁ ਖੰਡ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਅਕਾਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ॥ ਕਈ ਜੁਗਤਿ; ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਕਈ ਬਾਰ; ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਇਕੁ ਏਕੰਕਾਰ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਕੀਨੇ ਬਹੁ ਭਾਤਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਏ; ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਤਿ॥ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ; ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੭॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ॥ ਤਿਨ ਹੋਵਤ; ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ॥ਤੱਤ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ॥ਨਿਹਾਰ=ਹਿ- ਸਦਾ ਨਿਹਾਰਹਿ; ਏਕੋ ਨੇਤ੍ਰੇ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ; ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ॥ ਅਮਰ ਭਏ; ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵਹਿ॥ਗਾਵ=ਹਿ- ਕਈ ਕੋਟਿ; ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ॥ਸਮਾਵ=ਹਿ- ਆਤਮ ਰਸਿ; ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ॥ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਓਇ; ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ॥੮॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਦੂਸਰ. ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋਈ ਹੋਗੁ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ॥
ਅੰਗ ੨੭੭:- ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥ ਅ=ਧਰ- ਹੁਕਮੇ ਧਾਰਿ; ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ॥ ਹੁਕਮੇ ਉਪਜੈ; ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਹੁਕਮੇ; ਊਚ ਨੀਚ ਬਿਉਹਾਰ॥ ਹੁਕਮੇ; ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਪਰਕਾਰ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਅਪਨੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਮਹਿ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਮਾਨੁਖ ਗਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਪਾਥਰ ਤਰਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਸਾਸ ਤੇ ਰਾਖੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਖੈ॥ਪਤਿ=ਤ- ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੈ॥ ਆਪਿ ਕਰੈ; ਆਪਨ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ; ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ॥ ਖੇਲੈ ਬਿਗਸੈ ਪੋਲੇ- ਖੇਲੈ ਬਿਗਸੈ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਜੋ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਦ੍ਰਿਸਟੀ; ਅਵਰੁ. ਨ ਆਵੈ॥੨॥ ਕਹੁ ਮਾਨੁਖ ਤੇ; ਕਿਆ ਹੋਇ ਆਵੈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ॥ ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਹੋਇ; ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੇਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋਈ ਕਰੇਇ॥ ਅਨਜਾਨਤ; ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ॥ ਜੇ ਜਾਨਤ; ਆਪਨ ਆਪ ਬਚੈ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ; ਦਹ

ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ॥ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ; ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ॥ਦੇ-ਇ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਇ॥ਮਿਲੇ-ਇ- ਨਾਨਕ. ਤੇ ਜਨ; ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਇ॥੩॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਨੀਚ ਕੀਟ ਕਉ ਰਾਜ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ॥ ਜਾ ਕਾ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਛੂ. ਨ ਆਵੈ॥ ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ; ਦਹ ਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ॥ ਜਾ ਕਉ; ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ ਬਖਸੀਸ॥ ਜੱਗਦੀਸ- ਤਾ ਕਾ ਲੇਖਾ; ਨ ਗਨੈ. ਜਗਦੀਸ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ; ਸਭ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ ਅਪਨੀ ਬਣਤ; ਆਪਿ ਬਨਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ; ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ॥੪॥ ਇਸ ਕਾ ਬਲੁ; ਨਾਹੀ ਇਸੁ ਹਾਥ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਸਰਬ ਕੋ ਨਾਥ ॥ ਬੱਪੁਰਾ- ਆਗਿਆਕਾਰੀ; ਬਪੁਰਾ ਜੀਉ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਥੀਉ॥ ਕਬਹੂ; ਊਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਬਸੈ॥ ਹੱਸੈ- ਕਬਹੂ; ਸੋਗ ਹਰਖ ਰੰਗਿ ਹਸੈ॥ ਕਬਹੂ; ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ॥ ਕਬਹੂ; ਊਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ॥ ਕਬਹੂ; ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥ ਨਾਨਕ; ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ॥੫॥ ਕਬਹੂ; ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ॥ ਕਬਹੂ; ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਕਬਹੂ; ਮਹਾ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਕਬਹੂੰ; ਸਰਬ ਕੀ ਹੋਤ ਰਵਾਲ॥ ਬੱਡ- ਕਬਹੂ; ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ ਰਾਜਾ॥ ਕਬਹੁ ਹ ਔਂਕੜ ਲਾਉ- ਕਬਹੁ; ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ॥ ਕਬਹੂ; ਅਪਕੀਰਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ॥ ਕਬਹੂ; ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ॥ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ; ਤਿਵ ਹੀ ਰਹੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ॥੬॥ ਬਖਿਆਨੁ- ਕਬਹੂ; ਹੋਇ ਪੰਡਿਤੁ. ਕਰੇ ਬਖ੍ਯ਼ਾਨੁ॥ ਕਬਹੂ; ਮੋਨਿਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ॥ ਤਟ ਪੋਲਾ- ਕਬਹੂ; ਤਟ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ॥ ਕਬਹੂ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨ॥ ਹਸਤਿ ਪੋਲਾ- ਕਬਹੂ; ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗ ਹੋਇ ਜੀਆ॥ ਭਰ-ਮੀਆ- ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ; ਭਰਮੈ ਭਰਮੀਆ॥

ਅੰਗ ੨੭੮:- ਨਾਨ੍ਹਾ ਸੁਆਂਗੀ- ਨਾਨਾ ਰੂਪ; ਜਿਉ ਸ੍ਵਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋਈ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਇ॥੭॥ ਕਬਹੂ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ॥ ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਤੇ; ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ; ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ; ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਰੱਤੇ- ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਇਕ ਰੰਗਿ॥ ਬਸ-ਹਿ- ਸਦਾ ਬਸਹਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਖਟੱਾਨਾ- ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ; ਆਇ ਖਟਾਨਾ॥ ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ; ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ; ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਕੈ; ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ॥੮॥੧੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ; ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ॥ ਤਲੇ ਗਲ਼ੇ ਪੋਲੇ। ਅਹੰ-ਕਾਰੀਆ- ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ; ਨਾਨਕ. ਗਰਬਿ ਗਲੇ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਪਾਤੀ ਨਰਕ 'ਚ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲਾ। ਸੁਆਨੁ ਕੁੱਤਾ- ਸੋ ਨਰਕ ਪਾਤੀ; ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ॥ ਜੋ ਜਾਨੈ; ਮੈ ਜੋਬਨਵੰਤੁ॥ ਸੋ ਹੋਵਤ; ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ॥ ਆਪਸ ਕਉ; ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ; ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ॥ ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ; ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਸੋ ਮੂਰਖੁ; ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ. ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ; ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ; ਗਰਬਾਵੈ॥ ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ; ਕਛੁ ਸੰਗਿ. ਨ ਜਾਵੈ॥ ਬਹੁ

ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਊਪਰਿ; ਕਰੇ ਆਸ॥ ਪਲ ਭੀਤਰਿ; ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ॥ ਸਭ ਤੇ; ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵੰਤੁ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ॥ ਬਦੈ ਪੋਲਾ- ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ; ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਧਰਮਰਾਇ; ਤਿਸੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਨਕ; ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ; ਹਉ ਧਾਰੇ॥ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ; ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ॥ ਤਪੱਸਿਆ- ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ; ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ॥ ਨਰਕ ਸੁਰਗ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਵਤਾਰ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ; ਆਤਮ ਨਹੀ ਦ੍ਰਵੈ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ; ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗਵੈ॥ ਆਪਸ ਕਉ; ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ॥ਤਿਸ੍ਹਿ- ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ; ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ; ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥੩॥ਲੱਗੁ- ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ; ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ; ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਜਬ ਇਹ ਜਾਨੈ; ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ॥ ਲੱਗੁ- ਤਬ ਲਗੁ; ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ॥ ਜਬ ਧਾਰੈ; ਕੋਊ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ॥ਲੱਗੁ- ਤਬ ਲਗੁ; ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ॥ ਜਬ ਲਗੁ; ਮੋਹ ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ॥ ਤਬ ਲਗੁ; ਧਰਮਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ. ਹਉ ਛੂਟੈ॥੪॥

ਅੰਗ ੨੭੯:- ਸਹ੍ਸ।ਖੱਟੇ ਲੱਖ ਉੱਠਿ- ਸਹਸ ਖਟੇ; ਲਖ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਵੈ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ॥ ਅਨਿਕ ਭੋਗ; ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਕਰੈ॥ ਖਪਿ ਖਪਿ ਪੋਲੇ- ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ; ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰੈ॥ ਰੱਜੈ- ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ; ਨਹੀ ਕੋਊ ਰਾਜੈ॥ ਕੱਜੈ- ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ; ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਜੈ॥ ਨਾਮ ਰੰਗਿ; ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਬਡਭਾਗੀ; ਕਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਆਪੇ ਆਪਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਿ॥੫॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਕਹਾਂ ਕਿਥੇ ਹੈ- ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ; ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ; ਤੈਸਾ ਹੋਇ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨੋ; ਸੁ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ॥ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ; ਸਭਹੂ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਬੂੱਝੈ- ਬੂਝੈ ਦੇਖੈ; ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ॥ ਆਪਹਿ ਏਕ; ਆਪਹਿ ਅਨੇਕ॥ ਮਰੈ ਨ ਬਿਨਸੈ; ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਸਦ ਪੋਲਾ-ਨਾਨਕ. ਸਦ ਹੀ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੬॥ ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ; ਸਮਝੈ ਆਪਿ॥ ਆਪੇ ਰਚਿਆ; ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ॥ ਆਪਿ ਕੀਨੋ; ਆਪਨ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਸਭੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ; ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਕਹ੍ਹੁ- ਉਸ ਤੇ ਭਿੰਨ; ਕਹਹੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ; ਏਕੈ ਸੋਇ॥ ਚਲਿ- ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਅਪੁਨੇ ਚਲਿਤ; ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰ॥ ਕਉਤਕ ਕਰੈ; ਰੰਗ ਆਪਾਰ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਆਪਿ; ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ; ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ॥੭॥ ਸੱਤਿ- ਸਤਿ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਕਿਨੈ ਵਖਿਆਨੀ॥ ਸਚੁ ਸਚੁ; ਸਚੁ ਸਭੁ ਕੀਨਾ॥ ਚੀੱਨਾ- ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕਿਨੈ ਬਿਰਲੈ ਚੀਨਾ॥ ਭਲਾ ਭਲਾ; ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ; ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ; ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥ ਬਖਿਆਣੀ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸ੍ਰਵਨ; ਬਖ੍ਯ਼ਾਣੀ॥ ਪਵਿੱਤ੍ਰ- ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੈ; ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥੮॥੧੨॥ ਉ੍ਧਰਨਹਾਰ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉ੍ਧਰਨ ਵਾਲੇ- ਸਲੋਕੁ॥ ਸੰਤ ਸਰਨਿ. ਜੋ ਜਨੁ ਪਰੈ; ਸੋ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ. ਨਾਨਕਾ; ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ

ਲਾਉ। ਘਟੈ ਪੋਲਾ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਆਰਜਾ ਘਟੈ॥ ਛੁੱਟੈ- ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ॥ ਹਤੇ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ; ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਭ੍ਰੱਸਟੁ- ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਸੰਗਿ; ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ॥੧॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨ ਤੇ; ਮੁਖੁ ਭਵੈ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਸਰਪ ਜੋਨਿ ਪਾਇ॥ ਤਰਿ੍ਗਦ ਟੇਢੀਆਂ। ਜੋਨਿ ਜੂਨਾਂ ਕੀੜੇ ਆਦਿ- ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਕਿਰਮਾਇ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ॥ ਛਲੈ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਸਭੁ ਕੋ ਛਲੈ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ; ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ॥ ਸੰਤ ਦੋਖੀ ਕਾ; ਥਾਉ ਕੋ ਨਾਹਿ॥

ਅੰਗ ੨੮੦:- ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ॥੨॥ ਅਤਤਾਈ [੧]ਅਗਨ ਲਾਏ, [੨]ਬਿਖ ਦੇਵਈ; [੩]ਨਿਰਦੋਸ਼ ਜਨ ਕੋ ਮਾਰ। [੪]ਧਨ [੫]ਦਾਰਾ [੬]ਭੂਮੀ ਹਰੈ; ਅਤਤਾਈ ਦੋਇ ਚਾਰ। [੧]ਕਿਸੇ ਘਰੇ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ, [੨]ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਨਾ, [੩]ਨਿਰਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ। [੪]ਧਨ ਖੋਹਣਾ, [੫]ਪਰ ਨਾਰੀ ਖੋਹਣੀ, [੬]ਜ਼ਮੀਨ ਖੋਹਣੀ ਆਦਿ। ਐਟਮ ਬੰਬ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਅਤਤਾਈ[?] ਹੈ। ਅਤਤਾਈ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ; ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ; ਖਿਨੁ. ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ; ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ; ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ; ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ; ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ; ਸਰਬ ਰੋਗ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ; ਸਦਾ ਬਿਜੋਗ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਦੋਖ ਮਹਿ ਦੋਖੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ. ਹੋਇ ਮੋਖੁ॥੩॥ ਅਪਵਿੱਤੁ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ॥ ਮਿੱਤੁ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ; ਡਾਨੁ ਲਾਗੈ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ; ਸਭ ਤਿਆਗੈ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਜਨਮੈ ਮਰੈ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਦੂਖਨਾ; ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ; ਨਾਹੀ ਠਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੪॥ ਅੱਧ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ. ਨ ਪਹੂਚੈ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ; ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ॥ ਉੱਝੜਿ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ॥ ਥੋੱਥਾ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਅੰਤਰ ਤੇ ਥੋਥਾ॥ ਲੋੱਥਾ- ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ; ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕੀ; ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਆਪਨ ਬੀਜਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ; ਅਵਰੁ. ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ॥੫॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਤੜਫ਼ਝਾਇ ਤੜਫਦੀ ਹੈ- ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਹੂਨ; ਮਛੁਲੀ ਤੜਫੜਾਇ॥ ਰੱਜੈ ਰੱਜਦਾ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਭੂਖਾ; ਨਹੀ ਰਾਜੈ॥ ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ; ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ॥ ਤਿਲੁ ਪੋਲਾ- ਜਿਉ ਬੂਆੜੁ ਤਿਲੁ; ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇਲਾ॥ ਰਹਤ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ॥ ਪਇਆ- ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ; ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋਈ ਥਿਆ॥੬॥ ਬਿਗੜ੍ਰੂਪੁ ਕੋੜ੍ਹੀ- ਸੰਤ ਕਾ

ਦੋਖੀ; ਬਿਗੜਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਸਦਾ ਸਹਕਾਈਐ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਨ ਮਰੈ. ਨ ਜੀਵਾਈਐ॥ ਪੁੱਜੈ- ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕੀ; ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ॥ ਉੱਠਿ- ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੋਖਿ; ਨ ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ॥ ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ; ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਇ॥ ਪ-ਇਆ- ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ; ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ; ਸਚਾ ਸੋਇ॥੭॥ ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ; ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ; ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ; ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ॥ ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ; ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੇ; ਤੈਸਾ ਕੋ ਥੀਆ॥ ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ; ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ; ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੨੮੧:- ਦੇ-ਇ- ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ; ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ॥ ਬੱਡਭਾਗੀ। ਸੇ-ਇ- ਬਡਭਾਗੀ; ਨਾਨਕ. ਜਨ ਸੇਇ॥੮॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸੁਰਿ-ਜਨਹੁ (ਸੁਰਿ)ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਰਸੇਵਕ ਪੁਰਸ਼ੋ- ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ. ਸੁਰਿਜਨਹੁ; ਸਿਮਰਹੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਰੱਖ-ਹੁ- ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ. ਮਨਿ ਰਖਹੁ; ਨਾਨਕ. ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ; ਬ੍ਰਿਥੀ ਸਭ ਜਾਨੁ॥ ਦੇਵਨ ਕਉ; ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਦੀਐ; ਰਹੈ ਅਘਾਇ॥ ਲੱਗੈ- ਬਹੁਰਿ; ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ॥ ਮਾਰੈ; ਰਾਖੈ ਏਕੋ ਆਪਿ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੈ; ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹਾਥਿ॥ ਬੂੱਝਿ- ਤਿਸ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ; ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਬਿਘਨੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ; ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਤਿ ਬਿਉਹਾਰ॥ ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ॥ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ; ਕਰਿ ਲੇਹਿ ਜੀਉ॥ ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ; ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ॥ ਚੱਲਉ- ਚਰਨ ਚਲਉ; ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ; ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ॥ ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ; ਸ੍ਰਵਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ॥ ਮੱਥਾ- ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਨਾਨਕ; ਊਜਲ ਮਥਾ॥੨॥ ਬੱਡਭਾਗੀ। ਜੱਗ- ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ; ਜਗ ਮਾਹਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਹਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਜੋ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਨੀ; ਸੰਸਾਰ॥ ਮੁਖੀ ਪੋਲਾ- ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ; ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ; ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ॥ ਇਤ ਉਤ ਕੀ; ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ॥ ਨਾਮ ਸੰਗਿ; ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਤਿਨ-ਹਿ- ਨਾਨਕ; ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ॥੩॥ ਸੁੱਝੈ- ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ॥ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਨਹੁ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ॥ ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇ; ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ॥ ਬਖਿਆਨੁ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ; ਕੇਵਲ ਬਖ੍ਯ੍ਯਾਨੁ॥ ਗ੍ਰਿਹਸਤ- ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ; ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਨੁ॥ ਅੱਸਾ- ਏਕ ਊਪਰਿ; ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ; ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ; ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸਹਿ; ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖ॥੪॥ ਜਿਸ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ॥ ਸੋ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ; ਨਹੀ ਡੁਲਾਵੈ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ; ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਕਹੁ ਕਿਸ ਤੇ ਡਰੈ॥ ਜੈਸਾ ਸਾ; ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ॥ ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ; ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਸੀੱਝਿਆ- ਸੋਧਤ

ਸੋਧਤ; ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ॥ ਤੱਤੁ। ਬੁੱਝਿਆ- ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੂਝਿਆ॥ ਜਬ ਦੇਖਉ; ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸੂਖਮੁ; ਸੋਈ ਅਸਥੂਲੁ॥੫॥ ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ; ਨਹ ਕਿਛੁ ਮਰੈ॥ ਚਲਿ-ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ; ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ॥ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ- ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ- ਆਗਿਆਕਾਰੀ; ਧਾਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ॥

ਅੰਗ ੨੮੨:- ਆਪੇ ਆਪਿ; ਸਗਲ ਮਹਿ ਆਪਿ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਰਚਿ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਖੰਡ॥ ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ; ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ ਅ-ਲਖ- ਅਲਖ ਅਭੇਵ; ਪੁਰਖ ਪਰਤਾਪ॥ ਆਪਿ ਜਪਾਏ; ਤ ਨਾਨਕ. ਜਾਪ॥੬॥ ਜਾੱਤਾ- ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ; ਸੁ ਸੋਭਾਵੰਤ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ; ਉਧਰੈ ਤਿਨ ਮੰਤ॥ ਉ-ਧਾਰਨ- ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ; ਸਗਲ ਉਧਾਰਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ; ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਕਿਰਪਾਲ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ; ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸੋਈ ਲਾਗੈ॥ ਕਰ-ਹਿ। ਬੱਡਭਾਗੈ- ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ; ਬਡਭਾਗੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਪਾਵਹਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਕਉ; ਊਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ॥੭॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ; ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਬਸੈ ਪੋਲਾ- ਸਦਾ ਸਦਾ; ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੰਗਿ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੈ; ਸੋ ਹੋਇ॥ ਕਰਣੈਹਾਰੁ; ਪਛਾਣੈ ਸੋਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ; ਜਨ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਨਾ- ਜੈਸਾ ਸਾ; ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ; ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ॥ ਉਨ-ਹੂ- ਓਇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ; ਉਨਹੂ ਬਨਿ ਆਏ॥ ਆਪਸ ਕਉ; ਆਪਿ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਜਨੁ; ਏਕੋ ਜਾਨੁ ॥੮॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭ; ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨਹਾਰ॥ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉ-ਧਰੀਐ ਉਧਾਰੀਦਾ ਹੈ- ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ; ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ। ਗਾਢਨ-ਹਾਰ, ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੁੋਪਾਲ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ; ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਤਿਸ ਤੇ; ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ; ਆਪੇ ਆਪਿ॥ ਆਪਨ ਕੀਆ; ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ॥ ਗਤਿ ਨਾਨਕ; ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ॥੧॥ ਰੂਪਵੰਤੁ ਹੋਇ; ਨਾਹੀ ਮੋਹੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜੋਤਿ; ਸਗਲ ਘਟ ਸੋਹੈ॥ ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ; ਕਿਆ ਕੋ ਗਰਬੈ॥ ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਦਰਬੈ॥ ਅਤਿ ਸੂਰਾ; ਜੇ ਕੋਊ ਕਹਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ; ਕਹ ਧਾਵੈ॥ ਜੇ ਕੋ ਹੋਇ ਬਹੈ; ਦਾਤਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਦੇਨਹਾਰੁ; ਜਾਨੈ ਗਾਵਾਰੁ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤੂਟੈ ਹਉ ਰੋਗੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਜਨੁ; ਸਦਾ ਅਰੋਗੁ॥੨॥ ਜਿਉ ਮੰਦਰ ਕਉ; ਥਾਮੈ ਥੰਮਨੁ॥ ਮਨ-ਹਿ। ਅਸਥੰਮਨੁ ਥੰਮਨ ਵਾਲੇ- ਤਿਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਮਨਹਿ ਅਸਥੰਮਨੁ॥ ਚੜ੍ਹਿ- ਜਿਉ ਪਾਖਾਣੁ; ਨਾਵ ਚੜਿ ਤਰੈ॥ ਪ੍ਰਾਣੀ. ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ; ਨਿਸਤਰੈ॥ ਜਿਉ ਅੰਧਕਾਰ; ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ; ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸੁ॥ ਜਿਉ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ; ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ॥ ਤਿਉ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਮਿਲਿ; ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ॥ ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ॥੩॥

ਅੰਗ ੨੮੩:- ਮਨ ਮੂਰਖ; ਕਾਹੇ ਬਿਲਲਾਈਐ॥ ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ; ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ; ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ॥ ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ; ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ; ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ॥ ਭੂਲਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹਿ; ਅਜਾਨ॥ ਕਉਨ ਬਸਤੁ; ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ; ਲੋਭੀ ਪਤੰਗ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਜਪਿ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ, ਸੇਂਤੀ- ਨਾਨਕ; ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ॥੪॥ ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ; ਲੈਨਿ ਤੂ ਆਇਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ; ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੋਲਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਤੋਲਿ॥ ਲਾਦਿ ਖੇਪ; ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ॥ ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ; ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ; ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਇ॥ ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ; ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕੈ; ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ॥ ੫॥ ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ; ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਉ॥ ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ; ਅਪਨਾ ਜੀਉ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਧੂਰਿ; ਕਰਹੁ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਸਾਧ ਊਪਰਿ; ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ॥ ਸਾਧ ਸੇਵਾ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ॥ ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਤੇ; ਸਾਧੂ ਰਾਖੈ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੈ॥ ਓਟ ਗਹੀ; ਸੰਤਹ ਦਰਿ ਆਇਆ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ; ਨਾਨਕ. ਤਿਹ ਪਾਇਆ॥੬॥ ਮਿਰਤਕ ਕਉ; ਜੀਵਾਲਨਹਾਰ॥ ਭੂਖੇ ਕਉ; ਦੇਵਤ ਅਧਾਰ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ॥ ਲਹ=ਣਾ- ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ; ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ; ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ॥ ਜਪਿ ਜਨ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ; ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਕਰਣੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਜਨੁ; ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ॥੭॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ; ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ॥ ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ; ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੋਇ॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਏਕੋ ਹੋਇ॥ ਰਹ= ਤ- ਸਚੁ ਕਰਣੀ; ਸਚੁ ਤਾ ਕੀ ਰਹਤ॥ ਸਚੁ ਹਿਰਦੈ; ਸਤਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤ॥ ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਸਾਚਾ ਆਕਾਰੁ॥ ਸਚੁ ਵਰਤੈ; ਸਾਚਾ ਪਾਸਾਰੁ॥ ਜੱਾਤਾ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤਾ॥ ਜੱਾਤਾ ਸਮੱਾਤਾ- ਨਾਨਕ. ਸੋ ਜਨੁ; ਸਚਿ ਸਮਾਤਾ॥ ੮॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ. ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ; ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ. ਪ੍ਰਭ ਭਿੰਨ॥ ਬੁੱਝਾਏ।ਸੁ=ਪ੍ਰਸੰਨ- ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ; ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੁ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੀ; ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਆਗੁ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ; ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕੋਇ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਏਕੋ ਸੋਇ॥ ਆਪੇ ਬੀਨਾ; ਆਪੇ ਦਾਨਾ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ; ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ; ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ॥

ਅੰਗ ੨੮੪:- ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ; ਚਰਨੀ ਪਾਉ॥ ਅਨ=ਰਾਉ ਪ੍ਰੇਮ- ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ; ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ॥੧॥ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ; ਸਰਨਾ ਜੋਗ॥ ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ; ਸੋਈ ਹੋਗੁ॥ ਹਰਨ ਭਰਨ; ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੋਰੁ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ; ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ॥ ਅਨਦ ਰੂਪ; ਮੰਗਲ ਸਦ ਜਾ ਕੈ॥ ਸੁਨੀ=ਅਹਿ- ਸਰਬ ਥੋਕ; ਸੁਨੀਅਹਿ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ॥ ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ; ਜੋਗ ਮਹਿ ਜੋਗੀ॥ ਗ੍ਰਿਹਸਤ- ਤਪ ਮਹਿ

 Not Final File

ਤਪੀਸਰੁ; ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ॥ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ; ਭਗਤਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ; ਕਿਨੈ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਲ਼ੀਲਾ, ਮਿਤਿ ਪੋਲਾ- ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ; ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ॥ ਸਗਲ ਦੇਵ; ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਹਿ॥ ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ; ਕਿ ਜਾਨੈ ਪੂਤੁ॥ ਸਗਲ ਪਰੋਈ; ਅਪੁਨੈ ਸੂਤਿ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ। ਦੇ-ਇ- ਸੁਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ; ਜਿਨ ਦੇਇ॥ ਧਿਆਵ-ਹਿ ਸੇ-ਇ- ਜਨ ਦਾਸ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇਇ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ; ਜਾ ਕਉ ਭਰਮਾਏ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ; ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ॥ ਊਚ ਨੀਚ; ਤਿਸ ਕੇ ਅਸਥਾਨ॥ ਜੈਸਾ ਜਨਾਵੈ; ਤੈਸਾ ਨਾਨਕ. ਜਾਨ॥੩॥ ਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾ- ਨਾਨਾ ਰੂਪ; ਨਾਨਾ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ॥ ਨਾਨਾ ਭੇਖ ਕਰਹਿ; ਇਕ ਰੰਗ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ; ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਏਕੰਕਾਰੁ॥ ਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾ।ਚਲਿ-ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਨਾਨਾ ਚਲਿਤ ਕਰੇ; ਖਿਨ ਮਾਹਿ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ; ਪੂਰਨੁ ਸਭ ਠਾਇ॥ ਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾ- ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕਰਿ; ਬਨਤ ਬਨਾਈ॥ ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ; ਆਪੇ ਪਾਈ॥ ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ; ਸਭ ਤਿਸ ਕੇ ਠਾਉ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਨਾਉ॥੪॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ; ਸਗਲੇ ਜੰਤ॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ; ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਰਤਿ- ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ; ਸੁਨਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ॥ ਆ-ਗਾਸ ਪਾ-ਤਾਲ- ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ; ਆਗਾਸ ਪਾਤਾਲ॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ; ਸਗਲ ਆਕਾਰ॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ; ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਨਾਮ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸ੍ਰਵਨ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ; ਆਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ; ਸੋ ਜਨੁ ਗਤਿ ਪਾਏ॥੫॥ ਰੂਪੁ ਸਤਿ; ਜਾ ਕਾ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ॥ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ; ਕੇਵਲ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਜਾ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖ; ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਸਤਿ ਕਰਮੁ; ਜਾ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸਤਿ॥ ਮੂਲੁ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ॥ ਸਤਿ ਕਰਣੀ; ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲੀ॥ ਬੁੱਝਾਏ- ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ; ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ; ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ॥੬॥ ਸਤਿ ਬਚਨ; ਸਾਧੂ ਉਪਦੇਸ॥ ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ; ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵੇਸ॥ ਬੂੱਝੈ- ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ; ਬੂਝੈ ਜੇ ਕੋਇ॥ ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਸੱਤਿ- ਆਪਿ ਸਤਿ; ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ॥ ਆਪੇ ਜਾਨੈ; ਅਪਨੀ ਮਿਤਿ ਗਤਿ॥

ਅੰਗ ੨੮੫:- ਸਿ੍ਰਸਟਿ- ਜਿਸ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ; ਸੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ॥ ਅਵਰ. ਨ ਬੂਝਿ; ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ; ਨ ਜਾਨੈ ਕੀਆ ॥ ਵਰਤੀ-ਆ- ਨਾਨਕ. ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਵਰਤੀਆ॥੭॥ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ; ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਬੂੱਝਿਆ ਸੁ-ਆਦ- ਜਿਨਿ ਬੂਝਿਆ; ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸ੍ਵਾਦ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ; ਰਾਚਿ ਜਨ ਰਹੇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਪਦਾਰਥ ਲਹੇ॥ ਓਇ ਦਾਤੇ; ਦੁਖ ਕਾਟਨਹਾਰ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ॥ ਜਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਗੁਨ ਗੋਬਿਦ; ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ ਗਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ. ਫਲੁ ਪਾਵੈ॥੮॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ; ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ॥ ਹੈ ਭਿ ਸਚੁ; ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਚਰਨ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਪਰਸਨਹਾਰ॥ ਪੂਜਾ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਸੇਵਦਾਰ॥

ਦਰਸਨੁ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਪੇਖਨਹਾਰ॥ ਨਾਮੁ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਧਿਆਵਨਹਾਰ॥ ਆਪਿ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਸਭ ਧਾਰੀ॥ ਗੁਣਕਾਰੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ- ਆਪੇ ਗੁਣ; ਆਪੇ ਗੁਣਕਾਰੀ॥ ਸਬਦੁ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਕਤਾ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ॥ ਬੁੱਝਨਹਾਰ- ਬੁਝਨਹਾਰ ਕਉ; ਸਤਿ ਸਭ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੧॥ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ; ਰਿਦੈ ਜਿਨਿ ਮਾਨਿਆ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਤਿਨਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ॥ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ; ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਭੈ ਤੇ; ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ; ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗਡਾਈ॥ ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨ; ਨ ਕਹਨਾ ਜਾਈ॥ ਬੂੱਝੈ ਬੂੱਝਨਹਾਰੁ- ਬੂਝੈ ਬੂਝਨਹਾਰੁ. ਬਿਬੇਕ॥ ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੇ. ਨਾਨਕ ਏਕ॥੨॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਆਗਿਆਕਾਰੀ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਸਦਾ ਪੂਜਾਰੀ॥ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ; ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਉ; ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਪਾਲਨਹਾਰਾ॥ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਰਾਖੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ॥੩॥ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਾ; ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਦੇਇ ਵਡਾਈ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ॥ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਕੋ. ਨ ਪਹੂਚੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ; ਊਚ ਤੇ ਊਚੇ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ; ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥੪॥ ਪੋਲਾ ਕਲ ਸ਼ਕਤੀ- ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ; ਕਲ ਰਾਖੈ॥ ਭਸਮ ਕਰੈ; ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ; ਨ ਕਾਢਤ ਆਪਿ॥

ਅੰਗ ੨੯੬:- ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ; ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ॥ ਭਾਂਤਿ- ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ; ਬਹੁ ਭਾਤਿ॥ ਕਰ=ਤਬ- ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਤਬ; ਬਿਰਥੇ ਜਾਤਿ॥ ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ; ਰਾਖਾ ਸੋਇ॥ ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ; ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ॥੫॥ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਾਰ; ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਐ॥ ਧ= ੍ਰਪੀਐ- ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰਪੀਐ॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਕਿਛੁ ਅਵਰੁ; ਨਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਧਨੁ; ਨਾਮੋ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ॥ ਨਾਮੋ ਸੁਖੁ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ॥ ਨਾਮ ਰਸਿ; ਜੋ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ॥ ਨਾਮ=ਹਿ ਸਮੱਾਨੇ- ਮਨ ਤਨ; ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਨਾਮ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ॥੬॥ ਬੋਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਬਾ; ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨ; ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ॥ ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ; ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ; ਰਹਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਜੋ ਹੋਆ; ਹੋਵਤ ਸੋ ਜਾਨੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ; ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਕਉਨ ਬਖਾਨਉ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਗੁਨੁ ਕਹਿ; ਏਕ ਨ ਜਾਨਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਪ੍ਰਭ ਬਸਹਿ ਹਜੂਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ॥੭॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤਿਨ ਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ; ਤਿਨ ਜਨ

ਦੇਹਿ॥ ਜਿਨਿ ਜਨਿ; ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਛਾਤਾ॥ ਸੋ ਜਨੁ; ਸਰਬ ਥੋਕ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨਿ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਦਰਸਿ; ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ॥ ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ; ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ; ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ॥ ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ; ਨ ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ; ਪੂਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ॥੮॥੧੭॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ. ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ; ਸਤਿਗੁਰੁ. ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ. ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ; ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ; ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰੈ॥ਉੱਚਰੈ- ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ॥ ਕੱਟੈ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ; ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ॥ ਹੱਟੈ- ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ; ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ; ਨਾਮ ਧਨੁ ਦੇਇ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਹੇ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਪੋਲੇ- ਸਤਿਗੁਰੁ. ਸਿਖ ਕਾ; ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ; ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ॥੧॥ ਗ੍ਰਿ੍ਹਿ- ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਰਹੈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ; ਮਨ ਮਹਿ ਸਹੈ॥ ਆਪਸ ਕਉ; ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ॥ ਮਨੁ ਬੇਚੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ; ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ॥ ਸੇਵਾ ਕਰਤ; ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ॥ ਤਿਸ ਕਉ; ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ॥ ਅੰਗ ੨੮੭:- ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ॥੨॥ ਮੱਨੈ- ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ; ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨੈ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ; ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨੁ; ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਏਕਹਿ ਆਪਿ; ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਰਮੁ॥ ਸਹਸ ਸਿਆਨਪ; ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਐਸਾ ਗੁਰੁ; ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ; ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ॥ ਪਰਸਤ ਚਰਨ ਗਤਿ; ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥ ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ; ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਦਰਗਹ ਗਵੇ॥ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ; ਕਰਨ ਆਘਾਨੇ॥ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ; ਆਤਮ ਪਤੀਆਨੇ॥ ਅਖੁਓ ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਅਖਿਅਓ- ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ; ਅਖੁਓ ਜਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ; ਹੋਇ ਸੰਤ॥ ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੪॥ ਜਿਹਬਾ ਏਕ; ਉਸਤਤਿ ਅਨੇਕ॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖ; ਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ॥ ਪਹੁ-ਚਤ- ਕਾਹੂ ਬੋਲ; ਨ ਪਹੁਚਤ ਪ੍ਰਾਨੀ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ; ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ॥ ਨਿਰਾਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ॥ ਅਨਿਕ ਭਗਤ; ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਨੇ॥੫॥ ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ; ਅਮਰੁ ਸੋ ਹੋਇ॥ ਉਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ; ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ; ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਨਤਾਸ॥ਲੇ-ਇ- ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਇ॥ਦੇ-ਇ- ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ; ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਇ॥ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨ ਲੇਪੁ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ;

ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ॥ ਅੰਧਕਾਰ; ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੇ॥ ਨੱਸੇ- ਨਾਨਕ. ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ; ਤਹ ਤੇ ਨਾਸੇ॥੬॥ ਤਪਤਿ ਮਾਹਿ; ਠਾਢਿ ਵਰਤਾਈ॥ ਅਨਦੁ ਭਇਆ; ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਭਾਈ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ; ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ॥ ਸਾਧੂ ਕੇ; ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ॥ ਬਸੇ ਪੋਲਾ- ਭਉ ਚੂਕਾ; ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ॥ ਨੱਸੇ- ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ; ਮਨ ਤੇ ਖੈ ਨਸੇ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ; ਤਿਨਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥ਥਿੱਤਿ- ਥਿਤਿ ਪਾਈ; ਚੂਕੇ ਭ੍ਰਮ ਗਵਨ॥ ਸੁਨਿ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ॥੭॥ ਨਿਰਗੁਨੁ ਆਪਿ; ਸਰਗੁਨੁ ਭੀ ਓਹੀ॥ ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਿਨਿ; ਸਗਲੀ ਮੋਹੀ॥ ਚਰਿ੍ਤ- ਅਪਨੇ ਚਰਿਤ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬਨਾਏ॥ ਅਪੁਨੀ ਕੀਮਤਿ; ਆਪੇ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ; ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਏਕੋ ਸੋਇ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗ॥ ਅੰਗ ੨੮੮:- ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ; ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ॥ ਰਚਿ ਰਚਨਾ; ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ; ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੮॥੧੮॥
ਸਲੋਕੁ॥ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ. ਬਿਨੁ ਭਜਨ; ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ; ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ; ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ; ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ॥ ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ; ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਿ ਧਾਰਹੁ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਕਰਨ ਕਾਰਨ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ॥ ਵੱਥੁ- ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹਹੁ; ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਥੁ॥ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ; ਹੋਵਹੁ ਭਗਵੰਤ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ; ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ॥ ਏਕ ਆਸ; ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਸਰਬ ਰੋਗ; ਨਾਨਕ. ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ॥੧॥ਧਾਵ੍ਹਿ- ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਉ; ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ॥ਪਾਵ੍ਹਿ- ਸੋ ਧਨੁ; ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ॥ ਬਾਛ੍ਹਿ- ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ; ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤ॥ ਸੋ ਸੁਖੁ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ॥ ਜਿਸੁ ਸੋਭਾ ਕਉ; ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ॥ ਸਾ ਸੋਭਾ; ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ; ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਰੋਗੁ ਮਿਟੈ; ਹਰਿ ਅਵਖਧੁ ਲਾਇ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ; ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨੁ॥੨॥ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਤ; ਆਵੈ ਠਾਇ॥ ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ; ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੋਇ॥ ਕਲਿ ਤਾਤੀ; ਠਾਂਢਾ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਉ॥ ਭਉ ਬਿਨਸੈ; ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਆਸ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ; ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ॥੩॥ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ; ਕਹੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ॥ ਕੱਚੋ ਕੱਚਾ- ਜਨਮਿ ਮਰੈ; ਸੋ ਕਾਚੋ ਕਾਚਾ॥ ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਮਿਟੈ; ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ; ਸਰਨਿ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਇਉ ਰਤਨ ਜਨਮ ਕਾ; ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰੁ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ; ਨ ਛੂਟਨਹਾਰੇ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ; ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ॥ ਮਨਿ ਬੰਛਤ; ਨਾਨਕ. ਫਲ ਪਾਇ॥੪॥ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ; ਤੇਰੈ ਧਨਾ॥ ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ; ਮੂਰਖ ਮਨਾ॥ ਸੁਤ ਮੀਤ; ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬਨਿਤਾ॥ ਸਨੱਥਾ- ਇਨ ਤੇ. ਕਹਹੁ ਤੁਮ; ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ॥ ਰਾਜ ਰੰਗ; ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ; ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ॥ ਅਸੁ ਹਸਤੀ; ਰਥ ਅਸਵਾਰੀ॥ ਝੂਠਾ ਡੰਫੁ; ਝੂਠੁ ਪਾਸਾਰੀ॥ ਬੁੱਝੈ- ਜਿਨਿ ਦੀਏ; ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ.

ਬਿਗਾਨਾ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਨਾਨਕ. ਪਛੁਤਾਨਾ॥੫॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ; ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ॥ਡੁੱਬੇ- ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ; ਬਹੁ ਡੂਬੇ ਸਿਆਨੇ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੀਤ॥ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ; ਤੁਮ੍ਾਰੋ ਚੀਤ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ॥

ਅੰਗ ੨੯੯:- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਹਿ॥ ਆਪਿ ਜਪਹੁ; ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ॥ ਸੁਨਤ ਕਹਤ; ਰਹਤ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ॥ ਸਾਰ ਭੂਤ ਸਤਿ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ; ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਉ॥੬॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਤੇਰੀ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਫੈਲੁ॥ ਹੋਹਿ ਅਚਿੰਤੁ; ਬਸੈ ਸੁਖ ਨਾਲਿ॥ ਸਾਸਿ ਗ੍ਾਸਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ; ਸਗਲੀ ਮਨਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ॥ ਹਰਿ ਪੂੰਜੀ ਸੰਚਿ; ਕਰਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਈਹਾ ਸੁਖੁ; ਦਰਗਹ ਜੈਕਾਰੁ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਏਕੋ ਦੇਖੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ॥੭॥ ਏਕੋ ਜਪਿ; ਏਕੋ ਸਾਲਾਹਿ॥ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ; ਏਕੋ ਮਨ ਆਹਿ॥ ਏਕਸ ਕੇ; ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਿ; ਏਕ ਭਗਵੰਤ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ; ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ; ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ॥ ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ; ਏਕ ਤੇ ਭਏ॥ ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ; ਪਰਾਛਤ ਗਏ॥ ਰੱਤਾ- ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ॥ ਜੱਤਾ- ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਤਾ॥੮॥੧੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ; ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ; ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ; ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ਮਾਂਗਉ- ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ; ਮਾਗਉ ਧੂਰਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਧਿਆਵਉ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ; ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਿਤ ਨੀਤਿ॥ ਏਕ ਓਟ; ਏਕੋ ਆਧਾਰੁ॥ਮਾਂਗੈ- ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ; ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਪਾਵੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ॥ ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ; ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ॥ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ; ਨਹੀ ਡੋਲਾਨੇ॥ ਸੁੱਭਰ- ਸੁਭਰ ਭਰੇ; ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ॥ ਉਪਜੈ ਚਾਉ; ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਪਰੇ ਸਰਨਿ; ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗਿ॥ ਬਡਭਾਗੀ; ਜਪਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ਰੱਤੇ- ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ; ਪੂਰੀ ਭਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ; ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ॥ਦਇਆਲੁ- ਜਨ ਕਉ; ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ਦਇਆਲੁ॥ ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੋ; ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ॥ਭਇਆ- ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ; ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ; ਦੂਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ॥ ਇਛ ਪੁਨੀ; ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਜੂਰੀ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ; ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ; ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ; ਜਿ. ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ; ਜਿ. ਕੀਆ ਜਾਨੈ॥

ਅੰਗ ੨੯੦:- ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ; ਜਿਨਿ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ; ਜਿ. ਜੀਵਨ ਜੀਆ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ; ਜਿ. ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕੋ ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ; ਜਿ. ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਢੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ; ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ॥ ਤੱਤੁ ਬੁੱਝਾਇਆ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਤਤੁ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਨਾਨਕ. ਜਨ ਧਿਆਇਆ॥੪॥ ਸਾਜਨ ਸੰਤ; ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮੁ॥ ਆਨ ਤਿਆਗਿ; ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ॥ ਆਪਿ ਜਪਹੁ; ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ; ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ; ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ; ਸੂਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ॥ ਬੂਡਤ ਜਾਤ; ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਸਗਲ ਦੂਖ ਕਾ; ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ॥੫॥ ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਚਾਉ॥ਇ=ਹੀ- ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਇਹੀ ਸੁਆਉ॥ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ; ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ; ਸਾਧ ਚਰਨ ਧੋਇ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਗੁ॥ ਬਿਰਲਾ ਕੋਊ; ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ॥ਮ=ਇਆ- ਏਕ ਬਸਤੁ; ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ॥ ਲ=ਇਆ- ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ॥ ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ॥੬॥

ਦ=ਇਆਲ- ਪ੍ਰਭ ਬਖਸੰਦ; ਦੀਨ ਦਇਆਲ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲ; ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ; ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ॥ਪ੍ਰਤਿ=ਪਾਲ- ਸਰਬ ਘਟਾ; ਕਰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ; ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ; ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ; ਲਾਵੈ ਮਨ ਹੀਤ॥ਨਿਰਗੁਨੀ=ਆਰ- ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ; ਨੀਚ ਅਜਾਨ॥ ਨਾਨਕ; ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ॥੭॥ ਸਰਬ ਬੈਕੁੰਠ; ਮੁਕਤਿ ਮੋਖ ਪਾਏ॥ ਏਕ ਨਿਮਖ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ॥ ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ; ਮਨਿ ਭਾਈ॥ ਬਹੁ ਭੋਜਨ; ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ॥ ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ॥ ਸੁ=ਕਰਨੀ- ਭਲੀ ਸੁਕਰਨੀ; ਸੋਭਾ ਧਨਵੰਤ॥ ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ; ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਮੰਤ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ; ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ॥੮॥੨੦॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ; ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ॥ ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਜਬ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ; ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ; ਤਬ. ਕਹ ਤੇ ਹੋਤਾ॥ ਜਬ ਧਾਰੀ; ਆਪਨ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ॥ ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ; ਕਿਸੁ ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ॥ ਜਬ ਇਸ ਕਾ; ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ. ਨ ਜਾਪਤ॥ ਤਬ ਹਰਖ ਸੋਗ; ਕਹੁ. ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ॥ ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ; ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥ ਤਬ ਮੋਹ ਕਹਾ; ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ॥

ਅੰਗ ੨੯੧:- ਆਪਨ ਖੇਲੁ; ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਨੈਹਾਰੁ; ਨ ਦੂਜਾ॥੧॥ ਜਬ ਹੋਵਤ; ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਧਨੀ॥ ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ; ਕਹੁ. ਕਿਸ ਕਉ ਗਨੀ॥ ਜਬ ਏਕਹਿ; ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥ ਤਬ ਨਰਕ ਸੁਰਗ; ਕਹੁ ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ॥ ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ; ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ॥ਕਹ=ਹੁ- ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ; ਕਹਹੁ ਕਿਤੁ ਠਾਇ॥ਆਪਿ=ਹਿ- ਜਬ ਆਪਹਿ

ਆਪਿ; ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਧਰੈ॥ ਨਿੱਡਰੁ- ਤਬ ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ; ਕਵਨ ਕਤ ਡਰੈ॥ ਚਲਿ-ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਆਪਨ ਚਲਿਤ; ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰ॥ ਨਾਨਕ; ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥੨॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ; ਆਪਨ ਆਸਨ॥ ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ; ਕਹੁ ਕਹਾ ਬਿਨਾਸਨ॥ ਜਬ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ਕਹ-ਹੁ- ਤਬ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ; ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਹੋਇ॥ ਅਬਿ-ਗਤ ਪੋਲਾ- ਜਬ ਅਬਿਗਤ; ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ॥ ਲੇੱਖਾ- ਤਬ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ; ਕਿਸੁ ਪੂਛਤ ਲੇਖਾ॥ ਜਬ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ; ਅਗੋਚਰ ਅਗਾਧੇ॥ ਤਬ ਕਉਨ ਛੁਟੇ; ਕਉਨ ਬੰਧਨ ਬਾਧੇ॥ ਅ-ਚਰਜਾ- ਆਪਨ ਆਪ; ਆਪ ਹੀ ਅਚਰਜਾ॥ ਉ-ਪਰਜਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ- ਨਾਨਕ. ਆਪਨ ਰੂਪ; ਆਪ ਹੀ ਉਪਰਜਾ॥੩॥ ਹੋੱਤਾ- ਜਹ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ; ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੋਤਾ॥ ਧੋੱਤਾ- ਤਹ ਬਿਨੁ ਮੈਲੁ; ਕਹਹੁ. ਕਿਆ ਧੋਤਾ॥ ਜਹ ਨਿਰੰਜਨ; ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨ॥ ਤਹ ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ; ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ॥ ਜਹ ਸਰੂਪ; ਕੇਵਲ ਜਗਦੀਸ॥ ਛਿੱਦ੍ਰ- ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ; ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ॥ ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ; ਜੋਤਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ॥ਕਿਸ-ਹਿ- ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਭੂਖ; ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਤੇ ਕਾ; ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ॥੪॥ ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ; ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ॥ ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਇ ਬਾਪ; ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਭਾਈ॥ਆਪ-ਹਿ- ਜਹ ਸਰਬ ਕਲਾ; ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ॥ ਤਹ ਬੇਦ ਕਤੇਬ; ਕਹਾ ਕੋਊ ਚੀਨ॥ ਜਬ ਆਪਨ ਆਪੁ; ਆਪਿ ਉਰਿ ਧਾਰੈ॥ ਅਪ-ਸਗਨ- ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ; ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਜਹ ਆਪਨ ਊਚ; ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ॥ ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਕੁਰੁ; ਕਉਨੁ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ॥ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ; ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਨਾਨਕ. ਅਪਨੀ ਗਤਿ; ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ॥੫॥ ਅ-ਛਲ ਪੋਲਾ- ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ; ਅਭੇਦ ਸਮਾਇਆ॥ ਊਹਾ; ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ਮਾਇਆ॥ ਆਪਸ ਕਉ; ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ; ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸੁ॥ ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ; ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ; ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ॥ਪਤੀ-ਆਰਾ- ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ; ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ॥ ਤਹ ਕਉਨੁ ਕਥੈ; ਕਉਨੁ ਸੁਨਨੈਹਾਰਾ॥ ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ; ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ; ਆਪਹਿ ਪਹੂਚਾ॥੬॥ ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ; ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ; ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ; ਤਹ ਭਈ ਕਹਾਵਤ॥ ਅੰਗ ੨੯੨:- ਕੋਊ ਨਰਕ; ਕੋਊ ਸੁਰਗ ਬੰਛਾਵਤ॥ ਆਲ ਜਾਲ; ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ॥ ਹਉਮੈ ਮੋਹ; ਭਰਮ ਭੈ ਭਾਰ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ; ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ; ਕੀਓ ਬਖ੍ਯ੍ਯਾਨ॥ ਆਪਨ ਖੇਲੁ; ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ॥ ਖੇਲੁ ਸੰਕੋਚੈ; ਤਉ ਨਾਨਕ. ਏਕੈ॥੭॥ਅਬਿ-ਗਤੁ- ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ; ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ॥ ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ; ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ॥ ਦੁਹੂ ਪਾਖ ਕਾ; ਆਪਹਿ ਧਨੀ॥ ਉਨ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਉਨਹੂ ਬਨੀ॥ ਆਪ-ਹਿ ।ਅਨ-ਦ ਟਿੱਪੀ ਨ ਲਾ- ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ; ਅਨਦ ਚੋਜ॥ ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ; ਨਿਰਜੋਗ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੁ. ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ॥ ਅ-ਗਨਤ- ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ; ਅਗਨਤ ਅਤੋਲੈ॥ ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ; ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ॥੮॥੨੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ; ਆਪੇ ਵਰਤਣਹਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਏਕੋ ਪਸਰਿਆ; ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਆਪਿ ਕਥੈ;

ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ ॥ ਆਪਹਿ ਏਕੁ; ਆਪਿ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ॥ ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ; ਲਏ ਸਮਾਏ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ; ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਆਪਨ ਸੂਤਿ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ॥ ਬੁੱਝਾਏ- ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ; ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ॥ ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ; ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ॥ ਨਾਨਕ; ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਜੇਤਾ॥੧॥ ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ ਸਭ; ਤਾ ਕੈ ਹਾਥ॥ਦ-ਇਆਲ- ਦੀਨ ਦਇਆਲ; ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥੁ॥ ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ; ਤਿਸੁ. ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ॥ ਸੋ ਮੂਆ; ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ॥ ਤਿਸੁ ਤਜਿ; ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ॥ ਸਭ ਸਿਰਿ; ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ; ਜਾ ਕੈ ਸਭ ਹਾਥਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਜਾਨਹੁ ਸਾਥਿ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ; ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ॥੨॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ; ਦਇਆਲ॥ ਸਭ ਊਪਰਿ; ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਕਰ-ਤਬ- ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ; ਜਾਨੈ ਆਪਿ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ; ਜੀਅਨ ਬਹੁ ਭਾਤਿ॥ ਜੋ ਜੋ ਰਚਿਓ; ਸੁ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਤਿ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ॥ ਕਰਨਹਾਰੁ; ਨਾਨਕ. ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ॥੩॥ ਜਨੁ ਲਾਗਾ; ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ; ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਸੇਵਾ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈ॥ ਇਸ ਤੇ ਊਪਰਿ; ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ; ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ; ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ॥ ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ; ਪਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲੇ॥

ਅੰਗ ੨੯੩:- ਆਪਹਿ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ; ਆਪਹਿ ਮੇਲੇ॥੪॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ; ਕਰਹੁ ਅਨੰਦ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ; ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਦ੍ਰੁਲਭ ਦੇਹ ਕਾ; ਕਰਹੁ ਉਧਾਰੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ ਕਾ; ਇਹੈ ਸੁਆਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ ਨੇਰਾ॥ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ; ਬਿਨਸੈ ਅੰਧੇਰਾ॥ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ; ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵਹੁ॥ ਮਨ ਇਛੇ; ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਵਹੁ॥੫॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੁਇ; ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ; ਪੂਰੀ ਦੀਖਿਆ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ; ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ; ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ; ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ॥ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ; ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ॥ ਦਰਗਹ ਨਿਬਹੈ; ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਏਕਾ ਟੇਕ; ਰਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥੬॥ ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਰਿ; ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ॥ ਉਬਰੈ; ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਧਿਆਇ॥ ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ; ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ; ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਖ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸੂਖ॥ ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ; ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਪਹੁਚਨ-ਹਾਰੁ- ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ; ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰੁ॥ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ॥੭॥

ਮਤਿ ਪੂਰੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ॥ ਉਧ-ਰਤ ਪੋਲਾ- ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ; ਉਧਰਤ ਸ੍ਰਿਸਟਿ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਜਾ ਕੇ ਅਨੂਪ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ; ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ ਰੂਪ॥ ਧੰਨੁ ਸੇਵਾ; ਸੇਵਕੁ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ; ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ; ਨ ਆਵਤ ਕਾਲੁ॥ ਅਮਰ ਭਏ; ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥੮॥੨੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ. ਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ; ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ; ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ; ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ॥ ਸਮਿੱਗ੍ਰੀ- ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ; ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ॥ ਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾ- ਅਨਿਕ ਰੰਗ; ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ॥ ਦੇਹੀ ਮਹਿ; ਇਸ ਕਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ; ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ; ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਜਨ; ਸੋਝੀ ਪਾਏ॥੧॥ ਸੋ ਅੰਤਰਿ; ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ; ਭਗਵੰਤ॥ਪ-ਇਆਲ- ਧਰਨਿ ਮਾਹਿ; ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ॥ ਸਰਬ ਲੋਕ; ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥

ਅੰਗ ੨੯੪:- ਬਨਿ ਤਿਨਿ; ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ; ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ॥ ਪਉਣ ਪਾਣੀ; ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਹਿ ॥ ਦਿਸੇ ਪੋਲਾ- ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ; ਦਹ ਦਿਸੇ ਸਮਾਹਿ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਭਿੰਨ; ਨਹੀ ਕੋ ਠਾਉ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ. ਸੁਖੁ ਪਾਉ॥੨॥
ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ-ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ; ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ॥ ਨਖਿਅੱਤ੍ਰ- ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ; ਨਖ੍ਯ੍ਰਤ੍ਰ ਮਹਿ ਏਕੁ॥ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ; ਸਭੁ ਕੋ ਬੋਲੈ॥ ਆਪਿ ਡੋਲੁ; ਨ ਕਬਹੂ ਡੋਲੈ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ; ਖੇਲੈ ਖੇਲ॥ ਮੋਲਿ. ਨ ਪਾਈਐ; ਗੁਣਹ ਅਮੋਲ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ; ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ॥ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਮਹਿ; ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ ॥੩॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ; ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ; ਹਿਰਦੈ ਸਭਿ ਧਰਮ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ; ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ॥ ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ; ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ॥ ਸਤਿ ਬਚਨ; ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਕਹਤ॥ ਜੋ ਜੋ ਹੋਇ; ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ; ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ; ਸਭ ਮੋਹੀ॥੪॥ ਆਪਿ ਸਤਿ; ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ; ਸਗਲੀ ਉਤਪਤਿ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਕਰੇ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਏਕੰਕਾਰੁ॥ ਅਨਿਕ ਕਲਾ; ਲਖੀ ਨਹ ਜਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਕਵਨ ਨਿਕਟਿ; ਕਵਨ ਕਹੀਐ ਦੂਰਿ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਆਪ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਅੰਤਰਗਤਿ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਜਨਾਏ॥ ਬੁੱਝਾਏ- ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਜਨ; ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥੫॥ ਸਰਬ ਭੂਤ; ਆਪਿ ਵਰਤਾਰਾ॥ ਸਰਬ ਨੈਨ; ਆਪਿ ਪੇਖਨਹਾਰਾ॥ ਸਗਲ

ਸਮਗ੍ਰੀ; ਜਾ ਕਾ ਤਨਾ॥ ਆਪਨ ਜਸੁ; ਆਪ ਹੀ ਸੁਨਾ॥ ਆਵਨ ਜਾਨੁ; ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ; ਕੀਨੀ ਮਾਇਆ॥ ਅ-ਲਿਪਤੋ ਪੋਲਾ- ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ; ਅਲਿਪਤੋ ਰਹੈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ; ਸੁ ਆਪੇ ਕਹੈ॥ ਆਗਿਆ ਆਵੈ; ਆਗਿਆ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਾ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਲਏ ਸਮਾਇ॥੬॥ ਇਸ ਤੇ ਹੋਇ; ਸੁ. ਨਾਹੀ ਬੁਰਾ॥ਕਹ-ਹੁ- ਓਰੈ ਕਹਹੁ; ਕਿਨੈ ਕਛੁ ਕਰਾ॥ ਆਪਿ ਭਲਾ; ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ॥ ਆਪੇ ਜਾਨੈ; ਅਪਨੇ ਜੀ ਕੀ॥ ਆਪਿ ਸਾਚੁ; ਧਾਰੀ ਸਭ ਸਾਚੁ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ॥ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਦੂਸਰ ਹੋਇ; ਤ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ; ਸਭੁ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨੁ॥੭॥ ਜੋ ਜਾਨੈ; ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਦੀ ਸੋਇ ਸੋਭਾ ਸਹਿਤ, ਉਹ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਹਨ- ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਲਏ; ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਓਹੁ ਧਨਵੰਤੁ; ਕੁਲਵੰਤੁ ਪਤਿਵੰਤੁ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ; ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ; ਧੰਨੁ ਜਨੁ ਆਇਆ॥

ਅੰਗ ੨੯੫:- ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ॥ ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ; ਇਹੈ ਸੁਆਉ॥ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ; ਮੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ; ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ॥੮॥੨੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ; ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਅਸਟਪਦੀ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ; ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਪੇਖੁ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ; ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ॥ ਅ-ਨਿੱਤ- ਆਸ ਅਨਿਤ; ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ; ਮਨ ਮੰਗ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ; ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ॥ ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ; ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ॥੧॥ ਖੇਮ ਕੁਸਲ; ਸਹਜ ਆਨੰਦ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦ॥ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ; ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ॥ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ॥ ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਹੁ; ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ॥ ਏਕ ਰੂਪ; ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ਅਨੇਕ॥ ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ; ਦੀਨ ਦਇਆਲ॥ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ; ਬਾਰੰ ਬਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਜੀਅ ਕਾ; ਇਹੈ ਅਧਾਰ॥੨॥ ਉਤਮ ਸਲੋਕ; ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ॥ ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ; ਏਹਿ ਰਤਨ॥ ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ; ਹੋਤ ਉਧਾਰ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ; ਲੋਕਹ ਨਿਸਤਾਰ॥ ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ; ਸਫਲੁ ਤਾ ਕਾ ਸੰਗੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ॥ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ; ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ॥ ਗੱਜੈ- ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ; ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ; ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੇ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ; ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੇ॥੩॥ ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਸੁਨਿ; ਸਰਨੀ ਆਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਮਿਲਾਏ॥ ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ; ਭਏ ਸਭ ਰੇਨ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਲੈਨ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ; ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ; ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ॥ ਆਲ ਜੰਜਾਲ; ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਸੁਨਿ ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ॥ਦ-ਇਆ- ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ; ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਨਿਬਹੀ; ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ॥੪॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ;

ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ॥ ਸਾਵਧਾਨ ਏਕਾਗਰ ਚੀਤ॥ ਸੁਖਮਨੀ ਸਹਜ; ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਨਾਮ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ; ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਧਾਨ॥ ਸਰਬ ਇਛਾ; ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ॥ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖੁ; ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ; ਪਾਏ ਅਸਥਾਨੁ ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ; ਆਵਨ ਜਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਚਲੈ; ਜਨੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੫॥ ਖੇਮ ਸਾਂਤਿ; ਰਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ॥ ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ; ਸਰਬ ਤਹ ਸਿਧਿ॥ ਬਿਦਿਆ ਤਪੁ ਜੋਗੁ; ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ॥

ਅੰਗ ੨੯੬:- ਗਿਆਨੁ ਸ੍ਰੇਸਟ; ਊਤਮ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ; ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ਮਧਿ ਪੋਲਾ- ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ; ਸਗਲ ਤੇ ਉਦਾਸ॥ ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ; ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ॥ ਸਮਦਰਸੀ; ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ॥ ਇਹ ਫਲ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਭਨੇ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਚਨ; ਮਨਿ ਸੁਨੇ॥੬॥ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਜਪੈ ਮਨਿ ਕੋਇ॥ ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ; ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ- ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ; ਬੇਦ ਬਖਾਣੀ॥ ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ; ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ; ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੈ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ; ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ ॥ ਸਾਧ ਸਰਣਿ; ਨਾਨਕ. ਤੇ ਆਏ॥੭॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ; ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ; ਤਾ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਦੁਲਭ ਤੱਤਕਾਲ- ਦੁਲਭ ਦੇਹ; ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾ ਕੀ ਬਾਨੀ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ; ਬਿਨਸੇ ਭੈ ਭਰਮ॥ ਸਾਧ ਨਾਮ; ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਕੇ ਕਰਮ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ; ਤਾ ਕੀ ਸੋਭਾ ਬਨੀ॥ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਗੁਣਿ; ਨਾਮੁ ਸੁਖਮਨੀ॥੮॥੨੪॥

ਥਿੱਤੀ- ਥਿਤੀ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਹੀਅਲਿ ਵਿੱਚ- ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ; ਸੁਆਮੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ॥ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਹੋਇ ਪਸਰਿਆ; ਨਾਨਕ. ਏਕੰਕਾਰੁ॥੧॥ ਏਕਮ ਦੁਤੀਆ ਸਭ ਥਿੱਤਾਂ ’ਤੇ ਠਮ੍ਹਕੀ ਹੈ- ਪਉੜੀ॥ ਏਕਮ. ਏਕੰਕਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ; ਕਰਉ ਬੰਦਨਾ ਧਿਆਇ॥ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਪ੍ਰਭ; ਸਰਨਿ ਪਰਉ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਤਾ ਕੀ ਆਸ. ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ; ਜਾ ਤੇ ਸਭੁ ਕਛੁ ਹੋਇ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸਿ ਭ੍ਰਮਿਓ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨੇ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਉ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ. ਭੈ ਹਰਨ; ਸੁਖਸਾਗਰ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਦੇਨਹਾਰੁ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਇ॥ਚਾਹਹਿ- ਜੋ ਚਾਹਹਿ ਸੋਈ ਮਿਲੈ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੧॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜਸੁ ਗਾਈਐ; ਹਰਿ ਨੀਤ॥ ਭਜੀਐ ਪੋਲਾ- ਮਿਲਿ ਭਜੀਐ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮੇਰੇ ਮੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਕਰਉ ਬੰਦਨਾ ਅਨਿਕ ਵਾਰ; ਸਰਨਿ ਪਰਉ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਕੱਟੀਐ- ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ. ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਮਿਟਾਇ॥੨॥ ਦੁਤੀਆ ਪੋਲਾ। ਦੁਰਮੱਤਿ- ਪਉੜੀ॥ ਦੁਤੀਆ. ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰਿ ਕਰਿ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ. ਕਰਿ ਨੀਤ॥ ਰਾਮ ਰਤਨੁ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸੈ; ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੀਤ॥ਬਿਨਸਹਿ- ਮਰਣੁ ਮਿਟੈ ਜੀਵਨੁ ਮਿਲੈ; ਬਿਨਸਹਿ ਸਗਲ ਕਲੇਸ॥

ਅੰਗ ੨੯੭:- ਆਪੁ ਤਜਹੁ. ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ; ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਪਰਵੇਸ॥ ਲਾਭੁ ਮਿਲੈ. ਤੋਟਾ ਹਿਰੈ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਤਿਵੰਤ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚਵੈ; ਸਾਚ ਸਾਹ ਭਗਵੰਤ॥ਭਜ੍ਹੁ- ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਭਜਹੁ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ॥ਛੁੱਟਿ- ਨਾਨਕ. ਦੁਰਮਤਿ ਛੁਟਿ ਗਈ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਸੇ ਚੀਤਿ॥੨॥ਸਲੋਕੁ॥ਬਿਆਪ੍ਹਿ- ਤੀਨਿ ਬਿਆਪਹਿ ਜਗਤ ਕਉ; ਤੁਰੀਆ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਨਿਰਮਲ ਭਏ; ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥੩॥ ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਪੋਲਾ- ਪਉੜੀ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਆ. ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਖੈ ਫਲ; ਕਬ ਉਤਮ ਕਬ ਨੀਚੁ॥ ਭ੍ਰਮ੍ਤਉ- ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਭ੍ਰਮਤਉ ਘਣੋ; ਸਦਾ ਸੰਘਾਰੈ ਮੀਚੁ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਸਹਸਾ ਸੰਸਾਰੁ; ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹਾਇ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਏ. ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਚਿਤਵਹਿ ਅਨਿਕ ਉਪਾਇ॥ ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਸ; ਕਬਹੁ. ਨ ਤੂਟੈ ਤਾਪ॥ਬੂੱਝੈ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਧਨੀ; ਨਹ ਬੂਝੈ ਪਰਤਾਪ॥ ਮੋਹ ਭਰਮ ਬੂਡਤ ਘਣੋ; ਮਹਾ ਨਰਕ ਮਹਿ ਵਾਸ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਨਾਨਕ. ਤੇਰੀ ਆਸ॥੩॥ ਚਤੁਰ ਸੁਘ੍ੜੁ ਪੋਲੇ- ਸਲੋਕੁ॥ ਚਤੁਰ ਸਿਆਣਾ ਸੁਘੜੁ ਸੋਇ; ਜਿਨਿ ਤਜਿਆ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਅਸਟ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ। ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਸਿਧਿ; ਭਜੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੪॥ ਚਤੁ੍ਰਥਿ ਪੋਲਾ- ਪਉੜੀ॥ ਚਤੁਰਥਿ, ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਸੁਨਿ; ਸੋਧਿਓ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸਰਬ ਖੇਮ ਕਲਿਆਣ ਨਿਧਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸਾਰੁ॥ਤੂਟ੍ਹਿ- ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ. ਦੁਖ ਹਰੈ; ਤੂਟਹਿ ਅਨਿਕ ਕਲੇਸ॥ ਮੀਚੁ ਹੁਟੈ. ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਪਰਵੇਸ॥ ਭਉ ਬਿਨਸੈ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੈ; ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ੍ਤਾ।ਨਾਸ੍ਹਿ- ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ; ਨਾਸਹਿ. ਨਾਮ ਅਧਾਰ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ. ਮੁਨਿ ਜਨ ਖੋਜਤੇ; ਸੁਖਸਾਗਰ ਗੋਪਾਲ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮੁਖੁ ਊਜਲਾ; ਹੋਇ ਨਾਨਕ. ਸਾਧ ਰਵਾਲ॥੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ. ਮਨ ਮਹਿ ਬਸੇ; ਰਾਚੇ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲਾ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੫॥ ਪਉੜੀ॥ ਪੰਚਮਿ. ਪੰਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੇ; ਜਿਹ ਜਾਨਿਓ ਪਰਪੰਚੁ॥ਕੁਸਮ , ਮਿਥਿਆ ਪੋਲੇ- ਕੁਸਮ ਬਾਸ. ਬਹੁ ਰੰਗੁ ਘਣੋ; ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਬਲ ਬੰਚੁ॥ਬੂੱਝੀਐ- ਨਹ ਜਾਪੈ. ਨਹ ਬੂਝੀਐ; ਨਹ ਕਛੁ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸੁਆਦ ਮੋਹ ਰਸ ਬੇਧਿਓ; ਅਗਿਆਨਿ ਰਚਿਓ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ. ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਣ; ਕੀਨੇ ਕਰਮ ਅਨੇਕ॥ ਰਚਨਹਾਰੁ. ਨਹ ਸਿਮਰਿਓ; ਮਨਿ. ਨ ਬੀਚਾਰਿ ਬਿਬੇਕ॥ ਲਿਪਤ ਪੋਲਾ- ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਸੰਗਿ; ਮਾਇਆ ਲਿਪਤ ਨ. ਰੰਚ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਰਲੇ ਪਾਈਅਹਿ; ਜੋ. ਨ ਰਚਹਿ ਪਰਪੰਚ॥੫॥ ਖਟ ਪੋਲਾ- ਸਲੋਕੁ॥ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ. ਊਚੌ ਕਹਹਿ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ॥ਸੋਹ੍ਹਿ- ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦੁਆਰ॥੬॥ ਖਸਟਮਿ ਪੋਲਾ।ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਪਉੜੀ॥ਕਹ੍ਹਿ- ਖਸਟਮਿ. ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਹਿ; ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਕਥਹਿ ਅਨੇਕ॥

ਅੰਗ ੨੯੮:-ਜਾਣਹਿ- ਊਤਮੁ ਊਚੌ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਗੁਣ. ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਸੇਖ॥ ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੁਕ ਬਿਆਸ; ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਰਸ ਗੀਧੇ. ਹਰਿ ਸਿਉ ਬੀਧੇ; ਭਗਤ ਰਚੇ ਭਗਵੰਤ॥ ਮੋਹ ਮਾਨ ਭ੍ਰਮੁ ਬਿਨਸਿਓ; ਪਾਈ ਸਰਨਿ ਦਇਆਲ॥

ਚਰਨਕਮਲ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸੇ; ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ॥ ਲਾਭੁ ਮਿਲੈ. ਤੋਟਾ ਹਿਰੈ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਖਾਟਿ ਖਜਾਨਾ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਹਰੇ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਥਹਿ; ਬੋਲਹਿ ਸਤਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ; ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੭॥ ਸਪ=ਤਮਿ ਪੋਲਾ- ਪਉੜੀ॥ ਸਪਤਮਿ. ਸੰਚਹੁ ਨਾਮ ਧਨੁ; ਟੂਟਿ ਨ ਜਾਹਿ. ਭੰਡਾਰ॥ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਪਾਈਐ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ॥ ਆਪੁ ਤਜਹੁ. ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ; ਸਰਨਿ ਪਰਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਦੂਖ ਹਰੈ. ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜਪੈ; ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਦਾ ਸੰਗਿ; ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਪਛਾਣੁ॥ਦੇ=ਇ- ਸੋ ਸਾਜਨੁ. ਸੋ ਸਖਾ ਮੀਤੁ; ਜੋ. ਹਰਿ ਕੀ ਮਤਿ ਦੇਇ॥ਜਪੇ=ਇ- ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਇ॥੭॥ ਸਲੋਕੁ॥ਤਜੀਅ=ਹਿ- ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਈਅਹਿ; ਤਜੀਅਹਿ ਅਵਰਿ ਜੰਜਾਲ॥ਦ=ਇਆਲ- ਜਮਕੰਕਰੁ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲ॥੮॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਸਟਮੀ. ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ॥ ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ; ਪੂਰਨ ਬੁਧਿ॥ ਕਵਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਦਾ ਆਨੰਦ॥ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ; ਨਿਰੋਧਰ ਮੰਤ॥ ਸਗਲ ਧਰਮ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਊਚ; ਬਿਸੇਖ ਗਿਆਨੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜਨੁ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਸੰਗਿ॥ ਜਪਿ ਤਰੀਐ ਨਾਨਕ; ਨਾਮ ਹਰਿ ਰੰਗਿ॥੮॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਨਾਰਾਇਣੁ. ਨਹ ਸਿਮਰਿਓ; ਮੋਹਿਓ ਸੁਆਦ ਬਿਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਬਿਸਾਰਿਐ; ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਅਵਤਾਰ॥੯॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਉਮੀ. ਨਵੇ ਛਿਦ੍ਰ ਅਪਵੀਤ॥ ਬਿਪ=ਰੀਤਿ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਜਪਹਿ; ਕਰਤ ਬਿਪਰੀਤਿ॥ ਬਕ=ਹਿ ਪੋਲਾ- ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰਮਹਿ; ਬਕਹਿ ਸਾਧ ਨਿੰਦ॥ ਕਰਨ. ਨ ਸੁਨਹੀ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਬਿੰਦ॥ ਤਾਂਈਂ- ਹਿਰਹਿ ਪਰ ਦਰਬੁ; ਉਦਰ ਕੈ ਤਾਈ॥ ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਅਗਨਿ. ਨ ਨਿਵਰੈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ. ਨ ਬੁਝਾਈ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ; ਏਹ ਫਲ ਲਾਗੇ॥ ਜਮਹਿ ਜਮ ਮਰਿ ਰਹੇ ਹਨ- ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ; ਮਰਿ ਜਮਹਿ ਅਭਾਗੇ॥੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਦਸ ਦਿਸ ਖੋਜਤ. ਮੈ ਫਿਰਿਓ; ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਸੋਇ॥ ਮਨੁ ਬਸਿ ਆਵੈ. ਨਾਨਕਾ; ਜੇ. ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ॥੧੦॥ ਪਉੜੀ॥ ਦਸ ਪੋਲਾ, ਬੱਸਿ- ਦਸਮੀ. ਦਸ ਦੁਆਰ; ਬਸਿ ਕੀਨੇ॥ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ; ਨਾਮ ਜਪਿ ਲੀਨੇ॥ ਕਰਨੀ ਸੁਨੀਐ; ਜਸੁ ਗੋਪਾਲ॥ ਨੈਨੀ ਪੇਖਤ; ਸਾਧ ਦਇਆਲ॥ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਗਾਵੈ; ਬੇਅੰਤ॥

ਅੰਗ ੨੯੯:- ਮਨ ਮਹਿ ਚਿਤਵੈ; ਪੂਰਨ ਭਗਵੰਤ॥ ਹਸਤ ਚਰਨ; ਸੰਤ ਟਹਲ ਕਮਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਸੰਜਮੁ; ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਪਾਈਐ॥੧੦॥ ਸੁਆਦੁ- ਸਲੋਕੁ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਬਖਾਨੀਐ; ਬਿਰਲਾ ਜਾਣੈ ਸ੍ਵਾਦੁ॥ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ. ਨ ਜਾਣੀਐ; ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਬਿਸਮਾਦੁ॥੧੧॥ ਏ=ਕਾਦਸੀ- ਪਉੜੀ॥ ਏਕਾਦਸੀ; ਨਿਕਟਿ ਪੇਖਹੁ ਹਰਿ ਰਾਮੁ॥ ਬੱਸਿ- ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸਿ ਕਰਿ; ਸੁਣਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਦ=ਇਆ- ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ; ਸਰਬ ਜੀਅ ਦਇਆ॥ਭ=ਇਆ- ਇਨ ਬਿਧਿ; ਬਰਤੁ ਸੰਪੂਰਨ ਭਇਆ॥ ਧਾਵਤ ਮਨੁ ਰਾਖੈ; ਇਕ ਠਾਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੁਧੁ; ਜਪਤ ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਸਭ ਮਹਿ; ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥ ਅ=ਟਲ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਿ; ਅਟਲ ਏਹੁ

ਧਰਮ॥੧੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਹਰੀ. ਸੇਵਾ ਕਰੀ; ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥੧੨॥ ਦੁਆ=ਦਸੀ- ਪਉੜੀ॥ ਦੁਆਦਸੀ; ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ; ਤਜਿ ਮਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਹੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ॥ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ; ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਿ॥ ਕੋਮਲ ਬਾਣੀ; ਸਭ ਕਉ ਸੰਤੋਖੈ॥ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ। ਭੂ ਸਭ ਦੇ ਵਸਣ ਦੇ ਅਸਥਾਨ। ਆਤਮਾ ਅਪਣੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਪੰਚ ਭੂ ਆਤਮਾ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਪੋਖੈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ; ਏਹ ਨਿਹਚਉ ਪਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਰਮਤ; ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ. ਨ ਆਈਐ॥੧੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਮਹਿ ਬਿਆਪਿਆ; ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ. ਕਾਮ॥ ਉ=ਧਾਰਣੁ- ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੁ. ਮਨਿ ਬਸੈ; ਨਾਨਕ. ਛੂਟੈ ਨਾਮ॥੧੩॥ ਤ੍ਰਉ=ਦਸੀ- ਪਉੜੀ॥ ਤ੍ਰਉਦਸੀ; ਤੀਨਿ ਤਾਪ ਸੰਸਾਰ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ; ਨਰਕ ਅਵਤਾਰ॥ ਭਜ=ਨੁ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜਨੁ; ਨ ਮਨ ਮਹਿ ਆਇਓ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ; ਨਿਮਖ. ਨ ਗਾਇਓ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਾ; ਦੇਹ ਕਰਿ ਬਾਧਿਓ॥ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਮਾਇਆ; ਆਸਾਧਿਓ॥ ਦਿਨਹਿ ਬਿਕਾਰ ਕਰਤ; ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਓ॥ ਨੈਨੀ ਨੀਦ; ਸੁਪਨ ਬਰੜਾਇਓ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਹੋਵਤ ਏਹ ਹਾਲ॥ ਸਰਨਿ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ. ਚਉਦਹ ਭਵਨ; ਸਗਲ ਬਿਆਪਤ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ. ਊਨ ਨ ਦੇਖੀਐ; ਪੂਰਨ ਤਾ ਕੇ ਕਾਮ॥੧੪॥ ਪਉੜੀ॥ ਚਉਦਹਿ; ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਪ੍ਰਭ ਆਪ॥ ਸਗਲ ਭਵਨ; ਪੂਰਨ ਪਰਤਾਪ॥ ਦਸੇ ਦਿਸਾ; ਰਵਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ॥ ਧਰਨਿ ਅਕਾਸ; ਸਭ ਮਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖੁ॥ ਜਲ ਥਲ ਬਨ; ਪਰਬਤ ਪਾਤਾਲ॥ ਪਰਮੇ=ਸੁਅਰ- ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ; ਤਹ ਬਸਹਿ ਦਇਆਲ॥ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ; ਸਗਲ ਭਗਵਾਨ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ਗੁਰਮਤੀ; ਗੁਣ ਗਾਏ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਭੈ ਮਿਟੇ; ਨਾਨਕ. ਬਿਨਸੀ ਚਿੰਦ॥੧੫॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਮਾਵਸ. ਆਤਮ ਸੁਖੀ ਭਏ; ਸੰਤੋਖੁ ਦੀਆ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਅੰਗ ੩੦੦ :- ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ. ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ; ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵ॥ ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ; ਸਫਲ ਪੂਰਨ ਤਾ ਕੇ ਕਾਮ॥ ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ। ਦੁਰ=ਮੱਤਿ ਛੁੱਟੀ- ਦੁਰਮਤਿ ਮਿਟੀ. ਹਉਮੈ ਛੁਟੀ; ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ॥ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ; ਮਿਟਿਆ ਆਵਾ ਗਵਨ॥ ਰਵਨ ਪੋਲਾ- ਆਪਿ ਤਰਿਆ. ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ; ਗੁਣ ਗੁਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਰਵਨ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਣੀ; ਜਪੀਐ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਪੂਰਨੁ. ਕਬਹੁ ਨ ਡੋਲਤਾ; ਪੂਰਾ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਹੋਤ ਨ ਘਾਟਿ॥੧੬॥ ਪੂਰਨਮਾ ਪੁੰਨਿਆਂ। ਸਮਰੱਥੁ- ਪਉੜੀ॥ ਪੂਰਨਮਾ. ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਏਕੁ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖੁ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਜਾ ਕਾ ਹਥੁ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ; ਕੀਆ ਜਾ ਕਾ ਹੋਇ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਜਾਨੁ; ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸੋਇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੋ; ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਨਣਹਾਰ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ; ਆਠ ਪਹਰ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਅ=ਕਥ ਕਥਾ ਪੋਲੇ- ਅਕਥ ਕਥਾ. ਨਹ ਬੂਝੀਐ; ਸਿਮਰਹੁ. ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ. ਅਨਾਥ ਨਾਥ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨ॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ॥ਗ=ਇਓ- ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸਹਸਾ ਗਇਓ; ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਮਨਿ

ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੧੭॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੋਈ ਗਾਵੈ. ਕੋ ਸੁਣੈ; ਕੋਈ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਕੋ ਉਪਦੇਸੈ. ਕੋ ਦ੍ਰਿੜੈ; ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੈ. ਹੋਇ ਨਿਰਮਲਾ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਮਲੁ ਜਾਇ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖੁ ਊਜਲਾ; ਨਹ ਪੋਹੈ ਤਿਸੁ. ਮਾਇ॥ ਸੋ ਸੁਰਤਾ. ਸੋ ਬੈਸਨੋ; ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਧਨਵੰਤੁ॥ ਭਜਿਆ ਪੋਲਾ- ਸੋ ਸੂਰਾ ਕੁਲਵੰਤੁ ਸੋਇ; ਜਿਨਿ ਭਜਿਆ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਖੱਤ੍ਰੀ ਉਧ-ਰੈ- ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਬੈਸੁ; ਉਧਰੈ ਸਿਮਰਿ. ਚੰਡਾਲ॥ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ; ਨਾਨਕ. ਤਿਸਹਿ ਰਵਾਲ॥੧੭॥

ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਿਲਵਾਂ ਪੋਲਾ ਸਮਤੁ ਸਮਾਨ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ. ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ. ਸਮਤੁ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਦੇਖਦਾ; ਮਨ ਭਾਵਨੀ ਤੇ. ਸਿਧਿ ਹੋਇ॥ਪਦੁ ਪੋਲਾ- ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਉਤਮੁ. ਹਰਿ ਪਦੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਸਭ ਬਿਖੁ ਹੈ; ਨਿਤ ਜਗਿ ਤੋਟਾ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਖੱਟਿਆ- ਲਾਹਾ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਬਿਖੁ ਉਤਰੈ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਅੰਗ ੩੦੧:- ਸਿੱਧਿ-ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਤਿਨ ਕੇ. ਸਿਧਿ ਹਹਿ; ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ, ਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ॥੨॥ ਹੈਂ- ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ. ਸਚੁ ਹੈ; ਸਚੁ ਸਚਾ ਗੋਸਾਈ॥ਲੱਗੈ- ਤੁਧੁ ਨੋ ਸਭ ਧਿਆਇਦੀ; ਸਭ ਲਗੈ ਤੇਰੀ ਪਾਈ॥ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਸਰੂਪ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ. ਤਿਸੁ ਪਾਰਿ ਲਘਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਫਲੁ ਪਾਇਦਾ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ॥ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਵਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਹੋਰੁ ਸਲਾਹਣਾ; ਸਭੁ ਬੋਲਣੁ ਫਿਕਾ ਸਾਦੁ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਮਨਮੁਖ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸਲਾਹਦੇ; ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਵਾਦੁ॥ ਸਾ-ਲਾ-ਹਨਿ- ਅਪ-ਵਾਦੁ ਖੋਟੇ ਝਗੜੇ- ਜਿਨ ਸਾਲਾਹਨਿ. ਸੇ ਮਰਹਿ; ਖਪਿ ਜਾਵੈ ਸਭੁ ਅਪਵਾਦੁ॥ ਪਰਮਾ-ਨਾਦੁ ਆਦਿ ਰਹਿਤ ਵੱਡੇ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ, ਪਰਮ ਉਪਦੇਸ਼- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਰਮਾਨਾਦੁ॥੧॥ ਦੱਸਿ- ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਸਿ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਮਨਿ ਹਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ; ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ, ਸਭਿ ਦੁਖ ਪਰਹਰੀ॥੨॥ ਹੈਂ- ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ; ਨਿਰੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਜਿਨੀ ਤੂ. ਇਕ ਮਨਿ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ ਕਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਤੇਰਾ ਸਰੀਕੁ. ਕੋ ਨਾਹੀ; ਜਿਸ ਨੋ. ਲਵੈ ਲਾਇ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ. ਤੂਹੈ ਨਿਰੰਜਨਾ; ਤੂਹੈ ਸਚੁ. ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਸਚੇ ਸਚੁ ਨਾਇਆ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ. ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਹੈ; ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ. ਮਨਮੁਖ ਦੁਰਜਨਾ॥ ਸੱਜਨਾ- ਨਾਨਕ. ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਨਾ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ਸਰਣਾ-ਗਤੀ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਸਾਬਾਸਿ॥੨॥ ਹੈਂ- ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ. ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਤੂ ਵੜੀਐ॥

ਪੜੀਐ- ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਹੋਇ. ਸੁ ਆਖੀਐ; ਤੁਧੁ ਜੇਹਾ. ਤੂਹੈ ਪੜੀਐ॥ ਪਰ-ਗੜੀਐ ਪ੍ਰਗਟ- ਤੂ. ਘਟਿ ਘਟਿ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗੜੀਐ॥ ਸਭ ਸਭਨਾ। ਦੂ ਤੋਂ। ਚੜ੍ਹੀਐ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਲਾਂ 'ਚ। ਹੈਂ- ਤੂ ਸਚਾ. ਸਭਸ ਦਾ ਖਸਮੁ ਹੈ; ਸਭ ਦੂ ਤੂ ਚੜੀਐ॥ ਕੜ੍ਹੀਐ- ਤੂ ਕਰਹਿ. ਸੁ ਸਚੇ ਹੋਇਸੀ; ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਕੜੀਐ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ. ਪਿਰੰਮ ਕਾ; ਅਠੇ ਪਹਰ ਲਗੰਨਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖਿ ਵਸੰਨਿ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ਸੋ-ਹੰਨਿ- ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰੰਮ ਕੀ; ਜਿਉ ਬੋਲਨਿ ਤਿਵੈ ਸੋਹੰਨਿ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਾਣਦਾ; ਜਿਨਿ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰੰਨਿ॥੨॥ ਅ-ਭੁੱਲੁ ਹੈਂ ਭੁੱਲਣ- ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਕਰਤਾ. ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਹੈ; ਭੁਲਣ ਵਿਚਿ ਨਾਹੀ॥ ਬੁੱਝਾਹੀ- ਤੂ ਕਰਹਿ. ਸੁ ਸਚੇ ਭਲਾ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਹੀ॥ ਸਮਰੱਥੁ ਹੈਂ- ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ਦ-ਇਆਲੁ।ਹੈਂ- ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਧਿਆਹੀ॥

ਅੰਗ ੩੦੨:- ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ. ਤੂ ਸਭ ਸਦਾ; ਤੂ ਸਭ ਛਡਾਹੀ॥੪॥ ਅੱਖੀਂ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ਲ-ਗੰਨਿ- ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ. ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਦੇਸਰਾ; ਅਖੀ ਤਾਰ ਲਗੰਨਿ॥ ਤੁੱਠੈ ਸੱਜਣੁ- ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ. ਸਜਣੁ ਮੇਲਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਸਵੰਨਿ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ਦ-ਇਆਲੁ। ਦ-ਇਆ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਦਇਆ ਸਦਾ ਹੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਦਰਹੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ; ਸਭੁ ਦੇਖੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਇਕੁ ਸੋਇ॥ ਤਿਸ-ਟਿਆ ਪੋਲਾ- ਨਿਰਵੈਰਾ ਨਾਲਿ. ਜਿ ਵੈਰੁ ਚਲਾਇਦੇ; ਤਿਨ ਵਿਚਹੁ. ਤਿਸਟਿਆ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਭਨਾ ਦਾ ਭਲਾ ਮਨਾਇਦਾ; ਤਿਸ ਦਾ ਬੁਰਾ. ਕਿਉ ਹੋਇ॥ ਇੱਛਦਾ- ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ. ਜੇਹਾ ਕੋ ਇਛਦਾ; ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਏ ਕੋਇ॥ ਗੁੱਝਾ- ਨਾਨਕ. ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਜਿਦੂ ਕਿਛੁ ਗੁਝਾ. ਨ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡਾ ਕਰੇ; ਸੋਈ ਵਡ ਜਾਣੀ॥ ਜਿਸੁ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ. ਤਿਸੁ ਬਖਸਿ ਲਏ; ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਜੇ ਕੋ ਓਸ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰੇ; ਸੋ ਮੂੜ ਅਜਾਣੀ ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ. ਸੁ ਗੁਣ ਰਵੈ; ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਬੁੱਝਿ- ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਸਚੁ ਹੈ; ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਸਤਿ ਨਿਰੰਜਨ. ਅਮਰੁ ਹੈ; ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਚਿੱਤਿ ਲੱਥਾ- ਜਿਨ ਜਪਿਆ. ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ; ਤਿਨ ਲਥਾ ਹਉਮੈ ਭਾਰੁ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ; ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੈਕਾਰੁ॥ ਫਿੱਟੁ- ਕੋਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ. ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ; ਤਿਸਨੋ. ਫਿਟੁ ਫਿਟੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਰੱਖਣਹਾਰੁ- ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ. ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਖਣਹਾਰੁ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਣ ਗਾਵਦਾ; ਤਿਸਨੋ. ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਕਉ ਵਾਰਿਆ; ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ਸਾਜੀ-ਅਨੁ- ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਆਪੇ ਆਕਾਸੁ॥ਦੇ-ਇ- ਵਿਚਿ ਆਪੇ ਜੰਤ ਉਪਾਇਅਨੁ; ਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ਗਿਰਾਸੁ॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ਕੱਟੇ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਤਾਸੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਹੈ; ਸਚੁ ਸਚੇ ਭਾਵੈ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਦੇ; ਤਿਨ ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ॥ ਉੱਜਲੇ- ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ. ਦਰਿ ਉਜਲੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਚਾ ਭਾਵੈ॥ ਸੱਟੀ-ਅਨਿ- ਕੂੜਿਆਰ ਪਿਛਾਹਾ ਸਟੀਅਨਿ; ਕੂੜੁ ਹਿਰਦੈ

ਕਪਟੁ. ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕੂੜਿਆਰੀਆ; ਕੂੜਿਆਰ. ਕੂੜੋ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਰਤੀ ਧਰਮ ਹੈ; ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ. ਜੇਹਾ ਕੋ ਬੀਜੇ, ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰਸਿਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੀਜਿਆ; ਤਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ. ਹਰਿ ਪਾਏ॥ ਪੈਨ੍ਹਾਏ- ਓਨਾ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਓਇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਚੀ ਪੈਨਾਏ॥

ਅੰਗ ੩੦੩:- ਇਕਨ੍ਹਾ ਅੰਦਰਿ ਖੋਟੁ. ਨਿਤ ਖੋਟੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਓਹੁ ਜੇਹਾ ਬੀਜੇ, ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਖਾਏ॥ ਸੁਆਵ-ਗੀਰ ਮਤਲਬੀ। ਉੱਘ-ੜਿ- ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਾਫੁ, ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਸੁਆਵਗੀਰ ਸਭਿ ਉਘੜਿ ਆਏ॥ ਵੱਜਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ। ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ। ਪਾਇ-ਨਿ- ਓਇ. ਜੇਹਾ ਚਿਤਵਹਿ ਨਿਤ, ਤੇਹਾ ਪਾਇਨਿ; ਓਇ. ਤੇਹੋ ਜੇਹੇ ਦਯਿ ਵਜਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਦੁਹੀ ਸਿਰੀ ਖਸਮੁ ਆਪੇ ਵਰਤੈ; ਨਿਤ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਚਲਤ ਸਬਾਏ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ਲੱਗੈ- ਇਕੁ ਮਨੁ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਜਿਤੁ ਲਗੈ. ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਇ॥ ਗੱਲਾਂ ਵੱਥੁ- ਕੋਈ. ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਨੇਰੀਆ; ਜਿ ਘਰਿ ਵਥੁ ਹੋਵੈ, ਸਾਈ ਖਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਸੋਝੀ ਨਾ ਪਵੈ; ਅਹੰਕਾਰੁ. ਨ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਤੱਡਹਿ ਹੱਥ ਅੱਡਣੇ। ਦੁੱਖ ਭੁੱਖ- ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨੋ. ਦੁਖ ਭੁਖ ਹੈ; ਹਥੁ ਤਡਹਿ, ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੰਗਾਇ॥ ਠੱਗੀ ਗੁੱਝੀ- ਕੂੜੁ ਠਗੀ. ਗੁਝੀ ਨਾ ਰਹੈ; ਮੁਲੰਮਾ ਪਾਜੁ. ਲਹਿ ਜਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਸੁ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ॥ ਜਿਉ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸਿ ਭੇਟੀਐ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ. ਸੁਵਰਨੁ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂ ਧਣੀ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਗੁਣ ਕੀ ਸਾਝਿ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਰੀ; ਸਭਿ ਅਵਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਅਉਗਣ ਵਿਕਣਿ ਪਲਰੀ; ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ. ਸੁ ਸਚੇ ਪਾਏ॥ ਪਰਗਟੀ-ਆਏ- ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਜਿਨਿ ਅਉਗਣ ਮੇਟਿ, ਗੁਣ ਪਰਗਟੀਆਏ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੇ ਕੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਲਾਏ॥੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਜੋ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਰਮਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਸੁੱਚ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਮਤ. ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ਰੱਖ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਾਣੁ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਬਾਣੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਰਖ ਕਰਾਵੈ॥ ਪੂੱਜੇ ਕਸਕੇ। ਚਿੱਤੁ- ਜੋ ਚਿਤੁ ਲਾਇ. ਪੂਜੇ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ; ਸੋ ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਵੈ॥ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਤਿਸੁ ਕਰਤਾ. ਮਾਰ ਦਿਵਾਵੈ॥ਹੱਥਿ- ਫੇਰਿ ਓਹ ਵੇਲਾ ਓਸੁ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ; ਓਹੁ ਆਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਆਪੇ ਖਾਵੈ॥ ਖੜਿਆ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਨਰਕਿ ਘੋਰਿ. ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਖੜਿਆ; ਜਿਉ. ਤਸਕਰੁ ਪਾਇ ਗਲਾਵੈ॥ ਫਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਵੈ. ਤਾ ਉਬਰੈ; ਜਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਬਾਤਾਂ- ਹਰਿ ਬਾਤਾ. ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ਨਾਨਕੁ; ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵੈ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਮੁੱਠਾ- ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਮੰਨੈ; ਓਹੁ ਮਨਮੁਖੁ. ਅਗਿਆਨੁ ਮੁਠਾ, ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ॥ ਬੁੱਝੈ। ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਓਸੁ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ. ਕੂੜੋ ਕਰਿ ਬੁਝੈ; ਅਣਹੋਦੇ ਝਗੜੇ. ਦਯਿ ਓਸ ਦੈ ਗਲਿ ਪਾਇਆ॥ ਬਹੁਤੇਰੀ ਬਹੁਤੀ ਗੱਲ। ਫਰੋਸੀ ਵੇਚਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਝੂੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਖੱਟਿਆ ਖਾਂਦਾ ਹੈ- ਓਹੁ ਗਲ ਫਰੋਸੀ. ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੀ; ਓਸ ਦਾ ਬੋਲਿਆ. ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਇਆ॥ ਲੱਛਣੁ- ਓਹੁ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੰਢੈ, ਜਿਉ ਰੰਨ ਦੋੁਹਾਗਣਿ; ਓਸੁ ਨਾਲਿ ਮੁਹੁ

ਜੋੜੇ, ਓਸੁ ਭੀ ਲਛਣੁ ਲਾਇਆ॥ ਅਲਿਪਤੋ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ. ਸੁ ਅਲਿਪਤੋ ਵਰਤੈ; ਓਸ ਦਾ ਪਾਸੁ ਛਡਿ. ਗੁਰ ਪਾਸਿ ਬਹਿ ਜਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੩੦੪:- ਗੋਪੇ ਲੁਕਾਵੇ। ਪੰਚਹੁ ਹੇ ਸੰਤੋ- ਜੋ. ਗੁਰੁ ਗੋਪੇ ਆਪਣਾ, ਸੁ ਭਲਾ ਨਾਹੀ. ਪੰਚਹੁ; ਓਨਿ. ਲਾਹਾ ਮੂਲੁ ਸਭੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਆਗਮ ਨਿਗਮੁ ਪੋਲੇ- ਪਹਿਲਾ ਆਗਮੁ ਨਿਗਮੁ. ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ, ਉਪਰਿ ਆਇਆ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਵਡਿਆਈ ਭਾਵੈ. ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਮਨਮੁਖਾ ਓਹ ਵੇਲਾ. ਹਥਿ ਨ ਆਇਆ॥੨॥ ਟਿੱਕੇ- ਪਉੜੀ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ. ਸਭ ਦੂ ਵਡਾ ਹੈ; ਸੋ ਲਏ. ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਟਿਕੇ॥ ਸੱਚੁ ਸੱਚਾ ਇੱਕੇ- ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਜਿ ਸਚੁ ਧਿਆਇਦਾ; ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਇਕੇ॥ ਛਿੱਕੇ ਖਿੱਚ ਕੇ। ਵੱਸਿ- ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ. ਪੰਜੇ ਦੂਤ. ਕੀਤੇ ਵਸਿ ਛਿਕੇ॥ ਫਿੱਟੁ ਫਿੱਟੁ- ਜਿ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ; ਤਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ, ਫਿਟੁ ਫਿਟੁ ਮੁਹ ਫਿਕੇ॥ ਓਇ ਬੋਲੇ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵਨੀ; ਮੁਹ ਕਾਲੇ. ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਚੁਕੇ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਭੁ ਖੇਤੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਿਰਸਾਣੀ ਲਾਇਆ॥ ਜਮਾਈਅਨੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਜਮਾਈਅਨੁ; ਮਨਮੁਖੀ. ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਬੀਜੇ ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਨੋ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਆ॥ ਗੁਰਸਿੱਖੀਂ- ਗੁਰਸਿਖੀ. ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੀਜਿਆ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ, ਫਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਿਰਸ ਖੇਤੀ। ਕੁਰਕਦਾ ਕੱਟਦਾ- ਜਮੁ ਚੂਹਾ. ਕਿਰਸ ਨਿਤ ਕੁਰਕਦਾ; ਹਰਿ ਕਰਤੈ, ਮਾਰਿ ਕਢਾਇਆ॥ ਕਿਰਸਾਣੀ ਜੰਮੀ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਹਰਿ. ਬੋਹਲ ਬਖਸ ਜਮਾਇਆ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਕਾੜਾ ਅੰਦੇਸਾ ਸਭੁ ਲਾਹਿਓਨੁ; ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਆਪਿ ਤਰਿਆ. ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ॥੧॥ ਅੱਟਿਆ ਪੂਰਿਆ। ਹੋਰੇ ਹੋਰ ੨। ਗੱਲਾਂ- ਮਃ ੪॥ ਸਾਰਾ ਦਿਨੁ. ਲਾਲਚਿ ਅਟਿਆ; ਮਨਮੁਖਿ. ਹੋਰੇ ਗਲਾ॥ ਪੋਲਾ ਨਵੇ ਨੌਂ। ਸੋਤ ਗੋਲਕਾਂ। ਦੱਬਿਆ- ਰਾਤੀ. ਊਘੈ ਦਬਿਆ; ਨਵੇ ਸੋਤ, ਸਭਿ ਢਿਲਾ॥ ਜੋਰਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ। ਅਮਰੁ ਹੁਕਮ। ਕੁਬਚਨ ਬੋਲਣ ਰੂਪ ਭੱਲਾ ਨੇਜਾ ਮਾਰਦੀ ਹੈ- ਮਨਮੁਖਾ ਦੈ ਸਿਰਿ. ਜੋਰਾ ਅਮਰੁ ਹੈ; ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਭਲਾ॥ ਪੋਲਾ ਖਲਾ ਮੂਰਖ- ਜੋਰਾ ਦਾ ਆਖਿਆ. ਪੁਰਖ ਕਮਾਵਦੇ; ਸੇ ਅਪਵਿਤ ਅਮੇਧ ਖਲਾ॥ ਕੁਸੁੱਧ ਚੱਲਾ- ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੇ. ਕੁਸੁਧ ਨਰ; ਸੇ ਜੋਰਾ ਪੁਛਿ ਚਲਾ॥ ਚੱਲੈ। ਭਲ ਭਲਾ ਪੋਲੇ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਆਖਿਐ. ਜੋ ਚਲੈ; ਸੋ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਭਲ ਭਲਾ॥ ਖਿਲਾ ਖੇਡਿਆ ਹੈ। ਖੇਲ ਖਿਲਾ ਪੋਲੇ- ਜੋਰਾ ਪੁਰਖ ਸਭਿ. ਆਪਿ ਉਪਾਇਅਨੁ; ਹਰਿ ਖੇਲ, ਸਭਿ ਖਿਲਾ॥ ਭਲ ਭਲਾ ਪੋਲਾ- ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣੀ; ਨਾਨਕ. ਭਲ ਭਲਾ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਤੁਲੀਐ ਤੋਲੇ ਜਾਣ। ਹੈਂ ਅਤੁੱਲੁ- ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਥਾਹੁ ਹੈ; ਅਤੁਲੁ. ਕਿਉ ਤੁਲੀਐ॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ. ਜਿ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੀਐ॥ ਬਣੀਐ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ. ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਣੀਐ॥ ਕੱਚੁ। ਪਿੱਚੁ। ਪੜੀਐ, ਝਾੜੇ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਰੀਸੈ. ਹੋਰਿ ਕਚੁ ਪਿਚੁ ਬੋਲਦੇ; ਸੇ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੇ. ਝੜਿ ਪੜੀਐ॥ ਕੜੀਐ- ਓਨ੍ਹਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਰੁ. ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਹੈ; ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਨੋ. ਝਖਿ ਮਰਦੇ

ਕੜੀਐ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਰਮਲੀ; ਨਿਰਮਲ ਜਨੁ ਹੋਇ, ਸੁ ਸੇਵਾ ਘਾਲੇ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ, ਵਿਕਾਰੁ ਝੂਠੁ; ਓਇ ਆਪੇ ਸਚੈ, ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲੇ॥

ਅੰਗ ੩੦੫:- ਸਚਿਆਰ ਸਿਖ. ਬਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਘਾਲਨਿ; ਕੂੜਿਆਰ. ਨ ਲਭਨੀ ਕਿਤੈ ਥਾਇ ਭਾਲੇ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਜਿਨਾ. ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਆਖਿਆ. ਸੁਖਾਵੈ ਨਾਹੀ; ਤਿਨਾ ਮੁਹ ਭਲੇਰੇ, ਫਿਰਹਿ ਦਯਿ ਗਾਲੇ॥ ਕਿਚ-ਰਕੁ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਚਿਰ। ਵੇਰਾਈ-ਅਨਿ ਪ੍ਰਚੌਣਾ ਕਰੀਏ। ਬੇਤਾਲੇ ਭੂਤਨੇ- ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ, ਹਰਿ ਕੇਰੀ; ਸੇ ਕਿਚਰਕੁ ਵੇਰਾਈਅਨਿ, ਮਨਮੁਖ ਬੇਤਾਲੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਮਿਲੈ. ਸੁ ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਥਾਇ ਰਖੈ; ਓਹੁ ਆਪਿ ਵਰਤੈ. ਆਪਣੀ ਵਥੁ ਨਾਲੇ॥ ਠੱਗਵਾਲੇ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਇਕਨਾ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖੁ ਦੇਵੈ; ਇਕਿ ਆਪੇ. ਵਖਿ ਕਢੈ ਠਗਵਾਲੇ॥੧॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਆਂਦੇ- ਮਃ ੪॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ; ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਦਯਿ ਆਦੇ ਰਾਸਿ॥ ਤਿਨ ਚੂਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕਨ ਕੀ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਗੁ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਪਾਸਿ॥ ਵੱਲਿ- ਜਾਂ ਕਰਤਾ ਵਲਿ. ਤਾ ਸਭੁ ਕੋ ਵਲਿ; ਸਭਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਕਰਹਿ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਸਾਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਆ; ਸਭਿ ਜਨ ਕਉ ਆਇ ਕਰਹਿ ਰਹਰਾਸਿ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਹਰਿ ਵਡਾ ਸੇਵਿ. ਅਤੁਲੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦਾਨੁ ਦੀਆ. ਹਰਿ ਨਿਹਚਲੁ; ਨਿਤ ਬਖਸੇ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ॥ ਕੋਈ ਨਿੰਦਕੁ. ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕੈ; ਸੋ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਣ ਬੋਲੈ ਕਰਤੇ ਕੇ; ਭਗਤਾ ਨੋ ਸਦਾ ਰਖਦਾ ਆਇਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਵਡ ਦਾਤਾ ਦਾਣਾ॥ ਸੁਘ-ੜ- ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਮੈ ਹੋਰੁ ਕੋ ਦਿਸਿ, ਨ ਆਵਈ; ਤੂਹੈਂ ਸੁਘੜੁ. ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ॥ ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਦਿਸਿ ਆਵਦਾ; ਸਭੁ ਚਲਣਹਾਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਜੋ ਬਿਨੁ ਸਚੇ. ਹੋਰਤੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ; ਸੇ ਕੂੜਿਆਰ, ਕੂੜਾ ਤਿਨ ਮਾਣਾ॥ ਪਚਿ ਪਚਿ ਪੋਲੇ- ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਬਿਨੁ ਸਚੇ. ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣਾ॥੧੦॥ ਸਤਭਾਉ ਨਿਸਚਾ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ।ਅੱਗੋਂ-ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ-ਦੇ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਅਗੋਦੇ ਸਤਭਾਉ ਨ ਦਿਚੈ; ਪਿਛੋਦੇ ਆਖਿਆ, ਕੰਮਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਅੱਧ ਗੱਲੀਂ- ਅਧ ਵਿਚਿ ਫਿਰੈ. ਮਨਮੁਖੁ ਵੇਚਾਰਾ; ਗਲੀ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ; ਸੁ ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਕੂੜੀ ਜਾਵੈ॥ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ; ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਦਰੀ ਆਵੈ॥ ਤਾ ਅਪਿਉ ਪੀਵੈ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਕੇਰਾ; ਸਭੁ ਕਾੜਾ ਅੰਦੇਸਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਜੋ ਸਿਖੁ ਅਖਾਏ; ਸੁ ਭਲਕੇ ਉਠਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਪੋਲਾ ਭਲਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਪਰਭਾਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਵੇਲੇ। ਨ੍ਹਾਵੈ- ਉਦਮੁ ਕਰੇ, ਭਲਕੇ ਪਰਭਾਤੀ; ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਨਾਵੈ॥ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪੈ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਦੋਖ ਲਹਿ ਜਾਵੈ॥ ਫਿਰਿ ਚੜੈ ਦਿਵਸੁ. ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵੈ; ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਜੋ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਧਿਆਏ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਸੋ ਗੁਰਸਿਖੁ. ਗੁਰੂ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥

ਅੰਗ ੩੦੬:- ਜਿਸ ਨੋ ਦਇਆਲੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ. ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਧੂੜਿ ਮੰਗੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕੀ; ਜੋ ਆਪਿ ਜਪੈ. ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੋ. ਤੁਧੁ ਸਚੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਥੋੜੇ॥ ਬਰ-ਕਤਿ- ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ. ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਦੇ; ਤਿਨ ਕੀ ਬਰਕਤਿ. ਖਾਹਿ ਅਸੰਖ ਕਰੋੜੇ॥ ਤੁਧੁ ਨੋ ਸਭ ਧਿਆਇਦੀ; ਸੇ ਥਾਇ ਪਏ. ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਲੋੜੇ॥ ਪੈਨ੍ਹਦੇ ਖਾਂਦੇ- ਜੋ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਖਾਦੇ ਪੈਨਦੇ; ਸੇ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਕੋੜ੍ਹੇ॥ ਮਿੱਠਾ,ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਓਇ. ਹਾਜਰੁ ਮਿਠਾ ਬੋਲਦੇ; ਬਾਹਰਿ ਵਿਸੁ ਕਢਹਿ. ਮੁਖਿ ਘੋਲੇ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਮਨਿ ਖੋਟੇ; ਦਯਿ ਵਿਛੋੜੇ॥੧੧॥ ਖਿਧੋ-ਲੜਾ ਪੋਲਾ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਮਲੁ ਜੂਈ ਭਰਿਆ. ਨੀਲਾ ਕਾਲਾ ਖਿਧੋਲੜਾ; ਤਿਨਿ ਵੇਮੁਖਿ. ਵੇਮੁਖੈ ਨੋ ਪਾਇਆ॥ ਪੜਿ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਪਾਸਿ. ਨ ਦੇਈ ਕੋਈ ਬਹਣਿ, ਜਗਤ ਮਹਿ; ਗੂਹ ਪੜਿ, ਸਗਵੀ ਮਲੁ ਲਾਇ, ਮਨਮੁਖੁ ਆਇਆ॥ ਪਰਾਈ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਚੁਗਲੀ ਨੋ, ਵੇਮੁਖੁ ਕਰਿ ਕੈ ਭੇਜਿਆ; ਓਥੈ ਭੀ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ, ਦੁਹਾ ਵੇਮੁਖਾ ਦਾ ਕਰਾਇਆ॥ ਤੜ ਛੇਤੀ। ਪਉੱਲੀ- ਤੜ ਸੁਣਿਆ. ਸਭਤੁ ਜਗਤ ਵਿਚਿ ਭਾਈ; ਵੇਮੁਖੁ. ਸਣੈ ਨਫਰੈ ਪਉਲੀ ਪਉਦੀ; ਫਾਵਾ ਹੋਇ ਕੈ, ਉਠਿ ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਸੰਗਤੀਂ- ਅਗੈ ਸੰਗਤੀ ਕੁੜਮੀ. ਵੇਮੁਖੁ ਰਲਣਾ ਨ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਵਹੁਟੀ ਭਤੀਜੀਂ. ਫਿਰਿ ਆਣਿ ਘਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੋਵੈ ਗਏ; ਨਿਤ ਭੁਖਾ ਕੂਕੇ ਤਿਹਾਇਆ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਆਮੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਨਿਆਉ ਸਚੁ. ਬਹਿ ਆਪਿ ਕਰਾਇਆ॥ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਸੋ ਸਾਚੈ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਅੱਖਰ ਉਪਦੇਸ਼- ਏਹੁ ਅਖਰੁ ਤਿਨਿ ਆਖਿਆ; ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਉਪਾਇਆ॥੧॥ ਰੱਜਿ- ਮਃ ੪॥ਰੱਜਿ- ਸਾਹਿਬੁ ਜਿਸ ਕਾ. ਨੰਗਾ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ; ਤਿਸ ਦਾ ਨਫਰੁ. ਕਿਥਹੁ ਰਜਿ ਖਾਏ॥ਵੱਥੁ- ਜਿ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਘਰਿ ਵਥੁ ਹੋਵੈ, ਸੁ ਨਫਰੈ ਹਥਿ ਆਵੈ; ਅਣਹੋਦੀ ਕਿਥਹੁ ਪਾਏ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ. ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਸਾ ਸੇਵਾ ਅਉਖੀ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ. ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਕੀ; ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੈ. ਨ ਕੋਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਨਕ ਵੀਚਾਰਹਿ ਸੰਤਿ ਜਨ; ਚਾਰਿ ਵੇਦ ਕਹੰਦੇ॥ ਭਗਤ ਮੁਖੈ ਤੇ ਬੋਲਦੇ; ਸੇ ਵਚਨ ਹੋਵੰਦੇ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰਾ ਜਾਪਦਾ; ਸਭਿ ਲੋਕ ਸੁਣੰਦੇ॥ ਸੁਖੁ. ਨ ਪਾਇਨਿ ਮੁਗਧ ਨਰ; ਸੰਤ ਨਾਲਿ ਖਹੰਦੇ॥ ਓਇ ਲੋਚਨਿ. ਓਨਾ ਗੁਣੈ ਨੋ; ਓਇ ਅਹੰਕਾਰਿ ਸੜੰਦੇ॥ ਓਇ ਵਿਚਾਰੇ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਜਾ ਭਾਗ ਧੁਰਿ ਮੰਦੇ॥ ਜੋ ਮਾਰੇ ਤਿਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਸੇ ਕਿਸੈ ਨ ਸੰਦੇ॥ ਵੈਰੁ ਕਰਹਿ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਲਿ; ਧਰਮ ਨਿਆਇ ਪਚੰਦੇ॥ ਜੋ ਜੋ ਸੰਤਿ ਸਰਾਪਿਆ; ਸੇ ਫਿਰਹਿ ਭਵੰਦੇ॥ਸੁ-ਕੰਦੇ- ਪੇਡੁ ਮੁੰਢਾਹੂੰ ਕਟਿਆ; ਤਿਸੁ ਡਾਲ ਸੁਕੰਦੇ॥੧੨॥

ਅੰਗ ੩੦੭:- ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਅੰਤਰਿ. ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇਦਾ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਤੁੱਸਿ, ਤਿਲੁ ਪੋਲਾ- ਤੁਸਿ ਦਿਤੀ. ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਘਟੈ ਨਾਹੀ. ਇਕੁ ਤਿਲੁ, ਕਿਸੈ ਦੀ ਘਟਾਈ॥ ਵੱਲਿ, ਝਖਿ ਝਖਿ ਪੋਲੇ- ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ ਵਲਿ ਹੈ; ਤਾਂ ਝਖਿ ਝਖਿ ਮਰੈ, ਸਭ ਲੋੁਕਾਈ॥ ਨਿੰਦਕਾ ਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕਰੇ; ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਵਧਾਈ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਿੰਦਕ. ਨਿੰਦ ਕਰਹਿ; ਤਿਉ ਤਿਉ ਨਿਤ ਨਿਤ. ਚੜੈ ਸਵਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ; ਤਿਨਿ ਪੈਰੀ ਆਣਿ ਸਭ ਪਾਈ॥੧॥ ਮਃ ੪॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਗਣਤ ਜਿ ਰਖੈ; ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਗਇਆ॥ ਝੱਗੂ ਸੁੱਟੇ, ਝਖਦਾ ਪੋਲਾ, ਪ=ਇਆ- ਨਿਤ ਝਹੀਆ ਪਾਏ. ਝਗੂ ਸੁਟੇ; ਝਖਦਾ ਝਖਦਾ ਝੜਿ ਪਇਆ॥ਗ=ਇਆ- ਨਿਤ ਉਪਾਵ ਕਰੈ ਮਾਇਆ ਧਨ ਕਾਰਣਿ; ਅਗਲਾ ਧਨੁ ਭੀ ਉਡਿ ਗਇਆ॥ ਖੱਟੇ।ਪ=ਇਆ- ਕਿਆ ਓਹੁ ਖਟੇ. ਕਿਆ ਓਹੁ ਖਾਵੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ. ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਪਇਆ॥ ਜੱਗ=ਤੈ।ਲ=ਇਆ- ਨਿਰਵੈਰੈ ਨਾਲਿ. ਜਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਏ; ਸਭੁ ਪਾਪੁ ਜਗਤੈ ਕਾ. ਤਿਨਿ ਸਿਰਿ ਲਇਆ॥ ਓਸੁ ਅਗੈ ਪਿਛੈ. ਢੋਈ ਨਾਹੀ; ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ. ਮੁਹਿ ਅੰਬੁ ਪਇਆ॥ ਜੇ ਸੁਇਨੇ ਨੋ ਓਹੁ ਹਥੁ ਪਾਏ; ਤਾ ਖੇਹੂ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਗਇਆ॥ ਜੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣੀ. ਫਿਰਿ ਓਹੁ ਆਵੈ; ਤਾ ਪਿਛਲੇ ਅਉਗਣ ਬਖਸਿ ਲਇਆ॥ ਗ=ਇਆ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ. ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਇਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂਹੈ ਸਚਾ, ਸਚੁ ਤੂ; ਸਭ ਦੂ ਉਪਰਿ. ਤੂ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਸਚੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਸਚੁ ਸੇਵਨਿ. ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਮਾਣੁ॥ਉੱਜਲੇ- ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ. ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਸਚੁ ਬੋਲਨਿ, ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ॥ ਸੇ ਭਗਤ. ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਿਆ; ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਸਚੁ ਜਿ ਸਚੇ ਸੇਵਦੇ; ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਧੁਰਿ ਮਾਰੇ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਸੇਈ ਹੁਣਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਾਰੇ॥ ਜੇ ਮੇਲਣ ਨੋ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ; ਨ ਦੇਈ ਮਿਲਣ. ਕਰਤਾਰੇ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਢੋਈ. ਨਾ ਲਹਨਿ; ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਿ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਜੰਦਾਰੇ ਜਲਾਦ- ਕੋਈ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਹੁਣਿ ਓਨ੍ਹਾ ਨੋ; ਤਿਸੁ ਮਾਰੇ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੇ॥ ਫਿਟਕੇ ਪੋਲਾ। ਫਿੱਟੇ- ਗੁਰਿ ਬਾਬੈ ਫਿਟਕੇ. ਸੇ ਫਿਟੇ; ਗੁਰਿ ਅੰਗਦਿ. ਕੀਤੇ ਕੂੜਿਆਰੇ॥ ਪੀੜ੍ਹੀ- ਗੁਰਿ. ਤੀਜੀ ਪੀੜੀ ਵੀਚਾਰਿਆ; ਕਿਆ ਹਥਿ ਏਨਾ ਵੇਚਾਰੇ॥ ਪੀੜ੍ਹੀ ਟਿੱਕਿਆ- ਗੁਰੁ ਚਉਥੀ ਪੀੜੀ ਟਿਕਿਆ; ਤਿਨਿ. ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਸਭਿ ਤਾਰੇ॥ ਕੋਈ ਪੁਤੁ ਸਿਖੁ. ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ; ਤਿਸੁ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਖੜਿ ਲਿਜਾ ਕੇ। ਲੱਖਮੀ। ਖੜਿ ੜ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਜੋ ਇਛੈ. ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ; ਪੁਤੁ ਧਨੁ ਲਖਮੀ; ਖੜਿ ਮੇਲੇ. ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿਚਿ; ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਸੋ ਪਾਏ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਰੇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਮਾਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ; ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਮਿਤ ਪਿਆਰੇ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੦੮:- ਜੱਗ=ਤੁ।ਦੇ=ਇ- ਮਃ ੪॥ ਜਿਨ ਕਉ. ਆਪਿ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ; ਜਗਤੁ ਭੀ ਆਪੇ ਆਣਿ, ਤਿਨ ਕਉ ਪੈਰੀ ਪਾਏ॥ ਡਰੀਐ ਤਾਂ. ਜੇ ਕਿਛੁ ਆਪ ਦੂ ਕੀਚੈ; ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਵਧਾਏ॥ ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ. ਏਹੁ ਅਖਾੜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚੇ ਕਾ; ਜਿਨਿ ਆਪਣੈ ਜੋਰਿ, ਸਭਿ ਆਣਿ ਨਿਵਾਏ॥ਰੱਖ- ਆਪਣਿਆ ਭਗਤਾ ਕੀ. ਰਖ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਨਿੰਦਕਾ ਦੁਸਟਾ ਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕਰਾਏ॥ਚੜ੍ਹੈ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਗਤਿ. ਨਿਤ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਰਸਿਖਹੁ; ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਘਰੀ ਵਸਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣਹੁ ਗੁਰਸਿਖਹੁ; ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਮੁਹਹੁ ਕਢਾਏ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁਹ ਉਜਲੇ ਕਰੇ, ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ; ਗੁਰ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ. ਸੰਸਾਰਿ ਸਭਤੁ ਕਰਾਏ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ, ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਾਏ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ

ਆਪਿ ਹੈ; ਸਚੁ ਸਾਹ ਹਮਾਰੇ॥ ਥਾਰੇ ਆਪਜੀ ਦੇ। ਪੂੰਜੀ- ਸਚੁ ਪੂਜੀ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਪ੍ਰਭ; ਵਣਜਾਰੇ ਥਾਰੇ॥ ਸਚੁ ਸੇਵਹਿ ਸਚੁ ਵਣੰਜਿ ਲੈਹਿ; ਗੁਣ ਕਥਹ ਨਿਰਾਰੇ॥ ਸੇਵਕ ਭਾਇ. ਸੇ ਜਨ ਮਿਲੇ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਲਖੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਲਖਾਰੇ॥੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ. ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ਹੋਵੈ; ਤਿਸ ਦਾ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੀ ਭਲਾ॥ਲੱਗੈ। ਖਲਾ ਪੋਲਾ- ਓਸ ਦੈ ਆਖਿਐ. ਕੋਈ ਨ ਲਗੈ; ਨਿਤ ਓਜਾੜੀ ਪੂਕਾਰੇ ਖਲਾ॥ਗ-ਇਆ- ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਚੁਗਲੀ. ਚੁਗਲੋ ਵਜੈ; ਕੀਤਾ ਕਰਤਿਆ ਓਸ ਦਾ ਸਭੁ ਗਇਆ॥ਭ-ਇਆ। ਵੱਜੈ- ਨਿਤ ਚੁਗਲੀ ਕਰੇ. ਅਣਹੋਦੀ ਪਰਾਈ; ਮੁਹੁ ਕਢਿ ਨ ਸਕੈ, ਓਸ ਦਾ ਕਾਲਾ ਭਇਆ॥ ਕਲਿਜੁੱਗ- ਕਰਮ ਧਰਤੀ ਸਰੀਰੁ, ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਿ; ਜੇਹਾ ਕੋ ਬੀਜੇ. ਤੇਹਾ ਕੋ ਖਾਏ॥ ਪੋਲਾ ਤਪਾਵਸੁ ਨਿਆਉਂ। ਗੱਲਾਂ। ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ।ਤੱਤਕਾਲ- ਗਲਾ ਉਪਰਿ. ਤਪਾਵਸੁ ਨ ਹੋਈ; ਵਿਸੁ ਖਾਧੀ ਤਤਕਾਲ ਮਰਿ ਜਾਏ॥ ਭਾਈ ਵੇਖਹੁ ਨਿਆਉ ਸਚੁ ਕਰਤੇ ਕਾ; ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਕਰੇ. ਤੇਹਾ ਕੋਈ ਪਾਏ॥ਬਾਤਾਂ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਦਰ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥੧॥ ਪਰ-ਤੱਖਿ- ਮਃ ੪॥ ਹੋਦੈ ਪਰਤਖਿ ਗੁਰੂ. ਜੋ ਵਿਛੁੜੇ; ਤਿਨ ਕਉ. ਦਰਿ ਢੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਕੋਈ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕਾ; ਮੁਹ ਫਿਕੇ ਥੁਕ ਥੁਕ ਮੁਹਿ ਪਾਹੀ॥ ਜੱਗ-ਤਿ- ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਫਿਟਕੇ, ਸੇ ਸਭ ਜਗਤਿ ਫਿਟਕੇ; ਨਿਤ ਭੰਭਲਭੂਸੇ ਖਾਹੀ॥ ਜਿਨ ਗੁਰੁ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਲੈਦੇ ਢਹਾ ਫਿਰਾਹੀ॥ਭੁੱਖਾ ਭੁੱਖ- ਤਿਨ ਕੀ ਭੁਖ. ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ; ਨਿਤ ਭੁਖਾ ਭੁਖ ਕੂਕਾਹੀ॥ ਓਨਾ ਦਾ ਆਖਿਆ. ਕੋ ਨ ਸੁਣੈ; ਨਿਤ ਹਉਲੇ ਹਉਲਿ ਮਰਾਹੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ. ਵੇਖਿ ਨ ਸਕਨੀ; ਓਨਾ ਅਗੈ ਪਿਛੈ. ਥਾਉ ਨਾਹੀ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਾਰੇ. ਤਿਨ ਜਾਇ ਮਿਲਹਿ; ਰਹਦੀ ਖੁਹਦੀ ਸਭ ਪਤਿ ਗਵਾਹੀ॥

ਅੰਗ ੩੦੯:- ਕੁਸਟੀ ਕੁਸਟੁ ਪੋਲੇ- ਓਇ ਅਗੈ ਕੁਸਟੀ. ਗੁਰ ਕੇ ਫਿਟਕੇ; ਜਿ ਓਸੁ ਮਿਲੈ. ਤਿਸੁ ਕੁਸਟੁ ਉਠਾਹੀ॥ ਹਰਿ. ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਕਰਹੁ; ਜੋ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਹੀ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ; ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਹੁ ਚਾਰਾ ਨਾਹੀ॥ ਅੱਪੜਿ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਤੂ; ਤਿਸੁ. ਅਪੜਿ ਕੋ ਨ ਸਕਾਹੀ॥ ਚੜ੍ਹੈ। ਚੜ੍ਹਾਹੀ- ਨਾਵੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ; ਨਿਤ ਸਵਾਈ ਚੜੈ ਚੜਾਹੀ॥੨॥ ਟਿੱਕਿਆ- ਮਃ ੪॥ ਜਿ ਹੋਂਦੈ ਗੁਰੂ ਬਹਿ ਟਿਕਿਆ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਈ॥ ਜੱਗ-ਤੁ।ਪੈਰੀਂ- ਤਿਸੁ ਕਉ ਜਗਤੁ ਨਿਵਿਆ, ਸਭੁ ਪੈਰੀ ਪਇਆ; ਜਸੁ ਵਰਤਿਆ ਲੋਈ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕਰਹਿ; ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ, ਹਥੁ ਧਰਿਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਸੋ ਪੂਰਾ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ; ਅਪੜਿ ਕੋ ਨ ਸਕੋਈ॥ ਟਿੱਕਿਆ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਬਹਿ ਟਿਕਿਆ; ਆਪੇ ਪੈਜ ਰਖੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥੩॥ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਨ-ਸ਼ੀਲਤਾ ਗ੍ਰੀਬੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਰਾਗ ਤਿਆਗ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨਤਾ ਖਿਮਾ ਧੀਰਜ ਨਿਰਵੈਰਤਾ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਆਦਿ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਹੱਟਨਾਲੇ ਬਜ਼ਾਰ- ਪਉੜੀ॥ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰੁ ਹੈ; ਅੰਦਰਿ ਹਟਨਾਲੇ॥ ਸਮੱਾਲੇ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਉਦਾ ਜੋ ਕਰੇ; ਹਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਪਰਵਾਲੇ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਮੂੰਗੇ- ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਵਣਜੀਐ; ਹੀਰੇ ਪਰਵਾਲੇ॥ ਵਿਣੁ ਕਾਇਆ, ਜਿ ਹੋਰ ਥੈ ਧਨੁ ਖੋਜਦੇ; ਸੇ

ਮੂੜ ਬੇਤਾਲੇ॥ ਭਾਲੇ ਪੋਲਾ- ਸੇ ਉਝੜਿ ਭਰਮਿ ਭਵਾਈਅਹਿ. ਜਿਉ ਝਾੜ. ਮਿਰਗੁ ਭਾਲੇ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ. ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਸੁ ਅਉਖਾ ਜਗ ਮਹਿ ਹੋਇਆ॥ ਨਰਕ ਘੋਰੁ ਦੁਖ ਖੂਹੁ ਹੈ; ਓਥੈ ਪਕੜਿ ਓਹੁ ਢੋਇਆ॥ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ. ਕੋ ਨ ਸੁਣੇ; ਓਹੁ ਅਉਖਾ ਹੋਇ ਹੋਇ ਰੋਇਆ॥ ਓਨਿ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਗਵਾਇਆ; ਲਾਹਾ ਮੂਲੁ ਸਭੁ ਖੋਇਆ॥ ਤੇੱਲੀ- ਓਹੁ ਤੇਲੀ ਸੰਦਾ ਬਲਦੁ ਕਰਿ; ਨਿਤ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪ੍ਰਭਿ ਜੋਇਆ॥ ਤਿਦੂੰ ਗੁੱਝਾ- ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਨਿਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਤਿਦੂ. ਕਿਛੁ ਗੁਝਾ ਨ ਹੋਇਆ॥ ਜੈਸਾ ਬੀਜੇ ਸੋ ਲੁਣੈ; ਜੇਹਾ ਪੁਰਬਿ ਕਿਨੈ ਬੋਇਆ॥ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ; ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਧੋਇਆ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ. ਤਰਿ ਗਇਆ; ਜਿਉ ਲੋਹਾ ਕਾਠ ਸੰਗੋਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ. ਸੁਖੁ ਹੋਇਆ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਅੰਤਰ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀਆ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਧਰਮੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਸਚੇ ਕੀ ਵਿਚਿ ਜੋਤਿ॥ ਲੁਕਿ ਪੋਲਾ- ਗੁਹਜ ਰਤਨ ਵਿਚਿ ਲੁਕਿ ਰਹੇ; ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕੁ ਕਢੈ ਖੋਤਿ॥ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਤਾਂ ਇਕੁ ਰਵਿਆ. ਇਕੋ ਓਤਿ ਪੋਤਿ॥ ਇਕੁ ਦੇਖਿਆ. ਇਕੁ ਮੰਨਿਆ; ਇਕੋ ਸੁਣਿਆ ਸ੍ਰਵਣ ਸਰੋਤਿ॥

ਅੰਗ ੩੧੦:- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ; ਸਚੁ ਸਚੇ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਹੋਤਿ॥੧੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਸਭਿ ਰਸ ਤਿਨ ਕੈ ਰਿਦੈ ਹਹਿ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ. ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਤਿਨ ਕਉ ਸਭਿ ਦੇਖਣ ਜਾਹਿ॥ ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ ਕਉ. ਭਉ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਤਿਨੀ ਸਰੇਵਿਆ; ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਆਹਿ॥ ਪੈਨ੍ਹਾਈ-ਅਹਿ- ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਪੈਨਾਈਅਹਿ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਵੁਠਾ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਓਇ ਆਪਿ ਤਰੇ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ; ਤਿਨ ਪਿਛੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛਡਾਹਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਜਨ; ਤਿਨ ਵੇਖਿ ਵੇਖਿ ਹਮ ਜੀਵਾਹਿ॥੧॥ ਹਰੀ-ਆਵਲੀ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ-- ਮਃ ੪॥ ਸਾ ਧਰਤੀ ਭਈ ਹਰੀਆਵਲੀ; ਜਿਥੈ. ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੈਠਾ ਆਇ॥ ਹਰੀ-ਆਵਲੇ- ਸੇ ਜੰਤ ਭਏ ਹਰੀਆਵਲੇ; ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਕੁਲੁ ਪੋਲਾ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਪਿਤਾ. ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਕੁਲੁ; ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁ ਜਨਨੀ; ਜਿਨਿ ਗੁਰੂ ਜਣਿਆ ਮਾਇ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ. ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਆਪਿ ਤਰਿਆ, ਜਿਨੀ ਡਿਠਾ ਤਿਨਾ ਲਏ ਛਡਾਇ॥ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਧੋਵੈ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿਆ॥ ਜਾ ਡਿਠਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਤਾਂ ਅੰਦਰਹੁ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਿਆ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਘੁਮਿ ਵਾਰਿਆ॥ਜਿੱਤਾ-ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਤਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਹਾਰਿਆ॥੧੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ਧਿਆਇ-ਸੀ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿਓਨੁ; ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਸੀ॥ਵਸਾਇ-ਸੀ- ਸੋ ਕਰੇ. ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵਸੀ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਘਰੀ ਵਸਾਇਸੀ॥ਗਵਾਇ-ਸੀ- ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਇਸੀ॥ਝਖਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਨ ਰਖਣ

ਕਉ ਹਰਿ ਆਪਿ ਹੋਇ; ਹੋਰ ਕੇਤੀ. ਝਖਿ ਝਖਿ ਜਾਇਸੀ॥ਛੋਡਾਇ-ਸੀ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਹਰਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਛੋਡਾਇਸੀ ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੀ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ਚੜ੍ਹੈ- ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ; ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਛਡਾਈ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹਰਿ; ਤਿਨਿ ਸਭ ਆਣਿ ਨਿਵਾਈ॥ ਜਿਨੀ ਡਿਠਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਤਿਨ ਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਵਾਈ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ; ਜੋ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਆਖਿ ਸਲਾਹੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੁ; ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸਲਾਹ ਸਚੁ; ਸਚੁ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ. ਨ ਪਾਈ॥ ਅੰਗ ੩੧੧:- ਸਚੁ ਸਚਾ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚਖਿਆ; ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਈ॥ ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸੇਈ ਜਾਣਦੇ; ਜਿਉ ਗੂੰਗੈ ਮਿਠਿਆਈ ਖਾਈ॥ਵੱਜੀ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿਆ; ਮਨਿ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ॥੧੮॥ ਉਮਰ-ਥਲ ਗੱਦੋਦਾਣਾ ਫੋੜਾ। ਸੂਲੀਆ ਦੁੱਖ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਉਮਰਥਲ; ਸੇਈ ਜਾਣਨਿ ਸੂਲੀਆ॥ ਹਰਿ ਜਾਣਹਿ ਸੇਈ ਬਿਰਹੁ; ਹਉ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ. ਸਦ ਘੁਮਿ ਘੋਲੀਆ॥ ਤਲ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਜਣੁ ਪੁਰਖੁ; ਮੇਰਾ ਸਿਰੁ.ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ. ਤਲ ਰੋਲੀਆ॥ ਗੋਲੀਆ ਕਸਕੇ- ਜੋ ਸਿਖ. ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹਿ; ਹਉ ਗੁਲਮੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਗੋਲੀਆ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਜੋ ਰਤੇ; ਤਿਨ ਭਿਨੀ. ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚੋਲੀਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ; ਗੁਰ ਪਹਿ. ਸਿਰੁ ਵੇਚਿਆ ਮੋਲੀਆ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਅਉਗਣੀ ਭਰਿਆ ਸਰੀਰੁ ਹੈ; ਕਿਉ ਸੰਤਹੁ. ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਵੇਹਾਝੀਅਹਿ; ਮਲਿ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ॥ਵਣੰਜ-ਹਿ- ਸਚੁ ਵਣੰਜਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਹੋਇ॥ ਤੋਟਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਈ; ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋਇ॥ਵ-ਣੰਜਿਆ- ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਸਚੁ ਵਣੰਜਿਆ; ਜਿਨਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਸਚੁ ਸਚਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਲੇ॥ਰੱਖਵਾਲੇ- ਸਚੁ ਸੇਵੀ. ਸਚੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਚੁ ਸਚਾ ਹਰਿ ਰਖਵਾਲੇ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ ਜਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ; ਸੇ ਜਾਇ ਰਲੇ ਸਚ ਨਾਲੇ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ. ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਆ; ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਬੇਤਾਲੇ॥ ਆਲੁ-ਪਤਾਲੁ ਊਟਪਟਾਂਗ।ਮੁਹ-ਹੁ- ਓਹੁ ਆਲੁਪਤਾਲੁ ਮੁਹਹੁ ਬੋਲਦੇ; ਜਿਉ ਪੀਤੈ ਮਦਿ ਮਤਵਾਲੇ॥੧੯॥ ਕਰੇ-ਇ ਸੁ-ਲੱਖਣੀ।ਕਰੇ-ਇ- ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗਉੜੀ ਰਾਗਿ ਸੁਲਖਣੀ; ਜੇ ਖਸਮੈ ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ॥ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ; ਐਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੇਇ॥ਰਾਵੇ-ਇ- ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਭਤਾਰੁ ਹੈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਰਾਵੇਇ॥ਦੇ-ਇ- ਜਿਉ ਉਬਲੀ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗੁ ਗਹਗਹਾ; ਤਿਉ ਸਚੇ ਨੋ ਜੀਉ ਦੇਇ॥ ਰੱਤੀ- ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਅਤਿ ਰਤੀ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਗਾ ਨੇਹੁ॥ ਠੱਗੀ ਗੁੱਝੀ- ਕੂੜੁ ਠਗੀ. ਗੁਝੀ ਨਾ ਰਹੈ; ਕੂੜੁ ਮੁਲੰਮਾ ਪਲੇਟਿ ਧਰੇਹੁ॥ ਕੂੜੀ ਕਰਨਿ ਵਡਾਈਆ; ਕੂੜੇ ਸਿਉ ਲਗਾ ਨੇਹੁ॥ਕਰੇ-ਇ- ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਆਪਿ ਹੈ; ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਹੈ; ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰਿਆ॥ਕਰ-ਹਿ।ਪਰ-ਉਪ-ਕਾਰਿਆ- ਓਇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧੰਨਿ ਜਨ ਹਹਿ; ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਹਿ ਪਰਉਪਕਾਰਿਆ॥ਦ੍ਰਿੜਾਵ-ਹਿ,ਸੁਣਾਵ-ਹਿ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ

ਜਗੁ ਨਿਸਤਾਰਿਆ॥ ਜੱਗ-ਤਿ- ਗੁਰ ਵੇਖਣ ਕਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਲੋਚੈ; ਨਵ ਖੰਡ ਜਗਤਿ ਨਮਸਕਾਰਿਆ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਆਪੁ, ਰਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ; ਗੁਰੁ ਆਪੇ ਤੁਧੁ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਪੂਜਹਿ. ਪੂਜ ਕਰਾਵਹਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ॥ ਕੋਈ ਵਿਛੁੜਿ ਜਾਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸਹੁ; ਤਿਸੁ ਕਾਲਾ ਮੁਹੁ. ਜਮਿ ਮਾਰਿਆ॥

ਅੰਗ ੩੧੨:- ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਢੋਈ ਨਾਹੀ; ਗੁਰਸਿਖੀ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਮਿਲੇ. ਸੇਈ ਜਨ ਉਬਰੇ; ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਿਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਗੁਰਸਿਖ ਪੁਤ ਹਹੁ; ਹਰਿ ਜਪਿਅਹੁ, ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ॥੨॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਉਮੈ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ; ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਾਰ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ, ਤ ਨਦਰਿ ਹੋਇ; ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਜਿਸ ਨੋ ਸਬਦਿ ਲਾਏ ਪਿਆਰੁ॥੩॥ ਭਿੱਜੈ- ਪਉੜੀ॥ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਹੈ; ਸੋ ਕਰੇ. ਜਿਸੁ ਅੰਦਰੁ ਭਿਜੈ॥ਛਿੱਜੈ- ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਤਿਨ ਕਾ ਕੰਧੁ. ਨ ਕਬਹੂ ਛਿਜੈ॥ਪਿੱਜੈ- ਧਨੁ ਧਨੁ ਪੁਰਖ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ; ਜਿਨ ਸਚੁ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਿਜੈ॥ਲਿੱਜੈ- ਸਚੁ ਸਚਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਾਵਦਾ; ਸੇ ਮਨਿ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਲਿਜੈ॥ਕਰਿੱਜੈ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨਮੁ ਸਚਿਆਰੀਆ; ਮੁਖ ਉਜਲ ਸਚੁ ਕਰਿਜੈ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ਨਿਵ-ਹਿ- ਸਾਕਤ ਜਾਇ ਨਿਵਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਮਨਿ ਖੋਟੇ ਕੂੜਿ ਕੂੜਿਆਰੇ॥ ਪੋਲਾ ਬਗੁਲਾਰੇ ਬਗੁਲੇ ਵਤ ਦੰਭੀ। ਘੁਸ-ਰਿ ਦਬ ਕੇ ਛਿਪਣਾ- ਜਾ ਗੁਰੁ ਕਹੈ. ਉਠਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ; ਬਹਿ ਜਾਹਿ. ਘੁਸਰਿ ਬਗੁਲਾਰੇ॥ ਲੱਧੋਵਾਰੇ ਲੱਭਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ- ਗੁਰਸਿਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਰਤੈ; ਚੁਣਿ ਕਢੇ, ਲਧੋਵਾਰੇ॥ ਓਇ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਬਹਿ, ਮੁਹੁ ਛਪਾਇਨਿ; ਨ ਰਲਨੀ ਖੋਟੇਆਰੇ॥ ਭੱਖੁ,ਲਹ-ਨਿ- ਓਨ੍ਾ ਦਾ ਭਖੁ, ਸੁ ਓਥੈ ਨਾਹੀ; ਜਾਇ ਕੂੜੁ ਲਹਨਿ, ਭੇਡਾਰੇ॥ ਉਗ-ਲਾਰੇ ਪੋਲਾ- ਜੇ ਸਾਕਤੁ ਨਰੁ. ਖਾਵਾਈਐ ਲੋਚੀਐ; ਬਿਖੁ ਕਢੈ ਮੁਖਿ ਉਗਲਾਰੇ॥ ਹਰਿ. ਸਾਕਤ ਸੇਤੀ ਸੰਗੁ. ਨ ਕਰੀਅਹੁ; ਓਇ ਮਾਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਇਹੁ ਖੇਲੁ. ਸੋਈ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ॥ਅੱਪੜਿ- ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਅਪੜਿ. ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ; ਜਿਸੁ ਵਲਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਖੜਗੁ ਸੰਜੋਉ, ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿ ਵਿਡਾਰਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਰਖਣਹਾਰਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਹੈ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ ਪਿਛੈ ਹਰਿ ਸਭਿ ਉਬਾਰਿਆ॥ ਜੋ ਮੰਦਾ ਚਿਤਵੈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ; ਸੋ ਆਪਿ ਉਪਾਵਣਹਾਰੈ ਮਾਰਿਆ॥ ਗੱਲ- ਏਹ ਗਲ ਹੋਵੈ. ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਚੇ ਕੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅਗਮੁ ਵੀਚਾਰਿਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਸੁੱਤਿਆ- ਸਚੁ ਸੁਤਿਆ ਜਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ; ਜਾ ਉਠੇ ਤਾ ਸਚੁ ਚਵੇ॥ਜਾਣੀ-ਅਹਿ- ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਜੁਗ ਮਹਿ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਰਵੇ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ; ਜਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਚੁ ਲਵੇ॥ ਜਿਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਚਾ ਭਾਵਦਾ; ਸੇ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਗਵੇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਬੋਲੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ; ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਦਾ ਨਵੇ॥੨੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪॥ ਕਿਆ ਸਵਣਾ. ਕਿਆ ਜਾਗਣਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ॥

ਅੰਗ ੩੧੩:- ਜਿਨਾ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ. ਨ ਵਿਸਰੈ; ਸੇ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਪਰਧਾਨ॥ ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹਾ; ਦਰਗਹ ਪਾਈ ਮਾਨੁ॥ ਸਉਂਦੇ। ਉੱਚਰ੍ਹਿ- ਸਉਦੇ. ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਉਚਰਹਿ; ਉਠਦੇ ਭੀ ਵਾਹੁ ਕਰੇਨਿ॥ ਉੱਜਲੇ।ਸੰਮ੍ਹਾਲੇਨਿ- ਨਾਨਕ. ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਜਿ. ਨਿਤ ਉਠਿ ਸੰਮਾਲੇਨਿ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਆਪਣਾ; ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਭਉਜਲਿ ਡੁਬਦਿਆ ਕਢਿ ਲਏ; ਹਰਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ. ਦਾਤਾਰੁ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਸਾਹ ਹੈ; ਜਿ ਨਾਮਿ ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਵਣਜਾਰੇ ਸਿਖ ਆਵਦੇ; ਸਬਦਿ ਲਘਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ; ਤਿਨ ਸੇਵਿਆ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤ ਹਹਿ; ਸਚੁ ਸਚਾ ਜਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਢੰਢੋਲਿਆ; ਤਿਨ ਅੰਦਰਹੁ ਹੀ ਸਚੁ ਲਾਧਿਆ॥ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਜਿਨੀ ਸੇਵਿਆ; ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿ. ਤਿਨੀ ਸਾਧਿਆ॥ ਰਲੱਾਧਿਆ- ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਭ ਦੂ ਵਡਾ ਹੈ; ਸਚੁ ਸੇਵਨਿ. ਸੇ ਸਚਿ ਰਲਾਧਿਆ॥ ਫਲੱਾਧਿਆ- ਸਚੁ ਸਚੇ ਨੋ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ; ਸਚੁ ਸਚਾ ਸੇਵਿ ਫਲਾਧਿਆ॥੨੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਮਨਮੁਖੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਗਧੁ ਹੈ; ਨਾਮ ਹੀਣ ਭਰਮਾਇ॥ ਟਿਕੈ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮਨੂਆ ਨਾ ਟਿਕੈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇ॥ਦ੍ਇਆਲ,ਹੋ੍ਹਿ- ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਦਇਆਲ ਹੋਹਿ; ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੰਗਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਤਾ; ਰਖਿਆ ਬਣਤ ਬਣਾਇ॥ ਰੱਜੲੀ- ਜਿਹਵਾ. ਸਾਲਾਹਿ ਨ ਰਜਈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਵੈ ਕੀ ਮਨਿ ਭੁਖ ਹੈ; ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਖਾਇ॥੨॥ ਬਣਾਈਆਂ- ਪਉੜੀ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੀਐ; ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜਿਨਿ ਬਣਾਈਆ॥ ਸੋ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ॥ ਪਾਈਆ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ. ਸਲਾਹ ਸਚੁ ਸਚੁ; ਕੀਮਤਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ॥ ਆਈਆ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਤਾ ਹਾਜਰੁ ਨਦਰੀ ਆਈਆ॥ ਭੁੱਖਾਂ ਗਵਾਈਆਂ- ਸਚੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਸਲਾਹਿਆ; ਤਿਨਾ ਭੁਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ ॥੨੩॥ ਲੱਧਾ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਮੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜੇਦਿਆ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਲਧਾ ਲੋੜਿ॥ ਪੋਲਾ ਵਿਸਟੁ ਵਿਚੋਲੇ- ਵਿਸਟੁ ਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਤਾ ਜੋੜਿ॥੧॥ ਅਤਿ ਬੋਲ਼ਾ ਪੋਲੇ- ਮਃ ੩॥ ਮਾਇਆਧਾਰੀ; ਅਤਿ ਅੰਨਾ ਬੋਲਾ॥ ਸਬਦੁ ਨ ਸੁਣਈ; ਬਹੁ ਰੋਲ ਘਚੋਲਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ; ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਮੰਨੇ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੁ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਵਜਦਾ ਜੰਤੁ ਵਜਾਇਆ॥੨॥

ਅੰਗ ੩੧੪:- ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਕਰਤਾ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਜੋ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤੈ॥ ਅ੍ਗਣਤੁ- ਤੂ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਅਗਣਤੁ ਹੈ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਵਿਚਿ ਗਣਤੈ॥ ਸਭੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤਦਾ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਣਤੈ॥ ਚਲਤੈ ਪੋਲਾ- ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਸਚੁ ਸਾਹਿਬ ਚਲਤੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਮਿਲੇ. ਸੁ ਹਰਿ ਮਿਲੇ; ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਪਰਤੈ॥੨੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪॥ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ

ਰਖੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਈਐ ਚਿਤੁ॥ ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨਿਤ॥ ਵੱਸਿ- ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਗਈ; ਇਹੁ ਜੀਅੜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਵਸਿ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਖਸਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅਹੰਕਾਰੀ. ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣੈ; ਖਿਨੁ ਆਗੈ ਖਿਨੁ ਪੀਛੈ॥ ਸਦਾ ਬੁਲਾਈਐ. ਮਹਲਿ ਨ ਆਵੈ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਦਰਗਹ ਸੀਝੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਮਹਲੁ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੈ; ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੋੜਿ॥ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਮੇਰਾ; ਨਾਨਕ. ਲਏ ਬਹੋੜਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸਫਲ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮੰਨੇ॥ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮੰਨਿਆ; ਤਾ ਪਾਪ ਕਸੰਮਲ ਭੰਨੇ॥ ਸਿੱਖੀਂ- ਉਪਦੇਸੁ ਜਿ ਦਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਸੋ ਸੁਣਿਆ ਸਿਖੀ ਕੰਨੇ॥ ਚੜ੍ਹੀ ਚ=ਵੱਗਣਿ- ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ; ਤਿਨ ਚੜੀ ਚਵਗਣਿ ਵੰਨੇ॥ ਇਹ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖੀ; ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਭਿੰਨੇ ॥੨੫॥ ਗੋਪਿਆ ਛਪਾਇਆ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨਿ. ਗੁਰੁ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ; ਤਿਸੁ. ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੋਵੈ ਗਏ; ਦਰਗਹ. ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ ਓਹ ਵੇਲਾ. ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ; ਫਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਲਗਹਿ ਪਾਇ॥ ਘੁੱਸੀਐ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗਣਤੈ ਘੁਸੀਐ; ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਲਏ ਜਿਸੁ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਦਰਸਨੁ ਜਿਨਾ ਵੇਖਾਲਿਓਨੁ; ਤਿਨਾ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅਗਿਆਨੁ; ਦੁਰਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਜੂਐ ਮਤਿ ਹਾਰੀ॥ਕੁ=ਸੱਤੁ- ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ; ਓਹੁ ਪਾਪ ਕਮਾਵੈ॥ ਕਿਆ ਓਹੁ ਸੁਣੈ; ਕਿਆ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਬੋਲ਼ਾ,ਉੱਝੜਿ- ਅੰਨ੍ਹਾ ਬੋਲਾ ਖੁਇ; ਉਝੜਿ ਪਾਇ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ; ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਹ=ਹਿ,ਬਹ=ਹਿ- ਜਿਨ ਕੇ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਹਹਿ; ਸੇ ਬਹਹਿ ਨ. ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਓਥੈ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ; ਕੂੜਿਆਰਾ ਚਿਤ ਉਦਾਸਿ॥ ਓਇ ਵਲੁ ਛਲੁ ਕਰਿ. ਝਤਿ ਕਢਦੇ; ਫਿਰਿ ਜਾਇ ਬਹਹਿ. ਕੂੜਿਆਰਾ ਪਾਸਿ॥ ਨਿਰਜਾਸਿ ਨਿਰਨਾ। ਗੱਡਈ- ਵਿਚਿ ਸਚੇ, ਕੂੜੁ. ਨ ਗਡਈ; ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ॥ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜਿਆਰੀ ਜਾਇ ਰਲੇ; ਸਚਿਆਰ ਸਿਖ ਬੈਠੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ॥੨੬॥ ਅੰਗ ੩੧੫:- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਰਹਦੇ ਖੁਹਦੇ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿਅਨੁ; ਕਰਿ ਆਪੇ ਆਹਰੁ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਨਾਨਕਾ; ਵਰਤੈ ਸਭ ਜਾਹਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ਭੁੱਲੇ- ਮੁੰਢਹੁ ਭੁਲੇ ਮੁੰਢ ਤੇ; ਕਿਥੈ ਪਾਇਨਿ ਹਥੁ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਤਿਨੈ ਮਾਰੇ ਨਾਨਕਾ; ਜਿ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ॥੨॥ ਪੰਜਵੀਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਸਭ ਥਾਂ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਪਉੜੀਆਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਦੀਆਂ ਹਨ- ਪਉੜੀ ੫॥ਤੁਰ=ਹਿ- ਲੈ ਫਾਹੇ ਰਾਤੀ ਤੁਰਹਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਤੱਕ=ਹਿ, ਲੁਕਿ ਪੋਲਾ- ਤਕਹਿ ਨਾਰਿ ਪਰਾਈਆ; ਲੁਕਿ ਅੰਦਰਿ ਠਾਣੀ॥ ਸੰਨ੍ਹੀ ਸੰਨ੍ਹ। ਵਿਖੰਮ ਔਖੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਚੂਨੇ ਗੱਚ ਮੰਦਰ। ਮਿੱਠਾ।ਪੋਲਾ ਮਦੁ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਹਨ- ਸੰਨ੍ਹੀ ਦੇਨਿ ਵਿਖੰਮ ਥਾਇ; ਮਿਠਾ ਮਦੁ ਮਾਣੀ॥ ਕਰਮੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ; ਆਪੇ ਪਛੁਤਾਣੀ॥ ਅਜਰਾ=ਈਲੁ ਪੋਲਾ- ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ; ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ॥ ੨੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਸੇਵਕ ਸਚੇ ਸਾਹ ਕੇ; ਸੇਈ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਦੂਜਾ ਸੇਵਨਿ ਨਾਨਕਾ; ਸੇ ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਪ੍ਰਭ;

ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ॥ ਵੱਖਰੋ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਵਖਰੋ; ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਧਿਆਇ॥੨॥ ਸਭ ਥਾਂ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਨਾਠੂੰਗੜਾ ਨਰੈਣ ਤੋਂ ਭਗੌੜਾ- ਪਉੜੀ ੫॥ ਨਾਰਾਇਨਿ, ਲਇਆ ਨਾਠੂੰਗੜਾ; ਪੈਰ ਕਿਥੈ ਰਖੈ॥ ਅ-ਮਿਤਿਆ । ਵਿਸੋ ਪੋਲਾ। ਚੱਖੈ- ਕਰਦਾ ਪਾਪ ਅਮਿਤਿਆ; ਨਿਤ ਵਿਸੋ ਚਖੈ॥ ਗਿੱਲਿਆਂ ਗੋਹਿਆਂ ਵਾਂਗ ਭਖੈ ਭਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਖੈ ਪੋਲਾ- - ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਪਚਿ ਮੁਆ; ਵਿਚਿ ਦੇਹੀ ਭਖੈ॥ ਸਚੈ ਸਾਹਿਬ ਮਾਰਿਆ; ਕਉਣੁ ਤਿਸ ਨੋ ਰਖੈ॥ ਸਰਣਾ-ਗਤੀ। ਅ-ਲਖੈ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਅਲਖੈ॥੨੮॥ ਅ-ਕਿਰਤਘਣਾ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਨਰਕ ਘੋਰ ਬਹੁ ਦੁਖ ਘਣੇ; ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਕਾ ਥਾਨੁ॥ ਤਿਨਿ. ਪ੍ਰਭਿ ਮਾਰੇ ਨਾਨਕਾ; ਹੋਇ ਹੋਇ ਮੁਏ ਹਰਾਮੁ॥੧॥ ਅਵ-ਖਧ ਪੋਲਾ- ਮਃ ੫॥ ਅਵਖਧ ਸਭੇ ਕੀਤਿਅਨੁ; ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਦਾਰੂ ਨਾਹਿ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਨਾਨਕਾ; ਪਚਿ ਪਚਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ॥੨॥ ਤੁੱਸਿ ਅ-ਖੁੱਟੁ- ਪਉੜੀ ੫॥ ਤੁਸਿ ਦਿਤਾ. ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੁ ਅਖੁਟੁ॥ ਛੁੱਟੁ- ਸਭਿ ਅੰਦੇਸੇ ਮਿਟਿ ਗਏ; ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਛੁਟੁ॥ ਤੁੱਟੁ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬੁਰਿਆਈਆਂ; ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਤੁਟੁ॥ ਬੁੱਟ- ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਦੂਜਾ ਸੇਵਦੇ; ਹੁਇ ਮਰਸਨਿ ਬੁਟੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ; ਨਾਮੈ ਸੰਗਿ ਜੁਟੁ॥੨੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਜਜਮਾਲਿਆ ਦਬਾਇਆ। ਤਪਾ ਪੋਲਾ। ਜਜ-ਮਾਲਿਆ ਜਜ ਪੋਲਾ, ਮੱਲਿਆ- ਤਪਾ ਨ ਹੋਵੈ, ਅੰਦ੍ਰਹੁ ਲੋਭੀ; ਨਿਤ ਮਾਇਆ ਨੋ ਫਿਰੈ ਜਜਮਾਲਿਆ॥ ਸੱਦਿਆ, ਸੱਤੈ, ਭਿੱਖਿਆ। ਤਪੈ ਪੋਲਾ- ਅਗੋਦੇ ਸਦਿਆ, ਸਤੈ ਦੀ ਭਿਖਿਆ ਲਏ ਨਾਹੀ; ਪਿਛੋਦੇ ਪਛੁਤਾਇ ਕੈ, ਆਣਿ ਤਪੈ. ਪੁਤੁ ਵਿਚਿ ਬਹਾਲਿਆ॥ ਹੱਸਣ ਲਹ-ਰਿ ਗੱਲਿਆ- ਪੰਚ ਲੋਕ ਸਭਿ ਹਸਣ ਲਗੇ; ਤਪਾ ਲੋਭਿ ਲਹਰਿ ਹੈ ਗਾਲਿਆ॥ ਥੋੜ੍ਹਾ- ਜਿਥੈ ਥੋੜਾ ਧਨੁ ਵੇਖੈ. ਤਿਥੈ ਤਪਾ ਭਿਟੈ ਨਾਹੀ; ਧਨਿ ਬਹੁਤੈ ਡਿਠੈ, ਤਪੈ ਧਰਮੁ ਹਾਰਿਆ॥ ਬਗੁਲਾ ਪੋਲਾ- ਭਾਈ ਏਹੁ ਤਪਾ. ਨ ਹੋਵੀ, ਬਗੁਲਾ ਹੈ; ਬਹਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ਵੀਚਾਰਿਆ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਸਤ ਪੁਰਖ ਕੀ ਤਪਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ, ਸੰਸਾਰੈ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ; ਏਤੁ ਦੋਖੈ. ਤਪਾ ਦਯਿ ਮਾਰਿਆ॥ ਘੱਲਿਆ- ਮਹਾਪੁਰਖਾਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਾ, ਵੇਖੁ ਜਿ ਤਪੇ ਨੋ ਫਲੁ ਲਗਾ; ਸਭੁ ਗਇਆ ਤਪੇ ਕਾ ਘਾਲਿਆ॥

ਅੰਗ ੩੧੬:- ਬਾਹਰਿ ਬਹੈ; ਪੰਚਾ ਵਿਚਿ ਤਪਾ ਸਦਾਏ॥ ਅੰਦਰਿ ਬਹੈ; ਤਪਾ ਪਾਪ ਕਮਾਏ॥ ਉੱਘਾ- ਹਰਿ ਅੰਦਰਲਾ ਪਾਪੁ; ਪੰਚਾ ਨੋ ਉਘਾ ਕਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ॥ ਖੜਿ ਲਿਜਾ ਕੇ। ਖੜਿ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ। ਪਾਇ-ਅਹੁ- ਧਰਮਰਾਇ. ਜਮਕੰਕਰਾ ਨੋ ਆਖਿ ਛਡਿਆ; ਏਸੁ ਤਪੇ ਨੋ, ਤਿਥੈ ਖੜਿ ਪਾਇਅਹੁ; ਜਿਥੈ ਮਹਾ ਮਹਾਂ ਹਤਿਆਰਿਆ॥ ਫਿਰਿ ਏਸੁ ਤਪੇ ਦੈ ਮੁਹਿ. ਕੋਈ ਲਗਹੁ ਨਾਹੀ; ਏਹੁ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਹੈ ਫਿਟਕਾਰਿਆ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਿ ਵਰਤਿਆ; ਸੁ ਨਾਨਕਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਸੋ ਬੂਝੈ; ਜੁ ਦਯਿ ਸਵਾਰਿਆ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ; ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਭਗਤ ਨਿਤ ਗਾਂਵਦੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਬਖਸੀ-ਅਨੁ ਚੜ੍ਹੈ- ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਨੋ, ਨਿਤ ਨਾਵੈ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਬਖਸੀਅਨੁ; ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਨੋ ਥਿਰੁ ਘਰੀ ਬਹਾਲਿਅਨੁ; ਅਪਣੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥ ਨਿੰਦਕਾਂ ਪਾਸਹੁ. ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ; ਬਹੁ ਦੇਇ ਸਜਾਈ॥ ਜੀ-ਇ- ਜੇਹਾ ਨਿੰਦਕ ਅਪਣੈ ਜੀਇ ਕਮਾਵਦੇ; ਤੇਹੋ ਫਲੁ ਪਾਈ॥ ਉੱਘ-ੜੈ- ਅੰਦਰਿ ਕਮਾਣਾ ਸਰਪਰ ਉਘੜੈ; ਭਾਵੈ

ਕੋਈ ਬਹਿ ਧਰਤੀ ਵਿਚਿ ਕਮਾਈ॥ ਵਿਗ-ਸਿਆ- ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਦੇਖਿ ਵਿਗਸਿਆ; ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ ਮਃ ੫॥
ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕਾ ਰਾਖਾ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਹੈ; ਕਿਆ ਪਾਪੀ ਕਰੀਐ॥ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਮਾਨੁ ਕਰਹਿ ਮੂੜ ਗੁਮਾਨੀਆ; ਵਿਸੁ ਖਾਧੀ
ਮਰੀਐ॥ ਲੱਗੇਨੀ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਪੱਕਾ- ਆਇ ਲਗੇਨੀ ਦਿਹ ਥੋੜੜੇ; ਜਿਉ ਪਕਾ ਖੇਤੁ ਲੁਣੀਐ॥ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ; ਤੇਵੇਹੋ ਭਣੀਐ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਹੈ; ਸਭਨਾ ਦਾ ਧਣੀਐ॥੩੦॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਮਨਮੁਖ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਿਆ; ਵਿਚਿ ਲਬੁ
ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਗੁਦਰੈ ਪੋਲਾ- ਝਗੜਾ ਕਰਦਿਆ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਦਰੈ; ਸਬਦਿ. ਨ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਕਰਤੈ ਸਭ ਹਿਰਿ
ਲਈ; ਬੋਲਨਿ ਸਭੁ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਅੰਧਿਆਰੁ- ਦਿਤੈ. ਕਿਤੈ ਨ ਸੰਤੋਖੀਅਹਿ; ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਬਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧ੍ਾਰੁ॥ ਤੁੱਟੀ- ਨਾਨਕ.
ਮਨਮੁਖਾ ਨਾਲੋ ਤੁਟੀ ਭਲੀ; ਜਿਨ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਹੈ; ਤਿਨ੍ਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ.
ਨ ਹੋਇ॥ ਓਹੁ ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ; ਸੁਪਨੈ. ਸੁਖੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੁ ਉਚਰੈ; ਕੂੜਿ ਲਗਿਆ ਕੂੜੁ ਹੋਇ॥ ਮਾਇਆ
ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ; ਦੁਖਿ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਰੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਧਾਤੁ ਲਿਵੈ, ਜੋੜੁ ਨ ਆਵਈ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਪ-ਇਆ- ਜਿਨ ਕਉ
ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਪਇਆ; ਤਿਨਾ. ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ ਮਃ ੫॥ ਕ-ਹੰਦੇ- ਨਾਨਕ. ਵੀਚਾਰਹਿ ਸੰਤ ਮੁਨਿ ਜਨਾਂ; ਚਾਰਿ
ਵੇਦ ਕਹੰਦੇ॥ ਹੋ-ਵੰਦੇ- ਭਗਤ ਮੁਖੈ ਤੇ ਬੋਲਦੇ; ਸੇ ਵਚਨ ਹੋਵੰਦੇ॥ ਸੁ-ਣੰਦੇ- ਪਰਗਟ ਪਾਹਾਰੈ ਜਾਪਦੇ; ਸਭਿ ਲੋਕ ਸੁਣੰਦੇ॥ ਖ-ਹੰਦੇ- ਸੁਖੁ
ਨ ਪਾਇਨਿ. ਮੁਗਧ ਨਰ; ਸੰਤ ਨਾਲਿ ਖਹੰਦੇ॥ ਸ-ੜੰਦੇ- ਓਇ ਲੋਚਨਿ ਓਨ੍ਾ ਗੁਣੈ ਨੋ; ਓਇ ਅਹੰਕਾਰਿ ਸੜੰਦੇ॥ ਓਇ
ਅੰਗ ੩੧੭:- ਵੇਚਾਰੇ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਜਾਂ ਭਾਗ ਧੁਰਿ ਮੰਦੇ॥ ਜੋ ਮਾਰੇ ਤਿਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਸੇ ਕਿਸੈ ਨ ਸੰਦੇ॥ ਪ-ਚੰਦੇ- ਵੈਰੁ
ਕਰਨਿ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਲਿ; ਧਰਮਿ ਨਿਆਇ ਪਚੰਦੇ॥ ਭ-ਵੰਦੇ- ਜੋ ਜੋ ਸੰਤਿ ਸਰਾਪਿਆ; ਸੇ ਫਿਰਹਿ ਭਵੰਦੇ॥ ਸੁ-ਕੰਦੇ- ਪੇਡੁ ਮੁੰਢਾਹੂ
ਕਟਿਆ; ਤਿਸੁ ਡਾਲ ਸੁਕੰਦੇ॥੩੧॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ॥
ਸਮਾਲ-ਹਿ ਲੱਥੁ- ਪ੍ਰਭੁ. ਸਦਾ ਸਮਾਲਹਿ ਮਿਤ੍ਰ ਤੂ; ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ਲਥੁ॥੧॥ ਖੁਧਿਆ-ਵੰਤੁ- ਮਃ ੫॥ ਖੁਧਿਆਵੰਤੁ. ਨ ਜਾਣਈ; ਲਾਜ
ਕੁਲਾਜ ਕੁਬੋਲੁ॥ ਨਾਨਕੁ. ਮਾਂਗੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਜੋਗੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੇਵੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦਾ; ਤੇਵੇਹੇ ਫਲਤੇ॥ ਲੋਹ
ਲੋਹਾ। ਸਾਰੁ ਅਸਲੀ ਸੋਧਿਆ।ਪੋਲਾ ਪਲ-ਤੇ ਸਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਚੱਬੇ ਤੱਤਾ- ਚਬੇ ਤਤਾ ਲੋਹ ਸਾਰੁ; ਵਿਚਿ ਸੰਘੈ ਪਲਤੇ॥ ਗਲਾਵਾਂ ਫਾਹਾ। ਘੱਤਿ ਪੌਣ
ਤੋਂ। ਮਿਲਵਾਂ ਪੋਲਾ ਅਮਲ ਮੰਦ ਕਰਮਾਂ। ਤੇ ਅਨੁਸਾਰ- ਘਤਿ ਗਲਾਵਾਂ ਚਾਲਿਆ; ਤਿਨਿ ਦੂਤਿ ਅਮਲ ਤੇ॥ ਪਰ ਪਰਾਈ। ਪੋਲਾ ਮਲੁ ਮੈਲ਼ ਨਿੰਦਾ।
ਹਿਰਤੇ ਚੁਰਾਉਂਦੇ ਭਾਵ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਕਾਈ ਆਸ, ਨ ਪੁੰਨੀਆ; ਨਿਤ ਪਰ ਮਲੁ ਹਿਰਤੇ॥ ਅ-ਕਿਰਤਘਣ- ਕੀਆ ਨ ਜਾਣੈ.
ਅਕਿਰਤਘਣ; ਵਿਚਿ ਜੋਨੀ ਫਿਰਤੇ॥ ਧਿਰਾਂ ਤਰਫਾਂ।ਨਿ-ਖੁੱਟੀਅਸੁ ਮੁੱਕ ਗਈਆਂ। ਹਿਰਿ ਚੁੱਕ ਲਈ-ਅਸੁ ਲਿਆ- ਸਭੇ ਧਿਰਾਂ ਨਿਖੁਟੀਅਸੁ;
ਹਿਰਿ ਲਈਅਸੁ, ਧਰ ਤੇ॥ ਵਿਝਣ ਮਿਟਣ। ਕਲਹ ਲੜਾਈ। ਲ-ਇਆ ਮਾਰ ਲਿਆ- ਵਿਝਣ ਕਲਹ ਨ ਦੇਵਦਾ; ਤਾਂ ਲਇਆ ਕਰਤੇ॥ ਅਹੰ-
ਮੇਉ ਹੰਕਾਰ। ਪੜਤੇ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਜੋ ਜੋ ਕਰਤੇ ਅਹੰਮੇਉ; ਝੜਿ. ਧਰਤੀ ਪੜਤੇ॥੩੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ;

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਿਰਦੈ ਹਾਰੁ ਪਰੋਇ॥ ਪਵਿਤੁ ਪਾਵਨੁ, ਪਰਮ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਜਿ ਓਸੁ ਮਿਲੈ; ਤਿਸੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਬਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ; ਮਹਾ ਉਤਮ ਬਾਣੀ॥ ਜਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਣੈ; ਸੋ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ; ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਜੀਅ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਪੈ; ਕਿ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ॥ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਅੰਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਰਤੈ; ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਨੋ ਲੋਚੈ. ਸੋ ਗੁਰ ਖੁਸੀ ਆਵੈ॥ ਕਮਾਵ-ਹਿ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖੈ, ਸੋ ਕਾਰ ਕਮਾਵਨਿ, ਸੁ ਜਪੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੀ ਘਾਲ, ਸਚਾ ਥਾਇ ਪਾਵੈ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮੈ, ਜਿ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪਾਸਹੁ ਕੰਮੁ ਕਰਾਇਆ ਲੋੜੇ; ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖੁ ਫਿਰਿ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ. ਕੋ ਜੀਉ ਲਾਇ ਘਾਲੈ; ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਠੱਗੀ- ਜਿ ਠਗੀ ਆਵੈ, ਠਗੀ ਉਠਿ ਜਾਇ; ਤਿਸੁ ਨੇੜੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਮੂਲਿ, ਨ ਆਵੈ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੁ; ਨਾਨਕੁ. ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਜਿ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਨੁ ਮੰਨੇ. ਕੰਮੁ ਕਰਾਏ; ਸੋ ਜੰਤੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਵੱਡਾ ਜੇਵੱਡੁ ਵੱਡ ਵੱਡੇ- ਪਉੜੀ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ. ਅਤਿ ਵਡਾ; ਤੁਹਿ ਜੇਵਡੁ ਤੂੰ. ਵਡ ਵਡੇ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ. ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲੈ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ, ਲੇਖਾ ਛਡੇ॥ ਗੱਡ ਗੱਡੇ- ਜਿਸ ਨੋ. ਤੂੰ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਦਾ; ਸੋ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ, ਮਨੁ ਗਡ ਗਡੇ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ; ਸਭੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਚੰਮੁ ਤੇਰਾ ਹਡੇ॥

ਅੰਗ ੩੧੮:- ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ. ਤੂੰ ਸਚਿਆ; ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਆਸ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡੇ॥੩੩॥੧॥ ਸੁੱਧੁ- ਸੁਧੁ॥

ਕਮਾਲਦੀਂ ਮੌਜਦੀਂ- ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫. ਰਾਇ ਕਮਾਲਦੀ ਮੋਜਦੀ ਕੀ; ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨਿ ਉਪਰਿ, ਗਾਵਣੀ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਜੋ ਜਨੁ ਜਪੈ; ਸੋ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਭਜਿਆ ਪੋਲਾ- ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਿਨਿ ਭਜਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਬਾਣੁ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ; ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਤਾਣੁ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪਰਾਹੁਣਾ; ਮੇਰੈ ਘਰਿ ਆਵਉ॥ ਪਾਉ ਪਖਾਲਾ ਤਿਸ ਕੇ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਿਤ ਭਾਵਉ॥ ਸੰ-ਗ੍ਰਹੈ- ਨਾਮੁ ਸੁਣੇ ਨਾਮੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਵਉ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਉ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ; ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ॥ ਤੂ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣਾ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਜੀਅ ਅੰਦਰਿ ਜਾਣਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਪਾਈਐ; ਮਨਿ ਸਚੇ ਭਾਣਾ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੧॥ ਪੋਲਾ ਚੇਤਾਈ ਚੇਤਾ ਹੈ, ਬੁੱਧ ਹੈ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਚੇਤਾਈ ਤਾਂ ਚੇਤਿ; ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਸੋ ਧਣੀ॥ ਚੜ੍ਹਿ- ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਚੜਿ ਬੋਹਿਥਿ. ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਉ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪਹਿਰ-ਹਿ- ਵਾਊ ਸੰਦੇ ਕਪੜੇ; ਪਹਿਰਹਿ ਗਰਬਿ ਗਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਨੀ; ਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋਏ ਛਾਰੁ॥੨॥ ਜੱਗੈ ਰੱਖੇ- ਪਉੜੀ॥ ਸੇਈ ਉਬਰੇ. ਜਗੈ ਵਿਚਿ; ਜੋ ਸਚੈ ਰਖੇ॥ ਚੱਖੇ- ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ ਤਿਨ ਕੈ

ਜੀਵੀਐ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਖੇ॥ ਸਾਧਾਂ ਭੱਖੇ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ; ਸੰਗਿ ਸਾਧਾ ਭਖੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਪਰਖੇ॥ ਲਖੇ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਚਲਤ ਨ ਜਾਪਨੀ; ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਲਖੇ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਈ ਦਿਨਸੁ ਸੁਹਾਵੜਾ; ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੈ ਚਿਤਿ॥ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਫਿਟੁ ਭਲੇਰੀ ਰੁਤਿ॥੧॥ ਮਿੱਤ੍ਰਾਈ- ਮਃ ੫॥ ਨਾਨਕ. ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਤਿਸੁ ਸਿਉ; ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਿਸ ਕੈ ਹਾਥਿ॥ ਕੁ-ਮਿੱਤ੍ਰਾ ਵਿਖ ਪੋਲਾ ਚੱਲ-ਹਿ- ਕੁਮਿਤ੍ਰਾ ਸੇਈ ਕਾਂਢੀਅਹਿ; ਇਕ ਵਿਖ. ਨ ਚਲਹਿ ਸਾਥਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਮਿਲਿ ਪੀਵਹੁ ਭਾਈ॥ ਤਿਖਾ, ਬੁਝਾਈ ਪੋਲੇ- ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਸਭ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਈ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ; ਭੁਖ ਰਹੈ ਨ. ਕਾਈ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੁੰਨਿਆ; ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਈ॥ ਜੇਵੱਡੁ- ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਤੂਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਈ॥੩॥ ਡਿੱਠੜੋ। ਹੱਭ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਡਿਠੜੋ ਹਭ ਠਾਇ; ਊਣ ਨ ਕਾਈ ਜਾਇ॥ ਲੱਧਾ- ਨਾਨਕ. ਲਧਾ ਤਿਨ ਸੁਆਉ; ਜਿਨਾ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੧੯:- ਜੱਗ। ਦਾਮਨੀ ਬਿਜਲੀ। ਖੇ ਵਿਖੇ- ਮਃ ੫॥ ਦਾਮਨੀ ਚਮਤਕਾਰ; ਤਿਉ ਵਰਤਾਰਾ ਜਗ ਖੇ॥ ਵੱਥੁ- ਵਥੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਇ; ਨਾਨਕ. ਨਾਉ ਜਪੰਦੋ ਤਿਸੁ ਧਣੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਿਮ-ਰਿਤਿ- ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੋਧਿ ਸਭਿ; ਕਿਨੈ. ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਭੇਟੈ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਸੋ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ; ਏਹ ਰਤਨਾ ਖਾਣੀ॥ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪਰਾਣੀ॥ ਤੋੱਸਾ ਦਿੱਚੈ- ਤੋਸਾ ਦਿਚੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ; ਨਾਨਕ. ਮਿਹਮਾਣੀ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਉੱਤਰੈ ਭੁੱਖ- ਅੰਤਰਿ ਚਿੰਤਾ. ਨੈਣੀ ਸੁਖੀ; ਮੂਲਿ. ਨ ਉਤਰੈ ਭੁਖ॥ ਲੱਥੋ ਦੁੱਖੁ- ਨਾਨਕ. ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਿਸੈ ਨ ਲਥੋ ਦੁਖੁ॥੧॥ ਲੱਦਿਆ- ਮੁੱਠੜੇ- ਮਃ ੫॥ ਮੁਠੜੇ ਸੇਈ ਸਾਥ; ਜਿਨੀ. ਸਚੁ ਨ ਲਦਿਆ॥ਨਾਨਕ. ਸੇ ਸਾਬਾਸਿ; ਜਿਨੀ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਥੈ ਬੈਸਨਿ ਸਾਧ ਜਨ; ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹੰਦਾ॥ ਸੰਮ-ਰਿੱਥੁ- ਓਇ ਸੇਵਨਿ. ਸੰਮ੍ਰਿਥੁ ਆਪਣਾ; ਬਿਨਸੈ ਸਭੁ ਮੰਦਾ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਸੰਤ ਬੇਦੁ ਕਹੰਦਾ॥ ਜੁੱਗਿ ਜੁੱਗਿ ਵਰ-ਤੰਦਾ- ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ਹੈ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਵਰਤੰਦਾ॥ ਭਾ-ਵੰਦਾ- ਨਾਨਕੁ. ਜਾਚੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਭਾਵੰਦਾ॥੫॥ ਚੁਹ-ਕੀ ਵਗਨਿ ਪੋਲੇ। ਫੁੱਟੀ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਚਿੜੀ ਚੁਹਕੀ. ਪਹੁ ਫੁਟੀ; ਵਗਨਿ ਬਹੁਤੁ ਤਰੰਗ॥ਅ-ਚਰਜ ਨਾਮ-ਹਿ- ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਸੰਤਨ ਰਚੇ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਹਿ ਰੰਗ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਖੁਸੀਆਂ- ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸੀਆ ਤਹੀ; ਜਹ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ॥ ਕੁ-ਮਿੱਤ- ਦੁਨੀਆ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ; ਨਾਨਕ. ਸਭਿ ਕੁਮਿਤ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਾੱਤਾ- ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੀ ਰਾਸਿ ਹੈ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ॥ ਭਾਇ-ਰਹੁ ਭਰਾਵੋ। ਦੇ-ਇ- ਤਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਭਾਇਰਹੁ; ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਮਉੱਲਿਆ ਰਾੱਤਾ- ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਮਉਲਿਆ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ. ਜਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਖਾੱਤਾ- ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ; ਸਭਿ ਦੋਖਹ ਖਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਈ ਜੀਵਿਆ; ਜਿਨਿ ਇਕੁ ਪਛਾਤਾ॥੬॥ ਖੱਖੜੀਆਂ ਲੱਗੜੀਆਂ ਅੱਕ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਖਖੜੀਆ ਸੁਹਾਵੀਆ; ਲਗੜੀਆ ਅਕ ਕੰਠਿ॥ ਬਿਰਹ ਵਿਛੋੜਾ ਧਣੀ ਸਿਉ; ਨਾਨਕ. ਸਹਸੈ ਗੰਠਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਵਿਸਾਰੇਂਦੇ- ਵਿਸਾਰੇਦੇ ਮਰਿ ਗਏ; ਮਰਿ ਭਿ ਨ ਸਕਹਿ ਮੂਲਿ॥ ਵੇਮੁਖ ਹੋਏ ਰਾਮ

ਤੇ; ਜਿਉ ਤਸਕਰ ਉਪਰਿ ਸੂਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਣਿਆ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਭਣਿਆ॥ ਊਚ ਨੀਚ ਸਭ ਇਕ ਸਮਾਨਿ; ਕੀਟ ਹਸਤੀ ਬਣਿਆ॥ ਮੀਤ ਸਖਾ ਸੁਤ ਬੰਧਿਪੋ; ਸਭਿ ਤਿਸ ਦੇ ਜਣਿਆ॥ ਤੁਸਿ ਨਾਨਕੁ. ਦੇਵੈ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ; ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਣਿਆ॥੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਜਿਨਾ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ. ਨ ਵਿਸਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮਾਂ ਮਨਿ ਮੰਤੁ॥ ਧੰਨੁ ਸਿ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ; ਪੂਰਨੁ ਸੋਈ ਸੰਤੁ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਭਉਂਦਾ- ਅਠੇ ਪਹਰ ਭਉਦਾ ਫਿਰੈ; ਖਾਵਣ ਸੰਦੜੈ ਸੂਲਿ॥ ਪਉਂਦਾ- ਦੋਜਕਿ ਪਉਦਾ ਕਿਉ ਰਹੈ; ਜਾ. ਚਿਤਿ ਨ ਹੋਇ ਰਸੂਲਿ॥੨॥

ਅੰਗ ੩੨੦:- ਪੱਲੈ- ਪਉੜੀ॥ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ; ਜਿਸ ਦੈ ਨਾਉ ਪਲੈ॥ ਅੱਗੈ ਚੱਲੈ- ਐਥੈ ਰਹਹੁ ਸੁਹੇਲਿਆ; ਅਗੈ ਨਾਲਿ ਚਲੈ॥ ਗੱਡਿ ਥੰਮ੍ਹੁ ਅ-ਹੱਲੈ- ਘਰੁ ਬੰਧਹੁ. ਸਚ ਧਰਮ ਕਾ; ਗਡਿ ਥੰਮੁ ਅਹਲੈ॥ ਝੱਲੈ- ਓਟ ਲੈਹੁ ਨਾਰਾਇਣੈ; ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਝਲੈ॥ ਮੱਲੈ- ਨਾਨਕ. ਪਕੜੇ ਚਰਣ ਹਰਿ; ਤਿਸੁ ਦਰਗਹ ਮਲੈ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਜਾਚਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ; ਦੇਹਿ ਪਿਆਰਿਆ॥ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ; ਮੈ ਨਿਤ ਚਿਤਾਰਿਆ॥ ਨਿਖੁੱਟਿ ਅ-ਤੁੱਲ- ਨਿਖੁਟਿ. ਨ ਜਾਈ ਮੂਲਿ; ਅਤੁਲ ਭੰਡਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ; ਤਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਰਿਆ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਸਿਖਹੁ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਿਹੋ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਟੇਕ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ ਸਦਾ ਸੁਖੀ; ਨਾਨਕ. ਸਿਮਰਤ ਏਕ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਓਥੈ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੰਡੀਐ; ਸੁਖੀਆ ਹਰਿ ਕਰਣੇ॥ ਪਾਈ-ਅਹਿ- ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ. ਨ ਪਾਈਅਹਿ; ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ ਮਰਣੇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਆਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ; ਤਿਸੈ ਹੀ ਜਰਣੇ॥ ਅਮਿਉ ਮਿਲਵਾਂ। ਉੱਚਰ-ਹਿ ਚੱਲਹਿ- ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ ਸਾਧ ਜਨ; ਅਮਿਉ ਚਲਹਿ ਝਰਣੇ॥ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵਿਆ; ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਧਰਣੇ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸੇਵਿਐ; ਦੂਖਾ ਕਾ ਹੋਇ ਨਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਅਰਾਧਿਐ; ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ. ਸੰਕਟ ਛੁਟਹਿ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ. ਜਪੀਐ ਸਦਾ ਹਰਿ; ਨਿਮਖ. ਨ ਬਿਸਰਉ ਨਾਮੁ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਲੱਧਾ- ਤਿਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਿਆ ਗਣੀ; ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਧਾ॥ ਸਾਧਾਂ ਪੋਲਾ। ਛੁੱਟੈ ਬੱਧਾ- ਸਾਧਾ ਸਰਣੀ. ਜੋ ਪਵੈ; ਸੁ ਛੁਟੈ ਬਧਾ॥ ਦੱਧਾ- ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅਬਿਨਾਸੀਐ; ਜੋਨਿ ਗਰਭਿ. ਨ ਦਧਾ॥ ਸਮੱਧਾ ਸਮਝਿਆ। ਬੁੱਝਿ- ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰਿ; ਪੜਿ ਬੁਝਿ, ਸਮਧਾ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ।ਅ-ਗੱਧਾ- ਨਾਨਕ. ਪਾਇਆ ਸੋ ਧਣੀ; ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਧਾ॥੧੦॥ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਦਾ ਅਵੱਤਾ ਅਵੈੜਾ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਕਾਮੁ. ਨ ਕਰਹੀ ਆਪਣਾ; ਫਿਰਹਿ ਅਵਤਾ ਲੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਇ ਵਿਸਾਰਿਐ; ਸੁਖ ਕਿਨੇਹਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਬਿਖੈ ਪੋਲਾ, ਕਉ-ੜੱਤਣਿ।ਜੱਗ-ਤਿ- ਮਃ ੫॥ ਬਿਖੈ ਕਉੜਤਣਿ ਸਗਲ ਮਾਹਿ; ਜਗਤਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਨਿ ਵੀਚਾਰਿਆ; ਮੀਠਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਹ ਨੀਸਾਣੀ ਸਾਧ ਕੀ; ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਤਰੀਐ॥ ਜਮਕੰਕਰੁ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ; ਫਿਰਿ. ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰੀਐ॥ ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ, ਉ-ਤਰੀਐ- ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁ; ਸੋ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ॥ ਗੁੰਫਹੁ ਗੁੰਦਣਾ ਕਰੋ। ਪਰ-ਹਰੀਐ- ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੁੰਫਹੁ, ਮਨਿ ਮਾਲ ਹਰਿ; ਸਭ ਮਲੁ ਪਰਹਰੀਐ॥ ਨਰ-ਹਰੀਐ- ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਰਹਰੀਐ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਵੁੱਠਾ- ਨਾਨਕ. ਆਏ ਸੇ

ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਵੁਠਾ ਚਿਤਿ॥ਪੋਲਾ ਅਲ-ਪਲਾਲੀਆ ਬਿਅਰਥ। ਗਾਲ੍ਹੀਂ- ਗਾਲ੍ਹੀ ਅਲਪਲਾਲੀਆ; ਕੰਮਿ. ਨ ਆਵਹਿ ਮਿਤ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ; ਪੂਰਨ ਅਗਮ ਬਿਸਮਾਦ॥

ਅੰਗ ੩੨੧:- ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਕੀਤਾ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ॥੨॥ ਚੱਲੀ ਲੱਬਿ ਵਿ-ਗੁੱਤੇ- ਪਉੜੀ॥ ਧੋਹੁ. ਨ ਚਲੀ ਖਸਮ ਨਾਲਿ; ਲਬਿ ਮੋਹਿ ਵਿਗੁਤੇ॥ ਭਲੇਰਿਆ ਮੰਦੇ। ਮਦਿ ਪੋਲਾ। ਸੁੱਤੇ ਕਰ-ਤਬ- ਕਰਤਬ ਕਰਨਿ ਭਲੇਰਿਆ; ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਸੁਤੇ॥ ਮੁੱਤੇ- ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨਿ ਭਵਾਈਅਨਿ; ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਤੇ॥ ਕੀਤਾ ਪਾਇਨਿ ਆਪਣਾ; ਦੁਖ ਸੇਤੀ ਜੁਤੇ॥ ਰੁੱਤੇ- ਨਾਨਕ. ਨਾਇ ਵਿਸਾਰਿਐ; ਸਭ ਮੰਦੀ ਰੁਤੇ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਉਠੰਦਿਆ ਬਹੰਦਿਆ ਸਵੰਦਿਆ; ਸੁਖੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਲਾਹਿਐ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਅੱਟਿਆ- ਮਃ ੫॥ ਲਾਲਚਿ ਅਟਿਆ. ਨਿਤ ਫਿਰੈ; ਸੁਆਰਥੁ. ਕਰੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਨਾਨਕਾ; ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥੨॥ ਮਿੱਠਾ- ਪਉੜੀ॥ ਸਭੇ ਵਸਤੂ ਕਉੜੀਆ; ਸਚੇ ਨਾਉ ਮਿਠਾ॥ ਸਾਧੀਂ ਪੋਲਾ, ਚੱਖਿ ਡਿੱਠਾ- ਸਾਦੁ ਆਇਆ. ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨਾਂ; ਚਖਿ ਸਾਧੀ ਡਿਠਾ॥ ਵੁੱਠਾ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ; ਮਨਿ ਤਿਸੈ ਵੁਠਾ॥ ਕੁੱਠਾ ਨਾਸ ਕੀਤਾ। ਦੁਯਾ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਇਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਭਾਉ ਦੁਯਾ ਕੁਠਾ॥ ਤੁੱਠਾ- ਹਰਿ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਜੋੜਿ ਕਰਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੈ ਤੁਠਾ॥੧੩॥ ਜਾਚੜੀ ਮੰਗ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਜਾਚੜੀ ਸਾ ਸਾਰੁ; ਜੋ ਜਾਚੰਦੀ ਹੇਕੜੋ॥ ਗਾਲ੍ਹੀ ਬਿਆ ਵਿਕਾਰ; ਨਾਨਕ ਧਣੀ ਵਿਹੂਣੀਆ॥੧॥ ਨੀਹਿ ਪ੍ਰੇਮ। ਵਿੱਧਾ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆਂ। ਥਿਓ ਹੋਇਆ- ਮਃ ੫॥ ਨੀਹਿ ਜਿ ਵਿਧਾ ਮੰਨੁ; ਪਛਾਣੂ. ਵਿਰਲੋ ਥਿਓ॥ ਪੱਧਰੋ- ਜੋੜਣਹਾਰਾ ਸੰਤੁ; ਨਾਨਕ. ਪਾਧਰੁ ਪਧਰੋ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਸੋਈ ਸੇਵਿਹੁ ਜੀਅੜੇ; ਦਾਤਾ ਬਖਸਿੰਦੁ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਬਿਨਾਸੁ ਹੋਨਿ; ਸਿਮਰਤ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਦੱਸਿਆ- ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ. ਸਾਧੂ ਦਸਿਆ; ਜਪੀਐ ਗੁਰ ਮੰਤੁ॥ ਫਿੱਕਿਆ- ਮਾਇਆ ਸੁਆਦ ਸਭਿ ਫਿਕਿਆ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਵੰਦੁ॥ ਧਿਆਇ ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸਰੈ; ਜਿਨਿ ਦਿਤੀ ਜਿੰਦੁ॥੧੪॥ ਵੱਤ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਵਤ ਲਗੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਜੋ ਬੀਜੇ ਸੋ ਖਾਇ॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਸ ਨੋ ਲਿਖਿਆ ਆਇ॥੧॥ ਤੁੱਸਿ- ਮਃ ੫॥ ਮੰਗਣਾ ਤ ਸਚੁ ਇਕੁ; ਜਿਸੁ ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ਆਪਿ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ. ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ; ਨਾਨਕ. ਸਾਹਿਬ ਦਾਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੱਗ- ਲਾਹਾ ਜਗ ਮਹਿ ਸੇ ਖਟਹਿ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ॥ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਸਚੇ ਦੀ ਆਸ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਸਰੇਵਿਆ; ਹੋਰੁ ਸਭ ਵਿਣਾਸੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰੈ; ਤਿਸੁ ਬਿਰਥਾ ਸਾਸੁ॥ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਜਨ ਰਖਿਆ; ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਸੁ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਵੁੱਠਾ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਫੁਰਮਾਇਆ; ਮੀਹੁ ਵੁਠਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਰੱਜੀ- ਅੰਨੁ ਧੰਨੁ ਬਹੁਤੁ ਉਪਜਿਆ; ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰਜੀ ਤਿਪਤਿ ਅਘਾਇ॥ ਗ-ਇਆ- ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ; ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਗਇਆ ਬਿਲਾਇ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿਆ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ॥ ਪਰਮੇਸਰਿ ਜੀਵਾਲਿਆ; ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਧਿਆਇ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੨੨:- ਮਃ ੫॥ ਜੀਵਨਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ; ਇਕੋ ਸਿਮਰੀਐ॥ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ; ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਧੀਰੀਐ॥ ਡਿਠਾ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ; ਸੁਖੁ ਨ. ਨਾਮ ਬਿਨੁ॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ; ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਜਨੁ॥ ਪਰਾਣੀਆ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਬਾਦਿ; ਕਿ ਕਰਹਿ ਪਰਾਣੀਆ॥ ਕਲ ਪੋਲਾ- ਜਿਸੁ ਭੁਲਾਏ ਆਪਿ; ਤਿਸੁ. ਕਲ ਨਹੀ ਜਾਣੀਆ॥ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਨਿਰਬਾਣੁ; ਸਚਾ ਗਾਵਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਦੁਆਰਿ; ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ. ਨ ਤਿਨ੍ ਕਉ; ਜੋ ਹਰਿ ਲੜਿ ਲਾਗੇ॥ ਜੀਵਤ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਜਾਗੇ॥ ਵੱਡਭਾਗੇ- ਸਾਧਸੰਗੁ ਜਿਨ ਪਾਇਆ; ਸੇਈ ਵਡਭਾਗੇ॥ ਧਿ੍ਗੁ ਕੱਚ- ਨਾਇ ਵਿਸਰਿਐ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣਾ; ਤੂਟੇ ਕਚ ਧਾਗੇ॥ ਲੱਖ- ਨਾਨਕ. ਧੂੜਿ ਪੁਨੀਤ ਸਾਧ; ਲਖ ਕੋਟਿ ਪਿਰਾਗੇ॥੧੬॥ ਬੁੱਧ ਰੂਪ ਧਰਣਿ ਧਰਤੀ। ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪ ਸੁਵੰਨੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਖਿਮਾ ਗ੍ਰੀਬੀ ਬੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਤਨ। ਖੜ ਘਾਸ ਨਾਲ। ਜੜਾਵੀ ਜੜੀ ਗਈ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਵੁੱਠਾ- ਧਰਣਿ ਸੁਵੰਨੀ, ਖੜ ਰਤਨ ਜੜਾਵੀ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਰਖੁ, ਮਨਿ ਵੁਠਾ॥ ਤੁੱਠਾ- ਸਭੇ ਕਾਜ ਸੁਹੇਲੜੇ ਥੀਏ; ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠਾ॥੧॥ ਬਨਰਾਇ ਬਨਾਸਪਤੀ- ਮਃ ੫॥ ਫਿਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਦਹ ਦਿਸਾ; ਜਲ ਪਰਬਤ ਬਨਰਾਇ॥ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਮਿਰਤਕੋ ਮੁਰਦਾਰ। ਪਖੰਡੀ ਰੂਪ ਇੱਲ। ਬਹਿ-ਠੀ- ਜਿਥੈ ਡਿਠਾ ਮਿਰਤਕੋ; ਇਲ ਬਹਿਠੀ ਆਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸੁ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਫਲ ਲੋੜੀਅਹਿ; ਸੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵਉ॥ ਨੇੜੈ ਦੇਖਉ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ॥ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੇਣੁਕਾ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵਉ॥ ਦੂਖੁ. ਨ ਦੇਈ ਕਿਸੈ ਜੀਅ; ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਵਉ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ. ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ; ਨਾਨਕ ਸੁਣਾਵਉ॥੧੭॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਸਲੋਕ ਦੋਹਾ ਮਃ ੫॥ ਏਕੁ ਜਿ ਸਾਜਨੁ ਮੈ ਕੀਆ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥੁ॥ ਵੱਥੁ- ਜੀਉ ਹਮਾਰਾ ਖੰਨੀਐ; ਹਰਿ ਮਨ ਤਨ ਸੰਦੜੀ ਵਥੁ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੀਬੀ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਣ:- ਮਃ ੫॥ ਜੇ ਕਰੁ ਗਹਹਿ ਪਿਆਰੜੇ; ਤੁਧੁ. ਨ ਛੋਡਾ ਮੂਲਿ॥ ਪੜਹਿ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਹਰਿ ਛੋਡਨਿ. ਸੇ ਦੁਰਜਨਾ; ਪੜਹਿ ਦੋਜਕ ਕੈ ਸੂਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਘਰਿ ਜਿਸ ਦੈ; ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਸੰਤ ਜਨ; ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਧੋਵੈ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਵਸਹਿ; ਸੰਕਟ ਸਭਿ ਖੋਵੈ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੇਟੀਐ; ਮਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਰੋਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਨਾਨਕ ਘਣੀ; ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਦੇਵੈ॥੧੮॥ ਡੱਖਣਾ- ਸਲੋਕ ਡਖਣਾ ਮਃ ੫॥ ਮੁਹੱਬਤਿ- ਭੋਰੀ ਭਰਮੁ ਵਵਾਇ; ਪਿਰੀ ਮੁਹਬਤਿ ਹਿਕੁ ਤੂ॥ ਮਉਜੂਦੁ ਹਾਜ਼ਰ ਪਰਗਟ- ਜਿਥਹੁ. ਵੰਞੈ ਜਾਇ; ਤਿਥਾਊ. ਮਉਜੂਦੁ ਸੋਇ॥੧॥ ਚੜ੍ਹਿ- ਮਃ ੫॥ ਚੜਿ ਕੈ ਘੋੜੜੈ, ਕੁੰਦੇ ਪਕੜਹਿ; ਖੂੰਡੀ ਦੀ ਖੇਡਾਰੀ॥ ਉਲਾਸ-ਹਿ- ਹੰਸਾ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਉਲਾਸਹਿ; ਕੁਕੜ ਦੀ ਓਡਾਰੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਉਧ-ਰੈ= ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ. ਹਰਿ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੈ; ਸੋ ਉਧਰੈ ਮਿਤਾ॥ ਪਵਿੱਤਾ- ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਹਿ. ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ; ਸੇ ਹਸਤ ਪਵਿਤਾ॥ ਮੱਜਨਾ ਕਿੱਤਾ- ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾ; ਸਭਿ ਪੁੰਨ ਤਿਨਿ ਕਿਤਾ॥ ਉਧ-ਰੇ ਗੜ੍ਹ ਜਿੱਤਾ- ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਉਧਰੇ; ਬਿਖਿਆ ਗੜੁ ਜਿਤਾ॥

ਅੰਗ ੩੨੩:- ਦ-ਯੁ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯੁ ਔਂਕੜ ਸਹਿਤ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ।ਪੋਲਾ ਅ-ਮਿਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪ, ਮਿਣਤੀ ਰਹਿਤ- ਨਾਨਕ. ਲੜਿ ਲਾਇ ਉਧਾਰਿਅਨੁ; ਦਯੁ ਸੇਵਿ ਅਮਿਤਾ॥੧੯॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਧੰਧੜੇ ਕੁਲਾਹ; ਚਿਤਿ. ਨ ਆਵੈ ਹੇਕੜੋ॥ ਫੁ-ਟੰਨਿ- ਨਾਨਕ. ਸੇਈ ਤੰਨ

ਫੁਟੰਨਿ; ਜਿਨਾ ਸਾਂਈ ਵਿਸਰੈ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪਰੇਤਹੁ ਕੀਤੋਨੁ ਦੇਵਤਾ; ਤਿਨਿ ਕਰਣੈਹਾਰੇ॥ ਸਭੇ ਸਿਖ ਉਬਾਰਿਅਨੁ; ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ॥ ਨਿੰਦਕ ਪਕੜਿ ਪਛਾੜਿਅਨੁ ਝੂਠੇ; ਦਰਬਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਾ ਹੈ; ਆਪਿ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਅੰਤੁ. ਕਿਛੁ ਅੰਤੁ ਨਾਹਿ; ਸਭੁ ਤਿਸੈ ਕਰਣਾ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ; ਜੀਆਂ ਕਾ ਪਰਣਾ॥ ਦੇ-ਇ- ਹਸਤ ਦੇਇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ; ਭਰਣ ਪੋਖਣੁ ਕਰਣਾ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਬਖਸਿੰਦੁ ਆਪਿ; ਜਪਿ ਸਚੇ ਤਰਣਾ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਭਲਾ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਤਿਨ੍ਾ ਭੁਖ. ਨ ਕਾ ਰਹੀ; ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਲੱਗਿਆ ਉਧ-ਰੈ- ਨਾਨਕ. ਚਰਣੀ ਲਗਿਆ; ਉਧਰੈ ਸਭੋ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜਾਚਿਕੁ ਮੰਗੈ ਨਿਤ ਨਾਮੁ; ਸਾਹਿਬੁ ਕਰੇ ਕਬੂਲੁ॥ ਨਾਨਕ. ਪਰਮੇਸਰੁ ਜਜਮਾਨੁ; ਤਿਸਹਿ. ਭੁਖ ਨ ਮੂਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਰੱਤਾ- ਮਨੁ ਰਤਾ ਗੋਵਿੰਦ ਸੰਗਿ; ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਜੋੜੇ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਉ; ਏ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ॥ ਰਾਜ ਮਿਲਖ. ਖੁਸੀਆ ਘਣੀ; ਧਿਆਇ. ਮੁਖੁ ਨ ਮੋੜੇ॥ ਢਾਢੀ ਦਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੰਗਣਾ; ਦਰੁ. ਕਦੇ ਨ ਛੋੜੇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਚਾਉ ਏਹੁ; ਨਿਤ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਲੋੜੇ॥੨੧॥੧॥ ਸੁਧੁ ਕੀਚੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਕਰੋ, ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਕੋਈ ਭੀ ਕਲਮ ਨ ਚੁੱਕੇ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

੧੪ ਚੌਪਦੇ ਹਨ, ਚਉਪਦੇ ਚੌਦਾਂ ਪੜ੍ਹੋ- ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਚਉਪਦੇ ੧੪॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਜਲਤ; ਰਾਮ ਜਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਉਦਕਿ ਜਲਤ ਬੁਝਾਇਆ ਪੋਲੇ- ਰਾਮ ਉਦਕਿ; ਤਨੁ ਜਲਤ ਬੁਝਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਮਾਰਣ ਕਾਰਣਿ; ਬਨ ਜਾਈਐ॥ ਸੋ ਜਲੁ; ਬਿਨੁ ਭਗਵੰਤ. ਨ ਪਾਈਐ॥੧॥ ਜਿਹ ਪਾਵਕ; ਸੁਰਿ ਨਰ ਹੈ ਜਾਰੇ॥ ਰਾਮ ਉਦਕਿ; ਜਨ ਜਲਤ ਉਬਾਰੇ॥੨॥ ਭਵ ਸਾਗਰ; ਸੁਖਸਾਗਰ ਮਾਹੀ॥ ਪੀਵਿ ਰਹੇ ਜਲ; ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ॥੩॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਭਜੁ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ॥ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਨੀ ਪੋਲੇ- ਰਾਮ ਉਦਕਿ; ਮੇਰੀ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਨੀ॥੪॥੧॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਮਾਧਉ; ਜਲ ਕੀ ਪਿਆਸ. ਨ ਜਾਇ॥ ਜਲ ਮਹਿ; ਅਗਨਿ ਉਠੀ ਅਧਿਕਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰ ਜਲਨਿਧਿ; ਹਉ ਜਲ ਕਾ ਮੀਨੁ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਰਹਉ; ਜਲਹਿ ਬਿਨੁ ਖੀਨੁ॥੧॥ ਸੂਅਟਾ ਤੋਤਾ- ਤੂੰ ਪਿੰਜਰੁ; ਹਉ ਸੂਅਟਾ ਤੋਰ॥ ਮੰਜਾਰੁ ਬਿੱਲਾ- ਜਮੁ ਮੰਜਾਰੁ; ਕਹਾ ਕਰੈ ਮੋਰ॥੨॥ ਤੂੰ ਤਰਵਰੁ; ਹਉ ਪੰਖੀ ਆਹਿ॥ ਮੰਦਭਾਗੀ; ਤੇਰੋ ਦਰਸਨੁ ਨਾਹਿ॥੩॥

ਅੰਗ ੩੨੪:- ਨਉਤਨੁ ਨਵੀਨ। ਚੇੱਲਾ ਸੇਵਕ- ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਹਉ ਨਉਤਨੁ ਚੇਲਾ॥ ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਿਲੁ; ਅੰਤ ਕੀ ਬੇਲਾ॥੪॥੨॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਜਬ ਹਮ; ਏਕੋ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਤਬ ਲੋਗਹ; ਕਾਹੇ ਦੁਖੁ ਮਾਨਿਆ॥੧॥ ਅ-ਪਤਹ ਪਤਿ ਰਹਿਤ- ਹਮ ਅਪਤਹ; ਅਪੁਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਹਮਰੈ ਖੋਜਿ; ਪਰਹੁ ਮਤਿ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਮੰਦੇ; ਮੰਦੇ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਸਾਝ ਪਾਤਿ; ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਪਤਿ ਅ-ਪਤਿ ਪੋਲੇ- ਪਤਿ ਅਪਤਿ; ਤਾ ਕੀ ਨਹੀ ਲਾਜ॥ ਜਾਨਹੁ-ਗੇ ਉਘਰੈ-ਗੋ- ਤਬ ਜਾਨਹੁਗੇ; ਜਬ

ਉਘਰੈਗੋ ਪਾਜ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਪਤਿ ਹਰਿ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਸਰਬ ਤਿਆਗਿ; ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਰਾਮੁ॥੪॥੩॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਨਗਨ ਫਿਰਤ; ਜੌ ਪਾਈਐ ਜੋਗੁ॥ ਬਨ ਕਾ ਮਿਰਗੁ; ਮੁਕਤਿ ਸਭੁ ਹੋਗੁ॥੧॥ ਨਾਂਗੇ- ਕਿਆ ਨਾਗੇ; ਕਿਆ ਬਾਧੇ ਚਾਮ॥ ਜਬ ਨਹੀ ਚੀਨਸਿ; ਆਤਮ ਰਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੂਡ ਮੁੰਡਾਏ; ਜੌ ਸਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਮੁਕਤੀ ਭੇਡ; ਨ ਗਈਆ ਕਾਈ॥੨॥ ਬਿੰਦੁ ਰਾਖਿ; ਜੌ ਤਰੀਐ ਭਾਈ॥ ਖੁਸਰੈ ਕਿਉ ਨ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਭਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਿਨਿ ਗਤਿ ਪਾਈ॥੪॥੪॥ ਨੰਨਾ ਅੱਧਾ ੍ਨ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਸੰਧਿਆ ਪ੍ਰਾਤ; ਇਸ੍ਨਾਨੁ ਕਰਾਹੀ॥ ਜਿਉ ਭਏ ਦਾਦੁਰ; ਪਾਨੀ ਮਾਹੀ॥੧॥ ਜਉ ਪੈ; ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਤਿ ਨਾਹੀ॥ ਤੇ ਸਭਿ; ਧਰਮਰਾਇ ਕੈ ਜਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਇਆ ਰਤਿ; ਬਹੁ ਰੂਪ ਰਚਾਹੀ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਦਇਆ; ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਅੱਗਰ- ਚਾਰਿ ਚਰਨ; ਕਹਹਿ ਬਹੁ ਆਗਰ॥ ਕਲਿ ਪੋਲਾ- ਸਾਧੂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਕਲਿ ਸਾਗਰ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਬਹੁ ਕਾਇ ਕਰੀਜੈ॥ ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਸਰਬਸੁ ਛੋਡਿ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੪॥੫॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਕਬੀਰ ਜੀ ਗਉੜੀ॥ ਕਿਆ ਜਪੁ. ਕਿਆ ਤਪੁ; ਕਿਆ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਭਾਉ ਹੈ ਦੂਜਾ॥੧॥ ਰੇ ਜਨ; ਮਨੁ ਮਾਧਉ ਸਿਉ ਲਾਈਐ॥ ਚਤੁਰ-ਭੁਜੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ- ਚਤੁਰਾਈ; ਨ ਚਤੁਰਭੁਜੁ ਪਾਈਐ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਹਰੁ ਲੋਭੁ; ਅਰੁ ਲੋਕਾਚਾਰੁ॥ ਪਰਹਰੁ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਬਧੇ ਵਧਦਾ ਹੈ- ਕਰਮ ਕਰਤ; ਬਧੇ ਅਹੰਮੇਵ॥ ਮਿਲਿ ਪਾਥਰ ਕੀ; ਕਰਹੀ ਸੇਵ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਭੋਲੇ ਭਾਇ; ਮਿਲੇ ਰਘੁਰਾਇਆ॥੪॥੬॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਕੁਲੁ ਪੋਲਾ- ਗਰਭ ਵਾਸ ਮਹਿ; ਕੁਲੁ ਨਹੀ ਜਾਤੀ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੰਦੁ ਤੇ; ਸਭ ਉਤਪਾਤੀ॥੧॥ ਬਾਮ੍ਹਨ- ਕਹੁ ਰੇ ਪੰਡਿਤ; ਬਾਮਨ ਕਬ ਕੇ ਹੋਏ॥ ਬਾਮਨ ਕਹਿ ਕਹਿ; ਜਨਮੁ ਮਤ ਖੋਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੌ ਤੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ; ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਜਾਇਆ॥ ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ; ਕਾਹੇ ਨਹੀ ਆਇਆ॥੨॥ ਕਤ ਪੋਲਾ- ਤੁਮ ਕਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ; ਹਮ ਕਤ ਸੂਦ॥ ਹਮ ਕਤ ਲੋਹੂ; ਤੁਮ ਕਤ ਦੂਧ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ; ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ ਹਮਾਰੈ॥੪॥੭॥

ਅੰਗ ੩੨੫:- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਅੰਧਕਾਰ; ਸੁਖਿ ਕਬਹਿ ਨ ਸੋਈ ਹੈ॥ ਰਾਜਾ ਰੰਕੁ ਦੋਊ; ਮਿਲਿ ਰੋਈ ਹੈ॥੧॥ ਜਉ ਪੈ; ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ. ਨ ਕਹਿਬੋ॥ ਉਪਜਤ ਬਿਨਸਤ; ਰੋਵਤ ਰਹਿਬੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਸ ਦੇਖੀਐ; ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਇਆ॥ ਕਾ ਕੰਨੇ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲੌਣੀ- ਪ੍ਰਾਨ ਗਏ; ਕਹੁ ਕਾ ਕੀ ਮਾਇਆ॥੨॥ ਜਸ ਜੰਤੀ ਮਹਿ; ਜੀਉ ਸਮਾਨਾ॥ ਮੂਏ ਮਰਮੁ; ਕੋ ਕਾ ਕਰ ਜਾਨਾ॥੩॥ ਹੰਸਾ ਸਰਵਰੁ; ਕਾਲੁ ਸਰੀਰ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ; ਪੀਉ ਰੇ ਕਬੀਰ॥੪॥੮॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਜੋਤਿ ਕੀ ਜਾਤਿ; ਜਾਤਿ ਕੀ ਜੋਤੀ॥ ਤਿਤੁ ਲਾਗੇ; ਕੰਚੂਆ ਫਲ ਮੋਤੀ॥੧॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਘਰੁ; ਜੋ ਨਿਰਭਉ ਕਹੀਐ॥ ਭੱਜਿ। ਅ-ਭੈ ਪੋਲਾ- ਭਉ ਭਜਿ ਜਾਇ; ਅਭੈ ਹੋਇ ਰਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਤੀ-ਆਇ- ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ; ਨਹੀ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ॥ ਚਾਰ ਅਚਾਰ; ਰਹੇ ਉਰਝਾਇ॥੨॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਇ; ਏਕ ਸਮਾਨ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਪਾਰਸੁ; ਤਜਹੁ ਗੁਨ ਆਨ॥੩॥ ਕਬੀਰ ਨਿਰਗੁਣ; ਨਾਮ ਨ ਰੋਸੁ॥ ਇਸੁ ਪਰਚਾਇ;

ਪਰਚਿ ਰਹੁ ਏਸੁ॥੪॥੯॥ ਮਿਤਿ ਮਰਯਾਦਾ ਤੋਂ। ਪਰ ਪਰੇ। ਮਨੁ ਮਨੁ ਤੋਂ ਪਰੇ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਜੋ ਜਨ ਪਰ ਮਿਤਿ; ਪਰ ਮਨੁ ਜਾਨਾ॥ ਬਾਤਨ ਹੀ; ਬੈਕੁੰਠ ਸਮਾਨਾ॥੧॥ ਕਹਾਂ- ਨਾ ਜਾਨਾ; ਬੈਕੁੰਠ ਕਹਾ ਹੀ॥ ਜਾਨੁ ਜਾਨੁ; ਸਭਿ ਕਹਹਿ ਤਹਾ ਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਤੀ-ਅਈ ਪਤੀਜਦਾ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ- ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ; ਨਹ ਪਤੀਅਈ ਹੈ॥ ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨੈ; ਜਾ ਤੇ. ਹਉਮੈ ਜਈ ਹੈ॥੨॥ ਲੱਗੁ- ਜਬ ਲਗੁ; ਮਨਿ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਆਸ॥ ਤਬ ਲਗੁ; ਹੋਇ ਨਹੀ. ਚਰਨ ਨਿਵਾਸੁ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਇਹ ਕਹੀਐ ਕਾਹਿ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਬੈਕੁੰਠੈ ਆਹਿ॥੪॥੧੦॥ ਨਿਪ-ਜਿ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਉਪਜੈ ਨਿਪਜੈ; ਨਿਪਜਿ ਸਮਾਈ॥ ਜੱਗੁ- ਨੈਨਹ ਦੇਖਤ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਾਈ॥੧॥ ਕਹ-ਹੁ- ਲਾਜ ਨ ਮਰਹੁ; ਕਹਹੁ ਘਰੁ ਮੇਰਾ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ; ਨਹੀ ਕਛੁ ਤੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ; ਕਾਇਆ ਪਾਲੀ॥ ਮਰਤੀ ਬਾਰ; ਅਗਨਿ ਸੰਗਿ ਜਾਲੀ॥੨॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ; ਮਰਦਨ ਅੰਗਾ॥ ਸੋ ਤਨੁ ਜਲੈ; ਕਾਠ ਕੈ ਸੰਗਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਗੁਨੀਆ॥ ਬਿਨਸੈ-ਗੋ- ਬਿਨਸੈਗੋ ਰੂਪੁ; ਦੇਖੈ ਸਭ ਦੁਨੀਆ॥੪॥੧੧॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਅਵਰ ਮੂਏ; ਕਿਆ ਸੋਗੁ ਕਰੀਜੈ॥ ਜੀਜੈ- ਤਉ ਕੀਜੈ; ਜਉ ਆਪ ਨ ਜੀਜੈ॥੧॥ ਮੈ ਨ ਮਰਉ; ਮਰਿਬੋ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਜੀਆਵਨ-ਹਾਰਾ- ਅਬ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਹੈ; ਜੀਆਵਨਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਆ ਦੇਹੀ; ਪਰਮਲ ਮਹਕੰਦਾ॥ ਤਾ ਸੁਖ; ਬਿਸਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੨॥ ਕੂਅਟਾ ਪੋਲਾ ਪਨਿ-ਹਾਰੀ- ਕੂਅਟਾ ਏਕੁ; ਪੰਚ ਪਨਿਹਾਰੀ॥ ਟੂਟੀ ਲਾਜੁ; ਭਰੈ ਮਤਿ ਹਾਰੀ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਇਕ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਕੂਅਟਾ; ਨਾ ਪਨਿਹਾਰੀ॥੪॥੧੨॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ; ਕੀਟ ਪਤੰਗਾ॥

ਅੰਗ ੩੨੬:- ਅਨਿਕ ਜਨਮ; ਕੀਏ ਬਹੁ ਰੰਗਾ॥੧॥ ਐਸੇ ਘਰ; ਹਮ ਬਹੁਤੁ ਬਸਾਏ॥ ਜਬ ਹਮ ਰਾਮ; ਗਰਭ ਹੋਇ ਆਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ॥ ਕਬਹੂ ਰਾਜਾ ਛਤ੍ਰਪਤਿ; ਕਬਹੂ ਭੇਖਾਰੀ॥੨॥ ਮਰ-ਹਿ ਜੀਵ-ਹਿ- ਸਾਕਤ ਮਰਹਿ; ਸੰਤ ਸਭਿ ਜੀਵਹਿ॥ ਪੀਵ-ਹਿ- ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ; ਰਸਨਾ ਪੀਵਹਿ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ॥ ਹਾਰਿ ਪਰੇ; ਅਬ ਪੂਰਾ ਦੀਜੈ॥੪॥੧੩॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਨਾਲਿ ਰਲਾਇ ਲਿਖਿਆ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਐਸੋ ਅਚਰਜੁ; ਦੇਖਿਓ ਕਬੀਰ॥ ਦਧਿ ਦਹੀਂ। ਨੀਰੁ ਪਾਣੀ- ਦਧਿ ਕੈ ਭੋਲੈ; ਬਿਰੋਲੈ ਨੀਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰੀ ਅੰਗੂਰੀ; ਗਦਹਾ ਚਰੈ॥ ਹੀਗੈ- ਨਿਤ ਉਠਿ ਹਾਸੈ; ਹੀਗੈ ਮਰੈ॥੧॥ ਮੱਤਾ ਮਸਤ। ਭੈਸਾ ਝੋਟਾ। ਹੰਕਾਰੀ ਜੀਵ। ਅੰ-ਮੁਹਾ ਅਮੋੜ ਹੋ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਮਾਤਾ ਭੈਸਾ; ਅੰਮੁਹਾ ਜਾਇ॥ ਰਸਾਤਲਿ ਨਰਕ। ਕੁੱਦਿ ਕੁੱਦਿ- ਕੁਦਿ ਕੁਦਿ ਚਰੈ; ਰਸਾਤਲਿ ਪਾਇ॥੨॥ ਖੇ੍ਡ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਪਰਗਟੁ ਭਈ ਖੇਡ॥ ਨਿੱਤ- ਲੇਲੇ ਕਉ; ਚੂਘੈ ਨਿਤ ਭੇਡ॥੩॥ ਪਰਗਟੀ-ਆਈ- ਰਾਮ ਰਮਤ; ਮਤਿ ਪਰਗਟੀਆਈ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਗੁਰਿ. ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥੪॥੧॥੧੪॥ ਮੀੱਨਾ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਪੰਚਪਦੇ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਛੋਡਿ; ਬਾਹਰਿ ਭਇਓ ਮੀਨਾ॥ ਹੀਨਾ ਪੋਲਾ- ਪੂਰਬ ਜਨਮ; ਹਉ ਤਪ ਕਾ ਹੀਨਾ॥੧॥ ਅਬ ਕਹੁ ਰਾਮ; ਕਵਨ ਗਤਿ ਮੋਰੀ॥ ਤਜੀ ਲੇ ਬਨਾਰਸ; ਮਤਿ ਭਈ ਥੋਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਜਨਮੁ; ਸਿਵਪੁਰੀ ਗਵਾਇਆ॥ ਮਗ-ਹਰਿ ਪੋਲਾ- ਮਰਤੀ ਬਾਰ; ਮਗਹਰਿ ਉਠਿ ਆਇਆ॥੨॥ ਕਾਂਸੀ- ਬਹੁਤੁ ਬਰਸ; ਤਪੁ ਕੀਆ ਕਾਸੀ॥ ਮਰਨੁ ਭਇਆ; ਮਗਹਰ ਕੀ

ਬਾਸੀ॥੩॥ ਕਾਸੀ ਮਗਹਰ; ਸਮ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਉੱਤ-ਰਸਿ- ਓਛੀ ਭਗਤਿ; ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੀ॥੪॥ ਗੁਰ ਗੁਰੂ ੨ ਕਹੁ। ਸਿਵ ਕਲਿਆਣ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ। ਗੱਜ ਗੱਜ ੨ ਕੇ ਉਚਾਰਨਾ ਕਰ- ਕਹੁ ਗੁਰ ਗਜ ਸਿਵ; ਸਭੁ ਕੋ ਜਾਨੈ॥ ਮੁਆ ਕਬੀਰੁ; ਰਮਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੈ॥੫॥੧੫॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨ; ਮਰਦਨ ਅੰਗਾ॥ ਸੋ ਤਨੁ ਜਲੈ; ਕਾਠ ਕੈ ਸੰਗਾ॥੧॥ ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕੀ; ਕਵਨ ਬਡਾਈ॥ ਉਰਵਾਰਿ ਮਾਤ ਲੋਕ- ਧਰਨਿ ਪਰੈ; ਉਰਵਾਰਿ. ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਤਿ ਜਿ ਸੋਵਹਿ; ਦਿਨ ਕਰਹਿ ਕਾਮ॥ ਇਕੁ ਖਿਨੁ; ਲੇਹਿ ਨ. ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ॥੨॥ ਤਡੋਰ ਹੱਥ ਅੱਡੇ ਹੋਇ ਹਨ। ਤੰਬੋਰ ਪਾਨਾਂ ਦੇ ਬੀੜੇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ- ਹਾਥਿ ਤਡੋਰ; ਮੁਖਿ ਖਾਇਓ ਤੰਬੋਰ॥ ਕਸਿ ਪੋਲਾ- ਮਰਤੀ ਬਾਰ; ਕਸਿ ਬਾਧਿਓ ਚੋਰ॥੩॥ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਿ ਰਸਿ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਰਮਤ ਉਚਾਰਦਿਆਂ- ਰਾਮੈ ਰਾਮ ਰਮਤ; ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੪॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ; ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਸੁ; ਸੁਗੰਧ ਬਸਾਈ॥੫॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਚੇਤਿ ਰੇ ਅੰਧਾ॥ ਸਤਿ ਰਾਮੁ; ਝੂਠਾ ਸਭੁ ਧੰਧਾ॥੬॥੧੬॥ ਤਿ-ਪਦੇ ਚਾਰਤੁਕੇ$_{੨}$ ਬ੍ਰੀਕ ੨ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਤਿਪਦੇ, ਇੱਕ ਚਾਰਤੁਕੇ ਸਬਦ ਆਵੇਗਾ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ; ਤਿਪਦੇ ਚਾਰਤੁਕੇ$_{੨}$॥ ਜਮ ਤੇ ਉਲਟਿ; ਭਏ ਹੈ ਰਾਮ॥ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ; ਸੁਖ ਕੀਓ ਬਿਸਰਾਮ॥ ਬੈਰੀ ਉਲਟਿ; ਭਏ ਹੈ ਮੀਤਾ॥ ਸੁ-ਜਨ ਮਿੱਤ੍ਰ- ਸਾਕਤ ਉਲਟਿ; ਸੁਜਨ ਭਏ ਚੀਤਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੨੭:- ਅਬ ਮੋਹਿ; ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ॥ ਸਾਂਤਿ ਭਈ; ਜਬ ਗੋਬਿਦੁ ਜਾਨਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਪਾਧਿ ਬਿਮਾਰੀ- ਤਨ ਮਹਿ ਹੋਤੀ; ਕੋਟਿ ਉਪਾਧਿ॥ ਉਲਟਿ ਭਈ; ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਨੈ; ਆਪੈ ਆਪ॥ ਰੋਗੁ. ਨ ਬਿਆਪੈ; ਤੀਨੌ ਤਾਪ॥੨॥ ਸਨਾਤਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਬਣ ਗਏ- ਅਬ ਮਨੁ ਉਲਟਿ; ਸਨਾਤਨੁ ਹੂਆ॥ ਤਬ ਜਾਨਿਆ; ਜਬ ਜੀਵਤ ਮੂਆ॥ ਸਮਾਵ-ਉ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਉ॥ ਡਰਾ-ਵਉ- ਆਪਿ ਨ ਡਰਉ; ਨ ਅਵਰ ਡਰਾਵਉ॥੩॥੧੭॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਪਿੰਡਿ ਮੂਐ; ਜੀਉ. ਕਿਹ ਘਰਿ ਜਾਤਾ॥ ਰੱਤਾ- ਸਬਦਿ ਅਤੀਤਿ; ਅਨਾਹਦਿ ਰਾਤਾ॥ ਜਿਨਿ ਰਾਮੁ ਜਾਨਿਆ; ਤਿਨਹਿ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਸੱਕਰ- ਜਿਉ ਗੂੰਗੇ; ਸਾਕਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੧॥ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰੂਪ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਬਨਵਾਰੀ ਮਾਲੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ- ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਕਥੈ; ਬਨਵਾਰੀ॥ਸੁਖਮਨ ਮਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਦੀ ਨਾਰੀ ਬਣ ਕੇ ਪਵਨ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ– ਮਨ ਰੇ ਪਵਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ; ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ; ਜਿ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਕਰਨਾ॥ ਸੋ ਪਦੁ ਰਵਹੁ; ਜਿ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਰਵਨਾ॥ ਸੋ ਧਿਆਨੁ ਧਰਹੁ; ਜਿ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਧਰਨਾ॥ ਐਸੇ ਮਰਹੁ; ਜਿ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਮਰਨਾ॥੨॥ ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ; ਜਮੁਨ ਮਿਲਾਵਉ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ ਸੰਗਮ; ਮਨ ਮਹਿ ਨ੍ਹਾਵਉ॥ ਲੋਚਾ ਸਮਸਰਿ; ਇਹੁ ਬਿਉਹਾਰਾ॥ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ; ਕਿਆ ਅਵਰਿ ਬੀਚਾਰਾ॥੩॥ ਅਪੁ ਪਾਣੀ। ਤੇਜੁ ਅਗਨੀ- ਅਪੁ ਤੇਜੁ ਬਾਇ; ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸਾ॥ ਐਸੀ ਰਹਤ ਰਹਉ; ਹਰਿ ਪਾਸਾ॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰ; ਨਿਰੰਜਨ ਧਿਆਵਉ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਉ; ਜਿ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਆਵਉ॥੪॥੧੮॥ ਚਰਨਾਂ ’ਚ ਬ੍ਰੀਕ ੧੫ ਲਿਖੇ ਹਨ, ਅੱਗੇ ੧੫ ਤਿਪਦੇ ਆਉਣਗੇ, ਤਿਪਦੇ ੧੫ ਪੜ੍ਹੋ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤਿਪਦੇ$_{੧੫}$॥ ਕੰਚਨ ਸਿਉ; ਪਾਈਐ ਨਹੀ ਤੋਲਿ॥ ਮਨੁ ਦੇ; ਰਾਮੁ ਲੀਆ ਹੈ ਮੋਲਿ॥੧॥ ਅਬ ਮੋਹਿ; ਰਾਮੁ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਸਹਜ

ਸੁਭਾਇ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮੈ ਕਥਿ ਕਥਿ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ; ਬੈਠੇ ਘਰਿ ਆਇਆ॥੨॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀ॥ ਨਿੱਜ- ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਭਗਤਿ; ਨਿਜ ਭਾਗੀ॥੩॥੧॥੧੯॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਜਿਹ ਮਰਨੈ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਸਿਆ॥ ਸੋ ਮਰਨਾ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ॥੧॥ ਅਬ ਕੈਸੇ ਮਰਉ; ਮਰਨਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਾਤੇ; ਜਿਨ. ਰਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਰਨੋ ਮਰਨੁ; ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਸਹਜੇ ਮਰੈ; ਅਮਰੁ ਹੋਇ ਸੋਈ॥੨॥ ਭ-ਇਆ – ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦਾ॥ ਗ-ਇਆ- ਗਇਆ ਭਰਮੁ; ਰਹਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥੩॥੨੦॥ ਕਤ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਕਤ ਨਹੀ ਠਉਰ; ਮੂਲੁ ਕਤ ਲਾਵਉ॥ ਖੋਜਤ ਤਨ ਮਹਿ; ਠਉਰ. ਨ ਪਾਵਉ॥੧॥ ਲਾਗੀ ਹੋਇ; ਸੁ ਜਾਨੈ ਪੀਰ॥ ਅਨੀ-ਆਲੇ ਕੁੰਡੀਆਂ ਵਾਲੇ- ਰਾਮ ਭਗਤਿ; ਅਨੀਆਲੇ ਤੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕ ਭਾਇ; ਦੇਖਉ ਸਭ ਨਾਰੀ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਉ; ਸਹ ਕਉਨ ਪਿਆਰੀ॥੨॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ॥ ਸਭ ਪਰਹਰਿ; ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸੁਹਾਗੁ॥੩॥੨੧॥

ਅੰਗ ੩੨੮:- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਜਾ ਕੈ; ਹਰਿ ਸਾ ਠਾਕੁਰੁ. ਭਾਈ॥ ਮੁਕਤਿ ਅਨੰਤ; ਪੁਕਾਰਣਿ ਜਾਈ॥੧॥ ਅਬ ਕਹੁ ਰਾਮ; ਭਰੋਸਾ ਤੋਰਾ॥ ਤਬ ਕਾਹੂ ਕਾ; ਕਵਨੁ ਨਿਹੋਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹ-ਹਿ- ਤੀਨਿ ਲੋਕ; ਜਾ ਕੈ ਹਹਿ ਭਾਰ॥ ਸੋ. ਕਾਹੇ ਨ ਕਰੈ; ਪ੍ਰਤਿਪਾਰ॥੨॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਇਕ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਬੱਸੁ। ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ। ਮਹ-ਤਾਰੀ- ਕਿਆ ਬਸੁ; ਜਉ. ਬਿਖੁ ਦੇ ਮਹਤਾਰੀ॥੩॥੨੨॥ ਸਤ ਸਤੀ ਪੋਲੇ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਤ; ਸਤੀ ਹੋਇ ਕੈਸੇ ਨਾਰਿ॥ ਪੰਡਿਤ ਦੇਖਹੁ; ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ॥੧॥ ਬਧੈ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਬਧੈ ਸਨੇਹੁ॥ ਲੱਗੁ- ਜਬ ਲਗੁ ਰਸੁ; ਤਬ ਲਗੁ ਨਹੀ ਨੇਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਹਨਿ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਨੀ ਮਾਇਆ। ਸੱਤੁ- ਸਾਹਨਿ ਸਤੁ ਕਰੈ; ਜੀਅ ਅਪਨੈ॥ ਰ-ਮਯੇ ਯੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ – ਸੋ ਰਮਯੇ ਕਉ; ਮਿਲੈ ਨ. ਸੁਪਨੈ॥੨॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ; ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਉਪਿ ਸਰੀਰੁ॥ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਨਿ; ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ॥੩॥੨੩॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਬਿਖਿਆ ਬਿਆਪਿਆ; ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਬਿਖਿਆ; ਲੈ ਡੂਬੀ ਪਰਵਾਰੁ॥੧॥ ਚਉੜਿ ਰੜੇ ਮੈਦਾਨ ਚ, ਚੌੜ ਚਪੱਟੂਆ। ਕਤ ਕਿੱਥੇ। ਬੋੜੀ ਡੋਬ ਲਈ- ਰੇ ਨਰ; ਨਾਵ ਚਉੜਿ ਕਤ ਬੋੜੀ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਤੋੜਿ; ਬਿਖਿਆ ਸੰਗਿ ਜੋੜੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੱਧੇ- ਸੁਰਿ ਨਰ ਦਾਧੇ; ਲਾਗੀ ਆਗਿ॥ ਪਸੁ ਪੋਲਾ- ਨਿਕਟਿ ਨੀਰੁ; ਪਸੁ. ਪੀਵਸਿ ਨ ਝਾਗਿ॥੨॥ ਚੇਤਤ ਚੇਤਤ; ਨਿਕਸਿਓ ਨੀਰੁ॥ ਕਥਤ ਪੋਲਾ- ਸੋ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਕਥਤ ਕਬੀਰੁ॥੩॥੨੪॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਕੁਲਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਹ ਕੁਲਿ ਪੂਤੁ; ਨ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਬਿਧਵਾ. ਕਸ ਨ ਭਈ; ਮਹਤਾਰੀ॥੧॥ ਜਿਹ ਨਰ; ਰਾਮ ਭਗਤਿ. ਨਹਿ ਸਾਧੀ॥ ਜਨਮਤ; ਕਸ. ਨ ਮੁਓ, ਅਪਰਾਧੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੋਲਾ ਮੁਚੁ ਬਹੁਤੇ ਜੀਅ। ਗਰਭ ਪੇਟ ’ਚੋਂ ਛਣ ਗਏ। ਕੀਨ ਕਿਉਂ- ਮੁਚੁ ਮੁਚੁ ਗਰਭ ਗਏ; ਕੀਨ ਬਚਿਆ॥ ਬੁੱਡਭੁਜ ਬਾਂਹਾਂ ਤੱਕ ਡੁੱਬਿਆ, ਕੁਸ਼ਟੀ ਰੂਪ। ਜੱਗ ਮੱਝਿਆ ਵਿੱਚ- ਬੁਡਭੁਜ ਰੂਪ; ਜੀਵੇ ਜਗ ਮਝਿਆ॥੨॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਜੈਸੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ॥ ਕੁਬ-ਜ ਪੋਲਾ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਜੈਸੇ ਕੁਬਜ ਕੁਰੂਪ॥੩॥੨੫॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਜੋ ਜਨ ਲੇਹਿ; ਖਸਮ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਤਿਨ ਕੈ; ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੧॥ ਸੋ ਨਿਰਮਲੁ;

ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਸੋ ਭਾਈ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਹ ਘਟ; ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਤਿਨ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ; ਹਮ ਧੂਰਿ॥੨॥ ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ; ਮਤਿ ਕਾ ਧੀਰੁ॥ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ; ਗੁਣ ਰਮੈ ਕਬੀਰੁ॥੩॥੨੬॥ ਭੱਠੀ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਗਗਨਿ ਰਸਾਲ; ਚੁਐ ਮੇਰੀ ਭਾਠੀ॥ ਭ-ਇਆ- ਸੰਚਿ ਮਹਾ ਰਸੁ; ਤਨੁ ਭਇਆ ਕਾਠੀ॥੧॥ ਉਆ ਕਉ ਕਹੀਐ; ਸਹਜ ਮਤਵਾਰਾ॥ ਪੀਵਤ ਰਾਮ ਰਸੁ; ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਜ ਕਲਾਲਨਿ; ਜਉ ਮਿਲਿ ਆਈ॥ ਆ-ਨੰਦਿ- ਆਨੰਦਿ ਮਾਤੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਈ॥੨॥ ਚੀਨਤ ਚੀਤੁ; ਨਿਰੰਜਨ ਲਾਇਆ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਤੌ ਅਨਭਉ ਪਾਇਆ॥੩॥੨੭॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ; ਮਨਹਿ ਬਿਆਪੀ॥

ਅੰਗ ੩੨੯:- ਮਨ-ਹਿ ਸਿੱਧਿ- ਮਨਹਿ ਮਾਰਿ; ਕਵਨ ਸਿਧਿ ਥਾਪੀ॥੧॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਮੁਨਿ; ਜੋ ਮਨੁ ਮਾਰੈ॥ ਕਹ-ਹੁ- ਮਨ ਕਉ ਮਾਰਿ; ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਤਾਰੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਬੋਲੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਮਨ ਮਾਰੇ ਬਿਨੁ; ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੨॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਜੋ ਜਾਨੈ ਭੇਉ॥ ਮਧੁ-ਸੂਦਨੁ ਪੋਲਾ - ਮਨੁ ਮਧੁਸੂਦਨੁ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦੇਉ॥੩॥੨੮॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਦੀਸ-ਹਿ- ਓਇ ਜੁ ਦੀਸਹਿ; ਅੰਬਰਿ ਤਾਰੇ॥ ਚੀਤਨ-ਹਾਰੇ- ਕਿਨਿ ਓਇ ਚੀਤੇ; ਚੀਤਨਹਾਰੇ॥੧॥ ਕਹੁ ਰੇ ਪੰਡਿਤ; ਅੰਬਰੁ ਕਾ ਸਿਉ ਲਾਗਾ॥ ਬੂਝੈ; ਬੂਝਨਹਾਰੁ ਸਭਾਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰ-ਹਿ ਉਜੀ-ਆਰਾ- ਸੂਰਜ ਚੰਦੁ; ਕਰਹਿ ਉਜੀਆਰਾ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਪਸਰਿਆ; ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰਾ॥੨॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਜਾਨੈਗਾ ਸੋਇ॥ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ; ਮੁਖਿ ਰਾਮੈ ਹੋਇ॥੩॥੨੯॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਬੇਦ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ; ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਾਈ॥ ਸਾਂਕਲ ਕਰਮ ਕਾਂਡਰੂਪੀ ਸੰਗਲ਼। ਜੇਵਰੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਰੱਸੀ- ਸਾਂਕਲ ਜੇਵਰੀ; ਲੈ ਹੈ ਆਈ॥੧॥ ਨੱਗਰੁ ਬੱਧਿਆ- ਆਪਨ ਨਗਰੁ; ਆਪ ਤੇ ਬਾਧਿਆ॥ ਮੋਹ ਕੈ ਫਾਧਿ; ਕਾਲ ਸਰੁ ਸਾਂਧਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਟੀ ਨ ਕਟੈ; ਤੂਟਿ ਨਹ ਜਾਈ॥ ਸਾ ਓਹੁ ਮਾਇਆ। ਸਾਪਨਿ ਸਪਨੀ ਹੋ ਕੇ। ਜੱਗ- ਸਾ ਸਾਪਨਿ ਹੋਇ; ਜਗ ਕਉ ਖਾਈ॥੨॥ ਹਮ ਦੇਖਤ; ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਲੂਟਿਆ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਮੈ ਰਾਮ ਕਹਿ ਛੂਟਿਆ॥੩॥੩੦॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਦੇ-ਇ ਪਹਿਰਾਵ-ਉ- ਦੇਇ ਮੁਹਾਰ; ਲਗਾਮੁ ਪਹਿਰਾਵਉ॥ ਸਾਰੇ ਔਗੁਣ ਤਜੀਨੁ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ 'ਚ ਮਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦਉ-ਰਾਵਉ ਭਜਾਉਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਸਗਲ ਤਜੀਨੁ; ਗਗਨ ਦਉਰਾਵਉ॥੧॥ ਅਪਨੈ ਬੀਚਾਰਿ; ਅਸਵਾਰੀ ਕੀਜੈ॥ ਪਗੁ ਪੋਲਾ- ਸਹਜ ਕੈ ਪਾਵੜੈ; ਪਗੁ ਧਰਿ ਲੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਲੁ ਰੇ ਬੈਕੁੰਠ; ਤੁਝਹਿ ਲੇ ਤਾਰਉ॥ ਹਿਚਹਿ ਅੜੀ ਕਰੇ- ਹਿਚਹਿ ਤ; ਪ੍ਰੇਮ ਕੈ ਚਾਬੁਕ ਮਾਰਉ॥੨॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਭਲੇ ਅਸਵਾਰਾ॥ ਰਹ-ਹਿ- ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਤੇ; ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰਾ॥੩॥੩੧॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਜਿਹ ਮੁਖਿ; ਪਾਂਚਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਏ॥ ਲੂਕਟ ਲਾਂਬੂ ਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ- ਤਿਹ ਮੁਖ ਦੇਖਤ; ਲੂਕਟ ਲਾਏ॥੧॥ ਕਾਟ-ਹੁ- ਇਕੁ ਦੁਖੁ; ਰਾਮਰਾਇ ਕਾਟਹੁ ਮੇਰਾ॥ ਅਗਨਿ ਦਹੈ; ਅਰੁ ਗਰਭ ਬਸੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬਿ-ਗੂਤੀ- ਕਾਇਆ ਬਿਗੂਤੀ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤੀ॥ਗੱਡਿ- ਕੋ ਜਾਰੇ; ਕੋ ਗਡਿ ਲੇ ਮਾਟੀ॥੨॥ਦਿਖਾਵ-ਹੁ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਦਿਖਾਵਹੁ॥ ਪਠਾਵ-ਹੁ- ਪਾਛੈ ਤੇ ਜਮੁ; ਕਿਉ ਨ ਪਠਾਵਹੁ॥੩॥੩੨॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਆਪੇ ਪਾਵਕੁ; ਆਪੇ ਪਵਨਾ॥ ਜਾਰੈ ਖਸਮੁ; ਤ

ਰਾਖੈ ਕਵਨਾ॥੧॥ ਰਾਮ ਜਪਤ; ਤਨੁ ਜਰਿ ਕੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਚਿਤੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾ ਕੋ ਜਰੈ; ਕਾਹਿ ਹੋਇ ਹਾਨਿ॥ ਨਟ ਪੋਲਾ। ਵੱਟ ਖੇ੍ਲੈ ਸਾਰਿਗ-ਪਾਨ- ਨਟ ਵਟ ਖੇਲੈ; ਸਾਰਿਗਪਾਨਿ॥੨॥ਅੱਖਰ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਅਖਰ ਦੁਇ ਭਾਖਿ॥ ਲੇ-ਇ-ਗਾ- ਹੋਇਗਾ ਖਸਮੁ; ਤ ਲੇਇਗਾ ਰਾਖਿ॥੩॥੩੩॥ ਦੁ-ਪਦੇ- ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੁਪਦੇ॥ ਨਾ ਮੈ; ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਬੈਰਾਗ; ਨ ਛੂਟਸਿ ਮਾਇਆ॥੧॥ ਕੈਸੇ ਜੀਵਨੁ ਹੋਇ. ਹਮਾਰਾ॥

ਅੰਗ ੩੩੦:- ਜਬ ਨ ਹੋਇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਖੋਜਉ ਅਸਮਾਨ॥ ਰਾਮ ਸਮਾਨ; ਨ ਦੇਖਉ ਆਨ॥੨॥੩੪॥ ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਜਿਹਿ ਸਿਰਿ; ਰਚਿ ਰਚਿ ਬਾਧਤ ਪਾਗ॥ ਸੋ ਸਿਰੁ; ਚੁੰਚ ਸਵਾਰਹਿ ਕਾਗ ॥੧॥ਗਰ-ਬਈਆ- ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕੋ; ਕਿਆ ਗਰਬਈਆ॥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੀ-ਆ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਕਾਹੇ ਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ਹੋ-ਹਿ-ਗੇ- ਇਹੀ ਹਵਾਲ; ਹੋਹਿਗੇ ਤੇਰੇ॥੨॥੩੫॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਕੇ ਪਦੇ ਪੈਤੀਸ॥

ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਅਸਟਪਦੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸੁਖੁ ਮਾਂਗਤ; ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਆਵੈ॥ਹਮ-ਹੁ- ਸੋ ਸੁਖੁ; ਹਮਹੁ. ਨ ਮਾਂਗਿਆ ਭਾਵੈ॥੧॥ ਬਿਖਿਆ ਅਜਹੁ ਸੁਰਤਿ; ਸੁਖ ਆਸਾ॥ ਕੈਸੇ ਹੋਈ ਹੈ; ਰਾਜਾਰਾਮ ਨਿਵਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਸੁ ਸੁਖ ਤੇ; ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮ ਡਰਾਨਾ ॥ ਸੋ ਸੁਖੁ; ਹਮਹੁ ਸਾਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾ॥੨॥ ਸਨਕਾਦਿਕ ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਸੇਖਾ॥ ਤਿਨ ਭੀ ਤਨ ਮਹਿ; ਮਨੁ ਨਹੀ ਪੇਖਾ॥੩॥ਖੋਜ-ਹੁ- ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਕੋਈ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ॥ ਤਨ ਛੂਟੇ; ਮਨੁ ਕਹਾ ਸਮਾਈ॥੪॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਜੈਦੇਉ ਨਾਮਾਂ॥ ਭਗਤਿ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ; ਇਨ ਹੀ ਹੈ ਜਾਨਾਂ॥੫॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਨਹੀ ਆਵਨ ਜਾਨਾ॥ ਗ-ਇਆ- ਜਿਸ ਕਾ ਭਰਮੁ ਗਇਆ; ਤਿਨਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਨਾ॥੬॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਕਾਈ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੋਇਆ; ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਸਮਾਈ॥੭॥ ਇਸ ਮਨ ਕਾ; ਕੋਈ ਜਾਨੈ ਭੇਉ॥ ਇਹ ਮਨਿ; ਲੀਣ ਭਏ ਸੁਖਦੇਉ॥੮॥ ਜੀਉ ਏਕੁ; ਅਰੁ ਸਗਲ ਸਰੀਰਾ॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਰਵਿ ਰਹੇ ਕਬੀਰਾ॥੯॥੧॥੩੬॥ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਏਕ ਨਾਮ ਜੋ ਜਾਗੇ॥ ਕੇਤਕ ਸਿਧ ਭਏ; ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਕ ਸਿਧ; ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਹਾਰੇ॥ ਤਾਰੇ ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਨਾਮ ਜੀ। ਕਲਿਪ-ਤਰ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ- ਏਕ ਨਾਮ; ਕਲਿਪਤਰ ਤਾਰੇ॥੧॥ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰੇ; ਸੁ ਹੋਹਿ ਨ. ਆਨਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਛਾਨਾ॥੨॥੩੭॥ ਗਉੜੀ ਭੀ ਸੋਰਠਿ ਭੀ॥ ਨਿ-ਲੱਜ। ਤੁੋਹਿ, ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਾਲੇ ਬੋਲੋ - ਰੇ ਜੀਅ ਨਿਲਜ; ਲਾਜ ਤੁੋਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਹਰਿ ਤਜਿ; ਕਤ ਕਾਹੂ ਕੇ ਜਾਂਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਊਚਾ ਹੋਈ॥ ਸੋ ਜਨੁ; ਪਰ ਘਰ ਜਾਤ. ਨ ਸੋਹੀ॥੧॥ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਸਦਾ ਸੰਗਿ; ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਦੂਰਿ॥੨॥ ਕਵਲਾ ਮਾਇਆ- ਕਵਲਾ; ਚਰਨ ਸਰਨ ਹੈ ਜਾ ਕੇ॥ ਕਹੁ ਜਨ; ਕਾ ਨਾਹੀ ਘਰ ਤਾ ਕੇ॥੩॥ ਸਭੁ

ਕੋਊ ਕਹੈ; ਜਾਸੁ ਕੀ ਬਾਤਾ॥ ਸੰਮ੍ਰੱਥੁ- ਸੋ ਸੰਮ੍ਰਥੁ; ਨਿਜ ਪਤਿ ਹੈ ਦਾਤਾ॥੪॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ; ਪੂਰਨ ਜਗ ਸੋਈ॥ ਜਾ ਕੇ ਹਿਰਦੈ; ਅਵਰੁ. ਨ ਹੋਈ॥੫॥੩੮॥

ਅੰਗ ੩੩੧:- ਕਉਨੁ ਕੋ ਪੂਤੁ; ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਾ ਕੋ॥ ਦੇ-ਇ- ਕਉਨੁ ਮਰੈ; ਕੋ ਦੇਇ ਸੰਤਾਪੋ॥੧॥ ਠੱਗ ਜੱਗ ਠ-ਗਉਰੀ ਠੱਗਬੂਟੀ- ਹਰਿ ਠਗ; ਜਗ ਕਉ ਠਗਉਰੀ ਲਾਈ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਬਿਓਗ; ਕੈਸੇ ਜੀਅਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਉਨ ਕੋ ਪੁਰਖੁ; ਕਉਨ ਕੀ ਨਾਰੀ॥ ਤੱਤ ਸਿਧਾਂਤ- ਇਆ ਤਤ; ਲੇਹੁ ਸਰੀਰ ਬਿਚਾਰੀ॥੨॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਠਗ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਗਈ ਠਗਉਰੀ; ਠਗੁ ਪਹਿਚਾਨਿਆ॥੩॥੩੯॥ ਅਬ ਮੋਕਉ; ਭਏ ਰਾਜਾਰਾਮ ਸਹਾਈ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟਿ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ; ਦੀਓ ਰਲਾਇ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੇ; ਲੀਓ ਛਡਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਜਪਉ ਜਪੁ ਰਸਨਾ॥ ਅਮੋਲ ਦਾਸੁ; ਕਰਿ ਲੀਨੋ ਅਪਨਾ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਨੋ ਪਰਉਪਕਾਰੁ॥ ਕਾਢਿ ਲੀਨ; ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ; ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਨਿੱਤਾ ਨਿੱਤ- ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਸੈ; ਨਿਤਾ ਨਿਤ ਚੀਤ॥੨॥ ਬੁਝਿਆ ਪੋਲਾ- ਮਾਇਆ ਤਪਤਿ; ਬੁਝਿਆ ਅੰਗਿਆਰੁ॥ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ; ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ; ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ॥ ਜਤ ਪੇਖਉ; ਤਤ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੩॥ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ; ਆਪਿ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॥ ਪੂਰਬ ਲਿਖਤੁ ਮਿਲਿਆ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਪੂਰਨ ਸਾਜ॥ ਕਬੀਰ ਕੋ ਸੁਆਮੀ; ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ॥੪॥੪੦॥ ਜਲਿ ਹੈ ਸੂਤਕੁ. ਥਲ ਹੈ ਸੂਤਕੁ; ਸੂਤਕ ਓਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਜਨਮੇ ਸੂਤਕੁ. ਮੂਏ ਫੁਨਿ ਸੂਤਕੁ; ਸੂਤਕ ਪਰਜ ਬਿਗੋਈ॥੧॥ ਕਹੁ ਰੇ ਪੰਡੀਆ; ਕਉਨ ਪਵੀਤਾ॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ; ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੈਨਹੁ ਸੂਤਕੁ. ਬੈਨਹੁ ਸੂਤਕੁ; ਸੂਤਕੁ ਸ੍ਰਵਨੀ ਹੋਈ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੂਤਕੁ ਲਾਗੈ; ਸੂਤਕੁ ਪਰੈ ਰਸੋਈ॥੨॥ ਫਾਸਨ ਕੀ ਬਿਧਿ. ਸਭੁ ਕੋਊ ਜਾਨੈ; ਛੂਟਨ ਕੀ ਇਕੁ ਕੋਈ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਬਿਚਾਰੈ; ਸੂਤਕੁ. ਤਿਨੈ ਨ ਹੋਈ॥੩॥੪੧॥ ਗਉੜੀ॥ ਨਿਬੇਰ-ਹੁ- ਝਗਰਾ ਏਕੁ ਨਿਬੇਰਹੁ; ਰਾਮ॥ ਜਉ ਤੁਮ; ਅਪਨੇ ਜਨ ਸੌ ਕਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੱਡਾ- ਇਹੁ ਮਨੁ ਬਡਾ; ਕਿ ਜਾ ਸਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਰਾਮ-ਹਿ- ਰਾਮੁ ਬਡਾ; ਕੈ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨਿਆ॥੧॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਡਾ; ਕਿ ਜਾਸੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਬੇਦੁ ਬਡਾ; ਕਿ ਜਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ॥੨॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਹਉ ਭਇਆ ਉਦਾਸੁ॥ ਤੀਰਥੁ ਬਡਾ; ਕਿ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ॥੩॥੪੨॥ ਚੇੱਤੀ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ॥ਦੇਖੌ ਕਨੌੜਾ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲੋ, ਗਿਆਨ- ਦੇਖੌ ਭਾਈ; ਗ੍ਯਾਨ ਕੀ ਆਈ ਆਂਧੀ॥ ਸਭੈ ਉਡਾਨੀ. ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਟਾਟੀ; ਰਹੈ ਨ ਮਾਇਆ ਬਾਂਧੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੰਮਾ ਬਲੇਡਾ ਬੱਲਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਸਰੇ ਛੱਪਰ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਦੂ-ਚਿੱਤੇ- ਦੁਚਿਤੇ ਕੀ. ਦੁਇ ਥੂਨਿ ਗਿਰਾਨੀ; ਮੋਹ ਬਲੇਡਾ ਟੂਟਾ॥ ਤਿਸਨਾ ਛਾਨਿ ਪਰੀ ਧਰ ਊਪਰਿ; ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਂਡਾ ਫੂਟਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੩੨:- ਆਂਧੀ ਪਾਛੈ. ਜੋ ਜਲੁ ਬਰਖੈ; ਤਿਹਿ ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਭੀਨਾਂ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਮਨਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸਾ; ਉਦੈ ਭਾਨੁ ਜਬ ਚੀਨਾ॥੨॥੪੩॥ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ ਗਾਵ-ਹਿ- ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਹਿ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ॥ ਗਿਰਾਵ-ਹਿ- ਬਾਤਨ ਹੀ; ਅਸਮਾਨੁ ਗਿਰਾਵਹਿ॥॥੧॥ ਐਸੇ ਲੋਗਨ ਸਿਉ; ਕਿਆ ਕਹੀਐ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭ. ਕੀਏ ਭਗਤਿ ਤੇ

 Not Final File

ਬਾਹਜ; ਤਿਨ ਤੇ ਸਦਾ ਡਰਾਨੇ ਰਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਿ ਨ ਦੇਹਿ; ਚੁਰੂ ਭਰਿ ਪਾਨੀ॥ ਤਿਹ ਨਿੰਦਹਿ; ਜਿਹ ਗੰਗਾ ਆਨੀ॥੨॥ ਕੁਟਿਲ-ਤਾ ਟੇਢਤਾਈ- ਬੈਠਤ ਉਠਤ; ਕੁਟਿਲਤਾ ਚਾਲਹਿ॥ ਆਪੁ ਗਏ; ਅਉਰਨ ਹੂ ਘਾਲਹਿ॥੩॥ ਕੁ-ਚਰਚਾ ਖੋਟੀ ਚਰਚਾ- ਛਾਡਿ ਕੁਚਰਚਾ; ਆਨ. ਨ ਜਾਨਹਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ- ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂ ਕੋ; ਕਹਿਓ. ਨ ਮਾਨਹਿ॥੪॥ ਆਪੁ ਗਏ; ਅਉਰਨ ਹੂ ਖੋਵਹਿ॥ ਆਗਿ ਲਗਾਇ; ਮੰਦਰ ਮੈ ਸੋਵਹਿ॥੫॥ ਅਵ-ਰਨ- ਅਵਰਨ ਹਸਤ; ਆਪ ਹਹਿ ਕਾਂਨੇ॥ ਲੱਜਾਨੇ- ਤਿਨ ਕਉ ਦੇਖਿ; ਕਬੀਰ ਲਜਾਨੇ॥੬॥੧॥੪੪॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਕਬੀਰ ਜੀ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਿਤਰ ਪੋਲਾ- ਜੀਵਤ ਪਿਤਰ. ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਊ; ਮੂਏਂ. ਸਿਰਾਧ ਕਰਾਹੀ॥ ਪਿਤਰ ਭੀ ਬਪੁਰੇ. ਕਹੁ ਕਿਉ ਪਾਵਹਿ; ਕਊਆ ਕੂਕਰ ਖਾਹੀ॥੧॥ ਮੋਕਉ; ਕੁਸਲੁ ਬਤਾਵਹੁ ਕੋਈ॥ ਕੁਸਲੁ ਕੁਸਲੁ ਕਰਤੇ. ਜਗੁ ਬਿਨਸੈ; ਕੁਸਲੁ ਭੀ ਕੈਸੇ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਟੀ ਕੇ ਕਰਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਦੇਹੀ॥ ਐਸੇ ਪਿਤਰ ਤੁਮਾਰੇ ਕਹੀਅਹਿ; ਆਪਨ ਕਹਿਆ ਨ ਲੇਹੀ॥੨॥ ਸਰ-ਜੀਉ ਨਿਰ-ਜੀਉ- ਸਰਜੀਉ ਕਾਟਹਿ, ਨਿਰਜੀਉ ਪੂਜਹਿ; ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਉ ਭਾਰੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ; ਭੈ ਡੂਬੇ ਸੰਸਾਰੀ॥੩॥ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਪੂਜਹਿ ਡੋਲਹਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਹੀ ਜਾਨਾ॥ ਅ-ਕੁਲੁ ਪੋਲਾ- ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਅਕੁਲੁ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ; ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਲਪਟਾਨਾ॥੪॥੧॥੪੫॥ ਗਉੜੀ॥ ਜੀਵਤ ਮਰੈ. ਮਰੈ ਫੁਨਿ ਜੀਵੈ; ਐਸੇ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਭਵਜਲਿ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ; ਐਸਾ ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਈਐ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੂਆ ਅਸਥਿਰੁ ਰਾਖਹੁ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਓਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲ ਪੋਲਾ। ਬੱਜਰ ਛੇੱਦੀ- ਗੁਰ ਕੈ ਬਾਣਿ. ਬਜਰ ਕਲ ਛੇਦੀ; ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਪਦੁ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਚੂੱਕਾ ਬੱਾਸਾ- ਸਕਤਿ ਅਧੇਰ ਜੇਵੜੀ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕਾ; ਨਿਹਚਲੁ ਸਿਵ ਘਰਿ ਬਾਸਾ॥੨॥ ਅੰਗ ੩੩੩:- ਬੇੱਧਿਆ- ਤਿਨਿ ਬਿਨੁ ਬਾਣੈ. ਧਨਖੁ ਚਢਾਈਐ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਬੇਧਿਆ ਭਾਈ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਬੂਡੀ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਵੈ; ਡੋਰਿ ਰਹੀ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੩॥ ਉਨਮਨਿ ਵਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮਜੀ। ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਉਨਮਨਿ ਮਨੂਆ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਨਾ; ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਗੀ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਅਨਭਉ ਇਕੁ ਦੇਖਿਆ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੪॥੨॥੪੬॥ ਤਿ-ਪਦੇ- ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਤਿਪਦੇ॥ ਚੱਕ੍ਰ। ਖਟੁ ਪੋਲਾ- ਉਲਟਤ ਪਵਨ ਚਕ੍ਰ ਖਟੁ ਭੇਦੇ; ਸੁਰਤਿ ਸੁੰਨ ਅਨਰਾਗੀ॥ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ. ਮਰੈ ਨ ਜੀਵੈ; ਤਾਸੁ ਖੋਜੁ ਬੈਰਾਗੀ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਮਨ ਹੀ ਉਲਟਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਨਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ। ਤਰੁ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਕੇ ਬੇਗਾਨਾ ਜਮਦੂਤਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਅਕਲਿ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਅਕਲਿ ਭਈ ਅਵਰੈ; ਨਾ ਤਰੁ. ਥਾ ਬੇਗਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਵਰੈ ਦੂਰਿ. ਦੂਰਿ ਫੁਨਿ ਨਿਵਰੈ; ਜਿਨਿ ਜੈਸਾ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ॥ ਅ-ਲਉਤੀ ਮਿਸ਼ਰੀ ਜਾਂ ਗਲੋ ਦਾ। ਭ-ਇਆ ਬਰੇਡਾ ਸ਼ਰਬਤ ਸਤ- ਅਲਉਤੀ ਕਾ ਜੈਸੇ ਭਇਆ ਬਰੇਡਾ; ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਨਿ ਜਾਨਿਆ॥੨॥ ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਨ ਕਥਾ. ਕਾਇ ਸਿਉ ਕਹੀਐ; ਐਸਾ ਕੋਇ ਬਿਬੇਕੀ॥ ਝੱਲ ਪਲੀੱਤਾ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਜਿਨਿ ਦੀਆ

ਪਲੀਤਾ; ਤਿਨਿ ਤੈਸੀ ਝਲ ਦੇਖੀ॥੩॥੩॥੪੭॥ ਗਉੜੀ॥ ਤਹ ਪਾਵਸ ਸਿੰਧੁ ਧੂਪ ਨਹੀ ਛਹੀਆ; ਤਹ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ ਨਾਹੀ॥ ਜੀਵਨ ਮਿਰਤੁ ਨ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਬਿਆਪੈ; ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਦੋਊ. ਤਹ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਅ–ਕਥ ਕਥਾ ਪੋਲੇ- ਸਹਜ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ; ਹੈ ਨਿਰਾਰੀ॥ ਪੋਲਾ ਤੁਲਿ ਤਰਾਜੂ। ਮੁਕਾਤੀ ਮੁਕਦੀ- ਤੁਲਿ ਨਹੀ ਚਢੈ, ਜਾਇ ਨ ਮੁਕਾਤੀ; ਹਲੁਕੀ ਲਗੈ ਨ ਭਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਰਧ ਉਰਧ ਦੋਊ. ਤਹ ਨਾਹੀ; ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਤਹ ਨਾਹੀ॥ ਜਲੁ ਨਹੀ ਪਵਨੁ. ਪਾਵਕੁ ਫੁਨਿ ਨਾਹੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਤਹਾ ਸਮਾਹੀ॥੨॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਹੈ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀਐ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਬਲਿ ਜਾਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ॥੩॥੪॥੪੮॥ ਪੂੰਜੀ- ਗਉੜੀ॥ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦੁਇ ਬੈਲ ਬਿਸਾਹੇ; ਪਵਨੁ ਪੂਜੀ ਪਰਗਾਸਿਓ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗੂਣਿ ਭਰੀ ਘਟ ਭੀਤਰਿ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਟਾਂਡ ਬਿਸਾਹਿਓ॥੧॥ ਐਸਾ ਨਾਇਕੁ; ਰਾਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ; ਕੀਓ ਬਨਜਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ ਭਏ ਜਗਾਤੀ; ਮਨ ਤਰੰਗ ਬਟਵਾਰਾ॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ. ਦਾਨੁ ਨਿਬੇਰਹਿ; ਟਾਂਡਾ ਉਤਰਿਓ ਪਾਰਾ॥੨॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰੁ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਅਬ ਐਸੀ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਘਾਟੀ ਚਢਤ ਬੈਲੁ ਇਕੁ ਥਾਕਾ; ਚਲੋ ਗੋਨਿ ਛਿਟਕਾਈ॥੩॥੫॥੪੯॥ ਗਉੜੀ ਪੰਚਪਦਾ॥ ਪੇਵਕੜੈ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਹੈ; ਸਾਹੁਰੜੈ ਜਾਣਾ॥ ਅੰਧਾ ਲੋਕੁ. ਨ ਜਾਣਈ; ਮੂਰਖੁ ਏਆਣਾ॥੧॥ ਪੋਲਾ ਡਡੀਆ ਕੰਨੀਦਾਰ ਧੋਤੀ। ਬੱਧੈ ਖੜੀ- ਕਹੁ ਡਡੀਆ; ਬਾਧੈ ਧਨ ਖੜੀ॥ ਪਾਹੂ ਘਰਿ ਆਏ; ਮੁਕਲਾਊ ਆਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਓਹ ਜਿ ਦਿਸੈ ਖੂਹੜੀ; ਕਉਨ ਲਾਜੁ ਵਹਾਰੀ॥ ਪੜੀ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਓ- ਲਾਜੁ ਘੜੀ ਸਿਉ ਤੂਟਿ ਪੜੀ; ਉਠਿ ਚਲੀ ਪਨਿਹਾਰੀ॥੨॥

ਅੰਗ ੩੩੪:- ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਅਪੁਨਾ ਕਾਰਜੁ ਸਵਾਰੇ॥ ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਐ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ॥੩॥ ਕਿਰਤ ਕੀ ਬਾਂਧੀ. ਸਭ ਫਿਰੈ; ਦੇਖਹੁ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਏਸ ਨੋ ਕਿਆ ਆਖੀਐ; ਕਿਆ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰੀ॥੪॥ ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ ਉਠਿ ਚਲੀ; ਚਿਤ ਬੰਧਿ. ਨ ਧੀਰਾ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹੁ; ਭਜੁ ਸਰਣਿ ਕਬੀਰਾ॥੫॥੬॥੫੦॥ ਭਲ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ॥ ਕਹ–ਹਿ- ਜੋਗੀ ਕਹਹਿ. ਜੋਗੁ ਭਲ ਮੀਠਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਈ॥ ਰੁੰਡਿਤ ਸਿਰਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਸਰੇਵੜੇ। ਮੁੰਡਿਤ ਰੋਡੇ। ਅਲਖ ਅਲਖ ਏਕੈਸਬਦੀ ਇੱਕ ਸਬਦ ਕਹਿ ਕੇ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਫਕੀਰ। ਏ–ਇ ਕਹ–ਹਿ ਸਿੱਧਿ ਮੁਕਤੀ- ਰੁੰਡਿਤ ਮੁੰਡਿਤ ਏਕੈਸਬਦੀ; ਏਇ ਕਹਹਿ ਸਿਧਿ ਪਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੇ ਅੰਧਾ॥ ਜਾ ਪਹਿ ਜਾਉ, ਆਪੁ ਛੁਟਕਾਵਨਿ; ਤੇ. ਬਾਧੇ ਬਹੁ ਫੰਧਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਤੇ ਉਪਜੀ. ਤਹੀ ਸਮਾਨੀ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਬਿਸਰੀ ਤਬ ਹੀ॥ ਕਹ–ਹਿ- ਪੰਡਿਤ ਗੁਣੀ ਸੂਰ ਹਮ ਦਾਤੇ; ਏਹਿ ਕਹਹਿ ਬਡ ਹਮ ਹੀ॥੨॥ ਜਿਸ–ਹਿ ਬੁੱਝਾਏ ਬੁੱਝੈ- ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ. ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਕਿਉ ਰਹੀਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਅੰਧੇਰਾ ਚੂਕੈ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਾਣਕੁ ਲਹੀਐ॥੩॥ ਤਜਿ ਬਾਵੇ ਦਾਹਨੇ ਬਿਕਾਰਾ; ਹਰਿ ਪਦੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਹੀਐ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਗੂੰਗੈ ਗੁੜੁ ਖਾਇਆ;ਪੂਛੇ ਤੇ. ਕਿਆ ਕਹੀਐ॥੪॥੭॥੫੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਹ ਕਛੁ ਅਹਾ ਤਹਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਪੰਚ ਤਤੁ ਤਹ ਨਾਹੀ॥ ਅਵ ਹੁਣ। ਗਨ ਗਿਣਤੀ- ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਸੁਖਮਨ ਬੰਦੇ; ਏ ਅਵ ਗਨ, ਕਤ ਜਾਹੀ॥੧॥ ਗ-ਇਆ- ਤਾਗਾ ਤੂਟਾ. ਗਗਨੁ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ; ਤੇਰਾ ਬੋਲਤੁ ਕਹਾ ਸਮਾਈ॥ ਏਹ ਸੰਸਾ. ਮੋਕਉ ਅਨ ਦਿਨੁ ਬਿਆਪੈ; ਮੋਕਉ. ਕੋ ਨ ਕਹੈ ਸਮਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਬਰਭੰਡੁ. ਪਿੰਡੁ ਤਹ ਨਾਹੀ; ਰਚਨਹਾਰੁ ਤਹ ਨਾਹੀ॥ ਜੋੜਨਹਾਰੋ ਸਦਾ ਅਤੀਤਾ; ਇਹ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ਮਾਹੀ॥੨॥ ਜੋੜੀ ਜੁੜੈ ਨ ਤੋੜੀ ਤੂਟੈ; ਜਬ ਲਗੁ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸੀ॥ ਕਾ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ. ਕਾ ਕੋ ਸੇਵਕੁ; ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੈ ਜਾਸੀ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਲਿਵ ਲਾਗਿ ਰਹੀ ਹੈ; ਜਹਾ ਬਸੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ॥ ਉਆ ਕਾ ਮਰਮੁ. ਓਹੀ ਪਰੁ ਜਾਨੈ; ਓਹੁ ਤਉ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॥੪॥੧॥੫੨॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ-ਗਉੜੀ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਦੁਇ, ਕੰਨੀ ਮੁੰਦਾ; ਪਰ ਮਿਤਿ ਬਾਹਰਿ ਖਿੰਥਾ॥ ਬਿ-ਬਰਜਿਤ- ਸੁੰਨ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਆਸਣੁ ਬੈਸਣੁ; ਕਲਪ ਬਿਬਰਜਿਤ. ਪੰਥਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਜਨ; ਮੈ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ॥ ਨ ਦੇ੍ਲੀ ਦੀਪਕ-ਮਰਤ ਨ ਸੋਗ ਬਿਓਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ ਸਿੰਙੀ ਮੇਰਾ ਬਟੂਆ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਭਸਮਾਧਾਰੀ॥ ਤ੍ਰਿ੍ਪਲੁ - ਤਾੜੀ ਲਾਗੀ ਤ੍ਰਿਪਲੁ ਪਲਟੀਐ; ਛੂਟੈ ਹੋਇ ਪਸਾਰੀ॥੨॥ ਮਨੁ ਪਵਨੁ ਦੁਇ ਤੂੰਬਾ ਕਰੀ ਹੈ; ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਰਦ ਸਾਜੀ॥

ਅੰਗ ੩੩੫:- ਬੱਜੀ- ਥਿਰੁ ਭਈ ਤੰਤੀ. ਤੂਟਸਿ ਨਾਹੀ; ਅਨਹਦ ਕਿੰਗੁਰੀ ਬਾਜੀ॥੩॥ ਸੁਨਿ ਮਨ. ਮਗਨ ਭਏ ਹੈ ਪੂਰੇ; ਮਾਇਆ ਡੋਲ. ਨ ਲਾਗੀ॥ ਪੁਨ-ਰਪਿ ਪੋਲਾ, ਖ਼ੇਲਿ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਤਾ ਕਉ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨਹੀ; ਖੇਲਿ ਗਇਓ ਬੈਰਾਗੀ॥ ੪॥੨ ॥੫੩॥ ਗਜ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ॥ ਗਜ ਨਵ. ਗਜ ਦਸ. ਗਜ ਇਕੀਸ; ਪੁਰੀਆ ਏਕ ਤਨਾਈ॥ ਬ-ਹੱਤਰਿ- ਸਾਠ ਸੂਤ ਨਵ ਖੰਡ ਬਹਤਰਿ; ਪਾਟੁ ਲਗੋ ਅਧਿਕਾਈ॥੧॥ ਮਾਹੋ ਜੁਲਾਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਬੁੱਧੀ- ਗਈ ਬੁਨਾਵਨ; ਮਾਹੋ॥ ਘਰ ਛੋਡਿਐ; ਜਾਇ ਜੁਲਾਹੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਣੀ ਦੇ ਧਾਗਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਲਈ ਪਕਾਈ ਆਟੇ ਦੀ ਪਾਚਨੁ ਲੇਵੀ ਪਾਣ, ਪਾਚਨ ਪੱਪੇ ਕੰਨੇ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਗਜੀਂ ਪੋਲਾ- ਗਜੀ. ਨ ਮਿਨੀਐ; ਤੋਲਿ. ਨ ਤੁਲੀਐ; ਪਾਚਨੁ ਸੇਰ ਅਢਾਈ॥ ਹਾਈ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ- ਜੌ ਕਰਿ ਪਾਚਨੁ. ਬੇਗਿ ਨ ਪਾਵੈ; ਝਗਰੁ ਕਰੈ ਘਰ ਹਾਈ॥੨॥ ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਦਿਨ ਕੀ ਬੈਠ. ਖਸਮ ਕੀ ਬਰਕਸ; ਇਹ ਬੇਲਾ ਕਤ ਆਈ॥ ਛੂਟੇ ਕੂੰਡੇ. ਭੀਗੈ ਪੁਰੀਆ; ਚਲਿਓ ਜੁਲਾਹੋ ਰੀਸਾਈ॥੩॥ ਛੋਛੀ ਨਲੀ. ਤੰਤੁ ਨਹੀ ਨਿਕਸੈ; ਨ ਤਰ ਰਹੀ ਉਰਝਾਈ॥ ਛੋਡਿ ਪਸਾਰੁ. ਈਹਾ ਰਹੁ ਬਪੁਰੀ; ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਸਮਝਾਈ॥੪॥੩॥੫੪॥ ਕਿੰਬਾ ਅਥਵਾ। ਮਹੋਇ ਮਤ ਹੋਵੇ- ਗਉੜੀ॥ ਏਕ ਜੋਤਿ. ਏਕਾ ਮਿਲੀ; ਕਿੰਬਾ ਹੋਇ, ਮਹੋਇ॥ ਜਿਤੁ ਘਟਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਊਪਜੈ; ਫੂਟਿ ਮਰੈ ਜਨੁ ਸੋਇ॥੧॥ ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰ ਰਾਮਈਆ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ. ਤੋਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧੁ ਮਿਲੈ. ਸਿਧਿ ਪਾਈਐ; ਕਿ ਏਹੁ ਜੋਗੁ ਕਿ ਭੋਗੁ॥ ਦੁਹੁ ਮਿਲਿ ਕਾਰਜੁ ਊਪਜੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਜੋਗੁ॥੨॥ ਲੋਗੁ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਗੀਤੁ ਹੈ; ਇਹੁ ਤਉ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ॥ ਜਿਉ ਕਾਸੀ ਉਪਦੇਸੁ ਹੋਇ; ਮਾਨਸ ਮਰਤੀ ਬਾਰ॥੩॥ ਕੋਈ ਗਾਵੈ. ਕੋ ਸੁਣੈ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਨਹੀ; ਅੰਤਿ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਇ॥੪॥੧॥੪॥੫੫॥ ਗਉੜੀ॥ ਜੇਤੇ ਜਤਨ ਕਰਤ. ਤੇ ਡੂਬੇ; ਭਵ ਸਾਗਰੁ. ਨਹੀ ਤਾਰਿਓ ਰੇ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਤੇ ਬਹੁ ਸੰਜਮ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਨੁ ਜਾਰਿਓ ਰੇ॥੧॥ ਸਾਸ ਗ੍ਰਾਸ ਕੋ ਦਾਤੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰੇ॥ ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ

ਅਮੋਲੁ ਜਨਮੁ ਹੈ; ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਹਾਰਿਓ ਰੇ॥ ੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਭੂਖ ਭ੍ਰਮਿ ਲਾਗੀ; ਹਿਰਦੈ. ਨਾਹਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰੇ॥ ਉਨਮਤ ਕਮਲ਼ਾ ਹੋ ਕੇ- ਉਨਮਤ ਮਾਨ ਹਿਰਿਓ, ਮਨ ਮਾਹੀ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਨ ਧਾਰਿਓ ਰੇ॥੨॥ ਲੁਭ-ਤ ਪੋਲਾ- ਸੁਆਦ ਲੁਭਤ. ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸ ਪ੍ਰੇਰਿਓ; ਮਦ ਰਸ ਲੈਤ ਬਿਕਾਰਿਓ ਰੇ॥ ਉ-ਧਾਰਿਓ- ਕਰਮ ਭਾਗ ਸੰਤਨ ਸੰਗਾਨੇ; ਕਾਸਟ. ਲੋਹ ਉਧਾਰਿਓ ਰੇ॥੩॥ ਧਾਵਤ ਜੋਨਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਥਾਕੇ; ਅਬ ਦੁਖ ਕਰਿ ਹਮ ਹਾਰਿਓ ਰੇ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮਹਾ ਰਸੁ; ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰਿਓ ਰੇ॥੪॥੧॥੫॥੫੬॥ ਹਥਨੀ ਦਾ ਬਨਾਉਟੀ ਕਾਲਬੂਤ ਅਕਾਰ। ਜੱਗਦੀਸ- ਗਉੜੀ॥ ਕਾਲਬੂਤ ਕੀ ਹਸਤਨੀ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ; ਚਲਤੁ ਰਚਿਓ ਜਗਦੀਸ॥ ਗਜ ਪੋਲਾ, ਬੱਸਿ- ਕਾਮ ਸੁਆਇ. ਗਜ ਬਸਿ ਪਰੇ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ; ਅੰਕਸੁ ਸਹਿਓ ਸੀਸ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੩੬:- ਬਿਖੈ ਬਾਚੁ. ਹਰਿ ਰਾਚੁ; ਸਮਝੁ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ॥ ਭਜੇ ਪੋਲਾ- ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ. ਨ ਹਰਿ ਭਜੇ; ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ, ਗਹਿਓ ਨ. ਰਾਮ ਜਹਾਜੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਰਕਟ ਮੁਸਟੀ ਅਨਾਜ ਕੀ. ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ; ਲੀਨੀ ਹਾਥੁ ਪਸਾਰਿ॥ ਛੂਟਨ ਕੋ ਸਹਸਾ ਪਰਿਆ. ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ; ਨਾਚਿਓ ਘਰ ਘਰ ਬਾਰਿ॥੨॥ ਮਾ-ਯਾ- ਜਿਉ ਨਲਨੀ. ਸੂਅਟਾ ਗਹਿਓ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ; ਮਾਯਾ ਇਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਕ-ਸੁੰਭ- ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਾ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ; ਤਿਉ ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰੁ ॥੩॥ ਨ੍ਹਾਵਨ- ਨਾਵਨ ਕਉ ਤੀਰਥ ਘਨੇ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ; ਪੂਜਨ ਕਉ ਬਹੁ ਦੇਵ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਛੂਟਨੁ ਨਹੀ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ; ਛੂਟਨੁ. ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵ॥੪॥੧॥੬॥੫੭॥ ਮਗਨੈ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ॥ ਅਗਨਿ ਨ ਦਹੈ, ਪਵਨੁ ਨਹੀ ਮਗਨੈ; ਤਸਕਰੁ. ਨੇਰਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸੰਚਉਨੀ ਇਕੱਤ੍ਰ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ, ਕਰਿ ਸੰਚਉਨੀ; ਸੋ ਧਨੁ. ਕਤ ਹੀ ਨ ਜਾਵੈ॥੧॥ ਧਰਣੀ-ਧਰੁ- ਹਮਰਾ ਧਨੁ. ਮਾਧਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ਧਰਣੀਧਰੁ; ਇਹੈ ਸਾਰ ਧਨੁ ਕਹੀਐ॥ ਜੋ ਸੁਖੁ. ਪ੍ਰਭ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸੋ ਸੁਖੁ. ਰਾਜਿ ਨ ਲਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਇਸੁ ਧਨ ਕਾਰਣਿ. ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿਕ; ਖੋਜਤ ਭਏ ਉਦਾਸੀ॥ ਮਨਿ ਮੁਕੰਦੁ. ਜਿਹਬਾ ਨਾਰਾਇਨੁ; ਪਰੈ ਨ. ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥੨॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਨਿਜ ਧਨੁ ਗਿਆਨੁ, ਭਗਤਿ ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ; ਤਾਸੁ ਸੁਮਤਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਜਲਤ ਅੰਭ, ਥੰਭਿ ਮਨੁ ਧਾਵਤ; ਭਰਮ ਬੰਧਨ ਭਉ ਭਾਗਾ॥੩॥ ਮੱਤੇ- ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ. ਮਦਨ ਕੇ ਮਾਤੇ; ਹਿਰਦੈ ਦੇਖੁ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਅਸਵ- ਤੁਮ ਘਰਿ ਲਾਖ ਕੋਟਿ ਅਸ੍ਵ ਹਸਤੀ; ਹਮ ਘਰਿ. ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ॥੪॥੧॥੭॥੫੮॥ ਕਪਿ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ॥ ਲੁਬੱਧਿ - ਜਿਉ ਕਪਿ ਕੇ ਕਰ. ਮੁਸਟਿ ਚਨਨ ਕੀ; ਲੁਬਧਿ. ਨ ਤਿਆਗੁ ਦਇਓ॥ ਗਰ-ਹਿ- ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਏ. ਲਾਲਚ ਸਿਉ; ਤੇ ਫਿਰਿ. ਗਰਹਿ ਪਰਿਓ॥੧॥ ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ; ਬਿਰਥੇ ਜਨਮੁ ਗਇਓ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਭਜਨ ਬਿਨੁ; ਕਹੀ. ਨ ਸਚੁ ਰਹਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰ-ਫੁੱਲਿਤ ਕਿਨ-ਹਿ ਲਇ-ਓ- ਜਿਉ ਉਦਿਆਨ. ਕੁਸਮ ਪਰਫੁਲਿਤ; ਕਿਨਹਿ. ਨ ਘ੍ਰਾਉ ਲਇਓ॥ ਹਇ-ਓ- ਤੈਸੇ ਭ੍ਰਮਤ ਅਨੇਕ ਜੋਨਿ ਮਹਿ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕਾਲ ਹਇਓ॥੨॥ ਦਇ-ਓ- ਇਆ ਧਨ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਸੁਤ ਦਾਰਾ; ਪੇਖਨ ਕਉ ਜੁ ਦਇਓ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ਅਟਕਿ. ਜੋ ਉਰਝੇ; ਇੰਦ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਰਿ ਲਇਓ॥੩॥ ਅਉਧ ਉਮਰ। ਅਨਲ ਅਗਨੀ। ਤਨੁ ਸ਼੍ਰੀਰ। ਤਿਨ ਕੱਖਾਂ। ਠਾਟੁ ਬਨਾਉਟ। ਠਇ-ਓ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ- ਅਉਧ ਅਨਲ. ਤਨੁ ਤਿਨ ਕੋ ਮੰਦਰੁ; ਚਹੁ ਦਿਸ ਠਾਟੁ ਠਇਓ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਭੈ ਸਾਗਰ ਤਰਨ

ਕਉ; ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਲਇਓ॥੪॥੧॥੮॥੫੯॥ ਗਉੜੀ॥ ਪਾਨੀ ਮੈਲਾ; ਮਾਟੀ ਗੋਰੀ॥ ਪੁਤਰੀ ਪੋਲਾ- ਇਸ ਮਾਟੀ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਜੋਰੀ॥੧॥ ਮੈ ਨਾਹੀ; ਕਛੁ ਆਹਿ ਨ ਮੋਰਾ॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਰਸੁ; ਗੋਬਿੰਦ ਤੋਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਅੰਗ ੩੩੭:- ਇਸ ਮਾਟੀ ਮਹਿ; ਪਵਨੁ ਸਮਾਇਆ॥ ਝੂਠਾ ਪਰਪੰਚੁ; ਜੋਰਿ ਚਲਾਇਆ॥੨॥ ਕਿਨਹੂ; ਲਾਖ ਪਾਂਚ ਕੀ ਜੋਰੀ॥ ਗਗ-ਰੀਆ ਪੋਲਾ- ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ; ਗਗਰੀਆ ਫੋਰੀ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਇਕ ਨੀਵ ਉਸਾਰੀ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ; ਅਹੰਕਾਰੀ॥੪॥੧॥੯॥੬੦॥ ਗਉੜੀ॥ ਰਾਮ ਜਪਉ ਜੀਅ; ਐਸੇ ਐਸੇ॥ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ; ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਜੈਸੇ॥੧॥ ਦ-ਇਆਲ- ਦੀਨ ਦਇਆਲ; ਭਰੋਸੇ ਤੇਰੇ॥ ਚੜ੍ਹਾਇਆ- ਸਭੁ ਪਰਵਾਰੁ; ਚੜਾਇਆ ਬੇੜੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਵੈ॥ ਇਸ ਬੇੜੇ ਕਉ; ਪਾਰਿ ਲਘਾਵੈ॥੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਐਸੀ ਬੁਧਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਚੂਕਿ ਗਈ; ਫਿਰਿ ਆਵਨ ਜਾਨੀ॥੩॥ ਭਜ ਪੋਲਾ, ਸਾਰਿਗ-ਪਾਨੀ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਭਜੁ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ॥ ਉਰਵਾਰਿ ਪਾਰਿ; ਸਭ ਏਕੋ ਦਾਨੀ॥੪॥੨॥੧੦॥੬੧॥ ਗਉੜੀ ਨਾਵੀਂ ਬੋਲੋ- ਗਉੜੀ ੯॥ ਜੋਨਿ ਛਾਡਿ; ਜਉ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਓ॥ ਲਾਗਤ ਪਵਨ; ਖਸਮੁ ਬਿਸਰਾਇਓ॥੧॥ ਜੀਅਰਾ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨਾ ਗਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ; ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰਤਾ॥ ਰਹਤਾ ਵਸਦਾ ਸੀ- ਤਉ ਜਠਰ ਅਗਨਿ ਮਹਿ; ਰਹਤਾ॥੨॥
ਚਉਰਾਸੀ-ਹ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ; ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ॥ ਅਬ ਕੇ ਛੁਟਕੇ; ਠਉਰ ਨ ਠਾਇਓ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਭਜੁ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ॥ ਆਵਤ ਦੀਸੈ; ਜਾਤ ਨ ਜਾਨੀ॥੪॥੧॥੧੧॥੬੨॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ॥ ਸੁਰਗ ਬਾਸੁ. ਨ ਬਾਛੀਐ; ਡਰੀਐ ਨ. ਨਰਕਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਹੋਨਾ ਪੋਲਾ ਮਨ-ਹਿ- ਹੋਨਾ ਹੈ. ਸੋ ਹੋਈ ਹੈ; ਮਨਹਿ. ਨ ਕੀਜੈ ਆਸ॥੧॥ ਰ-ਮਈਆ- ਰਮਈਆ ਗੁਨ ਗਾਈਐ॥ ਜਾ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕਿਆ ਜਪੁ ਕਿਆ ਤਪੁ ਸੰਜਮੋ; ਕਿਆ ਬਰਤੁ ਕਿਆ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਜਬ ਲਗੁ. ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨੀਐ; ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ॥੨॥ ਸੰਪੈ ਦੇਖਿ. ਨ ਹਰਖੀਐ; ਬਿਪਤਿ ਦੇਖਿ. ਨ ਰੋਇ॥ ਬਿਪ-ਤਿ ਬਿਧ ਪੋਲਾ- ਜਿਉ ਸੰਪੈ. ਤਿਉ ਬਿਪਤਿ ਹੈ; ਬਿਧ ਨੇ ਰਚਿਆ. ਸੋ ਹੋਇ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਅਬ ਜਾਨਿਆ; ਸੰਤਨ ਰਿਦੈ ਮਝਾਰਿ॥ ਸੇਵਕ ਸੋ ਸੇਵਾ ਭਲੇ; ਜਿਹ ਘਟ ਬਸੈ ਮੁਰਾਰਿ॥੪॥੧॥੧੨॥੬੩॥ ਗਉੜੀ॥ ਰੇ ਮਨ. ਤੇਰੋ ਕੋਇ ਨਹੀ; ਖਿੰਚਿ ਲੇਇ ਜਿਨਿ ਭਾਰੁ॥ ਬਿਰਖ ਬਸੇਰੋ ਪੰਖਿ ਕੋ; ਤੈਸੋ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ॥੧॥ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪੀਆ ਰੇ॥ ਜਿਹ ਰਸ; ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਰਸ ਅਉਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਉਰ ਮੁਏ. ਕਿਆ ਰੋਈਐ; ਜਉ ਆਪਾ. ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਇ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ. ਸੋ ਬਿਨਸਿ ਹੈ; ਦੁਖੁ ਕਰਿ ਰੋਵੈ ਬਲਾਇ॥੨॥ ਜਹ ਕੀ ਉਪਜੀ. ਤਹ ਰਚੀ; ਪੀਵਤ. ਮਰਦਨ ਲਾਗ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਚਿਤਿ ਚੇਤਿਆ; ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਬੈਰਾਗ॥੩॥੨॥੧੩॥੬੪॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ॥ ਉਸਾਸਾ ਹਉਕੇ। ਕੱਾਮਨੀ- ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਰੈ ਕਾਮਨੀ;
ਅੰਗ ੩੩੮:- ਲੋਚਨ ਭਰੀ. ਲੇ ਉਸਾਸਾ॥ ਉਰ. ਨ ਭੀਜੈ, ਪਗੁ. ਨਾ ਖਿਸੈ; ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ॥੧॥ ਹੇ ਮਨ! ਅਪਣੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੱਚੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਰ ੨ ਕਾਰੇ ਕਾਲ਼ੇ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ’ਚ ਨ ਉਡਹੁ ਉੱਡ- ਉਡਹੁ ਨ; ਕਾਗਾ ਕਾਰੇ॥ ਬੇਗਿ

ਮਿਲੀਜੈ; ਅਪੁਨੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਜੀਵਨਪਦ ਕਾਰਨਿ; ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੀਜੈ॥ ਏਕੁ ਆਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਨਾਰਾਇਨ; ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ॥੨॥੧॥੧੪॥੬੫॥ ਗਿਆਰਵੀਂ ਬੋਲੋ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ੧੧॥ ਆਸ ਪਾਸ ਘਨ ਤੁਰਸੀ ਕਾ ਬਿਰਵਾ; ਮਾਝ ਬਨਾਰਸਿ ਗਾਊਂ ਰੇ॥ ਉਆ ਕਾ ਸਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ਮੋਹੀ ਗੁਆਰਨਿ; ਮੋਕਉ ਛੋਡਿ ਨ ਆਉ ਨ ਜਾਹੂ ਰੇ॥੧॥ ਸਾਰਿੰਗ=ਧਰ- ਤੋਹਿ ਚਰਨ ਮਨੁ ਲਾਗੋ; ਸਾਰਿੰਗਧਰ॥ ਸੋ ਮਿਲੈ; ਜੋ ਬਡਭਾਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ. ਮਨ ਹਰਨ ਮਨੋਹਰ; ਕ੍ਰਿਸਨ ਚਰਾਵਤ ਗਾਊ ਰੇ॥ ਜਾ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਹੀ ਸਾਰਿੰਗਧਰ; ਮੋਹਿ ਕਬੀਰਾ ਨਾਊ ਰੇ॥੨॥੨॥੧੫॥੬੬॥ ਬਾਰਵੀਂ ਬੋਲੋ, ਬਿਪਲ ਪੋਲਾ, ਬੱਸਾ- ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ੧੨॥ ਬਿਪਲ ਬਸਤ੍ਰ ਕੇਤੇ ਹੈ ਪਹਿਰੇ; ਕਿਆ ਬਨ ਮਧੇ ਬਾਸਾ॥ ਕਹਾ ਭਇਆ ਨਰ ਦੇਵਾ ਧੋਖੇ; ਕਿਆ ਜਲਿ ਬੋਰਿਓ ਗਿਆਤਾ॥੧॥ ਜੀਅਰੇ; ਜਾਹਿਗਾ ਮੈ ਜਾਨਾਂ॥ ਅਬਿਗਤੁ; ਸਮਝੁ ਇਆਨਾ॥ ਜਤ ਜਤ ਦੇਖਉ. ਬਹੁਰਿ ਨ ਪੇਖਉ; ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਲਪਟਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਬਹੁ ਉਪਦੇਸੀ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਗਲੋ ਧੰਧਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਇਆ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਅੰਧਾ॥੨॥੧॥੧੬॥੬੭॥ ਗਉੜੀ ੧੨॥ ਮਨ ਰੇ. ਛਾਡਹੁ ਭਰਮੁ; ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਨਾਚਹੁ. ਇਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਡਾਂਡੇ॥ ਸਤੀ ਪੋਲਾ- ਸੂਰੁ ਕਿ. ਸਨਮੁਖ ਰਨ ਤੇ ਡਰਪੈ; ਸਤੀ ਕਿ. ਸਾਂਚੈ ਭਾਂਡੇ॥੧॥ ਡਗਮਗ ਪੋਲਾ- ਡਗਮਗ ਛਾਡਿ; ਰੇ ਮਨ ਬਉਰਾ॥ ਅਬ ਤਉ ਜਰੇ ਮਰੇ. ਸਿਧਿ ਪਾਈਐ; ਲੀਨੋ ਹਾਥਿ ਸੰਧਉਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ ਜੱਗ=ਤੁ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਕੇ ਲੀਨੇ; ਇਆ ਬਿਧਿ ਜਗਤੁ ਬਿਗੂਤਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਰਾਜਾਰਾਮ ਨ ਛੋਡਉ; ਸਗਲ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ॥੨॥੨॥੧੭॥੬੮॥ ਤੇਰਵੀਂ ਬੋਲੋ- ਗਉੜੀ ੧੩॥ ਫੁਰਮਾਨੁ ਤੇਰਾ ਸਿਰੈ ਊਪਰਿ; ਫਿਰਿ. ਨ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰ॥ ਤੁਹੀ ਦਰੀਆ. ਤੁਹੀ ਕਰੀਆ; ਤੁਝੈ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰ॥੧॥ ਇਕਤੀਆਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੋ- ਬੰਦੇ; ਬੰਦਗੀ ਇਕਤੀਆਰ॥ ਸਾਹਿਬੁ; ਰੋਸੁ ਧਰਉ ਕਿ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ਮੇਰਾ; ਜਿਉ ਫੂਲੁ ਜਈ ਹੈ ਨਾਰਿ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਗੁਲਾਮੁ ਘਰ ਕਾ; ਜੀਆਇ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ॥੨॥੧੮॥੬੯॥ ਥੱਕੋ- ਗਉੜੀ॥ ਚਉਰਸੀ=ਹ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੀਅ ਜੋਨਿ ਮਹਿ; ਭ੍ਰਮਤ ਨੰਦੁ ਬਹੁ ਥਾਕੋ ਰੇ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤਿ ਅਵਤਾਰੁ ਲੀਓ ਹੈ; ਭਾਗੁ ਬਡੋ ਬਪੁਰਾ ਕੋ ਰੇ॥੧॥ ਤੁਮ੍ ਜੁ ਕਹਤ ਹਉ ਨੰਦ ਕੋ ਨੰਦਨੁ; ਨੰਦ ਸੁ ਨੰਦਨੁ ਕਾ ਕੋ ਰੇ॥ ਦਸੋ ਦਿਸ ਪੋਲਾ- ਧਰਨਿ ਅਕਾਸੁ ਦਸੋ ਦਿਸ ਨਾਹੀ; ਤਬ ਇਹੁ ਨੰਦੁ ਕਹਾ ਥੋ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੩੩੯:- ਸੰਕਟਿ ਨਹੀ ਪਰੈ. ਜੋਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਾ ਕੋ ਰੇ॥ ਕਬੀਰ ਕੋ ਸੁਆਮੀ. ਐਸੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਜਾ ਕੈ. ਮਾਈ ਨ ਬਾਪੋ ਰੇ॥੨॥੧੯॥੭੦॥ ਗਉੜੀ॥ ਨਿੰਦਉ ਨਿੰਦਉ; ਮੋਕਉ ਲੋਗੁ ਨਿੰਦਉ॥ ਨਿੰਦਾ ਜਨ ਕਉ; ਖਰੀ ਪਿਆਰੀ॥ ਨਿੰਦਾ ਬਾਪੁ; ਨਿੰਦਾ ਮਹਤਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿੰਦਾ ਹੋਇ; ਤ ਬੈਕੁੰਠਿ ਜਾਈਐ॥ ਮਨ=ਹਿ- ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਮਨਹਿ ਬਸਾਈਐ॥ ਰਿਦੈ ਸੁਧ; ਜਉ ਨਿੰਦਾ ਹੋਇ॥ ਹਮਰੇ ਕਪਰੇ; ਨਿੰਦਕੁ ਧੋਇ॥੧॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ; ਸੁ ਹਮਰਾ ਮੀਤੁ॥ ਨਿੰਦਕ ਮਾਹਿ; ਹਮਾਰਾ ਚੀਤੁ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਸੋ; ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਹੋਰੈ॥ ਹਮਰਾ ਜੀਵਨੁ; ਨਿੰਦਕੁ ਲੋਰੈ॥੨॥ ਨਿੰਦਾ

ਹਮਰੀ; ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਿੰਦਾ ਹਮਰਾ; ਕਰੈ ਉਧਾਰੁ॥ ਜਨ ਕਬੀਰ ਕਉ; ਨਿੰਦਾ ਸਾਰੁ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਡੂਬਾ; ਹਮ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ॥੩॥੨੦॥੭੧॥ ਰਾਜਾਰਾਮ. ਤੂੰ ਐਸਾ ਨਿਰਭਉ; ਤਰਨ ਤਾਰਨ, ਰਾਮਰਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹ-ਹੁ- ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ, ਤਬ ਤੁਮ ਨਾਹੀ; ਅਬ ਤੁਮ ਹਹੁ, ਹਮ ਨਾਹੀ॥ ਹ-ਹਿ ਪਤੀ-ਆਹੀ- ਅਬ ਹਮ ਤੁਮ, ਏਕ ਭਏ ਹਹਿ; ਏਕੈ ਦੇਖਤ ਮਨੁ ਪਤੀਆਹੀ॥੧॥ ਵਿਸ਼ੇ ਔਗੁਣਾ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧਿ ਜਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਦੋਂ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪੀ ਬਲੁ ਕੈਸਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਆਤਮ ਵਸ਼ੈਣੀ ਬੁਧਿ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਦਾ ਬਲੁ ਨਹੀਂ ਖਟਾਈ ਮਿਲਦਾ- ਜਬ ਬੁਧਿ ਹੋਤੀ. ਤਬ ਬਲੁ ਕੈਸਾ; ਅਬ ਬੁਧਿ ਬਲੁ ਨ ਖਟਾਈ॥ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਲੋਂ ਬੁੱਧ ਬਦਲੀ ਬਦਲ ਗਈ। ਸਿਧਿ ਮੁਕਤੀ ਪਾ ਲਈ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਬੁਧਿ ਹਰਿ ਲਈ ਮੇਰੀ; ਬੁਧਿ ਬਦਲੀ ਸਿਧਿ ਪਾਈ॥੨॥੨੧॥੭੨॥ ਖਟ ਪੋਲਾ- ਗਉੜੀ॥ ਖਟ ਨੇਮ ਕਰਿ ਕੋਠੜੀ ਬਾਂਧੀ; ਬਸਤੁ ਅਨੂਪੁ ਬੀਚ ਪਾਈ॥ ਕੁੰਜੀ ਕੁਲਫੁ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰਿ ਰਾਖੇ; ਕਰਤੇ. ਬਾਰ ਨ ਲਾਈ॥੧॥ ਅਬ ਮਨ ਜਾਗਤ ਰਹੁ; ਰੇ ਭਾਈ॥ ਮੁੱਸੈ- ਗਾਫਲੁ ਹੋਇ ਕੈ. ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ; ਚੋਰੁ ਮੁਸੈ ਘਰੁ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਹ-ਰੂਆ ਪਤੀ-ਆਰਾ- ਪੰਚ ਪਹਰੂਆ. ਦਰ ਮਹਿ ਰਹਤੇ; ਤਿਨ੍ ਕਾ ਨਹੀ ਪਤੀਆਰਾ॥ ਚੇਤਿ ਸੁਚੇਤ. ਚਿਤ ਹੋਇ ਰਹੁ; ਤਉ ਲੈ ਪਰਗਾਸੁ ਉਜਾਰਾ॥੨॥ ਨਉ ਘਰ ਦੇਖਿ. ਜੁ ਕਾਮਨਿ ਭੂਲੀ; ਬਸਤੁ ਅਨੂਪ ਨ ਪਾਈ॥ ਨਵੈ ਪੋਲਾ, ਮੂੱਸੇ- ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ. ਨਵੈ ਘਰ ਮੂਸੇ; ਦਸਵੈਂ ਤਤੁ ਸਮਾਈ॥੩॥੨੨॥੭੩॥ ਆਨਾ-ਨਾਂ- ਗਉੜੀ॥ ਮਾਈ. ਮੋਹਿ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਓ; ਆਨਾਨਾਂ॥ ਗਾਵ-ਹਿ ਬਸ-ਹਿ- ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ. ਜਾਸੁ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ; ਤਾਸੁ ਬਸਹਿ ਮੋਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾਂ॥ਰਹਾਉ॥ ਧਿਆਨਾ-ਨਾਂ- ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਗੰਮਿਤ; ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਧਿਆਨਾਨਾਂ॥ ਜਾਨਾ-ਨਾ- ਬਿਖੈ ਰੋਗ ਭੈ ਬੰਧਨ ਭਾਗੇ; ਮਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸੁਖੁ ਜਾਨਾਨਾ॥੧॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ। ਰਤਿ ਪੋਲਾ ਆਨਾ-ਨਾ- ਏਕ ਸੁਮਤਿ ਰਤਿ. ਜਾਨਿ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਭ; ਦੂਸਰ ਮਨਹਿ. ਨ ਆਨਾਨਾ॥ ਅਭਿਮਾਨਾ-ਨਾ- ਚੰਦਨ ਬਾਸੁ ਭਏ ਮਨ ਬਾਸਨ; ਤਿਆਗਿ ਘਟਿਓ ਅਭਿਮਾਨਾਨਾ॥੨॥ ਥਾਨਾ-ਨਾਂ- ਜੋ ਜਨ ਗਾਇ ਧਿਆਇ ਜਸੁ ਠਾਕੁਰ; ਤਾਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਥਾਨਾਨਾਂ॥ ਮੱਥਾਨਾ-ਨਾ- ਤਿਹ ਬਡਭਾਗ ਬਸਿਓ ਮਨਿ ਜਾ ਕੈ; ਕਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਥਾਨਾਨਾ॥੩॥ ਸਮਾਨਾ-ਨਾ- ਕਾਟਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ ਸਹਜੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ; ਏਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨਾਨਾ॥

ਅੰਗ ੩੪੦:- ਮਾਨਾ-ਨਾਂ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਗੁਰ ਭੇਟਿ ਮਹਾ ਸੁਖ; ਭ੍ਰਮਤ ਰਹੇ ਮਨੁ ਮਾਨਾਨਾਂ॥੪॥੨੩॥੭੪॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬਾਵਨ ਅਛਰ ਲੋਕ ਤ੍ਰੈ; ਸਭੁ ਕਛੁ ਇਨ ਹੀ ਮਾਹਿ॥ ਏ ਅੱਖਰ ਅਕਾਰ। ਓਇ ਅੱਖਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ- ਏ ਅਖਰ ਖਿਰਿ ਜਾਹਿਗੇ; ਓਇ ਅਖਰ ਇਨ ਮਹਿ ਨਾਹਿ॥੧॥ ਅੱਛਰ ਅਕਾਰ- ਜਹਾ ਬੋਲ; ਤਹ ਅਛਰ ਆਵਾ॥ ਜਹ ਅਬੋਲ; ਤਹ ਮਨੁ. ਨ ਰਹਾਵਾ॥ ਬੋਲ ਅਬੋਲ ਮਧਿ ਹੈ ਸੋਈ॥ ਲਖੈ ਪੋਲਾ- ਜਸ ਓਹੁ ਹੈ; ਤਸ ਲਖੈ. ਨ ਕੋਈ॥੨॥ ਅੱਲਹ- ਅਲਹ ਲਹਉ. ਤਉ ਕਿਆ ਕਹਉ; ਕਹਉ. ਤ ਕੋ ਉਪਕਾਰ॥ ਬਟਕ ਬੀਜ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਓ; ਜਾ ਕੋ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਬਿਸਥਾਰ॥੩॥ ਅਲਹ ਲਹੰਤਾ ਭੇਦ ਛੈ; ਕਛੁ ਕਛੁ ਪਾਇਓ ਭੇਦ॥ ਉਲਟਿ ਭੇਦ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ; ਪਾਇਓ ਅਭੰਗ ਅਛੇਦ॥੪॥ ਤੁਰਕ. ਤਰੀਕਤਿ ਜਾਨੀਐ; ਹਿੰਦੂ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ॥ ਮਨ ਸਮਝਾਵਨ ਕਾਰਨੇ;

ਕਛੂਅਕ ਪੜੀਐ ਗਿਆਨ॥੫॥ ਓਅੰਕਾਰ ਆਦਿ ਮੈ ਜਾਨਾ॥ ਲਿਖਿ ਅਰੁ ਮੇਟੈ; ਤਾਹਿ ਨ ਮਾਨਾ॥ ਓਅੰਕਾਰ; ਲਖੈ ਜਉ ਕੋਈ॥ ਸੋਈ ਲਖਿ; ਮੇਟਣਾ ਨ ਹੋਈ॥੬॥ ਕਕਾ; ਕਿਰਣਿ ਕਮਲ ਮਹਿ ਪਾਵਾ॥ ਸਸਿ ਬਿਗਾਸ; ਸੰਪਟ ਨਹੀ ਆਵਾ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤਹਾ; ਕੁਸਮ ਰਸੁ ਪਾਵਾ॥ ਅ-ਕਹ- ਅਕਹ ਕਹਾ; ਕਹਿ. ਕਾ ਸਮਝਾਵਾ॥੭॥ ਖਖਾ; ਇਹੈ ਖੋੜਿ ਮਨ ਆਵਾ॥ ਖੋੜੇ ਛਾਡਿ; ਨ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵਾ॥ ਖਸਮਹਿ ਜਾਣਿ; ਖਿਮਾ ਕਰਿ ਰਹੈ॥ ਨਿ-ਖਿਅਉ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ- ਤਉ ਹੋਇ ਨਿਖਿਅਉ; ਅਖੈ ਪਦੁ ਲਹੈ॥੮॥ ਗਗਾ; ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਪਛਾਨਾ॥ ਦੂਜੀ ਬਾਤ; ਨ ਧਰਈ ਕਾਨਾ॥ ਰਹੈ ਬਿਹੰਗਮ; ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ॥ ਅ-ਗਹ ਪੋਲਾ- ਅਗਹ ਗਹੈ; ਗਹਿ. ਗਗਨ ਰਹਾਈ॥੯॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੋਲੇ- ਘਘਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਿਮਸੈ ਸੋਈ॥ ਘਟ ਪੋਲਾ, ਘੱਟਿ- ਘਟ ਫੂਟੇ; ਘਟਿ. ਕਬਹਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਤਾ ਘਟ ਮਾਹਿ; ਘਾਟ ਜਉ ਪਾਵਾ॥ ਪੋਲਾ ਅਵਘਟ ਔਖੇ ਘਾਟ ਔਗੁਣਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ- ਸੋ ਘਟੁ ਛਾਡਿ; ਅਵਘਟ ਕਤ ਧਾਵਾ॥੧੦॥ ਨਿ-ਗ੍ਰਹਿ- ਙੰਙਾ. ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਸਨੇਹੁ ਕਰਿ; ਨਿਰਵਾਰੋ ਸੰਦੇਹ॥ ਨਾਹੀ ਦੇਖਿ. ਨ ਭਾਜੀਐ; ਪਰਮ ਸਿਆਨਪ ਏਹ॥੧੧॥ ਚੱਚਾ ਰਚਿ-ਤ- ਚਚਾ; ਰਚਿਤ ਚਿਤ੍ਰ ਹੈ ਭਾਰੀ॥ ਤਜਿ ਚਿਤ੍ਰੈ; ਚੇਤਹੁ ਚਿਤਕਾਰੀ॥ ਅਵਝੇਰਾ ਝਗੜਾ। ਚਿੱਤ੍ਰ ਬ-ਚਿੱਤ੍ਰ- ਚਿਤ੍ਰ ਬਚਿਤ੍ਰ; ਇਹੈ ਅਵਝੇਰਾ॥ ਤਜਿ ਚਿਤ੍ਰੈ; ਚਿਤੁ ਰਾਖਿ ਚਿਤੇਰਾ॥੧੨॥ ਛਤ੍ਰ-ਪਤਿ ਚੱਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ- ਛਛਾ; ਇਹੈ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਪਾਸਾ॥ ਛੱਕਿ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ। ਅੱਸਾ- ਛਕਿ ਕਿ ਨ ਰਹਹੁ; ਛਾਡਿ ਕਿ ਨ ਆਸਾ॥ ਰੇ ਮਨ. ਮੈ ਤਉ; ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਮਝਾਵਾ॥ ਤਾਹਿ ਛਾਡਿ; ਕਤ ਆਪੁ ਬਧਾਵਾ॥੧੩॥ ਜਜਾ; ਜਉ ਤਨ ਜੀਵਤ ਜਰਾਵੈ॥ ਜੋਬਨ ਜਾਰਿ; ਜੁਗਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈ॥ ਅਸ ਜਰਿ ਪਰ ਜਰਿ; ਜਰਿ ਜਬ ਰਹੈ॥ ਤਬ ਜਾਇ ਜੋਤਿ; ਅੰਗ ੩੪੧:- ਉਜਾਰਉ ਲਹੈ॥੧੪॥ ਝਝਾ. ਉਰਝਿ; ਸੁਰਝਿ ਨਹੀ ਜਾਨਾ॥ ਝਝ-ਕਿ ਪੋਲਾ- ਰਹਿਓ ਝਝਕਿ; ਨਾਹੀ ਪਰਵਾਨਾ॥ ਝਖਿ ਝਖਿ ਪੋਲਾ- ਕਤ ਝਖਿ ਝਖਿ; ਅਉਰਨ ਸਮਝਾਵਾ॥ ਝਗਰੁ ਕੀਏ; ਝਗਰਉ ਹੀ ਪਾਵਾ॥੧੫॥ ਞੰਞਾ. ਨਿਕਟਿ ਜੁ ਘਟ ਰਹਿਓ; ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਤਜਿ ਜਾਇ॥ਪਾਇ-ਅਉ- ਜਾ ਕਾਰਣਿ ਜਗੁ ਢੂਢਿਅਉ; ਨੇਰਉ ਪਾਇਅਉ ਤਾਹਿ॥੧੬॥ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ ਟਟਾ ਟੈਂਕਾ। ਅਧਿਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ-ਟਟਾ; ਬਿਕਟ ਘਾਟ. ਘਟ ਮਾਹੀ॥ ਖੋਲਿ ਕਪਾਟ; ਮਹਲਿ ਕਿ ਨ ਜਾਹੀ॥ ਅ-ਟਲ।ਟਲਿ ਪੋਲਾ- ਦੇਖਿ ਅਟਲ; ਟਲਿ. ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਵਾ॥ ਰਹੈ ਲਪਟਿ; ਘਟ ਪਰਚਉ ਪਾਵਾ॥੧੭॥ਠੱਠਾ। ਠੱਗ- ਠਠਾ. ਇਹੈ ਦੂਰਿ; ਠਗ ਨੀਰਾ॥ ਨੀਠਿ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ- ਨੀਠਿ ਨੀਠਿ; ਮਨੁ ਕੀਆ ਧੀਰਾ॥ ਜਿਨਿ ਠਗਿ ਠਗਿਆ; ਸਗਲ ਜਗੁ ਖਾਵਾ॥ ਸੋ ਠਗੁ ਠਗਿਆ; ਠਉਰ ਮਨੁ ਆਵਾ॥੧੮॥ ਡਡਾ. ਡਰ ਉਪਜੇ; ਡਰੁ ਜਾਈ॥ ਤਾ ਡਰ ਮਹਿ; ਡਰੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਜਉ ਡਰ ਡਰੈ; ਤਾ ਫਿਰਿ ਡਰੁ ਲਾਗੈ॥ ਨਿੱਡਰੁ- ਨਿਡਰੁ ਹੂਆ; ਡਰੁ ਉਰ ਹੋਇ ਭਾਗੈ॥੧੯॥ ਢਢਾ. ਢਿਗ; ਢੂਢਹਿ ਕਤ ਆਨਾ॥ ਢੂਢਤ ਹੀ; ਢਹਿ ਗਏ ਪਰਾਨਾ॥ ਚੜਿ ਸੁਮੇਰਿ; ਢੂਢਿ ਜਬ ਆਵਾ॥ ਗੜ੍ਹ ਗੜ- ਜਿਹ ਗੜੁ ਗੜਿਓ; ਸੁ ਗੜ ਮਹਿ ਪਾਵਾ॥੨੦॥ ਰਣਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਜੰਗ 'ਚ ਜਦੋਂ। ਰੂਤਉ ਰੁਕ ਜਾਵੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ। ਨੇਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਨੇਹੀ ਹਠ ਕਰੇ- ਣਾਣਾ. ਰਣਿ ਰੂਤਉ; ਨਰ ਨੇਹੀ ਕਰੈ॥ ਨਾ ਨਿਵੈ; ਨਾ ਫੁਨਿ ਸੰਚਰੈ॥ ਧੰਨਿ ਜਨਮੁ; ਤਾਹੀ ਕੋ ਗਣੈ॥ ਏਕ-ਹਿ- ਮਾਰੈ ਏਕਹਿ; ਤਜਿ ਜਾਇ ਘਣੈ॥੨੧॥ਤੱਤਾ। ਅ-ਤਰ- ਤਤਾ. ਅਤਰ; ਤਰਿਓ. ਨਹ ਜਾਈ॥ ਤਨ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ; ਰਹਿਓ

ਸਮਾਈ॥ ਜਉ ਤ੍ਰਿਭਵਣ; ਤਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵਾ॥ ਤੱਤ-ਹਿ ਤੱਤ- ਤਉ. ਤਤਹਿ ਤਤ ਮਿਲਿਆ; ਸਚੁ ਪਾਵਾ॥੨੨॥ ਥਥਾ. ਅਥਾਹ; ਥਾਹ ਨਹੀ ਪਾਵਾ॥ ਓਹੁ ਅਥਾਹ; ਇਹੁ ਥਿਰੁ. ਨ ਰਹਾਵਾ॥ ਥੋੜ੍ਹੇ- ਥੋੜੈ ਥਲਿ; ਥਾਨਕ ਆਰੰਭੈ॥ ਥਾਂਭਹ ਹ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ- ਬਿਨੁ ਹੀ ਥਾਭਹ; ਮੰਦਿਰੁ ਥੰਭੈ॥੨੩॥ ਬਿਨਸਨ-ਹਾਰਾ- ਦਦਾ ਦੇਖਿ; ਜੁ ਬਿਨਸਨਹਾਰਾ॥ ਜਸ ਅਦੇਖਿ; ਤਸ ਰਾਖਿ ਬਿਚਾਰਾ॥ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪੀ ਕੁੰਚੀ ਕੁੰਜੀ- ਦਸਵੈ ਦੁਆਰਿ; ਕੁੰਚੀ ਜਬ ਦੀਜੈ॥ਦ-ਇਆਲ- ਤਉ; ਦਇਆਲ ਕੋ ਦਰਸਨੁ ਕੀਜੈ॥੨੪॥ ਧਧਾ; ਅਰਧਹਿ ਉਰਧ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਅਰਧਹਿ ਉਰਧਹ; ਮੰਝਿ ਬਸੇਰਾ॥ ਅਰਧਹ ਛਾਡਿ; ਉਰਧ ਜਉ ਆਵਾ॥ ਤਉ ਅਰਧਹਿ ਉਰਧ ਮਿਲਿਆ; ਸੁਖ ਪਾਵਾ॥੨੫॥ ਨੰਨਾ. ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ; ਨਿਰਖਤ ਜਾਈ॥ ਰੱਤਵਾਈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਲਾਲੀ- ਨਿਰਖਤ ਨੈਨ; ਰਹੇ ਰਤਵਾਈ॥ ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ; ਜਬ ਜਾਇ ਪਾਵਾ॥ਨਿਰਖ-ਹਿ- ਤਬ ਲੇ ਨਿਰਖਹਿ ਨਿਰਖ ਮਿਲਾਵਾ॥੨੬॥ ਅ-ਪਰ- ਪਪਾ ਅਪਰ; ਪਾਰੁ ਨਹੀ ਪਾਵਾ॥ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਸਿਉ; ਪਰਚਉ ਲਾਵਾ॥ ਪਾਂਚਉ ਇੰਦ੍ਰੀ; ਨਿਗ੍ਰਹ ਕਰਈ॥ ਨਿਰ-ਵਰਈ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰੇ- ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦੋਊ; ਨਿਰਵਰਈ॥੨੭॥ ਫਫਾ; ਬਿਨੁ ਫੂਲਹ. ਫਲੁ ਹੋਈ॥ ਲਖੈ ਪੋਲਾ- ਤਾ ਫਲ ਫੰਕ; ਲਖੈ ਜਉ ਕੋਈ॥ ਪ-ਰਈ- ਦੂਣਿ. ਨ ਪਰਈ; ਫੰਕ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਫੰਕ ਵਿਆਪਕ ਜੋਤਿ ਰੂਪ ਫਾੜੀ- ਤਾ ਫਲੁ ਫੰਕ; ਸਭੈ ਤਨ ਫਾਰੈ॥੨੮॥ ਬਬਾ; ਬਿੰਦਹਿ ਬਿੰਦ ਮਿਲਾਵਾ॥ ਬਿੰਦਹਿ ਬਿੰਦਿ; ਨ ਬਿਛੁਰਨ ਪਾਵਾ॥ ਬੰਦਉ ਹੋਇ; ਬੰਦਗੀ ਗਹੈ॥

ਅੰਗ ੩੪੨:- ਬੰਦਕ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਦੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਬੰਧ ਸਬੰਧੀ ਵਾਂਗ। ਸੁਧਿ ਖ਼ਬਰ। ਲਹੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ- ਬੰਦਕ ਹੋਇ; ਬੰਧ ਸੁਧਿ ਲਹੈ॥੨੯॥ ਭਭਾ; ਭੇਦਹਿ ਭੇਦ ਮਿਲਾਵਾ॥ ਅਬ ਭਉ ਭਾਨਿ; ਭਰੋਸਉ ਆਵਾ॥ਬਾ-ਹਰਿ- ਜੋ ਬਾਹਰਿ; ਸੋ ਭੀਤਰਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਭਇਆ ਭੇਦੁ; ਭੂਪਤਿ ਪਹਿਚਾਨਿਆ॥੩੦॥ ਮਮਾ. ਮੂਲ ਗਹਿਆ; ਮਨੁ ਮਾਨੈ॥ ਮਰਮੀ ਹੋਇ; ਸੁ. ਮਨ ਕਉ ਜਾਨੈ॥ ਬਿਲਮਾਵੈ ਦੇਰ ਕਰੇ- ਮਤ ਕੋਈ; ਮਨ ਮਿਲਤਾ ਬਿਲਮਾਵੈ॥ ਮਗਨ ਭਇਆ ਤੇ; ਸੋ ਸਚੁ ਪਾਵੈ॥੩੧॥ ਮਮਾ. ਮਨ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਹੈ; ਮਨ ਸਾਧੇ. ਸਿਧਿ ਹੋਇ॥ ਮਨਸਾ ਵਾਸ਼ਨਾ- ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਸਿਉ, ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ; ਮਨਸਾ. ਮਿਲਿਆ ਨ ਕੋਇ॥੩੨॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਕਤੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੀਉ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਪੰਚ ਤਤ ਕੋ ਜੀਉ॥ ਉਨਮਨਿ ਵਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮਜੀ- ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੇ; ਜਉ ਉਨਮਨਿ ਰਹੈ॥ ਬਾਤੈਂ- ਤਉ; ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਕੀ ਬਾਤੈ ਕਹੈ॥੩੩॥ ਯ-ਯਾ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ,, ਦੁਰ-ਮੱਤਿ ਬੱਸਿ- ਯਯਾ. ਜਉ ਜਾਨਹਿ, ਤਉ ਦੁਰਮਤਿ ਹਨਿ; ਕਰਿ ਬਸਿ ਕਾਇਆ ਗਾਉ॥ ਰੂ-ਤਉ ਰੁਕਿਆ। ਸੂ-ਰਉ ਥਾ-ਰਉ- ਰਣਿ ਰੂਤਉ. ਭਾਜੈ ਨਹੀ; ਸੂਰਉ. ਥਾਰਉ ਨਾਉ॥੩੪॥ ਨਿ-ਰਸ-ਰਾਰਾ. ਰਸੁ; ਨਿਰਸ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਹੋਇ ਨਿਰਸ; ਸੁ ਰਸੁ ਪਹਿਚਾਨਿਆ॥ ਇਹ ਰਸ ਛਾਡੇ; ਉਹ ਰਸੁ ਆਵਾ॥ ਉਹ ਰਸੁ ਪੀਆ; ਇਹ ਰਸੁ ਨਹੀ ਭਾਵਾ॥੩੫॥ ਲੱਲਾ- ਲਲਾ; ਐਸੇ ਲਿਵ ਮਨੁ ਲਾਵੈ॥ ਅਨਤ ਹੋਰ ਥਾਂ- ਅਨਤ ਨ ਜਾਇ; ਪਰਮ ਸਚੁ ਪਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਤਹਾ; ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥ ਅੱਲਹ- ਤਉ ਅਲਹ ਲਹੈ; ਲਹਿ ਚਰਨ ਸਮਾਵੈ॥੩੬॥ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ਮੰਮੇ ਨੂੰ ਹਲੰਤ ਲਾਉ- ਵਵਾ. ਬਾਰ ਬਾਰ; ਬਿਸਨ ਸਮ੍ਹਾਰਿ॥ ਬਿਸਨ ਸੰਮਾਰਿ; ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ॥ ਬਿਸਨ ਅਕਾਲ। ਤਨਾ ਪਿਆਰੇ- ਬਲਿ ਬਲਿ; ਜੇ ਬਿਸਨ ਤਨਾ, ਜਸੁ ਗਾਵੈ॥

ਵਿਸਨ ਮਿਲੇ; ਸਭ ਹੀ ਸਚੁ ਪਾਵੈ॥੩੭॥ ਵਾਹੀ ਪ੍ਰੇਰਕ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਵਾਹੀ ਉਨਾਂ ਤਾਂਈ- ਵਾਵਾ. ਵਾਹੀ ਜਾਨੀਐ; ਵਾ ਜਾਨੇ ਇਹੁ ਹੋਇ॥ ਇਹੁ ਅਰੁ ਓਹੁ. ਜਬ ਮਿਲੈ; ਤਬ ਮਿਲਤ. ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ॥੩੮॥ ਸੱਸਾ- ਸਸਾ; ਸੋ ਨੀਕਾ ਕਰਿ ਸੋਧਹੁ॥ ਘਟ ਪਰਚਾ ਕੀ; ਬਾਤ ਨਿਰੋਧਹੁ॥ ਘਟ ਪਰਚੈ; ਜਉ ਉਪਜੈ ਭਾਉ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਤਹ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਰਾਉ॥੩੯॥ ਖਖਾ ਖੋਜਿ ਪਰੈ; ਜਉ ਕੋਈ॥ ਜੋ ਖੋਜੈ; ਸੋ. ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਖੋਜ ਬੂਝਿ; ਜਉ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਤਉ ਭਵਜਲ ਤਰਤ; ਨ ਲਾਵੈ ਬਾਰਾ॥੪੦॥ ਸਸਾ; ਸੋ ਸਹ ਸੇਜ ਸਵਾਰੈ॥ ਸੋਈ ਸਹੀ; ਸੰਦੇਹ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਅਲਪ ਸੁਖ ਛਾਡਿ; ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵਾ॥ ਤ੍ਰੀਅ ਪਤੀਬ੍ਰਤਾ- ਤਬ ਇਹ ਤ੍ਰੀਅ; ਉਹੁ. ਕੰਤੁ ਕਹਾਵਾ॥੪੧॥ ਹਾਹਾ; ਹੋਤ ਹੋਇ. ਨਹੀ ਜਾਨਾ॥ ਜਬ ਹੀ ਹੋਇ; ਤਬਹਿ ਮਨੁ ਮਾਨਾ॥ ਹੈ ਤਉ ਸਹੀ; ਲਖੈ ਜਉ ਕੋਈ॥ ਤਬ ਓਹੀ ਉਹੁ; ਏਹੁ ਨ ਹੋਈ॥੪੨॥ ਲਿੰਉ ਲਿੰਉ ਕਰਤ; ਫਿਰੈ ਸਭੁ ਲੋਗੁ॥ ਤਾ ਕਾਰਣਿ; ਬਿਆਪੈ ਬਹੁ ਸੋਗੁ॥ ਲੱਖਿਮੀ-ਬਰ- ਲਖਿਮੀਬਰ ਸਿਉ; ਜਉ ਲਿਉ ਲਾਵੈ॥ ਸੋਗੁ ਮਿਟੈ; ਸਭ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥੪੩॥ ਖੱਖਾ- ਖਖਾ; ਖਿਰਤ ਖਪਤ ਗਏ ਕੇਤੇ॥ ਖਿਰਤ ਖਪਤ; ਅਜਹੂੰ ਨਹ ਚੇਤੇ॥ ਜੱਗੁ। ਮਨ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ- ਅਬ ਜਗੁ ਜਾਨਿ; ਜਉ ਮਨਾ ਰਹੈ॥

ਅੰਗ ੩੪੩:- ਜਹ ਕਾ ਬਿਛੁਰਾ; ਤਹ ਥਿਰੁ ਲਹੈ॥੪੪॥ ਬਾਵਨ ਅਖਰ ਜੋਰੇ ਆਨਿ॥ ਅੱਖਰੁ ਬ੍ਰਹਮ- ਸਕਿਆ ਨ. ਅਖਰੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨਿ॥ ਸੱਤ- ਸਤ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਕਬੀਰਾ ਕਹੈ॥ ਅਨ-ਭੈ- ਪੰਡਿਤ ਹੋਇ; ਸੁ ਅਨਭੈ ਰਹੈ॥ ਪੰਡਿਤ ਲੋਗਹ ਕਉ; ਬਿਉਹਾਰ॥ ਗਿਆਨਵੰਤ ਕਉ; ਤਤੁ ਬੀਚਾਰ॥ ਜਾ ਕੈ ਜੀਅ; ਜੈਸੀ ਬੁਧਿ ਹੋਈ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਜਾਨੈਗਾ ਸੋਈ॥੪੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਥਿਤੀਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀਂ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਪੰਦ੍ਰਹ ਥਿਤੀਂ ਸਾਤ ਵਾਰ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਉਰਵਾਰ ਨ ਪਾਰ॥ ਸਿੱਧ। ਲਖੈ ਪੋਲਾ- ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ; ਲਖੈ ਜਉ ਭੇਉ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਦੇਉ॥੧॥ ਥਿਤੀਂ॥ ਅੰਮਾਵਸ ਮਹਿ; ਆਸ ਨਿਵਾਰਹੁ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮੁ ਸਮ੍ਾਰਹੁ॥ ਜੀਵਤ ਪਾਵਹੁ ਮੋਖ ਦੁਆਰ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਅਨਭਉ ਸਬਦੁ; ਤਤੁ ਨਿਜੁ ਸਾਰ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਗੋਬਿੰਦ; ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ. ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਿਵਾ ਏਕਮ- ਪਰਿਵਾ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰ॥ ਖੇਲੈ। ਅ-ਘਟ ਪੋਲਾ- ਘਟ ਮਹਿ ਖੇਲੈ; ਅਘਟ ਅਪਾਰ॥ ਕਲਪਨਾ ਪੋਲਾ- ਕਾਲ ਕਲਪਨਾ; ਕਦੇ ਨ ਖਾਇ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਮਹਿ; ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਦੁਹ-ਕਰਿ ਕਠਨ- ਦੁਤੀਆ; ਦੁਹਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅੰਗ॥ ਮਾਇਆ; ਬ੍ਰਹਮ ਰਮੈ ਸਭ ਸੰਗ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਬਢੈ; ਨ ਘਟਤਾ ਜਾਇ॥ ਅ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ; ਏਕੈ ਭਾਇ॥੩॥ ਤ੍ਰਿਤੀਆ; ਤੀਨੇ ਸਮ ਕਰਿ ਲਿਆਵੈ॥ ਆਨਦ ਮੂਲ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਵੈ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਉਪਜੈ ਬਿਸ੍ਵਾਸ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ; ਸਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ॥੪॥ ਚਉਥਹਿ; ਚੰਚਲ ਮਨ ਕਉ ਗਹਹੁ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸੰਗਿ; ਕਬਹੁ ਨ ਬਹਹੁ॥ ਜਲ ਥਲ ਮਾਹੇ; ਆਪਹਿ ਆਪ॥ ਆਪੈ ਜਪਹੁ; ਆਪਨਾ ਜਾਪੁ॥੫॥ ਪਾਂਚੈ; ਪੰਚ ਤਤ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਜੁੱਗ- ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਜੁਗ ਬਿਉਹਾਰ॥ ਸੁਧਾ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਰਸੁ; ਪੀਵੈ ਕੋਇ॥ ਜਰਾ ਮਰਣ ਦੁਖੁ; ਫੇਰਿ ਨ ਹੋਇ॥੬॥ ਛਠਿ ਖਟੁ ਪੋਲੇ। ਚੱਕ੍ਰ- ਛਠਿ; ਖਟੁ

ਚਕ੍ਰ, ਛਹੂੰ ਦਿਸ ਧਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਪਰਚੈ; ਨਹੀ ਥਿਰਾ ਰਹਾਇ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮੇਟਿ; ਖਿਮਾ ਗਹਿ ਰਹਹੁ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੀ; ਸੂਲ ਨ ਸਹਹੁ॥੭॥ ਸਾਤੈਂ; ਸਤਿ ਕਰਿ ਬਾਚਾ ਜਾਣਿ॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ. ਲੇਹੁ ਪਰਵਾਣਿ॥ ਛੂਟੈ ਸੰਸਾ; ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਦੁਖ॥ ਸੁੰਨ ਸਰੋਵਰਿ; ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ॥੮॥ ਅਸਟਮੀ; ਅਸਟ ਧਾਤੁ ਕੀ ਕਾਇਆ॥ ਅ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਤਾ ਮਹਿ; ਅਕੁਲ ਮਹਾ ਨਿਧਿ ਰਾਇਆ॥ ਗਮ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਗਮ ਗਿਆਨ; ਬਤਾਵੈ ਭੇਦ॥ ਅ-ਭੰਗ- ਉਲਟਾ ਰਹੈ ਅਭੰਗ ਅਛੇਦ॥੯॥ ਨਉਮੀ; ਨਵੈ ਦੁਆਰ ਕਉ ਸਾਧਿ॥ ਬਹਤੀ ਮਨਸਾ; ਰਾਖਹੁ ਬਾਂਧਿ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਸਭ ਬੀਸਰਿ ਜਾਹੁ॥

ਅੰਗ ੩੪੪:- ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੀਵਹੁ; ਅਮਰ ਫਲ ਖਾਹੁ॥੧੦॥ ਅ-ਨੰਦ- ਦਸਮੀ; ਦਹ ਦਿਸ ਹੋਇ ਅਨੰਦ॥ ਛੂਟੈ ਭਰਮੁ; ਮਿਲੈ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ; ਤਤ ਅਨੂਪ॥ ਅ-ਮਲ ਪੋਲਾ- ਅਮਲ. ਨ ਮਲਨ; ਛਾਹ ਨਹੀ ਧੂਪ॥੧੧॥ ਏਕਾਦਸੀ; ਏਕ ਦਿਸ ਧਾਵੈ॥ ਤਉ ਜੋਨੀ ਸੰਕਟ; ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸੀਤਲ ਨਿਰਮਲ, ਭਇਆ ਸਰੀਰਾ॥ ਦੂਰਿ ਬਤਾਵਤ; ਪਾਇਆ ਨੀਰਾ॥੧੨॥ ਬਾਰਸਿ; ਬਾਰਹ ਉਗਵੈ ਸੂਰ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰ॥ ਦੇਖਿਆ; ਤਿਹੂੰ ਲੋਕ ਕਾ ਪੀਉ॥ ਸੀਉ ਬ੍ਰਹਮ। ਅ-ਚਰਜੁ- ਅਚਰਜੁ ਭਇਆ; ਜੀਵ ਤੇ ਸੀਉ॥੧੩॥ ਤੇਰਸਿ; ਤੇਰਹ ਅਗਮ ਬਖਾਣਿ॥ ਅਰਧ ਉਰਧ ਬਿਚਿ; ਸਮ ਪਹਿਚਾਣਿ॥ ਨੀਚ ਊਚ ਨਹੀ ਮਾਨ ਅਮਾਨ॥ ਬਿਆਪਿਕ ਰਾਮ; ਸਗਲ ਸਾਮਾਨ॥੧੪॥ ਚਉਦਸਿ; ਚਉਦਹ ਲੋਕ ਮਝਾਰਿ॥ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮਹਿ; ਬਸਹਿ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਕਾ; ਧਰਹੁ ਧਿਆਨ॥ ਕਥਨੀ ਕਥੀਐ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ॥੧੫॥ ਪੂਨਿਉ; ਪੂਰਾ ਚੰਦ ਅਕਾਸ॥ ਪਸਰਹਿ ਕਲਾ; ਸਹਜ ਪਰਗਾਸ॥ ਥੀਰ ਇਸਥਿੱਤ- ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ; ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਥੀਰ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਮਹਿ; ਰਮਹਿ ਕਬੀਰ॥੧੬॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ੭ ਨੂੰ ਸੱਤ ਉਚਾਰੋ- ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਵਾਰ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ੭॥ ਬਾਰ ਬਾਰ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥ ਗੁਰ ਗਮਿ ਭੇਦੁ; ਸੁ ਹਰਿ ਕਾ ਪਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆ-ਦਿੱਤ ਐਤਵਾਰ- ਆਦਿਤ; ਕਰੈ ਭਗਤਿ ਆਰੰਭ॥ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ; ਮਨਸਾ ਥੰਭ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਅਖੰਡ; ਸੁ ਰਹੀ ਜਾਇ॥ ਤਉ ਅਨਹਦ ਬੇਣੁ; ਸਹਜ ਮਹਿ ਬਾਇ॥੧॥ ਸਸਿ ਪੋਲਾ- ਸੋਮਵਾਰਿ; ਸਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਝਰੈ॥ ਚਾਖਤ ਬੇਗਿ; ਸਗਲ ਬਿਖ ਹਰੈ॥ ਬਾਣੀ ਰੋਕਿਆ. ਰਹੈ ਦੁਆਰ॥ ਤਉ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੋ; ਪੀਵਨਹਾਰ॥੨॥ ਮਾ-ਹੀਤਿ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲਵੇ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਹੀਤਿ ਘੇਰਾ ਘੱਤ ਲਵੇ- ਮੰਗਲਵਾਰੇ; ਲੇ ਮਾਹੀਤਿ॥ ਪੰਚ ਚੋਰ ਕੀ; ਜਾਣੈ ਰੀਤਿ॥ ਘਰ ਛੋਡੇਂ; ਬਾਹਰਿ ਜਿਨਿ ਜਾਇ॥ ਨਾ ਤਰੁ ਖਰਾ; ਰਿਸੈ ਹੈ ਰਾਇ॥੩॥ ਬੁਧਵਾਰਿ; ਬੁਧਿ ਕਰੈ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਮਹਿ; ਹਰਿ ਕਾ ਬਾਸ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਦੋਊ ਏਕ ਸਮ ਧਰੈ॥ ਸੂੱਧਾ- ਉਰਧ ਪੰਕ; ਲੈ ਸੂਧਾ ਕਰੈ॥੪॥ ਬ੍ਰਿ੍ਹਸ-ਪਤਿ- ਬ੍ਰਿਹਸਪਤਿ; ਬਿਖਿਆ ਦੇਇ ਬਹਾਇ॥ ਤੀਨਿ ਦੇਵ; ਏਕ ਸੰਗਿ ਲਾਇ॥ ਤੀਨਿ ਨਦੀ; ਤਹ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਮਾਹਿ॥ ਕਸ-ਮਲ ਪਾਪ ਨ੍ਾਹਿ- ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਕਸਮਲ ਧੋਵਹਿ ਨਾਹਿ॥੫॥ ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ ਬ੍ਰ-ਤਿ- ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਸਹਾਰੈ; ਸੁ ਇਹ ਬ੍ਰਤਿ ਚੜੈ॥ ਅਨ ਦਿਨ; ਆਪਿ ਆਪ ਸਿਉ ਲੜੈ॥ ਸੁਰਖੀ ਪਾਂਚਉ; ਰਾਖੈ ਸਬੈ॥ ਤਉ ਦੂਜੀ

ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਨ ਪੈਸੈ ਕਬੈ॥੬॥ ਥਾਵਰ; ਥਿਰੁ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਸੋਇ॥ ਵੱਟੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਬੱਤੀ- ਜੋਤਿ ਦੀ ਵਟੀ; ਘਟ ਮਹਿ ਜੋਇ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ; ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਤਬ ਹੂਆ; ਸਗਲ ਕਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ॥੭॥

ਅੰਗ ੩੪੫:- ਲੱਗੁ। ਘਟ ਪੋਲਾ- ਜਬ ਲਗੁ ਘਟ ਮਹਿ; ਦੂਜੀ ਆਨ॥ ਤਉ ਲਉ; ਮਹਲਿ. ਨ ਲਾਭੈ ਜਾਨ॥ ਰਮਤ ਰਾਮ ਸਿਉ; ਲਾਗੋ ਰੰਗੁ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਤਬ ਨਿਰਮਲ ਅੰਗ॥੮॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤਾਰੀਅਲੇ- ਦੇਵਾ; ਪਾਹਨ ਤਾਰੀਅਲੇ॥ ਪੋਲਾ ਕਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਤਰੇ- ਰਾਮ ਕਹਤ; ਜਨ ਕਸ ਨ ਤਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਆਧਿ ਲੋੜੀਆ ਨਾਮੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਚਤ੍ਰਭੁਜ ਪੰਛੀ ਬਣੇ ਰਾਮ ਜੀ ਨੂੰ, ਪੂਰਨ ਸਾਧੂ ਜੀ ਪਾਸ ਲਿਆਏ।ਅਜਾਮੱਲੁ। ਤਾਰੀਲੇ ਗਨਿਕਾ ਕੁਬਿਜਾ ਪੋਲੇ- ਤਾਰੀਲੇ ਗਨਿਕਾ, ਬਿਨੁ ਰੂਪ ਕੁਬਿਜਾ; ਬਿਆਧਿ ਅਜਾਮਲੁ ਤਾਰੀਅਲੇ॥ ਬੱਧਿਕ- ਚਰਨ ਬਧਿਕ; ਜਨ ਤੇਊ. ਮੁਕਤਿ ਭਏ॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ; ਜਿਨ ਰਾਮ ਕਹੇ॥੧॥ ਉੱਗ੍ਰਸੈਨ- ਦਾਸੀ ਸੁਤ ਜਨੁ ਬਿਦਰੁ. ਸੁਦਾਮਾ; ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕਉ ਰਾਜ ਦੀਏ॥ ਜਪ ਹੀਨ. ਤਪ ਹੀਨ. ਕੁਲ ਹੀਨ. ਕ੍ਰਮ ਹੀਨ; ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਊ ਤਰੇ॥੨॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੇਰੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ; ਸੋਚ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥ ਕੁਟਿਲਤਾ ਟੇਢਤਾਈ ਵਾਲਾ। ਕੁਭਾਂਤੀ ਖੋਟੇ ਲਗਨ ਵਾਲਾ- ਮੇਰਾ ਕਰਮੁ ਕੁਟਿਲਤਾ; ਜਨਮੁ ਕੁਭਾਂਤੀ॥੧॥ ਗੁਸਈਆ- ਰਾਮ ਗੁਸਈਆ; ਜੀਅ ਕੇ ਜੀਵਨਾ॥ ਮੋਹਿ. ਨ ਬਿਸਾਰਹੁ; ਮੈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਭਾਈ ਸ੍ਰੇਸਟ ਭਾਵਨਾ ਬਖ਼ਸ਼ਣਾ ਕਰੋ। ਬਿਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਮੇਰੀ ਹਰਹੁ ਬਿਪਤਿ; ਜਨ ਕਰਹੁ ਸੁਭਾਈ॥ ਚਰਣ ਨ ਛਾਡਉ; ਸਰੀਰ ਕਲ ਜਾਈ॥੨॥ ਸਾੱਭਾ- ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ; ਪਰਉ ਤੇਰੀ ਸਾਭਾ॥ ਬੇਗਿ ਛੇਤੀਂ। ਬਿਲਾਂਬਾ ਦੇਰੀ- ਬੇਗਿ ਮਿਲਹੁ ਜਨ; ਕਰਿ ਨ ਬਿਲਾਂਬਾ॥੩॥੧॥ ਬੇਗਮਪੁਰਾ; ਸਹਰ ਕੋ ਨਾਉ॥ ਦੂਖੁ ਅੰਦੋਹੁ ਨਹੀ; ਤਿਹਿ ਠਾਉ॥ ਤਸਵੀਸ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ। ਖਿਰਾਜੁ ਟੈਕਸ- ਨਾਂ ਤਸਵੀਸ; ਖਿਰਾਜੁ ਨ ਮਾਲੁ॥ ਪੋਲਾ ਖਤਾ ਗੁਨਾਹ। ਜਵਾਲੁ ਘਾਟਾ- ਖਉਫੁ ਨ ਖਤਾ; ਨ ਤਰਸੁ ਜਵਾਲੁ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ; ਖੂਬ ਵਤਨ ਗਹ ਪਾਈ॥ ਊਹਾਂ ਖੈਰਿ ਸਦਾ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਇਮੁ ਇਸਥਿੱਤ। ਦਾਇਮੁ ਹਮੇਸ਼ਾ- ਕਾਇਮੁ ਦਾਇਮੁ; ਸਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ॥ ਦੋਮ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦਾ। ਸੇਮ ਤੀਜੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਘਟੀਆ- ਦੋਮ ਨ ਸੇਮ; ਏਕ ਸੋ ਆਹੀ॥ ਅੱਬਾਦਾਨ ਨਿੱਤ ਵਸਦੇ ਹਨ- ਆਬਾਦਾਨੁ; ਸਦਾ ਮਸਹੂਰ॥ ਗਨੀ ਧਨੀ। ਮਾਮੂਰ ਭਰਪੂਰ ਲੱਬਾ ਲਬ ਭਰੇ ਹੋਏ- ਊਹਾਂ ਗਨੀ ਬਸਹਿ; ਮਾਮੂਰ॥੨॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਸੈਲ ਕਰਹਿ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ॥ ਮਹਰਮ ਭੇਤੀ। ਸਭ ਦੇ ਮਹਲ ਟਿਕਾਣੇ ਨਿਰਗੁਨ ਵਿਆਪਕ ਜੀ- ਮਹਰਮ ਮਹਲ; ਨ ਕੋ ਅਟਕਾਵੈ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਖਲਾਸ ਚਮਾਰਾ॥ ਜੋ ਹਮ ਸਹਰੀ; ਸੁ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ॥੩॥੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ॥ ਘਟ ਅਵਘਟ ਡੂਗਰ ਘਣਾ; ਇਕੁ ਨਿਰਗੁਣੁ ਬੈਲੁ ਹਮਾਰ॥ ਰਮਈਏ ਸਿਉ ਇਕ ਬੇਨਤੀ; ਮੇਰੀ ਪੂੰਜੀ ਰਾਖੁ ਮੁਰਾਰਿ॥੧॥ ਕੋ ਬਨਜਾਰੋ ਰਾਮ ਕੋ; ਮੇਰਾ ਟਾਂਡਾ ਲਾਦਿਆ ਜਾਇ

ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੩੪੬:- ਬਿਆਪਾਰੁ- ਹਉ ਬਨਜਾਰੋ. ਰਾਮ ਕੋ; ਸਹਜ ਕਰਉ ਬ੍ਯ਼ਾਪਾਰੁ॥ਮੈ.ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਲਾਦਿਆ;ਬਿਖੁ ਲਾਦੀ ਸੰਸਾਰਿ॥੨॥ ਆਲ-ਪਤਾਲੁ ਅਸਤ ਬਿਅਸਤ ਬੋਲਿਆ- ਉਰਵਾਰ ਪਾਰ ਕੇ ਦਾਨੀਆ; ਲਿਖਿ ਲੇਹੁ ਆਲਪਤਾਲੁ॥ ਤਜੀ-ਲੇ- ਮੋਹਿ ਜਮ ਡੰਡੁ. ਨ ਲਾਗਈ; ਤਜੀਲੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ॥੩॥ ਕ-ਸੁੰਭ ਰ-ਮਈਏ- ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਾ; ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮੇਰੇ ਰਮਈਏ. ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਕਾ; ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ॥੪॥੧॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦਾਦਿਰਾਂ- ਕੂਪੁ ਭਰਿਓ ਜੈਸੇ ਦਾਦਿਰਾ; ਕਛੁ ਦੇਸੁ ਬਿਦੇਸੁ. ਨ ਬੂਝ॥ ਬਿ-ਮੋਹਿਆ- ਐਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਬਿਮੋਹਿਆ; ਕਛੁ ਆਰਾ ਪਾਰੁ. ਨ ਸੂਝ॥੧॥ ਸਗਲ ਭਵਨ ਕੇ ਨਾਇਕਾ; ਇਕੁ ਛਿਨੁ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇ ਜੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਲਿਨ ਭਈ ਮਤਿ. ਮਾਧਵਾ; ਤੇਰੀ ਗਤਿ. ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ. ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕਈ; ਮੈ ਸੁਮਤਿ ਦੇਹੁ ਸਮਝਾਇ॥ ਜੋਗੀਸਰ ਪਾਵਹਿ ਨਹੀ; ਤੁਅ ਗੁਣ ਕਥਨੁ ਅਪਾਰ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੈ ਕਾਰਣੈ; ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ॥੩॥੧॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸੱਤੁ ਜੱਗੀਂ ਬਹੁਤੇ ਜੱਗ- ਸਤਜੁਗਿ ਸਤੁ. ਤੇਤਾ ਜਗੀ; ਦੁਆਪਰਿ ਪੂਜਾ ਚਾਰ॥ ਤੀਨੌ ਜੁਗ ਤੀਨੌ ਦਿੜੇ; ਕਲਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਅਧਾਰ॥੧॥ ਪਾਰੁ ਕੈਸੇ ਪਾਇਬੋ ਰੇ॥ ਮੋ-ਸਉ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਨੂੰ- ਮੋਸਉ; ਕੋਊ. ਨ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ॥ ਜਾ ਤੇ; ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਬਿਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰੂਪੀਐ ਕਥਨ ਕਰੀਦੇ ਹਨ- ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਧਰਮ ਨਿਰੂਪੀਐ; ਕਰਤਾ ਦੀਸੈ ਸਭ ਲੋਇ॥ ਕਵਨ ਕਰਮ ਤੇ ਛੂਟੀਐ; ਜਿਹ ਸਾਧੇ ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੋਇ॥੨॥ਅ-ਕਰਮ- ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਬੀਚਾਰੀਐ; ਸੰਕਾ ਸੁਨਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ॥ ਸੰਸਾ ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਬਸੈ; ਕਉਨੁ ਹਿਰੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੩॥ ਬਿਬਿ-ਧਿ ਪੋਲਾ- ਬਾਹਰੁ ਉਦਕਿ ਪਖਾਰੀਐ; ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਕਾਰ॥ ਸੁੱਧ- ਸੁਧ ਕਵਨ ਪਰ ਹੋਇਬੋ; ਸੁਚ ਕੁੰਚਰ ਬਿਧਿ ਬਿਉਹਾਰ॥੪॥ ਰਜਨੀ ਰਾਤ। ਗਤਿ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।ਰਜਨੀ ਜਥਾ ਪੋਲੇ- ਰਵਿ ਪ੍ਰਗਾਸ. ਰਜਨੀ ਜਥਾ ਗਤਿ; ਜਾਨਤ ਸਭ ਸੰਸਾਰ॥ ਤਾਂਬੇ- ਪਾਰਸ ਮਾਨੋ ਤਾਬੋ ਛੁਏ; ਕਨਕ ਹੋਤ. ਨਹੀ ਬਾਰ॥੫॥ ਪਰਮ ਪਰਸ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ; ਪੂਰਬ ਲਿਖਤ ਲਿਲਾਟ॥ ਛੁੱਟਕਤ ਬੱਜਰ- ਉਨਮਨ. ਮਨ ਮਨ ਹੀ ਮਿਲੇ; ਛੁਟਕਤ ਬਜਰ ਕਪਾਟ॥੬॥ ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ. ਮਤਿ ਸਤਿ ਕਰੀ; ਭ੍ਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਬਿਕਾਰ॥ ਬਸਿ ਪੋਲਾ- ਸੋਈ ਬਸਿ ਰਸਿ. ਮਨ ਮਿਲੇ; ਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਏਕ ਬਿਚਾਰ॥੭॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਨਿਗ੍ਰਹ ਕੀਏ; ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ. ਭ੍ਰਮ ਫਾਸ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ. ਨਹੀ ਊਪਜੈ; ਤਾ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ॥੮॥੧॥

ਅੰਗ ੩੪੭:-੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਘਰੁ ਪਹਿਲਾ। ਸੋਦਰੁ ਇਕੱਠਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧; ਘਰੁ ੧ ਸੋਦਰੁ॥ ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ. ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ; ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮ੍ਹਾਲੇ॥ ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ; ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ॥ ਕਹੀ-ਅਹਿ- ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ

ਕਹੀਅਹਿ; ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ; ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ; ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ; ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ; ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ; ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ. ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ. ਪੰਡਿਤ ਪੜੇ ਰਖੀਸੁਰ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਬੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ਪ-ਇਆਲੇ- ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ. ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ; ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਜੇਤੇ; ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ; ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ੍ ਤੁਧਨੋ. ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ॥ ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ੍. ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ੍; ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ. ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ, ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ. ਨ ਆਵਨਿ; ਨਾਨਕੁ. ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ. ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ; ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਜਿਨਸੀ; ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ; ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ; ਫਿਰਿ
ਅੰਗ ੩੪੮:- ਹੁਕਮੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ; ਨਾਨਕ. ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ॥੧॥੧॥
ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ. ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਧਿਆਵ-ਹਿ- ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ. ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ; ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ; ਤੂੰ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ; ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ. ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ; ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ॥੧॥ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ. ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ; ਹਰਿ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ. ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ; ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ. ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ; ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ॥ ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ. ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ; ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ. ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ੍ ਕੁਰਬਾਣਾ॥੨॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ. ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ; ਸੇ ਜਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਸੇ ਮੁਕਤੁ. ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਭਏ; ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ; ਤਿਨ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥ ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ. ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ; ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ॥ ਜਿਨ੍ ਸੇਵਿਆ. ਜਿਨ੍ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ ਸਮਾਸੀ॥ ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ. ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ. ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ; ਭਰੇ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ. ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ; ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ॥ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ. ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ, ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ; ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ. ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ; ਕਰਿ

ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ॥ ਸੇ ਭਗਤ. ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੀ; ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ॥੪॥ ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ. ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜੀ; ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ; ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ; ਜੋ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੋਈ॥੫॥੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨॥ ਸੁਣਿ ਵਡਾ; ਆਖੈ ਸਭ ਕੋਈ॥ ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ; ਅੰਗ ੩੪੯:- ਡੀਠਾ ਹੋਈ॥ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ॥ ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ; ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ; ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਰਤੀ ਜੋੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ। ਸੁਰਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀ- ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ; ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ॥ ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਮਿਲਿ; ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ; ਗੁਰ ਗੁਰਹਾਈ॥ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ; ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ ਸਭਿ ਸਤ. ਸਭਿ ਤਪ; ਸਭਿ ਚੰਗਿਆਈਆ॥ ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ; ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆਂ॥ ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ ਸਿਧੀ; ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ; ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ॥੩॥ ਆਖਣ ਵਾਲਾ; ਕਿਆ ਬੇਚਾਰਾ॥ ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ; ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ; ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਖਾ ਜੀਵਾ; ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ; ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਲਾਗੈ ਭੂਖ॥ ਚੱਲੀ-ਅਹਿ- ਤਿਤੁ ਭੂਖੈ; ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ॥੧॥ ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ; ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ॥ ਥੱਕੇ- ਆਖਿ ਥਕੇ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ; ਆਖਣ ਪਾਹਿ॥ ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ; ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ॥੨॥ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ; ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ॥ ਦੇਂਦਾ ਰਹੈ; ਨ ਚੂਕੈ ਭੋਗੁ॥ ਗੁਣੁ ਏਹੋ; ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ; ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ॥੩॥ ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ; ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ॥ ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ; ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ॥ ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ; ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ॥ ਸਨਾਤਿ ਭੂਤਨੇ ਜਾਂ ਨੀਚ ਜਾਤਿ- ਨਾਨਕ. ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ; ਸਨਾਤਿ॥੪॥੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੇ ਦਰਿ ਮਾਂਗਤੁ ਕੂਕ ਕਰੇ; ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ॥ ਧੱਕੇ ਦੇ-ਇ- ਭਾਵੈ ਧੀਰਕ, ਭਾਵੈ ਧਕੇ; ਏਕ. ਵਡਾਈ ਦੇਇ॥੧॥ ਜਾਣਹੁ ਜੋਤਿ. ਨ ਪੂਛਹੁ ਜਾਤੀ; ਆਗੈ. ਜਾਤਿ ਨ ਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰੇ-ਇ- ਆਪਿ ਕਰਾਏ; ਆਪਿ ਕਰੇਇ॥ ਧਰੇ-ਇ- ਆਪਿ ਉਲਾਮ੍ਹੇ; ਚਿਤਿ ਧਰੇਇ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਕਿਆ ਮੁਹਤਾਜੀ; ਕਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥੨॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ; ਆਪੇ ਦੇਇ॥ ਕਰੇ-ਇ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਆਪੇ; ਦੁਰਮਤਿ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਦੁਖੁ ਅਨ੍ਹੇਰਾ; ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥੩॥ ਸਾਚੁ ਪਿਆਰਾ; ਆਪਿ ਕਰੇਇ॥ ਅਵਰੀ ਕਉ; ਸਾਚੁ ਨ ਦੇਇ॥ ਜੇ ਕਿਸੈ ਦੇਇ, ਵਖਾਣੈ ਨਾਨਕੁ; ਆਗੈ. ਪੂਛ ਨ ਲੇਇ॥੪॥੩॥ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਤਾਲ ਕੈਂਸੀਆਂ। ਰਾਗ ਦਵੈਖ ਰੂਪ ਮਦੀਰੇ ਛੈਣੇ। ਘਟ ਪੋਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤਾਲ ਮਦੀਰੇ; ਘਟ ਕੇ ਘਾਟ॥ ਵਾਜ-ਹਿ- ਦੋਲਕ ਦੁਨੀਆ; ਵਾਜਹਿ ਵਾਜ॥ ਨਾਰਦੁ ਨਾਚੈ;

ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ॥ ਰਾਖ-ਹਿ- ਜਤੀ ਸਤੀ; ਕਹ ਰਾਖਹਿ ਪਾਉ॥੧॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਅੰਧੀ ਦੁਨੀਆ; ਸਾਹਿਬੁ ਜਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੂ ਪਾਸਹੁ; ਫਿਰਿ ਚੇਲਾ ਖਾਇ॥ ਤਾਮਿ ਇੱਛਾ, ਭੋਜਨ- ਤਾਮਿ ਪਰੀਤਿ; ਵਸੈ ਘਰਿ ਆਇ॥
ਅੰਗ ੩੫੦:- ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ; ਜੀਵਣ ਖਾਣੁ॥ ਖਸਮ ਪਛਾਣੈ; ਸੋ ਦਿਨੁ ਪਰਵਾਣੁ॥੨॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ; ਦਇਆ ਨ ਹੋਇ॥ ਲਏ ਦਿਤੇ ਵਿਣੁ; ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਹੱਥਿ- ਰਾਜਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇ; ਹਥਿ ਹੋਇ॥ ਕਹੈ ਖੁਦਾਇ; ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ॥੩॥ ਮਾਣਸ ਮੂਰਤਿ; ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ॥ ਕਰਣੀ ਕੁਤਾ; ਦਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਨੁ॥ ਤਾ ਕਿਛੁ; ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ॥੪॥੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੇਤਾ ਸਬਦੁ. ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਤੇਤੀ; ਜੇਤਾ ਰੂਪੁ ਕਾਇਆ ਤੇਰੀ॥ ਰਸਨਾ ਬਸਨਾ ਪੋਲੇ- ਤੂੰ ਆਪੇ ਰਸਨਾ. ਆਪੇ ਬਸਨਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਹਉ ਮਾਈ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੋ ਹੈ॥ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਈ; ਏਕੋ ਹੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦੇ-ਇ- ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪੇ ਛੋਡੈ; ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਦੇਇ॥ ਕਰੇ-ਇ- ਆਪੇ ਵੇਖੈ. ਆਪੇ ਵਿਗਸੈ; ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ. ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥ ਜੈਸਾ ਵਰਤੈ. ਤੈਸੋ ਕਹੀਐ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੩॥ ਸ਼ਰਾਬ ਵਾਲੀ ਕਲਵਾਲੀ ਮੱਟੀ, ਕਲਜੁੱਗ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਾਲੀ ਕਿਰਿਆ ਹੀ ਕਲਵਾਲੀ ਮੱਟੀ ਹੈ- ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ, ਮਾਇਆ ਮਦੁ ਮੀਠਾ; ਮਨੁ ਮਤਵਾਲਾ, ਪੀਵਤੁ ਰਹੈ॥ ਬੱਪੁੜਾ- ਆਪੇ ਰੂਪ ਕਰੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀਂ; ਨਾਨਕੁ ਬਪੁੜਾ. ਏਵ ਕਹੈ॥੪॥੫॥ ਪਖਾਵੱਜੁ ਜੋੜੀ ਤਬਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਵਾਜਾ ਮਤਿ; ਪਖਾਵਜੁ ਭਾਉ॥ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ; ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ॥ ਏਹਾ ਭਗਤਿ; ਏਹੋ ਤਪ ਤਾਉ॥ ਰੱਖਿ ਰੱਖਿ- ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ; ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ॥੧॥ ਪੂਰੇ ਤਾਲ; ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ॥ ਹੋਰੁ ਨਚਣਾ; ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਮਾਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ; ਵਜਹਿ ਦੁਇ ਤਾਲ॥ ਪੈਰੀਂ- ਪੈਰੀ ਵਾਜਾ; ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ॥ ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ; ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ; ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ॥੨॥ ਭਉ ਫੇਰੀ; ਹੋਵੈ ਮਨ ਚੀਤਿ॥ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ; ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ॥ ਲੇਟਣਿ ਲੇਟਿ; ਜਾਣੈ ਤਨੁ ਸੁਆਹੁ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ; ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ॥੩॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸਿਖ ਸਭਾ; ਦੀਖਿਆ ਕਾ ਭਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਣਾ. ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ; ਆਖਣੁ ਵੇਰਾ ਵੇਰ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ; ਰਖਿ ਰਖਿ ਪੈਰ॥੪॥੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪਉਣੁ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਸਭ ਧਰਤੀ; ਜਲ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਕੀਆ॥ ਕੱਟਾਇਆ- ਅੰਧੁਲੈ ਦਹਸਿਰਿ ਮੂੰਡੁ ਕਟਾਇਆ; ਰਾਵਣੁ ਮਾਰਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ॥੧॥ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ; ਆਖੀ ਜਾਇ॥ ਤੂੰ ਸਰਬੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ; ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੱਥਿ। ਕੱਾਲੀ ਕਾਲੀ ਨਾਗ। ਨੱਥਿ ਵੱਡਾ ਭ-ਇਆ- ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਹਥਿ ਕੀਨੀ; ਕਾਲੀ ਨਥਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ॥ ਕਿਸੁ ਤੂੰ ਪੁਰਖੁ. ਜੋਰੂ ਕਉਣ ਕਹੀਐ; ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥੨॥ ਵਰਦਾਤਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜੀ। ਗ-ਇਆ- ਨਾਲਿ ਕੁਟੰਬੁ ਸਾਥਿ ਵਰਦਾਤਾ; ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਲਣ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗਇਆ॥ ਆਗੈ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਓ, ਤਾ ਕਾ; ਕੰਸੁ ਛੇਦਿ. ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ॥੩॥

ਅੰਗ ੩੫੧:- ਭਖਲਾਏ ਭਟਕੇ। ਮਥਿਆ ਭਖਲਾਏ ਪੋਲੇ- ਰਤਨ ਉਪਾਇ ਧਰੇ, ਖੀਰੁ ਮਥਿਆ; ਹੋਰਿ ਭਖਲਾਏ, ਜਿ ਅਸੀ ਕੀਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਛਪੈ ਕਿਉ ਛਪਿਆ; ਏਕੀ ਏਕੀ ਵੰਡਿ ਦੀਆ॥੪॥੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ ਬੇਲਿ ਬਿਸਥਾਰੀ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਹੂਆ॥ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ. ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ; ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਜਨਿ ਕੀਆ॥੧॥ ਕਰੇ ਵਖਿਆਣੁ; ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ੍ ਪੀਆ. ਸੇ ਮਸਤ ਭਏ ਹੈ; ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ ਫਾਹੇ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਭੀਤਰਿ; ਤਾ ਛੋਡੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਲਾਹੇ॥੨॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਰੂਪੁ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ; ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ॥ ਰਾਰੈ. ਰੂਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਬੈਠਾ; ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ॥੩॥ ਬੀਣਾ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ ਜੋਗੀ; ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਬਦਿ ਅਨਾਹਦਿ. ਸੋ ਸਹੁ ਰਾਤਾ; ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ॥੪॥੮॥ ਮੈਂ ਗੱਲਾਂ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੈ ਗੁਣ; ਗਲਾ ਕੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰ॥ ਗੱਲੀਂ ਗੱਲਾਂ- ਗਲੀ ਗਲਾ; ਸਿਰਜਣਹਾਰ॥ ਹੱਸਣਾ- ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਬਾਦਿ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਰਿਦੈ; ਨ ਆਵਹਿ ਯਾਦਿ॥੧॥ ਤਉ ਪਰਵਾਹ ਕੇਹੀ; ਕਿਆ ਕੀਜੈ॥ ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ; ਕਿਛੁ ਲੀਜੀ ਲੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਦੀ ਹੰਗਤਾ ਵਾਲੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ, ਮਤਾਗਲੁ ਧਰਮ ਦਾ ਆਗੂ, ਹੰਕਾਰ 'ਚ ਮੱਤਾ ਮਸਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਤਾਗਲੁ ਪੋਲਾ- ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ; ਮਤਾਗਲੁ ਮਤਾ॥ ਖਤੋ ਖਤਾ ਪੋਲੇ- ਜੋ ਕਿਛੁ ਬੋਲੀਐ; ਸਭੁ ਖਤੋ ਖਤਾ॥ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੈ; ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦੁਇ; ਸਾਖੀ ਪਾਸਿ॥੨॥ ਜੈਸਾ ਤੂੰ ਕਰਹਿ; ਤੈਸਾ ਕੋ ਹੋਇ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਜੇਹੀ ਤੂੰ ਮਤਿ ਦੇਹਿ; ਤੇਹੀ ਕੋ ਪਾਵੈ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ; ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ॥੩॥ ਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪ ਰਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਦਾ ਪਰਵਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਰੀਆ ਪੈ ਗਿਆ- ਰਾਗ ਰਤਨ; ਪਰੀਆ ਪਰਵਾਰ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ; ਉਪਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਤੇ ਕਾ; ਇਹੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ॥ ਜੇ ਕੋ ਬੂਝੈ; ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥੪॥੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ; ਤਾ ਮਿਲਿ ਸਖੀਆ. ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਖ੍ਰੇਲੁ- ਖੇਲੁ ਦੇਖਿ; ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ; ਸਹੁ ਵੀਆਹਣ ਆਇਆ॥੧॥ ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ; ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਹਮਰੈ ਘਰਿ ਆਇਆ; ਜਗਜੀਵਨੁ ਭਤਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ. ਹਮਰਾ ਵੀਆਹੁ ਜਿ ਹੋਆ; ਜਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲਿਆ. ਤਾਂ ਜਾਨਿਆ॥ ਤਿਹੁ ਲੋਕਾ ਮਹਿ. ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਹੈ; ਆਪੁ ਗਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੨॥ ਹੋਰਨਿ ਹੋਰਾਂ ਤੋਂ- ਆਪਣਾ ਕਾਰਜੁ. ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ; ਹੋਰਨਿ. ਕਾਰਜੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਜਿਤੁ ਕਾਰਜਿ, ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥੩॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਰੁ. ਏਕੋ ਸੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹੋਇ॥੪॥੧੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਨੁ ਸਮਸਰਿ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਗਤੁ ਭਈ; ਕੀਰਤਿ ਠਾਇ॥ ਸਚ ਪਉੜੀ; ਸਾਚਉ ਅੰਗ ੩੫੨:- ਮੁਖਿ ਨਾਂਉ॥ ਨਿੱਜ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਪਾਏ ਨਿਜ ਥਾਉ॥੧॥ ਮਨ ਚੂਰੇ; ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜਾਣੁ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ; ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਆਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ- ਅਧਿਕ ਤਿਆਸ; ਭੇਖ ਬਹੁ ਕਰੈ॥ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ; ਸੁਖੁ ਤਨਿ ਪਰਹਰੈ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ;

ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਹਿਰੈ॥ ਨਿਸ-ਤਰੈ- ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ; ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਰੈ॥੨॥ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ; ਸਹਜ ਅਨੰਦ॥ ਸਖਾ ਸੈਨੁ; ਪ੍ਰੇਮੁ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਆਪੇ ਕਰੇ; ਆਪੇ ਬਖਸਿੰਦੁ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਪਹਿ; ਆਗੈ ਜਿੰਦੁ॥੩॥ ਝੂਠ ਵਿਕਾਰ; ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹ॥ ਦੀਸ-ਹਿ- ਭੇਖ ਵਰਨ; ਦੀਸਹਿ ਸਭਿ ਖੇਹ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ; ਸੋ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਅਸਥਿਰੁ ਨਾਮੁ ਰਜਾਇ॥੪॥੧੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਏਕੋ ਸਰਵਰੁ; ਕਮਲ ਅਨੂਪ॥ ਪਰਮਲ ਚੰਦਨ- ਸਦਾ ਬਿਗਾਸੈ; ਪਰਮਲ ਰੂਪ॥ ਊਜਲ ਮੋਤੀ; ਚੂਗਹਿ ਹੰਸ॥ ਜੱਗਦੀਸੈ- ਸਰਬ ਕਲਾ; ਜਗਦੀਸੈ ਅੰਸ॥੧॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ ਸਰਵਰਿ; ਕਮਲੁ ਨ ਦੀਸੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁੱਝੈ- ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ; ਪਾਵੈ ਭੇਦੁ॥ ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ; ਕਹੈ ਨਿਤ ਬੇਦੁ॥ ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਕੀ; ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇ॥੨॥ ਰੱਤਉ ਰਵਾਂ-ਤਉ- ਮੁਕਤੋ ਰਾਤਉ; ਰੰਗਿ ਰਵਾਂਤਉ॥ ਬਿਗ-ਸਾਂਤਉ ਖਿੜਦਾ ਹੈ- ਰਾਜਨ ਰਾਜਿ; ਸਦਾ ਬਿਗਸਾਂਤਉ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਬੂਡਤ ਪਾਹਨ; ਤਾਰਹਿ ਤਾਰਿ॥੩॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਜੋਤਿ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਜਾਣਿਆ॥ ਉਲਟ ਭਈ; ਘਰੁ ਘਰ ਮਹਿ ਆਣਿਆ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕੁ; ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗੈ ਪਾਇ॥੪॥੧੨॥ ਹੁੱਜ-ਤਿ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ; ਹੁਜਤਿ ਦੂਰਿ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ; ਲਾਗੈ ਧੂਰਿ॥ ਲਾਗੀ ਮੈਲੁ; ਮਿਟੈ ਸਚ ਨਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ ਹੈ ਹਜੂਰਿ; ਹਾਜਰੁ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ; ਸਾਚੁ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ; ਆਵੈ ਜਾਵੈ॥ ਕਹਣਿ ਕਥਨਿ; ਵਾਰਾ ਨਹੀ ਆਵੈ॥ ਕਿਆ ਦੇਖਾ; ਸੂਝ ਬੂਝ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ. ਨ ਆਵੈ॥੨॥ ਜੋ ਜਨਮੇ; ਸੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ; ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੇ॥ ਸੇ ਜਨ ਬਾਚੇ; ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੇ॥੩॥ ਚੱਖੈ ਚੱਲ-ਤਉ- ਚਲਤਉ ਮਨੁ ਰਾਖੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ ਭਾਖੈ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ; ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥੪॥੧੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੋ ਤਿਨਿ ਕੀਆ; ਸੋ ਸਚੁ ਥੀਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ; ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਭੰਗੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਈ॥

ਅੰਗ ੩੫੩:- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ; ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ ਤਾ ਕੈ; ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਤੇ; ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ; ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥੨॥ ਹਰਿ ਵਰੁ. ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ; ਧਨ ਨਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤੀ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ; ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੈ॥੩॥ ਹਮਰੀ ਜਾਤਿ ਪਤਿ; ਸਚੁ ਨਾਉ॥ ਸੱਤਭਾਉ ਨਿਸਚਾ, ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ- ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮੁ; ਸਤਭਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ; ਪੂਛ ਨ ਹੋਇ॥ ਦੂਜਾ ਮੇਟੇ; ਏਕੋ ਸੋਇ॥੪॥੧੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਇਕਿ ਆਵਹਿ; ਇਕਿ ਜਾਵਹਿ ਆਈ॥ ਰਹ-ਹਿ- ਇਕਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ; ਰਹਹਿ ਸਮਾਈ॥ ਇਕਿ ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਮਹਿ; ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ॥ ਕਰਮਹੀਣ

ਮੰਦਭਾਗੀ- ਸੇ ਕਰਮਹੀਣ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਧਿਆਵਹਿ॥੧॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ; ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ॥ ਬਿਖੁ ਵਤ ਅਤਿ ਪੋਲੇ। ਭਉ-ਜਲੁ- ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ. ਬਿਖੁ ਵਤ ਅਤਿ ਭਉਜਲੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਕਉ; ਆਪਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ॥ ਤਿਨ ਕਉ; ਕਾਲੁ. ਨ ਸਾਕੈ ਪੇਲਿ॥ ਰਹ-ਹਿ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਿਰਮਲ ਰਹਹਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਅੰਭ ਊਪਰਿ; ਕਮਲ ਨਿਰਾਰੇ॥੨॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ; ਕਹੁ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ॥ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਲਹੀਐ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਅਕਥੁ ਕਥਉ; ਗੁਰਮਤਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ; ਪਾਵਉ ਪਾਰੁ॥੩॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ; ਬਹੁ ਭੇਦ॥ ਅੱਠ-ਸਠਿ ਮੱਜਨੁ- ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਰੇਦ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਨਾਨਕ. ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ; ਵਡੇ ਧੁਰਿ ਭਾਗੈ॥੪॥੧੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ ਲਗਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ; ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਨਿਹਾਰਿਆ॥ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ. ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਰਵਿਆ; ਹਿਰਦੈ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ॥੧॥ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ; ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਉਜੀ-ਆਰਾ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਲਾਭੈ; ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ. ਹੋਇ ਉਜੀਆਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਵਨੀ ਰਵੈ. ਬੰਧਨ ਨਹੀ ਤੂਟਹਿ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ. ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਤ ਹਉਮੈ ਤੂਟੈ; ਤਾ ਕੋ ਲੇਖੈ ਪਾਈ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੩॥ ਮਨ ਸਿਉ ਜੂਝਿ ਮਰੈ. ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ; ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਸਹਜ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਏ॥੪॥੧੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਹ-ਹਿ ਸੁਣਾਵ-ਹਿ ਸਮਝਾਵ-ਹਿ- ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਹਿ. ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿਸ ਕਉ; ਕਿਸੁ ਸਮਝਾਵਹਿ. ਸਮਝਿ ਰਹੇ॥ ਪੜ੍ਹਾਵ-ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ- ਕਿਸੈ ਪੜਾਵਹਿ. ਪੜਿ ਗੁਣਿ ਬੂਝੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ. ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੇ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੫੪:- ਐਸਾ ਗੁਰਮਤਿ; ਰਮਤੁ ਸਰੀਰਾ॥ ਹਰਿ ਭਜੁ. ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਤ ਤਰੰਗ; ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਰੰਗਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੂਚੇ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੰਗਾ॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਮਿਥਿਆ ਜਨਮੁ; ਸਾਕਤ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨੁ; ਰਹੈ ਨਿਰਾਰਾ॥੨॥ ਸੂਚੀ ਕਾਇਆ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥ ਆਦਿ ਅਪਾਰੁ; ਅਪਰੰਪਰੁ ਹੀਰਾ॥ ਲਾਲਿ ਰਤਾ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥੩॥ ਕਥਨੀ ਕਹਹਿ; ਕਹਹਿ ਸੇ ਮੂਏ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ; ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰਹੈ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ; ਮਾਇਆ ਛਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥੧੭॥ ਤਿ-ਤੁਕਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਤਿਤੁਕਾ॥ ਕੋਈ ਭੀਖਕੁ; ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ॥ ਕੋਈ ਰਾਜਾ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਮਾਨੁ; ਕਿਸੈ ਅਪਮਾਨੁ॥ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ; ਧਰੇ ਧਿਆਨੁ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਵਡਾ; ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਕਿਸੁ ਵੇਖਾਲੀ; ਚੰਗਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਮੈ ਤਾਂ; ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ; ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਾਟ ਰਸਤਾ। ਵੀਂਗਾ- ਵਾਟ. ਨ ਪਾਵਉ; ਵੀਗਾ ਜਾਉ॥ ਦਰਗਹ, ਬੈਸਣ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ ਮਨ ਕਾ ਅੰਧੁਲਾ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਬੰਧੁ॥ ਖੀਨ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਾਸ। ਕੰਧੁ ਸ੍ਰੀਰ-

ਖੀਨ ਖਰਾਬੁ ਹੋਵੈ; ਨਿਤ ਕੰਧੁ॥ ਖਾਣ ਜੀਵਣ ਕੀ; ਬਹੁਤੀ ਆਸ॥ ਲੇਖੈ ਤੇਰੈ; ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ॥੨॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਅੰਧੁਲੇ ਦੀਪਕੁ ਦੇਇ॥ ਭਉਜਲ ਡੂਬਤ; ਚਿੰਤ ਕਰੇਇ॥ ਕਹਹਿ ਸੁਣਹਿ; ਜੋ ਮਾਨਹਿ ਨਾਉ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਤਾ ਕੈ ਜਾਉ॥ ਨਾਨਕੁ; ਏਕ ਕਹੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ; ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ॥੩॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ; ਜਪੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ, ਹੋਵੈ ਥਾਉ॥ ਜਾਂ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ; ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ॥੪॥੧੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ॥ ਦੁਧ ਬਿਨੁ ਧੇਨੁ. ਪੰਖ ਬਿਨੁ ਪੰਖੀ; ਜਲ ਬਿਨੁ. ਉਤਭੁਜ ਕਾਮਿ ਨਾਹੀ॥ ਕਿਆ ਸੁਲਤਾਨੁ. ਸਲਾਮ ਵਿਹੂਣਾ; ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ. ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਵਿਸਰ-ਹਿ-ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ; ਦੁਖੁ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ॥ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ; ਤੂੰ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੱਖੀਂ- ਅਖੀ ਅੰਧੁ. ਜੀਭ ਰਸੁ ਨਾਹੀ; ਕੰਨੀ. ਪਵਣੁ ਨ ਵਾਜੈ॥ ਪਜੂਤਾ ਪਕੜਿਆ। ਚੱਲੈ- ਚਰਣੀ ਚਲੈ. ਪਜੂਤਾ ਆਗੈ; ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ. ਫਲ ਲਾਗੇ॥੨॥ ਅਖਰ ਬਿਰਖ ਬਾਗ, ਭੁਇ ਚੋਖੀ; ਸਿੰਚਿਤ ਭਾਉ ਕਰੇਹੀ॥ ਸਭਨਾ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ ਏਕੋ; ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ. ਕੈਸੇ ਲੇਹੀ॥੩॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ. ਤੇਤੇ ਸਭਿ ਤੇਰੇ; ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ. ਫਲੁ ਕਿਸੈ ਨਾਹੀ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਜੀਉ ਰਹੈ ਨਾਹੀ॥੪॥ ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣੁ. ਜੀਵਣੁ ਅੰਗ ੩੫੫:- ਹੋਰੁ ਕੈਸਾ; ਜਾ ਜੀਵਾ ਤਾਂ ਜੁਗਤਿ ਨਾਹੀ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਜੀਵਾਲੇ ਜੀਆ; ਜਹ ਭਾਵੈ ਤਹ ਰਾਖੁ ਤੁਹੀ॥੫॥੧੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ; ਮਨੁ ਹੈ ਧੋਤੀ॥ ਪੋਲਾ ਕੁਸ ਦੱਭ। ਪੱਤੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰੇ ਛੱਲੇ- ਗਿਆਨੁ ਜਨੇਊ; ਧਿਆਨੁ ਕੁਸ ਪਾਤੀ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਸੁ; ਜਾਚਉ ਨਾਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਬ੍ਰਹਮਿ ਸਮਾਉ॥੧॥ ਪਾਂਡੇ; ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਪੜ੍ਹਉ- ਨਾਮੇ ਸੁਚਿ. ਨਾਮੋ ਪੜਉ; ਨਾਮੇ ਚਜੁ ਆਚਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਨੇਊ; ਜਿਚਰੁ ਜੋਤਿ ਹੈ ਨਾਲਿ॥ ਧੋੱਤੀ ਟਿੱਕਾ- ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ; ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ; ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਹੋਰਿ ਕਰਮ. ਨ ਭਾਲਿ॥੨॥ ਪਰ-ਜਾਲਿ- ਪੂਜਾ ਪ੍ਰੇਮ; ਮਾਇਆ ਪਰਜਾਲਿ॥ ਏਕੋ ਵੇਖਹੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿ॥ ਚੀਨ੍ਹੈ ਤਤੁ; ਗਗਨ ਦਸ ਦੁਆਰ॥ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਠ ਪੜੈ; ਬੀਚਾਰ॥੩॥ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ; ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਪਾਹ-ਰੂਅ ਪਹਿਰੇਦਾਰ। ਰਾਛਬਿ ਰਾਖਾ- ਪਾਹਰੂਅ ਰਾਛਬਿ; ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟਿ; ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ॥ ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮੁ; ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ॥੪॥ ਆਚਾਰੀਂ- ਆਚਾਰੀ; ਨਹੀ ਜੀਤਿਆ ਜਾਇ॥ ਪਾਠ ਪੜੈ; ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ॥ ਪੋਲਾ ਅਸਟ ਦਸੀਂ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣ- ਅਸਟ ਦਸੀ ਚਹੁ; ਭੇਦੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ॥੫॥੨੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੇਵਕੁ ਦਾਸੁ; ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਦਾਸੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ॥ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਸਾਜੀ; ਤਿਨਿ ਫੁਨਿ ਗੋਈ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ੧॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ; ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚਾ ਅਰਜੁ; ਸਚੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ; ਸਾਬਾਸਿ॥ ਸਚੈ ਤਖਤਿ; ਬੁਲਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ; ਤੂਹੈ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਮੰਨੇ ਹੁਕਮੁ; ਸੁ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ॥ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੈ; ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ

॥੩॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ; ਵਖਾਣਹਿ ਵੇਦੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ; ਨ ਜਾਣਹਿ ਭੇਦੁ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਸੋਝੀ ਬੂਝ. ਨ ਹੋਇ॥ ਸਾਚਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੪॥ ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ; ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ; ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੋ; ਦਰੁ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ; ਤਹਾ ਗੁਦਰਾਣੁ॥੫॥੨੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਦੇਹ ਦੁਹੇਲੀ; ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਾਗਰੁ ਦੁਤਰੁ. ਕਿਉ ਤਰੀਐ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ. ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਈ॥੧॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰੇ॥ ਸਰਬੀਂ ਰੰਗੀਂ ਰੂਪੀਂ- ਸਰਬੀ ਰੰਗੀ ਰੂਪੀ ਤੂੰਹੈ; ਤਿਸੁ ਬਖਸੇ. ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਸੁ ਬੁਰੀ. ਘਰਿ ਵਾਸੁ, ਨ ਦੇਵੈ; ਪਿਰ ਸਿਉ ਮਿਲਣ. ਨ ਦੇਇ, ਬੁਰੀ॥ ਸਖੀ ਸਾਜਨੀ ਕੇ. ਅੰਗ ੩੫੬:- ਹਉ ਚਰਨ ਸਰੇਵਉ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਨਦਰਿ ਧਰੀ॥੨॥ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਦੇਖਿਆ; ਤੁਮ ਸਾ ਮੀਤੁ. ਨ ਅਵਰੁ ਕੋਈ॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ. ਤਿਵ ਹੀ ਰਹਣਾ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸੋਈ॥੩॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਦੋਊ ਬਿਨਾਸਤ; ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਭਈ॥ ਤੁਰੀਆ-ਵਸਥਾ। ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਓਟ ਲਹੀ॥੪॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਗਲੇ ਸਭਿ ਜਪ ਤਪ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਸਹਜ ਸੇਵਾ॥੫॥੨੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ॥ ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ; ਮੋਹੁ ਸਭ ਕਾਰ॥ ਮੋਹੁ ਤੁਮ ਤਜਹੁ; ਸਗਲ ਵੇਕਾਰ॥੧॥ ਮੋਹੁ ਅਰੁ ਭਰਮੁ ਤਜਹੁ; ਤੁਮ੍ ਬੀਰ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੇ ਰਵੈ ਸਰੀਰ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ; ਜਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਨੰਨਾ ਦੇਲ਼ੀ ਦੀਪਕ- ਰੋਵੈ ਪੂਤੁ ਨ ਕਲਪੈ ਮਾਈ॥੨॥ ਏਤੁ ਮੋਹਿ; ਡੂਬਾ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ; ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ॥੩॥ ਏਤੁ ਮੋਹਿ; ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਹਿ॥ ਮੋਹੇ ਲਾਗਾ; ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ॥੪॥ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਲੇ; ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਨਾ ਮੋਹੁ ਤੂਟੈ; ਨਾ ਥਾਇ ਪਾਹਿ॥੫॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਏਹੁ ਮੋਹੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਿਉ; ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੬॥੨੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਆਪਿ ਕਰੇ; ਸਚੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ॥ ਹਉ ਪਾਪੀ; ਤੂੰ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕੀਚੈ; ਅੰਤਿ ਵਿਗੋਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਮਤਿ; ਕੂੜਿ ਵਿਆਪੀ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ; ਪਾਪਿ ਸੰਤਾਪੀ॥੨॥ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗਿ; ਲਾਹਾ ਕਿਛੁ ਲੇਵਹੁ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਉਪਜੈ; ਸੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵਹੁ॥੩॥ ਐਸਾ ਹਮਰਾ; ਸਖਾ ਸਹਾਈ॥ ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ; ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॥੪॥ ਸਗਲੀਂ ਸਉਦੀਂ; ਤੋਟਾ ਆਵੈ॥ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥੫॥੨੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ॥ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੀ; ਤਾਂ ਪਰਉਪਕਾਰੀ॥ ਜਾਂ ਪੰਚ ਰਾਸੀ; ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ॥੧॥ ਘੁੰਘਰੂ ਵਾਜੈ; ਜੇ ਮਨੁ ਲਾਗੈ॥ ਤਉ ਜਮੁ. ਕਹਾ ਕਰੇ; ਮੋ ਸਿਉ ਆਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ; ਤਉ ਸੰਨਿਆਸੀ॥ ਜਾਂ ਜਤੁ ਜੋਗੀ; ਤਾਂ ਕਾਇਆ ਭੋਗੀ॥੨॥ ਦਇਆ ਦਿਗੰਬਰੁ; ਦੇਹ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਆਪਿ ਮਰੈ; ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੀ॥੩॥ ਏਕੁ ਤੂ; ਹੋਰਿ ਵੇਸ ਬਹੁਤੇਰੇ॥ ਚੋਜ ਕੌਤਕ- ਨਾਨਕੁ; ਜਾਣੈ ਚੋਜ ਨ. ਤੇਰੇ॥੪॥੨੫॥ ਇੱਕ ਔਗੁਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਭਰੀਆ ਭਰੀ,

ਬਹੁਤੇ ਔਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਧੋਵਾਂ, ਭਾਵ ਕੋਈ ਭੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਏਕ. ਨ ਭਰੀਆ; ਗੁਣ ਕਰਿ ਧੋਵਾ॥ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਜਾਗੈ; ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੋਵਾ॥੧॥ ਇਉ ਕਿਉ; ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵਾ॥ ਸਹੁ ਜਾਗੈ; ਹਉ ਨਿਸ ਭਰਿ ਸੋਵਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੩੫੭:- ਆਸ ਪਿਆਸੀ; ਸੇਜੈ ਆਵਾ॥ ਆਗੈ ਸਹ ਭਾਵਾ; ਕਿ ਨ ਭਾਵਾ॥੨॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ; ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ. ਰੀ ਮਾਈ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਬਿਨੁ; ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਤਿਸ ਪਿਆਸ। ਬੁਝਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰੇਮੁ. ਨ ਚਾਖਿਆ; ਮੇਰੀ ਤਿਸ. ਨ ਬੁਝਾਨੀ॥ਗ-ਇਆ- ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨੁ; ਧਨ ਪਛੁਤਾਨੀ॥੩॥ ਅਜੈ ਸੁ ਜਾਗਉ; ਆਸ ਪਿਆਸੀ॥ ਭਈ-ਲੇ- ਭਈਲੇ ਉਦਾਸੀ; ਰਹਉ ਨਿਰਾਸੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉਮੈ ਖੋਇ; ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਕੱਮਣਿ- ਤਉ ਕਾਮਣਿ; ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ॥੪॥ ਤਉ ਨਾਨਕ; ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥ ਛੋਡਿ ਵਡਾਈ; ਅਪਣੇ ਖਸਮ ਸਮਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੨੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪੇਵਕੜੈ; ਧਨ ਖਰੀ ਇਆਣੀ॥ ਤਿਸੁ ਸਹ ਕੀ ਮੈ; ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ॥੧॥ ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ; ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਹੁਰੜੈ ਧਨ; ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ; ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣਿਆ॥੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ॥ ਤਾਂ ਕਾਮਣਿ; ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥੩॥ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ; ਭੈ ਭਾਵ ਕਾ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਸਦ ਹੀ; ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ॥੪॥੨੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨ ਕਿਸ ਕਾ ਪੂਤੁ; ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਮਾਈ॥ ਝੂਠੈ ਮੋਹਿ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ; ਹਉ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ; ਜਪੀ ਨਾਉ ਤੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਹੁਤੇ ਅਉਗਣ; ਕੂਕੈ ਕੋਈ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਬਖਸੇ ਸੋਈ॥੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ॥੩॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕ; ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ॥ ਤਾਂ ਕੋ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ॥੪॥੨੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਪਦੇ॥ ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ. ਭਈਲੇ ਨਿਵਾਸਾ; ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ॥ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਪੰਕ ਚਿਕੜ। ਜੁ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਨ ਰੂਪੀ ਪਗੁ ਪੈਰ। ਰਾਮ ਜੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਚਾਲੈ ਚੱਲਦਾ- ਪੰਕ ਜੁ ਮੋਹ. ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ; ਹਮ ਦੇਖਾ. ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ॥੧॥ਮੂੜ੍- ਮਨ. ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ; ਮੂੜ ਮਨਾ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ. ਨਹੀ ਪੜਿਆ; ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ੍ ਕੀ ਸਰਣਾ; ਜਿਨ੍ ਤੂੰ. ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ॥੨॥੨੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਛਿਅ ਘਰ. ਛਿਅ ਗੁਰ; ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ; ਵੇਸ ਅਨੇਕ॥੧॥ ਜੈ ਘਰਿ; ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ॥ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ; ਵਡਾਈ ਤੋਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਵਿਸੁ-ਏ।ਚਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ; ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਭਇਆ॥ ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ; ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ॥ ਨਾਨਕ; ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ॥੨॥੩੦॥

ਅੰਗ ੩੫੮:- ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੧॥ ਲੱਖ- ਲਖ ਲਸਕਰ. ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ; ਲਖ ਉਠਿ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥ ਲੱਖਾਂ ਲੱਖ ਫੁਰਮਾਇ-ਸਿ- ਲਖਾ ਉਪਰਿ. ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਤੇਰੀ; ਲਖ ਉਠਿ. ਰਾਖਹਿ ਮਾਨੁ॥ ਜਾਂ ਪਤਿ. ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ; ਤਾਂ ਸਭਿ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮ ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਜਗੁ ਧੰਧਾ॥ ਭੋਲਾ ਪੋਲਾ- ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਝਾਈਐ ਭੋਲਾ; ਭੀ ਸੋ ਅੰਧੋ ਅੰਧਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਖਟੀ-ਅਹਿ,ਸੰਜੀ-ਅਹਿ,ਖਾਜ-ਹਿ- ਲਖ ਖਟੀਅਹਿ. ਲਖ ਸੰਜੀਅਹਿ ਖਾਜਹਿ; ਲਖ ਆਵਹਿ. ਲਖ ਜਾਹਿ॥ ਜਾਂ ਪਤਿ. ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ; ਤਾਂ ਜੀਅ ਕਿਥੈ ਫਿਰਿ ਪਾਹਿ॥੨॥ ਲਖ ਸਾਸਤ ਸਮਝਾਵਣੀ; ਲਖ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣ॥ਸੱਭੇ। ਕੁ-ਪਰਵਾਣ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ- ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ; ਤਾਂ ਸਭੇ ਕੁਪਰਵਾਣ॥੩॥ ਸਚ ਨਾਮਿ. ਪਤਿ ਊਪਜੈ; ਕਰਮਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਹਿਰਦੈ ਜੇ ਵਸੈ; ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਪਾਰੁ॥੪॥੧॥੩੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ॥ ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ ਓਹੁ ਸੋਖਿਆ; ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ॥੧॥ ਫੱਕੜਿ- ਲੋਕਾ; ਮਤ ਕੋ ਫਕੜਿ ਪਾਇ॥ ਲਕੜਾਂ ਦੇ ਮੜਿਆ ਢੇਰ। ਏਕ-ਠੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ। ਰੱਤੀ- ਲਖ ਮੜਿਆ ਕਰਿ ਏਕਠੇ; ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੱਤਲਿ- ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਮੇਰੀ ਕੇਸਉ ਕਿਰਿਆ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਾਛੈ; ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ॥੨॥ ਤੁਮਾਰੀ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ ਹੀ। ਬਨਾਰ-ਸਿ ਕਾਂਸ਼ੀ ਹੈ। ਨ੍ਹਾਵੈ- ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ. ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ; ਨਾਵੈ ਆਤਮਰਾਉ॥ ਨ੍ਹਾਵਣੁ- ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਤਾਂ ਥੀਐ; ਜਾਂ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ॥੩॥ ਵੱਟਿ- ਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰੁ ਛਮਿਛਰੀ; ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਪਿੰਡੁ ਬਖਸੀਸ ਕਾ; ਕਬਹੂੰ ਨਿਖੂਟਸਿ ਨਾਹਿ॥੪॥੨॥੩੨॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੪ ਮਹਲਾ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਤਾਈਂ- ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ; ਦੂਖ ਭੂਖ ਤੀਰਥ ਕੀਏ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਭਏ॥੧॥ਰੱਤੇ- ਤਉ ਕਾਰਣਿ ਸਾਹਿਬਾ; ਰੰਗਿ ਰਤੇ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕਾ. ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ; ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹੀ. ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰ ਘਰ ਮਹਲਾ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ; ਛੋਡਿ ਵਿਲਾਇਤਿ ਦੇਸ ਗਏ॥ ਪੀਰ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ। ਪੇਕਾਂਬਰ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਕਾਸ਼ੀ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਸਾਲਿਕ ਗਿਆਨਵਾਨ। ਸਾਦਿਕ ਸਿਦਕ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸੇਵਕ- ਪੀਰ ਪੇਕਾਂਬਰ. ਸਾਲਿਕ ਸਾਦਿਕ; ਛੋਡੀ ਦੁਨੀਆ ਥਾਇ ਪਏ॥੨॥ ਸਾਦ ਸਹਜ ਸੁਖ ਰਸ ਕਸ ਤਜੀਅਲੇ; ਕਾਪੜ ਛੋਡੇ ਚਮੜ ਲੀਏ॥ ਦੁਖੀਏ ਦਰਦਵੰਦ ਦਰਿ ਤੇਰੈ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦਰਵੇਸ ਭਏ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਸਿਖਾ ਬੋਦੀ। ਖੱਲੜੀ ਖੱਪਰੀ ਲੱਕੜੀ- ਖਲੜੀ ਖਪਰੀ ਲਕੜੀ ਚਮੜੀ; ਸਿਖਾ ਸੂਤੁ ਧੋਤੀ ਕੀਨ੍ਹੀ॥ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ. ਹਉ ਸਾਂਗੀ ਤੇਰਾ; ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕੁ. ਜਾਤਿ ਕੈਸੀ॥੪॥੧॥੩੩॥

ਅੰਗ ੩੫੯:- ਆਸਾ ਘਰੁ ੫ ਮਹਲਾ ੧
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਭੀਤਰਿ ਪੰਚ; ਗੁਪਤ ਮਨਿ ਵਾਸੇ॥ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ; ਜੈਸੇ ਭਵਹਿ ਉਦਾਸੇ॥੧॥ ਮਨੁ ਮੇਰਾ; ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ. ਥਿਰੁ ਨ ਰਹੈ॥ਲੱਗੈ- ਲੋਭੀ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ; ਮਾਇਆ ਅਧਿਕ ਲਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਹਿਰਉ-ਗੀ- ਫੂਲ ਮਾਲਾ; ਗਲਿ ਪਹਿਰਉਗੀ ਹਾਰੋ॥ਕਰਉ-ਗੀ- ਮਿਲੈਗਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਤਬ ਕਰਉਗੀ ਸੀਗਾਰੋ॥੨॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਹਮ; ਏਕੁ ਭਤਾਰੋ॥ ਪੇਡਿ ਲਗੀ ਹੈ; ਜੀਅੜਾ ਚਾਲਣਹਾਰੋ॥੩॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ; ਰੁਦਨੁ ਕਰੇਹਾ॥ ਪਜੂਤਾ ਪਕੜਿਆ- ਸਾਹੁ ਪਜੂਤਾ; ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ. ਲੇਖਾ ਦੇਹਾ॥੪॥੧॥੩੪॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ; ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ॥ ਕੱਮਣਿ- ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰੁ. ਕਾਮਣਿ ਤਨਿ ਪਹਿਰੈ; ਰਾਵੈ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ॥੧॥ ਲਾਲ ਬਹੁ ਗੁਣਿ; ਕਾਮਣਿ ਮੋਹੀ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ; ਹੋਹਿ ਨ ਅਵਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰੁ. ਕੰਠਿ ਲੇ ਪਹਿਰੈ; ਦਾਮੋਦਰੁ ਦੰਤੁ ਲੇਈ॥ ਕਰ ਕਰਿ ਕਰਤਾ. ਕੰਗਨ ਪਹਿਰੈ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਚਿਤੁ ਧਰੇਈ॥੨॥ਮਧੁ-ਸੂਦਨੁ। ਪੱਟੁ- ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਕਰ ਮੁੰਦਰੀ ਪਹਿਰੈ; ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਟੁ ਲੇਈ॥ ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਰੰਗੁ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਕੱਮਣਿ- ਧੀਰਜੁ. ਧੜੀ ਬੰਧਾਵੈ ਕਾਮਣਿ; ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ. ਸੁਰਮਾ ਦੇਈ॥੩॥ ਮਨ ਮੰਦਰਿ ਜੇ ਦੀਪਕੁ ਜਾਲੇ; ਕਾਇਆ ਸੇਜ ਕਰੇਈ॥ ਗਿਆਨਰਾਉ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਦੇ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਜੀ- ਗਿਆਨਰਾਉ. ਜਬ ਸੇਜੈ ਆਵੈ; ਤ ਨਾਨਕ. ਭੋਗੁ ਕਰੇਈ॥੪॥੧॥੩੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ; ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਭਾਈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ. ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ; ਕੀਤੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਭਲਾ; ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ; ਸਾਚੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ. ਪਰਵਾਣਾ ਲਿਖਿਆ; ਬਾਹੁੜਿ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਪੜ੍ਹਿਆ- ਜੈਸਾ ਲਿਖਿਆ. ਤੈਸਾ ਪੜਿਆ; ਮੇਟਿ. ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ॥੨॥ ਜੇ ਕੋ ਦਰਗਹ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲੈ; ਨਾਉ ਪਵੈ ਬਾਜਾਰੀ॥ਪੱਕੈ ਕੱਚੀ- ਸਤਰੰਜ ਬਾਜੀ ਪਕੈ ਨਾਹੀ; ਕਚੀ ਆਵੈ ਸਾਰੀ॥੩॥ ਪੜ੍ਹਿਆ- ਨਾ ਕੋ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ; ਨਾ ਕੋ ਮੂਰਖੁ ਮੰਦਾ॥ ਬੰਦੀ ਅੰਦਰਿ ਸਿਫਤਿ ਕਰਾਏ; ਤਾ ਕਉ ਕਹੀਐ ਬੰਦਾ॥੪॥੨॥੩੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਮਨੈ ਮਹਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ; ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਹਢਾਵਉ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ. ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨਉ; ਸਹਜ ਜੋਗ ਨਿਧਿ ਪਾਵਉ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੬੦:- ਜੁੱਗਹ ਜੁੱਗ- ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਉ, ਜੁਗਹ ਜੁਗ ਜੋਗੀ; ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ; ਗਿਆਨ ਕਾਇਆ ਰਸ ਭੋਗੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੱਗਰੀ- ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ, ਆਸਣਿ ਬੈਸਉ; ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਬਾਦੰ॥ ਸਿੰਙੀ ਸਬਦੁ. ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਸੋਹੈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਪੂਰੈ ਨਾਦੰ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਪਤੁ ਭਿੱਖਿਆ ਲਈ ਪਾਤਰ- ਪਤੁ ਵੀਚਾਰੁ. ਗਿਆਨ ਮਤਿ. ਡੰਡਾ; ਵਰਤਮਾਨ ਬਿਭੂਤੰ॥ਰਹ-ਰਾਸਿ- ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ. ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੰਥੁ ਅਤੀਤੰ॥੩॥ ਸੰਮਿਆ ਸੰਗਿਆ ਅਥਵਾ ਸੰਪ੍ਰਦਾ। ਨ੍ਾਨ੍ਾ- ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ, ਹਮਾਰੀ ਸੰਮਿਆ; ਨਾਨਾ ਵਰਨ ਅਨੇਕੰ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਜੋਗੀ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਏਕੰ॥੪॥੩॥੩੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ਕਸੁ ਪੋਲਾ- ਗੁੜੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ. ਧਿਆਨੁ ਕਰਿ ਧਾਵੈ; ਕਰਿ ਕਰਣੀ ਕਸੁ ਪਾਈਐ॥ ਭਾਠੀ ਭਵਨੁ. ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਚਾ; ਇਤੁ ਰਸਿ ਅਮਿਉ ਚੁਆਈਐ॥੧॥ ਬਾਬਾ. ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੋ, ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵੈ; ਸਹਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਬਨੀ. ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦ ਗਹਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਾ ਸਾਚੁ. ਪਿਆਲਾ ਸਹਜੇ; ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਏ, ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥ਮਦਿ ਪੋਲਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ; ਕਿਆ ਮਦਿ ਛੂਛੈ ਭਾਉ ਧਰੇ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ; ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ ਭਇਆ॥ ਦਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੋਵੈ; ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਕਰੈ ਕਿਆ॥੩॥ ਰੱਤਾ- ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ. ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ; ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਜੋਗੀ; ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੈ॥੪॥੪॥੩੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ; ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਡਰਾਇਆ॥ ਆਪੈ. ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ; ਜਮੁ ਕਰਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ॥ ਕਰਲਾਣੇ ਕੱਕੇ ਔਂਕੜ ਨ ਲਾਉ। ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਬਰ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਦਰਦ ਨਹੀ ਆਇਆ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਉਲਾਂਬਾ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ- ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ; ਤੈਂ. ਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆ॥੧॥ ਕਰਤਾ; ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ॥ ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ; ਤਾ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਨ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੁਰਸਾਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ, ਉਦਮ, ਮਰਦਊਪੁਣਾ। ਵੱਗੈ- ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ. ਮਾਰੇ ਪੈ ਵਗੈ; ਖਸਮੈ. ਸਾ ਪੁਰਸਾਈ॥ ਕੁੱਤੀ- ਰਤਨ ਵਿਗਾੜਿ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀ; ਮੁਇਆ. ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ॥ ਆਪੇ ਜੋੜਿ. ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ; ਵੇਖੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ ਜੇ ਕੋ ਨਾਉ ਧਰਾਏ ਵਡਾ; ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ॥ ਚੁਗੈ ਪੋਲਾ- ਖਸਮੈ ਨਦਰੀ ਕੀੜਾ ਆਵੈ; ਜੇਤੇ ਚੁਗੈ ਦਾਣੇ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ. ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ॥੩॥੫॥੩੯॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੩ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ; ਪਾਵੈ ਵਡਭਾਗਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਚੈ ਬੈਰਾਗਿ॥ਖਟੁ ਪੋਲਾ- ਖਟੁ ਦਰਸਨੁ; ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ॥

ਅੰਗ ੩੬੧:- ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ; ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥੧॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ; ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਸਾਚਾ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਧਰੈ- ਗੁਰ ਦਰਸਨਿ; ਉਧਰੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਜੇ ਕੋ ਲਾਏ; ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ॥ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ; ਲਾਏ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ; ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ; ਪਰਵਾਰ ਸਾਧਾਰੁ॥ਨਿਗੁਰੇ- ਨਿਗੁਰੇ ਕਉ; ਗਤਿ ਕਾਈ ਨਾਹੀ॥ ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੇ; ਚੋਟਾ ਖਾਹੀ॥੩॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਤਾ ਕਉ. ਲਗੈ ਨ ਪੀਰ॥ ਜਮਕਾਲੁ; ਤਿਸੁ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ॥੪॥੧॥੪੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਬਦਿ ਮੁਆ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥ ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ; ਸਦਾ ਮਨਿ ਹੋਇ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ; ਪਾਏ ਭਾਗਿ ਕੋਇ॥੧॥ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੁ; ਵਿਚਹੁ ਅਉਗੁਣ ਜਾਹਿ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ; ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਣਾ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਵੈ; ਸੋ ਗੁਣ ਜਾਣੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦਿ; ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ; ਸੂਚਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਣ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੨॥ ਗੁਣ ਅਮੋਲਕ; ਪਾਏ ਨ ਜਾਹਿ॥ ਮਨਿ ਨਿਰਮਲ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨ੍ਹਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਸਦਾ ਗੁਣਦਾਤਾ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥੩॥ ਜੋ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਤਿਨ੍ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥੪॥੨॥੪੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤਿ; ਆਪੇ ਪਾਏ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਮਿਲੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਮਤਿ, ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਵਿਰਲੇ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਊਚੀ ਬਾਣੀ; ਊਚਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਵਖਾਣੈ ਕੋਇ॥੨॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ; ਤਾ ਉਤਰੈ ਪੀਰ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਦੁਖੁ ਕਮਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਿ; ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ; ਅਤਿ ਰਸੁ ਹੋਇ॥ ਪੀਵਤ ਰਹੈ; ਪੀਆਏ ਸੋਇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗਤਿ ਪਾਏ॥੪॥੩॥੪੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ॥ ਸੇਵਤ ਹੀ; ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ॥ ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਜਨ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਤਿਨ ਕੈ;

ਅੰਗ ੩੬੨:- ਹਮ ਸਦ ਲਾਗਹ ਪਾਇ॥੧॥ ਜੋ ਮਨਿ ਰਾਤੇ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ; ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦੁ ਚਾਖੈ; ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਆਪੇ ਦੂਰਿ॥੨॥ ਬਕੈ ਪੋਲਾ- ਆਖਣਿ ਆਖੈ; ਬਕੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ॥ ਕਹਣੈ ਕਥਨਿ; ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ॥ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ॥੪॥

੪॥੪੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ; ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ; ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਮੂਲਿ ਲਾਗੇ; ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਡੱਾਲੀ।ਨਿਹ=ਫਲੁ- ਡਾਲੀ ਲਾਗੈ; ਨਿਹਫਲੁ ਜਾਇ॥ ਅੰਧੀਂ ਕੰਮੀ; ਅੰਧ ਸਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ; ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ॥ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ; ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਉ=ਧਰਣਹਾਰੁ- ਆਪਿ ਤਰੈ; ਕੁਲ ਉਧਰਣਹਾਰੁ॥੩॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਨਾਮਿ ਵਜਾਏ॥ ਨਾਨਕ; ਮਹਲੁ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਪਾਏ॥ ਸੱਤ।ਨ੍ਹਾਇਆ- ਗੁਰਮਤਿ ਸਤ ਸਰਿ; ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਇਆ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ; ਸਭੁ ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇਆ॥੪॥੫॥੪੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ਵਿਗਾੜ=ਹਿ- ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ; ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਹਿ॥ਸੰਘਾਰ=ਹਿ- ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਆਤਮ ਸੰਘਾਰਹਿ॥ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ; ਵਿਗੂਤਾ॥ ਸੁੱਤਾ- ਆਤਮੁ ਨ ਚੀਨੈ; ਭਰਮੈ ਵਿਚਿ ਸੂਤਾ॥੧॥ ਮਰੁ ਮੁਇਆ; ਸਬਦੇ ਮਰਿ ਜਾਇ॥ ਜੁੱਗ- ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ. ਗੁਰਿ, ਸਮ ਜਾਣਾਈ; ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ, ਹਰਿ ਜਪਿ ਲੈ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣ; ਗਰਭ ਗਲਿ ਜਾਇ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ; ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੀ; ਦੁਖਿ ਜਲੈ ਸਬਾਈ॥ ਬੂੱਝ ਬੁੱਝਾਈ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੨॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ; ਬਹੁ ਚੋਟਾ ਖਾਇ॥ ਏਥਹੁ ਛੁੜਕਿਆ; ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ॥ ਗਰਭ ਜੋਨਿ; ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਵਾਸੁ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ; ਮਨਮੁਖੁ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ॥੩॥ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ; ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥ਨਿੱਜ- ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਸਦਾ ਉਦਾਸਾ॥੪॥੬॥੪੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਲੱਾਲੈ- ਲਾਲੈ; ਆਪਣੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ॥

ਅੰਗ ੩੬੩:- ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੧॥ ਸੋ ਲਾਲਾ; ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ॥ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਉ=ਧਰੈ ਉਧਾਰਨਾ ਕਰਨ- ਸੋਗੁ ਹਰਖੁ ਦੁਇ. ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਬਦਿ ਉਧਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਣੀ ਕਾਰ; ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਕੋ. ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ; ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਢਿਲ ਨ ਪਾਈ॥੨॥ ਭੁੱਲੈ- ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਰਾਸੀ; ਕੂੜਾ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਵੱਖਰੁ ਪੱਲੈ- ਵਿਣੁ ਰਾਸੀ; ਵਖਰੁ ਪਲੈ. ਨ ਪਾਇ॥ਭੁੱਲਾ- ਮਨਮੁਖਿ ਭੁਲਾ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥੩॥ ਲੱਾਲਾ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਸੁ ਲਾਲਾ ਹੋਇ॥ ਊਤਮ ਜਾਤੀ; ਊਤਮੁ ਸੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਉੜੀ; ਸਭ ਦੂ ਊਚਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਹੋਇ॥੪॥੭॥੪੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨਮੁਖਿ ਝੂਠੋ ਝੂਠੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ; ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ॥ਲੱਗੀ- ਦੂਜੈ ਲਗੀ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵੈ॥ ਮਮਤਾ ਬਾਧਾ; ਆਵੈ ਜਾਵੈ॥੧॥ ਕੱਾਮਨ- ਦੋਹਾਗਣੀ ਕਾਮਨ; ਦੇਖੁ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਕ=ਲਤਿ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤਿ ਧਨਿ, ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਏ; ਝੂਠੁ ਮੋਹੁ ਪਾਖੰਡ ਵਿਕਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਵੈ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ;

ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਵੈ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਾਚੀ; ਜਿਸੁ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਰਾਖੈ; ਸਦਾ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਨੇੜੈ ਵੇਖੈ; ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੩॥ ਆਗੈ; ਜਾਤਿ ਰੂਪੁ. ਨ ਜਾਇ॥ ਤੇਹਾ ਹੋਵੈ; ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਸਬਦੇ; ਊਚੋ ਊਚਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੮॥੪੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ਰੱਤਾ- ਭਗਤਿ ਰਤਾ ਜਨੁ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ; ਸਾਚੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਰੁੰਨੇ; ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਦਾ ਧਿਆਇ॥ਅ=ਨੰਦੁ- ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਜੋ ਇਛੈ. ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ; ਪੂਰਾ ਪਾਏ॥ ਹਿਰਦੈ; ਸਬਦੁ ਸਚੁ
੨ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਨ੍ਹਾਏ- ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਨਾਏ॥ ਸਦਾ ਸੂਚੇ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ॥੨॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਖੈ; ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਜਹਾ ਜਾਉ; ਤਹ ਵੇਖਾ ਸੋਇ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ. ਪੂਰਾ ਭੰਡਾਰ॥ ਊਤਮ ਰਤਨ. ਜਵਾਹਰ ਅਪਾਰ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ; ਬਖਸੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥੪॥੯॥੪੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰੁ ਸਾਇਰੁ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਗੁਰ ਅੰਗ ੩੬੪:- ਸੇਵਾ ਹੋਇ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸੇਵ ਕਰਾਏ॥੧॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨਿ; ਸਭ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਾਸੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ, ਵੇਖੈ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹੁ ਗੁਮਾਨੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਸੋਝੀ ਪਾਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਹਲੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹੈ; ਥਿਰੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ॥੨॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅਚੇਤੁ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ; ਬਹੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ; ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ॥੩॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ॥੪॥੧੦॥੪੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਚਪਦੇ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਨਾ ਫਿਰਿ ਮਰੈ; ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਜਿਨ੍ ਕਉ; ਨਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ॥ ਤੇ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹਿ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ੍ ਕਉ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਗਹਣ=ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ- ਤਿਨ੍ ਕੀ ਗਹਣਗਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰ; ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਊਤਮ ਪਦਵੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਸੁ ਆਪੇ ਆਪਿ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣਾ; ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਜੇ ਸਉ ਘਾਲੇ; ਥਾਇ ਨ ਪਾਏ॥੩॥ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ; ਤਿਨ੍ਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ; ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਜਹਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ; ਤਹਾਂ ਦੁਖੁ ਜਾਏ॥ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ; ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ॥੪॥ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ; ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ;

ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ਰੱਤੇ- ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੫॥੧੧॥੫੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥
ਨਿਰ-ਤਿ- ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ; ਬਹੁ ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ॥ ਬੋਲ਼ਾ- ਇਹੁ ਮਨੁ ਅੰਧਾ ਬੋਲਾ ਹੈ; ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਅਨਲ-ਵਾਉ ਭੜਕੀ ਹਵਾ- ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਭਰਮੁ ਅਨਲਵਾਉ॥ ਦੀਵਾ ਬਲੈ; ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ; ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਤਿ; ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ॥ ਪੂਰੇ ਤਾਲ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਆਪੇ ਜਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣੁ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਸਹਜਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਤਿ; ਦੁਖੁ ਹੋਇ॥੩॥ ਅੰਗ ੩੬੫:- ਏਹਾ ਭਗਤਿ; ਜਨੁ ਜੀਵਤ ਮਰੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ; ਮਨਿ ਆਇ॥੪॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਨਿਹਚਲ ਭਗਤਿ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਭਗਤਿ ਰਤੇ; ਤਿਨ੍ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੫॥੧੨॥੫੧॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੩; ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸਚੁ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਰਿ ਬੂਝੈ ਸੋਈ॥੧॥ ਮੈ. ਸਹੁ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੁੱਗ- ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ, ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਵੱਸਿ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਗਵਾਰਿ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ. ਜਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ; ਬੂਝੈ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਭਾਣੈ ਮੰਨਿਐ. ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੩॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ. ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ; ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਤਿ ਹੋਈ॥੪॥੩੯॥੧੩॥੫੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨; ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ; ਮੈਡਾ ਸਾਂਈ॥ ਜੋ ਤਉ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਥੀਸੀ; ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਹਿ. ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ; ਤੂੰ. ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ; ਤਿਨਿ. ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ॥ਲੱਧਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਗਵਾਇਆ॥ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ; ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ਦਰੀ-ਆਉ- ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ; ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ॥ ਵਿਜੋਗਿ ਮਿਲਿ. ਵਿਛੁੜਿਆ; ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲੁ॥੨॥ ਜਾ-ਣਾ-ਇਹਿ- ਜਿਸ ਨੋ. ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ; ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੩॥ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ; ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੪॥੧॥੫੩॥

ਅੰਗ ੩੬੬:- ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪॥ਸੁੱਤ- ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ; ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਨਾਲਿ ਭਾਈ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ; ਕੁੜਮ ਸਕੇ. ਨਾਲਿ ਜਵਾਈ॥ਸਿੱਕਦਾਰ- ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ; ਸਿਕਦਾਰ ਚਉਧਰੀ ਨਾਲਿ. ਆਪਣੈ ਸੁਆਈ॥ ਹਮਾਰਾ ਧੜਾ; ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ; ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਟੇਕ॥ ਪੱਖ- ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ, ਪਖੁ ਧੜਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਹਉ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ. ਅਸੰਖ ਅਨੇਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ੍ ਸਿਉ ਧੜੇ ਕਰਹਿ; ਸੇ ਜਾਹਿ॥ ਝੂਠੁ ਧੜੇ ਕਰਿ; ਪਛੋਤਾਹਿ॥ ਥਿਰੁ. ਨ ਰਹਹਿ; ਮਨਿ ਖੋਟੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਸਮਰੱਥੁ-ਹਮ. ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ; ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਨਾਹਿ॥੨॥ ਏਹ ਸਭਿ ਧੜੇ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ॥ ਮਾਇਆ ਕਉ ਲੂਝਹਿ; ਗਾਵਾਰੀ॥ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ; ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥ ਹਮਰੈ ਹਰਿ ਧੜਾ; ਜਿ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਸਵਾਰੀ॥੩॥ ਕਲਿਜੁੱਗ- ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਧੜੇ; ਪੰਚ ਚੋਰ ਝਗੜਾਏ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਵਧਾਏ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਧੜਾ; ਜਿਨਿ ਏਹ ਧੜੇ ਸਭਿ ਗਵਾਏ॥੪॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਮਿਥਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ; ਧੜੇ ਬਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਾਏ (ਛਿਦ੍ਰ)ਦੋਸ਼ ਦੀ (ਅਟਕ) ਟੇਕ- ਪਰਾਇਆ ਛਿਦ੍ਰੁ ਅਟਕ ਲੈ; ਆਪਣਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਵਧਾਵੈ॥ ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ; ਤੈਸਾ ਖਾਵੈ॥ ਧੜਾ ਪੱਖ।ਸ੍ਰਿ ਸਟਿ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ. ਹਰਿ ਧੜਾ ਧਰਮੁ; ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਣਿ ਆਵੈ॥੫॥੨॥੫੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਿਰਦੈ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ; ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਇਆ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਬਾਣੀ; ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥੧॥ ਭੈਨਾ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਹੁ; ਮੇਰੀ ਭੈਨਾ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ. ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਮੁਖਿ ਬੋਲਹੁ. ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੈਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੈ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ; ਮਹਾ ਬੈਰਾਗੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ; ਵਡਭਾਗੁ॥੨॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਭਵਹਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ॥ ਭਾਗਹੀਨ; ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਪੀਆਇਆ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੪॥੩॥੫੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ; ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੀ; ਨਾਮੋ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ ਸੈਨਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਵਡੈਭਾਗਿ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲੈਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਨਹੀ ਜੀਵਿਆ ਜਾਇ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇ॥੨॥ ਨਾਮ ਹੀਨ; ਕਾਲਖ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਅੰਗ ੩੬੭:- ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਇਆ॥੩॥ ਵਡਾ ਵਡਾ ਹਰਿ; ਭਾਗ ਕਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥੪॥੪॥੫੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਗੁਣ ਬੋਲੀ ਬਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥੧॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ; ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦਾ॥ਪਰਮਾ-ਨੰਦਾ- ਸਤਿ ਸਤਿ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ; ਰਸਿ ਗਾਏ, ਗੁਣ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਰਿ ਜਨ ਲੋਗਾ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਪਾਏ. ਹਰਿ ਨਿਰਜੋਗਾ॥੨॥ ਗੁਣ ਵਿਹੂਣ; ਮਾਇਆ ਮਲੁ ਧਾਰੀ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੀ- ਵਿਣੁ ਗੁਣ; ਜਨਮਿ ਮੁਏ ਅਹੰਕਾਰੀ॥੩॥ ਸਰੀਰਿ ਸਰੋਵਰਿ; ਗੁਣ ਪਰਗਟਿ ਕੀਏ॥ ਮਥਿ ਪੋਲਾ। ਕੱਢੀਏ- ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢੀਏ॥੪॥੫॥੫੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਨਾਮੁ ਸੁਣੀ; ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ

ਪਾਵੈ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਮੈ ਧਰ ਨਹੀ ਕਾਈ; ਨਾਮੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੈ ਸੁਰਤਿ ਸੁਨੀ; ਮਨਿ ਭਾਈ॥ ਜੋ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ; ਸੋ ਮੇਰਾ ਮੀਤੁ ਸਖਾਈ॥੨॥ਮੂੜ੍ਹ- ਨਾਮ ਹੀਣ; ਗਏ ਮੂੜ ਨੰਗਾ॥ਪਚਿ ਪਚਿ ਪੋਲਾ- ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ; ਬਿਖੁ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗਾ॥ ੩॥ ਆਪੇ ਥਾਪੇ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ॥੪॥੬॥੫੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੇਲਿ ਵਧਾਈ॥ ਫਲ ਲਾਗੇ; ਹਰਿ ਰਸਕ ਰਸਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ; ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ॥ ਭੁਇਅੰਗਾ- ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ. ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਲਾਹੀ; ਮਾਰਿਆ ਕਾਲੁ. ਜਮਕੰਕਰ ਭੁਇਅੰਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਗੁਰ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਰਖਾਈ॥ ਤੁੱਠਾ ਸਿੱਖ- ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਸਿਖ ਦੇਵੈ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਕਰਮ; ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣੈ॥ ਨ੍ਹਾਇ- ਜਿਉ ਕੁੰਚਰੁ ਨਾਇ; ਖਾਕੁ ਸਿਰਿ ਛਾਣੈ॥੩॥ ਜੇ ਵਡਭਾਗ ਹੋਵਹਿ; ਵਡ ਊਚੇ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ ਸਚਿ ਸੂਚੇ॥ ੪॥੭॥੫੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ਲੱਗਾਈ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ; ਮਨਿ ਭੂਖ ਲਗਾਈ॥ ਨਾਮਿ ਸੁਨਿਐ. ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤਾ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ. ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ; ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ, ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਚੀਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਸੁਣੀ; ਮਨੁ ਸਰਸਾ॥ ਬਿਗਸਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੁ ਲਾਹਾ ਲੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਬਿਗਸਾ॥੨॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੁਸਟੀ ਮੋਹ ਅੰਧਾ॥ ਨਿਹ਼ਫਲ- ਸਭ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕੀਏ; ਦੁਖੁ ਧੰਧਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਜਪੈ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ; ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੪॥੮॥੬੦॥

ਅੰਗ ੩੬੮:- ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਛੇਵੇਂ ਕੇ ਤਿੰਨ- ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਗੁ ਆਸਾ, ਘਰੁ ੬ ਕੇ ੩॥ ਹਥਿ ਕਰਿ ਤੰਤੁ ਵਜਾਵੈ ਜੋਗੀ; ਥੋਥਰ ਵਾਜੈ ਬੇਨ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਬੋਲਹੁ ਜੋਗੀ; ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੇਨ॥੧॥ ਮੱਤੀ ਬੁੱਧੀ- ਜੋਗੀ; ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ- ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੋ ਵਰਤੈ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਹਮ ਆਦੇਸੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖ੍ਹੇਲੈ ਖ੍ਹੇਲ- ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ. ਭਾਤਿ ਬਹੁ ਬੋਲਹਿ; ਇਹੁ ਮਨੂਆ, ਖੇਲੈ ਖੇਲ॥ਬਸੁ਼ਧਾ- ਜੋਵਹਿ ਕੂਪ. ਸਿੰਚਨ ਕਉ ਬਸੁਧਾ; ਉਠਿ ਬੈਲ ਗਏ ਚਰਿ ਬੇਲ॥੨॥ ਜੱਮੈ- ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮਹਿ. ਕਰਮ ਹਰਿ ਬੋਵਹੁ; ਹਰਿ ਜਾਮੈ, ਹਰਿਆ ਖੇਤੁ॥ ਮਨੂਆ ਅਸਥਿਰੁ ਬੈਲੁ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ; ਹਰਿ ਸਿੰਚਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਜੇਤੁ॥੩॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਤੁਮਰੀ; ਜੋ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਤਿਤੁ ਚੇਲ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਹਰਿ ਲਾਵਹੁ ਮਨੂਆ ਪੇਲ॥੪॥੯॥੬੧॥ ਤਾਲਾ ਦਰਮਿਆਨਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕਬ ਕੋ ਭਾਲੈ. ਘੁੰਘਰੂ ਤਾਲਾ; ਕਬ ਕੋ ਬਜਾਵੈ ਰਬਾਬੁ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਲਾਗੈ; ਹਉ ਤਬ ਲਗੁ ਸਮਾਰਉ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ; ਜੈਸੇ ਜਲ ਬਿਨੁ. ਮੀਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਚ ਪੰਜ। ਸੱਤ ਗਵਈਏ- ਕਬ ਕੋਊ. ਮੇਲੈ ਪੰਚ ਸਤ ਗਾਇਣ; ਕਬ ਕੋ. ਰਾਗ ਧੁਨਿ ਉਠਾਵੈ॥ਚਸਾ ਪੋਲਾ- ਮੇਲਤ ਚੁਨਤ, ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਚਸਾ ਲਾਗੈ; ਤਬ ਲਗੁ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ, ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥੨॥ ਕਬ ਕੋ ਨਾਚੈ ਪਾਵ ਪਸਾਰੈ; ਕਬ ਕੋ ਹਾਥ ਪਸਾਰੈ॥ ਬਿਲਮ ਪੋਲਾ- ਹਾਥ ਪਾਵ ਪਸਾਰਤ, ਬਿਲਮੁ ਤਿਲੁ ਲਾਗੈ; ਤਬ

ਲਗੁ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਸਮ੍ਹਾਰੈ॥੩॥ ਪਤੀਆਵੈ- ਕਬ ਕੋਊ, ਲੋਗਨ ਕਉ ਪਤੀਆਵੈ; ਲੋਕਿ ਪਤੀਣੈ, ਨਾ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵਹੁ; ਤਾ ਜੈ ਜੈ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੪॥ ੧੦॥੬੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਸਾਧੂ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ. ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਚਹੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥ ਐਸੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ; ਹਮ ਜਨ ਕੇ ਧੋਵਹ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ; ਫਿਰਿ ਭੂਖ. ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ॥੨॥ ਆਪੇ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲਿ ਬੁਲਾਇ॥ ਸੇਈ ਸੰਤ ਭਲੇ, ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ; ਜਿਨ ਕੀ ਪਤਿ. ਪਾਵਹਿ ਥਾਇ॥੩॥ ਨਾਨਕੁ. ਆਖਿ ਨ ਰਾਜੈ, ਹਰਿ ਗੁਣ; ਜਿਉ ਆਖੈ ਤਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ. ਦੀਏ ਹਰਿ ਅਪੁਨੇ; ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ. ਵਣਜਿ ਲੈ ਜਾਇ॥੪॥੧੧॥੬੩॥

ਅੰਗ ੩੬੯:-੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਘਰੁ ਅੱਠਵੇਂ ਕੇ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕੇ ਕਾਫੀ, ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਇਆ ਮਰਣੁ ਧੁਰਾਹੁ; ਹਉਮੈ ਰੋਈਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਈਐ॥੧॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ; ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ, ਸੁ ਸਾਰੁ; ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਡੇਹ ਦਿਨ- ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਡੇਹ; ਸਿ ਆਏ ਮਾਇਆ॥ ਚੱਲਣੁ ਕੱਲ੍ਹਿ- ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲ੍ਹਿ; ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ॥੨॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ; ਜਿਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ਜੱਗਿ- ਜੂਐ ਖੇਲਣੁ ਜਗਿ; ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਾਰਿਆ ॥੩॥ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੪॥੧੨॥੬੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ਬੁੱਝਿ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ ਜਿਨ੍ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ; ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ; ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ॥੨॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੇਕ; ਮਨਮੁਖਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ॥ ਹਉਮੈ ਗਰਬੈ ਗਰਬੁ; ਆਪਿ ਖੁਆਈਐ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਆਪਿ ਖੁਆਈਐ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ; ਸਚਾ ਪਾਈਐ॥੪॥੧੩॥੬੫॥

੧੬ ਨੂੰ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ. ੨ ਨੂੰ ਦੋ ਪੜ੍ਹੋ, ਭਾਵ ਸੋਲਵੇਂ ਘਰ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਆਉਣਗੇ- ਰਾਗੁ ਆਸਾਵਰੀ ਘਰੁ ੧੬ ਕੇ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ਸੁਧੰਗ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਹਉ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਉ॥ ਮੋਕਉ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਤਾਇਆ; ਹਉ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ, ਖਿਨੁ ਪਲੁ. ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਕਉ-ਹਉ- ਹਮਰੈ ਸ੍ਰਵਣੁ. ਸਿਮਰਨੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ; ਹਉ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ, ਰਹਿ ਨ ਸਕਉਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ॥ ਜੈਸੇ ਹੰਸੁ. ਸਰਵਰ ਬਿਨੁ, ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ; ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਜਨੁ, ਕਿਉ ਰਹੈ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ॥੧॥ ਕਿਨਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ, ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਰਿਦ ਧਾਰਿ; ਕਿਨਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਮੋਹ ਅਪਮਾਨ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ, ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ;

ਨਾਨਕ. ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ॥੨॥੧੪॥੬੬॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਾਈ. ਮੋਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਾਮੁ; ਬਤਾਵਹੁ. ਰੀ ਮਾਈ॥ ਕਰਹਲੁ ਬੇਮੁਹਾਰਾ ਊਠ- ਹਉ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ, ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ; ਜੈਸੇ ਕਰਹਲੁ ਬੇਲਿ ਰੀਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਈਂ- ਹਮਰਾ ਮਨੁ. ਬੈਰਾਗ ਬਿਰਕਤੁ ਭਇਓ; ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਮੀਤ ਕੈ ਤਾਈ॥

ਅੰਗ ੩੭੦:- ਅਲਿ ਪੌਲਾ- ਜੈਸੇ ਅਲਿ. ਕਮਲਾ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ; ਤੈਸੇ. ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਜੱਗਦੀਸੁਰ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਰਾਖੁ ਸਰਣਿ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪਿਆਰੇ; ਮੋਹਿ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ, ਹਰਿ ਗੁਸਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ. ਅਨਦੁ ਹੋਤ ਹੈ; ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ. ਨਿਮਖ ਦਿਖਾਈ॥੨॥੩੯॥੧੩॥੧੫॥੬੭॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਨਿ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਖਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਸੁਖਿ ਬੈਠਾਲੀ; ਤਿਸੁ ਭਉ ਬਹੁਤੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਬਿ-ਬਾਦੇ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਭਾਈ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ; ਦੇਖਿ ਬਿਬਾਦੇ॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ ਗਤਿ ਪੌਲਾ- ਹਮ ਆਈ ਵਸਗਤਿ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੇ॥੧॥ ਬਿ-ਮੋਹਿਤ ਬਿਨਾ ਮੋਹ ਤੋਂ ਹੋਇ- ਐਸਾ ਦੇਖਿ; ਬਿਮੋਹਿਤ ਹੋਏ॥ ਸੁਰਦੇਵ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ਇੰਦ੍ਰ- ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਰਦੇਵ ਮਨੁਖਾ; ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ. ਸਭਿ ਧ੍ਰੋਹਨਿ ਧ੍ਰੋਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਉਦਾਸੀ; ਤਿਨੑ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੈ॥ ਇਕਿ ਸੰਚਹਿ ਗਿਰਹੀ; ਤਿਨੑ ਹੋਇ ਨ ਆਪੈ॥ਕਹਾਵ-ਹਿ- ਇਕਿ ਸਤੀ ਕਹਾਵਹਿ; ਤਿਨ ਬਹੁਤੁ ਕਲਪਾਵੈ॥ ਹਮ. ਹਰਿ ਰਾਖੇ; ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਤ-ਪੱਸੀ- ਤਪੁ ਕਰਤੇ; ਤਪਸੀ ਭੂਲਾਏ॥ ਪੰਡਿਤ ਮੋਹੇ; ਲੋਭਿ ਸਬਾਏ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੋਹੇ; ਮੋਹਿਆ ਆਕਾਸੁ॥ ਹਮ. ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖੇ; ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥੁ॥੩॥ ਗਿਆਨੀ ਕੀ; ਹੋਇ ਵਰਤੀ ਦਾਸਿ॥ ਕਰ ਜੋੜੇ; ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜੋ ਤੂੰ ਕਹਹਿ; ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਾ॥੪॥੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੱਸੂ- ਸਸੂ ਤੇ; ਪਿਰਿ ਕੀਨੀ ਵਾਖਿ॥ ਦੇਰ ਜਿਠਾਣੀ ਮੁਈ; ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪਿ॥ ਘਰ ਕੇ ਜਿਠੇਰੇ ਕੀ; ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ॥ ਪਿਰਿ ਰਖਿਆ ਕੀਨੀ; ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣਿ॥੧॥ ਸੁਨਹੁ ਲੋਕਾ; ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥ ਦੁਰਜਨ ਮਾਰੇ ਵੈਰੀ ਸੰਘਾਰੇ; ਸਤਿਗੁਰਿ. ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ; ਤਿਆਗੀ ਹਉਮੈ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਦੁਤੀਆ; ਤਿਆਗੀ ਲੋਗਾ ਰੀਤਿ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਤਿਆਗਿ; ਦੁਰਜਨ ਮੀਤ ਸਮਾਨੇ॥ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ; ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਪਛਾਨੇ॥੨॥ ਸਹਜ ਗੁਫਾ ਮਹਿ; ਆਸਣੁ ਬਾਧਿਆ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ; ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜਿਆ॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਰਾਤੀ; ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ; ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜੋ ਸੁਣੇ ਕਮਾਵੈ; ਸੁ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ॥ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ; ਨ ਆਵੈ. ਨ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ; ਓਹੁ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੪॥੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਜ ਭਗਤੀ; ਸੀਲਵੰਤੀ ਨਾਰਿ॥ ਰੂਪਿ ਅਨੂਪ; ਪੂਰੀ ਆਚਾਰਿ॥ ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਸੈ; ਸੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸੋਭਾਵੰਤਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜੰਤਾ॥੧॥ ਸੁ-ਕਰਣੀ ਕੱਮਣਿ- ਸੁਕਰਣੀ ਕਾਮਣਿ;

ਅੰਗ ੩੭੧:- ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਹਮ ਪਾਈ॥ ਪੋਲਾ ਜਜਿ ਪੂਜਾ। ਕਾਜਿ ਵਿਆਹ ਆਦਿ ਕੰਮ। ਪਰਥਾਇ ਗੀਤ ਰਸਮ- ਜਜਿ ਕਾਜਿ; ਪਰਥਾਇ ਸੁਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿੱਚਰੁ- ਜਿਚਰੁ ਵਸੀ; ਪਿਤਾ ਕੈ ਸਾਥਿ॥ ਤਿੱਚਰੁ- ਤਿਚਰੁ ਕੰਤੁ; ਬਹੁ ਫਿਰੈ ਉਦਾਸਿ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ; ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ॥ ਆਣੀ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ 'ਚ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਲਿਆਂਦੀ- ਗੁਰਿ ਆਣੀ ਘਰ ਮਹਿ; ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸੰਤਤਿ ਔਲਾਦ। ਬੱਤੀਹ ਸੁ-ਲੱਖਣੀ- ਬਤੀਹ ਸੁਲਖਣੀ; ਸਚੁ ਸੰਤਤਿ ਪੂਤ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ॥ ਇਛ ਪੂਰੇ ਮਨ; ਕੰਤ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਸੰਤੋਖੀ; ਦੇਰ ਜੇਠਾਨੀ॥੩॥ ਸਭ ਪਰਵਾਰੈ ਮਾਹਿ; ਸਰੇਸਟ॥ ਮੱਤੀ ਬੁੱਧੀ- ਮਤੀ ਦੇਵੀ; ਦੇਵਰ ਜੇਸਟ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਗ੍ਰਿਹੁ; ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ॥੪॥੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਤਾ ਪੋਲਾ। ਪੱਕਨਿ- ਮਤਾ ਕਰਉ; ਸੋ ਪਕਨਿ. ਨ ਦੇਈ॥ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਕੈ; ਨਿਕਟਿ ਖਲੋਈ॥ ਵੇਸ ਕਰੇ; ਬਹੁ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ. ਬਸਨਿ ਨ ਦੇਈ; ਵਖਿ ਵਖਿ ਭਰਮਾਵੈ॥੧॥ ਘਰ ਕੀ ਨਾਇਕਿ; ਘਰ ਵਾਸੁ. ਨ ਦੇਵੈ॥ ਮਾਇਆ ਪਰੇਵੈ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਰਝਾਇ ਫਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਪੰਛੀ ਨਿਆਈਂ- ਜਤਨ ਕਰਉ; ਉਰਝਾਇ ਪਰੇਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆ-ਮਰਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ'ਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਕਾਲ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੋ- ਧੁਰ ਕੀ ਭੇਜੀ; ਆਈ ਆਮਰਿ॥ ਨਉ ਖੰਡ ਜੀਤੇ; ਸਭਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ॥ ਨ ਦੇਲ਼ੀ ਦੀਪਕ, ਤਟਿ ਪੋਲਾ- ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨ ਛੋਡੇ ਜੋਗ ਸੰਨਿਆਸ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮੰਮਾ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ੍ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ,ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਲਾਉ- ਪੜਿ ਥਾਕੇ; ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸ॥੨॥ ਜਹ ਬੈਸਉ; ਤਹ ਨਾਲੇ ਬੈਸੈ॥ ਸਬਲ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਸਗਲ ਭਵਨ ਮਹਿ; ਸਬਲ ਪ੍ਰਵੇਸੈ॥ ਹੋਛੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ; ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ॥ ਕਹੁ ਮੀਤਾ; ਹਉ ਕੈ ਪਹਿ ਜਾਈ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਉਪਦੇਸੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਪਹਿ ਆਇਆ॥ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਮੋਹਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ; ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਨੰਤਾ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ; ਨਾਨਕ ਭਏ ਅਚਿੰਤਾ॥੪॥ ਘਰੁ ਮੇਰਾ; ਇਹ ਨਾਇਕਿ ਹਮਾਰੀ॥ ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਦਾਸਨਦਾਸ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣਾ ਦਿਤਾ। ਆਮਰਿ ਮਾਇਆ ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ 'ਚ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਹੋ ਗਈ- ਇਹ ਆਮਰਿ; ਹਮ. ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਦਰਬਾਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੪॥੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੱਤ੍ਰੀ, ਮਤਾ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਤਾ; ਜਿ ਪਤ੍ਰੀ ਚਲਾਵਉ॥ ਦੁਤੀਏ ਮਤਾ; ਦੁਇ ਮਾਨੁਖ ਪਹੁਚਾਵਉ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਤਾ; ਕਿਛੁ ਕਰਉ ਉਪਾਇਆ॥ ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਛੋਡਿ; ਪ੍ਰਭ ਤੁਹੀ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ਅ-ਚਿੰਤ- ਮਹਾ ਅਨੰਦ; ਅਚਿੰਤ ਸਹਜਾਇਆ॥ ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਮੁਏ; ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ; ਦੀਆ ਉਪਦੇਸੁ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ; ਹਰਿ ਕਾ ਦੇਸੁ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੀ; ਸੁ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਓਟ; ਤੂੰਹੈ ਦੀਬਾਣੁ॥੨॥ ਧਰਿ ਓਟ- ਤੁਧਨੋ ਛੋਡਿ; ਜਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਕੈਂ ਧਰਿ॥ ਆਨ ਨ ਬੀਆ; ਤੇਰੀ ਸਮਸਰਿ॥ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣਿ॥ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਰੂਪੀ ਬੇਬਾਣਿ ਉਜਾੜ- ਸਾਕਤੁ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ; ਬੇਬਾਣਿ॥੩॥

ਅੰਗ ੩੭੨:- ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਗਲਿ ਪੋਲਾ- ਜਹ ਕਹ ਰਾਖਿ ਲੈਹਿ; ਗਲਿ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੀ ਪੈਜ; ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ॥੪॥੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਰਦੇਸੁ ਝਾਗਿ; ਸਉਦੇ ਕਉ ਆਇਆ॥ ਵਸਤੁ

ਅਨੂਪ ਸੁਣੀ; ਲਾਭਾਇਆ॥ ਗੁਣ ਰਾਸਿ; ਬੰਨਿ੍ ਪਲੈ ਆਨੀ॥ ਦੇਖਿ ਰਤਨੁ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ॥੧॥ ਸਾਹ ਵਾਪਾਰੀ; ਦੁਆਰੈ ਆਏ॥ ਵੱਖਰੁ- ਵਖਰੁ ਕਾਢਹੁ; ਸਉਦਾ ਕਰਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਹਿ ਪਠਾਇਆ; ਸਾਹੈ ਪਾਸਿ॥ ਅਮੋਲ ਰਤਨ; ਅਮੋਲਾ ਰਾਸਿ॥ ਵਿਸਟੁ ਵਿਚੋਲੇ। ਸੁਭਾਈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾਵਨਾ- ਵਿਸਟੁ ਸੁਭਾਈ; ਪਾਇਆ ਮੀਤ॥ ਸਉਦਾ ਮਿਲਿਆ; ਨਿਹਚਲ ਚੀਤ॥੨॥ ਭਉ ਨਹੀ ਤਸਕਰ; ਪਉਣ ਨ ਪਾਨੀ॥ ਸਹਜਿ ਵਿਹਾਝੀ; ਸਹਜਿ ਲੈ ਜਾਨੀ॥ ਸੱਤ- ਸਤ ਕੈ ਖਟਿਐ; ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ॥ਸਲਾਮ-ਤਿ- ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ; ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ॥੩॥ ਮਿਲਿਆ ਲਾਹਾ; ਭਏ ਅਨੰਦ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਧੰਨੁ ਸਾਹ; ਪੂਰੇ ਬਖਸਿੰਦ॥ ਇਹੁ ਸਉਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਪਾਇਆ॥ ਸਹਲੀ ਖੇਪ; ਨਾਨਕੁ. ਲੈ ਆਇਆ॥੪॥੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਨੁ ਅਵਗਨੁ ਮੇਰੋ; ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਨਹ ਦੇਖਿਓ; ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੀਂਗਾਰੋ॥ ਚੱਜ। ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਚਜ ਅਚਾਰ; ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ॥ ਬਾਹ ਪਕਰਿ; ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜੈ ਆਨੀ॥੧॥ ਖਸਮਾਨਾ ਪੱਖ- ਸੁਨਿਬੋ ਸਖੀ; ਕੰਤਿ ਹਮਾਰੋ, ਕੀਅਲੋ ਖਸਮਾਨਾ॥ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ, ਰਾਖਿਓ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ; ਕਿਆ ਜਾਨੈ. ਇਹੁ ਲੋਕੁ ਅਜਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਹਾਗੁ ਹਮਾਰੋ; ਅਬ ਹੁਣਿ ਸੋਹਿਓ॥ ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਓ; ਮੇਰੋ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜੋਹਿਓ॥ ਆਂਗਨਿ ਮੇਰੈ; ਸੋਭਾ ਚੰਦ॥ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ; ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਅਨੰਦ॥੨॥ ਬਸਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ; ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ॥ ਸਗਲ ਆਭਰਣ; ਸੋਭਾ ਕੰਠਿ ਫੂਲ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪੇਖੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਪਾਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ॥ ਦੁਸਟ ਦੂਤ ਕੀ; ਚੂਕੀ ਕਾਨਿ॥੩॥ ਸਦ ਖੁਸੀਆ; ਸਦਾ ਰੰਗ ਮਾਣੇ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ; ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਉ ਪਿਰਹਿ ਸੀਗਾਰੀ॥ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਸੰਗਿ ਭਤਾਰੀ ॥੪॥੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਕਰਿ; ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ॥ ਲੈਤ ਦੇਤ; ਉਨ੍ ਮੂਕਰਿ ਪਰਨਾ॥ ਜਿਤੁ ਦਰਿ; ਤੁਮ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਣਾ॥ ਤਿਤੁ ਦਰਿ; ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਪਛੁਤਾਣਾ॥੧॥ ਐਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ; ਡੂਬੇ ਭਾਈ॥ ਨਿਰਾਪਰਾਧ; ਚਿਤਵਹਿ ਬੁਰਿਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ; ਫਿਰਹਿ ਹਲਕਾਏ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ; ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਉਠਾਏ॥ ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ; ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ; ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ॥੨॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਕਰਹਿ; ਘਨੇਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਖਿਆ; ਉਤਰੀ ਘੇਰੇ॥ ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ; ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ॥ ਐਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ; ਕਹੀ ਨ ਸੀਝੈ॥੩॥ ਮੂਰਖ ਬਾਮਣ; ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਾਲਿ॥ ਦੇਖਤ ਸੁਨਤ ਤੇਰੈ ਹੈ ਨਾਲਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜੇ ਹੋਵੀ ਭਾਗੁ॥ ਮਾਨੁ ਛੋਡਿ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥੪॥੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਅੰਗ ੩੭੩:- ਗਤੁ ਪੋਲਾ- ਦੂਖ ਰੋਗ ਭਏ ਗਤੁ ਤਨ ਤੇ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ਅ-ਨੰਦੁ- ਭਏ ਅਨੰਦ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ. ਕਤ ਹੀ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ ਤਪਤ ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਾਇ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਇਓ ਤਾਪ ਸਭ ਸਹਸਾ; ਗੁਰੁ ਸੀਤਲੁ. ਮਿਲਿਓ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬੂੱਝਿਆ- ਧਾਵਤ ਰਹੇ. ਏਕੁ ਇਕੁ ਬੂਝਿਆ; ਆਇ ਬਸੇ ਅਬ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਗਤੁ ਉਧਾਰਨ. ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ; ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਰਹੇ ਅਘਾਇ॥੨॥ ਜਨਮ ਦੋਖ ਪਰੇ ਮੇਰੇ ਪਾਛੈ; ਅਬ ਪਕਰੇ, ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਧੂ ਪਾਇ॥ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਗਾਵੈ ਮੰਗਲ ਮਨੂਆ; ਅਬ ਤਾ ਕਉ ਫੁਨਿ ਕਾਲੁ. ਨ ਖਾਇ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਨ

ਕਾਰ੍ਨ. ਸਮਰਥ ਹਮਾਰੇ; ਸੁਖਦਾਈ. ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਇ॥੪॥੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਰੜਾਵੈ ਬਿਲਲਾਵੈ ਨਿੰਦਕੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਿਸਰਿਆ; ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ ਨਿੰਦਕੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਕਾ ਸੰਗੀ ਹੋਵੈ; ਨਾਲੇ ਲਏ ਸਿਧਾਵੈ॥ ਅਜ-ਗਰੁ ਬਹੁਤੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ- ਅਣਹੋਦਾ ਅਜਗਰੁ ਭਾਰੁ ਉਠਾਏ; ਨਿੰਦਕੁ. ਅਗਨੀ ਮਾਹਿ ਜਲਾਵੈ॥੧॥ ਬਿਤੀਤੈ ਗੁਜਰਦੀ ਹੈ- ਪਰਮੇਸਰ ਕੈ ਦੁਆਰੈ, ਜਿ ਹੋਇ ਬਿਤੀਤੈ; ਸੁ ਨਾਨਕੁ. ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ॥ਬਿਗ=ਸਾਵੈ- ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ਬਿਗਸਾਵੈ॥੨॥੧੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਉ ਮੈ, ਕੀਓ ਸਗਲ ਸੀਗਾਰਾ॥ਪਤੀ=ਆਰਾ- ਤਉ ਭੀ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ. ਨ ਪਤੀਆਰਾ॥ ਅਨਿਕ ਸੁਗੰਧਤ; ਤਨ ਮਹਿ ਲਾਵਉ॥ ਓਹ ਸੁਖੁ; ਤਿਲੁ ਸਮਾਨਿ. ਨਹੀ ਪਾਵਉ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ; ਐਸੀ ਆਸਾਈ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਖਤ; ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥੧॥ ਮਾਈ. ਕਹਾ ਕਰਉ; ਇਹੁ ਮਨੁ. ਨ ਧੀਰੈ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੈਰਾਗੁ ਹਿਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬਿ=ਭੂਖਨ- ਬਸਤ੍ਰ ਬਿਭੂਖਨ; ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਬਿਸੇਖੈ॥ ਓਇ ਭੀ ਜਾਨਉ; ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖੈ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ, ਮ=ਹੱਤੁ- ਪਤਿ ਸੋਭਾ; ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਗਲ ਜਗਤੁ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਐਸਾ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ; ਤਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ॥੨॥ ਬਿੰਜਨ ਮਿੱਠੇ ਭੋਜਨ- ਬਿੰਜਨ ਭੋਜਨ; ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰ॥ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ; ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰ॥ਫੁਰਮਾਇ=ਸਿ- ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਫੁਰਮਾਇਸਿ॥ਜਾਇ=ਸਿ- ਮਨੁ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾ ਜਾਇਸਿ॥ ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ; ਇਹੁ ਦਿਨੁ. ਨ ਬਿਹਾਵੈ॥ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੂ; ਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ; ਸੁਨੀ ਇਹ ਸੋਇ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ; ਤਰਿਓ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ; ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ; ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ; ਤਾ ਚੂਕੀ ਡੰਝਾ॥ ਲੱਧਾ- ਨਾਨਕ. ਲਧਾ; ਮਨ ਤਨ ਮੰਝਾ॥੪॥੧੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਅੰਗ ੩੭੪:- ਪੰਚਪਦੇ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ; ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ॥ ਮੰਨੀਐ- ਦੁਤੀਆ; ਤੇਰੀ ਮਨੀਐ ਪਾਂਤਿ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਆ; ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਥਾਨੁ॥ ਬਿਗੜ=ਰੂਪ ਕੋੜ੍ਹੀ- ਬਿਗੜਰੂਪੁ; ਮਨ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੧॥ ਬਿ=ਚੱਖਨਿ- ਸੋਹਨੀ ਸਰੂਪਿ; ਸੁਜਾਣਿ ਬਿਚਖਨਿ॥ ਫਾਕੀ ਫਸੀ- ਅਤਿ ਗਰਬੈ; ਮੋਹਿ ਫਾਕੀ ਤੂੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਕਸਾਲ ਰਸੋਈ- ਅਤਿ ਸੂਚੀ; ਤੇਰੀ ਪਾਕਸਾਲ॥ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ; ਪੂਜਾ ਤਿਲਕੁ ਲਾਲ॥ ਗੱਲੀਂ- ਗਲੀ ਗਰਬਹਿ; ਮੁਖਿ ਗੋਵਹਿ ਗਿਆਨ॥ ਸਭਿ ਬਿਧਿ ਖੋਈ; ਲੋਭਿ ਸੁਆਨ॥੨॥ ਕਾਪਰ ਪਹਿਰਹਿ; ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ॥ ਆਚਾਰ ਕਰਹਿ; ਸੋਭਾ ਮਹਿ ਲੋਗ॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਸੰਗੀ ਖੋਟਾ; ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਲ॥੩॥ ਪਨਿਹਾਰੀ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲ਼ੀਆਂ- ਅਵਰ ਜੋਨਿ; ਤੇਰੀ ਪਨਿਹਾਰੀ॥ਸਿੱਕਦਾਰੀ- ਇਸੁ ਧਰਤੀ ਮਹਿ; ਤੇਰੀ ਸਿਕਦਾਰੀ॥ ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ; ਤੁਝ ਪਹਿ ਦਾਮ॥ ਸੀਲੁ ਬਿਗਾਰਿਓ; ਤੇਰਾ ਕਾਮ॥੪॥ ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਇਆ; ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਸਾ ਬੰਦੀ ਤੇ; ਲਈ ਛਡਾਇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸਫਲ ਓਹ ਕਾਇਆ॥੫॥ ਸਭਿ ਰੂਪ. ਸਭਿ ਸੁਖ; ਬਨੇ ਸੁਹਾਗਨਿ॥ਬਿ=ਚੱਖਨਿ- ਅਤਿ ਸੁੰਦਰਿ ਬਿਚਖਨਿ ਤੂੰ॥੧॥ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧੨॥ ਇਕ ਤੁਕੇ, ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਆਉਣਗੇ, ੨ ਨੂੰ ਦੋ ਪੜ੍ਹੋ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕੇ ੨॥ ਜੀਵਤ ਦੀਸੈ;

ਤਿਸੁ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ॥ ਮੁਆ ਹੋਵੈ; ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਰਹਣਾ॥੧॥ ਜੀਵਤ ਮੁਏ; ਮੁਏ ਸੇ ਜੀਵੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਅਵਖਧੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਚੀ ਮਟੁਕੀ; ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਜਿਸੁ ਛੂਟੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ; ਤਿਸੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ॥੨॥ ਚੜੈ ਪ-ਇਆਲਾ- ਊਚਾ ਚੜੈ; ਸੁ ਪਵੈ ਪਇਆਲਾ॥ ਪੜੈ ਝ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ, ਕੱਾਲਾ- ਧਰਨਿ ਪੜੈ; ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਨ ਕਾਲਾ॥੩॥ ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰੇ; ਤਿਨ ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਸੇ ਅਸਥਿਰ; ਜਿਨ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ॥੪॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ; ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥੫॥੧੩॥ ਪੁਤਰੀ ਪੌਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੁਤਰੀ ਤੇਰੀ; ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਥਾਟੀ॥ ਜਾਨੁ ਸਤਿ ਕਰਿ; ਹੋਇਗੀ ਮਾਟੀ॥੧॥ ਮੂਲੁ ਸਮਾਲਹੁ; ਅਚੇਤ ਗਵਾਰਾ॥ ਇਤਨੇ ਕਉ; ਤੁਮ੍ ਕਿਆ ਗਰਬੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੀਨਿ ਸੇਰ ਕਾ; ਦਿਹਾੜੀ ਮਿਹਮਾਨੁ॥ ਅਵਰ ਵਸਤੁ; ਤੁਝ ਪਾਹਿ ਅਮਾਨ॥੨॥ ਅਸ-ਤ ਹੱਡ। ਰਕਤੁ ਲਹੂ। ਪਰੇਟੇ ਲਪੇਟੇ- ਬਿਸਟਾ ਅਸਤ ਰਕਤੁ; ਪਰੇਟੇ ਚਾਮ॥ ਇਸੁ ਊਪਰਿ; ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਗੁਮਾਨ॥੩॥ ਏਕ ਵਸਤੁ ਬੂਝਹਿ; ਤਾ ਹੋਵਹਿ ਪਾਕ॥ ਨਾਪਾਕ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ। ਬੁੱਝੇ- ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਤੂੰ ਸਦਾ ਨਾਪਾਕ॥੪॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੁ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ॥੫॥੧੪॥ ਇੱਕ-ਤੁਕੇ।ਚਉ-ਪਦੇ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕੇ ਚਉਪਦੇ॥ ਇਕ ਘੜੀ ਦਿਨਸੁ; ਮੋਕਉ ਬਹੁਤੁ ਦਿਹਾਰੇ॥ ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ; ਕੈਸੇ ਮਿਲਉ ਪਿਆਰੇ॥੧॥ ਇਕੁ ਪਲੁ ਦਿਨਸੁ; ਮੋਕਉ. ਕਬਹੁ ਨ ਬਿਹਾਵੈ॥

ਅੰਗ ੩੭੫:- ਦਰਸਨ ਕੀ. ਮਨਿ ਆਸ ਘਨੇਰੀ; ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤੁ. ਮੋਕਉ ਪਿਰਹਿ ਮਿਲਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਾਰਿ ਪਹਰ; ਚਹੁ ਜੁਗਹ ਸਮਾਨੇ॥ ਰੈਣਿ ਭਈ; ਤਬ ਅੰਤੁ. ਨ ਜਾਨੇ॥੨॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਮਿਲਿ; ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੋੜੀ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਰੋਵੈ; ਹਾਥ ਪਛੋੜੀ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨ੍ਹਿ; ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੧੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਹਿ; ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਾ; ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ. ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ॥॥ ਮਉ-ਜੂਦੁ, ਬ-ਪੁਰਾ- ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸਿਮਰੀ. ਤਹ ਮਉਜੂਦੁ; ਜਮੁ ਬਪੁਰਾ. ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਡਰਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਓਟ; ਮੈ. ਹਰਿ ਕਾ ਤਾਣੁ॥ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਖਾ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਦੀਬਾਣੁ॥੨॥ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਪੂੰਜੀ; ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਵੇਸਾਹੁ॥ ਖੱਟੀ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਖਟੀ; ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਹੁ॥੩॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਇਹ ਮਤਿ ਆਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ; ਹਰਿ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ॥੪॥੧੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਈ॥੧॥ ਮਨ. ਕਿਉ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਹਿਗਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ॥ ਮਨਸਾ ਕਾ ਦਾਤਾ. ਸਭ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਸਦ ਹੀ ਭਰਪੂਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਣਕਮਲ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ; ਮਿਲੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ॥੨ ॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ; ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ. ਨਾਦੁ ਵਜਾਇਆ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ; ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਸੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੪॥੧੭॥ ਪਰਗਟੀ-ਆਇਆ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਹਰਿ ਪਰਗਟੀਆਇਆ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ;

ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਨੁ. ਸੰਚੀਐ ਭਾਈ॥ ਭਾਹਿ. ਨ ਜਾਲੈ, ਜਲਿ ਨਹੀ ਡੂਬੈ; ਸੰਗੁ ਛੋਡਿ ਕਰਿ. ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਖਾਇ ਖਰਚਿ; ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ॥੨॥ ਸੋ ਸਚੁ ਸਾਹੁ; ਜਿਸੁ ਘਰਿ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਾਣਾ॥ ਇਸੁ ਧਨ ਤੇ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਵਰਸਾਣਾ॥੩॥ ਤਿਨਿ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ॥ਗਹ੍ਣਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅੰਤਿ ਵਾਰ; ਨਾਮੁ ਗਹਣਾ॥੪॥੧੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੈਸੇ ਕਿਰਸਾਣੁ. ਬੋਵੈ ਕਿਰਸਾਨੀ॥ ਕਾਚੀ ਪਾਕੀ ਬਾਢਿ ਪਰਾਨੀ॥੧॥ ਜੋ ਜਨਮੈ; ਸੋ ਜਾਨਹੁ ਮੂਆ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਭਗਤੁ; ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਥੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਿਨ ਤੇ; ਸਰਪਰ ਪਉਸੀ ਰਾਤਿ॥ਰੈਣਿ ਗਈ; ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਪਰਭਾਤਿ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਗੇ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ

ਅੰਗ ੩੭੬:- ਜਾਗੇ॥੩॥ਗਾਈ੍ਅਹਿ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਨੀਤ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ॥੪॥੧੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਤੇਰੈ. ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ॥ ਨਿਦਾਨ ਅੰਤ- ਇਛਾ ਪੂਰਕੁ; ਰਖੈ ਨਿਦਾਨ॥੧॥ ਤੂੰ ਮੇਰੋ ਪਿਆਰੋ; ਤਾ ਕੈਸੀ ਭੂਖਾ॥ ਤੂੰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਲਗੈ ਨ ਦੂਖਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਹਿ; ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ; ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਫੁਰਮਾਣੁ॥੨॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਤੇਰੈ ਘਰਿ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਆਉ॥੩॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ; ਅਲਖ ਅਭੇਵ॥ ਨਾਨਕ; ਲਾਇਆ ਲਾਗਾ ਸੇਵ॥੪॥੨੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਕਟਿ ਜੀਅ ਕੈ; ਸਦ ਹੀ ਸੰਗਾ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਵਰਤੈ; ਰੂਪ ਅਰੁ ਰੰਗਾ॥੧॥ ਕਰ੍ਹੈ ਬੱਝਦਾ ਨਹੀਂ ਔਗੁਣਾਂ 'ਚ- ਕਰ੍ਹੈ ਨ ਝੁਰੈ; ਨਾ ਮਨੁ ਰੋਵਨਹਾਰਾ॥ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਵਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ. ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸਰੇ ਕਉ; ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣਿ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਮੀਰਾ; ਰਾਖੈ ਆਣਿ॥੨॥ ਲਉਡਾ ਗੁਰਸੇਵਕ, ਗੁਲਾਮ। ਅ੍ਜਾਤਿ ਜਾਤੀ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਤ- ਜੋ ਲਉਡਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਆ ਅਜਾਤਿ॥ ਤਿਸੁ ਲਉਡੇ ਕਉ; ਕਿਸ ਕੀ ਤਾਤਿ॥੩॥ ਵੇਮੁਹਤਾਜਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਕਹਹੁ ਗੁਰ ਵਾਹੁ॥੪॥੨੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੱਤਾ- ਹਰਿ ਰਸੁ ਛੋਡਿ; ਹੋਛੈ ਰਸਿ ਮਾਤਾ॥ ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ; ਬਾਹਰਿ ਉਠਿ ਜਾਤਾ॥੧॥ ਪੋਲਾ ਕਾਥਾ ਕਥਾ- ਸੁਨੀ ਨ ਜਾਈ; ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਥਾ॥ ਰਾਰਿ ਕਰਤ; ਝੂਠੀ ਲਗਿ ਗਾਥਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਜਹੁ ਪੋਲਾ- ਵਜਹੁ ਸਾਹਿਬ ਕਾ; ਸੇਵ ਬਿਰਾਨੀ॥ ਅ੍ਛਾਦਿਓ ਗੁਨਾਹਾਂ ਨਾਲ ਢਕਿਆ- ਐਸੇ ਗੁਨਹ; ਅਛਾਦਿਓ ਪ੍ਰਾਨੀ॥੨॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਲੂਕ; ਜੋ ਸਦ ਹੀ ਸੰਗੀ॥ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ; ਸੋ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮੰਗੀ॥੩॥ਦ੍ਇਆਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥੪॥੨੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ॥ ਈਹਾ ਊਹਾਂ; ਉਨ ਸੰਗਿ ਕਾਮੁ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਅਵਰੁ ਸਭੁ ਥੋਰਾ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵੈ; ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਮਨੁ ਮੋਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਲ॥ ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ; ਕਮਾਵਤ ਨਿਹਾਲ॥੨॥ ਚਰਣਕਮਲ ਸਿਉ; ਲਾਗੋ ਮਾਨੁ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੂਠੈ; ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਦੀਖਿਆ ਦੀਨ੍॥ ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨ੍॥੪॥੨੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ; ਭਰੇਪੁਰਿ ਧਾਰਿਆ॥ ਅਪੁਨਾ ਕਾਰਜੁ; ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ॥੧॥ ਪੂਰ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਪੂਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ॥ ਅੰਗ ੩੭੭:- ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੀ; ਸੋਭ ਜਾ ਕੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੨॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ; ਤਾ ਕੈ ਹਾਥਿ॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ॥੩॥ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ; ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤ; ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੨੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਬਨਾਵਹੁ ਇਹੁ ਮਨੁ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ; ਸੰਚਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ॥੧॥ ਊਤਮ ਮਤਿ; ਮੇਰੈ ਰਿਦੈ ਤੂੰ ਆਉ॥ ਧਿਆਵਉ ਗਾਵਉ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੋਹਿ ਲਾਗੈ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵਨੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥ਅੱਠ-ਸੱਠਿ। ਮੱਜਨੁ- ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ; ਸੰਤ ਧੂਰਾਇ॥੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਨਉ; ਕਰਤਾ ਏਕ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ॥੩॥ ਦਾਸੁ ਸਗਲ ਕਾ; ਛੋਡਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ॥੪॥੨੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਮਤਿ ਪੂਰੀ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਤਾ ਤੇ ਬਿਨਸੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰੀ॥੧॥ ਪਾਈ-ਅਲੇ- ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਅਲੇ॥ ਬੂਡਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ; ਨਿਕਸਿਓ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਹਾ ਅਗਾਹ; ਅਗਨਿ ਕਾ ਸਾਗਰੁ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਰਤਨਾਗਰ ਸਮੰਦ੍ਰ- ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ; ਤਾਰੇ ਰਤਨਾਗਰੁ॥੨॥ ਦੁੱਤ-ਰ- ਦੁਤਰ ਅੰਧ ਬਿਖਮ; ਇਹ ਮਾਇਆ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਪਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਇਆ॥੩॥ ਉਕਤਿ ਕਥਨ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ- ਜਾਪ ਤਾਪ; ਕਛੁ ਉਕਤਿ ਨ ਮੋਰੀ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਸਰਣਾਗਤਿ ਤੋਰੀ॥੪॥੨੬॥ਤਿ-ਪਦੇ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ ੨॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਤ; ਸਦ ਹੀ ਰਾਤਾ॥ ਆਨ ਰਸਾ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਲਹਿ ਜਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਕੇ ਮਾਤੇ; ਮਨਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ॥ ਆਨ ਰਸਾ ਮਹਿ; ਵਿਆਪੈ ਚਿੰਦ॥੧॥ ਅਲ-ਮਸਤੁ ਪੂਰਨ ਮਸਤ- ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ; ਅਲਮਸਤੁ ਮਤਵਾਰਾ॥ ਆਨ ਰਸਾ; ਸਭਿ ਹੋਛੇ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਸਾਧੂ ਹਾਟਿ ਸਮਾਇ॥ ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ; ਮਿਲੈ ਨ ਕੇਹ॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਤਿਸ ਹੀ ਦੇਹਿ॥੨॥ ਨਾਨਕ; ਚਾਖਿ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦੁ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਤੇ ਆਇਆ ਸਾਦੁ॥ ਈਤ ਊਤ ਕਤ; ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੀੱਧਾ- ਨਾਨਕ ਗੀਧਾ; ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਹਿ॥੩॥੨੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਮਿਟਾਵੈ; ਛੁਟਕੈ ਦੁਰਮਤਿ. ਅਪੁਨੀ ਧਾਰੀ॥ ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਹਿ; ਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਵਹਿ ਮਨਿ ਪਿਆਰੀ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸੁੰਦਰਿ; ਸਾਧੂ ਬਚਨ ਉਧਾਰੀ॥ ਗੁਰਸੇਵਕ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ- ਦੂਖ ਭੂਖ ਮਿਟੈ ਤੇਰੋ ਸਹਸਾ; ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਤੂੰ, ਸੁਖ ਮਨਿ ਨਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ. ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਆਤਮ ਸੁਧੁ. ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਦਾਸਨ ਕੀ ਹੋਇ ਦਾਸਿ ਦਾਸਰੀ; ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਦੁਆਰੀ॥੨॥ ਇਹੀ ਅਚਾਰ ਇਹੀ ਬਿਉਹਾਰਾ. ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ; ਭਗਤਿ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥॥ ਜੋ ਇਹੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਮਾਵੈ ਨਾਨਕ; ਸੋ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥੩॥੨੮॥

ਅੰਗ ੩੭੮:- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ॥ ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ; ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ; ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ॥ ਅਵਰਿ ਕਾਜ; ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ॥੧॥ ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ; ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ॥ ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ; ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ; ਨ ਕਮਾਇਆ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ; ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ॥੨॥੨੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਦੂਜਾ; ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਤੂੰ ਸਾਜਨੁ ਸੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਕਾਹੇ ਜੀਅ ਡਰਾਹੀ॥੧॥ ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ॥ ਬੈਠਤ ਊਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ; ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਤੂੰ. ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ. ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ; ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਵਿਕਰਾਲਾ॥ ਬਾਲ ਨੰਨ੍ਹੇ ਬਾਲਿਕ। ਗੁਪਾਲਾ ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ- ਨਾਨਕ. ਕੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ; ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ॥੨॥੩੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜਨ; ਲੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਛਡਾਇ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ. ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਤਾਪੁ ਮੁਆ. ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਲ਼ਾ ਪੋਲਾ- ਪਾਲਾ ਤਾਊ. ਕਛੂ ਨ ਬਿਆਪੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਇ॥ ਡਾਕੀ ਡੈਣ ਮਾਇਆ - ਡਾਕੀ ਕੋ ਚਿਤਿ. ਕਛੂ ਨ ਲਾਗੈ; ਚਰਨਕਮਲ ਸਰਨਾਇ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ; ਹੋਏ ਆਪਿ ਸਹਾਇ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਨਿਤਿ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ; ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਇ॥੨॥੩੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਉਖਧੁ ਖਾਇਓ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ॥ ਸੁਖ ਪਾਏ; ਦੁਖ ਬਿਨਸਿਆ ਥਾਉ॥੧॥ ਗਇਆ- ਤਾਪੁ ਗਇਆ; ਬਚਨਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ॥ ਅਨਦੁ ਪੋਲਾ- ਅਨਦੁ ਭਇਆ; ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਵਿਸੂਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲ; ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ॥੨॥੩੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੋਲਾ ਬੇਲਾ ਸਮਾਂ- ਬਾਂਛਤ ਨਾਹੀ; ਸੁ ਬੇਲਾ ਆਈ॥ ਹੁਕਮ ਬੁਝੈ ਮੰਨੇ ਬਿਨਾ ਕਾਲ਼ ਦੀ ਅੱਗ, ਬੁਝਾਈ ਨਹੀਂ ਬੁਝਦੀ, ਬੁਝੈ ਬੁਝਾਈ ਮਿਟੀ ਪੋਲੇ- ਬਿਨੁ ਹੁਕਮੈ; ਕਿਉ ਬੁਝੈ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ ਠੰਢੀ ਤਾਤੀ ਮਿਟੀ ਖਾਈ॥ ਓਹੁ; ਨ ਬਾਲਾ ਬੂਢਾ. ਭਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਸਾਧ ਸਰਣਾਈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਭਉ ਪਾਰਿ ਪਰਾਈ॥੨॥੩੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਨਿਤਿ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ॥॥ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ; ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ਸਭੇ. ਮਨ ਤੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥੨॥੩੪॥ ਦੂਜੇ ਘਰ ਕੇ ਚਉਤੀਸ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਾ; ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀ॥ ਪੀੜ ਗਈ; ਫਿਰਿ. ਨਹੀ ਦੁਹੇਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਮੇਲੀ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਸੁਹੇਲੀ॥੧॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਤੋਲੀ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ; ਭਈ ਅਮੋਲੀ॥੨॥੩੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਤਸਰ ਪੋਲਾ। ਖੇਲਤ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ; ਏ ਖੇਲਤ. ਸਭਿ ਜੂਐ ਹਾਰੇ॥

ਅੰਗ ੩੭੯:- ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸਚੁ; ਇਹ ਅਪੁਨੈ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਵਾਰੇ॥੧॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਚੂਕੇ ਸਭਿ ਭਾਰੇ॥ ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ. ਭਇਓ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ. ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਰਹੈ ਮਨੂਆ; ਸਗਲੇ ਦੀਸਹਿ

ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਭ ਮਧੇ ਰਵਿਆ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਦਾਨੁ ਦੇਤ ਸਭਿ ਜੀਅ ਸਮ੍ਹਾਰੇ॥੨॥ ਏਕੋ ਏਕੁ. ਆਪਿ ਇਕੁ ਏਕੈ; ਏਕੈ ਹੈ. ਸਗਲਾ ਪਾਸਾਰੇ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਹੋਏ ਸਗਲ ਸਾਧ ਜਨ; ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ. ਬਹੁਤੁ ਉਧਾਰੇ॥੩॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬਿਅੰਤ ਗੁਸਾਈ; ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ, ਪਾਰਾਵਾਰੇ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ; ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੇ॥੪॥੩੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂ ਬਿਅੰਤੁ ਅਵਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਇਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਆਕਾਰੁ॥ ਕਿਆ ਹਮ ਜੰਤ ਕਰਹ ਚਤੁਰਾਈ; ਜਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਝੈ ਮਝਾਰਿ॥੧॥ ਲੀੱਲਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ- ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ; ਅਪਨੇ ਬਾਲਿਕ ਰਾਖਹੁ. ਲੀਲਾ ਧਾਰਿ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਦੇਹੁ ਸੁਮਤਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਠਰ ਉਦਰ- ਜੈਸੇ ਜਨਨਿ ਜਠਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਓਹੁ ਰਹਤਾ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ॥ ਅੱਗਨਾਰਿ ਪੇਟ ਦੀ ਅੱਗ।ਅਨ-ਦੁ- ਅਨਦੁ ਕਰੈ. ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਹਾਰੈ; ਨਾ ਪੋਹੈ ਅਗਨਾਰਿ॥੨॥ ਪਰ ਧਨ. ਪਰ ਦਾਰਾ. ਪਰ ਨਿੰਦਾ; ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨਿਵਾਰਿ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸੇਵੀ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੈ ਆਧਾਰਿ॥੩॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰ ਮਹਲਾ ਜੋ ਦੀਸਹਿ; ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗਾਰਿ॥ ਕਲੀ ਪੋਲਾ- ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਵਹਿ. ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ॥੪॥੩੭॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਿਲਕ ਜਗੀਰ। ਰੂਪਵੰਤੁ ਰੂਪ ਵਾਲੀ। ਜੋੁਆਨੀ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ- ਰਾਜ ਮਿਲਕ ਜੋਬਨ. ਗ੍ਰਿਹ ਸੋਭਾ; ਰੂਪਵੰਤੁ ਜੋੁਆਨੀ॥ ਬੈ ਮੁੱਲ- ਬਹੁਤੁ ਦਰਬੁ ਹਸਤੀ ਅਰੁ ਘੋੜੇ; ਲਾਲ ਲਾਖ ਬੈ ਆਨੀ॥ ਆਗੈ ਦਰਗਹਿ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ; ਛੋਡਿ ਚਲੈ ਅਭਿਮਾਨੀ॥੧॥ ਕਾਹੇ; ਏਕ ਬਿਨਾ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਜਿੱਤੇ- ਮਹਾ ਬਚਿਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਆਖਾੜੇ; ਰਣ ਮਹਿ ਜਿਤੇ ਪਵਾੜੇ॥

ਅੰਗ ੩੮੦:- ਬਬਾੜੇ ਬਕਦਾ ਹੈ- ਹਉ ਮਾਰਉ. ਹਉ ਬੰਧਉ. ਛੋਡਉ; ਮੁਖ ਤੇ. ਏਵ ਬਬਾੜੇ॥ ਆਇਆ ਹੁਕਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ; ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਏਕ ਦਿਹਾੜੇ॥੨॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗਤਿ ਬਹੁ ਕਰਤਾ; ਕਰਣੈਹਾਰੁ. ਨ ਜਾਨੈ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ. ਆਪਿ ਨ ਕਮਾਵੈ; ਤਤੁ ਸਬਦੁ. ਨ ਪਛਾਨੈ॥ ਨਾਂਗਾ ਆਇਆ. ਨਾਂਗੋ ਜਾਸੀ; ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਖਾਕੁ ਛਾਨੈ॥੩॥ ਸੱਜਨ- ਸੰਤ ਸਜਨ ਸੁਨਹੁ ਸਭਿ ਮੀਤਾ; ਝੂਠਾ ਏਹੁ ਪਸਾਰਾ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਡੂਬੇ; ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਗਵਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥੧॥੩੮॥ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੫ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੱਗ-ਤ- ਭ੍ਰਮ ਮਹਿ ਸੋਈ ਸਗਲ ਜਗਤ ਧੰਧ ਅੰਧ॥ ਕੋਊ ਜਾਗੈ ਹਰਿ ਜਨੁ॥੧॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮਗਨ; ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਕੋਊ ਤਿਆਗੈ ਵਿਰਲਾ॥੨॥ ਚਰਨਕਮਲ ਆਨੂਪ; ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ॥ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਸਾਧੂ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਜਾਗੇ ਗਿਆਨ ਰੰਗਿ॥ ਵਡਭਾਗੇ ਕਿਰਪਾ॥੪॥੧॥੩੯॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਪਰਵਾਨਾ; ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਸੋਈ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ; ਅਵਰੁ. ਨਾਹੀ ਰੇ ਕੋਈ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਜਨ; ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ॥ ਮਸਲਤਿ ਮਤਾ ਪੋਲੇ- ਮਸਲਤਿ ਮਤਾ. ਸਿਆਣਪ ਜਨ ਕੀ; ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪਿਆਰੇ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ; ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗਾਇਆ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਟੇਕ ਤੁਮ੍ਾਰੀ ਸੁਆਮੀ; ਤਾ ਕਉ. ਨਾਹੀ ਚਿੰਤਾ॥ ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਤੁਮਾਰੀ ਹੋਈ; ਸੇ ਸਾਹ ਭਲੇ ਭਗਵੰਤਾ॥੩॥ ਭਰਮ ਮੋਹ ਧ੍ਰੋਹ ਸਭਿ ਨਿਕਸੇ; ਜਬ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਵਰਤਨਿ ਨਾਮੁ. ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕੀਨਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇਆ॥੪॥੧॥੪੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ਪਰਾਈ; ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ॥ ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਦਰਗਹ ਢੋਈ; ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਇ ਪਚਾਵੈ॥੧॥ ਨਿੰਦਕਿ; ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਪਹੁਚਿ. ਨ ਸਾਕੈ ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ; ਆਗੈ ਠਉਰ. ਨ ਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਨਿੰਦਕ ਬਪੁਰੇ ਕਾ; ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ॥

ਅੰਗ ੩੮੧:- ਤਹਾ ਬਿਗੂਤਾ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ; ਓਹੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ॥੨॥ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹੀ; ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ॥ ਜੋ ਜੋ ਨਿੰਦ ਕਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਤਿਉ ਸੰਤਨ ਸੁਖੁ ਮਾਨਾ॥੩॥ ਸੰਤਾ ਟੇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ; ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਹਾਈ॥ ਰੁੜ੍ਹਾਈ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਹਰਿ ਰਾਖੇ; ਨਿੰਦਕ ਦੀਏ ਰੁੜਾਈ॥੪॥੨॥੪੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਾਹਰੁ ਧੋਇ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਮੈਲਾ; ਦੁਇ ਠਉਰ ਅਪੁਨੇ ਖੋਏ॥ ਈਹਾ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ; ਆਗੈ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਰੋਏ॥੧॥ ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਕੀ ਮਤਿ; ਹੈ ਹੋਰਾ॥ ਮ-ਰਈ। ਸੁ-ਨਈ- ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ. ਸਾਪੁ ਨ ਮਰਈ; ਨਾਮੁ. ਨ ਸੁਨਈ ਡੋਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਕੀ ਕਿਰਤਿ ਛੋਡਿ ਗਵਾਈ; ਭਗਤੀ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਉ ਤਰਕਨਿ ਲਾਗਾ; ਤਤੁ ਜੋਗੁ. ਨ ਪਛਾਨੈ॥ ੨॥ ਉ-ਘਰਿ ਢਬੂਆ ਪੋਲੇ, ਸਰਾਫਾਂ- ਉਘਰਿ ਗਇਆ. ਜੈਸਾ ਖੋਟਾ ਢਬੂਆ; ਨਦਰਿ ਸਰਾਫਾ ਆਇਆ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ; ਉਸ ਤੇ ਕਹਾ ਛਪਾਇਆ॥੩॥ ਨਿੰ-ਮੁਨੀ-ਆਦਾ ਮੁਨਿਆਦ ਨਿੰ ਬਿਨਾ- ਕੂੜਿ ਕਪਟਿ ਬੰਚਿ ਨਿੰਮੁਨੀਆਦਾ; ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਤਤਕਾਲੇ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ. ਨਾਨਕਿ ਕਹਿਆ; ਅਪਨੈ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖੁ ਸਮਾਲੇ॥੪॥੩॥੪੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਦਮੁ ਕਰਤ. ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਾਚੈ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਪੰਚ ਜਨਾ ਲੇ ਵਸਗਤਿ ਰਾਖੈ; ਮਨ ਮਹਿ ਏਕੰਕਾਰੇ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਜਨੁ; ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਰਬਾਬੁ ਪਖਾਵਜ ਤਾਲ ਘੁੰਘਰੂ; ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ. ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ਅਪਨਾ; ਪਾਛੈ. ਅਵਰ ਰੀਝਾਵੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹਿਰਦੈ ਜਾਪੈ; ਮੁਖ ਤੇ ਸਗਲ ਸੁਨਾਵੈ॥੨॥ ਕਰ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਰੈ; ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਤਨਿ ਲਾਵੈ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੇ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਪੇਖੈ ਲਾਇ ਸਰਧਾ; ਤਾ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ॥

ਐਸੀ ਨਿਰਤਿ. ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ; ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ॥੪॥੪॥੪੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਧਮ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ. ਭਈ ਬ੍ਰਹਮਣੀ; ਸੂਦੀ ਤੇ. ਸ੍ਰੇਸਟਾਈ ਰੇ॥ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਲਹ-ਬਰ ਲਾਟ। ਸੱਖਨੀ। ਬੂਝੀ ਪੋਲਾ- ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਸਖਨੀ; ਲਹਬਰ ਬੂਝੀ. ਖਾਈ ਰੇ॥੧॥ ਮੂੱਸਾ- ਘਰ ਕੀ ਬਿਲਾਈ. ਅਵਰ ਸਿਖਾਈ; ਮੂਸਾ ਦੇਖਿ ਡਰਾਈ ਰੇ॥ ਪੋਲਾ ਅਜ। ਬਿਬੇਕ ਰੂਪੀ ਅਜ ਬੱਕਰਾ। ਕੇਹਰਿ ਸ਼ੇਰ- ਅਜ ਕੈ ਵਸਿ. ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਕੇਹਰਿ; ਕੂਕਰ ਤਿਨਹਿ ਲਗਾਈ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੀ-ਘਰਿਆ- ਬਾਝੁ ਥੂਨੀਆ. ਛਪਰਾ ਥਾਮਿਆ; ਨੀਘਰਿਆ. ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਰੇ॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਬਿਨੁ ਜੜੀਏ. ਲੈ ਜੜਿਓ ਜੜਾਵਾ; ਥੇਵਾ. ਅਚਰਜੁ ਲਾਇਆ ਰੇ॥੨॥ਰੇ ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ ਨੇ ਚੂਪੀ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਅਵਸਥਾ 'ਚ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਦਾ ਨਿਰਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਸ਼ੁਭ ਕਾਜ 'ਤੇ ਦਾਦਿ ਫ਼ਰਿਆਦ ਕਰਕੇ। ਦਾਦੀ ਫ਼ਰਿਆਦੀ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ- ਦਾਦੀ ਦਾਦਿ. ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ; ਚੂਪੀ. ਨਿਰਨਉ ਪਾਇਆ ਰੇ॥ ਬੈਠੀ-ਲੇ- ਮਾਲਿ ਦੁਲੀਚੈ ਬੈਠੀਲੇ ਮਿਰਤਕੁ; ਨੈਨ ਦਿਖਾਲਨੁ ਧਾਇਆ ਰੇ॥੩॥

ਅੰਗ ੩੯੨:- ਸੋਈ ਅਜਾਣੁ. ਕਹੈ ਮੈ ਜਾਨਾ; ਜਾਨਣਹਾਰੁ. ਨ ਛਾਨਾ ਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਿ, ਅਮਿਉ ਪੀਆਇਆ; ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਬਿਗਸਾਨਾ ਰੇ॥੪॥੫॥੪੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ. ਬਿਸਾਰੇ ਅਉਗਨ; ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮ੍ਾਰਿਆ॥ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ. ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਿਆਈ; ਬਾਰਿਕ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿਆ॥੧॥ ਗੁਰਸਿਖ ਰਾਖੇ; ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ॥ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਮਹਾ ਭਵਜਲ ਤੇ; ਅਪਨੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ. ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੀਐ; ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਰਸਨਾ; ਨੀਤ ਨੀਤ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥੨॥ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਸਾਧਸੰਗਿ. ਦੁਖ ਨਾਠੇ॥ ਗਾਂਠੇ- ਛਿਜੈ ਨ ਜਾਇ. ਕਿਛੁ ਭਉ, ਨ ਬਿਆਪੇ; ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗਾਠੇ॥੩॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲ. ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਸਹਾਈ; ਇਤ ਉਤ ਰਾਖਨਹਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਮੀਤ ਹੀਤ ਧਨੁ ਮੇਰੈ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੪॥੬॥੪੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ. ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ; ਹਉ. ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਏਕੁ ਤੂੰ. ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ; ਮੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ- ਬਾਬਾ; ਬਿਖੁ ਦੇਖਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਰਖਿਆ ਕਰਹੁ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੇ; ਮੈ. ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਭਾ- ਜਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ. ਸਭਾ ਮਨ ਕੀ; ਹੋਰੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ. ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਇਆ; ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਕਿਆ ਕਹੀਐ. ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ; ਜਿ ਕਹਣਾ. ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਾਸਿ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤੈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਆਸ॥੩॥ ਜੇ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ. ਤਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ; ਇਤ ਉਤ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਉ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਮੈ. ਤਾਣੁ ਤੇਰਾ ਇਕੁ ਨਾਉ॥੪॥੭॥੪੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਾਰਾ ਠਾਕੁਰ; ਏਹੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਜਨਹਿ ਪੀਓ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਚੂਕੇ ਭੈ ਭਾਰੇ; ਦੁਰਤੁ ਬਿਨਾਸਿਓ ਭਰਮੁ ਬੀਓ॥੧॥ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮੈ ਜੀਓ॥ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਤੁਮ੍ਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੇਰਾ ਠਾਰੁ ਥੀਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਭਇਓ ਸਾਧਸੰਗੁ; ਏਹੁ ਕਾਜੁ ਤੁਮ੍ ਆਪਿ ਕੀਓ॥ ਦਿੜੁ ਕਰਿ ਚਰਣ ਗਹੇ

ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਰੇ; ਸਹਜੇ ਬਿਖਿਆ ਭਈ ਖੀਓ॥੨॥ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰਾ; ਏਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੀਓ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨਾ; ਤਾਪੁ ਸੰਤਾਪੁ ਮੇਰਾ ਬੈਰੁ ਗੀਓ॥੩॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ; ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਮੇਲਿ ਲੀਓ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਲਿਜੁਗੁ. ਸਾਧਸੰਗਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੀਓ॥੪॥੮॥੪੭॥

ਅੰਗ ੩੮੩:- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਗੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੂਆ; ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਗਿਆਨਾ॥ ਭੂਲ ਚੂਕ ਅਪਨਾ ਬਾਰਿਕੁ ਬਖਸਿਆ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨਾ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ; ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕਉ ਰਾਖਿ ਲੀਆ॥ ਕਾਟਿਆ ਰੋਗੁ. ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਮੇਰੇ. ਪਰਹਰਿਆ; ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ. ਮੁਕਤ ਭਏ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਾ ਘੋਰ ਤੇ; ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿ ਲੀਏ॥੨॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ. ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ; ਰਾਖੇ ਰਾਖਨਹਾਰੇ॥ ਐਸੀ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ. ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ॥੩॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਮੇਲਾ॥ ਸੁੋਹੇਲਾ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲੋ- ਸਰਣਿ ਪਇਆ; ਨਾਨਕ. ਸੁੋਹੇਲਾ॥੪॥੯॥੪੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ. ਤਾਂ ਸਭੁ ਕੋ ਲਾਗੂ; ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਾਂ ਸੇਵਾ॥ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋੁਊ ਦੂਜਾ ਸੂਝੈ; ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥੧॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ; ਲੋਗਨ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰੇ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ. ਕਹੁ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ; ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ. ਤੇਰਾ ਆਧਾਰਾ; ਹਾਥ ਦੇਇ. ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ॥ ਬਿੱਪੁ- ਜਿਸੁ ਜਨ ਊਪਰਿ. ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ; ਤਿਸ ਕਉ. ਬਿਪੁ ਨ ਕੋਊ ਭਾਖੈ॥੨॥ ਓਹੋ ਸੁਖੁ ਓਹਾ ਵਡਿਆਈ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਤੂੰ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਨਾ; ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ॥੩॥ ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ; ਕੋਈ ਨਾਉ ਨ ਜਾਣੈ. ਮੇਰਾ॥੪॥੧੦॥੪੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ॥ ਖੋਲਿ ਕਿਵਾਰ ਦਿਖਾਲੇ ਦਰਸਨੁ; ਪੁਨਰਪਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਆਈਐ॥੧॥ ਮਿਲਉ ਪਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਹਰਉ ਰੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਿਆ; ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਉ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ. ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਭਏ; ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਬਸਨਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿ ਭਇਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸਨਾ॥੨॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਥਾਪਿ ਕੀਓ ਸਭੁ ਅਪਨਾ; ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧਿਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ॥੩॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਨਹਾਰੈ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਾਣੇ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮ੍ਰਾ ਦਾਤੇ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ॥੪॥੧੧॥੫੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ- ਮੋਹ ਮਲਨ. ਨੀਦ ਤੇ ਛੁਟਕੀ; ਕਉਨੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਭਇਓ ਰੀ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ. ਤੁਧੁ ਨ ਵਿਆਪੈ; ਤੇਰਾ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਗਇਓ ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੩੮੪:- ਗੱਖਰੋ ਕਠਨ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਗਾਖਰੋ; ਸੰਜਮਿ ਕਉਨ. ਛੁਟਿਓ ਰੀ॥ ਅ-ਸੁਰ ਲੁੱਟਿਓ- ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਅਸੁਰ, ਤ੍ਰੈ ਗੁਨੀਆ; ਸਗਲੋ ਭਵਨੁ ਲੁਟਿਓ ਰੀ॥੧॥ ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ. ਬਹੁਤੁ ਤ੍ਰਿਣ ਜਾਲੇ; ਕੋਈ ਹਰਿਆ ਬੂਟੁ ਰਹਿਓ ਰੀ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਐਸੋ

ਸਮਰਥੁ. ਵਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ. ਜਾਤ ਨ ਕਹਿਓ ਰੀ॥੨॥ ਕਾਜਰ ਕੋਠ ਮਹਿ, ਭਈ ਨ ਕਾਰੀ; ਨਿਰਮਲ ਬਰਨੁ. ਬਨਿਓ ਰੀ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰ, ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ; ਅਚਰਜ ਨਾਮੁ ਸੁਨਿਓ ਰੀ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਨਦਰਿ ਅਵਲੋਕਨ; ਅਪੁਨੈ ਚਰਣਿ ਲਗਾਈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਸਮਾਈ॥੪॥੧੨॥੫੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੭ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲਾਲੁ ਚੋਲਨਾ; ਤੈ ਤਨਿ ਸੋਹਿਆ॥ ਸੁਰਿਜਨ ਪਿਆਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ- ਸੁਰਿਜਨ ਭਾਨੀ; ਤਾਂ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ॥੧॥ ਲੱਾਲੀ- ਕਵਨ ਬਨੀ ਰੀ; ਤੇਰੀ ਲਾਲੀ॥ ਕਵਨ ਰੰਗਿ; ਤੂੰ ਭਈ ਗੁਲਾਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਸੁੰਦਰਿ; ਤੁਮਹਿ ਸੁਹਾਗੁ॥ ਤੁਮ ਘਰਿ ਲਾਲਨੁ; ਤੁਮ ਘਰਿ ਭਾਗੁ॥੨॥ ਤੂੰ ਸਤਵੰਤੀ; ਤੂੰ ਪਰਧਾਨਿ॥ ਸੁਰ-ਗਿਆਨਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਗਿਆਨ- ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ; ਤੁਹੀ ਸੁਰਗਿਆਨਿ॥੩॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ; ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਲ॥੪॥ ਸੁਨਿ ਰੀ ਸਖੀ; ਇਹ ਹਮਰੀ ਘਾਲ॥ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਸੀਗਾਰਿ, ਸਵਾਰਨਹਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥੫੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੂਖੁ ਘਨੋ; ਜਬ ਹੋਤੇ ਦੂਰਿ॥ ਮਸ-ਲਤਿ ਪੋਲਾ- ਅਬ ਮਸਲਤਿ ਮੋਹਿ; ਮਿਲੀ ਹਦੂਰਿ॥੧॥ ਚੁੱਕਾ- ਚੁਕਾ ਨਿਹੋਰਾ; ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ॥ ਭਰਮੁ ਗਇਆ; ਗੁਰਿ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥॥ ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ; ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜ ਧਰੀ॥ ਕਾਣਿ ਕਢਨ ਤੇ; ਛੂਟਿ ਪਰੀ॥੨॥ ਮੰਦਰਿ ਮੇਰੈ; ਸਬਦਿ ਉਜਾਰਾ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ; ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ॥੩॥ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ; ਮੈ. ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ; ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਇਆ॥੪॥੨॥੫੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਲੋਗਨ ਸਿਉ; ਮੇਰਾ ਠਾਠਾ ਬਾਗਾ॥੧॥ ਮਉੱਲਾ- ਬਾਹਰਿ ਸੂਤੁ; ਸਗਲ ਸਿਉ ਮਉਲਾ॥ ਅ-ਲਿਪਤੁ ਕਉਲਾ ਪੋਲੇ- ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਉ; ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਉਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੁਖ ਕੀ ਬਾਤ; ਸਗਲ ਸਿਉ ਕਰਤਾ॥ ਜੀਅ ਸੰਗਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਧਰਤਾ॥੨॥ ਭੀਹਾਲਾ ਭੈਦਾਇਕ- ਦੀਸਿ ਆਵਤ ਹੈ; ਬਹੁਤੁ ਭੀਹਾਲਾ॥ ਸਗਲ ਚਰਨ ਕੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਲਾ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਜਨਿ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਗ ੩੮੫:- ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ॥੪॥੩॥੫੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਲੀਆਂ ਖ਼ੁਸ਼ੀਆਂ- ਪਾਵਤੁ ਰਲੀਆ; ਜੋਬਨਿ ਬਲੀਆ॥ਰਲੀਆ ਪੋਲਾ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਰਲੀਆ॥੧॥ ਓ-ਢਲੀਆ- ਕਾਨ ਕੁੰਡਲੀਆ; ਬਸਤ੍ਰ ਓਢਲੀਆ॥ ਸੁ-ਖਲੀਆ ਗਰ-ਬਲੀਆ- ਸੇਜ ਸੁਖਲੀਆ; ਮਨਿ ਗਰਬਲੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਲੈ ਪੋਲਾ। ਕੁੰਚਰੀ-ਆ ਛਤਰੀ-ਆ- ਤਲੈ ਕੁੰਚਰੀਆ; ਸਿਰਿ ਕਨਿਕ ਛਤਰੀਆ॥

ਗ-ਡਲੀਆ- ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ; ਲੇ ਧਰਨਿ ਗਡਲੀਆ॥੨॥ ਇਸਤਰੀਆਂ- ਰੂਪ ਸੁੰਦਰੀਆ; ਅਨਿਕ ਇਸਤਰੀਆ॥ ਫਿਕਰੀ-ਆ- ਹਰਿ ਰਸ ਬਿਨੁ; ਸਭਿ ਸੁਆਦ ਫਿਕਰੀਆ॥੩॥ ਬਿ-ਖਲੀਆ- ਮਾਇਆ ਛਲੀਆ; ਬਿਕਾਰ ਬਿਖਲੀਆ॥ਦ-ਇਅਲੀਆ- ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਅਲੀਆ॥੪॥੪॥੫੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਏਕੁ ਬਗੀਚਾ; ਪੇਡ ਘਨ ਕਰਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਤਹਾ ਮਹਿ ਫਲਿਆ॥੧॥ ਐਸਾ ਕਰਹੁ; ਬੀਚਾਰੁ ਗਿਆਨੀ॥ ਜਾ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ॥ ਆਸਿ ਪਾਸਿ ਬਿਖੂਆ ਕੇ ਕੁੰਟਾ;

ਬੀਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਭਾਈ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੰਚਨਹਾਰੇ ਏਕੈ ਮਾਲੀ॥ ਪੱਤ- ਖਬਰਿ ਕਰਤੁ ਹੈ; ਪਾਤ ਪਤ ਡਾਲੀ॥੨॥ ਬ-ਨਸਪਤਿ- ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ; ਆਣਿ ਜੜਾਈ॥ ਸਗਲੀ ਫੂਲੀ; ਨਿਫਲ. ਨ ਕਾਈ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਨਾਮੁ; ਜਿਨਿ. ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ॥੪॥੫॥੫੬॥ ਲੀੱਲਾ ਕਸਕੇ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਜ ਲੀਲਾ; ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਬਨਾਈ॥ ਜੋਗੁ ਬਨਿਆ; ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈ॥੧॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਬਨੇ; ਤੇਰੈ ਓਲ੍ਹੈ॥ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਪਰਦੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ; ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਮਹਾ ਨਿਰਬਾਣੇ॥੨॥ ਗਿ-ਰਸਤ- ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਜਾਤਾ; ਸੋ ਗਿਰਸਤ ਉਦਾਸੀ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ; ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਣੁ॥੩॥ ਜਾ ਕਉ ਮਿਲਿਓ; ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕਾ ਪੂਰ ਖਜਾਨਾ॥੪॥੬॥੫੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੀਰਥਿ ਜਾਉ ਤ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੂਛਉ; ਤ ਮਾਇਆ ਰਾਤੇ॥੧॥ ਸੋ ਅਸਥਾਨੁ. ਬਤਾਵਹੁ ਮੀਤਾ॥ ਜਾ ਕੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਨੀਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ; ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰ॥ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰ॥੨॥ ਗਿ-ਰਸਤ- ਗਿਰਸਤ ਮਹਿ ਚਿੰਤ ਉਦਾਸ ਅਹੰਕਾਰ॥ ਕਰਮ ਕਰਤ; ਜੀਅ ਕਉ ਜੰਜਾਰ॥੩॥ ਵੱਸਿ- ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ॥੪॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ॥ ਇਹੁ ਅਸਥਾਨੁ; ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈਐ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੭॥੫੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਘਰ ਮਹਿ ਸੂਖ; ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਸੂਖਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਦੂਖਾ॥੧॥ ਸਗਲ ਸੂਖ; ਜਾਂ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਆਂਵੈਂ॥

ਅੰਗ ੩੯੬:- ਸੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ; ਜੋ ਜਨੁ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ; ਢਹੈ ਦੁਖ ਡੇਰਾ॥੨॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ; ਸੋਈ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ; ਜਾ ਕਾ ਨੀਸਾਨੁ॥੩॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੮॥੫੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਹਾ ਪਠਾਵਹੁ; ਤਹ ਤਹ ਜਾਈਂ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਹੁ; ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਂ॥੧॥ ਸਦਾ ਚੇਰੇ; ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਸਾਈ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈਂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮਰਾ ਦੀਆ; ਪੈਨ੍ਹਉ ਖਾਈਂ॥ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭ; ਸੁਖੀ ਵਲਾਈਂ॥੨॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਤੁਝੈ ਧਿਆਈਂ॥ ਤੁਮਰੈ ਲਵੈ; ਨ ਕੋਊ ਲਾਈਂ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਨਿਤ ਇਵੈ ਧਿਆਈਂ॥ਲੱਗਿ- ਗਤਿ ਹੋਵੈ; ਸੰਤਹ ਲਗਿ ਪਾਈਂ॥੪॥੯॥੬੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਧਿਆਈਐ॥ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ; ਹਰੇ ਹਰਿ ਗਾਈਐ॥੧॥ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਜੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ॥ ਲੱਥਾ- ਜਾਸੁ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ; ਦੂਖ ਰੋਗ ਮਨ ਸਗਲੇ ਲਥਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਰਜਿ ਕਾਮਿ; ਬਾਟ ਘਾਟ ਜਪੀਜੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ॥੨॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ॥ ਸੋ ਜਨੁ; ਜਮ ਕੀ ਵਾਟ. ਨ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਲੱਗਿ- ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਲਗਿ ਪਾਈ॥੪॥੧੦॥੬੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਸੂਖ ਨਿਵਾਸੁ॥

ਭਈ ਕਲਿਆਣ; ਦੁਖ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ॥੧॥ਅਨ-ਦੁ- ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ; ਸਦ ਸਦਾ ਮਨਾਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ; ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬੈਠੇ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਪਾਵਹੁ॥੨॥ ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ; ਨ ਰਾਖਹੁ ਚੀਤ॥ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨਹੀ; ਭਾਈ ਮੀਤ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ; ਗੁਰਿ ਦੀਨ੍ਹਾ॥ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਚੀਨ੍ਹਾ॥੪॥੧੧॥੬੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਨੀਚ ਕਉ; ਕੋਈ ਨ ਜਾਨੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਉਹੁ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਮਾਨੈ॥੧॥ ਦਰਸਨੁ ਮਾਗਉ; ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਤੁਮਰੀ ਸੇਵਾ; ਕਉਨ ਕਉਨ. ਨ ਤਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ; ਨ ਆਵੈ ਕੋਈ॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ; ਉਆ ਕੇ ਚਰਨ ਮਲਿ ਧੋਈ॥੨॥ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਕਾਹੂ. ਨ ਆਵਤ ਕਾਮ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਤਾ ਕੋ ਜਪੀਐ ਨਾਮ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮਨ ਸੋਵਤ ਜਾਗੇ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ; ਮੀਠੇ ਲਾਗੇ॥੪॥੧੨॥੬੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਏਕੋ ਏਕੀ; ਨੈਨ ਨਿਹਾਰਉ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਰਉ॥੧॥

ਅੰਗ ੩੮੭:- ਰਾਮ ਰਾਮਾ; ਰਾਮਾ ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥ਧਿਆ-ਵਉ- ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ. ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਜਾ ਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਈ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਰਵਿਆ ਸੋਈ॥੨॥ ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰਤਾ॥ ਆਪਿ ਅਲੇਪਾ; ਨਿਰਗੁਨੁ ਰਹਤਾ॥੩॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ਅ-ਨੰਦ- ਅਨੰਦ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਕਾ ਸੁਆਮੀ॥੪॥੧੩॥੬੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ; ਰਹੇ ਭਵਾਰੇ॥ ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜੀਤੀ; ਨਹੀ ਹਾਰੇ॥੧॥ ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਾਸੇ; ਦੁਖ ਦਰਦ ਦੂਰਿ॥ ਭਏ ਪੁਨੀਤ; ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਉ-ਧਾਰਨ- ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੰਤ; ਉਧਾਰਨ ਜੋਗ॥ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ; ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ॥੨॥ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ; ਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ; ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਨਉ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ; ਪਾਈ ਬੁਧਿ॥੪॥੧੪॥੬੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਮਿਟੀ ਤਿਆਸ; ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ॥ ਕੱਟੇ- ਸਾਧ ਸੇਵਾ; ਅਘ ਕਟੇ ਘਨੇਰੇ॥੧॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦੁ ਘਨਾ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ, ਨਾਮੁ ਸੁਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨਸਿਓ; ਮਨ ਕਾ ਮੂਰਖੁ ਢੀਠਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ; ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ॥੨॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ; ਚਰਣ ਗਹੇ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ; ਪਾਪ ਲਹੇ॥੩॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਇਹੁ; ਸਫਲ ਭਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਕਰੀ ਮਇਆ॥੪॥੧੫॥੬੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ; ਸਦ ਸਦਾ ਸਮ੍ਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਕੇਸ ਸੰਗਿ ਝਾਰੇ॥੧॥ ਜਾਗੁ ਰੇ ਮਨ; ਜਾਗਨਹਾਰੇ॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਅਵਰੁ ਨ ਆਵਸਿ ਕਾਮਾ; ਝੂਠਾ ਮੋਹੁ ਮਿਥਿਆ ਪਸਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ; ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਇ; ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਗੁਰੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਪਿ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਜਾਪਿ॥੪॥੧੬॥੬੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਪੇ ਪੇਡੁ; ਬਿਸਥਾਰੀ ਸਾਖ॥ ਅਪਨੀ ਖੇਤੀ; ਆਪੇ ਰਾਖ॥੧॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ; ਏਕੈ ਓਹੀ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਆਪੇ

ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਸੂਰੁ ਕਿਰਣਿ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਸੋਈ ਗੁਪਤੁ; ਸੋਈ ਆਕਾਰੁ॥੨॥ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ; ਥਾਪੈ ਨਾਉ॥ ਦੁਹ ਮਿਲਿ; ਏਕੈ ਕੀਨੋ ਠਾਉ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ. ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਖੋਇਆ॥ਅਨ-ਦ- ਅਨਦ ਰੂਪੁ; ਸਭੁ ਨੈਨ ਅਲੋਇਆ॥੪॥੧੭॥੬੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਕਿਛੂ; ਨ ਜਾਨਾ॥

ਅੰਗ ੩੮੮:- ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ; ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨਾ॥੧॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਨ; ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੂਰਖ ਮੂਰਖਾਂ ਸਿਰਿ ਮੁਗਧ ਮੂਰਖ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਜੀ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਉਚਾਰਣ ਦੇ ਅਗਿਆਨ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਅ-ਵੀਚਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀਚਾਰ ਰਹਿਤ- ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ; ਅਗਿਆਨ ਅਵੀਚਾਰੀ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਆਸ; ਮਨਿ ਧਾਰੀ॥੨॥ ਸੱਧ੍ਾ- ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ; ਕਰਮ ਨ ਸਾਧਾ॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ; ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਾ॥੩॥ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨਾ; ਮਤਿ ਮੇਰੀ ਥੋਰੀ॥ ਬਿਨ-ਵਤਿ- ਬਿਨਵਤਿ ਨਾਨਕ; ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੋਰੀ॥੪॥੧੮॥੬੯॥ ਮਾਲ਼ਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਖਰ ਦੁਇ; ਇਹ ਮਾਲਾ॥ ਜਪਤ ਜਪਤ; ਭਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥੧॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ; ਮੋਕਉ ਦੇਹੁ, ਹਰੇ ਹਰਿ ਜਪਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਮਾਲਾ; ਉਰ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੈ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ; ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ॥੨॥ ਹਿਰਦੈ ਸਮਾਲੈ; ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਇਤ ਉਤ; ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲੈ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਰਾਚੈ ਨਾਇ॥ ਹਰਿ ਮਾਲਾ; ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਜਾਇ॥੪॥੧੯॥੭੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ; ਲੇਪੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਸਦ ਹੀ ਮੁਕਤਾ॥ ਭਲ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ. ਸੋਈ ਭਲ ਜਨ ਕੈ; ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਦਾਸ ਕੀ ਜੁਗਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ; ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਆਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ; ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ॥ ੨॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਜਾ ਕੇ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਚਿੰਤਾ; ਸੁਪਨੈ ਨਾਹਿ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥ ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਸਗਲ ਬਿਨਸਾਇਆ॥੪॥੨੦॥੭੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਓ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ॥ ਤਾਂ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ; ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਨੇਰਾ॥੧॥ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਜੀਵਾ; ਸੋਇ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਉ; ਲੇਹੁ ਉਧਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਦੂਖੁ; ਬਿਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ॥ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਜਪਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਤਾ॥੨॥ ਸੋਈ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਕਉਨ ਉਹ ਕਰਮਾ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥੪॥੨੧॥੭੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੂਤੇ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ; ਹਰਿ ਜਨ ਛੂਟੇ॥੧॥ ਮਦ ਪੋਲਾ- ਸੋਇ ਰਹੇ; ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤੇ॥ ਜਾਗਤ ਭਗਤ; ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਰਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹ ਭਰਮਿ; ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭਵਾਇਆ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਇਆ॥੨॥ ਬੰਧਨ ਅੰਧ ਕੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਰਾ॥ ਬੁੱਝਹਿ- ਮੁਕਤੇ ਸੰਤ; ਬੁਝਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ॥ ਈਹਾ ਸੁਖੁ; ਆਗੈ ਗਤਿ ਪਾਈ॥੪॥੨੨॥੭੩॥

ਅੰਗ ੩੮੯:- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਤਰੰਗੁ; ਹਮ ਮੀਨ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਹਮ ਤੇਰੈ ਦੁਆਰੇ॥੧॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ; ਹਉ ਸੇਵਕੁ ਤੇਰਾ॥ ਸਰਣਿ ਗਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨੁ; ਤੂ ਆਧਾਰੁ॥ ਤੁਝਹਿ ਪੇਖਿ; ਬਿਗਸੈ ਕਉਲਾਰੁ॥੨॥ ਤੂ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਪਤਿ; ਤੂ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਤੂ ਸਮਰਥੁ; ਮੈ. ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ॥੩॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਪਉ; ਨਾਮ ਗੁਣਤਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ; ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ॥੪॥੨੩॥੭੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੋਵਨਹਾਰੈ; ਝੂਠੁ ਕਮਾਨਾ॥ ਹੱਸਿ ਹੱਸਿ- ਹਸਿ ਹਸਿ ਸੋਗੁ ਕਰਤ ਬੇਗਾਨਾ॥੧॥ ਕੋ ਮੂਆ; ਕਾ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਨੁ॥ ਕੋ ਰੋਵੈ; ਕੋ ਹਸਿ ਹਸਿ ਪਾਵਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬਿਵਸਥਾ- ਬਾਲ ਬਿਵਸਥਾ ਤੇ; ਬਿਰਧਾਨਾ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ. ਮੂਕਾ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ॥੨॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਨਰਕ ਸੁਰਗ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਲਾਇਆ ਨਾਮ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਤਾ ਕਾ ਪਰਵਾਨ॥੪॥੨੪॥੭੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋਇ ਰਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਖਬਰਿ. ਨ ਜਾਨੀ॥ ਭੋਰੁ ਭਇਆ; ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨੀ॥੧॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਜਿ; ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਧਰਉ ਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਲਾਲਸਾ; ਤਾ ਤੇ. ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਕਰਉ ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਸਾਰਿਓ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਤਾ- ਕਰ ਮਹਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਣਿ ਨਿਸਾਰਿਓ॥ ਖਿਸਰਿ ਗਇਓ; ਭੂਮ ਪਰਿ ਡਾਰਿਓ॥੨॥ ਸਾਦਿ ਮੋਹਿ; ਲਾਦੀ ਅਹੰਕਾਰੇ॥ ਦੋਸੁ ਨਾਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਕਰਣੈਹਾਰੇ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮਿਟੇ ਭਰਮ ਅੰਧਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ॥੪॥੨੫॥੭੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨਕਮਲ ਕੀ ਆਸ ਪਿਆਰੇ॥ ਜਮਕੰਕਰ ਜਮਦੂਤ- ਜਮਕੰਕਰ ਨਸਿ ਗਏ ਵਿਚਾਰੇ॥੧॥ ਤੂ. ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ; ਤੇਰੀ ਮਇਆ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ; ਸਗਲ ਰੋਗ ਖਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਦੂਖ ਦੇਵਹਿ; ਅਵਰਾ ਕਉ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕਹਿ; ਜਨ ਤੇਰੇ ਕਉ॥੨॥ ਦਰਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਪਿਆਸ ਮਨਿ ਲਾਗੀ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਬਸੈ ਬੈਰਾਗੀ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਕੀ; ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀਜੈ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਦੀਜੈ॥੪॥੨੬॥੭੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ; ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ; ਹੋਇਆ ਕਿਰਪਾਲ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਭਲੀ ਬਨੀ॥ ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਪੂਰਨੁ; ਸੋ ਭੇਟਿਆ ਨਿਰਭੈ ਧਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਭੂਖ; ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲ ॥੨॥ ਠਾਕੁਰਿ ਅਪੁਨੈ; ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ॥ਬੁਝੀ ਪੌਲਾ- ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ; ਮਨਿ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ॥੩॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਭਾਲ; ਮਨੁ

ਅੰਗ ੩੯੦:- ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ॥੪॥੨੭॥੭੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ; ਜਾ ਕੀ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਭੋਜਨ ਪੂਰਨ; ਰਹੇ ਅਘਾਈ॥੧॥ ਕਛੂ ਨ ਥੋਰਾ; ਹਰਿ ਭਗਤਨ ਕਉ॥ ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਬਿਲਛਤ; ਦੇਵਨ ਕਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕਾ ਧਨੀ; ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੀ; ਕਹੁ ਕੇਤ ਚਲਾਈ॥੨॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਈ॥ ਪਲਕ ਦਿਸਟਿ; ਤਾ ਕੀ ਲਾਗਹੁ ਪਾਈ॥੩॥ ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਕਰਹੁ; ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਨਾਹੀ ਤਿਨ ਕਾਮੀ॥੪॥੨੮॥੭੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਉ ਮੈ; ਅਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਬ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਮਹਾ ਸੁਖੁ

ਪਾਇਆ॥੧॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਗਣਤ; ਬਿਨਾਸਿਉ ਸੰਸਾ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ; ਭਏ ਭਗਵੰਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਉ ਮੈ; ਅਪੁਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਚੀਤਿ॥ ਤਉ ਭਉ ਮਿਟਿਓ; ਮੇਰੇ ਮੀਤ॥੨॥ ਜਉ ਮੈ; ਓਟ ਗਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ॥ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਈ, ਮਨਸਾ ਮੇਰੀ॥੩॥ ਚਲਿ=ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਦੇਖਿ ਚਲਿਤ ਮਨਿ ਭਏ ਦਿਲਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ॥੪॥੨੯॥੮੦॥ ਮੂੰਸਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਮੂਸਾ ਲਾਜੁ ਟੁਕਾਈ॥ ਗਿਰਤ ਕੂਪ ਮਹਿ; ਖਾਹਿ ਮਿਠਾਈ॥੧॥ ਸੋਚਤ ਸਾਚਤ; ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਨੀ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਚਿਤਵਤ; ਕਬਹੂ. ਨ ਸਿਮਰੈ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦ੍ਰੁਮ ਕੀ ਛਾਇਆ; ਨਿਹਚਲ ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਾਂਧਿਆ॥ ਕਾਲ ਕੈ ਫਾਂਸਿ; ਸਕਤ ਸਰੁ ਸਾਂਧਿਆ॥੨॥ ਬਾਲੂ ਕਨਾਰਾ; ਤਰੰਗ ਮੁਖਿ ਆਇਆ॥ ਸੋ ਥਾਨੁ; ਮੂੜਿ. ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਿ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੪॥੩੦॥੮੧॥ ਦੁ-ਤੁਕੇ ਨੌਂ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਤੁਕੇ ੯॥ ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤੂ ਕਰਤੀ ਕੇਲ॥ ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਮੇਲ॥ ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤੁਮ ਸਭੁ ਕੋਊ ਲੋਰੈ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ; ਕੋਊ. ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਜੋਰੈ॥੧॥ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਕਹਾ ਸਮਾਏ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਤੁਹੀ ਦੁਹੇਰੀ ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤੂ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਮਾਹਰਿ॥ ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤੂ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਹਰਿ॥ ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤੂ ਰਖੀ ਪਪੋਲਿ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ; ਤੂੰ ਛੁਟਕੀ ਰੋਲਿ॥੨॥ ਮ=ਹੱਤੁ- ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤੁਮ ਸਾਕੁ ਜਗਤੁ॥ ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤੇਰੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਥਾਟੀ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ; ਤੂੰ ਹੋਈ ਹੈ ਮਾਟੀ॥੩॥ ਓਹੁ ਬੈਰਾਗੀ. ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ; ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ; ਨਾਨਕ ਥਾਪਿ॥ ਅਪਨੀ ਕੁਦਰਤਿ; ਜਾਣੈ ਆਪਿ॥੪॥੩੧॥੮੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਅੰਗ ੩੯੧:- ਨਾ ਓਹੁ ਮਰਤਾ; ਨਾ ਹਮ ਡਰਿਆ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਬਿਨਸੈ; ਨਾ ਹਮ ਕੜਿਆ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਨਿਰਧਨੁ; ਨਾ ਹਮ ਭੂਖੇ॥ ਨਾ ਓਸੁ ਦੂਖੁ; ਨ ਹਮ ਕਉ ਦੂਖੇ॥੧॥ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਊ ਮਾਰਨਵਾਰਾ॥ ਜੀਅਉ ਹਮਾਰਾ; ਜੀਉ ਦੇਨਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਬੰਧਨ; ਨਾ ਹਮ ਬਾਧੇ॥ ਹੰਗਤਾ ਦੇ ਧਾਂਧੇ ਧੰਦੇ- ਨਾ ਉਸੁ ਧੰਧਾ; ਨਾ ਹਮ ਧਾਧੇ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਮੈਲੁ; ਨ ਹਮ ਕਉ ਮੈਲਾ॥

ਅ=ਨੰਦੁ- ਓਸੁ ਅਨੰਦੁ; ਤ ਹਮ ਸਦ ਕੇਲਾ॥੨॥ ਨਾ ਉਸੁ ਸੋਚੁ; ਨ ਹਮ ਕਉ ਸੋਚਾ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਲੇਪੁ; ਨ ਹਮ ਕਉ ਪੋਚਾ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਭੂਖ; ਨ ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॥ ਜਾ ਉਹੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਤਾਂ ਹਮ ਜਚਨਾ॥੩॥ ਹਮ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਏਕੈ ਓਹੀ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ; ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ; ਖੋਏ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਾ॥ ਹਮ ਓਇ ਮਿਲਿ; ਹੋਏ ਇਕ ਰੰਗਾ॥੪॥੩੨॥੮੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ; ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ; ਆਗੈ ਧਰੀਐ॥ ਪੱਖਾ- ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਕਰਉ; ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ; ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ॥੧॥ ਸਾਂਈਂ- ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਉ; ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੀ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ॥ ਉਨ੍ ਕੀ ਰੇਣੁ; ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲਿ॥ ਮਾਥੈ ਭਾਗੁ. ਤ ਪਾਵਉ ਸੰਗੁ॥ ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ; ਅਪੁਨੈ ਰੰਗਿ॥੨॥ ਜਾਪ ਤਾਪ ਦੇਵਉ ਸਭ ਨੇਮਾ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ; ਅਰਪਉ ਸਭ ਹੋਮਾ॥ ਗਰਬੁ

ਮੋਹੁ ਤਜਿ; ਹੋਵਉ ਰੇਨ॥ ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨ॥੩॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ; ਏਹੀ ਆਰਾਧਉ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ; ਏਹ ਸੇਵਾ ਸਾਧਉ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ; ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦੁ- ਸਾਧਸੰਗਿ; ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ॥੪॥੩੩॥੯੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਨ. ਕੋਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਦ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ॥੧॥ ਸੁਨਹੁ ਮੀਤ; ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ; ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਭਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਰਿਦੈ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਦ ਸੋਭਾਵੰਤ॥ ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ ਚਿੰਤ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਡਰੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਗਲ ਉਧਾਰੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਚਲੈ ਸੰਗਾਰੈ॥੩॥ ਆਪਹੁ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਨ ਭੂਲੈ॥ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਤਿਸੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਘੂਲੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤੇਰੈ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਸੰਤ ਓਟ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ॥੪॥੩੪॥੯੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੂਪਤਿ ਹੋਇ ਕੈ; ਰਾਜੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਅਨਰਥ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਅ-ਨਰਥ- ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਨਰਥ;

ਅੰਗ ੩੯੨:- ਵਿਹਾਝੀ ਮਾਇਆ॥ ਸੰਚਤ ਸੰਚਤ; ਥੈਲੀ ਕੀਨ੍ਹੀ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਉਸ ਤੇ ਡਾਰਿ; ਅਵਰ ਕਉ ਦੀਨ੍ਹੀ॥੧॥

ਗਗਰੀ-ਆ ਮ-ਝਰੀਆ ਪੋਲੇ- ਕਾਚ ਗਗਰੀਆ; ਅੰਭ ਮਝਰੀਆ॥ ਗਰਬਿ ਗਰਬਿ; ਉਆਹੂ ਮਹਿ ਪਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇਓ; ਭਇਆ ਨਿਹੰਗਾ॥ ਚੀਤਿ. ਨ ਆਇਓ; ਕਰਤਾ ਸੰਗਾ॥ ਲਸਕਰ ਜੋੜੇ; ਕੀਆ ਸੰਬਾਹਾ॥ ਨਿਕਸਿਆ ਫੂਕ; ਤ ਹੋਇ ਗਇਓ ਸੁਆਹਾ॥੨॥ ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਅਰੁ ਰਾਨੀ॥ ਜੋੜੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ।ਪੋਲਾ ਭਾਨੀ ਭਾਉਂਦੇ- ਹਸਤਿ ਘੋੜੇ ਜੋੜੇ; ਮਨਿ ਭਾਨੀ॥ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ; ਪੂਤ ਅਰੁ ਧੀਆ॥ ਮੋਹਿ ਪਚੇ ਪਚਿ; ਅੰਧਾ ਮੂਆ॥੩॥ ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਹਾ; ਤਿਨਹਿ ਬਿਨਾਹਾ॥ ਰੰਗ ਰਸਾ; ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾਹਾ॥ ਸੋਈ ਮੁਕਤਾ; ਤਿਸੁ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲੁ॥੪॥੩੫॥੯੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਇਨ੍ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਘਨੇਰੀ॥ ਜਉ ਮਿਲੀਐ; ਤਉ ਵਧੈ ਵਧੇਰੀ॥ ਗਲ਼ਿ ਪੋਲਾ- ਗਲਿ ਚਮੜੀ; ਜਉ ਛੋਡੈ ਨਾਹੀ॥ ਲਾਗਿ ਛੁਟੋ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਾਈ॥੧॥ ਜਗ ਮੋਹਨੀ; ਹਮ ਤਿਆਗਿ ਗਵਾਈ॥ ਨਿਰਗੁਨੁ ਮਿਲਿਓ; ਵਜੀ ਵਧਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਸੀ ਸੁੰਦਰਿ; ਮਨ ਕਉ ਮੋਹੈ॥ ਬਾਟਿ ਘਾਟਿ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਬਨਿ ਬਨਿ ਜੋਹੈ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਗੈ ਹੋਇ ਕੈ ਮੀਠੀ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮੈ ਖੋਟੀ ਡੀਠੀ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਗ-ਰਕ ਆਗੂ ਕਾਮਾਦਿਕ- ਅਗਰਕ ਉਸ ਕੇ; ਵਡੇ ਠਗਾਊ॥ ਛੋਡਹਿ ਨਾਹੀ; ਬਾਪ ਨ ਮਾਊ॥ ਮੇਲੀ ਅਪਨੇ; ਉਨਿ ਲੇ ਬਾਂਧੇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਮੈ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ॥੩॥ ਅਬ ਮੋਰੈ ਮਨਿ; ਭਇਆ ਅਨੰਦ॥ ਭਉ ਚੂਕਾ; ਟੂਟੇ ਸਭਿ ਫੰਦ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਘਰੁ ਸਗਲਾ; ਮੈ ਸੁਖੀ ਬਸਾਇਆ॥੪॥੩੬॥੯੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਨੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ; ਮੀਠਾ ਮਾਨੈ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਸੰਤਨ ਆਧਾਰੁ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਹੋਇ ਰਹੇ; ਸਭ

ਕੀ ਪਗ ਛਾਰੁ॥੧॥ ਸੰਤ ਰਹਤ ਸੁਨਹੁ, ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਉਆ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਰਤਣਿ ਜਾ ਕੈ; ਕੇਵਲ ਨਾਮ॥ ਅਨਦ ਰੂਪ; ਕੀਰਤਨੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਜਾ ਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨੈ॥੨॥ ਅਘ ਪੋਲਾ- ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਘ ਕਾਟਨਹਾਰਾ॥ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਕਰਨ; ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਸੂਰਬੀਰ ਬਚਨ ਕੇ ਬਲੀ॥ ਕਉਲਾ ਪੋਲਾ, ਬੱਪੁਰੀ ਸੰਤੀਂ- ਕਉਲਾ ਬਪੁਰੀ; ਸੰਤੀ ਛਲੀ॥੩॥ ਤਾ ਕਾ ਸੰਗੁ; ਬਾਛਹਿ ਸੁਰਦੇਵ॥ ਅਮੋਘ ਦਰਸੁ; ਸਫਲ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਗੁਣ-ਤਾਸਿ- ਮੋਹਿ ਸੰਤਹ ਟਹਲ; ਦੀਜੈ ਗੁਣਤਾਸਿ॥੪॥੩੭॥੮੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲ ਸੂਖ; ਜਪਿ ਏਕੈ ਨਾਮ॥ ਸਗਲ ਧਰਮ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਮ॥ ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ; ਸਾਧ ਕਾ ਸੰਗੁ॥

ਅੰਗ ੩੯੩:- ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ; ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗੁ॥੧॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਓਇ ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ. ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ; ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ. ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੱਜਨ। ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਵਰਤ ਨੇਮ; ਮਜਨ ਤਿਸੁ ਪੂਜਾ॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ; ਤਿਨਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨੀਜਾ॥ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ; ਜਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਥਾਨੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਸੋ ਜਨੁ; ਸਗਲੇ ਭਵਨ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ; ਤਾ ਕੀ ਪਗ ਰੇਨ॥ ਜਾ ਕਉ ਭੇਟਿਓ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ॥੩॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਕਰ ਜੋੜਿ ਧਿਆਵਉ॥ ਉਨ ਸਾਧਾ ਕਾ; ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਉ॥ ਮੋਹਿ ਗਰੀਬ ਕਉ; ਲੇਹੁ ਰਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਆਇ ਪਏ ਸਰਣਾਇ॥੪॥੩੮॥੮੯॥ ਉਦਕ ਪੋਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਉਦਕ ਇਸਨਾਨੀ॥ ਸਦ ਹੀ ਭੋਗੁ ਲਗਾਇ; ਸੁਗਿਆਨੀ॥ ਬਿਰਥਾ ਕਾਹੂ ਛੋਡੈ ਨਾਹੀ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ; ਤਿਸੁ ਲਾਗਹ ਪਾਈ॥੧॥ ਗਿਰਾਮੁ ਸਮੂਹ ਜੀਆਂ ਦੇ। ਸਾਲ ਘਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ; ਹਮਾਰੈ ਸੇਵਾ॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ; ਬੰਦਨ ਦੇਵਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘੰਟਾ ਜਾ ਕਾ; ਸੁਨੀਐ ਚਹੁ ਕੁੰਟ॥ ਆਸਨੁ ਜਾ ਕਾ; ਸਦਾ ਬੈਕੁੰਠ॥ ਜਾ ਕਾ ਚਵਰੁ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਝੂਲੈ॥ ਪਰ-ਫੁੱਲੈ- ਤਾ ਕਾ ਧੂਪੁ; ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ॥੨॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੰਪਟੁ; ਹੈ ਰੇ ਜਾ ਕਾ॥ ਅ-ਭੱਗ। ਸਭਾ ਸਾਧਾ ਪੋਲਾ- ਅਭਗ ਸਭਾ; ਸੰਗਿ ਹੈ ਸਾਧਾ॥ ਆਰਤੀ ਕੀਰਤਨੁ; ਸਦਾ ਅਨੰਦ॥ ਮਹਿਮਾ ਸੁੰਦਰ; ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ॥੩॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਤਿਸ ਹੀ ਲਹਨਾ॥ ਸੰਤ ਚਰਨ; ਓਹੁ ਆਇਓ ਸਰਨਾ॥ਚੜ੍ਹਿਓ,ਸਾਲ-ਗਿਰਾਮੁ- ਹਾਥ ਚੜਿਓ; ਹਰਿ ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ॥੪॥੩੯॥੯੦॥॥ ਚਰਨਾਂ 'ਚ ਏਕੇ ਦਾ ਭਾਵ ਇੱਕ ਪੰਚਪਦਾ ਹੈ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦਾ੧॥ ਜਿਹ ਪੈਡੈ; ਲੂਟੀ ਪਨਿਹਾਰੀ॥ ਸੋ ਮਾਰਗੁ; ਸੰਤਨ ਦੂਰਾਰੀ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ; ਸਾਚੁ ਕਹਿਆ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮੁਕਤੇ ਬੀਥੀ; ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦੂਰਿ ਰਹਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਲਾਲਚ; ਜਾਗਾਤੀ ਘਾਟ॥ ਦੂਰਿ ਰਹੀ; ਉਹ ਜਨ ਤੇ ਬਾਟ॥੨॥ ਆਵਟੇ ਉਬਾਲ਼ੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਕੜਾਹੇ 'ਚ ਘਨ ਬਹੁਤੇ, ਸਾਥ ਪੂਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰ।

ਆਵ-ਟੇ ਘਨ ਪੋਲੇ- ਜਹ ਆਵਟੇ; ਬਹੁਤ ਘਨ ਸਾਥ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ; ਸੰਗੀ ਸਾਧ॥੩॥ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ; ਸਭ ਲਿਖਤੇ ਲੇਖਾ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਪੇਖਾ॥੪॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਵਾਜੇ ਤਾ ਕੈ; ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ॥੫॥੪੦॥੯੧॥ ਦੁ-ਪਦਾ ਇੱਕ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦਾ ੧॥ ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਸਿਖਾਇਓ ਨਾਮੁ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ; ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥ ਬੁਝਿ ਪੋਲਾ- ਬੁਝਿ ਗਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਹਰਿ ਜਸਹਿ ਅਘਾਨੇ॥ਸਾਰਿਗ-ਪਾਨੇ- ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ; ਸਾਰਿਗਪਾਨੇ॥੧॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਨਿ ਪਰਿਆ॥ ਚੜ੍ਹਿਆ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ; ਮਿਟਿਆ ਅੰਧੇਰਾ. ਚੰਦੁ ਚੜ੍ਹਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੩੯੪:- ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ; ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਜਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ; ਪੀਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ; ਪਰਮਗਤਿ ਹੋਇ॥੨॥੪੧॥੯੨॥ ਆਸਾ ਘਰੁ ੭ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੈ ਨਿਤ ਧਿਆਈ॥ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ; ਸਗਲ ਤਰਾਂਈ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ; ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸਮ੍ਾਲੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਆ; ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ॥੨॥੪੨॥੯੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ; ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਆਰੇ॥ ਪੂਜਹਿ ਸੰਤ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ; ਲਿਖਿਆ ਭਾਗੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕਾ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ॥੨॥੪੩॥੯੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੀਠੀ ਆਗਿਆ, ਪਿਰ ਕੀ ਲਾਗੀ॥ ਸਉਕਨਿ ਘਰ ਕੀ; ਕੰਤਿ ਤਿਆਗੀ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਸੀਗਾਰਿ ਕਰੀ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੀ; ਤਪਤਿ ਹਰੀ॥੧॥ ਭਲੋ ਭਇਓ; ਪ੍ਰਿਅ ਕਹਿਆ ਮਾਨਿਆ॥ ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ; ਇਸੁ ਘਰ ਕਾ ਜਾਨਿਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਪੋਲਾ ਖਿਜਮਤ-ਦਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ- ਹਉ ਬੰਦੀ; ਪ੍ਰਿਅ ਖਿਜਮਤਦਾਰ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥ ਝੱਲਉ ਝੱਲਣਾ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ- ਲੇ ਪਖਾ; ਪ੍ਰਿਅ ਝਲਉ ਪਾਏ॥ ਭਾਗਿ ਗਏ; ਪੰਚ ਦੂਤ ਲਾਵੇ॥੨॥ ਕੁਲੁ ਪੋਲਾ- ਨਾ ਮੈ ਕੁਲੁ; ਨਾ ਸੋਭਾਵੰਤ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ; ਕਿਉ ਭਾਨੀ ਕੰਤ॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ; ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਨੀ॥ ਕੰਤ ਪਕਰਿ; ਹਮ ਕੀਨੀ ਰਾਨੀ॥੩॥ ਜਬ ਮੁਖਿ; ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਾਜਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ; ਮੇਰਾ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਮੋਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੀ; ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸਾ॥੪॥੧॥੯੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਥੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੂਰਿ॥ ਬੋਲੈ ਕਉੜਾ; ਜਿਹਬਾ ਕੀ ਫੂੜਿ॥ ਸਦਾ ਭੂਖੀ; ਪਿਰੁ ਜਾਨੈ ਦੂਰਿ॥੧॥ ਐਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਕ; ਰਾਮਿ ਉਪਾਈ॥ ਉਨਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਖਾਇਆ; ਹਮ. ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਇ ਠਗਉਲੀ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਜੋਹਿਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਮੋਹਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਸੋਹਿਆ॥੨॥ ਥੱਕੇ ਪੁਨਹ-ਚਰਨਾ- ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਪੁਨਹਚਰਨਾ॥ ਤਟ ਤੀਰਥ ਭਵੇ ਸਭ ਧਰਨਾ॥ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ॥੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਸਭੋ ਜਗੁ ਬਾਧਾ॥ ਮੂਰਾਖਾ ਮੂਰਖ। ਪਚੈ ਪੋਲਾ- ਹਉਮੈ ਪਚੈ; ਮਨਮੁਖ

ਮੂਰਾਖਾ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਬਾਹ ਪਕਰਿ. ਹਮ ਰਾਖਾ॥੪॥੨॥੯੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਰਬ ਦੂਖ; ਜਬ ਬਿਸਰਹਿ ਸੁਆਮੀ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ; ਕਾਮਿ ਨ ਪ੍ਰਾਨੀ॥੧॥ ਧਿਆਇ- ਸੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ;

ਅੰਗ ੩੯੫:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਧ੍ਹਾਇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਅਪੁਨੈ ਨਾਇ ਲਾਏ; ਸਰਬ ਸੂਖ. ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੀ ਰਜਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਗਿ ਹੋਵਤ ਕਉ; ਜਾਨਤ ਦੂਰਿ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਮਰਤਾ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਝੂਰਿ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ; ਤਿਸੁ ਚਿਤਵਤ ਨਾਹਿ॥ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਜਾਹਿ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਏਕ॥ ਗਤਿ ਪਾਈਐ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਟੇਕ॥੪॥੩॥੯੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿਆ॥ ਕਲਮਲ ਦੋਖ; ਸਗਲ ਪਰਹਰਿਆ॥੧॥ ਸੋਈ ਦਿਵਸੁ ਭਲਾ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੇ; ਪੂਜੇ ਪੈਰ॥ ਉ-ਪੱਦ੍ਰਹ ਵਿਘਨ- ਮਿਟੇ ਉਪਦ੍ਰਹ; ਮਨ ਤੇ ਬੈਰ॥੨॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ; ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਪੰਚ ਦੂਤ; ਸਭਿ ਵਸਗਤਿ ਆਇਆ॥੩॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨ॥੪॥੪॥੯੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਾਵਿ ਲੇਹਿ ਤੂ ਗਾਵਨਹਾਰੇ॥ ਜੀਅ ਪਿੰਡ ਕੇ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੇ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ॥ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਪਹਿ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜਾਵਹਿ॥੧॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦ. ਅਨੰਦੀ ਸਾਹਿਬੁ; ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪੀਐ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਸੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਾਸੀਐ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕਾ ਦਾਨੁ; ਨਿਖੂਟੈ ਨਾਹੀ॥ ਭਲੀ ਭਾਤਿ; ਸਭ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ॥ ਜਾ ਕੀ ਬਖਸ; ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ॥ ਮਨਿ ਵਾਸਾਈਐ; ਸਾਚਾ ਸੋਈ॥੨॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਗ੍ਰਿਹ ਜਾ ਕੈ ਪੂਰਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ; ਦੂਖ ਨ ਝੂਰਨ॥ ਓਟਿ ਗਹੀ; ਨਿਰਭਉ ਪਦੁ ਪਾਈਐ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਸੋ ਗੁਨ ਨਿਧਿ ਗਾਈਐ॥੩॥ ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਈ ਕਤਹੂ ਜਾਈਐ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ; ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ॥੪॥੫॥੯੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਿਟਿਆ; ਤਨ ਕਾ ਦੂਖ॥ ਮਨ ਸਗਲ ਕਉ; ਹੋਆ ਸੂਖੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਗੁਰ ਦੀਨੋ ਨਾਉ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ; ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਜਾਉ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਓ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ॥ ਮਨ ਚਿੰਤਤ; ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਏ॥ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ; ਸਭ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ॥੨॥ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ; ਗੁਰਿ. ਦੀਨੋ ਥਾਨੁ॥ ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਮਾਨੁ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ; ਸੇਵਕ ਕਰਿ ਰਾਖੇ॥॥ ਬਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ; ਰਸਨਾ ਚਾਖੇ॥੩॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਪੂਜ ਗੁਰ ਚਰਨਾ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ;

ਅੰਗ ੩੯੬:- ਪਾਈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਉ ਭਇਆ ਦਇਆਲਾ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਾ॥੪॥੬॥੧੦੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੈ; ਦੀਆ ਭੇਜਿ॥ ਚਿਰੁਜੀਵਨੁ; ਉਪਜਿਆ ਸੰਜੋਗਿ॥ ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ; ਆਇ ਕੀਆ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਮਾਤਾ ਕੈ ਮਨਿ; ਬਹੁਤੁ ਬਿਗਾਸੁ॥੧॥ ਜੰਮਿਆ ਪੂਤੁ; ਭਗਤੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ॥ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸਭ ਮਹਿ; ਲਿਖਿਆ ਧੁਰ ਕਾ॥ਰਹਾਉ॥

ਦਸੀਂ ਮਾਸੀਂ- ਦਸੀ ਮਾਸੀ; ਹੁਕਮਿ. ਬਾਲਕ ਜਨਮੁ ਲੀਆ॥ ਮਿਟਿਆ ਸੋਗੁ; ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਥੀਆ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਖੀ ਅਨੰਦੁ ਗਾਵੈ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥੨॥ ।ਪੀੜ੍ਹੀ।ਚੱਾਲੀ- ਵਧੀ ਵੇਲਿ; ਬਹੁ ਪੀੜੀ ਚਾਲੀ॥ ਬਹੱਾਲੀ- ਧਰਮ ਕਲਾ; ਹਰਿ ਬੰਧਿ ਬਹਾਲੀ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਵਾਇਆ॥ ਭਏ ਅਚਿੰਤ; ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥੩॥ ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ; ਪਿਤਾ ਊਪਰਿ ਕਰੇ ਬਹੁ ਮਾਣੁ॥ ਬੁਲਾਇਆ ਬੋਲੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣਿ॥ ਗੁਝੀ ਛੰਨੀ ਨਾਹੀ ਬਾਤ॥ ਤੁੱਠਾ- ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ; ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ॥੪॥੭॥੧੦੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਰਾਖਿਆ ਦੇ ਹਾਥ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ; ਜਨ ਕਾ ਪਰਤਾਪੁ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਪੀ; ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਧਿਆਈ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ; ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਪਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਨਿ ਪਰੇ; ਸਾਚੇ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ; ਸੇਵਕ ਸੇਵ॥੨॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜੋਬਨੁ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨ॥੩॥੮॥੧੦੨॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬੈ-ਖਰੀਦੁ- ਮੈ ਬੰਦਾ ਬੈਖਰੀਦੁ; ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਤੇਰਾ॥੧॥ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ਤੂੰ ਧਣੀ; ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ. ਅਨ ਟੇਕ ਹੈ; ਸੋ ਜਾਣਹੁ ਕਾਚਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰ ਹੈ; ਕੋਈ ਅੰਤੁ. ਨ ਪਾਏ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਸੀ; ਸੋ ਚਲੈ ਰਜਾਏ॥੨॥ ਚਤੁਰਾਈ ਸਿਆਣਪਾ; ਕਿਤੈ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਈਐ॥ ਤੁਠਾ ਸਾਹਿਬੁ ਜੋ ਦੇਵੈ; ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਲੱਖ ਕਮਾਈ-ਅਹਿ- ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਈਅਹਿ; ਕਿਛੁ. ਪਵੈ ਨ ਬੰਧਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕੀਤਾ ਨਾਮੁ ਧਰ; ਹੋਰੁ ਛੋਡਿਆ ਧੰਧਾ॥੪॥੧॥੧੦੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੱਾਲਿਆ- ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਮੈ ਭਾਲਿਆ; ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਗੁਰ ਤੁਠੇ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋਈ॥੧॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ॥ਚਸਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੁ. ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਚਸਾ; ਇਹੁ ਕੀਜੈ ਦਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਾਗਠੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ਹੈ; ਜਿਸੁ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਅੰਤਰਿ॥

ਅੰਗ ੩੯੭:- ਸੋ ਛੂਟੈ ਮਹਾ ਜਾਲ ਤੇ; ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ॥੨॥ ਸੱਤ- ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ. ਕਿਆ ਕਹਾ; ਗੁਰੁ ਬਿਬੇਕ ਸਤ ਸਰੁ॥ ਓਹੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗਹ ਜੁਗੁ; ਪੂਰਾ ਪਰਮੇਸਰੁ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਸਦ ਸਦਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਰੰਗੇ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ; ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੰਗੇ॥੪॥੨॥੧੦੪॥ ਸਾਂਈਂ, ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਈ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ; ਭੋਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ॥ ਮੈਂਡਾ ਹੱਭੁ ਨੱਸੈ- ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਰੋਗੁ ਮਾਇ; ਮੈਡਾ ਹਭੁ ਨਸੈ॥੧॥ ਸਾਂਈਂ- ਹਉ ਵੰਞਾ ਕੁਰਬਾਣੁ; ਸਾਈ ਆਪਣੇ॥ ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਣੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿੰਦਕ ਗਾਲ੍ਹਿ ਸੁਣੀ; ਸਚੇ ਤਿਸੁ ਧਣੀ॥ ਸੂਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖੁ ਪਾਇ; ਮਾਇ. ਨ ਕੀਮ ਗਣੀ॥੨॥ ਨੈਣ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ। ਪ-ਸੰਦੋ ਦੇਖ ਕੇ। ਮੁਸਤਾਕ ਮੋਹਿਤ- ਨੈਣ ਪਸੰਦੋ ਸੋਇ; ਪੇਖਿ ਮੁਸਤਾਕ ਭਈ॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇ; ਆਪਿ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲਈ॥੩॥ ਹੱਭਾ ਸਾਰਿਆਂ। ਹੂੰ ਤੋਂ- ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸੰਸਾਰ; ਹਭਾ ਹੂੰ ਬਾਹਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਦਿਸੈ ਜਾਹਰਾ॥੪॥੩॥੧੦੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲਾਖ ਭਗਤ ਆਰਾਧਹਿ; ਜਪਤੇ ਪੀਉ ਪੀਉ॥ ਬਿ-ਖਈ- ਕਵਨ

ਜੁਗਤਿ ਮੇਲਾਵਉ; ਨਿਰਗੁਣ ਬਿਖਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ॥ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕੇ ਨਾਥ; ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਤ; ਪੇਖਹਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥ ਵਿਸੂਰਿ ਝੂਰ ਕੇ- ਨਾਮ ਬਿਹੂਨੜਿਆ; ਸੇ ਮਰਨਿ ਵਿਸੂਰਿ ਵਿਸੂਰਿ॥੨॥ ਦਾ-ਸੱਤਣ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਪੁਣੇ। ਚੌਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨ ਦਾ ਗਉਣੁ ਗੇੜ- ਦਾਸ ਦਾਸਤਣ ਭਾਇ; ਮਿਟਿਆ ਤਿਨਾ ਗਉਣੁ॥ ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮੁ; ਤਿਨਾੜਾ ਹਾਲੁ ਕਉਣੁ॥੩॥ ਹਰ੍ਹਿਆਉ ਅਵਾਰਾ- ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਹਰ੍ਹਿਆਉ; ਤੈਸਾ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭ॥ ਨਾਨਕ. ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ; ਮਿਲਾਵਹੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ॥੪॥੪॥੧੦੬॥ ਹੱਭੇ ਹਿੱਕੋ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਭੇ ਥੋਕ ਵਿਸਾਰਿ; ਹਿਕੋ ਖਿਆਲੁ ਕਰਿ॥ ਝੂਠਾ ਲਾਹਿ ਗੁਮਾਨੁ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ॥੧॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਾਲਾਹਿ; ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਤੂੰ॥ ਜੀਵਾਂ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ; ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ. ਮੂੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਈ ਕੰਮੁ ਕਮਾਇ; ਜਿਤੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ॥ ਹੇ ਅੱਲਾ ਜੀ! ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਪ ਜੀ ਸੱਚ ਦੇਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹੋਂ- ਸੋਈ ਲਗੈ ਸਚਿ; ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਅਲਾ॥੨॥ ਜੋ. ਨ ਢਹੰਦੋ ਮੂਲਿ; ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਸਿ ਕਰਿ॥ ਹਿੱਕੋ- ਹਿਕੋ ਚਿਤਿ ਵਸਾਇ; ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ॥੩॥ ਤਿਨ੍ਹਾ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮੁ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਕਥੁ; ਨਾਨਕ ਵਖਾਣਿਆ॥੪॥੫॥੧੦੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨ੍ਹਾ. ਨ ਵਿਸਰੈ ਨਾਮੁ; ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ॥ ਭੇਦੁ. ਨ ਜਾਣਹੁ ਮੂਲਿ; ਸਾਂਈ ਜੇਹਿਆ॥੧॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ; ਤੁਮ੍ ਸੰਗਿ ਭੇਟਿਆ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਪਰਸਾਦਿ; ਦੁਖੁ ਸਭੁ ਮੇਟਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿੰਨ੍ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ। ਖੇ ਧੂੜਿ ਕਰਕੇ- ਜੇਤੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ; ਉਧਾਰੇ ਤਿੰਨ੍ ਖੇ॥ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ; ਪੂਰੇ ਭਗਤ ਸੇ॥੨॥ ਜਿਸ ਨੋ ਮੰਨੇ ਆਪਿ; ਸੋਈ ਮਾਨੀਐ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ; ਸਭ ਠਾਈ ਜਾਨੀਐ॥੩॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਆਰਾਧਿ; ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਸਾਹ ਸਾਹ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ; ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ॥੪॥੬॥੧੦੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਇ; ਹਮਾਰਾ ਖਸਮੁ ਸੋਇ॥

ਅੰਗ ੩੯੮:- ਏਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਰਿ ਛਤੁ; ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ॥੧॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ; ਰਾਖਣਹਾਰਿਆ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਰੀਐ॥॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ; ਤਿਸੁ. ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪਿ; ਆਪਣ ਭਾਣਿਆ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਸਹਾਈ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਾਣਿਆ॥੩॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਕਦੇ ਨ ਝੂਰੀਐ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਪਿਆਸ; ਲੋਚਾ ਪੂਰੀਐ॥੪॥੭॥੧੦੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਿਆ ਸੋਵਹਿ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਗਾਫਲ ਗਹਿਲਿਆ॥ਦਰੀ-ਆਇ- ਕਿਤੀ ਇਤੁ ਦਰੀਆਇ; ਵੰਞਨ੍ਹਿ ਵਹਦਿਆ॥੧॥ ਬੋਹਿਥੜਾ ਹਰਿ ਚਰਣ; ਮਨ ਚੜਿ ਲੰਘੀਐ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਸਾਧੂਸੰਗੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ਅਨੇਕ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਸੁੰਞਿਆ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ; ਮਰਿ ਮਰਿ ਰੁੰਨਿਆ॥੨॥ ਮਰਦਨ ਬਟਣਾ ਮਾਲਣਾ ਮਲ਼ਣਾ- ਕਪੜ ਭੋਗ ਸੁਗੰਧ; ਤਨਿ ਮਰਦਨ ਮਾਲਣਾ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ. ਤਨੁ ਛਾਰੁ; ਸਰਪਰ ਚਾਲਣਾ॥੩॥ ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਸੰਸਾਰੁ; ਵਿਰਲੈ ਪੇਖਿਆ॥ ਛੂਟਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ; ਲੇਖੁ ਨਾਨਕ ਲੇਖਿਆ॥੪॥੮॥੧੧੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਇ. ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਸੰਗਿ; ਕਾਹੇ ਗਰਬੀਐ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ; ਭਉਜਲੁ

ਤਰਬੀਐ॥੧॥ ਮੈ ਗਰੀਬ. ਸਚੁ ਟੇਕ ਤੂੰ; ਮੇਰੇ. ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ॥ ਦੇਖਿ ਤੁਮ੍ਾਰਾ ਦਰਸਨੋ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੰਜਾਲੁ; ਕਾਜਿ ਨ ਕਿਤੈ. ਗਨੋੁ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੁ; ਨਿਹਚਲੁ ਏਹੁ ਧਨੋੁ॥੨॥ ਪਛਾਵਿਆ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ, ਬਦਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ- ਜੇਤੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ; ਤੇਤ ਪਛਾਵਿਆ॥ ਸੁਖ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਿਆ॥੩॥ ਸਚਾ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਤੂੰ; ਪ੍ਰਭ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ॥ ਆਸ ਭਰੋਸਾ ਖਸਮ ਕਾ; ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੀਅਰੇ॥੪॥੯॥੧੧੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ; ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ; ਜਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ; ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ; ਸਹਾਈ ਗਿਆਨ ਜੋਗੁ॥ ਤਿਸਹਿ ਅਰਾਧਿ ਮਨਾ; ਬਿਨਾਸੈ ਸਗਲ ਰੋਗੁ॥੨॥ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ; ਰਾਖੈ ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ॥

ਅੰਗ ੩੯੯:- ਸੀਤਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸਿਮਰਤ ਤਪਤਿ ਜਾਇ॥੩॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਣਾ; ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੂਰਾ॥ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਿਧਿ ਭਏ; ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥੪॥੧੦॥੧੧੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ॥੧॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਾਹ; ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਿਮਰਹ ਨਾਮੁ; ਤਜਿ ਲਾਜ ਲੋਕਾਣੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨ-ਦੁ ਟਿਪੀ ਬਿਨਾ ਪੋਲਾ- ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ; ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਮਿਥਿਆ ਮੋਹੁ ਸੰਸਾਰੁ; ਝੂਠਾ ਵਿਣਸਣਾ॥੨॥ ਚਰਣਕਮਲ ਸੰਗਿ ਨੇਹੁ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਲਾਇਆ॥ ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਮੁਖੁ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥੩॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਾਲ; ਸਿਮਰਤ. ਮਿਟਿ ਜਾਵਈ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ. ਸੁਖੁ ਸੋਇ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਈ॥੪॥੧੧॥੧੧੩॥ ਇ-ਕੱਤ੍ਰ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਵਹੁ ਮੀਤ. ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ; ਰਸ ਕਸ ਸਭਿ ਭੁੰਚਹ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹਿ; ਮਿਲਿ. ਪਾਪਾ ਮੁੰਚਹ॥੧॥ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ; ਤਾ ਤੇ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਲਾਗੈ॥ ਖੀਨ ਭਏ ਸਭਿ ਤਸਕਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨੁ ਜਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਧਿ ਗਰੀਬੀ ਖਰਚੁ ਲੈਹੁ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਰਹੁ॥ ਸਾਚਾ ਹਟੁ, ਪੂਰਾ ਸਉਦਾ; ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰਹੁ॥੨॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਅਰਪਿਆ; ਸੇਈ ਪਤਿਵੰਤੇ॥ ਆਪਨ-ੜੇ- ਆਪਨੜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ; ਨਿਤ ਕੇਲ ਕਰੰਤੇ॥੩॥ ਮਦੁ ਸ਼ਰਾਬ। ਬਿਖਲੀ-ਪਤਿ ਵੇਸਵਾ ਪਤੀ ਕੰਜਰ। ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਦੁਰਮਤਿ ਮਦੁ. ਜੋ ਪੀਵਤੇ; ਬਿਖਲੀਪਤਿ ਕਮਲੀ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਜੋ ਰਤੇ; ਨਾਨਕ. ਸਚ ਅਮਲੀ॥੪॥੧੨॥੧੧੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਦਮੁ ਕੀਆ ਕਰਾਇਆ; ਆਰੰਭੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਜਪਿ ਜੀਵਣਾ; ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥੧॥ ਪਾਇ ਪਰਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ; ਜਿਨਿ ਭਰਮੁ ਬਿਦਾਰਿਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ; ਸਚੁ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਆਪਣੇ; ਸਚੁ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ॥॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਦਿਤੀ ਦਾਤਿ; ਸਾ ਪੂਰਨ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ਗਾਈ-ਅਹਿ- ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਨੇਮੁ ਨਿਬਾਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੩॥ ਦਿੱਤਾ- ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ; ਲਾਭੁ. ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦਿਤਾ॥

ਵਣਜਾਰੇ ਸੰਤ ਨਾਨਕਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ॥੪॥੧੩॥੧੧੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਹੀ ਪ੍ਰਭ; ਤਾ ਕੇ ਵਡਭਾਗਾ॥ ਓਹੁ ਸੁਹੇਲਾ ਸਦ ਸੁਖੀ; ਸਭੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ॥੧॥ ਹਮ ਚਾਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ; ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਗਲ ਬਿਧਿ; ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਂ ਕਾ ਕੀ। ਭਉ ਭੈ। ਕਰੀਐ ਕਰਨਾ ਹੈ- ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਅਉਰੁ ਕੋ; ਤਾ. ਕਾ ਭਉ ਕਰੀਐ॥

ਅੰਗ ੪੦੦:- ਦੁੱਤ੍ਰੁ- ਗੁਰ ਸੇਵਾ. ਮਹਲੁ ਪਾਈਐ; ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ॥੨॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਜਾ ਕਉ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ; ਸੇਵਕ ਸੇ ਪਰਵਾਨਾ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੋ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਪੀਵੈ॥ ਵਜਹੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਰਿਦ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ॥੪॥੧੪॥੧੧੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ. ਹਉ ਚੇਰੁਲੀ; ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਾ ਕਾ ਕਾਂਢੀਐ; ਥੋਰਾ ਅਰੁ ਮੂਚਾ॥੧॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੇਰਾ ਧਨੋ; ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮਨੀਆ ॥ ਨਾਮਿ ਜਿਸੈ ਕੈ ਊਜਲੀ; ਤਿਸੁ ਦਾਸੀ ਗਨੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨੰਦ੍ਮੈ ਮੈ ਦੁਲਾਂ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਨੰਦਮੈ; ਨਾਉ ਮਾਣਕ ਹੀਰਾ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ, ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਧਾਈ ਦੌੜ ਵੱਲੋਂ ਰੱਜੀ- ਰਜੀ ਧਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਜਾ ਕਾ ਤੂੰ ਮੀਰਾ॥੨॥

ਸੁ੍ਮੱਤਿ- ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ਸੰਗ ਕੀ; ਸੁਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਉ॥ ਸੇਵਹੁ ਸਾਧੂ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਤਉ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਪਾਵਉ॥੩॥ ਸਗਲੀ ਦਾਸੀ ਠਾਕੁਰੈ; ਸਭ ਕਹਤੀ ਮੇਰਾ॥ ਜਿਸਹਿ ਸੀਗਾਰੇ ਨਾਨਕਾ; ਤਿਸੁ ਸੁਖਹਿ ਬਸੇਰਾ॥੪॥੧੫॥੧੧੭॥ ਸਿੱਖੁ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤਾ ਕੀ ਹੋਇ ਦਾਸਰੀ; ਏਹੁ ਅਚਾਰਾ ਸਿਖੁ ਰੀ॥ ਪਿਖੁ ਪੋਲਾ- ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਗੁਣ ਊਤਮੋ; ਭਰਤਾ. ਦੂਰਿ ਨ ਪਿਖੁ ਰੀ॥੧॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੁੰਦਰਿ ਆਪਣਾ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗਿ ਰੀ॥ ਤਿਆਗਿ ਸਿਆਣਪ ਚਾਤੁਰੀ; ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਗੁਪਾਲਹਿ ਸੰਗਿ ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਰਤਾ ਕਹੈ. ਸੁ ਮਾਨੀਐ; ਏਹੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਰੀ॥ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਏਹੁ ਤੰਬੋਲਾ ਖਾਇ ਰੀ॥੨॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਦੀਪਕੋ; ਇਹ ਸਤ ਕੀ ਸੇਜ ਬਿਛਾਇ ਰੀ॥ ਆਠ ਪਹਰ. ਕਰਿ ਜੋੜਿ ਰਹੁ; ਤਉ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ਰੀ॥੩॥ ਸਾਂਈਂ, ਚੱਜੁ- ਤਿਸ ਹੀ ਚਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ; ਸਾਈ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਿ ਰੀ॥ ਸਾਂਈਂ- ਸਾਈ ਸੋੁਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ; ਜੋ ਭਾਣੀ ਕਰਤਾਰਿ ਰੀ॥੪॥੧੬॥੧੧੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਡੀਗਨ ਡੋਲਾ ਤਊ ਲਉ; ਜਉ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟੇ. ਗੁਰਿ ਆਪਣੈ; ਪਾਏ ਬਿਸਰਾਮਾ॥੧॥ ਓਇ ਬਿਖਾਦੀ ਦੋਖੀਆ; ਤੇ ਗੁਰ ਤੇ ਹੂਟੇ॥ ਹਮ ਛੂਟੇ ਅਬ ਉਨ੍ਹਾ ਤੇ; ਓਇ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਜਾਨਤਾ; ਤਬ ਹੀ ਤੇ ਬੰਧਾ॥ ਗੁਰਿ. ਕਾਟੀ ਅਗਿਆਨਤਾ; ਤਬ ਛੁਟਕੇ ਫੰਧਾ॥੨॥ ਜਬ ਲਗੁ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਬੂਝਤਾ; ਤਬ ਹੀ ਲਉ ਦੁਖੀਆ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਤਬ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੀਆ॥੩॥ ਨਾ ਕੋ ਦੁਸਮਨੁ ਦੋਖੀਆ; ਨਾਹੀ ਕੋ ਮੰਦਾ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੋ; ਨਾਨਕ ਖਸਮੈ ਬੰਦਾ॥੪॥੧੭॥੧੧੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨਦੁ ਘਣਾ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਉ॥ ਗਰਹ. ਨਿਵਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਦੇ ਅਪਣਾ ਨਾਉ॥੧॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ;

ਅੰਗ ੪੦੧:- ਸਦ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ. ਹਉ ਵਾਰਿਆ; ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਸਚੁ ਸੁਆਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਪ-ਸਗੁਨ- ਸਗੁਨ ਅਪਸਗੁਨ. ਤਿਸ ਕਉ ਲਗਹਿ; ਜਿਸੁ. ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਤਿਸੁ. ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ; ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਵੈ॥੨॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ. ਜਪ ਤਪ ਜੇਤੇ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਜੋ ਜਪੈ; ਤਿਸੁ ਪੂਰਨ ਕਾਮੁ॥੩॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ. ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਗਏ; ਕੋ ਦਿਸੈ ਨ. ਬੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਥੀਆ॥੪॥੧੮॥੧੨੦॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੯ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਿ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਉ; ਆਗੈ ਭਾਵਉ. ਕਿ ਨ ਭਾਵਉ॥ ਏਕੁ ਦਾਤਾਰੁ. ਸਗਲ ਹੈ ਜਾਚਿਕ; ਦੂਸਰ ਕੈ ਪਹਿ ਜਾਵਉ॥੧॥ ਲੱਜਾਵਉ- ਹਉ ਮਾਗਉ ਆਨ; ਲਜਾਵਉ॥ ਛਤ੍ਰ-ਪਤਿ- ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਏਕੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਕਉਨੁ ਸਮਸਰਿ ਲਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਠਉ ਬੈਸਉ. ਰਹਿ ਭਿ, ਨ ਸਾਕਉ; ਦਰਸਨੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜਾਵਉ॥ ਦੁਲ-ਭਾਵਉ ਪੋਲਾ- ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿਕ. ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ, ਸਨਾਤਨ ਸਨਤਕੁਮਾਰ; ਤਿਨ੍ ਕਉ. ਮਹਲੁ ਦੁਲਭਾਵਉ॥੨॥ ਅਗਮ ਅਗਮ ਆਗਾਧਿ ਬੋਧ; ਕੀਮਤਿ ਪਰੈ ਨ ਪਾਵਉ॥ ਤੱਕੀ- ਤਾਕੀ ਸਰਣਿ. ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਵਉ॥੩॥ ਗਰਾਵਉ ਫਾਹਾ- ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਕਾਟਿਓ ਬੰਧੁ ਗਰਾਵਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਉ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਓ; ਤਉ ਫਿਰਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਉ ॥੪॥੧॥੧੨੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅੰਤਰਿ ਗਾਵਉ .ਬਾਹਰਿ ਗਾਵਉ; ਗਾਵਉ ਜਾਗਿ ਸਵਾਰੀ॥ ਸੰਗਿ ਚਲਨ ਕਉ. ਤੋਸਾ ਦੀਨ੍ਹਾ; ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ॥੧॥ ਅਵਰ ਬਿਸਾਰੀ ਬਿਸਾਰੀ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ; ਮੈ ਏਹੋ ਆਧਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਖਨਿ ਗਾਵਉ. ਸੁਖਿ ਭੀ ਗਾਵਉ; ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਸਮ੍ਹਾਰੀ॥ ਬੁਝਾਰੀ ਪੋਲਾ- ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜੁ ਗੁਰਿ. ਮਨ ਮਹਿ ਦੀਆ; ਮੋਰੀ. ਤਿਸਾ ਬੁਝਾਰੀ॥੨॥ ਦਿਨੁ ਭੀ ਗਾਵਉ. ਰੈਨੀ ਗਾਵਉ; ਗਾਵਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਰਸਨਾਰੀ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬਿਸਾਸੁ ਹੋਇ; ਹਰਿ ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਸੰਗਾਰੀ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਪਾਵਉ ਸੰਤ ਰੇਨ ਉਰਿ ਧਾਰੀ॥ ਸ੍ਰਵਨੀ ਕਥਾ. ਨੈਨ ਦਰਸੁ ਪੇਖਉ; ਮਸਤਕੁ. ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੀ॥੪॥੨॥੧੨੨॥੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਘਰੁ ੧੦ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਹੁਨ ਪਰਾਹੁਣਾ। ਦਾਹਾ ਦਿਨ- ਜਿਸ ਨੋ ਤੂੰ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨਹਿ; ਤੇ ਪਾਹੁਨ. ਦੋ ਦਾਹਾ॥

ਅੰਗ ੪੦੨:- ਅਸਨਾਹਾ ਮੋਹ। ਕ-ਲੱਤ੍ਰ ਸਮੱਗ੍ਰੀ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ. ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਅਸਨਾਹਾ॥੧॥ ਹਾ-ਹਾ- ਰੇ ਮਨ; ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਹੈ. ਹਾਹਾ॥ ਹਰਿ-ਚੰਦਉਰੀ- ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖੁ. ਜੈਸੇ ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ; ਇਕੁ ਰਾਮ ਭਜਨੁ. ਲੈ ਲਾਹਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੇ ਬਸਤਰ. ਦੇਹ ਓਢਾਨੇ; ਦਿਨ ਦੋਇ ਚਾਰਿ. ਭੋਰਾਹਾ॥ ਓਰਕੋ ਅੰਤ। ਕੇਤ-ਕੁ- ਭੀਤਿ ਊਪਰੇ ਕੇਤਕੁ ਧਾਈਐ; ਅੰਤਿ ਓਰਕੋ ਆਹਾ॥੨॥ ਜੈਸੇ ਅੰਭ. ਕੁੰਡ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ; ਪਰਤ ਸਿੰਧੁ ਗਲਿ ਜਾਹਾ॥ ਪੋਲਾ ਚਸਾਹਾ- ਆਵਗਿ ਆਗਿਆ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ; ਉਠਿ ਜਾਸੀ. ਮੁਹਤ ਚਸਾਹਾ॥੩॥ ਰੇ ਮਨ. ਲੇਖੈ ਚਾਲਹਿ. ਲੇਖੈ ਬੈਸਹਿ; ਲੇਖੈ ਲੈਦਾ ਸਾਹਾ॥ ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ. ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ;

ਉਬਰੇ. ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਓਟਾਹਾ॥੪॥੧॥੧੨੩॥ ਅ-ਪ੍ਰਸਟ, ਸੱਜ-ਨਈ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪ੍ਰਸਟ ਬਾਤ ਤੇ. ਭਈ ਸੀਧਰੀ; ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਸਜਨਈ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ; ਮਲੀਨ ਬੁਧਿ. ਹਛਨਈ॥੧॥ ਜਉ ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ॥ ਮਿ-ਲਈ- ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਫਲ ਪਾਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਗ-ਟਈ- ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਨ ਕਉ. ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਤ; ਸਗਲ ਭਵਨ ਪ੍ਰਗਟਈ॥ਸੇ-ਵਈ- ਸੰਗਿ ਬੈਠਨੋ. ਕਹੀ ਨ ਪਾਵਤ; ਹੁਣਿ ਸਗਲ ਚਰਣ ਸੇਵਈ॥੨॥ ਬੁਝਿ ਪੋਲਾ- ਆਢ ਆਢ ਕਉ. ਫਿਰਤ ਢੂੰਢਤੇ; ਮਨ ਸਗਲ ਤ੍ਰਿਸਨ. ਬੁਝਿ ਗਈ॥ ਖਵਤੋ ਸਹਾਰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ- ਏਕੁ ਬੋਲੁ ਭੀ. ਖਵਤੋ ਨਾਹੀ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੀਤਲਈ॥੩॥ ਅਗ-ਮਈ- ਏਕ ਜੀਹ. ਗੁਣ ਕਵਨ ਵਖਾਨੈ; ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਮਈ॥ ਕਰੀ-ਅਹੁ, ਸਰ-ਣਈ- ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕਰੀਅਹੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਰਣਈ॥੪॥੨॥੧੨੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੇ ਮੂੜੇ. ਲਾਹੇ ਕਉ ਤੂੰ ਢੀਲਾ ਢੀਲਾ; ਤੋਟੇ ਕਉ. ਬੇਗਿ ਧਾਇਆ॥ ਘਿੰਨਹਿ ਖ਼ਰੀਦਦਾ।ਔਗੁਣਾਂ ਰੂਪ ਰੇਨਾਇਆ ਕਰਜੇ। ਵੱਖਰੁ- ਸਸਤ ਵਖਰੁ. ਤੂੰ ਘਿੰਨਹਿ ਨਾਹੀ; ਪਾਪੀ ਬਾਧਾ ਰੇਨਾਇਆ॥੧॥ ਆਸਾਇਆ ਆਸ- ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਆਸਾਇਆ॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ. ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਮੈ ਏਹਾ ਓਟਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੰਧਣ ਦੁਰਗੰਧੀ। ਅਲਕਾਇਆ ਆਲਸ- ਗੰਧਣ ਵੈਣ ਸੁਣਹਿ. ਉਰਝਾਵਹਿ; ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਲਕਾਇਆ॥ਬੂੱਝੀ- ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਕਉ ਬਹੁਤੁ ਉਮਾਹਿਓ; ਬੂਝੀ ਉਲਟਾਇਆ॥੨॥ ਅਖਾਧਿ ਨਾ ਖਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜਾਂ। ਹਰਕਾਇਆ ਹਲ਼ਕ ਗਿਆ- ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਤੀ ਨਿੰਦਾ; ਅਖਾਧਿ ਖਾਹਿ. ਹਰਕਾਇਆ॥ ਸਾਚ ਧਰਮ ਸਿਉ. ਰੁਚਿ ਨਹੀ ਆਵੈ; ਸਤਿ ਸੁਨਤ ਛੋਹਾਇਆ॥੩॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ; ਭਗਤ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਇਆ॥ ਆਹਿ ਚਾਹ ਕੇ- ਨਾਨਕ. ਆਹਿ ਸਰਣ ਪ੍ਰਭ ਆਇਓ; ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਅਪਨਾਇਆ॥੪॥੩॥੧੨੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਥਿਆ ਪੋਲਾ- ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਏ; ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਬਾਧੇ॥ ਜਹ ਜਾਨੋ. ਸੋ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਭਏ ਆਂਧੇ॥੧॥ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ; ਕਿਉ. ਨ ਅਰਾਧੇ॥ ਕਾਚ ਕੋਠਰੀ ਮਾਹਿ ਤੂੰ ਬਸਤਾ; ਸੰਗਿ ਸਗਲ, ਬਿਖੈ ਕੀ ਬਿਆਧੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਰਜਾਧੇ ਉਮਰ- ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ, ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ; ਪਲੁ ਖਿਨੁ. ਛੀਜੈ ਅਰਜਾਧੇ॥

ਅੰਗ ੪੦੩:- ਜੈਸੇ ਮੀਠੈ ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਏ; ਝੂਠ ਧੰਧਿ ਦੁਰਗਾਧੇ॥੨॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ; ਇਹ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸਿ ਲਪਟਾਧੇ॥ ਦੀ-ਈ ਜਨਮੱਧੇ- ਦੀਈ ਭਵਾਰੀ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ; ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮਾਧੇ॥੩॥ ਜਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ. ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ; ਤਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ, ਸਭ ਸੁਖ ਲਾਧੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਧਿਆਵਉ;ਮਾਰਿ ਕਾਢੀ. ਸਗਲ ਉਪਾਧੇ॥੪॥ ਇਉ ਜਪਿਓ ਭਾਈ; ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤੇ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੪॥੪॥੧੨੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਮਖ ਕਾਮ ਸੁਆਦ ਕਾਰਣਿ; ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਘਰੀ ਮੁਹਤ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ; ਫਿਰਿ. ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਵਹਿ॥੧॥ ਅੰਧੇ ਚੇਤਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਤੇਰਾ ਸੋ ਦਿਨੁ; ਨੇੜੈ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰਮਰੁ ਤੁੰਮਾ- ਪਲਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖਿ ਭੂਲੋ; ਆਕ ਨੀਮ ਕੋ. ਤੂੰਮਰੁ॥ ਜੈਸਾ ਸੰਗੁ. ਬਿਸੀਅਰ ਸਿਉ ਹੈ ਰੇ; ਤੈਸੋ ਹੀ ਇਹੁ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹੁ॥੨॥ ਬੈਰੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪ

ਕਰਤਾ; ਬਸਤੁ ਰਹੀ ਅਮਾਨਾ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ. ਤਿਨ ਹੀ ਸਿਉ ਸੰਗੀ; ਸਾਜਨ ਸਿਉ ਬੈਰਾਨਾ॥੩॥ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ. ਇਹੈ ਬਿਧਿ ਬਿਆਪਿਓ; ਸੋ ਉਬਰਿਓ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ; ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸਰੀਰਾ॥੪॥੫॥੧੨੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ॥ ਲੂਕਿ ਕਮਾਨੋ. ਸੋਈ ਤੁਮ ਪੇਖਿਓ; ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਮੁਕਰਾਨੀ॥ ਆਪ ਕਮਾਨੇ ਕਉ ਲੇ ਬਾਂਧੇ; ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਨੀ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਗੈ ਜਾਨੀ॥ ਮੂੱਸੇ- ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਮੂਸੇ. ਤੂੰ ਰਾਖਤ ਪਰਦਾ; ਪਾਛੈ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਏ. ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਾਗੇ; ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ॥ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ; ਨਾਨਕ. ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ॥੨॥੬॥੧੨੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ. ਆਪੇ ਰਾਖੈ; ਆਪੇ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ॥ ਜਹ ਜਹ ਕਾਜ ਕਿਰਤਿ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਤਹਾ ਤਹਾ ਉਠਿ ਧਾਵੈ॥੧॥ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਨਿਕਟੀ ਹੋਇ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਸੇਵਕੁ; ਤਤਕਾਲ ਹੋਇ ਆਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜੋ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੋਇ ਸੁਣੀ, ਮਨੁ ਹਰਿਆ; ਤਿਸੁ ਨਾਨਕ. ਪਰਸਣਿ ਆਵੈ॥੨॥੭॥੧੨੯॥ਆਸਾ ਘਰੁ ੧੧ ਮਹਲਾ ੫; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਟੂਆ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵੈ.ਬਹੁ ਬਿਧਿ;ਜੈਸਾ ਹੈ.ਓਹੁ ਤੈਸਾ ਰੇ॥ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ. ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਰਿ; ਸੁਖਹਿ.ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸਾ ਰੇ॥੧॥ ਅੰਗ ੪੦੪:- ਆ-ਨੀਤਾ ਨਾਸਵੰਤ- ਸਾਜਨ ਸੰਤ. ਹਮਾਰੇ ਮੀਤਾ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਆਨੀਤਾ ਰੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ; ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਕੀਨ੍ਹੀ; ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਤਰੀਐ ਰੇ॥ ਗੱਖਰੀ ਕਠਨ। ਉੱਤਰੀ-ਐ- ਘੂਮਨਘੇਰ. ਅਗਾਹ ਗਾਖਰੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ਰੇ॥੨॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਤਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨਾ ਰੇ॥ ਪਤੀ-ਆਨਾ- ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ; ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ. ਪਤੀਆਨਾ ਰੇ॥੩॥੧॥੧੩੦॥ ਦੁ-ਪਦੇ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਜੋ ਮਾਗਉ. ਸੋ ਪਾਵਉ ਰੇ॥ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨਾ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵਉ ਰੇ॥੧॥ ਹਮਰਾ ਠਾਕੁਰੁ. ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ; ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਤਿਸੁ ਗਾਵਉ ਰੇ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ; ਤਿਸ ਤੇ. ਤੁਝਹਿ ਡਰਾਵਉ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਦੇਖਉ. ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਉ ਅਵਰਹਿ ਚੀਤਿ. ਨ ਪਾਵਉ ਰੇ॥ ਪਹਿ-ਰਾਇਆ- ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ. ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਪਹਿਰਾਇਆ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੇਟਿ. ਲਿਖਾਵਉ ਰੇ॥ ੨॥੨॥੧੩੧॥ ਤਲੀ ਪੋਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਾਰਿ ਬਰਨ. ਚਉਹਾ ਕੇ ਮਰਦਨ; ਖਟੁ ਦਰਸਨ. ਕਰ ਤਲੀ ਰੇ॥ ਸੁਘਰ ਛਲੀ ਪੋਲੇ- ਸੁੰਦਰ ਸੁਘਰ ਸਰੂਪ ਸਿਆਨੇ; ਪੰਚਹੁ ਹੀ. ਮੋਹਿ ਛਲੀ ਰੇ॥੧॥ ਜਿਨਿ ਮਿਲਿ ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਸੂਰਬੀਰ; ਐਸੋ ਕਉਨੁ ਬਲੀ ਰੇ॥ ਜਿਨਿ ਪੰਚ ਮਾਰਿ. ਬਿਦਾਰਿ ਗੁਦਾਰੇ; ਸੋ ਪੂਰਾ. ਇਹ ਕਲੀ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੁਹ-ਕਮ ਇਸਥਿੱਤ। ਹ-ਠਲੀ ਹਠ ਵਾਲੀ। ਵੱਸਿ- ਵਡੀ ਕੋਮ. ਵਸਿ ਭਾਗਹਿ ਨਾਹੀ; ਮੁਹਕਮ ਫਉਜ. ਹਠਲੀ ਰੇ॥ ਕੈ ਦੇ ਵਿੱਚ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ, ਹੱਸ ੨ ਕੇ ਸਿਰ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਝੱਲੀ। ਨਿਰ-ਦਲਿਆ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਨਿਰਦਲਿਆ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਝਲੀ ਰੇ॥੨॥੩॥੧੩੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨੀਕੀ ਜੀਅ ਕੀ. ਹਰਿ ਕਥਾ

ਉਤਮ; ਆਨ ਸਗਲ ਰਸ. ਫੀਕੀ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਾਈ-ਕੀ- ਬਹੁ ਗੁਨਿ ਧੁਨਿ ਮੁਨਿ ਜਨ, ਖਟੁ ਬੇਤੇ; ਅਵਰੁ ਨ ਕਿਛੁ. ਲਾਈਕੀ ਰੇ॥੧॥ ਪੀਕੀ ਪੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ- ਬਿਖਾਰੀ ਨਿਰਾਰੀ ਅਪਾਰੀ ਸਹਜਾਰੀ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ. ਪੀਕੀ ਰੇ॥੨॥੪॥੧੩੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ- ਹਮਾਰੀ ਪਿਆਰੀ. ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ; ਗੁਰਿ. ਨਿਮਖ, ਨ ਮਨ ਤੇ ਟਾਰੀ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ. ਸਰਸਨ ਹਰਸਨ; ਰੰਗਿ ਰੰਗੀ. ਕਰਤਾਰੀ ਰੇ॥੧॥ ਉਰਿ ਹਿਰਦਾ- ਖਿਨੁ ਰਮ ਗੁਰ ਗਮ, ਹਰਿ ਦਮ. ਨਹ ਜਮ; ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਨਾਨਕ. ਉਰਿ ਹਾਰੀ ਰੇ॥੨॥੫॥੧੩੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਸੰਗਾਨੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿ- ਨੀਕੀ; ਸਾਧਸੰਗਾਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਹਰ ਮੂਰਤ ਪਲ, ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ; ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਵਖਾਨੀ॥੧॥ ਚਾਲਤ ਬੈਸਤ ਸੋਵਤ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਚਰਨ ਖਟਾਨੀ॥੨॥ ਹੰਉ ਹਉਰੋ. ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਗਉਰੋ; ਨਾਨਕ. ਸਰਨਿ ਪਛਾਨੀ॥੩॥੬॥੧੩੫॥

ਅੰਗ ੪੦੫:- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੨; ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਨਪਾ; ਭਜੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ਏਕ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਬਾਝਹੁ; ਸਗਲ ਦੀਸੈ ਛਾਰੁ॥੧॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੀਐ; ਸਦ ਸੰਗਿ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੂਝੀਐ; ਏਕ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਏਕ ਕੇਰੀ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ॥ ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੨॥ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੀਐ; ਦੁਖੁ ਨ ਜਮਪੁਰਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸੋਈ ਪਾਏ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੩॥ ਏਕ ਟੇਕ ਅਧਾਰੁ ਏਕੋ; ਏਕ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਜਪੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਰੁ॥੪॥੧॥੧੩੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਦੀਏ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗ॥ ਦੀਨ ਬੰਧਪ ਜੀਅ ਦਾਤਾ; ਸਰਣਿ ਰਾਖਣ ਜੋਗੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਹਾਇ ਸੰਗੇ; ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ; ਤਰਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਾਰੁ॥੨॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ; ਮਿਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀ; ਭਲੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵ॥੩॥ ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਤੇਰੀ; ਤੂੰ ਨਿਮਾਣੇ ਮਾਣੁ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ;ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਣੁ॥੪॥੨॥੧੩੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ਡੋਲਿ ਡੋਲਿ.ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ;ਬਿਨਾ ਸਾਧੂਸੰਗ॥ ਖਾਟਿ ਲਾਭੁ. ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਰੰਗ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਜਪੀਐ ਨੀਤਿ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਇ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਪਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਆਪਿ॥ ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ; ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ॥੨॥ ਮੀਤੁ ਸਖਾ ਸਹਾਇ ਸੰਗੀ; ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ; ਜੀਅ ਕੋ ਆਧਾਰੁ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਪ੍ਰਭ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਗੁਣ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਉ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਨਾਉ॥੪॥੩॥੧੩੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਦਮੁ ਕਰਉ. ਕਰਾਵਹੁ ਠਾਕੁਰ; ਪੇਖਤ ਸਾਧੂਸੰਗਿ॥

ਚਰ੍ਹਾਵਹੁ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਰਾਵਹੁ ਰੰਗਨਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਿ॥੧॥ ਮਨ ਮਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਾਪਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਵਸਹੁ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ; ਹੋਇ ਸਹਾਈ ਆਪਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ. ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖਨ ਕਾ ਚਾਉ॥
ਅੰਗ ੪੦੬:- ਦਇਆ ਕਰਹੁ. ਕਿਰਮ ਅਪੁਨੇ ਕਉ; ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਸੁਆਉ॥੨॥ ਵੱਸਿ ਕਿੱਛੁ- ਤਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰਾ. ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਹਮਰੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ. ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਹਣਾ; ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਖਾਹਿ॥੩॥ ਮੱਜਨੁ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ; ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਜਨ ਧੂਰਿ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ. ਭਰਮ ਭਉ ਨਾਸੈ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥੪॥੪॥੧੩੯॥
ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ; ਸੋ ਪਾਏ. ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ॥ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਧਾਰਿਆ; ਗੁਰਦੇਵ॥ ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ. ਜਿ ਮੁਘਦ ਹੋਤੇ; ਸਭਿ ਲਗੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਆਪਿ ਕਰਤਾ. ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤਾ; ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਧਰਮਰਾਜਾ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਆ; ਸਭ ਪਈ ਪੈਰੀ ਆਇ॥੨॥ ਸਤਜੁੱਗੁ ਕਲਿਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗਾਂ- ਸਤਜੁਗੁ ਤ੍ਰੇਤਾ. ਦੁਆਪਰੁ ਭਣੀਐ; ਕਲਿਜੁਗੁ ਊਤਮੋ. ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ॥ ਅਹਿ ਕਰੁ ਕਰੇ. ਸੁ ਅਹਿ ਕਰੁ ਪਾਏ; ਕੋਈ ਨ ਪਕੜੀਐ. ਕਿਸੈ ਥਾਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਈ ਕਰਹਿ, ਜਿ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਜਾਚਹਿ; ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ. ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ; ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸੁ॥੪॥੫॥੧੪੦॥
ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੩; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਸਤਿਗੁਰ; ਬਚਨ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ॥ ਨਿਰਗੁਣ; ਨਿਸਤਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਪ-ਵਾਦੀ ਖੋਟੇ ਝਗੜਾਲੂ- ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ. ਦੁਸਟ ਅਪਵਾਦੀ; ਤੇ ਪੁਨੀਤ ਸੰਗਾਰੇ॥੧॥ ਪੜੰਤੇ ਡਾਝੇ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਜਨਮ ਭਵੰਤੇ. ਨਰਕਿ ਪੜੰਤੇ; ਤਿਨ ਕੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ॥੨॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ. ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ; ਸੇ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ॥੩॥ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ, ਕਵਨ ਵਡਾਈ; ਨਾਨਕ. ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਾਰੇ॥੪॥੧॥੧੪੧॥
ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਾਵਰ; ਸੋਇ ਰਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਥਿਆ- ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ. ਬਿਖੈ ਰਸ ਮਾਤੇ; ਮਿਥਿਆ ਗਹਨ ਗਹੇ॥੧॥ ਉਲਾਸ ਉਤਸ਼ਾਹ- ਮਿਥਨ ਮਨੋਰਥ. ਸੁਪਨ ਆਨੰਦ ਉਲਾਸ; ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸਤਿ ਕਹੇ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸੰਗੇ; ਤਿਲੁ ਮਰਮੁ. ਨ ਲਹੇ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਸਤਸੰਗੇ; ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਆਹੇ॥੪॥੨॥੧੪੨॥ ਤਿ-ਪਦੇ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ॥ ਓਹਾ; ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਨਿਕ ਮਾਣਿਕ. ਗਜ ਮੋਤੀਅਨ ਲਾਲਨ; ਨਹ ਨਾਹ ਨਹੀ॥੧॥ ਸਾਦਨ ਬਟਣੇ ਮੰਦਰ ਸੁਆਦ- ਰਾਜਨ ਭਾਗਨ
ਅੰਗ ੪੦੭:- ਹੁਕਮ ਨ ਸਾਦਨ॥ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਨ ਚਾਹੀ॥੨॥ ਚਰਨਨ ਸਰਨਨ; ਸੰਤਨ ਬੰਦਨ॥ ਸੁਖੋ ਸੁਖੁ ਪਾਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਤਪਤਿ ਹਰੀ॥ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ॥੩॥੩॥੧੪੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰਹਿ. ਦਿਖਾਇਓ ਲੋਇਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਈਤਹਿ ਊਤਹਿ ਘਟਿ ਘਟਿ, ਘਟਿ ਘਟਿ; ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਮੋਹਿਨਾ॥੧॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ. ਧਾਰਨ ਧਰਨਾ; ਏਕੈ ਏਕੈ ਸੋਹਿਨਾ॥੨॥ ਸੰਤਨ ਪਰਸਨ. ਬਲਿਹਾਰੀ ਦਰਸਨ; ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸੋਇਨਾ॥੩॥੪॥੧੪੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ॥

ਓਹੁ. ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਗਹ- ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ. ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ; ਓਹੁ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ॥੧॥ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਈ. ਬਾਪੁ ਮੋਰੋ ਮਾਈ; ਭਗਤਨ ਕਾ ਓਲ੍ਹਾ॥੨॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ. ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਚੋਲ੍ਹਾ॥੩॥੫॥੧੪੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਪੁਨੀ ਭਗਤਿ ਨਿਬਾਹਿ॥ ਠਾਕੁਰ. ਆਇਓ ਆਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ. ਹੋਇ ਸਕਾਰਥੁ; ਹਿਰਦੈ ਚਰਨ ਬਸਾਹਿ॥੧॥ ਸੰਤਸੰਗਾਹਿ ਸੰਤਸੰਗਤ- ਏਹ ਮੁਕਤਾ. ਏਹ ਜੁਗਤਾ; ਰਾਖਹੁ ਸੰਤਸੰਗਾਹਿ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਉ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ॥੩॥੬॥੧੪੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਠਾਕੁਰ ਚਰਣ ਸੁਹਾਵੇ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਪਾਵੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ. ਸੇਵ ਕਮਾਇਆ; ਗੁਨ ਰਸਿ ਰਸਿ ਗਾਵੇ॥੧॥ ਏਕਹਿ ਆਸਾ. ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ; ਆਨ. ਨ ਭਾਵੇ॥੨॥ ਦਇਆ ਤੁਹਾਰੀ, ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ; ਨਾਨਕ. ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵੇ॥੩॥੭॥੧੪੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ. ਮਨ ਮਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ. ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਹੁ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਕੋ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨੀ ਆਈਐ, ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਈਐ; ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਜਾਹੀ॥੨॥ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ. ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ; ਨਾਨਕ. ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਹੀ॥੩॥੮॥੧੪੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਸੋ ਮੂਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ. ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਵੈ; ਸੋ ਜਨੁ. ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ॥੧॥ ਬੱਧਿਓ- ਰਾਜੁ ਕਹਾਵੈ, ਹਉ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ; ਬਾਧਿਓ. ਨਲਿਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ॥੨॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ॥੩॥੯॥੧੪੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੪ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਓਹੁ. ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਾ॥ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ; ਲਾਗਿ ਰਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ॥

ਅੰਗ ੪੦੮:- ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਚੈ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਮਿਲੀਜੈ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਅਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰਹੁ॥੨॥੧॥੧੫੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਲੁ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ; ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਧੀਰਜੁ. ਕੋ ਨ ਕਰੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿ ਤਿ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ; ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਦਰਸ ਬਿਨੁ; ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਵਰਤ ਨੇਮ, ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ; ਨਾਨਕ. ਸਾਧ ਸਰਨਿ, ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਵਸੈ॥੨॥੨॥੧੫੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੫ ਪੜਤਾਲ; ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਮਾਦਿ ਸੋਇਓ; ਸੂਝ ਬੂਝ. ਨ ਆਵੈ॥ ਪਕਰਿ ਕੇਸ. ਜਮਿ ਉਠਾਰਿਓ; ਤਦ ਹੀ ਘਰਿ ਜਾਵੈ॥੧॥ ਹਿਰਿ ਚੁਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੋਲਾ ਵਿਤ ਧਨ- ਲੋਭ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੈ ਲਾਗੇ; ਹਿਰਿ ਵਿਤ, ਚਿਤ ਦੁਖਾਹੀ॥॥ ਮਾਤੇ ਮਸਤ। ਅ-ਸੁਰ- ਖਿਨ ਭੰਗੁਨਾ ਕੈ. ਮਾਨਿ ਮਾਤੇ; ਅਸੁਰ. ਜਾਣਹਿ ਨਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਪੁਕਾਰਹਿ; ਸੁਨੈ ਨਾਹੀ. ਡੋਰਾ॥ ਨਿਪਟਿ ਬੇਪੜਦ, ਖੁੱਲਮ ਖੁੱਲੀ- ਨਿਪਟਿ ਬਾਜੀ ਹਾਰਿ. ਮੂਕਾ; ਪਛੁਤਾਇਓ ਮਨਿ ਭੋਰਾ॥੨॥ ਗੈਰ ਵੈਰੀ, ਔਗੁਣ। ਪੋਲਾ ਵਜਹਿ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਦੀਵਾਨ ਦਰਗਾਹ-

ਡਾਨੁ ਸਗਲ. ਗੈਰ ਵਜਹਿ ਭਰਿਆ; ਦੀਵਾਨ ਲੇਖੈ. ਨ ਪਰਿਆ॥ ਜੇਂਹ ਕਾਰਜਿ. ਰਹੈ ਓਲ੍ਹਾ; ਸੋਇ. ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਿਆ॥੩॥ ਐਸੋ ਜਗੁ, ਮੋਹਿ ਗੁਰਿ ਦਿਖਾਇਓ; ਤਉ ਏਕ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇਆ॥ ਮਾਨੁ ਤਾਨੁ ਤਜਿ ਸਿਆਨਪ; ਸਰਣਿ ਨਾਨਕੁ ਆਇਆ॥੪॥੧॥੧੫੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਾਪਾਰਿ. ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਏ॥ ਤੂਰ ਵਾਜੇ- ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਨਾਏ, ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਏ ਗੁਨ ਗਾਏ; ਪੰਚ ਨਾਦ, ਤੂਰ ਬਜਾਏ॥ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਰਪਾ ਪਾਏ, ਸਹਜਾਏ ਦਰਸਾਏ; ਅਬ ਰਾਤਿਆ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿਉ॥ ਸੰਤ ਸੇਵਿ, ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਥ; ਰੰਗੁ ਲਾਲਨ ਲਾਏ॥੧॥॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਹਸਾਏ, ਨਹੀ ਆਏ; ਸਹਜਾਏ. ਮਨਿ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਏ॥ਕਾਮ ਦੀ ਕਰਾ ਚੇਸ਼ਟਾ- ਸਭ ਤਜੀ; ਮਨੈ ਕੀ ਕਾਮ ਕਰਾ॥ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਭਇਆ; ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨੋ ਦਿਖਾਵਹੁ. ਮੋਹਿ ਤੁਮ ਬਤਾਵਹੁ॥ ਗਲਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ ਦੀਨ. ਸਰਣਿ ਆਏ; ਗਲਿ ਲਾਏ॥੨॥੨॥੧੫੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗ੍ਹਾਰ ਗੜ੍ਹੀ- ਕੋਊ. ਬਿਖਮ ਗਾਰ ਤੋਰੈ॥ ਆਸ ਪਿਆਸ ਧੋਹ ਮੋਹ; ਭਰਮ ਹੀ ਤੇ ਹੋਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਾਨ; ਇਹ ਬਿਆਧਿ ਛੋਰੈ॥੧॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ; ਗੁਨ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਵਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੋ; ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵਉ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ; ਜੀਤਿ ਮਿਟਾਵਉ॥ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਮੋਰੈ॥੨॥੩॥੧੫੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਿਆਗੁ॥ ਮਨਿ ਸਿਮਰਿ. ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ॥ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਫਲ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੪੦੯:- ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ. ਵਿਕਾਰ ਮਿਥਿਆ; ਜਪਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥ ਮਨ; ਸੰਤਨਾ ਕੈ ਚਰਨਿ ਲਾਗੁ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆਲ, ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਿਮਰਿ. ਜਾਗੁ॥ ਕਰਿ ਭਗਤਿ; ਨਾਨਕ. ਪੂਰਨ ਭਾਗੁ॥੨॥੪॥੧੫੫॥ ਖੇਲੁ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ਹਰਖ ਸੋਗ ਬੈਰਾਗ ਅਨੰਦੀ; ਖੇਲੁ ਰੀ. ਦਿਖਾਇਓ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਭੈ. ਨਿਰਭੈ ਖਿਨਹੂੰ; ਖਿਨਹੂੰ. ਉਠਿ ਧਾਇਓ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਰਸ. ਭੋਗਨ ਖਿਨਹੂੰ; ਖਿਨਹੂ ਤਜਿ ਜਾਇਓ॥੧॥ ਖਿਨਹੂੰ ਜੋਗ. ਤਾਪ ਬਹੁ ਪੂਜਾ; ਖਿਨਹੂੰ ਭਰਮਾਇਓ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਕਿਰਪਾ. ਸਾਧੂਸੰਗ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ॥੨॥੫॥੧੫੬॥

ਘਰੁ ਸਤਾਰਵਾਂ।ਆ-ਸਾ-ਵਰੀ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੭ ਆਸਾਵਰੀ; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ. ਕਰਿ ਹਾਂ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਮਨਿ ਪਿਆਰਿ ਹਾਂ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ. ਸੁ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ਹਾਂ॥ ਅਨ ਸਿਉ ਤੋਰਿ. ਫੇਰਿ ਹਾਂ॥ ਐਸੇ ਲਾਲਨੁ ਪਾਇਓ, ਰੀ ਸਖੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਕਜ ਮੋਹ. ਸਰਿ ਹਾਂ॥ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਲੈ; ਹਰਿ ਹਾਂ॥ ਗਹ-ਡਿਓ ਪਕੜਿਆ- ਗਹਡਿਓ; ਮੂੜ ਨਰਿ ਹਾਂ॥॥ ਅਨਿ ਹੋਰ ਉਪਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ- ਅਨਿ. ਨ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਹਾਂ॥ ਤਉ ਨਿਕਸੈ; ਸਰਨਿ ਪੈ. ਰੀ ਸਖੀ॥੧॥ ਥਿਰ ਥਿਰ; ਚਿਤ ਥਿਰ ਹਾਂ॥ ਬਨੁ ਗ੍ਰਿਹੁ; ਸਮਸਰਿ ਹਾਂ॥ ਅੰਤਰਿ; ਏਕ ਪਿਰ ਹਾਂ॥ ਬਾਹਰਿ; ਅਨੇਕ ਧਰਿ ਹਾਂ॥ ਰਾਜਨ ਜੋਗੁ; ਕਰਿ ਹਾਂ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਲੋਗ ਅਲੋਗੀ. ਰੀ ਸਖੀ॥੨॥੧॥੧੫੭॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨਸਾ ਬੁੱਧੀ 'ਚ- ਮਨਸਾ. ਏਕ ਮਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਗੁਰ ਸਿਉ. ਨੇਤ ਧਿਆਨਿ ਹਾਂ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਮੰਤ. ਗਿਆਨਿ ਹਾਂ॥ ਸੇਵਾ. ਗੁਰ ਚਰਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਤਉ ਮਿਲੀਐ. ਗੁਰ

ਕਿਰਪਾਨਿ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਟੂਟੇ. ਅਨ ਭਰਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਰਵਿਓ. ਸਰਬ ਥਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਲਹਿਓ. ਜਮ ਭਇਆਨਿ ਹਾਂ॥ ਪਾਇਓ. ਪੇਡ ਥਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਤਉ ਚੂਕੀ; ਸਗਲ ਕਾਨਿ॥੧॥ ਲਹਨੋ. ਜਿਸੁ ਮਥਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਭੈ ਪਾਵਕ; ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ; ਤਿਸਹਿ ਥਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਹਰਿ ਰਸ; ਰਸਹਿ ਮਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਲੱਥੀ ਭੁੱਖਾਨਿ- ਲਾਥੀ; ਤਿਸ ਭੁਖਾਨਿ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ; ਰੇ ਮਨਾ॥੨॥੨॥੧੫੮॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਗੁਨੀ ਹਾਂ॥ ਜਪੀਐ; ਸਹਜ ਧੁਨੀ ਹਾਂ॥ ਸਾਧੂ ਰਸਨ; ਭਨੀ ਹਾਂ॥ ਛੂਟਨ ਬਿਧਿ; ਸੁਨੀ ਹਾਂ॥ ਪਾਈਐ ਵਡ ਪੁਨੀ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਜਹਿ; ਜਨ ਮੁਨੀ ਹਾਂ॥ ਸ੍ਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ ਹਾਂ॥ ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ; ਕਲਿ ਦੁਨੀ ਹਾਂ॥ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੀ; ਹਾਂ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਆਸਨੀ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ ਮਨ; ਸੋ ਸੇਵੀਐ ਹਾਂ॥

ਅੰਗ ੪੧੦:- ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਅਲਖ ਅਭੇਵੀਐ; ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਸਿਉ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਹਾਂ॥ ਨ ਦੇਲ਼ੀ ਦੀਪਕ- ਬਿਨਸਿ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ਹਾਂ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ. ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੨॥੩॥੧੫੯॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਏਕਾ ਓਟ; ਗਹੁ ਹਾਂ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਕਹੁ ਹਾਂ॥ ਆਗਿਆ; ਸਤਿ ਸਹੁ ਹਾਂ॥ ਮਨਹਿ ਨਿਧਾਨੁ; ਲਹੁ ਹਾਂ॥ ਸੁਖਹਿ ਸਮਾਈਐ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਵਤ; ਜੋ ਮਰੈ ਹਾਂ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਦੁਤਰੁ; ਸੋ ਤਰੈ ਹਾਂ॥ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ; ਹੋਇ ਹਾਂ॥ ਨਿਰਭਉ; ਕਹਉ ਸੋਇ ਹਾਂ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ; ਹਾਂ॥ ਸੰਤ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਨਾਮ; ਸੁਖੁ ਹਾਂ॥ ਤਿਸੁ ਨਿਕਟਿ; ਨ ਕਦੇ ਦੁਖੁ ਹਾਂ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਸੁਨੇ ਹਾਂ॥ ਸਭੁ ਕੋ; ਤਿਸੁ ਮੰਨੇ ਹਾਂ॥ ਸਫਲੁ; ਸੁ ਆਇਆ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੨॥੪॥੧੬੦॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਲਿ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ਹਾਂ॥ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈਐ ਹਾਂ॥ ਬਿੱਧੇ- ਉਆ ਰਸ; ਜੋ ਬਿਧੇ ਹਾਂ॥ ਸਿੱਧੇ- ਤਾਕਉ; ਸਗਲ ਸਿਧੇ ਹਾਂ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਿਆ. ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ. ਬਡਭਾਗਿਆ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਪਗ; ਧੋਈਐ ਹਾਂ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਦੁਰਮਤਿ; ਖੋਈਐ ਹਾਂ॥ ਦਾਸਹ ਰੇਨੁ; ਹੋਇ ਹਾਂ॥ ਬਿਆਪੈ ਦੁਖੁ ਨ ਕੋਇ ਹਾਂ॥ ਭਗਤਾਂ ਸਰਨਿ; ਪਰੁ ਹਾਂ ॥ ਜਨਮਿ ਨ ਕਦੇ ਮਰੁ ਹਾਂ॥ ਅਸਥਿਰੁ; ਸੇ ਭਏ ਹਾਂ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਿਨ੍ ਜਪਿ ਲਏ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ; ਤੂੰ ਹਾਂ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ; ਮੂੰ ਹਾਂ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ॥ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਿ; ਸੋਇ ਹਾਂ॥ ਨਿਮਖ; ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਾਂ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਕਿਉ ਸਰੈ ਹਾਂ॥ ਗੁਰ ਕਉ; ਕੁਰਬਾਨੁ ਜਾਉ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਪੇ ਨਾਉ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੨॥੫॥੧੬੧॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨ; ਤੂੰ ਹਾਂ॥ ਅਵਰੁ ਨਾ ਸੁਝੈ; ਮੂੰ ਹਾਂ॥ ਕਰਹਿ; ਸੁ ਹੋਈਐ ਹਾਂ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਖਿ ਸੋਈਐ ਹਾਂ॥ ਧੀਰਜ ਮਨਿ ਭਏ ਹਾਂ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦਰਿ ਪਏ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਮੇ ਹਾਂ॥ ਪੂਰਨ ਸੰਜਮੇ; ਹਾਂ॥ ਛੁੱਟੇ- ਜਬ ਤੇ; ਛੁਟੇ ਆਪ ਹਾਂ॥ ਤਬ ਤੇ; ਮਿਟੇ ਤਾਪ ਹਾਂ॥ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ; ਹਾਂ॥ ਪਤਿ ਰਖੁ ਬਨਵਾਰੀਆ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ ਇਹੁ ਸੁਖੁ; ਜਾਨੀਐ ਹਾਂ॥ ਹਰਿ ਕਰੇ; ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਹਾਂ॥ ਮੰਦਾ ਨਾਹਿ; ਕੋਇ ਹਾਂ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਰੇਨ; ਹੋਇ ਹਾਂ॥ ਰੱਖੈ- ਆਪੇ; ਜਿਸੁ ਰਖੈ ਹਾਂ॥ ਚੱਖੈ- ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋ ਚਖੈ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਾ;

ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ॥ ਤਿਸ ਕਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ਹਾਂ॥ ਬੁੱਝੈ- ਅੰਤਰਗਤਿ; ਬੁਝੈ ਹਾਂ॥ ਸੁੱਝੈ- ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਤਿਸੁ ਸੁਝੈ ਹਾਂ॥ ਪਤਿਤ; ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ. ਅਰਦਾਸਿ ਏਹੁ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੩॥੬॥੧੬੨॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕਾ॥ ਓਇ ਪਰਦੇਸੀਆ; ਹਾਂ॥ ਸੁਨਤ ਸੰਦੇਸਿਆ; ਹਾਂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਸਿਉ; ਰਚਿ ਰਹੇ ਹਾਂ॥

ਅੰਗ ੪੧੧:- ਸਭ ਕਉ; ਤਜਿ ਗਏ ਹਾਂ॥ ਸੁਪਨਾ ਜਿਉ; ਭਏ ਹਾਂ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਿਨਿ ਲਏ॥੧॥ ਲੱਗੇ- ਹਰਿ ਤਜਿ; ਅਨ ਲਗੇ ਹਾਂ॥ ਭੱਗੇ- ਜਨਮਹਿ ਮਰਿ; ਭਗੇ ਹਾਂ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਜਨਿ ਲਹੇ ਹਾਂ॥ ਜੀਵਤ ਸੇ ਰਹੇ ਹਾਂ॥ ਜਿਸਹਿ; ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ; ਭਗਤੁ ਸੋਇ॥੨॥੭॥੧੬੩॥੨੩੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਾਵਾਂ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯॥ ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ; ਕਉਨ ਸਿਉ. ਮਨ ਕੀ॥ ਲੋਭਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਦਸ ਹੂ ਦਿਸ ਧਾਵਤ; ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖ ਕੈ ਹੇਤਿ. ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤ; ਸੇਵ ਕਰਤ. ਜਨ ਜਨ ਕੀ॥ਸੁੱਧ ਦੁਆਰ-ਹਿ- ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰਿ. ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਡੋਲਤ; ਨਹ ਸੁਧ. ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ॥੧॥ ਹੱਸਨ- ਮਾਨਸ ਜਨਮ. ਅਕਾਰਥ ਖੋਵਤ; ਲਾਜ ਨ. ਲੋਕ ਹਸਨ ਕੀ॥ ਕੁ-ਮੱਤਿ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਸੁ. ਕਿਉ ਨਹੀ ਗਾਵਤ; ਕੁਮਤਿ ਬਿਨਾਸੈ ਤਨ ਕੀ॥੨॥੧॥੨੩੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉਤਰਿ ਅਵਘਟਿ; ਸਰਵਰਿ ਨ੍ਹਾਵੈ॥ ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਜਲੁ ਆਕਾਸੀ; ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਰਸੁ ਸਤੁ ਝੋਲਿ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਹੁ; ਅਭ ਮੋਰੇ॥ ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹਿਆ; ਸਭ ਠਉਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਚੁ ਬ੍ਰਤੁ ਨੇਮੁ; ਨ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ; ਕਰੋਧੁ ਜਲਾਵੈ॥ ਗਗਨਿ ਨਿਵਾਸਿ; ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਸਚੁ ਮਨ ਕਾਰਣਿ; ਤਤੁ ਬਿਲੋਵੈ॥ ਮੈਲੁਨ ਮੈਲਾਂ- ਸੁਭਰ ਸਰਵਰਿ; ਮੈਲੁਨ ਧੋਵੈ॥ ਜੈ ਸਿਉ ਰਾਤਾ; ਤੈਸੋ ਹੋਵੈ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ; ਸੁ ਹੋਵੈ॥੩॥ ਗੁਰ ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ; ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਵੈ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ; ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੈ॥ ਦਰਸਨੁ ਆਪਿ; ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਨਾਦੁ ਵਜਾਵੈ॥੪॥ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਸਾਰਾ॥ ਮੱਜਨੁ- ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ; ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ; ਥਾਨੁ ਮੁਰਾਰਾ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰਾ॥੫॥ ਰਸਿ ਰਸਿਆ; ਮਤਿ ਏਕੈ ਭਾਇ॥ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ; ਪੰਚ ਸਮਾਇ॥ ਕਾਰ ਕਮਾਈ; ਖਸਮ ਰਜਾਇ॥ ਅਵਿਗਤ ਨਾਥੁ; ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਇ॥੬॥ ਜਲ ਮਹਿ ਉਪਜੈ; ਜਲ ਤੇ ਦੂਰਿ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਜੋਤਿ, ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ; ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਦੂਰਿ॥ ਨਿਧਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਦੇਖਿ ਹਦੂਰਿ॥੭॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਅਵਰੁ ਨ

ਅੰਗ ੪੧੨:- ਕੋਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਫੁਨਿ ਹੋਇ॥ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ; ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ; ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ॥ ੮॥੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਭਿ ਜਪ ਸਭਿ ਤਪ; ਸਭ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਊਝੜਿ ਭਰਮੈ; ਰਾਹਿ ਨ ਪਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ;

ਕੋ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੈ; ਮਾਥੇ ਛਾਈ॥੧॥ ਸਾਚ ਧਣੀ; ਜਗੁ ਆਇ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਛੂਟਸਿ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਬਾਧਾ; ਬਹੁਤੀ ਆਸਾ॥ ਗੁਰਮਤੀ; ਇਕਿ ਭਏ ਉਦਾਸਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ; ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਤਿਨ੍ ਕਉ; ਨਾਹੀ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸਾ॥੨॥ ਜੱਗੁ ਕੱਾਮਣਿ ਜਿੱਤੁ- ਜਗੁ ਤ੍ਰਿਅ ਜਿਤੁ; ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਲਗਿ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰੀ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ॥੩॥ ਬਾਹਰਹੁ; ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਕਹਾਏ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਮੁਕਤੁ; ਲੇਪੁ ਕਦੇ ਨ ਲਾਏ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ; ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ॥੪॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ; ਕਰਮਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਭੂਲੋ ਆਵੈ ਜਾਏ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਏ॥੫॥ ਰੂੜੋ ਕਹਉ; ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ॥ ਅ-ਕਥ ਕਥਉ ਪੋਲੇ- ਅਕਥ ਕਥਉ; ਨਹ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਸਭ ਦੁਖ ਤੇਰੇ; ਸੂਖ ਰਜਾਈ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਮੇਟੇ; ਸਾਚੈ ਨਾਈ॥੬॥ ਪਗ ਤਾਲਾ ਪੋਲੇ- ਕਰ ਬਿਨੁ ਵਾਜਾ; ਪਗ ਬਿਨੁ ਤਾਲਾ॥ ਬੁੱਝੈ- ਜੇ ਸਬਦੁ ਬੁਝੈ; ਤਾ ਸਚੁ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ; ਸਭੇ ਸੁਖ ਨਾਲਾ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੈ; ਰਾਖੈ ਰਖਵਾਲਾ॥੭॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੂਝੈ; ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ॥ ਬਾਣੀ ਬੂਝੈ; ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ; ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥੮॥੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਲੇਖ ਅਸੰਖ; ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਮਾਨੁ॥ ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ; ਸਚੁ ਸੁਰਤਿ ਵਖਾਨੁ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਾਰੁ॥ ਲੇਖ ਅਸੰਖ; ਅਲੇਖੁ ਅਪਾਰੁ॥੧॥ ਐਸਾ ਸਾਚਾ; ਤੂੰ ਏਕੋ ਜਾਣੁ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ. ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਜਗੁ ਬਾਧਾ ਜਮਕਾਲਿ॥ ਬਾਂਧਾ ਛੂਟੈ; ਨਾਮੁ ਸਮੑਾਲਿ ॥ ਗੁਰੁ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ; ਨਿਬਹੀ ਤੁਧੁ ਨਾਲਿ॥੨॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਤਾਂ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ਅ-ਚਰ- ਅਚਰੁ ਚਰੈ; ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ; ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ; ਤ ਸਚਿ ਸਮਾਏ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਧਰ ਸਾਜੀ; ਗਗਨੁ ਅਕਾਸੁ॥ ਜਿਨਿ ਸਭ ਥਾਪੀ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਆਪੇ ਆਪਿ॥ ਕਿਸੈ ਨ ਪੂਛੇ; ਬਖਸੇ ਆਪਿ॥੪॥ ਤੂ ਪੁਰੁ ਸਾਗਰੁ; ਮਾਣਕੁ ਹੀਰੁ॥ ਤੂ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਚੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ॥ ਅੰਗ ੪੧੩:- ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ; ਭੇਟੈ ਗੁਰ ਪੀਰੁ॥ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬੁ; ਏਕੁ ਵਜੀਰੁ॥੫॥ ਜਗੁ ਬੰਦੀ; ਮੁਕਤੇ. ਹਉ ਮਾਰੀ॥ ਜਗਿ ਗਿਆਨੀ; ਵਿਰਲਾ ਆਚਾਰੀ॥ ਜਗਿ ਪੰਡਿਤੁ; ਵਿਰਲਾ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ; ਸਭ ਫਿਰੈ ਅਹੰਕਾਰੀ॥੬॥ ਜਗੁ ਦੁਖੀਆ; ਸੁਖੀਆ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਜਗੁ ਰੋਗੀ ਭੋਗੀ; ਗੁਣ ਰੋਇ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ; ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ; ਬੂਝੈ ਸੋਇ॥੭॥ ਮਹਘੋ ਮੋਲਿ; ਭਾਰਿ ਅਫਾਰੁ॥ ਅ-ਟਲ। ਅ-ਛਲੁ ਪੋਲਾ- ਅਟਲ ਅਛਲੁ; ਗੁਰਮਤੀ ਧਾਰੁ॥ ਭਾਇ ਮਿਲੈ; ਭਾਵੈ ਭਇ ਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ; ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ॥੮॥੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਏਕੁ ਮਰੈ; ਪੰਚੇ ਮਿਲਿ ਰੋਵਹਿ॥ ਹਉਮੈ ਜਾਇ; ਸਬਦਿ ਮਲੁ ਧੋਵਹਿ॥ ਸਮਝਿ ਸੂਝਿ; ਸਹਜ ਘਰਿ ਹੋਵਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਸਗਲੀ ਪਤਿ ਖੋਵਹਿ॥੧॥ ਕਉਣੁ ਮਰੈ; ਕਉਣੁ ਰੋਵੈ

 Not Final File

ਓਹੀ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ; ਸਭਸੈ ਸਿਰਿ ਤੋਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੂਏ ਕਉ ਰੋਵੈ; ਦੁਖੁ ਕੋਇ॥ ਬੇਦਨ ਪੀੜਾ- ਸੋ ਰੋਵੈ; ਜਿਸੁ ਬੇਦਨ ਹੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਬੀਤੀ; ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੈ; ਸੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ; ਤਾਰੇ ਤਰਣਾ॥ ਜੱਗਦੀਸ- ਜੈ ਜਗਦੀਸ; ਪਰਮਗਤਿ ਸਰਣਾ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ॥ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ; ਸਬਦਿ ਭੈ ਤਰਣਾ॥੩॥ ਨਿਰਭਉ ਆਪਿ; ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੋਤਿ॥ਜੱਗਿ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਸੂਤਕੁ ਜਗਿ ਛੋਤਿ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਨਸੈ; ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੋਤਿ॥ ਜਨਮਿ ਮੂਏ; ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸਰੋਤਿ॥੪॥ ਮੂਏ ਕਉ; ਸਚੁ ਰੋਵਹਿ ਮੀਤ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੋਵਹਿ; ਨੀਤਾ ਨੀਤ॥ ਸਹਜਿ ਸਰੂਪ ਰਾਮ 'ਚ ਸੁ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੀਤ ਚਿੱਤ ਲਾਉ- ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪਰਹਰਿ; ਸਹਜਿ ਸੁ ਚੀਤ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪਉ; ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਰੀਤ॥੫॥ ਭੀਤਰਿ ਏਕੁ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ; ਬਹੁ ਸੰਖ ਅਸੰਖ॥ਬਿ-ਰੰਥ- ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ; ਜਨਮੁ ਬਿਰੰਥ॥ ਪਰਮਾ-ਰੰਥ ਪ੍ਰਮਾਰਥ, ਤੱਤ ਗਿਆਨ- ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਮਿਲਿ ਪਰਮਾਰੰਥ॥੬॥ ਆਪਿ ਮਰੈ; ਮਾਰੇ ਭੀ ਆਪਿ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ; ਜੋਤੀ ਤੂ ਜਾਤਿ॥ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ; ਮਿਲਣੁ ਨਹੀ ਭ੍ਰਾਤਿ॥੭॥ ਪੋਲਾ ਭਖੈ ਮੱਚ ਰਹੀ ਹੈ- ਸੂਤਕੁ ਅਗਨਿ ਭਖੈ; ਜਗੁ ਖਾਇ॥ ਸੂਤਕੁ ਜਲਿ ਥਲਿ ਸਭ ਹੀ ਥਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੂਤਕਿ; ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੮॥੪॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੈ; ਸੁ ਪਰਖੇ ਹੀਰਾ॥ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਤਾਰੇ ਗੁਰ ਪੂਰਾ॥ ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ; ਮਨ ਤੇ. ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥੧॥ ਐਸਾ ਸਾਹੁ; ਸਰਾਫੀ ਕਰੈ॥ ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ; ਏਕ ਲਿਵ ਤਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂੰਜੀ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਰੁ॥ ਪੈਕਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰਸੇਵਕ- ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਿ ਰਤਾ; ਪੈਕਾਰੁ॥ ਸਿਫਤਿ ਸਹਜ; ਘਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ॥੨॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣੁ; ਕਹੈ ਕਹਾਏ॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਵਾਟ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਏ॥੩॥

ਅੰਗ ੪੧੪:- ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ; ਜੋਤਿ ਅਨੂਪੁ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦੇਵਾ; ਸਗਲ ਸਰੂਪੁ॥ ਪੱਲੈ- ਮੈ ਸੋ ਧਨੁ ਪਲੈ; ਸਾਚੁ ਅਖੂਟੁ ॥੪॥ ਪੰਚ ਤੀਨਿ; ਨਵ ਚਾਰਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਧਰਣਿ ਗਗਨੁ; ਕਲ ਧਾਰਿ ਰਹਾਵੈ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਉ; ਉਲਟਿ ਪਰਾਵੈ॥ ੫॥॥ ਮੂਰਖੁ ਹੋਇ; ਨ ਆਖੀ ਸੂਝੈ॥ ਬੂੱਝੈ- ਜਿਹਵਾ ਰਸੁ ਨਹੀ ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ॥ ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ।ਮੱਤਾ। ਜੱਗ ਲੂੱਝੈ- ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ; ਜਗ ਸਿਉ ਲੂਝੈ॥੬॥ ਊਤਮ ਸੰਗਤਿ; ਊਤਮੁ ਹੋਵੈ॥ ਗੁਣ ਕਉ ਧਾਵੈ; ਅਵਗਣ ਧੋਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਸਹਜੁ ਨ ਹੋਵੈ॥੭॥ ਹੀਰਾ ਨਾਮੁ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲੁ॥ ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਮਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ ਪਰਖੈ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੁ॥੮॥੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ. ਮਨਿ ਮਾਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਮਹਲੀ, ਮਹਲੁ ਪਛਾਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੁ॥੧॥ ਐਸੇ; ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਥਾਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ ਸਾਧਸੰਗਤ- ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਨਿਰਮਲੁ ਥਾਨਿ ਸੁਥਾਨੁ॥ ਨਿਹਕੇਵਲ ਸ਼ੁੱਧ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ- ਤੀਨ ਭਵਨ; ਨਿਹਕੇਵਲ ਗਿਆਨੁ॥ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੁ॥੨॥ ਸਾਚਾ ਹਰਖੁ; ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਸੋਗੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗਿਆਨੁ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਭੋਗੁ॥ ਪੰਚ ਸਮਾਈ; ਸੁਖੀ ਸਭੁ ਲੋਗੁ॥੩॥ ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ; ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਆਪੇ

ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਸੋਈ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ॥੪॥ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ; ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਹੁਕਮੋ ਵਰਤੈ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਪੂਰਾ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ॥੫॥ ਬਾਲਕ ਬਿਰਧਿ; ਨ ਸੁਰਤਿ ਪਰਾਨਿ॥ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ; ਬੂਡੈ ਅਭਿਮਾਨਿ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਕਿਆ ਲਹਸਿ ਨਿਦਾਨਿ॥੬॥ ਅੰਨੁ। ਧਨੁ ਪੋਲਾ- ਜਿਸ ਕਾ ਅਨੁ ਧਨੁ; ਸਹਜਿ. ਨ ਜਾਨਾ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ॥ ਗਲਿ ਫਾਹੀ; ਬਉਰਾ ਬਉਰਾਨਾ॥੭॥ ਬੂਡਤ ਜਗੁ .ਦੇਖਿਆ; ਤਉ ਡਰਿ ਭਾਗੇ॥ ਵੱਡਭਾਗੇ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ; ਸੇ ਵਡਭਾਗੇ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ॥੮॥੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤੇ; ਚੀਤਿ ਅਨੀਤੇ॥ ਕਹਾਵਹਿ- ਰਾਗ ਸੁਣਾਇ; ਕਹਾਵਹਿ ਬੀਤੇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਮਨਿ ਝੂਠੁ ਅਨੀਤੇ॥੧॥ ਕਹਾ ਚਲਹੁ; ਮਨ ਰਹਹੁ ਘਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ; ਖੋਜਤ ਪਾਵਹੁ ਸਹਜਿ ਹਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਨਿ ਮੋਹੁ ਸਰੀਰਾ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸੁ ਪੀਰਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਿਉ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥੨॥ ਨ੍ਹਾਵਣੁ- ਅੰਤਰਿ ਨਾਵਣੁ; ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੈ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ; ਮਹਲੁ ਨ ਪਛਾਣੈ॥੩॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ; ਆਕਾਰੁ ਸਮਾਵੈ॥ ਅ-ਕਲ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ, ਬ੍ਰਹਮ- ਅਕਲ ਕਲਾ; ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਟਿਕਾਵੈ॥ ਸੋ ਨਰੁ; ਗਰਭ ਜੋਨਿ. ਨਹੀ ਆਵੈ॥੪॥ ਜਹਾਂ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਤਹ ਜਾਉ॥

ਅੰਗ ੪੧੫:- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਕਰਮ ਕਮਾਉ॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੫॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ; ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਬਾਣੀ; ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ॥੬॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਏ; ਤਾ ਕੋ ਲਾਗੈ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਸਬਦੇ ਜਾਗੈ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ॥੭॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ; ਬਿਧਿ ਨਾਹੀ ਜਾਣੈ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਮੈਲਾ; ਸਬਦੁ. ਨ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥੮॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਗੈ; ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸੰਗਤਿ; ਹੋਇ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥੯॥ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ; ਆਚਾਰੁ ਪਰਾਤਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਏਕੋ ਜਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥੧੦॥੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ; ਸਾਕਤੁ ਦੇਵਾਨਾ॥ ਖੰਡਿ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਬਨ ਖੰਡਿ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਹੈਰਾਨਾ॥ ਇਤ ਉਤ ਜਾਹਿ; ਕਾਲ ਕੇ ਚਾਪੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਘਰੁ ਆਪੈ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ. ਮਨੁ ਨਹੀ ਠਉਰਾ॥ ਸਿਮਰਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਅਵਰ ਤਿਆਗਹੁ. ਹਉਮੈ ਕਉਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ।ਕਹ-ਹੁ ਰਹ-ਸੀ - ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ; ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਰਹਸੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਮਝੇ; ਜਮ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹਸੀ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ॥ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰੇ; ਸਚੁ ਪੇਲੈ॥੨॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਰਮਾ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਧਰਮਾ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਪੰਚ ਤਤੁ ਤੇ ਜਨਮਾ॥ ਸਾਕਤੁ ਲੋਭੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੂੜਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ; ਮਨੁ ਰੂੜਾ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮਨੁ ਅਸਥਾਨੇ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਜੋਗੀ ਤਪੁ ਪੋਲੇ। ਭੋੱਗੀ। ਤੱਪੈ- ਇਹੁ ਮਨੁ; ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ. ਤਪੁ ਤਾਪੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੀਨ੍ਹੈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ

॥੪॥ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ; ਹਉਮੈ ਤਿਆਗੀ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਮਨਸਾ ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੀ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਖੈ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ ਮਹਲੀ; ਹਰਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ॥੫॥ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਰਾਜਾ ਸੂਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮਿ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਨਿਰਭਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ॥ ਵੱਸਿ- ਮਾਰੇ ਪੰਚ; ਅਪੁਨੈ ਵਸਿ ਕੀਏ॥ ਹਉਮੈ ਗ੍ਰਾਸਿ; ਇਕਤੁ ਥਾਇ ਕੀਏ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਰਾਗ ਸੁਆਦ ਅਨ ਤਿਆਗੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ, ਇਹੁ ਮਨੁ ਭਗਤੀ ਜਾਗੇ॥ ਅਨਹਦ ਸੁਣਿ ਮਾਨਿਆ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨ੍ਹਿ; ਭਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥੭॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਦਰਿ ਘਰਿ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਭਗਤਿ ਭਾਉ. ਧੁਨਿ ਹੋਈ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ॥ਜੁੱਗਾਦਿ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ॥੮॥ ਮੱਤਾ- ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਤਾ॥ ਸਰਬ ਰਸਾਇਣੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ; ਗੁਰ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ; ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ॥੯॥੮॥

ਅੰਗ ੪੧੬:- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ; ਧਨੁ ਕਾ ਕੋ ਕਹੀਐ॥ ਕਤ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਕਤ ਲਹੀਐ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ; ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ ਕਰਿ, ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡਉ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ; ਹੇਤੁ ਗਵਾਰਾ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੇ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਬਖਸਹਿ. ਨਾਮੁ ਜਪਾਇ॥ ਸਕੈ ਪੋਲਾ- ਦੂਤੁ. ਨ ਲਾਗਿ ਸਕੈ; ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੨॥ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਰਾਮ ਗੁਪਾਲਾ॥ ਦ-ਇਆਲਾ- ਜਿਉ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਦਇਆਲਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਰੋਗ ਮਿਟੇ; ਦੁਖੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ॥੩॥ ਅਵਰੁ ਨ ਅਉਖਧੁ; ਤੰਤ ਨ ਮੰਤਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੁ; ਕਿਲਵਿਖ ਹੰਤਾ॥ ਭੁਲਾਵ-ਹਿ- ਤੂੰ ਆਪਿ ਭੁਲਾਵਹਿ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਰਾਖਹਿ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੪॥ ਰੋਗੁ ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ; ਮਨਿ ਦੂਜਾ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਭਰਮਿ; ਜਪਹਿ ਜਪੁ. ਦੂਜਾ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਗੁਰ; ਦਰਸ. ਨ ਦੇਖਹਿ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ; ਜਨਮੁ ਕਿ ਲੇਖਹਿ॥੫॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਦੇਖਿ ਅਚਰਜੁ; ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦਿ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਰ ਨਰ; ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ॥ ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ; ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਤੁਮ ਸਮਸਰਿ; ਅਵਰੁ. ਕੋ ਨਾਹੀ॥੬॥ ਜਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ; ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ॥ ਸੰਤ ਭਗਤ ਕੀ; ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ॥ ਬੰਧਨ ਤੋਰੇ; ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ॥੭॥ ਨਾ ਜਮਦੂਤ ਦੂਖੁ; ਤਿਸੁ ਲਾਗੈ॥ ਜੋ ਜਨੁ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਜਾਗੈ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ; ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਸੰਗਿ॥ ਨਾਨਕ. ਮੁਕਤਿ ਭਏ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੮॥੯॥ਇੱਕ-ਤੁਕੀ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕਤੁਕੀ॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਸੋ ਠਾਕੁਰ ਜਾਨੈ॥ ਦੂਖੁ ਮਿਟੈ; ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ॥੧॥ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਦੇਖਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੰਧਨ; ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਬੰਧਨ; ਸੁਤ ਕੰਨਿਆ ਅਰੁ ਨਾਰਿ॥੨॥ ਬੰਧਨ; ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕੀਆ॥ ਕ-ਲੱਤੁ- ਬੰਧਨ; ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮਨਿ ਬੀਆ ॥੩॥ ਬੰਧਨ; ਕਿਰਖੀ ਕਰਹਿ ਕਿਰਸਾਨ॥ ਹਉਮੈ ਡੰਨੁ ਸਹੈ; ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ ਦਾਨ॥੪॥ ਅਣ-ਵੀਚਾਰੀ- ਬੰਧਨ ਸਉਦਾ ਅਣਵੀਚਾਰੀ॥ ਤਿਪਤਿ ਨਾਹੀ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ॥੫॥ ਬੰਧਨ; ਸਾਹ ਸੰਚਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ॥ ਪਵ-ਈ- ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ; ਨ ਪਵਈ

ਥਾਇ॥੬॥ ਬੰਧਨ; ਬੇਦੁ ਬਾਦੁ ਅਹੰਕਾਰ॥ਬੰਧਨਿ; ਬਿਨਸੈ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ॥੭॥ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਣਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ; ਬੰਧੁ. ਨ ਪਾਈ॥੮॥੧੦॥

ਅੰਗ ੪੧੭:- ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੩; ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪੱਟੀਆਂ- ਜਿਨ ਸਿਰਿ. ਸੋਹਨਿ ਪਟੀਆ; ਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਧੂਰੁ॥ ਗਲ਼ ਧੂੜ੍ਹਿ- ਸੇ ਸਿਰ. ਕਾਤੀ ਮੁੰਨੀਅਨ੍ਹਿ; ਗਲ ਵਿਚਿ. ਆਵੈ ਧੂੜਿ॥ ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਦੀਆ; ਹੁਣਿ. ਬਹਣਿ ਨ ਮਿਲਨਿ ਹਦੂਰਿ॥੧॥ ਆਦੇਸੁ ;ਬਾਬਾ ਆਦੇਸੁ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ. ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੇਸ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਦਹੁ. ਸੀਆ ਵੀਆਹੀਆ; ਲਾੜੇ ਸੋਹਨਿ ਪਾਸਿ॥ ਹੀਡੋਲੀ ਸੁਖਪਾਲਕੀ। ਚੜ੍ਹਿ- ਹੀਡੋਲੀ ਚੜਿ ਆਈਆ; ਦੰਦ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ॥ ਉੱਪ-ਰਹੁ ਝਿਮ-ਕਨਿ ਝੱਲੇ- ਉਪਰਹੁ ਪਾਣੀ ਵਾਰੀਐ; ਝਲੇ ਝਿਮਕਨਿ ਪਾਸਿ॥੨॥ ਲੱਖੁ ਲਹ-ਨਿ ਬਹਿ-ਠੀਆ ਖੜੀਆਂ- ਇਕੁ ਲਖੁ ਲਹਨਿ੍ ਬਹਿਠੀਆ; ਲਖੁ ਲਹਨਿ੍ ਖੜੀਆ॥ ਗਰੀ ਛੁਹਾਰੇ ਖਾਂਦੀਆ; ਮਾਣਨਿ੍ ਸੇਜੜੀਆ॥ ਸਿਲਕਾ ਫਾਹੀਆਂ। ਮੋਤ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਰੀਆ ਲੜੀਆਂ।ਗਲਿ ਪੌਲਾ- ਤਿਨ੍ ਗਲਿ. ਸਿਲਕਾ ਪਾਈਆ; ਤੁਟਨਿ੍, ਮੋਤ ਸਰੀਆ॥੩॥ ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਦੁਇ. ਵੈਰੀ ਹੋਏ; ਜਿਨ੍ਹੀ. ਰਖੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥ ਚੱਲੇ- ਦੂਤਾ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ; ਲੈ ਚਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਇ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ, ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਜੇ ਭਾਵੈ. ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥੪॥ ਅੱਗੋ-ਦੇ- ਅਗੋਦੇ. ਜੇ ਚੇਤੀਐ; ਤਾਂ ਕਾਇਤੁ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਸਾਹਾਂ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈਆ; ਰੰਗਿ ਤਮਾਸੈ ਚਾਇ॥ ਬਾਬਰ ਦੀ ਵਾਣੀ ਦੁਹਾਈ। ਟਿੱਕੇ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਕੁਇਰੁ ਕੰਵਰ- ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ. ਫਿਰਿ ਗਈ; ਕੁਇਰੁ. ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ॥੫॥ ਖੁਆਈ-ਅਹਿ- ਇਕਨਾ. ਵਖਤ ਖੁਆਈਅਹਿ; ਇਕਨ੍ਹਾ. ਪੂਜਾ ਜਾਇ॥ ਟਿੱਕੇ ਨ੍ਹਾਇ- ਚਉਕੇ ਵਿਣੁ ਹਿੰਦਵਾਣੀਆ; ਕਿਉ ਟਿਕੇ ਕਢਹਿ. ਨਾਇ॥ ਰਾਮੁ. ਨ ਕਬਹੂ ਚੇਤਿਓ; ਹੁਣਿ. ਕਹਣਿ ਨ ਮਿਲੈ, ਖੁਦਾਇ॥੬॥ ਇਕਿ. ਘਰਿ ਆਵਹਿ ਆਪਣੈ; ਇਕਿ. ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਪੁਛਹਿ ਸੁਖ॥ ਇਕਨ੍ਹਾ. ਏਹੋ ਲਿਖਿਆ; ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਵਹਿ ਦੁਖ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਥੀਐ; ਨਾਨਕ. ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ॥੭॥੧੧॥ ਖੇਲ। ਭੇਰੀ ਵਾਜੇ।ਖੁਸੀ ਸਮੇਂ ਵੱਜਣ ਵਾਲੇ ਸਹਨਾਈ ਸਾਜ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਹਾ. ਸੁ ਖੇਲ ਤਬੇਲਾ ਘੋੜੇ; ਕਹਾ. ਭੇਰੀ ਸਹਨਾਈ॥ ਤੇਗ-ਬੰਦ ਤਲਵਾਰਾਂ, ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਗਾ-ਡੇ-ਰੜਿ ਸੂਰਮੇ।ਲਾਲ ਕਵਾਈ ਪੁਸ਼ਾਕ ਵਾਲੇ- ਕਹਾ. ਸੁ ਤੇਗਬੰਦ ਗਾਡੇਰੜਿ; ਕਹਾ. ਸੁ ਲਾਲ ਕਵਾਈ॥ਆਰਸੀਆਂ ਨਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਚ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੇ ਗਹਿਣੇ- ਕਹਾ. ਸੁ ਆਰਸੀਆ ਮੁਹ ਬੰਕੇ; ਐਥੈ ਦਿਸਹਿ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ; ਤੂ ਗੋਸਾਈ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ; ਜਰੁ ਵੰਡਿ ਦੇਵੈ ਭਾਂਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਾਂ. ਸੁ ਘਰ ਦਰ ਮੰਡਪ ਮਹਲਾ; ਕਹਾ. ਸੁ ਬੰਕ ਸਰਾਈ॥ ਕੱਮਣਿ- ਕਹਾਂ. ਸੁ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕਾਮਣਿ; ਜਿਸੁ ਵੇਖਿ. ਨੀਦ ਨ ਪਾਈ॥ ਕਹਾ. ਸੁ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ ਹਰਮਾ; ਹੋਈਆ ਛਾਈ ਮਾਈ॥੨॥ ਵਿ-ਗੁੱਤੀ- ਇਸੁ ਜਰ ਕਾਰਣਿ, ਘਣੀ ਵਿਗੁਤੀ; ਇਨਿ ਜਰ. ਘਣੀ ਖੁਆਈ॥ਪਾਪਾਂ- ਪਾਪਾ ਬਾਝਹੁ. ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ; ਮੁਇਆ. ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ॥ ਖੁੱਸਿ- ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ਕਰਤਾ; ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੰਗਿਆਈ॥੩॥ ਕੋਟੀ ਹੂ ਪੀਰ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ; ਜਾ. ਮੀਰੁ ਸੁਣਿਆ ਧਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੪੧੮:- ਮੁੱਛਿ ਮੁੱਛਿ- ਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਜਲੇ ਬਿਜਮੰਦਰ; ਮੁਛਿ ਮੁਛਿ ਕੁਇਰ ਰੁਲਾਇਆ॥ ਕੋਈ ਮੁਗਲੁ. ਨ ਹੋਆ ਅੰਧਾ; ਕਿਨੈ. ਨ ਪਰਚਾ ਲਾਇਆ॥੪॥ ਮੁਗਲ ਪਠਾਣਾ ਭਈ ਲੜਾਈ; ਰਣ ਮਹਿ ਤੇਗ ਵਗਾਈ॥ ਚਿੜ੍ਹਾਈ- ਓਨੀ ਤੁਪਕ ਤਾਣਿ ਚਲਾਈ; ਓਨ੍ਹੀ ਹਸਤਿ ਚਿੜਾਈ॥ ਉਮਰ ਰੂਪ ਚੀਰੀ ਚਿੱਠੀ- ਜਿਨ ਕੀ ਚੀਰੀ. ਦਰਗਹ ਫਾਟੀ; ਤਿਨ੍ਾ ਮਰਣਾ ਭਾਈ॥੫॥ ਇਕ ਹਿੰਦਵਾਣੀ ਅਵਰ ਤੁਰਕਾਣੀ; ਭਟਿਆਣੀ ਠਕੁਰਾਣੀ॥ ਪੇਰਣ ਚੋਲ਼ੇ ਵਾ ਬੁਰਕੇ- ਇਕਨ੍ਾ ਪੇਰਣ, ਸਿਰ ਖੁਰ ਪਾਟੇ; ਇਕਨ੍ਾ ਵਾਸੁ ਮਸਾਣੀ॥ ਘਰੀਂ- ਜਿਨ੍ ਕੇ ਬੰਕੇ. ਘਰੀ ਨ ਆਇਆ; ਤਿਨ੍ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ॥੬॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਕਿਸ ਨੋ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਹੋਵੈ; ਕਿਸ ਥੈ ਜਾਇ. ਰੂਆਈਐ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਵਿਗਸੈ; ਨਾਨਕ. ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ॥੭॥੧੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਆਸਾ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ਜੈਸੇ ਗੋਇਲਿ ਗੋਇਲੀ; ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਆਦਮੀ; ਬਾਂਧਹਿ ਘਰ ਬਾਰਾ॥੧॥ ਜਾਗਹੁ ਜਾਗਹੁ ਸੂਤਿਹੋ; ਚਲਿਆ ਵਣਜਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਂਧੀ-ਅਹਿ- ਨੀਤ ਨੀਤ ਘਰ ਬਾਂਧੀਅਹਿ; ਜੇ ਰਹਣਾ ਹੋਈ॥ ਚੱਲਸੀ- ਪਿੰਡੁ ਪਵੈ, ਜੀਉ ਚਲਸੀ; ਜੇ ਜਾਣੈ ਕੋਈ॥੨॥ ਓਹੀ ਓਹੀ ਕਿਆ ਕਰਹੁ; ਹੈ ਹੋਸੀ ਸੋਈ॥ ਰੋਵਹੁ-ਗੇ- ਤੁਮ ਰੋਵਹੁਗੇ ਓਸ ਨੋ; ਤੁਮ ਕਉ ਕਉਣੁ ਰੋਈ॥੩॥ ਪਿੱਟਿਹੁ- ਧੰਧਾ ਪਿਟਿਹੁ ਭਾਈਹੋ; ਤੁਮ੍ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਓਹੁ. ਨ ਸੁਣਈ ਕਤ ਹੀ; ਤੁਮ ਲੋਕ ਸੁਣਾਵਹੁ॥੪॥ ਸੁੱਤਾ- ਜਿਸ ਤੇ ਸੁਤਾ. ਨਾਨਕਾ; ਜਾਗਾਏ ਸੋਈ॥ ਜੇ ਘਰੁ ਬੂਝੈ ਆਪਣਾ; ਤਾਂ ਨੀਦ. ਨ ਹੋਈ॥੫॥ ਜੇ ਚਲਦਾ ਲੈ ਚਲਿਆ; ਕਿਛੁ ਸੰਪੈ ਨਾਲੇ॥ ਤਾ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਦੇਖਿ ਕੈ; ਬੂਝਹੁ ਬੀਚਾਰੇ॥੬॥ ਮਖਸੂਦ ਲਾਭ- ਵਣਜੁ ਕਰਹੁ. ਮਖਸੂਦੁ ਲੈਹੁ; ਮਤ ਪਛੋਤਾਵਹੁ॥ ਅਉਗਣ ਛੋਡਹੁ. ਗੁਣ ਕਰਹੁ; ਐਸੇ ਤਤੁ ਪਰਾਵਹੁ॥੭॥ ਧਰਮੁ ਭੂਮਿ ਸਤੁ ਬੀਜੁ ਕਰਿ; ਐਸੀ ਕਿਰਸ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਤਾਂ ਵਾਪਾਰੀ ਜਾਣੀਅਹੁ; ਲਾਹਾ ਲੈ ਜਾਵਹੁ॥੮॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਬੂਝੈ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ. ਸੁਣੇ ਨਾਮੁ; ਨਾਮੇ ਬਿਉਹਾਰਾ॥੯॥ ਜਿਉ ਲਾਹਾ. ਤੋਟਾ ਤਿਵੈ; ਵਾਟ ਚਲਦੀ ਆਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਸਾਈ ਵਡਿਆਈ॥੧੦॥੧੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨੀਮ੍ਹੀ ਨਹੀਂ- ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੂਢੀਆ; ਕੋ. ਨੀਮ੍ਹੀ ਮੈਡਾ॥ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਹਿਬਾ; ਤੂ ਮੈ. ਹਉ ਤੈਡਾ॥੧॥ ਬੀਭਾ ਦੂਜਾ। ਨੀਮਿ ਨਹੀਂ- ਦਰੁ ਬੀਭਾ, ਮੈ ਨੀਮਿ ਕੋ; ਕੈ ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ॥ ਹਿੱਕੋ। ਮੈਂਡਾ- ਹਿਕੋ ਮੈਡਾ ਤੂ ਧਣੀ; ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਧਾ ਸੇਵਨਿ. ਸਿਧ ਪੀਰ; ਮਾਗਹਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ॥ ਮੈ. ਇਕੁ ਨਾਮੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਬੁਧਿ॥੨॥

ਅੰਗ ੪੧੯:- ਭੋੱਗੀ। ਦਿ-ਸੰਤਰ- ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਕਾਪੜੀ; ਕਿਆ ਭਵਹਿ ਦਿਸੰਤਰ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਨ ਚੀਨ੍ਹੀ; ਤਤੁ ਸਾਰੁ ਨਿਰੰਤਰ॥੩॥

ਪੰਡਿਤ ਪਾਧੇ ਜੋਇਸੀ; ਨਿਤ ਪੜ੍ਹਹਿ ਪੁਰਾਣਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ. ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ; ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਣਾ॥੪॥ ਤ-ਪੱਸੀ- ਇਕਿ ਤਪਸੀ. ਬਨ ਮਹਿ ਤਪੁ ਕਰਹਿ; ਨਿਤ ਤੀਰਥ ਵਾਸਾ॥ ਆਪੁ. ਨ ਚੀਨਹਿ ਤਾਮਸੀ; ਕਾਹੇ ਭਏ ਉਦਾਸਾ॥੫॥ ਇਕਿ. ਬਿੰਦੁ ਜਤਨ ਕਰਿ

ਰਾਖਦੇ; ਸੇ ਜਤੀ ਕਹਾਵਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ. ਨ ਛੂਟਹੀ; ਭ੍ਰਮਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ॥੬॥ ਇਕਿ ਗਿਰਹੀ ਸੇਵਕ ਸਾਧਿਕਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਲਾਗੇ॥ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜੁ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁ ਜਾਗੇ॥੭॥ ਗੁਰ ਤੇ ਦਰੁ ਘਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਸੋ ਜਾਇ ਸਿਞਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਸਾਚੇ ਮਨੁ ਮਾਨੈ॥੮॥੧੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਮਾਇ-ਲੇ- ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਲੇ; ਭਉਜਲੁ ਸਚਿ ਤਰਣਾ॥ ਜੁੱਗਾਦਿ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਲੁ ਤੂ; ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ॥੧॥ ਤੂ ਦਾਤੌ. ਹਮ ਜਾਚਿਕਾ; ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਮਨ ਮੰਦਰੁ ਭੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛੋਡੀਐ; ਤਉ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਈਐ; ਪਰਮਾਰਥੁ ਜਾਣੈ॥੨॥ ਲੁੱਭ-ਤਉ- ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਲੋਭੀਆ; ਲੁਭਤਉ ਲੋਭਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਲੋਭੁ ਨਿਵਾਰੀਐ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ॥੩॥ ਕੱਲਰਿ- ਕਲਰਿ ਖੇਤੀ ਬੀਜੀਐ; ਕਿਉ ਲਾਹਾ ਪਾਵੈ॥ ਭੀੱਜਈ ਗੱਡਾਵੈ- ਮਨਮੁਖੁ. ਸਚਿ ਨ ਭੀਜਈ; ਕੂੜੁ ਕੂੜਿ ਗਡਾਵੈ॥੪॥ ਲਾਲਚੁ ਛੋਡਹੁ ਅੰਧਿਹੋ; ਲਾਲਚਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ॥ ਸਾਚੌ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੀ॥੫॥ ਦੁਬਿਧਾ ਦਵੈਤ ਦਾ ਕੁ-ਵਾਟੜੀ ਖੋਟਾ ਰਸਤਾ। ਮੂਸਹੁ-ਗੇ- ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ ਕੁਵਾਟੜੀ; ਮੂਸਹੁਗੇ ਭਾਈ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥੬॥ ਮਨਮੁਖ ਪਥਰੁ ਸੈਲੁ ਹੈ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਫੀਕਾ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਕੇਤਾ ਰਾਖੀਐ; ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਸੂਕਾ॥੭॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ॥੮॥੧੫॥ ਚੱਲੇ ਚੱਲਣਹਾਰ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਚਲੇ ਚਲਣਹਾਰ; ਵਾਟ ਵਟਾਇਆ॥ ਪਿੱਟੇ- ਧੰਧੁ ਪਿਟੇ ਸੰਸਾਰੁ; ਸਚੁ. ਨ ਭਾਇਆ॥੧॥ ਕਿਆ ਭਵੀਐ. ਕਿਆ ਢੂਢੀਐ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਵਿ-ਸਰਜਿਆ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਗਿਆ- ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਵਿਸਰਜਿਆ; ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਸਚਿਆਰੁ; ਕੂੜਿ. ਨ ਪਾਈਐ॥ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਆਈਐ॥੨॥ ਮੋਇਆ ਕਉ. ਕਿਆ ਰੋਵਹੁ; ਰੋਇ. ਨ ਜਾਣਹੂ॥ ਰੋਵਹੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ; ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਹੂ॥੩॥ ਵਜਹੁ ਪੋਲਾ- ਹੁਕਮੀ. ਵਜਹੁ ਲਿਖਾਇ; ਆਇਆ ਜਾਣੀਐ॥ ਲਾਹਾ ਪਲੈ ਪਾਇ; ਹੁਕਮੁ ਸਿਞਾਣੀਐ॥੪॥ ਅੰਗ ੪੨੦:- ਹੁਕਮੀ ਪੈਧਾ ਜਾਇ; ਦਰਗਹ ਭਾਣੀਐ॥ ਰਬਾਣੀਐ ਰੱਬ ਦੇ ਬੰਦਿ ਬੰਦੀਖਾਨੇ 'ਚ- ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸਿਰਿ ਮਾਰ; ਬੰਦਿ ਰਬਾਣੀਐ॥੫॥ ਲਾਹਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ; ਮਨਿ ਵਸਾਈਐ॥ ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ; ਗਰਬੁ ਵਞਾਈਐ॥੬॥ ਮਨਮੁਖੀਆ ਸਿਰਿ ਮਾਰ; ਵਾਦਿ ਖਪਾਈਐ॥ ਠੱਗਿ ਮੁੱਠੀ- ਠਗਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰ; ਬੰਨ੍ਹਿ ਚਲਾਈਐ॥੭॥ ਸਾਹਿਬੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇ; ਨ ਪਛੋਤਾਵਹੀ॥ ਗੁਨਹਾਂ ਬਖਸਣਹਾਰੁ; ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੀ॥੮॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਸਚੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਾਲੀਐ॥ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ॥੯॥੧੬॥ ਹਰੀ-ਆਵਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਿਆ ਜੰਗਲੁ ਢੂਢੀ ਜਾਇ; ਮੈ. ਘਰਿ ਬਨੁ ਹਰੀਆਵਲਾ॥ ਟਿਕੈ ਪੋਲਾ- ਸਚਿ ਟਿਕੈ ਘਰਿ ਆਇ; ਸਬਦਿ ਉਤਾਵਲਾ॥੧॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਇ; ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੀਐ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ; ਮਹਲੁ ਪਛਾਣੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਾਵ-ਈ- ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸਚੁ; ਤਾ ਮਨਿ ਭਾਵਈ॥ ਸਮਾਵ-ਈ- ਚਲੈ ਸਦਾ ਰਜਾਇ; ਅੰਕਿ

ਸਮਾਵਈ॥੨॥ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਈ॥ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ; ਦੇ. ਤੋਟਿ ਨ ਹੋਈ॥੩॥ ਅਬੇ ਤਬੇ ਪੋਲਾ- ਅਬੇ ਤਬੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ; ਕਿਉ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ॥ ਭਰਨਾਲਿ ਸਮੰਦ੍ਰ- ਪਥਰ ਕੀ ਬੇੜੀ. ਜੇ ਚੜੈ; ਭਰਨਾਲਿ ਬੁਡਾਵੈ॥੪॥ ਆਪਨੜਾ ਮਨੁ ਵੇਚੀਐ; ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਨਾਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਤੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਭਾਲੇ॥੫॥ ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ ਆਖੀਐ; ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕੀਆ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਮਰਿ ਰਹੇ; ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ. ਨ ਥੀਆ॥੬॥ ਸਾਈਂ- ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਧੁਰ ਕੀ ਫੁਰਮਾਈ॥ ਜੇ ਮਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮਿਲੈ; ਕਿਨਿ. ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥੭॥ ਰਤਨਾ ਪਾਰਖੁ ਸੋ ਧਣੀ; ਤਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ॥੮॥੧੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਨ੍ੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥ ਮੂਲੁ ਛੋਡਿ. ਡਾਲੀ ਲਗੇ; ਕਿਆ ਪਾਵਹਿ ਛਾਈ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ; ਜੇ ਜਾਣੈ ਕੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ. ਤ ਛੂਟੀਐ; ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਖੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ੍ੀ ਏਕੋ ਸੇਵਿਆ; ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਭਾਈ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨਾ; ਜਨ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ॥੨॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਭਾਈ॥ ਪਰਥਾਈ ਸਬੱਬ ਕਰਕੇ- ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਾਚੇ ਪਰਥਾਈ॥੩॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ, ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਕੇਤੀ ਕਹੈ ਕਹਾਏ॥ ਆਪਿ ਦਿਖਾਵੈ ਵਾਟੜੀ; ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥੪॥ ਉੱਝ-ੜਿ- ਮਨਮੁਖੁ ਜੇ ਸਮਝਾਈਐ; ਭੀ ਉਝੜਿ ਜਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਨ ਛੂਟਸੀ; ਮਰਿ ਨਰਕ ਸਮਾਏ॥੫॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਲੇਵੈ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਨਾ ਪਵੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵੈ॥੬॥ ਅੰਗ ੪੨੧:- ਜੇਹੀ ਸੇਵ ਕਰਾਈਐ; ਕਰਣੀ ਭੀ ਸਾਈ॥ ਆਪਿ ਕਰੇ. ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਵੇਖੈ ਵਡਿਆਈ॥੭॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ. ਸੋ ਕਰੇ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਿਰੁ ਦੇ ਛੂਟੀਐ; ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਾਏ॥੮॥੧੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਰੂੜੋ ਠਾਕੁਰ ਮਾਹਰੋ; ਰੂੜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਪਾਈਐ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੧॥ ਓਲ੍ਗੀ ਦਾਸਨਦਾਸ- ਮੈ ਓਲ੍ਗੀਆ ਓਲ੍ਗੀ; ਹਮ ਛੋਰੂ ਥਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ. ਤਿਉ ਰਹਾ; ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸਾ ਘਣੀ; ਭਾਣੈ ਮਨਿ ਭਾਈਐ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਾਥਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਭਾਣੈ ਪਤਿ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਸਾਚਉ. ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣੀਐ; ਅੰਤਰਿ ਹੈ ਸੋਈ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਵਿ ਰਹੇ; ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਹੋਈ॥੩॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਆਪੇ ਹਰੇ; ਵੇਖੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੀਐ; ਇਉ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥੪॥ ਜੀਵਦਿਆ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ; ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਵੈ॥੫॥ ਭਰਮ-ਹਿ- ਮਨਮੁਖ ਤੋਟਾ ਨਿਤ ਹੈ; ਭਰਮਹਿ ਭਰਮਾਏ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧੁ. ਨ ਚੇਤਈ; ਕਿਉ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ॥੬॥ ਤਾ ਜਗਿ ਆਇਆ ਜਾਣੀਐ; ਸਾਚੈ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪਾਰਸੁ ਭਏ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ॥੭॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਮੋ; ਕਾਰ ਧੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੀਆ; ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ॥੮॥੧੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕੇਤਾ ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ; ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ. ਨ ਜਾਣਾ॥ ਨਿ-ਧਰਿਆ- ਮੈ ਨਿਧਰਿਆ, ਧਰ ਏਕ ਤੂੰ; ਮੈ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣਾ॥੧॥ ਨਾਨਕ

ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹੈ; ਸਚ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਗ-ਇਆ- ਆਪੁ ਗਇਆ ਸੋਝੀ ਪਈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਗਵਾਈਐ; ਪਾਈਐ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਦੇ ਸਾਚੁ ਅਧਾਰੁ॥੨॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੀਆ; ਸੇਵਾ ਸਚੁ ਸਾਈ॥ ਚੱਲੈ- ਤਾ ਕਉ. ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗਈ; ਚਾਲੈ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ॥੩॥ ਚੱਲੈ- ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਜੋ ਚਲੈ; ਸੋ ਪਵੈ ਖਜਾਨੈ॥ ਜੂ-ਠੱਾਨੈ- ਖੋਟੇ. ਠਵਰ ਨ ਪਾਇਨੀ; ਰਲੇ ਜੂਠਾਨੈ॥੪॥ ਸਉਦਾ ਕਸਕੇ- ਨਿਤ ਨਿਤ. ਖਰਾ ਸਮਾਲੀਐ; ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਪਾਈਐ॥ ਖੋਟੇ. ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਨੀ; ਲੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈਐ॥੫॥ ਜਿਨੀ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿਆ; ਪਰਮਾਤਮੁ ਸੋਈ॥ ਏਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ; ਫਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਈ॥੬॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ; ਸਚਿ ਰਹੇ ਅਘਾਈ॥ ਤਿੰਨਾ. ਭਰਮੁ ਨ ਭੇਦੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ॥੭॥ ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗੀ ਆਇਆ; ਚਲੁ ਸਦਾ ਰਜਾਈ॥ ਅਉਗਣਿਆਰੇ ਕਉ ਗੁਣੁ ਨਾਨਕੈ; ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ॥੮॥੨੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨੁ ਰਾਤਉ ਹਰਿ ਨਾਇ; ਸਚੁ ਵਖਾਣਿਆ॥ ਲੋਕਾ ਦਾ

ਅੰਗ ੪੨੨:- ਕਿਆ ਜਾਇ; ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਣਿਆ॥੧॥ ਜਉ ਲਗੁ ਜੀਉ ਪਰਾਣ; ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦ-ਇਆਲ- ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕਾਰ; ਦੇਹਿ ਦਇਆਲ ਤੂੰ॥ ਹਉ ਜੀਵਾ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹਿ; ਮੈ ਟੇਕ ਅਧਾਰੁ ਤੂੰ॥੨॥ ਦਰਿ ਸੇਵਕੁ ਦਰਵਾਨੁ; ਦਰਦੁ ਤੂੰ ਜਾਣਹੀ॥ ਹੈਰਾਨ ਅਸਚਰਜ- ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਹੈਰਾਨੁ; ਦਰਦੁ ਗਵਾਵਹੀ॥੩॥ ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਹਦੂਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਸੀ॥ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਪਰਵਾਣੁ; ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸੀ॥੪॥ ਤੋੱਸਾ- ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ, ਕਰਿ ਭਾਉ; ਤੋਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਇ॥ ਮਨਹੁ ਛੋਡਿ ਵਿਕਾਰ; ਸਚਾ ਸਚੁ ਦੇਇ॥੫॥ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨੇਹੁ; ਸਚੈ ਲਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਨਿਆਉ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ॥੬॥ ਸਚੇ ਸਚੀ ਦਾਤਿ; ਦੇਹਿ ਦਇਆਲੁ ਹੈ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ਹੈ॥੭॥ ਤੂੰ ਉਤਮੁ. ਹਉ ਨੀਚੁ; ਸੇਵਕੁ ਕਾਂਢੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇਹੁ; ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਵਾਂਢੀਆ॥੮॥੨੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ. ਕਿਉ ਰਹੈ; ਕਿਉ. ਮੇਲਾ ਹੋਈ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖੁ ਘਣੋ; ਨਿਤ ਸਹਸਾ ਦੋਈ॥੧॥ ਫਿੱਟੁ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕਿਆ ਜੀਵਨਾ; ਫਿਟੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੁ. ਨ ਸੇਵਿਆ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ. ਨ ਭਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਤਉ ਰਹੈ; ਪਾਈਐ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ, ਰਾਸਿ ਦੇਇ; ਬਿਨਸੈ ਭ੍ਰਮੁ ਕੂਰਾ॥੨॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ. ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਧਨੁ ਧਨੁ ਜਸੁ ਗਾਏ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਏ॥੩॥ ਨਟੂਐ ਪੋਲਾ- ਨਟੂਐ, ਸਾਂਗੁ ਬਣਾਇਆ; ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਉਝ-ਰਤ ਪੋਲਾ- ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਬਾਜੀ ਦੇਖੀਐ; ਉਝਰਤ ਨਹੀ ਬਾਰਾ॥੪॥ ਚਉ-ਪੜਿ ਖੇਲਣਾ- ਹਉਮੈ ਚਉਪੜਿ ਖੇਲਣਾ; ਝੂਠੇ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਾਰੈ, ਸੋ ਜਿਣੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥੫॥ ਜਿਉ ਅੰਧੁਲੈ ਹਥਿ ਟੋਹਣੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ॥ ਦਉਤ ਦਿਨ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ, ਟੇਕ ਹੈ; ਨਿਸਿ ਦਉਤ, ਸਵਾਰੈ॥੬॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ; ਹਰਿ ਨਾਮ

ਅਧਾਰਾ॥ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ॥੭॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਮੇਟਿਆ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਤਾਰੇ॥੮॥੨੨॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ। ਸੁਰ-ਸਰੀ- ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਰੁ ਤੇਰਾ; ਸੁਰਸਰੀ ਚਰਣ ਸਮਾਣੀ॥ ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ, ਮੂਲੁ ਮਤਿ ਰਾਵੈ; ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ॥੧॥ ਤਾ ਕੇ ਚਰਣ ਜਪੈ, ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ; ਬੋਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ ਦਾਸ

ਅੰਗ ੪੨੩:- ਤੁਮ੍ਾਰੇ; ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੀ॥ ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ. ਨ ਜਾਹੀ ਲਖਣੇ; ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੨॥ ਜੁੱਗ- ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਤੇਰੇ, ਜੁਗ ਹੀ ਅੰਤਰਿ; ਚਾਰੇ ਤੇਰੀਆ ਖਾਣੀ॥ ਕਥੇ ਅ-ਕਥ ਪੋਲੇ- ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈਐ; ਕਥੇ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥੩॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ. ਕੀਆ ਸਭੁ ਤੇਰਾ; ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੈ ਪਰਾਣੀ॥ ਸਾਂਈਂ- ਜਾ ਕਉ. ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂੰ ਅਪਣੀ; ਸਾਈ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ॥੪॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ. ਸਭੁ ਕੋਈ ਲੇਤੁ ਹੈ; ਜੇਤੀ ਆਵਣ ਜਾਣੀ॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਹੋਰ ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ॥੫॥ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਉ ਦੀਏ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਬੱਪੁੜਾ- ਤਾ ਕਾ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਬੂਝੈ ਬਪੁੜਾ; ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੀ॥੬॥ ਜੁੱਗਹ ਜੁੱਗਹ- ਜੁਗਹ ਜੁਗਹ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੀਏ; ਗਾਵਹਿ ਕਰਿ ਅਵਤਾਰੀ॥ ਤਿਨ ਭੀ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤਾ ਕਾ; ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੭॥ ਤੂੰ ਸਚਾ, ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਾਚਾ; ਦੇਹਿ ਤ, ਸਾਚੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਬੁੱਝਾਵਹਿ- ਜਾ ਕਉ ਸਚੁ ਬੁਝਾਵਹਿ ਅਪਣਾ; ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ॥੮॥੧॥੨੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ; ਹਮਰਾ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਤੱਤੁ- ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ॥ ਦੇਵਣ ਵਾਲਾ. ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਿ ਮਮਤਾ ਅਗਨਿ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਾਈ॥ ਮੱਤਾ- ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੨॥ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਹਰਿ ਬਾਣੀ॥੩॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਤਪਾਂ ਸਿਰਿ ਤਪੁ ਸਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਭ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਦੀਸੈ ਸਚਿਆਰੁ॥੪॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ; ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਮਹ-ਲੁ- ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ; ਮਹਲੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੫॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ; ਰਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ; ਸਾਚਿ ਦੁਆਰੇ॥੬॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿ ਗੁਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਨਾਮੇ ਉਧਰੇ; ਕੁਲ ਸਬਾਏ॥੭॥ ਨਾਨਕੁ; ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਰਖਹੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ; ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੮॥੨॥੨੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੇ; ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਬੁੱਝੈ- ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ; ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਈ॥

ਸੁੱਤੇ- ਆਸਾ ਵਿਚਿ ਸੁਤੇ; ਕਈ ਲੋਈ॥ ਸੋ ਜਾਗੈ; ਜਾਗਾਵੈ ਸੋਈ॥੧॥ ਬੁੱਝਾਇਆ- ਸਤਿਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਇਆ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ॥

ਅੰਗ ੪੨੪:- ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੇ. ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੈ; ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲਿ ਕੀਰਤਿ; ਸਬਦੁ ਪਛਾਨੁ॥ ਏਹਾ ਭਗਤਿ; ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ; ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਜਿਨਿ ਆਸਾ ਕੀਤੀ; ਤਿਸ ਨੋ ਜਾਨੁ॥੨॥ ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਦੀਜੈ; ਜਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਇਹੁ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ; ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੩॥ ਆਪਿ ਕਰੇ; ਤੈ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਵੈ; ਆਪਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਏ॥੪॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ; ਸਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ; ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਮਨਮੁਖਿ; ਮੋਹਿ ਭਰਮਿ ਭੋਲਾਣੀ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਸਭ ਫਿਰੈ ਬਉਰਾਣੀ॥੫॥ ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਮਹਿ; ਏਕਾ ਮਾਇਆ॥ ਮੂਰਖਿ ਪੜਿ ਪੜਿ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ; ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੬॥ ਅੰਮ੍ਰਿ੍ਤੁ- ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੀਠਾ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭੋਗੇ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ॥ ਅ-ਨੰਦਿ- ਸਹਜਿ ਅਨੰਦਿ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਦਾ ਸਚਿ ਪਿਆਰਿ॥੭॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਪੜੀਐ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਪੜੀਐ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਜਪੀਐ; ਭਇ ਸਚਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ; ਗੁਰਮਤਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੮॥੩॥੨੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ। ਘਰੁ ਅੱਠਵਾਂ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ॥ ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ; ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ; ਚੇਤਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਜੱਗ-ਤੁ ।ਜ-ਲੰਦਾ।ਭੱਜਿ- ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾ ਦੇਖਿ ਕੈ; ਭਜਿ ਪਏ ਸਰਣਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਤੇ. ਗਿਆਨੁ ਊਪਜੈ; ਮਹਾ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਤੇ. ਘਰੁ ਦਰੁ ਪਾਇਆ; ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਬੂਝੈ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਲਾਹ ਹੈ; ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੂਖੁ ਊਪਜੈ; ਦੁਖੁ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ॥੪॥ ਗ-ਇਆ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਆਪੁ ਗਇਆ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥ ਪਸ-ਰਿ ਪੋਲਾ- ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਪਸਰਿ ਰਹੀ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥੫॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ. ਸਮਝਾਇਆ; ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਈ॥ ਅੰਤਰੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ; ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੬॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਂ ਮਿਲੈ; ਜਾਂ ਨਦਰਿ ਕਰੇਈ॥ ਕਟੀ-ਅਹਿ- ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭ ਕਟੀਅਹਿ; ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਹੋਈ॥੭॥

ਅੰਗ ੪੨੫:- ਆਪਣੈ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਦੇ ਨਾਮੇ ਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ, ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ॥ ੮॥੪॥੨੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੁਣਿ ਮਨ, ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ਤੂੰ; ਆਪੇ ਆਇ ਮਿਲੈ. ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ, ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ; ਸਚੈ ਚਿਤੁ ਲਾਈ॥੧॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ; ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ. ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ ਦੂਰਿ ਕਰਿ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਸੁ ਭਗਤੀ ਨੋ. ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਲੋਚਦੇ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਪਾਈ ਨ ਜਾਇ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜਦੇ ਜੋਤਿਕੀ; ਤਿਨ ਬੂਝ. ਨ ਪਾਇ॥੨॥ ਥੈ ਟਿਕਾਣੇ ਸਿਰ- ਆਪੈ ਥੈ ਸਭੁ ਰਖਿਓਨੁ; ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਆਪੇ ਦੇਇ. ਸੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਿ. ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੩॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤਿਸ ਦੇ; ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ॥ ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜੇ ਦੂਜਾ ਹੋਈ॥੪॥ ਸਿਰਿਕਾਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ- ਇਕੋ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਦਾ; ਏਕਾ ਸਿਰਿਕਾਰਾ॥ ਆਪਿ ਭਵਾਲੀ ਦਿਤੀਅਨੁ; ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰਾ॥੫॥ ਇਕ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਤਿਅਨੁ; ਬੂਝਨਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਭਗਤਿ ਭੀ ਓਨਾ ਨੋ ਬਖਸੀਅਨੁ; ਅੰਤਰਿ ਭੰਡਾਰਾ॥੬॥ ਗਿਆਨੀਆ ਨੋ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ; ਸਚੁ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਓਇ ਭੁਲਾਏ. ਕਿਸੈ ਦੇ, ਨ ਭੁਲਨੀ; ਸਚੁ ਜਾਣਨਿ ਸੋਈ॥੭॥ ਘਰ ਮਹਿ ਪੰਚ ਵਰਤਦੇ; ਪੰਚੇ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਵੱਸਿ- ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ, ਵਸਿ ਨ ਆਵਨੀ; ਨਾਮਿ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥੮॥੫॥੨੭॥ ਵੱਥੁ ਕਿੱਛ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ. ਸਭੁ ਵਥੁ ਹੈ; ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ; ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਖੁਲਾਹੀ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ; ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਵੈ. ਸੋ ਲਏ; ਪਾਏ ਰਤਨੁ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਅਲੌਕਿਕ ਦਿੱਬ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ- ਅੰਦਰੁ ਖੋਲੈ ਦਿਬ ਦਿਸਟਿ; ਦੇਖੈ ਮੁਕਤਿ ਭੰਡਾਰਾ॥੨॥ ਮਹ-ਲ- ਅੰਦਰਿ ਮਹਲ ਅਨੇਕ ਹਹਿ; ਜੀਉ ਕਰੇ ਵਸੇਰਾ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ; ਫਿਰਿ. ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ॥੩॥ ਪਾਰਖੀਆ. ਵਥੁ ਸਮਾਲਿ ਲਈ; ਗੁਰ. ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਅ-ਮੁੱਲੁ- ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮੁਲੁ ਸਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ॥੪॥ ਬਾਹਰੁ ਭਾਲੇ, ਸੁ ਕਿਆ ਲਹੈ; ਵਥੁ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਭਾਈ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੈ; ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥੫॥ ਘਰੁ ਦਰੁ ਛੋਡੇ ਆਪਣਾ; ਪਰ ਘਰਿ ਝੂਠਾ ਜਾਈ॥ਚੋਟਾਂ- ਚੋਰੈ ਵਾਂਗੂ ਪਕੜੀਐ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਚੋਟਾ ਖਾਈ॥੬॥ ਜਿਨੀ ਘਰੁ ਜਾਤਾ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਭਾਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੭॥ ਦੇ-ਇ। ਬੁੱਝਾਈ- ਆਪੇ ਦਾਨੁ ਕਰੇ. ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥੮॥੬॥੨੮॥
ਅੰਗ ੪੨੬:- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਸਾਦੁ ਮੀਠਾ ਭਾਈ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਚਾਖਿਐ. ਮੁਕਤੁ ਭਏ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਸਾਚੋ ਭਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲਾ; ਨਿਰਮਲ ਮਨਿ ਵਾਸਾ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਆਪੁ ਨ ਜਾਪਈ; ਸਭ ਅੰਧੀ ਭਾਈ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਨਾਮੁ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ॥੨॥ ਨਾਮੇ ਹੀ ਨਾਮਿ ਵਰਤਦੇ; ਨਾਮੇ ਵਰਤਾਰਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ, ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਨਾਮੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥੩॥ ਨਾਮੁ

ਸੁਣੀਐ. ਨਾਮੁ ਮੰਨੀਐ; ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਨਾਮੇ ਮਹਲੁ ਪਾਈ॥੪॥ ਨਾਮੇ ਹੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਨਾਮੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਨਾਮੇ ਸਰਣਾਈ॥੫॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕੋਇ ਨ ਮੰਨੀਐ; ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਬਾਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ॥੬॥ ਬੁੱਝਾਈ- ਨਾਮੈ ਕੀ ਸਭ ਸੇਵਾ ਕਰੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਈ॥ ਨਾਮਹੁ ਹੀ ਨਾਮੁ ਮੰਨੀਐ; ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ॥੭॥ਗੁਰਮੱਤੀ- ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਵੈ. ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ; ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਈ॥ ਵੱਸਿ- ਨਾਨਕ. ਸਭ ਕਿਛੁ ਨਾਵੈ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ. ਕੋ ਪਾਈ॥੮॥੭॥੨੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਦੋਹਾਗਣੀ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇਨ੍ਹੀ; ਨ ਜਾਣਨਿ. ਪਿਰ ਕਾ ਸੁਆਉ॥ ਫਿਕਾ ਬੋਲਹਿ. ਨਾ ਨਿਵਹਿ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸੁਆਉ॥੧॥ ਇਹੁ ਮਨੂਆ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਸਿ ਆਵੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਠਾਕੀਐ; ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਘਰਿ ਆਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਵਾਰੀ-ਓਨੁ- ਸੋਹਾਗਣੀ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀਓਨੁ; ਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲਦੀਆ; ਨਾਮੇ ਸਹਜਿ ਸੀਗਾਰੁ॥੨॥ ਸਦਾ ਰਾਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ; ਸਚੀ ਸੇਜ ਸੁਭਾਇ॥ ਪਿਰ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਮੋਹੀਆ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥੩॥ ਗਿਆਨ ਅਪਾਰੁ ਸੀਗਾਰੁ ਹੈ; ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ॥ ਮਹਾਰਾਜੇ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀ ਸਭਰਾਈ ਪਟਰਾਣੀ- ਸਾ ਸਭਰਾਈ ਸੁੰਦਰੀ; ਪਿਰ ਕੈ ਹੇਤਿ. ਪਿਆਰਿ॥੪॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਵਿਚਿ. ਰੰਗੁ ਰਖਿਓਨੁ; ਸਚੈ ਅਲਖਿ ਅਪਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਸਚੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ॥੫॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇਆ; ਗੁਣ ਕਾ ਗਲਿ ਹਾਰੁ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰਮਲੁ. ਤਨਿ ਲਾਵਣਾ; ਅੰਤਰਿ. ਰਤਨੁ ਵੀਚਾਰੁ॥੬॥ ਭਗਤਿ ਰਤੇ. ਸੇ ਊਤਮਾ; ਜਤਿ ਪਤਿ ਸਬਦੇ ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸਭ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੈ; ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਹੋਇ॥੭॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਦੀ ਸਭ ਫਿਰੈ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਹਉ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਤਿਨ ਹਉਮੈ ਗਈ; ਸਚੈ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥੮॥੮॥੩੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਚੇ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਸਦਾ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਐਥੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਜਾਪਦੇ; ਆਗੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਅੰਗ ੪੨੭:- ਏ ਮਨ. ਰੂੜੇ ਰੰਗੁਲੇ; ਤੂੰ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇ॥ ਰਪੈ ਪੋਲਾ- ਰੂੜੀ ਬਾਣੀ. ਜੇ ਰਪੈ; ਨਾ ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਲਹੈ, ਨ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਨੀਚ ਮੈਲੇ. ਅਤਿ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰ॥ ਗੁਰਿ ਪਾਰਸਿ ਮਿਲਿਐ. ਕੰਚਨੁ ਹੋਏ; ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਕੋਇ ਨ ਰੰਗੀਐ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਰੰਗੁ ਚੜਾਉ॥ ਰੱਤੇ- ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭਾਇ. ਜੋ ਰਤੇ; ਸਿਫਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਉ॥੩॥ ਲੱਗਈ- ਭੈ ਬਿਨੁ. ਲਾਗਿ ਨ ਲਗਈ; ਨਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਭੈ. ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਝੂਠੇ. ਠਾਉ ਨ ਕੋਇ॥੪॥ ਰਪ-ਸੀ ਰੰਗਿਆ ਜਾਵੇਗਾ- ਜਿਸ ਨੋ ਆਪੇ ਰੰਗੇ. ਸੁ ਰਪਸੀ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਊਪਜੈ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸੁਭਾਇ॥੫॥ ਸੰਗਤੀਂ- ਬਿਨੁ ਸੰਗਤੀ. ਸਭਿ ਐਸੇ ਰਹਹਿ; ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਢੋਰ॥ ਜਿਨ੍ਹਿ ਕੀਤੇ. ਤਿਸੈ, ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸਭਿ ਚੋਰ॥੬॥ ਵਿਹਾਝ-ਹਿ। ਵਿਕਣ-ਹਿ- ਵਿਕਣਹਿ ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ- ਇਕਿ ਗੁਣ ਵਿਹਾਝਹਿ, ਅਉਗਣ ਵਿਕਣਹਿ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਵੁੱਠਾ- ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਨਾਉ ਪਾਇਆ; ਵੁਠਾ ਅੰਦਰਿ ਆਇ॥੭॥ ਸਭਨਾ ਕਾ

ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੇ ਲਾਇ ਸਵਾਰਿਅਨੁ; ਸਬਦੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ੮॥੯॥੩੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਭ ਨਾਵੈ ਨੋ ਲੋਚਦੀ; ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ; ਸੁਖੁ ਤਿਸੁ. ਜਿਸੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥੧॥ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ॥ ਹੁਕਮੇ. ਕਾਰ ਕਰਾਇਦਾ; ਦੂਜਾ. ਕਿਸੁ ਕਹੀਐ ਭਾਈ॥੨॥ ਬੁੱਝਣਾ ਅ-ਬੁੱਝਣਾ ਸਿਰਿਕਾਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ-- ਬੁਝਣਾ ਅਬੁਝਣਾ, ਤੁਧੁ ਕੀਆ; ਇਹ ਤੇਰੀ ਸਿਰਿਕਾਰ॥ ਬਖਸਿ-ਹਿ- ਇਕਨ੍ਾ ਬਖਸਿਹਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ; ਇਕਿ ਦਰਗਹ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਕੂੜਿਆਰ॥੩॥ ਇਕਿ. ਧੁਰਿ ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਹਹਿ; ਤੁਧੁ ਨਾਮੇ ਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਏ॥੪॥ ਵਿਖਲੀ ਵੇਸਵਾ। ਪਤੇ ਪਤੀ। ਕੁਚ-ਲ ਨਾਵਹੁ ਧੋਲੇ- ਇਕਿ ਕੁਚਲ ਕੁਚੀਲ, ਵਿਖਲੀ ਪਤੇ; ਨਾਵਹੁ ਆਪਿ ਖੁਆਏ॥ ਉਤਵ-ਤਾਏ ਪੁਠੇ ਕੰਮਾਂ 'ਚ- ਨਾ ਓਨ ਸਿਧਿ. ਨ ਬੁਧਿ ਹੈ, ਨ ਸੰਜਮੀ; ਫਿਰਹਿ ਉਤਵਤਾਏ॥੫॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ; ਤਿਸ ਨੋ ਭਾਵਨੀ ਲਾਏ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਇਹ ਸੰਜਮੀ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥੬॥ ਪੜ੍ਹਿ- ਲੇਖਾ ਪੜਿ. ਨ ਪਹੂਚੀਐ; ਕਥਿ ਕਹਣੈ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇ॥ ਗੁਰ ਤੇ. ਕੀਮਤਿ ਪਾਈਐ; ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੭॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੇਹੀ ਸੋਧਿ ਤੂੰ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ, ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਪਾਈਐ. ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ, ਅਪਾਰਿ॥੮॥੧੦॥੩੨॥ ਰੱਤੀਆਂ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਚਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨਾ. ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੪੨੮:- ਘਰ ਹੀ. ਸੋ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥੧॥ ਅਵਗਣ. ਗੁਣੀ ਬਖਸਾਇਆ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਕਾਮਣੀ; ਗੁਰਿ. ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕਿ. ਪਿਰੁ ਹਦੂਰਿ. ਨ ਜਾਣਨ੍ੀ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਕਿਉ ਪਾਇਨਿ੍ ਡੋਹਾਗਣੀ; ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥੨॥ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ. ਸਚੁ ਵਸਿਆ; ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੇਵਹਿ. ਸਹਜ ਸਿਉ; ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਦੋਹਾਗਣੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈਆ; ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਹਿ॥ ਪਿਰੁ. ਨ ਜਾਣਨਿ ਆਪਣਾ; ਸੁੰਞੀ ਸੇਜ ਦੁਖੁ ਪਾਹਿ॥੪॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਮਤੁ ਮਨ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਪੂਛਿ. ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ; ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਹਿ॥੫॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ; ਹਉਮੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਪਿਰ ਸੇਤੀ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਗਹਿ ਰਹੀ; ਸਚੀ ਸੇਜ. ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥੬॥ ਪੱਲੈ- ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਏ; ਪਲੈ. ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਇ॥ ਮਹਲੁ ਨਾਹੀ. ਡੋਹਾਗਣੀ; ਅੰਤਿ ਗਈ ਪਛੁਤਾਇ॥੭॥ ਸੋ ਪਿਰੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ. ਜੇ ਸੁਖੁ ਲੋੜਹਿ ਕਾਮਣੀ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ॥੮॥੧੧॥੩੩॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਜਿਨ੍ਾ ਚਖਾਇਓਨੁ; ਰਸੁ ਆਇਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ; ਤਿਸ ਨੋ. ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਚਾ ਵਰਸਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਾ ਮੁਖਿ ਪਾਇ॥ ਮਨੁ ਸਦਾ ਹਰੀਆਵਲਾ; ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੜੀਆਂ- ਮਨਮੁਖਿ ਸਦਾ ਦੋਹਾਗਣੀ; ਦਰਿ ਖੜੀਆ ਬਿਲਲਾਹਿ॥ ਸੁ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲ- ਜਿਨ੍ਾ.

ਪਿਰ ਕਾ ਸੁਆਦੁ. ਨ ਆਇਓ; ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਹਿ॥੨॥ ਜੰਮੈ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੀਜੇ. ਸਚੁ ਜਮੈ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਜੋ ਇਤੁ ਲਾਹੈ ਲਾਇਅਨੁ; ਭਗਤੀ ਦੇਇ ਭੰਡਾਰ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਭੈ ਭਗਤਿ ਸੀਗਾਰਿ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ; ਸਚੁ ਰਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੪॥ ਜਿਨ੍ਾ. ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਆ ਆਪਣਾ; ਤਿਨ੍ਾ ਵਿਟਹੁ. ਬਲਿ ਜਾਉ॥ਰਹ-ਹਿ- ਸਦਾ ਪਿਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹਹਿ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥੫॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ. ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਪਿਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਪਿਰੁ ਰਵੈ; ਹਉਮੈ

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ॥੬॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਘਰਿ ਆਇਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ॥ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਕੇਵਲ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰਿ॥੭॥ ਸਭੇ ਗੁਨਹ. ਬਖਸਾਇ ਲਇਓਨੁ; ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ; ਜੇ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥੮॥੧੨॥੩੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਗੁਣ ਊਪਜੈ; ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ॥ ਅੰਗ ੪੨੯:- ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਗਿਆਨੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਏ ਮਨ. ਮਤ ਜਾਣਹਿ. ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਹੈ; ਸਦਾ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰਿ॥ਸਦ ਸੁਣਦਾ. ਸਦ ਵੇਖਦਾ; ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਤਿਨ੍ਹੀ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਸਦਾ ਰਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਏ ਮਨ. ਤੇਰਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਕਰਿ ਵੇਖੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਮੋਖ ਮੁਕਤੀ। ਭੱਜਿ।ਪਾ-ਇਹਿ- ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ; ਪਾਇਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੩॥ ਬੁੱਝੀਐ- ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਐ. ਸਬਦਿ ਬੁਝੀਐ; ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ਮਹ-ਲਿ- ਸਬਦੇ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ; ਸਚੈ ਮਹਲਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥੪॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ. ਸੋਭਾ ਨਾਮ ਕੀ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸੋਭ ਨ ਹੋਇ॥ ਜਾਂਦੀ। ਬਿਲਮੁ ਪੋਲਾ- ਇਹ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸੋਭਾ. ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ; ਜਾਦੀ. ਬਿਲਮੁ ਨ ਹੋਇ॥੫॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਸੇ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ. ਨ ਆਇਓ; ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥੬॥ ਇਕਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਲਾਇ॥ਕਮਾਵ-ਹਿ,ਰਹ-ਹਿ- ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚਿ ਰਹਹਿ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ॥੭॥ ਬੋਲ਼ਾ- ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਸੁਣੀਐ ਨ ਦੇਖੀਐ; ਜਗੁ ਬੋਲਾ. ਅੰਨ੍ਾ ਭਰਮਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖੁ ਪਾਇਸੀ; ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ॥੮॥ ਜਿਨ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨ੍ਾ. ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਸੇ ਦਰਿ ਸਚੇ ਜਾਣੁ॥੯॥੧੩॥੩੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਬਦੌ ਹੀ ਭਗਤ ਜਾਪਦੇ; ਜਿਨ੍ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੋਇ॥ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਇਆ. ਨਾਉ ਮੰਨਿਆ; ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਨ ਕੀ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਸਫਲੁ ਤਿਨ੍ਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਹੈ; ਤਿਨ੍ ਮਾਨੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਜਾਤਿ ਹੈ; ਅਤਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਤਾ ਜਾਤਿ ਜਾਇ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੈ ਭਗਵਾਨੁ॥੨॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਅ-ਖੁੱਟ- ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਇਆ; ਭਰੇ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ॥੩॥ ਆਵਹਿ ਇਸੁ ਰਾਸੀ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀਏ; ਜਿਨ੍ਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਏ; ਤਿਨ੍ਾ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥੪॥

ਅਹੰ-ਕਾਰੀ- ਭਗਤੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ; ਮਨਮੁਖ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਧੁਰਹੁ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ; ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੫॥ ਬਿਨੁ ਪਿਆਰੈ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਰੀਰਿ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਮਨ ਧੀਰਿ॥੬॥ ਜਿਸ ਨੋ ਭਗਤਿ ਕਰਾਏ. ਸੋ ਕਰੇ; ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਹਿਰਦੈ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ॥੭॥ ਜਤਿ ਪਤਿ ਪੋਲੇ- ਭਗਤਾ ਕੀ ਜਤਿ ਪਤਿ. ਏਕੋੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਲਏ ਸਵਾਰਿ॥ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਤਿਸ ਕੀ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ

ਅੰਗ ੪੩੦:- ਤਿਉ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਿ॥੮॥ ਅੱਲਾਹ- ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ਅਲਾਹ ਦੀ; ਜਾਪੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ; ਭੈ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਿ॥੯॥੧੪॥੩੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅਨ ਰਸ ਮਹਿ ਭੋਲਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ. ਦੁਖ ਪਾਇ॥ ਬੂੱਝ ਬੁੱਝਾਇ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਭੇਟਿਓ; ਜਿ ਸਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇ॥੧॥ ਚੱਖਿ- ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ ਬਾਵਲੇ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖਿ. ਸਾਦੁ ਪਾਇ॥ ਅਨ ਰਸਿ ਲਾਗਾ ਤੂੰ ਫਿਰਹਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਰਹ-ਹਿ- ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਰਮਲੇ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ. ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਨਹੀ; ਕਿਆ ਕਰਿ. ਕਹਿਆ ਜਾਇ॥੨॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ; ਮਨਹੁ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਭੱਜਿ- ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਏ; ਬਖਸੇ ਬਖਸਣਹਾਰ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਨਾ ਦੁਖੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥੪॥ ਦੋਹਾਗਣੀ. ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਹੀ; ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ਫਿਰ-ਹਿ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਜਲਦੀਆ ਫਿਰਹਿ; ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਨ. ਭਤਾਰੁ॥੫॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੀਆ; ਅਪਣੇ ਸਹਿ ਲਈਆ ਮਿਲਾਇ॥੬॥ ਮਰਣਾ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ. ਭੀ ਮਰਹਿ; ਜਮ ਦਰਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ॥੭॥ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਸੇ ਮਿਲੇ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ, ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੮॥੨੨॥੧੫॥੩੭॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਧੀਰਜ।ਪੰਜ ਗੁਣ ਮਨਾਏ ਮਨਾ ਲਏ ਹਨ, ਪੰਜ ਔਗੁਣ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਰੁਸਾਏ ਰੁਸਾ ਦਿਤੇ- ਪੰਚ ਮਨਾਏ; ਪੰਚ ਰੁਸਾਏ॥ ਪੰਜ ਜੋ ਮਨਾਏ ਸਨ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਉਹ ਸ੍ਰੀਰ ਚ ਵਸਾਏ ਵਸਾ ਦਿਤੇ ਹਨ। ਪੰਜ ਜੋ ਰੁਸਾਏ ਸਨ ਕਾਮਾਦਿਕ ਉਹ ਗਵਾਏ ਗਵਾ ਦਿਤੇ ਹਨ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ- ਪੰਚ ਵਸਾਏ; ਪੰਚ ਗਵਾਏ॥੧॥ ਨੱਗਰੁ ਵੁੱਠਾ- ਇਨ੍ ਬਿਧਿ ਨਗਰੁ ਵੁਠਾ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ਦੁਰ-ਤੁ- ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ; ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚ ਧਰਮ ਕੀ; ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਵਾਰਿ॥ ਮੁਹਕਮ ਇਸਥਿੱਤ- ਫਰਹੇ ਮੁਹਕਮ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਿ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਖੇਤੀ ਬੀਜਹੁ; ਭਾਈ ਮੀਤ॥ ਸਉਦਾ ਕਰਹੁ; ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਨੀਤ॥੩॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ; ਸੁਖ ਕੇ ਸਭਿ ਹਾਟ॥ ਸਾਹ ਵਾਪਾਰੀ; ਏਕੈ ਥਾਟ॥੪॥ ਜੀਆਂ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦਾ ਡੰਨ ਜੇਜੀਆ ਟੈਕਸ। ਡੰਨੁ ਲੋਕ ਡੰਡ ਪਿਤ੍ਰ ਡੰਡ ਆਦਿਕ। ਜਗਾਤਿ ਕਰਮਾਂ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਮਸੂਲ ਜਮਦੂਤ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ- ਜੇਜੀਆ ਡੰਨੁ; ਕੋ ਲਏ ਨ. ਜਗਾਤਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਰਿ ਦੀਨੀ; ਧੁਰ ਕੀ ਛਾਪ॥੫॥ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਲਦਿ;

ਖੇਪ ਚਲਾਵਹੁ॥ ਲੈ ਲਾਹਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਰਿ ਆਵਹੁ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ; ਸਿਖ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ; ਲੇਖਾ ਸਾਚੁ ਸਮ੍ਾਰੇ॥੭॥ ਸੋ ਵਸੈ ਇਤੁ ਘਰਿ; ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸੇਵ॥ਅਬਿ-ਚਲ। ਨੱਗਰੀ- ਅਬਿਚਲ ਨਗਰੀ; ਨਾਨਕ ਦੇਵ॥੮॥੧॥

ਅੰਗ ੪੩੧:- ਆ-ਸਾ-ਵਰੀ। ਘਰੁ ਤੀਜਾ- ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ; ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੀ ਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਘਣੀ; ਚਿਤਵਤ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ- ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੧॥ ਮਨੁ ਪਰਦੇਸੀ ਆਇਆ; ਮਿਲਿਓ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਚਾਹਤਾ; ਸੋ ਪਾਇਓ. ਨਾਮਹਿ ਰੰਗਿ॥੨॥ ਜੇਤੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਰਸ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਖਿਨ ਮਾਹਿ॥ ਭਗਤ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਉ; ਸੁਖੁ ਭੁੰਚਹਿ ਸਭ ਠਾਇ॥੩॥ਚੱਲ-ਤਉ- ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਤਉ ਪੇਖੀਐ; ਨਿਹਚਲੁ. ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ॥ ਕਰਿ ਮਿਤ੍ਰਾਈ. ਸਾਧ ਸਿਉ; ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਵਹਿ ਠਾਉ॥੪॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸੁਤ ਬੰਧਪਾ; ਕੋਊ. ਹੋਤ ਨ ਸਾਥ॥ ਏਕੁ ਨਿਵਾਹੂ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਦੀਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਥ॥੫॥ ਚਰਨਕਮਲ ਬੋਹਿਥ ਭਏ; ਲਗਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ ਤੇਹ॥ ਭੇਟਿਓ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਨੇਹ॥੬॥ ਜਾੱਚਨਾ- ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਜਾਚਨਾ; ਵਿਸਰੁ ਨ. ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ; ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ॥੭॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲੇ; ਉਪਜੇ ਮਹਾ ਅਨੰਦ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਦੁਖ ਮਿਟੇ; ਪ੍ਰਭ ਭੇਟੇ ਪਰਮਾਨੰਦ॥੮॥੧॥੨॥

ਘਰੁ ਚੌਥਾ। ਜਤਿ ਪੌਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫. ਬਿਰਹੜੇ ਘਰੁ ੪, ਛੰਤਾ ਕੀ ਜਤਿ; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੧॥ ਬੀਸਰ-ਹਿ- ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ, ਦੁਖ ਬੀਸਰਹਿ ਪਿਆਰੇ; ਸੋ ਕਿਉ ਤਜਣਾ ਜਾਇ॥੨॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਵੇਚੀ ਸੰਤ ਪਹਿ ਪਿਆਰੇ; ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥ ਸੁਖ ਸੀਗਾਰ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਫੀਕੇ; ਤਜਿ ਛੋਡੇ ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥੪॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਜਿ ਗਏ ਪਿਆਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਪਾਇ॥੫॥ ਜੋ ਜਨ ਰਾਤੇ ਰਾਮ ਸਿਉ ਪਿਆਰੇ; ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ॥੬॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਿਨ੍ੀ ਚਾਖਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ॥੭॥ ਅੰਚਲੁ ਗਹਿਆ ਸਾਧ ਕਾ, ਨਾਨਕ; ਭੈ ਸਾਗਰੁ. ਪਾਰਿ ਪਰਾਇ॥੮॥੧॥੩॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਜਬ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇ॥੧॥ ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਜੀਵਨੁ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇ॥੨॥ ਜੋ ਜੀਅ, ਤੁਝ ਤੇ ਬੀਛੁਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ. ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥੩॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ. ਸੋ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਸ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥੪॥ ਜੋ ਸੁਖੁ. ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤੇ ਪਿਆਰੇ; ਮੁਖ ਤੇ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥੫॥ ਤੁੱਟਈ। ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ- ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਤੁਟਈ ਪਿਆਰੇ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਰਹੀ ਸਮਾਇ॥੬॥

ਅੰਗ ੪੩੨:- ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ. ਪਿਆਰੇ; ਤੇਰੀ ਅਮਰੁ ਰਜਾਇ॥੭॥ ਮੱਤੇ- ਨਾਨਕ. ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਨਾਰਾਇਣੈ ਪਿਆਰੇ; ਮਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੮॥੨॥੪॥ ਸਭ ਬਿਧਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਪਿਆਰੇ; ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਹਉ ਸੁਨਾਇ॥੧॥ ਪਹਿਰ-ਹਿ- ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਜੀਆ

ਸਭਨਾ ਕਾ; ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਪਹਿਰਹਿ ਖਾਇ॥੨॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ. ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਦੂਜੀ. ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥੩॥ਕਰਾਵ-ਹਿ- ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਾਵਹਿ ਸੋ ਕਰੀ ਪਿਆਰੇ; ਅਵਰੁ ਕਿਛੁ. ਕਰਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ੪॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਸਭ ਸੁਹਾਵਣੇ ਪਿਆਰੇ; ਜਿਤੁ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਉ॥੫॥ ਸਾਂਈਂ- ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਪਿਆਰੇ; ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇ॥੬॥ ਏਕੋ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੭॥ ਉ-ਧਰਿ ਉਧਾਰ- ਸੰਸਾਰ ਕੂਪ ਤੇ. ਉਧਰਿ ਲੈ ਪਿਆਰੇ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ ॥੮॥੩॥੨੨॥੧੫॥੨॥੪੨॥

ਪੱਟੀ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸੱਸੈ।ਭ-ਇਆ- ਸਸੈ ਸੋਇ, ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ; ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ. ਏਕੁ ਭਇਆ॥ ਸੇਵਤ ਰਹੇ. ਚਿਤੁ ਜਿਨ੍ ਕਾ ਲਾਗਾ; ਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਕਾ. ਸਫਲੁ ਭਇਆ॥੧॥ ਮਨ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ; ਮੂੜ ਮਨਾ॥ ਬੀਰਾ ਹੇ ਭਾਈ। ਪੜ੍ਹਿਆ- ਜਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵਹਿ ਬੀਰਾ; ਤਉ ਪੜਿਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਈਵੜੀ. ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਦਾਤਾ; ਆਪੇ ਸਚਾ ਸੋਈ॥ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ, ਬੂੱਝੈ- ਏਨ੍ਾ ਅਖਰਾ ਮਹਿ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ. ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ॥੨॥ ਊੜੈ. ਉਪਮਾ ਤਾ ਕੀ ਕੀਜੈ; ਜਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ਪਾਵ-ਹਿ- ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ. ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ; ਜਿਨ੍ੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ॥੩॥ ਙੰਙੈ. ਙਿਆਨੁ ਬੂਝੈ ਜੇ ਕੋਈ; ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਸੋਈ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਹਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ; ਤਾ ਹਉਮੈ. ਕਹੈ ਨ ਕੋਈ॥੪॥ਕੱਕੈ। ਉੱਜਲਿਆ- ਕਕੈ. ਕੇਸ ਪੁੰਡਰ ਜਬ ਹੂਏ; ਵਿਣੁ ਸਾਬੂਣੈ ਉਜਲਿਆ॥ ਜਮਰਾਜੇ ਕੇ ਹੇਰੂ ਆਏ; ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਲਿ. ਬੰਧਿ ਲਇਆ॥੫॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਆਮੀ ਖੁੰਦਕਾਰੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਆਲਮੁ ਸੰਸਾਰ।ਖੱਖੈ- ਖਖੈ. ਖੁੰਦਕਾਰੁ ਸਾਹ ਆਲਮੁ; ਕਰਿ ਖਰੀਦਿ ਜਿਨਿ ਖਰਚੁ ਦੀਆ॥ ਬੱਧਿਆ- ਬੰਧਨਿ ਜਾ ਕੈ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ; ਅਵਰੀ ਕਾ. ਨਹੀ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ॥੬॥ ਗੱਲੀਂ- ਗਗੈ. ਗੋਇ ਗਾਇ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ; ਗਲੀ ਗੋਬਿਦੁ. ਗਰਬਿ ਭਇਆ॥ ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ. ਜਿਨਿ ਆਵੀ ਸਾਜੀ; ਚਾੜਣ ਵਾਹੈ ਤਈ ਕੀਆ॥੭॥ਘੱਘੈ- ਘਘੈ. ਘਾਲ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਘਾਲੈ; ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਕੈ ਲਾਗਿ ਰਹੈ॥ ਰਮਤੁ ਪੋਲਾ- ਬੁਰਾ ਭਲਾ. ਜੇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ; ਇਨ ਬਿਧਿ. ਸਾਹਿਬੁ ਰਮਤੁ ਰਹੈ॥੮॥ਚੱਚੈ। ਜੁੱਗਾ- ਚਚੈ. ਚਾਰਿ ਵੇਦ. ਜਿਨਿ ਸਾਜੇ; ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ. ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ॥ਪੜ੍ਹਿਆ- ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੋਗੀ. ਖਾਣੀ ਭੋਗੀ; ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਆਪਿ ਥੀਆ॥੯॥

ਅੰਗ ੪੩੩:- ਛੱਛੈ- ਛਛੈ. ਛਾਇਆ ਵਰਤੀ. ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਤੇਰਾ ਕੀਆ. ਭਰਮੁ ਹੋਆ॥ ਭਰਮੁ ਉਪਾਇ ਭੁਲਾਈਅਨੁ ਆਪੇ; ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਹੋਆ, ਤਿਨ੍ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ॥੧੦॥ ਜੱਜੈ- ਜਜੈ. ਜਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ; ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ. ਭੀਖ ਭਵਿਆ॥ ਏਕੋ ਲੇਵੈ. ਏਕੋ ਦੇਵੈ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਮੈ ਸੁਣਿਆ॥੧੧॥ ਝੱਝੈ- ਝਝੈ. ਝੂਰਿ ਮਰਹੁ. ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੇਣਾ. ਸੁ ਦੇ ਰਹਿਆ॥ ਦੇ ਦੇ ਵੇਖੈ. ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ; ਜਿਉ. ਜੀਆ ਕਾ ਰਿਜਕੁ ਪਇਆ॥੧੨॥ ਞੰਞੈ. ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਾ ਦੇਖਾ; ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਥਾਈਂ- ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ. ਸਭ ਥਾਈ; ਏਕੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹੀ॥੧੩॥ ਟਟੈ ਟੈਂਕਾ। ਅਧਿਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ, ਟਟੈ ਪੋਲਾ। ਚੱਲਣਾ- ਟਟੈ. ਟੰਚੁ ਕਰਹੁ

ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਘੜੀ ਕਿ. ਮੁਹਤਿ ਕਿ, ਉਠਿ ਚਲਣਾ॥ ਪੜਹੁ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਜੂਐ. ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰਹੁ, ਅਪਣਾ; ਭਾਜਿ ਪੜਹੁ ਤੁਮ. ਹਰਿ ਸਰਣਾ॥ ੧੪॥ ਠੱਠੈ- ਠਠੈ. ਠਾਢਿ ਵਰਤੀ. ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ. ਜਿਨ੍ ਕਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ॥ ਨਿਸ-ਤਰੇ- ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਸੇਈ ਜਨ ਨਿਸਤਰੇ; ਤਉ ਪਰਸਾਦੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੧੫॥ ਡੱਡੈ- ਡਡੈ. ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ. ਪ੍ਰਾਣੀ; ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ, ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ॥ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ; ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥੧੬॥ ਢੱਢੈ- ਢਢੈ. ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੈ ਆਪੇ; ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ, ਤਿਵੈ ਕਰੇ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ; ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੇ. ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੧੭॥ ਣਾਣੈ. ਰਵਤੁ ਰਹੈ. ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਈ॥

ਪੁਨ-ਰਪਿ- ਆਪੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ; ਪੁਨਰਪਿ. ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਈ॥ ੧੮॥ ਤੱਤੈ- ਤਤੈ. ਤਾਰੂ ਭਵਜਲੁ ਹੋਆ; ਤਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾ ਨਹੀ ਤਰ ਤਰਨਾ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਲਹਾ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਤੁਲਹਾ ਹੈ- ਨਾ ਤਰ, ਨਾ ਤੁਲਹਾ, ਹਮ ਬੂਡਸਿ; ਤਾਰਿ ਲੇਹਿ, ਤਾਰਣ ਰਾਇਆ॥੧੯॥ ਥੱਥੈ- ਥਥੈ. ਥਾਨਿ ਥਾਨੰਤਰਿ ਸੋਈ; ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ. ਸਭੁ ਹੋਆ॥ ਕਿਆ ਭਰਮੁ. ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਭਲਾ॥੨੦॥ ਦੱਦੈ- ਦਦੈ. ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਊ ਕਿਸੈ; ਦੋਸੁ. ਕਰੰਮਾ ਆਪਣਿਆ॥ ਜੋ. ਮੈ ਕੀਆ, ਸੋ. ਮੈ ਪਾਇਆ; ਦੋਸੁ. ਨ ਦੀਜੈ ਅਵਰ ਜਨਾ॥੨੧॥ ਚੀੱਜੀ- ਧਧੈ. ਧਾਰਿ ਕਲਾ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ; ਹਰਿ ਚੀਜੀ, ਜਿਨਿ ਰੰਗ ਕੀਆ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਦੀਆ ਸਭਨੀ ਲੀਆ; ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ॥੨੨॥ ਨੰਨੈ. ਨਾਹ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਗੈ; ਨਾ ਡੀਠਾ. ਨਾ ਸੰਮ੍ਲਿਆ॥ ਗੱਲੀਂ- ਗਲੀ. ਹਉ ਸੋਹਾਗਣਿ ਭੈਣੇ; ਕੰਤੁ. ਨ ਕਬਹੂੰ ਮੈ ਮਿਲਿਆ॥੨੩॥ ਪੱਪੈ- ਪਪੈ. ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਵੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ॥ ਦੇਖੈ ਬੂਝੈ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ; ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥੨੪॥ ਫੱਫੈ- ਫਫੈ. ਫਾਹੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਾਸਾ; ਜਮ ਕੈ ਸੰਗਲਿ, ਬੰਧਿ ਲਇਆ॥ ਸਰ-ਣਾ-ਗਤਿ ਭੱਜਿ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਸੇ ਨਰ ਉਬਰੇ; ਜਿ. ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਭਜਿ ਪਇਆ॥੨੫॥ ਖੇਲਣ ਲੱਗਾ ਚਉੱਪੜਿ ਜੁੱਗਾ- ਬਬੈ. ਬਾਜੀ ਖੇਲਣ ਲਾਗਾ; ਚਉਪੜਿ ਕੀਤੇ. ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਸਾਰੀ ਕੀਤੇ; ਪਾਸਾ ਢਾਲਣਿ ਆਪਿ ਲਗਾ॥੨੬॥ ਭਭੈ. ਭਾਲਹਿ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਜਿਨ੍ ਕਉ ਭਉ ਪਇਆ॥

ਅੰਗ ੪੩੪:- ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ. ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂੜੇ; ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਇਆ॥੨੭॥ ਮੰਮੈ. ਮੋਹੁ ਮਰਣੁ ਮਧੁਸੂਦਨੁ; ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਤਬ ਚੇਤਵਿਆ॥ ਪੜ੍ਹਿਆ- ਕਾਇਆ ਭੀਤਰਿ, ਅਵਰੋ ਪੜਿਆ; ਮੰਮਾ ਅਖਰੁ ਵੀਸਰਿਆ॥੨੮॥ਯ-ਯੈ ਯੈ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲੋ- ਯਯੈ. ਜਨਮੁ, ਨ ਹੋਵੀ ਕਦ ਹੀ; ਜੇ ਕਰਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੈ .ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥੨੯॥ ਰਾਰੈ. ਰਵਿ ਰਹਿਆ. ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਜੇਤੇ ਕੀਏ ਜੰਤਾ॥ ਜੰਤ ਉਪਾਇ. ਧੰਧੈ ਸਭ ਲਾਏ; ਕਰਮੁ ਹੋਆ. ਤਿਨ ਨਾਮੁ ਲਇਆ॥੩੦॥ ਲੱਲੈ- ਲਲੈ. ਲਾਇ ਧੰਧੈ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ; ਮੀਠਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਕੀਆ॥ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹਣਾ; ਭਾਣੈ ਤਾ ਕੈ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ॥੩੧॥ ਵਵੈ. ਵਾਸੁਦੇਉ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਵੇਖਣ ਕਉ ਜਿਨਿ ਵੇਸੁ ਕੀਆ॥ ਵੇਖੈ ਚਾਖੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ; ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ

ਰਹਿਆ॥੩੨॥ ੜਾੜੈ. ਰਾੜਿ ਕਰਹਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ. ਜਿ ਅਮਰੁ ਹੋਆ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹੁ; ਓਸੁ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਆ॥੩੩॥ ਹਾਹੈ ਹੋਰੁ. ਨ ਕੋਈ ਦਾਤਾ; ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜਿਨਿ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਹੁ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਆ॥੩੪॥ ਆਇੜੈ, ਆਪਿ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ; ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ. ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ; ਨਾਨਕ ਸਾਇਰ ਇਵ ਕਹਿਆ॥੩੫॥੧॥

ਪੱਟੀ- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਪਟੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੋ ਅੰਙੈ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਸਭ ਦੇ ਅੰਙੈ ਅੰਗਾਂ ਚ ਅਯੋ ਆਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੋਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਆਇਆ ਹੈ।ਸੰਸਾਰ ਘੰਙੈ ਘਰ।ਪੋਲਾ ਕਾਖੈ ਕਾਲ਼ ਖੈ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਭਇਆ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਾਲ਼ ਹੋ ਗਿਆ॥ਅਯੋ ਯੋ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਅਯੋ ਅੰਙੈ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਇਆ; ਕਾਖੈ ਘੰਙੈ. ਕਾਲੁ ਭਇਆ॥ ਰੀਰੀ ਹੇ ਸਖੀ! ਰੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇ।ਪੋਲਾ ਲਲੀ ਲਾਲਚ ’ਚ ਲੱਗ ਕੇ, ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਮਾਏ- ਰੀਰੀ ਲਲੀ ਪਾਪ ਕਮਾਣੇ; ਪੜਿ ਅਵਗਣ, ਗੁਣ ਵੀਸਰਿਆ॥੧॥ ਮਨ. ਐਸਾ ਲੇਖਾ, ਤੂੰ ਕੀ ਪੜਿਆ॥ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ; ਤੇਰੈ ਸਿਰਿ ਰਹਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੰਧ੍ਙਾਇਐ- ਸਿਧੰਙਾਇਐ ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਹੀ; ਨੰਨੈ. ਨਾ ਤੁਧੁ ਨਾਮੁ ਲਇਆ॥ ਛੱਛੈ- ਛਛੈ. ਛੀਜਹਿ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਮੂੜੇ; ਕਿਉ ਛੂਟਹਿ. ਜਮਿ ਪਾਕੜਿਆ॥੨॥ ਬੱਬੈ ਬੁੱਝਹਿ, ਭੁੱਲੇ ਗ੍ਇਆ- ਬਬੈ. ਬੂਝਹਿ ਨਾਹੀ ਮੂੜੇ; ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ, ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਗਇਆ॥ ਲ੍ਇਆ- ਅਣਹੋਦਾ ਨਾਉ ਧਰਾਇਓ ਪਾਧਾ; ਅਵਰਾ ਕਾ ਭਾਰੁ, ਤੁਧੁ ਲਇਆ॥੩॥ ਜੱਜੈ ਮੂੜ੍ਹੇ ਗ੍ਇਆ- ਜਜੈ. ਜੋਤਿ ਹਿਰਿ ਲਈ ਤੇਰੀ ਮੂੜੇ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਹਿਗਾ॥ ਏਕੁ ਸਬਦੁ. ਤੂੰ ਚੀਨਹਿ ਨਾਹੀ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਆਵਹਿਗਾ॥੪॥ ਤੁਧੁ ਸਿਰਿ ਲਿਖਿਆ, ਸੋ ਪੜੁ ਪੰਡਿਤ; ਅਵਰਾ ਨੋ. ਨ ਸਿਖਾਲਿ ਬਿਖਿਆ॥

ਅੰਗ ੪੩੫:- ਪ੍ਇਆ- ਪਹਿਲਾ ਫਾਹਾ. ਪਇਆ ਪਾਧੇ; ਪਿਛੋ ਦੇ ਗਲਿ ਚਾਟੜਿਆ॥੫॥ ਸੱਸੈ- ਸਸੈ. ਸੰਜਮੁ ਗਇਓ ਮੂੜੇ; ਏਕੁ ਦਾਨੁ. ਤੁਧੁ ਕੁਥਾਇ ਲਇਆ॥ ਪੁੱਤ੍ਰੀ ਗ੍ਇਆ- ਸਾਈ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜਜਮਾਨ ਕੀ. ਸਾ ਤੇਰੀ; ਏਤੁ ਧਾਨਿ ਖਾਧੈ. ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਗਇਆ॥੬॥ ਮੰਮੈ. ਮਤਿ ਹਿਰਿ ਲਈ ਤੇਰੀ ਮੂੜੇ; ਹਉਮੈ. ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਪਇਆ॥ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ. ਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹਿਆ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਭਇਆ॥੭॥ ਕਕੈ. ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਭਰਮਿਓਹੁ ਮੂੜੇ; ਮਮਤਾ ਲਾਗੇ. ਤੁਧੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ॥ ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ, ਤੂੰ ਬਹੁਤੁ ਪੁਕਾਰਹਿ; ਵਿਣੁ ਬੂਝੇ. ਤੂੰ ਡੂਬਿ ਮੁਆ॥੮॥ ਤਤੈ. ਤਾਮਸਿ ਜਲਿਓਹੁ ਮੂੜੇ; ਥਥੈ. ਥਾਨ ਭਰਿਸਟੁ ਹੋਆ॥ ਘਘੈ. ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰਹਿ ਤੂੰ ਮੂੜੇ; ਦਦੈ. ਦਾਨੁ, ਨ ਤੁਧੁ ਲਇਆ॥੯॥ ਪਪੈ. ਪਾਰਿ ਨ ਪਵਹੀ. ਮੂੜੇ; ਪਰਪੰਚਿ. ਤੂੰ ਪਲਚਿ ਰਹਿਆ॥ ਖੁਆਇ੍ਓਹੁ- ਸਚੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇਓਹੁ ਮੂੜੇ; ਇਹੁ ਸਿਰਿ ਤੇਰੈ. ਲੇਖੁ ਪਇਆ॥੧੦॥ ਭਭੈ. ਭਵਜਲਿ ਡੁਬੋਹੁ ਮੂੜੇ; ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਗਲਤਾਨੁ ਭਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੈ; ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥੧੧॥ ਵਵੈ ਵਾਰੀ ਆਈਆ ਮੂੜੇ; ਵਾਸੁਦੇਉ ਤੁਧੁ ਵੀਸਰਿਆ॥ ਏਹ ਵੇਲਾ, ਨ ਲਹਸਹਿ ਮੂੜੇ; ਫਿਰਿ ਤੂੰ. ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਪਇਆ॥੧੨॥ ਤੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਵਿਖਾ। ਵਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਝਝੈ. ਕਦੇ ਨ ਝੂਰਹਿ ਮੂੜੇ;

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂੰ, ਵਿਖਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ. ਗੁਰੁ ਨਹੀ, ਕੋਈ; ਨਿਗੁਰੇ ਕਾ. ਹੈ ਨਾਉ ਬੁਰਾ॥੧੩॥ ਧਧੈ. ਧਾਵਤ ਵਰਜਿ ਰਖੁ ਮੂੜੇ; ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਪਇਆ॥ ਜੁੱਗਾਂ ਜੁੱਗੰਤਰਿ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ, ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ; ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ. ਖਾਹਿ ਪਇਆ॥੧੪॥ ਗੱਲੀਂ- ਗਗੈ. ਗੋਬਿੰਦੁ ਚਿਤਿ ਕਰਿ ਮੂੜੇ; ਗਲੀ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇ ਮੂੜੇ; ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਹ ਸਭ ਬਖਸਿ ਲਇਆ॥੧੫॥ ਹਾਹੈ. ਹਰਿ ਕਥਾ ਬੂਝੁ, ਤੂੰ ਮੂੜੇ; ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਪੜ੍ਹਹਿ- ਮਨਮੁਖਿ ਪੜਹਿ. ਤੇਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੧੬॥ ਰਾਰੈ. ਰਾਮੁ ਚਿਤਿ ਕਰਿ ਮੂੜੇ; ਹਿਰਦੈ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਜਿਨ੍ਹੀ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ; ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮੁ. ਤਿਨ੍ਹੀ ਬੂਝਿ ਲਹਿਆ॥੧੭॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ; ਅਕਥੁ. ਨ ਜਾਈ ਹਰਿ ਕਥਿਆ॥ ਨਿੱਬੜਿਆ- ਨਾਨਕ. ਜਿਨ੍ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ; ਤਿਨ੍ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜਿਆ॥੧੮॥੧॥੨॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੋਬਨਿ ਜੁਆਨ ਹੋਵੇ,ਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਮੁੰਧ ਹੈ। ਬਾਲੜੀਏ ਕਸਕੇ, ਰਲੀ-ਆਲਾ- ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ. ਬਾਲੜੀਏ; ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ. ਰਾਮ॥ ਦਇ-ਆਲਾ- ਧਨ ਪਿਰ. ਨੇਹੁ ਘਣਾ;
ਅੰਗ ੪੩੬:- ਰਸਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਇਆਲਾ ਰਾਮ॥ ਧਨ ਪਿਰਹਿ ਮੇਲਾ ਹੋਇ ਸੁਆਮੀ; ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ॥ ਸੇਜਾ ਸੁਹਾਵੀ. ਸੰਗਿ ਪਿਰ ਕੈ; ਸਾਤ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ॥ ਦ-ਇਆ ਮ-ਇਆ ਦ-ਇਆਲ ਗਾਵ-ਓ- ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਇਆ, ਦਇਆਲ ਸਾਚੇ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਗਾਵਓ॥ ਨਾਨਕਾ. ਹਰਿ ਵਰੁ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸੀ; ਮੁੰਧ ਮਨਿ ਓਮਾਹਓ॥੧॥ ਪਤੀ ਰਾਮਜੀ ਬਿਨਾ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਸਲੋਨੜੀਏ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁਰਸੇਵਕ ਸਖੀ- ਮੁੰਧ ਸਹਜਿ ਸਲੋਨੜੀਏ; ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੰਤੀ ਰਾਮ॥ ਰੱਤੀ-ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ; ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਮਿ ਰਾਤੀ ਰਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਾਤੀ. ਹਰਿ ਬਿਨੰਤੀ; ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਸੁਖਿ ਵਸੈ॥ ਵੱਸਿ ਨੱਸੈ- ਤਉ ਗੁਣ ਪਛਾਣਹਿ, ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਹਿ; ਗੁਣਹ ਵਸਿ, ਅਵਗਣ ਨਸੈ॥ ਧੀ-ਜਏ- ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ, ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਾਕਾ; ਕਹਣਿ ਸੁਨਣਿ ਨ ਧੀਜਏ॥ ਭੀ-ਜਏ- ਨਾਨਕਾ. ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰਿ ਪੁਕਾਰੇ; ਰਸਨ ਰਸਿ. ਮਨੁ ਭੀਜਏ॥੨॥ ਸਖੀਹੋ ਸਹੇਲੜੀਹੋ; ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਵਣੰਜ-ੜਿਆ- ਹਰਿ ਨਾਮੋੁ ਵਣੰਜੜਿਆ; ਰਸਿ ਮੋਲਿ ਅਪਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਮੋਲਿ ਅਮੋਲੋ. ਸਚ ਘਰਿ ਢੋਲੋ; ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਮੁੰਧ ਭਲੀ॥ ਇਕਿ ਸੰਗਿ. ਹਰਿ ਕੈ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ; ਹਉ ਪੁਕਾਰੀ ਦਰਿ ਖਲੀ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀਧਰ; ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਏ॥ ਅਭ ਰਿਦਾ। ਸਾ-ਧਾ-ਰਏ- ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਸਬਦੁ ਅਭ ਸਾਧਾਰਏ॥੩॥ ਆਇ-ਅੜੇ- ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲੜਾ; ਪ੍ਰਭ ਆਇਅੜੇ ਮੀਤਾ ਰਾਮ॥ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੜਿਆ; ਮਨੁ ਲੀਅੜਾ ਦੀਤਾ ਰਾਮ॥ ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਦੀਆ ਹਰਿ ਵਰੁ ਲੀਆ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਵਏ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਿਰ ਆਗੈ. ਸਬਦਿ ਸਭਾਗੈ; ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਵਏ॥ ਬੁਧਿ ਪਾਠਿ. ਨ ਪਾਈਐ, ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈਐ; ਭਾਇ ਮਿਲੈ. ਮਨਿ ਭਾਣੇ॥ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ; ਹਮ. ਨਾਹੀ ਲੋਕਾਣੇ॥੪॥੧॥ ਆਸਾ

ਮਹਲਾ ੧॥ ਅਨਹਦੋ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ; ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ, ਰਾਮ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ; ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ; ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ ਘਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਪਿਆਰਾ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥ ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ .ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ; ਤਿਤੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ॥੧॥ ਤਿਤੁ ਅਗਮ. ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਪੁਰੇ; ਕਹੁ. ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਸਚੁ ਸੰਜਮੋ ਸਾਰਿ ਗੁਣਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ. ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਈਐ; ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਪੱਤੁ- ਤਿਤੁ ਸਾਖਾ ਮੂਲੁ, ਪਤੁ ਨਹੀ ਡਾਲੀ; ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਪਰਧਾਨਾ॥ ਹਠਿ ਪੋਲਾ, ਨਿ-ਗ੍ਰਹਿ- ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਸੰਜਮ, ਥਾਕੀ; ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ ਬੁੱਝ ਬੁੱਝਾਈਐ- ਨਾਨਕ. ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਜੀਵਨ; ਸਤਿਗੁਰ. ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਐ॥੨॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੋ

ਅੰਗ ੪੩੭:- ਰਤਨਾਗਰੁ; ਤਿਤੁ ਰਤਨ ਘਣੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਮੱਜਨੋ- ਕਰਿ ਮਜਨੋ ਸਪਤ ਸਰੇ; ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਮੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਨ੍ਹਾਏ, ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ; ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਕਾਮੁ ਕਰੋਧੁ ਕਪਟੁ. ਬਿਖਿਆ ਤਜਿ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਲਹ-ਰਿ ਲੱਬ ਦ-ਇਆਲਾ- ਹਉਮੈ ਲੋਭ ਲਹਰਿ, ਲਬ ਥਾਕੇ; ਪਾਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ. ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਈ; ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥੩॥ ਹਉ ਬਨੁ ਬਨੋ ਦੇਖਿ ਰਹੀ; ਤ੍ਰਿਣੁ ਦੇਖਿ ਸਬਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਤ੍ਰਿਭਵਣੋ ਤੁਝਹਿ ਕੀਆ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੀਆ. ਤੂੰ ਥਿਰੁ ਥੀਆ; ਤੁਧੁ ਸਮਾਨਿ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸਭ ਜਾਚਿਕ ਤੇਰੇ; ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਦਾਤੇ; ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ; ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰਾ॥੪॥੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੇਰਾ ਮਨੋ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ; ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ; ਅਪਰੰਪਰੋ ਧਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਧਾਨੋ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ; ਅਵਰੁ ਝੂਠਾ ਸਭੁ ਮਾਨੋ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣੈ; ਸੁਰਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਮਨੋ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਰਾਮ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ; ਸੰਗਿ. ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ॥ ਮਾਤਾ ਪਿਤ ਭਾਈ, ਸੁਤ ਚਤੁਰਾਈ; ਸੰਗਿ ਨ ਸੰਪੈ ਨਾਰੇ॥ ਪੁੱਤ੍ਰੀ। ਤਲੈ ਪੋਲਾ- ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ, ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ; ਚਰਣ ਤਲੈ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ; ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ, ਨ ਛੋਡਉ; ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਈ॥੨॥ ਮੇਰਾ ਮਨੋ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ਰਾਮ॥ ਚੱਲੇ- ਅਵਗਣ ਮੇਟਿ ਚਲੇ; ਗੁਣ ਸੰਗਮ ਨਾਲੇ ਰਾਮ॥ ਅਵਗਣ ਪਰਹਰਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੋ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ. ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੋ॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਸੁਜਾਣੁ ਸਖਾ ਤੂੰ; ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ॥੩॥ ਸਚੁ ਅੰਜਨੋ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿ; ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤਾ ਰਾਮ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੋ- ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਜਗਜੀਵਨੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮਨਿ

ਰਾਤਾ; ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਮੇਲਾਇਆ॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸਾਧ ਸਭਾ. ਸੰਤਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ; ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਚੂਕੇ ਮੋਹ ਪਿਆਸਾ॥ ਨਾਨਕ. ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਤੀਣੇ; ਵਿਰਲੇ ਦਾਸ ਉਦਾਸਾ॥੪॥੩॥

ਅੰਗ ੪੩੮:- ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਥਾਂਈਂ- ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ. ਜਿਥੈ ਹਉ ਜਾਈ; ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ. ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ; ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ॥ ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਪਾਪਾ ਕੇਰੇ; ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਖੋਵੈ॥ ਬੱਗ ਬੱਗਾ- ਹੰਸ. ਸਿ ਹੰਸਾ, ਬਗ. ਸਿ ਬਗਾ; ਘਟ ਘਟ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਥਾਂਈਂ- ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ. ਜਿਥੈ ਹਉ ਜਾਈ; ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਿਨ੍ਹ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ, ਤਿਨ੍ਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ਜੀਉ॥ ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ, ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵੈ; ਕਬਹੁ. ਨ ਆਵਹਿ ਹਾਰਿ ਜੀਉ॥ ਤੇ ਕਬਹੁ. ਨ ਹਾਰਹਿ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਹਿ; ਤਿਨ੍ਹ ਜਮੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਾ ਚੂਕਾ; ਜੋ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਪਾਵੈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਹਰਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰਿ ਜੀਉ॥ ਜਿਨ੍ਹ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ, ਤਿਨ੍ਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ਜੀਉ॥੨॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ, ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ; ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ. ਕੁਰਬਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਤਾ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ, ਲਾਹਾ ਲੀਜੈ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ. ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ; ਜੋ ਨਰੁ. ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਓਹੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ, ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਲੀਜੈ; ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਪੁਰਖੁ ਪਰਧਾਨੁ ਜੀਉ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ, ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ; ਹਉ. ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨੁ ਜੀਉ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਲੈਨਿ. ਸਿ ਸੋਹਹਿ, ਤਿਨ ਸੁਖ ਫਲ ਹੋਵਹਿ; ਮਾਨਹਿ ਸੇ ਜਿਣਿ ਜਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਜੁੱਗ- ਤਿਨ ਫਲ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ, ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਜੇ ਜੁਗ ਕੇਤੇ ਜਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਜੇ ਜੁਗ ਕੇਤੇ ਜਾਹਿ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ ਫਲ ਤੋਟਿ. ਨ ਆਵੈ॥ ਤਿਨ੍ ਜਰਾ ਨ ਮਰਣਾ, ਨਰਕਿ ਨ ਪਰਣਾ; ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ. ਸਿ ਸੂਕਹਿ ਨਾਹੀ; ਨਾਨਕ. ਪੀੜ ਨ ਖਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਨ੍ਹਿ ਸਿ ਸੋਹਹਿ, ਤਿਨ੍ਹ ਸੁਖ ਫਲ ਹੋਵਹਿ; ਮਾਨਹਿ ਸੇ ਜਿਣਿ ਜਾਹਿ ਜੀਉ॥੪॥੧॥੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩॥ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ; ਕੀ ਵਾੜੀਐ ਰਾਤਾ ਰਾਮ॥ ਤੱਤਾ- ਬਿਖੁ ਫਲੁ ਮੀਠਾ ਚਾਰਿ ਦਿਨ; ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਤਾਤਾ. ਰਾਮ॥ ਪਰਤਾਪਏ ਪਸਚਾਤਾਪ। ਤੱਤਾ ਮੱਤਾ। ਪਰ-ਤਾਪਏ, ਪੱਪਾ ਮੁਕਤਾ, ਈੜੀ ਲਾਂ ਲਾਉ, ਤਾ-ਪਏ ਕਸਕੇ- ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਤਾਤਾ. ਖਰਾ ਮਾਤਾ; ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਪਰਤਾਪਏ॥

ਅੰਗ ੪੩੯:- ਜੇਵ ਜਿਵੇਂ। ਸਾਇਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ। ਚਮ-ਕਏ ਪੋਲਾ- ਓਹੁ ਜੇਵ ਸਾਇਰ, ਦੇਇ ਲਹਰੀ; ਬਿਜੁਲ. ਜਿਵੈ ਚਮਕਏ॥ ਹਰਿ ਬਾਝੁ ਰਾਖਾ. ਕੋਇ ਨਾਹੀ; ਸੋਇ ਤੁਝਹਿ ਬਿਸਾਰਿਆ॥ ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ; ਮਰਹਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ॥੧॥ ਭਵਰਾ ਫੂਲਿ

ਭਵੰਤਿਆ; ਦੁਖੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ. ਰਾਮ॥ ਮੈ. ਗੁਰੁ ਪੂਛਿਆ ਆਪਣਾ; ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਪੂੱਛਿਆ ਰੱਤ-ਓ- ਬੀਚਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਮੁਝੈ ਪੂਛਿਆ; ਭਵਰੁ ਬੇਲੀ ਰਾਤਓ॥ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਪੜਿਆ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ। ਤੱਤ-ਓ- ਸੂਰਜੁ ਚੜਿਆ. ਪਿੰਡੁ ਪੜਿਆ; ਤੇਲੁ ਤਾਵਣਿ ਤਾਤਓ॥ ਮਗਿ ਪੋਲਾ, ਬੇਤੱਲਿਆ- ਜਮ ਮਗਿ ਬਾਧਾ, ਖਾਹਿ ਚੋਟਾ; ਸਬਦ ਬਿਨੁ. ਬੇਤਾਲਿਆ॥ ਕਾਲਿਆ ਪੋਲਾ- ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ; ਮਰਹਿ ਭਵਰਾ ਕਾਲਿਆ॥੨॥ ਮੇਰੇ ਜੀਅੜਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ; ਕਿਤੁ ਪਵਹਿ ਜੰਜਾਲੇ ਰਾਮ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਕੀ ਫਾਸਹਿ ਜਮ ਜਾਲੇ ਰਾਮ॥ ਮਛੁਲੀ ਵਿਛੁੰਨੀ. ਨੈਣ ਰੁੰਨੀ; ਜਾਲੁ ਬਧਿਕਿ ਪਾਇਆ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ; ਅੰਤਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਿ. ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ; ਛੋਡਿ. ਮਨਹੁ ਅੰਦੇਸਿਆ॥ ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ; ਜੀਅੜਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ॥੩॥ ਨਦੀਆ ਵਾਹ ਵਿਛੁੰਨਿਆ; ਮੇਲਾ ਸੰਜੋਗੀ ਰਾਮ॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ। ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਮੀਠਾ ਵਿਸੁ ਭਰੇ; ਕੋ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਰਾਮ॥ ਕੋਈ ਸਹਜਿ ਜਾਣੈ. ਹਰਿ ਪਛਾਣੈ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨਿ ਚੇਤਿਆ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ. ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ; ਪਚਹਿ ਮੁਗਧ ਅਚੇਤਿਆ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਨ ਰਿਦੈ ਸਾਚਾ; ਸੇ ਅੰਤਿ ਧਾਹੀ ਰੁੰਨਿਆ॥ ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਬਦਿ ਸਾਚੈ; ਮੇਲਿ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥੪॥੧॥੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧॥ ਹਮ ਘਰੇ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੁ ਭਇਆ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਕੱਮਣਿ ਮੱਤੀ- ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ, ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ; ਕਾਮਣਿ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੀ. ਸਚਿ ਸਵਾਰੀ; ਸਦਾ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਏ. ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਏ; ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ; ਸਫਲਿਉ ਜਨਮੁ ਸਬਾਇਆ॥੧॥ ਕੱਮਣਿ- ਦੂਜੜੈ ਕਾਮਣਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ; ਹਰਿ ਵਰੁ. ਨ ਪਾਏ, ਰਾਮ॥ ਕਾਮਣਿ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ਰਾਮ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ. ਮਨਮੁਖਿ ਇਆਣੀ; ਅਉਗਣਵੰਤੀ ਝੂਰੇ॥ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਤਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲਿਆ ਹਦੂਰੇ॥ ਦੇਖਿ ਪਿਰੁ ਵਿਗਸੀ. ਅੰਦਰਹੁ ਸਰਸੀ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਕੱਮਣਿ- ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕਾਮਣਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ; ਅੰਗ ੪੪੦:- ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੨॥ ਪਿਰੁ ਸੰਗਿ. ਕਾਮਣਿ ਜਾਣਿਆ; ਗੁਰਿ. ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਰਾਮ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦਿ ਮਿਲੀ; ਸਹਜੇ. ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ॥ ਚੱਖਿਆ- ਸਬਦਿ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ, ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ; ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ॥ ਸੁਭੱਖਿਆ- ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪਣੇ. ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ॥ ਭੇਖੀਂ- ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ. ਮੋਨੀ ਥਾਕੇ; ਭੇਖੀ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ. ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਈ॥੩॥ ਸਾ ਧਨ ਮਨਿ. ਅਨਦੁ ਭਇਆ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥ ਸਾ ਧਨ. ਹਰਿ ਕੈ ਰਸਿ ਰਸੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰੇ. ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ;

ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰੇ. ਮਨਿ ਵਸੇ॥ ਨੱਸੇ- ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ. ਜਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ. ਅਵਗਣ ਨਸੇ॥ ਜਿਤੁ ਘਰਿ. ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਸੋਹਿਲੜਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਸਦਾ ਅਨਦੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ॥੪॥੧॥੬॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩॥ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਹੁ; ਤੁਮ ਸਹ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹੋ॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਸਦਾ ਆਪਣਾ; ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲੇਹੋ॥ ਭਾ-ਵਏ- ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਤੁਮ. ਸਹੈ ਕੇਰੀ; ਜੋ ਸਹ ਪਿਆਰੇ ਭਾਵਏ॥ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ. ਤੁਮ ਕਰਹੁ; ਤਾ ਫਿਰਿ ਸਹ ਖੁਸੀ. ਨ ਆਵਏ॥ ਪਾ-ਵਏ- ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਇਹੁ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖੜਾ; ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਕੋ ਪਾਵਏ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਸੁ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ; ਸੋ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਏ॥੧॥ ਦਿਖਾਵ-ਹਿ- ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀਆ; ਤੂੰ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਿ, ਕਿਸੁ ਦਿਖਾਵਹਿ॥ ਹਰਿ ਸੋਹਿਲਾ. ਤਿਨ੍ ਸਦ ਸਦਾ; ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ॥ ਕਰਿ ਬੈਰਾਗੁ. ਤੂੰ ਛੋਡਿ ਪਾਖੰਡੁ; ਸੋ ਸਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਏ॥ ਪਛਾ-ਣਏ- ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਏਕੋ ਸੋਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਏ॥ ਜਿਨਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਤਾ ਹਰੀ ਕੇਰਾ; ਸੋਈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਏ॥ ਇਵ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵਏ॥੨॥ ਜਹ ਜਹ ਮਨ ਤੂੰ ਧਾਵਦਾ; ਤਹ ਤਹ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ॥ ਮਨ ਸਿਆਣਪ ਛੋਡੀਐ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਸਮਾਲ-ਹੇ- ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ. ਸੋ ਸਹੁ ਸਦਾ ਹੈ; ਇਕੁ ਖਿਨੁ, ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹੇ॥ ਪਾਵ-ਹੇ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ. ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਕਟੇ; ਅੰਤਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਵਹੇ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਲਿ ਤੇਰਾ ਗੰਢੁ ਲਾਗੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ॥ ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਜਹ ਮਨ ਤੂੰ ਧਾਵਦਾ; ਤਹ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਧਾਵਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਆ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਆਇ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਹਾਝੇ. ਨਾਮੁ ਲਏ; ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥ ਅੰਗ ੪੪੧:- ਧਾਵਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਆ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਦਸਵਾਦੁਆਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਤਿਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ. ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ; ਜਿਤੁ ਸਬਦਿ, ਜਗਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿ ਰਹਾਇਆ॥ ਤਹ ਅਨੇਕ ਵਾਜੇ. ਸਦਾ ਅਨਦੁ ਹੈ; ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਧਾਵਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਆ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਆਇ॥੪॥ ਮਨ. ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ; ਆਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਜੀ. ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ; ਗੁਰਮਤੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੁ॥ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਹਿ. ਤਾਂ ਸਹੁ ਜਾਣਹਿ; ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣਹਿ; ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ ਹੋਈ॥ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ. ਵਜੀ ਵਧਾਈ; ਤਾ ਹੋਆ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ; ਅਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ॥੫॥ ਅੱਟਿਆ ਲੱਦਿਆ- ਮਨ ਤੂੰ. ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ; ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ ਜਾਹਿ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮੋਹਿਆ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਭਵਾਹਿ॥ ਗਾਰਬਿ ਲਾਗਾ ਜਾਹਿ ਮੁਗਧ ਮਨ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਹੇ॥ ਗਵਾਵ-ਹੇ- ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਿਸਨਾ, ਰੋਗੁ ਲਗਾ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ॥ ਗ-ਇਆ ਪਛੁਤਾਵ-ਹੇ- ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ. ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ; ਅਗੈ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਹੇ॥ ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਮਨ ਤੂੰ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ; ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ ਜਾਵਹੇ॥੬॥ ਮਨ ਤੂੰ. ਮਤ ਮਾਣੁ ਕਰਹਿ, ਜਿ ਹਉ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਹੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ. ਹਉ ਬੁਧਿ ਹੈ; ਸਚਿ ਸਬਦਿ. ਮਲੁ ਖੋਹੁ॥

ਹੋਹੁ ਨਿਮਾਣਾ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਗੈ; ਮਤ. ਕਿਛੁ ਆਪੁ ਲਖਾਵਹੇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਆਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰਿ ਜਗਤੁ ਜਲਿਆ; ਮਤ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਗਵਾਵਹੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ. ਕਰਹਿ ਕਾਰ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਲਾਗਿ ਰਹੁ॥ ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਆਪੁ ਛਡਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ; ਮਨ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਇ ਰਹੁ॥੭॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ, ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ; ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਸਹਜੁ ਭਇਆ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ. ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ; ਅਵਗਣ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰੇ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ. ਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ, ਜਿਨੑੀ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਦਿੜਿਆ; ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ, ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ; ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ॥੮॥ ਇਕਿ ਜੰਤ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ; ਤਿਨਿ ਸਹਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਹਿ; ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਤਿਨਿ ਸਹਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ, ਕੁਮਾਰਗਿ ਪਾਏ; ਤਿਨ ਕਾ. ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਈ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ; ਜਿਨਿ ਇਹ ਰਚਨ ਰਚਾਈ॥ ਬੁੱਝਾਏ- ਹੁਕਮੁ ਤੇਰਾ. ਖਰਾ ਭਾਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ॥ ਇਉ ਕਹੈ

ਅੰਗ ੪੪੨:- ਨਾਨਕੁ. ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ; ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ॥੯॥ ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਸੁਆਮੀ; ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ. ਜਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ; ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ. ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵਹੇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲਹਿ; ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੈ ਸਮਾਈ॥ ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੧੦॥੨॥੭॥੫॥੨॥੭॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੀਵਨੋ ਮੈ ਜੀਵਨੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਏ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ; ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਵਸਾਏ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਵਸਾਏ; ਸਭੁ ਸੰਸਾ ਦੂਖੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ. ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਆ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ; ਗਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ. ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਤੈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ॥੧॥ ਮਨਮੁਖਾ ਮਨਮੁਖਿ ਮੁਏ; ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਦੁਰਗੰਧੀ ਦਾ ਮੜ੍ਹੈ ਸ੍ਰੀਰ- ਖਿਨੁ ਆਵੈ. ਖਿਨੁ ਜਾਵੈ, ਦੁਰਗੰਧ ਮੜੈ; ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਕ-ਸੁੰਭ- ਲਾਇਆ ਦੁਰਗੰਧ ਮੜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ; ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰਿ ਕੁ ਬੋਲੋ- ਖਿਨੁ ਪੂਰਬਿ. ਖਿਨੁ ਪਛਮਿ ਛਾਏ; ਜਿਉ ਚਕੁ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰਿ ਭਵਾਇਆ॥ ਦੁਖੁ ਖਾਵਹਿ. ਦੁਖੁ ਸੰਚਹਿ ਭੋਗਹਿ; ਦੁਖ ਕੀ ਬਿਰਧਿ ਵਧਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਖਮੁ ਸੁਹੇਲਾ ਤਰੀਐ; ਜਾ ਆਵੈ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥੨॥ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਨੀਕਾ; ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ਰਾਮ॥ ਪੂੰਜੀ- ਹਰਿ ਪੂਜੀ. ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਚਾਹੀ; ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਾ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਚਾਹੀ. ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਹੀ; ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਭਾਵੈ॥ ਨੀਦ ਭੂਖ ਸਭ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ; ਸੁੰਨੇ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਵਣਜਾਰੇ ਇਕ ਭਾਤੀ ਆਵਹਿ; ਲਾਹਾ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੈ ਜਾਹੇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ

ਪਾਏ॥੩॥ ਰਤਨਾ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ; ਬਹੁ ਸਾਗਰੁ ਭਰਿਆ. ਰਾਮ॥ ਚੜ੍ਹਿਆ- ਬਾਣੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗੇ. ਤਿਨ੍ ਹਥਿ ਚੜਿਆ. ਰਾਮ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗੇ. ਤਿਨ੍ ਹਥਿ ਚੜਿਆ; ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਰਤਨੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਤੋਲਕੁ ਪਾਇਆ; ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ, ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਸਮੁੰਦੁ ਵਿਰੋਲਿ. ਸਰੀਰੁ ਹਮ ਦੇਖਿਆ; ਇਕ ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਦਿਖਾਈ॥ ਗ੍ਰੋਵਿੰਦੁ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਾਲੇ ਬੋਲੋ- ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ. ਗ੍ਰੋਵਿੰਦੁ ਗੁਰੂ ਹੈ; ਨਾਨਕ. ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ॥੪॥੧॥੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਝਿਮਿ ਝਿਮੇ, ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਵਰਸੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੪੪੩:- ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ; ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ. ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਕਲਿਜੁਗਿ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਲਘਾਈ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਦਾਤਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵੈ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰੀ॥੧॥ ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ; ਦੁਖ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਪਰਚੈ. ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਧਿਆਇਆ; ਮੈ ਹਿਰਦੈ. ਰਾਮੁ ਰਵਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਰਵਿਆ ਰਾਮੁ ਹਿਰਦੈ. ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ; ਜਾ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਆਏ॥ਡੁੱਬਦੀ:- ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ. ਨਾਵ ਡੁਬਦੀ ਨਿਕਲੀ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਏ॥ ਜੀਅ ਦਾਨੁ. ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੇਵੈ; ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਏ॥੨॥ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਣੀ; ਸਿਧਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸੁਹਾਏ ਰਾਮ॥ ਰੋਮੇ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਰੋਮੇ; ਮੈ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ. ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਆਏ; ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ. ਕਾਈ॥ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਗਵਾਈ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ. ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਹੋਆ; ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਾ॥ ਅਨੁੱਗ੍ਰਹੁ - ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ; ਹਮ ਦਾਸਨਿ, ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ॥੩॥ ਜਿਨੀ ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਅਭਾਗੀ. ਰਾਮ॥ ਤਿਨ ਅੰਤਰੇ ਮੋਹੁ ਵਿਆਪੈ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਮਾਇਆ ਲਾਗੀ. ਰਾਮ॥ ਮਾਇਆ ਮਲੁ ਲਾਗੀ. ਮੂੜ ਭਏ ਅਭਾਗੀ; ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਨਹ ਭਾਇਆ॥ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਹਰਿ ਰਾਮੋ ਨਾਮੁ ਚੋਰਾਇਆ॥ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕਾਲੂਖਤ ਕਾਲਖ ਕਰਕੇ- ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ. ਜਮ ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ; ਕਾਲੂਖਤ ਮੋਹ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ॥੪॥ ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ; ਰਾਮੁ. ਗੁਰਮੁਖੇ ਜਾਣੈ ਰਾਮ॥ ਪਇਆਲੀ ਪਤਾਲ- ਇਹੁ ਮਨੂਆ, ਖਿਨੁ ਊਭ ਪਇਆਲੀ; ਭਰਮਦਾ. ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ ਰਾਮ॥ ਮਨੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ, ਸਭ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ; ਹਰਿ ਰਾਮੋ ਨਾਮੁ ਰਸਾਏ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ- ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ; ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ. ਉਧਾਰਿ ਤਰਾਏ॥ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ. ਰਮੋ ਰਮੁ ਊਚਾ; ਗੁਣ ਕਹਤਿਆ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਭੀਨੇ; ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੫॥ ਜਿਨ ਅੰਤਰੇ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਸੈ; ਤਿਨ ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਗਵਾਇਆ, ਰਾਮ॥ ਸਭਿ ਅਰਥਾ. ਸਭਿ

ਧਰਮ ਮਿਲੇ; ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਆ, ਰਾਮ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ ਕ-ਬੁੱਧਿ ਸੁੱਧਿ- ਦੁਰਮਤਿ ਕਬੁਧਿ ਗਈ, ਸੁਧਿ ਹੋਈ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਏ॥ ਅੰਗ ੪੪੪:- ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ. ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਹੋਆ; ਜਿਤੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਜੁ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਿਆ॥੬॥ ਜਿਨ ਸਰਧਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਗੀ; ਤਿਨ੍ ਦੂਜੈ ਚਿਤੁ. ਨ ਲਾਇਆ, ਰਾਮ॥ ਜੇ ਧਰਤੀ ਸਭ, ਕੰਚਨੁ ਕਰਿ ਦੀਜੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਇਆ, ਰਾਮ॥ ਚੱਲਦਿਆਂ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ, ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਅੰਤਿ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਸਖਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਪੂੰਜੀ ਸੰਚੀ; ਨਾ ਡੂਬੈ. ਨਾ ਜਾਈ॥ ਜੁੱਗ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤੁਲਹਾ; ਜਮਕਾਲੁ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ॥੭॥ ਸੱਤੇ ਸੱਤਿ- ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ, ਸਤੇ ਸਤਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ. ਰਾਮ॥ ਸੇਵਕੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਗਾ; ਜਿਨਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਚੜਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿਆ. ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਸਰਧਿਆ; ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਮਿਲਾਏ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ॥ ਗੁਰੂ ਸਿਖੁ. ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਹੈ; ਏਕੋ. ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਚਲਾਏ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੰਤੁ ਹਿਰਦੈ ਦੇਵੈ; ਨਾਨਕ ਮਿਲਣੁ ਸੁਭਾਏ॥੮॥੨॥੯॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ. ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੁ; ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਭਾਈ. ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਮੁ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਕਾਮੁ. ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਵੈ ਦੁਖ ਮੇਟੇ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖਿ ਸੋਵੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਹੁ ਠਾਕੁਰ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ. ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ. ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੁ; ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ॥੧॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ. ਕਲਜੁਗਿ ਊਤਮੁ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਜੀਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪੜੀਐ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੁਣੀਐ; ਹਰਿ ਜਪਤ ਸੁਣਤ. ਦੁਖੁ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ. ਦੁਖੁ ਬਿਨਸਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਲਿਆ. ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਤਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ; ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਕਲਿਜੁਗਿ ਊਤਮੁ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਜੀਉ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ. ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ; ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕਾ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਅੰਗ ੪੪੫:- ਆਵਣ ਜਾਣਾ. ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ, ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਉਤਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ. ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ; ਤਿਨ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ਜੀਉ

॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ. ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ॥੩॥ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ. ਤੇ ਜਨ ਪਰਧਾਨਾ; ਤੇ ਊਤਮ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੋਗ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗ ਜੀਉ॥ ਨਿਰਜੋਗ ਬੰਧਨ ਰਹਿਤ- ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗ, ਮਹਾ ਨਿਰਜੋਗ; ਵਡਭਾਗੀ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥ ਸੇ ਧੰਨੁ ਵਡੇ, ਸਤ ਪੁਰਖਾ ਪੂਰੇ; ਜਿਨ. ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਰੇਣੁ ਮੰਗੈ ਪਗ ਸਾਧੂ; ਮਨਿ ਚੂਕਾ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ. ਜੀਉ॥ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ. ਤੇ ਜਨ ਪਰਧਾਨਾ; ਤੇ ਊਤਮ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੋਗ ਜੀਉ॥੪॥੩॥੧੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਤਜੁੱਗਿ। ਪਗ ਪੋਲਾ– ਸਤਜੁਗਿ. ਸਭੁ ਸੰਤੋਖ ਸਰੀਰਾ; ਪਗ ਚਾਰੇ ਧਰਮੁ ਧਿਆਨੁ ਜੀਉ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਗਾਵਹਿ. ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਜੀਉ॥ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਤਾਰਥੁ; ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ਜੀਉ॥ ਸਤਜੁਗਿ ਸਭੁ ਸੰਤੋਖ ਸਰੀਰਾ; ਪਗ ਚਾਰੇ ਧਰਮੁ ਧਿਆਨੁ ਜੀਉ॥੧॥ ਜੁੱਗੁ- ਤੇਤਾ ਜੁਗੁ ਆਇਆ. ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਪਾਇਆ; ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ॥ ਪਗੁ ਚਉਥਾ ਖਿਸਿਆ, ਤ੍ਰੈ ਪਗ ਟਿਕਿਆ; ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਲਾਇ. ਜੀਉ॥ ਲੋਧੁ ਘੋਲ਼ਦੇ ਹਨ- ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕ੍ਰੋਧੁ, ਮਹਾ ਬਿਸ ਲੋਧੁ; ਨਿਰਪ ਧਾਵਹਿ, ਲੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਮਤਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾਨਾ; ਹਉਮੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ. ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ; ਬਿਖੁ. ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ, ਲਹਿ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਤੇਤਾ ਜੁਗੁ ਆਇਆ. ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਪਾਇਆ; ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ॥੨॥ ਜੁੱਗੁ, ਕਾਨ੍ਹ ਹਲੰਤ ਹੇਠਾਂ ਔਂਕੜ ਬੋਲੋ- ਜੁਗੁ ਦੁਆਪੁਰੁ ਆਇਆ. ਭਰਮਿ ਭਰਮਾਇਆ; ਹਰਿ. ਗੋਪੀ ਕਾਨ੍ਹੁ ਉਪਾਇ ਜੀਉ॥ ਅਤਿ ਪੋਲਾ- ਤਪੁ ਤਾਪਨ ਤਾਪਹਿ, ਜਗ ਪੁੰਨ ਆਰੰਭਹਿ; ਅਤਿ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ॥ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ. ਪਗ ਦੁਇ ਖਿਸਕਾਇਆ; ਦੁਇ ਪਗ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ॥ ਜੁੱਧ- ਮਹਾ ਜੁਧ. ਜੋਧ ਬਹੁ ਕੀਨ੍ਹੇ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ. ਪਚੈ ਪਚਾਇ ਜੀਉ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ. ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਜੁਗੁ ਦੁਆਪੁਰੁ ਆਇਆ. ਭਰਮਿ ਭਰਮਾਇਆ; ਹਰਿ ਗੋਪੀ ਅੰਗ ੪੪੬:- ਕਾਨ੍ਹੁ ਉਪਾਇ ਜੀਉ॥੩॥ ਕਲਿਜੁਗੁ. ਹਰਿ ਕੀਆ, ਪਗ ਤ੍ਰੈ ਖਿਸਕੀਆ; ਪਗੁ ਚਉਥਾ, ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ. ਅਉਖਧੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਪਾਇ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਰੁਤਿ ਆਈ, ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਆ॥ ਕਲਿਜੁਗਿ ਬੀਜੁ ਬੀਜੈ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਸਭੁ ਲਾਹਾ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕਿ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਲਖਾਇ ਜੀਉ॥ ਕਲਜੁਗੁ ਹਰਿ ਕੀਆ, ਪਗ ਤ੍ਰੈ ਖਿਸਕੀਆ; ਪਗੁ ਚਉਥਾ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ॥੪॥੪॥੧੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ, ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ, ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ;

ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ਪੁਰਾਨ ਜੀਉ॥ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ, ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਗੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰਗਟੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਸੋਹਾਇਆ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ. ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ. ਮਨੂਆ ਮਾਨ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ, ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ, ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਊਤਮ ਜਨ ਪਰਧਾਨ ਜੀਉ॥ ਤਿਨ੍ ਹਮ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ, ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਗ ਧੋਵਹ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ॥ ਭਾਗਾਂ। ਰੱਤੀ- ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ. ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ; ਮੁਖਿ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰੇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ, ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਉਰਿ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਕੰਠਿ ਧਾਰੇ॥ ਸਮਤੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਸਭ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ, ਸਮਤੁ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ, ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਊਤਮ ਜਨ ਪਰਧਾਨ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ, ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ; ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ਜੀਉ॥ ਬੀੱਜਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ. ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ; ਬੀਜਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ, ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋਇ; ਜਿਨਿ ਪੀਆ. ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ. ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਨਾਮੋ ਸੇਵਿ, ਨਾਮੋ ਆਰਾਧੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ, ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ; ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਰਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ. ਪਾਖਣ ਹਮ ਤਾਰਹੁ; ਕਢਿ ਲੇਵਹੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ਜੀਉ॥ ਮੋਹ ਚੀਕੜਿ ਫਾਥੇ, ਨਿਘਰਤ ਹਮ ਜਾਤੇ; ਹਰਿ ਬਾਂਹ ਪ੍ਰਭੂ ਪਕਰਾਇ ਜੀਉ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਬਾਂਹ ਪਕਰਾਈ, ਊਤਮ ਮਤਿ ਪਾਈ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਨੁ ਅੰਗ ੪੪੭:- ਲਾਗਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ. ਆਰਾਧਿਆ; ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਸਭਾਗਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ, ਪਾਖਣ ਹਮ ਤਾਰਹੁ; ਕਢਿ ਲੇਵਹੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ਜੀਉ॥੪॥੫॥੧੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਨਾ; ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ਜੀਉ॥ ਜੋ ਜਨ ਮਰਿ ਜੀਵੇ, ਤਿਨ੍ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੇ; ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਉ ਜੀਉ॥ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਉ, ਗੁਰੁ ਕਰੇ ਪਸਾਉ; ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲੇ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸੋਈ॥ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਆ. ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸਿਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸ, ਗਟਾਕ ਪੀਆਉ ਜੀਉ॥ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਨਾ; ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਗਿ. ਮਰਣੁ ਨ ਭਾਇਆ, ਨਿਤ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ; ਮਤ. ਜਮੁ ਪਕਰੈ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ; ਇਹੁ ਜੀਅੜਾ. ਰਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਕਿਉ ਜੀਉ ਰਖੀਜੈ, ਹਰਿ ਵਸਤੁ ਲੋੜੀਜੈ; ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ. ਸੋ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਕਰਣ ਕੀਰਨੇ ਬਿਰਲਾਪ। ਪਲਾਵ ਯਤਨ- ਮਨਮੁਖ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰਿ ਭਰਮੇ; ਸਭਿ ਅਉਖਧ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ਜੀਉ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ. ਪ੍ਰਭੁ ਲਏ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਉਬਰੇ. ਸਬਦੁ

ਕਮਾਇ ਜੀਉ॥ ਜਗਿ ਮਰਣੁ. ਨ ਭਾਇਆ, ਨਿਤ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ; ਮਤ. ਜਮੁ ਪਕਰੈ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ॥੨॥ ਧੁਰਿ ਮਰਣੁ
ਲਿਖਾਇਆ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਾਇਆ; ਜਨ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਨਿ ਜੀਉ॥ ਪੈਧੇ- ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ;
ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਨਿ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ, ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਸੀਧੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੇ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਵੈ ਦੁਖ
ਮੇਟੇ; ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਰਲਿ. ਏਕੋ ਹੋਏ; ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰਭੁ, ਏਕ ਸਮਾਨਿ ਜੀਉ॥
ਧੁਰਿ ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇਆ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਾਇਆ; ਜਨ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਨਿ ਜੀਉ॥੩॥ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ, ਬਿਨਸਿ
ਬਿਨਾਸੈ; ਲਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਇ ਜੀਉ॥ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ. ਹਰਿ ਰਸਕਿ ਰਸਾਏ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ, ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਚੋਇ
ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ, ਮੁਆ ਜੀਵਾਇਆ; ਫਿਰਿ ਬਾਹੁੜਿ ਮਰਣੁ. ਨ ਹੋਈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮਰਪਦੁ
ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ॥ ਜਗੁ ਉਪਜੈ
ਬਿਨਸੈ, ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸੈ; ਲਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਇ ਜੀਉ॥੪॥੬॥੧੩॥
ਅੰਗ ੪੪੮:- ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ॥ ਵਡਾ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ
ਜੀਉ॥ ਅ-ਲਖ ਅ-ਮਿਤਿ ਪੋਲੇ- ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ. ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ, ਅਮਿਤਿ ਵਡਿਆਈ; ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ. ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਜੀਉ॥ ਗੋਵਿੰਦੁ
ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ; ਆਪੁ ਆਪਣਾ ਜਾਣੈ॥ ਕਹੀ-ਅਹਿ- ਕਿਆ ਇਹ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ਕਹੀਅਹਿ; ਜੋ. ਤੁਧੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ॥
ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂੰ ਅਪਣੀ; ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਵਡਾ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ, ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ
ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜੀਉ॥੧॥ ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ. ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ; ਤੇਰਾ. ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ.
ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ਜੀਉ॥ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਤਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਅ-ਲਖੁ
ਪੋਲਾ- ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ. ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ
ਸਮਾਇ ਜੀਉ॥ ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ; ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਜੀਉ॥੨॥ ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਦਾ
ਅਬਿਨਾਸੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ, ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ਜੀਉ
॥ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ. ਤੂੰ ਪਰਧਾਨੁ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ, ਸਭੁ ਤੂੰਹੈ ਵਰਤਹਿ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ, ਸੁ ਹੋਈ॥
ਹਰਿ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਏਕੋ ਸੋਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਖਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ॥ ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਦਾ
ਅਬਿਨਾਸੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਭੁ ਤੂੰਹੈ ਕਰਤਾ. ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ
ਜੀਉ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ, ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ; ਸਭ ਤੇਰੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ਜੀਉ॥ ਸਭ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵੈ, ਜਾਂ ਤੁਧੁ
ਭਾਵੈ; ਤੇਰੈ ਸਬਦਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ. ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ; ਸਬਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਅਗੋਚਰੁ.

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਜੀਉ॥ ਸਭੁ ਤੂੰਹੈ ਕਰਤਾ, ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ਜੀਉ॥੪॥੭॥੧੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੇ ਲੋਇਣਾ; ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਤੰਨਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਕਸ-ਵੱਟੀ- ਮਨੁ. ਰਾਮਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਇਆ; ਕੰਚਨੁ ਸੋਵਿੰਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਿਆ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੋ ਭਿੰਨਾ॥ ਅੰਗ ੪੪੯:- ਝਕੋਲਿਆ ਕੋ ਬੋਲੋ ਘ ਨ ਬੋਲੋ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਮੁਸਕਿ ਝਕੋਲਿਆ; ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਧਨੁ ਧੰਨਾ॥੧॥ ਅਣੀ-ਆਲੇ ਤੀਰ। ਅਣੀਆ ਤਿੱਖੀ ਨੋਕ ਵਾਲੇ- ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣੀ. ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ; ਅਣੀਆਲੇ ਅਣੀਆ.ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਜਿਸੁ ਲਾਗੀ ਪੀਰ. ਪਿਰੰਮ ਕੀ; ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਰੀਆ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਆਖੀਐ; ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਮਰੀਆ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ; ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਆ॥੨॥ ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਮਿਲੁ ਗੋਵਿੰਦ ਰੰਗਾ, ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਇਕ ਮੰਗਾ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ. ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ; ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ. ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਸਤਸੰਗਾ॥੩॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਰਾਇਆ, ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਹਉ ਮਾਗਉ ਸਰਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ. ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਇਆ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਆ॥੪॥੮॥੧੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਢੂੰਢਿ ਢੂਢੇਦਿਆ; ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਗੜ੍ਹ ਸਿੱਧਾ- ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਗੜ; ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਧਾ॥ ਵਿੱਧਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਹੈ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਵਿਧਾ॥ ਗੁੱਧਾ- ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਰਸਿ ਗੁਧਾ॥੧॥ ਖੜ੍ਹੀ ਬੱਾਲੀ- ਪੰਥੁ ਦਸਾਵਾ. ਨਿਤ ਖੜੀ; ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਚੱਾਲੀ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਚੇਤਾਇ ਗੁਰ; ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੀ॥ ਜੱਾਲੀ- ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ. ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਲੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਲੀ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰੇ ਆਇ ਮਿਲੁ; ਮੈ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ, ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਹੁਤੁ ਬੈਰਾਗਿਆ; ਹਰਿ ਨੈਣ ਰਸਿ ਭਿੰਨੇ॥ ਦੱਸਿ- ਮੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦਸਿ ਗੁਰੁ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮੰਨੇ॥ ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਮੇ॥੩॥ ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੀ ਦੇਹੁਰੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੁਰਕੇ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਛਕਿ ਛਕੇ ਪੋਲੇ- ਜਿਨਾ. ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਛਕਿ ਛਕੇ॥ ਧੱਕ ਧੱਕੇ- ਗੁਰ ਤੁਠੈ. ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਚੂਕੇ ਧਕ ਧਕੇ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ; ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਇਕੇ॥੪॥੯॥੧੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਪੱਾਸੇ- ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸੇ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਹੈ; ਸਿਖ ਦੇਇ. ਹਰਿ ਰਾਸੇ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ਵਣਜੁ ਹੈ; ਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਸਾਬਾਸੇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਰੁ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ; ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਾਸੇ॥੧॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਤੂੰ ਧਣੀ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਸਭ ਭਾਂਡੇ ਤੁਧੈ ਸਾਜਿਆ; ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਹਰਿ ਥਾਰਾ॥ ਜੋ ਪਾਵਹਿ ਭਾਂਡੇ

ਅੰਗ ੪੫੦:- ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ, ਸਾ ਨਿਕਲੈ; ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਬਖਸਿਆ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰਾ॥੨॥ ਹਮ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥਰਹ ਸੁਆਮੀ; ਤੂੰ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਹ. ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਏਹਾ ਆਸ ਆਧਾਰੋ॥ ਹਮ ਮੂਰਖ. ਕਿਛੂਅ ਨ ਜਾਣਹਾ; ਕਿਵ ਪਾਵਹ ਪਾਰੋ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਦਾਸ ਪਨਿਹਾਰੋ॥੩॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿ ਲੈ; ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਆਏ, ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਹਮ ਭੂਲਿ ਵਿਗਾੜਹ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਏ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ. ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਪਿਤਾ ਹੈ; ਦੇ ਮਤਿ ਸਮਝਾਏ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾਂਢਿਆ; ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਾਏ॥੪॥੧੦॥੧੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ, ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਘਟਿ ਬਲਿਆ ਪੋਲੇ- ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਕਟਿਆ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਘਟਿ ਬਲਿਆ॥ ਲੱਧਾ ਚੱਲਿਆ- ਹਰਿ ਲਧਾ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੋ; ਫਿਰਿ. ਬਹੁੜਿ ਨ ਚਲਿਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿਆ; ਆਰਾਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ॥੧॥ ਜਿਨੀ. ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਸੇ ਕਾਹੇ. ਜਗਿ ਆਏ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਇਹੁ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ; ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਸਭੁ ਜਾਏ॥ ਵੱਤੈ- ਹੁਣਿ ਵਤੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਬੀਜਿਓ; ਅਗੈ ਭੁਖਾ. ਕਿਆ ਖਾਏ॥ ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਫਿਰਿ ਜਨਮੁ ਹੈ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਏ॥੨॥ ਤੂੰ ਹਰਿ. ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋ; ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਕਿਸੈ ਦੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਸਭਿ ਚਲਹਿ ਚਲਾਏ॥ ਜਿਨੑ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਪਿਆਰੇ. ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਿਲਹਿ; ਜੋ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਏ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਏ॥੩॥ ਭਾਂਤਿ- ਕੋਈ ਗਾਵੈ. ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ. ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਕਰਿ; ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੀਜੈ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ. ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ; ਤਿਨਾ ਰੋਇ. ਕਿਆ ਕੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਕਰਤਾ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਸਿਰਿ ਰੋਗ ਹਥੁ ਦੀਜੈ॥ ਸੁੱਧੁ- ਜਿਨਾ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ॥੪॥੧੧॥੧੮॥ ਸੁਘੜ ਪੋਲਾ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਤੇ ਜਨ. ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੇ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਭੁੱਲਿ ਚੁੱਕਿ- ਜੇ ਬਾਹਰਹੁ. ਭੁਲਿ ਚੁਕਿ ਬੋਲਦੇ; ਭੀ ਖਰੇ ਹਰਿ ਭਾਣੇ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਨੋ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ; ਹਰਿ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣੇ॥੧॥ ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੈ. ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਗੁਰਸਿਖੀ. ਸੋ ਥਾਨੁ ਭਾਲਿਆ; ਲੈ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਾ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ ਘਾਲ. ਥਾਇ ਪਈ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ॥ ਪੂੱਜਿਆ- ਜਿਨੑ ਨਾਨਕੁ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਿਆ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਵਾ॥੨॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਮਨਿ ਹਰਿ ਅੰਗ ੪੫੧:- ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੀ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਭੁੱਖ- ਕਰਿ ਸੇਵਹਿ. ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਭੁਖ ਜਾਇ ਲਹਿ ਮੇਰੀ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ ਭੁਖ. ਸਭ ਗਈ; ਤਿਨ ਪਿਛੈ. ਹੋਰ ਖਾਇ ਘਨੇਰੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਪੁੰਨੁ ਬੀਜਿਆ; ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ, ਹਰਿ ਪੁੰਨ ਕੇਰੀ॥੩॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਮਨਿ ਵਾਧਾਈਆ; ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਡਿਠਾ, ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਮਿੱਠਾ- ਕੋਈ ਕਰਿ ਗਲ ਸੁਣਾਵੈ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ; ਸੋ ਲਗੈ ਗੁਰਸਿਖਾ ਮਨਿ ਮਿਠਾ॥ ਪੈਨੑਾਈ-ਅਹਿ ਤੁੱਠਾ- ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਗੁਰਸਿਖ ਪੈਨੑਾਈਅਹਿ; ਜਿਨੑਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ

 Not Final File

ਤੁਠਾ॥ ਵੁੱਠਾ- ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵੁਠਾ॥੪॥੧੨॥੧੯॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨ੍ਹਾ ਭੇਟਿਆ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਉਤਰੈ; ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਤਿਨ੍ ਜਮੁ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ; ਨਿਤ ਜਪੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਵੈ॥੧॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨਾ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਹੋਈ, ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ; ਤਿਨ ਪੂਜੇ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੁਖੁ ਸਦ ਹੋਈ॥ ਭੇੱਟਿਆ- ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਨਕੁ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ॥੨॥ ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਤਰਿ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਤਿਨ੍ ਹਰਿ ਰਖਣਹਾਰਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਤਿਨ੍ ਕੀ ਨਿੰਦਾ. ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੇ; ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਝਖ ਪੋਲਾ- ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੇਤੀ. ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਸਭ ਦੁਸਟ ਝਖ ਮਾਰਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਹਰਿ ਰਖਣਹਾਰਾ॥੩॥ ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ- ਹਰਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ. ਭਗਤ ਉਪਾਇਆ; ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਹਰਣਾਖਸੁ ਦੁਸਟੁ ਹਰਿ ਮਾਰਿਆ; ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਤਰਾਇਆ॥ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਿੰਦਕਾ. ਪਿਠਿ ਦੇਇ; ਨਾਮਦੇਉ. ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ; ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ॥੪॥੧੩॥੨੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੫; ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਰਦੇਸੀ. ਵੇ ਪਿਆਰੇ; ਆਉ ਘਰੇ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹੁ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਘਰਿ ਵਸੈ ਹਰੇ॥ ਰੰਗਿ ਰਲੀਆ ਮਾਣਹੁ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਮੇਲੇ ਹਰੇ॥੧॥ ਮੈ. ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਚਾਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਭਾਉ ਕਰੇ॥ ਮਨਿ. ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨ ਬੁਝੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਨਿਤ ਆਸ ਕਰੇ॥ ਨਿਤ ਜੋਬਨੁ ਜਾਵੈ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਜਮੁ ਸਾਸ ਹਿਰੇ॥ ਭਾਗ ਮਣੀ ਸੋਹਾਗਣਿ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥੨॥

ਅੰਗ ੪੫੨:- ਰੱਤਿਅੜੇ- ਪਿਰ ਰਤਿਅੜੇ. ਮੈਡੇ ਲੋਇਣ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬੂੰਦ ਜਿਵੈ॥ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਆ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਪੀਵੈ॥ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਜਗਾਵੈ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਨੀਦ ਨ ਪਵੈ. ਕਿਵੈ॥ ਸੱਜਣੁ ਲੱਧਾ- ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧਾ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਨਾਨਕ. ਗੁਰੂ ਲਿਵੈ॥੩॥ ਚੜ੍ਹਿ ਰੁੱਤੇ- ਚੜਿ ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਭਲੀਅ ਰੁਤੇ॥ ਲੁਤੇ ਪੋਲਾ- ਪਿਰ ਬਾਝੜਿਅਹੁ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਆਂਗਣਿ ਧੂੜਿ ਲੁਤੇ॥ ਪੋਲਾ ਜੁਤੇ ਜੁੜੇ- ਮਨਿ ਆਸ ਉਡੀਣੀ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਦੁਇ ਨੈਨ ਜੁਤੇ॥ ਸੁੱਤੇ ਪੁੱਤ- ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਦੇਖਿ ਵਿਗਸੀ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਜਿਉ ਮਾਤ ਸੁਤੇ॥੪॥ ਹਰਿ ਕੀਆ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਈਆ॥ ਮੇਲਾਈ-ਆ ਵਿਟ-ੜਿਅਹੁ- ਗੁਰ ਵਿਟੜਿਅਹੁ ਹਉ ਘੋਲੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾਈਆ॥ ਸਭਿ ਆਸਾ ਹਰਿ ਪੂਰੀਆ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਤੁੱਠੜਾ- ਹਰਿ ਤੁਠੜਾ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੫॥ ਖੇ੍ਲਸਾਂ- ਪਿਆਰੇ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਖੇਲਸਾ॥ ਦੇਖਸਾਂ- ਕਿਉ ਪਾਈ ਗੁਰੁ; ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਸਾ॥ ਮੇਲਸਾਂ ਦੱਤੜੇ- ਹਰਿ ਦਾਤੜੇ ਮੇਲਿ ਗੁਰੂ; ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਸਾ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਸਾ॥੬॥੧੪॥੨੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤੁ ਘਰੁ ੧॥ ਅਨਦੋ ਅਨਦੁ ਘਣਾ; ਮੈ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ਰਾਮ॥ ਚਾਖਿਅੜਾ ਚਾਖਿਅੜਾ; ਮੈ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ, ਮਨ ਮਹਿ ਵੂਠਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੂਠਾ ਸਹਜੁ ਭਇਆ॥ ਵੱਸਿ ਗ੍ਰਿਇਆ- ਗ੍ਰਿਹੁ ਵਸਿ ਆਇਆ. ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ; ਪੰਚ ਦੁਸਟ ਓਇ ਭਾਗਿ ਗਇਆ॥ ਸੀਤਲ ਆਘਾਣੇ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੇ; ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਬਸੀਠਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਣੀ ਡੀਠਾ॥੧॥ ਸੋਹਿਅੜੇ ਸੋਹਿਅੜੇ; ਮੇਰੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰੇ. ਰਾਮ॥ ਪਾਹੁਨੜੇ ਪਾਹੁਨੜੇ; ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ. ਰਾਮ॥ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ. ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ; ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿ. ਲਗੇ ਸੇਵਾ॥ ਆਪੇ ਜਾਵੀ. ਆਪੇ ਮਾਵੀ; ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ. ਆਪਿ ਦੇਵਾ॥ ਅਪਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ; ਆਪੇ ਧਾਰਨ ਧਾਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਹੁ ਘਰ ਮਹਿ ਬੈਠਾ; ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰੇ॥੨॥ ਨਵ ਨਿਧੇ ਨਉ ਨਿਧੇ; ਮੇਰੇ ਘਰ ਮਹਿ ਆਈ. ਰਾਮ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ. ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਰਾਮ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ. ਸਦਾ ਸਖਾਈ; ਸਹਜ ਸੁਭਾਈ ਗੋਵਿੰਦਾ॥ ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ. ਚੂਕੀ ਧਾਈ; ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ ਮਨ ਚਿੰਦਾ॥ ਅ੍ਰਚਰਜ- ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਜੇ. ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ; ਅਚਰਜ ਸੋਭ ਬਣਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪਿਰੁ ਮੇਰੈ ਸੰਗੇ; ਤਾ ਮੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੩॥

ਅੰਗ ੪੫੩:- ਸਰ੍ਰਸਿਅੜੇ- ਸਰਸਿਅੜੇ ਸਰਸਿਅੜੇ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸਭ ਮੀਤਾ. ਰਾਮ॥ ਬਿਖਮੋ ਬਿਖਮੁ ਅਖਾੜਾ; ਮੈ. ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਜੀਤਾ. ਰਾਮ॥ ਭੀੱਤਾ, ਗੜ੍ਹਾ- ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਜੀਤਾ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਤਾ; ਤੂਟੀ ਭੀਤਾ. ਭਰਮ ਗੜਾ॥ ਖੜ੍ਹਾ- ਪਾਇਆ ਖਜਾਨਾ. ਬਹੁਤੁ ਨਿਧਾਨਾ; ਸਾਣਥ ਮੇਰੀ. ਆਪਿ ਖੜਾ॥ ਸੋਈ ਸੁਗਿਆਨਾ ਸੋ ਪਰਧਾਨਾ; ਜੋ. ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਕੀਤਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਾਂ ਵਲਿ ਸੁਆਮੀ; ਤਾ ਸਰਸੇ ਭਾਈ ਮੀਤਾ॥੪॥੧॥ ਅ੍ਰਕਥਾ ਅ੍ਰਕਥ ਪੋਲੇ- ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਕਥਾ ਹਰਿ, ਅਕਥ ਕਥਾ; ਕਿਛੁ. ਜਾਇ ਨ ਜਾਣੀ ਰਾਮ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ. ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ; ਸਹਜਿ ਵਖਾਣੀ. ਰਾਮ॥ ਸਹਜੇ ਵਖਾਣੀ. ਅਮਿਉ ਬਾਣੀ; ਚਰਣਕਮਲ ਰੰਗੁ ਲਾਇਆ॥ ਅ੍ਰਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਜਪਿ ਏਕੁ. ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਵਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ॥੧॥ ਸੱਜਨ- ਹਰਿ ਸੰਤਾ. ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਜਨ; ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਹਾਈ. ਰਾਮ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡਭਾਗੀ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ. ਰਾਮ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਲਾਥੇ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ. ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਭਾਗੇ; ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਆਪੈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ; ਵਿਛੁੜਿ. ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ॥੨॥ ਹਰਿ ਦਰੇ, ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ; ਤੇਰੇ. ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥ ਵਾਰੀ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾ; ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ. ਰਾਮ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ. ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੇ; ਜਿਨ ਭੇਟਤ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ॥ ਥਾਈਂ- ਘਟਿ ਘਟਿ

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ; ਰਾਖੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥੩॥ ਬੇਅੰਤਾ. ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਤੇਰੇ; ਕੇਤਕ ਗਾਵਾ ਰਾਮ॥ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ. ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਧੂੜਿ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵਾ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਧੂੜੀ ਨ੍ਹਾਈਐ. ਮੈਲੁ ਗਵਾਈਐ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਦਾ ਹਦੂਰੇ; ਪਰਮੇਸਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਥੇ॥ ਮਿਟੇ ਦੂਖ. ਕਲਿਆਣ ਕੀਰਤਨ; ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ. ਨ ਪਾਵਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਤਰੀਐ; ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਹਰਿ ਚਰਨਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਕਿਛੁ ਆਨ ਨ ਮੀਠਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਤਸੰਗਤਿ, ਆਰਾਧਿਆ; ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਡੀਠਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਡੀਠਾ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੋ ਵੂਠਾ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਨਾਠੇ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ, ਸਭ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ; ਹਉਮੈ ਬਿਨਸੀ ਗਾਠੇ॥

ਅੰਗ ੪੫੪:- ਪ੍ਰਿਉ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈ, ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ; ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕ. ਬੇਧੇ ਚਰਨਕਮਲ; ਕਿਛੁ ਆਨ ਨ ਮੀਠਾ॥੧॥ ਮੱਤੇ- ਜਿਉ ਰਾਤੀ ਜਲਿ. ਮਾਛੁਲੀ; ਤਿਉ. ਰਾਮ ਰਸਿ ਮਾਤੇ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਭਾਂਤੇ- ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਜੀਵਨ ਗਤਿ ਭਾਤੇ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਜੀਵਨ ਗਤਿ ਸੁਆਮੀ. ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੋ, ਪਰਗਟੋ ਪੂਰਨੋ; ਛੋਡਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ॥ ਦਾੱਤੇ- ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘਰੁ ਸਰੂਪੁ ਸੁਜਾਨੁ ਸੁਆਮੀ; ਤਾ ਕੀ. ਮਿਟੈ ਨ ਦਾਤੇ॥ ਜਲ ਸੰਗਿ ਰਾਤੀ ਮਾਛੁਲੀ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਾਤੇ॥੨॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਾਚੈ ਬੂੰਦ ਜਿਉ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ; ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਪਿਆਰਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਪਿਆਰਾ, ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਰਾ; ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ. ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ॥ ਹਰਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ. ਨ ਬਿਸਰੈ ਕਬਹੂੰ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੋ- ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖੁ ਜਗਜੀਵਨੋ, ਸੰਤ ਰਸੁ ਪੀਵਨੋ; ਜਪਿ. ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਡਾਰਾ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਾਚੈ ਬੂੰਦ ਜਿਉ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ॥੩॥ ਮਿਲੇ ਨਰਾਇਣ ਆਪਣੇ; ਮਾਨੋਰਥੋ ਪੂਰਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥

ਢਾਠੀ ਭੀਤਿ ਭਰੰਮ ਕੀ; ਭੇਟਤ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ. ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਪਾਏ. ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਾਏ; ਸਭ ਨਿਧਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ; ਸੁੰਦਰ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ; ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਸਾਧੂ ਧੂਰਾ॥ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਨਰਾਇਣ ਨਾਨਕਾ; ਮਾਨੋਰਥੋ ਪੂਰਾ॥੪॥੧॥੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬; ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਜਾ ਕਉ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਈ ਜਪਾਤ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤਿਨ੍ ਰਾਮ ਸਿਉ; ਭੇਟਤ ਸਾਧਸੰਗਾਤ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਜਲ ਦੁਧ ਨਿਆਈ ਰੀਤਿ, ਅਬ ਦੁਧ ਆਚ ਨਹੀ; ਮਨ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰੇ॥ ਅਬ ਉਰਝਿਓ ਅਲਿ ਕਮਲੇਹ, ਬਾਸਨ ਮਾਹਿ ਮਗਨ; ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਭੀ. ਨਾਹਿ ਟਰੈ॥ ਖਿਨੁ ਨਾਹਿ ਟਰੀਐ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰੀਐ; ਸੀਗਾਰ ਹਭਿ ਰਸ ਅਰਪੀਐ॥ ਜਹ ਦੂਖੁ ਸੁਣੀਐ, ਜਮ ਪੰਥੁ ਭਣੀਐ; ਤਹ ਸਾਧਸੰਗਿ. ਨ ਡਰਪੀਐ॥ ਕਰਿ

ਕੀਰਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣੀਐ; ਸਗਲ ਪ੍ਰਾਛਤ ਦੁਖ ਹਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਛੰਤ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰਿ ਕੇ, ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਕਰੇਹੁ; ਐਸੀ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰੇ॥੧॥ ਜੈਸੀ ਮਛੁਲੀ ਨੀਰ, ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਭੀ. ਨਾ ਧੀਰੇ; ਮਨ ਐਸਾ ਨੇਹੁ ਕਰੇਹੁ॥

ਅੰਗ ੪੫੫:- ਜੈਸੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਪਿਆਸ, ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਬੂੰਦ ਚਵੈ; ਬਰਸੁ ਸੁਹਾਵੇ ਮੇਹੁ॥ ਅਤਿ ਪੌਲਾ- ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਜੈ. ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ; ਅਤਿ ਲਾਈਐ ਚਿਤੁ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਮਾਨੁ. ਨ ਕੀਜੈ. ਸਰਣਿ ਪਰੀਜੈ; ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੇ ਮਿਲੁ ਨਾਹ ਵਿਛੁੰਨੇ; ਧਨ ਦੇਦੀ ਸਾਚੁ ਸਨੇਹਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਛੰਤ ਅਨੰਤ ਠਾਕੁਰ ਕੇ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੀਜੈ ਨੇਹਾ; ਮਨ ਐਸਾ ਨੇਹੁ ਕਰੇਹੁ॥੨॥ ਦਿਨੀਅਰੁ ਸੂਰਜ- ਚਕਵੀ ਸੂਰ ਸਨੇਹੁ, ਚਿਤਵੈ ਆਸ ਘਣੀ; ਕਦਿ. ਦਿਨੀਅਰੁ ਦੇਖੀਐ॥ ਚਵੈ ਬੋਲਦੀ ਹੈ- ਕੋਕਿਲ ਅੰਬ ਪਰੀਤਿ. ਚਵੈ ਸੁਹਾਵੀਆ; ਮਨ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਜੀਐ॥ ਹੱਭਿ- ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਜੈ, ਮਾਨੁ. ਨ ਕੀਜੈ; ਇਕ ਰਾਤੀ ਕੇ, ਹਭਿ ਪਾਹੁਣਿਆ॥ ਅਬ. ਕਿਆ ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ, ਮੋਹੁ ਰਚਾਇਓ; ਨਾਗੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ॥ ਪੜੀਐ ਡਾੜੇ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਥਿਰੁ ਸਾਧੂ ਸਰਣੀ. ਪੜੀਐ ਚਰਣੀ; ਅਬ ਟੂਟਸਿ ਮੋਹੁ, ਜੁ ਕਿਤੀਐ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਛੰਤ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਕੇ, ਮਨ ਹਰਿ ਲਾਇ ਪਰੀਤਿ; ਕਬ ਦਿਨੀਅਰੁ ਦੇਖੀਐ॥੩॥ ਕੁ-ਰੰਕ ਹਿਰਨ। ਹੀਉ ਹਿਰਦਾ। ਡਿਵੈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ- ਨਿਸਿ ਕੁਰੰਕ ਜੈਸੇ. ਨਾਦ ਸੁਣਿ ਸ੍ਰਵਣੀ ਹੀਉ ਡਿਵੈ; ਮਨ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਜੈ॥ ਤਰੁਣਿ ਜੁਆਨ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸਿਵੈ ਸੇਵਾ ਚ- ਜੈਸੀ ਤਰੁਣਿ ਭਤਾਰ, ਉਰਝੀ ਪਿਰਹਿ ਸਿਵੈ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਲ ਦੀਜੈ॥ ਹੱਭਿ- ਮਨੁ ਲਾਲਹਿ ਦੀਜੈ, ਭੋਗ ਕਰੀਜੈ; ਹਭਿ ਖੁਸੀਆ ਰੰਗ ਮਾਣੇ॥ ਪਿਰੁ ਅਪਨਾ ਪਾਇਆ. ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ; ਅਤਿ ਮਿਲਿਓ ਮਿਤ੍ਰ ਚਿਰਾਣੇ॥ ਆਖੀਂ- ਗੁਰੁ ਥੀਆ ਸਾਖੀ, ਤਾ ਡਿਠਮੁ ਆਖੀ; ਪਿਰ ਜੇਹਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਛੰਤ ਦਇਆਲ ਮੋਹਨ ਕੇ, ਮਨ ਹਰਿ ਚਰਣ ਗਹੀਜੈ; ਐਸੀ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਜੈ॥੪॥੧॥੪॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤੀ ਖੋਜਤੀ; ਹਾਰੀ ਬਹੁ ਅਵਗਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਜਬ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ॥੧॥ ਛੰਤ॥ ਜਾ ਕਉ ਖੋਜਹਿ; ਅਸੰਖ ਮੁਨੀ, ਅਨੇਕ ਤਪੇ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੋਟਿ ਅਰਾਧਹਿ; ਗਿਆਨੀ ਜਾਪ ਜਪੇ॥ ਸੋਧਨ ਸੁੱਚਮ- ਜਪ ਤਾਪ ਸੰਜਮ ਕਿਰਿਆ ਪੂਜਾ; ਅਨਿਕ ਸੋਧਨ ਬੰਦਨਾ॥ ਬਸੁ-ਧਾ ਪੌਲਾ- ਕਰਿ ਗਵਨੁ ਬਸੁਧਾ, ਤੀਰਥਹ ਮਜਨੁ; ਮਿਲਨ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨਾ॥ ਮਾਨੁਖ ਬਨੁ ਤਿਨੁ ਪਸੂ ਪੰਖੀ; ਸਗਲ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧਤੇ॥ ਗਤੇ ਪੌਲਾ- ਦਇਆਲ ਲਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ; ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਗਤੇ॥੧॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਅਵਤਾਰ; ਸੰਕਰ ਜਟਾਧਾਰ॥ ਚਾਹਹਿ ਤੁਝਹਿ ਦਇਆਰ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੁਚ ਅਪਾਰ॥ ਅਪਾਰ ਅਗਮ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ; ਸਗਲ ਪੂਰਕ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ॥ ਗੰ-ਧਰਬ- ਸੁਰ ਸਿਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਧਿਆਵਹਿ; ਜਖ ਕਿੰਨਰ ਗੁਣ ਭਨੀ॥ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਅਨੇਕ ਦੇਵਾ; ਜਪਤ ਸੁਆਮੀ ਜੈ ਜੈਕਾਰ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਨਾਨਕ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਉਧਾਰ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਦੇਵੀ ਜਾ ਕਉ

ਅੰਗ ੪੫੬:- ਸੇਵਹਿ; ਲਖਿਮੀ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ॥ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾ ਕਉ ਅਰਾਧਹਿ; ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ॥ ਨਖਿਅੱਤ੍ਰ।

ਬਸੁ-ਧ ਪੋਲਾ। ਗਾ-ਵਏ- ਨਖਿਅਤ੍ਰ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਧਿਆਵਹਿ; ਬਸੁਧ ਗਗਨਾ ਗਾਵਏ॥ ਸਗਲ ਖਾਣੀ ਸਗਲ ਬਾਣੀ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਧਿਆਵਏ॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਭੀ ਲਾਉ- ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਣ ਚਤੁਰ ਬੇਦਹ; ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ. ਜਾ ਕਉ ਜਪਾਤਿ॥ ਸੰਗਿ ਨਾਲ। ਸਾਤਿ ਸੱਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ। ਸਾਤਿ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ, ਭਗਤਿ ਵਛਲ; ਨਾਨਕ. ਮਿਲੀਐ ਸੰਗਿ ਸਾਤਿ॥੩॥ ਜੇਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਾਈ; ਰਸਨਾ ਤੇਤ ਭਨੀ॥ ਅਨਜਾਨਤ ਜੋ ਸੇਵੈ; ਤੇਤੀ. ਨਹ ਜਾਇ ਗਨੀ॥ ਅਵਿ-ਗਤ ਅ-ਗਨਤ- ਅਵਿਗਤ ਅਗਨਤ ਅਥਾਹ ਠਾਕੁਰ; ਸਗਲ ਮੰਝੇ ਬਾਹਰਾ॥ ਸਰਬ ਜਾਚਿਕ. ਏਕੁ ਦਾਤਾ; ਨਹ ਦੂਰਿ ਸੰਗੀ ਜਾਹਰਾ॥ ਵੱਸਿ- ਵਸਿ ਭਗਤ ਥੀਆ, ਮਿਲੇ ਜੀਆ; ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਿਤ ਗਨੀ॥ ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਮਾਨੁ ਨਾਨਕੁ ਪਾਏ; ਸੀਸੁ ਸਾਧਹ ਧਰਿ ਚਰਨੀ॥੪॥੨॥੫॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਲੋਕ॥ ਉਦਮੁ ਕਰਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ; ਸਿਮਰਹੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭ ਸੁਖ ਹੋਵਹਿ; ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਇ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗੋਬਿੰਦ; ਨਹ ਅਲਸਾਈਐ॥ ਭੇਟਤ ਸਾਧੂਸੰਗ; ਜਮਪੁਰਿ ਨਹ ਜਾਈਐ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ. ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ; ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਸਦ ਸੁਖੀ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਅਰਾਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਧਿਆਇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਮੁਖੀ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਰਸਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ; ਕਰਿ ਦਇਆ ਸੇਵਾ ਲਾਈਐ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ. ਚਰਣ ਜੰਪੈ; ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗੋਬਿੰਦ. ਨਹ ਅਲਸਾਈਐ॥੧॥ ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ; ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨਾ॥ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸ; ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਅੰਜਨਾ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ. ਪ੍ਰਭ ਨਿਰੰਜਨ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ॥ ਇਕ ਨਿਮਖ. ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸਿਆ; ਮਿਟੇ ਤਿਸਹਿ ਵਿਸੂਰਿਆ॥ ਸਮਰੱਥ- ਅਗਾਧਿ ਬੋਧ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਬ ਕਾ ਭਉ ਭੰਜਨਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ. ਚਰਣ ਜੰਪੈ; ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ, ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨਾ॥੨॥ ਓਟ ਗਹੀ ਗੋਪਾਲ; ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੇ॥ ਸਿੱਧੇ ਮੁਕਤ- ਮੋਹਿ ਆਸਰ, ਤੁਅ ਚਰਨ; ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨਿ ਸਿਧੇ॥ ਉ-ਧਰਨ- ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਸੁਆਮੀ; ਪਤਿਤ. ਉਧਰਨ ਹਰਿ ਹਰੇ॥ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ, ਭਵ ਉਤਾਰ; ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ. ਬਹੁ ਤਰੇ॥ ਉ-ਧਰਨ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰਨ। ਬਿਧੇ ਪੋਲਾ- ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਬੇਅੰਤ ਖੋਜਹਿ; ਸੁਨੀ ਉਧਰਨ, ਸੰਤਸੰਗ ਬਿਧੇ॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਪਇਅੰਪੈ ਪ੍ਰੇਮ-ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਹੇ ਪੀਆ ਅਪਨੇ!- ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ, ਚਰਨ ਜੰਪੈ; ਓਟ ਗਹੀ ਗੋਪਾਲ, ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੇ॥੩॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ; ਆਪਿ ਬਨਾਇਆ॥ ਜਹ ਜਹ ਸੰਤ ਅਰਾਧਹਿ; ਤਹ ਤਹ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਲੀਏ ਸਮਾਇ, ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ; ਭਗਤ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿਆ॥ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਜਸ ਮਹਾ ਮੰਗਲ; ਸਰਬ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਿਆ॥

ਅੰਗ ੪੫੭:- ਚਮਤਕਾਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਦਹ ਦਿਸ; ਏਕੁ ਤਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ. ਚਰਣ ਜੰਪੈ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਆਪਿ ਬਨਾਇਆ॥੪॥੩॥੬॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਥਿਰੁ ਸੰਤਨ ਸੋਹਾਗੁ; ਮਰੈ ਨ ਜਾਵਏ॥ ਗਿ੍ਹਿ, ਰਾ-ਵਏ- ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ. ਹਰਿ ਨਾਹੁ; ਸੁ ਸਦ ਹੀ ਰਾਵਏ॥ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਵਿਗਤੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਦਾ ਨਵਤਨੁ

ਨਿਰਮਲਾ॥ ਨਹ ਦੂਰਿ. ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਠਾਕੁਰੁ; ਦਹ ਦਿਸ ਪੂਰਨੁ ਸਦ ਸਦਾ॥ ਜਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ। ਭਾ-ਵਏ- ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਗਤਿ ਮਤਿ ਜਾ ਤੇ; ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਵਏ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ. ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ; ਥਿਰੁ ਸੰਤਨ ਸੋਹਾਗੁ, ਮਰੈ ਨ ਜਾਵਏ॥੧॥ ਜਾ ਕਉ ਰਾਮ ਭਤਾਰੁ; ਤਾ ਕੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ॥ ਸੁਖਵੰਤੀ ਸਾ ਨਾਰਿ; ਸੋਭਾ ਪੂਰਿ ਬਣਾ॥ ਮ-ਹੱਤੁ - ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਸੰਗਿ ਸੁਰਜਨੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ॥ ਊਨਾ ਪੋਲਾ- ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ. ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਨਹੀ ਊਨਾ. ਸਭੁ ਕਛੂ॥ ਮਧੁਰ ਬਾਨੀ, ਪਿਰਹਿ ਮਾਨੀ; ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ. ਤਾ ਕਾ ਬਣਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ. ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ; ਜਾ ਕੋ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰੁ, ਤਾ ਕੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ॥੨॥ ਆਉ ਸਖੀ. ਸੰਤ ਪਾਸਿ; ਸੇਵਾ ਲਾਗੀਐ॥ ਪੀਸਉ ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ; ਆਪੁ ਤਿਆਗੀਐ॥ ਤਜਿ ਆਪੁ. ਮਿਟੈ ਸੰਤਾਪੁ; ਆਪੁ. ਨਹ ਜਾਣਾਈਐ॥ ਸਰਣਿ ਗਹੀਜੈ. ਮਾਨਿ ਲੀਜੈ; ਕਰੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥ ਕਰਿ ਦਾਸ ਦਾਸੀ. ਤਜਿ ਉਦਾਸੀ; ਕਰ ਜੋੜਿ. ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਜਾਗੀਐ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ. ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ; ਆਉ ਸਖੀ ਸੰਤ ਪਾਸਿ, ਸੇਵਾ ਲਾਗੀਐ॥੩॥ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ; ਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ॥ ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਆਸ; ਜਿਨ੍ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ; ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣ ਲਾਗਿਆ॥ ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਵਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ; ਸਗਲ ਤਿਨਹਿ ਤਿਆਗਿਆ॥ ਵੁੱਠਾ- ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ, ਸਹਜੁ ਸੁਭਾਉ ਵੂਠਾ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ. ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ; ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ. ਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ॥੪॥੪॥੭॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੰਤਿਆ; ਕਛੁ ਨ ਕਹੈ ਜਮਕਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੁਖੀ ਹੋਇ; ਅੰਤੇ ਮਿਲੈ ਗੋਪਾਲੁ॥੧॥ ਛੰਤ॥ ਮਿਲਉ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਮੋਹਿ ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁ॥ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਾਗਉ. ਚਰਣ ਲਾਗਉ; ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ ਤੁਮ੍ ਦਇਆ॥ ਕਰੁਣਾ-ਮੈ- ਕਤਹੂੰ. ਨ ਧਾਵਉ, ਸਰਣਿ ਪਾਵਉ; ਕਰੁਣਾਮੈ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਮਇਆ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਮਰਥ ਅਗਥ ਅਪਾਰ ਨਿਰਮਲ; ਸੁਣਹੁ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨਉ ਏਹੁ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ. ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ ਲੇਹੁ॥੧॥ ਅੰਗ ੪੫੮:- ਅਪਰਾਧੀ ਮਤਿ ਹੀਨੁ; ਨਿਰਗੁਨੁ ਅਨਾਥੁ ਨੀਚੁ॥ ਕੀਚੁ ਚਿੱਕੜ। ਸਠ ਪੋਲਾ- ਸਠ ਕਠੋਰੁ ਕੁਲ ਹੀਨੁ; ਬਿਆਪਤ ਮੋਹ ਕੀਚੁ॥ ਆ-ਵਏ- ਮਲ ਭਰਮ ਕਰਮ ਅਹੰ ਮਮਤਾ; ਮਰਣੁ. ਚੀਤਿ ਨ ਆਵਏ॥ਬਨਿ-ਤਾ ਲਪਟਾ-ਵਏ- ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਅਨੰਦ ਮਾਇਆ; ਅਗਿਆਨਤਾ ਲਪਟਾਵਏ॥ ਖਿਸੈ ਪੋਲਾ- ਖਿਸੈ ਜੋਬਨੁ, ਬਧੈ ਜਰੂਆ; ਦਿਨ ਨਿਹਾਰੇ ਸੰਗਿ ਮੀਚੁ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਆਸ ਤੇਰੀ; ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਰਾਖੁ ਨੀਚੁ॥੨॥ ਭਰਮੇ ਜਨਮ ਅਨੇਕ; ਸੰਕਟ ਮਹਾ ਜੋਨ॥ ਸੋ ਭੋਗ ਮਿੱਠੇ ਨ ਨਹੀਂ- ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਿਹ ਸੰਗਿ; ਮੀਠੇ ਭੋਗ ਸੋ ਨ॥ ਅ-ਗਨਤ- ਭ੍ਰਮਤ ਭਾਰ ਅਗਨਤ ਆਇਓ; ਬਹੁ ਪ੍ਰਦੇਸਹ ਧਾਇਓ॥ ਅਬ ਓਟ ਧਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੁਰਾਰੀ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਇਓ॥ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ; ਮੁਝ ਤੇ. ਕਛੂ ਨ ਹੋਆ, ਹੋ ਨ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਨਾਨਕ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਰੀ ਤਰੇ. ਭਉਨ॥੩॥ ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ ਉਧਾਰੇ; ਭਗਤਹ ਸੰਸਾ ਕਉਨ॥ ਜੇਨ ਜਿਸ। ਕੇਨ ਕਿਸ। ਪਰਕਾਰੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੀ ਹੋ ਸਕੇ- ਜੇਨ ਕੇਨ

ਪਰਕਾਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ. ਸੁਨਹੁ ਸ੍ਰਵਨ॥ ਸੁਨਿ ਸ੍ਰਵਨ ਬਾਨੀ. ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀ; ਮਨਿ ਨਿਧਾਨਾ ਪਾਵਹੇ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ. ਪ੍ਰਭ ਬਿਧਾਤੇ; ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ॥ ਬ-ਸੁ-ਧ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ। ਕਲਮਾਂ- ਬਸੁਧ ਕਾਗਦ ਬਨਰਾਜ ਕਲਮਾ; ਲਿਖਣ ਕਉ. ਜੇ ਹੋਇ ਪਵਨ॥ ਬੇਅੰਤ. ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਪਾਇਆ; ਗਹੀ ਨਾਨਕ. ਚਰਣ ਸਰਨ॥੪॥੫॥੮॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੁਰਖ ਪਤੇ ਭਗਵਾਨ; ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਿ ਗਹੀ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਪਰਾਨ; ਚਿੰਤਾ ਸਗਲ ਲਹੀ॥ ਸੁਰਿ-ਜਨ ਸੁ-ਹਿਰਦ ਸ਼੍ਰੇਸਟ ਪਿਆਰੇ। ਬੰਧਪ ਸਬੰਧੀ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਸੁਰਿਜਨ; ਇਸਟ ਬੰਧਪ ਜਾਣਿਆ॥ ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਇਆ. ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਜਸੁ ਬਿਮਲ ਸੰਤ ਵਖਾਣਿਆ॥ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ਮਹਿਮਾ; ਕੀਮਤਿ ਕਛੂ. ਨ ਜਾਇ ਕਹੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਏਕ. ਅਨਿਕ ਅਲਖ ਠਾਕੁਰ; ਓਟ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਗਹੀ॥੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੁ ਸੰਸਾਰੁ; ਸਹਾਈ ਆਪਿ ਭਏ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਹਾਰੁ; ਬਿਖੁ ਕੇ ਦਿਵਸ ਗਏ॥ ਗਤੁ ਭਰਮ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇ; ਜੋਨਿ ਆਵਣ ਸਭ ਰਹੇ॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਭਏ ਸੀਤਲ; ਸਾਧ ਅੰਚਲ ਗਹਿ ਰਹੇ॥ ਸੰਮ-ਿ ੍ਰੱਖ- ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਸੰਮ੍ਰਿਥ; ਬੋਲਿ ਸਾਧੂ. ਹਰਿ ਜੈ ਜਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਪੂਰਨ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਈ ਪਰਮਗਤੇ॥੨॥ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਸੰਗਿ; ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਆਪਿ; ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਲਹਿਆ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਪੂਰਨ; ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਸਮਾਨਿਆ॥ ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਸੋਈ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਲੀਲਾ; ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਜਨਿ ਕਹਿਆ॥ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਹਰਿ ਏਕੁ ਨਾਨਕ. ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥੩॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਆਈ; ਸਿਮਰਤ

ਅੰਗ ੪੫੯:- ਨਾਮੁ ਹਰੇ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਕਲਮਲ ਪਾਪ ਟਰੇ॥ ਦੂਖ ਭੂਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਨਾਠੇ; ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਗੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰੰਗੇ; ਮਨਿ ਲੋੜੀਦਾ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਇਛ ਪੁੰਨੀ; ਕੁਲ ਸੰਬੂਹਾ ਸਭਿ ਤਰੇ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਅਨੰਦ ਅਨਦਿਨੁ; ਸਿਮਰੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰੇ॥੪॥੬॥੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੭ ; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕੁ॥ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣ; ਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂਸੰਗ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ. ਇਕ ਘੜੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵੰਤ॥੧॥ ਚਾ-ਮੱਕਨਿ- ਛੰਤ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਨੜੀਐ; ਚਾਮਕਨਿ ਤਾਰੇ॥ ਜਾਗਹਿ ਸੰਤ ਜਨਾ; ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ॥ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ; ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਹਿ ਅਨ ਦਿਨੋ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਧਿਆਨੁ ਹਿਰਦੈ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ. ਇਕੁ ਖਿਨੋ॥ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਕਾ; ਕਲਮਲਾ ਦੁਖ ਜਾਰੇ॥ ਬਿਨ-ਵੰਤਿ- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ; ਹਰਿ ਦਾਸ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਮੇਰੀ ਸੇਜੜੀਐ; ਆਡੰਬਰੁ ਬਣਿਆ॥ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਵਤ ਸੁਣਿਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ; ਚਾਵ ਮੰਗਲ ਰਸ ਭਰੇ॥ ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ. ਦੂਖ ਭਾਗੇ; ਪ੍ਰਾਣ ਮਨ ਤਨ ਸਭਿ ਹਰੇ॥ ਮਨ ਇਛ ਪਾਈ. ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਈ; ਸੰਜੋਗੁ ਸਾਹਾ ਸੁਭ ਗਣਿਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀਧਰ; ਸਗਲ ਆਨੰਦ ਰਸੁ ਬਣਿਆ॥੨॥

ਮਿਲਿ ਸਖੀਆ ਪੁਛਹਿ; ਕਹੁ ਕੰਤ ਨੀਸਾਣੀ॥ ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੀ; ਕਛੁ ਬੋਲਿ. ਨ ਜਾਣੀ॥ ਨਿਗਮ ਬੇਦ- ਗੁਣ ਗੂੜ ਗੁਪਤ. ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ; ਨਿਗਮ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹੇ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ॥ ਸਗਲ ਗੁਣ. ਸੁਗਿਆਨ ਪੂਰਨ; ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ. ਭਾਣੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ॥੩॥ ਸੁਖ ਸੋਹਿਲੜੇ ਹਰਿ ਗਾਵਣ ਲਾਗੇ॥ ਸਾਜਨ ਸਰਸਿਅੜੇ; ਦੁਖ ਦੁਸਮਨ ਭਾਗੇ॥ ਰਹਸੇ ਪੋਲਾ- ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਰਸੇ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹਸੇ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਲਾਗੇ. ਸਦਾ ਜਾਗੇ; ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਬਨਵਾਰੀਆ॥ ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਆਏ. ਸਹਜਿ ਪਾਏ; ਸਗਲ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਗੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਤਾਗੇ॥੪॥੧॥੧੦॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਠਿ ਵੰਞੁ ਵਟਾਊੜਿਆ; ਤੈ. ਕਿਆ ਚਿਰੁ ਲਾਇਆ॥ ਮੁਹਲਤਿ ਪੁੰਨੜੀਆ; ਕਿਤੁ ਕੂੜਿ ਲੋਭਾਇਆ॥ ਕੂੜੇ ਲੁਭਾਇਆ ਧੋਹੁ ਮਾਇਆ; ਕਰਹਿ ਪਾਪ ਅਮਿਤਿਆ॥ ਜਮਹਿ ਪੋਲਾ- ਤਨੁ ਭਸਮ ਢੇਰੀ. ਜਮਹਿ ਹੇਰੀ; ਕਾਲਿ ਬਪੁੜੈ ਜਿਤਿਆ॥

ਅੰਗ ੪੬੦:- ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਛੋਡਿ ਵੈਸੀ; ਰਹਿਓ ਪੈਨਣੁ ਖਾਇਆ॥ ਜੁਲਿਆ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਕਮਾਣਾ ਸੰਗਿ ਜੁਲਿਆ; ਨਹ ਜਾਇ ਕਿਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ॥੧॥ ਫਾਥੋਹੁ ਮਿਰਗ ਜਿਵੈ; ਪੇਖਿ ਰੈਣਿ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣੁ॥ ਸੂਖਹੁ ਦੂਖ ਭਏ; ਨਿਤ ਪਾਪ ਕਮਾਇਣੁ॥ ਚੱਲੇ, ਘੱਤਿ- ਪਾਪ ਕਮਾਣੇ. ਛਡਹਿ ਨਾਹੀ; ਲੈ ਚਲੇ, ਘਤਿ ਗਲਾਵਿਆ॥ ਸੰਸਾਰਕ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਗੰਧਰਬਾ ਨੱਗਰੀ, ਰੌੜ 'ਚ ਵਾ ਅਸਮਾਨ 'ਚ ਨੱਗਰ ਪਰਤੀਤ ਹੋਣਾ- ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਦੇਖਿ ਮੂਠਾ; ਕੂੜੁ ਸੇਜਾ ਰਾਵਿਆ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ ਮੱਤਾ ਲੱਬਿ- ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਾਤਾ; ਗਰਬਿ ਭਇਆ ਸਮਾਇਣੁ॥ ਨਾਨਕ. ਮ੍ਰਿਗ ਅਗਿਆਨਿ ਬਿਨਸੇ; ਨਹ ਮਿਟੈ. ਆਵਣੁ ਜਾਇਣੁ॥੨॥ ਮਿੱਠੈ ਮੱਖੁ- ਮਿਠੈ ਮਖੁ ਮੁਆ; ਕਿਉ ਲਏ ਉਡਾਰੀ॥ ਹਸਤੀ ਗਰਤਿ ਪਇਆ; ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ॥ ਤਰਣੁ ਦੁਹੇਲਾ ਭਇਆ. ਖਿਨ ਮਹਿ; ਖਸਮੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ॥ ਦੂਖਾ ਸਜਾਈ. ਗਣਤ ਨਾਹੀ; ਕੀਆ ਅਪਣਾ ਪਾਇਓ॥ ਗੁੱਝਾ- ਗੁਝਾ ਕਮਾਣਾ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਆ; ਈਤ ਉਤਹਿ ਖੁਆਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝੁ. ਮੂਠਾ; ਮਨਮੁਖੋ ਅਹੰਕਾਰੀ॥੩॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਜੀਵੇ; ਲਗਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਚਰਣੀ॥ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ਲੀਏ; ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਰਣੀ॥ ਬਲ ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ; ਅਪਣਾ ਆਪਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਆਪਿ ਹੋਆ; ਆਪਿ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਰਖਣਹਾਰੈ; ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ॥ ਨਾਨਕ. ਨਰਕਿ, ਨ ਜਾਹਿ ਕਬਹੂੰ; ਹਰਿ ਸੰਤ. ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣੀ॥੪॥੨॥੧੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵੰਞੁ ਮੇਰੇ ਆਲਸਾ; ਹਰਿ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ॥ ਰਾਵਉ ਸਹੁ ਆਪਨੜਾ; ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਸੋਹੰਤੀ॥ ਸੰਗੇ ਸੋਹੰਤੀ ਕੰਤ ਸੁਆਮੀ; ਦਿਨਸੁ ਰੈਣੀ ਰਾਵੀਐ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰਿ ਜੀਵਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੀਐ॥

ਬਿਰਹਾ ਵਿਛੋੜਾ। ਲੱਜਾਇਆ ਲੱਜਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਭਾਵ ਮਿਟ ਗਿਆ- ਬਿਰਹਾ ਲਜਾਇਆ. ਦਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਅਮਿਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਿੰਚੰਤੀ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਮੇਰੀ ਇਛ ਪੁੰਨੀ; ਮਿਲੇ ਜਿਸੁ ਖੋਜੰਤੀ॥੧॥ ਨੱਸਿ- ਨਸਿ ਵੰਞਹੁ. ਕਿਲਵਿਖਹੁ; ਕਰਤਾ ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਦੂਤਹ ਦਹਨੁ ਭਇਆ; ਗੋਵਿੰਦੁ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਵਖਾਣਿਆ॥ ਆ-ਚਰਜੁ- ਆਚਰਜੁ ਡੀਠਾ. ਅਮਿਉ ਵੂਠਾ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਣਿਆ॥ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ. ਵਜੀ ਵਧਾਈ; ਨਹ ਅੰਤੁ ਜਾਈ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਮੇਲਾ; ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ਬਣਾਇਆ॥੨॥ ਨਰਕ. ਨ ਡੀਠੜਿਆ; ਸਿਮਰਤ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਜੈ ਜੈ ਧਰਮੁ ਕਰੇ; ਦੂਤ ਭਏ ਪਲਾਇਣ॥ ਧਰਮ ਧੀਰਜ ਸਹਜ ਸੁਖੀਏ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਭਜੇ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ; ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਸਭ ਤਜੇ॥ ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ. ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਏ; ਗੋਵਿੰਦ ਜਪਤ ਅਘਾਇਣ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਸਗਲ ਆਸ ਅੰਗ ੪੬੧:- ਪੁਜਾਇਣ॥੩॥ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚਰਣ ਗਹੇ; ਤਾ ਕੇਹਾ ਕਾੜਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸਿ ਜਿਸੈ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸਾੜਾ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ. ਨਾਮ ਦੀਨੇ; ਕਰੁ ਧਾਰਿ ਮਸਤਕਿ ਰਾਖਿਆ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ. ਨਹ ਵਿਆਪੈ; ਅਮਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ॥ ਸਾਧਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰੰਗੇ; ਰਣੁ ਜੀਤਿ ਵਡਾ ਅਖਾੜਾ॥ ਉਪਾੜਾ ਪੁੱਟਦਾ ਮਾਰਦਾ ਨਹੀਂ- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ, ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ; ਬਹੁੜਿ ਜਮਿ. ਨ ਉਪਾੜਾ॥੪॥੩॥੧੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਕਮਾਇਅੜੋ; ਸੋ. ਆਇਓ ਮਾਥੈ॥ ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਲੁਕਾਇਦੜੋ; ਸੋ. ਵੇਖੀ ਸਾਥੈ॥ ਸੰਗਿ ਦੇਖੈ ਕਰਣਹਾਰਾ; ਕਾਇ ਪਾਪੁ ਕਮਾਈਐ॥ ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ- ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਜੈ. ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ; ਨਰਕਿ. ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਈਐ॥ ਚੱਲੈ- ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਹੁ; ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਸਾਥੇ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਦਾ ਨਾਨਕ; ਮਿਟਹਿ ਦੋਖ ਕਮਾਤੇ॥੧॥ ਵਲ ਵਲ ਛਲ। ਸ੍ਰੀਰਕ ਵਲ ਨਾਲ। ਵੰਚ ਠੱਗੀ- ਵਲ ਵੰਚ ਕਰਿ. ਉਦਰੁ ਭਰਹਿ; ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇ ਰਹਿਆ; ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰਾ॥ ਦਾਤਾਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਸੁਆਮੀ; ਕਾਇ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗੇ. ਭਜੁ ਨਿਸੰਗੇ; ਕੁਲ ਸਮੂਹਾ ਤਾਰੀਐ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਦੇਵ ਮੁਨਿ ਜਨ; ਭਗਤ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਭਜੀਐ; ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਕਰਣੈਹਾਰਾ॥੨॥ ਕੀ-ਚਈ- ਖੋਟੁ. ਨ ਕੀਚਈ; ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਖਣਹਾਰਾ॥ ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੜੇ; ਜਨਮਹਿ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ. ਤਿਨ੍ਹੀ ਤਰਿਆ; ਜਿਨ੍ਹੀ ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਨਿੰਦ ਨਿੰਦਾ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੁਆਮੀ; ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਟੇਕ ਜਨ ਕੀ; ਚਰਣਕਮਲ ਅਧਾਰਾ॥੩॥ ਹਰਿ-ਚੰਦਉਰੜੀ- ਪੇਖੁ ਹਰਿਚੰਦਉਰੜੀ; ਅਸਥਿਰੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਜੇਤੇ; ਸੇ ਸੰਗਿ. ਨ ਜਾਹੀ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਾਥੀ ਸਦਾ ਤੇਰੈ; ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਸਮਾਲੀਐ॥ ਜਾੱਲੀਐ- ਹਰਿ ਏਕ ਬਿਨੁ. ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ; ਭਾਉ ਦੁਤੀਆ ਜਾਲੀਐ॥ ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਮੀਤੁ ਜੋਬਨੁ ਮਾਲੁ ਸਰਬਸੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਕਰਿ. ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਈਐ; ਸੂਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ॥੪॥੪॥੧੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੮; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਦ ਅਵਧ ਪੋਲੇ ਮਿਲਵੇਂ- ਕਮਲਾ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ, ਕਮਲਾ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਹੇ; ਤੀਖਣ ਮਦ ਬਿਪਰੀਤਿ ਹੇ, ਅਵਧ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ॥ ਗਹ-ਬਰ ਗਾੜ੍ਹਾ। ਘੋਰ ਭੈਦਾਇਕ। ਦਿਨਕਰੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ- ਗਹਬਰ ਬਨ ਘੋਰ. ਗਹਬਰ ਬਨ ਘੋਰ ਹੇ; ਗ੍ਰਿਹ ਮੂਸਤ, ਮਨ ਚੋਰ ਹੇ; ਦਿਨਕਰੋ ਅਨ ਦਿਨੁ ਖਾਤ॥

ਅੰਗ ੪੬੨:- ਕਰੁਣਾ-ਪਤੇ- ਦਿਨ ਖਾਤ ਜਾਤ, ਬਿਹਾਤ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ; ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਰੁਣਾਪਤੇ॥ ਗਤੇ ਪੋਲਾ- ਜਨਮ ਮਰਣ ਅਨੇਕ ਬੀਤੇ; ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗ ਬਿਨੁ, ਕਛੁ ਨਹ ਗਤੇ॥ ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਕੁਲ ਰੂਪ ਧੂਪ ਗਿਆਨ ਹੀਨੀ; ਤੁਝ ਬਿਨਾ. ਮੋਹਿ ਕਵਨ ਮਾਤ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ. ਸਰਣਿ ਆਇਓ; ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਥ ਨਰਹਰ. ਕਰਹੁ ਗਾਤ॥ ਮੀਨਾ ਜਲ ਹੀਨ. ਮੀਨਾ ਜਲ ਹੀਨ ਹੇ; ਓਹੁ ਬਿਛੁਰਤ. ਮਨ ਤਨ ਖੀਨ ਹੇ; ਕਤ ਜੀਵਨੁ, ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਹੋਤ॥ ਘੰਟੇ ਹੇੜੇ ਦੇ ਸਬਦ ਸਰੋਤ ਧੁਨ ’ਚ - ਸਨਮੁਖ. ਸਹਿ ਬਾਨ, ਸਨਮੁਖ. ਸਹਿ ਬਾਨ ਹੇ; ਮ੍ਰਿਗ ਅਰਪੇ, ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨ ਹੇ; ਓਹੁ ਬੇਧਿਓ ਸਹਜ ਸਰੋਤ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ, ਮਿਲੁ ਬੈਰਾਗੀ; ਖਿਨੁ ਰਹਨੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਨੁ, ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ॥ ਪਲਕਾ ਨ ਲਾਗੈ, ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਗੈ; ਚਿਤਵੰਤਿ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਮਨਾ॥ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਰੰਗ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਰੱਤੇ ਮੱਤੇ- ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਰਾਤੇ. ਨਾਮ ਮਾਤੇ; ਭੈ ਭਰਮ ਦੁਤੀਆ ਸਗਲ ਖੋਤ॥ ਕਰਿ ਮਇਆ ਦਇਆ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਨਕ. ਮਗਨ ਹੋਤ॥ ਅਲੀ ਭਉਰੀ। ਅਲ ਭਉਰਾ। ਮਕਰੰਦ ਧੂੜੀ। ਮਾਤ ਮਸਤ- ਅਲੀ ਅਲ ਗੁੰਜਾਤ, ਅਲੀ ਅਲ ਗੁੰਜਾਤ ਹੇ; ਮਕਰੰਦ ਰਸ ਬਾਸਨ ਮਾਤ ਹੇ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਮਲ, ਬੰਧਾਵਤ ਆਪ॥ ਬ-ਚਿੱਤਰ੍ਹ- ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਪਿਆਸ. ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਪਿਆਸ ਹੇ; ਘਨ ਬੂੰਦ ਬਚਿਤ੍ਰਿ ਮਨਿ ਆਸ ਹੇ; ਅਲ ਪੀਵਤ. ਬਿਨਸਤ ਤਾਪ॥ ਤਾਪਾ ਬਿਨਾਸਨ. ਦੂਖ ਨਾਸਨ; ਮਿਲੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਤਿ ਘਨਾ॥ ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਨ ਸੁਆਮੀ; ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਭਨਾ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੇਵਹੁ. ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਤ ਮਿਟਤ ਪਾਪ॥ ਨਾਨਕੁ ਜੰਪੈ. ਪਤਿਤ, ਪਾਵਨ; ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਪੇਖਤ, ਨਹ ਸੰਤਾਪ॥੩॥॥ ਚਾਈ-ਲੇ ਕਾਹਲ਼ੇ- ਚਿਤਵਉ ਚਿਤ ਨਾਥ, ਚਿਤਵਉ ਚਿਤ ਨਾਥ ਹੇ; ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਣਿ, ਅਨਾਥ ਹੇ; ਮਿਲੁ ਚਾਉ ਚਾਈਲੇ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਧਿਆਨ. ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਧਿਆਨ ਹੇ; ਮਨੁ ਲੁਬਧ. ਗੋਪਾਲ ਗਿਆਨ ਹੇ; ਜਾਚਿਕ ਜਨ. ਰਾਖਤ ਮਾਨ॥ ਬਿ-ਦੀਰਨ ਕਟਣ ਵਾਲੇ- ਪ੍ਰਭ ਮਾਨ ਪੂਰਨ. ਦੁਖ ਬਿਦੀਰਨ; ਸਗਲ ਇਛ ਪੁਜੰਤੀਆ॥ ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਲਾਗੇ. ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ; ਮਿਲਿ ਨਾਹ. ਸੇਜ ਸੋਹੰਤੀਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰੀ. ਮਿਲੇ ਮੁਰਾਰੀ; ਸਗਲ ਕਲਮਲ ਭਏ ਹਾਨ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੂਰਨ; ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀਧਰ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ॥੪॥੧॥੧੪॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ.ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ; ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ. ਧੁਨੀ॥ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਦ ਸੈਂਕੜੇ- ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ;

ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ॥ ਜਿਨਿ. ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ; ਕਰਤ. ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਜੇ. ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ; ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ॥ ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆਂ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ॥੨॥

ਅੰਗ ੪੬੩:- ਸੁਚੇਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ- ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ; ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ॥ ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉ; ਸੁੰਞੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ॥ ਸਉ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ, ਰੱਖਿਅਕ। ਨਾਹ ਨਹੀਂ- ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਉ ਨਾਹ॥ ਫਲੀ-ਅਹਿ ਫੁੱਲੀ-ਅਹਿ- ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ; ਭੀ. ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੀਨੈ੍ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ; ਆਪੀਨੈ੍ ਰਚਿਓ ਨਾਉ॥ ਦੁ-ਯੀ ਦੂਜੀ,ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਦੁਯੀ. ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ; ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ॥ ਤੁੱਸਿ- ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ. ਆਪਿ ਤੂੰ; ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ. ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ॥ ਕਵਾਉ ਪੁਸ਼ਾਕ- ਤੂੰ ਜਾਣੋਈ ਸਭਸੈ; ਦੇ ਲੈਸਹਿ. ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ॥ ਕਰਿ ਆਸਣੁ; ਡਿਠੋ ਚਾਉ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ; ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ; ਸਚੇ ਆਕਾਰ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ; ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ; ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ; ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ; ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਲੱਖ- ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ; ਲਖ ਕਰੋੜਿ॥ ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣਿ; ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੋਰਿ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ; ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ; ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ, ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ॥ ਕੱਚੁਨਿ ਕੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੱਚੁ ਕੱਚੇ ਹਨ- ਜੋ ਮਰਿ ਜੰਮੇ; ਸੁ ਕਚੁਨਿ ਕਚੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ॥ ਬੁੱਝੈ- ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ॥ ਪੁੱਛਿ ਕੇ ਦਾਤਿ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਦਾਤਿ ਦੇ ਕੇ ਪੁੱਛਦੇ ਭੀ ਨਹੀਂ- ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਾ. ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ; ਕਾਰ. ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ॥ ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ; ਸਰਬ ਰਜਾਇ॥੨॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਇਹੁ ਜਗੁ, ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੋਠੜੀ; ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ॥ ਇਕਨ੍ਹਾ. ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ; ਇਕਨ੍ਹਾ. ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ॥ ਇਕਨ੍ਹਾ. ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ; ਇਕਨ੍ਹਾ. ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਏਵ ਭਿ. ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ; ਜਿ ਕਿਸੈ. ਆਣੇ ਰਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਨਕ. ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ॥ ਜਜ ਪੂਜਾ ਮਾਲਿਆ ਮਾਲ ਧਾਨ ਖਾ ਕੇ, ਹਰਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਜਜ-ਮਾਲਿਆ ਜਜ ਪੋਲਾ, ਮੱਾਲਿਆ- ਓਥੈ. ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੈ; ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲਿਆ॥ ਥਾਉ. ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੂੜਿਆਰ; ਮੁਹ ਕਾਲ੍ਹੈ. ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ॥ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ. ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ; ਹਾਰਿ ਗਏ. ਸਿ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ॥ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ; ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ॥ ਨਾਂਗੇ- ਵਿਸਮਾਦੁ; ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤ॥

ਅੰਗ ੪੬੪:- ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ; ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ; ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੁਖ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਉਝੜ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੇੜੈ; ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੂਰਿ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ; ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ॥ ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ; ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ॥ ਨਾਨਕ. ਬੁਝਣੁ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ. ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ; ਕੁਦਰਤਿ. ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ; ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ; ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨ੍ਣੁ; ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ; ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ॥ ਬਦੀਆਂ- ਕੁਦਰਤਿ ਨੇਕੀਆ. ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ; ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਕੁ॥ ਪੱਕੀ- ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ, ਤੂੰ ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ; ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ॥ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨ ਪੂਰਨ ਤਾਕੁ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਨ- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ; ਵਰਤੈ ਤਾਕੋ ਤਾਕੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਭਉਰੁ ਜੀਵਆਤਮਾ। ਸਿਧਾਇਆ ਚੱਲਿਆ ਗਿਆ- ਆਪੀਨ੍ਹੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ; ਹੋਇ ਭਸਮੜਿ, ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ॥ ਦੁਨੀ-ਦਾਰੁ- ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ; ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ, ਚਲਾਇਆ॥ ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ; ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ॥ ਰੂਆਇਆ ਰੋਂਦੇ ਨੂੰ ਵਾ ਪੁਕਾਰਿਆ। ਪਉਦੀ-ਈ- ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ. ਪਉਦੀਈ; ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ॥ ਮਨਿ ਅੰਧੈ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਸਦ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਸਭ ਦੇ ਸਾਹ ਬਣ ਕੇ ਵਗਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦ ਹੀ ਵਾਉ ਭਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਭੈ ਵਿਚਿ; ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦ ਵਾਉ॥ ਚੱਲਹਿ।ਲੱਖ। ਦਰੀ-ਆਉ- ਭੈ ਵਿਚਿ; ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ; ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ॥ ਦੱਬੀ- ਭੈ ਵਿਚਿ; ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ; ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ; ਰਾਜਾਧਰਮ ਦੁਆਰੁ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ; ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ॥ ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ; ਨ ਅੰਤੁ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ; ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰ ਨਾਥ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ; ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ॥ ਜੋਧ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਯੋਧੇ। ਸੂਰ ਮਹਾ ਬਲੀ ਸੂਰਮੇ- ਭੈ ਵਿਚਿ; ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ; ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ॥ ਸਗਲਿਆ; ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ; ਸਚੁ ਏਕੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ; ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ॥ ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ ਕਹਾਣੀਆ; ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ॥ ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ; ਗਿੜਿ ਮੁੜਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ॥ ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ; ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ॥ ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ; ਬੋਲਹਿ ਆਲਪਤਾਲ॥ ਲੱਖ- ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ; ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ॥ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ; ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ॥ ਗੱਲੀਂ-ਈ- ਗਿਆਨੁ. ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ; ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ॥ ਅੰਗ ੪੬੫:- ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ. ਤਾ ਪਾਈਐ; ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ. ਖੁਆਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ. ਜੇ ਆਪਣੀ; ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ; ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ. ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਸਚੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਨ੍ਹੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਬੁੱਝਾਇਆ- ਜਿਨਿ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ॥੪॥ ਸੱਭੇ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਘੜੀਆ, ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ; ਪਹਰ ਕੰਨ੍ ਗੋਪਾਲ॥ ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ

ਬੈਸੰਤਰੁ; ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ॥ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ; ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ॥ ਮੁੱਸੈ- ਨਾਨਕ. ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ; ਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ; ਨਚਨਿ ਗੁਰ॥ ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ; ਫੇਰਨਿ੍ ਸਿਰ॥ ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ; ਝਾਟੈ ਪਾਇ॥ ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ; ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ; ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ॥ ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ; ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ॥ ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ; ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍॥ ਗਾਵਨਿ; ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ; ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ; ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ; ਜਿਨ੍ਾ ਮਨਿ ਚਾਉ॥ ਸਿੱਖੀ, ਸਿੱਖਿਆ- ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ; ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ. ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ॥ ਚੱਕੀ ਚੱਕੁ- ਕੋਲੂ ਚਰਖਾ; ਚਕੀ ਚਕੁ॥ ਥਲ ਪੋਲਾ- ਥਲ ਵਾਰੋਲੇ; ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ॥ ਅਨ-ਗਾਹ ਅੰਨ ਗਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਗਾਹ ਫਲ਼ੇ- ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ; ਅਨਗਾਹ॥ ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ; ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ॥ ਚਾੜ੍ਹਿ ਭਵਾਈ-ਅਹਿ- ਸੂਐ ਚਾੜਿ; ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ॥ ਨਾਨਕ. ਭਉਦਿਆ; ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ॥ ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ; ਭਵਾਏ ਸੋਇ॥ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ; ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਨੱਚਿ ਨੱਚਿ ਹੱਸ-ਹਿ ਚੱਲ-ਹਿ- ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ; ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ॥ ਉਡਿ. ਨ ਜਾਹੀ; ਸਿਧ. ਨ ਹੋਹਿ॥ ਨੱਚਣੁ ਕੁੱਦਣੁ- ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ; ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ; ਤਿਨ੍ਾ ਮਨਿ ਭਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ; ਨਾਇ ਲਇਐ. ਨਰਕਿ, ਨ ਜਾਈਐ॥ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ, ਆਪ ਖਾਈਏ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨੋਂ ਆਖਣਾ ਛੱਡ ਦੇਈਏ ਕਿ ਮੈਂ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੀ ਖਾਈਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਆਖ ਕੇ ਗਵਾਈਐ ਗੁਵਾਉਣਾ ਹੈ ਰਾਮਜੀ ਵੱਲੋਂ- ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ; ਦੇ ਖਾਜੈ. ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ॥ ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ; ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ. ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ॥ ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ; ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ॥ ਕੋ ਰਹੈ ਨ; ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ॥੫॥ ਸਰੀ-ਅਤਿ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਮੁਸਲਮਾਨਾ. ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬੰਦੇ ਸੇ. ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ; ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ॥ ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ; ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ॥ ਵਾਸੁ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੀ ਬਹਕਾਰੁ ਮਹਿਕਾਰ ਮਹਿਕਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ, ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ; ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ॥ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ-ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ੍ ਜੇਤੇ; ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਅੰਗ ੪੬੬:- ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ. ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ; ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ॥ ਸਤੀਆਂ ਪੋਲਾ- ਸਤੀਆ. ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ; ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਸਹਸਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ। ਗੂਣਾ ਗੁਣਾਂ- ਦੇ ਦੇ ਮੰਗਹਿ, ਸਹਸਾ ਗੂਣਾ; ਸੋਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂੜਿਆਰਾ; ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ॥ ਚੱਲਹਿ- ਇਕਿ. ਹੋਦਾ ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਊ; ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ; ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ॥ ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ. ਸੁ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ; ਤਿਨਾ ਭਿ. ਤੇਰੀ ਸਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਪਾ ਚਰਨਾਂ। ਛਾਰੁ ਧੂੜ- ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ. ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ॥੧॥ ਮਿੱਟੀ- ਮਃ ੧॥ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰ ਘੱਘਾ ਨਹੀਂ, ਕੱਕਾ ਬੋਲਣਾ- ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ; ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰ॥ ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ; ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ; ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ. ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ; ਸੋ ਜਾਣੈ. ਕਰਤਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬਿਨੁ

ਸਤਿਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ. ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ; ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ. ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ. ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਪਾਇਆ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ; ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ; ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ; ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ; ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ; ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ; ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ; ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ; ਹਉ ਵਿਚਿ ਰੋਵੈ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ; ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ; ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੈ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ; ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ॥ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ; ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ; ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ; ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਬੂਝੈ; ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਪੋਲੇ- ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ; ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂਝੈ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੀ; ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ॥ ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ; ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ॥ ਹਉਮੈ. ਕਿਥਹੁ ਊਪਜੈ; ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ. ਇਹ ਜਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ; ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ॥ ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ; ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ. ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ; ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ. ਦੁਖ ਜਾਹਿ॥੨॥

ਅੰਗ ੪੬੭:- ਸੰਤੋਖੀ-ਈਂ- ਪਉੜੀ॥ ਸੇਵ ਕੀਤੀ. ਸੰਤੋਖੀਈਂ; ਜਿਨ੍ਹੀ. ਸਚੋ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ- ਓਨ੍ਹੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ; ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ. ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਓਨ੍ਹੀ. ਦੁਨੀਆ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨਾ; ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ॥ ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ; ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ. ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ॥ ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ॥੭॥ ਪੋਲਾ ਤਟਾਂ ਕਿਨਾਰੇ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ; ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ॥ ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਮੰਡਲਾਂ; ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ॥ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ; ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ॥ ਮਿਤਿ ਪੋਲਾ- ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ; ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਹ॥ ਨਾਨਕ. ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ॥ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ; ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ॥ ਸੋ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ; ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ॥ ਜੋਹਾਰੀ ਨਮਸਕਾਰ। ਤਿਸੁ ਘਰ ਸਦਾ ਸੁਅਸਤਿ ਸੁਖ ਹੈ। ਦੀਬਾਣੁ ਸਾਧਸੰਗਤ। ਅਭੱਗੁ ਨਾਸ ਰਹਿਤ- ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ. ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ; ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ॥ ਟਿੱਕਾ ਤੱਗੁ- ਨਾਨਕ. ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਿਆ ਟਿਕਾ. ਕਿਆ ਤਗੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ; ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਬੇਬਾਣ ਉਜਾੜ- ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ; ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣ॥ ਸੂ-ਰੱਤਣ ਸੂਰਮਾਪੁਣਾ। ਸੰਗਰਾਮ ਜੰਗ- ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ; ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣ॥ ਲਖ ਸੁਰਤੀ. ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ; ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ॥ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ; ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ॥ ਮੱਤੀਂ- ਨਾਨਕ. ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ; ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ; ਜਿਨਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ, ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ;

ਤਾ ਤਿਨ੍ਹੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ॥ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਸਚੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ॥ ਮੂਰਖ. ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ; ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ; ਕਾਹੇ ਆਇਆ॥੮॥ ਪੜ੍ਹਿ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ॥ ਪੜ੍ਹੀ-ਅਹਿ- ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ; ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ॥ ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ; ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ॥ ਝਖਣਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ; ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਪੜ੍ਹਿਆ- ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ; ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ॥ ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ. ਤੇਤੋ ਲਵਿਆ॥ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ; ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ॥ ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ, ਅਪਣਾ ਕੀਆ॥ ਅੰਨੁ. ਨ ਖਾਇਆ; ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ॥ ਕਹ-ਰੈ ਦੁਖ- ਬਸਤ੍ਰ ਨ ਪਹਿਰੈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਕਹਰੈ॥ ਮੋਨਿ ਵਿਗੂਤਾ; ਕਿਉ ਜਾਗੈ. ਗੁਰ ਬਿਨੁ, ਸੂਤਾ॥ ਪੋਲਾ ਉਪੇ-ਤਾਣਾ ਨੰਗਾ- ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ; ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ॥ ਅਲੁ ਰੱਜ ਕੇ। ਮਲੁ ਮੈਲ । ਅਲੁ ਮਲੁ ਪੋਲੇ- ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ; ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ॥ ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ; ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਕਿਛੁ. ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥ ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ; ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ॥ ਅੰਧੁ ਨ

ਅੰਗ ੪੬੮:- ਜਾਣੈ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ; ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋ ਪਾਏ॥ ਅੰਦੇਸੇ ਸੰਸੇ। ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਸ਼ੁੱਧ- ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ. ਨਿਹਕੇਵਲੁ; ਹਉਮੈ. ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ; ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ. ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ; ਦਰਿ ਢੋਅ. ਨ ਲਹਨ੍ਹੀ ਧਾਵਦੇ॥ ਇਕਿ. ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨ੍ਹਿ. ਆਪਣਾ; ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ॥ ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ; ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ॥ ਤਿਨ੍ ਮੰਗਾ; ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ॥੯॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ. ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ; ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ. ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ; ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ॥ ਰੁੱਪਾ- ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ. ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ; ਕੂੜੁ ਪੈਨ੍ਹਣਹਾਰੁ॥ ਕੱਪੜ- ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ. ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ; ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਬੀ-ਬੀ ਪੋਲਾ- ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ; ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ॥ ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ; ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਚੱਲਣਹਾਰੁ- ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ॥ ਮਿੱਠਾ- ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ. ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ; ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ; ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸਚੁ. ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ॥ ਕੂੜ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ; ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ॥ ਸਚੁ. ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਰਹ-ਸੀਐ- ਨਾਉ ਸੁਣਿ. ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ; ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਸਚੁ. ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ॥ ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ; ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ॥ ਸਚੁ. ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਸਿਖ. ਸਚੀ ਲੇਇ॥ ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ; ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ॥ ਸਚੁ. ਤਾਂ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਪੁਛਿ ਕੈ; ਬਹਿ ਰਹੈ. ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਚੁ. ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੂ; ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਇ॥ ਨਾਨਕੁ. ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ; ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਲੀ ਪੋਲਾ- ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ; ਜੇ ਮਿਲੈ. ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ; ਹੋਇ

ਇਕ ਮਨਿ. ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ; ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਾ ਦੀ ਪਾਈਐ॥ ਮਤਿ ਥੋੜੀ; ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਚਿ ਕਾਲੁ. ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ; ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਬੀਉ ਬੀਜਿ. ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ; ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ॥ ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ; ਤ ਉਗਵੈ. ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ; ਕੋਰੈ. ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ॥ ਚੜ੍ਹਾਈਐ ਚੱਚਾ ਬੋਲੋ, ਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ- ਭੈ ਵਿਚਿ. ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਈਐ; ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ॥ ਰਪੈ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ; ਕੂੜੈ. ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਲੱਬੁ, ਮਹ-ਤਾ ਪੋਲਾ- ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ. ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ; ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ॥ ਸੱਦਿ- ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ. ਪੁਛੀਐ; ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੪੬੯:- ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰ-ਯਤਿ ਪਰਜਾ। ਭਾਹਿ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅੱਗ- ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ. ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ; ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ॥ ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ. ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ; ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਵੱਾਦਾ। ਜੋਧਾਂ- ਊਚੇ ਕੂਕਹਿ. ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ; ਜੋਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਹੁੱਜਤਿ- ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ. ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ; ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਧਰਮੀ. ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾਵਹਿ; ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ, ਜੁਗਤਿ. ਨ ਜਾਣਹਿ; ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ; ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ॥ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ. ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ; ਤਾ ਨਾਨਕ. ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਨੇਤ ਵਦੀ ਮਿਥੀ ਹੈ। ਸੁ-ਵੱਜਗਿ ਪ੍ਰਗਟ- ਵਦੀ ਸੁਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ; ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ॥ ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ; ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥ ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ; ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ; ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ. ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ; ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ. ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਤੁਧੁ. ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ; ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ; ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ; ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੧੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਤਾਮਿ ਇੱਛਾ- ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ. ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ; ਜਾ ਸੁਖੁ. ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਮੈਂ- ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ, ਮੈ ਨਾਹੀ; ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ. ਨ ਹੋਈ॥੧॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ; ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ. ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਕਲ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮ- ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ. ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ; ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ. ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿ੍ਉ; ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ .ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥ ਬਾਤਾਂ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ; ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ, ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ॥੨॥ ਮਃ ੨॥ ਜੋਗ ਸਬਦੰ. ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ; ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਾਹਮਣਹ॥ ਸਬਦੰ ਧਰਮ। ਸਬਦੰ ਉਪਦੇਸ਼। ਪਰਾ-ਕ੍ਰਿਤਹ ਪਰਾਈ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀ ਤਥਾ ਵੈਸ ਨੇ ਪਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀ- ਖਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ; ਸੂਦ੍ ਸਬਦੰ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ॥ ਸਰਬ ਸਬਦੰ. ਏਕ ਸਬਦੰ; ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥੩॥ ਮਃ ੨॥ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ। ਅਨੇਕਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਿਆਂ ਸੂਰਜਾਂ ਆਦਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ। ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸ੍ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ- ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ. ਸਰਬ ਦੇਵਾ; ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ॥ ਆਤਮਾ ਜੀਵ। ਬਾਸੁਦੇਵਸ੍ਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਬਾਸੁ-ਦੇਵੱਸਿਅ- ਆਤਮਾ

ਬਾਸੁਦੇਵਸਿ; ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥੪॥ ਮਃ ੧॥ ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ. ਜਲੁ ਰਹੈ; ਜਲ ਬਿਨੁ. ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਬੱਧਾ- ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ. ਮਨੁ ਰਹੈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ॥੫॥ ਪਉੜੀ॥ ਓਮੀ- ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ; ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ. ਨ ਮਾਰੀਐ॥ ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ; ਤੇਵੇਹੋ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ॥ ਗਇਆ- ਐਸੀ ਕਲਾ. ਨ ਖੇਡੀਐ; ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ. ਹਾਰੀਐ॥ ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ; ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ॥ ਚੱਲੈ- ਮੁਹਿ ਚਲੈ; ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ॥੧੨॥

ਅੰਗ ੪੭੦:- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ; ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ॥ ਵਟਾਈਅਹਿ- ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ; ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ॥ ਸਤਜੁਗਿ. ਰਥੁ ਸੰਤੋਖੁ ਕਾ; ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ॥ ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ; ਜੋਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ॥ ਸੱਤੁ- ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ; ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ॥ ਕਲਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ; ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ. ਸਾਚਿ ਰਹੇ॥ ਸਭੁ ਕੋ; ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਰਿਗੁ ਪੋਲਾ- ਰਿਗੁ ਕਹੈ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ॥ ਨਾਇ ਲਇਐ; ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ; ਤਉ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ॥ ਜੁਜ ਪੋਲਾ- ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੋਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ; ਕਾਨ੍ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਇਆ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸਤਿਭਾਮਾ ਲਈ ਪਾਰਜਾਤੁ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਲਿਆਏ- ਪਾਰਜਾਤੁ. ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ; ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ॥ ਅਥਰਬਣੁ ਅੱਲਹੁ- ਕਲਿ ਮਹਿ. ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ ਹੂਆ; ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ॥ ਅਮਲੁ ਮਿਲਵਾਂ ਪੋਲਾ- ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ; ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਕੀਆ॥ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ॥ ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤਿਨ੍ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ; ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ; ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਏ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ॥ ਜੱਗਤੁ- ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ. ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ; ਇਨ੍ਹੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ॥ ਖਸਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ; ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ; ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ॥੧੩॥ ਮੁੱਚੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ; ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ॥ ਕਿੱਤੁ- ਓਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ; ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ॥ ਫਿੱਕੇ ਫੁੱਲ। ਪੱਤ- ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ; ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ॥ ਨੀਵੀਂ।ਮਿੱਠਤੁ- ਤੱਤੁ- ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ; ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ; ਪਰ ਕਉ. ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਗਉਰਾ ਭਾਰੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲਾ- ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋਲੀਐ; ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ॥ ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ; ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ॥ ਕੁਸੁੱਧੇ- ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ, ਕਿਆ ਥੀਐ; ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਪੜ੍ਹਿ- ਮਃ ੧॥ ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ; ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ; ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ॥ ਮੁਖਿ ਝੂਠ; ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ; ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ॥ ਗਲ਼ਿ- ਗਲਿ ਮਾਲਾ; ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ; ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ॥ ਜੇ ਜਾਣਸਿ; ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ॥ ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ.ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ॥ ਵਿਣੁ

ਸਤਿਗੁਰ; ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ; ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ॥ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ॥ ਹੁਕਮ

ਅੰਗ ੪੭੧:- ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ; ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ॥ ਨੰਗਾ. ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ; ਤਾ. ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ॥ ਕਰਿ ਅਉਗਣ; ਪਛੋਤਾਵਣਾ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਦਇਆ ਕਪਾਹ. ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ; ਜਤੁ ਗੰਢੀ. ਸਤੁ ਵਟੁ॥ ਪਾਂਡੇ- ਏਹੁ ਜਨੇਊ. ਜੀਅ ਕਾ; ਹਈ ਤ. ਪਾਡੇ ਘਤੁ॥ ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ. ਨਾ ਮਲੁ ਲਗੈ; ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ. ਨ ਜਾਇ॥ ਗਲ਼ਿ ਚੱਲੇ- ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ; ਜੋ. ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ॥ ਮੁੱਲਿ। ਚਉਕੈ ਕਸਕੇ- ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ; ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ॥ ਸਿੱਖਾ ਸਿੱਖਿਆ- ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ; ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ॥ ਵੇਤੱਗਾ- ਓਹੁ ਮੁਆ. ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਇਆ; ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ॥੧॥ ਲੱਖ- ਮਃ ੧॥ ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ; ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ॥ ਪਹਿ-ਨਾਮੀਆ ਬੇਈਮਾਨੀਆਂ- ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ; ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ॥ ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ ਕਤੀਐ; ਬਾਮ੍ਹਣੁ ਵਟੇ ਆਇ॥ ਛੁਰੀ ਨਾਲ ਚੀਰ ਕੇ,ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ਼ ਕੁਹਿ ਮਾਰ ਕੇ- ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨ੍ਹਿ ਖਾਇਆ; ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਪਾਇ॥ ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ; ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ; ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਪਤਿ ਊਪਜੈ; ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ॥ ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ; ਤਗੁ. ਨ ਤੂਟਸਿ ਪੂਤ॥੩॥ ਮਃ ੧॥ ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ; ਤਗੁ. ਨ ਨਾਰੀ॥ ਦਾੜ੍ਹੀ- ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ; ਨਿਤ ਦਾੜੀ॥ ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ; ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ॥ ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ; ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ॥ ਵੇਤੱਗਾ ਵੱਤੈ- ਵੇਤਗਾ; ਆਪੇ ਵਤੈ॥ ਘੱਤੇ- ਵਟਿ ਧਾਗੇ; ਅਵਰਾ ਘਤੈ॥ ਲੈ ਭਾੜਿ; ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ॥ ਪੋਲਾ ਕਾਗਲੁ ਪੱਤ੍ਰੀ- ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ; ਦਸੇ ਰਾਹੁ॥ ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ; ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ॥ ਮਨਿ ਅੰਧਾ; ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ॥੪॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਾਂਈਂ ਜੀ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ– ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ, ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ; ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਜਿਸ ਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ॥ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ; ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ॥ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ; ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ. ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ॥ ਤਾ. ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇਸੀ॥੧੫॥ ਕਰੁ ਟੈਕਸ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਗਊ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ; ਗੋਬਰਿ. ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ; ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ. ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ; ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ॥ ਛੋਡੀਲੇ ਪਾਖੰਡਾ॥ ਨਾਮਿ ਲਇਐ; ਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ; ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ॥ ਗਲ਼ਿ- ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ; ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਗ॥ ਤਿਨ ਘਰਿ; ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ॥ ਉਨ੍ਹਾ ਭਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ॥ ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ, ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ, ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ॥ ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਮੱਥੈ ਟਿੱਕਾ- ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇੜਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ॥ ਛੁਰੀ ਕਲਮ, ਪੱਤ੍ਰੀ- ਹਥਿ ਛੁਰੀ; ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ॥

ਅੰਗ ੪੭੨:- ਨੀਲ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਿ; ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ; ਪੂਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ॥ ਕੁੱਠਾ ਬੱਕਰਾ- ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ; ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ॥ ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ. ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ॥ ਦੇ ਕੈ ਚਉਕਾ, ਕਢੀ ਕਾਰ॥ ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ. ਕੂੜਿਆਰ॥

ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ॥ ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ॥ ਚੁਲੀ ਪੋਲਾ- ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ. ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ; ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ॥ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ; ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ॥ ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ; ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ॥ ਉ-ਪੱਠੀ- ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ; ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ॥ ਭਿੱਖ- ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ; ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥ ਮੋਹੱਕਾ ਠੱਗ। ਪਿਤਰੀਂ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ; ਘਰੁ ਮੁਹਿ, ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ॥ ਕਰੇ-ਇ- ਅਗੈ. ਵਸਤੁ ਸਿਞਾਣੀਐ; ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ॥ ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ; ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਅਗੈ ਸੋ ਮਿਲੈ; ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ॥੧॥ ਜੋਰੂ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸਿਰ-ਨ੍ਹਾਵਣੀ ਮਾਸਕ ਧਰਮ, ਮੰਥਲੀ ਕੋਰਸ- ਮਃ ੧॥ ਜਿਉ ਜੋਰੂ ਸਿਰਨਾਵਣੀ; ਆਵੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਸੂਚੇ ਏਹਿ. ਨ ਆਖੀਅਹਿ; ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ॥ ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੁਰੇ ਘੋੜੇ। ਪਲਾਣੇ ਕਾਠੀਆਂ- ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ; ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਮਾੜੀਆਂ- ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ; ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ॥ ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ; ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ. ਹਾਰਿਆ॥ ਪੋਲਾ ਮਹ-ਲਤਿ ਹਵੇਲੀ- ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ; ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ. ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਜਰੁ ਆਈ; ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ॥੧੭॥ ਸਭਤੈ ਸਾਰਿਆਂ ਥਾਵਾਂ ਚ,ਸਾਰਿਆਂ ਸਮਿਆਂ ਚ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ; ਸਭਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ॥ ਗੋਹੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ; ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ॥ ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ; ਜੀਆ ਬਾਝੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਸੂਤਕੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਐ; ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੂਤਕੁ ਏਵ. ਨ ਉਤਰੈ; ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ; ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ॥ ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ ਵੇਖਣਾ; ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ॥ ਲਾਇ-ਤਬਾਰੀ ਚੁਗਲੀ- ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ; ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ; ਬਧੇ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਸਭੋ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ; ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ; ਦਿਤੋਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ; ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ॥੩॥

ਅੰਗ ੪੭੩:- ਪਉੜੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ॥ ਸਹਿ ਮੇਲੇ; ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ॥ ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ; ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ॥ ਸਹਿ ਤੁਠੈ; ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਆ॥੧੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ; ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ॥ ਸੁਚੇ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ; ਕੋਇ. ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ॥ ਸੁਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਵਿਆ; ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ॥ ਪੋਲਾ ਕੁਹਥੀ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਜਗ੍ਹਾ- ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ; ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੋਖੁ॥ ਦੇਵਤਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ- ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ, ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ; ਪੰਜਵਾ, ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ॥ ਥੁੱਕਾਂ ਪਈਆਂ- ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ; ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ॥ ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਊਚਰਹਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਰਸ

ਖਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ; ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ. ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ; ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ॥ ਚੱਲੈ- ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ; ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ॥ ਭੰਡੁ ਮੁਆ. ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ; ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ; ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ॥ ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਊਪਜੈ; ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ; ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਮੁਖ ਊਜਲੇ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ; ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ. ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ॥ ਕੀਤਾ ਆਪੋ ਆਪਣਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ॥ ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ. ਐਤੁ ਜਗਿ; ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ॥ ਮੰਦਾ. ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ; ਪੜਿ ਅਖਰੁ. ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ; ਨ ਲੁਝੀਐ॥੧੯॥ ਫਿੱਕੈ ਫਿੱਕੋ ਫਿੱਕਾ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ॥ ਫਿਕੋ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ; ਫਿਕੇ ਫਿਕੀ ਸੋਇ॥ ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ; ਮੁਹਿ ਥੁਕਾ ਫਿਕੇ ਪਾਇ॥ ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ; ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ; ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ॥ ਨ੍ਾਵਹਿ- ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ; ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ. ਮੈਲੁ॥ ਪੱਟੁ- ਜਿਨ੍ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ, ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ; ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਤਿਨ੍ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ; ਦੇਖਨ੍ੇ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਹੱਸਿਹਿ- ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ, ਰੰਗਿ ਰੋਵਹਿ; ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ. ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ; ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ॥ ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗਾ; ਜਬੈ ਦੇਇ. ਤ ਖਾਹਿ॥ ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ. ਕਲਮ ਏਕਾ; ਹਮਾ ਤੁਮ੍ਾ ਮੇਲੁ॥ ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ. ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ; ਨਾਨਕਾ. ਜਿਉ ਤੇਲੁ॥੨॥

ਅੰਗ ੪੭੪:- ਕਲ ਸ਼ਕਤੀ। ਤੈਂ- ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ; ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ॥ ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ; ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ॥ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਚਲਸੀ; ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਹਿ; ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ॥ ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ॥੨੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ; ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ; ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੇ; ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ॥ ਆਸਕੁ ਏਹੁ. ਨ ਆਖੀਐ; ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੋਵੈ ਕਰੇ; ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਦੋਵੈ ਕੂੜੀਆ; ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮ੍ਾਲੀਐ॥ ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ; ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ. ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ॥ ਮੰਦਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ; ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ॥ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ. ਨ ਹਾਰੀਐ; ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ॥ ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ; ਘਾਲੀਐ॥੨੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨॥ ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ; ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ॥ ਗੱਲਾਂ- ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ; ਖਸਮ. ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ॥ ਲੱਗਾ- ਨਾਨਕ. ਜਿਸ ਨੋ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ; ਲਗਾ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਜੋ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ; ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ॥ ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ॥੨॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ; ਕਦੇ. ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥ ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ. ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ; ਵੇਖਹੁ ਕੋ

ਨਿਰਜਾਸਿ॥ ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ. ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ; ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ॥ ਚੱਲੈ- ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ; ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਕੂੜਿ ਕਮਾਣੈ. ਕੂੜੋ ਹੋਵੈ; ਨਾਨਕ. ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ॥੩॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ; ਵਡਾਰੂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ॥ ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ; ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ॥੪॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ; ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ॥ ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ; ਦੂਜੀ ਭੀ ਵੇਰਾਸਿ॥੫॥ ਚੱਲੈ- ਪਉੜੀ॥ ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ; ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ॥ ਪੌਲਾ ਵਜਹੁ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼- ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸਨੋ ਅਗਲੀ; ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ॥ ਖਸਮੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ; ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ॥ ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ; ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ; ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਚੱਲਈ ਚੱਲੈ- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ; ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ॥੨੨॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ; ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਈਐ॥

ਅੰਗ ੪੭੫:- ਨਾਨਕ. ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ; ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ; ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ; ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਨਕ. ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨ੍ਹੀ; ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ; ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ॥ ਗਲ਼ੀਂ, ਜੰਜੀਰੀਆਂ। ਬਿਸੀ-ਆਰ- ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ; ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ. ਕਰੇ ਆਪਿ; ਹਉ. ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ; ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ॥੨੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ; ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ॥ ਚੜ੍ਹੇ- ਇਕਨ੍ਹੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ; ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨ੍ਹਿ ਚੜੇ॥ ਨਿਹਾਲੀ ਪੌਲੀ ਤੁਲ਼ਾਈ। ਖੜ੍ਹੇ- ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨ੍ਹਿ; ਇਕਿ. ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ॥ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ. ਕਰੇ ਆਪਿ; ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ॥ਥਾਪਿ ਇਸਥਿੱਤ।ਉਥਾਪਿ ਨਾਸ- ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ॥ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ; ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ; ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ॥ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਧੁਰਿ ਛੋਡੀ ਤਿੰਨੈ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ; ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਸੋ ਕਰੇ; ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ॥੨੪॥੧॥ ਸੁੱਧੁ- ਸੁਧੁ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ॥ ਕਬੀਰ ਜੀਉ. ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ॥ ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗਿ. ਹਮ ਬਿਨਵਤਾ ਪੂਛਤ; ਕਹ ਜੀਉ ਪਾਇਆ॥ ਕਵਨ ਕਾਜਿ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ; ਕਹਹੁ ਮੋਹਿ ਸਮਝਾਇਆ॥੧॥ ਦੇਵ ਕਰਹੁ ਦਇਆ. ਮੋਹਿ ਮਾਰਗਿ ਲਾਵਹੁ; ਜਿਤੁ ਭੈ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ॥ ਫੇੜ ਕੀਤੇ- ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਫੇੜ ਕਰਮ; ਸੁਖ ਜੀਅ, ਜਨਮ ਤੇ ਛੂਟੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਫਾਸ. ਬੰਧ ਨਹੀ ਫਾਰੈ; ਅਰੁ ਮਨ ਸੁੰਨਿ. ਨ ਲੂਕੇ॥ ਰਿਦਾ ਅ-ਭਿਉ ਨਿਰਭਉ ਨਹੀਂ। ਚੂਕੇ ਹੋਇਆ- ਆਪਾ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ. ਨ ਚੀਨ੍ਹਿਆ; ਇਨ ਬਿਧਿ. ਅਭਿਉ ਨ ਚੂਕੇ॥੨॥ ਕਹੀ ਨ ਉਪਜੈ. ਉਪਜੀ ਜਾਣੈ; ਭਾਵ

ਅਭਾਵ ਬਿਹੂਣਾ॥ਅਸ−ਤ ਪੋਲਾ- ਉਦੈ ਅਸਤ ਕੀ ਮਨ ਬੁਧਿ ਨਾਸੀ; ਤਉ ਸਦਾ ਸਹਜਿ ਲਿਵ ਲੀਣਾ॥੩॥ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬੁ, ਬਿੰਬ ਕਉ ਮਿਲੀ ਹੈ; ਉਦਕ ਕੁੰਭੁ ਬਿਗਰਾਨਾ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਐਸਾ ਗੁਣ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ; ਤਉ ਮਨੁ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਨਾਂ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੪੭੬:- ਤੱਗ- ਆਸਾ॥ ਗਜ ਸਾਢੇ ਤੈ ਤੈ ਧੋਤੀਆ; ਤਿਹਰੇ ਪਾਇਨਿ ਤਗ॥ ਨਿ−ਬੱਗ ਨਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਬੱਗ ਬਗਲਿਆ ਵਾਂਗ ਬੱਗ ਚਿੱਟੇ। ਗੱਲ਼ੀਂ- ਗਲੀ ਜਿਨ੍ਾ ਜਪਮਾਲੀਆ; ਲੋਟੇ ਹਥਿ ਨਿਬਗ॥ ਓਇ. ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ, ਨ ਆਖੀਅਹਿ; ਬਾਨਾਰਸਿ ਕੇ ਠਗ॥੧॥ ਐਸੇ ਸੰਤ; ਨ ਮੋਕਉ ਭਾਵਹਿ॥ ਡਾਲਾ ਸਿਉ; ਪੇਡਾ ਗਟਕਾਵਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਸਨ ਮਾਂਜਿ. ਚਰਾਵਹਿ ਊਪਰਿ; ਕਾਠੀ ਧੋਇ ਜਲਾਵਹਿ॥ ਬਸੁ−ਧਾ ਪੋਲਾ- ਬਸੁਧਾ ਖੋਦਿ. ਕਰਹਿ ਦੁਇ ਚੂਲ੍ਹੇ; ਸਾਰੇ ਮਾਣਸ ਖਾਵਹਿ॥੨॥ ਅ−ਪਰਸ- ਓਇ ਪਾਪੀ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਅਪਰਾਧੀ; ਮੁਖਹੁ ਅਪਰਸ ਕਹਾਵਹਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਸਗਲ ਕੁਟੰਬ ਡੁਬਾਵਹਿ॥੩॥ ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ; ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ; ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ. ਨ ਆਵੈ॥੪॥੨॥ ਆਸਾ॥ ਬਾਪਿ ਦਿਲਾਸਾ. ਮੇਰੋ ਕੀਨ੍ਾ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ; ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੀਨ੍ਾ॥ ਤਿਸੁ ਬਾਪ ਕਉ; ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀ॥ ਆਗੈ ਗਇਆ; ਨ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੧॥ ਮੁਈ ਮੇਰੀ ਮਾਈ; ਹਉ ਖਰਾ ਸੁਖਾਲਾ॥ ਦਗਲੀ ਪਾਲ਼ਾ ਪੋਲੇ- ਪਹਿਰਉ ਨਹੀ ਦਗਲੀ; ਲਗੈ ਨ ਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਲਿ ਪੋਲਾ- ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਬਾਪੈ; ਜਿਨਿ ਹਉ ਜਾਇਆ॥ ਪੰਚਾ ਤੇ; ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਤਲਿ ਪੋਲਾ- ਪੰਚ ਮਾਰਿ; ਪਾਵਾ ਤਲਿ ਦੀਨੇ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਨੇ॥੨॥ ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੋ; ਵਡ ਗੋਸਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਪਿਤਾ ਪਹਿ; ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ; ਤ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਜਗਤ ਪਿਤਾ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥੩॥ ਹਉ ਪੂਤੁ ਤੇਰਾ; ਤੂੰ ਬਾਪੁ ਮੇਰਾ॥ ਏਕੈ ਠਾਹਰ; ਦੁਹਾ ਬਸੇਰਾ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਜਨਿ ਏਕੋ ਬੂਝਿਆ॥ ਸੂੱਝਿਆ- ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝਿਆ॥੪॥੩॥ ਪੱਤਰਿ- ਆਸਾ॥ ਇਕਤੁ ਪਤਰਿ ਭਰਿ ਉਰਕਟ ਕੁਰਕਟ; ਇਕਤੁ ਪਤਰਿ ਭਰਿ ਪਾਨੀ॥ ਆਸਿ ਪਾਸਿ ਪੰਚ ਜੋਗੀਆ ਬੈਠੇ; ਬੀਚਿ ਨਕਟ ਦੇ ਰਾਨੀ॥੧॥ ਨਕਟੀ ਨੱਕ ਵੱਢੀ ਮਾਇਆ। ਠਨਗਨੁ ਚਮਤਕਾਰ, ਡੌਰੂ। ਬਾਡਾ ਵੱਡਾ।ਡੂੰ ਦੋ ਲੋਕਾਂ'ਚ- ਨਕਟੀ ਕੋ ਠਨਗਨੁ; ਬਾਡਾ ਡੂੰ॥ ਕਿਨਹਿ ਬਿਬੇਕੀ; ਕਾਟੀ ਤੂੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਉ ਪੁਨਾ। ਹੇਰੀ ਤੱਕਦੀ ਹੈ- ਸਗਲ ਮਾਹਿ. ਨਕਟੀ ਕਾ ਵਾਸਾ; ਸਗਲ ਮਾਰਿ. ਅਉ ਹੇਰੀ॥ ਸਗਲਿਆ ਕੀ ਹਉ ਬਹਿਨ ਭਾਨਜੀ; ਜਿਨਹਿ ਬਰੀ. ਤਿਸੁ ਚੇਰੀ॥੨॥ ਹਮਰੋ ਭਰਤਾ ਬਡੋ ਬਿਬੇਕੀ; ਆਪੇ ਸੰਤੁ ਕਹਾਵੈ॥ ਓਹੁ ਹਮਾਰੈ ਮਾਥੈ ਕਾਇਮੁ; ਅਉਰੁ ਹਮਰੈ. ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥੩॥ ਨਾਕਹੁ ਕਾਟੀ. ਕਾਨਹੁ ਕਾਟੀ; ਕਾਟਿ ਕੂਟਿ ਕੈ ਡਾਰੀ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਸੰਤਨ ਕੀ ਬੈਰਨਿ; ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਕੀ ਪਿਆਰੀ॥੪॥੪॥ ਆਸਾ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਸੰਨਿਆਸੀ; ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭ੍ਰਮਨਾ॥ ਲੁੰਜਿਤ ਮੁੰਜਿਤ ਮੋਨਿ ਜਟਾਧਰ; ਅੰਤਿ ਤਊ ਮਰਨਾ॥੧॥ਨਾ ਨਾਮੁ- ਤਾ ਤੇ ਸੇਵੀਅਲੇ; ਰਾਮ ਨਾ॥ ਜਮਨਾ ਜਮ-ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਤੁ ਜਾ ਕੈ;ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਆਗਮ ਸ਼ਾਸ਼ਤ੍ਰ।ਨਿਰਗਮ ਵੇਦ।ਜੋਤਿਕ ਜੋਤਿਸ਼- ਆਗਮ ਨਿਰਗਮ ਜੋਤਿਕ ਜਾਨਹਿ;ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਆਕਰਨਾ॥

ਅੰਗ ੪੭੭:- ਤੰਤ ਮੰਤ੍ਰ ਸਭ ਅਉਖਧ ਜਾਨਹਿ; ਅੰਤਿ ਤਊ ਮਰਨਾ॥੨॥ ਰਾਜ ਭੋਗ ਅਰੁ ਛਤ੍ਰ ਸਿੰਘਾਸਨ; ਬਹੁ ਸੁੰਦਰਿ ਰਮਨਾ॥ ਸੁਬਾਸਕ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਾਸ਼ਨਾ- ਪਾਨ ਕਪੂਰ ਸੁਬਾਸਕ ਚੰਦਨ; ਅੰਤਿ ਤਊ ਮਰਨਾ॥੩॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭ ਖੋਜੇ; ਕਹੂ ਨ ਊਬਰਨਾ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਇਉ ਰਾਮਹਿ ਜੰਪਉ; ਮੇਟਿ ਜਨਮ ਮਰਨਾ॥੪॥੫॥ ਆਸਾ॥ ਫੀਲੁ ਰਬਾਬੀ ਬਲਦੁ ਪਖਾਵਜ; ਕਊਆ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ॥ ਪਹਿਰਿ ਚੋਲਨਾ ਗਦਹਾ ਨਾਚੈ; ਭੈਸਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵੈ॥੧॥ ਕੱਕਰੀਆ- ਰਾਜਾਰਾਮ; ਕਕਰੀਆ ਬਰੇ ਪਕਾਏ॥ ਕਿਨੈ ਬੂਝਨਹਾਰੈ ਖਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘੀਸ ਚਕਚੂੰਦ੍ਰ। ਗਲਉਰੇ ਲੱਡੂ ਵਾ ਪਾਨਾ ਦੇ ਬੀੜੇ- ਬੈਠਿ ਸਿੰਘੁ ਘਰਿ ਪਾਨ ਲਗਾਵੈ; ਘੀਸ ਗਲਉਰੇ ਲਿਆਵੈ॥ ਮੁਸਰੀ ਪੋਲਾ- ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੁਸਰੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹਿ; ਕਛੂਆ ਸੰਖੁ ਬਜਾਵੈ॥੨॥ ਬੰਸ ਕੋ ਪੂਤ ਬੀਆਹਨ ਚਲਿਆ; ਸੁਇਨੇ ਮੰਡਪ ਛਾਏ॥ ਸਸੈ ਸਹੇ,ਸਸੈ ਪੋਲਾ- ਰੂਪ ਕੰਨਿਆ ਸੁੰਦਰਿ ਬੇਧੀ; ਸਸੈ ਸਿੰਘ ਗੁਨ ਗਾਏ॥੩॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਕੀਟੀ ਪਰਬਤੁ ਖਾਇਆ॥ ਕਛੂਆ ਕਹੈ, ਅੰਗਾਰ ਭਿ ਲੋਰਉ; ਲੂਕੀ ਸਬਦੁ ਸੁਨਾਇਆ॥੪॥੬॥ ਆਸਾ॥ ਬਹੱਤਰਿ- ਬਟੂਆ ਏਕੁ. ਬਹਤਰਿ ਆਧਾਰੀ; ਏਕੋ ਜਿਸਹਿ ਦੁਆਰਾ॥ ਨਵੈ ਖੰਡ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮਾਗੈ; ਸੋ ਜੋਗੀ ਜਗਿ ਸਾਰਾ॥੧॥ ਐਸਾ ਜੋਗੀ; ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ॥ ਚੜ੍ਹਾਵੈ- ਤਲ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮੁ; ਲੇ ਗਗਨਿ ਚਰਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖਿੰਥਾ ਗਿਆਨ. ਧਿਆਨ ਕਰਿ ਸੂਈ; ਸਬਦੁ ਤਾਗਾ ਮਥਿ ਘਾਲੈ॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਕੀ ਕਰਿ ਮਿਰਗਾਣੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੈ॥੨॥ ਦਇਆ ਫਾਹੁਰੀ. ਕਾਇਆ ਕਰਿ ਧੂਈ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਭਾਉ .ਲਏ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਚਹੁ ਜੁਗ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ॥੩॥ ਜੋਗੱਤਣ ਜੋਗ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ- ਸਭ ਜੋਗਤਣ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਕਾ ਪਿੰਡੁ ਪਰਾਨਾ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ; ਦੇਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਨਾ॥੪॥੭॥ ਆਸਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹਾ ਤੇ ਆਏ; ਕਿਨਿ ਏਹ ਰਾਹ ਚਲਾਈ॥ ਕਵਾਦੇ ਖੋਟੇ ਝਘੜਾਲੂ- ਦਿਲ ਮਹਿ ਸੋਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਕਵਾਦੇ; ਭਿਸਤ ਦੋਜਕ. ਕਿਨਿ ਪਾਈ॥੧॥ ਕਾਜੀ; ਤੈ ਕਵਨ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨੀ॥ ਪੜ੍ਹਤ ਗੁਨਤ ਐਸੇ ਸਭ ਮਾਰੇ; ਕਿਨਹੂੰ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਕਤਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ, ਇਬ੍ਰਾਹੀਮ ਜੀ ਨੇ ਸੁਨੰਤ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਰੱਬ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਸੁੰਨਤ ਹੋਈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਦਉਗਾ ਮੰਨਾਗਾ- ਸਕਤਿ ਸਨੇਹੁ ਕਰਿ, ਸੁੰਨਤਿ ਕਰੀਐ; ਮੈ. ਨ ਬਦਉਗਾ ਭਾਈ॥ ਕੱਟਿ- ਜਉ ਰੇ ਖੁਦਾਇ ਮੋਹਿ ਤੁਰਕੁ ਕਰੈਗਾ; ਆਪਨ ਹੀ ਕਟਿ ਜਾਈ॥੨॥ ਸੁੰਨਤਿ ਕੀਏ ਤੁਰਕੁ ਜੇ ਹੋਇਗਾ; ਅਉਰਤ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰੀਐ॥ ਅਰਧ ਸਰੀਰੀ ਨਾਰਿ ਨ ਛੋਡੈ; ਤਾ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਹੀ ਰਹੀਐ॥੩॥ ਛਾਡਿ ਕਤੇਬ ਰਾਮੁ ਭਜੁ ਬਉਰੇ; ਜੁਲਮ ਕਰਤ ਹੈ ਭਾਰੀ॥ ਪਚਿ ਖਪ ੨ ਕੇ- ਕਬੀਰੈ ਪਕਰੀ ਟੇਕ ਰਾਮ ਕੀ; ਤੁਰਕ ਰਹੇ ਪਚਿ ਹਾਰੀ॥੪॥੮॥ ਆਸਾ॥ ਜਬ ਲਗੁ. ਤੇਲੁ ਦੀਵੇ ਮੁਖਿ ਬਾਤੀ; ਤਬ ਸੂਝੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥

ਅੰਗ ੪੭੮:- ਤੇਲ ਜਲੇ ਬਾਤੀ ਠਹਰਾਨੀ; ਸੂੰਨਾ ਮੰਦਰੁ ਹੋਈ॥੧॥ ਰੇ ਬਉਰੇ; ਤੁਹਿ ਘਰੀ ਨ ਰਾਖੈ ਕੋਈ॥ ਤੂੰ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾ ਕੀ ਮਾਤ. ਪਿਤਾ ਕਹੁ ਕਾ ਕੋ; ਕਵਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੋਈ॥ ਘਟ ਪੋਲਾ- ਘਟ ਫੂਟੇ. ਕੋਊ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੈ;

ਕਾਢਹੁ ਕਾਢਹੁ ਹੋਈ॥੨॥ ਦੇਹੁਰੀ ਬੈਠੀ ਮਾਤਾ ਰੋਵੈ; ਖਟੀਆ ਲੇ ਗਏ ਭਾਈ॥ ਲਟ ਛਿਟਕਾਏ ਤਿਰੀਆ ਰੋਵੈ; ਹੰਸੁ ਇਕੇਲਾ ਜਾਈ॥੩॥ ਤਾਂਈ- ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਭੈ ਸਾਗਰ ਕੈ ਤਾਈ॥ਗੁਸਾਂਈਂ- ਇਸੁ ਬੰਦੇ ਸਿਰਿ ਜੁਲਮੁ ਹੋਤ ਹੈ; ਜਮੁ. ਨਹੀ ਹਟੈ ਗੁਸਾਈ॥੪॥੯॥ ਦੁਤੁਕੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਚਉਪਦੇ ਇਕਤੁਕੇ॥ ਸਨਕ ਸਨੰਦ; ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਬੇਦ ਪੜੇ ਪੜਿ; ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਾ ਬਿਲੋਵਨਾ; ਬਿਲੋਵਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਸਹਜਿ ਬਿਲੋਵਹੁ; ਜੈਸੇ ਤਤੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਨੁ ਕਰਿ ਮਟੁਕੀ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਬਿਲੋਈ॥ ਇਸੁ ਮਟੁਕੀ ਮਹਿ; ਸਬਦੁ ਸੰਜੋਈ ॥੨॥ ਹਰਿ ਕਾ ਬਿਲੋਵਨਾ; ਮਨ ਕਾ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਪਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਮੀਂਰਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਗਿ; ਉਤਰੇ ਤੀਰਾ॥੪॥੧॥੧੦॥ ਆਸਾ॥ ਬਾਤੀ ਸੂਕੀ; ਤੇਲੁ ਨਿਖੂਟਾ॥ ਦਵੈਤ ਰੂਪੀ ਮੰਦਲੁ ਢੋਲ। ਮਨ ਰੂਪੀ ਨਟੁ ਪੋਲਾ। ਸੁੱਤਾ- ਮੰਦਲੁ ਨ ਬਾਜੈ; ਨਟੁ ਪੈ ਸੂਤਾ॥੧॥ ਬੁਝਿ ਪੋਲਾ- ਬੁਝਿ ਗਈ ਅਗਨਿ; ਨ ਨਿਕਸਿਓ ਧੂੰਆ॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਏਕੁ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਟੂਟੀ ਤੰਤੁ; ਨ ਬਜੈ ਰਬਾਬੁ॥ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿਓ; ਅਪਨਾ ਕਾਜੁ॥੨॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ; ਕਹਨੁ ਕਹਾਵਨੁ॥ ਸਮਝਿ ਪਰੀ; ਤਉ ਬਿਸਰਿਓ ਗਾਵਨੁ॥੩॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਪੰਚ ਜੋ ਚੂਰੇ॥ ਤਿਨ ਤੇ; ਨਾਹਿ ਪਰਮਪਦੁ ਦੂਰੇ॥੪॥੨॥੧੧॥ ਆਸਾ॥ ਸੁਤੁ; ਅਪਰਾਧ ਕਰਤ ਹੈ ਜੇਤੇ॥ ਜਨਨੀ ਚੀਤਿ; ਨ ਰਾਖਸਿ ਤੇਤੇ॥੧॥ ਰਾਮਈਆ, ਹਉ ਬਾਰਿਕੁ ਤੇਰਾ॥ ਕਾਹੇ ਨ ਖੰਡਸਿ; ਅਵਗਨੁ ਮੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇ ਅਤਿ ਕ੍ਰੋਪ ਕਰੇ ਕਰਿ ਧਾਇਆ॥ ਤਾ ਭੀ; ਚੀਤਿ ਨ ਰਾਖਸਿ ਮਾਇਆ॥੨॥ ਚਿੰਤ ਭਵਨਿ; ਮਨੁ ਪਰਿਓ ਹਮਾਰਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਾ॥੩॥ ਦੇਹਿ ਬਿਮਲ ਮਤਿ; ਸਦਾ ਸਰੀਰਾ॥ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਨ ਰਵੈ ਕਬੀਰਾ॥੪॥੩॥੧੨॥ ਆਸਾ॥ ਹੱਜ ਮੱਕੇ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ। ਗੋਮਤੀ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤੀਰਥ- ਹਜ ਹਮਾਰੀ; ਗੋਮਤੀ ਤੀਰ॥ ਜਹਾ ਬਸਹਿ; ਪੀਤੰਬਰ ਪੀਰ॥੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਿਆ; ਖੂਬੁ ਗਾਵਤਾ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਤਾ ਹੈ॥੧॥

ਅੰਗ ੪੭੯:- ਰਹਾਉ॥ ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ; ਕਰਹਿ ਖਵਾਸੀ॥ ਬੀ-ਬੀ ਪੋਲਾ- ਪਾਸਿ ਬੈਠੀ; ਬੀਬੀ ਕਵਲਾ ਦਾਸੀ॥੨॥ ਕੰਠੇ ਮਾਲਾ; ਜਿਹਵਾ ਰਾਮੁ॥ ਸਹੰਸ ਨਾਮੁ ਲੈ ਲੈ; ਕਰਉ ਸਲਾਮੁ॥੩॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋਊ ਸਮਝਾਵਉ॥੪॥੪॥੧੩॥ ਪੰਚਪਦੇ ਨੌਂ ਦੁਤੁਕੇ ਪੰਜ ਬੋਲ- ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਪੰਚਪਦੇ ੯ ਦੁਤੁਕੇ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਪੱਤੀ- ਪਾਤੀ ਤੋਰੈ ਮਾਲਿਨੀ; ਪਾਤੀ ਪਾਤੀ ਜੀਉ॥ ਜਿਸੁ ਪਾਹਨ ਕਉ ਪਾਤੀ ਤੋਰੈ; ਸੋ ਪਾਹਨ ਨਿਰਜੀਉ॥੧॥ ਭੂਲੀ ਮਾਲਨੀ ਹੈ; ਏਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਦੇਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਾਤੀ. ਬਿਸਨੁ ਡਾਰੀ; ਫੂਲ ਸੰਕਰਦੇਉ॥ ਤੀਨਿ ਦੇਵ ਪ੍ਰਤਖਿ ਤੋਰਹਿ; ਕਰਹਿ ਕਿਸ ਕੀ ਸੇਉ॥੨॥ ਪਾਖਾਨ ਗਢਿ ਕੈ ਮੂਰਤਿ ਕੀਨ੍ਹੀ; ਦੇ ਕੈ ਛਾਤੀ ਪਾਉ॥ ਜੇ ਏਹ ਮੂਰਤਿ ਸਾਚੀ ਹੈ; ਤਉ ਗੜ੍ਹਣਹਾਰੇ ਖਾਉ॥੩॥ ਭਾਤ ਚੌਲ। ਪਹਿਤਿ ਦਾਲ। ਲਾਪਸੀ ਮਿੱਠੀ ਕੜ੍ਹੀ ਦਾ ਸੀਰਾ। ਕਰਕਰਾ ਪਾਪੜ ਜਾਂ ਲੱਡੂ। ਕਾਸਾਰੁ ਪੰਜੀਰੀ- ਭਾਤੁ ਪਹਿਤਿ

ਅਰੁ ਲਾਪਸੀ; ਕਰਕਰਾ ਕਾਸਾਰੁ॥ ਭੋਗਨਹਾਰੇ ਭੋਗਿਆ; ਇਸੁ ਮੂਰਤਿ ਕੇ ਮੁਖ ਛਾਰੁ॥੪॥ ਮਾਲਿਨਿ ਭੂਲੀ. ਜਗੁ ਭੁਲਾਨਾ; ਹਮ ਭੁਲਾਨੇ ਨਾਹਿ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਹਮ ਰਾਮ ਰਾਖੇ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ॥੫॥੧॥੧੪॥ ਆਸਾ॥ ਬਾਰਹ ਬਰਸ. ਬਾਲਪਨ ਬੀਤੇ; ਬੀਸ ਬਰਸ ਕਛੁ ਤਪੁ, ਨ ਕੀਓ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਤੀਸ ਬਰਸ. ਕਛੁ ਦੇਵ. ਨ ਪੂਜਾ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ਬਿਰਧਿ ਭਇਓ॥੧॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ; ਜਨਮੁ ਗਇਓ॥ ਭੁਜੰ ਬਾਹਾਂ ਦਾ। ਪੋਲਾ ਬਲ-ਇਓ ਬਲ ਰੂਪ। ਸਾਇਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ। ਬੁੱਢੇਪੇ ਰੂਪ ਅਗੱਸਤ ਮੁਨੀ ਜੀ ਨੇ ਪੀ ਕੇ। ਸੋਖਿ ਸੁਕਾ ਦਿਤਾ- ਸਾਇਰੁ ਸੋਖਿ; ਭੁਜੰ ਬਲਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੂਣੈ ਕੱਟੇ- ਸੂਕੇ ਸਰਵਰਿ, ਪਾਲਿ ਬੰਧਾਵੈ; ਲੂਣੈ ਖੇਤਿ, ਹਥ ਵਾਰਿ ਕਰੈ॥ ਆਇਓ ਚੋਰੁ. ਤੁਰੰਤਹ ਲੇ ਗਇਓ; ਮੇਰੀ ਰਾਖਤ ਮੁਗਧੁ ਫਿਰੈ॥੨॥ ਚਰਨ ਸੀਸੁ ਕਰ ਕੰਪਨ ਲਾਗੇ; ਨੈਨੀ ਨੀਰੁ ਅਸਾਰ ਬਹੈ॥ ਜਿਹਵਾ ਬਚਨੁ. ਸੁਧੁ ਨਹੀ ਨਿਕਸੈ; ਤਬ ਰੇ. ਧਰਮ ਕੀ ਆਸ ਕਰੈ॥੩॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ. ਲਿਵ ਲਾਵੈ; ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਓ॥ ਚੱਲਦਿਆਂ ਚੱਲਿਓ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਓ; ਅੰਤੇ ਚਲਦਿਆ. ਨਾਲਿ ਚਲਿਓ॥੪॥ ਪੋਲਾ ਅਨੁ ਹੋਰ- ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਅਨੁ ਧਨੁ ਕਛੂਐ. ਲੈ ਨ ਗਇਓ॥ ਆਈ ਤਲਬ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕੀ; ਮਾਇਆ ਮੰਦਰ ਛੋਡਿ ਚਲਿਓ॥੫॥੨॥੧੫॥ ਆਸਾ॥ ਕਾਹੂ ਦੀਨ੍ਹੇ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ; ਕਾਹੂ ਪਲਘ ਨਿਵਾਰਾ॥ ਕਾਹੂ ਗਰੀ ਗੋਦਰੀ ਨਾਹੀ; ਕਾਹੂ ਖਾਨ ਪਰਾਰਾ॥੧॥ ਅ-ਹਿਰਖ ਰੋਸ ਨਰਾਜ਼ਗੀ। ਵਾਦੁ ਝਗੜਾ- ਅਹਿਰਖ ਵਾਦੁ; ਨ ਕੀਜੈ. ਰੇ ਮਨ॥ ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ- ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਲੀਜੈ; ਰੇ ਮਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੋਲਾ ਬਾਨੀ ਰੰਗਤ- ਕੁਮ੍ਹਾਰੈ. ਏਕ ਜੁ ਮਾਟੀ ਗੂੰਧੀ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਨੀ ਲਾਈ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਮੁਕਤਾਹਲ ਮੋਤੀਆਂ ਦਾ ਹਾਰ- ਕਾਹੂ ਮਹਿ ਮੋਤੀ ਮੁਕਤਾਹਲ; ਕਾਹੂ ਬਿਆਧਿ ਲਗਾਈ॥੨॥ ਸੂਮਹਿ. ਧਨੁ

ਅੰਗ ੪੮੦:- ਰਾਖਨ ਕਉ ਦੀਆ; ਮੁਗਧੁ ਕਹੈ. ਧਨੁ ਮੇਰਾ॥ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ. ਮੂੰਡ ਮਹਿ ਲਾਗੈ; ਖਿਨ ਮਹਿ. ਕਰੈ ਨਿਬੇਰਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਊਤਮੁ ਭਗਤੁ ਸਦਾਵੈ; ਆਗਿਆ ਮਨਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ; ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥੪॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਝੂਠੀ॥ ਚਿਰਗਟ ਸ਼੍ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਿੰਜਰਾ। ਫਾਰਿ ਪਾੜ ਕੇ।ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਚਟਾਰਾ ਚਿੜੇ ਨੂੰ ਕਾਲ਼ ਰੂਪੀ ਬਿੱਲਾ ਲੈ ਗਿਆ। ਪਾਣੀ ਚੋਗੇ ਵਾਲੀਆਂ ਤਰੀ ਠੂਠੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੇ ਬਰਤਣ ਸਭ ਸਮੱਗ੍ਰੀ। ਪਿੰਜਰੇ ਦੀਆਂ ਤਾਗਰੀ ਸੀਖਾਂ ਵਾਂਗ, ਸ਼੍ਰੀਰ ਪਿੰਜਰੇ ਦੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ- ਚਿਰਗਟ ਫਾਰਿ, ਚਟਾਰਾ ਲੈ ਗਇਓ; ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ ਛੂਟੀ॥੫॥੩॥੧੬॥ ਰਾਜਸੁ ਰਜੋ ਗੁਣ- ਆਸਾ॥ ਹਮ ਮਸਕੀਨ. ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ; ਤੁਮ ਰਾਜਸੁ. ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥ ਅੱਲਹ ਅੱਵਲਿ- ਅਲਹ ਅਵਲਿ. ਦੀਨ ਕੋ ਸਾਹਿਬੁ; ਜੋਰੁ ਨਹੀ ਫੁਰਮਾਵੈ॥੧॥ ਕਾਜੀ ਬੋਲਿਆ; ਬਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੋੱਜਾ- ਰੋਜਾ ਧਰੈ, ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ; ਕਲਮਾ. ਭਿਸਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਪੋਲਾ ਸਤਰਿ ਲੁਕਿਆ ਕੱਾਬਾ ਕੱਾਬਾ ਮੰਦਰ- ਸਤਰਿ ਕਾਬਾ. ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ; ਜੇ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਕੋਈ॥੨॥ ਅ-ਕਲਹਿ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮ- ਨਿਵਾਜ ਸੋਈ. ਜੋ ਨਿਆਉ ਬਿਚਾਰੈ; ਕਲਮਾ ਅਕਲਹਿ ਜਾਨੈ॥ ਪਾਚਹੁ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜਾਂ ਨੂੰ। ਮੁੱਸਿ ਲੁੱਟਣ ਰੂਪ।ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਮੁ-ਸੱਲਾ ਬਸਤ੍ਰ ਵਿਛਾਉਣਾ ਕਰੇ-

ਪਾਚਹੁ ਮੁਸਿ, ਮੁਸਲਾ ਬਿਛਾਵੈ; ਤਬ ਤਉ. ਦੀਨੁ ਪਛਾਨੈ॥੩॥ ਅਪਨੀ ਪੂਜਾ ਮਣੀ ਮਨੌਤ ਫਿੱਕੀ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਮਾਰੇ- ਖਸਮੁ ਪਛਾਨਿ, ਤਰਸ ਕਰਿ ਜੀਅ ਮਹਿ; ਮਾਰਿ ਮਣੀ, ਕਰਿ ਫੀਕੀ॥ ਆਪੁ ਜਨਾਇ. ਅਵਰ ਕਉ ਜਾਨੈ; ਤਬ ਹੋਇ ਭਿਸਤ ਸਰੀਕੀ॥੪॥ ਨ੍ਾਨ੍ਾ- ਮਾਟੀ ਏਕ. ਭੇਖ ਧਰਿ ਨਾਨਾ; ਤਾ ਮਹਿ. ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨਾ॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ. ਭਿਸਤ ਛੋਡਿ ਕਰਿ; ਦੋਜਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ॥੫॥੪॥੧੭॥ ਨੱਗਰਿ- ਆਸਾ॥ ਗਗਨ ਨਗਰਿ. ਇਕ ਬੂੰਦ. ਨ ਬਰਖੈ; ਨਾਦੁ. ਕਹਾ ਜੁ ਸਮਾਨਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਾਧੋ; ਪਰਮਹੰਸੁ ਲੇ, ਸਿਧਾਨਾ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਬੋਲਤੇ, ਤੇ ਕਹਾ ਗਏ; ਦੇਹੀ ਕੇ ਸੰਗਿ ਰਹਤੇ॥ ਸੁਰਤਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਨਿਰਤੇ ਕਰਤੇ; ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਕਹਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਜਾਵਨਹਾਰੋ ਕਹਾ ਗਇਓ; ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਮੰਦਰੁ ਕੀਨ੍ਾ॥ ਸਾਖੀ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜੈ; ਖਿੰਚਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਲੀਨ੍ਾ॥੨॥ ਥੱਾਕਾ- ਸ੍ਰਵਨਨ ਬਿਕਲ ਭਏ, ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ; ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਾ ਬਲੁ ਥਾਕਾ॥ ਚਰਨ ਰਹੇ ਕਰ ਢਰਕਿ ਪਰੇ ਹੈ; ਮੁਖਹੁ. ਨ ਨਿਕਸੈ ਬਾਤਾ॥੩॥ ਥਾਕੇ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸਭ ਤਸਕਰ; ਆਪ ਆਪਣੈ ਭ੍ਰਮਤੇ॥ ਥਾਕਾ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰ, ਉਰੁ ਥਾਕਾ; ਤੇਜੁ ਸੂਤੁ ਧਰਿ ਰਮਤੇ॥੪॥ ਮਿਰਤਕ ਭਏ. ਦਸੈ ਬੰਦ ਛੂਟੇ; ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਸਭ ਛੋਰੇ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰਾ. ਜੋ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ; ਜੀਵਤ. ਬੰਧਨ ਤੋਰੇ॥੫॥੫॥੧੮॥ ੪ ਨੂੰ ਚਾਰ ਬੋਲੋ- ਆਸਾ ਇਕਤੁਕੇ ੪॥ ਸਰਪਨੀ ਤੇ ਊਪਰਿ; ਨਹੀ ਬਲੀਆ॥ ਜਿਨਿ; ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਛਲੀਆ॥੧॥ ਮਾਰੁ ਮਾਰੁ ਸ੍ਰਪਨੀ; ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਪੈਠੀ॥ ਡੱਸੀਅਲੇ- ਜਿਨਿ. ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਡਸੀਅਲੇ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਡੀਠੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸ੍ਰਪਨੀ ਸ੍ਰਪਨੀ; ਕਿਆ ਕਹਹੁ ਭਾਈ॥ ਜਿਨਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਨਿਆ; ਤਿਨਿ ਸ੍ਰਪਨੀ ਖਾਈ॥੨॥ ਸ੍ਰਪਨੀ ਤੇ; ਆਨ ਛੂਛ. ਨਹੀ ਅਵਰਾ॥ ਸ੍ਰਪਨੀ ਜੀਤੀ; ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਮਰਾ॥੩॥

ਅੰਗ ੪੮੧:- ਇਹ ਸ੍ਰਪਨੀ; ਤਾ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ॥ ਅ-ਬਲ- ਬਲੁ ਅਬਲੁ; ਕਿਆ ਇਸ ਤੇ ਹੋਈ॥੪॥ ਇਹ ਬਸਤੀ; ਤਾ ਬਸਤ ਸਰੀਰਾ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਸਹਜਿ ਤਰੇ ਕਬੀਰਾ॥੫॥੬॥੧੯॥ ਸਿਮ੍ਰਿ੍ਤਿ- ਆਸਾ॥ ਕਹਾ ਸੁਆਨ ਕਉ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨਾਏ॥ ਕਹਾ ਸਾਕਤ ਪਹਿ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ॥੧॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਰਮੇ ਰਮਿ ਰਹੀਐ॥ ਸਾਕਤ ਸਿਉ; ਭੂਲਿ ਨਹੀ ਕਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਾਏ ਪੋਲਾ- ਕਊਆ; ਕਹਾ ਕਪੂਰ ਚਰਾਏ॥ ਕਹ ਬਿਸੀਅਰ ਕਉ; ਦੂਧੁ ਪੀਆਏ॥੨॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੋਈ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ; ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸੋਈ॥੩॥ ਸਾਕਤੁ ਸੁਆਨੁ; ਸਭੁ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ॥੪॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੈ ਲੈ; ਨੀਮੁ ਸਿੰਚਾਈ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਉਆ ਕੋ. ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਈ॥੫॥੭॥੨੦॥ ਆਸਾ॥ ਲੰਕਾ ਸਾ ਕੋਟੁ; ਸਮੁੰਦ ਸੀ ਖਾਈ॥ ਤਿਹ ਰਾਵਨ ਘਰ; ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ॥੧॥ ਕਿਆ ਮਾਗਉ; ਕਿਛੁ. ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ॥ ਦੇਖਤ ਨੈਨ; ਚਲਿਓ ਜਗੁ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੱਤੀ- ਇਕੁ ਲਖੁ ਪੂਤ; ਸਵਾ ਲਖੁ ਨਾਤੀ॥ ਤਿਹ ਰਾਵਨ ਘਰ; ਦੀਆ ਨ ਬਾਤੀ॥੨॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ; ਜਾ ਕੇ ਤਪਤ ਰਸੋਈ॥ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਜਾ ਕੇ ਕਪਰੇ ਧੋਈ॥੩॥ ਗੁਰਮਤਿ; ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਬਸਾਈ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਰਹੈ; ਨ ਕਤਹੂੰ ਜਾਈ॥੪॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੫॥੮॥੨੧॥ ਆਸਾ॥ ਪਹਿਲਾ ਪੂਤੁ; ਪਿਛੈਰੀ

ਮਾਈ॥ ਗੁਰੁ ਲਾਗੋ; ਚੇਲੇ ਕੀ ਪਾਈ॥੧॥ ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ; ਸੁਨਹੁ ਤੁਮ੍ ਭਾਈ॥ ਦੇਖਤ ਸਿੰਘੁ; ਚਰਾਵਤ ਗਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਲ ਕੀ ਮਛੁਲੀ; ਤਰਵਰਿ ਬਿਆਈ॥ ਦੇਖਤ ਕੁਤਰਾ; ਲੈ ਗਈ ਬਿਲਾਈ॥੨॥ ਤਲੈ ਸਭ ਦੇ ਚਰਨਾ ਥੱਲੇ। ਬੈਸਾ ਬੈਸਣੇ ਕਰਕੇ। ਸੂਲਾ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਊਪਰਿ ਹੋਵੇ- ਤਲੈ ਰੇ ਬੈਸਾ; ਊਪਰਿ ਸੂਲਾ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਪੇਡਿ ਲਗੇ; ਫਲ ਫੂਲਾ॥੩॥ ਚਰ੍ਹਿ- ਘੋਰੈ ਚਰਿ; ਭੈਸ ਚਰਾਵਨ ਜਾਈ॥ ਬਾਹਰਿ ਬੈਲੁ; ਗੋਨਿ ਘਰਿ ਆਈ॥੪॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਜੁ ਇਸ ਪਦ ਬੂਝੈ॥ ਰਾਮ ਰਮਤ; ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ॥੫॥੯॥੨੨॥ ਬਾਈਸ ਚਉਪਦੇ ਤਥਾ ਪੰਚਪਦੇ॥ ਤਿ੍ਪਦੇ ਅੱਠ. ਦੁ੍ਤੁਕੇ ਸੱਤ. ਇਕਤੁਕਾ ਇੱਕ- ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ; ਤਿਪਦੇ ੮॥ ਦੁਤੁਕੇ ੭ ਇਕਤੁਕਾ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਬਿੰਦੁ ਤੇ ਜਿਨਿ ਪਿੰਡੁ ਕੀਆ; ਅਗਨਿ ਕੁੰਡ ਰਹਾਇਆ॥ ਦਸ ਮਾਸ. ਮਾਤਾ ਉਦਰਿ ਰਾਖਿਆ; ਬਹੁਰਿ ਲਾਗੀ ਮਾਇਆ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਨੀ. ਕਾਹੇ ਕਉ ਲੋਭਿ ਲਾਗੇ; ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਖੋਇਆ॥ ਪੂਰਬ ਜਨਮਿ. ਕਰਮ ਭੂਮਿ; ਬੀਜੁ. ਨਾਹੀ ਬੋਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਰਿਕ ਤੇ. ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ; ਹੋਨਾ ਸੋ ਹੋਇਆ॥ ਜਾ ਜਮੁ ਆਇ. ਝੋਟ ਪਕਰੈ; ਤਬਹਿ ਕਾਹੇ ਰੋਇਆ॥੨॥

ਅੰਗ ੪੮੨:- ਜੀਵਨੈ ਕੀ ਆਸ ਕਰਹਿ; ਜਮੁ ਨਿਹਾਰੈ ਸਾਸਾ॥ ਬਾਜੀਗਰੀ ਸੰਸਾਰੁ ਕਬੀਰਾ; ਚੇਤਿ ਢਾਲਿ ਪਾਸਾ॥੩॥੧॥੨੩॥ ਰੈਨੀ ਮੱਟੀ। ਰਪਿ ਰੰਗਣਾ। ਇੱਥੇ ਪੁਨ ਰਪਿ ਵੱਖ, ਹੋਰ ਸਭ ਥਾਂ ਪੁਨਰਪਿ- ਆਸਾ॥ ਤਨੁ ਰੈਨੀ, ਮਨੁ ਪੁਨ ਰਪਿ ਕਰਿਹਉ; ਪਾਚਉ ਤਤ ਬਰਾਤੀ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਗ੍ਰੀਬੀ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਪੂਰਨ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਅਜਪਾ ਜਾਪ'ਚ ਲੀਣਤਾ ਰੂਪ ਭਾਵਰਿ ਲਾਵਾਂ ਫੇਰੇ- ਰਾਮਰਾਇ ਸਿਉ. ਭਾਵਰਿ ਲੈਹਉ; ਆਤਮ. ਤਿਹ ਰੰਗ ਰਾਤੀ॥੧॥ ਮੰਗਲਚਾਰਾ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ। ਦੁਲ੍ਹਨੀ ਪੋਲਾ- ਗਾਉ ਗਾਉ ਰੀ ਦੁਲਹਨੀ; ਮੰਗਲਚਾਰਾ॥ ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹ ਆਏ; ਰਾਜਾਰਾਮ ਭਤਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਮਹਿ. ਬੇਦੀ ਰਚਿ ਲੇ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਉਚਾਰਾ॥ ਦੂ੍ਲੱਹੁ- ਰਾਮਰਾਇ ਸੋ ਦੂਲਹੁ ਪਾਇਓ; ਅਸ ਬਡਭਾਗ ਹਮਾਰਾ॥੨॥ ਉਜਾਨਾਂ ਵਿਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ- ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ. ਕਉਤਕ ਆਏ; ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਉਜਾਨਾਂ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਮੋਹਿ ਬਿਆਹਿ ਚਲੇ ਹੈ; ਪੁਰਖ ਏਕ ਭਗਵਾਨਾ॥੩॥੨॥੨੪॥ ਆਸਾ॥ ਸਾਸੁ ਕੀ ਦੁਖੀ. ਸਸੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ; ਜੇਠ ਕੇ ਨਾਮਿ ਡਰਉ ਰੇ॥ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਨਨਦ ਗਹੇਲੀ; ਦੇਵਰ ਕੈ ਬਿਰਹਿ ਜਰਉ ਰੇ॥੧॥ ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਬਉਰੀ. ਮੈ, ਰਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ; ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਰਹਨਿ ਰਹਉ ਰੇ॥ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪ ਸੇਜ 'ਤੇ ਆ ਕੇ, ਰਮਤੁ ਏਕਤਾ ਅਭੇਤਾ ਰੂਪ ਅਨੰਦ ਨਹੀ ਬਖ਼ਸ਼ਦੇ, ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਭੀ ਨਹੀ- ਸੇਜੈ ਰਮਤੁ ਨੈਨ ਨਹੀ ਪੇਖਉ; ਇਹੁ ਦੁਖੁ. ਕਾ ਸਉ ਕਹਉ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਵਕਾ ਸਕਾ। ਮੱਤਵਾਰੀ ਸ਼ੁਦੈਣ- ਬਾਪੁ ਸਾਵਕਾ, ਕਰੈ ਲਰਾਈ; ਮਾਇਆ ਸਦ ਮਤਵਾਰੀ॥ ਬਡੇ ਭਾਈ ਕੈ ਜਬ ਸੰਗਿ ਹੋਤੀ; ਤਬ ਹਉ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ॥੨॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਪੰਚ ਕੋ ਝਗਰਾ; ਝਗਰਤ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ; ਮੈ. ਰਾਮ ਰਮਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੩॥੩॥੨੫॥ ਆਸਾ॥ ਹਮ ਘਰਿ ਸੂਤੁ. ਤਨਹਿ ਨਿਤ ਤਾਨਾ; ਕੰਠਿ ਜਨੇਊ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਤੁਮ੍ ਤਉ ਬੇਦ ਪੜਹੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ; ਗੋਬਿੰਦੁ ਰਿਦੈ ਹਮਾਰੇ॥੧॥ ਮੇਰੀ ਜਿਹਬਾ ਬਿਸਨੁ. ਨੈਨ ਨਾਰਾਇਨ; ਹਿਰਦੈ ਬਸਹਿ ਗੋਬਿੰਦਾ॥ ਜਮ ਦੁਆਰ ਜਬ ਪੂਛਸਿ ਬਵਰੇ; ਤਬ ਕਿਆ ਕਹਸਿ

ਮੁਕੰਦਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਗੋਰੂ ਤੁਮ ਗੁਆਰ ਗੁਸਾਈ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਰਖਵਾਰੇ॥ ਚਰ੍ਹਾਇਹੁ- ਕਬਹੂੰ. ਨ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ਚਰਾਇਹੁ; ਕੈਸੇ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ॥੨॥ ਤੂੰ ਬਾਮ੍ਹਨੁ. ਮੈ ਕਾਸੀਕ ਜੁਲਹਾ; ਬੂਝਹੁ ਮੋਰ ਗਿਆਨਾ॥ ਤੁਮ੍ ਤਉ ਜਾਚੇ. ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ; ਹਰਿ ਸਉ ਮੋਰ ਧਿਆਨਾ॥੩॥੪॥੨੬॥ ਆਸਾ॥ ਜਗਿ ਜੀਵਨੁ ਐਸਾ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸਾ; ਜੀਵਨੁ ਸੁਪਨ ਸਮਾਨੰ॥ ਸਾਚੁ ਕਰਿ ਹਮ ਗਾਠਿ ਦੀਨੀ; ਛੋਡਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੰ ॥੧॥ ਬਾਬਾ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਹਿਤੁ ਕੀਨ੍॥ ਜਿਨਿ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ; ਹਿਰਿ ਲੀਨ੍॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੈਨ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗੁ ਉਰਝੈ; ਪਸੁ. ਨ ਦੇਖੈ ਆਗਿ॥ ਕਾਲ ਫਾਸ. ਨ ਮੁਗਧੁ ਚੇਤੈ; ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨਿ ਲਾਗਿ॥੨॥ ਕਰਿ ਬਿਚਾਰੁ ਬਿਕਾਰ ਪਰਹਰਿ; ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸੋਇ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਗਜੀਵਨੁ ਐਸਾ; ਦੁਤੀਅ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥੩॥੫॥੨੭॥

ਅੰਗ ੪੮੩:- ਆਸਾ॥ ਜਉ ਮੈ ਰੂਪ ਕੀਏ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਅਬ ਫੁਨਿ ਰੂਪੁ. ਨ ਹੋਈ॥ ਬੱਸਿ- ਤਾਗਾ ਤੰਤੁ ਸਾਜੁ ਸਭੁ ਥਾਕਾ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਸਿ ਹੋਈ॥੧॥ ਅਬ ਮੋਹਿ; ਨਾਚਨੋ ਨ ਆਵੈ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਮੰਦਰੀਆ ਨ ਬਜਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਾਇਆ ਲੈ ਜਾਰੀ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਾਗਰਿ ਫੂਟੀ॥ ਕਾਮ ਚੋਲਨਾ ਭਇਆ ਹੈ ਪੁਰਾਨਾ; ਗਇਆ ਭਰਮੁ ਸਭੁ ਛੂਟੀ॥੨॥ ਸਰਬ ਭੂਤ ਏਕੈ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ; ਚੂਕੇ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਮੈ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਭਏ ਰਾਮ ਪਰਸਾਦਾ॥੩॥੬॥੨੮॥ ਰੋਜ਼ਾ ਅੱਲਹੁ- ਆਸਾ॥ ਰੋਜਾ ਧਰੈ. ਮਨਾਵੈ ਅਲਹੁ; ਸੁਆਦਤਿ ਜੀਅ ਸੰਘਾਰੈ॥ ਝਖ ਪੋਲਾ- ਆਪਾ ਦੇਖਿ. ਅਵਰ ਨਹੀ ਦੇਖੈ; ਕਾਹੇ ਕਉ ਝਖ ਮਾਰੈ॥੧॥ ਕਾਜੀ. ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੋਹੀ ਮਹਿ. ਤੇਰਾ; ਸੋਚਿ ਬਿਚਾਰਿ. ਨ ਦੇਖੈ॥ ਖਬਰਿ ਨ ਕਰਹਿ, ਦੀਨ ਕੇ ਬਉਰੇ; ਤਾ ਤੇ ਜਨਮੁ ਅਲੇਖੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੁ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨੈ ਅਲਹੁ; ਨਾਰਿ ਪੁਰਖੁ. ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਪਢੇ ਗੁਨੇ. ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਬਉਰੇ; ਜਉ ਦਿਲ ਮਹਿ. ਖਬਰਿ ਨ ਹੋਈ॥੨॥ ਅਲਹੁ ਗੈਬੁ ਸਗਲ ਘਟ ਭੀਤਰਿ; ਹਿਰਦੈ ਲੇਹੁ ਬਿਚਾਰੀ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੁਹੂੰ ਮਹਿ ਏਕੈ; ਕਹੈ ਕਬੀਰ ਪੁਕਾਰੀ॥੩॥੭॥੨੯॥ ਆਸਾ॥ ਤਿਪਦਾ॥ ਇਕਤੁਕਾ॥ ਤਾਂਈਂ- ਕੀਓ ਸਿੰਗਾਰੁ; ਮਿਲਨ ਕੇ ਤਾਈ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਹਰਿ ਨ ਮਿਲੇ; ਜਗਜੀਵਨ ਗੁਸਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਮੇਰੋ ਪਿਰੁ; ਹਉ. ਹਰਿ ਕੀ ਬਹੁਰੀਆ॥ ਤਨਕ ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਲਹੁਰੀਆ ਛੋਟੀ- ਰਾਮ ਬਡੇ; ਮੈ ਤਨਕ ਲਹੁਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਨ ਪਿਰ; ਏਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੇਰਾ॥ ਪੈ ਪੂੰਤੂ- ਸੇਜ ਏਕ; ਪੈ ਮਿਲਨੁ ਦੁਹੇਰਾ॥੨॥ ਧੰਨਿ ਸੁਹਾਗਨਿ; ਜੋ ਪੀਅ ਭਾਵੈ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਫਿਰਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ॥੩॥੮॥੩੦॥

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਦੁਪਦੇ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿ. ਪਵਨ ਮਨੁ; ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਸਗਲ ਜੋਤਿ ਇਨਿ ਹੀਰੈ ਬੇਧੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮੈ ਪਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ; ਅਨਾਹਦ ਬਾਨੀ॥ ਹੰਸੁ ਹੁਇ; ਹੀਰਾ ਲੇਇ ਪਛਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਹੀਰਾ ਅਸ ਦੇਖਿਓ; ਜਗ ਮਹ ਰਹਾ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਪਤਾ ਹੀਰਾ. ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਓ; ਜਬ. ਗੁਰ ਗਮ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ॥੨॥੧॥੩੧॥ ਕੁ-ਲੱਖਨੀ- ਆਸਾ॥ ਪਹਿਲੀ ਕਰੂਪਿ. ਕੁਜਾਤਿ ਕੁਲਖਨੀ; ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ ਬੁਰੀ॥ ਸੁ-ਲੱਖਨੀ- ਅਬ ਕੀ ਸਰੂਪਿ ਸੁਜਾਨਿ ਸੁਲਖਨੀ; ਸਹਜੇ ਉਦਰਿ ਧਰੀ॥੧॥ ਭਲੀ ਸਰੀ; ਮੁਈ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਬਰੀ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੀਵਉ; ਮੇਰੀ

ਅਬ ਕੀ ਧਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਜਬ ਲਹੁਰੀ ਆਈ; ਬਡੀ ਕਾ ਸੁਹਾਗੁ ਟਰਿਓ॥ ਲਹੁਰੀ ਸੰਗਿ ਭਈ ਅਬ ਮੇਰੈ; ਜੇਠੀ ਅਉਰੁ ਧਰਿਓ॥੨॥੨॥੩੨॥

ਅੰਗ ੪੮੪:- ਆਸਾ॥ ਮੇਰੀ ਬਹੁਰੀਆ ਕੋ ਧਨੀਆ ਨਾਉ॥ ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਰਾਮ ਜਨੀਆ ਨਾਉ॥੧॥ ਧੁੰਧਰਾਵਾ ਘੱਟੇ 'ਚ ਹੀ ਰਲ਼ਾ ਦਿਤਾ- ਇਨ੍ ਮੁੰਡੀਅਨ; ਮੇਰਾ ਘਰੁ ਧੁੰਧਰਾਵਾ॥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬਿਟਵ-ਹਿ ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ। ਰ-ਮਊਆ- ਬਿਟਵਹਿ; ਰਾਮ ਰਮਊਆ ਲਾਵਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ; ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਇਨ੍ ਮੁੰਡੀਅਨ; ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ॥੨॥੩॥੩੩॥ ਆਸਾ॥ ਰਹੁ ਰਹੁ ਰੀ ਬਹੁਰੀਆ; ਘੂੰਘਟੁ. ਜਿਨਿ ਕਾਢੈ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ; ਲਹੈਗੀ ਨ ਆਢੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘੂੰਘਟੁ ਕਾਢਿ ਗਈ; ਤੇਰੀ ਆਗੈ॥ ਉਨ ਕੀ ਗੈਲਿ; ਤੋਹਿ ਜਿਨਿ ਲਾਗੈ॥੧॥ ਘੂੰਘਟ ਕਾਢੇ ਕੀ; ਇਹੈ ਬਡਾਈ॥ ਦਿਨ ਦਸ ਪਾਂਚ; ਬਹੂ ਭਲੇ ਆਈ॥੨॥ ਘੂੰਘਟੁ ਤੇਰੋ; ਤਉ ਪਰਿ ਸਾਚੈ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ; ਕੂਦਹਿ ਅਰੁ ਨਾਚੈ॥੩॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਬਹੂ ਤਬ ਜੀਤੈ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਜਨਮੁ ਬਿਤੀਤੈ॥੪॥੧॥੩੪॥ ਕਰਵੱਤੁ ਆਰਾ। ਪੋਲਾ ਕਰ-ਵਟ ਪਿੱਠ- ਆਸਾ॥ ਕਰਵਤੁ ਭਲਾ; ਨ ਕਰਵਟ ਤੇਰੀ॥ ਲਾਗੁ ਗਲੇ; ਸੁਨੁ ਬਿਨਤੀ ਮੇਰੀ॥੧॥ ਹਉ ਵਾਰੀ; ਮੁਖੁ ਫੇਰਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਕਰਵਟੁ ਦੇ; ਮੋਕਉ ਕਾਹੇ ਕਉ ਮਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਉ ਤਨੁ ਚੀਰਹਿ; ਅੰਗੁ ਨ ਮੋਰਉ॥ ਪਿੰਡੁ ਪਰੈ; ਤਉ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਤੋਰਉ॥੨॥ ਹਮ ਤੁਮ ਬੀਚੁ; ਭਇਓ ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਤੁਮਹਿ ਸੁ ਕੰਤ; ਨਾਰਿ ਹਮ ਸੋਈ॥੩॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ; ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ॥ ਅਬ ਤੁਮਰੀ; ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੪॥੨॥੩੫॥ ਕੋਰੀ ਜੁਲਾਹੇ।ਕੋ ਦਾ। ਮਰਮੁ ਭੇਦ- ਆਸਾ॥ ਕੋਰੀ ਕੋ; ਕਾਹੂ. ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ॥ ਤਾਨਾਂ ਪੋਲਾ- ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਨਿ; ਤਨਾਇਓ ਤਾਨਾਂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਤੁਮ; ਸੁਨਿ ਲੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ॥ ਇਤਨ-ਕੁ- ਤਬ ਹਮ; ਇਤਨਕੁ ਪਸਰਿਓ ਤਾਨਾਂ॥੧॥ ਕਰਗਹ ਕੰਘੀ- ਧਰਨਿ ਅਕਾਸ ਕੀ; ਕਰਗਹ ਬਨਾਈ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ; ਸਾਥ ਚਲਾਈ॥੨॥ ਪਾਈ ਜੋਰਿ. ਬਾਤ ਇਕ ਕੀਨੀ; ਤਹ ਤਾਂਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਾਂ॥ ਜੋਲਾਹੇ ਘਰੁ ਅਪਨਾ ਚੀਨ੍ਾਂ; ਘਟ ਹੀ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨਾਂ॥੩॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ; ਕਾਰਗਹ ਤੋਰੀ॥ ਸੂਤੈ ਸੂਤ ਮਿਲਾਏ. ਕੋਰੀ॥੪॥੩॥੩੬॥ ਆਸਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ. ਜੇ ਤੀਰਥ ਨਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਬੈਕੁੰਠ ਨ ਜਾਨਾਂ॥ ਅਯਾ-ਨਾ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਲੋਕ ਪਤੀਣੇ. ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ; ਨਾਹੀ ਰਾਮੁ ਅਯਾਨਾ॥੧॥ ਪੂਜਹੁ ਰਾਮੁ; ਏਕੁ ਹੀ ਦੇਵਾ॥ ਨ੍ਾਵਣੁ- ਸਾਚਾ ਨਾਵਣੁ; ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੱਜਨਿ ਨ੍ਾਵਹਿ- ਜਲ ਕੈ ਮਜਨਿ. ਜੇ ਗਤਿ ਹੋਵੈ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੇਂਡੁਕ ਨਾਵਹਿ॥ ਜੈਸੇ ਮੇਂਡੁਕ. ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਆਵਹਿ॥੨॥ ਮਨਹੁ ਕਠੋਰੁ. ਮਰੈ ਬਾਨਾਰਸਿ; ਨਰਕੁ. ਨ ਬਾਂਚਿਆ ਜਾਈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਰੈ ਹਾੜੰਬੈ; ਤ ਸਗਲੀ ਸੈਨ ਤਰਾਈ॥੩॥ ਦਿਨਸੁ ਨ ਰੈਨਿ, ਬੇਦੁ ਨਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ; ਤਹਾ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਨਰ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ; ਬਾਵਰਿਆ ਸੰਸਾਰਾ॥੪॥੪॥੩੭॥

ਅੰਗ ੪੮੫:- ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ

ਏਕ. ਅਨੇਕ ਬਿਆਪਕ ਪੂਰਕ; ਜਤ ਦੇਖਉ. ਤਤ ਸੋਈ॥ ਚਿੱਤ੍ਰ ਬ–ਚਿੱਤ੍ਰ। ਬਿ–ਮੋਹਿਤ- ਮਾਇਆ ਚਿਤ੍ਰ ਬਚਿਤ੍ਰ ਬਿਮੋਹਿਤ; ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥੧॥ ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ. ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ; ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨੁ. ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਮਣਿ ਮਣਕੇ। ਸੱਤ ਸੈਂਕੜੇ। ਸਹੰਸ ਹਜ਼ਾਰ- ਸੂਤੁ ਏਕੁ. ਮਣਿ ਸਤ ਸਹੰਸ ਜੈਸੇ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਲ ਤਰੰਗ ਅਰੁ ਫੇਨ ਬੁਦਬੁਦਾ; ਜਲ ਤੇ. ਭਿੰਨ ਨ ਹੋਈ॥ ਇਹੁ ਪਰਪੰਚੁ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਲੀਲਾ; ਬਿਚਰਤ. ਆਨ ਨ ਹੋਈ॥੨॥ ਮਿਥਿਆ ਭਰਮੁ ਅਰੁ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ; ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਜਾਨਿਆ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮਨਸਾ. ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੀ; ਜਾਗਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੩॥ ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ. ਹਰਿ ਕੀ ਰਚਨਾ; ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ. ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਕੇਵਲ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ॥੪॥੧॥ ਆਨੀ–ਲੇ ਭਰਾਈ–ਲੇ- ਆਸਾ॥ ਆਨੀਲੇ ਕੁੰਭ. ਭਰਾਈਲੇ ਊਦਕ; ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਉ॥ ਲੱਖ- ਬਇਆਲੀਸ ਲਖ ਜੀ. ਜਲ ਮਹਿ ਹੋਤੇ; ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ. ਕਾਇ ਕਰਉ॥੧॥ ਭੈਲਾ ਪੋਲਾ- ਜਤ੍ਰ ਜਾਉ; ਤਤ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ॥ ਕੇਲਾ ਚੋਜ਼ ਕੌਤਕ- ਮਹਾ ਅਨੰਦ; ਕਰੇ ਸਦ ਕੇਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਨੀਲੇ ਫੂਲ ਪਰੋਈਲੇ ਮਾਲਾ; ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਪੂਜ ਕਰਉ॥ ਪਹਿਲੇ ਬਾਸੁ ਲਈ ਹੈ ਭਵਰਹ; ਬੀਠਲ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ॥੨॥ ਨੈ–ਵੇਦੁ ਮਿੱਠੇ ਭੋਜਨ- ਆਨੀਲੇ ਦੂਧੁ. ਰੀਧਾਈਲੇ ਖੀਰੰ; ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਨੈਵੇਦੁ ਕਰਉ॥ ਪਹਿਲੇ ਦੂਧੁ ਬਿਟਾਰਿਓ ਬਛਰੈ; ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ. ਕਾਇ ਕਰਉ॥੩॥ ਈਭੈ ਬੀਠਲੁ, ਊਭੈ ਬੀਠਲੁ; ਬੀਠਲ ਬਿਨੁ ਸੰਸਾਰੁ ਨਹੀ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਣਵੈ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮਹੀ॥੪॥੨॥ ਗਜੁ ਪੋਲਾ- ਆਸਾ॥ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਗਜੁ; ਜਿਹਬਾ ਮੇਰੀ ਕਾਤੀ॥ ਮਪਿ ਮਿਣ ਮਿਣ ਕੇ- ਮਪਿ ਮਪਿ ਕਾਟਉ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥੧॥ ਕਹਾ ਕਰਉ ਜਾਤੀ; ਕਹ ਕਰਉ ਪਾਤੀ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਜਪਉ ਦਿਨ ਰਾਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਂਗਨਿ ਰਾਂਗਉ; ਸੀਵਨਿ ਸੀਵਉ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਘਰੀਅ. ਨ ਜੀਵਉ॥੨॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਅਪਨਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਵਉ॥੩॥ ਰੁੱਪੇ- ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਸੂਈ; ਰੁਪੇ ਕਾ ਧਾਗਾ॥ ਨਾਮੇ ਕਾ ਚਿਤੁ; ਹਰਿ ਸਉ ਲਾਗਾ॥੪॥੩॥ ਆਸਾ॥ ਸਾਪੁ ਕੁੰਚ ਛੋਡੈ; ਬਿਖੁ ਨਹੀ ਛਾਡੈ॥ ਬੱਗੁ ਮਾਂਡੈ- ਉਦਕ ਮਾਹਿ; ਜੈਸੇ ਬਗੁ ਧਿਆਨੁ ਮਾਡੈ॥੧॥ ਕਾਹੇ ਕਉ ਕੀਜੈ; ਧਿਆਨੁ ਜਪੰਨਾ॥ ਜਬ ਤੇ; ਸੁਧੁ ਨਾਹੀ. ਮਨੁ ਅਪਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਹ ਖੋਹ ਕੇ ਖਾਣਾ ਸਿੰਘਚ ਸ਼ੇਰ ਜੈਸਾ ਭੋਜਨ- ਸਿੰਘਚ ਭੋਜਨੁ; ਜੋ ਨਰੁ ਜਾਨੈ॥ ਠੱਗਾਂ ਦੇ ਦੇਉ ਪਿਉ ਵੱਡੇ ਠੱਗ- ਐਸੇ ਹੀ; ਠਗ ਦੇਉ ਬਖਾਨੈ॥੨॥

ਅੰਗ ੪੮੬:- ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ; ਲਾਹਿ ਲੇ ਝਗਰਾ॥ ਪੋਲਾ ਦਗਰਾ ਝਗੜਾਲੂ- ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ; ਪੀਉ ਰੇ ਦਗਰਾ॥੩॥੪॥ਤੇ ਤਿਸ- ਆਸਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿ ਚੀਨ੍ਹਸੀ; ਆਸਾ ਤੇ ਨ ਭਾਵਸੀ॥ ਰਾਮਾ ਭਗਤਹ ਚੇਤੀਅਲੇ; ਅਚਿੰਤ ਮਨੁ ਰਾਖਸੀ॥੧॥ ਕੈਸੇ ਮਨ ਤਰਹਿਗਾ ਰੇ; ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਬਿਖੈ ਕੋ ਬਨਾ॥ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਕੈ; ਭੂਲਾ ਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮਜੀ ਨੇ ਦੈਲਾ ਦਿਤਾ। ਭੈਲਾ ਭਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ- ਛੀਪੇ ਕੇ ਘਰਿ ਜਨਮੁ ਦੈਲਾ; ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਭੈਲਾ॥ ਸੰਤਹ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ; ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਭੇਟੁਲਾ॥੨॥੫॥

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ. ਪਤੰਗ ਕੁੰਚਰ; ਏਕ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸ॥ ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਜਾ ਮਹਿ; ਤਾ ਕੀ ਕੇਤਕ ਆਸ॥੧॥ ਅ-ਬਿੱਦਿਆ- ਮਾਧੋ; ਅਬਿਦਿਆ ਹਿਤ ਕੀਨ॥ ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ; ਮਲੀਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਅਚੇਤ ਸੰਭਵ; ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਅਸੋਚ॥ ਦੁ-ਲੱਭ- ਮਾਨੁਖਾ ਅਵਤਾਰ ਦੁਲਭ; ਤਿਹੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ॥੨॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਹਾ ਜਹਾ ਲਗੁ; ਕਰਮ ਕੇ ਬਸਿ ਜਾਇ॥ ਅ-ਬਧ, ਚੱਲੈ- ਕਾਲ ਫਾਸ ਅਬਧ ਲਾਗੇ; ਕਛੁ ਨ ਚਲੈ ਉਪਾਇ॥੩॥ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਉਦਾਸ. ਤਜੁ ਭ੍ਰਮੁ; ਤਪਨ ਤਪੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ॥ ਨਿਦਾਨ ਬਾਲਕ ਨੂੰ- ਭਗਤ ਜਨ ਭੈ ਹਰਨ; ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਹੁ ਨਿਦਾਨ॥੪॥੧॥ ਤੁਝੀ ਆਪਜੀ ਦੇ। ਤਨੁ ਪਿਆਰੇ ਸਪੁੱਤ੍ਰ- ਆਸਾ॥ ਸੰਤ ਤੁਝੀ ਤਨੁ; ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨ ਜਾਨੈ; ਸੰਤ ਦੇਵਾ ਦੇਵ॥੧॥ ਚੀ ਦੀ- ਸੰਤ ਚੀ ਸੰਗਤਿ; ਸੰਤ ਕਥਾ ਰਸੁ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਝੈ ਦੀਜੈ ਦੇਵਾ ਦੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਓਲ੍ਗ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਦਾਸਨਦਾਸੀ ਦੀ। ਓਲ੍ਗਣੀ ਦਾਸਨਦਾਸੀ ਬਣੇ- ਸੰਤ ਆਚਰਣ. ਸੰਤ ਚੋ ਮਾਰਗੁ; ਸੰਤਚ ਓਲ੍ਗ ਓਲ੍ਗਣੀ॥੨॥ ਅਉਰ ਇਕ ਮਾਗਉ; ਭਗਤਿ ਚਿੰਤਾਮਣਿ॥ ਜਣੀ ਮਤ, ਨਾ। ਲਖਾਵਹੁ ਦਿਖਾਉ।ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪੀਸਣਿ ਪਾਪ ਪਿਆਰਾ ਹੈ- ਜਣੀ ਲਖਾਵਹੁ; ਅਸੰਤ ਪਾਪੀਸਣਿ॥੩॥ ਰਵਿਦਾਸੁ ਭਣੈ; ਜੋ ਜਾਣੈ ਸੋ ਜਾਣੁ॥ ਸੰਤ ਅਨੰਤਹਿ; ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ॥੪॥੨॥ ਬੱਪੁਰੇ- ਆਸਾ॥ ਤੁਮ ਚੰਦਨ. ਹਮ ਇਰੰਡ ਬਾਪੁਰੇ; ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੇ ਬਾਸਾ॥ ਨੀਚ ਰੂਖ ਤੇ ਊਚ ਭਏ ਹੈ; ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਨਿਵਾਸਾ॥੧॥ ਮਾਧਉ. ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ॥ ਹਮ ਅਉਗਨ; ਤੁਮ੍ ਉਪਕਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਖਤੂਲ ਕਾਲ੍ਹਾ ਰੇਸ਼ਮ। ਸੁਪੇਦ ਚਿੱਟਾਰੇਸ਼ਮ। ਸਪੀਅਲ ਪੀਲ਼ਾ ਰੇਸ਼ਮ। ਹਮ ਦਾਸਨ ਦਾਸ।ਜਸ ਕਰਨ ਰੂਪ ਰੇਸ਼ਮ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੀਰਾ ਕੀੜੇ ਹਨ- ਤੁਮ ਮਖਤੂਲ ਸੁਪੇਦ ਸਪੀਅਲ; ਹਮ ਬਪੁਰੇ ਜਸ ਕੀਰਾ॥ ਮਧੁਪ ਸ਼ਹਿਦ। ਮਖੀਰਾ ਮੱਖੀਆਂ- ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਮਾਧਉ; ਜੈਸੇ ਮਧੁਪ ਮਖੀਰਾ॥੨॥ ਜਾਤੀ ਓਛਾ ਪਾਤੀ ਓਛਾ; ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਰਾਜਾਰਾਮ ਕੀ. ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ; ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ॥੩॥੩॥ ਆਸਾ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ; ਜਉ ਤਨੁ ਭਇਓ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ॥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਜਾਇ; ਤਉ ਡਰਪੈ ਤੇਰੋ ਜਨੁ॥੧॥ ਅਰਬਿੰਦ ਕਮਲ ਫੁੱਲ। ਭਵਨ ਘਰ- ਤੁਝਹਿ ਚਰਨ ਅਰਬਿੰਦ; ਭਵਨ ਮਨੁ॥ ਪਾਨ ਪੀਂਦਿਆਂ- ਪਾਨ ਕਰਤ ਪਾਇਓ; ਪਾਇਓ ਰਾਮਈਆ ਧਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਟਲ ਪੋਲਾ- ਸੰਪਤਿ ਬਿਪਤਿ;

ਅੰਗ ੪੮੭:- ਪਟਲ ਮਾਇਆ ਧਨੁ॥ ਤਾ ਮਹਿ; ਮਗਨ ਹੋਤ ਨ. ਤੇਰੋ ਜਨੁ॥੨॥ ਬੱਧਿਓ- ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਬਾਧਿਓ; ਤੇਰੋ ਜਨ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਛੂਟਿਬੋ ਕਵਨ ਗੁਨ॥੩॥੪॥ ਆਸਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਜਨ ਗਏ ਨਿਸਤਰਿ ਤਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ; ਕਬੀਰ ਉਜਾਗਰ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਾਟੇ ਕਾਗਰ॥੧॥ ਨਿਮਤ ਪੋਲਾ- ਨਿਮਤ ਨਾਮਦੇਉ; ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ॥ ਤਉ ਜਗ ਜਨਮ; ਸੰਕਟ ਨਹੀ ਆਇਆ॥੨॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ; ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਇਉ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਨਰਕ ਨਹੀ ਜਾਤਾ॥੩॥੫॥ ਪੁਤਰਾ ਪੋਲਾ- ਮਾਟੀ ਕੋ ਪੁਤਰਾ; ਕੈਸੇ ਨਚਤੁ ਹੈ॥ ਦੇਖੈ ਦੇਖੈ ਸੁਨੈ ਬੋਲੈ;

ਦਉਰਿਓ ਫਿਰਤੁ ਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਕਛੁ ਪਾਵੈ; ਤਬ. ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ॥ ਮਾਇਆ ਗਈ; ਤਬ ਰੋਵਨੁ ਲਗਤੁ ਹੈ॥੧॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ; ਰਸ ਕਸਹਿ ਲੁਭਾਨਾ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ; ਜਾਇ ਕਹੂੰ ਸਮਾਨਾ॥੨॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਬਾਜੀ ਜਗੁ ਭਾਈ॥ ਬਾਜੀਗਰ ਸਉ; ਮੁੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ॥੩॥੬॥

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਧੰਨੇ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁ ਜਨਮ ਬਿਲਾਨੇ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਨਹੀ ਧੀਰੇ॥ ਲੁਬਧ ਲੁਭਾਇਮਾਨ- ਲਾਲਚ ਬਿਖੁ, ਕਾਮ ਲੁਬਧ ਰਾਤਾ; ਮਨਿ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੀਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਖੁ ਫਲ ਮੀਠ ਲਗੇ ਮਨ ਬਉਰੇ; ਚਾਰ ਬਿਚਾਰ. ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਗੁਨ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਢੀ ਅਨ ਭਾਂਤੀ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰਿ ਤਾਨਿਆ॥੧॥ ਜੁਗਤਿ ਜਾਨਿ ਨਹੀ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੀ; ਜਲਤ ਜਾਲ.ਜਮ ਫੰਧ ਪਰੇ॥ ਬਿਖੁ ਫਲ ਸੰਚਿ. ਭਰੇ ਮਨ ਐਸੇ; ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ. ਮਨ ਬਿਸਰੇ॥੨॥ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਵੇਸੁ. ਗੁਰਹਿ ਧਨੁ ਦੀਆ; ਧਿਆਨੁ ਮਾਨੁ. ਮਨ ਏਕ ਮਏ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਾਨੀ ਸੁਖੁ ਜਾਨਿਆ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ ਮੁਕਤਿ ਭਏ॥੩॥ ਅ-ਛਲੀ ਪੋਲਾ- ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ, ਸਮਾਨੀ ਜਾ ਕੈ; ਅਛਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਹਿਚਾਨਿਆ॥ ਧਰਣੀ-ਧਰ- ਧੰਨੈ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਧਰਣੀਧਰੁ; ਮਿਲਿ ਜਨ ਸੰਤ ਸਮਾਨਿਆ॥੪॥੧॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਸੰਗਿ; ਨਾਮਦੇਉ ਮਨੁ ਲੀਣਾ॥ ਆਢ ਦਾਮ ਕੋ ਛੀਪਰੋ; ਹੋਇਓ ਲਾਖੀਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਨਨਾ ਤਨਨਾ ਤਿਆਗਿ ਕੈ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਕਬੀਰਾ॥ ਗੁਨੀਯ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ। ਗਹੀਰਾ ਖਜਾਨੇ- ਨੀਚ ਕੁਲਾ ਜੋਲਾਹਰਾ; ਭਇਓ ਗੁਨੀਯ ਗਹੀਰਾ॥੧॥ ਰਵਿਦਾਸੁ ਢੁਵੰਤਾ ਢੋਰ ਨੀਤਿ; ਤਿਨਿ ਤਿਆਗੀ ਮਾਇਆ॥ ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸੈਨੁ ਨਾਈ ਬੁਤਕਾਰੀਆ; ਓਹੁ ਘਰਿ ਘਰਿ ਸੁਨਿਆ॥ ਹਿਰਦੇ ਵਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਭਗਤਾ ਮਹਿ ਗਨਿਆ॥੩॥

ਅੰਗ ੪੮੮:- ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਇਹ ਬਿਧਿ ਸੁਨਿ ਕੈ ਜਾਟਰੋ; ਉਠਿ ਭਗਤੀ ਲਾਗਾ॥ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਤਖਿ ਗੁਸਾਈਆ; ਧੰਨਾ ਵਡਭਾਗਾ॥੪॥੨॥ ਬਿਬਹਿ ਦੂਜਾ। ਦ-ਯਾਲ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਰੇ ਚਿਤ. ਚੇਤਸਿ ਕੀ ਨ, ਦਯਾਲ ਦਮੋਦਰ; ਬਿਬਹਿ. ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਈ॥ ਜੇ ਧਾਵਹਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਕਉ; ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਨੀ ਕੇਰੇ ਉਦਰ ਉਦਕ ਮਹਿ; ਪਿੰਡੁ ਕੀਆ ਦਸ ਦੁਆਰਾ॥ ਦੇਇ ਅਹਾਰੁ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ; ਐਸਾ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ॥੧॥ ਕੱਛੂ ਦੇ ਘਰਵਾਲੀ ਕੁੰਮੀ ਕਛੋਪਰੀ। ਤਨ ਪੁੱਤ੍ਰ- ਕੁੰਮੀ ਜਲ ਮਾਹਿ. ਤਨ ਤਿਸੁ ਬਾਹਰਿ; ਪੰਖ ਖੀਰੁ ਤਿਨ ਨਾਹੀ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨੋਹਰ; ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ॥੨॥ ਤਾ ਤਿਸ ਚੋ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਜਾਣ ਦਾ- ਪਾਖਣਿ ਕੀਟੁ ਗੁਪਤੁ ਹੋਇ ਰਹਤਾ; ਤਾ ਚੋ ਮਾਰਗੁ ਨਾਹੀ॥ ਕਹੈ ਧੰਨਾ. ਪੂਰਨ ਤਾਹੂ ਕੋ; ਮਤ ਰੇ ਜੀਅ ਡਰਾਂਹੀ॥੩॥੩॥ ਆਸਾ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀਉ ਕੀ ਬਾਣੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੁ-ਹੱਬਤਿ- ਦਿਲਹੁ ਮੁਹਬਤਿ ਜਿੰਨ੍; ਸੇਈ ਸਚਿਆ॥ ਕੱਚਿਆ- ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਹੋਰੁ. ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ; ਸਿ ਕਾਂਢੇ ਕਚਿਆ॥੧॥ ਰਤੇ ਇਸਕ ਖੁਦਾਇ; ਰੰਗਿ ਦੀਦਾਰ ਕੇ॥ ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨ੍ ਨਾਮੁ; ਤੇ ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੀਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਇ; ਦਰਿ

ਦਰਵੇਸ ਸੇ॥ ਤਿਨ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਉ; ਆਏ ਸਫਲੁ ਸੇ॥੨॥ ਪਰਵਦ-ਗਾਰ- ਪਰਵਦਗਾਰ ਅਪਾਰ; ਅਗਮ ਬੇਅੰਤ ਤੂ॥ ਮੂੰ ਮੈ- ਜਿਨਾ ਪਛਾਤਾ ਸਚੁ; ਚੁੰਮਾ ਪੈਰ. ਮੂੰ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ; ਤੂ ਬਖਸੰਦਗੀ॥ ਸੇਖ ਫਰੀਦੈ; ਖੈਰੁ ਦੀਜੈ ਬੰਦਗੀ॥੪॥੧॥ ਅੱਲਹ ਲੱਗੇ- ਆਸਾ॥ ਬੋਲੈ ਸੇਖ ਫਰੀਦੁ; ਪਿਆਰੇ ਅਲਹ ਲਗੇ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖਾਕ; ਨਿਮਾਣੀ ਗੋਰ ਘਰੇ॥੧॥ ਟਾਕਿਮ ਰੋਕਣਾ। ਕੂੰਜੜੀਆ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ।ਮ-ਚਿੰਦੜੀਆਂ ਮਨ ਨੂੰ ਚੰਚਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ- ਆਜੁ ਮਿਲਾਵਾ ਸੇਖ ਫਰੀਦ; ਟਾਕਿਮ ਕੂੰਜੜੀਆ. ਮਨਹੁ ਮਚਿੰਦੜੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇ ਜਾਣਾ ਮਰਿ ਜਾਈਐ; ਘੁਮਿ ਨ ਆਈਐ॥ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆ ਲਗਿ; ਨ ਆਪੁ ਵਞਾਈਐ॥੨॥ ਬੋਲੀਐ ਸਚੁ ਧਰਮੁ; ਝੂਠੁ ਨ ਬੋਲੀਐ॥ ਜੋਲੀਐ ਚੱਲਣਾ ਕਰੀਏ। ਮੁਰੀਦਾਂ। ਜੋੱਲੀਐ ਕਸਕੇ- ਜੋ ਗੁਰੁ ਦਸੈ ਵਾਟ; ਮੁਰੀਦਾ ਜੋਲੀਐ॥੩॥ ਛੈਲ ਲੰਘੰਦੇ ਪਾਰਿ; ਗੋਰੀ ਮਨੁ ਧੀਰਿਆ॥ ਕਲਵੱਤਿ- ਕੰਚਨ ਵੰਨੇ ਪਾਸੇ; ਕਲਵਤਿ ਚੀਰਿਆ॥੪॥ ਹੈ-ਯਾਤੀ ਅਮਰ ਹੋ ਕੇ ਅਪਣੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਉਪ੍ਰੰਤ। ਹੈ-ਯਾਤੀ. ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲੋ- ਸੇਖ ਹੈਯਾਤੀ ਜਗਿ; ਨ ਕੋਈ ਥਿਰੁ ਰਹਿਆ॥ ਜਿਸੁ ਆਸਣਿ ਹਮ ਬੈਠੇ; ਕੇਤੇ ਬੈਸਿ ਗਇਆ॥੫॥ ਡਉ ਜੰਗਲ ਦੀ ਅੱਗ, ਬਾਂਸ ਘਸਣ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ- ਕਤਿਕ ਕੂੰਜਾਂ, ਚੇਤਿ ਡਉ; ਸਾਵਣਿ ਬਿਜੁਲੀਆਂ॥ ਗਲ਼ਿ ਪੋਲਾ- ਸੀਆਲੇ ਸੋਹੰਦੀਆਂ; ਪਿਰ ਗਲਿ ਬਾਹੜੀਆਂ॥੬॥ ਚੱਲੇ ਚੱਲਣਹਾਰ- ਚਲੇ ਚਲਣਹਾਰ; ਵਿਚਾਰਾ ਲੇਇ ਮਨੋ॥ ਗੰਢੇਦਿਆਂ ਛਿਅ ਮਾਹ; ਤੁੜੰਦਿਆ ਹਿਕੁ ਖਿਨੋ॥੭॥ ਖੇਵਟ ਮਲਾਹ ਪੀਰ- ਜਿਮੀ ਪੁਛੈ ਅਸਮਾਨ; ਫਰੀਦਾ ਖੇਵਟ ਕਿੰਨਿ ਗਏ॥ ਜਾਲਣ ਗੋਰਾਂ ਨਾਲਿ; ਉਲਾਮੇ ਜੀਅ ਸਹੇ॥੮॥੨॥

ਅੰਗ ੪੮੯:- ੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥ ਚਨਣਾਠੀਆ ਚੰਨਣ ਦੀ ਲੱਕੜ। ਉਰਸਾ ਚੰਨਣ ਘਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਿਲਾ ਦੀ ਨਿਆਈ ਮਨ ਅਚੱਲ ਹੋਵੇ- ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ. ਕਰੀ ਚਨਣਾਠੀਆ; ਜੇ ਮਨੁ. ਉਰਸਾ ਹੋਇ॥ ਕਰਣੀ ਕੁੰਗੂ. ਜੇ ਰਲੈ; ਘਟ ਅੰਤਰਿ. ਪੂਜਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਪੂਜਾ ਕੀਚੈ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਪੂਜ ਨ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਹਰਿ ਦੇਵ ਪਖਾਲੀਅਹਿ; ਜੇ ਮਨੁ ਧੋਵੈ ਕੋਇ॥ ਮਾਂਜੀਐ- ਜੂਠਿ ਲਹੈ. ਜੀਉ ਮਾਜੀਐ; ਮੋਖ ਪਇਆਣਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਖੜੁ ਘਾਹ। ਖੜੁ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਪਸੂ ਮਿਲਹਿ ਚੰਗਿਆਈਆ; ਖੜੁ ਖਾਵਹਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੇਹਿ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਆਦਮੀ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣ ਕਰਮ ਕਰੇਹਿ॥੩॥ ਨੇੜਾ ਹੈ. ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਿਅਹੁ; ਨਿਤ ਸਾਰੇ ਸੰਮ੍ਹਾਲੇ॥ ਜੋ ਦੇਵੈ ਸੋ ਖਾਵਣਾ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਾਚਾ ਹੇ॥੪॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਤੇ. ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਪਜੇ; ਬੇਦ ਪੜਹਿ. ਮੁਖਿ ਕੰਠਿ ਸਵਾਰਿ॥ ਲਖਣਾ ਪੋਲਾ- ਤਾ ਕੋ ਅੰਤੁ. ਨ ਜਾਈ ਲਖਣਾ; ਆਵਤ ਜਾਤ ਰਹੈ ਗੁਬਾਰਿ॥੧॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਉ ਬਿਸਰਹਿ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ॥ ਜਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨ ਪੂਰੇ; ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਹਿ. ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ, ਜਾ ਕੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ; ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ. ਸੁ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਮਨਮੁਖਿ ਰੈਣਿ ਅੰਧਾਰਿ॥੨॥ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ

 Not Final File

ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਝਗਰਾ; ਦੁਹੁ ਲੋਚਨ. ਕਿਆ ਹੇਰੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਸਬਦੁ ਧੁਨਿ ਜਾਗੈ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਝਗਰੁ ਨਿਬੇਰੈ॥੩॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥ ਬੇਅੰਤ ਅਜੋਨੀ; ਸਾਚੈ ਮਹਲਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਨਾਨਕ. ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਜੀਵਨ; ਨਦਰਿ ਕਰਹੁ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥੨॥

ਅੰਗ ੪੯੦:- ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਇਵੇਹਾ ਜੀਵਣਾ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਪਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਕੰਮਿ. ਹਰਿ ਵੀਸਰੈ; ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ॥੧॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਮਨਾ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਗੋਵਿਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਊਪਜੈ; ਅਵਰ. ਵਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ. ਚਿਤੁ ਗਹਿ ਰਹੈ; ਜਰਾ ਕਾ. ਭਉ ਨ ਹੋਵਈ; ਜੀਵਨਪਦਵੀ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਉ ਇਕੁ ਸਹਜੁ ਉਪਜਿਆ; ਵੇਖੁ. ਜੈਸੀ ਭਗਤਿ ਬਨੀ॥ ਸਮਈ- ਆਪ ਸੇਤੀ. ਆਪੁ ਖਾਇਆ; ਤਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਈ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਨ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਕੂੜੈ ਕੀ ਪਾਲਿ. ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ; ਤਾ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ, ਕਿਆ ਓਹੁ ਸੇਵਕੁ. ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਗੁਰ ਆਗੈ. ਜੀਉ ਧਰੇਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਕਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ॥੪॥੧॥੩॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਕੀ ਤੁਮ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ; ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ. ਕਰਹੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ; ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ. ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ਜੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਰੀ; ਹਰਿ ਮੇਰੀ. ਕਥਾ ਕਹਾਨੀ ਜੀ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਜੈ; ਏਹਾ ਸੇਵ ਬਨੀ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ. ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਸਤ੍ਰ; ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਬੰਧਪੁ. ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਭਾਈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਮੈ ਭੂਖ ਲਾਗੈ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ, ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ; ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਕੁ, ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੨॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਹੋਰ ਰਾਸਿ ਕੂੜੀ ਹੈ; ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ. ਨ ਜਾਈ॥ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਧਨੁ. ਮੇਰੈ ਸਾਥਿ ਚਾਲੈ; ਜਹਾ ਹਉ ਜਾਉ ਤਹ ਜਾਈ॥੩॥ ਸੋ ਝੂਠਾ. ਜੋ ਝੂਠੇ ਲਾਗੈ; ਝੂਠੇ ਕਰਮ ਕਮਾਈ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਹੋਆ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਈ॥੪॥੨॥੪॥ ਜੁੱਗ ਦੁਲੰਭੁ- ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੁਗ ਮਾਹਿ. ਨਾਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਵਿਉਪਾਇ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ਵੇਖ ਲਵੋ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਵਿਉਪਾਇ॥੧॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਂ ਭਉ ਪਾਏ ਆਪਣਾ; ਬੈਰਾਗੁ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਬੈਰਾਗੈ ਤੇ. ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਸੇਇ ਮੁਕਤ. ਜਿ ਮਨੁ ਜਿਣਹਿ; ਫਿਰਿ. ਧਾਤੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ॥ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰਿ ਰਹਤ ਕਰੇ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰੁ ਹੋਇਆ; ਵੇਖਹੁ. ਤਿਸ ਕੀ

ਅੰਗ ੪੯੧:- ਰਜਾਇ॥ ਇਹੁ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰੇ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੩॥੫॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ; ਕਹਿਐ. ਰਾਮੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਰਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਅੰਤਰਿ; ਗੋਵਿੰਦ. ਜਿਸੁ

ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਹਰਿ. ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ. ਸਦਾ ਮਨਿ ਚੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਿਰਦੈ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਕਪਟੁ ਵਸੈ; ਬਾਹਰਹੁ ਸੰਤ ਕਹਾਹਿ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕਈ; ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ॥੨॥ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥ. ਜੇ ਜਤਨ ਕਰੈ; ਤਾ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹਉਮੈ. ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਨਰ ਕੀ. ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਜਾਇ; ਧਰਮਰਾਇ. ਤਿਸੁ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥੩॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਤਾਂ ਹਰਿ ਭੇਟੈ ਸੋਈ॥੪॥੪॥੬॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸਾਂਤਿ, ਸਦਾ ਮਤਿ ਨਿਹਚਲ; ਜਿਸ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਵਾਏ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥੧॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ. ਅਚੇਤ ਮਨਾ; ਜੋ ਇਛਹਿ. ਸੋ ਫਲੁ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵਹਿ; ਪੀਵਤ ਰਹਹਿ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ. ਤਾ ਪਾਰਸੁ ਹੋਵੈ; ਪਾਰਸੁ ਹੋਇ. ਤ ਪੂਜ ਕਰਾਏ॥ ਜੋ ਉਸੁ ਪੂਜੇ. ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ; ਦੀਖਿਆ ਦੇਵੈ. ਸਾਚੁ ਬੁਝਾਏ॥੨॥ ਵਿਣੁ ਪਾਰਸੈ. ਪੂਜ ਨ ਹੋਵਈ; ਵਿਣੁ ਮਨ ਪਰਚੇ, ਅਵਰਾ ਸਮਝਾਏ॥ ਗੁਰੂ ਸਦਾਏ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ; ਕਿਸੁ ਓਹੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਨਦਰੀ. ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਈਐ; ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਸੋ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਅਪਣਾ ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਏ॥੪॥੫॥੭॥ ਕਾਂਸੀ- ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਚਪਦੇ॥ ਨਾ ਕਾਸੀ ਮਤਿ ਊਪਜੈ; ਨਾ ਕਾਸੀ ਮਤਿ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਮਤਿ ਊਪਜੈ; ਤਾ ਇਹ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਥਾ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਰੇ ਮਨ; ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ॥ ਇਹ ਮਤਿ ਤੇਰੀ ਥਿਰੁ ਰਹੈ; ਤਾਂ ਭਰਮੁ. ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇ ਤੂ; ਕਿਲਵਿਖ ਹੋਵਹਿ ਨਾਸੁ॥ ਪੰਚ ਚੇਤਨ, ਸਭ ਦੇ ਵਸਣ ਦੇ ਭੂ ਅਸਥਾਨ। ਆਤਮਾ ਅਪਣੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਸੀਕਾਰ ਕਰੇ- ਪੰਚ ਭੂ ਆਤਮਾ ਵਸਿ ਕਰਹਿ; ਤਾ ਤੀਰਥ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਸੁ॥੨॥ ਮਨਮੁਖਿ, ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ ਹੈ; ਸੋਝੀ. ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਇ॥ ਬੁੱਝਈ, ਗਇਆ- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਬੁਝਈ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇ॥੩॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਾਸੀ, ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ. ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਰਹਹਿ; ਜਿਨ. ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੪॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿਆ; ਏਕੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ; ਸਚੇ

ਅੰਗ ੪੯੨:- ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੫॥੬॥੮॥ ਤੀਜਾ ਤੀਜਾ ਦੋ ਵਾਰੀ ਪੜ੍ਹੋ- ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪੰਡਿਤ; ਸੁਣਿ ਸਿਖੁ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਜੇਤਾ ਪੜਹਿ; ਪੜਤ ਗੁਣਤ. ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੋਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਤੂੰ ਲਾਗਿ ਰਹੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਚਾਖੁ ਤੂੰ; ਤਾਂ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ; ਤਾ ਫਿਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ. ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ; ਪਰ ਘਰਿ. ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ॥੨॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਜੇ ਕਰੇ; ਮਨਮੁਖਿ. ਬੂਝ ਨ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਸਾਸਤ੍ਰ. ਤੂੰ ਨ ਬੁਝਹੀ; ਤਾ. ਫਿਰਹਿ ਬਾਰੋ ਬਾਰ॥

ਪਛਾ-ਣਈ- ਸੋ ਮੂਰਖੁ. ਜੋ ਆਪੁ, ਨ ਪਛਾਣਈ; ਸਚਿ. ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥੪॥ ਜੱਗ-ਤੁ-ਸਚੈ ਜਗਤੁ ਡਹਕਾਇਆ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ; ਜਿਉ ਤਿਸ ਕੀ ਰਜਾਇ॥੫॥੭॥੯॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ ਪੁਰਖਾ; ਹਉ. ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ. ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ; ਕਰਿ ਦਇਆ. ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ; ਮੋਕਉ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ. ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡਭਾਗ ਵਡੇਰੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ, ਹਰਿ ਪਿਆਸ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿ॥੨॥ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਭਾਗਹੀਣ. ਜਮ ਪਾਸਿ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸੰਗਤਿ. ਨਹੀ ਆਏ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵੇ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸਿ॥੩॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ; ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਸਿ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ. ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥੪॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ, ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ. ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮੋਹੈ॥ ਜਪਿ ਗੋਵਿੰਦੁ, ਗੋਵਿੰਦੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਭ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੇਇ. ਪ੍ਰਭੁ ਓਹੈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨਾ; ਮੋਕਉ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ; ਗੋਵਿੰਦੁ ਮਨੁ ਮੋਹੈ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਜਨੁ ਸੋਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ; ਕਉਲਾ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ; ਲਾਗੈ ਪਗਿ ਓਹੈ॥ ਜਨ ਕਉ

ਅੰਗ ੪੯੩:- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ, ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸੋਹੈ॥੨॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਗਹੀਨ. ਮਤਿ ਫੀਕੇ; ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ. ਆਵੈ ਮਨਿ ਰੋਹੈ॥ ਕਾਗ ਕਾਂ- ਕਊਆ ਕਾਗ ਕਉ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਈਐ; ਤ੍ਰਿਪਤੈ. ਵਿਸਟਾ ਖਾਇ ਮੁਖਿ ਗੋਹੈ॥੩॥ ਨ੍ਹਾਤੈ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿਵਾਦੀ; ਜਿਤੁ ਨਾਤੈ, ਕਊਆ ਹੰਸੁ ਹੋਹੈ॥ ਨਾਨਕ. ਧਨੁ ਧੰਨੁ, ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨ੍ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ, ਰਿਦੈ ਮਲੁ ਧੋਹੈ॥੪॥੨॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਜਨ ਊਤਮ. ਊਤਮ ਬਾਣੀ; ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਪਰਉਪਕਾਰੇ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਸੁਣੈ. ਸਰਧਾ ਭਗਤਿ ਸੇਤੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੧॥ ਰਾਮ; ਮੋਕਉ. ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਹਮ ਪਾਪੀ. ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡਭਾਗੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵਹਿ; ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੇ॥੨॥ ਜਿਨ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਸਤ ਪੁਰਖ, ਨ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਭਾਗਹੀਣ. ਜਮਿ ਮਾਰੇ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਸੇ ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਗਰਧਭ, ਪਵਹਿ ਗਰਭ ਜੋਨੀ; ਦਯਿ ਮਾਰੇ, ਮਹਾ ਹਤਿਆਰੇ॥੩॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਨ ਊਪਰਿ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ. ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੪॥੩॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਵਹੁ; ਹਉ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਤ

ਧਿਆਈ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ. ਸਭਿ ਗੁਣ, ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ; ਜਿਤੁ ਜਪਿਐ, ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਈ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਸੁ ਗਾਵਾ; ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ, ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ. ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੋਚ. ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਲਾਈ॥ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲੋਚ ਲਗੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ; ਪ੍ਰਭਿ ਲੋਚ ਪੂਰੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥੨॥ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ. ਪੁੰਨਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਰਸ ਕਸ ਦੁਖੁ ਖਾਵੈ; ਮੁਖੁ ਫੀਕਾ. ਥੁਕ ਥੂਕ ਮੁਖਿ ਪਾਈ॥੩॥ ਜੋ ਜਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣਾ; ਤਿਨ ਦਰਗਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਗਲਿ- ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸਾਬਾਸਿ ਕਹੈ, ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਕਉ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਮੇਲਿ ਲਏ ਗਲਿ ਲਾਈ॥੪॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੀ; ਮੋਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ, ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਜੀਵਾਇਆ॥ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ- ਹਮ ਹੋਵਹ ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ; ਜਿਨ੍ਾ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ਪਗ ਪੋਲਾ-ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ; ਗੁਰ ਸਿਖ ਪਗ ਲਾਇਆ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ ਗੁਰ ਕੇ

ਅੰਗ ੪੯੪:- ਸਿਖ ਭਾਈ; ਮੋਕਉ ਕਰਹੁ ਉਪਦੇਸੁ. ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ; ਜਿਨ੍ ਵਚਨ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ; ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ. ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ. ਸੰਗੁ, ਨ ਪਾਇਆ; ਸੇ ਭਾਗਹੀਣ ਪਾਪੀ ਜਮਿ ਖਾਇਆ॥੩॥ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੇ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਬੋਲੇ ਗੁਣ ਬਾਣੀ; ਗੁਰਬਾਣੀ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੪॥੫॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ, ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਮੋਕਉ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਵੈ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਭ ਹਰਿਆ ਹੋਆ; ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ. ਮੋਕਉ ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਦੇਵਾ; ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧੀਰਜੁ ਧਰਮੁ. ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਨਾਮੈ, ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ. ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਜੋ ਬੋਲੈ. ਸੋ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ. ਜਿਤੁ, ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ. ਜਿਨ ਨਰ, ਨਹੀ ਪਾਇਆ; ਸੇ ਭਾਗਹੀਣ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਵੈ॥੩॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਆਨਦ ਮੂਲੁ. ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ; ਸਭ ਜਨ ਕਉ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ. ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ. ਜੀਅ ਸਭਿ ਤੇਰੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵੈ॥੪॥੬॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩॥ ਮਾਈ ਬਾਪ ਪੁਤ੍ਰ; ਸਭਿ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏ॥ ਸਭਨਾ ਕਉ ਸਨਬੰਧੁ; ਹਰਿ ਕਰਿ ਦੀਏ॥੧॥ ਹਮਰਾ ਜੋਰੁ ਸਭੁ; ਰਹਿਓ ਮੇਰੇ ਬੀਰ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ; ਸਭੁ ਹਰਿ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਰੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਗਤ

ਜਨਾ ਕਉ; ਸਰਧਾ ਆਪਿ ਹਰਿ ਲਾਈ॥ ਗਿ੍ਸਤ- ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਿਸਤ; ਉਦਾਸ ਰਹਾਈ॥੨॥ ਜਬ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥ ਤਬ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਸੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ॥੩॥ ਜਿਤੁ ਕਾਰੈ ਕੰਮਿ; ਹਮ ਹਰਿ ਲਾਏ॥ ਸੋ ਹਮ ਕਰਹ; ਜੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥੪॥ ਜਿਨ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ॥ ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੫॥੧॥੭॥੧੬॥

ਅੰਗ ੪੯੫:- ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਚਿਤਵ-ਹਿ- ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ. ਚਿਤਵਹਿ ਉਦਮੁ; ਜਾ. ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਰਿਆ॥ ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ. ਜੰਤ ਉਪਾਏ; ਤਾ ਕਾ ਰਿਜਕੁ. ਆਗੈ ਕਰਿ ਧਰਿਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸਿ ਤਰਿਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ. ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ; ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਧਰਿਆ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕੁਰੁ; ਕਾਹੇ ਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ॥੨॥ ਊਡੈ ਊਡਿ ਆਵੈ ਸੈ ਕੋਸਾ; ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ॥ ਉਨ ਕਵਨੁ ਖਲਾਵੈ ਕਵਨੁ ਚੁਗਾਵੈ; ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿਆ॥੩॥ ਸਭ ਨਿਧਾਨ. ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਨ; ਠਾਕੁਰ ਕਰ ਤਲ ਧਰਿਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ; ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਰਿਆ॥੪॥੧॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਖਟੁ ਪੋਲਾ- ਕਿਰਿਆਚਾਰ ਕਰਹਿ ਖਟੁ ਕਰਮਾ; ਇਤੁ ਰਾਤੇ ਸੰਸਾਰੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ, ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ; ਹੋਰਿ ਸਗਲੇ ਬਿਉਹਾਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭਿ ਸੋਧੇ; ਸਭ ਏਕਾ ਬਾਤ ਪੁਕਾਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ, ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ; ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੀ॥੨॥ ਮੱਜਨੁ- ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ; ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ਧਰ ਸਾਰੀ॥ ਅਨਿਕ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਅੰਧਿਆਰੀ॥੩॥ ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਧਾਇਓ; ਅਬ ਆਏ ਹਰਿ ਦੁਆਰੀ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਦੁਰਮਤਿ ਮੇਟਿ. ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਰੀ॥੪॥੧॥੨॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਪ, ਹਰਿ ਧਨੁ ਤਾਪ; ਹਰਿ ਧਨੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਇਆ॥ ਨਿਮਖ. ਨ ਬਿਸਰਉ ਮਨ ਤੇ, ਹਰਿ ਹਰਿ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਪੂੱਤਾ- ਮਾਈ; ਖਾਟਿ ਆਇਓ ਘਰਿ. ਪੂਤਾ॥ ਸੂੱਤਾ- ਹਰਿ ਧਨੁ ਚਲਤੇ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਬੈਸੇ; ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਗਤ ਸੂਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਇਸਨਾਨੁ, ਹਰਿ ਧਨੁ ਗਿਆਨੁ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਲਾਇ ਧਿਆਨਾ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਤੁਲਹਾ, ਹਰਿ ਧਨੁ ਬੇੜੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਾਰਿ ਪਰਾਨਾ॥੨॥

ਅੰਗ ੪੯੬:- ਹਰਿ ਧਨ. ਮੇਰੀ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ; ਹਰਿ ਧਨਿ. ਲਾਹਿਆ ਧੋਖਾ॥ ਚਰ੍ਹਿਓ- ਹਰਿ ਧਨ ਤੇ. ਮੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ; ਹਾਥਿ ਚਰਿਓ ਹਰਿ ਥੋਕਾ॥੩॥ ਖਾਵਹੁ ਖਰਚਹੁ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਹਲਤ ਪਲਤ ਕੈ ਸੰਗੇ॥ ਲਾਦਿ ਖਜਾਨਾ. ਗੁਰਿ

ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਆ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰੰਗੇ॥੪॥੨॥੩॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸਹਿ; ਪਿਤਰੀ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੁਮ੍ ਸਦ ਹੀ ਜਾਪਹੁ; ਜਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੋ॥੧॥ ਪੂਤਾ; ਮਾਤਾ ਕੀ, ਆਸੀਸ॥ ਜੱਗਦੀਸ- ਨਿਮਖ. ਨ ਬਿਸਰਉ. ਤੁਮ੍ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਸਦਾ ਭਜਹੁ ਜਗਦੀਸ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਮ੍ ਕਉ ਹੋਇ ਦਇਆਲਾ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਕਾਪੜੁ ਪਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਰਾਖੀ; ਭੋਜਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਨੀਤਿ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹੁ ਸਦਾ ਚਿਰੁ ਜੀਵਹੁ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਅਨਦ ਅਨੰਤਾ॥ ਰੰਗ ਤਮਾਸਾ ਪੂਰਨ ਆਸਾ; ਕਬਹਿ. ਨ ਬਿਆਪੈ ਚਿੰਤਾ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਕਉਲਾ ਕਵਲ- ਭਵਰੁ ਤੁਮ੍ਾਰਾ. ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਵਉ; ਹਰਿ ਚਰਣਾ ਹੋਹੁ ਕਉਲਾ॥ ਮਉਲਾ ਕਸਕੇ- ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ. ਉਨ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਇਓ; ਜਿਉ ਬੂੰਦਹਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ. ਮਉਲਾ॥੪॥੩॥੪॥ ਮਤਾ ਪੋਲਾ- ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ਤਾਂਈਂ- ਮਤਾ ਕਰੈ. ਪਛਮ ਕੈ ਤਾਈ; ਪੂਰਬ ਹੀ ਲੈ ਜਾਤ॥ ਖਿਨ ’ਚ ਰਚਣ ਲੈ ਕਰਨ ਦਾ ਪਰਪੱਕ ਮਤਾਂਤ ਹੁਕਮ- ਖਿਨ ਮਹਿ, ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ; ਆਪਨ ਹਾਥਿ ਮਤਾਤ॥੧॥ ਸਿਆਨਪ; ਕਾਹੂ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਤ॥ ਅਨਰੂਪਿਓ ਬਨਾਇਆ- ਜੋ ਅਨਰੂਪਿਓ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਰੈ; ਹੋਇ ਰਹੀ, ਉਹ ਬਾਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੇਸੁ ਕਮਾਵਨ. ਧਨ ਜੋਰਨ ਕੀ ਮਨਸਾ; ਬੀਚੇ ਨਿਕਸੇ ਸਾਸ॥ ਲਸਕਰ ਨੇਬ ਖਵਾਸ ਸਭ ਤਿਆਗੇ; ਜਮਪੁਰਿ ਊਠਿ ਸਿਧਾਸ॥੨॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੱਲੋਂ ਧਿਆਨ ਛੱਡ ਕੇ, ਮਨ ਹਠ ’ਚ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰਪੱਕ ਅ-ਨੰਨਿ ਹੈ- ਹੋਇ ਅਨੰਨਿ, ਮਨ ਹਠ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ; ਆਪਸ ਕਉ ਜਾਨਾਤ॥ ਜੋ ਅਨਿੰਦੁ. ਨਿੰਦੁ ਕਰਿ ਛੋਡਿਓ; ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਖਾਤ॥੩॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ, ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਕਾਟੀ ਫਾਸ॥ ਗਿ-ਰਸਤ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ; ਪਰਵਾਣੁ ਗਿਰਸਤ ਉਦਾਸ॥੪॥੪॥੫॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ. ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਜਪਿਓ; ਤਿਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਮਮਤਾ; ਇਹ ਬਿਆਧਿ ਤੇ ਹਾਟੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਗਾਇਓ॥ ਪਾਇ-ਅਉ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਭਇਓ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ. ਪਾਇਅਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਓ. ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ; ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਕਮਾਨੀ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨੇ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਨੀਸਾਨੀ॥੨॥ ਥਾਂਈਂ- ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਥਾਈ; ਆਨ. ਨ ਕਤਹੂੰ ਜਾਤਾ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ. ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਰੰਗਿ ਰਵਿਓ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥੩॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ

ਅੰਗ ੪੯੭:- ਗੁਪਾਲਾ; ਤਾ ਨਿਰਭੈ ਕੈ ਘਰਿ ਆਇਆ॥ਮਿਟੇ ਪੋਲਾ- ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ. ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਨਾਨਕ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੫॥੬॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਮਾਨੁਖ ਪਹਿ, ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ; ਸੋ ਅਪਨੈ ਦੁਖਿ ਭਰਿਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ. ਜਿਨਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਿਆ; ਤਿਨਿ. ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ॥੧॥ ਗੁਰ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਕੋ. ਨ ਬ੍ਰਿਥਾ ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ॥ਮ-ਹੱਤੁ- ਪ੍ਰਭੁ ਤਜਿ, ਅਵਰ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਈ ਹੈ; ਤਿਤੁ. ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਜਸੁ ਘਾਟੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਕੇ. ਸਨਬੰਧ ਸੈਨ ਸਾਕ; ਕਿਤ ਹੀ ਕਾਮਿ. ਨ ਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ. ਨੀਚ ਕੁਲੁ ਊਚਾ; ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ. ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਲਾਖ ਕੋਟਿ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਬਿੰਜਨ;

ਤਾ ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਸਨ. ਨ ਬੂਝੀ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਉਜੀਆਰਾ; ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਸੂਝੀ॥੩॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਤੁਮ੍ਰੈ ਦੁਆਰਿ ਆਇਆ; ਭੈ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਸਾਧ ਕੇ ਚਰਨ ਧੂਰਿ, ਜਨੁ ਬਾਛੈ; ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੬॥੭॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦਾ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ. ਗਰਭ ਮਾਤਾ ਕੈ ਵਾਸਾ; ਊਹਾ ਛੋਡਿ ਧਰਨਿ ਮਹਿ ਆਇਆ॥ ਚਿਤ੍ਰ ਚਿੱਤ੍ਰਕਾਰੀ ਵਾਲੇ। ਮੰਦਰ ਘਰ- ਚਿਤ੍ਰ ਸਾਲ, ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ ਮੰਦਰ; ਸੰਗਿ. ਨ ਕਛਹੂ ਜਾਇਆ॥੧॥ ਲੱਬੀ- ਅਵਰ ਸਭ ਮਿਥਿਆ; ਲੋਭ ਲਬੀ॥ ਫੱਬੀ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਦੀਓ ਹਰਿ ਨਾਮਾ; ਜੀਅ ਕਉ. ਏਹਾ ਵਸਤੁ ਫਬੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਨਿ-ਤਾ ਹੱਸਿਆ- ਇਸਟ ਮੀਤ ਬੰਧਪ ਸੁਤ ਭਾਈ; ਸੰਗਿ ਬਨਿਤਾ ਰਚਿ ਹਸਿਆ॥ ਜਬ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰੁ. ਆਇ ਬਨਿਓ ਹੈ; ਉਨ੍ਹ ਪੇਖਤ ਹੀ, ਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸਿਆ॥੨॥ ਅ-ਨਰਥ- ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਨਰਥ. ਬਿਹਾਝੀ ਸੰਪੈ; ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ ਦਾਮਾ॥ ਭਾੜੀ ਕਉ ਓਹੁ ਭਾੜਾ ਮਿਲਿਆ; ਹੋਰੁ ਸਗਲ ਭਇਓ ਬਿਰਾਨਾ॥੩॥ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਰਥ ਸੰਬਾਹੇ; ਗਹੁ ਕਰਿ. ਕੀਨੇ ਮੇਰੇ॥ ਜਬ ਤੇ ਹੋਈ ਲਾਂਮੀ ਧਾਈ; ਚਲਹਿ ਨਾਹੀ ਇਕ ਪੈਰੇ॥੪॥ ਨਾਮੁ ਧਨੁ, ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਰਾਜਾ; ਨਾਮੁ ਕੁਟੰਬ ਸਹਾਈ॥ਦੀ-ਈ- ਨਾਮੁ ਸੰਪਤਿ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਈ; ਓਹ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ॥੫॥੧॥੮॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ. ਸੁਖ ਕੀਆ ਨਿਵਾਸਾ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਨਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਬਿਨਸਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਪਿ; ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਛੂਟੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੪੯੮:- ਮੱਤਾ- ਆਠ ਪਹਰ. ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ; ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ ਮਾਤਾ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਦੁਹੁ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਲਾ; ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਤਾ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ, ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਆ; ਸਗਲ ਜੁਗਤਿ ਬਣਿ ਆਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲਾ; ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ. ਨ ਜਾਈ॥੩॥੧॥੯॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਤਿਤ. ਪਵਿਤ੍ਰ ਲੀਏ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ; ਸਗਲ ਕਰਤ ਨਮਸਕਾਰੋ॥ ਬਰਨੁ ਜਾਤਿ ਕੋਊ ਪੂਛੈ ਨਾਹੀ; ਬਾਛਹਿ ਚਰਨ ਰਵਾਰੋ॥੧॥ ਠਾਕੁਰ; ਐਸੋ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰੋ॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਧਣੀ ਕਹੀਜੈ; ਜਨ ਕੋ ਅੰਗੁ ਨਿਰਾਰੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ. ਬੁਧਿ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੋ॥ ਨਾਮਦੇਉ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਕਬੀਰ ਦਾਸਰੋ; ਮੁਕਤਿ ਭਇਓ ਚੰਮਿਆਰੋ॥੨॥੧॥੧੦॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਕਿਸ ਭਤਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਭਤਾ ਪੋਲਾ- ਹੈ ਨਾਹੀ ਕੋਊ ਬੂਝਨਹਾਰੋ; ਜਾਨੈ ਕਵਨੁ ਭਤਾ॥ ਗਤਾ ਪੋਲਾ- ਸਿਵ ਬਿਰੰਚਿ ਅਰੁ ਸਗਲ ਮੋਨਿ ਜਨ; ਗਹਿ ਨ ਸਕਾਹਿ. ਗਤਾ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ; ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਕਥਾ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਸੁਨੀਐ ਅਵਰ. ਅਵਰ ਬਿਧਿ ਬੁਝੀਐ; ਬਕਨ ਕਥਨ ਰਹਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੱਤਾ- ਆਪੇ ਭਗਤਾ. ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ; ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਤਾ॥ ਜੱਤ੍ਰ, ਕਤਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ, ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ; ਪੇਖਿਓ ਜਤ੍ਰ

ਕਤਾ॥੨॥੨॥੧੧॥ ਮਤਾ ਪੋਲਾ- ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ; ਜਨ ਕਉ. ਕਛੂ ਨ ਆਇਓ॥ ਜਹ ਜਹ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਿਓ ਹੈ; ਤਹਾ ਤਹਾ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਕੋ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਓ॥ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਬਾਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਜਨ ਕਉ ਲਾਡ ਲਡਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ. ਕਰਮ ਧਰਮ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ. ਜਨਿ ਗਾਇਓ॥ ਅ-ਭੈ ਪੋਲਾ- ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ. ਠਾਕੁਰ ਕੀ; ਅਭੈ ਦਾਨੁ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ॥੨॥੩॥੧੨॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਆਰਾਧਹੁ ਪਿਆਰੋ; ਨਿਮਖ. ਨ ਕੀਜੈ ਢੀਲਾ॥ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਭਾਵਨੀ ਲਾਈਐ; ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁ ਹਾਠੀਲਾ॥੧॥ ਮੋਹਨੁ; ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਰਾਗੀਲਾ॥ ਬਾਸਿ ਰਹਿਓ. ਹੀਅਰੇ ਕੈ ਸੰਗੇ; ਪੇਖਿ ਮੋਹਿਓ ਮਨੁ ਲੀਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ. ਮਨਿ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ; ਉਤਰੈ ਮਨਹੁ ਜੰਗੀਲਾ॥ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ, ਬਰਨਿ. ਨ ਸਾਕਉ; ਨਾਨਕ. ਪਰੈ ਪਰੀਲਾ॥੨॥੪॥੧੩॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਸਤ੍ਰੱਗਿ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਜਾਣੂੰ- ਮੁਨਿ ਜੋਗੀ. ਸਾਸਤ੍ਰਗਿ ਕਹਾਵਤ; ਸਭ ਕੀਨ੍ਹੇ ਬਸਿ ਅਪਨ ਹੀ॥ ਹੈਰਤਿ ਅਕਲ ਹੋਸ਼। ਤੇਂਤੀਸਾ- ਤੀਨਿ ਦੇਵ, ਅਰੁ ਕੋੜਿ ਤੇਤੀਸਾ; ਤਿਨ ਕੀ ਹੈਰਤਿ.

ਅੰਗ ੪੯੯:- ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ॥੧॥ ਬਲਵੰਤਿ; ਬਿਆਪਿ ਰਹੀ ਸਭ ਮਹੀ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਊ ਮਰਮਾ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਤਿ ਜੀਤਿ. ਜੀਤੇ ਸਭਿ ਥਾਨਾ; ਸਗਲ ਭਵਨ ਲਪਟਹੀ॥ ਭੱਾਗੀ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਾਧ ਤੇ ਭਾਗੀ; ਹੋਇ ਚੇਰੀ. ਚਰਨ ਗਹੀ॥੨॥੫॥੧੪॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਬੇਨੰਤੀ; ਠਾਕੁਰੁ ਅਪਨਾ ਧਿਆਇਆ॥ ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਪਰਮੇਸਰਿ; ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ॥੧॥ ਠਾਕੁਰ; ਹੋਏ ਆਪਿ ਦਇਆਲ॥ ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੁਈ ਹੈ; ਉਬਰੇ. ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਲਿ ਵਰ ਨਾਰੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ; ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜਿਨਿ ਸਭ ਕਾ ਕੀਆ ਉਧਾਰੁ॥੨॥੬॥੧੫॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ. ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ; ਤਿਨ ਕਾ ਬਲੁ. ਹੈ ਥੋਰਾ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪੇਖੇ; ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਭੋਰਾ॥੧॥ ਠਾਕੁਰ; ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਆਹਿ ਨ ਮੋਰਾ॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਨਿਰਗੁਨ, ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ; ਮੈ ਆਹਿਓ ਤੁਮ੍ਰਾ ਧੋਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ, ਬਲਿ ਬਲਿ ਚਰਣ ਤੁਮ੍ਾਰੇ; ਈਹਾ ਊਹਾ. ਤੁਮ੍ਾਰਾ ਜੋਰਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ. ਨਾਨਕ ਦਰਸੁ ਪਾਇਓ; ਬਿਨਸਿਓ ਸਗਲ ਨਿਹੋਰਾ॥੨॥੭॥੧੬॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਲ ਜਾਲ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਤਜਾਵੈ; ਪ੍ਰਭ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਈ॥ ਮਨ ਕਉ ਇਹ ਉਪਦੇਸੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ; ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੧॥ ਸਾਜਨ; ਐਸੋ ਸੰਤੁ ਸਹਾਈ॥ ਤੂੱਟਹਿ- ਜਿਸੁ ਭੇਟੇ. ਤੂਟਹਿ ਮਾਇਆ ਬੰਧ; ਬਿਸਰਿ. ਨ ਕਬਹੂੰ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਤ ਕਰਤ ਅਨਿਕ ਬਹੁ ਭਾਤੀ; ਨੀਕੀ ਇਹ ਠਹਰਾਈ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ; ਭਵਜਲੁ. ਪਾਰਿ ਪਰਾਈ॥੨॥੮॥੧੭॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ; ਕੀਮਤਿ ਜਾਇ ਨ ਕਰੀ॥ ਰਾਜਾ ਰੰਕੁ ਕਰੈ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਨੀਚਹ ਜੋਤਿ ਧਰੀ॥੧॥ ਧਿਆਈਐ; ਅਪਨੋ

ਸਦਾ ਹਰੀ॥ ਸੋਚ ਅੰਦੇਸਾ. ਤਾ ਕਾ ਕਹਾ ਕਰੀਐ; ਜਾ ਮਹਿ ਏਕ ਘਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਟੇਕ ਪੂਰੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ; ਮਨ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਾਰੈ ਪਰੀ॥ ਅਚੇਤ ਇਆਨੇ ਬਾਰਿਕ ਨਾਨਕ ਹਮ; ਤੁਮ. ਰਾਖਹੁ ਧਾਰਿ ਕਰੀ॥੨॥੯॥੧੮॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ; ਬਸਹੁ. ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ; ਤਹ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਠਾਕੁਰ. ਜਾ ਸਿਮਰਾ; ਤੂੰ ਤਾਹੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ; ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਉ; ਤੁਮ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਆਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਟੇਕ ਭਈ ਅੰਗ ੫੦੦:- ਕਰਤੇ ਕੀ; ਹੋਰ ਆਸ ਬਿਡਾਣੀ ਲਾਹੀ॥੨॥੧੦॥੧੯॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਅਪਨਾ ਦਰਸੁ ਦੀਜੈ; ਜਸੁ ਗਾਵਉ. ਨਿਸਿ ਅਰੁ ਭੋਰ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਕੇਸ ਸੰਗਿ. ਦਾਸ ਪਗ ਝਾਰਉ; ਇਹੈ ਮਨੋਰਥ ਮੋਰ॥੧॥ ਠਾਕੁਰ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਬੀਆ ਨ ਹੋਰ॥ ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ. ਹਰਿ ਰਸਨ ਅਰਾਧਉ; ਨਿਰਖਉ ਤੁਮਰੀ ਓਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਕੇ ਠਾਕੁਰ; ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਕਰ ਜੋਰਿ॥ ਉਧ-ਰਸਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ. ਤੁਮਰੋ; ਉਧਰਸਿ ਆਖੀ ਫੋਰ॥੨॥੧੧॥੨੦॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਅਰੁ ਰੁਦ੍ਰ ਲੋਕ; ਆਈ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਤੇ ਧਾਇ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਉ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ਪਾਇ॥੧॥ ਅਬ ਮੋਹਿ; ਆਇ ਪਰਿਓ ਸਰਨਾਇ॥ ਗੁਹਜ ਪਾਵਕੋ ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਜਾਰੈ; ਮੋਕਉ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਓ ਹੈ ਬਤਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਜਖ੍ਹ ਕਿੰਨਰ ਨਰ; ਰਹੀ ਕੰਠਿ ਉਰਝਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰਤੈ; ਜਾ ਕੈ ਕੋਟਿ ਐਸੀ ਦਾਸਾਇ॥੨॥੧੨॥੨੧॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਜਸੁ ਮਿਟੈ, ਹੋਵੈ ਜਗਿ ਕੀਰਤਿ; ਦਰਗਹ ਬੈਸਣੁ ਪਾਈਐ॥ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ. ਨਾਸ ਹੋਇ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਸੁਖ ਅਨਦ ਸੇਤੀ. ਘਰਿ ਜਾਈਐ॥੧॥ ਜਾ ਤੇ; ਘਾਲ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਈਐ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹਿ ਸਰਨਿ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਪਾਈਐ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਹਰਿ ਦਾਸਹ ਪੈਜ ਰਖਾਈਐ॥੨॥੧੩॥੨੨॥ ਬਿਸੁਅੰ-ਭਰ- ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਸ੍ੰਭਰ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ. ਨਿਫਲ ਨ ਹੋਵਤ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਉਧਾਰ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਚਰਨਕਮਲ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ॥ ਸਗਲ ਜੀਅ. ਜਾ ਕਉ ਆਰਾਧਹਿ; ਤਾਹੂ ਕਉ ਤੂੰ ਜਾਚੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਾਰੀ ਕਰਤੇ; ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ॥ ਹੋਇ ਸਹਾਈ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ; ਤਿਸੁ ਕਹਾ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ॥੨॥੧੪॥੨੩॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ; ਸਵਾਰੀ ਆਪ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਅਵਖਧੁ; ਉਤਰਿ ਗਇਓ ਸਭੁ ਤਾਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਰਖਿਓ ਪਰਮੇਸਰਿ; ਅਪੁਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਮਿਟੀ ਬਿਆਧਿ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਏ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਬੀਚਾਰਿ॥੧॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ. ਮੇਰੈ ਕਰਤੈ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ. ਧਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ॥੨॥੧੫॥੨੪॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਬਹੂ; ਹਰਿ ਸਿਉ

ਅੰਗ ੫੦੧:- ਚੀਤੁ. ਨ ਲਾਇਓ॥ ਧੰਧਾ ਕਰਤ. ਬਿਹਾਨੀ ਅਉਧਹਿ; ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਗਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਜੋਰਤ ਕਪਟੇ; ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਧਾਇਓ॥ ਗਨੀਅਹਿ- ਬਿਸਰਤ ਪ੍ਰਭ. ਕੇਤੇ ਦੁਖ ਗਨੀਅਹਿ; ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਖਾਇਓ॥੧॥ ਅਨੁੱਗ੍ਰਹੁ - ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ. ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ; ਗਨਹੁ ਨ. ਮੋਹਿ ਕਮਾਇਓ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ. ਸੁਖਸਾਗਰ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਰਣਾਇਓ॥੨॥੧੬॥੨੫॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਸਨਾ; ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਵੰਤ॥ ਛੋਡਿ ਆਨ ਬਿਉਹਾਰ ਮਿਥਿਆ; ਭਜੁ ਸਦਾ ਭਗਵੰਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਈਤ ਇਸ ਲੋਕ। ਟੇਕ ਆਸਰਾ- ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਭਗਤਾ; ਈਤ ਆਗੈ ਟੇਕ॥ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਆ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ॥੧॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸੰਮ੍ਰਥ ਸ੍ਰੀਧਰ; ਸਰਣਿ ਤਾ ਕੀ ਗਹੀ॥ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਰਵਾਲ ਸਾਧੂ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਲਹੀ॥੨॥੧੭॥੨੬॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ; ਸਾਧ ਸਰਣੀ ਆਉ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੋ; ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੧॥ ਰੇ ਚਿਤ; ਚਰਣਕਮਲ ਅਰਾਧਿ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਕਲਿਆਣ ਪਾਵਹਿ; ਮਿਟੈ ਸਗਲ ਉਪਾਧਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਭਾਈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਈਤ ਊਤ. ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸੰਗੀ; ਸਰਬ ਰਵਿਆ ਸੋਇ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਜਤਨ ਉਪਾਵ ਮਿਥਿਆ; ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ਕਾਮਿ॥ ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਨਿਰਮਲਾ; ਗਤਿ ਹੋਇ. ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਨਾਮਿ॥੩॥ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਊਚਾ; ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਜੋਗੁ॥ ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥੪॥੧॥੨੭॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਪਨਾ ਗੁਰੁ. ਸੇਵਿ ਸਦ ਹੀ; ਰਮਹੁ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਅਰਾਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਲਹਿ ਜਾਇ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਦ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਾਪਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਪਾਵਹਿ; ਮਿਲੀ ਨਿਰਮਲ ਥਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ, ਉਧਾਰਿ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਿ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ; ਮਿਟੈ ਸਗਲ ਉਪਾਧਿ॥੨॥ ਅਟਲ- ਅਟਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਣਿ ਤਾ ਕੀ ਆਉ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਅਰਾਧਿ ਹਿਰਦੈ; ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦਇਆ ਧਾਰੀ; ਬਖਸਿ ਲੀਨੇ ਆਪਿ॥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ; ਨਾਨਕ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ॥੪॥੨॥੨੮॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪ੍ਰਭੁ

ਅੰਗ ੫੦੨:- ਧਿਆਇਆ; ਗਈ ਸੰਕਾ ਤੂਟਿ॥ ਦੁਖ ਅਨੇਰਾ ਭੈ ਬਿਨਾਸੇ; ਪਾਪ ਗਏ ਨਿਖੂਟਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ; ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਗੋਬਿੰਦ ਧਿਆਏ; ਮਹਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਪ ਤਾਪ ਅਨੇਕ ਕਰਣੀ; ਸਫਲ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ॥ ਅਨੁੱਗ੍ਰਹੁ - ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਰਾਖੇ; ਭਏ ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੨॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨ ਬਿਸਰੁ ਕਬਹੂੰ; ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ॥ ਅਕਥ ਪੋਲਾ- ਗੁਣ ਅਨਿਕ. ਰਸਨਾ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ; ਅਗਨਤ ਸਦਾ ਅਕਥ॥੩॥ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ. ਤਾਰਣ; ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾ ਕਰਣ॥ ਅਟਲ- ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ; ਦ੍ਰਿੜੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣ॥੪॥੩॥ ੨੯॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਹੰਬੁਧਿ. ਬਹੁ ਸਘਨ ਮਾਇਆ; ਮਹਾ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ. ਗੁਰਿ

ਨਾਮੁ ਦੀਨੋ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੁ॥੧॥ ਮਨਿ ਤਨਿ; ਬਾਛੀਐ ਜਨ ਧੂਰਿ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਲਹਹਿ ਪਾਤਿਕ; ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਆਸਾ; ਕੂਕਰੀ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਕੀਰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ; ਕਾਟੀਐ ਜਮ ਜਾਲ॥੨॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮੂਠੇ; ਸਦਾ ਆਵਾ ਗਵਣ॥ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗੁਪਾਲ ਸਿਮਰਣ; ਮਿਟਤ ਜੋਨੀ ਭਵਣ॥੩॥ ਸੁਰ-ਰਿਦ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਿਦੇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ। ਮਿੱਤ੍ਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੁਰਰਿਦ; ਤੀਨਿ ਤਾਪ ਜਲੰਤ॥ ਜਪਿ ਰਾਮ ਰਾਮਾ. ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੇ; ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ॥੪॥ ਸਰਬ ਬਿਧਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਪੁਕਾਰਹਿ; ਕਤਹਿ. ਨਾਹੀ ਛੋਟਿ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ, ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਦ੍ਰਿੜੁ ਗਹੀ, ਨਾਨਕ ਓਟ॥੫॥੪॥੩੦॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਰਾਧਿ ਸ੍ਰੀਧਰ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੁ॥ ਗੁਣ ਰਮਣ, ਸ੍ਰਵਣ ਅਪਾਰ ਮਹਿਮਾ; ਫਿਰਿ. ਨ ਹੋਤ ਬਿਓਗ॥੧॥ ਉਪਾਸ ਭਗਤੀ- ਮਨ; ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਉਪਾਸ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੰਤ ਸਿਮਰਣਿ; ਕਾਟਿ ਜਮਦੂਤ ਫਾਸ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਤ੍ਰ- ਸਤ੍ਰੁ ਦਹਨ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਹਨ; ਅਵਰ ਕਛੁ. ਨ ਉਪਾਉ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ - ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਸੁਆਉ॥੨॥੧॥੩੧॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸਰਨਿ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਸੁਖ ਰਾਇ॥ ਜਾਹਿ ਕਲੇਸ. ਮਿਟੇ ਭੈ ਭਰਮਾ; ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭ ਗਾਇ॥੧॥ ਗੋਵਿੰਦ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਠਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ; ਜਪੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਗ ੫੦੩:- ਸੇਵਿ ਲਗੇ ਹਰਿ ਚਰਨੀ; ਵਡੈਭਾਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਕਵਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਏ ਸਾਧਸੰਗੇ; ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਤਿਆਗੀ ॥੨॥ ਆਠ ਪਹਰ. ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਸਿਮਰੈ ਦੀਨ ਦੈਆਲਾ॥ ਉਧ-ਰੈ ਪੋਲਾ- ਆਪਿ ਤਰੈ. ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਉਧਰੈ; ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲਾ॥੩॥ ਚਰਣ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਥਿ॥ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੀ; ਦੇ ਰਾਖਿਓ ਹਰਿ ਹਾਥ॥੪॥੨॥੩੨॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਗੂਜਰੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਏਕ ਨਗਰੀ ਪੰਚ ਚੋਰ ਬਸੀਅਲੇ; ਬਰਜਤ ਚੋਰੀ ਧਾਵੈ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤ੍ਰਿਹਦ ਚੋਰਾਂ ਤੋਂ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਲ ਸੰਭਾਲ- ਤ੍ਰਿਹਦ ਸਮਾਲ ਰਖੈ, ਜੋ ਨਾਨਕ; ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈ॥ ਚੇਤਹੁ; ਬਾਸੁਦੇਉ ਬਨਵਾਲੀ॥ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਜਪਮਾਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਰਧ ਮੂਲ ਜਿਸੁ, ਸਾਖ ਤਲਾਹਾ; ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਜਿਤੁ ਲਾਗੇ॥ ਸਹਜ ਭਾਇ ਜਾਇ ਤੇ, ਨਾਨਕ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਜਾਗੇ॥੨॥ ਆਂਗਨਿ ਪੱਤ੍ਰ ਤੱਤੁ- ਪਾਰਜਾਤੁ. ਘਰਿ ਆਗਨਿ ਮੇਰੈ; ਪੁਹਪ ਪਤ੍ਰ ਤਤੁ ਡਾਲਾ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਸੰਭੂ; ਛੋਡਹੁ ਬਹੁਤੁ ਜੰਜਾਲਾ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਸਿਖਵੰਤੇ. ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ; ਛੋਡਹੁ ਮਾਇਆ ਜਾਲਾ॥ ਮਨਿ ਬੀਚਾਰਿ. ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਕਾਲਾ॥੪॥ ਸੋ ਗੁਰੂ. ਸੋ ਸਿਖੁ ਕਥੀਅਲੇ; ਸੋ ਵੈਦੁ. ਜਿ ਜਾਣੈ ਰੋਗੀ॥ ਤਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਕੰਮੁ ਨ, ਧੰਧਾ ਨਾਹੀ; ਧੰਧੈ. ਗਿਰਹੀ ਜੋਗੀ॥੫॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ

ਤਜੀਅਲੇ; ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਤਿਸ ਮਾਇਆ॥ ਅਵਿ-ਗਤੁ ਪੋਲਾ- ਮਨਿ ਤਤੁ ਅਵਿਗਤੁ ਧਿਆਇਆ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ॥੬॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਭ ਦਾਤਿ ਕਥੀਅਲੇ; ਸੇਤ ਬਰਨ ਸਭਿ ਦੂਤਾ॥ ਜਿਸ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਦਾ। ਮਧੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰਸ। ਰਸਾਦੰ ਚੱਖਿਆ ਹੈ- ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਮਧੁ, ਤਾਸੁ ਰਸਾਦੰ; ਜਾਗਤ. ਨਾਹੀ ਸੂਤਾ॥੭॥ ਐਸੇ ਜੋ ਮਹਾਨ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਜੀ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ 'ਚ ਆਇ ਹਨ- ਮਹਾ ਗੰਭੀਰ ਪਤ੍ਰ ਪਾਤਾਲਾ; ਨਾਨਕ. ਸਰਬ ਜੁ ਆਇਆ॥ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂ ਮਮ. ਪੁਨਹਿ ਨ ਗਰਭੰ; ਬਿਖੁ ਤਜਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ॥੮॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਵਨ ਕਵਨ ਜਾਚਹਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ; ਤਾ ਕੇ. ਅੰਤ ਨ ਪਰਹਿ ਸੁਮਾਰ॥ ਸਮਰੱਥ- ਜੈਸੀ ਭੂਖ ਹੋਇ ਅਭ ਅੰਤਰਿ; ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸਚੁ ਦੇਵਣਹਾਰ॥੧॥ ਐ ਜੀ. ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ; ਸਚੁ ਅਧਾਰ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ; ਏਕਾ ਏਕੀ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰ॥ ਜਲੁ ਥਲੁ ਧਰਣਿ ਗਗਨੁ. ਤਹ ਨਾਹੀ; ਆਪੇ ਆਪੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰ॥੨॥ ਛਾਇਆ ਅਵਿੱਦਿਆ- ਨਾ ਤਦਿ ਮਾਇਆ. ਮਗਨੁ ਨ ਛਾਇਆ; ਨਾ ਸੂਰਜ. ਚੰਦ ਨ, ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥

ਅੰਗ ੫੦੪:- ਸਰਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਲੋਚਨ ਅਭ ਅੰਤਰਿ; ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਸੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰ॥੩॥ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਤਿਨਿ ਕੀਆ; ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਅਕਾਰ॥ ਸਰਬੇ ਜਾਚਿਕ. ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ; ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਅਪੁਨੈ ਬੀਚਾਰ॥੪॥ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਜਾਚਹਿ. ਪ੍ਰਭ ਨਾਇਕ; ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ. ਭੰਡਾਰ॥ ਊਂਧੈ ਭਾਂਡੈ. ਕਛੁ ਨ ਸਮਾਵੈ; ਸੀਧੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਰੈ ਨਿਹਾਰ॥੫॥ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਤਰਿ ਜਾਚਹਿ; ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਜਾਚਿ, ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ॥ ਜੈਸੀ ਪਿਆਸ ਹੋਇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਤੈਸੋ ਜਲੁ ਦੇਵਹਿ ਪਰਕਾਰ॥੬॥ ਬਡੇਭਾਗ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਅਪੁਨਾ; ਭੇਦੁ ਨਾਹੀ ਗੁਰਦੇਵ ਮੁਰਾਰ॥ ਤਾ ਕਉ. ਕਾਲੁ ਨਾਹੀ ਜਮੁ ਜੋਹੈ; ਬੂਝਹਿ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰ॥੭॥ ਅਬ ਤਬ ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਗਉ. ਹਰਿ ਪਹਿ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੀਜੈ ਪਿਆਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਮਾਗੈ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਜੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੮॥੨॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਐ ਜੀ. ਜਨਮਿ ਮਰੈ. ਆਵੈ ਫੁਨਿ ਜਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ; ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੇ; ਐਸੀ ਨਾਮ ਬਡਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਿੱਖਿਆ ਤਾਂਈਂ- ਐ ਜੀ. ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਭਿਖਿਆ ਕਉ; ਕੇਤੇ. ਉਦਰੁ ਭਰਨ ਕੈ ਤਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ, ਨਾਹੀ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਗਰਬੁ ਨ ਜਾਈ॥੨॥ ਐ ਜੀ. ਕਾਲੁ ਸਦਾ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਠਾਢੇ; ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ ਵੈਰਾਈ॥ਬਾਂਚੇ। ਬੂੱਝ ਬੁੱਝਾਈ- ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਬਾਚੇ; ਸਤਿਗੁਰ. ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੩॥ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਦੂਤੁ. ਨ ਸਕੈ ਸੰਤਾਈ॥ ਅਵਿਗਤ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤੇ; ਨਿਰਭਉ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੪॥ ਐ ਜੀਉ. ਨਾਮੁ ਦਿੜਹੁ. ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਕਰਸੀ; ਕਿਰਤੁ. ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ॥੫॥ ਐ ਜੀ. ਭਾਗਿ ਪਰੇ. ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ; ਮੈ. ਅਵਰ ਨ ਦੂਜੀ ਭਾਈ॥ ਅਬ ਤਬ ਏਕੋ ਏਕੁ ਪੁਕਾਰਉ; ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਖਾਈ॥੬॥ ਐ

ਜੀ. ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਨਾਮ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਤੁਝ ਹੀ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ ॥੭॥ ਐ ਜੀ. ਕਿਆ ਮਾਗਉ, ਕਿਛੁ ਰਹੈ ਨ ਦੀਸੈ; ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ਜਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਦੀਜੈ; ਹਿਰਦੈ ਕੰਠਿ ਬਣਾਈ॥੮॥੩॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਐ ਜੀ. ਨਾ ਹਮ ਉਤਮ, ਨੀਚ ਨ ਮਧਿਮ; ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ॥ ਬਿ-ਸਰਜਿਤ ਚਲੇ ਗਏ- ਨਾਮ ਰਤੇ ਕੇਵਲ ਬੈਰਾਗੀ; ਸੋਗ ਬਿਜੋਗ ਬਿਸਰਜਿਤ ਰੋਗ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਠਾਕੁਰ ਕੀ॥

ਅੰਗ ੫੦੫:- ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਕਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਾ ਜਮ ਕਾਣਿ, ਨ ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸਨ ਰਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗੇ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਹਜਿ ਹਰੀ॥ ਮੇਕ ਇੱਕ- ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਗਿ ਜੀਵਨੁ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ, ਨਿਹਫਲ ਮੇਕ ਘਰੀ॥੨॥ ਐ ਜੀ. ਖੋਟੇ ਠਉਰ ਨਾਹੀ, ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਨਿੰਦਕ. ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ॥ ਰੋਸੁ ਕਰੈ. ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ. ਨ ਮੇਟੈ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ॥੩॥ ਐ ਜੀ. ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ, ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ; ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਆਪਿ ਦਿਵਾਈ॥ ਨਿੰਦਕ ਨਰ ਕਾਲੇ ਮੁਖ ਨਿੰਦਾ; ਜਿਨੑ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ, ਨ ਭਾਈ॥੪॥ ਅਧੂਆ ਅੱਧੀ ਰਾਈ ਜਿਨਾ- ਐ ਜੀ. ਸਰਣਿ ਪਰੇ. ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵੈ; ਬਿਲਮ ਨ. ਅਧੂਆ ਰਾਈ॥ ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਨਾਥੁ ਸਿਰਿ ਨਾਥਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥੫॥ ਐ ਜੀ. ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ, ਦਇਆ ਕਰਿ ਰਵਿਆ; ਗੁਰਮਤਿ ਭ੍ਰਮਨਿ ਚੁਕਾਈ॥ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਕੰਚਨੁ ਧਾਤੁ ਹੋਈ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੬॥ਮੱਜਨੁ:- ਹਰਿ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨੁ ਇਸਨਾਨੀ; ਮਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਈ॥ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨਾਹੀ, ਜਨ ਸੰਗਤਿ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥੭॥ ਤੂੰ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮ ਤਰੋਵਰੁ; ਹਮ ਪੰਖੀ ਤੁਝ ਮਾਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੀਜੈ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ॥੮॥੪॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਆਰਾਧਿਤੰ; ਸਚੁ ਪਿਆਸ ਪਰਮ ਹਿਤੰ॥ ਬਿਲਲਾਪ ਬਿਲਲ ਬਿਨੰਤੀਆ; ਸੁਖ ਭਾਇ ਚਿਤ ਹਿਤੰ॥ ੧॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ; ਹਰਿ ਸਰਣੀ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣ; ਰਮ ਨਾਮ. ਕਰਿ ਕਰਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏ ਮਨ ਮਿਰਤ ਸੁਭ ਚਿੰਤੰ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਰਮਣੰ॥ ਮਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੰ, ਕਲਿਆਣ ਨਿਧਾਨੰ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਨਿ ਰਮਣੰ॥੨॥ ਚੱਲ ਚਿੱਤ- ਚਲ ਚਿਤ ਵਿਤ. ਭ੍ਰਮਾ ਭ੍ਰਮੰ; ਜਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਹਿਤੰ॥ ਥਿਰੁ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ, ਦਿੜੰ ਮਤੀ; ਗੁਰ ਵਾਕਿ ਸਬਦ ਰਤੰ॥੩॥ ਭਰਮਾਤਿ ਭਰਮੁ. ਨ ਚੂਕਈ; ਜਗੁ ਜਨਮਿ ਬਿਆਧਿ ਖਪੰ॥ ਸੱਤਿ- ਅਸਥਾਨੁ ਹਰਿ ਨਿਹਕੇਵਲੰ; ਸਤਿ ਮਤੀ ਨਾਮ ਤਪੰ॥੪॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਮੋਹ ਹੇਤ ਬਿਆਪਿਤੰ; ਦੁਖੁ ਅਧਿਕ ਜਨਮ ਮਰਣੰ॥ ਭਜੁ ਸਰਣਿ ਸਤਿਗੁਰ ਊਬਰਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਰਮਣੰ॥੫॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲ, ਮਨਿ ਮਨੁ; ਮਨੰ ਸਹਜ ਬੀਚਾਰੰ॥ ਸੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਜਿਤੁ ਸਾਚੁ ਅੰਤਰਿ; ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਸਾਰੰ॥੬॥ ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ. ਤਰੁ ਭਵਜਲੁ ਮਨਾ; ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ॥

ਅੰਗ ੫੦੬:- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਾਵਨੁ; ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਤਉ ਸਰਣੀ॥੭॥ ਲਬ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਨਿਵਾਰਣੰ; ਹਰਿ ਨਾਮ

ਰਾਸਿ ਮਨੰ॥ ਮਨੁ ਮਾਰਿ. ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਜਨਾ; ਕਹੁ ਨਾਨਕਾ ਸਰਨੰ॥੮॥੧॥੫॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਿਰਤਿ ਕਰੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਚਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਆਪੁ ਗਵਾਈ॥ ਚਿਤੁ ਥਿਰੁ ਰਾਖੈ. ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ; ਜੋ ਇਛੀ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਈ॥੧॥ ਨਾਚੁ ਰੇ ਮਨ; ਗੁਰ ਕੈ ਆਗੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਨਾਚਹਿ. ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਅੰਤੇ ਜਮ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਿ ਨਚਾਏ. ਸੋ ਭਗਤੁ ਕਹੀਐ; ਆਪਣਾ ਪਿਆਰੁ ਆਪਿ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਗਾਵੈ ਆਪਿ ਸੁਣਾਵੈ; ਇਸੁ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕਉ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥੨॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਚੈ. ਸਕਤਿ ਨਿਵਾਰੈ; ਸਿਵ ਘਰਿ, ਨੀਦ ਨ ਹੋਈ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਸਕਤੀ ਘਰਿ. ਜਗਤੁ ਸੂਤਾ, ਨਾਚੈ ਟਾਪੈ ਅਵਰੋ ਗਾਵੈ; ਮਨਮੁਖਿ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੩॥ ਸੁਰਿ ਨਰ. ਵਿਰਤਿ ਪਖਿ, ਕਰਮੀ ਨਾਚੇ; ਮੁਨਿ ਜਨ. ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਾਚੇ; ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੪॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਨਾਚੇ; ਜਿਨ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭੇ ਹੀ ਨਾਚੇ; ਨਾਚਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੀ ॥੫॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ. ਸੇਈ ਨਾਚਹਿ; ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਸੇ ਭਗਤ. ਸੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨੀ; ਜਿਨ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ॥੬॥ ਏਹਾ ਭਗਤਿ. ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੈ; ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ. ਤਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ; ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ਕੋਈ॥੭॥ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅਰਥਿ. ਬਹੁਤੁ ਲੋਕ ਨਾਚੇ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ; ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ॥੮॥ ਇਕੁ ਦਮੁ ਸਾਚਾ ਵੀਸਰੈ; ਸਾ ਵੇਲਾ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥ ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ; ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੯॥ ਸੇਈ ਨਾਚਹਿ. ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੧੦॥੧॥੬॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਜੀਅਰਾ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ; ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ ਖੀਰ ਅਧਾਰੀ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਈਐ; ਜਿਨ ਅੰਗ ੫੦੭:- ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਸੇਵਹਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਪਤ ਰਹਹਿ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਆਏ; ਤਿਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੨॥ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨੁ ਏਕੋ ਵਰਤੈ; ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ. ਤੂ ਏਕੋ ਦਾਤਾ; ਮਾਗਹਿ ਹਾਥ ਪਸਾਰੀ॥੩॥ ਅ=ਕਥ ਕਥਾ ਪੋਲੇ- ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ; ਗਾਵਹਿ. ਅਕਥ ਕਥਾ ਨਿਤ ਨਿਆਰੀ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਤਿਨ ਕੇਰਾ; ਆਪਿ ਤਰੇ ਕੁਲ ਤਾਰੀ॥੪॥ ਮਨਮੁਖ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਆਪੇ; ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰੀ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਕਥਾ. ਨ ਭਾਵੈ; ਓਇ ਡੂਬੇ ਸਣੁ ਪਰਵਾਰੀ॥੫॥ ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦਾ

ਕਰਿ ਮਲੁ ਧੋਵੈ; ਓਹੁ ਮਲ ਭਖੁ ਮਾਇਆਧਾਰੀ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪੇ; ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ. ਨ ਪਾਰੀ॥੬॥ ਏਹੁ ਪਰਪੰਚੁ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਰਤੈ; ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਏਕੋ ਸੂਤੁ ਵਰਤੈ. ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ; ਸੂਤੁ ਖਿੰਚੈ ਏਕੰਕਾਰੀ॥੭॥ ਨਿ-ਰਸਨਿ ਰਸ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ- ਰਸ ਨਿਰਸਨਿ. ਰਸਿ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਧਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ, ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਗਉ; ਹਰਿ ਰਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ॥੮॥੧॥੭॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਜਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਕਹੀਅਹਿ; ਭੂਮਨ ਮਹਿ ਭੂਮਾ॥ ਕੋਮਨ ਕਸਕੇ- ਠਾਕੁਰ ਮਹਿ ਠਕੁਰਾਈ ਤੇਰੀ; ਕੋਮਨ ਸਿਰਿ ਕੋਮਾ॥੧॥ ਪਿਤਾ ਮੇਰੋ; ਬਡੋ ਧਨੀ ਅਗਮਾ॥ ਉਸਤਤਿ ਕਵਨ ਕਰੀਜੈ ਕਰਤੇ; ਪੇਖਿ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖੀਅਨ ਮਹਿ ਸੁਖੀਆ ਤੂੰ ਕਹੀਅਹਿ; ਦਾਤਨ ਸਿਰਿ ਦਾਤਾ॥ ਤੇਜਨ ਮਹਿ ਤੇਜਵੰਸੀ ਕਹੀਅਹਿ; ਰਸੀਅਨ ਮਹਿ ਰਾਤਾ॥੨॥ ਸੂਰਨ ਮਹਿ ਸੂਰਾ ਤੂੰ ਕਹੀਅਹਿ; ਭੋਗਨ ਮਹਿ ਭੋਗੀ॥ ਗ੍ਰਸਤਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਬਡੋ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ; ਜੋਗਨ ਮਹਿ ਜੋਗੀ॥੩॥ ਕਰਤਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਹੀਅਹਿ; ਆਚਾਰਨ ਮਹਿ ਆਚਾਰੀ॥ ਸਾਹਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਸਾਹਾ; ਵਾਪਾਰਨ ਮਹਿ ਵਾਪਾਰੀ॥੪॥ ਸ਼ਰਣਾਗਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾਂ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਟੀਕਾ ਮੁਖੀਏ- ਦਰਬਾਰਨ ਮਹਿ. ਤੇਰੋ ਦਰਬਾਰਾ; ਸਰਨ ਪਾਲਨ ਟੀਕਾ॥ ਸੀੱਕਾ ਕਸਕੇ- ਲਖਿਮੀ ਕੇਤਕ. ਗਨੀ ਨ ਜਾਈਐ; ਗਨਿ ਨ ਸਕਉ. ਸੀਕਾ॥੫॥ ਨਾਮਨ ਮਹਿ ਤੇਰੋ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮਾ; ਗਿਆਨਨ ਮਹਿ ਗਿਆਨੀ॥ ਜੁਗਤਨ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਜੁਗਤਾ; ਇਸਨਾਨਨ ਮਹਿ ਇਸਨਾਨੀ॥੬॥ ਸਿੱਧਨ ਸਿੱਧਾ- ਸਿਧਨ ਮਹਿ. ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਸਿਧਾ; ਕਰਮਨ ਸਿਰਿ ਕਰਮਾ॥ ਆਗਿਆ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਆਗਿਆ; ਹੁਕਮਨ ਸਿਰਿ ਹੁਕਮਾ॥੭॥

ਅੰਗ ੫੦੮:- ਜਿਉ ਬੋਲਾਵਹਿ. ਤਿਉ ਬੋਲਹ ਸੁਆਮੀ; ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਨ ਹਮਾਰੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਇਓ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ॥੮॥੧॥੮॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਾਥ ਨਰਹਰ. ਦੀਨ ਬੰਧਵ; ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਦੇਵ॥ ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ ਨਾਸ. ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ; ਸਫਲ ਸੁਆਮੀ ਸੇਵ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਕੇਸਵ; ਤਾਰਿ ਜਗ ਭਵ ਸਿੰਧ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹਰਨ. ਮਦ ਮੋਹ ਦਹਨ; ਮੁਰਾਰਿ ਮਨ ਮਕਰੰਦ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ ਧਰਣੀਧਰ; ਪਤਿ ਰਾਖੁ ਪਰਮਾਨੰਦ॥੨॥ ਜਲਤ. ਅਨਿਕ ਤਰੰਗ ਮਾਇਆ; ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਹਰਿ ਰਿਦ ਮੰਤ॥ ਛੇਦਿ ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਰੁਣਾਮੈ; ਚਿੰਤ ਮੇਟਿ. ਪੁਰਖ ਅਨੰਤ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਿਮਰਿ ਸਮਰਥ ਪਲ ਮਹੂਰਤ; ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ॥ ਪੋਲਾ ਰਜ ਚਰਨ-ਧੂੜਿ- ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪੂਰਨ; ਜਾਚੀਐ ਰਜ ਸਾਧ॥੪॥ ਮੋਹ ਮਿਥਨ ਦੁਰੰਤ ਆਸਾ; ਬਾਸਨਾ ਬਿਕਾਰ॥ ਪਾਪਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਉ-ਧਰੁ ਉਧਾਰਨਾ ਕਰੋ ਜੀ- ਰਖੁ ਧਰਮ. ਭਰਮ ਬਿਦਾਰਿ ਮਨ ਤੇ; ਉਧਰੁ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥੫॥ ਧਨਾਢਿ ਆਢਿ, ਭੰਡਾਰ ਹਰਿ ਨਿਧਿ; ਹੋਤ ਜਿਨਾ. ਨ ਚੀਰ॥ ਕਟਾਖਿਅ- ਖਲ ਮੁਗਧ ਮੂੜ, ਕਟਾਖ੍ਯ ਸ੍ਰੀ ਧਰ; ਭਏ ਗੁਣ ਮਤਿ ਧੀਰ॥੬॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਜਗਦੀਸ ਜਪਿ ਮਨ; ਧਾਰਿ ਰਿਦ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਜੀਅ ਦਇਆ ਮਇਆ, ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੰ; ਪਰਮਹੰਸਹ ਰੀਤਿ॥੭॥ ਦੇਤ ਦਰਸਨੁ, ਸ੍ਰਵਨ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਰਸਨ ਨਾਮ ਉਚਾਰ॥ ਅੰਗ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਪਰਸਨ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ. ਪਤਿਤ ਉਧਾਰ॥੮॥੧॥੨॥੫॥੧॥੧॥੨॥੫੭॥

ਗੂਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ. ਮਹਲਾ ੩; ਸਿਕੰਦਰ ਬਿਰਾਹਿਮ ਕੀ. ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ. ਗਾਉਣੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਇਹੁ ਜਗਤੁ. ਮਮਤਾ ਮੁਆ; ਜੀਵਣ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ; ਤਾਂ ਜੀਵਣ ਪਦਵੀ ਪਾਹਿ॥ ਓਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਨ ਜੀਵਤੇ; ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਅੰਦਰਿ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਹੈ; ਆਪੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਮਾਰ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸੁਤੇ. ਕਬਹਿ, ਨ ਜਾਗਹਿ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ. ਸਬਦੁ ਨ ਵੀਚਾਰਹਿ; ਇਹੁ

ਅੰਗ ੫੦੯:- ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਆਚਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ, ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਗਵਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਖੁਆਰ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਉਪਾਇਓਨੁ; ਤਦਹੁ. ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਮਤਾ ਪੋਲਾ- ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਆਪਿ ਕਰੇ; ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਤਦਹੁ. ਆਕਾਸੁ ਨ ਪਾਤਾਲੁ ਹੈ; ਨਾ ਤ੍ਰੈ ਲੋਈ॥ ਤਦਹੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ; ਨਾ ਓਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ; ਦਿਸੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥ ਅਉ ਪੁਨਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ। ਓਹੁ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਣੀ, ਹੱਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ- ਓਹੁ ਅਉ ਹਾਣੀ. ਕਦੇ ਨਾਹਿ; ਨਾ ਆਵੈ. ਨਾ ਜਾਇ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੋ ਸੇਵੀਐ; ਜੋ ਸਭ

ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਅਵਰੁ ਦੂਜਾ. ਕਿਉ ਸੇਵੀਐ; ਜੰਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇ॥ ਨਿਹ-ਫਲੁ- ਨਿਹਫਲੁ. ਤਿਨ ਕਾ ਜੀਵਿਆ, ਜਿ ਖਸਮੁ. ਨ ਜਾਣਹਿ ਆਪਣਾ; ਅਵਰੀ ਕਉ. ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ; ਕਰਤਾ. ਕੇਤੀ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਸਚੁ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਇ; ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਸਚੁ॥ ਕਚੁ ਕੱਚ ਤੋਂ ਭੀ। ਕਚੁਨਿ ਕੱਚਾ- ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ; ਹੁਕਮੈ. ਮੂਲਿ ਨ ਬੁਝਈ, ਅੰਧਾ ਕਚੁਨਿ ਕਚੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਉਪਾਇਓਨੁ; ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਹੁਕਮੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਜੋਤੀ ਹੂੰ ਸਭੁ ਚਾਨਣਾ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ; ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ; ਤੁਰੀਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸੋ ਜਪੁ. ਸੋ ਤਪੁ; ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ; ਵਡਿਆਈ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੁ ਛੋਡਿ; ਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਲੇਵੈ॥ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੈ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਹੈ; ਬਿਖਮੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ ਪਥਰ ਪਾਪ ਬਹੁ ਲਦਿਆ; ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ; ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਹਉਮੈ ਛਡਿ ਵਿਕਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੀ॥੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਕਬੀਰ. ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁੜਾ; ਰਾਈ ਦਸਵੈ ਭਾਇ॥ ਮਨੁ ਤਉ ਮੈਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਾ; ਨਿਕਸਿਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਇ॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਤੁਠਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ॥ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੋਕਲਾ; ਸਹਜੇ ਆਵਉ ਜਾਉ॥੧॥੩॥ ਨਾਨ੍ਹਾ ਛੋਟਾ ਦਾਸਨ ਦਾਸ- ਨਾਨਕ. ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਅਤਿ ਨੀਕਾ; ਨਾਨ੍ਹਾ ਹੋਇ, ਸੁ ਜਾਇ॥ ਵਿਚੁ ਵਿੱਚ। ਦੇ ਦੀ- ਹਉਮੈ. ਮਨੁ ਅਸਥੂਲੁ ਹੈ; ਕਿਉ ਕਰਿ, ਵਿਚੁ ਦੇ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ; ਜੋਤਿ ਰਹੀ ਸਭ ਆਇ॥

ਅੰਗ ੫੧੦:- ਇਹੁ ਜੀਉ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ; ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਸੰਸਾਰੁ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਵਸਿ ਆਪਣੈ ਕੀਤਾ॥ ਗਣਤੈ. ਪ੍ਰਭੂ ਨ ਪਾਈਐ; ਦੂਜੈ ਭਰਮੀਤਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮੀਤਾ॥ ਸਬਦੇ. ਹਉਮੈ ਖੋਈਐ; ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲੀਤਾ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਵਿਗਸੀਤਾ॥੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ. ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਓ; ਨਾਮੁ. ਨ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਇਵੇਹਾ ਜੀਵਿਆ; ਕਿਆ ਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਆਇ॥ ਮਾਇਆ ਖੋਟੀ ਰਾਸਿ ਹੈ; ਏਕ ਚਸੇ ਮਹਿ ਪਾਜੁ ਲਹਿ ਜਾਇ॥ ਹਥਹੁ ਛੁੜਕੀ ਤਨੁ ਸਿਆਹੁ ਹੋਇ; ਬਦਨੁ ਜਾਇ ਕੁਮਲਾਇ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਤਿਨ੍ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰ ਸੋ ਧਨੁ ਸਉਪਿਆ; ਜਿ ਜੀਅ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਰੰਗੁ ਤਿਸੈ ਕਉ ਅਗਲਾ; ਵੰਨੀ ਚੜੈ ਚੜਾਇ॥੧॥ ਜੱਗ-ਤਿ- ਮਃ ੩॥ ਮਾਇਆ ਹੋਈ ਨਾਗਨੀ; ਜਗਤਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ॥ ਇਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ; ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਫਿਰਿ ਖਾਇ॥

ਸੱਪ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਗਾਰੜੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ ਹਨ। ਮਲਿ ਦਲਿ ਪੋਲੇ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਗਾਰੜੂ; ਤਿਨਿ ਮਲਿ ਦਲਿ ਲਾਈ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇਈ ਉਬਰੇ; ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ; ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਣਾਇਸੀ॥ ਅੰਦਰਿ ਧੀਰਕ ਹੋਇ; ਪੂਰਾ ਪਾਇਸੀ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ; ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਸੀ॥ ਜਾ ਹੋਵੈ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲੁ; ਤਾ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਸੀ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਵਡਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਾਇਸੀ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸਹੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਹਜੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ, ਨ ਮੰਨਈ; ਤਾ ਘਰ ਹੀ ਅੰਦਰਿ ਦੂਰਿ॥ ਹੁਕਮੁ ਭੀ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਨਾਇਸੀ; ਜਿਨ੍ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹਾਗਣਿ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਰੈਣਿ ਸਬਾਈ ਜਲਿ ਮੁਈ; ਕੰਤ. ਨ ਲਾਇਓ ਭਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਵਸਨਿ ਸੋੁਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ੍ ਪਿਆਰਾ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਰਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰਿ. ਮੈ ਦੇਖਿਆ; ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ॥ ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ. ਨ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਰਿ ਸਹਜੇ ਜਾਤਾ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਨਾਤਾ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੇ ਕੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲਾਤਾ॥੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਕਾਇਆ ਹੰਸ. ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਜਿ ਪਇਆ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਇ॥ ਏਸ ਨੋ ਕੂੜੁ ਅੰਗ ੫੧੧:- ਬੋਲਿ ਕਿ ਖਵਾਲੀਐ; ਜਿ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ. ਨ ਜਾਇ॥ ਮਿੱਟੀ। ਪਉਣੈ ਸੁਆਸਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ, ਇਹ ਭੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ- ਕਾਇਆ ਮਿਟੀ ਅੰਧੁ ਹੈ; ਪਉਣੈ ਪੁਛਹੁ ਜਾਇ॥ ਹਉ ਤਾ. ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਾ ਜਾਇ॥ ਜੱਾਤੋ ਕਸਕੇ- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ, ਨ ਜਾਤੋ ਖਸਮ ਕਾ; ਜਿ ਰਹਾ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਏਕੋ ਨਿਹਚਲ ਨਾਮ ਧਨੁ; ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਓ-ਚੱਕਾ ਠੱਗ- ਇਸੁ ਧਨ ਕਉ, ਤਸਕਰੁ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ; ਨਾ ਓਚਕਾ ਲੈ ਜਾਇ॥ ਇਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ. ਜੀਐ ਸੇਤੀ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਜੀਐ ਨਾਲੇ ਜਾਇ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਮਨਮੁਖਿ ਪਲੈ. ਨ ਪਾਇ॥ ਧਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਆਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਤਿ ਵਡਾ; ਸਚੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤਿਸ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਚੀਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ; ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੁ ਧੀਰਾ॥ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਾਲਾਹਿਆ; ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ, ਹਰਿ ਪੂਰਾ॥੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ, ਜੋ ਹਰਿ ਸੁਖੁ. ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਦੇ; ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਪਾਪ ਕਮਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ. ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ; ਤਿਨ੍ ਬੂਝ. ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਓਇ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਤਿਸੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਸੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਆਇ ਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਊਧਾ ਕਉਲੁ ਹੈ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਗਤਿ. ਨ ਨਾਉ॥ ਸਕਤੀ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤਦਾ; ਕੂੜੁ ਤਿਸ ਕਾ ਹੈ ਉਪਾਉ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਦਰੁ. ਚਿਤੁ ਨ ਭਿਜਈ; ਮੁਖਿ ਫੀਕਾ

ਆਲਾਉ॥ ਓਇ ਧਰਮਿ ਰਲਾਏ. ਨਾ ਰਲਨ੍ਹਿ; ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ ਸੁਆਉ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਤੈ ਬਣਤ ਬਣਾਈ, ਮਨਮੁਖ. ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਡੁਬੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ, ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਵਡਾ ਫੇਰੁ ਪਇਆ; ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ. ਨ ਕੀਤੀਆ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਈ॥ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ. ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਵਿਚਹੁ ਉਤਰੈ; ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਹਿਰਦੈ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ; ਤਿਸ ਨੋ ਪੂਜੇ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਸਭਨਾ ਉਪਾਵਾ ਸਿਰਿ ਉਪਾਉ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਸੀਤਲ ਸਾਤਿ ਵਸੈ; ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣਾ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੈਨਣਾ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਏ ਮਨ. ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਿ; ਹਰਿ

ਅੰਗ ੫੧੨:- ਪਾਵਹਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ; ਤਾ ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਧਿਆਨੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਵਿਤਾ॥ ਜਿੱਤਾ- ਅੰਦਰਹੁ ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਗਇਆ; ਮਨੁ ਸਹਜੇ ਜਿਤਾ॥ ਤਹ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਨੰਦ ਰਸੁ; ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਿਤਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਵੈ; ਗੁਣ ਪਰਗਟੁ ਕਿਤਾ॥ ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਇਕੋ ਹਰਿ ਮਿਤਾ॥੯॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ. ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਕਹੀਐ; ਜਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਛੈ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ; ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਤਿਸੁ ਜਾਏ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ. ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ; ਜਿ ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਸਮਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸ ਨੋ ਮਿਲਿਆ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਜਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ; ਰਸਨਾ ਝੂਠੁ ਬੋਲਾਇ॥ ਕਪਟਿ ਕੀਤੈ. ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ, ਨ ਭੀਜੈ; ਨਿਤ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਸੁਭਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜਾਇ ਜਗੁ ਪਰਬੋਧੈ; ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ॥ ਇਤੁ ਕਮਾਣੈ. ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਜੰਮੈ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਸਹਸਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕਈ; ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਪਚੈ ਪਚਾਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਗਾਵੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਅੰਤਿ ਛਡਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਓਨੁ; ਤੇ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਨ੍ਹਿ ਆਪਣਾ; ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ. ਤਿਨ੍ਹੀ ਪਾਇਆ; ਜਿਨ੍ਹ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਨ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਵੇਖਹਿ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ; ਤਿਮਰ

ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਧੁਰਿ ਪੂਰਾ; ਤਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਜਿਨਾ ਨ ਸੇਵਿਓ; ਸਬਦਿ. ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ. ਨ ਧਿਆਇਆ; ਕਿਤੁ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਈਐ; ਵਿਸਟਾ ਸਦਾ ਖੁਆਰੁ॥ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿਆ; ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ. ਨ ਪਾਰੁ॥ ਅੰਗ ੫੧੩:- ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਭਗਤ ਸਚੈ ਦਰਿ ਸੋਹਦੇ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਹਾਏ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਤਿਨ ਊਪਜੀ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਏ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਿਆਏ॥ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ. ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ. ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਦੀ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ॥੧੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ. ਭਗਤੀ ਖਟਿਆ; ਹਰਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਿਹ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਉਦਾਸੀ; ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਜਲਾਇਆ॥ ਕੁੱਲ ਸਾਰਾ ਜੱਗ-ਤੁ, ਸਾਰੇ ਜਗਤ 'ਚ ਕੁਲ ਭੀ ਤਰ ਗਈ- ਆਪਿ ਤਰਿਆ. ਕੁਲ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ; ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਈ ਪਾਏ; ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਵਿਟਹੁ; ਜਿਨਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਵੇਖਿ ਭੁਲੇ; ਜਿਉ ਦੇਖਿ ਦੀਪਕਿ. ਪਤੰਗ ਪਚਾਇਆ॥ ਪੋਲਾ ਦਿਖਾ ਦਿਖਾਉਣਾ ਕਰ- ਪੰਡਿਤ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ. ਮਾਇਆ ਵੇਖਹਿ; ਦਿਖਾ, ਕਿਨੈ ਕਿਹੁ ਆਣਿ ਚੜਾਇਆ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਦੂਜੈ ਭਾਇ, ਪੜਹਿ ਨਿਤ ਬਿਖਿਆ; ਨਾਵਹੁ ਦਯਿ ਖੁਆਇਆ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸੰਨਿਆਸੀ ਭੁਲੇ; ਓਨ੍ਹਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਹੁ ਗਰਬੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਦਿਤੀ ਸੱਤ ਸੱਚੀ ਭਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ- ਛਾਦਨੁ ਭੋਜਨੁ. ਨ ਲੈਹੀ ਸਤ ਭਿਖਿਆ; ਮਨ ਹਠਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਪੋਲਾ ਸਮਧਾ ਨਾਮ ਵਿਭੂਤੀ ਵਾਲਾ। ਪੋਲਾ ਸਮ-ਧਾ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਏਤੜਿਆਂ ਕਸਕੇ- ਏਤੜਿਆ ਵਿਚਹੁ. ਸੋ ਜਨੁ ਸਮਧਾ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕਿਸ ਨੋ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ; ਜਾ ਕਰਦੇ ਸਭਿ ਕਰਾਇਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਰੇਤੁ ਹੈ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਏਹ ਜਮ ਕੀ ਸਿਰ ਕਾਰ ਹੈ; ਏਨ੍ਹਾ ਉਪਰਿ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਕਰਾਰਾ॥ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਮਗਿ ਪਾਈਅਨ੍ਹਿ; ਜਿਨ੍ਹ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ; ਕੋ ਸੁਣੈ ਨ. ਪੂਕਾਰਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ. ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੧੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ; ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਗਈ ਖਾਇ॥ ਜੋ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ; ਤਿਨਾ ਵਿਆਪਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ॥ ਪਰ-ਜਾਲੀਐ- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਰਜਾਲੀਐ; ਤਾ ਏਹ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਰਣੁ, ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜੁੱਗ- ਇਹੁ ਮਨੁ. ਕੇਤੜਿਆ ਜੁਗ ਭਰਮਿਆ; ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਨ. ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਭਾਣਾ. ਤਾ ਭਰਮਾਇਅਨੁ; ਕਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਖੇਲੁ ਉਪਾਇ॥ ਜਾ ਹਰਿ ਬਖਸੇ. ਤਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਅਸਥਿਰੁ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥

ਅੰਗ ੫੧੪:- ਨਾਨਕ. ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਨਾ ਕਿਛੁ ਮਰੈ. ਨ ਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥
ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰੁ ਹੈ; ਮਿਲਣਾ ਸੰਜੋਗੀ॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਆਪਿ ਵਸਿ ਰਹਿਆ; ਆਪੇ ਰਸ ਭੋਗੀ॥ ਅ-ਲਿਪਤੁ- ਆਪਿ
ਅਤੀਤੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ; ਨਿਰਜੋਗੁ ਹਰਿ ਜੋਗੀ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ; ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੀ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ
ਧਿਆਈਐ; ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਜੋਗੀ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਆਪਿ ਅਖਾਇਦਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਸੋਇ
॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ; ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ.
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ, ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੀ ਰਸਨਾ; ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ॥
ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਆਈ॥ ਵਡਭਾਗੀਆ; ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਮੁਹਹੁ ਕਢਾਈ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ
ਸੇਈ ਜਨ ਸੋਹਣੇ; ਤਿਨ੍ ਕਉ ਪਰਜਾ ਪੂਜਣ ਆਈ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ; ਨਾਨਕ. ਦਰਿ ਸਚੈ
ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥੨॥ ਕੁ-ਸੱਤੁ- ਪਉੜੀ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਕਾਇਆ ਗੜ੍ ਭੀਤਰਿ; ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਅਭਿਮਾਨੀ॥ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ.
ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਨੀ; ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ॥ ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ. ਨ ਲਭਨੀ; ਕਰਿ ਭੇਖ ਥਕੇ ਭੇਖਵਾਨੀ॥
ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੋਲਾਈਅਨਿ੍; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨੀ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ; ਜਿਨ ਪੀਆ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ॥
੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ; ਰੈਣਿ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ; ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ
ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਕਰਮੀ, ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ
ਕਰਤਿਆ; ਸੋਭਾ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿ ਰਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ
ਲਧੀ ਭਾਲਿ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਬਦੇ ਉਚਰੈ; ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਲਿ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ. ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਸਹਜੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਲਿ॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਏ ਮਨਾ ਅਤਿ ਲੋਭੀਆ;
ਨਿਤ ਲੋਭੇ ਰਾਤਾ॥ ਮਾਇਆ ਮਨਸਾ ਮੋਹਣੀ; ਦਹ ਦਿਸ ਫਿਰਾਤਾ॥ ਅਗੈ ਨਾਉ ਜਾਤਿ. ਨ ਜਾਇਸੀ; ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ
ਖਾਤਾ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਨ ਚਖਿਓ; ਫੀਕਾ ਬੋਲਾਤਾ॥ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿਆ; ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਤਾ
॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜਿ ਸਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ;

ਅੰਗ ੫੧੫:- ਜਿ ਗੁਣਦਾਤਾ ਮਤਿ ਧੀਰੁ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜਿ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜਿ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸਬਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਇਕੋ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਕਰਹਿ; ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥ ਓਨਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ. ਨ ਭਾਵਈ; ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਾ; ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲੇ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ. ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸੇਵਾ ਭਗਤਿ ਬਨੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਹਜੇ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਨਿਤ ਲੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਤਖਤਿ ਬਹਾਲੀਐ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਦਾ ਵਸੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਤਿਨੀ ਮੰਨਿਆ; ਜਿਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੀਜੈ॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸੇ ਜਨ ਸਦਾ ਕਰਹਿ; ਜਿਨ੍ ਕਉ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਸਿਖੁ ਜੋ ਨਿਤ ਕਰੇ; ਸੋ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ. ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ; ਹਰਿ ਤਿਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹਿਰਦੈ ਉਚਰਾ; ਮੁਖਹੁ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇਉ॥ ਨਾਨਕ. ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੋ ਕਰਹਿ; ਹਉ ਤਨੁ ਮਨੁ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਦੇਉ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਹੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਹਉ. ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਸੁ ਖਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਲਿ ਥਲਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਤ ਸਭ ਕਰਹੁ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ. ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਭਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਹੈ; ਸਚੀ ਗੁਰਬਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਸਚਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਹਿ. ਨਾ ਸਵਹਿ; ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਸੇ ਪੁੰਨ ਪਰਾਣੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣੀ॥੧੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ ਹੈ; ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ; ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮੀ

ਅੰਗ ੫੧੬:- ਪਾਈਐ; ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਸਾਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ; ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਜਿਨ੍ਾ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ. ਨ ਚੁਕਈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਜਿਨ੍ਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਸੁ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬ. ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾ ਓਇ ਦੁਖ

ਸਹਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਢਾਢੀ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜਿ ਖਸਮੈ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਦਰਿ ਖੜਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਢਾਢੀ ਦਰੁ ਘਰੁ ਪਾਇਸੀ; ਸਚੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਢਾਢੀ ਕਾ ਮਹਲੁ ਅਗਲਾ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ॥ ਢਾਢੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿ॥੧੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਗੂਜਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਰਿ; ਜਾ ਸਹੁ ਪਾਏ ਆਪਣਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਣਾ॥ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਤਿਸੁ ਭਉ ਪਵੈ; ਸਾ ਕੁਲਵੰਤੀ ਨਾਰਿ॥ ਸਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ. ਕੰਤ ਕਾ; ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਕੁਚੱਜੀ, ਕੁ-ਲੱਖਣੀ- ਓਹ ਕੁਚਜੀ ਕੁਲਖਣੀ; ਪਰਹਰਿ ਛੋਡੀ ਭਤਾਰਿ॥ ਭੈ ਪਇਐ ਮਲੁ ਕਟੀਐ; ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਸਰੀਰੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵੈ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਬੈਸੈ. ਭੈ ਰਹੈ; ਭੈ ਵਿਚਿ ਕਮਾਵੈ ਕਾਰ॥ ਐਥੈ ਸੁਖੁ ਵਡਿਆਈਆ; ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰ॥ ਭੈ ਤੇ. ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ; ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸਾ ਭਲੀ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਸਚੇ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਏਕੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੈ; ਸਾ ਜਿਹਵਾ ਜਲਿ ਜਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅੰਸਾ ਅਉਤਾਰੁ ਉਪਾਇਓਨੁ; ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਕੀਆ॥ ਜਿਉ ਰਾਜੇ ਰਾਜੁ ਕਮਾਵਦੇ; ਦੁਖ ਸੁਖ ਭਿੜੀਆ॥ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇਵਦੇ; ਅੰਤੁ ਤਿਨ੍ਹੀ. ਨ ਲਹੀਆ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਲਖੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੀਆ॥ ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ. ਨ ਵਿਆਪਈ; ਅਸਥਿਰੁ ਜਗਿ ਥੀਆ॥੧੯॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਏਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਹੈ; ਜੇਤਾ ਹੈ ਆਕਾਰੁ॥ ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ; ਸੋ ਹੋਆ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ. ਜੇ ਕੋ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦਾ; ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ॥੧॥ ਪੀਲਕੁ ਮਹਾਵਤ- ਮਃ ੩॥ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ. ਪੀਲਕੁ ਗੁਰੂ; ਗਿਆਨੁ ਕੁੰਡਾ. ਜਹ ਖਿੰਚੇ ਤਹ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਹਸਤੀ ਕੁੰਡੇ ਬਾਹਰਾ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਉਝੜਿ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਅੰਗ ੫੧੭:- ਅਰਦਾਸਿ; ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸੇਵਿ; ਸਭ ਫਲ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ; ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਭਏ ਅਚਿੰਤੁ; ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਹਚਲਾਇਆ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਖੇਤਿ ਮਿਆਲਾ ਉਚੀਆ; ਘਰੁ ਉਚਾ ਨਿਰਣਉ॥ ਮਹਲ ਭਗਤੀ ਘਰਿ ਸਰੈ; ਸਜਣ ਪਾਹੁਣਿਅਉ॥ ਬਰਸਨਾ ਤ ਬਰਸੁ ਘਨਾ; ਬਹੁੜਿ ਬਰਸਹਿ ਕਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ੍ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਿਨ੍ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ॥੧॥ ਮਿੱਠਾ- ਮਃ ੩॥ ਮਿਠਾ ਸੋ ਜੋ ਭਾਵਦਾ; ਸਜਣੁ ਸੋ ਜਿ ਰਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ. ਜਨ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ; ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਂਈ॥ ਤੂ ਰਖਵਾਲਾ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਹਉ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਿਆ; ਤੂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਜੋ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਈ॥ ਚਿੰਤਾ ਛਡਿ. ਅਚਿੰਤੁ ਰਹੁ; ਨਾਨਕ ਲਗਿ ਪਾਈ॥੨੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਆਸਾ ਕਰਤਾ. ਜਗੁ ਮੁਆ; ਆਸਾ ਮਰੈ

ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਆਸਾ ਪੂਰੀਆ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮਰਿ ਜਾਇਸੀ; ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਲੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਿਹਚਲੁ ਕੋ ਨਹੀ; ਬਾਝਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ॥੨॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਓਨੁ; ਕਰਿ ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ॥ ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਹਰਿ ਹਾਟੁ॥ ਆਪੇ ਸਾਗਰੁ ਆਪੇ ਬੋਹਿਥਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਖੇਵਾਟੁ॥ ਦੱਸੇ- ਆਪੇ ਗੁਰੁ. ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਦਸੇ ਘਾਟੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੁ ॥੨੨॥੧॥ ਸ਼ੁੱਧੁ- ਸੁਧੁ

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੁ ਆਰਾਧਣਾ; ਜਿਹਵਾ ਜਪਿ ਗੁਰ ਨਾਉ॥ ਨੇਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੇਖਣਾ; ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਨਣਾ ਗੁਰ ਨਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ; ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਠਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ; ਜਿਸ ਨੋ ਏਹ ਵਥੁ ਦੇਇ॥ ਜਗ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਾਢੀਅਹਿ; ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਰਖੇ ਰਖਣਹਾਰਿ; ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਅਨੁ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇ; ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਅਨੁ॥ ਹੋਆ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ; ਮਨਹੁ. ਨ ਵਿਸਾਰਿਅਨੁ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਭਵਜਲੁ ਤਾਰਿਅਨੁ॥ ਸਾਕਤ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ; ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ॥ ਤਿਸੁ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ; ਨਾਨਕ. ਮਨੈ ਮਾਹਿ॥ ਅੰਗ ੫੧੮:- ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਹੋਇ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਜਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖੁ; ਅਗਮੁ ਅਪਾਰੀਐ॥ ਸਚੋ ਸਚਾ ਸਚੁ; ਸਚੁ ਨਿਹਾਰੀਐ॥ ਕੂੜੁ. ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਛੁ; ਤੇਰੀ ਧਾਰੀਐ॥ ਜਿਤਨੀ ਰਚਨਾ ਉਪਾਰੀਐ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ- ਸਭਸੈ ਦੇ ਦਾਤਾਰੁ; ਜੇਤ ਉਪਾਰੀਐ॥ ਜੋਤਿ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਜਾਰੀਐ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ 'ਚ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ- ਇਕਤੁ ਸੂਤਿ. ਪਰੋਇ; ਜੋਤਿ ਸੰਜਾਰੀਐ॥ ਹੁਕਮੇ ਭਵਜਲ ਮੰਝਿ; ਹੁਕਮੇ ਤਾਰੀਐ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਧਿਆਏ ਸੋਇ; ਜਿਸੁ ਭਾਗੁ ਮਥਾਰੀਐ॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਲਖੀ. ਨ ਜਾਇ; ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਲਿਹਾਰੀਐ॥੧॥ ਤੁੱਸਹਿ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ; ਅਚਿੰਤੁ ਵਸਹਿ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ; ਨਉ ਨਿਧਿ ਘਰ ਮਹਿ ਪਾਹਿ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ; ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ; ਤਾ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ॥੧॥ ਬੈਹਨ੍ਹਿ ਸਿੰਘਾਸਣ। ਮੁਚੁ ਬਹੁਤੇ। ਵੱਜ ਵਾਜੇ। ਕਿਤੀ ਪੋਲਾ- ਮਃ ੫॥ ਕਿਤੀ ਬੈਹਨ੍ਹਿ ਬੈਹਣੇ; ਮੁਚੁ. ਵਜਾਇਨਿ ਵਜ॥ਲੱਜ- ਨਾਨਕ. ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ; ਕਿਸੈ ਨ ਰਹੀਆ ਲਜ॥੨॥ ਖੜ੍ਹੇ- ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਨ੍ਹਿ ਬੇਦ; ਕਤੇਬਾ ਸਣੁ ਖੜੇ॥ ਪੜੇ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਗਣਤੀ. ਗਣੀ ਨ ਜਾਇ; ਤੇਰੈ ਦਰਿ ਪੜੇ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਨ੍ਹਿ; ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਾ॥ ਸੰਕਰ ਬਿਸਨ ਅਵਤਾਰ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੁਖਿ ਭਣਾ॥ ਮਸਾਇਕ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਅਉਲੀਏ ਪੋਲਾ- ਪੀਰ ਪਿਕਾਬਰ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਅਉਲੀਏ॥ ਮਉੱਲੀਏ ਕਸਕੇ- ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਉਲੀਏ॥ ਤੱਗੀਐ- ਕੂੜਹੁ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ; ਧਰਮੇ ਤਗੀਐ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਹਿ ਆਪਿ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗੀਐ॥੨॥ ਆਲਕੁ ਆਲਸ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਚੰਗਿਆਈ ਆਲਕੁ ਕਰੇ; ਬੁਰਿਆਈ ਹੋਇ ਸੇਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਅਜੁ ਕਲਿ ਆਵਸੀ; ਗਾਫਲ ਫਾਹੀ ਪੇਰੁ॥੧॥ ਹਿਤੁ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ। ਕੁ-ਢੰਗ ਖੋਟੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ। ਕਿਤੀਆ ਕਿਤਨੀਆਂ, ਬਹੁਤੀਆਂ

ਕੀਤੀਆਂ।ਪੋਲਾ ਹਿਤੁ ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ- ਮ: ੫॥ ਕਿਤੀਆ ਕੁਢੰਗ; ਗੁਝਾ ਥੀਐ ਨ ਹਿਤੁ॥ ਢਕਿਆ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਤੈ ਸਹਿ ਢਕਿਆ; ਮਨ ਮਹਿ ਸਚਾ ਮਿਤੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਮਾਗਉ ਤੁਝੈ ਦਇਆਲ; ਕਰਿ ਦਾਸਾ ਗੋਲਿਆ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਰਾਜੁ; ਜੀਵਾ ਬੋਲਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਦਾਸਾ ਘਰਿ ਘਣਾ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲੁ; ਸ੍ਰਵਣੀ ਜਸੁ ਸੁਣਾ॥ ਕਮਾਵਾ ਤਿਨ ਕੀ ਕਾਰ; ਸਰੀਰੁ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ॥ ਪਖਾ ਪਾਣੀ ਪੀਸਿ; ਬਿਗਸਾ ਪੈਰ ਧੋਇ॥ ਆਪਹੁ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ; ਪ੍ਰਭ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਦਿਚੈ ਥਾਉ; ਸੰਤ ਧਰਮਸਾਲੀਐ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫॥ ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ; ਹੋਇ ਰਹਾ ਸਦ ਧੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀਆ; ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਅਸੰਖ ਹੋਹਿ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ; ਜਿਸੁ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ॥੨॥ ਪਰਵਦਿਗਾਰ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲੇ ਰਾਮਜੀ। ਨਿੱਤ- ਪਉੜੀ॥ ਨਿਤ ਜਪੀਐ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ; ਨਾਉ ਪਰਵਦਿਗਾਰ ਦਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਰੇ ਰਹੰਮ; ਤਿਸੁ. ਨ ਵਿਸਾਰਦਾ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਵਣਹਾਰ.

ਅੰਗ ੫੧੯:- ਆਪੇ ਹੀ ਮਾਰਦਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ; ਬੁਝਿ ਵੀਚਾਰਦਾ॥ ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਖਿਨ ਮਾਹਿ; ਕੁਦਰਤਿ ਧਾਰਦਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਇ ਸਚਿ; ਤਿਸਹਿ ਉਧਾਰਦਾ॥ ਜਿਸ ਦੈ ਹੋਵੈ ਵਲਿ; ਸੁ ਕਦੇ. ਨ ਹਾਰਦਾ॥ ਅਭੱਗ- ਸਦਾ ਅਭਗੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ; ਹਉ. ਤਿਸੁ ਨਮਸਕਾਰਦਾ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਛੋਡੀਐ; ਦੀਜੈ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ॥ ਜੀਵਦਿਆ ਨਿਤ ਜਾਪੀਐ; ਨਾਨਕ. ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ; ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਆਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਸੰਸਾਰਿ; ਜਿ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਗਈ ਬਲਾਇ; ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ; ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਇ॥ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲੁ; ਪਾਪਾ ਮੈਲੁ ਧੋਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ; ਓਥੈ ਜਾਪੀਐ॥ ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ; ਭੁਖਾ ਧ੍ਰਾਪੀਐ॥ ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਨਾਉ; ਤਿਸੁ ਬੰਧਨ ਕਾਟੀਐ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ, ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ; ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟੀਐ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫॥ ਮਨ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ. ਚਿਤਵਨੀ; ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਉਠਿ ਨੀਤ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਆਹਰੋ; ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮੀਤ ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਿਆ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਮੂਲਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀਆ; ਮਰਉ ਵਿਚਾਰੀ ਸੂਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਇ; ਸੁ ਗੁਰ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਿ॥ ਛੋਡਿ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ॥ ਪੂਜਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ; ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ਜਰਿ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ॥ ਸੇਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ; ਅਗੈ. ਨ ਮਰਹੁ ਡਰਿ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਨਿਹਾਲੁ; ਊਣੇ. ਸੁਭਰ ਭਰਿ॥ ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ; ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਹਰਿ॥ ਸੋ ਲਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ; ਜਾ ਕਉ ਕਰਮੁ ਧੁਰਿ॥੬॥ ਲੱਗੜੀ, ਜੋੜਣ-ਹਾਰੈ-ਸਲੋਕ ਮ: ੫॥ ਲਗੜੀ ਸੁਥਾਨਿ; ਜੋੜਣਹਾਰੈ ਜੋੜੀਆ॥ ਸੈ ਹੈ, ਸੈਂਕੜੇ। ਮਾ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਨਾਨਕ. ਲਹਰੀ ਲਖ ਸੈ ਆਨ; ਡੁਬਣ ਦੇਇ ਨ. ਮਾ ਪਿਰੀ॥੧॥ ਭੀਹਾਵਲੈ ਭਿਆਨਕ। ਹਿੱਕੁ ਲੱਧਮੁ- ਮ: ੫॥ ਬਨਿ ਭੀਹਾਵਲੈ. ਹਿਕੁ ਸਾਥੀ ਲਧਮੁ; ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ

ਜਾਈ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ; ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾਂ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪਾਈਅਨਿ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ; ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਤਿਆ॥ ਨ ਹੋਵੀ ਪਛੋਤਾਉ; ਤੁਧ ਨੋ ਜਪਤਿਆ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ; ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਜਨ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਸੁਖ ਲਹਾ ਚਿਤਾਰਿ ਮਨ॥ ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰੁ; ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਧਾਈਐ॥ ਰਖੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ; ਕਰਿ ਦਾਸਾ ਆਪਣੇ॥

ਅੰਗ ੫੨੦:- ਹਰਿ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜੀਵਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣੇ॥੭॥ ਢਕਣ ਪੋਲਾ। ਗੁਰਤਾ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਟੋਲਾ ਬਸਤ੍ਰ ਸਿਰੋਪਾਉ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਟੋਲਾ. ਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤਾ; ਢਕਣ ਕੂ. ਪਤਿ ਮੇਰੀ॥ ਸਾਂਈਂ- ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਸਾਈ ਮੈਡਾ; ਨਾਨਕ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ॥੧॥ ਲੱਧਮੁ, ਡਿੱਠਮੁ- ਮਃ ੫॥ ਤੈਡੈ ਸਿਮਰਣਿ. ਹਭੁ ਕਿਛੁ ਲਧਮੁ; ਬਿਖਮੁ. ਨ ਡਿਠਮੁ ਕੋਈ॥ ਜਿਸੁ ਪਤਿ ਰਖੈ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਨਾਨਕ. ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ॥੨॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ। ਸਾਵਧਾਨ! ਅੱਠਾਂ ਤੁਕਾਂ ਚ ਈੜੀ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾਉ- ਪਉੜੀ॥ ਹੋਵੈ ਸੁਖੁ ਘਣਾ; ਦਯਿ ਧਿਆਇਐ॥ ਵੰਞੈ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਐ॥ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤੈ ਠਾਢਿ; ਪ੍ਰਭਿ ਚਿਤਿ ਆਇਐ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ; ਨਾਇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਐ॥ ਕੋਇ ਨ ਲਗੈ ਬਿਘਨੁ; ਆਪੁ ਗਵਾਇਐ॥ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ ਮਤਿ; ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਐ॥ ਤਿਨਿ ਪਾਏ ਸਭੇ ਥੋਕ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇਐ॥ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਛਾਇਐ॥੮॥ ਮੈਂਡਾ, ਮੁ-ਹੱਬਤਿ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਨਦੀ ਤਰੰਦੜੀ. ਮੈਡਾ ਖੋਜੁ ਨ ਖੁੰਭੈ; ਮੰਝਿ ਮੁਹਬਤਿ ਤੇਰੀ॥ ਹੀਅੜਾ ਹਿਰਦਾ। ਸੀਤਮੁ ਸਿਉਂਤਾ- ਤਉ ਸਹ ਚਰਣੀ. ਮੈਡਾ ਹੀਅੜਾ ਸੀਤਮੁ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ. ਤੁਲਹਾ ਬੇੜੀ॥੧॥ ਦਿ-ਸੰਦੜਿਆਂ- ਮਃ ੫॥ ਜਿਨ੍ਾ ਦਿਸੰਦੜਿਆ. ਦੁਰਮਤਿ ਵੰਞੈ; ਮਿਤ੍ਰ ਅਸਾਡੜੇ ਸੇਈ॥ ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਜਗੁ ਸਬਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਵੈ ਸਾਹਿਬੁ ਚਿਤਿ; ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਡਿਠਿਆ॥ ਮਨ ਕੀ ਕਟੀਐ ਮੈਲੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਵੁਠਿਆ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਉ ਕਟੀਐ; ਜਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ॥ ਬੰਧਨ ਖੋਲਨਿ੍ ਸੰਤ; ਦੂਤ ਸਭਿ ਜਾਹਿ ਛਪਿ॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਲਾਇਨਿ੍ ਰੰਗੁ; ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਧਾਰੀਆ॥ ਊਚੀ ਹੂੰ ਊਚਾ ਥਾਨੁ; ਅਗਮ ਅਪਾਰੀਆ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਈਐ॥ ਜਾ ਆਪੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤਾਂ ਭਗਤ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ॥੯॥

ਵਿਡਾਨੜੈ ਬਿਗਾਨੇ। ਹੁੰਮਸ ਧੁੰਮਸ ਮਾਰ ਕੁੱਟ, ਸੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਡੰਡ ਰੌਲ਼ਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁੰਮਸ ਗਰਮੀ ਦਾ ਘਬਰਾ। ਧੁੰਮਸ ਹਨ੍ਹੇਰਾ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਬਾਰਿ ਵਿਡਾਨੜੈ ਹੁੰਮਸ ਧੁੰਮਸ; ਕੂਕਾ ਪਈਆ ਰਾਹੀ॥ ਲੱਗੜੀ- ਤਉ ਸਹ ਸੇਤੀ ਲਗੜੀ ਡੋਰੀ; ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਬਨੁ ਗਾਹੀ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਸਚੀ ਬੈਸਕ ਤਿਨ੍ਾ ਸੰਗਿ; ਜਿਨ ਸੰਗਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ॥ ਤਿਨ੍ ਸੰਗਿ. ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਚਈ; ਨਾਨਕ. ਜਿਨਾ ਆਪਣਾ ਸੁਆਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਾ ਵੇਲਾ ਪਰਵਾਣੁ; ਜਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ॥ ਹੋਆ ਸਾਧੂਸੰਗੁ; ਫਿਰਿ. ਦੂਖ ਨ ਤੇਟਿਆ॥ ਪਾਇਆ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਨੁ; ਫਿਰਿ. ਗਰਭਿ ਨ ਲੇਟਿਆ॥ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਇਕੁ; ਸਗਲ ਬ੍ਰਹਮੇਟਿਆ॥ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਲਾਇ ਧਿਆਨੁ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮੇਟਿਆ॥ ਸਭੋ ਜਪੀਐ ਜਾਪੁ; ਜਿ ਮੁਖਹੁ ਬੋਲੇਟਿਆ॥ ਹੁਕਮੇ ਬੁਝਿ ਨਿਹਾਲੁ; ਸੁਖਿ ਸੁਖੇਟਿਆ॥ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਏ;

 Not Final File

ਸੇ ਬਹੁੜਿ. ਨ ਖੋਟਿਆ॥੧੦॥ ਖਵੇ ਸਹਾਰੇ ਨਹੀਂ। ਵੰਞਨਿ ਜਾਂਦੇ। ਗੱਖੜੇ ਕਠਨ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਵਿਛੋਹੇ ਜੰਬੂਰ; ਖਵੇ ਨ ਵੰਞਨਿ. ਗਾਖੜੇ॥ ਜੇ ਸੋ ਧਣੀ ਮਿਲੰਨਿ; ਨਾਨਕ. ਸੁਖ ਸੰਬੂਹ ਸਚੁ॥੧॥
ਅੰਗ ੫੨੧:- ਮਃ ੫॥ ਜਿਮੀ ਵਸੰਦੀ ਪਾਣੀਐ; ਈਧਣੁ ਰਖੈ ਭਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸਹੁ ਆਹਿ; ਜਾ ਕੈ ਆਢਲਿ ਹਭੁ ਕੋ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮ; ਤੁਧੈ ਹੀ ਗੋਚਰੇ॥ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜਗਿ; ਜਿ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਧੁਰੇ॥ ਬਿਸਮੁ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ; ਦੇਖਿ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੀਆ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਤੇਰੀ ਦਾਸ; ਕਰਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ਮੇਰੀਆ॥ ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਧਾਨੁ; ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਹਿ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਇ ਲੇਹਿ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਬੇਅੰਤ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਕੜਛੀਆ ਫਿਰੰਨ੍ਹਿ; ਸੁਆਉ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹਿ. ਸੁਞੀਆ॥ ਸੇਈ ਮੁਖ ਦਿਸੰਨ੍ਹਿ; ਨਾਨਕ. ਰਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ॥੧॥ ਲੱਧਮੁ- ਮਃ ੫॥ ਖੋਜੀ ਲਧਮੁ ਖੋਜੁ; ਛਡੀਆ ਉਜਾੜਿ॥ ਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤੀ ਵਾੜਿ; ਨਾਨਕ. ਖੇਤੁ ਨ ਛਿਜਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਰਾਧਿਹੁ ਸਚਾ ਸੋਇ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ॥ ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਖਸਮੁ ਆਪਿ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਰਾਸਿ॥ ਤਿਆਗਹੁ ਸਗਲ ਉਪਾਵ; ਤਿਸ ਕੀ ਓਟ ਗਹੁ॥ ਪਉ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ; ਸੁਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖ ਲਹੁ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ; ਸੰਤਾ ਸੰਗੁ ਹੋਇ॥ ਜਪੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਬਿਘਨੁ. ਨ ਲਗੈ ਕੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ; ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਵੁਠਿਆ॥ ਪਾਈਅਨ੍ਹਿ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ; ਸਾਹਿਬਿ ਤੁਠਿਆ॥੧੨॥ ਲੱਧਮੁ, ਮਾ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਲਧਮੁ ਲਭਣਹਾਰੁ; ਕਰਮੁ ਕਰੰਦੋ ਮਾ ਪਿਰੀ॥ ਬਿਆ ਦੂਜਾ। ਪਸੀਐ ਦੇਖੀਦਾ- ਇਕੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ; ਨਾਨਕ. ਬਿਆ ਨ ਪਸੀਐ॥੧॥ ਪਾਪੜਿਆ ਪਾਪਾਂ- ਮਃ ੫॥ ਪਾਪੜਿਆ ਪਛਾੜਿ; ਬਾਣੁ ਸਚਾਵਾ ਸੰਨ੍ਹਿ ਕੈ॥ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ੜਾ ਚਿਤਾਰਿ; ਨਾਨਕ. ਦੁਖੁ ਨ ਥੀਵਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰ; ਪਾਈਅਨੁ ਠਾਢਿ ਆਪਿ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਮਿਹਰਵਾਨੁ; ਤਿਸ ਨੋ ਸਦਾ ਜਾਪਿ॥ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਸਮਰਥਿ; ਚੁਕੇ ਬਿਲ ਬਿਲਾਪ॥ ਨਠੇ ਤਾਪ ਦੁਖ ਰੋਗ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪਿ॥ ਕੀਤੀਅਨੁ ਆਪਣੀ ਰਖ; ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਿ ਥਾਪਿ॥ ਆਪੇ ਲਇਅਨੁ ਛਡਾਇ; ਬੰਧਨ ਸਗਲ ਕਾਪਿ॥ ਤਿਸਨ ਬੁਝੀ ਆਸ ਪੁੰਨੀ; ਮਨ ਸੰਤੋਖਿ ਧ੍ਰਾਪਿ॥ ਵਡੀ ਹੂੰ ਵਡਾ ਅਪਾਰ ਖਸਮੁ; ਜਿਸੁ ਲੇਪੁ ਨ. ਪੁੰਨਿ ਪਾਪਿ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਜਾ ਕਉ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਈ ਜਪਾਤ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤਿਨ ਰਾਮ ਸਿਉ; ਭੇਟਤ ਸਾਧਸੰਗਾਤ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਰਾਮੁ ਰਮਹੁ ਬਡਭਾਗੀਹੋ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਅਰਾਧਿਐ; ਬਿਘਨੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਬੋਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਦਰਗਹ ਪਵੈ ਥਾਇ॥ ਭਗਤਾ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਰਤੇ ਸਚਿ ਨਾਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਤਿਸ ਕਾ ਦੂਖੁ ਜਾਇ॥
ਅੰਗ ੫੨੨:- ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਦਇਆਲ; ਓਨ੍ਹਾ ਮਿਹਰ ਪਾਇ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਵਡ ਰੋਗੁ; ਨ ਪੋਹੇ ਤਿਸੁ ਮਾਇ॥ ਭਗਤਾ ਏਹੁ ਅਧਾਰੁ; ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਇ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ; ਇਕੋ ਇਕੁ ਧਿਆਇ॥ ਪੀਵਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਨ; ਨਾਮੇ ਰਹੇ

ਅਘਾਇ॥੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਤਿਸੁ ਲਾਗਤੇ; ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਬਿਲਪਤੇ; ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪਿਰੀ ਮਿਲਾਵਾ ਜਾ ਥੀਐ; ਸਾਈ ਸੁਹਾਵੀ ਰੁਤਿ॥ ਘੜੀ ਮੁਹਤੁ. ਨਹ ਵੀਸਰੈ; ਨਾਨਕ. ਰਵੀਐ ਨਿਤ॥੨॥ ਵਰੀ੍ਆਮ- ਪਉੜੀ॥ ਸੂਰਬੀਰ ਵਰੀਆਮ; ਕਿਨੈ ਨ ਹੋੜੀਐ॥ ਸਤਾਣੀ ਬਲ ਸਹਿਤ। ਹਾਠ ਹਠ ਵਾਲੀ- ਫਉਜ ਸਤਾਣੀ ਹਾਠ; ਪੰਚਾ ਜੋੜੀਐ॥ ਅਉਧੂਤ ਬਿਰਕਤ- ਦਸ ਨਾਰੀ ਅਉਧੂਤ; ਦੇਨਿ ਚਮੋੜੀਐ॥ ਜਿਣਿ ਜਿਣਿ ਲੈਨ੍ਹਿ ਰਲਾਇ; ਏਹੋ ਏਨਾ ਲੋੜੀਐ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਇਨ ਕੈ ਵਸਿ; ਕਿਨੈ ਨ ਮੋੜੀਐ॥ ਭਰਮੁ ਕੋਟੁ ਮਾਇਆ ਖਾਈ; ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਤੋੜੀਐ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿ; ਬਿਖਮ ਦਲੁ ਫੋੜੀਐ॥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਰਹਾ ਕਰ ਜੋੜੀਐ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭੇ ਉਤਰਨਿ; ਨੀਤ ਨੀਤ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਕਲੇਸਾ ਊਪਜਹਿ; ਨਾਨਕ. ਬਿਸਰੈ ਨਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ; ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਜੁਗਤਿ॥ ਪੈ੍ਨੰ੍ਦਿਆਂ- ਹਸੰਦਿਆ ਖੇਲੰਦਿਆ ਪੈਨੰਦਿਆ ਖਾਵੰਦਿਆ; ਵਿਚੇ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਨੁ ਧੰਨੁ; ਜਿਨਿ ਭਰਮ ਗੜੁ ਤੋੜਿਆ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੋੜਿਆ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅਖੁਟੁ; ਗੁਰੁ ਦੇਇ ਦਾਰੂਓ॥ ਮਹਾ ਰੋਗੁ ਬਿਕਰਾਲ; ਤਿਨੈ ਬਿਦਾਰੂਓ॥ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਿਆ॥ ਜਿੱਤਾ- ਜਿਤਾ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰੁ; ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਸਮਰੱਥ- ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ; ਗੁਰ ਸਮਰਥ ਦੇਵ॥ ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਅਪਰੰਪਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵ॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਉਦਮੁ ਕਰੇਦਿਆ ਜੀਉ ਤੂੰ; ਕਮਾਵਦਿਆ ਸੁਖ ਭੁੰਚੁ॥ ਧਿਆਇਦਿਆ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੁ; ਨਾਨਕ. ਉਤਰੀ ਚਿੰਤ ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣ; ਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂਸੰਗ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ, ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕ ਘੜੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵੰਤ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇ; ਤ ਕਾਹੇ ਡਰਪੀਐ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ; ਤਿਸੁ ਜੀਉ ਅਰਪੀਐ॥ ਆਇਐ ਚਿਤਿ ਨਿਹਾਲੁ; ਸਾਹਿਬ ਬੇਸੁਮਾਰ॥ ਤਿਸ ਨੋ ਪੋਹੇ ਕਵਣੁ; ਜਿਸੁ ਵਲਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੈ ਵਸਿ; ਨ ਕੋਈ ਬਾਹਰਾ॥ ਸੋ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਵੁਠਾ; ਸਚਿ ਸਮਾਹਰਾ॥ ਰੱਖਣ- ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਧਿਆਇਨਿ ਤੁਧੁ; ਤੂੰ ਰਖਣ ਵਾਲਿਆ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਸਮਰਥੁ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥੧੭॥

ਅੰਗ ੫੨੩:- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਮੋਹ; ਦੁਸਟ ਬਾਸਨਾ ਨਿਵਾਰਿ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ॥੧॥ ਘੱਠਾ ਘਸ ਗਿਆ। ਪੈ੍ਨੰ੍ਦਿਆਂ- ਮਃ ੫॥ ਖਾਂਦਿਆ ਖਾਂਦਿਆ ਮੁਹੁ ਘਠਾ; ਪੈਨੰਦਿਆ ਸਭੁ ਅੰਗੁ॥ ਨਾਨਕ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ; ਜਿਨ ਸਚਿ. ਨ ਲਗੋ ਰੰਗੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ; ਤਿਵੈ ਤਿਉ ਹੋਵਣਾ॥ ਜਹ ਜਹ ਰਖਹਿ ਆਪਿ; ਤਹ ਜਾਇ ਖੜੋਵਣਾ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੈ ਕੈ ਰੰਗਿ; ਦੁਰਮਤਿ ਧੋਵਣਾ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਤੁਧੁ ਨਿਰੰਕਾਰ; ਭਰਮੁ ਭਉ ਖੋਵਣਾ॥ ਜੋ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ; ਸੇ. ਜੋਨਿ ਨ ਜੋਵਣਾ॥ ਅਲੋਵਣਾ ਵੇਖਣਾ- ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕੁ; ਨੈਣ ਅਲੋਵਣਾ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ ਪਛਾਤਾ ਹੁਕਮੁ; ਤਿਨ੍.

ਕਦੇ ਨ ਰੋਵਣਾ॥ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਬਖਸੀਸ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਪਰੋਵਣਾ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਜੀਵਦਿਆ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਮੁਆ ਰਲੰਦੜੋ ਖਾਕ॥ ਗੁਦਾਰਿਆ ਗੁਜਾਰਿਆ- ਨਾਨਕ. ਦੁਨੀਆ ਸੰਗਿ ਗੁਦਾਰਿਆ; ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਨਪਾਕ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜੀਵੰਦਿਆ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ; ਮਰੰਦਿਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਤਾਰਿਆ; ਨਾਨਕ ਸਾਧੂਸੰਗਿ॥੨॥ ਜੁੱਗਾਦੀ- ਪਉੜੀ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪਿ ਰਖਣ ਵਾਲਿਆ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸਚੁ ਪਸਾਰਿਆ॥ ਘਟੇ ਘਟਿ ਪੋਲੇ- ਊਣਾ ਕਹੀ ਨ ਹੋਇ; ਘਟੇ ਘਟਿ ਸਾਰਿਆ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਮਰਥ; ਆਪੇ ਹੀ ਘਾਲਿਆ॥ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ; ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲਿਆ॥ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇ; ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਲਿਆ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰਿਆ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਟੇਕ; ਨਾਨਕ ਸੰਮ੍ਾਲਿਆ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅਰੁ ਅੰਤਿ; ਪਰਮੇਸਰਿ ਰਖਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਖਿਆ॥ ਸਾਧਾ ਸੰਗੁ ਅਪਾਰੁ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵੈ॥ ਪਾਏ ਮਨੋਰਥ ਸਭਿ; ਜੋਨੀ ਨਹ ਭਵੈ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਤੇ ਹਥਿ; ਕਾਰਣੁ ਜੋ ਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ; ਸੰਤਾ ਧੂਰਿ ਤਰੈ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਤਿਸ ਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ; ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਧਿਆਇਆ ਖਸਮੁ; ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਇਆ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝਿ ਨਿਹਾਲੁ; ਖਸਮਿ ਫੁਰਮਾਇਆ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਆ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਸੁ. ਨਹ ਭਰਮਾਇਆ॥ ਜੋ ਜੋ ਦਿਤਾ ਖਸਮਿ; ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸਹਿ ਦਇਆਲੁ; ਬੁਝਾਏ ਹੁਕਮੁ ਮਿਤ॥ ਜਿਸਹਿ ਭੁਲਾਏ ਆਪਿ; ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਮਹਿ ਨਿਤ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰੇ ਤਤਕਾਲਿ; ਖਿਨੁ ਟਿਕਣ. ਨ ਦਿਤੇ॥ ਖਵਿ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।ਜੁਤੇ ਪੋਲਾ - ਪ੍ਰਭ ਦਾਸ ਕਾ ਦੁਖੁ. ਨ ਖਵਿ ਸਕਹਿ; ਫੜਿ ਜੋਨੀ ਜੁਤੇ॥ ਮੱਥੇ ਮੁੱਤੇ- ਮਥੇ ਵਾਲਿ ਪਛਾੜਿਅਨੁ; ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਤੇ॥

ਅੰਗ ੫੨੪:- ਸੁੱਤੇ- ਦੁਖਿ ਲਗੈ ਬਿਲਲਾਣਿਆ; ਨਰਕਿ ਘੋਰਿ ਸੁਤੇ॥ ਸੱਤੇ- ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਦਾਸ ਰਖਿਅਨੁ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਤੇ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਨੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਧਿਆਇਐ; ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਤਿਸੁ ਲਾਗਤੇ; ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਬਿਲਪਤੇ; ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਾਤਾਰੁ; ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਿਆ॥ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮਨਿ ਆਸ; ਗਏ ਵਿਸੂਰਿਆ॥ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਜਿਸ ਨੋ ਭਾਲਦਾ॥ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ; ਰਹਿਆ ਘਾਲਦਾ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ; ਵੁਠੇ ਤਿਤੁ ਘਰਿ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ; ਜਨਮੁ ਨ ਤਹਾ ਮਰਿ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਕੁ ਇਕੁ; ਇਕੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ; ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੨੧॥੧॥੨॥ਸੁਧੁ

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਘਰੁ ਦੂਜਾ ਦੂਜਾ ਬੋਲ- ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ ਚਉਪਦਾ ਘਰੁ ੨ ਦੂਜਾ॥ ਚਾਰਿ ਪਾਵ. ਦੁਇ ਸਿੰਗ, ਗੁੰਗ ਮੁਖ; ਤਬ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਗਈਹੈ॥ ਲੁਕਈ-ਹੈ ਲੁਕਾਵੇਂਗਾ- ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਠੇਗਾ ਪਰਿਹੈ; ਤਬ ਕਤ ਮੂਡ ਲੁਕਈਹੈ॥੧॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਬੈਲ ਬਿਰਾਨੇ ਹੁਈਹੈ॥ ਫਾਟੇ ਨਾਕਨ, ਟੂਟੇ ਕਾਧਨ; ਕੋਦਉ ਕੋ ਭੁਸੁ ਖਈਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਰੋ ਦਿਨੁ ਡੋਲਤ ਬਨ ਮਹੀਆ; ਅਜਹੁ. ਨ ਪੇਟ ਅਘਈਹੈ॥ ਜਨ ਭਗਤਨ ਕੋ ਕਹੋ ਨ ਮਾਨੋ; ਕੀਓ ਅਪਨੋ ਪਈਹੈ॥੨॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤ ਮਹਾ ਭ੍ਰਮਿ ਬੂਡੋ; ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮਈਹੈ॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਖੋਇਓ. ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਿਓ; ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ. ਕਤ ਪਈਹੈ॥੩॥ ਤੇਲਕ ਤ੍ਰੇਲ ਦੇ ਕਿਣਕੇ। ਕਪਿ ਬਾਂਦਰ- ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ. ਤੇਲਕ ਕੇ ਕਪਿ ਜਿਉ; ਗਤਿ ਬਿਨੁ. ਰੈਨਿ ਬਿਹਈਹੈ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਮੂੰਡ ਧੁਨੇ ਪਛੁਤਈਹੈ॥੪॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ਘਰੁ ੩॥ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਰੋਵੈ; ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਈ॥ ਏ ਬਾਰਿਕ. ਕੈਸੇ ਜੀਵਹਿ; ਰਘੁਰਾਈ॥੧॥ ਤਨਨਾ ਬੁਨਨਾ; ਸਭੁ ਤਜਿਓ ਹੈ ਕਬੀਰ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਲਿਖਿ ਲੀਓ ਸਰੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇਹੀ ਨਲੀ ਦਾ ਛੇਕ- ਜਬ ਲਗੁ; ਤਾਗਾ ਬਾਹਉ ਬੇਹੀ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਬਿਸਰੈ; ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ॥੨॥ ਓਛੀ ਮਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਲਹਿਓ ਮੈ ਲਾਹਾ ॥੩॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਹਮਰਾ ਇਨ ਕਾ ਦਾਤਾ; ਏਕੁ ਰਘੁਰਾਈ॥੪॥੨॥

ਅੰਗ ੫੨੫:- ਗੂਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ੧; ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਜੌ ਰਾਜੁ ਦੇਹਿ; ਤ ਕਵਨ ਬਡਾਈ॥ ਜੌ ਭੀਖ ਮੰਗਾਵਹਿ; ਤ ਕਿਆ ਘਟਿ ਜਾਈ॥੧॥ ਤੂੰ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੁ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇ; ਤੇਰਾ ਆਵਨ ਜਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਤੈ ਉਪਾਈ; ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ॥ ਜਿਸ ਤੂੰ ਦੇਵਹਿ; ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਈ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਸਹਸਾ ਜਾਈ॥ ਕਿਸੁ ਹਉ ਪੂਜਉ; ਦੂਜਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਈ ॥੩॥ ਏਕੈ ਪਾਥਰ; ਕੀਜੈ ਭਾਉ॥ ਦੂਜੈ ਪਾਥਰ; ਧਰੀਐ ਪਾਉ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਦੇਉ; ਤ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਵਾ॥ ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ; ਹਮ. ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ॥੪॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ਘਰੁ ੧॥ ਲਾਛੈ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਪਰਮਲੀਓ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ, ਦਾਸਨ ਦਾਸੀ ਦੇ ਮਨ 'ਚ ਆ ਬੈਠੇ ਹਨ- ਮਲੈ ਨ ਲਾਛੈ. ਪਾਰ ਮਲੋ; ਪਰਮਲੀਓ, ਬੈਠੋ ਰੀ ਆਈ॥ ਆਵਤ ਕਿਨੈ. ਨ ਪੇਖਿਓ; ਕਵਨੈ ਜਾਣੈ ਰੀ ਬਾਈ॥੧॥ ਰ-ਮਈਆ- ਕਉਣੁ ਕਹੈ. ਕਿਣਿ ਬੂਝੀਐ; ਰਮਈਆ ਆਕੁਲੁ, ਰੀ ਬਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਆਕਾਸੈ ਪੰਖੀਅਲੋ; ਖੋਜੁ ਨਿਰਖਿਓ. ਨ ਜਾਈ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਮਾਝੈ ਮਾਛਲੋ; ਮਾਰਗੁ ਪੇਖਣੋ. ਨ ਜਾਈ ॥੨॥ ਜਿਉ ਆਕਾਸੈ ਘੜੂਅਲੋ; ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਰਿਆ॥ ਨਾਮੇ ਚੇ ਸੁਆਮੀ ਬੀਠਲੋ; ਜਿਨਿ ਤੀਨੈ ਜਰਿਆ॥੩॥੨॥

ਗੂਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦੂਧੁ ਤ ਬਛਰੈ; ਥਨਹੁ ਬਿਟਾਰਿਓ॥ ਫੂਲੁ ਭਵਰਿ; ਜਲੁ ਮੀਨਿ ਬਿਗਾਰਿਓ॥੧॥ ਮਾਈ; ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਜਾ ਕਹਾ ਲੈ ਚਰਾਵਉ॥ ਅਨੂਪਨ ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ ਸੁੰਦਰ ਹਨ, ਭਾਵ ਇਤਨੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹਨ ਕਿ ਉਪਮਾ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜੀਅ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹਰ ਸਮੇਂ ਉਪਮਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਪਮਾ ਹੋਰ ਵਧਦੀ ਤ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ- ਅਵਰੁ ਨ ਫੂਲੁ; ਅਨੂਪਨ ਪਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੈਲਾਗਰ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ। ਬੇੜ੍ਹੇ ਵਲੇ ਹੋਏ,

ਭੁਇਅੰਗਾ ਸੱਪਾਂ ਨੇ- ਮੈਲਾਗਰ; ਬੇਰ੍ਹੇ ਹੈ ਭੁਇਅੰਗਾ॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਬਸਹਿ ਇਕ ਸੰਗਾ॥੨॥ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਨਿਵੇਦਨ ਅਰਪਿਆ ਨਈਬੇਦਹਿ ਮਿੱਠਾ ਭੋਜਨ। ਬਾਸਾ ਵਾਸਨਾ, ਸੁਗੰਧੀ- ਧੂਪ ਦੀਪ; ਨਈਬੇਦਹਿ ਬਾਸਾ॥ ਕੈਸੇ ਪੂਜ ਕਰਹਿ; ਤੇਰੀ ਦਾਸਾ॥੩॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ; ਪੂਜ ਚਰਾਵਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵਉ॥੪॥ ਅਰਚਾ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ- ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ; ਆਹਿ ਨ ਤੋਰੀ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਕਵਨ ਗਤਿ ਮੋਰੀ॥੫॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀਉ ਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ੧; ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਅੰਤਰੁ ਮਲਿ. ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਕੀਨਾ; ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ॥ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਘਟਿ. ਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹਾ; ਕਾਹੇ ਭਇਆ ਸੰਨਿਆਸੀ॥੧॥

ਅੰਗ ੫੨੬:- ਭਰਮੇ ਭੂਲੀ; ਰੇ ਜੈਚੰਦਾ॥ ਨਹੀ ਨਹੀ ਚੀਨ੍ਹਿਆ; ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਖਾਇਆ. ਪਿੰਡੁ ਬਧਾਇਆ; ਖਿੰਥਾ ਮੁੰਦਾ ਮਾਇਆ॥ ਭੂਮਿ ਮਸਾਣ ਕੀ ਭਸਮ ਲਗਾਈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਕਾਇ ਜਪਹੁ ਰੇ. ਕਾਇ ਤਪਹੁ ਰੇ; ਕਾਇ ਬਿਲੋਵਹੁ ਪਾਣੀ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜਿਨ੍ਹਿ ਉਪਾਈ; ਸੋ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੩॥ ਕਾਇ ਕਮੰਡਲੁ ਕਾਪੜੀਆ ਰੇ; ਅਠਸਠਿ ਕਾਇ ਫਿਰਾਹੀ॥ ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ. ਸੁਨੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਕਣ ਬਿਨੁ. ਗਾਹੁ ਕਿ ਪਾਹੀ॥੪॥੧॥ ਗੂਜਰੀ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੋ ਲਛਮੀ ਸਿਮਰੈ; ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ॥ ਪੌਲਾ ਅਉਤਰੈ ਜਨਮ ਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲਾ ਵਲਿ ਵਲਿ ਵਾਰ ਵਾਰ- ਸਰਪ ਜੋਨਿ; ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ॥੧॥ ਅਰੀ ਬਾਈ; ਗੋਬਿਦ ਨਾਮੁ ਮਤਿ ਬੀਸਰੈ॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ. ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੈ; ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ॥ ਬੇਸਵਾ ਜੋਨਿ; ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ॥੨॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ. ਜੋ ਲੜਿਕੇ ਸਿਮਰੈ; ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ॥ ਸੂਕਰ ਜੋਨਿ; ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ॥੩॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ. ਜੋ ਮੰਦਰ ਸਿਮਰੈ; ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ॥ ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨਿ; ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ॥੪॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ. ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਿਮਰੈ; ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ॥ ਬਦਤਿ ਤਿਲੋਚਨੁ. ਤੇ ਨਰ ਮੁਕਤਾ; ਪੀਤੰਬਰੁ ਵਾ ਕੇ ਰਿਦੈ ਬਸੈ॥੫॥੨॥

ਗੂਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀਉ ਕਾ ਪਦਾ ਘਰੁ ੪ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਰਮਾਦਿ ਵੱਡੇ ਮੁੱਢ ਸਰੂਪ। ਮਨੋ-ਪਿਮੰ- ਪਰਮਾਦਿ ਪੁਰਖ ਮਨੋਪਿਮੰ; ਸਤਿ ਆਦਿ ਭਾਵ ਰਤੰ॥ ਪਰਮਦ-ਭੁਤੰ ਪਰਮ ਵੱਡੇ ਭੁਤੰ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਹਨ, ਪਰਕ੍ਰਿਤਿ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਪਰੰ ਪਰੇ ਹਨ। ਜਦਿ ਜੇਕਰ, ਚਿੰਤਿ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ, ਤਦ ਸਾਰਿਆਂ ਚ, ਗਤੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਪਰ-ਕ੍ਰਿਤਿ- ਪਰਮਦਭੁਤੰ ਪਰਕ੍ਰਿਤਿ ਪਰੰ; ਜਦਿ ਚਿੰਤਿ ਸਰਬ ਗਤੰ॥੧॥ ਮਨੋਰ-ਮੰ ਸੁੰਦਰ- ਕੇਵਲ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨੋਰਮੰ॥ ਬਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ; ਤਤ ਮਇਅੰ॥ ਜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਰ-ਣੇਨ ਭਜਨ ਕਰਕੇ, ਜਰਾਧਿ ਬੁਢੇਪੇ ਆਧੀ ਬਿਆਧੀ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਦੀ ਦਨੋਤਿ ਪੀੜਾ,ਨ ਨਹੀਂ ਭਇਅੰ ਹੁੰਦੀ, । ਸਮਰ-ਣੇਨ- ਨ ਦਨੋਤਿ ਜ ਸਮਰਣੇਨ; ਜਨਮ ਜਰਾਧਿ, ਮਰਣ ਭਇਅੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇ ਇੱਛਸਿ ਇੱਛਾ, ਜਮਾਦਿ ਜਮਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਪਰਾ-ਭਯੰ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ, ਤਾਂ ਸ੍ਰਸਤਿ ਕਲਿਆਣ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਸੁ।ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕ੍ਰਿਤ। ਕ੍ਰਿਤੰ ਕਰਨਾ ਕਰੇ- ਇਛਸਿ ਜਮਾਦਿ ਪਰਾਭਯੰ; ਜਸੁ ਸ੍ਵਸਤਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤੰ॥ ਭਵ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ।ਭੂਤ ਕਾਲ।ਤਿੰਨਾਂ ਸਮਿਆਂ 'ਚ, ਸਮਬ੍ਰਿਅੰ ਸਮਾਇ ਅਵਿਨਾਸੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ। ਮਿਦੰ ਇਹ। ਸ-ਮੱਬਿਅੰ- ਭਵ ਭੂਤ

ਭਾਵ. ਸਮਬ੍ਰਿਅੰ; ਪਰਮੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਿਦੰ॥੨॥ ਲੋਭ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ, ਪਰਾਏ ਘਰਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਤਿਆਗ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਬਿਧੀ ਦੇ ਆ-ਚਰਣੰ ਕਰਤੱਬ ਕਰੇ- ਲੋਭਾਦਿ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹੰ; ਜਦਿ ਬਿਧਿ ਆਚਰਣੰ॥ ਦੁਹ-ਕ੍ਰਿਤ ਖੋਟੀ ਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ, ਤਜਿ ਤਿਆਗੇ, ਚਕ੍ਰਧਰ ਚੱਕ੍ਰਧਾਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸਰਣੰ ਸਰਨ ਲਵੇ- ਦੁਹ-ਕ੍ਰਿਤ, ਚੱਕ੍ਰ-ਧਰ- ਤਜਿ ਸਕਲ ਦੁਹਕ੍ਰਿਤ ਦੁਰਮਤੀ; ਭਜੁ ਚਕ੍ਰਧਰ ਸਰਣੰ॥੩॥ ਨਿਹਕੇਵਲਾ ਸ਼ੁੱਧ ਸਰੂਪ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹਰੀ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਰਿਦ ਮਨ, ਬਚਸਾ ਬਾਣੀ। ਕਰਮਣਾ ਸ੍ਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕਰੇ- ਹਰਿ ਭਗਤ ਨਿਜ ਨਿਹਕੇਵਲਾ; ਰਿਦ ਕਰਮਣਾ ਬਚਸਾ॥ ਜੋਗੇਨ ਜੋਗ ’ਚ ਕਿੰ ਕੀ ਹੈ? ਜੱਗੇਨ ਜੱਗਾਂ ’ਚ ਕਿੰ ਕੀ ਹੈ? ਦਾਨੇਨ ਦਾਨ ’ਚ ਕਿੰ ਕੀ ਹੈ? ਤਪਸਾ ਤਪੱਸਿਆ ’ਚ ਕਿੰ ਕੀ ਪਿਆ ਹੈ, ਜੱਗੇਨ- ਜੋਗੇਨ ਕਿੰ. ਜਗੇਨ ਕਿੰ; ਦਾਨੇਨ ਕਿੰ ਤਪਸਾ॥੪॥ ਸਿੱਧਿ ਮੁਕਤ। ਪਦੰ ਪਦਵੀ- ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦੇਤਿ ਜਪਿ ਨਰ; ਸਕਲ ਸਿਧਿ ਪਦੰ॥ ਜੈਦੇਵ ਭਗਤ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਆਇਆ ਹੈ ਤਸ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ, ਜੋ ਸਫੁਟੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਗਤੰ ਕਲਿਆਣ ਸਰੂਪ, ਸਾਰਿਆਂ ’ਚ ਗਤੰ ਪ੍ਰਾਪਤ। ਹਨ, ਸ-ਫੁਟੰ- ਜੈਦੇਵ ਆਇਉ ਤਸ ਸਫੁਟੰ; ਭਵ ਭੂਤ ਸਰਬ ਗਤੰ॥੫॥੧॥

ਅੰਗ ੫੨੭:- ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਆਰੰਭ:-ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧॥ਸੇਵਕ ਜਨ ਬਨੇ; ਠਾਕੁਰ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥ ਜੋ ਤੁਮਰਾ ਜਸੁ ਕਹਤੇ ਗੁਰਮਤਿ; ਤਿਨ ਮੁਖ ਭਾਗ ਸਭਾਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਟੂਟੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਫਾਹੇ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥ ਹਮਰਾ ਮਨੁ. ਮੋਹਿਓ ਗੁਰ ਮੋਹਨਿ; ਹਮ ਬਿਸਮ ਭਈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੇ॥੧॥ ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੋਈ ਅੰਧਿਆਰੀ; ਗੁਰ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਜਾਗੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ; ਮੋਹਿ ਤੁਮ ਸਰਿ. ਅਵਰੁ ਨ ਲਾਗੇ॥੨॥੧॥ ਗਲੀ ਪੋਲਾ- ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਮੇਰੋ ਸੁੰਦਰੁ; ਕਹਹੁ. ਮਿਲੈ ਕਿਤੁ ਗਲੀ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਬਤਾਵਹੁ ਮਾਰਗੁ; ਹਮ ਪੀਛੈ ਲਾਗਿ ਚਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ; ਇਹ ਚਾਲ ਬਨੀ ਹੈ ਭਲੀ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮਸਤੀ ਸਹਿਤ, ਲਟੁਰੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲੀ। ਮਧੁਰੀ ਛੋਟੀ ਗ੍ਰੀਬੀ ਵਾਲੀ। ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਢੁਲਿ ਹਟ ਕੇ- ਲਟੁਰੀ ਮਧੁਰੀ ਠਾਕੁਰ ਭਾਈ; ਓਹ ਸੁੰਦਰਿ. ਹਰਿ ਢੁਲਿ ਮਿਲੀ॥੧॥ ਏਕੋ ਪ੍ਰਿਉ. ਸਖੀਆ ਸਭ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ; ਜੋ ਭਾਵੈ ਪਿਰ. ਸਾ ਭਲੀ॥ ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ. ਕਿਆ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ. ਤਿਤੁ ਰਾਹਿ ਚਲੀ॥੨॥੨॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਬੋਲੀਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀਨੀ ਚੋਲੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉ ਫਿਰਉ ਦਿਵਾਨੀ ਆਵਲ ਬਾਵਲ; ਤਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹਰਿ ਢੋਲੀਐ॥ ਕੋਈ ਮੇਲੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ; ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਗੁਲ ਗੋਲੀਐ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਵਹੁ ਅਪੁਨਾ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਝੋਲੀਐ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਲਾਧਾ ਦੇਹ ਟੋਲੀਐ॥੨॥੩॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਅਬ ਹਮ ਚਲੀ; ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਹਾਰਿ॥ ਜਬ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਈ; ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ

ਅੰਗ ੫੨੮:- ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੋਕਨ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਉਪਮਾ; ਤੇ ਬੈਸੰਤਰਿ ਜਾਰਿ॥ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹਉ ਭਾਵੈ ਬੁਰਾ ਕਹਉ; ਹਮ ਤਨੁ ਦੀਓ ਹੈ ਢਾਰਿ॥੧॥ ਜੋ ਆਵਤ ਸਰਣਿ. ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਰੀ; ਤਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਮੁਰਾਰਿ॥੨॥੪॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ ਸਾਧ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ; ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉੱਗ੍ਰ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਜੂਠ ਕਰਕੇ ਜੁਠਾਰੀ ਜੂਠੇ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ- ਤੁਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਪੁਰਖ, ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ. ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਜੂਠਾਰੀ॥ ਹਮਰੈ ਜੀਇ ਹੋਰੁ. ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਹੋਤ ਹੈ; ਹਮ ਕਰਮਹੀਣ ਕੂੜਿਆਰੀ॥੧॥ ਹਮਰੀ ਮੁਦ੍ਰ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਦੁਸਟ ਦੁਸਟਾਰੀ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥੨॥੫॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਸੁੰਦਰਿ ਹੈ ਨਕਟੀ॥ ਧ੍ਰਿੱਕਟੀ- ਜਿਉ ਬੇਸੁਆ ਕੇ ਘਰਿ ਪੂਤੁ ਜਮਤੁ ਹੈ; ਤਿਸੁ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਧ੍ਰਕਟੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਹਿ ਨਹੀਂ। ਬਿਗੜਰੂਪ ਕੁਸਟੀ। ਬੇਰਕਟੀ ਵਿਕਾਰੀ- ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ, ਨਾਹਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਤੇ ਬਿਗੜਰੂਪ ਬੇਰਕਟੀ॥ ਜਿਉ ਨਿਗੁਰਾ. ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਜਾਣੈ; ਓਹੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਹੈ ਭ੍ਰਸਟੀ॥੧॥ ਚਕਟੀ ਚੱਟਦਾ ਹਾਂ। ਪਗ ਪੋਲਾ- ਜਿਨ ਕਉ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨਾ ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗ ਚਕਟੀ॥ ਪੋਲਾ ਛੁਕਟੀ ਛੁੱਟਕਾਰਾ- ਨਾਨਕ. ਪਤਿਤ, ਪਵਿਤ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਛੈ ਛੁਕਟੀ॥੨॥੬॥ ਛੱਕਾ ਇੱਕ- ਛਕਾ ੧

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਾਈ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ. ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸੇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ. ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ; ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਸਮਾਈਐ॥ ਅਵਘਟਿ ਪੋਲਾ - ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ; ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਈਐ॥੧॥ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਸੇਵਕ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ; ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਕਤਹੂ ਪਾਈਐ॥ ਸੁਖਦਾਤੇ ਦੁਖਭੰਜਨ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥੨॥੧॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਮਾਈ; ਹੋਨਹਾਰ ਸੋ ਹੋਈਐ॥ ਰਾਚਿ ਰਹਿਓ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੀ; ਕਹਾ ਲਾਭੁ ਕਹਾ ਖੋਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੱਸਨੋ- ਕਹ ਫੂਲਹਿ, ਆਨੰਦ ਬਿਖੈ ਸੋਗ; ਕਬ ਹਸਨੋ. ਕਬ ਰੋਈਐ॥ ਕਬਹੂ ਮੈਲੁ ਭਰੇ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਕਬ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਧੋਈਐ॥੧॥ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ. ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ; ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਅਲੋਈਐ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੋਈਐ॥੨॥੨॥ ਅੰਗ ੫੨੯:- ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਸੁਨਤ ਪੋਲਾ- ਮਾਈ; ਸੁਨਤ ਸੋਚ ਭੈ ਡਰਤ॥ ਮੇਰ ਤੇਰ ਤਜਉ ਅਭਿਮਾਨਾ; ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਪਰਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਹਿਨ ਪਤੀ- ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ. ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਉ; ਨਾਹਿਨ ਕਾ ਬੋਲ ਕਰਤ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ. ਹੀਏ ਮੋਰੇ ਤੇ; ਬਿਸਰਤ ਜਾਈ ਹਉ ਮਰਤ॥੧॥ ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ; ਮੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਇਆਨਪ ਜਰਤ॥ ਨਿਰਗੁਨਿ ਕਰੂਪਿ ਕੁਲ ਹੀਣ ਨਾਨਕ ਹਉ; ਅਨਦ ਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਭਰਤ॥੨॥੩॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਮਨ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਸਦਹੂੰ॥ ਅਬਰਨਾ- ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ. ਜਪਤ ਉਧਾਰੈ; ਬਰਨ ਅਬਰਨਾ ਸਭਹੂੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਤਹੀ ਸਮਾਇਓ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਜਾਨੀ ਤਬਹੂੰ॥ ਜਹਾ ਜਹਾ

ਇਹ ਦੇਹੀ ਧਾਰੀ; ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਇਓ ਕਬਹੂੰ॥੧॥ ਸੁਖੁ ਆਇਓ. ਭੈ ਭਰਮ ਬਿਨਾਸੇ; ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏ ਪ੍ਰਭ ਜਬਹੂ॥ ਲੱਬਹੂੰ ਲਾਲਚ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਮਨੋਰਥ; ਸਾਧਸੰਗਿ. ਤਜਿ ਲਬਹੂੰ॥੨॥੪॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਮਨ; ਜਿਉ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਉ॥ ਨੀਚਹੁ ਨੀਚੁ ਨੀਚੁ ਅਤਿ ਨਾਨ੍ਹਾ; ਹੋਇ ਗਰੀਬੁ ਬੁਲਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਅਡੰਬਰ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਰਥੇ; ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਘਟਾਵਉ॥ ਜਿਉ ਅਪੁਨੋ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ; ਤਾ ਮਹਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਉ॥੧॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਰੇਣੁ ਦਾਸਨ ਕੀ; ਜਨ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਉ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਬਡਿਆਈ ਨਾਨਕ; ਜੀਵਉ ਮੁਖਹੁ ਬੁਲਾਵਉ॥੨॥੫॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਭ੍ਰਮੁ ਡਾਰਿਓ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਭੁ ਕੋ ਅਪਨਾ; ਮਨ ਮਹਿ ਇਹੈ ਬੀਚਾਰਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ; ਦਰਸਨਿ ਦੂਖੁ ਉਤਾਰਿਓ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ; ਚਿੰਤਾ ਰੋਗੁ ਬਿਦਾਰਿਓ॥੧॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਝੂਠੁ ਨਿੰਦਾ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ. ਬਿਸਾਰਿਓ॥ ਮਾਇਆ ਬੰਧ ਕਾਟੇ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ; ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਉਧਾਰਿਓ ॥੨॥੬॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਮਨ; ਸਗਲ ਸਿਆਨਪ ਰਹੀ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ; ਨਾਨਕ ਓਟ ਗਹੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੁ ਮੇਟਿ ਪਏ ਸਰਣਾਈ; ਇਹ ਮਤਿ ਸਾਧੂ ਕਹੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਭਰਮੁ ਅਧੇਰਾ ਲਹੀ॥੧॥ ਜਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਅਹੀ॥ ਉਥਾਪਨ-ਹਾਰੇ- ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ. ਉਥਾਪਨਹਾਰੇ; ਕੁਦਰਤਿ. ਕੀਮ ਨ ਪਹੀ॥੨॥੭॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ; ਸੁਖ ਦਾਤੇ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾਹੂ ਜਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਤਿਨ ਕਉ ਕਾਲ. ਨ ਖਾਤੇ॥ ਰੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਲਾਲ ਭਏ ਹੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਮਾਤੇ॥੧॥ ਮਹਾ ਕਿਲਬਿਖ ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਰੋਗਾ; ਪ੍ਰਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੁਹਾਰੀ ਹਾਤੇ॥

ਅੰਗ ੫੩੦:- ਸੋਵਤ ਜਾਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਚਰਨ ਪਰਾਤੇ॥੨॥੮॥ ਪੰਜਵਾਂ- ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਿਓ ਨੈਣੀ॥ ਸੁਖਦਾਈ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਬੈਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤੀਂ- ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰਾ ਸੰਤੀ ਕਾਟਿਆ; ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਗੁਰ ਦੈਣੀ॥ ਜਲਤੇ ਸੜਦੇ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ, ਕਰਿ ਲੀਨੋ ਅਪੁਨਾ; ਜਲਤੇ ਸੀਤਲ ਹੋਣੀ॥੧॥ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਕਿਛੁ ਉਪਜਿ. ਨ ਆਇਓ; ਨਹ ਉਪਜੀ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ॥ ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸੰਜਮ, ਨਾਨਕ; ਲਾਗੋ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ॥ ੨॥੯॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਾਹਾ॥ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ. ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ; ਕਾਟੇ ਜਮ ਕੇ ਫਾਹਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ. ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਹਿ ਆਹਾ॥ ਤਿਨ੍ਹਾ ਪਰਾਪਤਿ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨਾ; ਜਿਨ੍ ਕੈ ਕਰਮਿ ਲਿਖਾਹਾ॥੧॥ ਸੇ ਬਡਭਾਗੀ. ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ; ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹਾ॥ ਸਿਰ ਭੇਟਾ ਕਰਕੇ, ਵਿਸਾਹਾ ਖ਼ਰੀਦਿਆ- ਸੁੰਦਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ਤੇ ਨਾਨਕ; ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ॥੨॥੧੦॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ- ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਮਨ; ਕਹ ਅਹੰਕਾਰਿ ਅਫਾਰਾ॥ ਦੁਰਗੰਧ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਅਪਾਵਨ ਭੀਤਰਿ; ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਛਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ. ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਿ ਪਰਾਨੀ; ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਜਿਨਿ ਧਾਰਾ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ. ਅਵਰ ਲਪਟਾਵਹਿ; ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ॥੧॥ ਅੰਧ ਗੁੰਗ ਪਿੰਗੁਲ ਮਤਿ ਹੀਨਾ; ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਹੁ

ਰਾਖਨਹਾਰਾ॥ ਸਮਰੱਥਾ-ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸਮਰਥਾ; ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਬਿਚਾਰਾ॥੨॥੧੧॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਸਾਂਝ- ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਨੇਰੈ ਹੂ ਤੇ ਨੇਰੈ॥ ਸਿਮਰਿ ਧਿਆਇ ਗਾਇ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸਾਝ ਸਵੇਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਮਹਾਂ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਉਧ੍ਰੁ ਤਰ, ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੁ੍ਲਭ- ਉਧਰੁ ਦੇਹ ਦੁਲਭ, ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਰੈ॥ ਘਰੀ ਨ ਮੁਹਤੁ. ਨ ਚਸਾ ਬਿਲੰਬਹੁ; ਕਾਲੁ. ਨਿਤਹਿ ਨਿਤ ਹੇਰੈ॥੧॥ ਅੰਧ ਬਿਲਾ ਤੇ. ਕਾਢਹੁ ਕਰਤੇ; ਕਿਆ ਨਾਹੀ. ਘਰਿ ਤੇਰੈ॥ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਦੀਜੈ. ਨਾਨਕ ਕਉ; ਆਨਦ ਸੂਖ ਘਨੇਰੈ॥੨॥੧੨॥ ਛੱਕੇ ਦੋ- ਛਕੇ ੨॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਮਨ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਓ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ; ਜੀਵਨ ਕਾ ਮੂਲੁ ਬਾਧਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਕੀਨੋ; ਕਾਟੇ ਮਾਇਆ ਫਾਧਿਓ॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗਾਇ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ; ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਾਧਿਓ॥੧॥ ਅ੍ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਮਿਟਿਓ ਮੋਰਚਾ; ਅਮੋਲ ਪਦਾਰਥੁ ਲਾਧਿਓ॥

ਅੰਗ ੫੩੧:- ਬਲਿਹਾਰੈ ਨਾਨਕ ਲਖ ਬੇਰਾ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿਓ॥੨॥੧੩॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਮਾਈ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਸਫਲ ਆਇਆ ਜੀਵਨ ਫਲੁ ਤਾ ਕੋ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਸੂਰੁ ਸੋ ਬੇਤਾ; ਜੋ ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰਸਨਾ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜੋਨੀ ਧਾਵੈ॥੧॥ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਰਵਿਆ ਮਨ ਤਨ ਮਹਿ; ਆਨ. ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵੈ॥ ਨਰਕ ਰੋਗ. ਨਹੀ ਹੋਵਤ, ਜਨ ਸੰਗਿ; ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਲੜਿ ਲਾਵੈ॥੨॥੧੪॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਚੰਚਲੁ; ਸੁਪਨੈ ਹੀ ਉਰਝਾਇਓ॥ ਇਤਨੀ ਨ ਬੂਝੈ. ਕਬਹੂ ਚਲਨਾ; ਬਿਕਲ ਭਇਓ ਸੰਗਿ ਮਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੁਸਮ ਰੰਗ ਸੰਗ ਰਸਿ ਰਚਿਆ; ਬਿਖਿਆ ਏਕ ਉਪਾਇਓ॥ ਲੋਭ ਸੁਨੈ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ; ਬੇਗਿ ਤਹਾ ਉਠਿ ਧਾਇਓ॥੧॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁਤੁ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਓ; ਸੰਤ ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ॥ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸੁਆਮੀ; ਨਾਨਕ ਲੀਓ ਸਮਾਇਓ॥੨॥੧੫॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ; ਗੁਰ ਚਰਨਾ॥ ਕਲਿਮਲ ਡਾਰਨ. ਮਨਹਿ ਸਧਾਰਨ; ਇਹ ਆਸਰ ਮੋਹਿ ਤਰਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਸੇਵਾ ਬੰਦਨ; ਇਹੈ ਟਹਲ ਮੋਹਿ ਕਰਨਾ॥ ਬਿਗਸੈ ਮਨੁ. ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸਾ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਗਰਭੈ ਪਰਨਾ॥੧॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਪਰਸਉ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਇਹੈ ਧਿਆਨਾ ਧਰਨਾ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪਰਿਓ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨਾ॥੨॥੧੬॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ ਪਹਿ; ਬਿਨਤੀ ਕਹੀਐ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਨਿਧਿ; ਸੂਖ ਸਹਜ ਸਿਧਿ ਲਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ. ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਾਗਉ; ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਅੰਚਲੁ ਗਹੀਐ॥ ਆਂਚ. ਨ ਲਾਗੈ, ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਤੇ; ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਅਹੀਐ॥੧॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਹਾ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ; ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਹੀਐ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਨਹੀਐ॥੨॥੧੭॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਰਿਦੈ ਪਰਵੇਸਾ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ; ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਕਲੇਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਮ

ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ; ਕੋਟਿ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨਾ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗਾਵਤ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ; ਲਾਗੋ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨਾ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਕੀਨੋ; ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਨਿਰਾਰੇ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਜੀਵਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੨॥੧੮॥ਛੱਕੇ ਤਿੰਨ- ਛਕੇ ੩॥

ਅੰਗ ੫੩੨:- ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ; ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਨ ਨਿਹਾਰਉ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ - ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ; ਮਨ ਤੇ. ਕਬਹੁ ਨ ਡਾਰਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਲਾਈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰਉ॥ ਸਭ ਤੇ ਨੀਚੁ ਆਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨਉ; ਮਨ ਮਹਿ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਧਾਰਉ॥੧॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਠਾਕੁਰ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਕਲਮਲ ਸਗਲੇ ਝਾਰਉ॥ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ. ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਪਾਵਉ; ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਉਰਿ ਧਾਰਉ॥੨॥੧੯॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ; ਪੇਖਉ ਦਰਸੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਸੁੰਦਰ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨੀ; ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਪਿਆਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ- ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅਵਿਲੋਕੇ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਉਧਰਨਹਾਰਾ- ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪੂਰਨ; ਭਵਜਲ ਉਧਰਨਹਾਰਾ॥੧॥ ਜੁੱਗਾਦਿ ਤੱਾਕੀ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤ ਜਨ ਸੇਵਕ; ਤਾਕੀ ਬਿਖੈ ਅਧਾਰਾ॥ ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ. ਬਾਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ; ਪਰਮੇਸਰੁ ਦੇਵਨਹਾਰਾ॥੨॥੨੦॥ ਮੱਾਤਾ- ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੇਰਾ ਜਨੁ; ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਮਾਤਾ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾ ਨਿਧਿ ਜਾ ਕਉ ਉਪਜੀ; ਛੋਡਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਸੋਵਤ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਤਾ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਨੋ; ਸਾਧੂ ਧੂਰੀ ਨਾਤਾ॥੧॥ ਸਉਤੁ ਸਫਲਾ, ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਵਾਲੇ ਸਉਂਤ੍ਰੇ- ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ, ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਉਪਜਿਆ; ਜਿਨਿ ਕੀਨੋ ਸਉਤੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਉਧਰੇ- ਸਗਲ ਸਮੂਹ ਲੈ ਉਧਰੇ ਨਾਨਕ; ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ॥੨॥੨੧॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਫਿਰਤ ਬਿਲਲਾਤੇ; ਮਿਲਤ ਨਹੀ ਗੋਸਾਈਐ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਤਨੁ ਬਾਧਿਓ; ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਈਐ॥ ਰੂਆਈਐ ਪੁਕਾਰੀਏ- ਟਿਕਨੁ. ਨ ਪਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਜਾਇ. ਰੂਆਈਐ॥੧॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ - ਕਰੈ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ; ਸਾਧ ਚਰਨ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥ ਸੰਕਟ ਘੋਰ ਕਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈਐ॥੨॥੨੨॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਠਾਕੁਰ ਹੋਏ ਆਪਿ ਦਇਆਲ॥ ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ; ਉਬਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ. ਕਰੀ ਬੇਨੰਤੀ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਹਾਥੁ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਪਰਮੇਸੁਰਿ; ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ॥੧॥ ਵਰ ਨਾਰੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ; ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਐ; ਜੋ ਸਭਨਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ॥੨॥੨੩॥

ਅੰਗ ੫੩੩:- ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਹਿ; ਬਿਨਉ ਕਹਿਆ॥ਗ-ਇਆ- ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਮੇਰਾ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਰਾ ਗਇਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਲੋਭੀ; ਹਮਰਾ ਗੁਨੁ ਅਵਗੁਨੁ ਸਭੁ ਸਹਿਆ॥ ਖ-ਇਆ ਨਾਸ ਰੂਪ- ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ; ਮੁਏ ਦੁਸਟ ਜੋ ਖਇਆ॥੧॥ ਸਹ-ਜਇਆ- ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਰਬ ਸਧਾਰੀ; ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਸਹਜਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਦਾਤਾ; ਚਰਣਕਮਲ ਉਰ ਧਰਿਆ॥੨॥੨੪॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ. ਪ੍ਰਭ ਹਮਾਰੇ॥ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਰਾਖਨਹਾਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬ ਪਾਖ ਰਾਖੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਅੰਤੀ ਵਾਰੇ॥੧॥ ਜਬ ਚਿਤਵਉ ਤਬ ਤੁਹਾਰੇ॥ ਉਨ ਸਮ੍ਹਾਰਿ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਧਾਰੇ॥੨॥ ਸੁਨਿ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਬਚਨਾਰੇ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ. ਸਾਧ ਦਰਸਾਰੇ॥੩॥ ਅਸਾਰੇ ਆਸਰੇ- ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ; ਏਕ ਅਸਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਰਨੈਹਾਰੇ॥੪॥੨੫॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ; ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਮੇਰਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ; ਮੋਹਿ. ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕਾ ਚੇਰਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਲਾਗਉ ਜਨ ਚਰਨੀ; ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਕਰਉ ਜਨ ਸੇਵਾ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥੧॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਉ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਿਤ ਰਹੀਐ॥ ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਮੋਰਾ; ਅਨਦੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਲਹੀਐ॥੨॥੨੬॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੀਤਾ; ਐਸੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਾਏ॥ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ. ਸਦ ਹੀ ਸੰਗੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਗਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਲਿਓ ਮਨੋਹਰੁ ਸਰਬ ਸੁਖੈਨਾ; ਤਿਆਗਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ॥ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ. ਬਹੁ ਪੇਖੇ; ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ. ਨ ਸਮਸਰਿ ਲਾਏ॥੧॥ ਮੰਦਰਿ ਭਾਗੁ ਸੋਭ ਦੁਆਰੈ; ਅਨਹਤ ਰੁਣੁ ਝੁਣੁ ਲਾਏ॥ ਥੀਤੇ ਇਸਥਿੱਤ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ; ਗ੍ਰਿਹ ਪ੍ਰਿਅ ਥੀਤੇ ਸਦ ਥਾਏ॥੨॥੧॥੨੭॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਦਰਸਨ ਨਾਮ ਕਉ; ਮਨੁ ਆਛੈ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ ਹੈ ਸਗਲ ਥਾਨ ਰੇ; ਆਹਿ ਪਰਿਓ ਸੰਤ ਪਾਛੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਸੁ ਹਉ ਸੇਵੀ. ਕਿਸੁ ਆਰਾਧੀ; ਜੋ ਦਿਸਟੈ ਸੋ ਗਾਛੈ॥

ਅੰਗ ੫੩੪:- ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੀਐ; ਚਰਣ ਰੇਨੁ ਮਨੁ ਬਾਛੈ॥੧॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ ਕਠਨ। ਮਾਇਆ-ਛੈ (ਛੈ)ਨਾਸ ਰੂਪ ਮਾਇਆ- ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨਾ. ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ; ਮਹਾ ਦੁਤਰੁ ਮਾਇਆਛੈ॥ ਆਇ ਪਇਓ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਚਰਨੀ; ਤਉ ਉਤਰੀ ਸਗਲ ਦੁਰਾਛੈ॥੨॥੨॥੨੮॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਤੁਹਾਰੇ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਮਨਮੋਹਨ ਪਿਆਰੇ; ਸਭਹੂ ਮਧਿ ਨਿਰਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਜੁ ਨ ਚਾਹਉ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਚਾਹਉ; ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨਕਮਲਾਰੇ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ; ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਦਰਸਾਰੇ॥੧॥ ਦੀਨੁ. ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ ਠਾਕੁਰ; ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਸੰਤ. ਹਾਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਨੋਹਰ; ਮਨੁ ਸੀਤਲ ਬਿਗਸਾਰੇ॥੨॥੩॥੨੯॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜਪਿ; ਸੇਵਕੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਓ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ; ਬਹੁੜਿ. ਜਨਮਿ ਨਹੀ ਮਾਰਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਮਿ. ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਕੇ; ਰਤਨ ਜਨਮੁ. ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ॥

ਉ-ਧਾਰਿਓ- ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਇ. ਬਿਖੈ ਬਨੁ ਤਰਿਆ; ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਿਓ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਬਸਿਆ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ; ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਉਚਾਰਿਓ॥ ਨਾਨਕ. ਓਟ ਗਹੀ ਜਗਦੀਸੁਰ; ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰਿਓ॥੨॥੪॥੩੦॥ ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਕਰਤ ਫਿਰੇ ਬਨ ਭੇਖ; ਮੋਹਨ ਰਹਤ ਨਿਰਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਾਰ ਹੰਕਾਰ- ਕਥਨ ਸੁਨਾਵਨ. ਗੀਤ ਨੀਕੇ ਗਾਵਨ; ਮਨ ਮਹਿ ਧਰਤੇ ਗਾਰ॥੧॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਬਹੁ ਚਤੁਰ ਸਿਆਨੇ; ਬਿਦਿਆ ਰਸਨਾ ਚਾਰ॥੨॥ ਬਿ-ਬਰਜਿੱਤ- ਮਾਨ ਮੋਹ. ਮੇਰ ਤੇਰ ਬਿਬਰਜਿਤ; ਏਹੁ ਮਾਰਗੁ ਖੰਡੇ ਧਾਰ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਨਿ ਭਵਜਲੁ ਤਰੀਅਲੇ; ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤਸੰਗਾਰ॥੪॥੧॥੩੧॥ ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਮੈ ਪੇਖਿਓ ਰੀ ਊਚਾ ਮੋਹਨੁ; ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ॥ ਮੂਚਾ ਬਹੁਤਾ- ਆਨ. ਨ ਸਮਸਰਿ ਕੋਊ ਲਾਗੈ; ਢੂਢਿ ਰਹੇ ਹਮ ਮੂਚਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਾਹਰੋ ਨਿਰਹੱਲ।ਪੋਲਾ ਅਗ-ਹੂਚਾ ਸੁਤੰਤ੍ਰ। ਅਤਿ ਪੋਲਾ- ਬਹੁ ਬੇਅੰਤੁ. ਅਤਿ ਬਡੋ ਗਾਹਰੋ; ਥਾਹ ਨਹੀ. ਅਗਹੂਚਾ॥ ਤੋਲਿ ਨ ਤੁਲੀਐ. ਮੋਲਿ ਨ ਮੁਲੀਐ; ਕਤ ਪਾਈਐ ਮਨ ਰੂਚਾ॥੧॥ ਤ-ਪੰਥਾ ਤਪੀਏ- ਖੋਜ ਅਸੰਖਾ. ਅਨਿਕ ਤਪੰਥਾ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਨਹੀ ਪਹੂਚਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਠਾਕੁਰ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਰਸ ਭੂੰਚਾ॥੨॥੧॥੩੨॥

ਅੰਗ ੫੩੫:- ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੇਖਿਓ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਰੀ ਕੋਊ॥ ਖੰਡ ਦੀਪ ਸਭ ਭੀਤਰਿ ਰਵਿਆ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਲੋਊ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਅਗਮ ਅਗੰਮਾ ਕਵਨ ਮਹਿੰਮਾ; ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਸੁਨਿ ਸੋਊ॥ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਚਾਰ ਆਸ-ਰਮ ਆਸ਼੍ਰਮ। ਸੇਵਤੋਊ ਆਪਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ- ਚਾਰਿ ਆਸਰਮ ਚਾਰਿ ਬਰੰਨਾ; ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸੇਵਤੋਊ॥੧॥ ਗੁਰਿ. ਸਬਦੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਦੁਤੀਅ ਗਏ ਸੁਖ ਹੋਊ॥ ਸਹ-ਜੋਊ ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ; ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਸਹਜੋਊ॥੨॥੨॥੩੩॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਏਕੈ ਰੇ; ਹਰਿ ਏਕੈ ਜਾਨ॥ ਏਕੈ ਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਹੇ ਭ੍ਰਮਤ ਹਉ. ਤੁਮ ਭ੍ਰਮਹੁ ਨ, ਭਾਈ; ਰਵਿਆ ਰੇ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਨ॥੧॥ ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕਾਸਟ ਮਝਾਰਿ; ਬਿਨੁ ਸੰਜਮ. ਨਹੀ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਨ ਪਾਵੈਗੋ; ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਦੁਆਰ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ. ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪਾਏ ਹੈ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ॥੨॥੧॥੩੪ ॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫॥ ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਈ; ਤਾ ਕੀ ਗਾਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੇਖਾਰਉ ਦਿਖਲਾਉ- ਕਹ ਪੇਖਾਰਉ. ਹਉ ਕਰਿ ਚਤੁਰਾਈ; ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮੇ. ਕਹਨ ਕਹਾਤਿ॥੧॥ ਗਣ ਗੰਧਰਬ; ਸਿਧ ਅਰੁ ਸਾਧਿਕ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ; ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ॥ ਚਤੁਰ ਬੇਦ; ਉਚਰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਅਗਮ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰੁ ਆਗਾਧਿ॥ ਗੁਨ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਭਨੁ ਨਾਨਕ; ਕਹਨੁ. ਨ ਜਾਈ, ਪਰੈ ਪਰਾਤਿ॥੨॥੨॥੩੫॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧਿਆਏ ਗਾਏ ਕਰਨੈਹਾਰ॥ ਭਉ ਨਾਹੀ. ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ; ਅਨਿਕ ਓਹੀ ਰੇ. ਏਕ ਸਮਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ; ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ; ਤਤ

ਤਤ ਸਾਥੈ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ॥੧॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਮਰਥ ਅਥਾਹ; ਬਡਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸਾਹਿਬੁ ਨੇਰਾ॥ ਔਸਰ- ਤਾ ਕੀ ਸਰਨਿ, ਆਸਰ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ॥੨॥੩॥੩੬॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਲਟੀ ਰੇ ਮਨ; ਉਲਟੀ ਰੇ॥ ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਕਰਿ ਉਲਟੀ ਰੇ॥ ਛੁਟਕੀ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਂਗਾ- ਝੂਠੈ ਕੀ ਰੇ ਝੂਠੁ ਪਰੀਤਿ; ਛੁਟਕੀ ਰੇ ਮਨ. ਛੁਟਕੀ ਰੇ; ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ.ਨ ਛੁਟਕੀ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਲੂਖੀ ਕਲੰਕ ਸਹਿਤ ਦਾਗੀ- ਜਿਉ ਕਾਜਰ ਭਰਿ ਮੰਦਰੁ ਰਾਖਿਓ; ਜੋ ਪੈਸੈ ਕਾਲੂਖੀ ਰੇ॥ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ- ਦੂਰਹੁ ਹੀ ਤੇ. ਭਾਗਿ ਗਇਓ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਛੁਟਕੀ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਰੇ॥੧॥ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ. ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਮੇਰਾ ਮੁਖੁ. ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ, ਨ ਜੁਟਸੀ ਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕਰੀਅਹੁ; ਮੇਰਾ ਮੂੰਡੁ. ਸਾਧ ਪਗਾ ਹੇਠਿ ਰੁਲਸੀ ਰੇ॥੨॥੪॥੩੭॥

ਅੰਗ ੫੩੬:- ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਭ ਦਿਨ ਕੇ ਸਮਰਥ. ਪੰਥ ਬਿਠੁਲੇ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਗਾਵਨ ਭਾਵਨ. ਸੰਤਨ ਤੋਰੈ; ਚਰਨ ਉਵਾ ਕੈ ਪਾਉ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ- ਜਾਸਨ ਬਾਸਨ ਸਹਜ ਕੇਲ ਕਰੁਣਾਮੈ; ਏਕ ਅਨੰਤ. ਅਨੂਪੈ ਠਾਉ॥੧॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਜਗਜੀਵਨ; ਸ੍ਰਬ ਨਾਥ ਅਨੇਕੈ ਨਾਉ॥ ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਜਸੁ ਜੀਵਾਉ॥੨॥੧॥੩੮॥੬॥੪੪॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਯਹ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਯਹ ਮਨੁ; ਨੈਕ. ਨ ਕਹਿਓ ਕਰੈ॥ ਸੀਖ ਸਿਖਾਇ ਰਹਿਓ ਅਪਨੀ ਸੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਤੇ. ਨ ਟਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ. ਭਇਓ ਬਾਵਰੋ; ਹਰਿ ਜਸੁ. ਨਹਿ ਉਚਰੈ॥ ਕਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਜਗਤ ਕਉ ਡਹਕੈ; ਅਪਨੋ ਉਦਰੁ ਭਰੈ॥੧॥ ਸੁਆਨ ਪੂਛ. ਜਿਉ ਹੋਇ ਨ, ਸੂਧੋ; ਕਹਿਓ. ਨ ਕਾਨ ਧਰੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ; ਜਾ ਤੇ ਕਾਜੁ ਸਰੈ॥੨॥੧॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਭ ਕਿਛੁ; ਜੀਵਤ ਕੋ ਬਿਵਹਾਰ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ; ਅਰੁ ਫੁਨਿ ਗ੍ਰਿਹ ਕੀ ਨਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤ ਜਬ ਨਿਆਰੇ; ਟੇਰਤ ਪ੍ਰੇਤਿ ਪੁਕਾਰਿ॥ ਆਧ ਘਰੀ. ਕੋਊ ਨਹਿ ਰਾਖੈ; ਘਰਿ ਤੇ. ਦੇਤ ਨਿਕਾਰਿ॥੧॥ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਿਉ. ਜਗ ਰਚਨਾ ਯਹ; ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬਿਚਾਰਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ; ਜਾ ਤੇ ਹੋਤ ਉਧਾਰ ॥੨॥੨॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਜਗਤ ਮੈ; ਝੂਠੀ ਦੇਖੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਅਪਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਸਿਉ ਸਭ ਲਾਗੇ; ਕਿਆ ਦਾਰਾ ਕਿਆ ਮੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰਉ ਮੇਰਉ ਸਭੈ ਕਹਤ ਹੈ; ਹਿਤ ਸਿਉ ਬਾਧਿਓ ਚੀਤ॥ ਅਚਰਜ- ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਸੰਗੀ. ਨਹ ਕੋਊ; ਇਹ ਅਚਰਜ ਹੈ ਰੀਤਿ॥੧॥ ਮਨ ਮੂਰਖ. ਅਜਹੂ ਨਹ ਸਮਝਤ; ਸਿਖ ਦੈ ਹਾਰਿਓ ਨੀਤ॥ ਨਾਨਕ. ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ; ਜਉ ਗਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੀਤ॥੨॥੩॥੬॥੩੮॥੪੭॥

ਅੰਗ ੫੩੭:- ੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਘਰੁ ਦੂਜੇ ਦੇ- ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਦੇ॥ ਦੂਤਨ ਔਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸੰਗਰੀ-ਆ ਸੰਗਤ- ਦੂਤਨ ਸੰਗਰੀਆ॥ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਭੁਇ-ਅੰਗਨਿ ਸਪਨੀ। ਬਸਰੀ-ਆ- ਭੁਇਅੰਗਨਿ ਬਸਰੀਆ॥ ਉ-ਪਰੀਆ ਪੁੱਟ ਦਿੱਤੇ- ਅਨਿਕ ਉਪਰੀਆ॥੧॥ ਤਉ ਮੈ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰੀਆ॥ ਸਹਜਰੀ-ਆ- ਤਉ ਸੁਖ ਸਹਜਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹਰੀ-ਆ- ਮਿਥਨ ਮੋਹਰੀਆ॥ਅਨ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਅਪਣੀਆਂ ਸਮਝਣੀਆਂ- ਅਨ ਕਉ ਮੇਰੀਆ॥ ਵਿਚਿ ਘੂਮਨ ਘਿਰੀਆ॥੨॥ਪੋਲਾ ਬ-ਟਰੀਆ ਰਾਹੀ- ਸਗਲ ਬਟਰੀਆ॥ ਇ-ਕੱਤਰੀ-ਆ- ਬਿਰਖ ਇਕਤਰੀਆ॥ ਬਹੁ ਬੰਧਹਿ ਪਰੀਆ॥੩॥ ਸਫਰੀ-ਆ- ਥਿਰੁ ਸਾਧ ਸਫਰੀਆ॥ ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰੀਆ॥ ਸਰਨਰੀ-ਆ- ਨਾਨਕ ਸਰਨਰੀਆ॥੪॥੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੯॥ ਹਰਿ ਕੀ ਗਤਿ; ਨਹਿ ਕੋਊ ਜਾਨੈ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਪਚਿ ਹਾਰੇ; ਅਰੁ ਬਹੁ ਲੋਗ ਸਿਆਨੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਛਿਨ ਮਹਿ ਰਾਉ. ਰੰਕ ਕਉ ਕਰਈ; ਰਾਉ. ਰੰਕ ਕਰਿ ਡਾਰੇ॥ ਰੀਤੇ ਖਾਲੀ। ਸਖਨਾਵੈ ਖਾਲੀ।ਯਹ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ-- ਰੀਤੇ ਭਰੇ. ਭਰੇ ਸਖਨਾਵੈ; ਯਹ ਤਾ ਕੋ ਬਿਵਹਾਰੇ॥੧॥ ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ. ਆਪਿ ਪਸਾਰੀ; ਆਪਹਿ ਦੇਖਨਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਾ ਰੂਪੁ ਧਰੇ ਬਹੁ ਰੰਗੀ; ਸਭ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਆਰਾ॥੨॥ ਅਗਨਤ ਅਪਾਰੁ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ; ਜਿਹ ਸਭ ਜਗੁ ਭਰਮਾਇਓ॥ ਸਗਲ ਭਰਮ ਤਜਿ. ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਚਰਨਿ ਤਾਹਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਓ॥੩॥੧॥੨॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ. ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਬੀਧਾ. ਹਰਿ ਮਨੁ ਪਿਆਰਾ;

ਅੰਗ ੫੩੮:- ਮਨੁ. ਹਰਿ ਰਸਿ ਨਾਮਿ ਝਕੋਲੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤਿ. ਮਨੁ ਠਹਰਾਈਐ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਅਨਤ. ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ ਰਾਮ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਰਾਮ॥੧॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੁਠੜਾ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੈਣ ਅਲਾਏ ਰਾਮ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਮਨਿ ਸੁਣੀਐ. ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ਰਾਮ॥ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਾ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਗਲਿ ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਅਨਹਤ ਸਬਦ ਵਜਾਏ ਰਾਮ॥੨॥ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੀਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਕੋਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਰਾਮ॥ ਹਉ ਮਨੁ ਦੇਵਉ ਤਿਸੁ ਆਪਣਾ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਅਰਾਧਿ ਹਰਿ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਰਾਮ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਭਜੁ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤੀ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸੇ ਰਾਮ॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਬਾਝੁ ਉਡੀਣੀਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ. ਕਮਲ ਉਦਾਸੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸੇ ਰਾਮ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਦਸਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਬਿਗਾਸੇ ਰਾਮ॥੪॥੧॥ ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਰਾਮ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ. ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਏ ਰਾਮ॥ ਮਨੁ ਸੁਕਾ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਰਾਮ॥੧॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਲਗਿ ਦੁਧ ਖੀਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਈਐ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ. ਜਲ ਬਿਨੁ ਟੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਪਉ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਣ ਦਸੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਮੇਲਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਘਰਿ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਣੇਰੇ ਰਾਮ॥੨॥ ਮਨਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਵਿਛੁੜੇ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਬਿਖੁ ਬਾਧੇ ਹਉਮੈ ਜਾਲੇ ਰਾਮ॥ ਕਪੋਤਿ ਕਬੂਤ੍ਰ- ਜਿਉ ਪੰਖੀ ਕਪੋਤਿ. ਆਪੁ ਬਨ੍ਹ੍ਹਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਤਿਉ ਮਨਮੁਖ ਸਭਿ. ਵਸਿ ਕਾਲੇ ਰਾਮ॥ ਜੋ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਬਿਤਾਲੇ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਣਾਗਤੀ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰਖਵਾਲੇ ਰਾਮ॥੩॥

ਅੰਗ ਪ੩੯:- ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ. ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੋਤੁ ਹੈ,ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਰ ਖੇਵਟ ਸਬਦਿ ਤਰਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਠ ਲਗਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਰਾਮ॥੪॥੨॥

ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ- ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਗਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਰਤਿ ਨਾਮੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਧਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਦੁਖ ਕਟਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਮਲੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਉਤਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਵਡ ਪੁੰਨੀ. ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ, ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ. ਨਿਸਤਾਰੇ ਰਾਮ॥੧॥ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਤਿਨਾ ਪੰਚੇ ਵਸਗਤਿ ਆਏ ਰਾਮ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ. ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ. ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਏ ਰਾਮ॥ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ.. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਰਾਮ॥੨॥ ਵੰਚੀਆ ਵਲ ਫਰੇਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪਰਦ੍ਰੋਹੀ ਪਰਾਇਆਂ ਨਾਲ ਧ੍ਰੋਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਸਵਾਸ ਘਾਤੀ- ਹਮ ਪਾਪੀ ਬਲ ਵੰਚੀਆ,ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਪਰਦ੍ਰੋਹੀ ਠਗ ਮਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ. ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ. ਮੁਖਿ ਚੋਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਫਿਰਿ ਮਰਦਾ. ਬਹੁੜਿ ਜੀਵਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਮਿਲੇ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਤਿਨ ਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ॥੩॥ ਅਤਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਤੁ ਜਪਿਐ. ਪਾਪ ਗਵਾਤੇ ਰਾਮ॥ ਪਤਿਤ. ਪਵਿਤ੍ਰ, ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਕੀਏ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਜਾਤੇ ਰਾਮ॥ ਨ੍ਹ੍ਹਾਤੇ- ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਸਭ ਉਤਰੀ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਸਰਿ ਨਾਤੇ ਰਾਮ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਅਪਰਾਧੀ ਪਾਪੀ

ਉਧਰੇ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਰਾਮ॥੪॥੩॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਬਿਖੁ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰਣਹਾਰੋ ਰਾਮ॥ ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ. ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੈਕਾਰੋ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੫੪੦:- ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੋ ਰਾਮ॥੧॥ ਸਾ ਰਸਨਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਭਲੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹਹਿ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣਹਿ. ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਸੋ ਸੀਸੁ ਭਲਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਜਾਇ ਲਗੈ ਗੁਰ ਪੈਰੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ ਰਾਮ॥੨॥ ਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਭਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਹਿ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਸਾਧੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਹਿ ਰਾਮ॥ ਤੇ ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਹਿ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਖਹਿ ਰਾਮ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪਗ ਨਿਤ ਪੂਜੀਅਹਿ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਮਾਰਗਿ ਧਰਮ ਚਲੇਸਹਿ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨੇਸਹਿ ਰਾਮ॥੩॥ ਧਰਤਿ ਪਾਤਾਲੁ ਆਕਾਸੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਰਾਮ॥ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਪੈਨ੍ਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲਾਵੈ ਰਾਮ॥੪॥੪॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਇਆਣੇ ਰਾਮ॥ ਜੋ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਢੋਈ. ਨਾ ਲਹਨਿ੍, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਪਾਪਿ ਲੁਭਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਉਬਰੇ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ॥੧॥ ਸਭਿ ਜਾਇ ਮਿਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਉ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਜਪਦਿਆ ਖਿਨੁ ਢਿਲ. ਨ ਕੀਜਈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਮਤੁ ਕਿ ਜਾਪੈ. ਸਾਹੁ ਆਵੈ ਕਿ ਨ ਆਵੈ.ਰਾਮ॥ ਸਾ ਵੇਲਾ ਸੋ ਮੂਰਤੁ ਸਾ ਘੜੀ; ਸੋ ਮੁਹਤੁ ਸਫਲੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਮੇਰਾ. ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ ਰਾਮ॥੨॥ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਨਿਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸੋ ਡਰੈ ਜਿਨਿ ਪਾਪ ਕਮਤੇ ਰਾਮ॥ ਘੱਤੇ- ਜਿਸੁ ਅੰਤਰੁ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਤਿਨਿ ਜਨਿ. ਸਭਿ ਡਰ ਸੁਟਿ ਘਤੇ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੫੪੧:- ਕੁਪੱਤੇ- ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮਿ ਪਤੀਜਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸਭਿ ਝਖ ਮਾਰਨੁ ਦੁਸਟ ਕੁਪਤੇ ਰਾਮ॥ ਘੱਤੇ- ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਾਨਕਿ ਸੇਵਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਨਿ ਪੈਰੀ ਆਣਿ ਸਭਿ ਘਤੇ ਰਾਮ॥੩॥ ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਿਤ ਸੇਵੀਐ, ਮੇਰੀ

ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਸਭ ਦੂ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡਾ ਰਾਮ॥ ਚੱਡਾ ਕਾਨ ਕਨੋਡ- ਜਿਨ੍ਹੀ ਇਕ ਮਨਿ. ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਤਿਨਾ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਦੀ, ਕਿਛੁ ਚਡਾ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਿਐ ਹਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਝਖ ਮਾਰਨੁ ਸਭਿ ਨਿੰਦਕ ਘੰਡਾ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਛਡਾ ਰਾਮ॥੪॥੫॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ. ਤੂੰ ਵਰਤਦਾ, ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ; ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ, ਜੋ ਜੀਇ ਕਮਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲਿ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸਭ ਵੇਖੈ ਮਨਿ ਮੁਕਰਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ. ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਗਵਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਹਰਿ ਹਾਜਰੁ ਨਦਰੀ ਆਈਐ ਰਾਮ॥੧॥ ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਸੇਵਕ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਸੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਲੁ ਉਤਰੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਨਦਰਿ ਨੀਸਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ. ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਅਘਾਣੇ ਰਾਮ॥੨॥ ਹੇ ਰਸਨਾ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੋ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਾਏ ਰਾਮ॥ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ਰਾਮ॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਸੋ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ਰਾਮ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਰਾਮ॥੩॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ॥ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ. ਨ ਪਾਈਐ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਰਾਮ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ਰਾਮ॥ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਨਹ ਮਿਲੈ, ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਰਾਮ॥੪॥੬॥ ਛੱਕਾ ਇੱਕ- ਛਕਾ ੧॥

ਘਰੁ ਪਹਿਲਾ- ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਹਰਿ ਕਾ ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ; ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਧਰਮ ਨਿਆਏ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਅਖਾੜਾ ਪਾਇਓਨੁ, ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਸਬਾਏ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੫੪੨:- ਆਵਣੁ ਤ ਜਾਣਾ. ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ; ਜਿਨਿ ਮੇਦਨਿ ਸਿਰਜੀਆ॥ ਇਕਨਾ ਮੇਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ; ਇਕਿ. ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਦਿਆ॥ ਅੰਤੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ; ਤੂੰ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ॥ ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਹਰਿ ਵਰਤੈ ਧਰਮ ਨਿਆਏ॥੧॥ ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ, ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੇ. ਰਾਮ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ; ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਾਧੇ ਰਾਮ॥ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖੜਾ. ਸਾਧਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਈਐ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਬਿਧਾਤੈ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ੍ਹਾ ਰੈਣਿ ਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਈਐ॥ ਸਾਧੇ ਪੋਲਾ- ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਛੁਟਾ; ਜਾ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿਆ ਸਾਧੇ॥ ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਮੁਕਤੁ ਹੋਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੇ॥੨॥ ਕਰ ਜੋੜਿਹੁ ਸੰਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ, ਮੇਰੇ

ਲਾਲ ਜੀਉ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪੂਜੇਹਾ ਰਾਮ॥ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਪੋਲੇ। ਖੋੱਜੀਆਂ- ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਖੋਜੀਆ, ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਅਰਪੇਹਾ ਰਾਮ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਰਾ; ਕਿਆ ਕੋ ਪੂਜ ਚੜਾਵਏ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਸੁਆਮੀ; ਸੋ. ਪ੍ਰਭ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ॥ ਭਾਗੁ ਮਸਤਕਿ ਹੋਇ ਜਿਸ ਕੈ; ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਨਾਲਿ ਸਨੇਹਾ॥ ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੂਜੇਹਾ॥੩॥ ਦਹ ਦਿਸ ਖੋਜਤ ਹਮ ਫਿਰੇ, ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਘਰਿ ਆਏ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਜਿਆ, ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ਰਾਮ॥ ਸਰਬੇ ਸਮਾਣਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇਆ॥ ਮਿਟਿਆ ਅਧੇਰਾ ਦੂਖੁ ਨਾਠਾ; ਅਮਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਇਆ॥ ਜਹਾ ਦੇਖਾ ਤਹਾ ਸੁਆਮੀ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭ ਠਾਏ॥ ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਘਰਿ ਆਏ॥੪॥੧॥ ਅਤਿ ਪੋਲਾ- ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨਾ ਘਟ ਸੋਹਨਾ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਾ ਲਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਕੀ; ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ; ਮਿਲਹੁ ਕੰਤ ਨਿਮਾਣੀਆ॥ ਨੈਨ ਤਰਸਨ. ਦਰਸ ਪਰਸਨ; ਨਹ ਨੀਦ. ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀਆ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਨਾਮ ਬਿੰਜਨ; ਭਏ ਸਗਲ ਸੀਗਾਰਾ॥ ਪਇਅੰਪੈ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੰਪੈ ਜਪਦੇ ਹਨ- ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ. ਸੰਤ ਜੰਪੈ; ਮੇਲਿ ਕੰਤੁ ਹਮਾਰਾ॥੧॥ ਉਲਾਹਨੇ ਉਲਾਂਭੇ- ਲਾਖ ਉਲਾਹਨੇ ਮੋਹਿ; ਹਰਿ. ਜਬ ਲਗੁ ਨਹ ਮਿਲੈ ਰਾਮ॥ ਚੱਲੈ- ਮਿਲਨ ਕਉ ਕਰਉ ਉਪਾਵ; ਕਿਛੁ ਹਮਾਰਾ ਨਹ ਚਲੈ ਰਾਮ॥ ਚੱਲ ਚਿੱਤ ਬਿੱਤ ਅ-ਨਿੱਤ। ਬਿਧੀ ਪੋਲਾ- ਚਲ ਚਿਤ, ਬਿਤ ਅਨਿਤ, ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ; ਕਵਨ ਬਿਧੀ ਨ ਧੀਜੀਐ॥

ਅੰਗ ੫੪੩:- ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੀਗਾਰ ਬਿਰਥੇ; ਹਰਿ ਕੰਤ ਬਿਨੁ. ਕਿਉ ਜੀਜੀਐ॥ ਆਸਾ ਪਿਆਸੀ ਰੈਨਿ ਦਿਨੀਅਰੁ; ਰਹਿ ਨ ਸਕੀਐ. ਇਕੁ ਤਿਲੈ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਦਾਸੀ; ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲੈ॥੨॥ ਸੇਜ ਏਕ. ਪ੍ਰਿਉ ਸੰਗਿ; ਦਰਸੁ. ਨ ਪਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਅਵਗਨ ਮੋਹਿ ਅਨੇਕ; ਕਤ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਨਿਰਗੁਨਿ ਨਿਮਾਣੀ ਅਨਾਥਿ ਬਿਨਵੈ; ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਨਿਧੇ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਖੋਈਐ. ਸਹਜਿ ਸੋਈਐ; ਪ੍ਰਭ ਪਲਕ ਪੇਖਤ ਨਵ ਨਿਧੇ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲੁ ਆਵੈ. ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਈਐ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ. ਸੰਤ ਸਰਣੀ; ਮੋਹਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਈਐ॥੩॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ; ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਸਫਲਾ ਸੁ ਦਿਨਸ ਰੈਣੇ ਸੁਹਾਵੀ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਰਸੁ ਘਨਾ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ; ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਭਨਾ॥ ਭ੍ਰਮ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਥਾਕੇ; ਮਿਲਿ ਸਖੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਜੰਪੈ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੪॥੨॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ਰਾਮ॥ ਉੱਚਰਾਂ ਮਿੱਠਾ - ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਉਚਰਾ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਮਿਠਾ ਲਾਗੈ. ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਰਾਮ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਇਆ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ; ਕੋਇ ਨਾਹੀ. ਤੁਝ ਬਿਨਾ॥ ਸਮਰੱਥ। ਅ-ਗਥ ਪੋਲਾ- ਸਮਰਥ ਅਗਥ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ; ਜੀਉ ਤਨੁ ਧਨੁ ਤੁਮ ਮਨਾ॥ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਨਾਥ ਚੰਚਲ; ਬਲ ਹੀਨ ਨੀਚ ਅਜਾਣਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ; ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥੧॥ ਸਾਧਹ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਨੀਤਾ ਰਾਮ॥ ਧੂਰਿ ਭਗਤਨ ਕੀ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਗਉ. ਹਰਿ ਜੀਉ; ਸਭ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤਾ ਰਾਮ॥ ਪਤਿਤਾ. ਪੁਨੀਤਾ ਹੋਹਿ ਤਿਨ੍ ਸੰਗਿ; ਜਿਨ੍ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਮ ਰਾਤੇ ਜੀਅ ਦਾਤੇ; ਨਿਤ ਦੇਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ, ਹਰਿ ਜਪਿ; ਜਿਨ੍ੀ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਈਅਹਿ; ਸਾਧ ਸਾਜਨ ਮੀਤਾ॥੨॥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਵਣੰਜਿਆ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਸੇ ਪੂਰੇ ਸਾਹਾ ਰਾਮ॥ ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਾ ਤਿੰਨ ਪਹਿ. ਹਰਿ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਲਾਹਾ ਰਾਮ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਲੋਭੁ ਬਿਆਪੈ; ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰਾਤਿਆ॥ ਏਕੁ ਜਾਨਹਿ. ਏਕੁ ਮਾਨਹਿ; ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮਾਤਿਆ॥ ਲਗਿ ਸੰਤ ਚਰਣੀ ਪੜੇ ਸਰਣੀ; ਮਨਿ ਤਿਨਾ ਓਮਾਹਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਪਲੈ; ਸੇਈ ਸਚੇ ਸਾਹਾ॥੩॥ ਅੰਗ ੫੪੪:- ਨਾਨਕ. ਸੋਈ ਸਿਮਰੀਐ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਜਾ ਕੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ, ਹਰਿ ਜੀਉ; ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਦੂਖੁ ਰੋਗੁ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ; ਜਿਨ੍ੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰੇ ਭਵਜਲੁ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ॥ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ; ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਹਮਾਰੀ॥੪॥੩॥

ਘਰੁ ਦੂਜਾ- ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਵਧੁ ਸੁਖੁ ਰੈਨੜੀਏ; ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ॥ ਪਗਾ ਚਰਨ। ਘਟੁ ਪਗਾ ਪੋਲੇ- ਘਟੁ ਦੁਖ ਨੀਦੜੀਏ; ਪਰਸਉ ਸਦਾ ਪਗਾ॥ ਪਗ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਉ ਸਦਾ ਜਾਚਉ; ਨਾਮ ਰਸਿ ਬੈਰਾਗਨੀ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ. ਸਹਜ ਮਾਤੀ; ਮਹਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗਨੀ॥ ਮਗਾ ਪੋਲਾ- ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨ੍ੀ. ਪ੍ਰੇਮ ਭੀਨੀ; ਮਿਲਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚ ਮਗਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਰਹਉ ਚਰਣਹ ਸੰਗਿ ਲਗਾ॥੧॥ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੜੀਹੋ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਚਰਣਿ ਲਗਹ॥ ਮਨਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮੁ ਘਣਾ; ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੰਗਹ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਾਈਐ. ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ; ਜਾਇ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਜਨਾ॥ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ਤਜੀਐ; ਅਰਪਿ ਤਨੁ ਧਨੁ ਇਹੁ ਮਨਾ॥ ਭੱਗਹ- ਬਡ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ. ਗੁਣ ਸੰਪੂਰਨ; ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿ ਭਗਹ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸੁਣਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਖੀਏ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਪਹ॥੨॥ ਹਰਿ ਨਾਰਿ ਸੁਹਾਗਣੇ; ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ॥ ਚਿਰਾਣੇ ਪੁਰਾਤਨ। ਪੁਰਖ- ਰਾਂਡ. ਨ ਬੈਸਈ; ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਚਿਰਾਣੇ॥ ਨਹ ਦੂਖ ਪਾਵੈ. ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵੈ; ਧੰਨਿ ਤੇ ਬਡਭਾਗੀਆ॥ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸੋਵਹਿ. ਕਿਲਬਿਖ ਖੋਵਹਿ; ਨਾਮ ਰਸਿ ਰੰਗਿ ਜਾਗੀਆ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਣਾ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗਹਣਾ; ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਮੀਠੇ ਭਾਣੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ.

ਮਨ ਇਛ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਚਿਰਾਣੇ॥੩॥ ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੋਹਿਲੜੇ; ਕੋਡ ਅਨੰਦਾ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥ ਹਰਿ ਕੰਤ ਅਨੰਤ ਦਇਆਲ ਸ੍ਰੀਧਰ; ਗੋਬਿੰਦ. ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੋ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ; ਭੈ ਸਿੰਧੁ ਸਾਗਰ ਤਾਰਣੋ॥ ਜੋ ਸਰਣਿ ਆਵੈ. ਤਿਸੁ ਕੰਠਿ ਲਾਵੈ; ਇਹੁ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸੰਦਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਆ; ਸਦਾ ਕੇਲ ਕਰੰਦਾ ॥੪॥੧॥੪॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰੋਵਰ; ਤਹ ਕਰਹੁ ਨਿਵਾਸੁ ਮਨਾ॥

ਅੰਗ ੫੪੫:- ਕਰਿ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਸਰੇ; ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸੁ ਮਨਾ॥ ਸੱਜਨ- ਕਰਿ ਸਦਾ ਮਜਨੁ. ਗੋਬਿੰਦ ਸਜਨੁ; ਦੁਖ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾਸੇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣੁ. ਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕਉ; ਕਟੈ ਜਮ ਕੇ ਫਾਸੇ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰੰਗੇ; ਤਹਾ ਪੂਰਨ ਆਸੋ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਹਰਿ ਚਰਣਕਮਲ ਨਿਵਾਸੋ॥੧॥ ਤਹ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਸਦਾ; ਅਨਹਦ ਝੁਣਕਾਰੋ ਰਾਮ ॥ ਮਿਲਿ ਗਾਵਹਿ ਸੰਤ ਜਨਾ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜੈਕਾਰੋ ਰਾਮ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਗਾਵਹਿ. ਖਸਮ ਭਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ ਭਿੰਨੀਆ॥ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਪਾਇਆ. ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ; ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ. ਦਇਆ ਕੀਨੑੇ; ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਅਗਮ ਅਪਾਰੋ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ; ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੋ॥੨॥ ਸੁਣਿ ਵਡਭਾਗੀਆ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਰਾਮ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਮਿ ਲਿਖੀ; ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀ ਰਾਮ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਤਿਨੀ ਜਾਣੀ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ॥ ਅਮਰੁ ਥੀਆ. ਫਿਰਿ ਨ ਮੂਆ; ਕਲਿ ਕਲੇਸਾ ਦੁਖ ਹਰੇ॥ ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਪਾਈ. ਤਜਿ ਨ ਜਾਈ; ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਗਾਈਐ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਗਲਤੁ ਗਲਤਾਨ ਲੀਨ - ਮਨ ਤਨ ਗਲਤੁ ਭਏ; ਕਿਛੁ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਅੜਾ; ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਸਮਾਈ ਰਾਮ॥ ਪੋਤੀ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਉਦਕਿ ਜਲ- ਮਿਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤੀ, ਓਤਿ ਪੋਤੀ; ਉਦਕੁ ਉਦਕਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਏਕੁ ਰਵਿਆ; ਨਹ ਦੂਜਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ॥ ਬਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਪੂਰਿ ਪੂਰਨ; ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਜਾਣੈ; ਜਿਨਿ ਏਹ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥੪॥੨॥੫॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਖੋਜਤ ਸੰਤ ਫਿਰਹਿ; ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਤਾਣੁ ਤਨੁ ਖੀਨ ਭਇਆ; ਬਿਨੁ ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ਮਇਆ ਧਾਰੇ; ਕਰਿ ਦਇਆ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲੀਜੀਐ॥ ਦੇਹਿ ਨਾਮੁ ਅਪਨਾ. ਜਪਉ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਦਰਸ ਪੇਖੇ ਜੀਜੀਐ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਮਰਥ ਪੂਰਨ ਸਦਾ ਨਿਹਚਲ; ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਜਪ ਤਪ ਬਰਤ ਕੀਨੇ; ਪੇਖਨ ਕਉ ਚਰਣਾ ਰਾਮ॥ ਤਪਤਿ. ਨ ਕਤਹਿ ਬੁਝੈ; ਬਿਨੁ ਸੁਆਮੀ ਸਰਣਾ ਰਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ ਕਾਟਿ ਬੇਰੀ; ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਤਾਰੀਐ॥ ਅਨਾਥ ਨਿਰਗੁਨਿ. ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਾ; ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਉਗਣੁ. ਨ ਬੀਚਾਰੀਐ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਸਮਰਥ ਕਾਰਣ ਕਰਣਾ॥

ਅੰਗ ੫੪੬:- ਨਾਨਕ ਚਾਤ੍ਰਿਕ. ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਮਾਗੈ; ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣਾ॥੨॥ ਅਮਿਅ ਸਰੋਵਰੋ; ਪੀਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਰਾਮ॥ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਮਿਲੈ; ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾ ਰਾਮ॥ ਬਿਦੀਰਨ ਕਟਣ ਵਾਲੇ- ਸਭ ਕਾਮ ਪੂਰਨ. ਦੁਖ ਬਿਦੀਰਨ; ਹਰਿ ਨਿਮਖ ਮਨਹੁ. ਨ ਬੀਸਰੈ॥ ਆਨੰਦ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਸਾਚਾ; ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ॥ ਅਗਣਤ ਊਚ ਅਪਾਰ ਠਾਕੁਰ; ਅਗਮ ਜਾ ਕੋ ਧਾਮਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਮੇਰੀ ਇਛ ਪੂਰਨ; ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਰਾਮਾ॥੩॥ ਕਈ ਕੋਟਿਕ ਜਗ ਫਲਾ; ਸੁਣਿ ਗਾਵਨਹਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਕੁਲ ਸਗਲੇ ਤਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੋਹੰਤ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਤ ਗਨਾ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ. ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ; ਚਿਤਵੰਤਿ ਦਰਸਨੁ ਸਦ ਮਨਾ॥ ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਆਏ. ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ; ਪ੍ਰਭ ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਫਲੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ॥੪॥੩॥੬॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ॥ ਅਨ ਹੋਰਨਾਂ 'ਚ। ਕਾਏ ਕਿਸ ਲਈ- ਅਨ ਕਾਏ ਰਾਤੜਿਆ; ਵਾਟ ਦੁਹੇਲੀ ਰਾਮ॥ ਪਾਪ ਕਮਾਵਦਿਆ; ਤੇਰਾ. ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ, ਰਾਮ॥ ਕੋਏ ਨ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਤੇਰਾ; ਸਦਾ ਪਛੋਤਾਵਹੇ॥ ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ. ਨ ਜਪਹਿ ਰਸਨਾ; ਫਿਰਿ ਕਦਹੁ. ਸੇ ਦਿਹ ਆਵਹੇ॥ ਤਰਵਰ ਵਿਛੁੰਨੇ. ਨਹ ਪਾਤ ਜੁੜਤੇ; ਜਮ ਮਗਿ ਗਉਨੁ ਇਕੇਲੀ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ; ਸਦਾ ਫਿਰਤ ਦੁਹੇਲੀ॥੧॥ ਤੂੰ ਵਲ ਵੰਚ ਲੂਕਿ ਕਰਹਿ; ਸਭ ਜਾਣੈ ਜਾਣੀ ਰਾਮ॥ ਲੇਖਾ ਧਰਮ ਭਇਆ; ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ ਰਾਮ॥ ਕਿਰਤ ਕਮਾਣੇ ਦੁਖ ਸਹੁ ਪਰਾਣੀ; ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਇਆ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਾਝਹੁ; ਆਨ ਕਾਜ ਸਿਆਣੀ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ; ਭਰਮਿ ਮੋਹਿ ਲੁਭਾਣੀ॥੨॥ ਬੀਚੁ ਨ ਕੋਇ ਕਰੇ; ਅਕ੍ਰਿਤਘਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਪਇਆ॥ ਆਏ ਖਰੇ ਕਠਿਨ; ਜਮਕੰਕਰਿ ਪਕੜਿ ਲਇਆ॥ ਪਕੜੇ ਚਲਾਇਆ. ਅਪਣਾ ਕਮਾਇਆ; ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਰਾਤਿਆ॥ ਗੁਨ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਨ ਜਪਿਆ; ਤਪਤ ਥੰਮ੍ ਗਲਿ ਲਾਤਿਆ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮੂਠਾ; ਖੋਇ ਗਿਆਨੁ ਪਛੁਤਾਪਿਆ ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਸੰਜੋਗਿ ਭੂਲਾ; ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਰਸਨ. ਨ ਜਾਪਿਆ॥੩॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਕੋ ਨਾਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਨਹਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਪਤਿਤ. ਉਧਾਰਣ; ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ. ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ; ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਦਇਆਲਾ ॥ ਉਧਰੁ- ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ. ਉਧਰੁ ਕਰਤੇ; ਸਗਲ ਘਟ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਕਟਿ ਮਹਾ ਬੇੜੀ; ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਅਧਾਰਾ ਅੰਗ ੫੪੭:- ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਕਰ ਦੇਇ ਰਾਖਹੁ; ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਰਾ॥੪॥ ਸੋ ਦਿਨੁ ਸਫਲੁ ਗਣਿਆ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਰਗਟਿਆ; ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਸਦ ਹੀ; ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ ਨਿਤ ਗਾਈਐ॥ ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗੇ ਮਿਲੇ ਰੰਗੇ; ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ. ਨ ਧਾਈਐ॥ ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ; ਆਦਿ ਅੰਕੁਰੁ ਆਇਆ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ; ਬਹੁੜਿ ਕਤਹੂ. ਨ ਜਾਇਆ॥੫॥੪॥੭॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ॥ ਸੁਨਹੁ ਬੇਨੰਤੀਆ; ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਭਰੇ; ਭੀ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਦੁਖ ਹਰਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਮੋਹਨ; ਕਲਿ ਕਲੇਸਹ ਭੰਜਨਾ॥ ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ, ਸਰਬ-ਮੈ- ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ. ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਮੇਰੀ; ਸਰਬ ਮੈ ਨਿਰੰਜਨਾ॥ ਸੁਨਤ ਪੇਖਤ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੈ; ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਹੂ ਤੇ ਨੇਰੇ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਨਾਨਕ. ਸੁਨਿ ਸੁਆਮੀ; ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਘਰ ਕੇ ਚੇਰੇ॥੧॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ; ਹਮ ਦੀਨ ਭੇਖਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮਗਨੁ; ਕਢਿ ਲੇਹੁ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਬਿਕਾਰਿ ਬਾਧਿਓ; ਅਨਿਕ ਦੋਖ ਕਮਾਵਨੇ॥ ਅ-ਲਿਪਤ- ਅਲਿਪਤ. ਬੰਧਨ ਰਹਤ ਕਰਤਾ; ਕੀਆ ਅਪਨਾ ਪਾਵਨੇ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ. ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ; ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹਾਰੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾ; ਪ੍ਰਭ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ॥੨॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਵਡਾ; ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਥੋਰੀ ਰਾਮ॥ ਅ-ਕਿਰਤਘਨਾ- ਪਾਲਹਿ ਅਕਿਰਤਘਨਾ; ਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇਰੀ ਰਾਮ॥ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ; ਮੋਹਿ ਨੀਚੁ ਕਛੂ. ਨ ਜਾਨਾ॥ ਸੰਗ੍ਰਹਨ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਨਾ- ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ, ਸੰਗ੍ਰਹਨ ਕਉਡੀ; ਪਸੂ ਨੀਚੁ ਇਆਨਾ॥ ਤਿਆਗਿ ਚਲਤੀ ਮਹਾ ਚੰਚਲਿ; ਦੋਖ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੋਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ; ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਮੋਰੀ॥੩॥ ਜਾ ਤੇ ਵੀਛੁੜਿਆ; ਤਿਨਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਮੇ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ, ਕਲਿਆਣ-ਮੈ- ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੋਵਿਦ ਸਦਾ ਨੀਕੇ; ਕਲਿਆਣਮੈ ਪਰਗਟ ਭਏ॥ ਸੇਜਾ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਕੈ; ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਲਏ॥ ਛੋਡਿ ਚਿੰਤ. ਅਚਿੰਤ ਹੋਏ; ਬਹੁੜਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਜੀਵੇ; ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ॥੪॥੫॥੮॥ ਸੁਧਰਮੀ-ੜਿਆ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੀਆ- ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ॥ ਬੋਲਿ. ਸੁਧਰਮੀੜਿਆ; ਮੋਨਿ ਕਤ ਧਾਰੀ. ਰਾਮ॥ ਤੂ ਨੇਤ੍ਰੀ ਦੇਖਿ ਚਲਿਆ; ਮਾਇਆ ਬਿਉਹਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਕਛੁ. ਨ ਚਾਲੈ; ਬਿਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮਾ॥ ਦੇਸ ਵੇਸ ਸੁਵਰਨ ਰੂਪਾ; ਸਗਲ ਊਣੇ ਕਾਮਾ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ ਸੰਗਿ ਸੋਭਾ;ਹਸਤ ਘੋਰਿ ਵਿਕਾਰੀ॥ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਸਾਧਸੰਗਮ; ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਸੰਸਾਰੀ॥੧॥

ਅੰਗ ੫੪੮:- ਰਾਜਨ. ਕਿਉ ਸੋਇਆ ਤੂ ਨੀਦ ਭਰੇ; ਜਾਗਤ ਕਤ ਨਾਹੀ ਰਾਮ॥ ਮਾਇਆ ਝੂਠੁ ਰੁਦਨੁ; ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹੀ ਰਾਮ॥ ਬਿਲਲਾਹਿ ਕੇਤੇ ਮਹਾ ਮੋਹਨ; ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ, ਸੁਖੁ ਨਹੀ॥ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਉਪਾਵ ਥਾਕੇ; ਜਹ ਭਾਵਤ ਤਹ ਜਾਹੀ॥ ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਪੂਰਨ; ਸਰਬਤ੍ਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਹੀ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ ਸਾਧਸੰਗਮੁ; ਸੇ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੀ॥੨॥ ਗ੍ਰਹਿਓ ਘਰ ਦੇ- ਨਰਪਤਿ ਜਾਣਿ ਗ੍ਰਹਿਓ; ਸੇਵਕ ਸਿਆਣੇ ਰਾਮ॥ ਸਰਪਰ ਵੀਛੁੜਣਾ; ਮੋਹੇ ਪਛੁਤਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ; ਕਹਾ ਅਸਥਿਤਿ ਪਾਈਐ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ. ਆਨ ਰਚਨਾ; ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈਐ॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ. ਨ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੂਝੈ; ਨਹ ਕਾਂਮ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ; ਕੇਤਿਆ ਪਛੁਤਾਨੇ॥੩॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੋ- ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੋ; ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਲੀਨਾ ਰਾਮ॥ ਭੁਜਾ ਗਹਿ ਕਾਢਿ ਲੀਓ; ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਦੀਨਾ ਰਾਮ॥ ਸਾਧਸੰਗਮਿ ਹਰਿ ਅਰਾਧੇ; ਸਗਲ

ਕਲਮਲ ਦੁਖ ਜਲੇ॥ ਚੱਲੇ- ਮਹਾ ਧਰਮ. ਸੁ ਦਾਨ ਕਿਰਿਆ; ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਸੇ ਚਲੇ॥ ਰਸਨਾ ਅਰਾਧੈ ਏਕੁ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਮਿਲਾਏ; ਸੋ ਸਰਬ ਗੁਣ ਪਰਬੀਨਾ॥੪॥੬॥੯॥

ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸਲੋਕ ਮঃ ੩॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਹੋਰ ਥੈ ਸੁਖੁ. ਨ ਭਾਲਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਭੇਦੀਐ; ਸਦਾ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਤਿਨਾ ਕਉ ਮਿਲੈ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥੧॥ ਮঃ ੩॥ ਸਿਫਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਸੋ ਖਰਚੈ ਖਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ; ਸਭ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਨਾਨਕ. ਮਨਮੁਖੁ ਜਗਤੁ ਧਨ ਹੀਣੁ ਹੈ; ਅਗੈ ਭੁਖਾ ਕਿ ਖਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਸਭਸ ਦਾ; ਸਭ ਤੁਧੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਤੂ ਵਰਤਦਾ; ਤੂ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਤੂ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਇਹਿ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ; ਸਭਿ ਕਰਨਿ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ॥ ਸਲਾਹਿਹੁ ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਤੇ ਵਡਾ; ਜੋ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮঃ ੩॥ ਨਾਨਕ. ਗਿਆਨੀ ਜਗੁ ਜੀਤਾ; ਜਗਿ ਜੀਤਾ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਨਾਮੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਹੈ; ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ॥ ਅ-ਚੱਲੁ- ਗੁਰਮਤਿ ਮਤਿ ਅਚਲੁ ਹੈ; ਚਲਾਇ. ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥

ਅੰਗ ੫੪੯:- ਭਗਤਾ ਕਾ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰੇ; ਕਾਰਜੁ ਸੁਹਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਾਇਅਨੁ; ਵਿਚਿ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਝਗੜਾ ਕਰਦਿਆ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਦਰੈ; ਸਬਦਿ. ਨ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਕਰਤੈ ਹਿਰਿ ਲਈ; ਬੋਲਨਿ ਸਭੁ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਅਗਿਆਨੁ- ਦਿਤੈ ਕਿਤੈ, ਨ ਸੰਤੋਖੀਅਨਿ; ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਅਗ੍ਹਾਨੁ ਅੰਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਮੁਖਾ ਨਾਲਹੁ ਤੁਟੀਆ ਭਲੀ; ਜਿਨਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ ਮঃ ੩॥ ਤਿਨ੍ ਭਉ ਸੰਸਾ ਕਿਆ ਕਰੇ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰਿ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਧੁਰਿ ਤਿਨ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ; ਆਪੇ ਰਖਣਹਾਰੁ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵਿਆ; ਆਪੇ ਪਰਖਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਿਆ; ਤੂ ਸਭਨਾ ਰਾਸਿ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਦੇਹਿ, ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਲੈ; ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਨਾਹੀ. ਤੁਧੁ ਪਾਸਿ॥ ਤੂ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸਭਸ ਦਾ; ਹਰਿ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ, ਤਿਸ ਦੀ ਤੂ ਮੰਨਿ ਲੈਹਿ; ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਚੋਜੁ ਵਰਤਦਾ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੁਧੁ ਪਾਸਿ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮঃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੈ ਭਾਵਦੇ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ॥ ਸਾਜਨ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦ ਵਸਾਇਆ. ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ; ਚਾਨਣੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਰਖਣਹਾਰਾ ਰਖਸੀ; ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਮঃ ੩॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ; ਭੈ ਰਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਜੇਹਾ ਸੇਵੈ ਤੇਹੋ ਹੋਵੈ; ਜੇ ਚਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪਿ ਹੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਤੂਹੈ ਜਾਣਦਾ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ, ਤਾ ਆਖੀਐ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ

ਤੂਹੈ ਹੋਈ॥ ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹੋਰੁ ਤਿਸ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਈ॥ ਸਮਰੱਥ ਹੱਥ- ਤੂ ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ ਦਾਤਾਰੁ ਹਹਿ; ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਮੰਗਣ ਨੋ. ਹਥ ਜੋੜਿ ਖਲੀ ਸਭ ਹੋਈ॥ ਆਵਈ ਪੁਰਈ- ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾਰੁ. ਮੈ ਕੋਈ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ; ਤੁਧੁ. ਸਭਸੈ ਨੋ ਦਾਨੁ ਦਿਤਾ; ਖੰਡੀ ਵਰਭੰਡੀ ਪਾਤਾਲੀ ਪੁਰਈ ਸਭ ਲੋਈ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ. ਨ ਆਈਆ; ਸਹਜਿ. ਨ ਲਗੋ ਭਾਉ॥ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ. ਨ ਪਾਇਓ; ਮਨ ਹਠਿ ਕਿਆ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ. ਨ ਪਛਾਣੈ, ਮੂੜਾ; ਅਵਰਾ ਆਖਿ ਦੁਖਾਏ॥ ਪੋਲਾ ਖਸਲਤਿ ਆਦਤ- ਮੁੰਢੈ ਦੀ ਖਸਲਤਿ. ਨ ਗਈਆ ਅੰਧੇ; ਵਿਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੰਨਿ. ਨ ਘੜਿਓ; ਰਹੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ॥

ਅੰਗ ੫੫੦:- ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਹਸਾ. ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਸਬਲਾ ਪੋਲਾ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਅੰਤਰਿ ਸਬਲਾ; ਨਿਤ ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਵਿਹਾਏ॥ ਚਰਣ ਕਰ ਦੇਖਤ ਸੁਣਿ ਥਕੇ; ਦਿਹ ਮੁਕੇ. ਨੇੜੈ ਆਏ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਲਗੋ ਮੀਠਾ; ਜਿਤੁ ਨਾਮਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਏ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ. ਮਰੈ ਫੁਨਿ ਜੀਵੈ; ਤਾਂ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਏ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ. ਨ ਪਾਇਓ ਪਰਾਣੀ; ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਆ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਮੂੜੇ; ਗਤਿ ਮਤਿ ਸਬਦੇ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਦ ਹੀ ਪਾਏ; ਜਾਂ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸ ਦੈ ਚਿਤਿ ਵਸਿਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਸ ਨੋ ਕਿਉ ਅੰਦੇਸਾ. ਕਿਸੈ ਗਲੈ ਦਾ ਲੋੜੀਐ॥ ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਕਾ, ਤਿਸ ਨੋ ਧਿਆਇਦਿਆ; ਕਿਵ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਮੁਹੁ ਮੋੜੀਐ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ, ਤਿਸ ਨੋ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਹੋਏ; ਨਿਤ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜਾਇ ਬਹੀਐ. ਮੁਹੁ ਜੋੜੀਐ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਭੁਖ ਰੋਗ ਗਏ. ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਕੇ; ਸਭਿ ਜਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜੀਐ॥ ਜੱਗਤੁ- ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹੋਆ ਹਰਿ ਭਗਤੁ; ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ; ਜਗਤੁ ਤਰਿਆ ਸਭੁ ਲੋੜੀਐ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਾ ਰਸਨਾ ਜਲਿ ਜਾਉ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਆਉ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਰਸਾਇ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਾ ਰਸਨਾ ਜਲਿ ਜਾਉ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਪੈ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੁ ਭਗਤੁ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ; ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਇਕਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ਆਪੇ ਹਰਿ; ਇਕਨਾ ਉਝੜਿ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ; ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਚਲਤ ਸਬਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਹੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ; ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਦਰਵੇਸੀ ਕੋ ਜਾਣਸੀ; ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਦਰਵੇਸੁ॥ ਜੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੰਢੈ ਮੰਗਦਾ; ਧਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧਿਗੁ ਵੇਸੁ॥ ਜੇ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ ਤਜਿ ਰਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਿਖਿਆ ਨਾਉ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੀਅਹਿ; ਨਾਨਕ ਹਉ

ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ. ਤਰਵਰੁ ਏਕੁ ਫਲੁ; ਦੁਇ ਪੰਖੇਰੂ ਆਹਿ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ. ਨ ਦੀਸਹੀ; ਨਾ
ਪਰ ਪੰਖੀ ਤਾਹਿ॥ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਰਸ ਭੋਗਿਆ; ਸਬਦਿ ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਫਲਿ ਰਾਤੇ ਨਾਨਕਾ; ਕਰਮਿ ਸਚਾ
ਨੀਸਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਧਰਤੀ. ਆਪੇ ਹੈ ਰਾਹਕੁ; ਆਪਿ ਜੰਮਾਇ ਪੀਸਾਵੈ॥ ਆਪਿ ਪਕਾਵੈ. ਆਪਿ ਭਾਂਡੇ
ਅੰਗ ੫੫੧:- ਦੇਇ ਪਰੋਸੈ; ਆਪੇ ਹੀ ਬਹਿ ਖਾਵੈ॥ ਆਪੇ ਜਲੁ. ਆਪੇ ਦੇ ਛਿੰਗਾ; ਆਪੇ ਚੁਲੀ ਭਰਾਵੈ॥ ਸੱਦਿ- ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ
ਸਦਿ ਬਹਾਲੈ; ਆਪੇ ਵਿਦਾ ਕਰਾਵੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ; ਤਿਸ ਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਵੈ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥
ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭਿ ਬੰਧਨਾ; ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਸਨਬੰਧੁ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਸੁ ਬੰਧਨਾ; ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੁ ਧੰਧੁ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ
ਜੇਵਰੀ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਵਰਤਣਿ ਵਰਤੈ ਅੰਧੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਅੰਧੇ. ਚਾਨਣੁ ਤਾ
ਥੀਐ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਰਜਾਇ॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ. ਸਚਿ ਵਸੈ; ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰਾ ਜਾਇ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇਖੈ ਤਿਸੈ ਕਾ;
ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਨੁ ਸਾਜਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਕਰਤਾਰ ਕੀ; ਕਰਤਾ ਰਾਖੈ ਲਾਜ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਦਹੁ ਆਪੇ ਥਾਟੁ
ਕੀਆ ਬਹਿ ਕਰਤੈ; ਤਦਹੁ ਪੁਛਿ. ਨ ਸੇਵਕੁ ਬੀਆ॥ ਤਦਹੁ ਕਿਆ ਕੋ ਲੇਵੈ. ਕਿਆ ਕੋ ਦੇਵੈ; ਜਾਂ ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ
ਕੀਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਫਿਰਿ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਕਰਤੈ; ਦਾਨੁ ਸਭਨਾ ਕਉ ਦੀਆ॥ ਬਣਾਈ-ਅਨੁ- ਆਪੇ ਸੇਵ ਬਣਾਈਅਨੁ
ਗੁਰਮੁਖਿ; ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ॥ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ. ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਕਰੈ ਸੁ ਥੀਆ॥੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਹਿ ਸਦ ਸਾਚਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਸਾਚੇ; ਅਰਧਿ ਉਰਧਿ
ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਵਸਿਆ; ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਆਪੇ
ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਹਿਐ ਕਥਿਐ. ਨ ਪਾਈਐ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਹੈ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ.
ਕਿਨੈ, ਨ ਪਾਇਓ; ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਭਿਜੈ; ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ
ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਭਿ ਸਾਸਤ; ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਭੀਜੈ
॥ ਆਪੇ ਹੀ ਬਹਿ ਪੂਜੇ ਕਰਤਾ; ਆਪਿ ਪਰਪੰਚੁ ਕਰੀਜੈ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ-ਆਪਿ ਪਰਵਿਰਤਿ. ਆਪਿ ਨਿਰਵਿਰਤੀ; ਆਪੇ ਅਕਥੁ
ਕਥੀਜੈ॥ ਅ-ਲਿਪਤੁ- ਆਪੇ ਪੁੰਨੁ ਸਭੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ; ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਵਰਤੀਜੈ॥ ਆਪੇ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੇਵੈ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਬਖਸ
ਕਰੀਜੈ॥੮॥ ਝੱਲੁ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰਹੁ ਜੋਰੁ ਛਡਿ ਤੂ; ਭਉ ਕਰਿ. ਝਲੁ ਗਵਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ. ਕੇਤੇ ਨਿਸਤਰੇ;
ਭੈ ਵਿਚਿ ਨਿਰਭਉ ਪਾਇ॥ ਮਨੁ ਕਠੋਰੁ. ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਤੂੰ; ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਸਾਂਤੀ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ;
ਸਾ ਖਸਮੁ ਪਾਏ ਥਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਕਿਨੈ, ਨ ਪਾਇਓ; ਪੁਛਹੁ ਗਿਆਨੀ ਜਾਇ॥੧॥

ਅੰਗ ੫੫੨:- ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ. ਕੂੜੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਕੂੜੁ ਕਰੇ ਆਹਾਰੁ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਮਰਹਿ; ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਭੁ ਛਾਰੁ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਕਰਹਿ; ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿ ਮਨਮੁਖੁ ਕਮਾਵੈ, ਸੁ. ਥਾਇ ਨਾ ਪਵੈ; ਦਰਗਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਖਾਣੀ. ਆਪੇ ਬਾਣੀ; ਆਪੇ ਖੰਡ ਵਰਭੰਡ ਕਰੇ॥ ਆਪਿ ਸਮੁੰਦੁ ਆਪਿ ਹੈ ਸਾਗਰੁ; ਆਪੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਧਰੇ॥ ਆਪਿ ਲਹਾਏ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸ ਨੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਹਰੇ॥ ਆਪੇ ਭਉਜਲੁ. ਆਪਿ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ; ਆਪੇ ਖੇਵਟੁ ਆਪਿ ਤਰੇ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ, ਤੁਝੈ ਸਰੇ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ; ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ; ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜਾਇ॥ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਈਐ; ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰਬਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ; ਕਲਿਜੁਗ ਬੋਹਿਥੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਪਾਰਿ ਪਵੈ; ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ. ਨਾਮੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਨਾਮੇ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਪਾਰਸੁ. ਆਪਿ ਧਾਤੁ ਹੈ; ਆਪਿ ਕੀਤੋਨੁ ਕੰਚਨੁ॥ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ. ਸੇਵਕੁ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਪ ਖੰਡਨੁ॥ ਆਪੇ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਸੁਆਮੀ; ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ ਅੰਜਨੁ॥ ਆਪਿ ਬਿਬੇਕੁ. ਆਪਿ ਸਭੁ ਬੇਤਾ; ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੰਜਨੁ॥ ਰੱਜੈ ਵੱਡਨੁ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਾਲਾਹਿ. ਨ ਰਜੈ ਤੁਧੁ ਕਰਤੇ; ਤੂ ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਡਨੁ ॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨਾ; ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਠਵਰ ਨ ਪਾਵਹੀ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ; ਨਾਮੁ. ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ, ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਇਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਚਾਕਰੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਨਿ ਆਪਣਾ; ਕੁਲ ਕਾ ਕਰਨਿ ਉਧਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਚਾਟਸਾਲ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਪੱਧਾ- ਆਪੇ ਚਾਟਸਾਲ. ਆਪਿ ਹੈ ਪਾਧਾ; ਆਪੇ ਚਾਟੜੇ ਪੜਣ ਕਉ ਆਣੇ॥ ਆਪੇ ਪਿਤਾ. ਮਾਤਾ ਹੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਬਾਲਕ ਕਰੇ ਸਿਆਣੇ॥ ਇਕ ਥੈ ਪੜਿ ਬੁਝੈ. ਸਭੁ ਆਪੇ; ਇਕ ਥੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਇਆਣੇ॥

ਅੰਗ ੫੫੩:- ਇਕਨਾ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ; ਜਾ ਆਪਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਸਚੇ ਭਾਣੇ॥ ਜਿਨਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਸੇ ਜਨ ਸਚੀ ਦਰਗਹਿ ਜਾਣੇ॥੧੧॥ ਮਰਦਾਨਾ ਪਹਿਲਾ- ਸਲੋਕੁ ਮਰਦਾਨਾ ੧॥ ਸੱਕ ਗੁੜ ਆਦਿ ਦਾ ਕਲਵਾਲੀ ਸਾੜਾ ਜਿਸ 'ਚੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢੀਦੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਮੱਟੀ- ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਕਾਮੁ ਮਦੁ; ਮਨੂਆ ਪੀਵਣਹਾਰੁ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਕਟੋਰੀ ਮੋਹਿ ਭਰੀ; ਪੀਲਾਵਾ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਮਜਲਸ ਸਭਾ-

ਮਜਲਸ ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ; ਪੀ ਪੀ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਕਰਮਾ ਦੀ ਕਰਣੀ ਹੀ, ਕਿੱਕਰ ਸੱਕ ਗੁੜ ਧਾਵਿਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਫਟਕੜੀ ਆਦਿ ਦਾ ਲਾਹਣਿ ਘੋ.ਲ- ਕਰਣੀ ਲਾਹਣਿ. ਸਤੁ ਗੁੜੁ; ਸਚੁ ਸਰਾ ਕਰਿ ਸਾਰੁ॥ ਗੁਣ ਮੰਡੇ ਕਰਿ ਸੀਲੁ ਘਿਉ; ਸਰਮੁ ਮਾਸੁ ਆਹਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕਾ; ਖਾਧੈ ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰ॥੧॥ ਪਹਿਲਾ- ਮਰਦਾਨਾ ੧॥ ਕਾਇਆ ਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦੁ; ਮਜਲਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਾਤੁ॥ ਮਨਸਾ ਕਟੋਰੀ ਕੂੜਿ ਭਰੀ; ਪੀਲਾਏ ਜਮਕਾਲੁ॥ ਇਤੁ ਮਦਿ ਪੀਤੈ ਨਾਨਕਾ; ਬਹੁਤੇ ਖਟੀਅਹਿ ਬਿਕਾਰ॥ ਗਿਆਨੁ ਗੁੜੁ. ਸਾਲਾਹ ਮੰਡੇ; ਭਉ ਮਾਸੁ ਆਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਭੋਜਨੁ ਸਚੁ ਹੈ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥੨॥ ਕਾਂਯਾਂ ਯਾਂ ਤਾਲੂ ਚੋਂ ਬੋਲ -ਕਾਂਯਾਂ ਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਸ ਕੀ ਧਾਰ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮੇਲਾਪੁ ਹੋਇ; ਲਿਵ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ; ਪੀ ਪੀ ਕਟਹਿ ਬਿਕਾਰ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬਾ; ਆਪੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਸਿਵ ਸੰਕਰ ਮਹੇਸਾ; ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਆਪੇ ਭੋਗੀ; ਆਪੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਫਿਰੈ ਬਿਬਾਣੀ॥ ਆਪੈ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ.ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ; ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣੀ॥ ਆਪਣਾ ਚੋਜੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਹੈ ਜਾਣੀ ॥੧੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਏਹਾ ਸੰਧਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਚਿਤਿ ਆਵੈ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਊਪਜੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ; ਮਨੂਆ ਅਸਥਿਰੁ. ਸੰਧਿਆ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੰਧਿਆ ਕਰੈ ਮਨਮੁਖੀ, ਜੀਉ ਨ ਟਿਕੈ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰਤੀ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੀ; ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ. ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਗਈ; ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਘਰਿ ਆਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਤੰਤੁ ਪਰਮਤੰਤੁ ਸਭੁ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਦਾਸੁ ਭਇਆ॥ ਆਪੇ ਦਸ ਅਠ ਵਰਨ ਉਪਾਇਅਨੁ; ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਆਪਿ ਰਾਜੁ ਲਇਆ॥ ਆਪੇ ਮਾਰੇ. ਆਪੇ ਛੋਡੈ; ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰੇ ਦਇਆ॥ ਅ-ਭੁੱਲ- ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ. ਨ ਭੁਲੈ ਕਬ ਹੀ; ਸਭੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਸਚੁ ਥਿਆ॥ ਆਪੇ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਤਿਨ ਅੰਦਰਹੁ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਗਇਆ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਸਿਮਰਹਿ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਤੈ ਤਨਿ ਉਡੈ ਖੇਹ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ. ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣਈ; ਨਾਨਕ. ਫਿਟੁ ਅਲੂਣੀ ਦੇਹ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਘਟਿ ਵਸਹਿ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ; ਰਸਨਾ ਜਪੈ ਗੁਪਾਲ॥

ਅੰਗ ੫੫੪:- ਨਾਨਕ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ; ਤਿਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਪਾਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾ; ਆਪਿ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਆਪੇ ਸੰਜਮਿ ਵਰਤੈ ਸ੍ਵਾਮੀ; ਆਪਿ ਜਪਾਇਹਿ ਨਾਮੁ॥ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਭਉ ਖੰਡਨੁ; ਆਪਿ ਕਰੈ ਸਭੁ ਦਾਨੁ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ; ਸੋ ਸਦ ਹੀ ਦਰਗਹਿ ਪਾਏ ਮਾਨੁ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਪੈਜ ਰਖੈ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਸੋ ਸਚਾ ਹਰਿ ਜਾਨੁ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ, ਜਗੁ ਅੰਧੁ ਹੈ; ਅੰਧੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਸਬਦੈ ਸਿਉ. ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਵਈ; ਜਿਤੁ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਤਾਮਸਿ ਲਗਾ ਸਦਾ ਫਿਰੈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜਲਤੁ ਬਿਹਾਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਫੁਰਮਾਇਆ; ਕਾਰੀ ਏਹ ਕਰੇਹੁ॥ ਗੁਰੂ

ਦੁਆਰੈ ਹੋਇ ਕੈ; ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮਾਲੇਹੁ॥ ਛਉੜ ਫੋਲੇ ਪਰਦੇ- ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਹੈ; ਭਰਮੈ ਕੇ ਛਉੜ ਕਟਿ ਕੈ; ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਧਰੇਹੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ; ਦਾਰੂ ਏਹੁ ਲਾਏਹੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ. ਚਿਤਿ ਰਖਹੁ; ਸੰਜਮੁ ਸਚਾ ਨੇਹੁ॥ ਨਾਨਕ. ਐਥੈ ਸੁਖੈ ਅੰਦਰਿ ਰਖਸੀ; ਅਗੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੇਲ ਕਰੇਹੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬ=ਣਸਪਤਿ- ਆਪੇ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਬਣਸਪਤਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਫਲ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਮਾਲੀ ਆਪਿ ਸਭੁ ਸਿੰਚੈ; ਆਪੇ ਹੀ ਮੁਹਿ ਪਾਏ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਦਿਵਾਏ॥ ਆਪੇ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪੇ ਹੈ ਰਾਖਾ; ਆਪੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕ. ਵਡਿਆਈ ਆਖੈ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀ; ਜਿਸ ਨੋ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਏ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਮਾਣਸੁ ਭਰਿਆ ਆਣਿਆ; ਮਾਣਸੁ ਭਰਿਆ ਆਇ॥ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਮਤਿ ਦੂਰਿ ਹੋਇ; ਬਰਲੁ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਆਇ॥ ਆਪਣਾ ਪਰਾਇਆ. ਨ ਪਛਾਣਈ; ਖਸਮਹੁ ਧਕੇ ਖਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਖਸਮੁ ਵਿਸਰੈ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਾ ਦਾ ਪੇਚ, ਪਾਰਿ ਵਾਹ ਵੱਸ। ਵਸਾਇ ਚੱਲੇ ਜੇ- ਝੂਠਾ ਮਦੁ. ਮੂਲਿ ਨ ਪੀਚਈ; ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਸਚੁ ਮਦੁ ਪਾਈਐ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਇ॥ ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਹੈ; ਮਹਲੀ ਪਾਵੈ ਥਾਉ॥੧॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਮਃ ੩॥ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਜਾ ਇਸ ਨੋ ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥ ਜਾ ਤਿਨ੍ਹਿ ਸਵਾਲਿਆ. ਤਾਂ ਸਵਿ ਰਹਿਆ; ਜਗਾਏ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਤਾ ਫਿਰਿ. ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਕੀਤਾ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ; ਤਿਸ ਨੋ ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ॥

ਅੰਗ ੫੫੫:- ਹਰਿ ਜੀਉ. ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ, ਸਭੁ ਕੋ ਖਾਵੈ; ਸਭ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਢੈ ਤੇਰੀ॥ ਜਿ ਤੁਧ ਨੋ ਸਾਲਾਹੇ ਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇਰੀ॥ ਸੋਈ ਸਾਹੁ ਸਚਾ ਵਣਜਾਰਾ; ਜਿਨਿ ਵਖਰੁ ਲਦਿਆ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਤੇਰੀ॥ ਸਭਿ ਤਿਸੈ ਨੋ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਜਿਨਿ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਕੀ ਮਾਰਿ ਵਿਡਾਰੀ ਢੇਰੀ॥੧੬॥ ਸਲੋਕ॥ ਕਬੀਰਾ. ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਆ; ਮਰਿ ਭਿ. ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ॥ ਐਸੀ ਮਰਨੀ ਜੋ ਮਰੈ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਵ ਮਰਹਗੇ; ਕੈਸਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਕਰਿ ਸਾਹਿਬੁ. ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਤਾ ਸਹਿਲਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇ॥ ਮਰਣੈ ਤੇ ਜਗਤੁ ਡਰੈ; ਜੀਵਿਆ ਲੋੜੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਐਸੀ ਮਰਨੀ ਜੋ ਮਰੈ; ਤਾ ਸਦ ਜੀਵਣੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਾ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਤਾ ਆਪਣਾਂ ਨਾਉ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਪਾਵੈ॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖੁ ਦੇਵੈ; ਆਪਣਾਂ ਸੇਵਕੁ ਆਪਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ॥ ਆਪਣਿਆ ਸੇਵਕਾ ਕੀ ਆਪਿ ਪੈਜ ਰਖੈ; ਆਪਣਿਆ ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਵੈ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਹੈ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਆ; ਹਰਿ ਜਨ ਸੇਵਕ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਪਿਆਰਾ. ਸੋ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਆਰਾ; ਹੋਰ ਕੇਤੀ. ਝਖਿ ਝਖਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ॥੧੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਰਾਮੁ

ਰਾਮੁ ਕਰਤਾ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੈ; ਰਾਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਤਿ ਵਡਾ; ਅਤੁਲੁ. ਨ ਤੁਲਿਆ ਜਾਇ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ; ਕਿਤੈ. ਨ ਲਇਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿਆ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਅਮੇਉ ਹੈ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ; ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਏ ਮਨ. ਇਹੁ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਤੋਟਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਈ; ਲਾਹਾ ਸਦ ਹੀ ਹੋਇ॥ ਖਾਧੈ ਖਰਚਿਐ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਓਹੁ ਦੇਇ॥ ਸਹਸਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਹਾਣਤ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਸਭ ਘਟ ਅੰਦਰੇ; ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਹਰਿ॥ ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਹਰਿ॥ ਸੁੰਨਾ ਅਫੁਰ ਹਰੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰੁ ਕਰਿ; ਵਰਤਿਆ ਸੁੰਨਾ ਹਰਿ॥ ਓਥੈ. ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨ ਸਾਸਤਾ; ਆਪੇ ਹਰਿ ਨਰਹਰਿ॥ ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਆਪਿ; ਸਭ ਦੂ ਹੀ ਬਾਹਰਿ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਉਹਰੁ ਅਥਾਹ- ਆਪਣੀ ਮਿਤਿ ਆਪਿ ਜਾਣਦਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਗਉਹਰੁ॥੧੮॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਗਤੁ ਮੁਆ; ਮਰਦੋ ਮਰਦਾ ਜਾਇ॥

ਅੰਗ ੫੫੬:- ਜਿੱਚਰ ਤਿੱਚਰ- ਜਿਚਰੁ ਵਿਚਿ ਦੰਮੁ ਹੈ. ਤਿਚਰੁ, ਨ ਚੇਤਈ; ਕਿ ਕਰੇਗੁ ਅਗੈ ਜਾਇ॥ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ. ਸੁ ਚੇਤੰਨੁ ਹੋਇ; ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਏਥੈ ਕਮਾਵੈ ਸੋ ਮਿਲੈ; ਅਗੈ ਪਾਏ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਧੁਰਿ ਖਸਮੈ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਚੇਤਿਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਦਮਿ ਦਮਿ ਸਦਾ ਸਮ੍ਹਾਲਦਾ; ਦੰਮੁ. ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭਉ ਗਇਆ; ਜੀਵਨਪਦਵੀ ਪਾਇ॥ ਮਰਤਬਾ ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ- ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਮਰਤਬਾ ਤਿਸਨੋ ਦੇਇ; ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਦਾਨਾਂ ਬੀਨਿਆ; ਆਪੇ ਪਰਧਾਨਾਂ॥ ਆਪੇ ਰੂਪ ਦਿਖਾਲਦਾ; ਆਪੇ ਲਾਇ ਧਿਆਨਾਂ॥ ਆਪੇ ਮੋਨੀ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਕਥੈ ਗਿਆਨਾਂ॥ ਕਉੜਾ. ਕਿਸੈ ਨ ਲਗਈ; ਸਭਨਾ ਹੀ ਭਾਨਾ॥ ਉਸਤਤਿ ਬਰਨਿ. ਨ ਸਕੀਐ; ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਕਲੀ ਅੰਦਰਿ ਨਾਨਕਾ; ਜਿੰਨਾਂ ਦਾ ਅਉਤਾਰੁ॥ ਜਿਨੂਰਾ ਭੂਤ। ਜਿੰਨੂਰੀ ਭੂਤਨੀ। ਜੋਰੂ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸਿੱਕਦਾਰੁ ਥਾਣੇਦਾਰ- ਪੁਤੁ ਜਿਨੂਰਾ. ਧੀਅ ਜਿੰਨੂਰੀ; ਜੋਰੂ. ਜਿੰਨਾ ਦਾ ਸਿਕਦਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਅ-ਖੁੱਟੀ-ਹਿੰਦੂ ਮੂਲੇ ਭੂਲੇ; ਅਖੁਟੀ ਜਾਂਹੀ॥ ਨਾਰਦਿ ਕਹਿਆ; ਸਿ ਪੂਜ ਕਰਾਂਹੀ॥ ਅੰਧੇ ਗੁੰਗੇ; ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ॥ ਪਾਥਰੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ; ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ॥ ਓਹਿ ਜਾ ਆਪਿ ਡੁਬੇ; ਤੁਮ ਕਹਾ ਤਰਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭੁ ਕਿਹੁ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹੁ॥ ਭਗਤ ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਏਕ ਕੈ; ਪੂਰਾ ਵੇਸਾਹੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ; ਰਜਿ ਰਜਿ ਜਨ ਖਾਹੁ॥ ਸਭਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਅਨਿ; ਸਿਮਰਣੁ ਸਚੁ ਲਾਹੁ॥ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਹੁ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੁਕਮੇ

ਆਵਦਾ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੁਕਮੇ ਜਾਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੂਰਖੁ. ਆਪਹੁ ਜਾਣੈ; ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸੋ ਜੋਗੀ. ਜੁਗਤਿ ਸੋ ਪਾਏ; ਜਿਸ ਨੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਭੇਖੀਂ- ਤਿਸੁ ਜੋਗੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਸਭੁ ਕੋ ਵਸੈ; ਭੇਖੀ. ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਐਸਾ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਜੋਗੀ; ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਜੰਤ ਉਪਾਇਅਨੁ; ਆਪੇ ਆਧਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਸੂਖਮੁ ਭਾਲੀਐ; ਆਪੇ ਪਾਸਾਰੁ॥ ਇਕਾਂਤੀ- ਆਪਿ ਇਕਾਤੀ ਹੋਇ ਰਹੈ; ਆਪੇ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ॥ ਨਾਨਕੁ. ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ; ਸੰਤਾ ਰੇਨਾਰੁ॥ ਹੋਰੁ ਦਾਤਾਰੁ. ਨ ਸੁਝਈ; ਤੂ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥੨੧॥੧॥ ਸੁਧੁ॥

ਅੰਗ ੫੫੭:- ੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥ ਅਮਲੀ ਅਮਲੁ ਪੋਲੇ ਮਿਲਵੇਂ- ਅਮਲੀ. ਅਮਲੁ ਨ ਅੰਬੜੈ; ਮਛੀ. ਨੀਰੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਜੋ ਰਤੇ ਸਹਿ ਆਪਣੈ; ਤਿਨ ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੧॥ ਖੰਨੀਐ ਟੁੱਕੜੇ- ਹਉ ਵਾਰੀ ਵੰਞਾ. ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ; ਤਉ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਫਲਿਓ ਰੁਖੜਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਜਿਨ ਪੀਆ. ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ; ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੨॥ ਮੈ ਦਾਸਨ ਦਾਸੀ, ਕੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਮਹਾਤਮਾ ਰੂਪੀ, ਹਭੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਖੀਆਂ ਨਾਲਿ। ਹੱਭੀਆਂ- ਮੈ ਕੀ. ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਹੀ; ਵਸਹਿ ਹਭੀਆਂ ਨਾਲਿ॥ ਤਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਤਿਖਾ ਤਿਹਾਇਆ. ਕਿਉ ਲਹੈ; ਜਾ ਸਰ ਭੀਤਰਿ. ਪਾਲਿ॥੩॥ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰਾ ਬਾਣੀਆ; ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਮੈ ਰਾਸਿ॥ ਮਨ ਤੇ ਧੋਖਾ ਤਾ ਲਹੈ; ਜਾ ਸਿਫਤਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ॥੪॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ; ਨਿਰਗੁਣਿ ਕੂਕੇ ਕਾਇ॥ ਜੇ ਗੁਣਵੰਤੀ ਥੀ ਰਹੈ; ਤਾ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਰੀਸਾਲੂ; ਕੀ ਧਨ ਅਵਰਾ ਰਾਵੇ ਜੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਣੀ ਕਾਮਣ ਜੇ ਥੀਐ; ਜੇ ਮਨੁ ਧਾਗਾ ਹੋਇ॥ ਮਾਣਕੁ. ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਈਐ; ਲੀਜੈ ਚਿਤਿ ਪਰੋਇ॥੨॥ ਦਸਾਈ ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ। ਜੁੱਲਾਂ ਚੱਲਦੀ। ਅੰਮੜੀ-ਆਸੁ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹਾਂ- ਰਾਹੁ ਦਸਾਈ. ਨ ਜੁਲਾਂ; ਆਖਾਂ ਅੰਮੜੀਆਸੁ॥ ਅਕੂਅਣਾ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ- ਤੈ ਸਹ ਨਾਲਿ ਅਕੂਅਣਾ; ਕਿਉ ਥੀਵੈ ਘਰ ਵਾਸੁ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਤੈ ਸਹ ਲਗੀ. ਜੇ ਰਹੈ; ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵੈ ਸੋਇ॥੪॥੨॥ ਮੋਰੀਂ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ।ਸ਼ੌਂਕ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਸਾਵਣੁ । ਮੋਰੀਂ- ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨॥ ਮੋਰੀ ਰੁਣ ਝੁਣ ਲਾਇਆ ਭੈਣੇ; ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਜੇਵੜਾ- ਤੇਰੇ ਮੁੰਧ ਕਟਾਰੇ ਜੇਵਡਾ; ਤਿਨਿ ਲੋਭੀ. ਲੋਭ ਲੁਭਾਇਆ॥ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਟਹੁ. ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ; ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੋ॥ ਜਾ ਤੂ. ਤਾ ਮੈ ਮਾਣੁ ਕੀਆ ਹੈ; ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਕੇਹਾ ਮੇਰਾ ਮਾਣੋ॥ ਚੂੜਾ ਭੰਨੁ. ਪਲੰਘ ਸਿਉ ਮੁੰਧੇ; ਸਣੁ ਬਾਹੀ ਸਣੁ ਬਾਹਾ॥

ਅੰਗ ੫੫੮:- ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀਏ ਮੁੰਧੇ; ਸਹੁ ਰਾਤੋ ਅਵਰਾਹਾ॥ ਨਾ ਮਨੀਆਰੁ. ਨ ਚੂੜੀਆ; ਨਾ ਸੇ ਵੰਗੁੜੀਆਹਾ॥ ਜੋ ਸਹ ਕੰਠਿ. ਨ ਲਗੀਆ; ਜਲਨੁ ਸਿ ਬਾਹੜੀਆਹਾ॥ ਸਭਿ ਸਹੀਆ. ਸਹੁ ਰਾਵਣਿ ਗਈਆ; ਹਉ ਦਾਧੀ. ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਵਾ॥ ਅੰਮਾਲੀ. ਹਉ ਖਰੀ ਸੁਚਜੀ; ਤੈ ਸਹ ਏਕਿ. ਨ ਭਾਵਾ॥ ਮਾਂਗ- ਮਾਠਿ ਗੁੰਦਾਈਂ ਪਟੀਆ; ਭਰੀਐ ਮਾਗ ਸੰਧੂਰੇ॥ ਅਗੈ ਗਈ. ਨ ਮੰਨੀਆ;

ਮਰਉ ਵਿਸੂਰਿ ਵਿਸੂਰੇ॥ ਮੈ ਰੋਵੰਦੀ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਰੁਨਾ; ਰੁੰਨੜੇ ਵਣਹੁ ਪੰਖੇਰੂ॥ ਇਕੁ ਨ ਰੁਨਾ, ਮੇਰੇ ਤਨ ਕਾ ਬਿਰਹਾ; ਜਿਨਿ ਹਉ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੋੜੀ॥ ਸੁਪਨੈ ਆਇਆ ਭੀ ਗਇਆ; ਮੈ ਜਲੁ ਭਰਿਆ ਰੋਇ॥ ਸਕਾਂ- ਆਇ ਨ ਸਕਾ, ਤੁਝ ਕਨਿ ਪਿਆਰੇ; ਭੇਜਿ. ਨ ਸਕਾ ਕੋਇ॥ ਆਉ ਸਭਾਗੀ ਨੀਦੜੀਏ; ਮਤੁ ਸਹੁ ਦੇਖਾ ਸੋਇ॥ ਤੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬਾਤ. ਜਿ ਆਖੈ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਦੀਜੈ॥ ਸੀਸੁ ਵਢੇ ਕਰਿ. ਬੈਸਣੁ ਦੀਜੈ; ਵਿਣੁ ਸਿਰ. ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ॥ ਕਿਉ ਨ ਮਰੀਜੈ. ਜੀਅੜਾ ਨ ਦੀਜੈ; ਜਾ ਸਹੁ ਭਇਆ ਵਿਡਾਣਾ॥੧॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਨਿ ਮੈਲੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈਲਾ; ਤਨਿ ਧੋਤੈ. ਮਨੁ ਹਛਾ ਨ ਹੋਇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਇਹ ਜਗਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੂ ਏਕੋ ਨਾਮੁ॥ ਸਤਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਮੋਕਉ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੱਧਾਂ ਸਿੱਖੈ- ਸਿਧਾ ਕੇ ਆਸਣ ਜੇ ਸਿਖੈ; ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਕਰਿ ਕਮਾਇ॥ ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ. ਨ ਉਤਰੈ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ. ਨ ਜਾਇ॥੨॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਹੋਰੁ ਸੰਜਮੁ ਕੋ ਨਾਹੀ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਇ॥ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ. ਨ ਜਾਇ॥੩॥ ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਮਿਲਦੋ ਮਰੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਫਿਰਿ ਜੀਵੈ ਕੋਇ॥ ਮਮਤਾ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਛਾ ਹੋਇ॥੪॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਦਰੀ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ; ਨਦਰੀ ਸੇਵਾ ਹੋਇ॥ ਨਦਰੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਵੈ; ਨਦਰੀ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਚੇਤਿ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਏਕੋ ਚੇਤਹਿ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਮੂਲੇ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਦਰੀ ਮਰਿ ਕੈ ਜੀਵੀਐ; ਨਦਰੀ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਦਰੀ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ; ਹੁਕਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਨ ਚਖਿਓ; ਸਾ ਜਿਹਵਾ ਜਲਿ ਜਾਉ॥ ਅਨ ਰਸ ਸਾਦੇ ਲਗਿ ਰਹੀ; ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥੩॥ ਸਭਨਾ ਨਦਰਿ ਏਕ ਹੈ; ਆਪੇ ਫਰਕੁ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ.

ਅੰਗ ੫੫੯:- ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਦੇਇ॥੪॥੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਸਬਦਿ ਲਗੇ ਤਿਨ ਬੁਝਿਆ; ਦੂਜੈ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਹਿ; ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਣਾ ਕਾ ਨਿਧਾਨੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਤਾ ਕੋ ਪਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸਭ ਵਿਛੁੜੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ॥੨॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਦੇ ਘਟਿ ਗਏ; ਤਿਨਾ ਹਥਿ ਕਿਹੁ. ਨ ਆਇਆ॥ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚਿ ਮਿਲੇ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੩॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ; ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਜਗਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਮੁਖਿ ਬੰਧੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਏ॥੪॥੩॥ ਉੱਜਲਾ- ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਦਾ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ ਆਪਣਾ;

ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਸਤਗੁਰਿ ਮੋਕਉ; ਹਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੋਹਾਗਣੀ ਖਰੀਆ ਬਿਲਲਾਦੀਆ; ਤਿਨਾ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇ॥ ਦਿਲ ਦੀ ਕਰੂਪੀ ਬੇਸਫ਼ਾਈ ਵਾਲੀ- ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰੂਪੀ; ਦੂਖੁ ਪਾਵਹਿ. ਆਗੈ ਜਾਇ॥੨॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ਨਿਤ ਗੁਣ ਰਵੈ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇ॥ ਅਉਗਣਵੰਤੀ ਕਾਮਣੀ; ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਬਿਲਲਾਇ॥੩॥ ਸਭਨਾ ਕਾ ਭਤਾਰੁ. ਏਕੁ ਹੈ ਸੁਆਮੀ; ਕਹਣਾ. ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਵੇਕ ਭਿੰਨ- ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਵੇਕ ਕੀਤਿਅਨੁ; ਨਾਮੇ ਲਇਅਨੁ ਲਾਇ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਦੁ ਆਇਆ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਗੁਰਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮੈ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਪਰਗਾਸੀ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰਾ॥ ਤਾਮਸੁ ਤਮੋ ਗੁਣ- ਮਹਾਦੇਉ ਗਿਆਨੀ. ਵਰਤੈ ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਤਾਮਸੁ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰਾ॥੨॥ ਕਿਸਨੁ ਸਦਾ ਅਵਤਾਰੀ ਰੂਧਾ; ਕਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨਿ ਰਤੇ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ; ਚੂਕੈ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰਾ॥੩॥ ਸਤਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ॥੪॥ ਏਕੋ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਸਭਨਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਨਾਨਕ. ਇਕਸੁ ਬਿਨੁ, ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ; ਸਭਨਾ ਦੀਵਾਨੁ ਦਇਆਲਾ ॥੫॥੫॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੇ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ॥੧॥

ਅੰਗ ੫੬੦:- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਮਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ; ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ; ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਸਖਾਈ ਸਹਾਇਕ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਅੰਤਰਿ ਸਖਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਕਰੇ; ਸੋ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਆਪਿ ਵਡਾਈ ਦੇਵੈ ਸੋਇ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਚੁ; ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ; ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ॥੪॥੬॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਸਾਦਿ ਲਗੀ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੧॥ ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਆਪਣੇ ਸਤਗੁਰ ਵਿਟਹੁ; ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੱਖੀਂ ਸੰਤੋਖੀਆਂ- ਅਖੀ ਸੰਤੋਖੀਆ. ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਸੰਤੋਖਿਆ ਕੰਨੇ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਮਨੁ ਸੰਤੋਖਿਆ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ॥੨॥ ਦੇਹ ਸਥੂਲ ਸ੍ਰੀਰ। ਸਰੀਰਿ ਸੂਖਮ ਸ੍ਰੀਰ- ਦੇਹ ਸਰੀਰਿ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ; ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਪਰਮਲੁ; ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਨਾਨਕ; ਮਸਤਕਿ ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗੁ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਸਹਜ ਬੈਰਾਗੁ॥੪॥੭॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਏ ਮਨ; ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਤੂ ਪਾਇ॥ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਕੀ; ਮੰਨਿ ਲੈ ਰਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਵਿਚਹੁ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੨॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮਰਿ ਜਨਮੈ; ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥੪॥੮॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਉਮੈ. ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ, ਵਿਰੋਧੁ ਹੈ; ਦੁਇ. ਨ ਵਸਹਿ ਇਕ ਠਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ. ਸੇਵਾ ਨ ਹੋਵਈ; ਤਾ ਮਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਹਿ. ਤਾ ਹਰਿ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉਮੈ ਸਭੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਓਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ. ਬੁਝਿ, ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਹੁਕਮੁ. ਨ ਬੁਝਿਆ ਜਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ. ਜੀਉ ਬੰਧੁ ਹੈ; ਨਾਮੁ. ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ, ਹਉਮੈ ਗਈ; ਤਾ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸਚਿ ਰਹੈ; ਸਚੇ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੯॥੧੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੇਜ ਏਕ; ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਰਾਵੇ ਸੁਖਸਾਗਰੁ॥੧॥ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ; ਪ੍ਰੇਮ ਮਨਿ ਆਸਾ॥ ਅੰਗ ੫੬੧:- ਜਾੱਸਾ- ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਹਉ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ. ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੈ ਅਵਗਣ ਭਰਪੂਰਿ ਸਰੀਰੇ॥ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਾ; ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੂਰੇ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਗੁਣਵੰਤੀ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਇਆ॥ ਸੇ ਮੈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ; ਹਉ ਕਿਉ ਮਿਲਾ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ॥੩॥ ਹਉ ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਾਕਾ; ਉਪਾਵ ਬਹੁਤੇਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਗਰੀਬ; ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਮੇਰੇ॥੪॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁੰਦਰੁ; ਮੈ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿ; ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਣੀ॥੧॥ ਹਉ. ਕਿਉ ਕਰਿ; ਪਿਰ ਕਉ ਮਿਲਉ ਇਆਣੀ॥ ਜੋ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਸਾਈ. ਪਿਰ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਿਆਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਦੋਸ; ਹਉ. ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰੁ ਪਾਵਾ॥ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪਿਆਰੇ; ਹਉ. ਪਿਰ ਚਿਤਿ, ਨ ਆਵਾ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਆ; ਸਾ ਭਲੀ ਸੁਹਾਗਣਿ॥ ਸੇ ਮੈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ; ਹਉ ਕਿਆ ਕਰੀ. ਦੁਹਾਗਣਿ॥੩॥ ਨਿਤ ਸੁਹਾਗਣਿ; ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ॥ ਮੈ ਕਰਮਹੀਣ; ਕਬ ਹੀ ਗਲਿ ਲਾਵੈ॥੪॥ ਤੂ ਪਿਰੁ ਗੁਣਵੰਤਾ; ਹਉ ਅਉਗੁਣਿਆਰਾ॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਬਖਸਿ; ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ॥੫॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੈ ਮਨਿ ਵਡੀ ਆਸ ਹਰੇ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਾ॥ ਹਉ ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੈ; ਗੁਰ ਪੁਛਿ. ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ ਸਮਝਾਵਾ॥ ਭੂਲਾ ਮਨੁ ਸਮਝੈ. ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਏ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ; ਸੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥੧॥ ਹਉ ਸਭਿ ਵੇਸ ਕਰੀ. ਪਿਰ ਕਾਰਣਿ; ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਭਾਵਾ॥ ਸੋ ਪਿਰੁ ਪਿਆਰਾ. ਮੈ ਨਦਰਿ, ਨ ਦੇਖੈ; ਹਉ. ਕਿਉ ਕਰਿ ਧੀਰਜੁ ਪਾਵਾ॥ ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹਉ ਸੀਗਾਰੁ ਸੀਗਾਰੀ; ਸੋ ਪਿਰੁ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਅਵਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਅੜਾ ਸਚੁ ਸਵਰਾ॥੨॥ ਹਉ ਜਾਇ ਪੁਛਾ. ਸੋਹਾਗ ਸੁਹਾਗਣਿ; ਤੁਸੀ ਕਿਉ. ਪਿਰੁ ਪਾਇਅੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ॥ ਮੈ ਊਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੀ ਪਿਰਿ

ਸਾਚੈ; ਮੈ ਛੋਡਿਅੜਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ॥ ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੀਉ ਕਰਹੁ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ; ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਭੈਣੇ ਮਿਲੀਐ॥ ਆਪਨੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਨਾਨਕ. ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਰਲੀਐ॥੩॥ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ. ਮੈ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ; ਤਿਸੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਣਾ ਦੇਵਾ॥ ਨਿਤ ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਪਾਣੀ ਢੋਵਾਂ॥

ਅੰਗ ੫੬੨:- ਨਿਤ ਨਿਤ ਸੇਵ ਕਰੀ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ; ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਆਸ ਪੁਜਾਏ ॥੪॥ ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ ਮੇਲਿ ਹਰੇ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਹੁ. ਹਰਿ ਗੋਸਟਿ ਪੂਛਾਂ; ਕਰਿ ਸਾਂਝੀ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਾ. ਨਿਤ ਨਿਤ ਸਦ ਹਰਿ ਕੇ; ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਤੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਤੁ ਵੇਲਾ ਵਿਸਰੈ, ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਤੁ ਵੇਲੈ. ਮਰਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ਮੇਰਾ॥੫॥ ਹਰਿ ਵੇਖਣ ਕਉ. ਸਭੁ ਕੋਈ ਲੋਚੈ; ਸੋ ਵੇਖੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ; ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ; ਜਿਸੁ ਸਤਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਰਾ ਮਿਲਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ. ਇਕੇ ਹੋਏ; ਹਰਿ ਜਪਿ. ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿਆ॥੬॥੧॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਅਤਿ ਊਚਾ; ਤਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰਾ॥ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ; ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ; ਲਖ ਧਾਵੈ॥ ਇਕੁ ਤਿਲੁ; ਤਾ ਕਾ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਸੁਹਾਵੀ ਕਉਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ; ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਾਖ ਭਗਤ; ਜਾ ਕਉ ਆਰਾਧਹਿ॥ ਲਾਖ ਤਪੀਸਰ; ਤਪੁ ਹੀ ਸਾਧਹਿ॥ ਲਾਖ ਜੋਗੀਸਰ; ਕਰਤੇ ਜੋਗਾ॥ ਲਾਖ ਭੋਗੀਸਰ; ਭੋਗਹਿ ਭੋਗਾ ॥੨॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਸਹਿ; ਜਾਣਹਿ ਥੋਰਾ॥ ਹੈ ਕੋਈ ਸਾਜਣੁ; ਪਰਦਾ ਤੋਰਾ॥ ਕਰਉ ਜਤਨ; ਜੇ ਹੋਇ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥ ਤਾ ਕਉ ਦੇਈ; ਜੀਉ ਕੁਰਬਾਨਾ॥੩॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ; ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਆਇਆ॥ ਦੂਖ ਭ੍ਰਮੁ ਹਮਾਰਾ; ਸਗਲ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ ਪ੍ਰਭ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੂੰਚਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਊਚਾ॥੪॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ; ਜਿਤੁ ਦਰਸਨੁ ਕਰਣਾ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ॥੧॥ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤੇ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਮਨੁ ਜੀਵੈ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਤੁਮਾਰਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਸੀਤਲ ਪੁਰਖ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਜਾਣੀ॥੨॥ ਸਚੁ ਹੁਕਮੁ ਤੁਮਾਰਾ; ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ॥ ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ॥੩॥ ਤੁਮ ਮਿਹਰਵਾਨ; ਦਾਸ ਹਮ ਦੀਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਪੁਰਿ ਲੀਣਾ॥੪॥੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕੋ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ॥੧॥ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਅਰਦਾਸਿ ਪਿਆਰੇ॥

ਅੰਗ ੫੬੩:- ਜਪਿ ਜੀਵਾ; ਪ੍ਰਭ ਚਰਣ ਤੁਮਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ॥ ਜਿਸਹਿ ਜਨਾਵਹੁ; ਤਿਨਹਿ ਤੁਮ ਜਾਤੇ॥੨॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਇਤ ਉਤ ਦੇਖਉ; ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ॥੩॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ; ਗੁਣੁ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਤਾ॥

ਸਾਧੂ ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ ਮਹੱਲਾ ੪ ਜੀ- ਨਾਨਕ. ਸਾਧੂ ਦੇਖਿ; ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥੪॥੩॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਃ ੫॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ॥ ਦਾਨੁ ਦੇਇ. ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰਾ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਤੇਰੀ ਓਟ ਪੂਰਨ ਗੋਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ; ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰੇ॥੨॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਸੋ ਧਿਆਏ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੩॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ॥ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂ ਵਡ ਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥ ਹਉ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ; ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ਸੰਤਾ ਧੂਰੇ॥੨॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ; ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਸੁਖੁ ਪਾਵਾ॥੪॥੫॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ॥ ਨਾ ਜੀਉ ਮਰੈ; ਨ ਕਬਹੂ ਛੀਜੈ॥੧॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ; ਹਰਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲਾ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭ; ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ॥੨॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ; ਸਾਧੂ ਸਰਣਾ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਨਿਰਮਲ ਮਨੁ ਕਰਣਾ॥੩॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵੂਠਾ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਤੂਠਾ॥੪॥੬॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ; ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ; ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ॥ ਜਿਤੁ ਵੇਲਾ ਵਿਸਰਹਿ; ਤਾ ਲਾਗੈ ਹਾਵਾ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਜੀਅ; ਤੂ ਸਦ ਹੀ ਸਾਥੀ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕਢੁ; ਦੇ ਹਾਥੀ॥੨॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ; ਤੁਮ ਹੀ ਕੀਆ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ; ਤਿਸੁ ਦੂਖੁ. ਨ ਥੀਆ॥੩॥ ਤੂ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬੁ; ਅਵਰੁ. ਨ ਹੋਰਿ॥ ਬਿਨਉ ਕਰੈ ਨਾਨਕੁ; ਕਰ ਜੋਰਿ॥੪॥੭॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਃ ੫॥ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ; ਤਾ ਕੋਈ ਜਾਣੈ॥ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥੧॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਤੂ ਅਚਰਜੁ; ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੀ ਬਿਸਮਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੫੬੪:- ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ; ਆਪੇ ਕਰਣਾ॥ ਹੁਕਮੇ ਜੰਮਣੁ; ਹੁਕਮੇ ਮਰਣਾ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ. ਮਨ ਤਨ ਆਧਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ. ਬਖਸੀਸ ਤੁਮਾਰੀ॥੩॥੮॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਲੋਚਾ. ਮਿਲਣ ਕੀ ਪਿਆਰੇ; ਹਉ ਕਿਉ ਪਾਈ. ਗੁਰ ਪੂਰੇ॥ ਖੇਲ ਖੇਲਾਈਐ- ਜੇ ਸਉ ਖੇਲ. ਖੇਲਾਈਐ ਬਾਲਕੁ; ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ. ਬਿਨੁ ਖੀਰੇ॥ ਮਹਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮਾਲੀ ਸਖੀ- ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਭੁਖ. ਨ ਉਤਰੈ ਅੰਮਾਲੀ; ਜੇ. ਸਉ ਭੋਜਨ, ਮੈ ਨੀਰੇ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਰੰਮ ਕਾ; ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ. ਕਿਉ ਮਨੁ ਧੀਰੇ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਈ; ਮੈ ਮੇਲਿਹੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਓਹੁ ਜੀਅ ਕੀ ਮੇਰੀ ਸਭ ਬੇਦਨ ਜਾਣੈ; ਨਿਤ ਸੁਣਾਵੈ ਹਰਿ ਕੀਆ ਬਾਤਾ॥ ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ, ਰਹਿ ਨ ਸਕਾ; ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਲ ਕਉ ਬਿਲਲਾਤਾ॥ ਹਉ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੀ; ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ. ਰਖਿ ਲੇਤਾ

॥੨॥ ਹਉ ਭਈ ਉਡੀਣੀ. ਕੰਤ ਕਉ, ਅੰਮਾਲੀ; ਸੋ ਪਿਰੁ. ਕਦਿ ਨੈਣੀ ਦੇਖਾ॥ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਣ ਵਿਸਰੇ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖਾ॥ ਇਹੁ ਕਾਪੜੁ. ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਈ; ਕਰਿ ਨ ਸਕਉ. ਹਉ ਵੇਸਾ॥ ਜਿਨੀ ਸਖੀ ਲਾਲੁ ਰਾਵਿਆ ਪਿਆਰਾ; ਤਿਨ ਆਗੈ ਹਮ ਆਦੇਸਾ॥੩॥ ਮੈ ਸਭਿ ਸੀਗਾਰ ਬਣਾਇਆ, ਅੰਮਾਲੀ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ॥ ਜਾ ਸਹਿ ਬਾਤ. ਨ ਪੁਛੀਆ, ਅੰਮਾਲੀ; ਤਾ ਬਿਰਥਾ ਜੋਬਨੁ ਸਭੁ ਜਾਏ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਤੇ ਸੋਹਾਗਣੀ, ਅੰਮਾਲੀ; ਜਿਨ ਸਹੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ॥ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਤਿਨ ਸੋਹਾਗਣੀ, ਅੰਮਾਲੀ; ਤਿਨ ਕੇ ਧੋਵਾ ਸਦ ਪਾਏ॥੪॥ ਜਿੱਚਰੁ ਤਿੱਚਰੁ- ਜਿਚਰੁ. ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਸਾ ਅੰਮਾਲੀ; ਤਿਚਰੁ. ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰੇ॥ ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਅੰਮਾਲੀ; ਤਾ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਪੂਰੇ॥ ਮੈ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ, ਅੰਮਾਲੀ; ਪਿਰੁ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿਆ, ਅੰਮਾਲੀ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਲਗਿ ਪੈਰੇ॥੫॥੧॥੯॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਧੁਨਿ; ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਣਾ; ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗ ਹਮਾਰਾ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ. ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹਹਿ; ਤਾ ਪਾਵਹਿ. ਸਚਾ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਅੰਗ ੫੬੫:- ਜਿਹਵਾ ਸਚੀ ਸਚਿ ਰਤੀ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ. ਹੋਰੁ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਜਾਸਹਿ. ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਖੋਇ॥੨॥ ਸਚੁ ਖੇਤੀ ਸਚੁ ਬੀਜਣਾ; ਸਾਚਾ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਹਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ; ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥੩॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ; ਸਚੁ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ; ਮਹਲੀ ਪਾਏ ਥਾਉ॥ ੪॥ ਆਵਹਿ ਸਚੇ ਜਾਵਹਿ ਸਚੇ; ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ. ਮੂਲਿ ਨ ਪਾਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚਿਆਰ ਹਹਿ; ਸਾਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥੫॥ ਅੰਤਰੁ ਸਚਾ ਮਨੁ ਸਚਾ; ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ॥ ਸਚੈ ਥਾਨਿ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੬॥ ਸਚੁ ਵੇਲਾ ਮੂਰਤੁ ਸਚੁ; ਜਿਤੁ ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਚੁ ਵੇਖਣਾ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ; ਸਚਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ॥੭॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੈ ਮੇਲੇ ਤਾ ਮਿਲੇ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਸੀ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੮॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨੂਆ. ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵਦਾ; ਓਹੁ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਿਆਪਿ ਰਹੀ ਅਧਿਕਾਈ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਤ ਸੰਤਾਵੈ॥੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਰਵੀਜੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਦੁਲਭੁ ਹੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਤਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ. ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਉ॥੩॥ ਹਮ ਨੀਚ ਸੇ. ਊਤਮ ਭਏ; ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥

ਪਾਥਰੁ ਡੁਬਦਾ. ਕਾਢਿ ਲੀਆ; ਸਾਚੀ ਵਡਿਆਈ॥੪॥ ਬਿਖੁ ਸੇ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਏ; ਗੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ॥ ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਅੱਕਹੁ ਅੱਕਹੁ। ਪਰਮਲ ਚੰਨਣ ਭਗਤਿ ਬਣ ਗਏ। ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ। ਵਸਾਈ ਵਸਾ ਦਿਤੀ। ਅੱਕਹੁ- ਅਕਹੁ ਪਰਮਲ ਭਏ; ਅੰਤਰਿ ਵਾਸਨਾ ਵਸਾਈ॥੫॥ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ; ਜਗ ਮਹਿ ਖਟਿਆ ਆਇ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੬॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਬਿਖੁ ਲਗੇ; ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਸਾਗਰੁ; ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ. ਨ ਭਾਇਆ॥੭॥ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਕਰੈ; ਵਿਰਲੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ; ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਤਿਨ੍ ਪਾਇਆ॥੮॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨ੍ਹਾਈਐ- ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ; ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ॥ ਨ੍ਹਾਤਾ- ਨਾਤਾ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ; ਸਚੁ ਕਮਾਈਐ॥ ਤਾਮਿ ਤਦੋਂ- ਜਬ ਸਾਚ ਅੰਦਰਿ. ਹੋਇ ਸਾਚਾ; ਤਾਮਿ. ਸਾਚਾ ਪਾਈਐ॥

ਅੰਗ ੫੬੬:- ਲਿਖੇ ਬਾਝਹੁ. ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ; ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਗਵਾਈਐ॥ ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੀਐ. ਭਲਾ ਕਹੀਐ; ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਲਿਖਾਈਐ॥ ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ; ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ॥੧॥ ਤਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਕਹਣੁ; ਜਾ ਤੁਝੈ ਕਹਾਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਮਨਹਿ ਲਾਗਾ; ਦੂਖਿ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ॥ ਸੂਖੁ ਮਨ ਮਹਿ ਆਇ ਵਸਿਆ; ਜਾਮਿ ਤੈ ਫੁਰਮਾਇਆ॥ ਨਦਰਿ ਤੁਧੁ. ਅਰਦਾਸਿ ਮੇਰੀ; ਜਿੰਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਤਾ ਮੈ. ਕਹਿਆ ਕਹਣੁ; ਜਾ ਤੁਝੈ ਕਹਾਇਆ॥੨॥ ਵਾਰੀ ਖਸਮੁ ਕਢਾਏ; ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਵਣਾ॥ ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ. ਨ ਆਖਿ; ਝਗੜਾ ਪਾਵਣਾ॥ ਨਹ ਪਾਇ ਝਗੜਾ. ਸੁਆਮਿ ਸੇਤੀ; ਆਪਿ ਆਪੁ ਵਞਾਵਣਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ਸੰਗਤਿ. ਕਰਿ ਸਰੀਕੀ; ਜਾਇ ਕਿਆ. ਰੂਆਵਣਾ॥ ਜੋ ਦੇਇ ਸਹਣਾ. ਮਨਹਿ ਕਹਣਾ; ਆਖਿ ਨਾਹੀ ਵਾਵਣਾ॥ ਵਾਰੀ ਖਸਮੁ ਕਢਾਏ; ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਵਣਾ॥੩॥ ਸਭ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥ ਕਉੜਾ. ਕੋਇ ਨ ਮਾਗੈ; ਮੀਠਾ ਸਭ ਮਾਗੈ॥ ਸਭੁ ਕੋਇ ਮੀਠਾ ਮੰਗਿ ਦੇਖੈ; ਖਸਮ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ॥ ਸਮਸਰੇ ਬਰਾਬਰ- ਕਿਛੁ ਪੁੰਨ ਦਾਨ. ਅਨੇਕ ਕਰਣੀ; ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਨ ਸਮਸਰੇ॥ ਕਦੇ ਚਿਰੋਕਣਾ- ਨਾਨਕਾ. ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਮਿਲਿਆ; ਕਰਮੁ ਹੋਆ ਧੁਰਿ ਕਦੇ॥ ਸਭ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਰਹੁ ਦਇਆ; ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ॥ ਸਭ ਉਪਾਈਐ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ॥ ਸਰਬੇ ਸਮਾਣਾ ਆਪਿ ਤੂਹੈ; ਉਪਾਇ ਧੰਧੈ ਲਾਈਆ॥ ਇਕਿ ਤੁਝ ਹੀ ਕੀਏ ਰਾਜੇ; ਇਕਨਾ ਭਿਖ ਭਵਾਈਆ॥ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਤੁਝੁ ਕੀਆ ਮੀਠਾ; ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ॥ ਸਦਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਅਪਣੀ; ਤਾਮਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਸਾਚਾ; ਸਦਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ॥ ਦੂਖੁ ਗਇਆ; ਸੁਖੁ ਆਇ ਸਮਾਣਾ॥ ਗਾਵਨਿ ਸੁਰਿ ਨਰ; ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣਾ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣ ਗਾਵਹਿ; ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਹੇ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ; ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ॥ ਇਕਿ ਮੂੜ ਮੁਗਧ. ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂਲੇ; ਜੋ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਜਾਣਾ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਸਾਚਾ; ਸੋਇ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ

॥੨॥ ਤੇਰਾ ਵਖਤੁ ਸੁਹਾਵਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ. ਭਾਉ ਕਰਿ; ਲਾਗਾ ਸਾਉ ਪਰਾਣੀ॥ ਸਾਉ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਨਾ ਲਾਗਾ; ਜਿਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਮਿ ਤੇਰੈ ਜੋਇ ਰਾਤੇ; ਨਿਤ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ॥ ਇਕੁ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਹੋਇ ਸੰਜਮੁ; ਜਾਮਿ. ਨ ਏਕੁ ਪਛਾਣੀ॥ ਵਖਤੁ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਤੇਰਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥੩॥ ਹਉ

ਅੰਗ ੫੬੭:- ਬਲਿਹਾਰੀ; ਸਾਚੇ ਨਾਵੈ॥ ਰਾਜੁ ਤੇਰਾ; ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਵੈ॥ ਰਾਜੋ ਤ ਤੇਰਾ. ਸਦਾ ਨਿਹਚਲੁ; ਏਹੁ. ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਵਏ॥ ਚਾਕਰੁ ਤ ਤੇਰਾ. ਸੋਇ ਹੋਵੈ; ਜੋਇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਏ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਤ ਦੂਖੁ. ਨ ਲਗੈ ਮੂਲੇ; ਪਾਪੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵਏ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਦਾ ਹੋਵਾ; ਏਕ ਤੇਰੇ ਨਾਵਏ॥੪॥ ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਭਗਤ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਸੁਆਮੀ; ਤੇਰੈ ਦੁਆਰੇ॥ ਜਪਹਿ ਤ ਸਾਚਾ; ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਸਾਚਾ ਮੁਰਾਰੇ ਤਾਮਿ ਜਾਪਹਿ; ਜਾਮਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਹੇ॥ ਭਰਮੋ ਭੁਲਾਵਾ ਤੁਝਹਿ ਕੀਆ; ਜਾਮਿ ਏਹੁ ਚੁਕਾਵਹੇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਲੇਹੁ ਜਮਹੁ ਉਬਾਰੇ॥ ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਭਗਤ ਤੁਮਾਰੇ॥੫॥ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ; ਹਉ ਆਖਿ. ਨ ਜਾਣਾ॥ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ; ਤਾ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਾ॥ ਸਾਚੋ ਪਛਾਣਾ ਤਾਮਿ ਤੇਰਾ; ਜਾਮਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵਹੇ॥ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸੰਸਾਰਿ ਕੀਏ; ਸਹਸਾ ਏਹੁ ਚੁਕਾਵਹੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਜਾਇ ਸਹਸਾ; ਬੁਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ਆਪਿ; ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥੬॥ ਤੇਰੇ ਬੰਕੇ ਲੋਇਣ; ਦੰਤ ਰੀਸਾਲਾ॥ ਸੋਹਣੇ ਨਕ; ਜਿਨ ਲੰਮੜੇ ਵਾਲਾ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ; ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਢਾਲਾ ॥ ਸੋਵੰਨ ਢਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਾਲਾ; ਜਪਹੁ ਤੁਸੀ ਸਹੇਲੀਹੋ॥ ਜਮ ਦੁਆਰਿ. ਨ ਹੋਹੁ ਖੜੀਆ; ਸਿਖ ਸੁਣਹੁ ਮਹੇਲੀਹੋ॥ ਹੰਸ ਹੰਸਾ ਬਗ ਬਗਾ; ਲਹੈ ਮਨ ਕੀ ਜਾਲਾ॥ ਬੰਕੇ ਲੋਇਣ; ਦੰਤ ਰੀਸਾਲਾ॥੭॥ ਮਧੁਰਾੜੀ ਮਿੱਠੀ- ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਸੁਹਾਵੀ; ਮਧੁਰਾੜੀ ਬਾਣੀ॥ ਕੁਹਕਨਿ ਕੂਕਦੀਆਂ।ਤਰਲ ਚੜ੍ਹਦੀ ਜੁਆਣੀ ਜੁਆਨੀ- ਕੁਹਕਨਿ ਕੋਕਿਲਾ; ਤਰਲ ਜੁਆਣੀ॥ ਤਰਲਾ ਜੁਆਣੀ ਆਪਿ ਭਾਣੀ; ਇਛ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਏ॥ ਸਾਰੰਗ ਹਾਥੀ।ਨਾਮੁ ਦੀ ਮਸਤੀ 'ਚ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਲੀਣ, ਸੰਧੂ-ਰਏ ਮਸਤ, ਵੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਠਿਮਿ ਠਿਮਿ ਥੰਮ੍ਹ ਥੰਮ੍ਹ। ਪਗੁ ਪੋਲਾ- ਸਾਰੰਗ ਜਿਉ. ਪਗੁ ਧਰੈ ਠਿਮਿ ਠਿਮਿ; ਆਪਿ ਆਪੁ ਸੰਧੂਰਏ॥ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ, ਸ੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਰੰਗ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਉਦਕੁ ਪਾਣੀ। ਵਾਣੀ ਬਣਾਵਟ। ਮੱਤੀ- ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਰਾਤੀ. ਫਿਰੈ ਮਾਤੀ; ਉਦਕੁ ਗੰਗਾ ਵਾਣੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾ; ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਸੁਹਾਵੀ ਮਧੁਰਾੜੀ ਬਾਣੀ॥੮॥੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਆਪਣੇ ਪਿਰ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਮੁਈਏ; ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰੇ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀ ਮੁਈਏ; ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਚੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੀ. ਕੰਤਿ ਸਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ. ਤਾ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਸਾ ਧਨ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ. ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈ; ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾ ਧਨ ਮੇਲਿ ਲਈ. ਪਿਰਿ ਆਪੇ; ਸਾਚੈ ਸਾਹਿ ਸਵਾਰੀ॥੧॥ ਨਿਰਗੁਣਵੰਤੜੀਏ; ਪਿਰੁ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰੇ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੫੬੮:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਮੁਈਏ; ਪਿਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਰਾਮ॥ ਪਿਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ. ਵੇਖੁ ਹਜੂਰੇ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ॥ ਬੱਾਲੀ, ਭੋਲੀ ਪੋਲਾ- ਧਨ ਬਾਲੀ ਭੋਲੀ. ਪਿਰੁ ਸਹਜਿ ਰਾਵੈ; ਮਿਲਿਆ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ. ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ; ਹਰਿ ਸਰਿ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਸਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ; ਸਬਦੇ ਰਹੈ ਹਦੂਰੇ॥੨॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਮੁਈਏ; ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਪਿਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਪਾਇਓ ਮੁਈਏ; ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ. ਨ ਗਵਾਇਆ॥ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ. ਤਿਨੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ; ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ॥ ਰੱਾਤੀ ਮੱਾਤੀ- ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ. ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਕੱਾਮਣਿ ਵਡੱਭਾਗੀ- ਕਾਮਣਿ ਵਡਭਾਗੀ. ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਹਰਿ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਸਹਜੇ ਰਾਤੀ; ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇਆ॥੩॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮੁਈਏ; ਤੂ ਚਲੁ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਏ॥ ਹਰਿ ਵਰੁ ਰਾਵਹਿ ਸਦਾ ਮੁਈਏ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਏ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਏ. ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ; ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰੀ॥ ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ ਜੋਬਨੁ ਬਾਲਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਕੰਤਿ ਸਵਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਵਰੁ ਸੋਹਾਗੋ. ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਜਾ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ॥੪॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਭੁ ਵਾਪਾਰੁ ਭਲਾ; ਜੇ ਸਹਜੇ ਕੀਜੈ ਰਾਮ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ; ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ਰਾਮ॥ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਲੀਜੈ. ਹਰਿ ਰਾਵੀਜੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਿ. ਅਵਗਣ ਵਿਕਣਹਿ; ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕੀਜੈ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੇਤੀ ਹਰਿ. ਅੰਤਰਿ ਬੀਜੀਐ; ਹਰਿ ਲੀਜੈ ਸਰੀਰਿ ਜਮਾਏ ਰਾਮ॥ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅੰਦਰਿ ਰਸੁ ਭੁੰਚੁ ਤੂ; ਲਾਹਾ ਲੈ ਪਰਥਾਏ ਰਾਮ॥ ਲਾਹਾ ਪਰਥਾਏ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ; ਧਨੁ ਖੇਤੀ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ; ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਮਨਮੁਖ. ਖੇਤੀ ਵਣਜੁ ਕਰਿ ਥਾਕੇ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ. ਨ ਜਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਬੀਜਿ ਮਨ ਅੰਦਰਿ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ॥੨॥ ਹਰਿ ਵਾਪਾਰਿ ਸੇ ਜਨ ਲਾਗੇ; ਜਿਨਾ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਵਡਭਾਗੋ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਬੈਰਾਗੋ ਰਾਮ॥ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ. ਸਚਿ ਬੈਰਾਗੋ; ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ; ਸਬਦੇ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਮਤਿ ਉਪਜੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ

ਅੰਗ ੫੬੯:- ਨਾਮੁ ਸੋਹਾਗੋ॥ ਨਾਨਕ. ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ, ਭਉ ਭੰਜਨੁ; ਹਰਿ ਰਾਵੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ॥੩॥ ਖੇਤੀ ਵਣਜੁ ਸਭੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ; ਹੁਕਮੇ ਮੰਨਿ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੀਐ; ਹੁਕਮੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਰਾਮ॥ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲਾਈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ; ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਹੁਕਮੇ ਰਹਿਆ

ਸਮਾਈ॥੪॥੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨ ਮੇਰਿਆ; ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿ ਜੀਉ॥ ਆਪਣੈ ਘਰਿ. ਤੂ ਸੁਖਿ ਵਸਹਿ; ਪੋਹਿ. ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ਜੀਉ॥ ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਸਦਾ ਸਚਿ ਰਤਾ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਏ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰਮਿ ਵਿਗੁਤੀ; ਮਨਮੁਖਿ ਮੋਹੀ ਜਮਕਾਲਿ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਬਾਹਰਿ ਵਸਤੁ. ਨ ਭਾਲਿ॥ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭੁੰਚਿ ਤੂ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁਲੇ. ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਛੂਟੈ ਨਾਹੀ; ਸਭ ਬਾਧੀ ਜਮਕਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ. ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਤੂ ਬਾਹਰਿ ਵਸਤੁ. ਨ ਭਾਲਿ॥੨॥ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ ਕੈ; ਇਕਿ. ਸਚਿ ਲਗੇ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ; ਨਾਮੇ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਵਿਆਪੇ. ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੇ; ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ. ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ; ਸਚਿ ਰਤੇ ਅਧਿਕਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥੩॥ ਮਨ ਮੇਰੇ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਜਨ ਵਡਭਾਗੀ ਰਾਮ॥ ਜੋ. ਮਨੁ ਮਾਰਹਿ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਪੁਰਖ ਬੈਰਾਗੀ ਰਾਮ॥ ਸੇ ਜਨ ਬੈਰਾਗੀ. ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਗੂੜ੍ਹੀ- ਮਤਿ ਨਿਹਚਲ. ਅਤਿ ਗੂੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਹਜੇ. ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਿਆ॥ ਇਕ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ. ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੀ; ਮਨਮੁਖ ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਗੇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਹਜੇ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰੁ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਪੂਰੇ ਵਡਭਾਗੇ॥੪॥੩॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜੀਅਹਿ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ॥ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ; ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਈ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੫੭੦:- ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਏ. ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ; ਲਾਹਾ ਭਗਤਿ ਸੈਸਾਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ. ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ, ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ॥ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਲਾਭੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਏਤੁ ਵਾਪਾਰਿ ਲਾਏ॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜੀਅਹਿ; ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਏ॥੧॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ; ਖੋਟਾ ਇਹੁ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਵਣੀ; ਬਹੁ ਵਧਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਬਹੁ ਵਧਹਿ ਵਿਕਾਰਾ. ਸਹਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ. ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ; ਖੋਟਾ ਇਹੁ ਵਾਪਾਰਾ॥੨॥ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਸਭਿ ਪਰਖੀਅਨਿ; ਤਿਤੁ ਸਚੇ ਕੈ ਦਰਬਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਖੋਟੇ ਦਰਗਹ ਸੁਟੀਅਨਿ; ਊਭੇ ਕਰਨਿ ਪੁਕਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਊਭੇ ਕਰਨਿ ਪੁਕਾਰਾ. ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਬਿਖਿਆ ਮਾਇਆ. ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ; ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਭਾਇਆ॥ ਮਨਮੁਖ. ਸੰਤਾ ਨਾਲਿ

ਵੈਰੁ ਕਰਿ; ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਪਰਖੀਅਨਿ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਵਾਰਾ ਰਾਮ॥੩॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਹੋਰੁ ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ. ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ॥ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਇਸੀ; ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ॥ ਵਰੀ-ਆਮੁ ਬਹਾਦਰ। ਪੋਲਾ ਫੁਸੀ ਡਰਾਕਲ- ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ, ਆਪਿ ਕਰਾਈ; ਵਰੀਆਮੁ ਨ ਫੁਸੀ ਕੋਈ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ. ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ; ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ; ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਪਾਈ॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਹੋਰੁ ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ. ਨ ਜਾਈ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਸਚਾ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਣਜੀਐ; ਅਤਿ ਮੋਲੁ ਅਫਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਅਤਿ ਮੋਲੁ ਅਫਾਰਾ. ਸਚ ਵਾਪਾਰਾ; ਸਚਿ ਵਾਪਾਰਿ ਲਗੇ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਸਚੁ ਪਾਏ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਾਚੈ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ॥੧॥ ਹੰਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੈਲੁ ਹੈ; ਮਾਇਆ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ਰਾਮ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ. ਅੰਤਰੁ ਭੀਜੈ; ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਰਿਦਾ ਖੂਹਟਾ ਖ਼ੂਹ- ਅੰਤਰਿ ਖੂਹਟਾ. ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ; ਸਬਦੇ. ਕਾਢਿ ਪੀਐ ਪਨਿਹਾਰੀ॥ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਸੋਈ ਸਚਿ ਲਾਗੈ; ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲ; ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ॥੨॥

ਅੰਗ ੫੭੧:- ਪੰਡਿਤ ਜੋਤਕੀ ਸਭਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੂਕਦੇ; ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਲਾਗੈ; ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਜੱਗ-ਤਿ- ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ. ਜਗਤਿ ਪਿਆਰਾ; ਆਵਣਿ ਜਾਣਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਬਿਸ੍ਰਾ ਅੱਧਾ ਟ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ ਜੀ- ਬਿਖੁ ਕਾ ਕੀੜਾ. ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਲਾਗਾ; ਬਿਸ੍ਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ ਕਮਾਵੈ; ਕੋਇ. ਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹੋਰਿ ਮੂਰਖ ਕੂਕਿ ਮੁਏ ਗਾਵਾਰਾ॥੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਰੰਗਿਆ; ਮੋਹਿ. ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰੰਗੀਐ; ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਜਾਈ ਰਾਮ॥ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਜਾਈ. ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ; ਸਚਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਸਚਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ. ਸੋ ਹਰਿ ਮਿਲੈ; ਹੋਰੁ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ. ਨ ਜਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ, ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਏ॥੪॥੫॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ; ਅੰਤਿ. ਸਚਿ ਨਿਬੇੜਾ ਰਾਮ॥ ਆਪੇ ਸਚਾ ਬਖਸਿ ਲਏ; ਫਿਰਿ. ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ ਰਾਮ॥ ਫਿਰਿ. ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ, ਅੰਤਿ ਸਚਿ ਨਿਬੇੜਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਾਚੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ, ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ; ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ॥ ਸਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ, ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ; ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਅੰਤਿ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ॥੧॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਬਰਲੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ਰਾਮ॥ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਭੁ ਹੇਤੁ ਹੈ; ਹੇਤੇ ਪਲਚਾਈ ਰਾਮ॥ ਹੇਤੇ ਪਲਚਾਈ, ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ; ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ॥ ਜਿਨਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀ,

ਸੋ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ. ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਈ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ, ਸਭੁ ਕੋਈ ਭੁਲਾ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਈ॥੨॥ ਭੱਜਿ- ਏਹੁ ਜਗੁ ਜਲਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ; ਭਜਿ ਪਏ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਰਾਮ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀਂ. ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਗੈ; ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਦੇਹੁ ਵਡਾਈ ਰਾਮ॥ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਣਾਈ, ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ॥ ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ. ਸੇ ਵਡਭਾਗੇ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਗਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸ ਨੋ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਏ; ਜੋ ਜਾਇ ਪਵੈ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥੩॥ ਜੋ ਹਰਿ ਮਤਿ ਦੇਇ, ਸਾ ਊਪਜੈ; ਹੋਰ. ਮਤਿ ਨ ਕਾਈ ਰਾਮ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਤੂ; ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ॥ ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ, ਅਵਰ ਨ ਭਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ॥ ਸੁਭਾਖਿਆ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ- ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਦਾ ਹੈ ਸਾਚਾ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ॥ ਘਰਿ ਮਹਿ. ਨਿਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਵਡਾਈ॥

ਅੰਗ ੫੭੨:- ਮਹੱਲੁ ਪੌਲਾ। ਸਾਈਂ- ਨਾਨਕ. ਜੋ ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਸੇਈ ਮਹਲੁ ਪਾਇਨਿ; ਮਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ਸਚੁ ਸਾਈ॥੪॥੬॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਮੇਰੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ; ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ; ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ॥੧॥ ਹਉ ਜੀਵਾ ਹਉ ਜੀਵਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ ਰਾਮ॥ ਵਿਗਸੇ ਪੌਲਾ- ਹਰਿ ਨਾਮੋ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਵਿਗਸੇ ਰਾਮ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਕਮਲ ਪਰਗਾਸੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਵੰ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ; ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ. ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ; ਸੁਖੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਮਨੁ ਪਰਸੇ॥ ਹਉ ਜੀਵਾ ਹਉ ਜੀਵਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ॥੨॥ ਕੋਈ ਆਣਿ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ; ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਰਾਮ॥ ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ. ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਵਾ; ਤਿਸੁ ਕਾਟਿ ਸਰੀਰਾ ਰਾਮ॥ ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਤਿਸੁ ਦੇਈ; ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਾਏ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ. ਬੈਰਾਗੀ; ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਨਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਦੇਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਹਮ ਧੂਰਾ॥ ਕੋਈ ਆਣਿ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ; ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥੩॥ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ; ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਦਾਨੋ ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ; ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ; ਤਿਨ ਕਾ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ॥ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਮਿਲੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ. ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ; ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੪॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹੰਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ.

ਹੰਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਰਾਮ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਮਾਣੀ ਰਾਮ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ;ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹੰਉ ਢੂੰਢਿ ਢੂਢੇਦੀ;ਸੋ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਘਰਿ ਪਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੫੭੩:- ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਿ ਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ; ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣੀ॥ ਹੰਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹੰਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ॥੧॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਰਾਮ॥ ਤਿਨ ਚਰਣ ਤਿਨ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ; ਹਮ ਲਾਗਹ ਤਿਨ ਕੈ ਪਾਏ ਰਾਮ॥ ਧਿਆਇਆ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਤਿਨ ਕੇ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਇਆ॥ ਤੂ ਵਡਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਲਿ. ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥੨॥ ਹੰਉ ਵਾਰੀ ਹੰਉ ਵਾਰੀ; ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਾਏ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨਿਮਖ, ਨਹੀ ਜੀਵਾਂ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਰਧਾ ਲਾਇ ਮਿਲਾਏ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਹੰਉ ਵਾਰੀ ਹੰਉ ਵਾਰੀ; ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥੩॥ ਹਰਿ ਆਪੇ. ਹਰਿ ਆਪੇ; ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ. ਹਰਿ ਆਪੇ ਮੇਲੈ; ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਈ ਰਾਮ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਹੋਵੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ; ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਸਭਿ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੇਖਿਆ; ਮੈ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ; ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ॥੪॥੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ; ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਭਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਤਿਮਰ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅੰਜਨੁ. ਗੁਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ; ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸੇ॥ ਜਿਨ ਕੰਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ; ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਭਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ; ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ, ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ; ਮੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ; ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਜਿਥੈ ਪੁਤੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ; ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਛਡਾਇਆ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥

ਅੰਗ ੫੭੪:- ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ; ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥੨॥ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ. ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ. ਨ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਤਿਨ ਨਿਹਫਲੁ. ਤਿਨ ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ; ਸਭੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ

ਤਿਨ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਵਾਇਆ; ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੁਏ. ਮਰਿ ਝੂਰੇ॥ ਘਰਿ ਹੋਦੈ ਰਤਨਿ ਪਦਾਰਥਿ ਭੂਖੇ; ਭਾਗਹੀਣ ਹਰਿ ਦੂਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸੁ. ਨ ਕਰੀਅਹੁ; ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ. ਨ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ. ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਪਾਸਿ. ਬੇਨੰਤੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ; ਹਮ. ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਹ ਭਗਤੀ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਹ ਭਗਤੀ; ਜਾਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥ ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ ਬੇਲੀ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਹਮ੍ਾਰੇ॥ ਸੱਤੀ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਤੀ॥ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ॥੪॥੩॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ. ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਾਮ॥ ਬਾਤਾਂ- ਹਮ ਪੂਛਹ. ਹਮ ਪੂਛਹ; ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ. ਹਰਿ ਬਾਤਾ ਰਾਮ॥ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ. ਹਰਿ ਬਾਤ ਪੂਛਹ; ਜਿਨਿ. ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ॥ ਪਾਇ ਲਗਹ. ਨਿਤ ਕਰਹ ਬਿਨੰਤੀ; ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ॥ ਸੋਈ ਭਗਤੁ. ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮਤੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਰਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖਦਾਤਾ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ; ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ. ਹੰਉਮੈ ਪਾਪਾ ਰਾਮ॥ ਲੱਥਿਅੜੇ- ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਲਥਿਅੜੇ ਜਗਿ ਤਾਪਾ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ; ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਿਆਨ ਖੜਗੁ ਹਥਿ ਦੀਨਾ; ਜਮਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਦੁਖ ਲਾਥੇ ਪਾਪ ਸੰਤਾਪਾ॥ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਹੰਉਮੈ ਪਾਪਾ॥੨॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿ; ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ; ਅਰੋਗਤ ਭਏ ਸਰੀਰਾ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਹਰਿ ਲਾਗੀ; ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ॥ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥੩॥

ਅੰਗ ੫੭੫:- ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ. ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ. ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਨ; ਤੁਮ੍ਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਨ ਤੁਮ੍ਾਰੇ; ਹਰਿ ਦੈਆਲ ਸਰਣਾਇਆ॥ ਤੂ ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਹਮ ਪਾਥਰ. ਤਰੇ ਤਰਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ਰਾਮ॥੪॥੪॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘੋੜੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੇਜਣਿ ਘੋੜੀ- ਦੇਹ ਤੇਜਣਿ ਜੀ; ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ ਰਾਮ॥ ਧੰਨੁ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ; ਪੁੰਨਿ ਪਾਈਆ ਰਾਮ॥ ਚੰਗੜੀਆ ਚੰਗੀ- ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ. ਵਡ ਪੁੰਨੇ ਪਾਇਆ; ਦੇਹ ਸੁ ਕੰਚਨ ਚੰਗੜੀਆ॥ ਨਵ-ਰੰਗੜੀਆ ਨਵੇਂ ਰੰਗ ਵਾਲੇ- ਗੁਰਮੁਖਿ. ਰੰਗੁ ਚਲੂਲਾ ਪਾਵੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਵਰੰਗੜੀਆ॥ ਏਹ ਦੇਹ ਸੁ ਬਾਂਕੀ, ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਜਾਪੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵੀਆ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ॥੧॥ ਬੁੱਝਿ- ਦੇਹ ਪਾਵਉ ਜੀਨੁ; ਬੁਝਿ ਚੰਗਾ ਰਾਮ॥ ਚੜਿ ਲੰਘਾ ਜੀ; ਬਿਖਮੁ ਭੁਇਅੰਗਾ ਰਾਮ॥ ਬਿਖਮੁ ਭੁਇਅੰਗਾ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਏ॥ ਖੇਵਟੁ ਮਲਾਹ- ਹਰਿ ਬੋਹਿਥਿ ਚੜਿ. ਵਡਭਾਗੀ ਲੰਘੈ; ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ, ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਰੰਗਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੰਗਾ॥੨॥ ਕੜੀ-ਆਲੁ ਕੰਡਿਆਲ਼ਾ- ਕੜੀਆਲੁ ਮੁਖੇ; ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹਰਿ; ਚਾਬਕੁ ਲਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਇ ਚਾਬਕੁ; ਮਨੁ ਜਿਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਤਿਆ॥ ਅ-ਘੜੋ- ਅਘੜੋ ਘੜਾਵੈ. ਸਬਦੁ ਪਾਵੈ; ਅਪਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਤਿਆ॥ ਸੁਣਿ ਸ੍ਰਵਣ ਬਾਣੀ, ਗੁਰਿ ਵਖਾਣੀ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਤੁਰੀ ਚੜਾਇਆ॥ ਮਹਾ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇਆ॥੩॥ ਘੋੜੀ ਤੇਜਣਿ ਦੇਹ; ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ ਰਾਮ॥ ਤੁਖਾਈਆ ਘੋੜੀ- ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ; ਸਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੁਖਾਈਆ ਰਾਮ॥ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ, ਸਾ ਧੰਨੁ ਸਾਬਾਸੈ; ਧੁਰਿ ਪਾਇਆ ਕਿਰਤੁ ਜੁੜੰਦਾ॥ ਦੇਹੜਿ ਦੇਹ। ਚੜ੍ਹਿ- ਚੜਿ ਦੇਹੜਿ ਘੋੜੀ. ਬਿਖਮੁ ਲਘਾਏ; ਮਿਲੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ਪੂਰੈ; ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੰਞ ਆਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਮੰਗਲੁ; ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਾਧਾਈ॥੪॥੧॥੫॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਦੇਹ ਤੇਜਨੜੀ; ਹਰਿ ਨਵਰੰਗੀਆ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੂ; ਹਰਿ ਮੰਗੀਆ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੫੭੬:- ਗਿਆਨ ਮੰਗੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਚੰਗੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਣੀਆ॥ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਉ ਕੀਆ ਕਰਤੈ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਖਾਣੀਆ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗੀਆ॥ ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਚੰਗੀਆ॥੧॥ ਸੁ-ਵਿਨਾ ਸੁਨੈਹਰੀ- ਦੇਹ ਕੰਚਨ; ਜੀਨੁ ਸੁਵਿਨਾ ਰਾਮ॥ ਜੜਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨਾ ਰਾਮ॥ ਜੜਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ. ਗੋਵਿੰਦ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੁਖ ਘਣੇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਰੰਗ. ਹਰਿ ਬਣੇ॥ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਹਰਿ ਨਵਤਨ ਹਰਿ ਨਵ ਰੰਗੀਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ. ਨਾਮੁ ਜਾਣੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੰਗੀਆ॥੨॥ ਕੜੀਆਲੁ ਮੁਖੇ; ਗੁਰਿ ਅੰਕਸੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਮੈਗਲੁ ਹਾਥੀ। ਵੱਸਿ- ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਸਿ ਆਇਆ ਰਾਮ॥ ਮਨੁ ਵਸਗਤਿ ਆਇਆ. ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਸਾ ਧਨ ਕੰਤਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ; ਘਰਿ ਸੋਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਹਰਿ ਦਾਸੁ ਕਹਤੁ ਹੈ; ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੩॥ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਜੀ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ;

 Not Final File

ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਸੇਵ ਸੇਵਾ, ਕੀ ਕੀਤੀ- ਹਰਿ ਗਾਇ ਮੰਗਲੁ ਰਾਮ ਨਾਮਾ; ਹਰਿ ਸੇਵ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਜਾਇ ਪਾਵੈ ਰੰਗ ਮਹਲੀ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ. ਰੰਗ ਕੀ॥ ਗੁਣ ਰਾਮ ਗਾਏ. ਮਨਿ ਸੁਭਾਏ; ਹਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਚੜਿ. ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੪॥੨॥੬॥ ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਧਾ ਜੀ; ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦਿਤੜਾ; ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਜਿੱਤਾ- ਤਨੁ ਮਨੁ ਦਿਤਾ ਭਵਜਲੁ ਜਿਤਾ; ਚੂਕੀ ਕਾਂਣਿ ਜਮਾਣੀ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ; ਰਹਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀ॥ ਸ-ਮੱਧਾ ਸਮਾਏ, ਸਮਝੇ। ਲੱਧਾ- ਸੋ ਘਰੁ ਲਧਾ. ਸਹਜਿ ਸਮਧਾ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਮਾਣੇ ਰਲੀਆਂ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੰਉ ਨਮਸਕਾਰਾ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਜੀ; ਮੈਡੜੇ ਮੀਤਾ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ. ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਬਦੁ ਸਚੁ; ਦੀਤਾ ਰਾਮ॥ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਧਿਆਇਆ. ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ; ਚੂਕੇ ਮਨਹੁ ਅਦੇਸਾ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ. ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਇਆ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਬੈਸਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਾਣਾ. ਸਚਾ ਮਾਣਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਹਜੇ ਦੀਤਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਤੇਰਾ ਦਾਨੁ ਸਭਨੀ ਹੈ ਲੀਤਾ॥੨॥ ਤਉ ਭਾਣਾ; ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੫੭੭:- ਮਨੁ ਥੀਆ ਠੰਢਾ; ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਏ ਰਾਮ॥ ਮਨੁ ਥੀਆ ਠੰਢਾ. ਚੂਕੀ ਡੰਝਾ; ਪਾਇਆ ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਾ॥ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸਭਿ ਭੁੰਚਣ ਲਗੇ; ਹੰਉ ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨਾ॥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ, ਬੁਝਾਏ ਪੋਲਾ- ਨਿਰਭਉ ਭਏ. ਖਸਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਬੁਝਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ. ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਸੇਵਕੁ; ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੰਉ ਲਿਵ ਲਾਏ॥੩॥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਜੀ; ਮਨਸਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਜੀਉ; ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ. ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ;ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ ਮੇਰਾ. ਕਿਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ; ਬਖਸਿ ਲੀਆ ਖਿਨ ਮਾਹੀ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ; ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਵਰੁ ਘਰਿ ਪਾਇਆ; ਮੇਰੇ ਲਾਥੇ ਜੀ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ॥੪॥੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਕਿਆ ਸੁਣੇਦੋ ਕੂੜੁ; ਵੰਞਨਿ ਪਵਣ ਝੁਲਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸੁਣੀਅਰ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ; ਜੋ ਸੁਣੇਦੇ ਸਚੁ ਧਣੀ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਤਿਨ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ; ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣਿਆ ਰਾਮ॥ ਸੇ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਭਣਿਆ ਰਾਮ॥ ਸੇ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਣਹ ਅਮੋਲੇ; ਜਗਤ ਉਧਾਰਣ ਆਏ॥ ਭੈ ਬੋਹਿਥ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣਾ; ਕੇਤੇ ਪਾਰਿ ਲਘਾਏ॥ ਜਿਨ ਕੰਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ; ਤਿਨ ਕਾ ਲੇਖਾ. ਨ ਗਣਿਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ; ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣਿਆ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਲੋਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ। ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਲੋਇਣ ਲੋਈ ਡਿਠ; ਪਿਆਸ ਨ ਬੁਝੈ. ਮੂ ਘਣੀ॥ ਵਿਕਾਰ ਹੰਕਾਰ ਲੋਭ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਵਾਲ਼ੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ, ਬਿਅੰਨਿ ਹੋਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੱਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ। ਮਾ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਨਾਨਕ. ਸੇ ਅਖੜੀਆਂ ਬਿਅੰਨਿ; ਜਿਨੀ ਡਿਸੰਦੋ ਮਾ ਪਿਰੀ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ; ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਸੇ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ; ਭਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਠਾਕੁਰਿ ਮਾਨੇ ਸੇ ਪਰਧਾਨੇ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਹਰਿ

ਰਸਹਿ ਅਘਾਏ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਜਾਤੇ॥ ਸੇਈ ਸਜਣ ਸੰਤ ਸੇ ਸੁਖੀਏ; ਠਾਕੁਰ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ; ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਦੇਹ ਅੰਧਾਰੀ ਅੰਧ; ਸੁੰਞੀ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਜਨੰਮੁ; ਜੈ ਘਟਿ ਵੁਠਾ ਸਚੁ ਧਣੀ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਤਿਨ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾਂ; ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਚਾਖਿ ਅਘਾਣੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੀਠਾ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਮਨਹਿ ਮੀਠਾ. ਪ੍ਰਭੂ ਤੂਠਾ; ਅਮਿਉ ਵੂਠਾ ਸੁਖ ਭਏ॥ ਜੱਗਦੀਸ- ਦੁਖ ਨਾਸ. ਭਰਮ ਬਿਨਾਸ ਤਨ ਤੇ; ਜਪਿ ਜਗਦੀਸ ਈਸਹ ਜੈ ਜਏ॥ ਮੋਹ ਰਹਤ. ਬਿਕਾਰ ਥਾਕੇ; ਪੰਚ ਤੇ ਸੰਗੁ ਤੂਟਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ; ਜਿਨ ਘਟਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੂਠਾ॥੩॥

ਅੰਗ ੫੭੮:- ਸਲੋਕੁ॥ ਜੋ ਲੋੜੀਦੇ ਰਾਮ; ਸੇਵਕ ਸੇਈ ਕਾਂਢਿਆ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੇ ਸਤਿ; ਸਾਂਈ. ਸੰਤ ਨ ਬਾਹਰਾ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਮਿਲਿ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਖਟਾਨਾ ਰਾਮ॥ ਸੰਗਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਨਾ ਰਾਮ॥ ਸੰਮਾਇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤੇ; ਆਪਿ ਆਪਹਿ ਜਾਣੀਐ ॥ ਤਹ ਸੁੰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਾਗੀ; ਏਕੁ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ॥ ਆਪਿ ਗੁਪਤਾ ਆਪਿ ਮੁਕਤਾ; ਆਪਿ ਆਪੁ ਵਖਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਗੁਣ ਬਿਨਾਸੇ; ਮਿਲਿ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਖਟਾਨਾ॥੪॥੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਮਰੱਥਾ- ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਾ ਰਾਮ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਰਖੁ ਜਗਤੁ ਸਗਲ, ਦੇ ਹਥਾ ਰਾਮ॥ ਸਮਰਥ ਸਰਣਾ ਜੋਗੁ ਸੁਆਮੀ; ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਣੀ ਦਾਸ ਤੇਰੇ; ਜਿਨੀ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਅ-ਕਥਾ ਪੋਲਾ- ਵਰਨੁ ਚਿਹਨੁ. ਨ ਜਾਇ ਲਖਿਆ; ਕਥਨ ਤੇ ਅਕਥਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸੁਣਹੁ ਬਿਨਤੀ; ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਾ॥੧॥ ਏਹਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ; ਤੂ ਕਰਤਾ ਰਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਦੂਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮ ਹਰਤਾ ਰਾਮ॥ ਭ੍ਰਮ ਦੂਖ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਦੀਨ ਦੈਆਲਾ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਆਮਿ ਸਜਣੁ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਾਲ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਜੋ ਸਰਣਿ ਆਵੈ. ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪਾਵੈ; ਸੋ ਬਹੁੜਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਤਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ; ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਕਰਤਾ॥੨॥ ਆਠ ਪਹਰ. ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਰਾਮ॥ ਮਨ ਇਛਿਅੜਾ ਫਲੁ, ਪਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਮਨ ਇਛ ਪਾਈਐ. ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ; ਮਿਟਹਿ ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸਾ॥ ਗੋਬਿਦੁ ਗਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗਾਇਆ; ਭਈ ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਵਿਕਾਰ ਸਗਲੇ; ਪ੍ਰਭੂ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਈਐ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਦਿਨਸੁ ਰੈਣੀ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥੩॥ ਦਰਿ ਵਾਜਹਿ. ਅਨਹਤ ਵਾਜੇ ਰਾਮ॥ ਗੱਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ- ਘਟਿ ਘਟਿ. ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੇ ਰਾਮ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਗੋਵਿਦ ਗਾਜੇ ਸਦਾ ਬਿਰਾਜੇ; ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਊਚਾ॥ ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ. ਨ ਜਾਈ; ਕੋਇ. ਨ ਸਕੈ ਪਹੂਚਾ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ; ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਾਜੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸੁਖੁ ਨਾਮਿ ਭਗਤੀ; ਦਰਿ ਵਜਹਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ॥੪॥੩॥

ਘਰੁ ਪੰਜਵਾਂ। ਅਲਾਹਣੀਆਂ- ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫ ਅਲਾਹਣੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥ ਜਾਨੀ-ਅੜਾ- ਮੁਹਲਤਿ ਪੁਨੀ. ਪਾਈ ਭਰੀ; ਜਾਨੀਅੜਾ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੫੭੯:- ਜਾਨੀ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ; ਰੁੰਨੇ ਵੀਰ ਸਬਾਏ॥ ਕਾਂਇਆ ਹੰਸ ਥੀਆ ਵੇਛੋੜਾ; ਜਾਂ ਦਿਨ ਪੁੰਨੇ. ਮੇਰੀ ਮਾਏ॥ ਜੇਹਾ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਪਾਇਆ; ਜੇਹਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ॥ ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਜਿਨਿ. ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਮਰਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈਹੋ; ਸਭਨਾ ਏਹੁ ਪਇਆਣਾ॥ ਏਥੈ ਧੰਧਾ ਕੂੜਾ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾ; ਆਗੈ ਸਰਪਰ ਜਾਣਾ॥ ਆਗੈ ਸਰਪਰ ਜਾਣਾ. ਜਿਉ ਮਿਹਮਾਣਾ; ਕਾਹੇ ਗਾਰਬੁ ਕੀਜੈ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਨਾਮੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਲੀਜੈ॥ ਆਗੈ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਚਲੈ ਮੂਲੇ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਿਆ ਵਿਹਾਣਾ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਮਰਿਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈਹੋ; ਸਭਨਾ ਏਹੁ ਪਇਆਣਾ॥੨॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੰਮ੍ਰਥ ਸੋ ਥੀਐ; ਹੀਲੜਾ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੋ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸਾਚੜਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ॥ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ਅਲਖ ਅਪਾਰੋ; ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਆਇਆ ਤਿਨ ਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ ਹੈ; ਇਕ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਢਾਹੇ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਆਪੇ; ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੋ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੰਮ੍ਰਥ ਸੋ ਥੀਐ; ਹੀਲੜਾ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੋ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਰੁੰਨਾ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀਐ; ਜੇ ਰੋਵੈ ਲਾਇ ਪਿਆਰੋ॥ ਵਾਲੇਵੇ ਕਾਰਣਿ. ਬਾਬਾ ਰੋਈਐ; ਰੋਵਣੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੋ॥ ਰੋਵਣੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੋ. ਗਾਫਲੁ ਸੰਸਾਰੋ; ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਰੋਵੈ॥ ਚੰਗਾ ਮੰਦ. ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ; ਇਹੁ ਤਨੁ ਏਵੈ ਖੋਵੈ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੋ- ਐਥੈ ਆਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਜਾਸੀ; ਕੂੜਿ ਕਰਹੁ ਅਹੰਕਾਰੋ॥ ਨਾਨਕ. ਰੁੰਨਾ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀਐ; ਜੇ ਰੋਵੈ ਲਾਇ ਪਿਆਰੋ॥੪॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ; ਸਚੜਾ ਨਾਮੁ ਲਏਹਾਂ॥ ਰੋਵਹ ਬਿਰਹਾ ਤਨ ਕਾ; ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮ੍ਾਲੇਹਾਂ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਮ੍ਾਲਿਹ. ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਲਿਹ; ਅਸਾ ਭਿ ਓਥੈ ਜਾਣਾ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਤਿਨ ਹੀ ਲੀਆ; ਹੋਆ ਤਿਸੈ ਕਾ ਭਾਣਾ॥ ਜੋ ਤਿਨਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ. ਸੁ ਆਗੈ ਆਇਆ; ਅਸੀ ਕਿ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇਹਾ॥ ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ; ਸਚੜਾ ਨਾਮੁ ਲਏਹਾ॥੧॥ ਮਰਣੁ. ਨ ਮੰਦਾ ਲੋਕਾ ਆਖੀਐ; ਜੇ ਮਰਿ ਜਾਣੈ ਐਸਾ ਕੋਇ॥ ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮ੍ਰਥੁ ਆਪਣਾ; ਪੰਥੁ ਸੁਹੇਲਾ ਆਗੈ ਹੋਇ॥ ਪੰਥਿ ਸੁਹੇਲੈ ਜਾਵਹੁ. ਤਾਂ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ; ਆਗੈ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ॥ ਭੇਟੈ ਸਿਉ ਜਾਵਹੁ. ਸਚਿ ਸਮਾਵਹੁ; ਤਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਪਾਈ॥ ਮਹਲੀ ਜਾਇ ਪਾਵਹੁ. ਖਸਮੈ ਭਾਵਹੁ; ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ॥ਮਰਣੁ.ਨ ਮੰਦਾ ਲੋਕਾ ਆਖੀਐ;ਜੇ ਕੋਈ ਮਰਿ ਜਾਣੈ॥੨॥ਮਰਣੁ ਮੁਣਸਾ ਸੂਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ; ਜੋ ਹੋਇ ਮਰਨਿ ਪਰਵਾਣੋ॥

ਅੰਗ ੫੮੦:- ਸੂਰੇ ਸੇਈ ਆਗੈ ਆਖੀਅਹਿ; ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੀ ਮਾਣੋ॥ ਦਰਗਹ ਮਾਣੁ ਪਾਵਹਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਵਹਿ; ਆਗੈ ਦੂਖੁ. ਨ ਲਾਗੈ॥ ਕਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਵਹਿ. ਤਾਂ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਊਚਾ ਨਹੀ ਕਹਣਾ. ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਣਾ; ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੋ॥ ਮਰਣੁ ਮੁਣਸਾਂ ਸੂਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ; ਜੋ ਹੋਇ ਮਰਹਿ ਪਰਵਾਣੋ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਕਿਸ ਨੋ ਬਾਬਾ ਰੋਈਐ; ਬਾਜੀ ਹੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੋ॥ ਕੀਤਾ ਵੇਖੈ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ; ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੋ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਬੀਚਾਰੇ ਧਾਰਣ ਧਾਰੇ; ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ; ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਜਿਨਿ ਕਿਛ. ਕੀਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਤਾ ਕਾ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੋ॥ ਨਾਨਕ. ਕਿਸ ਨੋ ਬਾਬਾ ਰੋਈਐ; ਬਾਜੀ ਹੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੋ॥੪॥੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ॥ ਸਚੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਜਾਣੀਐ; ਸਚੜਾ ਪਰਵਦਗਾਰੋ॥ ਆਪੀ-ਨੈ। ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਿ ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਆ; ਸਚੜਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੋ॥ ਦੁਇ ਪੁੜ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੋ॥ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਸਿਰਜਿਅਨੁ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਚਲਤੁ ਵੀਚਾਰੋ॥੧॥ ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ; ਸਚੜਾ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੋ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਧੁ ਸਿਰਜੀ ਮੇਦਨੀ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਣਹਾਰੋ॥ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਸਿਰਜਿਐ; ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਿਆਰੋ॥ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀਆ; ਦੇਹਿ ਜੀਆ ਆਧਾਰੋ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ; ਸਚਿ ਨਿਬੇੜਣਹਾਰੋ॥੨॥ ਆਵਾ ਗਵਣੁ ਸਿਰਜਿਆ; ਤੂ ਥਿਰੁ ਕਰਣੈਹਾਰੋ॥ ਬਧਿਕੁ ਹਿੰਸਕ ਜੀਵ- ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਆਇ ਗਇਆ; ਬਧਿਕੁ ਜੀਉ ਬਿਕਾਰੋ॥ ਭੂਡੜੈ ਭੈੜੇ ਨੇ। ਬੂਡੜੈ ਡੁੱਬਣ ਜੋਗੇ। ਚਾਰੋ ਉਪਾਅ। ਚਾਰੋ ਜ਼ੋਰ- ਭੂਡੜੈ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਬੂਡੜੈ. ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਾਰੋ॥ ਗੁਣ ਛੋਡਿ ਬਿਖੁ ਲਦਿਆ; ਅਵਗੁਣ ਕਾ ਵਣਜਾਰੋ॥੩॥ ਸਦੜੇ ਆਏ ਤਿਨਾ ਜਾਨੀਆ; ਹੁਕਮਿ ਸਚੇ ਕਰਤਾਰੋ॥ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਵਿਛੁੰਨਿਆ; ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲਣਹਾਰੋ॥ ਰੂਪੁ. ਨ ਜਾਣੈ ਸੋਹਣੀਐ; ਹੁਕਮਿ ਬਧੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰੋ॥ ਬਾਲਕ ਬਿਰਧਿ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਤੋੜਨਿ ਹੇਤੁ ਪਿਆਰੋ॥੪॥ ਨਉ ਦਰ ਠਾਕੇ ਹੁਕਮਿ ਸਚੈ; ਹੰਸੁ ਗਇਆ ਗੈਣਾਰੇ॥ ਛੁੱਟੀ ਛੁੱਟੜ ਹੋਈ। ਮੁੱਠੀ ਲੁੱਟੀ। ਵਿੱਧਣੀਆ ਦੁਖੀ। ਮਿਰਤਕ-ੜਾ ਮੁਰਦਾ। ਅੰਙਨੜੇ ਵੇਹੜੇ। ਬਾਰੇ ਆਖ਼ਿਰ ਸਮੇਂ- ਸਾ ਧਨ ਛੁਟੀ ਮੁਠੀ. ਝੂਠਿ ਵਿਧਣੀਆ; ਮਿਰਤਕੜਾ ਅੰਙਨੜੇ ਬਾਰੇ॥ ਸੁਰਤਿ ਮੁਈ. ਮਰੁ ਮਾਈਏ; ਮਹਲ ਰੁੰਨੀ. ਦਰ ਬਾਰੇ॥ ਰੋਵਹੁ. ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ; ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰੇ॥੫॥ ਜਲਿ ਮਲਿ ਜਾਨੀ ਨਾਵਾਲਿਆ; ਕਪੜਿ ਪਟਿ ਅੰਬਾਰੇ॥ ਵਾਜੇ ਵਜੇ ਸਚੀ ਬਾਣੀਆ; ਪੰਚ ਮੁਏ ਮਨੁ ਮਾਰੇ॥ ਜਾਨੀ ਵਿਛੁੰਨੜੇ. ਮੇਰਾ ਮਰਣੁ ਭਇਆ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ. ਸੁ ਜਾਣੀਐ; ਪਿਰ ਸਚੜੈ. ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੇ॥੬॥ ਤੁਸੀ ਰੋਵਹੁ ਰੋਵਣ ਆਈਹੋ; ਝੂਠਿ ਮੁਠੀ ਸੰਸਾਰੇ॥

ਅੰਗ ੫੮੧:- ਵਿਧਣ ਦੁਖੀ। ਕਾਰੇ ਕਰਕੇ- ਹਉ ਮੁਠੜੀ. ਧੰਧੈ ਧਾਵਣੀਆ; ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੀ. ਵਿਧਣ ਕਾਰੇ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਮਹੇਲੀਆ; ਰੂੜੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਰਹ-ਸਿਅੜੀ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ- ਮੈ. ਪਿਰੁ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਹਉ ਰਹਸਿਅੜੀ ਨਾਮਿ ਭਤਾਰੇ॥੭॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਵੇਸੁ ਪਲਟਿਆ; ਸਾ ਧਨ ਸਚੁ ਸੀਗਾਰੋ॥ ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ; ਸਿਮਰਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ॥ ਬਈਅਰਿ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸੁੋਹਾਗਣੀ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੋਲਣੀ- ਬਈਅਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁੋਹਾਗਣੀ; ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੋ॥ ਬਿਰਹੜਾ ਵਿਛੋੜਾ- ਗਾਵਹੁ ਗੀਤੁ. ਨ ਬਿਰਹੜਾ; ਨਾਨਕ. ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੋ॥੮॥੩॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਨਿ. ਜਗੁ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਇਆ; ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ. ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੋ ਵਾ॥ ਸਚੜਾ ਦੂਰਿ. ਨ ਭਾਲੀਐ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੋ ਵਾ॥ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਹੁ. ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ; ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਾਚੀ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ. ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਪਿੜ ਕਾਚੀ॥ ਜਿਨਿ ਥਾਪੀ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਸੋਈ, ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ

ਵਖਾਣੋ॥ਥਾਪਿ ਇਸਥਿੱਤ ਕਰਕੇ।ਮਾਇਆ ਦਾ ਜਾਲੋ ਵਤਾਇਆ ਪਾਇਆ ।ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਜਾਲੋ ਪਾਇਆ, ਜਾਲੋ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੋਲਣੀ- ਜਿਨਿ. ਜਗੁ ਥਾਪਿ ਵਤਾਇਆ ਜਾਲੋ; ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਪਰਵਾਣੋ॥੧॥ ਅੱਧ ਵਿਚਾਲੇ। ਉੱਠਿ ਚੱਲਣਾ- ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ. ਉਠਿ ਚਲਣਾ; ਅਧ ਪੰਧੈ ਹੈ. ਸੰਸਾਰੋ ਵਾ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸਚੜੈ ਲਿਖਿਆ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪੁਰਬਿ ਵੀਚਾਰੋ ਵਾ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੀਆ ਜੇਹਾ ਕੀਆ; ਸੋ ਨਿਬਹੈ ਜੀਅ ਨਾਲੇ॥ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਦੂਜੀ ਕਾਰ. ਨ ਭਾਲੇ॥ ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਧੰਧੈ ਬਾਧੀ; ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਛਡਾਵਣਹਾਰੋ॥ ਅਜੁ ਕਲਿ ਕਰਦਿਆ ਕਾਲੁ ਬਿਆਪੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰੋ॥੨॥ ਜਮ ਮਾਰਗ ਪੰਥੁ. ਨ ਸੁਝਈ; ਉਝੜੁ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰੋ ਵਾ॥ ਨਾ ਜਲੁ ਲੇਫ ਤੁਲਾਈਆ; ਨਾ ਭੋਜਨ ਪਰਕਾਰੋ ਵਾ॥ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ਨ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ; ਨਾ ਕਾਪੜੁ ਸੀਗਾਰੋ॥ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਊਭੌ; ਨਾ ਦੀਸੈ ਘਰ ਬਾਰੋ॥ ਪਿਛਲੇ ਰਾਹੇ ਬੀਜੇ ਪਾਪ। ਇਬ ਇਸ। ਕੇ ਵੇਲੇ ਫ਼ਲ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀ ਜੰਮਦੇ- ਇਬ ਕੇ ਰਾਹੇ. ਜੰਮਨਿ ਨਾਹੀ; ਪਛੁਤਾਣੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰੋ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ. ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ; ਸਾਚਾ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੋ॥੩॥ ਬਾਬਾ. ਰੋਵਹਿ ਰਵਹਿ ਸੁ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਮਿਲਿ ਰੋਵੈ ਗੁਣ ਸਾਰੇ ਵਾ॥ ਰੋਵੈ ਮਾਇਆ ਮੁਠੜੀ; ਧੰਧੜਾ ਰੋਵਣਹਾਰੇ ਵਾ॥ ਧੰਧਾ ਰੋਵੈ. ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵੈ; ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਸੰਸਾਰੋ॥ ਜਿਉ ਬਾਜੀਗਰੁ ਭਰਮੈ ਭੂਲੈ; ਝੂਠਿ ਮੁਠੀ ਅਹੰਕਾਰੋ॥ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਣਹਾਰਾ; ਆਪੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਰਾਖੇ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬਾਬਾ. ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਿ ਚਲਣਾ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰੋ ਵਾ॥ ਸਚਾ ਘਰੁ ਸਚੜੈ ਸੇਵੀਐ; ਸਚੁ ਖਰਾ ਸਚਿਆਰੋ ਵਾ॥ ਕੂੜਿ ਲਬਿ ਜਾਂ ਥਾਇ. ਨ ਪਾਸੀ; ਅਗੈ ਲਹੈ. ਨ ਠਾਓ॥ ਅੰਤਰਿ ਆਉ ਨ ਬੈਸਹੁ ਕਹੀਐ; ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਓ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਵਡਾ ਵੇਛੋੜਾ; ਬਿਨਸੈ ਜਗੁ ਸਬਾਏ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਰੂਆਏ ਸੱਦਦਾ ਹੈ। ਲੱਬਿ- ਲਬਿ ਧੰਧੈ ਮਾਇਆ. ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ; ਕਾਲੁ ਖੜਾ ਰੂਆਏ॥੧॥ ਬਾਬਾ. ਆਵਹੁ ਭਾਈਹੋ ਗਲਿ ਮਿਲਹ; ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਦੇਹ ਆਸੀਸਾ ਹੇ॥

ਅੰਗ ੫੮੨:- ਬਾਬਾ. ਸਚੜਾ ਮੇਲੁ, ਨ ਚੁਕਈ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀਆ ਦੇਹ ਅਸੀਸਾ ਹੇ॥ ਆਸੀਸਾ ਦੇਵਹੋ. ਭਗਤਿ ਕਰੇਵਹੋ; ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲੋ॥ ਇਕਿ ਭੂਲੇ. ਨਾਵਹੁ ਥੇਹਹੁ ਥਾਵਹੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਖੇਲੋ॥ ਜਮ ਮਾਰਗਿ. ਨਹੀ ਜਾਣਾ, ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਾ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚੈ ਵੇਸੇ॥ ਸਾਜਨ ਸੈਣ ਮਿਲਹੁ ਸੰਜੋਗੀ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਖੋਲੇ ਫਾਸੇ॥੨॥ ਬਾਬਾ ਨਾਂਗੜਾ ਆਇਆ ਜਗ ਮਹਿ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ॥ ਲਿਖਿਅੜਾ ਸਾਹਾ. ਨਾ ਟਲੈ; ਜੇਹੜਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ॥ ਬਹਿ ਸਾਚੈ ਲਿਖਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖਿਆ; ਜਿਤੁ ਲਾਇਆ. ਤਿਤੁ ਲਾਗਾ॥ ਕਾਮਣਿਆਰੀ ਕਾਮਣ ਪਾਏ; ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਗਲਿ ਤਾਗਾ॥ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਗੁੜ ਨੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮੱਖੀ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ- ਹੋਛੀ ਮਤਿ. ਭਇਆ ਮਨੁ ਹੋਛਾ; ਗੁੜੁ ਸਾ. ਮਖੀ ਖਾਇਆ॥ ਨਾ ਮਰਜਾਦੁ ਨੰਗਾ- ਨਾ ਮਰਜਾਦੁ. ਆਇਆ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ; ਨਾਂਗੋ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ॥੩॥ ਬਾਬਾ. ਰੋਵਹੁ ਜੇ ਕਿਸੈ ਰੋਵਣਾ; ਜਾਨੀਅੜਾ ਬੰਧਿ ਪਠਾਇਆ ਹੈ॥ ਹਾ-ਕਾਰੜਾ ਸੱਦਾ- ਲਿਖਿਅੜਾ ਲੇਖੁ. ਨ ਮੇਟੀਐ; ਦਰਿ. ਹਾਕਾਰੜਾ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਹਾਕਾਰਾ ਆਇਆ. ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ; ਰੁੰਨੇ ਰੋਵਣਹਾਰੇ॥ ਪੁਤ ਭਾਈ ਭਾਤੀਜੇ

ਰੋਵਹਿ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਭੈ ਰੋਵੈ. ਗੁਣ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ; ਕੋ ਮਰੈ ਨ ਮੁਇਆ ਨਾਲੇ॥ ਸਿਜਾਣਾ ਸਿਆਣਾ- ਨਾਨਕ. ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਾਣ ਸਿਜਾਣਾ; ਰੋਵਹਿ. ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ॥੪॥੫॥

ਮਹੱਲਾ ਤੀਜਾ ਮਹੱਲਾ ਤੀਜਾ ਕਹਿਣਾ, ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਤ੍ਰੈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ- ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਮਹਲਾ ਤੀਜਾ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਚੜਾ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਕਾਰਜੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ॥ ਸਾ ਧਨ ਰੰਡ. ਨ ਕਬਹੂ ਬੈਸਈ; ਨਾ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ॥ ਨਾ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਸ ਭੋਗ; ਸਾ ਧਨ ਮਹਲਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਿਉ ਜਾਤਾ. ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ; ਬੋਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਸਾਰ੍ਹਿ ਸਮਾਲ੍ਹਿ- ਗੁਣਵੰਤੀਆ ਗੁਣ ਸਾਰਹਿ. ਅਪਣੇ ਕੰਤ ਸਮਾਲਹਿ; ਨਾ ਕਦੇ ਲਗੈ. ਵਿਜੋਗੋ॥ ਸਚੜਾ ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੋ॥੧॥ ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਾ ਧਨ ਪ੍ਰਿਅ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ, ਫਿਰਿ. ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਕਾਮਣਿ ਇਛ. ਪੁੰਨੀ ਅੰਤਰਿ ਭਿੰਨੀ; ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ॥ ਸਬਦ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ. ਜੋਬਨਿ ਮਾਤੀ; ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ॥ ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ॥੨॥

ਅੰਗ ੫੮੩:- ਜਿਨੀ. ਆਪਣਾ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ;ਹਉ. ਤਿਨ ਪੂਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀ; ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਮਿਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਪਿਰੁ ਸਚਾ ਮਿਲੈ ਆਏ. ਸਾਚੁ ਕਮਾਏ; ਸਾਚਿ ਸਬਦਿ ਧਨ ਰਾਤੀ॥ ਕਦੇ ਨ ਰਾਂਡ. ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਅੰਤਰਿ ਸਹਜ ਸਮਾਧੀ॥ ਪਿਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ. ਵੇਖੁ ਹਦੂਰੇ; ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਜਿਨੀ ਆਪਣਾ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਹਉ ਤਿਨ ਪੂਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ॥੩॥ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਭੀ ਮਿਲਹ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਹ ਸਾਚੇ ਪਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਅਵਗੁਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਅਉਗੁਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ. ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਵਾਏ; ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਰਾਤੀ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਉਮੈ ਗਈ ਭਰਾਤੀ॥ ਪਿਰੁ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਭੀ ਮਿਲਹ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਹ ਸਾਚੇ ਪਾਏ॥੪॥੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੁਣਿਅਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ; ਪਿਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਅਵਗਣਵੰਤੀ. ਪਿਰੁ, ਨ ਜਾਣਈ; ਮੁਠੀ ਰੋਵੈ ਕੰਤ ਵਿਸਾਰਿ॥ ਰੋਵੈ ਕੰਤ ਸੰਮਾਲਿ. ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰਿ; ਨਾ ਪਿਰੁ ਮਰੈ. ਨ ਜਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ. ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ; ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸਮਾਏ॥ ਜਿਨਿ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ. ਨਹੀ ਜਾਤਾ, ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ; ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰੇ॥ ਸੁਣਿਅਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ; ਪਿਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ॥੧॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ਉਪਾਇਓਨੁ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਖੁਆਇਅਨੁ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ॥ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ. ਵਧਹਿ ਬਿਕਾਰਾ; ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਮੂਠੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਪਿਰੁ. ਨ ਪਾਇਓ, ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ; ਰੋਵੈ ਅਵਗੁਣਿਆਰੀ ਝੂਠੀ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਪਿਰੁ ਜਗਜੀਵਨੁ. ਕਿਸ ਨੋ ਰੋਈਐ; ਰੋਵੈ ਕੰਤੁ ਵਿਸਾਰੇ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ਉਪਾਇਓਨੁ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਸੰਸਾਰੇ॥੨॥ ਸੋ ਪਿਰੁ ਸਚਾ. ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ ਹੈ; ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ. ਨ ਜਾਏ ॥ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਧਨ ਇਆਣੀਆ; ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਏ॥ ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਏ. ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ; ਆਵ ਘਟੈ ਤਨੁ ਛੀਜੈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਆਇਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਸੀ; ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਭਾਇ ਦੂਜੈ॥ ਜਮਕਾਲੁ. ਨ ਸੂਝੈ, ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਲੂਝੈ; ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਸੋ ਪਿਰੁ ਸਾਚਾ. ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ; ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ. ਨ ਜਾਏ॥੩॥ ਇਕਿ ਰੋਵਹਿ. ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ; ਅੰਧੀ. ਨਾ ਜਾਣੈ ਪਿਰੁ ਨਾਲੇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਚਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲੈ; ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ॥ ਪਿਰੁ ਅੰਤਰਿ ਸਮਾਲੇ. ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ;ਮਨਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਦੂਰੇ॥ਇਹੁ ਤਨੁ ਰੁਲੈ ਰੁਲਾਇਆ,ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ; ਜਿਨਿ ਖਸਮੁ. ਨ ਜਾਤਾ ਹਦੂਰੇ॥

ਅੰਗ ੫੮੪:- ਨਾਨਕ. ਸਾ ਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ; ਪਿਰੁ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ॥ ਇਕਿ ਰੋਵਹਿ ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ; ਅੰਧੀ ਨ ਜਾਣੈ. ਪਿਰੁ ਹੈ ਨਾਲੇ॥੪॥੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਃ ੩॥ ਰੋਵਹਿ. ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ; ਮੈ. ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ॥ ਜਿਨੀ ਚਲਣੁ ਸਹੀ ਜਾਣਿਆ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਨਾਲੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਬਦੇ. ਕਾਲੁ ਮਾਰਿ, ਸਚੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ; ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ. ਨ ਹੋਇਆ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਨਾਈ; ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ॥ ਰੋਵਹਿ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ; ਮੈ. ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ॥੧॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਦੂ ਊਚਾ ਹੈ; ਕਿਵ ਮਿਲਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਤਾਂ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀ; ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਸਦਾ ਉਰ ਧਾਰੇ. ਨੇਹੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਪਿਰੁ ਦਿਸੈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਾ ਕਚਾ ਚੋਲਾ; ਤਿਤੁ ਪੈਧੈ. ਪਗੁ ਖਿਸੈ॥ ਪਿਰ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸੋ ਸਚਾ ਚੋਲਾ; ਤਿਤੁ ਪੈਧੈ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਦੂ ਊਚਾ ਹੈ; ਕਿਉ ਮਿਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ॥੨॥ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਅਵਗਣਿਆਰੇ॥ ਮੈ ਸਦਾ ਰਾਵੇ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ; ਸਚੜੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ. ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਨਾਰੇ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਤਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ. ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ; ਗਇਆ ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਕੰਉ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ. ਤਾਂ ਮਨੁ ਭੀਜੈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਅਵਗਣਿਆਰੇ॥੩॥

ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਚੜੈ ਆਪਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੋ॥ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਆਪਿ ਮਿਲੈ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੋ॥ ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੋ. ਸਹਜਿ ਵਾਪਾਰੋ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੇ॥ ਧਨੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ. ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚਿਆਰੋ॥ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਆ; ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਿਆਰੋ॥ ਸਚੜੈ ਆਪਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੋ॥੪॥੩॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਜਜਰੀ ਹੈ; ਇਸ ਨੋ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਆਏ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਸੇ ਉਬਰੇ; ਹੋਰੁ. ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਏ॥ ਹੋਰਿ. ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ; ਅੰਤਿ ਗਏ

ਪਛੁਤਾਵਹਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਐਥੈ ਕਮਾਵੈ. ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਵੈ; ਮਨਮੁਖਿ ਹੈ ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ. ਮਹਾ ਗੁਬਾਰੁ; ਨਾ ਤਿਥੈ ਭੈਣ. ਨ ਭਾਈ॥ ਜਜਰੀ ਨਾਸਵੰਤ। ਜਰੁ ਬੁਢੇਪਾ- ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਜਜਰੀ ਹੈ; ਇਸ ਨੋ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਆਈ॥੧॥

ਅੰਗ ੫੮੫:- ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਤਾਂ ਥੀਐ; ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਏ ਮਿਲਾਏ॥ ਭ੍ਰਮੁ ਮਾਇਆ ਵਿਚਹੁ ਕਟੀਐ; ਸਚੜੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ॥ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਵਿਚਹੁ ਹੰਉਮੈ ਜਾਏ॥ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਤਿਨ ਕੈ ਹੰਉ ਲਾਗਉ ਪਾਏ॥ ਕਾਂਇਆ ਕੰਚਨੁ. ਤਾਂ ਥੀਐ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਏ ਮਿਲਾਏ॥੨॥ ਸੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀਆ; ਕਿਆ ਮੁਹੁ. ਦੇਸਨਿ ਆਗੈ ਜਾਏ॥ ਕਿਆ ਦੇਨਿ ਮੁਹੁ ਜਾਏ. ਅਵਗੁਣਿ ਪਛੁਤਾਏ; ਦੁਖੋ ਦੁਖੁ ਕਮਾਏ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੀਆ ਸੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਾ; ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ॥ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝਈ; ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਹੀਐ ਜਾਏ॥ ਸੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਏ॥੩॥ ਜਿਨੀ ਸਚੜਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿਆ; ਹੰਉ. ਤਿਨ ਲਾਗਉ ਪਾਏ॥ ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ. ਮਲੁ ਸਭ ਜਾਏ॥ ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ. ਮਲੁ ਸਭ ਜਾਏ. ਸਚੈ ਸਰਿ ਨਾਏ; ਸਚੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਏ॥ ਜਿਨੀ ਸਚੜਾ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ; ਹੰਉ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ॥੪॥੪॥

ਲਲਾਂ ਧੁਨਿ ਪੋਲੇ- ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪, ਲਲਾਂ ਬਹਲੀਮਾ ਕੀ ਧੁਨਿ, ਗਾਵਣੀ; ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਹੰਸ ਤੱਤਬੇਤਾ- ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵਡ ਹੰਸ ਹੈ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਸੰਗ੍ਰਹਿਹਿ- ਸਚੁ ਸੰਗ੍ਰਹਹਿ. ਸਦ ਸਚਿ ਰਹਹਿ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ; ਨਦਰਿ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਹਉ. ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜੋ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮੈ ਜਾਨਿਆ. ਵਡ ਹੰਸੁ ਹੈ; ਤਾ. ਮੈ ਕੀਆ ਸੰਗੁ॥ ਜੇ ਜਾਣਾ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ; ਤ. ਜਨਮਿ ਨ ਦੇਦੀ ਅੰਗੁ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਹੰਸਾ ਵੇਖਿ ਤਰੰਦਿਆ; ਬਗਾਂ ਭਿ ਆਯਾ ਚਾਉ॥ ਡੁਬਿ ਮੁਏ ਬਗ ਬਪੁੜੇ; ਸਿਰੁ ਤਲਿ. ਉਪਰਿ ਪਾਉ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ. ਆਪਿ ਹੈ; ਆਪਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ; ਕੋ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ; ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਥੀਆ॥ ਸਭਨਾਹਾ ਸਭਨਾਂ- ਤੂ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵਣਾ; ਸਭਨਾਹਾ ਜੀਆ॥ ਸਭਿ ਆਖਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਜਿਨਿ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਦੀਆ॥੧॥

ਅੰਗ ੫੮੬:- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਭੈ ਵਿਚਿ. ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ; ਨਿਰਭਉ. ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਿਥੈ ਭਉ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਦੁਖੁ ਤਿਸ ਨੋ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ; ਪੋਹਿ. ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿਆ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਹੀ ਪਤਿ ਰਖਸੀ; ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਸੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਇਕਿ ਸਜਣ ਚਲੇ.

ਇਕਿ ਚਲਿ ਗਏ; ਰਹਦੇ ਭੀ ਫੁਨਿ ਜਾਹਿ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਨ ਸੇਵਿਓ; ਸੇ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚਿ ਰਤੇ. ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ. ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣਕਾਰੀ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ. ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮੈ; ਜਿਨਿ ਹੰਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇ. ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਸਵਾਰੀ॥ ਨਿਤ ਜਪਿਅਹੁ ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਭਉਜਲ ਬਿਖੁ ਤਾਰੀ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਗੁਰ ਵਿਟੜਿਅਹੁ ਹੰਉ ਸਦ ਵਾਰੀ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ; ਸੁਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥ ਐਥੈ ਮਿਲਨਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਸਚੁ ਪੈਨਣੁ. ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸਚਿ ਮਿਲੈ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਹਰਖੁ ਸਦਾ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੈ ਕਰਤਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹੋਰ ਵਿਡਾਣੀ ਚਾਕਰੀ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਡਿ. ਬਿਖੁ ਲਗੇ; ਬਿਖੁ ਖਟਣਾ ਬਿਖੁ ਰਾਸਿ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਪੈਨਣਾ; ਬਿਖੁ ਕੇ ਮੁਖਿ ਗਿਰਾਸ॥ ਐਥੈ ਦੁਖੋ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਮੁਇਆ ਨਰਕਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੁਹਿ ਮੈਲੈ. ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਕਾਮ ਕਰੋਧਿ ਵਿਣਾਸੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਉ ਛੋਡਿਆ; ਮਨ ਹਠਿ ਕੰਮੁ. ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਕੋ ਨ ਸੁਣੇ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਧ ਜਨੁ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਹੁ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਜਿਨਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਾਇਆ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਹੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ॥ ਪਗੀਂ ਪੋਲਾ- ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਭ ਪਗੀ ਪਵਹੁ; ਜਿਨਿ ਮੋਹ ਅੰਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਸੋ ਸਤਗੁਰੁ ਕਹਹੁ ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਲਹਾਇਆ॥੩॥

ਅੰਗ ੫੮੭:- ਭੇਖੀਂ-ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਭੁਖ ਗਈ; ਭੇਖੀ. ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ॥ ਦੁਖਿ ਲਗੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰੈ; ਅਗੈ ਦੂਣੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਅੰਦਰਿ ਸਹਜੁ. ਨ ਆਇਓ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਲੈ ਖਾਇ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਜਿਸ ਤੇ ਮੰਗਣਾ; ਲੈਣਾ ਦੁਖੁ ਮਨਾਇ॥ ਇਸੁ ਭੇਖੈ ਥਾਵਹੁ ਗਿਰਹੋ ਭਲਾ; ਜਿਥਹੁ ਕੋ ਵਰਸਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਸੋਝੀ ਪਈ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਣਾ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ. ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵਹਿ ਸੇ ਭਲੇ; ਜਿਨ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ ਥਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਚਿੰਤਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਹੈ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ॥ ਮੈਲੁ ਗਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ॥ ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਪਾਖੰਡਿ. ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ; ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਤਿ ਗਵਾਇ॥

ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਿਤੁ ਜਾਇ ਬਹਹੁ ਸਤਸੰਗਤੀ; ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਲੋਈਐ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ; ਹਰਿ ਤਤੁ. ਨ ਖੋਈਐ॥ ਨਿਤ ਜਪਿਅਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਢੋਈਐ॥ ਸੋ ਪਾਏ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖੋਈਐ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੰਉ. ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕਰਹੁ; ਜਿਨਿ. ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਗਾਲ ਗਲੋਈਐ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ; ਜਿਨ ਸਤਗੁਰ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨੀ ਧਿਆਇਆ; ਸਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਿ॥ ਏਹਿ ਸਜਣ ਮਿਲੇ. ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਇਕਨਾ. ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ, ਨ ਆਈਆ; ਸਬਦਿ. ਨ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਿਛੁੜਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਵਿਛੁੜੈ; ਜਿਨਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਸੇਤੀ ਦੋਸਤੀ; ਥੋੜੜਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰਿ॥ ਇਸੁ ਪਰੀਤੀ ਤੁਟਦੀ. ਵਿਲਮੁ ਨ ਹੋਵਈ; ਇਤੁ ਦੋਸਤੀ ਚਲਨਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚੇ ਕਾ ਭਉ ਨਾਹੀ; ਨਾਮਿ. ਨ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ; ਜਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਕਰਤਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਇਕਿ. ਸਦਾ ਇਕਤੈ ਰੰਗਿ ਰਹਹਿ; ਤਿਨ ਕੈ. ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਰਪੀ ਤਿਨ ਕਉ; ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ. ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥

ਅੰਗ ੫੮੮:- ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ. ਹਉ ਵਾਰਿਆ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕੀ. ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ. ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਿਨਿ. ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ. ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ; ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ ਮੈਨੋ ਲਏ ਛਡਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ. ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਪੁਰਾਈ ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾਧੀ ਜਲਿ ਮੁਈ; ਜਲਿ ਜਲਿ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੀਤਲ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਫਿਰਿ ਜਲੈ ਨ. ਦੂਜੀ ਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ, ਨਿਰਭਉ ਕੋ ਨਹੀ; ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ. ਨ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥੧॥ ਭੇਖੀਂ। ਬੁਝਈ ਪੋਲਾ-

ਮਃ ੩॥ ਭੇਖੀ. ਅਗਨਿ ਨ ਬੁਝਈ; ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਸ੍ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਦੇਣੇ ਕਰਕੇ, ਸਾਪੁ ਮਨ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ- ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ. ਸਾਪੁ ਨ ਮਰੈ; ਤਿਉ. ਨਿਗੁਰੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀਐ; ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਇ॥ ਸੁਖਾ ਸਿਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ; ਜਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਦਾਸੀ ਸੋ ਕਰੇ; ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਚਿੰਤਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਜਾ ਆਘਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਬਿਨਾ, ਨਹ ਛੂਟੀਐ; ਹਉਮੈ ਪਚਹਿ ਪਚਾਇ॥੨॥ ਸੁਖਾ ਪੋਲਾ- ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨੀ ਪਾਇਅੜੇ ਸਰਬ ਸੁਖਾ॥ ਭੁੱਖਾ- ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਫਲੁ ਹੈ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਭੁਖਾ॥ ਦੁੱਖਾ- ਜਿਨੀ. ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਆਰਾਧਿਆ; ਤਿਨ. ਵਿਸਰਿ

ਗਏ ਸਭਿ ਦੁਖਾ॥ ਚੁੱਖਾ- ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਗੁਰਸਿਖ ਹੈ; ਜਿਨ. ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ਚੁਖਾ॥ ਮੁੱਖਾ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਗੁਰੂ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਮੁਖਾ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ ਹੈ; ਹੁਕਮੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਮਨਮੁਖਾ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥ ਫਰੂ ਪਕੜਨ, ਰੋਕਣ। ਵੱਸਿ- ਜਮਕਾਲੈ ਵਸਿ ਜਗੁ ਬਾਂਧਿਆ; ਤਿਸ ਦਾ ਫਰੂ. ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਨਿ ਜਮੁ ਕੀਤਾ ਸੋ ਸੇਵੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਜਮੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਏਹਾ ਕਾਇਆ ਰੋਗਿ ਭਰੀ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ. ਨ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਤਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਦੁਖੁ ਵਿਸਰਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਿਨਿ ਜਗਜੀਵਨੁ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਸਦਾ ਘੁਮਾਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ. ਹਉ ਖੰਨੀਐ; ਜਿਨਿ. ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ. ਹਉ ਵਾਰਣੈ;ਜਿਨਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ॥ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ. ਵਡ ਪੁੰਨੁ ਹੈ;ਜਿਨਿ ਅਵਗਣ ਕਟਿ. ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੫੮੯:- ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨ ਕਉ ਭੇਟਿਆ; ਜਿਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਮਰਜੀਵੜੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਹੋਇ॥ ਓਨਾ ਕਉ ਧੁਰਿ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ; ਮੇਟਿ. ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ; ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਫਿਰਿ ਵਿਛੋੜਾ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ. ਨ ਕੀਨੀਆ; ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸਬਦੈ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਈ; ਬਿਖੁ ਭੂਲਾ ਗਾਵਾਰੁ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ; ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਤਿਨ ਖੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜਾ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ; ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ; ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਪਿਆਰਿਆ, ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੇ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਰਤਨਾ ਪਾਰਖੁ ਜੋ ਹੋਵੈ; ਸੁ ਰਤਨਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਰਤਨਾ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਈ; ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰੁ॥ ਰਤਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹੈ; ਬੂਝੈ ਬੂਝਣਹਾਰੁ॥ ਮੂਰਖ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਰਤਨਾ ਸੋ ਲਹੈ; ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਤਾ ਹਰਿ ਰਖਾ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ. ਨ ਕੀਨੀਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ॥ ਮਤ ਤੁਮ ਜਾਣਹੁ ਓਇ ਜੀਵਦੇ; ਓਇ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ; ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਮੁਖਿ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਏ; ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ. ਦੁਖੁ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰੁ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰੀ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ

ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹੈ; ਸਭ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ; ਗੁਰ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰੀ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨਾ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ. ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਵਹੀ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥

ਅੰਗ ੫੯੦:- ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ; ਨਾਮੁ. ਨ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ; ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਾਲਉ ਐਸੀ ਰੀਤਿ; ਜਿਤੁ ਮੈ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਈ ਭਲੀ ਪਰੀਤਿ; ਜਿਤੁ ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਪਤਿ ਰਹੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀਐ; ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀਐ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਈਐ॥ ਜੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸਹੁ ਮੰਗੀਐ; ਤਾ ਲਾਜ ਮਰਾਈਐ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਈਐ॥ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ; ਜਿਨ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੰਉ. ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਲਇਅਨੁ ਜਨ ਲਾਇ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦਿਤੀਅਨੁ; ਸਿਰਿ ਛਤੁ ਸਚਾ ਹਰਿ ਬਣਾਇ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੀਏ ਨਿਰਮਲੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਰਾਜੇ ਓਇ. ਨ ਆਖੀਅਹਿ; ਭਿੜਿ ਮਰਹਿ. ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਨਕੀਂ ਵਢੀਂ ਫਿਰਹਿ; ਸੋਭਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਪਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸੁਣਿ ਸਿਖਿਐ. ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ; ਜਿਚਰੁ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ, ਨ ਲਾਗੈ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ. ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਵਿਚਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਜੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਜਾਣੈ. ਤੇਹੋ ਹੋਵੈ; ਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਆਗੈ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਗੁਰੁ ਪੂਜਣ ਆਵਹਿ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਣੰਜਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੈ ਜਾਵਹਿ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਭਾਵਹਿ॥ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਬੋਹਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ; ਵਡਭਾਗੀ ਸਿਖ. ਗੁਣ ਸਾਂਝ ਕਰਾਵਹਿ॥ ਤਿਨਾ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੰਉ. ਹਉ ਵਾਰਿਆ; ਜੋ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਘਰਿ ਹੋਦੀ ਵਥੁ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਅੰਧੇ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲੀ; ਜੋ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਚਿ ਲਾਗੀ॥ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੀ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ; ਜਿਨੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿਆ ਹਰਿ ਕੰਨੀ॥ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਤਿਨਿ ਹੰਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਭੰਨੀ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਮਿਤ੍ਰੁ ਨਾਹੀ; ਵੀਚਾਰਿ ਡਿਠਾ ਹਰਿ ਜੰਨੀ॥

ਅੰਗ ੫੯੧:- ਸੰਤੁਸਟੁ ਪ੍ਰੰਸਨ- ਜਿਨਾ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕਉ. ਹਰਿ ਸੰਤੁਸਟੁ ਹੈ; ਤਿਨੀ. ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗਲ ਮੰਨੀ॥ ਚੜੀ ਚ-ਵਗਣਿ- ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਤਿਨੀ ਚੜੀ. ਚਵਗਣਿ ਵੰਨੀ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਕਾਇਰੁ ਕਰੂਪੁ ਹੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਨਕੁ

ਨਾਹਿ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਧੰਧੈ ਵਿਆਪਿਆ; ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਸੁਖੁ. ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਉਬਰਹਿ; ਨਾਹਿ ਤ. ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਦਰਿ ਸੋਹਣੇ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ; ਜਪਿ ਹਰਿ. ਗਤਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਕਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਸਿਸਟਿ; ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਨ ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ. ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਹਾਈ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ. ਨ ਆਈਆ; ਸਬਦਿ. ਨ ਲਾਗੋ ਭਾਉ॥ ਓਸ ਨੋ ਸੁਖੁ. ਨ ਉਪਜੈ; ਭਾਵੈ. ਸਉ ਗੇੜਾ ਆਵਉ ਜਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ॥ ੧॥ ਮਃ ੩॥ ਏ ਮਨ. ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੁ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ. ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ. ਨ ਹੋਵਈ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥ ਕੂੜੈ ਕੀ ਪਾਲਿ ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ; ਸਚੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ. ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ; ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮੁੱਠੀ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਿਸ ਕੈ ਘਰਿ. ਦੀਬਾਨੁ ਹਰਿ ਹੋਵੈ; ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਠੀ ਵਿਚਿ, ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਆਇਆ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਤਲਕੀ ਕਿਸੈ ਦੀ ਨਾਹੀ; ਹਰਿ ਦੀਬਾਨਿ. ਸਭਿ ਆਣਿ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ॥ ਮਾਣਸਾ ਮਨੁੱਖਾਂ। ਕਿਅਹੁ ਦੇ। ਦੀਬਾਣਹੁ ਕਚਿਹਰੀਓਂ। ਨੱਸਿ ਭੱਜਿ-ਮਾਣਸਾ ਕਿਅਹੁ ਦੀਬਾਣਹੁ. ਕੋਈ ਨਸਿ ਭਜਿ ਨਿਕਲੈ; ਹਰਿ ਦੀਬਾਣਹੁ. ਕੋਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇਆ॥ ਖਲਵਾਇਆ ਤਾਬਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੇ- ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਦੀਬਾਨੁ. ਵਸਿਆ ਭਗਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਤਿਨਿ ਰਹਦੇ ਖੁਹਦੇ ਆਣਿ, ਸਭਿ ਭਗਤਾ ਅਗੈ ਖਲਵਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ. ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਧਿਆਇਆ॥੧੪॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਜਗਤੁ ਮੁਆ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗਾ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਵਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਹੈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜਮੁ ਮਾਰਸੀ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਹੋਰ ਸਗਲੀ ਨਾਰਿ ਸਬਾਈ॥ ਅ-ਲਿਪਤੁ। ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ. ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ; ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ; ਸਬਦੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥

ਅੰਗ ੫੯੨:- ਪੁਰਖੈ ਸੇਵਹਿ. ਸੇ ਪੁਰਖ ਹੋਵਹਿ; ਜਿਨੀ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਕੁ ਕੋ ਨਹੀ; ਨਾ ਕੋ ਕੰਟਕੁ ਵੈਰਾਈ ॥ ਨਿਹਚਲ ਰਾਜੁ ਹੈ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ; ਨਾ ਆਵੈ. ਨਾ ਜਾਈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਿਆ; ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਸਦ ਹਿਰਦੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਤਿਨ ਕੰਉ ਰਖਣਹਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਤਾ. ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮਾਤਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਗੱਲਾਂ। ਮਸ-ਲਤਿ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਗਲਾ. ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਮਸਲਤਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਹਮਾਰੀ ਕਰਦਾ ਨਿਤ ਸਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ

ਸੰਗਤਿ. ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੁਲੁ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੰਉ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ, ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਹਰਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ. ਸਦਾ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨ ਕੰਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਦਾ ਕਮਾਹਿ॥ ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਤਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ; ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਆਪੇ ਪਾਹਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਿਨ ਕੰਉ. ਸੰਤੁਸਟੁ ਭਇਆ; ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਜਨ ਪਾਹਿ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ. ਲਾਜ ਰਖਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹੰਉਮੈ ਅੰਦਰਿ ਖੜਕੁ ਹੈ; ਖੜਕੇ ਖੜਕਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਹੰਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨਾ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਸ੍ਰੇਵਹ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਪੂਜਹ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਜੇਵਡੁ. ਕੋਈ ਅਵਰੁ, ਨ ਸੂਝੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ. ਅੰਤਿ ਛਡਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ. ਗੁਰਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ; ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ॥ ਹੰਉ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਣੇ ਕੰਉ, ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੀ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈ ਜਾਤਾ ॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵ. ਨ ਕੀਨੀਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ. ਨ ਆਇਓ; ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ. ਨ ਚੇਤਈ; ਕਿਤੁ ਆਇਆ ਸੈਸਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੰਘੇ ਪਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ; ਹੋਰੁ ਜਗੁ ਸੂਤਾ. ਮੋਹਿ ਪਿਆਸਿ॥

ਅੰਗ ੫੯੩:- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ. ਜਾਗੰਨਿ ਸੇ; ਜੋ ਰਤੇ. ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਗੁਣਤਾਸਿ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ. ਨ ਚੇਤਨੀ; ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਬਿਨਾਸਿ॥ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਜਿਨ ਕੰਉ ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆਸਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਹਮਾਰਾ ਭੋਜਨੁ ਛਤੀਹ ਪਰਕਾਰ; ਜਿਤੁ ਖਾਇਐ. ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪੈਨਣੁ; ਜਿਤੁ ਫਿਰਿ ਨੰਗੇ. ਨ ਹੋਵਹ; ਹੋਰ ਪੈਨਣ ਕੀ. ਹਮਾਰੀ ਸਰਧ ਗਈ॥ ਨਾਮ ਵਰਤਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਕੁਨੀ ਮੁਖਤਿਆਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਦੀ=ਈ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਵਣਜੁ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੀ. ਹਮ ਕੰਉ, ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਰਕੁਨੀ ਦੀਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕਾ ਹਮ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ; ਸਭ ਜਮ ਕੀ ਅਗਲੀ ਕਾਣਿ ਗਈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਧਿਆਇਆ; ਜਿਨ ਕੰਉ. ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਲਿਖਤੁ ਪਈ॥੧੭॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਜਗਤੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਰੇ; ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਜਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰਮ ਕਰੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਤੁ ਆਪੇ ਲਾਏ, ਤਿਤੁ ਲਗੇ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ. ਨ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹਮ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਸਦਾ ਹੈ; ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਕਾ; ਸਦ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਕਰਹਿ;

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦ ਉਚਰਹਿ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਰਤਾਵਣਹਾਰਾ॥ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਸਦਾ ਸੁਖਿ ਵਸੈ; ਸਹਜੇ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ. ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਹੈ; ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ; ਸੋ ਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਚਿਆਰਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ; ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਾਇ ਪਇਆ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਕਹਿਆ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਣਿਐ. ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ; ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕੰਉ. ਹੰਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੀ; ਜੋ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਚਲਿਆ ॥੧੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਮਨ ਹਠਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਸਭ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਭੇਖ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ; ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭੁ ਮੋਹੁ ਹੈ; ਨਾਮੁ. ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਘਰਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ॥੧॥

ਅੰਗ ੫੯੪:- ਮਃ ੩॥ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ. ਨ ਆਇਓ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ॥ ਰਸਨਾ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ਨਾਨਕ. ਕਿਰਤਿ ਪਇਐ ਕਮਾਵਣਾ; ਕੋਇ. ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ. ਹਮ ਕਉ ਸਾਂਤਿ ਆਈ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ. ਹਮ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੁ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ; ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਹਮ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ; ਜਿਨਿ ਵੈਰੀ ਮਿਤ੍ਰੁ. ਹਮ ਕਉ, ਸਭ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦਿਖਾਈ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹਮਾਰਾ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਉ, ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣਾਈ॥੧੯॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਘਰ ਹੀ. ਮੁੰਧਿ ਵਿਦੇਸਿ, ਪਿਰੁ; ਨਿਤ ਝੂਰੇ ਸੰਮ੍ਹਾਲੇ॥ ਮਿਲਦਿਆ. ਢਿਲ ਨ ਹੋਵਈ; ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਗਾਲੀ ਕੂੜੀਆ; ਬਾਝੁ ਪਰੀਤਿ ਕਰੇਇ॥ ਤਿਚਰੁ ਜਾਣੈ ਭਲਾ ਕਰਿ; ਜਿਚਰੁ ਲੇਵੈ ਦੇਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਜੀਅ; ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਚਾ ਨਾਉ; ਭੋਜਨੁ ਚਾਖਿਆ॥ ਭਭਾਖਿਆ ਭੁੱਖ, ਖਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ। ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਤਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ; ਮਿਟੀ ਭਭਾਖਿਆ॥ ਸਭ ਅੰਦਰਿ ਇਕੁ ਵਰਤੈ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਲਾਖਿਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲੁ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪਾਖਿਆ॥੨੦॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਦਾ; ਜੇਤਾ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਡਿਠੈ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ. ਨ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਹਉਮੈ. ਮੈਲੁ ਨ ਚੁਕਈ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਇਕਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਦੁਬਿਧਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਇਕਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ. ਮਰਿ ਮਿਲੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੂ. ਨ ਸੇਵਿਓ; ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰਿ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ; ਜਲਤਾ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ॥ ਉ-ਪੱਕਰੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ- ਜਿਨ ਕਾਰਣਿ. ਗੁਰੂ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਸੇ. ਨ ਉਪਕਰੇ ਅੰਤੀ ਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ.

ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਬਖਸੇ ਬਖਸਣਹਾਰ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ. ਆਪਿ ਸਭੁ ਕਰਤਾ; ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਹੋਇ. ਸੁ ਅਵਰੋ ਕਹੀਐ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲੈ. ਆਪਿ ਬੁਲਾਵੈ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਲਿ ਥਲਿ ਰਵਿ ਰਹੀਐ॥ ਪੜਿ ਝਾੜੇ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਹਰਿ ਆਪੇ ਮਾਰੈ. ਹਰਿ ਆਪੇ ਛੋਡੈ; ਮਨ ਹਰਿ ਸਰਣੀ. ਪੜਿ ਰਹੀਐ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕੋਈ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਿ, ਨ ਸਕੈ; ਮਨ ਹੋਇ ਨਿਚਿੰਦ ਨਿਸਲੁ ਹੋਇ ਰਹੀਐ॥ ਉਠਦਿਆ ਬਹਦਿਆ ਸੁਤਿਆ. ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਹੀਐ॥੨੧॥੧॥ਸੁਧੁ

ਅੰਗ ੫੯੫:- ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ॥ਸਭਨਾ ਮਰਣਾ ਆਇਆ; ਵੇਛੋੜਾ ਸਭਨਾਹ॥ ਆਗੈ ਜਾ ਕੇ ਕਿਨਾਹ ਕਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਲਣੁ ਹੋਵੇਗਾ- ਪੁਛਹੁ ਜਾਇ ਸਿਆਣਿਆ; ਆਗੈ ਮਿਲਣੁ ਕਿਨਾਹ॥ ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵੀਸਰੈ; ਵਡੜੀ ਵੇਦਨ ਤਿਨਾਹ॥੧॥ ਭੀ ਸਾਲਾਹਿਹੁ, ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਜਾ ਕੀ ਨਦਰਿ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਸੋਇ॥ ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਤੂ; ਮਾਣਸ ਦਾਤਿ. ਨ ਹੋਇ॥ ਰੰਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾਂਗ ਰੁੰਨੈ ਰੋਣੇ ਤੇ- ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਥੀਐ; ਰੰਨ ਕਿ ਰੁੰਨੈ ਹੋਇ॥੨॥ ਗੜ੍- ਧਰਤੀ ਉਪਰਿ. ਕੋਟ ਗੜ; ਕੇਤੀ ਗਈ ਵਜਾਇ॥ ਮਾਵਨੀ ਮਿਉਂਦੇ ਸਮਾਉਂਦੇ । ਨੱਕਿ ਨੱਥਾ- ਜੋ ਅਸਮਾਨਿ. ਨ ਮਾਵਨੀ; ਤਿਨ ਨਕਿ ਨਥਾ ਪਾਇ॥ ਸੂਲੀਆ ਦੁੱਖ। ਸੂਲੀਆ ਕੰਨੇ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ। ਮਿੱਠਾ - ਜੇ ਮਨ ਜਾਣਹਿ ਸੂਲੀਆ; ਕਾਹੇ ਮਿਠਾ ਖਾਹਿ॥੩॥ ਗਲੀਂ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਅਉਗੁਣ ਜੇਤੜੇ; ਤੇਤੇ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਨਿ. ਤ ਕਟੀਅਨਿ; ਸੇ ਭਾਈ ਸੇ ਵੀਰ॥ ਵੇਪੀਰ ਨਿਗੁਰੇ- ਅਗੈ ਗਏ. ਨ ਮੰਨੀਅਨਿ; ਮਾਰਿ ਕਢਹੁ. ਵੇਪੀਰ॥੪॥੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥ ਮਨੁ ਹਾਲੀ. ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ; ਸਰਮੁ ਪਾਣੀ ਤਨੁ ਖੇਤੁ॥ ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ. ਸੰਤੋਖੁ ਸੁਹਾਗਾ; ਰਖੁ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ॥ ਭਾਗਠ ਖ਼ੁਸ਼ਨਸੀਬ ਭਾਗਵਾਨ- ਭਾਉ ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੰਮਸੀ; ਸੇ ਘਰ ਭਾਗਠ ਦੇਖੁ॥੧॥ ਬਾਬਾ; ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ. ਨ ਹੋਇ॥ ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ; ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਹੱਟੁ- ਹਾਣੁ ਹਟੁ ਕਰਿ ਆਰਜਾ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਵਥੁ॥ ਭਾਂਡਸਾਲ ਦੁਕਾਨ ਜਿਸ ਚ ਭਾਂਡੇ ਸਜਾਏ ਹੋਣ- ਸੁਰਤਿ ਸੋਚ ਕਰਿ ਭਾਂਡਸਾਲ; ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ. ਤਿਸਨੋ ਰਖੁ॥ ਹੱਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ- ਵਣਜਾਰਿਆ ਸਿਉ ਵਣਜੁ ਕਰਿ; ਲੈ ਲਾਹਾ ਮਨ ਹਸੁ॥੨॥ ਸੁਣਿ ਸਾਸਤ ਸਉਦਾਗਰੀ; ਸਤੁ ਘੋੜੇ ਲੈ ਚਲੁ॥ ਬੰਨ੍ਹੁ ਕੱਲ੍ਹੁ- ਖਰਚੁ ਬੰਨੁ ਚੰਗਿਆਈਆ; ਮਤੁ ਮਨ ਜਾਣਹਿ ਕਲੁ॥ ਮਹੱਲੁ ਘਰ ਟਿਕਾਣਾ- ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਦੇਸਿ ਜਾਹਿ; ਤਾ ਸੁਖਿ ਲਹਹਿ ਮਹਲੁ॥੩॥ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ; ਮੰਨਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਕੰਮੁ॥

ਅੰਗ ੫੯੬:- ਬੰਨ੍ਹੁ ਬਦੀਆਂ- ਬੰਨੁ ਬਦੀਆ. ਕਰਿ ਧਾਵਣੀ; ਤਾ ਕੋ ਆਖੈ ਧੰਨੁ॥ ਚਵੱਗਣ- ਨਾਨਕ. ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਕਰਿ; ਚੜੈ ਚਵਗਣ ਵੰਨੁ॥੪॥੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੧ ਚਉਤੁਕੇ॥ ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੋ ਬੇਟਾ ਨੀਕਾ; ਸਸੁਰੈ ਚਤੁਰੁ ਜਵਾਈ॥ ਬਾਲ ਕੰਨਿਆ ਕੌ ਬਾਪੁ ਪਿਆਰਾ; ਭਾਈ ਕੌ ਅਤਿ ਭਾਈ॥ ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ ਬਾਹਰੁ ਘਰੁ ਛੋਡਿਆ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ.

ਮਨਮੁਖਿ; ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਧੂੜਿ ਧੁਮਾਈ॥੧॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ॥ ਪਾਇ ਪਰਉ ਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਜਿਨਿ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਗ ਸਿਉ ਝੂਠ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਈ॥ ਮਾਇਆ ਮਗਨੁ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਮਗੁ ਜੋਹੈ; ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ. ਮਰੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ॥ ਗੰਧਣ ਦੁਰਗੰਧੀ ਵਾਲੇ। ਵੈਣਿ ਬਚਨ- ਗੰਧਣ ਵੈਣਿ ਰਤਾ ਹਿਤਕਾਰੀ; ਸਬਦੈ. ਸੁਰਤਿ ਨ ਆਈ॥ ਰੰਗਿ ਨ ਰਾਤਾ. ਰਸਿ ਨਹੀ ਬੇਧਿਆ; ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥੨॥ ਸਾਧ ਸਭਾ ਮਹਿ. ਸਹਜੁ, ਨ ਚਾਖਿਆ; ਜਿਹਬਾ ਰਸੁ. ਨਹੀ ਰਾਈ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ; ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ. ਨ ਪਾਈ॥ ਅੱਖੀਂ- ਅਖੀ ਮੀਟਿ ਚਲਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ; ਘਰੁ ਦਰੁ ਦਿਸੈ ਨ. ਭਾਈ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧਾ. ਠਉਰ ਨ ਪਾਵੈ; ਅਪੁਨਾ ਕੀਆ ਕਮਾਈ॥੩॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਅਖੀ ਵੇਖਾ; ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਕੰਨੀ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ; ਪੂਰਨ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਵਿਣੁ, ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਗੈ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਤੁਕੇ॥ ਪੁੜੁ ਧਰਤੀ. ਪੁੜੁ ਪਾਣੀ ਆਸਣੁ; ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਚਉਬਾਰਾ॥ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ; ਮੁਖਿ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ; ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ; ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ ਕਿਨੇਹਾ॥ ਪਰਛੰਨਾ ਗੁਪਤ- ਇਕਤੁ ਰੂਪਿ ਫਿਰਹਿ ਪਰਛੰਨਾ; ਕੋਇ. ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ॥੨॥ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ; ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਜੰਤਾ॥ ਏਕੁ ਪੁਰਬੁ. ਮੈ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ; ਤੂ ਸਭਨਾ ਮਾਹਿ ਰਵੰਤਾ॥੩॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਬਹੁਤੇ. ਮੈ ਏਕੁ, ਨ ਜਾਣਿਆ; ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਿਛੁ ਦੀਜੈ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ. ਸੁਣਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਡੁਬਦਾ ਪਥਰੁ ਲੀਜੈ॥੪॥੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਉ ਪਾਪੀ ਪਤਿਤੁ ਪਰਮ ਪਾਖੰਡੀ; ਤੂ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ. ਪਰਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ; ਠਾਕੁਰ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੧॥ ਕਰਤਾ; ਤੂ ਮੈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ॥ਮਹੱਤੁ- ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ. ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਲੈ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੫੯੭:- ਤੂ ਪੂਰਾ. ਹਮ ਊਰੇ ਹੋਛੇ; ਤੂ ਗਉਰਾ. ਹਮ ਹਉਰੇ॥ ਤੁਝ ਹੀ ਮਨ ਰਾਤੇ. ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਪਰਭਾਤੇ; ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਜਪਿ ਮਨ ਰੇ॥੨॥ ਤੁਮ ਸਾਚੇ. ਹਮ ਤੁਮ ਹੀ ਰਾਚੇ; ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਫੁਨਿ ਸਾਚੇ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸੂਚੇ; ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਸੇ ਕਾਚੇ॥੩॥ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ. ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ; ਤਿਸਹਿ ਸਰੀਕੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਨਿਆ ਸੋਈ॥੪॥੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰਿ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ. ਨ ਕਰਮਾ॥ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ. ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਉ. ਨ ਭਰਮਾ॥੧॥ ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ ਵਿਟਹੁ; ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪ. ਵਰਨੁ ਨਹੀ ਰੇਖਿਆ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਮੁ. ਨ ਨਾਰੀ॥ ਅਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ. ਅਪਰ ਪਰੰਪਰੁ; ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੨॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ;

ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ॥ ਬੱਜਰ- ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰਮਤੀ; ਨਿਰਭੈ ਤਾੜੀ ਲਾਈ॥੩॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ। ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਜੰਤਾ; ਵਸਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਬਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵਹਿ; ਛੂਟਹਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈ॥੪॥ ਸੂਚੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਭਾਂਡੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ੁਧ ਹਿਰਦੇ। ਸੂਚਾਚਾਰੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਤੱਬ ਵਾਲੇ- ਸੂਚੈ ਭਾਡੈ. ਸਾਚੁ ਸਮਾਵੈ; ਵਿਰਲੇ ਸੂਚਾਚਾਰੀ॥ ਤੰਤੈ ਕਉ ਪਰਮਤੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ; ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੫॥੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਉ ਮੀਨਾ. ਬਿਨੁ ਪਾਣੀਐ; ਤਿਉ ਸਾਕਤੁ ਮਰੈ ਪਿਆਸ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਮਰੀਐ ਰੇ ਮਨਾ; ਜੋ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ਸਾਸੁ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਸੁ ਲੇਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਇਹੁ ਰਸੁ ਕਿਉ ਲਹਉ; ਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਹਰਿ ਦੇਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਗਤੀਂ- ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲੁ ਸੰਗਤੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੀਰਥੁ ਹੋਇ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾ; ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੨॥ ਜਿਉ ਜੋਗੀ ਜਤ ਬਾਹਰਾ; ਤਪੁ ਨਾਹੀ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ॥ ਤਿਉ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹੁਰੀ; ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਅੰਤਰਿ ਦੋਖੁ॥੩॥ ਸਾਕਤ. ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤੂ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ. ਦਾਨਿ ਮਤਿ ਪੂਰਾ; ਹਮ ਥਾਰੇ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀਉ ॥ ਮੈ ਕਿਆ ਮਾਗਉ. ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ, ਨ ਰਹਾਈ; ਹਰਿ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਗੁਪਤੋ ਵਰਤੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਰੀ ਜੀਉ॥ਰਹਾਉ॥ ਮਰਤ ਪਇਆਲ ਅਕਾਸੁ ਦਿਖਾਇਓ; ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਉ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅਜੋਨੀ. ਹੈ ਭੀ ਹੋਨੀ; ਘਟ ਭੀਤਰਿ

ਅੰਗ ੫੯੮:- ਦੇਖੁ ਮੁਰਾਰੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਉ ਇਹੁ ਜਗੁ ਬਪੁੜੋ; ਇਨਿ ਦੂਜੈ. ਭਗਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ਜੀਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਤ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਐ; ਸਾਕਤ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ. ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ ਨਿਰਾਰੇ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਗਰਭ ਮਝਾਰੀ ਜੀਉ॥ ਨਾਨਕ. ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀਉ॥੪॥੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਸੁ ਜਲਨਿਧਿ ਕਾਰਣਿ. ਤੁਮ ਜਗਿ ਆਏ; ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਪਾਹੀ ਜੀਉ॥ ਛੋਡਹੁ ਵੇਸੁ ਭੇਖ ਚਤੁਰਾਈ; ਦੁਬਿਧਾ ਇਹੁ ਫਲੁ. ਨਾਹੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ. ਥਿਰੁ ਰਹੁ; ਮਤੁ ਕਤ ਜਾਹੀ ਜੀਉ॥ ਬਾਹਰਿ ਢੂਢਤ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਘਟ ਮਾਹੀ ਜੀਉ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਵਗੁਣ ਛੋਡਿ. ਗੁਣਾ ਕਉ ਧਾਵਹੁ; ਕਰਿ ਅਵਗੁਣ ਪਛੁਤਾਹੀ ਜੀਉ॥ ਸਰ ਚੰਗੇ। ਅਪ-ਸਰ ਮੰਦੇ, ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕੀਚ ਚਿੱਕੜ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੁਡਾਹੀ ਡੁੱਬਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਸਰ ਅਪਸਰ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਹਿ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕੀਚ ਬੁਡਾਹੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲੋਭ ਬਹੁ ਝੂਠੇ; ਬਾਹਰਿ ਨਾਵਹੁ ਕਾਹੀ ਜੀਉ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਸਦ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਤਾਹੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਪਰਹਰਿ ਲੋਭੁ ਨਿੰਦਾ ਕੂੜੁ ਤਿਆਗਹੁ; ਸਚੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਫਲੁ ਪਾਹੀ ਜੀਉ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਜੀਉ॥੪॥੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੂਸਤ ਲੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਘਰੁ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋਹਨ ਤੱਕਣ- ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਮੂਸਤ. ਰਾਖਿ ਨ ਸਾਕਹਿ; ਕੀ ਪਰ ਘਰੁ. ਜੋਹਨ ਲਾਗਾ॥ ਘਰੁ ਦਰੁ ਰਾਖਹਿ. ਜੇ ਰਸੁ

ਚਾਖਹਿ; ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕੁ ਲਾਗਾ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ ਸਮਝੁ; ਕਵਨ ਮਤਿ ਲਾਗਾ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ. ਅਨ ਰਸ ਲੋਭਾਨੇ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹਿ ਅਭਾਗਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਵਤ ਕਉ ਹਰਖ. ਜਾਤ ਕਉ ਰੋਵਹਿ; ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਾਲੇ ਲਾਗਾ॥ ਅਨਰਾਗਾ ਪ੍ਰੇਮ- ਆਪੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਿ ਭੋਗਾਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋ ਅਨਰਾਗਾ॥੨॥ ਹਰਿ ਰਸ ਊਪਰਿ. ਅਵਰੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ; ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤਾਗਾ॥ ਦੁਰਮੱਤਿ- ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਤ. ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਸੁ ਖੋਇਆ; ਜਾ ਸਾਕਤ ਦੁਰਮਤਿ ਲਾਗਾ॥੩॥ ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ. ਪਵਨਪਤਿ ਦੇਹੀ; ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਦੇਉ ਸਮਾਗਾ॥ ਜੇ ਤੂ ਦੇਹਿ. ਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਗਾਈ; ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ॥੪॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਜਮ ਭਉ ਭਾਗਾ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਪਾਏ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਾ॥੫॥੧੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਧੁਰਾਹੂ; ਬਿਨੁ ਲੇਖੈ. ਨਹੀ ਕੋਈ ਜੀਉ॥ ਆਪਿ ਅਲੇਖੁ. ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਸੋਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਜਪਹੁ; ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥

ਅੰਗ ੫੯੯:- ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹੁ; ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਸੋਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਦੇਖਹੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਜੀਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹੁ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮੋਈ ਜੀਉ॥੨॥ ਚਲਤੌ ਠਾਕਿ ਰਖਹੁ ਘਰਿ ਅਪਨੈ; ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਇਹ ਮਤਿ ਹੋਈ ਜੀਉ॥ ਦੇਖਿ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਰਹਉ ਬਿਸਮਾਦੀ; ਦੁਖੁ ਬਿਸਰੈ. ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥੩॥ ਪੀਵਹੁ ਅਪਿਉ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਈ ਜੀਉ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵ ਭੰਜਨੁ ਗਾਈਐ; ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ. ਨ ਹੋਈ ਜੀਉ॥੪॥ ਹੰ ਜੀਵ। ਸੋ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮ- ਤਤੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ; ਸੋ ਹੰ. ਭੇਦੁ ਨ ਕੋਈ ਜੀਉ॥ ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ ਜੀਉ॥੫॥੧੧॥ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ; ਤਦ ਹੀ ਗਾਵਾ॥ ਤਾ; ਗਾਵੇ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਵਾ॥ ਗਾਵੇ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਈ॥ ਜਾ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸੋਈ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਤਾ ਤੇ; ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ॥ ਤਾ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਕਾ ਉਜੀਆਰਾ॥ ਅੰਧਿਆਰਾ- ਤਾ; ਮਿਟਿਆ ਸਗਲ ਅੰਧ੍ਯਾਰਾ॥੨॥ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਤਾ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਭਾਗਾ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ; ਨਿਰਭਉ ਪਾਇਆ॥ ਤਾ; ਸਹਜੈ ਕੈ ਘਰਿ ਆਇਆ॥੩॥ ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ; ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ॥ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਹੋਈ॥ ਜਾ ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ॥੪॥੧॥੧੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਤੇਰੀ; ਜਿਨ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਨਿਤ ਸਾਚੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ; ਕੇਵਲੁ ਆਪਿ ਮੁਰਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਗਤ ਰਹੇ ਤਿਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਸਬਦੇ. ਹਉਮੈ

ਮਾਰੀ॥ ਗਿਰਹੀ ਮਹਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਉਦਾਸੀ; ਗਿਆਨ ਤਤ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ;ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰੀ॥੨॥ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਦਾ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇਆ॥

ਅੰਗ ੬੦੦:- ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧੁ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ, ਨ ਚੇਤੈ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਨਾਉ ਪਾਏ; ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸਾਚੇ. ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ; ਸਾਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਵਹੁ ਗਤਿ ਮਤਿ ਪਾਈ; ਏਹਾ ਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ॥੪॥੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ. ਭਗਤਨ ਕਉ ਦੀਆ; ਨਾਉ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਅਖੁਟੁ ਨਾਮ ਧਨੁ. ਕਦੇ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ; ਕਿਨੈ. ਨ ਕੀਮਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਮ ਧਨਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੋਏ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਜਗੁ ਭੁਲਦਾ ਫਿਰਦਾ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਵਸਹਿ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੂਟਹਿ. ਮਨਮੁਖ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ; ਕੋਇ ਨ ਸੁਣੈ. ਪੂਕਾਰਾ

ਜੱਗ=ਤੁ-॥ ਅੰਧਾ ਜਗਤੁ ਅੰਧੁ ਵਰਤਾਰਾ; ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ. ਗੁਬਾਰਾ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਿਗੁਤੇ; ਕਿਹੁ ਚਲੈ ਨ. ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ; ਅਮਰੁ ਸਿਰਿ ਬਾਦਿਸਾਹਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਚੁ ਲਾਹਾ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਪਾਹਾ॥੪॥੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੩॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਹੋਵੈ. ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਏ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਹਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ. ਸਦਾ ਇਕ ਰੰਗੀ; ਹਰਿ ਸਿਉ. ਰਹੇ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਆਪਣਿਆ ਦਾਸਾ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ; ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਹਮਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਹਉ ਜੀਵਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਭਾਗਾ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਅਤਿ ਸੁਆਲਿਉ; ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ॥ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ; ਸੋ ਜਨੁ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਾ॥੨॥ ਮਹਾ ਗੰਭੀਰੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਤੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ; ਅਚਿੰਤੁ. ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ; ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਦਾ ਪੰਥੁ ਵਿਖੜਾ ਕੋ ਪਾਏ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ॥

ਮੱਤਾ-ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ. ਸਬਦੇ ਮਾਤਾ; ਹਉਮੈ ਤਜੇ ਵਿਕਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਇਕ ਰੰਗੀ; ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥੪॥੩॥

ਅੰਗ ੬੦੧:- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਤੁਧੁ ਨੋ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀ ਪਿਆਰੇ; ਜਿਚਰੁ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਹੈ ਸਾਸਾ॥ ਇਕੁ ਪਲੁ ਖਿਨੁ ਵਿਸਰਹਿ ਤੂ ਸੁਆਮੀ; ਜਾਣਉ ਬਰਸ ਪਚਾਸਾ॥ ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਸਦਾ ਸੇ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਗਾਸਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੁਮ ਆਪੇ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਸਦ ਹੀ; ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ. ਸਬਦਿ ਮੁਏ. ਸਬਦਿ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਭਾਈ; ਸਬਦੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ॥ ਸਬਦੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਈ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਦਾਤਾ. ਜਿਤੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੨॥ ਸਬਦੁ. ਨ ਜਾਣਹਿ, ਸੇ ਅੰਨੇ ਬੋਲੇ; ਸੇ. ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਨ ਪਾਇਆ, ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ॥ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ. ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੇ; ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਗੁਬਾਰਾ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ. ਮਾਰਗਿ ਲਾਏ ਭਾਈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ, ਸੁ. ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਭਾਈ; ਕਰਤਾ ਕਰੇ. ਸੁ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਭਾਈ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ॥੪॥੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ॥ ਭਗਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਕਰਹਿ. ਆਪਿ ਰਾਖਹਿ; ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ॥ ਤੂ ਗੁਣਦਾਤਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ; ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਣੇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਤੇਰਾ ਬੇਲੀ ਹੋਵੈ; ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਸਟ ਚਉਕੜੀ. ਸਦਾ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੀ ਤੇ. ਕਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਣਾਖਸ ਨਖਹਿ ਬਿਦਾਰੇ॥ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਜਨੁ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਲਏ ਉਬਾਰੇ॥੨॥ ਆਪਸ ਕਉ ਬਹੁ ਭਲਾ ਕਰਿ ਜਾਣਹਿ; ਮਨਮੁਖਿ ਮਤਿ. ਨ ਕਾਈ॥ ਸਾਧੂ ਜਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪੇ; ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਕਦੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ; ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਈ॥੩॥ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਭਗਤਾ ਕਾ ਕੀਤਾ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਆਪਿ ਲਾਏ॥ ਸਬਦੇ ਰਾਤੇ. ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਹਉ ਲਾਗਾ ਤਿਨ ਕੈ ਪਾਏ॥੪॥੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੋ ਸਿਖੁ ਸਖਾ ਬੰਧਪੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਜਿ ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਆਵੈ॥ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਭਾਈ; ਵਿਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਸੁਖੁ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ ਭਾਈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਵੈ॥੧॥

ਅੰਗ ੬੦੨:- ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ;ਸੁਹੇਲੇ ਭਾਈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨ ਭਾਈ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾ ਸੈਂਸਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਬੰਧਨ ਟੂਟਹਿ ਨਾਹੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ॥ ਕਰਮ ਕਰਹਿ. ਗੁਰ ਸਬਦੁ, ਨ ਪਛਾਣਹਿ; ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ॥੨॥ ਹਉ ਮੇਰਾ ਜਗੁ ਪਲਚਿ ਰਹਿਆ ਭਾਈ; ਕੋਇ. ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਕੇਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਨਿ ਗੁਣ ਗਾਵਨਿ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਇ ਬਸੇਰਾ॥ ਐਥੈ ਬੂਝੈ ਸੁ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਵਿਣੁ ਭਾਗਾ. ਕਿਆ ਪਾਈਐ॥

ਏਕ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਭ ਊਪਰਿ; ਜੇਹਾ ਭਾਉ. ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ॥੪॥੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਚੌਤੁਕੇ॥ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ; ਸਚੀ ਹਿਰਦੈ ਬਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ. ਭਗਤਿ, ਨ ਹੋਵੀ; ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰਹਿ. ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਡੂਬਿ ਮੁਏ. ਵਿਣੁ ਪਾਣੀ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ; ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪਤਿ ਰਾਖੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ. ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ; ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਹਿਰਦੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਸਦ ਵਸਿਆ; ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ; ਨਾਉ ਮੀਠਾ ਮਨਹਿ ਪਿਆਰਾ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਤਾ; ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਜਗਿ ਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ. ਸਦਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ; ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣੀ ਅਘਾਇਆ॥ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੩॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ. ਕੋਇ ਨ ਬੂਝੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਮਗੁ ਪਛਾਣੈ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਭੁ ਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਨਿ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ॥੪॥੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੩ ਦੁਤੁਕੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ ਭਾਈ; ਜੀਵਤ ਮਰੈ. ਤਾ ਬੂਝ ਪਾਇ॥ ਸੋ ਗੁਰੂ. ਸੋ ਸਿਖੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਜਿਸੁ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਮਨ. ਹਰਿ ਜਪਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ਭਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ ਹਰਿ ਥਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੬੦੩:- ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ; ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾਣੇ ਰਹਿਤ ਤੁਹ ਫੋਕੇ- ਤੁਹ ਕੁਟਹਿ. ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਭਾਈ; ਪਲੈ. ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਰਵਿਆ ਭਾਈ; ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ॥੩॥ ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਜਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾਇ॥੪॥੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧॥ ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਵਿਆਪਿਆ ਭਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਗਿ ਛੂਟੀਐ ਭਾਈ; ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ. ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਛੋਡਿ; ਚਉਥੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੈ ਤੇ ਸਭਿ ਊਪਜੇ ਭਾਈ; ਨਾਇ ਵਿਸਰਿਐ ਮਰਿ ਜਾਇ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਅਗਿਆਨੀ ਜਗਤੁ ਅੰਧੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਸੂਤੇ ਗਏ ਮੁਹਾਇ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਭਾਈ; ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ॥ ਜਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਹਿਰਦੈ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੩॥ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਭਾਈ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਉ ਬੇੜਾ, ਨਾਉ ਤੁਲਹੜਾ ਭਾਈ; ਜਿਤੁ ਲਗਿ. ਪਾਰਿ ਜਨ ਪਾਇ॥੪॥੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਜਗ ਅੰਤਰਿ; ਹੋਰ ਥੈ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ॥ ਹਉਮੈ ਜਗਤੁ ਦੁਖਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪਿਆ; ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਰੋਵੈ ਧਾਹੀ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ. ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਨਾਹਿ ਤ. ਜਾਹਿਗਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਧਾਤੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ. ਨ ਆਇਆ॥ਉਂਗਲਾਂ 'ਤੇ ਦੱਭ ਦੇ ਛੱਲੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ ਤਰਪਣੁ ਹੈ- ਸੰਧਿਆ ਤਰਪਣੁ ਕਰਹਿ ਗਾਇਤ੍ਰੀ; ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਜਨ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥੩॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਅੰਧਾ. ਸਭੁ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮਗੁ ਨ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ, ਤ ਅਖੀ ਵੇਖੈ; ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਪਾਏ॥੪॥੧੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਬਹੁਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਭਰਮਾਈ॥ ਹਮ ਦੀਨ. ਤੁਮ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਦਾਤੇ; ਸਬਦੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਆਧਾਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ. ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ; ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਣਹਾਰਾ॥੨॥

ਅੰਗ ੬੦੪:- ਸਬਦਿ ਮਰਹੁ. ਫਿਰਿ ਜੀਵਹੁ ਸਦ ਹੀ; ਤਾ ਫਿਰਿ. ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਮੀਠਾ; ਸਬਦੇ ਪਾਵੈ ਕੋਈ॥੩॥ ਦਾਤੈ ਦਾਤਿ ਰਖੀ ਹਥਿ ਅਪਣੈ; ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਦਰਗਹ ਜਾਪਹਿ ਸੇਈ॥੪॥੧੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਤਾ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ; ਗਤਿ ਮਤਿ ਤਦ ਹੀ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ. ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣੈ; ਝੂਠੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਕਮਾਏ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਊਭਉ; ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥੨॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਵਰਤਹਿ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ. ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਚਉਥਾ ਪਦੁ ਚੀਨੈ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੩॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਿ ਤੇਰੇ. ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ. ਸੁ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਸਬਦੇ. ਹਉਮੈ ਖੋਈ॥੪॥੧੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਆਪਿ ਅਪਾਹੁ॥ ਵਣਜਾਰਾ ਜਗੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ॥ ਆਪੇ ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰੀਆ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਸਚੁ ਵੇਸਾਹੁ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਿਆਰਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਸਭ ਵੇਖਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਮੁਖਿ ਬੋਲੇ ਆਪਿ ਮੁਹਾਹੁ॥ ਆਪੇ ਉਝੜਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ਰਾਹੁ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੨॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਸਿਰਿ ਆਪੇ ਧੰਧੜੈ ਲਾਹੁ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਪਿਆਰਾ; ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਮਰਿ ਜਾਹੁ॥ ਆਪੇ ਪਤਣੁ

ਪਾਤਣੀ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਹੁ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਾਗਰੁ ਬੋਹਿਥਾ ਪਿਆਰਾ; ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਆਪਿ ਚਲਾਹੁ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਚੜਿ ਲੰਘਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਕਰਿ ਚੋਜ ਵੇਖੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਹੁ॥੪॥੧॥

ਚਉਥਾ ਚਉਥਾ ਪੜ੍ਹੋ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਥਾ॥ ਆਪੇ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ; ਆਪੇ ਖੰਡ. ਆਪੇ ਸਭ ਲੋਇ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਆਪੇ ਸੂਤੁ ਆਪੇ ਬਹੁ ਮਣੀਆ; ਕਰਿ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ॥

ਅੰਗ ੬੦੫:- ਅਪਣੀ ਜੋਤਿ ਨਾਲ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰਚਣ ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਨਾਟਕ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਸੂਤਧਾਰੁ ਨਟ- ਆਪੇ ਹੀ ਸੂਤਧਾਰੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਸੂਤੁ ਖਿੰਚੇ. ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਹੋਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਕਰਿ ਦਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਚੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਜਲ ਥਲਿ ਸਭਤੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਕਰੇ. ਸੁ ਹੋਇ॥ ਸਭਨਾ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਆਪੇ ਖੇਲ ਖੇਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਕਰੇ. ਸੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਨਿਰਮਲਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਕਰੇ. ਸੁ ਹੋਇ॥ ਅ=ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖੀਐ ਪਿਆਰਾ; ਆਪਿ ਲਖਾਵੈ ਸੋਇ॥੩॥ ਆਪੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਭਿ ਘਟ ਆਪੇ ਭੋਗਵੈ ਪਿਆਰਾ; ਵਿਚਿ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਸਭੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਪਤੁ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੪॥੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੈ॥ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਕਰਿ ਚੋਜ ਵੇਖੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ॥ ਆਪੇ ਵਣਿ ਤਿਣਿ ਸਭਤੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਧ੍ਰਾਪੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚਖਿ ਜਾਪੈ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਤੀਰਥੁ ਤੁਲਹੜਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪਿ ਤਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ॥ ਆਪੇ ਜਾਲੁ ਵਤਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਮਛੁਲੀ ਹਰਿ ਆਪੈ॥ ਅ=ਭੁੱਲ ਭੁਲੱਈ- ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ. ਨ ਭੁਲਈ ਪਿਆਰਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਪੈ॥੨॥ ਆਪੇ ਸਿੰਙੀ ਨਾਦੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਧੁਨਿ ਆਪਿ ਵਜਾਏ ਆਪੈ॥ ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਤਪੁ ਤਾਪੈ॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਿ ਹੈ ਚੇਲਾ; ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ॥੩॥ ਆਪੇ ਨਾਉ ਜਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਜਪੁ ਜਾਪੈ॥ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਰਸੁ ਆਪੈ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਲਾਹਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰਸਿ ਧ੍ਰਾਪੈ॥੪॥੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਪੇ ਕੰਡਾ. ਆਪਿ ਤਰਾਜੀ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ; ਆਪੇ ਵਣਜੁ ਕਰਾਇਆ॥ ਟੰਕੁ ਹੁਕਮ। ਟੰਕੁ ਭੈ। ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਹੁਕਮ ਭੈ 'ਚ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੈ। ਯਥਾ:- ਹੁਕਮੀ; ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥- ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀਅਨੁ ਪਿਆਰੈ; ਪਿਛੈ ਟੰਕੁ ਚੜਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਆਪਿ ਜਲੁ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਜਲੁ ਮਾਟੀ ਬੰਧਿ ਰਖਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੬੦੬:- ਆਪੇ ਹੀ ਭਉ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਬੰਨਿ ਬਕਰੀ ਸੀਹੁ ਹਢਾਇਆ॥੨॥ ਆਪੇ ਕਾਸਟ ਆਪਿ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ; ਵਿਚਿ ਕਾਸਟ ਅਗਨਿ ਰਖਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਭੈ ਅਗਨਿ. ਨ ਸਕੈ ਜਲਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਸਾਹ ਲੈਦੇ ਸਭਿ ਲਵਾਇਆ॥੩॥ ਆਪੇ ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ॥ ਜਿਉ ਆਪਿ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਲੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਜਿਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਭਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਜੰਤੀ ਜੰਤੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਵਜਹਿ ਵਜਾਇਆ॥੪॥੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ;ਕਰਿ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਚਾਨਾਣੁ॥ ਆਪਿ ਨਿਤਾਣਿਆ ਤਾਣੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪਿ ਨਿਮਾਣਿਆ ਮਾਣੁ॥ ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਰਖਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ॥੧॥ ਨੀਸਾਣੁ ਪ੍ਰਗਟ ਸਰੂਪ- ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ. ਧਿਆਇ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਆਵਣ ਜਾਣੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਣ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਫੁਰਮਾਣੁ॥੨॥ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਦਾਣੁ॥ ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈ ਮਾਣੁ॥ ਆਪੇ ਤਾੜੀ ਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥੩॥ ਆਪੇ ਵਡਾ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਧਾਣੁ॥ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਤੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਆਪੇ ਅਤੁਲੁ. ਤੁਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੪॥੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ॥ ਆਪੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਾ॥ ਆਪੇ ਲੇਖਣਿ ਆਪਿ ਲਿਖਾਰੀ; ਆਪੇ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਹਾ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਓਮਾਹਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਗੀ; ਲੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਲਾਹਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਨ੍ਹ- ਆਪੇ ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਬਨਿ ਆਪੇ ਗਊ ਚਰਾਹਾ॥ ਆਪੇ ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰਾ ਪਿਆਰਾ; ਆਪੇ ਵੰਸੁ ਵਜਾਹਾ ॥ ਪੋਲਾ ਕੁਵਲੀਆ-ਪੀੜ ਵਲੀ ਹਾਥੀ, ਹੰਕਾਰੀ ਕੰਸ ਦਾ - ਕੁਵਲੀਆਪੀੜੁ. ਆਪਿ ਮਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪਿ ਪਚਾਹਾ॥੨॥ ਆਪਿ ਅਖਾੜਾ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਚੋਜਾਹਾ॥ਹੰਕਾਰੀ ਕੰਸ ਦਾ ਪਹਿਲਵਾਨ ਚੰਡੂਰੁ । ਕੇਸੁ ਕੇਸੀ ਦੈਂਤ- ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਚੰਡੂਰੁ ਕੰਸੁ ਕੇਸੁ ਮਾਰਾਹਾ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਬਲੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ; ਬਲੁ ਭੰਨੈ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾਹਾ॥੩॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਵਸਿ ਆਪੇ ਜੁਗਤਿ ਹਥਾਹਾ॥

ਅੰਗ ੬੦੭:- ਗਲਿ ਜੇਵੜੀ ਆਪੇ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ; ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਖਿੰਚੈ ਤਿਉ ਜਾਹਾ॥ਜੋ ਗਰਬੈ. ਸੋ ਪਚਸੀ ਪਿਆਰੇ; ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਸਮਾਹਾ॥੪॥੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੪ ਦੁਤੁਕੇ॥ ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਵਿਛੁੜੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਸਾਧੂ ਪਰਸਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਗੋਬਿਦ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੧॥ ਗੋਬਿਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ; ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਭਏ ਸਾਧੂ ਜਨ; ਹਿਰਦੈ ਮਿਲਿਆ ਸਾਂਤਿ ਮੁਰਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਹਿਰਦੈ ਗੁਪਤੁ ਵਸਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਤੇਰਾ ਭਾਉ. ਨ

ਬੁਝਹਿ, ਗਵਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਗਟਿਆ; ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਵੀਚਾਰੀ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਆ ਸਾਤਿ ਆਈ; ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਚੀਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਪੁਰਖ ਤੁਮਾਰੀ॥੩॥ ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਅਤੁਲੁ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਬਨਵਾਰੀ॥੪॥੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ. ਬਿਨੁ ਨੀਰੈ ਬਿਨਸੈ; ਤਿਉ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ. ਮਰਿ ਜਾਈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ; ਕਿਰਪਾ ਜਲੁ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਈ॥ ਹਉ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਗਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਨਾਮੇ ਹੀ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ. ਜਲ ਬਿਨੁ ਬਿਲਲਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਜਲ. ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਲੁ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਸਹਜੇ; ਹਰਿਆ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਖੇ. ਦਹ ਦਿਸ ਡੋਲਹਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ. ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਆਵੈ; ਦਰਗਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਈ॥੩॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ॥੪॥੮॥

ਅ-ਚਰੁ ਅਚੱਲ ਕਰਤਾਰ ਜੀ 'ਚ ਚਰੈ ਚੜ੍ਹੇ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਪੰਚਪਦਾ॥ ਅਚਰੁ ਚਰੈ. ਤਾ ਸਿਧਿ ਹੋਈ; ਸਿਧੀ ਤੇ. ਬੁਧਿ ਪਾਈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਰ. ਲਾਗੇ ਤਨ ਭੀਤਰਿ; ਤਾ. ਭ੍ਰਮੁ ਕਾਟਿਆ ਜਾਈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿਦ; ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਹੁ; ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ; ਮਨ ਮੂਰਖ ਚੇਤਿ ਅਜਾਣਾ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ; ਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣਾ॥੨॥ ਜਿਸ ਕੀ ਵਥੁ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਏ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਇਹ ਚਾਖੀ. ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਅੰਗ ੬੦੮:- ਗੂੰਗੇ ਕੀ ਮਿਠਿਆਈ॥ ਰਤਨੁ ਲੁਕਾਇਆ ਲੂਕੈ ਨਾਹੀ; ਜੇ ਕੋ ਰਖੈ ਲੁਕਾਈ॥੪॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ. ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਦਾਤਿ ਕਰਹਿ ਸੋ ਪਾਏ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੫॥੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਤਿਤੁਕੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਕਿਸ ਹਉ ਜਾਚੀ. ਕਿਸ ਆਰਾਧੀ; ਜਾ ਸਭੁ ਕੋ ਕੀਤਾ ਹੋਸੀ॥ ਜੋ ਜੋ ਦੀਸੈ ਵਡਾ ਵਡੇਰਾ; ਸੋ ਸੋ ਖਾਕੂ ਰਲਸੀ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ. ਭਵ ਖੰਡਨੁ; ਸਭਿ ਸੁਖ ਨਵ ਨਿਧਿ ਦੇਸੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੇਰੀ ਦਾਤੀ ਰਾਜਾ॥ ਮਾਣਸੁ ਬਪੁੜਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ; ਕਿਆ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ; ਤਿਸ ਕੀ ਭੂਖ ਗਵਾਈ॥ ਐਸਾ ਧਨੁ ਦੀਆ ਸੁਖਦਾਤੈ; ਨਿਖੁਟਿ. ਨ ਕਬ ਹੀ ਜਾਈ॥ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੇ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥੨॥ ਮਨ ਨਾਮੁ ਜਪਿ. ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕਾ; ਸਭ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਜਮਾਣੀ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਆ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਸੇ ਲਾਗੇ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ॥੩॥ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ; ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਦਇਆਲਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤੈ; ਕਿਆ ਹਮ

ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੁਮਰਾ; ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਕਿਰਪਾਲਾ॥੪॥੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਚੌਤੁਕੇ॥ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਲਾਹੀਐ ਭਾਈ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ; ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰ॥ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ; ਸੇ ਤਨ ਹੋਏ ਛਾਰ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ; ਜਿਨ ਏਕੰਕਾਰ ਅਧਾਰ॥੧॥ ਸੋਈ ਸਚੁ ਅਰਾਧਣਾ ਭਾਈ; ਜਿਸ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਜਾਣਾਇਆ ਭਾਈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਭਾਈ; ਗਣਤ. ਨ ਜਾਇ ਗਣੀ॥ ਵਿਣੁ ਸਚ. ਸੋਚ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ; ਸਾਚਾ ਅਗਮ ਧਣੀ॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ. ਨ ਚੁਕਈ ਭਾਈ; ਝੂਠੀ ਦੁਨੀ ਮਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਟਿ ਉਧਾਰਦਾ ਭਾਈ; ਦੇ ਨਾਵੈ ਏਕ ਕਣੀ॥੨॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸੋਧਿਆ ਭਾਈ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਅਨਿਕ ਕਰਮ ਕਰਿ ਥਾਕਿਆ ਭਾਈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਬੰਧਨ ਪਾਇ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਸੋਧੀਆ ਭਾਈ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ.

ਅੰਗ ੬੦੯:- ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੩॥ ਸਚੁ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲਾ ਭਾਈ; ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੇ ਸੋਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਭਾਈ; ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਜਨੁ ਪਾਈਐ ਭਾਈ; ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਭਾਈ; ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥੪॥੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਤੁਕੇ॥ ਜਉ ਲਉ. ਭਾਉ ਅਭਾਉ ਇਹੁ ਮਾਨੈ; ਤਉ ਲਉ ਮਿਲਣੁ ਦੂਰਾਈ॥ ਆਨ ਆਪਨਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ; ਤਉ ਲਉ ਬੀਚੁ ਬਿਖਾਈ॥੧॥ ਮਾਧਵੇ; ਐਸੀ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ॥ ਸੇਵਉ ਸਾਧ ਗਹਉ ਓਟ ਚਰਨਾ; ਨਹ ਬਿਸਰੈ ਮੁਹਤੁ ਚਸਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੁਗਧ. ਅਚੇਤ ਚੰਚਲ ਚਿਤ; ਤੁਮ ਐਸੀ ਰਿਦੈ. ਨ ਆਈ॥ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਤਿਆਗਿ. ਆਨ ਤੂ ਰਚਿਆ; ਉਰਝਿਓ ਸੰਗਿ ਬੈਰਾਈ॥੨॥ ਸੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ. ਆਪੁ ਨ ਥਾਪੈ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ॥ ਸਾਕਤ ਕਾ ਬਕਨਾ ਇਉ ਜਾਨਉ; ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਈ॥੩॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਅਛਾਦਿਓ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਈ॥ ਉਠਾਈ ਉਠਾ ਕੇ, ਮੁਆਫ਼ ਕਰਕੇ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੀਨ. ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਪ੍ਰਭ; ਸਭੁ ਲੇਖਾ ਰਖਹੁ ਉਠਾਈ॥੪॥੩॥ ਸਨਬੰਧੇਹੀ ਸਬੰਧੀ। ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਲੋਕ ਗ੍ਰਿਹ ਬਨਿਤਾ; ਮਾਇਆ ਸਨਬੰਧੇਹੀ॥ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਖਰਾ ਖੜ੍ਹਾ- ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ. ਕੋ ਖਰਾ. ਨ ਹੋਸੀ; ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਅਸਨੇਹੀ॥੧॥ ਰੇ ਨਰ; ਕਾਹੇ ਪਪੋਰਹੁ ਦੇਹੀ॥ ਊਡਿ ਜਾਇਗੋ ਧੂਮੁ ਬਾਦਰੋ; ਇਕੁ ਭਾਜਹੁ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਮਰ ਕੀਨੀ ਮੰਨੀ ਦੇਹੀ, ਜਲ ਪਾਣੀ। ਕੂਕਰ ਕੁੱਤੇ। ਭਸਮੇਹੀ ਅਗਨੀ।ਸੰਙਿਆ ਸੰਕੇਤ। ਕਰਿ ਕਰਕੇ। ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ- ਤੀਨਿ ਸੰਙਿਆ ਕਰਿ. ਦੇਹੀ ਕੀਨੀ; ਜਲ ਕੂਕਰ ਭਸਮੇਹੀ॥ ਹੋਇ ਆਮਰੋ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਬੈਠਾ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਬਿਸਰੋਹੀ॥੨॥ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਮਣੀਏ ਸਾਜੇ; ਕਾਚੈ ਤਾਗਿ ਪਰੋਹੀ॥ ਤੂਟਿ ਜਾਇਗੋ ਸੂਤੁ ਬਾਪੁਰੇ; ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤੋਹੀ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਸਿਰਜੇ ਸਿਰਜਿ ਸਵਾਰੇ; ਤਿਸੁ ਧਿਆਵਹੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨੇਹੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੇਹੀ॥੪॥੪॥ ਸੋਰਠਿ

ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਵਡਭਾਗੀ; ਮਨਹਿ ਭਇਆ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਕੋਇ. ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ ਦੂਜਾ; ਅਪੁਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ॥੧॥ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ॥ ਆਗੈ ਸੁਖੁ. ਪਾਛੈ ਸੁਖ ਸਹਜਾ; ਘਰਿ ਆਨੰਦੁ ਹਮਾਰੈ॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਣੈਹਾਰਾ; ਸੋਈ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ; ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਧਾਰਾ॥੨॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਹੈ ਭੀ ਹੋਵਨਹਾਰਾ॥ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਰਾਖੇ; ਅਪੁਨੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਾ॥੩॥ ਅਚਰਜ- ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਅਚਰਜ ਸੋਭਾ; ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਰਾਸੇ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ॥੪॥੫॥

ਅੰਗ ੬੧੦:- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਖੀਏ ਕਉ ਪੇਖੈ ਸਭ ਸੁਖੀਆ; ਰੋਗੀ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਭ ਰੋਗੀ॥ ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ; ਆਪਨ ਹਾਥਿ ਸੰਜੋਗੀ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ;ਜਿਨਿ ਅਪੁਨਾ ਭਰਮੁ ਗਵਾਤਾ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਭਾਣੈ. ਕੋਇ ਨ ਭੂਲਾ; ਜਿਨਿ ਸਗਲੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਸਗਲੀ ਠਾਂਢੀ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਬਿਆਪਿਤ; ਓਹੁ ਜਨਮ ਮਰੈ ਬਿਲਲਾਤੀ॥੨॥ ਪੜਿਆ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ. ਜਾ ਕੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਪੜਿਆ; ਤਾ ਕਉ ਸਰਬ ਪ੍ਰਗਾਸਾ॥ ਅਗਿਆਨਿ ਅੰਧੇਰੈ ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ; ਬਹੁੜਿ ਬਹੁੜਿ ਭਰਮਾਤਾ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ; ਨਾਨਕੁ. ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ॥ ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਤੇਰਾ ਸਾਧੂ ਗਾਵਹਿ; ਤਹ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗੈ॥੪॥੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ. ਧਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ; ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਕੀਆ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਤਬ ਥੀਆ॥੧॥ ਸੰਤਨ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ; ਨ ਦਾਤਾ ਬੀਆ॥ ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰੈ ਸਾਧੂ ਕੀ; ਸੋ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਕੀਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟਹਿ ਜਨ ਸੇਵਾ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਰਸਿ ਗਾਈਐ॥ ਈਹਾ ਸੁਖੁ. ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ; ਜਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਰਸਨਾ ਏਕ. ਅਨੇਕ ਗੁਣ ਪੂਰਨ; ਜਨ ਕੀ ਕੇਤਕ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸਦ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਲਹੀਐ॥੩॥ ਨਿਰਗੁਨ ਨੀਚ ਅਨਾਥ ਅਪਰਾਧੀ; ਓਟ ਸੰਤਨ ਕੀ ਆਹੀ॥ ਬੂਡਤ ਮੋਹ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ; ਨਾਨਕ. ਲੇਹੁ ਨਿਬਾਹੀ॥੪॥੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ. ਵਸਿਆ ਤੂ ਕਰਤੇ; ਤਾ ਕੀ ਤੈਂ. ਆਸ ਪੁਜਾਈ॥ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ. ਤੂ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ; ਚਰਣ ਧੂਰਿ ਮਨਿ ਭਾਈ॥੧॥ ਅਕਥ ਪੋਲਾ- ਤੇਰੀ ਅਕਥ ਕਥਾ; ਕਥਨ. ਨ ਜਾਈ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ; ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਬਡਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋ ਸੋ ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਜੈਸੀ ਤੁਮ ਲਿਖਿ ਪਾਈ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ ਤੁਮ ਸੇਵਾ ਦੀਨੀ; ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਅਘਾਈ॥੨॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸਮਾਨੇ; ਜਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮਿਟਿਓ ਅਗਿਆਨਾ; ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਸਭ ਠਾਈ॥੩॥ ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ. ਸੋਈ ਧਿਆਨੀ; ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਭਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਭਏ ਦਇਆਲਾ; ਤਾ ਕਉ ਮਨ ਤੇ. ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੪॥੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ. ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੀ; ਕਬ ਊਚੇ. ਕਬ ਨੀਚੇ॥ ਸੁਧੁ. ਨ ਹੋਈਐ ਕਾਹੂ

ਅੰਗ ੬੧੧:- ਜਤਨਾ; ਓੜਕਿ. ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਛੁਟਕਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ. ਜਨਮ ਮਰਣੁ, ਨ ਰਹਈ; ਫਿਰਿ ਆਵਤ ਬਾਰੋ ਬਾਰਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਓਹੁ ਜੁ ਭਰਮੁ ਭੁਲਾਵਾ ਕਹੀਅਤ; ਤਿਨ ਮਹਿ ਉਰਝਿਓ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਕਾ; ਸਰਬ ਥੋਕ ਤੇ ਨਿਆਰਾ॥੨॥ ਨਿੰਦਉ ਨਾਹੀ. ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ; ਏਹੁ ਖਸਮ ਕਾ ਕੀਆ॥ ਜਾ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਰੈ; ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਾਉ ਲੀਆ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਤਿਗੁਰ; ਸਭਨਾ ਕਰਤ ਉਧਾਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਬਿਨੁ, ਨਹੀ ਤਰੀਐ; ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ॥੪॥੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਤਤੁ ਸਾਰਾ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੇ ਨਿਮਖ ਅਰਾਧਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ; ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਹਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ. ਮਨੁ ਪਾਵੈ; ਸਾਧੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ. ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਪਾਈਐ; ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥੨॥ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੀਐ. ਰਸਨਾ ਗਾਈਐ; ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਈਐ ਸੋਈ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ; ਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ. ਨ ਕੋਈ॥੩॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਪਾਇਆ; ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾਲਾ॥ ਗੁੋਪਾਲਾ ਗੁੋ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਾਲੇ ਬੋਲੋ- ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਸਿਮਰੈ ਸਦਾ ਗੁੋਪਾਲਾ॥੪॥੧੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ. ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਅਰੋਗਾ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਲਾਥੇ. ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾ; ਪ੍ਰਗਟੇ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗਾ ॥੧॥ ਸਬਦੁ ਉਪਦੇਸ਼- ਪ੍ਰਭ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਖਿਆ॥ ਗਾਵਹੁ ਸੁਣਹੁ. ਪੜਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਤੂ ਰਾਖਿਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਮਿਤਿ ਵਡਾਈ; ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਦਇਆਲਾ॥ ਸੰਤਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ; ਆਦਿ ਬਿਰਦੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥੨॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਨਿਤ ਭੁੰਚਹੁ; ਸਰਬ ਵੇਲਾ ਮੁਖਿ ਪਾਵਹੁ॥ ਜਰਾ ਮਰਾ ਤਾਪੁ ਸਭੁ ਨਾਠਾ; ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਵਹੁ॥੩॥ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੈ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣਿ ਆਈ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਸਗਲੇ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੧੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਪ ਜੀ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾਈ ਹੋਂ ਜੀ- ਏਕੁ ਪਿਤਾ. ਏਕਸ ਕੇ ਹਮ ਬਾਰਿਕ; ਤੂ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਹਾਈ॥ ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ. ਜੀਉ ਹਮਾਰਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸੀ; ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਦਿਖਾਈ॥੧॥

ਅੰਗ ੬੧੨:- ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਧੂਰੀ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ; ਭਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੈਕੂ- ਪਾਵ ਮਲੋਵਾ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੈਕੂ ਦੇਸਾ॥ ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ. ਹਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ; ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਉ ਦੇਹੁ ਉਪਦੇਸਾ॥੨॥ ਮਾਨੁ ਨ ਕੀਜੈ. ਸਰਣਿ ਪਰੀਜੈ; ਕਰੈ. ਸੁ ਭਲਾ ਮਨਾਈਐ॥ ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ. ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀਜੈ; ਇਉ ਦਰਸਨੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਅ-

ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਤਨ ਕੈ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹੈ ਮੀਠਾ॥ ਅ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਸਭੁ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ॥੪॥੧॥੧੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾ ਰੇ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੈ; ਇਕੁ ਗੁਨੁ. ਨਹੀ ਮੂਰਖਿ ਜਾਤਾ ਰੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿ; ਨ ਜਾਨਾ ਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ; ਕਰਤਾ ਰੇ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਰਾਮਦਾਸੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਸਰਬ ਘਟਾ ਭਰਪੂਰੀ ਰੇ॥ ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਸਦਾ ਹੈ ਸੰਗੇ; ਮੈ ਮੂਰਖ. ਜਾਨਿਆ ਦੂਰੀ ਰੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਬਿਅੰਤੁ. ਹਉ ਮਿਤਿ ਕਰਿ ਵਰਨਉ; ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਹੋਇ ਕੈਸੋ ਰੇ॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ; ਮੈ ਮੂਰਖ. ਦੇਹੁ ਉਪਦੇਸੋ ਰੇ॥੩॥ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕੀ. ਕੇਤਕ ਬਾਤ ਹੈ; ਕੋਟਿ ਪਰਾਧੀ ਤਰਿਆ ਰੇ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਨ ਸੁਣਿਆ ਪੇਖਿਆ; ਸੇ ਫਿਰਿ. ਗਰਭਾਸਿ, ਨ ਪਰਿਆ ਰੇ॥੪॥੨॥੧੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨਾ ਬਾਤ ਕੋ ਬਹੁਤੁ ਅੰਦੇਸਰੋ; ਤੇ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਗਇਆ॥ ਸਹਜ ਸ਼ਾਂਤੀ 'ਚ। ਸੈਨ ਬਿਰਾਜਦਾ ਹਾਂ। ਸੁਖਮਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਨਾਰੀ। ਸੁਖਮਨ ਮਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਦੀ ਨਾਰੀ ਬਣ ਕੇ । ਬਿਗ-ਸਇਆ ਪੋਲਾ- ਸਹਜ ਸੈਨ ਅਰੁ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ; ਊਧ ਕਮਲ ਬਿਗਸਇਆ॥੧॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਦੇਖਹੁ ਅਚਰਜੁ ਭਇਆ॥ ਜਿਹ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੁਨਤ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ; ਸੋ ਰਿਦੈ. ਗੁਰਿ ਦਇਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਇ ਦੂਤ. ਮੋਹਿ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤਾਵਤ; ਤੇ ਭਇਆਨਕ ਭਇਆ॥ ਕਰਹਿ ਬੇਨਤੀ. ਰਾਖੁ ਠਾਕੁਰ ਤੇ; ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਇਆ॥੨॥ ਜਹ ਭੰਡਾਰੁ. ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਖੁਲਿਆ; ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਿਹ ਲਇਆ॥ ਏਕੁ ਰਤਨੁ ਮੋਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਥਿਆ॥੩॥ ਅ-ਟਲੁ- ਏਕ ਬੂੰਦ. ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੀਨੋ; ਤਾ ਅਟਲੁ ਅਮਰੁ. ਨ ਮੁਆ॥ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਉਪੇ; ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਲਇਆ॥੪॥੩॥੧੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ; ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ॥ ਗੁਣ ਅਮੋਲ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ, ਨ ਵਸਿਆ; ਤੇ ਨਰ ਤ੍ਰਿਸਨ ਤ੍ਰਿਖਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ; ਅਰੋਗ ਅਨਦਾਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ. ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ; ਤਿਸੁ. ਲਾਖ ਬੇਦਨ ਜਣੁ ਆਈ॥ਰਹਾਉ॥ਜਿਹ ਜਨ ਓਟ ਗਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ; ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੇ॥

ਅੰਗ ੬੧੩:- ਜਿਹ ਨਰ ਬਿਸਰਿਆ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ; ਤੇ ਦੁਖੀਆ ਮਹਿ ਗਨਣੇ॥੨॥ ਜਿਹ ਗੁਰ ਮਾਨਿ. ਪ੍ਰਭੂ ਲਿਵ ਲਾਈ; ਤਿਹ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਰਸੁ ਕਰਿਆ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਸਾਰਿ. ਗੁਰ ਤੇ ਬੇਮੁਖਾਈ; ਤੇ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਰਿਆ॥੩॥ ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ. ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ; ਤੈਸੋ ਹੀ ਵਰਤਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਸਹ ਪਕਰੀ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਰਿਦੈ ਭਏ ਮਗਨ ਚਰਨਾਰਾ॥੪॥੪॥੧੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਜਨ ਮਹਿ. ਰਾਜਾ ਉਰਝਾਇਓ; ਮਾਨਨ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ॥ ਲੋਭਨ ਮਹਿ ਲੋਭੀ ਲੋਭਾਇਓ; ਤਿਉ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਚੇ ਗਿਆਨੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ; ਇਹੀ ਸੁਹਾਵੈ॥ ਪੇਖਿ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਮਲਨ ਸਿਉ ਅਮਲੀ ਲਪਟਾਇਓ; ਭੂਮਨ ਭੂਮਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਖੀਰ ਸੰਗਿ. ਬਾਰਿਕੁ ਹੈ ਲੀਨਾ; ਪ੍ਰਭ ਸੰਤ ਐਸੇ ਹਿਤਕਾਰੀ॥੨॥

ਬਿੱਦੁ-ਅੰਸੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ। ਬਿੱਦਿਆ- ਬਿਦਿਆ ਮਹਿ. ਬਿਦੁਅੰਸੀ ਰਚਿਆ; ਨੈਨ ਦੇਖਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਜੈਸੇ ਰਸਨਾ ਸਾਦਿ ਲੁਭਾਨੀ; ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ॥੩॥ ਜੈਸੀ ਭੂਖ. ਤੈਸੀ ਕਾ ਪੂਰਕੁ; ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਨਾਨਕ. ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਦਰਸਨ ਕੀ; ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੪॥੫॥੧੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਮ ਮੈਲੇ. ਤੁਮ ਊਜਲ ਕਰਤੇ; ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ. ਤੂ ਦਾਤਾ॥ ਹਮ ਮੂਰਖ. ਤੁਮ ਚਤੁਰ ਸਿਆਣੇ; ਤੂ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਾ ਗਿਆਤਾ॥੧॥ ਮਾਧੋ; ਹਮ ਐਸੇ. ਤੂ ਐਸਾ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ. ਤੁਮ ਪਾਪ ਖੰਡਨ; ਨੀਕੋ ਠਾਕੁਰ ਦੇਸਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ ਸਭ ਸਾਜੇ. ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨਾ॥ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ. ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ; ਤੁਮ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ॥੨॥ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਭਲਾ. ਹਮ ਭਲੋ, ਨ ਜਾਨਹ; ਤੁਮ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ॥ ਤੁਮ ਸੁਖਦਾਈ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ; ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਅਪੁਨੇ ਬਾਲਾ॥੩॥ ਅ-ਟਲ- ਤੁਮ ਨਿਧਾਨ ਅਟਲ ਸੁਲਿਤਾਨ; ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਜਾਚੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਮ ਇਹੈ ਹਵਾਲਾ; ਰਾਖੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਛੈ॥੪॥੬॥੧੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ. ਆਪਨ ਸਿਮਰਨੁ ਦੇ; ਤਹ ਤੁਮ ਰਾਖਨਹਾਰੇ॥ ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਅਥਾਹ ਲਹਰਿ ਮਹਿ; ਤਾਰਹੁ ਤਾਰਨਹਾਰੇ॥੧॥ ਮਾਧੌ; ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਸਿਰਿ ਮੋਰਾ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ; ਤੁਹਾਰੋ ਧੋਰਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਕੀਤੇ ਕਉ ਮੇਰੈ ਸੰਮਾਨੈ; ਕਰਣਹਾਰੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਜਾਨੈ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ. ਮਾਗਨ ਕਉ ਸਗਲੀ; ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਨੈ॥੨॥ ਅ-ਚਰਜ- ਖਿਨ ਮਹਿ ਅਵਰੁ. ਖਿਨੈ ਮਹਿ ਅਵਰਾ; ਅਚਰਜ ਚਲਤ ਤੁਮਾਰੇ॥

ਅੰਗ ੬੧੪:- ਰੂੜੋ ਗੂੜੋ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੋ; ਊਚੌ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਿ. ਜਉ ਤੁਮਹਿ ਮਿਲਾਇਓ; ਤਉ ਸੁਨੀ ਤੁਮਾਰੀ ਬਾਣੀ ॥ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਪੇਖਤ ਹੀ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੁਰਖ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੪॥੭॥੧੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਮ. ਸੰਤਨ ਕੀ ਰੇਨੁ ਪਿਆਰੇ; ਹਮ. ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾ॥ ਸੰਤ ਹਮਾਰੀ ਓਟ ਸਤਾਣੀ; ਸੰਤ ਹਮਾਰਾ ਗਹਣਾ॥੧॥ ਹਮ; ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਭਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਮੇਰੀ ਲੇਵਾ ਦੇਵੀ; ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਿਉਹਾਰਾ॥ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਹਮ ਲਾਹਾ ਖਾਟਿਆ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥੨॥ ਸੰਤਨ ਮੋਕਉ ਪੂੰਜੀ ਸਉਪੀ; ਤਉ ਉਤਰਿਆ ਮਨ ਕਾ ਧੋਖਾ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰੈਗੋ; ਜਉ ਫਾਟਿਓ ਸਗਲੋ ਲੇਖਾ॥੩॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਭਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਬਿਸਮਾਦੇ ॥੪॥੮॥੧੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫॥ ਜੇਤੀ ਸਮਗ੍ਰੀ. ਦੇਖਹੁ ਰੇ ਨਰ; ਤੇਤੀ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਨੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰਾ; ਪਾਵਹਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ॥੧॥ ਪਿਆਰੇ; ਤੂ ਮੇਰੋ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸਾ; ਤੁਮ ਹੀ ਸੰਗਿ ਪਰਾਤਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨਾ; ਤਾ ਮਹਿ ਸੁਖੁ. ਨਹੀ ਪਾਈਐ॥ ਹੋਹੁ ਰੇਨ ਤੂ ਸਗਲ ਕੀ. ਮੇਰੇ ਮਨ; ਤਉ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ. ਅੰਤਰ ਬਿਧਿ ਜਾਨੈ; ਤਾ ਕੀ ਕਰਿ ਮਨ ਸੇਵਾ॥ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਹੋਮਿ ਇਹੁ ਮਨੂਆ; ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਵਾ॥੩॥ ਗੋਬਿਦ ਦਾਮੋਦਰ ਦਇਆਲ ਮਾਧਵੇ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ

ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਵਾਲੇਵਾ ਪਦਾਰਥ- ਨਾਮੁ ਵਰਤਣਿ. ਨਾਮੋ ਵਾਲੇਵਾ; ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥੪॥੯॥੨੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥
ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਪਾਇਓ ਤਨਿ ਸਾਸਾ; ਬਿਛੁਰਤ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਮੁਗਧ ਭਏ ਸ੍ਰੋਤੇ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ
ਮੁਖਿ ਗਾਇਆ॥੧॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ; ਦੇਖੁ ਵਡਾਈ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਹਣੁ. ਨ ਜਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਖ ਸੋਗ ਕਾ
ਢਾਹਿਓ ਡੇਰਾ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਬਿਸਰਾਮਾ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਮਿਲੇ ਅਚਿੰਤਾ; ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮਾ॥੨॥ ਈਹਾ
ਸੁਖੁ. ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ; ਮਿਟਿ ਗਏ ਆਵਣ ਜਾਣੇ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ. ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ; ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ
ਮਨਿ ਭਾਣੇ॥੩॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕੇ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ;
ਜਾ ਕਾ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥੪॥੧੦॥੨੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਤਨੁ ਛਾਡਿ. ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ; ਜਾ ਤੇ.
ਅੰਗ ੬੧੫:- ਕਛੂ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਮੇਰੇ ਮਨ. ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ ਸਿਮਰਹੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ;
ਪਰਾਨੀ॥ ਬਿਨਸੈ ਕਾਚੀ ਦੇਹ; ਅਗਿਆਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ; ਤਾ ਕੀ. ਕਛੁ ਨ
ਵਡਾਈ॥ ਰਾਮ ਭਜਨ ਬਿਨੁ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਸਿ; ਸੰਗਿ. ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਈ॥੨॥ ਅ੍ਵਰਦਾ ਉਮਰ- ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ. ਬਿਹਾਇ
ਅਵਰਦਾ; ਜੀਅ ਕੋ ਕਾਮੁ. ਨ ਕੀਨਾ॥ ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ. ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਨਹੀ ਚੀਨਾ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਖਤੇ ਗੁਨਾਹ- ਸਾਦ
ਬਿਕਾਰ ਬਿਖੈ ਰਸ ਮਾਤੋ; ਅਸੰਖ ਖਤੇ ਕਰਿ ਫੇਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਹਿ ਬਿਨੰਤੀ; ਕਾਟਹੁ ਅਵਗੁਣ ਮੇਰੇ॥੪॥੧੧॥੨੨॥
ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰੇ॥ ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਅਗਨਿ ਕੋ ਸਾਗਰੁ;
ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਉਧਾਰੇ॥੧॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ; ਮੇਟਿਓ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ॥ ਭਜੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਰਸੁ ਪੀਆ; ਮਨ ਤਨ ਰਹੇ ਅਘਾਈ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਜਾਈ
॥੨॥ ਗੋੁਪਾਲਾ ਗੋੁ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲੋ- ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਗਿਆਨ ਤਤ ਬੇਤਾ; ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਗੋੁਪਾਲਾ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ; ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲਾ॥੩॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਦੁਖ ਸਗਲੇ; ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭਿ
ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਬਿਗਾਸਾ॥੪॥੧੨॥੨੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ;
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਕੀਏ ਦਇਆਲਾ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ; ਹੋਆ ਆਪਿ ਸਹਾਈ॥
ਅ੍ਚਰਜ- ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ; ਅਚਰਜ ਭਈ ਬਡਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਏ. ਭੈ ਨਾਸੇ;
ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਤ. ਆਰਾਧਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ; ਆਏ ਅਪੁਨੈ ਥਾਨੇ॥੨॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰੈ ਸਭ ਉਸਤਤਿ;
ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਿਆਰੀ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਉ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ; ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੩॥ ਉਧ੍ਰੇ- ਗੋਸਟਿ ਗਿਆਨੁ.
ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਉਧਰੇ; ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ; ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਘਰਿ

ਆਇਆ॥੪॥੧੩॥੨੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਿ. ਸਗਲ ਭੈ ਲਾਥੇ; ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ; ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ; ਤੂ ਮੇਰੋ ਸਾਹਿਬੁ ਦਾਤਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ; ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ;

ਅੰਗ ੬੧੬:- ਚਿੰਤਾ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਅਪੁਨੋ ਕਰਿ ਲੀਨਾ; ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅਬਿਨਾਸੀ॥੨॥ ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਕੋਊ ਲਾਗੈ; ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਪੁਨੈ ਰਾਖੇ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਬਸੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੇ॥੩॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ; ਜਿਨਿ ਮਨ ਕੀ ਇਛ ਪੁਜਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਤਾ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥੪॥੧੪॥੨੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮਗਨੁ ਅੰਧਿਆਰੈ; ਦੇਵਨਹਾਰੁ. ਨ ਜਾਨੈ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਾਜਿ ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ; ਬਲੁ ਅਪੁਨੋ ਕਰਿ ਮਾਨੈ॥੧॥ ਮਨ ਮੂੜੇ; ਦੇਖਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਰਹੈ ਨ ਕਛੂਐ ਛਾਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਹਵਾ ਸੁਆਦ ਲੋਭ ਮਦਿ ਮਾਤੋ; ਉਪਜੇ ਅਨਿਕ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਬਹੁਤੁ ਜੋਨਿ ਭਰਮਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਕੇ ਭਾਰਾ॥੨॥ ਦੇਇ ਕਿਵਾੜ ਅਨਿਕ ਪੜਦੇ ਮਹਿ; ਪਰ ਦਾਰਾ ਸੰਗਿ ਫਾਕੈ॥ ਪੜਦਾ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਓ- ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ ਜਬ ਲੇਖਾ ਮਾਗਹਿ; ਤਬ ਕਉਣੁ. ਪੜਦਾ ਤੇਰਾ ਢਾਕੈ॥੩॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਤੁਮ ਬਿਨੁ. ਓਟ ਨ ਕਾਈ॥ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਹਿ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ॥੪॥੧੫॥੨੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੋਆ ਸਹਾਈ; ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਜਪਿ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਿਮਰਹੁ ਭਾਈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਬਿਸਰਿ. ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤੇਰਾ; ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਸੋ ਜੀਵੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ; ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਵੈ॥੨॥ ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਾਸਨ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਗੁਣ ਗਾਵਤ. ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਾਗਾ॥੩॥ ਮਨ ਇਛੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਏ; ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਹੇਲੀ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਬੇਲੀ॥੪॥੧੬॥੨੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦਾ॥ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹੁ ਮੇਰਾ ਅਰੁ ਤੇਰਾ; ਬਿਨਸੈ ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਇਹਾ ਬਤਾਵਹੁ ਕਾਰੀ॥ ਜਿਤੁ; ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬ ਭੂਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ; ਹੋਵਾਂ ਸਗਲ ਰੇਨਾਰੀ॥੨॥ ਪੇਖਿਓ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਅਪੁਨੈ ਸੰਗੇ; ਚੂਕੈ ਭੀਤਿ ਭ੍ਰਮਾਰੀ॥੩॥ ਅਉਖਧੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲ ਜਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਪਾਈਐ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੀ ॥੪॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਸੁ. ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੀ॥੫॥੧੭॥੨੮॥

ਅੰਗ ੬੧੭:- ਦੁ-ਪਦੇ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬ-ਨਸਪਤਿ- ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ ਮਹਿ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਸਗਲ ਦੂਧ ਮਹਿ ਘੀਆ॥ ਊਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਧਉ ਜੀਆ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਹਿਓ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਮਹਿ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਰਮਈਆ ਆਹਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕੁ ਜਸੁ ਗਾਵੈ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਓ॥ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੇਪਾ; ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇਓ॥੨॥੧॥੨੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ; ਬਿਨਸੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਦੁਖੀ॥ ਭੁੱਖੀ- ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ. ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵਹਿ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖੀ॥੧॥ ਜਾ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਤੂ ਸੁਖੀ॥ ਮੁਖੀ ਪੋਲਾ- ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਵਹੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ; ਮਨ ਤਨ ਜੀਅਰੇ ਮੁਖੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਂਤਿ ਪਾਵਹਿ ਹੋਵਹਿ ਮਨ ਸੀਤਲ; ਅਗਨਿ. ਨ ਅੰਤਰਿ ਧੁਖੀ॥ ਰੁੱਖੀਂ- ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਖਾਇਆ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਰੁਖੀ॥੨॥੨॥੩੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਝੂਠ ਨਿੰਦਾ; ਇਨ ਤੇ ਆਪਿ ਛਡਾਵਹੁ॥ ਇਹ ਭੀਤਰ ਤੇ ਇਨ ਕਉ ਡਾਰਹੁ; ਆਪਨ ਨਿਕਟਿ ਬੁਲਾਵਹੁ॥੧॥ ਅਪੁਨੀ ਬਿਧਿ; ਆਪਿ ਜਨਾਵਹੁ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ. ਕਬਹੂ ਹੀਏ ਤੇ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਮਨ ਮਹਿ ਪਾਵਹੁ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕਤਹਿ ਨ ਧਾਵਹੁ॥੨॥੩॥੩੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਸਭੁ ਕਛੁ ਪਾਈਐ; ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ. ਨ ਜਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਤਿਆਗਿ. ਅਵਰ ਕਤ ਰਾਚਹੁ; ਜੋ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ; ਸੰਤ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ; ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਘਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੈ ਨਿਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ; ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗਲਿ ਲਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਬਿਸਰਤ; ਜਗਤ ਜੀਵਨੁ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ॥੨॥੪॥੩੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬਿਨਾਸੀ. ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਸਿਮਰਤ ਸਭ ਮਲੁ ਖੋਈ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ. ਭਗਤਨ ਕਉ ਬਰਤਨਿ; ਬਿਰਲਾ ਪਾਵੈ ਕੋਈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ; ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਜਾ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆਂ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਬਾਹੁੜਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤਿ; ਤਿਨ ਭੇਟਤ

ਅੰਗ ੬੧੮:- ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਧੂਰਿ. ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਬਾਛੈ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਪਰੋਈ॥੨॥੫॥੩੩॥ ਸਾਧਾਰੈ ਸਵਾਰਦੇ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਸਹਿਤ। ਸਾਧਾਰੈ ਹਰਾ ਭਰਾ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੈ; ਸੂਕਾ ਮਨੁ. ਸਾਧਾਰੈ॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲਾ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰੈ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਬੈਦੁ; ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਮੁਖਿ ਦੇਵੈ; ਕਾਟੈ ਜਮ ਕੀ ਫੰਧਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤੇ; ਆਪੇ ਕਰਣੈਹਾਰਾ॥ ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਆ; ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ॥੨॥੬॥੩੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ. ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ; ਤੁਝ ਹੀ ਪਾਹਿ ਨਿਬੇਰੋ॥ ਖਤੇ ਪੋਲਾ- ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ. ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ; ਲਾਖ ਖਤੇ ਕਰਿ ਫੇਰੋ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ; ਤੂ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਨੇਰੋ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ

ਸਰਣ; ਮੋਹਿ ਚੇਰੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ; ਊਚੋ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੋ॥ ਸਿਲਕ ਫਾਹੀ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਿਹੋਰੋ ਅਹਿਸਾਨਮੰਦ ਹੋਣਾ- ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ. ਕੀਨੋ ਅਪੁਨੋ ਦਾਸਰੋ; ਤਉ ਨਾਨਕ. ਕਹਾ ਨਿਹੋਰੋ॥੨॥੭॥੩੫॥ ਸੋਰਠਿ ਪੰਜਵਾਂ- ਸੋਰਠਿ ੫॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦਾ; ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਏ॥ ਅਸਥਿਰ ਭਏ. ਲਾਗਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ; ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੧॥ ਸਮੂਰਤੁ ਸ਼ੁਭ ਸਮਾਂ- ਭਲੋ ਸਮੂਰਤੁ; ਪੂਰਾ॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨੰਦ. ਨਾਮੁ ਜਪਿ; ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪੁਨੇ; ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ. ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਇਆ; ਸਗਲੀ ਇਛ ਪੁਜਾਈ॥੨॥੮॥੩੬॥ ਲੱਖਣ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਬਸੇ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ; ਸੁਭ ਲਖਣ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ; ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਨਿ ਚੀਨੇ॥੧॥ ਮੇਰੋ ਗੁਰੁ; ਰਖਵਾਰੋ ਮੀਤ॥ ਦੂਣ ਚਊਣੀ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਸੋਭਾ ਨੀਤਾ ਨੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ; ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਣਹਾਰੇ॥ ਅਚਰਜ- ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ. ਅਚਰਜ ਵਡਿਆਈ; ਨਾਨਕ. ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੨॥੯॥੩੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਚਨਿ ਕਰਉ ਨਾਮ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲ; ਥਾਤੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥ ਬਿਲਛਿ- ਬਿਲਛਿ ਬਿਨੋਦ. ਆਨੰਦ ਸੁਖ ਮਾਣਹੁ; ਖਾਇ ਜੀਵਹੁ. ਸਿਖ ਪਰਵਾਰ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨਕਮਲ; ਆਧਾਰ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇਓ ਸਚ ਬੋਹਿਥੁ; ਚੜਿ ਲੰਘਉ. ਬਿਖੁ ਸੰਸਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਆਪਹਿ ਕੀਨੀ ਸਾਰ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਨੋ; ਨਾਨਕ. ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰ॥੨॥੧੦॥੩੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ; ਸਭ ਘਟ ਉਪਜੀ ਦਇਆ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਵਡਾਈ ਕੀਨੀ; ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਸਭ ਭਇਆ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ॥ ਅੰਗ ੬੧੯:- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਪਿ; ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ; ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਪਾਇਓ ਵਡਭਾਗੀ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੨॥੧੧॥੩੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸਹਜ ਧੁਨਿ; ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਨਿਹਾਰਿਆ॥ ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਰਾਖਿਓ ਬਾਰਿਕੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਤਾਪੁ ਉਤਾਰਿਆ॥੧॥ ਉਬਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ; ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਘਰ ਮਹਿ ਸੂਖ. ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਸੂਖਾ; ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਏ ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਘਨੁ, ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਊ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥੨॥੧੨॥੪੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਭਇਆ ਮਨਿ ਉਦਮੁ; ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਸੁ ਗਾਈ॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਚਿੰਤਾ. ਸਿਮਰਿ ਅਨੰਤਾ; ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ਭਾਈ॥੧॥ ਹਿਰਦੈ; ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਵਸਾਈ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ; ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ ਮਿਟਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤ ਭਏ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਇਆ ਸਹਾਈ॥੨॥੧੩॥੪੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫॥ ਗਏ ਕਲੇਸ ਰੋਗ ਸਭਿ ਨਾਸੇ; ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਪੂਰਨ ਘਾਲ ਹਮਾਰੀ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੂ ਸੁਖ ਸੰਪਤ ਰਾਸਿ॥ ਰਾਖਿ ਲੈਹੁ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਮਾਗਉ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਉ; ਅਪਨੇ ਖਸਮ ਭਰੋਸਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ; ਮਿਟਿਓ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ॥ ੨॥੧੪॥੪੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ; ਸਗਲਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਤਾਪ ਰੋਗ ਗਏ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨੰਦ ਬਿਨੋਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਭਏ ਦਇਆਲਾ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਭਏ ਜਗ ਭੀਤਰਿ; ਹੋਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਰਖਵਾਲਾ॥੨॥੧੫॥੪੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਮਰੀ ਗਣਤ. ਨ ਗਣੀਆ ਕਾਈ; ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਣਿ॥ ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ॥੧॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਣ॥ ਬੰਧੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਹੋਈ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ॥ਰਹਾਉ॥ ਪੈਨ੍ਹਣੁ- ਜੀਉ ਪਾਇ. ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ; ਦਿਤਾ ਪੈਨਣੁ ਖਾਣੁ॥ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੀ ਆਪਿ ਪੈਜ ਰਾਖੀ; ਨਾਨਕ. ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੨॥੧੬॥੪੪॥

ਅੰਗ ੬੨੦:- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇਆ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ; ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਉਬਾਰਿਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ॥੧॥ ਰੱਖਵਾਲੀ- ਹੋਈ ਰਾਜੇਰਾਮ ਕੀ; ਰਖਵਾਲੀ॥ ਸੁੱਖਾਲੀ- ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨਦ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ਸੁਖਾਲੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਤਿਤ. ਉਧਾਰਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਮੋਹਿ ਤਿਸ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ॥ ਬਖਸਿ ਲਏ ਸਭਿ ਸਚੈ ਸਾਹਿਬਿ; ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਾ॥੨॥੧੭॥੪੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਖਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ; ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਉਬਰੇ; ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਨਿ ਸਿਮਰਿਆ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ॥ ਤਾਪੁ ਉਤਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਕਰਹ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਹਰਿ ਗੋਵਿਦੁ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿਆ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ. ਨਾਨਕ. ਕਰਤੇ ਕੀ; ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਭਾਖਿਆ॥੨॥੧੮॥੪੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ; ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ ਭਾਈ; ਠਾਂਢਿ ਪਈ ਸੰਸਾਰਿ॥ਅਪਣੇ ਜੀਅ ਜੰਤ. ਆਪੇ ਰਾਖੇ; ਜਮਹਿ ਕੀਓ ਹਟਤਾਰਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ; ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ ਭਾਈ; ਦੁਖ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਣਹਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣੀ ਊਬਰੈ ਭਾਈ; ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਸੋ ਭਾਈ; ਸਚੈ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ਭਾਈ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥੨॥੧੯॥੪੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤਹੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ. ਵਿਸਰਉ ਨਾਹੀ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ; ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲਾ; ਦੁਖੁ ਮਿਟਿਆ ਸਭ ਪਰਵਾਰੀ॥੧॥ ਸਰਬ

ਨਿਧਾਨ ਮੰਗਲ ਰਸ ਰੂਪਾ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ॥ ਉਧਰਿਆ- ਨਾਨਕ. ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਪਰਮੇਸਰਿ; ਉਧਰਿਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੋ॥੨॥੨੦॥੪੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰਾ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਖਵਾਲਾ ਹੋਆ॥ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਆ; ਹਰਿ ਗੋਵਿਦੁ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਪੁ ਗਇਆ. ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਟਾਇਆ; ਜਨ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਾਈ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਈ॥੧॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਪ੍ਰਭ ਦੋਵੈ ਸਵਾਰੇ; ਹਮਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ. ਅੰਗ ੬੨੧:- ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਅਟਲ- ਅਟਲ ਬਚਨੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇਰਾ; ਸਫਲ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਆ॥੨॥੨੧॥੪੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ ਸਭਿ ਤਿਸ ਕੇ ਕੀਏ; ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਹਾਈ॥ ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੈ; ਪੂਰਨ ਭਈ ਬਡਾਈ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੂਰਾ; ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਪੂਰੀ ਸਭ ਰਾਖੀ; ਹੋਏ ਸਰਬ ਦਇਆਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ; ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ ਪਿਤ ਮਾਤਾ॥੨॥੨੨॥੫੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਿਲਿ ਪੰਚਹੁ; ਨਹੀ ਸਹਸਾ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਸਿੱਕਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਕਦਾਰਹੁ ਜ਼ਾਬਰਾਂ ਤੋਂ। ਪਤੀਆਇਆ- ਸਿਕਦਾਰਹੁ. ਨਹ ਪਤੀਆਇਆ॥ ਉਮਰਾਵਹੁ ਆਗੈ ਝੇਰਾ॥ ਰਾਜਨਰਾਮ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਪਾਪ ਔਗੁਣ ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਹਿਸਾਬ ਦਾ ਨਿਬੇਰਾ ਖ਼ਾਤਮਾ- ਮਿਲਿ ਰਾਜਨਰਾਮ; ਨਿਬੇਰਾ॥੧॥ ਅਬ ਢੂਢਨ. ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਗੋਬਿਦ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਸਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰਾ॥ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਤਾ ਸਗਲੀ ਮਿਟੀ ਪੂਕਾਰਾ॥ ਲਬਧਿ ਆਪਣੀ ਪਾਈ॥ ਤਾ ਕਤ ਆਵੈ, ਕਤ ਜਾਈ॥੨॥ ਤਹ ਸਾਚ ਨਿਆਇ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਊਹਾ ਸਮ ਠਾਕੁਰੁ. ਸਮ ਚੇਰਾ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ॥ ਬਿਨੁ ਬੋਲਤ ਆਪਿ ਪਛਾਨੈ॥੩॥ ਸਰਬ ਥਾਨ ਕੋ ਰਾਜਾ॥ ਤਹ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਗਾਜਾ॥ ਤਿਸੁ ਪਹਿ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ. ਆਪੁ ਗਵਾਈ॥੪॥੧॥੫੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਹੁ॥ ਘਰਿ ਬੈਠੇ; ਗੁਰੂ ਧਿਆਇਹੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਸਚੁ ਕਹਿਆ॥ ਸੋ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ ਲਹਿਆ॥੧॥ ਅਪੁਨਾ ਹੋਇਓ ਗੁਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ॥ ਅਨਦ ਸੂਖ ਕਲਿਆਣ ਮੰਗਲ ਸਿਉ; ਘਰਿ ਆਏ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੀ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ॥ ਗੁਰ ਭੇਟਤ; ਮਨਿ ਓਮਾਹਾ॥੨॥ ਸਗਲ ਪਰਾਛਤ ਲਾਥੇ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਸਾਥੇ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮਾ॥੩॥ ਗੁਰਿ. ਕੀਨੋ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ॥ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੈ ਜੈਕਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੈ ਸਾਥੇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ॥੪॥੨॥੫੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭਿ; ਪੂਰੀ ਲੋਚ ਹਮਾਰੀ॥ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਏ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਰੀਐ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ- ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੬੨੨:- ਸੰਤ ਕਾ ਮਾਰਗੁ. ਧਰਮ ਕੀ ਪਉੜੀ; ਕੋ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸੇ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥੨॥ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ. ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ; ਜਿਨਿ ਪੂਰੀ ਕਲ ਰਾਖੀ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਭਏ ਪਵਿਤ੍ਰਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਚੁ ਸਾਖੀ॥੩॥ ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ. ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਾਸਨ; ਸਤਿਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਖੋਏ ਪਾਪ. ਭਏ ਸਭਿ ਪਾਵਨ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਘਰਿ ਆਇਆ॥੪॥੩॥੫੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ॥ ਘਰੁ ਲਸਕਰੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ॥ ਰਖਵਾਲੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਭਏ ਦਇਆਲਾ॥੧॥ ਜਪਿ ਅਨਦਿ ਰਹਉ ਗੁਰ ਚਰਣਾ॥ ਭਉ ਕਤਹਿ ਨਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰਿਆ ਦਾਸਾ ਰਿਦੈ. ਮੁਰਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਉਸਾਰੀ॥ ਪੌਲਾ ਤਕੀਆ ਆਸਰਾ- ਬਲੁ ਧਨੁ ਤਕੀਆ ਤੇਰਾ॥ ਤੂ ਭਾਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ. ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭਿ. ਆਪਿ ਤਰਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਨਾਮ ਰਸੁ ਦੀਆ॥ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਸਭ ਥੀਆ॥੩॥ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭੂ ਸਹਾਈ॥ ਸਭ ਉਠਿ ਲਾਗੀ ਪਾਈ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਨਾਨਕ ਗਾਈਐ॥੪॥੪॥੫੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦਾ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਮਨਿ ਭਾਵੰਦਾ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ. ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਤਾ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ॥ ਨਿਤ ਬਾਜੇ ਅਨਹਤ ਬੀਨਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਕੀ ਓਟ ਸਤਾਣੀ॥ ਸਭ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਣੀ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ; ਕਾਟਿਆ ਜਮ ਕਾ ਫਾਸਾ॥ ਮਨ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ॥ ਜਹ ਪੇਖਾ; ਤਹ ਸੋਈ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ॥ ਸਭਿ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖ ਲਾਥੇ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਅ-ਟਲ- ਅਟਲ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ॥੪॥੫॥੫੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਠਾਢਿ ਪਾਈ ਕਰਤਾਰੇ॥ ਤਾਪੁ ਛੋਡਿ ਗਇਆ ਪਰਵਾਰੇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹੈ ਰਾਖੀ॥ ਤੱਕੀ ਤੱਕੀ- ਸਰਣਿ ਸਚੇ ਕੀ ਤਾਕੀ॥੧॥ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਆਪਿ ਹੋਆ ਰਖਵਾਲਾ॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਪਜੇ; ਮਨੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਦਾਰੂ॥ ਤਿਨਿ ਸਗਲਾ ਰੋਗੁ ਬਿਦਾਰੂ॥ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਤਿਨਿ ਸਗਲੀ ਬਾਤ ਸਵਾਰੀ॥੨॥ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ॥ਹਮਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ; ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ;ਭਇਓ ਸਾਖੀ॥ ਅੰਗ ੬੨੩:-ਤਿਨਿ; ਸਗਲੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ॥੩॥ ਬੋਲਾਇਆ ਬੋਲੀ ਤੇਰਾ॥ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਣੀ ਗਹੇਰਾ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ; ਸਚੁ ਸਾਖੀ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕੀ; ਪੈਜ ਰਾਖੀ॥੪॥੬॥੫੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵਿਚਿ. ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਖਲੋਆ॥ ਵਾਲੁ; ਨ ਵਿੰਗਾ ਹੋਆ॥ ਮੱਜਨੁ- ਮਜਨੁ; ਗੁਰ ਆਂਦਾ ਰਾਸੇ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸੇ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰੁ ਨੀਕਾ॥ ਜੋ ਨਾਵੈ. ਸੋ ਕੁਲੁ ਤਰਾਵੈ; ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ ਹੈ ਜੀ ਕਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ; ਜਗੁ ਗਾਵੈ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜੇ; ਫਲ ਪਾਵੈ॥ ਨ੍ਹਾਇ- ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ. ਨਾਇ ਆਏ॥ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਏ ॥੨॥ ਨ੍ਹਾਵੈ- ਸੰਤ ਸਰੋਵਰ ਨਾਵੈ॥ ਸੋ ਜਨੁ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥੩॥ ਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰੁ. ਸੁ ਜਾਨੈ॥ ਜਿਸੁ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੈ॥ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ

ਸਰਣਾਈ॥ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ॥੪॥੭॥੫੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਨਿਬਾਹੀ ਪੂਰੀ॥ ਕਾਈ ਬਾਤ. ਨ ਰਹੀਆ ਊਰੀ॥ ਗੁਰਿ ਚਰਨ ਲਾਇ. ਨਿਸਤਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਰੇ॥੧॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਾ ਸਦਾ ਰਖਵਾਲਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ; ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਜਿਉ ਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ. ਜਮ ਕਾ ਪੰਥੁ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਾਇ; ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ॥ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ; ਸੇ ਵਡਭਾਗਾ॥੨॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਗਾਵੈ॥ ਨ੍ਾਵੈ- ਸਾਧਾ ਕੀ ਧੂਰੀ ਨਾਵੈ॥ ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ; ਆਪੇ ਦੀਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣਹਾਰ; ਰਖਿ ਲੀਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਬਿਮਲ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਦਾਸ ਨਾਨਕ; ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ॥੪॥੮॥੫੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ॥ ਹਰਿ; ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਪਾਇਆ॥ ਜਹ ਜਾਈਐ. ਤਹਾ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ; ਸਦਾ ਸੁਭਾਈ॥ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਵਹੁ; ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ॥ ਹਮ; ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਰੇਨਾਰਾ॥ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ ਕਰਿ ਲੀਨੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਨੇ॥੨॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਸਦ ਜੀਅ ਸੰਗਿ; ਰਖਵਾਲਾ॥ ਹਰਿ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ॥ ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜੋਨੀ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ. ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਤਿਨ ਹੀ ਜਾਤਾ॥ ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਇਆ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ. ਸਰਣੀ ਪਾਇਆ॥੪॥੯॥੫੯॥

ਅੰਗ ੬੨੪:- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਕੀਤੀ ਪੂਰੀ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੀ॥ ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਭਇਆ ਇਸਨਾਨਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨਾ॥੧॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਕਵਲ; ਰਿਦ ਧਾਰੇ॥ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ. ਤਿਲ ਕਾ ਕੋਈ; ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ. ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਏ॥ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ ਸਭ ਹੋਏ॥ ਰਾਮਦਾਸਿ ਸਰੋਵਰ ਨਾਤੇ॥ ਸਭ ਲਾਥੇ; ਪਾਪ ਕਮਾਤੇ॥੨॥ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ; ਨਿਤ ਗਾਈਐ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮਿਲਿ ਧਿਆਈਐ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਰਿਦੈ ਧਿਆਏ॥੩॥ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਆਨੰਦਾ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਇਆ ॥੪॥੧੦॥੬੦॥ ਘਟਾ ਘਟ ਪੋਲੇ- ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਹ ਦਿਸ ਛਤ੍ਰ. ਮੇਘ ਘਟਾ ਘਟ; ਦਾਮਨਿ ਚਮਕਿ ਡਰਾਇਓ॥ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ. ਨੀਦ ਨਹੁ ਨੈਨਹ; ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਇਓ॥੧॥ ਸੰਦੇਸ ਸੁਨੇਹਾ। ਰੋਮਾਇਓ ਪੁਚਾਇਆ- ਹੁਣਿ. ਨਹੀ ਸੰਦੇਸ ਰੋਮਾਇਓ॥ ਸਿਧਿ ਜਾਣਾ ਕਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਚਤੁਰ ਚਾਰ, ਪਾਤਰੋ ਚਿੱਠੀਆਂ- ਏਕ ਕੋਸਰੋ. ਸਿਧਿ ਕਰਤ ਲਾਲੁ; ਤਬ ਚਤੁਰ ਪਾਤਰੋ ਆਇਓ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ. ਇਹੁ ਲਾਲੁ ਪਿਆਰੋ; ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਸੁਖਦਾਇਓ॥ ਮੰਦਰਿ ਚਰਿ ਕੈ. ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਰਉ; ਨੈਨ. ਨੀਰਿ ਭਰਿ ਆਇਓ॥੨॥ ਹਉ ਹਉ ਭੀਤਿ ਭਇਓ ਹੈ ਬੀਚੋ; ਸੁਨਤ ਦੇਸਿ ਨਿਕਟਾਇਓ॥ ਭਾਂਭੀਰੀ ਕੇ ਪਾਤ ਪਰਦੋ; ਬਿਨੁ ਪੇਖੇ. ਦੂਰਾਇਓ॥੩॥ ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਰਬ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਗਰੋ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਓ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ, ਗੁਰਿ ਖੋਈ; ਤਉ

ਦਇਆਰੁ ਬੀਠਲੋ ਪਾਇਓ॥੪॥ ਅੰਦੇਸਰੋ ਸੰਸੇ- ਸਭੁ ਰਹਿਓ ਅੰਦੇਸਰੋ; ਮਾਇਓ॥ ਜੋ ਚਾਹਤ; ਸੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਓ॥ ਸਰਬ ਗੁਨਾ ਨਿਧਿ ਰਾਇਓ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧੧॥੬੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਈ ਬਹੋੜੁ. ਬੰਦੀ ਛੋੜੁ; ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਦੁਖਦਾਰੀ॥ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ. ਧਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ; ਲੋਭੀ ਮਾਇਆਧਾਰੀ॥ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਭਗਤੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ; ਇਹ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਤੁਮਾਰੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਨਿਮਾਣਿਆ ਤੂ ਮਾਣੁ॥ ਨਿਚੀਜਿਆ. ਚੀਜ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ; ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸਾ ਬਾਲਕੁ. ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ; ਲਖ ਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵੈ॥ ਭਾਂਤੀ- ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਝਿੜਕੇ ਬਹੁ ਭਾਤੀ; ਬਹੁੜਿ. ਪਿਤਾ ਗਲਿ ਲਾਵੈ॥ ਪਿਛਲੇ ਅਉਗੁਣ. ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ; ਆਗੈ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ; ਤਾ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ॥ ਕਹਣੈ ਕਥਨਿ. ਨ ਭੀਜੈ ਗੋਬਿੰਦੁ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਪੈਜ ਰਖਾਈਐ॥ ਅਵਰ ਓਟ ਮੈ ਸਗਲੀ ਦੇਖੀ; ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਹਾਈਐ॥੩॥

ਅੰਗ ੬੨੫:- ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਆਪੇ ਸੁਣੈ ਬੇਨੰਤੀ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ; ਸਭ ਚੂਕੈ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਵਖਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਵਸੰਤੀ॥੪॥੧੨॥੬੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਅਨੰਦਾ; ਦੁਖ ਕਲੇਸ ਸਭਿ ਨਾਠੇ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਧਿਆਵਤ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਂਠੇ॥੧॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਜਗਜੀਵਨ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦੀਓ ਉਪਦੇਸਾ; ਜਪਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ॥ਰਹਾਉ॥ਮੰਤ੍ਰੀ ਵਜ਼ੀਰ- ਤੂਹੈ ਮੰਤ੍ਰੀ. ਸੁਨਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੂਹੈ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈਹਾਰਾ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਦਾਤਾ. ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ; ਕਿਆ ਇਹੁ ਜੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ॥੨॥ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ; ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਅਚਰਜੁ ਤੁਮਹਿ ਵਡਾਈ॥੩॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ, ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੁਆਮੀ ਉਚਾਰੋ- ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ. ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਵਾਮੀ; ਪਤਿ ਮਤਿ ਕੀਨੀ ਪੂਰੀ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਬਾਛਉ ਸੰਤਾ ਧੂਰੀ॥੪॥੧੩॥੬੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਮਸਕਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਭਿ. ਸਭੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ॥ ਹਰਿ. ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੧॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ; ਭਇਓ ਸਹਾਈ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਕੀਨੇ ਕਰਤੈ; ਊਣੀ ਬਾਤ. ਨ ਕਾਈ॥ ਰਹਾਉ॥ ਕਰਤੈ ਪੁਰਖਿ; ਤਾਲੁ ਦਿਵਾਇਆ॥ ਪਿਛੈ ਲਗਿ ਚਲੀ ਮਾਇਆ॥ ਤੋਟਿ; ਨ ਕਤਹੂ ਆਵੈ॥ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰ ਭਾਵੈ॥੨॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਇਆਲਾ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਗੁਸਾਈ॥ ਜਿਨਿ; ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥੩॥ ਤੂ ਭਾਰੋ ਸੁਆਮੀ ਮੋਰਾ॥ ਇਹੁ ਪੁੰਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਤੇਰਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਸਰਬ ਫਲਾ ਪੁੰਨੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੧੪॥੬੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰਿ ਨਾਤੇ॥ ਸਭਿ ਉਤਰੇ. ਪਾਪ ਕਮਾਤੇ॥ ਨਿਰਮਲ ਹੋਏ. ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਕੀਨੇ ਦਾਨਾ॥੧॥ ਸਭਿ ਕੁਸਲ ਖੇਮ; ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੇ॥ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ. ਸਭਿ ਥੋਕ ਉਬਾਰੇ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਵੀਚਾਰੇ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਮਲੁ ਲਾਥੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਇਓ ਸਾਥੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ॥੨॥੧॥੬੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਤੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਸੋ ਘਰੁ; ਦਯਿ ਵਸਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੬੨੬:- ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਤਾ ਸਹਸਾ ਸਗਲ ਮਿਟਾਇਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ-ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਜਨ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਵਖਾਣੀ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਜਾਣੀ॥੨॥੨॥੬੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਗੈ ਸੁਖੁ. ਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਪਾਛੈ ਕੁਸਲ ਖੇਮ. ਗੁਰਿ ਕੀਆ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ. ਰਿਦੈ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਈ॥ ਸੰਤਹੁ; ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਚੜੈ ਸਵਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਭਏ ਦਇਆਲਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੇ ਕਰਿ ਦੀਨੇ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲਾ; ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਨੇ ॥੨॥੩॥੬੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਖਵਾਰੇ॥ ਗੁਰਸਬਦਾਂ ਦੀ ਚਉਕੀ ਰੱਖਵਾਰੀ। ਚਉਗਿਰਦ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਚਉੱਕੀ ਕਸਕੇ- ਚਉਕੀ; ਚਉਗਿਰਦ ਹਮਾਰੇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਲੱਜਾਇ ਸ਼ਰਮਾ ਕੇ- ਜਮੁ ਲਜਾਇ ਕਰਿ; ਭਾਗਾ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ; ਤੂ ਮੇਰੋ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ. ਕਰੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਤਾ ਕੀ ਸੇਵ; ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਸੀ॥ ਅਨਦ ਕਰਹਿ; ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ॥ ਜਪਿ; ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ॥੨॥੪॥੬੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਜਿਨਿ. ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ. ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਵਰ ਦੀਨੇ॥ ਸਗਲ ਜੀਅ ਵਸਿ ਕੀਨੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਾ. ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ॥੨॥੫॥੬੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ॥ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਦੀਨੇ॥੧॥ ਬੇਦਨ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਆਪਿ ਗਵਾਈ॥ ਸਿਖ ਸੰਤ ਸਭਿ ਸਰਸੇ ਹੋਏ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਮੰਗਹਿ; ਸੋ ਲੇਵਹਿ॥ ਪ੍ਰਭ; ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਦੇਵਹਿ॥ ਹਰਿ ਗੋਵਿਦੁ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਿਆ॥ ਸੁਭੱਾਖਿਆ- ਜਨ ਨਾਨਕ; ਸਾਚੁ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥੨॥੬॥੭੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋਈ ਕਰਾਇ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ॥ ਮੋਹਿ ਸਿਆਣਪ; ਕਛੂ. ਨ ਆਵੈ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ; ਤਉ ਸਰਣਾਈ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ ਲਾਗਾ; ਕਰੀ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ. ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਡੋਰੀ ਹਾਥਿ ਤੁਮਾਰੇ॥

ਅੰਗ ੬੨੭:- ਜਿ ਕਰਾਵੈ ਸੋ ਕਰਣਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ॥੨॥੭॥੭੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਪਰੋਇਆ॥ ਸਭੁ ਕਾਜੁ ਹਮਾਰਾ ਹੋਇਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੇ ਭਾਗਾ॥੧॥ ਮਿਲਿ

ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਅਰਾਧਿਓ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਅੰਕੁਰੁ ਜਾਗਿਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਗਿਆ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ; ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੨॥੮॥੭੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਤਾਰਿਆ॥ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਮੰਦਾ ਕੋ. ਨ ਅਲਾਏ॥ ਸਭ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਸੁਣਾਏ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਸਾਚੀ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਹਾਥਿ ਤਿਸੈ ਕੈ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰ-ਤਬ- ਕਰਤਬ ਸਭਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਭਿ; ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰੇ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਮਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ॥੨॥੯॥੭੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਲਹੁੜਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ- ਇਹੁ ਲਹੁੜਾ; ਗੁਰੂ ਉਬਾਰਿਆ॥ ਅਨਦ ਕਰਹੁ. ਪਿਤ ਮਾਤਾ॥ ਪਰਮੇਸਰੁ. ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ॥੧॥ ਸੁਭ ਚਿਤਵਨਿ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਰਾਖਹਿ ਪੈਜ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਕਾਰਜ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਉਪਕਾਰੀ॥ ਪੂਰਨ ਕਲ ਜਿਨਿ ਧਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਸਰਣੀ ਆਇਆ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥੨॥੧੦॥੭੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪੇ॥ ਪ੍ਰਭ. ਬਾਲਕ ਰਾਖੇ ਆਪੇ॥ ਸੀਤਲਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈ॥ ਬਿਘਨ ਗਏ; ਹਰਿ ਨਾਈ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਹੋਆ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਭਗਤ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਸਭ ਜੀਅ ਭਇਆ ਕਿਰਪਾਲਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਾਥਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ॥ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੀ ਸੁਣੀ ਬੇਨੰਤੀ॥ ਸਭ ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਸਵੰਤੀ॥੨॥੧੧॥੭੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਧਿਆਏ॥ ਮਿਲਿ ਕੁਸਲ ਸੇਤੀ. ਘਰਿ ਆਏ॥ ਨਾਮੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਤਿਸੁ ਕੀਮਤਿ; ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਹੁ॥ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿ. ਸਭੋ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ; ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਧਹੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਗੀ॥ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਿਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਫਲ ਪਾਇਆ॥੨॥੧੨॥੭੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦਿਤਾ ਬੰਨਾ॥ ਦੁਖ ਰੋਗ ਕਾ ਡੇਰਾ ਭੰਨਾ॥ ਅਨਦ ਕਰਹਿ. ਨਰ ਨਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਅੰਗ ੬੨੮:- ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ. ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੧॥ਥਾਂਈਂ- ਸੰਤਹੁ; ਸੁਖੁ ਹੋਆ ਸਭ ਥਾਈ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭਨੀ ਜਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਆਈ॥ ਤਿਨਿ. ਸਗਲੀ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ॥ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਮਿਹਰਵਾਨਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕ. ਸਾਚੁ ਵਖਾਨਾ॥੨॥੧੩॥੭੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਰਖਵਾਲਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ; ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਆਪਿ ਰਾਖੇ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਖੇ॥੧॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਊਪਰਿ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਥਾਂਈਂ- ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਲੀ; ਪੂਰਨੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ਹੋਆ॥ ਸਚੇ ਦਾ ਸਚਾ ਢੋਆ॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਪਾਈ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ॥੨॥੧੪॥੭੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਾਣਾ॥ ਤਾ ਜਪਿਆ. ਨਾਮੁ ਰਮਾਣਾ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭਿ. ਰਾਖੀ ਪੈਜ ਹਮਾਰੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ. ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਜੋ ਇਛਹਿ. ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ; ਬਿਰਥੀ ਆਸ. ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਦਾਤਾ; ਸੋਈ ਸੰਤੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ. ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲੀਣਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥੨॥ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਰਵਣਾ; ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਲਾਥੀ॥ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਮੇਰੈ ਕਰਤੈ; ਸੰਤ ਸਾਧ ਭਏ ਸਾਥੀ॥੩॥ ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ. ਸਰਬਸੁ ਦੀਨੇ; ਆਪਹਿ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਰਬ ਥੋਕ ਪੂਰਨ; ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੧੫॥੭੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਰੀਬੀ; ਗਦਾ ਹਮਾਰੀ॥ ਖੰਨਾ. ਸਗਲ ਰੇਨੁ ਛਾਰੀ॥ ਇਸੁ ਆਗੈ; ਕੋ ਨ ਟਿਕੈ. ਵੇਕਾਰੀ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਏਹ ਗਲ ਸਾਰੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸੰਤਨ ਕੀ ਓਟਾ॥ ਉਧਰ-ਹਿ- ਜੋ ਸਿਮਰੈ. ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ; ਉਧਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੋਟਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ॥ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥੨॥੧੬॥੮੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਪੂਰੀ ਕੀਨੀ॥ ਬਖਸ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ॥ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਇਆ॥ ਥਾਵ ਸਗਲੇ ਸੁਖੀ ਵਸਾਇਆ॥੧॥ ਦਾਤੀ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਫਲ ਦਾਤੀ॥ ਜੱਾਤੀ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਦੀਨੀ; ਵਿਰਲੈ ਕਿਨ ਹੀ ਜਾਤੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵਹ ਭਾਈ॥ ਓਹ ਸਫਲ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ॥੨॥੧੭॥੮੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅੰਗ ੬੨੯:- ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧੇ॥ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ॥ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਰਾਮ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸੰਤ ਅਸਥਾਨਿ. ਬਸੇ ਸੁਖ ਸਹਜੇ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ-ਨਿਰਮਲ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥੨॥੧੮॥੮੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੂਖੇ ਖਾਵਤ, ਲਾਜ. ਨ ਆਵੈ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੧॥ ਅਲਕਾਈਐ ਆਲਸ ਕਰੀਏ- ਅਪਨੇ ਕਾਜ ਕਉ. ਕਿਉ ਅਲਕਾਈਐ॥ ਜਿਤੁ ਸਿਮਰਨਿ. ਦਰਗਹ ਮੁਖੁ ਊਜਲ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਕਾਮੀ; ਕਾਮਿ ਲੁਭਾਵੈ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਦਾਸ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਭਾਵੈ॥੨॥ ਜਿਉ ਮਾਤਾ. ਬਾਲਿ ਲਪਟਾਵੈ॥ ਤਿਉ ਗਿਆਨੀ. ਨਾਮੁ ਕਮਾਵੈ॥੩॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥੪॥੧੯॥੮੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਖ ਸਾਂਦਿ. ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਮੁਖਿ ਛਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ. ਪਹਿਰਾਇਆ॥ ਬਿਨਸੇ ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਸਾਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਜਿਨਿ ਅਚਰਜ ਸੋਭ ਬਣਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੋਲੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਭਾਣੈ ॥ ਦਾਸੁ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਜਿਨਿ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥੨॥੨੦॥੮੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ. ਰਿਦੈ ਧਿਆਏ॥ ਘਰਿ. ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਆਏ॥ ਸੰਤੋਖੁ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਲੈ ਤਾਰੇ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕੀ. ਗਣਤ, ਨ ਗਣਈ; ਰਾਖੈ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਤਿਨਿ. ਸਭੇ ਥੋਕ ਸਵਾਰੇ॥ ਤੁੱਸਿ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਤੁਸਿ ਦੀਆ॥ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕ; ਦੂਖੁ. ਨ ਥੀਆ॥੨॥੨੧॥੮੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ. ਵਸਿਆ ਸੋਈ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਹੀ. ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ਜਾਈ. ਤੇਰੇ ਨਾਵੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਸੋ ਜਸੁ ਤੇਰਾ ਗਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰ ਭਾਰੋ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ॥ ਸੰਤਾਂ ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ.ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ॥ ਮੁਖਿ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਛਾਈ॥੨॥੨੨॥੮੬॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਗੈ. ਸੁਖੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ॥ ਪਾਛੇ ਆਨਦੁ. ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤਾ॥ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਫਿਰਿ ਡੋਲਤ. ਕਤਹੂ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ. ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਹਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੬੩੦:- ਸਭ ਜੀਅ ਤੇਰੇ. ਦਇਆਲਾ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ. ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਅਚਰਜੁ; ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਿਤ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥੨॥੨੩॥੮੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਲਿ ਨਰਾਇਣੁ ਮੇਰੈ॥ ਜਮਦੂਤੁ; ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੈ॥ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਚੁ ਸਾਖੈ॥੧॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ ਦੀੱਤੀ- ਦੁਸਮਨ ਮਾਰਿ ਵਿਡਾਰੇ ਸਗਲੇ; ਦਾਸ ਕਉ ਸੁਮਤਿ ਦੀਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭਿ. ਸਗਲੇ ਥਾਨ ਵਸਾਏ॥ ਸੁਖਿ ਸਾਂਦਿ ਫਿਰਿ ਆਏ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਏ॥ ਜਿਨਿ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ॥੨॥੨੪॥੮੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਤਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਾਈਐ॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ; ਦੂਖੁ ਗਇਆ ਹਰਿ ਗਾਈਐ॥੧॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ. ਭਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ. ਨਾਮੋ ਆਰਾਧਹੁ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ. ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੋਈ ਪੂਰਨੁ ਭਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ. ਪ੍ਰਭ ਜੀ; ਨਾਮਿ ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੨॥੨੫॥੮੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਰਾਖੈ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਹੋਤੁ ਜਗ ਭੀਤਰਿ; ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਰਸੁ ਚਾਖੈ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ; ਤੇਰੀ ਓਟ ਗੁਸਾਈ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਤੂ ਸਮਰਥੁ. ਸਰਨਿ ਕਾ ਦਾਤਾ; ਆਠ ਪਹਰ ਤੁਮ੍ ਧਿਆਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਜਨੁ. ਭਜਨੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ; ਤਿਸੈ. ਅੰਦੇਸਾ ਨਾਹੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਲਗੇ. ਭਉ ਮਿਟਿਆ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ਮਨ ਮਾਹੀ॥੨॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਦਿਲਾਸਾ॥ ਜਿਣਿ ਘਰਿ ਆਏ ਸੋਭਾ ਸੇਤੀ; ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ॥੩॥ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ. ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਜਾ ਕੀ; ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਕਾਮਾ॥ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ. ਤਰਿਓ ਭਵ ਸਾਗਰੁ; ਜਪਿ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥੪॥੨੬॥੯੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ. ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ; ਆਪੇ ਸਭ ਬਿਧਿ ਥਾਟੀ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਰਾਖਿ ਲੀਓ. ਜਨੁ ਅਪੁਨਾ; ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਬੇੜੀ ਕਾਟੀ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਦ ਧਿਆਈਐ॥ ਸਗਲ ਕਲੇਸ ਮਿਟਹਿ

ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਾ ਕੇ ਸਭਿ ਕੀਨੇ; ਪ੍ਰਭੁ ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਏ ਦਰਬਾਰਾ॥੨॥੨੭॥੯੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਉ ਅਪੁਨਾ ਸਾਂਈ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਸਦ ਧਿਆਈ॥ ਹਾਥ ਦੇਇ ਜਿਨਿ ਰਾਖੇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਹਾ ਰਸ ਚਾਖੇ॥੧॥ ਅੰਗ ੬੩੧:- ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨੁ॥ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ; ਜੀਅ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨ॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸਰਨਾਈ॥ ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਈ॥ ਸੁਖੁ ਭੁੰਚਹੁ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥੨॥੨੮॥੯੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਨਹੁ ਬਿਨੰਤੀ. ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ; ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ॥ ਰਾਖੁ ਪੈਜ ਨਾਮ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੇ॥੧॥ ਖਸਮਾਨਾ ਪੱਖ- ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ. ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਹਮ; ਥਾਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ; ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਪਹਿਰਿ ਸਿਰਪਾਉ. ਸੇਵਕ ਜਨ ਮੇਲੇ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰੇ॥੨॥੨੯॥੯੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਵਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨੇ; ਸੇਵਕ ਸਭਿ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ; ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥੧॥ ਸੰਤਨ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਪੂਰਨ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਥਾਂਈਂ- ਆਉ ਬੈਠੁ. ਆਦਰੁ ਸਭ ਥਾਈ; ਊਨ ਨ. ਕਤਹੂੰ ਬਾਤਾ॥ ਭਗਤਿ ਸਿਰਪਾਉ ਦੀਓ ਜਨ ਅਪੁਨੇ; ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਾਤਾ॥੨॥੩੦॥੯੪॥

ਨਾਵਾਂ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰੇ ਮਨ; ਰਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਸ੍ਰਵਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨੁ ਸੁਨਉ; ਅਰੁ ਗਾਉ ਰਸਨਾ ਗੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਮਰੁ ਮਾਧੋ; ਹੋਹਿ. ਪਤਿਤ, ਪੁਨੀਤ॥ ਕਾਲੁ. ਬਿਆਲੁ ਜਿਉ ਪਰਿਓ ਡੋਲੈ; ਮੁਖੁ ਪਸਾਰੇ ਮੀਤ॥੧॥ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਫੁਨਿ ਤੋਹਿ ਗ੍ਰਸਿ ਹੈ; ਸਮਝਿ ਰਾਖਉ ਚੀਤਿ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਰਾਮੁ ਭਜਿ ਲੈ; ਜਾਤੁ ਅਉਸਰੁ ਬੀਤ ॥੨॥੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਨ ਕੀ. ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ਰਹੀ॥ ਨਾ ਹਰਿ ਭਜੇ. ਨ ਤੀਰਥ ਸੇਵੇ; ਚੋਟੀ ਕਾਲਿ ਗਹੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਰਾ ਮੀਤ ਪੂਤ ਰਥ ਸੰਪਤਿ; ਧਨ ਪੂਰਨ ਸਭੁ ਮਹੀ॥ ਅਵਰ ਸਗਲ ਮਿਥਿਆ ਏ ਜਾਨਉ; ਭਜਨੁ ਰਾਮੁ ਕੋ ਸਹੀ॥੧॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਹਾਰਿਓ; ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਲਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ. ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ; ਸਿਮਰਤ ਕਹਾ ਨਹੀ॥੨॥੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਨ ਰੇ; ਕਉਨੁ ਕੁਮਤਿ ਤੈ ਲੀਨੀ॥ ਪਰ ਦਾਰਾ ਨਿੰਦਿਆ ਰਸ ਰਚਿਓ; ਰਾਮ ਭਗਤਿ. ਨਹਿ ਕੀਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੁਕਤਿ ਪੰਥੁ. ਜਾਨਿਓ ਤੈ ਨਾਹਨਿ; ਧਨ ਜੋਰਨ ਅੰਗ ੬੩੨:- ਕਉ ਧਾਇਆ॥ ਅੰਤਿ. ਸੰਗ ਕਾਹੂ ਨਹੀ ਦੀਨਾ; ਬਿਰਥਾ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਆ॥੧॥ ਨਾ ਹਰਿ ਭਜਿਓ. ਨ ਗੁਰ ਜਨੁ ਸੇਵਿਓ; ਨਹ ਉਪਜਿਓ. ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ॥ ਘਟ ਹੀ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤੇਰੈ; ਤੈ ਖੋਜਤ ਉਦਿਆਨਾ॥੨॥ ਬਹੁਤੁ ਜਨਮ

ਭਰਮਤ ਤੈ ਹਾਰਿਓ; ਅਸਥਿਰ ਮਤਿ. ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਪਦ ਚਰਨਕਮਲ। ਪਦ ਭਜੁ ਪੋਲੇ- ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਪਾਇ. ਪਦ ਹਰਿ ਭਜੁ; ਨਾਨਕ. ਬਾਤ ਬਤਾਈ॥੩॥੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਨ ਰੇ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਬਿਚਾਰੋ॥ ਉਧ–ਰੀ- ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ. ਗਨਕਾ ਸੀ ਉਧਰੀ; ਤਾ ਕੋ ਜਸੁ ਉਰ ਧਾਰੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ–ਟਲ- ਅਟਲ ਭਇਓ ਧ੍ਰੂਅ. ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਅਰੁ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਸੁਆਮੀ; ਤੈ. ਕਾਹੇ ਬਿਸਰਾਇਆ॥੧॥ ਜਬ ਹੀ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ; ਗਜ ਗਰਾਹ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥ ਮਹਮਾ ਨਾਮ. ਕਹਾ ਲਉ ਬਰਨਉ; ਰਾਮ ਕਹਤ. ਬੰਧਨ ਤਿਹ ਤੂਟਾ॥੨॥ ਅਜਾਮੱਲੁ- ਅਜਾਮਲੁ ਪਾਪੀ. ਜਗੁ ਜਾਨੇ; ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਉੱਤਰ–ਹਿ- ਨਾਨਕ ਕਹਤ. ਚੇਤ ਚਿੰਤਾਮਨਿ; ਤੈ ਭੀ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਾ॥੩॥੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਕਉਨੁ ਉਪਾਉ ਕਰੈ॥ ਜਾ ਤੇ. ਭਗਤਿ ਰਾਮ ਕੀ ਪਾਵੈ; ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ਹਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਉਨੁ ਕਰਮ. ਬਿਦਿਆ ਕਹੁ ਕੈਸੀ; ਧਰਮੁ ਕਉਨੁ ਫੁਨਿ ਕਰਈ॥ ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ. ਗੁਰ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ; ਭਵ ਸਾਗਰ ਕਉ ਤਰਈ ॥੧॥ ਕਲ ਮੈ. ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ; ਜਾਹਿ ਜਪੈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਅਉਰ ਧਰਮ. ਤਾ ਕੈ ਸਮ ਨਾਹਨਿ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਬੇਦੁ ਬਤਾਵੈ॥੨॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਰਹਤ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪੀ; ਜਾ ਕਉ ਕਹਤ ਗੁਸਾਈ॥ ਸੋ ਤੁਮ ਹੀ ਮਹਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਨਾਨਕ. ਦਰਪਨਿ ਨਿਆਈ॥੩॥੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਾਈ; ਮੈ. ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਲਖਉ ਗੁਸਾਈ॥ ਮਹਾ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨਿ ਤਿਮਰਿ; ਮੋ ਮਨੁ ਰਹਿਓ ਉਰਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਜਨਮ. ਭਰਮ ਹੀ ਭਰਮ ਖੋਇਓ; ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਬਿਖਿਆ–ਸਕਤ ਮਾਇਆ ’ਚ ਮੋਹਤ ਹੋ ਕੇ। ਅਧਮਾਈ ਨੀਚਤਾਈ- ਬਿਖਿਆਸਕਤ ਰਹਿਓ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ; ਨਹ ਛੂਟੀ ਅਧਮਾਈ॥੧॥ ਸਾਧਸੰਗੁ. ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕੀਨਾ; ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋਊ ਗੁਨੁ; ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਈ॥੨॥੬॥ ਬੱਸਿ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਾਈ. ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਬਸਿ ਨਾਹਿ॥ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਬਿਖਿਅਨ ਕਉ ਧਾਵਤ; ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਰੋਕਉ ਤਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮ–ਿ੍ਰਤਿ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਕੇ ਮਤ ਸੁਨਿ; ਨਿਮਖ. ਨ ਹੀਏ ਬਸਾਵੈ॥ ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਰਚਿਓ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਵੈ॥੧॥ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਭਇਓ ਬਾਵਰੋ; ਸੂਝਤ ਨਹ. ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ॥ ਘਟ ਹੀ ਅੰਗ ੬੩੩:- ਭੀਤਰਿ. ਬਸਤ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਤਾ ਕੋ ਮਰਮੁ. ਨ ਜਾਨਾ॥੨॥ ਜਬ ਹੀ ਸਰਨਿ. ਸਾਧ ਕੀ ਆਇਓ; ਦੁਰਮਤਿ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ. ਚੇਤਿਓ ਚਿੰਤਾਮਨਿ; ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥੩॥੭॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਰੇ ਨਰ; ਇਹ ਸਾਚੀ ਜੀਅ ਧਾਰਿ॥ ਜੱਗ–ਤੁ- ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾ; ਬਿਨਸਤ. ਲਗਤ ਨ ਬਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਰੂ ਭੀਤਿ ਬਨਾਈ ਰਚਿ ਪਚਿ; ਰਹਤ ਨਹੀ ਦਿਨ ਚਾਰਿ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ਕੇ; ਉਰਝਿਓ ਕਹਾ ਗਵਾਰ॥੧॥ ਅਜਹੂ ਸਮਝਿ. ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਿਨਿ; ਭਜਿ ਲੇ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਨਿਜ ਮਤੁ ਸਾਧਨ ਕਉ; ਭਾਖਿਓ ਤੋਹਿ ਪੁਕਾਰਿ॥੨॥੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਇਹ ਜਗਿ ਮੀਤੁ; ਨ ਦੇਖਿਓ ਕੋਈ॥ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਅਪਨੈ ਸੁਖ

 Not Final File

ਲਾਗਿਓ; ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ. ਨ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਰਾ ਮੀਤ ਪੂਤ ਸਨਬੰਧੀ; ਸਗਰੇ ਧਨ ਸਿਉ ਲਾਗੇ॥ ਜਬ ਹੀ ਨਿਰਧਨ ਦੇਖਿਓ ਨਰ ਕਉ; ਸੰਗੁ ਛਾਡਿ ਸਭ ਭਾਗੇ॥੧॥ ਯਿਆ ਦਾ ਯਿ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਕਹੰਉ ਕਹਾ. ਯਿਆ ਮਨ ਬਉਰੇ ਕਉ; ਇਨ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਸਕਲ ਭੈ ਭੰਜਨ; ਜਸੁ ਤਾ ਕੋ ਬਿਸਰਾਇਓ॥੨॥ ਸੁਆਨ ਪੂਛ ਜਿਉ. ਭਇਓ ਨ ਸੂਧਉ; ਬਹੁਤੁ ਜਤਨੁ. ਮੈ ਕੀਨਉ॥ ਨਾਨਕ. ਲਾਜ ਬਿਰਦ ਕੀ ਰਾਖਹੁ; ਨਾਮੁ ਤੁਹਾਰਉ ਲੀਨਉ॥੩॥੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਨ ਰੇ; ਗਹਿਓ ਨ. ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ. ਜਉ ਮੂਡੁ ਮੁਡਾਇਓ; ਭਗਵਉ ਕੀਨੋ ਭੇਸੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚ ਛਾਡਿ ਕੈ. ਝੂਠਹ ਲਾਗਿਓ; ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥੁ ਖੋਇਓ॥ ਉਦਰ ਕਰਿ ਪਰਪੰਚ ਉਦਰ ਨਿਜ ਪੋਖਿਓ; ਪਸੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੋਇਓ॥੧॥ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ; ਮਾਇਆ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ॥ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਬਿਖਿਅਨ ਸੰਗਿ ਬਉਰਾ; ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਬਿਸਰਾਨਾ॥੨॥ ਰਹਿਓ ਅਚੇਤੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ ਗੋਬਿੰਦ; ਬਿਰਥਾ ਅਉਧ ਸਿਰਾਨੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਨਉ; ਭੂਲੇ ਸਦਾ ਪਰਾਨੀ॥੩॥੧੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਜੋ ਨਰੁ ਦੁਖ ਮੈ; ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ॥ ਸੁਖ ਸਨੇਹੁ ਅਰੁ ਭੈ ਨਹੀ ਜਾ ਕੈ; ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਮਾਨੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਹ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹ ਉਸਤਤਿ ਜਾ ਕੈ; ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ. ਰਹੈ ਨਿਆਰਉ; ਨਾਹਿ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨਾ॥੧॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ; ਜਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਸਾ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਾਹਨਿ; ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਵਾਸਾ ॥੨॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਹ ਨਰ ਕਉ ਕੀਨੀ; ਤਿਹ ਇਹ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਨੀ॥ ਨਾਨਕ ਲੀਨ ਭਇਓ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ; ਅੰਗ ੬੩੪:- ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸੰਗਿ ਪਾਨੀ॥੩॥੧੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ, ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਸਿਉ ਹੀ ਜਗੁ ਫਾਂਧਿਓ; ਕੋ. ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖ ਮੈ ਆਨਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਲਿ ਬੈਠਤ; ਰਹਤ ਚਹੂ ਦਿਸਿ ਘੇਰੈ ॥ ਬਿਪਤਿ ਪਰੀ. ਸਭ ਹੀ ਸੰਗੁ ਛਾਡਿਤ; ਕੋਊ. ਨ ਆਵਤ ਨੇਰੈ॥੧॥ ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ. ਬਹੁਤੁ ਹਿਤੁ ਜਾ ਸਿਉ; ਸਦਾ ਰਹਤ ਸੰਗ ਲਾਗੀ॥ ਜਬ ਹੀ ਹੰਸ ਤਜੀ ਇਹ ਕਾਂਇਆ; ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰਿ ਭਾਗੀ॥੨॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ਬਨਿਓ ਹੈ; ਜਾ ਸਿਉ. ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ॥ ਅੰਤ ਬਾਰ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜੀ; ਕੋਊ ਕਾਮਿ. ਨ ਆਇਓ ॥੩॥੧੨॥੧੩੯॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਚਉਤੁਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੜ੍ਹੇ- ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜਉ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ, ਹੋਰੁ ਨ ਪੂਜਉ; ਮੜੈ ਮਸਾਣਿ. ਨ ਜਾਈ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਚਿ. ਨ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਵਾ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ. ਨਾਮਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਘਰ ਭੀਤਰਿ. ਘਰੁ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ; ਸਹਜਿ ਰਤੇ ਮਨ ਭਾਈ॥ ਸਾਈਂ- ਤੂ ਆਪੇ ਦਾਨਾ. ਆਪੇ ਬੀਨਾ; ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮਤਿ ਸਾਈ॥੧॥ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗਿ ਰਤਉ ਬੈਰਾਗੀ; ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ. ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਬਾਣੀ; ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਸੰਖ ਬੈਰਾਗੀ.ਕਹਹਿ ਬੈਰਾਗ; ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿ

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਬਦਿ. ਸਦਾ ਭੈ ਰਚਿਆ; ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਏਕੋ ਚੇਤੈ. ਮਨੂਆ ਨ ਡੋਲੈ; ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਵੈ॥ ਮੱਤਾ- ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ. ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੨॥ ਮਨੂਆ ਪਉਣੁ ਬਿੰਦੁ ਸੁਖਵਾਸੀ; ਨਾਮਿ ਵਸੈ ਸੁਖ ਭਾਈ॥ਜਲਿ ਲਾਟ, ਬੂਝੀ ਬੁਝਾਈ ਪੋਲੇ- ਜਿਹਬਾ ਨੇਤ੍ਰ ਸੋਤ੍ਰ. ਸਚਿ ਰਾਤੇ; ਜਲਿ ਬੂਝੀ. ਤੁਝਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ॥ ਰੱਜੇ- ਭਿਖਿਆ ਨਾਮਿ ਰਜੇ ਸੰਤੋਖੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਹਜਿ ਪੀਆਈ॥੩॥ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚਿ. ਬੈਰਾਗੁ ਨ ਹੋਵੀ; ਜਬ ਲਗੁ ਦੂਜੀ ਰਾਈ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ, ਤੂ ਏਕੋ ਦਾਤਾ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਈ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਜੰਤ ਦੁਖਿ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ; ਕਹਣੈ. ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ॥੪॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਮਹਾ ਪਰਮਾਰਥੁ; ਤੀਨਿ ਭਵਣ ਪਤਿ ਨਾਮੰ॥ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਜੀਆ ਜਗਿ ਜੋਨੀ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਸਹਾਮੰ॥ ਕਰਮ ਸੁਕਰਮ ਕਰਾਏ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਮੰ॥ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਜੂਠਿ ਲਹੈ. ਭੈ ਮਾਨੰ; ਆਪੇ ਗਿਆਨੁ ਅਗਾਮੰ॥੫॥ ਅੰਗ ੬੩੫:- ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ. ਸੇਈ ਸਾਦੁ ਜਾਣਨਿ; ਜਿਉ ਗੁੰਗੇ ਮਿਠਿਆਈ॥ ਅ-ਕਥੈ ਪੋਲਾ- ਅਕਥੈ ਕਾ. ਕਿਆ ਕਥੀਐ ਭਾਈ; ਚਾਲਉ ਸਦਾ ਰਜਾਈ॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਮੇਲੇ. ਤਾ ਮਤਿ ਹੋਵੈ; ਨਿਗੁਰੇ. ਮਤਿ ਨ ਕਾਈ॥ ਜਿਉ ਚਲਾਏ. ਤਿਉ ਚਾਲਹ ਭਾਈ; ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ॥੬॥ ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ. ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ; ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਲਾਏ. ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਤੂ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ॥ ਸੇਵਾ ਕਰੀ. ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਅਪਣਾ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥੭॥ ਗਗਨੰਤਰਿ ਵਾਸਿਆ. ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਗੁਣ ਮਹਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੰ॥ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ. ਕਹੈ ਕਹਾਵੈ; ਤਤੋ ਤਤੁ ਵਖਾਨੰ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਪੀਰਾ. ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਜਗੁ ਬਉਰਾਨੰ॥ ਪੂਰਾ ਬੈਰਾਗੀ. ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਗੀ; ਸਚੁ ਨਾਨਕ. ਮਨੁ ਮਾਨੰ॥੮॥੧॥ ਬੰਧਕਾਰੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਤਿਤੁਕੀ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨੀ ਭਾਈ; ਕਰਮ ਧਰਮ ਬੰਧਕਾਰੀ॥ ਪਾਪਿ ਪੁੰਨਿ. ਜਗੁ ਜਾਇਆ ਭਾਈ; ਬਿਨਸੈ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰੀ॥ ਇਹ ਮਾਇਆ. ਜਗਿ ਮੋਹਣੀ ਭਾਈ; ਕਰਮ ਸਭੇ ਵੇਕਾਰੀ॥੧॥ ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ- ਸੁਣਿ ਪੰਡਿਤ; ਕਰਮਾ ਕਾਰੀ॥ ਜਿਤੁ ਕਰਮਿ. ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਭਾਈ; ਸੁ ਆਤਮ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਬਕੈ ਪੋਲਾ, ਖੜ੍ਹੋ- ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ. ਬਕੈ ਖੜੋ ਭਾਈ; ਕਰਮ ਕਰਹੁ ਸੰਸਾਰੀ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਮੈਲੁ. ਨ ਚੂਕਈ ਭਾਈ; ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਵਿਕਾਰੀ॥ ਮਾਕੁਰੀ ਮੱਕੜੀ- ਇਨ ਬਿਧਿ. ਡੂਬੀ ਮਾਕੁਰੀ ਭਾਈ; ਊਂਡੀ ਸਿਰ ਕੈ ਭਾਰੀ॥੨॥ ਦੁਰਮਤਿ ਘਣੀ ਵਿਗੂਤੀ ਭਾਈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਨਾਮੁ, ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ; ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ. ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ. ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਭਾਈ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ॥੩॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ. ਗੁਰ ਤੇ ਊਪਜੈ ਭਾਈ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਬੂਝੈ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਮਗੁ ਨ ਪਾਈ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਭਾਈ; ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਈ॥੪॥ ਦਹੀਂ। ਤੱਥੁ- ਪੰਡਿਤ ਦਹੀ ਵਿਲੋਈਐ ਭਾਈ; ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ ਤਥੁ॥ਮਥੀਐ

ਪੋਲਾ। ਵੱਥੁ- ਜਲੁ ਮਥੀਐ. ਜਲੁ ਦੇਖੀਐ ਭਾਈ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਏਹਾ ਵਥੁ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਭਰਮਿ ਵਿਗੂਚੀਐ ਭਾਈ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਉ ਅਲਖੁ॥੫॥ ਤ੍ਰਾਗੋ- ਇਹੁ ਜਗੁ. ਤਾਗੋ ਸੂਤ ਕੋ ਭਾਈ; ਦਹ ਦਿਸ ਬਾਧੋ ਮਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਗਾਠਿ ਨ ਛੂਟਈ, ਭਾਈ; ਥਾਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭਾਈ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ. ਨ ਜਾਇ॥੬॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਭਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ; ਭੈ ਮਰਣਾ ਸਚੁ ਲੇਖੁ॥ ਮਜਨੁ ਦਾਨੁ ਚੰਗਿਆਈਆ ਭਾਈ; ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਵਿਸੇਖੁ॥

ਅੰਗ ੬੩੬:- ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ. ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਭਾਈ; ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਚੂਕਾ ਭੇਖੁ॥੭॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਹਾਟੁ ਸਰਾਫ ਕੋ ਭਾਈ; ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਇਹੁ ਵਖਰੁ ਵਾਪਾਰੀ ਸੋ ਦ੍ਰਿੜੈ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਧਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਭਾਈ; ਮੇਲਿ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰੁ॥੮॥੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਨ੍ ਕੇ ਸਾਥ ਤਰੇ॥ ਤਿਨ੍ਾ. ਠਾਕ ਨ ਪਾਈਐ ਪਿਆਰੇ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨ ਹਰੇ॥ ਬੂਡੇ ਭਾਰੇ. ਭੈ ਬਿਨਾ ਪਿਆਰੇ; ਤਾਰੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੧॥ ਭੀ ਤੂਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਪਿਆਰੇ; ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਲਾਹ॥ ਵਿਣੁ ਬੋਹਿਥ. ਭੈ ਡੁਬੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਕੰਧੀ ਪਾਇ ਕਹਾਹ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਪਿਆਰੇ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਲਾਹਨਿ. ਸੇ ਭਲੇ ਪਿਆਰੇ; ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਹੋਇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੰਗਤਿ. ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ; ਰਸੁ ਲੈ ਤਤੁ ਵਿਲੋਇ॥੨॥ ਪਤਿ ਪਰਵਾਨਾ ਸਾਚ ਕਾ ਪਿਆਰੇ; ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਆਇਆ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ਪਿਆਰੇ; ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਹੁਕਮੁ, ਨ ਬੂਝੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ ਤਾਣੁ॥੩॥ ਉਦ-ਰ- ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਮਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਹੁਕਮੈ ਉਦਰ ਮਝਾਰਿ॥ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਊਧਉ ਸਿਰ ਕੈ ਭਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਚਲੈ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿ॥੪॥ ਜਾਂਦੋ- ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ. ਆਇਆ ਪਿਆਰੇ; ਹੁਕਮੇ ਜਾਦੋ ਜਾਇ॥ ਹੁਕਮੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਚਲਾਈਐ ਪਿਆਰੇ; ਮਨਮੁਖਿ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥ ਹੁਕਮੇ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇ॥੫॥ ਹੁਕਮੇ ਗਣਤ ਗਣਾਈਐ ਪਿਆਰੇ; ਹੁਕਮੇ ਹਉਮੈ ਦੋਇ॥ ਹੁਕਮੇ ਭਵੈ ਭਵਾਈਐ ਪਿਆਰੇ; ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੀ ਰੋਇ॥ ਹੁਕਮੁ ਸਿਞਾਪੈ ਸਾਹ ਕਾ ਪਿਆਰੇ; ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਹੋਇ॥੬॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਕਿਉ ਸੁਣੀਐ ਸਚੁ ਨਾਉ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸੋ ਸਾਲਾਹਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਹਉ ਤਿਨ੍ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਨਾਉ ਮਿਲੈ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਪਿਆਰੇ; ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥੭॥ ਮੱਸਵਾਣੀ- ਕਾਇਆ ਕਾਗਦੁ. ਜੇ ਥੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਮਨੁ ਮਸਵਾਣੀ ਧਾਰਿ॥ ਲਲਤਾ ਲੇਖਣਿ ਸਚ ਕੀ ਪਿਆਰੇ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਲਿਖਹੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਪਿਆਰੇ; ਸਾਚੁ ਲਿਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥੮॥੩॥ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਿਲਾ ਨੂੰ ਮਹੱਲਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹੋ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਿਲਾ ਦੁਤੁਕੀ॥ (ਨਾ)ਨਾਮ- ਤੂ ਗੁਣਦਾਤੌ ਨਿਰਮਲੋ ਭਾਈ; ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਮਨੁ ਹੋਇ॥ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ

ਨਿਰਗੁਣੇ ਭਾਈ; ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਗੁਣੁ ਸੋਇ॥੧॥ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ;ਤੂ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਵੇਖੁ॥ਹਉ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀਆ. ਭਾਈ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮ ਵਿਸੇਖੁ॥

ਅੰਗ ੬੩੭:- ਰਹਾਉ॥ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਮੋਹਿਆ ਭਾਈ; ਚਤੁਰਾਈ ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਚਿਤ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਸਚਿ ਵਸੈ ਭਾਈ; ਜੇ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਸਮੋਇ॥੨॥ ਰੂੜੌ ਰੂੜੌ ਆਖੀਐ ਭਾਈ; ਰੂੜੌ ਲਾਲ ਚਲੂਲੁ॥ ਅ-ਭੂਲੁ- ਜੇ ਮਨੁ. ਹਰਿ ਸਿਉ ਬੈਰਾਗੀਐ ਭਾਈ; ਦਰਿ ਘਰਿ ਸਾਚੁ ਅਭੂਲੁ॥੩॥ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸਿ ਤੂ ਭਾਈ; ਘਰਿ ਘਰਿ ਤੂ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਭਾਈ; ਚੂਕਾ ਮਨਹੁ ਗੁਮਾਨੁ॥੪॥ ਜਲਿ ਮਲਿ ਕਾਇਆ ਮਾਜੀਐ ਭਾਈ; ਭੀ ਮੈਲਾ ਤਨੁ ਹੋਇ॥ ਗਿਆਨਿ ਮਹਾ ਰਸਿ ਨਾਈਐ ਭਾਈ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥੫॥ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਪੂਜੀਐ ਭਾਈ; ਕਿਆ ਮਾਗਉ. ਕਿਆ ਦੇਹਿ॥ ਪਾਹਣੁ ਨੀਰਿ ਪਖਾਲੀਐ ਭਾਈ; ਜਲ ਮਹਿ ਬੂਡਹਿ ਤੇਹਿ॥੬॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਭਾਈ; ਜਗੁ ਬੂਡੈ ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈਆ ਭਾਈ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥੭॥ ਬਈਅਰਿ ਬੋਲੈ. ਮੀਠੁਲੀ ਭਾਈ; ਸਾਚੁ ਕਹੈ. ਪਿਰ ਭਾਇ॥ ਬੇੱਧੀ- ਬਿਰਹੈ ਬੇਧੀ. ਸਚਿ ਵਸੀ ਭਾਈ; ਅਧਿਕ ਰਹੀ ਹਰਿ ਨਾਇ॥੮॥ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਤੇ. ਬੁਝੈ ਸੁਜਾਨੁ॥ ਜੋ ਬੀਧੇ ਸੇ ਊਬਰੇ ਭਾਈ; ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਨੁ॥੯॥ ਈਧਨੁ. ਅਧਿਕ ਸਕੇਲੀਐ ਭਾਈ; ਪਾਵਕੁ ਰੰਚਕ ਪਾਇ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ. ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭਾਈ; ਨਾਨਕ. ਮਿਲਣੁ ਸੁਭਾਇ॥੧੦॥੪॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਤਿਤੁਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਭਗਤਾ ਦੀ ਸਦਾ ਤੂ ਰਖਦਾ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਧੁਰਿ. ਤੂ ਰਖਦਾ ਆਇਆ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜਨ. ਤੁਧੁ ਰਾਖਿ ਲਏ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਹਰਣਾਖਸੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਪਰਤੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀ; ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਜ. ਰਖੁ ਤੂ ਸੁਆਮੀ; ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਭਗਤਾ ਨੋ. ਜਮੁ ਜੋਹਿ. ਨ ਸਾਕੈ; ਕਾਲੁ. ਨ ਨੇੜੈ ਜਾਈ॥ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਨਾਮੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭ ਭਗਤਾ ਚਰਣੀ ਲਾਗੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ॥੨॥ ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਪਰਤੀਤਿ. ਨ ਆਵੀ; ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਸੁਆਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਬਦੁ. ਨ ਭੇਦਿਓ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ. ਨ ਲਾਗਾ ਭਾਉ॥ ਕੂੜ ਕਪਟ ਪਾਜੁ ਲਹਿ ਜਾਸੀ; ਮਨਮੁਖ ਫੀਕਾ ਅਲਾਉ॥੩॥ ਭਗਤਾ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ; ਭਗਤੀ ਹੂ ਤੂ ਜਾਤਾ॥

ਅੰਗ ੬੩੮:- ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸਭ ਲੋਕ ਹੈ ਤੇਰੀ; ਤੂ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਣੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥੪॥ ਅਚਿੰਤ ਕੰਮ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨ ਕੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਓਨਾ ਕੀ ਰੀਸ ਕਰੇ. ਸੁ ਵਿਗੁਚੈ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਰਖਵਾਰਾ॥੫॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਕਿਨੈ,

ਨ ਪਾਇਆ; ਮਨਮੁਖਿ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਈ॥ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਠਉਰ. ਨ ਪਾਵਹਿ; ਦੁਖ ਮਹਿ ਦੁਖਿ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ; ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ॥੬॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਜਨਮੁ ਨ ਛੋਡੈ; ਜੇ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਧਿਕਾਈ॥ ਵੇਦ ਪੜਹਿ ਤੈ ਵਾਦ ਵਖਾਣਹਿ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਭਜਿ ਪੌਲਾ- ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚੀ ਜਿਸੁ ਬਾਣੀ; ਭਜਿ ਛੂਟਹਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥੭॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ. ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚਿਆਰਾ॥ ਓਨਾ ਦੀ ਸੋਭਾ. ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਹੋਈ; ਕੋਇ. ਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਾ॥੮॥੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਦੁਤੁਕੀ॥ ਨਿਗੁਣਿਆ ਨੋ. ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਭਾਈ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਊਤਮ ਹੈ ਭਾਈ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ਗੁਣ ਹੀਣ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਭਾਈ; ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਲਏ ਰਲਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਉਣ ਕਉਣ ਅਪਰਾਧੀ ਬਖਸਿਅਨੁ ਪਿਆਰੇ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਅਨੁ ਭਾਈ; ਸਤਿਗੁਰ ਬੇੜੈ ਚਾੜਿ॥੨॥ ਮਨੂਰੈ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭਏ ਭਾਈ; ਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ. ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਭਾਈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥੩॥ ਹਉ ਵਾਰੀ. ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਭਾਈ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਭਾਈ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ॥੪॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ; ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਕਰਿ ਭਾਈ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥੫॥ ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਊਪਜੈ ਭਾਈ; ਭਉ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਸਾਰੁ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਭਾਈ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥੬॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ ਭਾਈ; ਤਿਨ ਕੈ ਹਉ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੀ ਆਪਣਾ ਭਾਈ; ਕੁਲੁ ਭੀ ਲਈ ਬਖਸਾਇ॥੭॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ; ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥੮॥੨॥

ਅੰਗ ੬੩੯:- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੇ ਜਾਪਦਾ ਭਾਈ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਰੱਤੀਆਂ- ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭਾਈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਤੀਆ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀ; ਤੂ ਆਪੇ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇ॥ ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤਿਹੋ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਭਾਈ; ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ. ਨ ਲਗਈ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੨॥ ਕੁ-ਲੱਖਣੀ- ਪਿਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਜਾਣਈ ਭਾਈ; ਸਾ ਕੁਲਖਣੀ ਕੁਨਾਰਿ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਭਾਈ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕੂੜਿਆਰਿ॥੩॥ ਸੇ ਗਾਵਹਿ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਭਾਇ ਸਚੈ ਬੈਰਾਗੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਤੇ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਭਾਈ; ਨਿਰਭਉ ਗੁਰ ਲਿਵ ਲਾਗੁ ॥੪॥ ਸਭਨਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਦਾ ਭਾਈ; ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਸੋ. ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਭਾਈ; ਜਿਸ ਦੀ

ਵਡੀ ਹੈ ਦਾਤਿ॥੫॥ ਮਨਮੁਖਿ ਮੈਲੀ ਡੁੰਮਣੀ ਭਾਈ; ਦਰਗਹ. ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤ ਗੁਣ ਰਵੈ ਭਾਈ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚਿ ਸਮਾਉ॥੬॥ ਏਤੁ ਜਨਮਿ ਹਰਿ. ਨ ਚੇਤਿਓ ਭਾਈ; ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ ਜਾਇ॥ ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ ਮੁਹਾਇਓਨੁ ਭਾਈ; ਬਿਖਿਆ ਨੋ ਲੋਭਾਇ॥੭॥ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸੁਖਿ ਵਸਹਿ ਭਾਈ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਭਾਈ; ਅਪਰੰਪਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ॥੮॥੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਮਰੱਥੁ-ਸਭੁ ਜਗੁ ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ ਭਾਈ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ ਭਾਈ; ਦੇ ਕਰਿ ਅਪਣੀ ਵਥੁ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ-ਕਿਨਿ ਕਹੀਐ ਕਿਉ ਦੇਖੀਐ ਭਾਈ; ਕਰਤਾ ਏਕੁ ਅਕਥੁ॥ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਲਾਹੀਐ ਭਾਈ; ਜਿਸ ਤੇ ਜਾਪੈ ਤਥੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਜਨ ਅਪਨੇ; ਦੂਖ ਦਰਦ ਕਾ ਹੰਤਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਘਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਨਉ ਨਿਧਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਨਾ ਪਵੈ ਭਾਈ; ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਭਾਈ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਰਦਾ ਸਾਰ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟੀਐ ਭਾਈ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ॥੨॥ ਸਚੇ ਚਰਣ ਸਰੇਵੀਅਹਿ ਭਾਈ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਹੋਵੈ ਨਾਸੁ॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਸਭਾ. ਮਨੁ ਮਾਂਜੀਐ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਮਿਟੈ ਅੰਧੇਰਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਭਾਈ; ਕਮਲ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ॥

ਅੰਗ ੬੪੦:- ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਭਾਈ; ਸਭਿ ਫਲ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ॥੩॥ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਛੋਡੀਐ ਭਾਈ; ਹੋਈਐ ਸਭ ਕੀ ਧੂਰਿ॥ਘਟਿ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਾਰਿਆ ਭਾਈ; ਪੇਖੈ ਸੁਣੈ ਹਜੂਰਿ॥ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਾਈ; ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਮਰੀਐ ਝੂਰਿ ॥ ਸਮਰੱਥੋ- ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਮਰਥੋ ਭਾਈ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ॥੪॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ. ਨਾਮੁ ਹੈ ਭਾਈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਮੇਲਿ ਲਏ ਭਾਈ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੀਐ ਭਾਈ; ਰਿਦੈ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਪਰਤਾਪੁ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ; ਮਉਲਿਆ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ॥੫॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਸੰਤੋਖਿਆ ਭਾਈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਲਾਗਾ ਭਾਉ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਸਦਾ ਭਾਈ; ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਸੁਆਉ॥ ਕਰਨੀ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਿਆ ਭਾਈ; ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਇਆ ਥਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਪਰਤੀਤਿ. ਨ ਆਵਈ ਭਾਈ; ਸੋ ਜੀਅੜਾ ਜਲਿ ਜਾਉ॥੬॥ ਬਹੁ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬੈ ਭਾਈ; ਹਉ ਤਿਸ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਓਹੁ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਪਾਲਦਾ ਭਾਈ; ਦੇਇ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਭਾਈ; ਗੂੜਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ਭੇਟੀਐ ਭਾਈ; ਪੂਰਾ ਤਿਸੁ ਕਰਮਾਉ ॥੭॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ. ਨ ਜੀਵੀਐ ਭਾਈ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ. ਨ ਵਿਸਰੈ ਭਾਈ; ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ਭਾਈ; ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਲਗੀਆ ਭਾਈ; ਸੇ ਨਿਤ

ਨਿਤ ਮਰਦੇ ਝੂਰਿ॥੮॥ ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ ਤਰਾਇਆ ਭਾਈ; ਭਉਜਲੁ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਭਾਈ; ਕੀਤੋਨੁ ਅੰਗੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ; ਭੋਜਨੁ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਭਾਈ; ਜਿ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਣਹਾਰੁ॥੯॥੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਦੁਖ ਸਾਗਰੋ ਪਿਆਰੇ; ਤਹ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ॥ ਬਾਹਰਿ ਕਾਢਿ ਬਿਖੁ ਪਸਰੀਆ ਪਿਆਰੇ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕੀਤੋ ਕਰਮੁ ਆਪਿ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਸੁ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਸੋ ਆਰਾਧੇ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਿਆਰੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਇਆ॥੧॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਹੈ ਪਿਆਰੇ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਨਹਾਰੁ ਪਿਆਰੇ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਏਕ॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਆ ਪਿਆਰੇ; ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਿਸਰਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਜਿਨ ਭੇਟੈ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ; ਸੇ ਲਾਗੇ ਅੰਗ ੬੪੧:- ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥ ਤਿਨਾ ਪਿਛੈ ਛੁਟੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਜੋ ਸਾਚੀ ਸਰਣਾਇ॥੨॥ ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇਆ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਨਿ ਤਨਿ ਕੀਤਾ ਰੋਗੁ॥ ਪ-ਤਿਸਟਿਆ ਫ਼ੈਲਿਆ- ਕਉੜਾ ਹੋਇ ਪਤਿਸਟਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਸੋਗੁ॥ ਭੋਗ ਭੁੰਚਾਇ ਭੁਲਾਇਅਨੁ ਪਿਆਰੇ; ਉਤਰੈ ਨਹੀ. ਵਿਜੋਗੁ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਉਧਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਨ ਧੁਰੇ ਪਇਆ ਸੰਜੋਗੁ॥੩॥ ਮਾਇਆ ਲਾਲਚਿ ਅਟਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਚਿਤਿ. ਨ ਆਵਹਿ ਮੂਲਿ॥ ਜਿਨ ਤੂ ਵਿਸਰਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ; ਸੇ ਤਨ ਹੋਏ ਧੂੜਿ ॥ ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੇਰਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ. ਸੂਲੁ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਨ ਕਾ ਰਹਿਆ ਮੂਲੁ॥੪॥ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ. ਨ ਕੀਜਈ ਪਿਆਰੇ; ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਵਿਸਰੈ ਪਿਆਰੇ; ਸੁੋ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਢੋਈ. ਨਹ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਨਾ ਪੂਰੀ ਪਾਇ॥੫॥ ਸੰਜਮ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਪਿਆਰੇ; ਇਕ. ਨ ਚਲੀ ਨਾਲਿ॥ ਜੋ ਬੇਮੁਖ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਪਿਆਰੇ; ਤਿਨ ਕੁਲਿ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ॥ ਹੋਂਦੀ ਜਾੱਤੀਆ ਚੱਲੀ- ਹੋਦੀ ਵਸਤੁ. ਨ ਜਾਤੀਆ ਪਿਆਰੇ; ਕੂੜੁ. ਨ ਚਲੀ ਨਾਲਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਾ ਮਿਲਾਇਓਨੁ ਪਿਆਰੇ; ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੬॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਪਿਆਰੇ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਰਵੈ ਪਿਆਰੇ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੂਰ ਭਰੇ॥ ਦੁਖ ਸਾਗਰੁ ਤਿਨ ਲੰਘਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰੇ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਪਿਆਰੇ; ਸੇਈ ਸਦਾ ਖਰੇ॥੭॥ ਸੰਮ੍ਰਥ ਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲ ਦੇਉ ਪਿਆਰੇ; ਭਗਤਾ ਤਿਸ ਕਾ ਤਾਣੁ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਢਹਿ ਪਏ ਪਿਆਰੇ; ਜਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਮਸਤਕਿ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਪਿਆਰੇ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੮॥੨॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਾਠੁ ਪੜਿਓ ਅਰੁ ਬੇਦੁ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਨਿਵਲਿ ਭੁਅੰਗਮ ਸਾਧੇ॥ ਪੰਚ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੰਗੁ. ਨ ਛੁਟਕਿਓ; ਅਧਿਕ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਾਧੇ॥੧॥ ਪਿਆਰੇ. ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲਣੁ. ਨ ਜਾਈ; ਮੈ ਕੀਏ ਕਰਮ ਅਨੇਕਾ॥ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਸੁਆਮੀ ਕੈ ਦੁਆਰੈ; ਦੀਜੈ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਨਿ ਭਇਓ. ਕਰ ਪਾਤੀ ਰਹਿਓ; ਨਗਨ ਫਿਰਿਓ ਬਨ ਮਾਹੀ॥ ਅੰਗ ੬੪੨:- ਤਟ ਤੀਰਥ ਸਭ ਧਰਤੀ ਭ੍ਰਮਿਓ; ਦੁਬਿਧਾ ਛੁਟਕੈ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਕਰਵੱਤ- ਮਨ ਕਾਮਨਾ. ਤੀਰਥ ਜਾਇ ਬਸਿਓ; ਸਿਰਿ ਕਰਵਤ ਧਰਾਏ॥ ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ. ਨ ਉਤਰੈ ਇਹ ਬਿਧਿ; ਜੇ ਲਖ ਜਤਨ ਕਰਾਏ॥੩॥ ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਦਾਨੁ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਭੂਮਿ ਬਹੁ ਅਰਪੇ; ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਦੁਆਰਾ॥੪॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਡੰਡਉਤ; ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਰਤੁ ਰਹਤਾ॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬੰਧਨ ਮਹਿ ਪਰਿਆ; ਨਹ ਮਿਲੀਐ. ਇਹ ਜੁਗਤਾ॥੫॥ ਜੋਗ ਸਿਧ ਆਸਣ ਚਉਰਾਸੀਹ; ਏ ਭੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜਨਮੈ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਸੰਗੁ. ਨ ਗਹਿਆ॥੬॥ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਰਾਜਨ ਕੀ ਰਚਨਾ; ਕਰਿਆ ਹੁਕਮੁ ਅਫਾਰਾ॥ ਸੇਜ ਸੋਹਨੀ ਚੰਦਨੁ ਚੋਆ; ਨਰਕ ਘੋਰ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ॥੭॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੈ; ਸਿਰਿ ਕਰਮਨ ਕੈ ਕਰਮਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ; ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਨਾ॥੮॥ ਮੱਤਾ- ਤੇਰੋ ਸੇਵਕੁ; ਇਹ ਰੰਗਿ ਮਾਤਾ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ. ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥੩॥

੪ ਨੂੰ ਚਉਥੇ ਪੜ੍ਹੋ- ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਵਾਰ ਮਹਲੇ ੪ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਜੇ ਸਚਾ ਮਨਿ ਹੋਇ॥ ਦੰਦੀਂ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਕਤੁ ਕਤਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਲ਼ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਅਭੱਖ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। ਕਤੁ ਪੋਲਾ- ਦੰਦੀ ਮੈਲੁ ਨ. ਕਤੁ ਮਨਿ; ਜੀਭੈ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਭੈ ਵਸੀ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗ॥ ਪਰਹਰਿ ਕਪੜੁ. ਜੇ ਪਿਰ ਮਿਲੈ; ਖੁਸੀ ਰਾਵੈ ਪਿਰੁ ਸੰਗਿ॥ ਪਤੰਗ ਸ੍ਰੀਰ- ਸਦਾ ਸੀਗਾਰੀ. ਨਾਉ ਮਨਿ; ਕਦੇ. ਨ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ॥ ਸੱਸੂ- ਦੇਵਰ ਜੇਠ ਮੁਏ ਦੁਖਿ; ਸਸੂ ਕਾ ਡਰੁ. ਕਿਸੁ॥ ਜੇ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਕਰਮ ਮਣੀ ਸਭੁ ਸਚੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਸੋਰਠਿ ਤਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਜਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਢੰਢੋਲੇ॥ ਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਵੈ ਆਪਣਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੇ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਹਰਿ ਰਤੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚੋਲੇ॥ ਲੱ-ਭਈ ਜੱਗ-ਤੁ- ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਲਭਈ; ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਜਗਤੁ ਮੈ ਟੋਲੇ॥ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਮਨੁ. ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੋਲ ਗੋਲੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਕਰਤਾ; ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇ; ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ; ਆਪਿ ਭੋਗਣਹਾਰਿਆ ॥ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ; ਉਪਾਵਣਹਾਰਿਆ॥ ਹਉ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ; ਗੁਰ ਕਉ ਵਾਰਿਆ॥੧॥ ਅੰਗ ੬੪੩:- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਹਉਮੈ ਜਲਤੇ ਜਲਿ ਮੁਏ; ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਰਾਖਿ ਲੀਏ; ਆਪਣੈ ਪੰਨੈ

ਪਾਇ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਲਤਾ ਨਦਰੀ ਆਇਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸੀਤਲ ਭਏ; ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਫਲਿਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਧੰਨੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਜਿਨਾ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਇਆ. ਨ ਵਿਸਰੈ; ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣ॥ ਕੁਲੁ ਉਧਾਰੇ ਆਪਣਾ; ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਏ ਜੀਵਦੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਹਿ; ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਿ ਮਰਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਮੁਏ ਨ ਆਖੀਅਹਿ; ਜਿ. ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੇਵਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਲਗਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ॥ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਵਡੀ ਕਾਰ; ਮੈ ਮੂਰਖ ਲਾਈਐ॥ ਹਉ ਗੋਲਾ ਲਾਲਾ ਤੁਧੁ; ਮੈ. ਹੁਕਮੁ ਫੁਰਮਾਈਐ॥ ਹਉ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ; ਜਿ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਈਐ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ; ਜਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥ ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਅਨੁ; ਵਿਸਰਿਆ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਮਤੁ ਜਾਣਹੁ. ਜਗੁ ਜੀਵਦਾ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮੁਇਆਸੁ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਸੇ ਬਹਣਿ. ਨ ਮਿਲਨੀ ਪਾਸਿ॥ਕ-ਲਤੁ- ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਬਹੁ ਅਤਿ ਘਣਾ; ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ. ਨ ਸਾਥਿ ਕੋਈ ਜਾਸਿ॥ ਲੋਕਾ ਵਿਚਿ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਹੋਆ; ਅੰਦਰਿ ਉਭੇ ਸਾਸ॥ ਪੋਲਾ ਵਿਸਹੀ ਭਰੋਸਾ- ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਕੋ, ਨ ਵਿਸਹੀ; ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਵੇਸਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਸੁਖੁ ਅਗਲਾ; ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸੇ ਸੈਣ ਸੇ ਸਜਣਾ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਹਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਕਰਹਿ; ਸੇ ਸਚਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ. ਸਜਣ, ਨ ਆਖੀਅਹਿ; ਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਰਹਿ ਵੇਕਾਰ॥ ਮਨਮੁਖ ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ; ਕਾਰਜੁ. ਨ ਸਕਹਿ ਸਵਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ; ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਆਪਿ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਆਪਿ ਸਿਰਜਿਆ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇਆ॥ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਸੇ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਇਆ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਘੁਮਾਇਆ॥੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ; ਜਿਨਿ ਵਿਣੁ ਦੰਤਾ. ਜਗੁ ਖਾਇਆ॥ ਮਨਮੁਖ ਖਾਧੇ.ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ;ਜਿਨੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ.ਜਗੁ ਕਮਲਾ ਫਿਰੈ;ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥ ਅੰਗ ੬੪੪:- ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ. ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਸੁਖਦਾਤਾ. ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਤਿਨਾ ਕਉ ਮਿਲਿਆ; ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ; ਮਨਮੁਖਾ ਸਾਦੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਜਿਉ ਕਸਤੂਰੀ ਮਿਰਗੁ. ਨ ਜਾਣੈ; ਭ੍ਰਮਦਾ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਜਿ. ਬਿਖੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੇ ਸੋਝੀ ਪਈ; ਤਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ; ਰਸਨਾ. ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਆਇਆ॥ ਸਬਦੇ ਹੀ ਨਾਉ ਊਪਜੈ; ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਸਭੁ

ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਹੈ; ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਈਐ॥ ਤਿਸੁ. ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ, ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ; ਕਹੁ ਜਨ. ਕਿਉ ਧਿਆਈਐ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮੁ; ਕਿਆ ਕਹਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ; ਸੁ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵੇਖਾਲਿਆ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪਾਈਐ॥੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜਿਉ ਤਨੁ ਕੋਲੂ ਪੀੜੀਐ; ਰਤੁ ਨ ਭੋਰੀ ਡੇਹਿ॥ ਜੀਉ ਵੰਞੈ ਚਉ ਖੰਨੀਐ; ਸਚੇ ਸੰਦੜੈ ਨੇਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਮੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ; ਰਾਤੀ ਅਤੈ ਡੇਹ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਜਣੁ ਮੈਡਾ ਰੰਗੁਲਾ; ਰੰਗੁ ਲਾਏ ਮਨੁ ਲੇਇ॥ ਜਿਉ ਮਾਜੀਠੈ ਕਪੜੇ; ਰੰਗੇ ਭੀ ਪਾਹੇਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ; ਬਿਆ. ਨ ਲਗੈ ਕੇਹ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਆਪਿ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਇਦਾ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰਿ; ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ॥ ਇਕਨਾ ਭਗਤੀ ਲਾਇ; ਇਕਿ ਆਪਿ ਖੁਆਇਦਾ॥ ਉੱਝੜਿ- ਇਕਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇ; ਇਕਿ ਉਝੜਿ ਪਾਇਦਾ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ॥੫॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੈ; ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਵਣਾ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ; ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਅ-ਲਭੁ- ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਅਲਭੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ; ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੧॥ ਅ-ਜਿੱਤੁ- ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖ ਮੰਨੁ ਅਜਿਤੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ॥ ਤਿਸ ਨੋ ਸੁਖੁ. ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ; ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਇ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਥਕੇ; ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ. ਨ ਆਵਈ; ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਭੇਖਧਾਰੀ ਭੇਖ ਕਰਿ ਥਕੇ; ਅਠਿਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ॥ ਅੰਗ ੬੪੫:- ਮਨ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਹਉਮੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭਉ ਪਇਆ; ਵਡਭਾਗਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਭੈ ਪਇਐ ਮਨੁ ਵਸਿ ਹੋਆ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਏਹ ਭੂਪਤਿ ਰਾਣੇ ਰੰਗ; ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣਾ॥ ਕ-ਸੁੰਭ- ਏਹੁ ਮਾਇਆ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਲਹਿ ਜਾਵਣਾ॥ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ. ਨ ਚਲੈ; ਸਿਰਿ ਪਾਪ ਲੈ ਜਾਵਣਾ॥ ਜਾਂ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਕਾਲਿ; ਤਾਂ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ॥ ਓਹ ਵੇਲਾ ਹਥਿ. ਨ ਆਵੈ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਣਾ ॥੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹ ਫਿਰੇ; ਸੇ ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਿਲਣੁ. ਨ ਪਾਇਨੀ; ਜੰਮਹਿ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਸਹਸਾ ਰੋਗੁ. ਨ ਛੋਡਈ; ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਦੁਖ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਖਸਿ ਲੇਹਿ; ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਮੁਹ ਫਿਰੇ; ਤਿਨਾ. ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ॥ ਛੁੱਟੜਿ। ਬਦਨਾਉ ਬਦਨਾਮ- ਜਿਉ ਛੁਟੜਿ. ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰੈ; ਦੁਹਚਾਰਣਿ ਬਦਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸੀਅਹਿ; ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੋ

ਸੇਵਹਿ ਸਤਿ ਮੁਰਾਰਿ; ਸੇ ਭਵਜਲ ਤਰਿ ਗਇਆ॥ ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ; ਤਿਨ ਜਮੁ ਛਡਿ ਗਇਆ॥ ਸੇ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਹਿ; ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲਇਆ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਸੇਈ ਪੁਰਖ; ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਤੁਧੁ ਮਇਆ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਗਇਆ॥੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਥਾਲੈ ਵਿਚਿ. ਤੈ ਵਸਤੂ ਪਈਓ; ਹਰਿ ਭੋਜਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ; ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਅ–ਲਭੁ, ਲੱਭੈ- ਇਹੁ ਭੋਜਨੁ ਅਲਭੁ ਹੈ ਸੰਤਹੁ; ਲਭੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਏਹ ਮੁਦਾਵਣੀ. ਕਿਉ ਵਿਚਹੁ ਕਢੀਐ; ਸਦਾ ਰਖੀਐ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਮੁਦਾਵਣੀ ਬੁਝਾਰਤ ਲੱਧੀ- ਏਹ ਮੁਦਾਵਣੀ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈ; ਗੁਰਸਿਖਾ ਲਧੀ ਭਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਸੁ ਬੁਝਸੀ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਾਲਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮੇਲੇ. ਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜੇਨੁ. ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਆ ਪਾਈਐ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬਹਿ ਸਖੀਆ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ; ਗਾਵਣਹਾਰੀਆ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਹੁ ਨਿਤ; ਹਰਿ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀਆ॥ ਜਿਨੀ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ; ਤਿਨਾ ਹਉ ਵਾਰੀਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਹਰਿ ਮੇਲੁ; ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੀਆ॥ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਗੁਰ ਦੇਖਣਹਾਰੀਆ॥੮॥

ਅੰਗ ੬੪੯:- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਸਭਿ ਭਰਮਦੇ; ਨਿਤ ਜਗਿ ਤੋਟਾ ਸੈਸਾਰਿ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਹਉਮੈ ਅੰਧੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਾ; ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਹਜੇ ਜਾਗੈ; ਸਹਜੈ ਸੋਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਉਸਤਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮੈ; ਸਹਸਾ ਹੋਵੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਚਿੰਤਾ; ਨੀਦ. ਨ ਸੋਵੈ॥ ਗਿਆਨੀ ਜਾਗਹਿ; ਸਵਹਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਰਤਿਆ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ; ਜੋ ਹਰਿ ਰਤਿਆ॥ ਸੱਤਿਆ- ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਵਹਿ ਇਕੁ; ਇਕੋ ਹਰਿ ਸਤਿਆ॥ ਉਤ–ਪਤਿਆ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਇਕੋ ਵਰਤੈ ਇਕੁ; ਇਕੋ ਉਤਪਤਿਆ॥ ਘੱਤਿਆ- ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ; ਤਿਨ ਡਰੁ ਸਟਿ ਘਤਿਆ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਦੇਵੈ ਆਪਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਪਿਆ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ. ਨ ਆਇਓ; ਜਿਤੁ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਵਿਣੁ ਡਿਠਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਇਕਾ ਬਾਣੀ. ਇਕੁ ਗੁਰੁ; ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹਟੁ ਸਚੁ; ਰਤਨੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਅਨਿ; ਜੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਲਾਭੁ ਸਦਾ; ਖਟਿਆ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਵਿਖੁ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਗਟਿਆ; ਕਰਮਿ ਪੀਆਵਣਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ ਵਰਤੈ; ਸਚੁ. ਨ ਭਾਵਈ॥ ਜੇ ਕੋ ਬੋਲੈ ਸਚੁ; ਕੂੜਾ ਜਲਿ ਜਾਵਈ॥ਰੱਜੈ- ਕੂੜਿਆਰੀ ਰਜੈ ਕੂੜਿ; ਜਿਉ ਵਿਸਟਾ ਕਾਗੁ ਖਾਵਈ॥ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਸੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਈ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ; ਕੂੜੁ ਪਾਪੁ ਲਹਿ ਜਾਵਈ॥੧੦॥ ਸੇਖਾ ਹੇ ਸੇਖ ਜੀ! ਇਹ ਮਨ ਚਉਚਕਿਆ ਚੌਹਾਂ ਚੱਕਾਂ ’ਚ ਭਰਮਣ ਵਾਲਾ

ਚਉਵਾਇਆ ਬੜਬੋਲਾ ਹੈ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸੇਖਾ ਚਉਚਕਿਆ ਚਉਵਾਇਆ; ਏਹੁ ਮਨੁ. ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣਿ॥ ਏਹੜ ਤੇਹੜ ਛਡਿ ਤੂ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਢਹਿ ਪਉ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਜਲਾਇ ਤੂ; ਹੋਇ ਰਹੁ ਮਿਹਮਾਣੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਭੀ ਚਲਹਿ; ਤਾ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿ ਨਾਮੁ, ਨ ਚੇਤਨੀ; ਤਿਨ ਧਿਗੁ ਪੈਨਣੁ ਧਿਗੁ ਖਾਣੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹਰਿ ਗੁਣ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ; ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਚੋਲੀ ਪੋਲਾ। ਪੈੱਧੀ- ਹਰਿ ਚੋਲੀ ਦੇਹ ਸਵਾਰੀ; ਕਢਿ ਪੈਧੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ॥ ਹਰਿ ਪਾਟੁ ਲਗਾ ਅਧਿਕਾਈ; ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤਿ ਕਰਿ॥ ਕੋਈ ਬੂਝੈ ਬੂਝਣਹਾਰਾ; ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ਕਰਿ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ; ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਹਰਿ॥੧੧॥

ਅੰਗ ੬੪੭:- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਪਰਥਾਇ ਸਾਖੀ ਮਹਾਪੁਰਖ ਬੋਲਦੇ; ਸਾਝੀ ਸਗਲ ਜਹਾਨੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਉ ਕਰੇ; ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਤਾ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨੈ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਮਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਾਹੀ; ਨਾਨਕ. ਸੇ ਕਿਆ ਕਥਹਿ ਗਿਆਨੈ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਿਤੁ. ਨ ਲਾਇਓ; ਅੰਤਿ ਦੁਖੁ ਪਹੁਤਾ ਆਇ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਅੰਧਿਆਂ; ਸੁਧਿ. ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ॥ ਬਰ-ਕਤੀ ਪੋਲਾ।ਜੱਗ-ਤੁ - ਪੰਡਿਤ. ਤਿਨ ਕੀ ਬਰਕਤੀ. ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਖਾਇ; ਜੋ ਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿਆ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥ ਪੰਡਿਤ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਰਕਤਿ. ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਪੜਿ ਥਕੇ. ਸੰਤੋਖੁ, ਨ ਆਇਓ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਲਤ ਵਿਹਾਇ॥ ਕੂਕ ਪੂਕਾਰ. ਨ ਚੁਕਈ; ਨਾ ਸੰਸਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਸਜਣ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ; ਮਿਲਿ ਪੰਥੁ ਦਸਾਈ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਦਸੇ ਮਿਤੁ; ਤਿਸੁ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਗੁਣ ਸਾਝੀ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਰੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਸੇਵੀ ਪਿਆਰਾ ਨਿਤ; ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸੁ; ਜਿਨਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥੧੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਪੰਡਿਤ ਮੈਲੁ. ਨ ਚੁਕਈ; ਜੇ ਵੇਦ ਪੜੈ ਜੁਗ ਚਾਰਿ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੂਲੁ ਹੈ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ॥ ਪੰਡਿਤ ਭੂਲੇ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ; ਮਾਇਆ ਕੈ ਵਾਪਾਰਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਹੈ; ਮੂਰਖ ਭੁਖਿਆ ਮੁਏ ਗਵਾਰ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਗਈ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ॥ ਰੱਜੇ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਰਜੇ; ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਸੇਵਿਆ; ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਬਹੁਤਾ ਆਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਹੈ; ਸੁਧਿ. ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ॥ ਮਨ ਹਠਿ. ਸਹਜਿ, ਨ ਬੀਜਿਓ; ਭੁਖਾ ਕਿ ਅਗੈ ਖਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਦੂਜੈ ਲਗਾ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਜੇ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ; ਖਰੀ ਸੁਹਾਵਣੀ॥ ਜੋ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ; ਸਾ ਹਰਿ ਭਾਵਣੀ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਖੈ ਸਾਦੁ; ਸਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਣੀ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ; ਗੁਣ ਗਾਇ. ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਵਣੀ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ; ਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਬੁਲਾਵਣੀ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਹਸਤੀ ਸਿਰਿ ਜਿਉ ਅੰਕਸੁ ਹੈ; ਅਹਰਣਿ ਜਿਉ ਸਿਰੁ ਦੇਇ॥

ਅੰਗ ੬੪੮:- ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿ ਕੈ; ਊਭੀ ਸੇਵ ਕਰੇਇ॥ ਇਉ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੀਐ; ਸਭੁ ਰਾਜੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਲੇਇ॥ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੀਐ; ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ. ਕੁਲ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ; ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀਆ ਸਿਖ; ਗੁਰੂ ਮੇਲਾਈਆ॥ ਇਕਿ ਸੇਵਕ ਗੁਰ ਪਾਸਿ; ਇਕਿ ਗੁਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ॥ ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨਿ ਚਿਤਿ; ਤਿਨਾ ਭਾਉ ਗੁਰੂ ਦੇਵਾਈਆ॥ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਇਕੋ ਪਿਆਰੁ; ਗੁਰ ਮਿਤਾ ਪੁਤਾ ਭਾਈਆ॥ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਹੁ ਸਭਿ; ਗੁਰੁ ਆਖਿ. ਗੁਰੂ ਜੀਵਾਈਆ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ; ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ. ਅਵਰੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਫਿਰਿ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇ ਰਹੇ; ਚੂਕਾ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ ਸੰਚੀਐ; ਅੰਤੇ ਦੁਖਦਾਈ॥ ਘਰ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਵਾਰੀਅਹਿ; ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ. ਨ ਜਾਈ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਤੁਰੇ ਨਿਤ ਪਾਲੀਅਹਿ; ਕਿਤੈ ਕਾਮਿ. ਨ ਆਈ॥ ਜਨ ਲਾਵਹੁ ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਉ; ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮੈ. ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ; ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਇਕ ਦਝਹਿ ਇਕ ਦਬੀਅਹਿ; ਇਕਨਾ ਕੁਤੇ ਖਾਹਿ॥ ਹੱਸਣਿ ਹੱਸਦੇ ਹਨ। ਉ-ਸੱਟੀਅਹਿ- ਇਕਿ. ਪਾਣੀ ਵਿਚਿ ਉਸਟੀਅਹਿ; ਇਕਿ. ਭੀ ਫਿਰਿ ਹਸਣਿ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ; ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਖਾਧਾ ਪੈਧਾ. ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ; ਜੋ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ॥ ਸਰਾਈਂ ਅੱਭਿਆ-ਗਤ- ਤਿਨ ਕੇ ਘਰ ਮੰਦਰ. ਮਹਲ ਸਰਾਈ, ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ; ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਸਿਖ, ਅਭਿਆਗਤ ਜਾਇ ਵਰਸਾਤੇ॥ ਕਾਠੀ ਹੇਠ ਖੁਰਗੀਰ ਗੱਦੀ। ਚੜ੍ਹਿ- ਤਿਨ ਕੇ ਤੁਰੇ ਜੀਨ ਖੁਰਗੀਰ, ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ; ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ. ਸਾਧ ਸੰਤ ਚੜਿ ਜਾਤੇ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ; ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਾਤੇ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ; ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ. ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਜਾਤੇ॥੧੬॥ ਘੁੱਥਿਆਂ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਵਹੁ ਘੁਥਿਆ; ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਜਾਇ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਭੁ ਹਿਰਿ ਲਇਆ; ਮੁਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੧॥

ਅੰਗ ੬੪੯:- ਮਃ ੩॥ ਸੰਤਾ ਨਾਲਿ ਵੈਰੁ ਕਮਾਵਦੇ; ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਮੋਹੁ ਪਿਆਰੁ॥ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਸੁਖੁ ਨਹੀ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਬੁਝਈ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਦੇ. ਨ ਬੁਝਈ; ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨਾ ਨਿੰਦਕਾ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥

ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ . ਨ ਪਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਸੇ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਤਿਨਾ ਇਕਸ ਬਿਨੁ. ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ; ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਹੀ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਵਦੇ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਹੀ॥ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਗੁਰਮੁਖਾ; ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ॥੧੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗਾਖੜੀ; ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ. ਫਿਰਿ ਨਾ ਮਰਹਿ; ਤਾ ਸੇਵਾ ਪਵੈ ਸਭ ਥਾਇ॥ ਪਾਰਸ ਪਰਸਿਐ ਪਾਰਸੁ ਹੋਵੈ; ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗਣਤੈ ਸੇਵਕੁ, ਨਾ ਮਿਲੈ; ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੋ ਪਵੈ ਥਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਹਲੁ ਕੁਮਹਲੁ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਮੂਰਖ ਅਪਣੈ ਸੁਆਇ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨਹਿ ਤਾ ਮਹਲੁ ਲਹਹਿ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਸੱਭਾ ਸਾਰੀ- ਸਦਾ ਸਚੇ ਕਾ ਭਉ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਾ ਸਭਾ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਭ ਪੂਰੀ ਪਈ; ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ. ਤਿਨਾ ਭਗਤ ਜਨਾ; ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮਾ. ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤਿਆ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ. ਤਿਨਾ ਸੰਤ ਜਨਾ; ਜੋ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣਤਿਆ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ. ਤਿਨਾ ਸਾਧ ਜਨਾ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਜਨ ਬਣਤਿਆ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ. ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ; ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਲੈ. ਮਨੁ ਜਿਣਤਿਆ॥ ਪੜਤਿਆ ਪੈਂਦੇ ਹਨ,ਬ੍ਰਹਮਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ- ਸਭ ਦੂ ਵਡੇਭਾਗ. ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ; ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਸਿਖ ਪੜਤਿਆ॥੧੮॥ ਬ੍ਰਹਮੱਤੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੈ. ਤਿਸ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਤੁ ਰਹੈ; ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਵ ਨਿਧੀ ਅਠਾਰਹ ਸਿਧੀ. ਪਿਛੈ ਲਗੀਆ ਫਿਰਹਿ; ਜੋ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਵਸਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ; ਬੁਝਹੁ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜੁਗ ਚਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਿਆ ਗਭਰੂ ਕਿਆ ਬਿਰਧਿ ਹੈ; ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ. ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੇ ਰਤਿਆ; ਸੀਤਲੁ ਹੋਏ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਅੰਦਰੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖਿਆ; ਫਿਰਿ ਭੁਖ. ਨ ਲਗੈ ਆਇ॥ ਅੰਗ ੬੫੦:- ਨਾਨਕ. ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਹਿ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਜੋ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਿੱਖਾ- ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿੰਨ ਕੰਉ; ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖਾ॥ ਪਿਖਾਂ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਤਿਨ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖਾ॥ ਰਵਾਂ। ਲਿਖਾਂ ਪੋਲਾ- ਸੁਣਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਾ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਲਿਖਾ॥ ਕ੍ਰਿੱਖਾ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕ੍ਰਿਖਾ॥ਵਿੱਖਾ ਚਰਨ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਵਾ. ਸੋ ਸਰੀਰੁ ਥਾਨੁ ਹੈ; ਜਿਥੈ. ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਧਰੇ ਵਿਖਾ॥੧੯॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ. ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਮਨਮੁਖੀ; ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭਿ ਖੋਜਦੇ; ਥਕਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਪੈਨਣੁ ਖਾਣੁ ਸਭੁ ਬਾਦਿ ਹੈ; ਧਿਗੁ ਸਿਧੀ ਧਿਗੁ ਕਰਮਾਤਿ॥ ਸਾ ਸਿਧਿ. ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਹੈ; ਅਚਿੰਤੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ॥ ਨਾਨਕ.

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਏਹਾ ਸਿਧਿ. ਏਹਾ ਕਰਮਾਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਮ ਢਾਢੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਖਸਮ ਕੇ; ਨਿਤ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਗੁਣ ਛੰਤਾ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਣਹ; ਤਿਸੁ ਕਵਲਾ ਕੰਤਾ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀਆ; ਮੰਗਤ ਜਨ ਜੰਤਾ॥ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਹੋਇ; ਵਿਚਿ ਪਾਥਰ ਕ੍ਰਿਮ ਜੰਤਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨਵੰਤਾ॥੨੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਪੜਣਾ ਗੁੜਣਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਾਰ ਹੈ; ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਭਿ ਪੜਿ ਥਕੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਅੰਦਰੁ ਖੋਜੈ ਤਤੁ ਲਹੈ; ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਸਹਜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਧੰਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਵਿਣੁ ਮਨੁ ਮਾਰੇ. ਕੋਇ ਨ ਸਿਝਈ; ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਭੇਖਧਾਰੀ ਤੀਰਥੀ ਭਵਿ ਥਕੇ; ਨਾ ਏਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਇਉ ਉਤਰੈ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹੁ ਇਕ ਕਿਨਕਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੀਗਾਰੁ. ਬਨਾਵਹੁ ਹਰਿ ਜਨ; ਹਰਿ ਕਾਪੜੁ ਪਹਿਰਹੁ ਖਿਮ ਕਾ॥ ਐਸਾ ਸੀਗਾਰੁ. ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਿਮ ਕਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੈ ਇਕ ਪਲਕਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ; ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਗ ੬੫੧:- ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿਣਕਾ॥੨੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਲੁ ਲਾਗੀ; ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਸਿਆਹੁ ॥ ਖੰਨਲੀ ਧੋਤੀ ਉਜਲੀ. ਨ ਹੋਵਈ; ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣਿ ਪਾਹੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਮਤਿ ਬਦਲਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ; ਨਾ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਕਲਿ ਕਾਲੀ ਕਾਂਢੀ; ਇਕ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਾਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਫਲੁ ਪਾਈਐ; ਜਿਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਉਚਰਹਿ; ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ; ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਲੀ ਬਾਣਿ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ. ਹਰਿ ਨਿਤ ਚਵਾ; ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਸਦਾ ਮਾਣਿ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਅਉਖਧ ਖਾਧਿਆ; ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਤੇ ਦੁਖਾ ਘਾਣਿ॥ ਜਿਨਾ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ. ਨ ਵਿਸਰੈ; ਸੇ ਹਰਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਸਹੀ ਜਾਣਿ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਦੇ; ਤਿਨ ਚੂਕੀ ਜਮ ਕੀ ਜਗਤ ਕਾਣਿ ॥੨੨॥ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਉਥਾਰੈ ਦੱਬੇ ਰੋਗ ਦੇ ਦੱਬੇ, ਪਾਪ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀ ਨੀਂਦ ’ਚ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਰੇ ਜਨ. ਉਥਾਰੈ ਦਬਿਓਹੁ; ਸੁਤਿਆ ਗਈ ਵਿਹਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ. ਨ ਜਾਗਿਓ; ਅੰਤਰਿ. ਨ ਉਪਜਿਓ ਚਾਉ॥ ਸਰੀਰੁ ਜਲਉ. ਗੁਣ ਬਾਹਰਾ; ਜੋ ਗੁਰ ਕਾਰ ਨ ਕਮਾਇ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾ ਡਿਠੁ ਮੈ; ਹਉਮੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ; ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਬਦਿ ਧਿਆਇ॥੧॥

ਮਃ ੩॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ. ਹਉਮੈ ਗਈ; ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ॥ ਪਿਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਚਲੈ; ਤਾ ਬਨਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ; ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰਿ॥ ਨਾ ਹਰਿ ਮਰੈ. ਨ ਕਦੇ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ; ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਲਈ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ; ਤੇ ਨਰ ਬੁਰਿਆਰੀ॥ ਪਾ-ਪਿਸਟ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਾਪ ਪਿਆਰਾ ਹੈ- ਹਰਿ ਜੀਉ. ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ. ਨਾ ਕਰਹੁ; ਪਾਪਿਸਟ ਹਤਿਆਰੀ॥ ਕੁਸੁੱਧ। ਧਰ-ਕਟ- ਓਹਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰਹਿ. ਕੁਸੁਧ ਮਨਿ; ਜਿਉ ਧਰਕਟ ਨਾਰੀ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਵਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੨੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ. ਨ ਲਗੈ ਆਇ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ; ਕਾਲੈ ਕਾ ਕਿਛੁ. ਨ ਬਸਾਇ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿੰਨ ਕਉ; ਜੋ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਧੁ. ਨ ਹੋਵਈ; ਜੇ ਅਨੇਕ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਅੰਗ ੬੫੨:- ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਕੁ-ਲੱਖਣੀ- ਸਾ ਕੁਸੁਧ ਸਾ ਕੁਲਖਣੀ; ਨਾਨਕ. ਨਾਰੀ ਵਿਚਿ ਕੁਨਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਹਰਿ ਬੋਲੀ ਬੈਣੀ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ. ਹਰਿ ਉਚਰਾ; ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਲੈਣੀ॥ ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਤਿਨ ਹਉ ਕੁਰਬੈਣੀ॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਅਰਾਧਿਆ; ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਖਾ ਨੈਣੀ॥ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਅਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕਉ; ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਲਿਆ ਸੈਣੀ॥੨੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ. ਦਾਸਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਹਰਿ. ਦਾਸਨ ਕੋ ਮਿਤੁ॥ ਹਰਿ. ਦਾਸਨ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ; ਜਿਉ ਜੰਤੀ ਕੈ ਵਸਿ ਜੰਤੁ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਹਰਿ ਧਿਆਇਦੇ; ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਨੇਹੁ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਸੈ ਮੇਹੁ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ; ਸਾ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਭਾਵਦੀ; ਜਨ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਾਈ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਇਕ ਸਮਾਨਿ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਭਗਵਾਨ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨਿ ਸਾਚੈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਪਰਭਾਤਿ; ਤੂਹੈ ਹੀ ਗਾਵਣਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਰਬਤ; ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਧਿਆਵਣਾ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ; ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਪਾਪ ਗਵਾਵਣਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਣਾ॥੨੫॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਭਈ ਮਤਿ ਮਧਿਮ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਾਹੀ॥ ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਸਭੁ ਕਪਟੋ ਕਰਿ ਜਾਣੈ; ਕਪਟੇ ਖਪਹਿ ਖਪਾਹੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਆਪਣੈ ਸੁਆਇ ਫਿਰਾਹੀ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਤਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹੀ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਵਿਆਪੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਨੂਆ ਥਿਰੁ ਨਾਹਿ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਹਉਮੈ ਖਪਹਿ ਖਪਾਹਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ; ਤਿਨ ਕੈ ਨਿਕਟਿ. ਨ ਕੋਈ ਜਾਹਿ॥ ਓਇ ਆਪਿ ਦੁਖੀ. ਸੁਖੁ ਕਬਹੂ. ਨ ਪਾਵਹਿ; ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੰਤ ਭਗਤ ਪਰਵਾਣੁ; ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਇਆ॥ ਸੇਈ ਬਿਚਖਣ ਜੰਤ; ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ; ਮਸਤਕਿ ਲਾਇਆ॥ ਅੰਗ ੬੫੩:- ਨਾਨਕ ਭਏ ਪੁਨੀਤ; ਹਰਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇਆ॥੨੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੈ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਮੋ ਚਿਤਵੈ. ਨਾਮੁ ਪੜੈ; ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ; ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ; ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ; ਨਾਮੋ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖਿ. ਜਿ ਮਾਰਿਆ; ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿਆ ਘਰੁ ਛੋਡਿ ਗਇਆ॥ ਓਸੁ ਪਿਛੈ ਵਜੈ ਫਕੜੀ; ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਆਗੈ ਭਇਆ॥ ਓਸੁ ਅਰਲੁ ਬਰਲੁ. ਮੁਹਹੁ ਨਿਕਲੈ; ਨਿਤ ਝਗੂ ਸੁਟਦਾ ਮੁਆ॥ ਕਿਆ ਹੋਵੈ. ਕਿਸੈ ਹੀ ਦੈ ਕੀਤੈ; ਜਾਂ ਧੁਰਿ ਕਿਰਤੁ ਓਸ ਦਾ. ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਪਇਆ॥ ਜਿਥੈ ਓਹੁ ਜਾਇ. ਤਿਥੈ ਓਹੁ ਝੂਠਾ; ਕੂੜੁ ਬੋਲੇ. ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵੈ ॥ ਵੇਖਹੁ ਭਾਈ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ. ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਪਾਵੈ॥ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਅਗੋ ਦੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬੱਧਾ- ਗੁਰਿ ਸਚੈ ਬਧਾ ਥੇਹੁ; ਰਖਵਾਲੇ ਗੁਰਿ ਦਿਤੇ॥ ਰੱਤੇ- ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨ ਰਤੇ॥ ਪੋਲਾ ਹਤੇ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤੇ- ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਬੇਅੰਤਿ; ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਹਤੇ॥ ਲਿੱਤੇ- ਗੁਰਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ; ਅਪਣੇ ਕਰਿ ਲਿਤੇ॥ ਪੋਲਾ ਇਤੇ ਇਤਨੇ- ਨਾਨਕ. ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ; ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਇਤੇ॥੨੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਤਾ ਕੀ ਰਜਾਇ ਲੇਖਿਆ ਪਾਇ; ਅਬ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਪਾਂਡੇ॥ ਹਾਸਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤ। ਹੰਢਹਿ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗ ਰਹੇ ਹਨ। ਨਿੱਬੜਿਆ- ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਹਾਸਲੁ. ਤਦੇ ਹੋਇ ਨਿਬੜਿਆ; ਹੰਢਹਿ ਜੀਅ ਕਮਾਂਦੇ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਨਕਿ ਨਥ ਖਸਮ ਹਥ; ਕਿਰਤੁ ਧਕੇ ਦੇ॥ ਜਹਾ ਦਾਣੇ ਤਹਾਂ ਖਾਣੇ; ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਹੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭੇ ਗਲਾ ਆਪਿ; ਥਾਟਿ ਬਹਾਲੀਓਨੁ॥ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇ; ਆਪੇ ਹੀ ਘਾਲਿਓਨੁ॥ ਆਪੇ ਜੰਤ ਉਪਾਇ; ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਓਨੁ॥ ਦਾਸ ਰਖੇ ਕੰਠਿ ਲਾਇ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਓਨੁ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ; ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾਲਿਓਨੁ॥੨੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਏ ਮਨ ਹਰਿ ਜੀ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਭਾਇ॥ ਹਰਿ ਕੀਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ; ਦੇਇ. ਨ ਪਛੋਤਾਇ॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਇਅਨੁ; ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰੇਇ॥ ਸਭਨਾ ਕਾ ਮਾ ਪਿਉ ਆਪਿ ਹੈ; ਆਪੇ ਸਾਰ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ. ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਹੈ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸੋਭਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ

ਅੰਗ ੬੫੪:- ਹਹਿ ਕਰਤੇ; ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਸਿਰਜੀਆ; ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਗੋਈ॥ ਸਭੁ ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵਰਤਦਾ; ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ; ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਆਰਾਧਿਆ; ਸਭਿ ਆਖਹੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ. ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਸੋਈ॥੨੯॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪੱਥਰ ਦੇ ਬੁੱਤ। ਨਾਈ ਝੁਕਾ ਕੇ- ਬੁਤ ਪੂਜਿ ਪੂਜਿ ਹਿੰਦੂ ਮੂਏ; ਤੁਰਕ ਮੂਏ ਸਿਰੁ ਨਾਈ॥ ਓਇ ਲੇ ਜਾਰੇ. ਓਇ ਲੇ ਗਾਡੇ; ਤੇਰੀ ਗਤਿ. ਦੁਹੂ ਨ ਪਾਈ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਸੰਸਾਰੁ ਅੰਧ ਗਹੇਰਾ॥ ਚਹੁ ਦਿਸ ਪਸਰਿਓ ਹੈ; ਜਮ ਜੇਵਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਬਿੱਤ ਕਬਿੱਤਾ ਪੋਲੇ, ਪੜ੍ਹੇ ਪੜ੍ਹਿ, ਕੱਪੜ- ਕਬਿਤ ਪੜੇ ਪੜਿ, ਕਬਿਤਾ ਮੂਏ; ਕਪੜ ਕੇਦਾਰੈ ਜਾਈ॥ ਜਟਾ ਧਾਰਿ ਧਾਰਿ ਜੋਗੀ ਮੂਏ; ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਇਨਹਿ. ਨ ਪਾਈ॥੨॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਕੰਚਨ ਸੋਨਾ ਗੱਡਿ ਲੇ ਲਿਆ ਸੀ- ਦਰਬੁ ਸੰਚਿ ਸੰਚਿ. ਰਾਜੇ ਮੂਏ; ਗਡਿ ਲੇ. ਕੰਚਨ ਭਾਰੀ॥ ਬੇਦ ਪੜੇ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੂਏ; ਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਨਾਰੀ॥੩॥ ਬਿਗੂਤੇ ਖ਼ਰਾਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਭੇ ਨਿਰੱਖਿ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਸਭੈ ਬਿਗੂਤੇ; ਦੇਖਹੁ ਨਿਰਖਿ ਸਰੀਰਾ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਕਿਨਿ ਗਤਿ ਪਾਈ; ਕਹਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਬੀਰਾ ॥੪॥੧॥ ਜਬ ਜਰੀਐ. ਤਬ ਹੋਇ ਭਸਮ ਤਨੁ; ਰਹੈ. ਕਿਰਮ ਦਲ ਖਾਈ॥ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਨੀਰੁ ਪਰਤੁ ਹੈ; ਇਆ ਤਨ ਕੀ ਇਹੈ ਬਡਾਈ॥੧॥ ਕਾਹੇ ਭਈਆ; ਫਿਰਤੌ ਫੂਲਿਆ ਫੂਲਿਆ॥ ਜਬ ਦਸ ਮਾਸ ਉਰਧ ਮੁਖ ਰਹਤਾ; ਸੋ ਦਿਨੁ ਕੈਸੇ ਭੂਲਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਠੋਰਿ ਕੰਜੂਸ- ਜਿਉ ਮਧੁ ਮਾਖੀ. ਤਿਉ ਸਠੋਰਿ ਰਸੁ; ਜੋਰਿ ਜੋਰਿ ਧਨੁ ਕੀਆ॥ ਮਰਤੀ ਬਾਰ ਲੇਹੁ ਲੇਹੁ ਕਰੀਐ; ਭੂਤੁ ਰਹਨ ਕਿਉ ਦੀਆ॥੨॥ ਲਉ ਤੱਕ। ਬਰੀ ਵਿਆਹੀ। ਸੱਜਨ- ਦੇਹੁਰੀ ਲਉ. ਬਰੀ ਨਾਰਿ ਸੰਗਿ ਭਈ; ਆਗੈ ਸਜਨ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਮਰਘਟ ਮਸਾਣ ਭੂਮੀ- ਮਰਘਟ ਲਉ. ਸਭੁ ਲੋਗੁ ਕੁਟੰਬੁ ਭਇਓ; ਆਗੈ ਹੰਸੁ ਅਕੇਲਾ॥੩॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਪਰੇ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਕੂਆ॥ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਆ; ਜਿਉ ਨਲਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ॥੪॥੨॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭੈ ਮਤ ਸੁਨਿ ਕੈ; ਕਰੀ ਕਰਮ ਕੀ ਆਸਾ॥ ਚੱਲੇ- ਕਾਲ ਗ੍ਰਸਤ. ਸਭ ਲੋਗ ਸਿਆਨੇ; ਉਠਿ ਪੰਡਿਤ. ਪੈ ਚਲੇ ਨਿਰਾਸਾ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਸਰਿਓ ਨ. ਏਕੈ ਕਾਜਾ॥ ਭਜਿਓ ਨ; ਰਘੁਪਤਿ ਰਾਜਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਨ ਖੰਡ ਜਾਇ ਜੋਗੁ ਤਪੁ ਕੀਨੋ; ਕੰਦ ਮੂਲੁ ਚੁਨਿ ਖਾਇਆ॥ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ ਸਬਦੀ ਮੋਨੀ; ਜਮ ਕੇ ਪਟੈ ਲਿਖਾਇਆ॥੨॥ ਨਾਰਦੀ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ। ਕਾਛਿ ਸ਼ਿੰਗਾਰ। ਕੂਛਿ ਸਵਾਰ। ਦੀਨਾ ਦਿਤਾ- ਭਗਤਿ ਨਾਰਦੀ ਰਿਦੈ ਨ ਆਈ; ਕਾਛਿ ਕੂਛਿ ਤਨੁ ਦੀਨਾ॥ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਡਿੰਭ ਹੋਇ ਬੈਠਾ; ਉਨਿ ਹਰਿ ਪਹਿ ਕਿਆ ਲੀਨਾ॥੩॥ ਪਰਿਓ ਕਾਲੁ. ਸਭੈ ਜਗ ਊਪਰ; ਮਾਹਿ ਲਿਖੇ ਭ੍ਰਮ ਗਿਆਨੀ॥

ਅੰਗ ੬੫੫:- ਖਾਲਸੇ ਸ਼ੁੱਧ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਜਨ ਭਏ ਖਾਲਸੇ; ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਿਹ ਜਾਨੀ॥੪॥੩॥ ਘਰੁ ੨॥ ਦੁਇ ਦੁਇ ਲੋਚਨ ਪੇਖਾ॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਅਉਰੁ. ਨ ਦੇਖਾ॥ ਨੈਨ ਰਹੇ ਰੰਗੁ ਲਾਈ॥ ਬੇ ਦੂਜੀ ਦਵੈਤ। ਗੱਲ- ਅਬ ਬੇ ਗਲ; ਕਹਨੁ. ਨ

ਜਾਈ॥੧॥ ਹਮਰਾ ਭਰਮੁ ਗਇਆ; ਭਉ ਭਾਗਾ॥ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਜੀਗਰ ਡੰਕ ਬਜਾਈ॥ ਸਭ ਖਲਕ ਤਮਾਸੇ ਆਈ॥ ਬਾਜੀਗਰ ਸ੍ਵਾਂਗੁ ਸਕੇਲਾ॥ ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਰਵੈ ਅਕੇਲਾ॥੨॥ ਕਥਨੀ ਕਹਿ; ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਭ ਕਥਿ ਕਥਿ ਰਹੀ ਲੁਕਾਈ॥ ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਤਾ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੩॥ ਗੁਰ; ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ॥ ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਹ; ਹਰਿ ਲੀਨੀ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਮਿਲਿਓ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ॥੪॥੪॥ ਜਾ ਕੇ ਨਿਗਮ ਦੂਧ ਕੇ ਠਾਟਾ॥ ਸਮੁੰਦੁ ਬਿਲੋਵਨ ਕਉ ਮਾਟਾ॥ ਤਾ ਕੀ ਹੋਹੁ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰੀ॥ ਕਿਉ ਮੇਟੈ ਗੋ; ਛਾਛਿ ਤੁਹਾਰੀ॥੧॥ ਚੇਰੀ ਤੂ; ਰਾਮੁ. ਨ ਕਰਸਿ ਭਤਾਰਾ॥ ਜਗਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਔਗੁਣ ਰੂਪ, ਜ਼ੰਜੀਰ ਵਾਲਾ ਤਉਕੁ ਪਟਾ। ਮੰਦੀ ਕਮਾਈ ਰੂਪੀ ਬੇਰੀ ਬੇੜੀ। ਪਗ ਪੋਲਾ- ਤੇਰੇ ਗਲਹਿ ਤਉਕੁ; ਪਗ ਬੇਰੀ॥ ਤੂ ਘਰ ਘਰ ਰਮਈਐ ਫੇਰੀ॥ ਤੂ ਅਜਹੁ. ਨ ਚੇਤਸਿ ਚੇਰੀ॥ ਤੂ ਜਮਿ ਬਪੁਰੀ ਹੈ ਹੇਰੀ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੀ॥ ਕਿਆ ਚੇਰੀ ਹਾਥ ਬਿਚਾਰੀ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਜਾਗੀ॥ ਜਿਤੁ ਲਾਈ ਤਿਤੁ ਲਾਗੀ॥੩॥ਤੈਂ, ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਚੇਰੀ ਤੈ ਸੁਮਤਿ; ਕਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈ॥ ਜਾ ਤੇ. ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਲੀਕ ਮਿਟਾਈ॥ ਸੁ ਰਸੁ; ਕਬੀਰੈ ਜਾਨਿਆ॥ ਮੇਰੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੪॥੫॥ ਜਿਹ ਬਾਝੁ. ਨ ਜੀਆ ਜਾਈ॥ ਜਉ ਮਿਲੈ; ਤ ਘਾਲ ਅਘਾਈ॥ ਕਹਾਂਹੀ ਕਹਾਉਂਦੇ- ਸਦ ਜੀਵਨੁ ਭਲੋ ਕਹਾਂਹੀ॥ ਮੂਏ ਬਿਨੁ; ਜੀਵਨੁ ਨਾਹੀ॥੧॥ ਅਬ ਕਿਆ ਕਥੀਐ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਨਿਜ ਨਿਰਖਤ ਗਤ ਬਿਉਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਸਿ ਕੁੰਕਮ ਚੰਦਨੁ ਗਾਰਿਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਬਿਨੁ ਨੈਨਹੁ; ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਰਿਆ॥ ਪੂਤਿ ਪਿਤਾ ਇਕੁ ਜਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਠਾਹਰ; ਨਗਰੁ ਬਸਾਇਆ॥੨॥ ਜਾਚਕ ਜਨ. ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ॥ ਸੋ ਦੀਆ ਨ ਜਾਈ ਖਾਇਆ॥ ਛੋਡਿਆ ਜਾਇ ਨ ਮੂਕਾ॥ ਅਉਰਨ ਪਹਿ ਜਾਨਾ ਚੂਕਾ॥੩॥ ਜੋ ਜੀਵਨ ਮਰਨਾ ਜਾਨੈ॥ ਸੋ ਪੰਚ ਸੈਲ ਸੁਖ ਮਾਨੈ॥ ਕਬੀਰੈ. ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਭੇਟਤ. ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ॥੪॥੬॥ ਕਿਆ ਪੜੀਐ. ਕਿਆ ਗੁਨੀਐ॥ ਕਿਆ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ਸੁਨੀਐ॥ ਪੜੇ ਸੁਨੇ ਕਿਆ ਹੋਈ॥ ਜਉ ਸਹਜ. ਨ ਮਿਲਿਓ ਸੋਈ ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਨ ਜਪਸਿ ਗਵਾਰਾ॥ ਕਿਆ ਸੋਚਹਿ ਬਾਰੰ ਬਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਧਿਆਰੇ ਦੀਪਕੁ ਚਹੀਐ॥

ਅੰਗ ੬੫੬:- ਇਕ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੀਐ॥ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਪਾਈ॥ ਘਟਿ ਦੀਪਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੨॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਅਬ ਜਾਨਿਆ॥ ਜਬ ਜਾਨਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਮਨ ਮਾਨੇ; ਲੋਗੁ. ਨ ਪਤੀਜੈ॥ ਨ ਪਤੀਜੈ; ਤਉ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥੩॥੭॥ ਹ੍ਰਿਦੈ ਕਪਟੁ; ਮੁਖ ਗਿਆਨੀ॥ ਝੂਠੇ. ਕਹਾ ਬਿਲੋਵਸਿ ਪਾਨੀ॥੧॥ ਕਾਂਇਆ ਮਾਂਜਸਿ ਕਉਨ ਗੁਨਾਂ॥ ਜਉ ਘਟ ਭੀਤਰਿ; ਹੈ ਮਲਨਾਂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਲਉਕੀ ਤੂੰਬੀ- ਲਉਕੀ; ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਈ॥ ਕਉਰਾਪਨੁ; ਤਊ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਬੀਚਾਰੀ॥ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਾਰਿ ਮੁਰਾਰੀ॥੩॥੮॥ਸੋਰਠਿ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬਹੁ ਪਰਪੰਚ ਕਰਿ; ਪਰ ਧਨੁ ਲਿਆਵੈ॥ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਪਹਿ; ਆਨਿ ਲੁਟਾਵੈ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਭੂਲੇ; ਕਪਟੁ. ਨ ਕੀਜੈ॥ ਅੰਤਿ ਨਿਬੇਰਾ; ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਪਹਿ ਲੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਤਨੁ ਛੀਜੈ; ਜਰਾ ਜਨਾਵੈ॥ ਤਬ ਤੇਰੀ ਓਕ; ਕੋਈ ਪਾਨੀਓ. ਨ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ; ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੇਰਾ॥ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਜਪਹਿ ਸਵੇਰਾ॥੩॥੯॥ ਸੰਤਹੁ; ਮਨ ਪਵਨੈ ਸੁਖੁ ਬਨਿਆ॥ ਕਿਛੁ ਜੋਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗਨਿਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਿ. ਦਿਖਲਾਈ ਮੋਰੀ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਰਗ ਪੜਤ ਹੈ ਚੋਰੀ॥ ਮੂੰਦਿ ਲੀਏ ਦਰਵਾਜੇ॥ ਬਾਜੀਅਲੇ ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ॥੧॥ ਕੁੰਭ ਕਮਲੁ ਜਲਿ ਭਰਿਆ॥ ਜਲੁ ਮੇਟਿਆ ਊਭਾ ਕਰਿਆ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਜਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਜਉ ਜਾਨਿਆ. ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੨॥੧੦॥ ਯਹ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ॥ ਭੂਖੇ. ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜੈ॥ ਯਹ ਮਾਲਾ ਅਪਨੀ ਲੀਜੈ॥ ਹਉ ਮਾਂਗਉ; ਸੰਤਨ ਰੇਨਾ॥ ਮੈ. ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦੇਨਾ॥੧॥ ਮਾਧੋ; ਕੈਸੀ ਬਨੈ ਤੁਮ ਸੰਗੇ॥ ਆਪਿ ਨ ਦੇਹੁ; ਤ ਲੇਵਉ ਮੰਗੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਇ ਸੇਰ ਮਾਂਗਉ ਚੂਨਾ ॥ ਪਾਉ ਘੀਉ ਸੰਗਿ ਲੂਨਾ॥ ਅਧ ਸੇਰੁ ਮਾਂਗਉ ਦਾਲੇ॥ ਮੋਕਉ ਦੋਨਉ ਵਖਤ ਜਿਵਾਲੇ॥੨॥ ਖਾਟ ਮਾਂਗਉ ਚਉਪਾਈ॥ ਸਿਰਹਾਨਾ ਅਵਰ ਤੁਲਾਈ॥ ਊਪਰ ਕਉ ਮਾਂਗਉ ਖੀਂਧਾ॥ ਥੀਂਧਾ ਸਨਿਗਧ- ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੈ; ਜਨੁ ਥੀਂਧਾ॥੩॥ ਲੱਬੋ- ਮੈ. ਨਾਹੀ ਕੀਤਾ ਲਬੋ॥ ਫੱਬੋ- ਇਕੁ ਨਾਉ ਤੇਰਾ; ਮੈ ਫਬੋ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ. ਤਉ ਹਰਿ ਜਾਨਿਆ॥੪॥੧੧॥ ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇ ਜੀ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਬ ਦੇਖਾ; ਤਬ ਗਾਵਾ॥ ਅੰਗ ੬੫੭:- ਤਉ ਜਨ ਧੀਰਜੁ ਪਾਵਾ॥੧॥ ਸਮਾਇ-ਲੋ- ਨਾਦਿ ਸਮਾਇਲੋ ਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਲੇ ਦੇਵਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਝਿਲਿ-ਮਿਲਿ-ਕਾਰੁ ਇੱਕਰਸ ਬੱਝਵਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਸੰਤਾ ਦਿਸਦਾ- ਜਹ. ਝਿਲਿਮਿਲਿਕਾਰੁ ਦਿਸੰਤਾ॥ ਤਹ. ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਬਜੰਤਾ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਮੈ. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨੀ॥੨॥ ਰਤਨ ਕਮਲ ਕੋਠਰੀ॥ ਚਮਕਾਰ. ਬੀਜੁਲ ਤਹੀ॥ ਨੇਰੈ. ਨਾਹੀ ਦੂਰਿ॥ ਨਿਜ ਆਤਮੈ. ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੩॥ ਉਜਿਆਰਾ- ਜਹ. ਅਨਹਤ ਸੂਰ ਉਜ੍ਯਾਰਾ॥ ਤਹ. ਦੀਪਕ ਜਲੈ ਛੰਛਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ॥ ਜਨੁ ਨਾਮਾ. ਸਹਜ ਸਮਾਨਿਆ॥੪॥੧॥ ਘਰੁ ੪ ਸੋਰਠਿ॥ ਪਾੜ ਪੜੋਸਣਿ. ਪੂਛਿ ਲੇ ਨਾਮਾ; ਕਾ ਪਹਿ. ਛਾਨਿ ਛਵਾਈ ਹੋ॥ ਛੰਨ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਬੇਢੀ ਬਾਨ੍ਹਾਂ। ਦੂੱਗਣੀ- ਤੋ ਪਹਿ. ਦੁਗਣੀ ਮਜੂਰੀ ਦੈਹਉ; ਮੋਕਉ. ਬੇਢੀ ਦੇਹੁ ਬਤਾਈ ਹੋ॥੧॥ ਰੀ ਬਾਈ. ਬੇਢੀ ਦੇਨੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਦੇਖੁ. ਬੇਢੀ ਰਹਿਓ ਸਮਾਈ॥ ਹਮਾਰੈ ਬੇਢੀ. ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇਢੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਜੂਰੀ ਮਾਂਗੈ; ਜਉ ਕੋਊ ਛਾਨਿ ਛਵਾਵੈ ਹੋ॥ ਲੋਗ ਕੁਟੰਬ ਸਭਹੁ ਤੇ ਤੋਰੈ; ਤਉ ਆਪਨ ਬੇਢੀ ਆਵੈ ਹੋ॥੨॥ ਐਸੋ ਬੇਢੀ. ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਸਭ ਅੰਤਰ ਸਭ ਠਾਂਈ ਹੋ॥ ਗੂੰਗੈ ਮਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਪੂਛੇ. ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਹੋ॥੩॥ ਬੇਢੀ ਕੇ ਗੁਣ ਸੁਨਿ ਰੀ ਬਾਈ; ਜਲਧਿ ਬਾਂਧਿ. ਧ੍ਰੂ ਥਾਪਿਓ ਹੋ॥ ਸੀਅ ਮਾਤਾ ਸੀਤਾ ਜੀ। ਬਹੋਰੀ ਵਾਪਿਸ ਲਿਆਂਦੇ। ਆਪਿਓ ਅਰਪੀ- ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ. ਸੀਅ ਬਹੋਰੀ; ਲੰਕ ਭਭੀਖਣ ਆਪਿਓ ਹੋ॥੪॥੨॥ ਅਣ-ਮੜਿਆ- ਸੋਰਠਿ ਘਰੁ ੩॥ ਅਣਮੜਿਆ ਮੰਦਲੁ ਬਾਜੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਵਣ. ਘਨਹਰੁ ਗਾਜੈ॥

ਬਾਦਲ ਬਿਨੁ. ਬਰਖਾ ਹੋਈ॥ ਜਉ.ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੈ ਕੋਈ॥੧॥ ਮੋਕਉ.ਮਿਲਿਓ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ॥ਸੁਦੇਹੀ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤ੍ਰ-ਜਿਹ ਮਿਲਿਐ. ਦੇਹ ਸੁਦੇਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਲਿ ਪਾਰਸ; ਕੰਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਮੁਖ ਮਨਸਾ; ਰਤਨੁ ਪਰੋਇਆ॥ ਨਿਜ ਭਾਉ ਭਇਆ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ॥ ਗੁਰ ਪੂਛੇ; ਮਨੁ ਪਤੀਆਗਾ॥੨॥ ਜਲ ਭੀਤਰਿ; ਕੁੰਭ ਸਮਾਨਿਆ॥ ਸਭ ਰਾਮੁ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਜਨ ਨਾਮੈ; ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਆ॥੩॥੩॥ ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ. ਤਬ ਤੂ ਨਾਹੀ; ਅਬ ਤੂਹੀ. ਮੈ ਨਾਹੀ॥ ਅਨਲ ਹਵਾ। ਮਇ ਰੂਪ। ਓਦਧਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ- ਅਨਲ ਅਗਮ ਜੈਸੇ. ਲਹਰਿ ਮਇ ਓਦਧਿ; ਜਲ ਕੇਵਲ ਜਲ ਮਾਂਹੀ॥੧॥ ਮਾਧਵੇ; ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਭ੍ਰਮੁ ਐਸਾ॥ ਜੈਸਾ ਮਾਨੀਐ; ਹੋਇ ਨ ਤੈਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਰਪਤਿ ਏਕੁ. ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਸੋਇਆ; ਸੁਪਨੇ ਭਇਆ ਭਿਖਾਰੀ॥ ਅੱਛਤ ਹੁੰਦਿਆਂ- ਅਛਤ ਰਾਜ. ਬਿਛੁਰਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸੋ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ॥੨॥ ਰਾਜ ਭੁਇਅੰਗ ਪ੍ਰਸੰਗ ਜੈਸੇ ਹਹਿ;ਅਬ ਕਛੁ ਮਰਮੁ ਜਨਾਇਆ॥ਕਟਕ ਕੜੇ-ਅਨਿਕ ਕਟਕ ਜੈਸੇ. ਭੂਲਿ ਪਰੇ; ਅੰਗ ੬੫੮:- ਅਬ ਕਹਤੇ. ਕਹਨੁ ਨ ਆਇਆ॥੩॥ ਸਰਬੇ ਏਕੁ. ਅਨੇਕੈ ਸੁਆਮੀ; ਸਭ ਘਟ ਭੋੁਗਵੈ ਸੋਈ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ. ਹਾਥ ਪੈ ਨੇਰੈ; ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਈ॥੪॥੧॥ ਬੰਧਨਿ- ਜਉ ਹਮ ਬਾਂਧੇ. ਮੋਹ ਫਾਸ; ਹਮ ਪ੍ਰੇਮ ਬਧਨਿ. ਤੁਮ ਬਾਧੇ॥ ਅਪਨੇ ਛੂਟਨ ਕੋ ਜਤਨੁ ਕਰਹੁ; ਹਮ ਛੂਟੇ ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ॥੧॥ ਮਾਧਵੇ; ਜਾਨਤ ਹਹੁ ਜੈਸੀ ਤੈਸੀ॥ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰਹੁਗੇ ਐਸੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੀਨੁ ਪਕਰਿ. ਫਾਂਕਿਓ ਅਰੁ ਕਾਟਿਓ; ਰਾਂਧਿ ਕੀਓ ਬਹੁ ਬਾਨੀ॥ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ; ਤਉ. ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਪਾਨੀ॥੨॥ ਬੱਪੈ। ਰਾਜਾ ਪੋਲਾ- ਆਪਨ ਬਾਪੈ ਨਾਹੀ. ਕਿਸੀ ਕੋ; ਭਾਵਨ ਕੋ ਹਰਿ ਰਾਜਾ॥ ਪਟਲ ਪੜਦਾ। ਜੱਗ-ਤੁ- ਮੋਹ ਪਟਲ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਿਆਪਿਓ; ਭਗਤ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪਾ॥੩॥ ਬਾਢੀ ਵਧ ਗਈ - ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ. ਭਗਤਿ ਇਕ ਬਾਢੀ; ਅਬ ਇਹ ਕਾ ਸਿਉ ਕਹੀਐ॥ ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਹਮ. ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ; ਸੋ ਦੁਖੁ ਅਜਹੂ ਸਹੀਐ॥੪॥੨॥ ਅਬਿਬੇਕੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ। ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ. ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਇਓ; ਬਿਰਥਾ ਜਾਤ ਅਬਿਬੇਕੇ॥ ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਮਸਰਿ ਗ੍ਰਿਹ ਆਸਨ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ. ਕਹਹੁ ਕਿਹ ਲੇਖੈ॥੧॥ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਰਾਜਾਰਾਮ ਕੋ ਰਸੁ॥ ਜਿਹ ਰਸ; ਅਨ ਰਸ ਬੀਸਰਿ ਜਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਨਿ. ਅਜਾਨ ਭਏ ਹਮ ਬਾਵਰ; ਸੋਚ ਅਸੋਚ ਦਿਵਸ ਜਾਹੀ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਂ। ਸਬਲ ਨਿਬਲ ਪੋਲੇ ਮਿਲਵੇਂ- ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਬਲ ਨਿਬਲ; ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ. ਪਰਮਾਰਥ ਪਰਵੇਸ ਨਹੀ॥੨॥ ਅ-ਚਰੀਅਤ ਕਰਤੱਬ। ਅਪਰ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਕਹੀਅਤ ਆਨ. ਅਚਰੀਅਤ ਅਨ ਕਛੁ; ਸਮਝ ਨ ਪਰੈ. ਅਪਰ ਮਾਇਆ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ. ਉਦਾਸ ਦਾਸ ਮਤਿ; ਪਰਹਰਿ ਕੋਪੁ. ਕਰਹੁ ਜੀਅ ਦਇਆ॥੩॥੩॥ ਸੁਰ-ਤਰ ਚਿੰਤਾ-ਮਨਿ ਬੱਸਿ- ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਸੁਰਤਰ ਚਿੰਤਾਮਨਿ; ਕਾਮਧੇਨੁ ਬਸਿ ਜਾ ਕੇ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਤਾ ਕੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਨ ਜਪਹਿ ਰਸਨਾ॥ ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ; ਬਚਨ ਰਚਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਬਿਧਿ; ਚਉਤੀਸ ਅਖਰ ਮਾਂਹੀ॥ ਬਿਆਸ ਬਿਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ; ਫੁਨਿ ਬਡੈਭਾਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ.

ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਧਰਿ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਗੀ॥੩॥੪॥ ਜਉ ਤੁਮ ਗਿਰਿਵਰ; ਤਉ ਹਮ ਮੋਰਾ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਚੰਦ; ਤਉ ਹਮ ਭਏ ਹੈ ਚਕੋਰਾ॥੧॥ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ! ਜੇਕਰ (ਤੁਮਨ) ਆਪ ਜੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜੋਂ, ਤਾਂ ਸਤਿਸੰਗੀਆਂ ਸਮੇਤ ਹਮ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਫੇਰ ਭੀ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲੋਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਤੋੜਦੇ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਗ੍ਰੀਬੀ ਦੀ ਹੱਦ ਹੈ,ਤੁਮਨ ਸਹੀ- ਮਾਧਵੇ ਤੁਮਨ ਤੋਰਹੁ; ਤਉ ਹਮ ਨਹੀ ਤੋਰਹਿ॥ ਤੁਮ ਸਿਉ ਤੋਰਿ; ਕਵਨ ਸਿਉ ਜੋਰਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਦੀਵਰਾ; ਤਉ ਹਮ ਬਾਤੀ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਤੀਰਥ; ਤਉ ਹਮ ਜਾਤੀ॥੨॥

ਅੰਗ ੬੫੯:- ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਹਮ ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੋਰੀ॥ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੋਰਿ. ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਤੋਰੀ॥੩॥ ਜਹ ਜਹ ਜਾਉ; ਤਹਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ॥ ਤੁਮ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਅਉਰੁ ਨ ਦੇਵਾ॥੪॥ ਤੁਮਰੇ ਭਜਨ; ਕਟਹਿ ਜਮ ਫਾਂਸਾ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤ; ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸਾ॥੫॥੫॥ ਜਲ ਕੀ ਭੀਤਿ. ਪਵਨ ਕਾ ਥੰਭਾ; ਰਕਤ ਬੁੰਦ ਕਾ ਗਾਰਾ॥ ਹਾਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਕੋ ਪਿੰਜਰੁ; ਪੰਖੀ ਬਸੈ ਬਿਚਾਰਾ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਨੀ. ਕਿਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਤੇਰਾ॥ ਜੈਸੇ, ਤਰਵਰ ਪੰਖਿ ਬਸੇਰਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਰਾਖਹੁ ਕੰਧ. ਉਸਾਰਹੁ ਨੀਵਾਂ॥ ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਾਥ; ਤੇਰੀ ਸੀਵਾਂ॥੨॥ ਬੰਕੇ ਬਾਲ; ਪਾਗ ਸਿਰਿ ਡੇਰੀ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਇਗੋ; ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ॥੩॥ ਊਚੇ ਮੰਦਰ; ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੪॥ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਮੀਨੀ. ਪਾਂਤਿ ਕਮੀਨੀ; ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਤੁਮ ਸਰਨਾਗਤਿ. ਰਾਜਾ ਰਾਮਚੰਦ; ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥੫॥੬॥ ਚਮ-ਰਟਾ ਪੋਲਾ- ਚਮਰਟਾ; ਗਾਂਠਿ ਨ ਜਨਈ॥ ਲੋਗੁ ਗਠਾਵੈ ਪਨਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਰ ਨਹੀ. ਜਿਹ ਤੋਪਉ॥ ਨਹੀ ਰਾਂਬੀ. ਠਾਉ ਰੋਪਉ॥੧॥ ਲੋਗੁ; ਗੰਠਿ ਗੰਠਿ ਖਰਾ ਬਿਗੂਚਾ॥ ਹਉ ਬਿਨੁ ਗਾਂਠੇ. ਜਾਇ ਪਹੂਚਾ॥੨॥ ਰਵਿਦਾਸੁ ਜਪੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ॥ ਮੋਹਿ ਜਮ ਸਿਉ. ਨਾਹੀ ਕਾਮਾ॥੩॥੭॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਕੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਦੁੱਧਵਾਨੀ ਚਿੱਟੇ- ਨੈਨਹੁ ਨੀਰੁ ਬਹੈ. ਤਨੁ ਖੀਨਾ; ਭਏ ਕੇਸ ਦੁਧਵਾਨੀ॥ ਰੂਧਾ ਕੰਠੁ. ਸਬਦੁ ਨਹੀ ਉਚਰੈ; ਅਬ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਪਰਾਨੀ॥੧॥ ਰਾਮਰਾਇ; ਹੋਹਿ ਬੈਦ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਅਪਨੇ ਸੰਤਹ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਥੇ ਪੀਰ ਸਰੀਰਿ ਜਲਨਿ ਹੈ; ਕਰਕ ਕਰੇਜੇ ਮਾਹੀ॥ ਐਸੀ ਬੇਦਨ. ਉਪਜਿ ਖਰੀ ਭਈ; ਵਾ ਕਾ ਅਉਖਧੁ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਇਹੁ ਅਉਖਧੁ ਜਗਿ ਸਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਹੈ ਜਨੁ ਭੀਖਨੁ; ਪਾਵਉ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ॥੩॥੧॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ; ਪੁੰਨਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖਿਆ; ਰਤਨੁ ਨ ਛਪੈ. ਛਪਾਇਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਹਤੇ; ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਜੈਸੇ ਗੂੰਗੇ ਕੀ ਮਿਠਿਆਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਰਸਨਾ ਰਮਤ. ਸੁਨਤ ਸੁਖੁ ਸ੍ਰਵਨਾ; ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਕਹੁ ਭੀਖਨ. ਦੁਇ ਨੈਨ ਸੰਤੋਖੇ; ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਸੋਈ॥੨॥੨॥

ਅੰਗ ੬੬੦:- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਜੀਉ ਡਰਤੁ ਹੈ ਆਪਣਾ; ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ॥ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸੇਵਿਆ; ਸਦਾ ਸਦਾ

ਦਾਤਾਰੁ॥੧॥ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨੀਤ ਨਵਾ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ; ਅੰਤਿ ਛਡਾਏ ਸੋਇ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੇਰੀ ਕਾਮਣੀ; ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਦਇਆਲ; ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾ॥ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬੰ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੩॥ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਪਿਆਰੇ; ਕੇਵ ਰਹਾ॥ ਸਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇਹਿ; ਜਿਤੁ ਨਾਮਿ ਤੇਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਾਂ॥ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ; ਜਿਸੁ ਆਗੈ ਪਿਆਰੇ ਜਾਇ ਕਹਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੇਵੀ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ; ਅਵਰੁ. ਨ ਜਾਚੰਉ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕੁ. ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ॥੪॥ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ; ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥੪॥੧॥ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਮੁਹ-ਲਤਿ ਮੁਨਿਆਦ। ਮੁਹ-ਤੁ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਮ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਇਕ ਦਮੀ; ਮੁਹਲਤਿ ਮੁਹਤੁ. ਨ ਜਾਣਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ. ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ; ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣਾ॥੧॥ ਕੇਤੇ-ਕੇ- ਅੰਧੇ. ਜੀਵਣਾ ਵੀਚਾਰਿ; ਦੇਖਿ. ਕੇਤੇ ਕੇ ਦਿਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਸੁ ਮਾਸੁ ਸਭੁ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰਾ; ਤੂ. ਮੈ ਖਰਾ ਪਿਆਰਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਾਇਰੁ. ਏਵ ਕਹਤੁ ਹੈ; ਸਚੇ ਪਰਵਦਗਾਰਾ॥੨॥ ਜੇ ਤੂ ਕਿਸੈ. ਨ ਦੇਹੀ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਕਿਆ ਕੋ ਕਢੈ ਗਹਣਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ. ਸੋ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ; ਪੁਰਬਿ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਖਸਮ ਕਾ ਚਿਤਿ. ਨ ਕੀਆ; ਕਪਟੀ ਕਪਟੁ ਕਮਾਣਾ॥ ਜਮ ਦੁਆਰਿ ਜਾ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ; ਤਾ ਚਲਦਾ ਪਛੁਤਾਣਾ॥੪॥ ਜਬ ਲਗੁ ਦੁਨੀਆ ਰਹੀਐ. ਨਾਨਕ; ਕਿਛੁ ਸੁਣੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀਐ॥ ਭਾਲਿ ਰਹੇ ਹਮ. ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਇਆ; ਜੀਵਤਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ॥੫॥੨॥

ਅੰਗ ੬੬੧:- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ਦੂਜਾ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਕਿਉ ਸਿਮਰੀ; ਸਿਵਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ॥ ਹਿਆਉ ਰਿਦਾ- ਤਪੈ ਹਿਆਉ; ਜੀਅੜਾ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਸਿਰਜਿ ਸਵਾਰੇ. ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਸਰਿਐ; ਚੰਗਾ ਕਿਉ ਹੋਇ॥੧॥ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮਿ; ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸਾਚਿ ਮਿਲਉ; ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ. ਦੇਖਣ ਕੋਈ ਜਾਇ॥ ਨਾ ਕੋ ਚਾਖੈ; ਨਾ ਕੋ ਖਾਇ॥ ਲੋਕਿ ਪਤੀਣੈ; ਨਾ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਤਾ ਪਤਿ ਰਹੈ; ਰਾਖੈ ਜਾ ਸੋਇ॥੨॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ; ਕੀਤੈ ਕਿਆ ਹੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ; ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥੩॥ ਕਿ ਅਥਵਾ। ਚੱਲਣਾ- ਹੁਣਿ ਉਠਿ ਚਲਣਾ; ਮੁਹਤਿ. ਕਿ ਤਾਲਿ॥ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਾ; ਗੁਣ ਨਹੀ ਨਾਲਿ॥ ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤੈਸਾ ਹੋਇ॥ ਵਿਣੁ ਨਦਰੀ; ਨਾਨਕ. ਨਹੀ ਕੋਇ॥੪॥੧॥੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਇ॥ ਆਤਮਾ ਦ੍ਰਵੈ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਆਤਮਾ ਪਰਾਤਮਾ; ਏਕੋ ਕਰੈ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ; ਅੰਤਰਿ ਮਰੈ॥੧॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਗੈ; ਫਿਰਿ. ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚਿ ਸਿਮਰਿਐ; ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਤਾ ਤੇ; ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਹੈ ਉਦਾਸੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਐਸੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਵਿਚੇ ਗਤਿ ਪਾਈ॥੨॥ ਐਸੀ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਜੀਉ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਧਰੈ॥ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ; ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ॥ ਜੋ ਇਛੈ; ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਜਮ ਤੇ ਕੈਸਾ ਡਰੈ॥੪॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ; ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਤਾ ਕੋ ਪਾਵੈ. ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਭੁ; ਇਹੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ॥੫॥੨॥੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੀਉ ਤਪਤੁ ਹੈ; ਬਾਰੋ ਬਾਰ॥ ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ; ਬਹੁਤੁ ਬੇਕਾਰ॥ ਜੈ ਤਨਿ; ਬਾਣੀ ਵਿਸਰਿ ਜਾਇ॥ ਜਿਉ ਪਕਾ ਰੋਗੀ ਵਿਲਲਾਇ॥੧॥ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣੁ; ਝਖਣੁ ਹੋਇ॥ ਵਿਣੁ ਬੋਲੇ; ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੰਨ ਅੱਖੀਂ- ਜਿਨਿ ਕਨ ਕੀਤੇ; ਅਖੀ ਨਾਕੁ॥ ਜਿਨਿ ਜਿਹਵਾ ਦਿਤੀ; ਬੋਲੇ ਤਾਤੁ॥

ਅੰਗ ੬੬੨:- ਜਿਨਿ ਮਨੁ ਰਾਖਿਆ; ਅਗਨੀ ਪਾਇ॥ ਵਾਜੈ ਪਵਣੁ; ਆਖੈ ਸਭ ਜਾਇ॥੨॥ ਜੇਤਾ ਮੋਹੁ ਪਰੀਤਿ ਸੁਆਦ॥ ਸੱਭਾ- ਸਭਾ ਕਾਲਖ. ਦਾਗਾ ਦਾਗ॥ ਦਾਗ ਦੋਸ ਮੁਹਿ. ਚਲਿਆ ਲਾਇ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ. ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥੩॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ; ਆਖਣੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਣਾ; ਹੋਰੁ. ਨਹੀ ਥਾਉ॥ ਜੇ ਕੋ ਡੂਬੈ; ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਸਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਦਾਤਾਰ॥੪॥੩॥੫॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਚੋਰੁ ਸਲਾਹੇ, ਚੀਤੁ ਨ ਭੀਜੈ॥ ਜੇ ਬਦੀ ਕਰੇ. ਤਾ ਤਸੂ, ਨ ਛੀਜੈ॥ ਚੋਰ ਕੀ ਹਾਮਾ; ਭਰੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਚੋਰੁ ਕੀਆ; ਚੰਗਾ ਕਿਉ ਹੋਇ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕੁਤੇ ਕੂੜਿਆਰ॥ਬਿਨੁ ਬੋਲੇ; ਬੂਝੀਐ ਸਚਿਆਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੋਰੁ ਸੁਆਲਿਉ; ਚੋਰੁ ਸਿਆਣਾ॥ ਇੱਕ ਦਮੜੀ- ਖੋਟੇ ਕਾ ਮੁਲੁ; ਏਕੁ ਦੁਗਾਣਾ॥ ਜੇ ਸਾਥਿ ਰਖੀਐ; ਦੀਜੈ ਰਲਾਇ॥ ਜਾ ਪਰਖੀਐ; ਖੋਟਾ ਹੋਇ ਜਾਇ॥੨॥ ਜੈਸਾ ਕਰੇ; ਸੁ ਤੈਸਾ ਪਾਵੈ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵੈ॥ ਜੇ ਵਡਿਆਈਆ; ਆਪੇ ਖਾਇ॥ ਜੇਹੀ ਸੁਰਤਿ; ਤੇਹੈ ਰਾਹਿ ਜਾਇ॥੩॥ ਜੇ ਸਉ ਕੂੜੀਆ; ਕੂੜੁ ਕਬਾੜੁ॥ ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਆਖਉ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਅਧੀ ਨੀਚ ਚੋਰ ਯਾਰ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਨੀਚ ਕਰਮ ਛੱਡਕੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਦਰ ਪਰਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਅਧੀ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ; ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣੁ॥੪॥੪॥੬॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਾਇਆ ਕਾਗਦੁ; ਮਨੁ ਪਰਵਾਣਾ॥ ਪੜ੍ਹੈ- ਸਿਰ ਕੇ ਲੇਖ; ਨ ਪੜੈ ਇਆਣਾ॥ ਦਰਗਹ ਘੜੀਅਹਿ; ਤੀਨੇ ਲੇਖ॥ ਖੋਟਾ.ਕਾਂਮਿ ਨ ਆਵੈ; ਵੇਖੁ॥੧॥ ਨਾਨਕ; ਜੇ ਵਿਚਿ ਰੁਪਾ ਹੋਇ॥ ਖਰਾ ਖਰਾ; ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਦੀ ਮਲੁ ਪੋਲੇ- ਕਾਦੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ; ਮਲੁ ਖਾਇ॥ ਨ੍ਹਾਵੈ- ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਨਾਵੈ; ਜੀਆ ਘਾਇ॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ. ਨ ਜਾਣੈ; ਅੰਧੁ॥ ਤੀਨੇ. ਉਜਾੜੇ ਕਾ ਬੰਧੁ॥੨॥ ਸੋ ਜੋਗੀ; ਜੋ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਕਾਜੀ ਸੋ; ਜੋ ਉਲਟੀ ਕਰੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ; ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੈ॥੩॥ ਦਾਨਸ਼-ਬੰਦੁ ਅਕਲਮੰਦ- ਦਾਨਸਬੰਦੁ ਸੋਈ; ਦਿਲਿ ਧੋਵੈ॥ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸੋਈ; ਮਲੁ ਖੋਵੈ॥ ਪੜਿਆ ਬੂਝੈ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਰਿ; ਦਰਗਹ ਕਾ ਨੀਸਾਣੁ॥੪॥੫॥੭॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਢੱਬੁ ਢੰਗ। ਸੱਤ- ਕਾਲੁ ਨਾਹੀ. ਜੋਗੁ ਨਾਹੀ; ਨਾਹੀ ਸਤ ਕਾ ਢਬੁ॥ ਥਾਨੱਸਟ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ। ਭ੍ਰਿਸਟ- ਥਾਨਸਟ ਜਗ ਭਰਿਸਟ ਹੋਏ; ਡੂਬਤਾ ਇਵ ਜਗੁ॥੧॥ ਕਲ ਮਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ॥ ਅਖੀ ਤ ਮੀਟਹਿ. ਨਾਕ ਪਕੜਹਿ; ਠਗਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਂਟ ਸੇਤੀ ਨਾਕੁ ਪਕੜਹਿ; ਸੂਝਤੇ ਤਿਨਿ ਲੋਅ॥

ਅੰਗ ੬੬੩:- ਮਗਰ ਪੋਲਾ- ਮਗਰ ਪਾਛੈ. ਕਛੁ, ਨ ਸੂਝੈ; ਏਹੁ ਪਦਮੁ ਅਲੋਅ॥੨॥ ਖਤ੍ਰੀਆ ਤ ਧਰਮੁ ਛੋਡਿਆ; ਮਲੇਛ ਭਾਖਿਆ ਗਹੀ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਇਕ ਵਰਨ ਹੋਈ; ਧਰਮ ਕੀ ਗਤਿ ਰਹੀ॥੩॥ ਅਸਟ ਸਾਜ ਸਾਜਿ ਪੁਰਾਣ ਸੋਧਹਿ; ਕਰਹਿ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ; ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ॥੪॥੧॥੬॥੮॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਆਰਤੀ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੈ ਸਰੂਪ, ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ. ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ; ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ॥ ਧੂਪੁ ਮਲਆਨ ਲੋ. ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ; ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ॥੧॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ; ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ॥ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ. ਨਨ ਨੈਨ ਹੈ ਤੋਹਿ ਕਉ; ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ. ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ॥ ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ. ਨਨ ਏਕ ਪਦ; ਗੰਧ ਬਿਨੁ. ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ; ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ॥੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ; ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਚਾਨਣਿ; ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ; ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਚਰਣਕਮਲ ਮਕਰੰਦ. ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ; ਅਨ ਦਿਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ. ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ; ਹੋਇ ਜਾ ਤੇ. ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਵਾਸਾ॥੪॥੧॥੭॥੯॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਖੁੱਟੁ ਨਿਖੁੱਟੈ- ਇਹੁ ਧਨੁ ਅਖੁਟੁ; ਨ ਨਿਖੁਟੈ. ਨ ਜਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ॥ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ; ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥੧॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਵਗੁਣ ਕਾਟਿ; ਗੁਣ ਰਿਦੈ ਸਮਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ; ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਸੁਖ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ॥੨॥ ਅਚਰਜੁ- ਏਕੁ ਅਚਰਜੁ; ਜਨ ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ; ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੩॥ ਸਭ ਮਹਿ ਵਸੈ; ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਸੋਇ॥ ਗੁਰਮਤੀ; ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਸਹਜੇ; ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਿ ਪਛਾਣਿਆ॥

ਅੰਗ ੬੬੪:- ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੪॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਨਾਮ ਧਨ ਬਿਨੁ; ਹੋਰ ਸਭ ਬਿਖੁ ਜਾਣੁ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਜਲੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ਕੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦੁ ਦੀਪਕੁ ਵਰਤੈ. ਤਿਹੁ

ਲੋਇ॥ ਜੋ ਚਾਖੈ; ਸੋ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮਿ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਧੋਇ॥ ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਲੋਗੁ॥ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਹਰਖੁ; ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਸੋਗੁ॥ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ; ਅਵਰਾ ਮੁਕਤੁ ਕਰਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ; ਹਰਿ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਸਭ ਮੁਈ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਦਾਝਹਿ; ਸਾਤਿ. ਨ ਪਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸਭੁ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ; ਸਾਂਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੪॥੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਦਾ ਧਨੁ; ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ. ਜਿਨਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ; ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਲਿਵ ਲਾਏ॥੧॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਵੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਗੂੜਾ; ਧਨ ਪਿਰ ਹੋਇ॥ ਸਾਂਤਿ ਸੀਗਾਰੁ; ਰਾਵੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ; ਪ੍ਰਭੁ. ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ॥ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਾ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ॥੨॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਸਾਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਬਾਣੀ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਚੀ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ. ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਦਾ ਧਿਆਏ॥ ਸਾਚ ਨਾਮਿ. ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ; ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਚਿ ਰਾਤੇ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥੪॥੩॥ ਤਿੰਨ ਤ੍ਰੈ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰਨਾ, ਤੀਜਾ ਤੀਜਾ ਉਚਾਰੋ- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ॥ ਜਗੁ ਮੈਲਾ; ਮੈਲੋ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ; ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਸਭ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ; ਅਪੁਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ॥੧॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ; ਪਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਾਤੇ; ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਜਨੁ; ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ; ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ॥੨॥ ਸਾਚੇ ਕਾ ਗਾਹਕੁ; ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਜਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਆਪੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਸਾਚੀ ਰਾਸਿ. ਸਾਚਾ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਸੋ ਧੰਨੁ ਪੁਰਖੁ; ਜਿਸੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ॥੩॥ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ; ਇਕਿ ਸਚਿ ਲਾਏ॥ ਊਤਮ ਬਾਣੀ, ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥

ਅੰਗ ੬੬੫:- ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਕੀ. ਸਾਚੀ ਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ॥੪॥੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ; ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਤਿਨ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੁ; ਸਚਾ ਮੁਖਿ ਨਾਉ॥ ਸਾਚੋ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲਿਹੁ; ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣਿ; ਮੈਲੁ ਗਵਾਏ॥ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ; ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲੈ; ਤਾ ਆਪੁ ਜਾਇ॥ ਸਾਚੁ ਮਹਲੁ ਪਾਏ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੨॥ ਨ ਸਬਦੁ ਬੂਝੈ; ਨ ਜਾਣੈ ਬਾਣੀ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੇ; ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ; ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥੩॥ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ; ਦਾਤਾ ਇਕੁ ਸੋਇ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ ਭਾਵਾ॥੪॥੫॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨੁ ਮਰੈ; ਧਾਤੁ ਮਰਿ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਮਨ ਮੂਏ; ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਰੈ; ਦਾਰੂ

ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਸੋਇ॥੧॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ; ਹਰਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਤਾ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਵੈ॥ ਮਿਕਦਾਰਾ ਸਦਰਸ਼। ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਮਨੁ ਮੈ ਮਤੁ; ਮੈਗਲ ਮਿਕਦਾਰਾ॥ ਗੁਰੁ; ਅੰਕਸੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਣਹਾਰਾ॥੨॥ ਮਨੁ ਅਸਾਧੁ; ਸਾਧੈ ਜਨੁ ਕੋਈ॥ ਅ-ਚਰੁ- ਅਚਰੁ ਚਰੈ; ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਇਆ ਸਵਾਰਿ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਤਜੈ ਵਿਕਾਰ॥੩॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਰਖਿਅਨੁ. ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਕਦੇ. ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥ ਆਪਣੀ ਕਲਾ; ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ॥੪॥੬॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਾਚਾ ਧਨੁ ਸੰਚਹਿ; ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ; ਅੰਧ ਗਾਵਾਰ॥ ਬਿਖਿਆ ਕੈ ਧਨਿ; ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਨਾ ਸਾਥਿ ਜਾਇ; ਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥ ਸਾਚਾ ਧਨੁ; ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਏ॥ ਕਾਚਾ ਧਨੁ. ਫੁਨਿ ਆਵੈ ਜਾਏ॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ; ਸਭਿ ਮਰਹਿ ਗਵਾਰ॥ ਭਵਜਲਿ ਡੂਬੇ; ਨ ਉਰਵਾਰਿ. ਨ ਪਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਬੈਰਾਗਿ॥੨॥ ਚਹੁ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ, ਤਰਸਹਿ ਸਭਿ ਲੋਇ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੩॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਚਾ; ਸਾਚਾ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਊਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ; ਪਛਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਸਚੁ ਸਾਚਾ; ਸਚੁ ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਅੰਗ ੬੬੬:- ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਵੇਖੈ; ਆਪੇ ਸਚਿ ਲਾਏ॥੪॥੭॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਾਵੈ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਮਿਤਿ; ਕਹੀ. ਨ ਜਾਇ॥ ਸੇ ਜਨ ਧੰਨੁ; ਜਿਨ ਇਕ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ; ਸਾਚਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ; ਦੇ ਵੀਚਾਰੁ॥੧॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਰਜੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਚਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਮੂਰਖ; ਮੂਰਖ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ; ਸਭ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹੰਉਮੈ ਜਾਇ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ; ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥ ਬਿਖਿਆ ਕਾ ਧਨੁ; ਬਹੁਤੁ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਿ- ਅਹੰਕਾਰਿ ਡੂਬੈ; ਨ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਲਾਹੀ; ਸਚੁ ਸੋਈ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ; ਕਰਤਾ ਸੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਸਚਿ ਲਾਏ; ਸੋਈ ਲਾਗੈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ॥੪॥੮॥ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਹਮ ਭੀਖਕ ਭੇਖਾਰੀ ਤੇਰੇ; ਤੂ ਨਿਜ ਪਤਿ ਹੈ ਦਾਤਾ॥ ਹੋਹੁ ਦੈਆਲ. ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਕੰਉ; ਸਦਾ ਰਹਉ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥੧॥ ਹੰਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ; ਸਾਚੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭਨਾ ਕਾ ਏਕੋ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਹੁਤੇ ਫੇਰ ਪਏ ਕਿਰਪਨ ਕਉ; ਅਬ ਕਿਛੁ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ; ਐਸੀ ਬਖਸ ਕਰੀਜੈ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਪਟ ਪੜਦੇ- ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ. ਭਰਮ ਪਟ ਖੂਲ੍ਹੇ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ॥ ਸਾਚੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹੈ ਭੀਤਰਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੩॥੧॥੯॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਸੰਤ ਭਗਤ; ਤਿਨ ਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਹਮ ਊਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਰਖੁ ਸੰਗਤਿ. ਤੁਮ ਜੁ ਪਿਆਰੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਹਿ. ਨ ਸਕਉ; ਬਨਵਾਰੀ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਥਰ ਨੀਰਿ ਡੁਬਤ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਖਣ ਹਮ ਤਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਲਾਗੇ ਬਿਖੁ ਮੋਰਚਾ; ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਸਵਾਰੀ॥ ਮਲੁਕਾਟੀ ਸੁਨਿਆਰਾ। ਕਟਿੱਤ ਮਿਲਵਾਂ- ਜਿਉ ਕੰਚਨੁ. ਬੈਸੰਤਰਿ ਤਾਇਓ; ਮਲੁਕਾਟੀ ਕਟਿਤ ਉਤਾਰੀ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ. ਜਪਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਜਗਿ ਪੂਰਾ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥੩॥ ਅੰਗ ੬੬੭:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ; ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰੀ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਗਜੀਵਨ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੪॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ. ਹਰਿ ਜਪਿਓ; ਤਿਨ ਕਾ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੀ ॥ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਆਪਿ ਕਰਾਈ; ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਤੁਮ੍ ਠਾਕੁਰ ਹਮ ਸਾਂਗੀ॥ ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਤੈਸੇ ਬੁਲਗ ਬੁਲਾਗੀ॥੨॥ ਕਿਆ ਹਮ ਕਿਰਮ. ਨਾਨ੍ ਨਿਕ ਕੀਰੇ; ਤੁਮ੍ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡਾਗੀ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਿ, ਨ ਸਕਹ ਪ੍ਰਭ; ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਅਭਾਗੀ॥੩ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਹੁ; ਹਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਗੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਹਮ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਥਾਗੀ॥੪॥੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ. ਸਤਗੁਰੁ ਸਤ ਪੁਰਖਾ; ਜੋ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਨੀ ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਸੁਣੈ ਸੋ ਮੁਕਤਾ; ਹਮ ਤਿਸ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਸੁਨਹੁ ਜਸੁ ਕਾਨੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਹੁ. ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਲਹਿ ਜਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਸਾ ਸੰਤੁ ਸਾਧੁ ਜਿਨ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡਾਨੀ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮੰਗਹ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਹਰਿ ਲੋਚ ਲੁਚਾਨੀ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਜਿਨ ਜਪਿਓ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ; ਸਭ ਲਾਥੀ ਭੂਖ ਭੁਖਾਨੀ॥੩॥ ਜਿਨ ਕੇ ਵਡੇਭਾਗ ਵਡ ਊਚੇ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਜਪਾਨੀ॥ ਤਿਨ ਹਰਿ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਨੀ॥੪॥੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਅੰਧ. ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਰਾਤੇ; ਕਿਉ ਚਾਲਹ. ਗੁਰ ਚਾਲੀ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਹਮ ਲਾਵੈ ਆਪਨ ਪਾਲੀ॥੧॥ ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ; ਚਲਹੁ ਗੁਰ ਚਾਲੀ॥ ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ. ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਹੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਰਾਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ; ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਬੇਗਿ ਬੇਗਾਲੀ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਖਰਚੁ ਹਰਿ ਬਾਧਹੁ; ਮਤ ਜਾਣਹੁ ਆਜੁ ਕਿ ਕਾਲ੍ਹੀ ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਜਪਣਾ; ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਚਲੈ

ਹਰਿ ਨਾਲੀ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ. ਸੇ ਹਰਿ ਹੋਏ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਕੇਲ ਕੇਲਾਲੀ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਜਪਿ. ਲੋਚ ਲੋੁਚਾਨੀ; ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਬਨਵਾਲੀ॥

ਅੰਗ ੬੬੮:- ਪਗ ਧੋਲਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ. ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ; ਹਮ. ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗ ਰਾਲੀ॥੪॥੪॥ ਬਿਲ=ਲ ਬਿਲ=ਲਾਤੀ- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਭਏ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬਿਲਲ ਬਿਲਲਾਤੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ; ਮੁਖਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਿਮਖਾਤੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ; ਇਕ ਰਾਤੀ॥ ਜਿਉ ਬਿਨੁ ਅਮਲੈ. ਅਮਲੀ ਮਰਿ ਜਾਈ ਹੈ; ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਹਮ ਮਰਿ ਜਾਤੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਰਵਰ ਅਤਿ ਅਗਾਹ; ਹਮ. ਲਹਿ ਨ ਸਕਹਿ, ਅੰਤੁ ਮਾਤੀ॥ ਅਪਣੀ ਰੀਤੀ ਦੀ ਗਾਤੀ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਂ- ਤੂ ਪਰੈ ਪਰੈ. ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਨ ਗਾਤੀ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ; ਗੁਰ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਨੀ ਅਤਿ ਸੋਭਾ; ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਊਤਮ ਪਾਤੀ॥੩॥ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ. ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ; ਆਪਿ ਬਨਾਵੈ ਭਾਤੀ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ; ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਭਗਾਤੀ॥੪॥੫॥ ਛੁੱਟ=ਕਾਕੀ- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਧਰਮੁ. ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਭਾਈ; ਕਿਵ ਛੂਟਹ ਹਮ ਛੁਟਕਾਕੀ॥ ਤਰੱਕੀ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਬੇੜੀ. ਹਰਿ ਤੁਲਹਾ; ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਤਰੈ ਤਰਾਕੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀ; ਲਾਜ ਰਖਹੁ. ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ॥ ਇਕੱਕੀ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ. ਜਪਾਵਹੁ ਅਪਨਾ; ਹਮ ਮਾਗੀ ਭਗਤਿ ਇਕਾਕੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਬਚਨੱਕੀ- ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਕ. ਸੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ; ਜਿਨ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਬਚਨਾਕੀ॥ ਲੇਖਾ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤਿ ਜੋ ਲਿਖਿਆ; ਸਭ ਛੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਜਪਿਓ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ॥ ਚੰਦੱਕੀ- ਦਿਨੀਅਰੁ ਸੂਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਨੀ; ਸਿਵ ਚਰਿਓ ਚੰਦੁ ਚੰਦਾਕੀ॥੩॥ ਅਪੱਕੀ- ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ. ਵਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ; ਤੁਮ ਆਪੇ ਆਪਿ ਅਪਾਕੀ॥ ਦਸੱਕੀ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ; ਕਰਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਦਸਾਕੀ॥੪॥੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉਰ ਧਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ, ਮੁਰਾਰਿ ਰਮੋ ਰਮੁ; ਮਨਮੋਹਨ ਨਾਮੁ ਜਪੀਨੇ॥ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਿ ਦੀਨੇ॥੧॥ ਰਾਮ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨ; ਹਮ ਕਾਸਟ ਲੋਸਟ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹਰੀ ਸਤਸੰਗੁ ਭਏ; ਹਰਿ ਕੰਚਨੁ ਚੰਦਨੁ ਕੀਨੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਵ ਛਿਅ ਖਟੁ. ਬੋਲਹਿ ਮੁਖ ਆਗਰ; ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ. ਇਵ ਨ ਪਤੀਨੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵਹੁ; ਇਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਭੀਨੇ॥੨॥੧॥੭॥

ਅੰਗ ੬੬੯:- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਨ ਕਹੁ. ਹਰਿ ਲਹੁ. ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ; ਇਵ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਭਾਵਹਿ. ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ, ਨ ਆਵਹਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਰੀ; ਹੋਹਿ ਸਰਬ ਸੁਖੀ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਊਚ. ਸਭਨਾ ਤੇ ਊਪਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਛਡਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੀਨੀ. ਗੁਰਿ, ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਦੀਨੀ; ਤਬ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਬਹੁ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੀ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਏ ਹੈ ਸਖਾਈ ॥੨॥੨॥੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਪੜੁ ਹਰਿ ਲਿਖੁ, ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਗਾਉ; ਹਰਿ. ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥ ਸੰਤੁਸਟੁ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਕੇ- ਮਨਿ ਬਚਨਿ. ਰਿਦੈ ਧਿਆਇ ਹਰਿ, ਹੋਇ ਸੰਤੁਸਟੁ; ਇਵ ਭਣੁ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥੧॥ ਮਨਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਮੀਤ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ. ਤਬ ਭਇਓ ਮਨਿ ਉਦਮੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ, ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪਤਿ. ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਆਇ ਪਰਿਓ ਹੈ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੨॥੩॥੯॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਚਉਰੱਾਸੀਹ ਸਿੱਧ ਬੁੱਧ. ਤੇੱਤੀਸ- ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਬੁਧ. ਤੇਤੀਸ ਕੋਟਿ ਮੁਨਿ ਜਨ; ਸਭਿ ਚਾਹਹਿ. ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੋ ਨਾਉ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ. ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਪਾਵੈ; ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਭਾਉ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ. ਰਾਮੈ ਨਾਮੁ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਊਤਮ ਕਾਮ॥ ਜੋ ਗਾਵਹਿ ਸੁਣਹਿ. ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ; ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਹੁ. ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਉ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਕਾ ਹੈ ਚਾਉ ॥੨॥੪॥੧੦॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਪੂਜਣ ਸਭਿ ਆਵਹਿ; ਸਭਿ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਊਤਮ ਬਾਨੀ॥ ਗਾਵਿਆ ਸੁਣਿਆ ਤਿਨ ਕਾ, ਹਰਿ ਥਾਇ ਪਾਵੈ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ॥੧॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਭਵਜਲ ਤੀਰਥਿ॥ ਹਰਿ ਦਰਿ ਤਿਨ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਤ ਹੈ ਸੰਤਹੁ; ਹਰਿ ਕਥਾ. ਜਿਨ ਜਨਹੁ ਜਾਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਗੁਰੁ. ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੋਜ ਵਿਡਾਨੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ, ਸੋਈ ਹਰਿ ਮਿਲਸੀ; ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ. ਓਹਾ ਹਰਿ ਭਾਨੀ॥੨॥੫॥੧੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਇਛਾ ਪੂਰਕੁ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ; ਜਾ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਕਾਮਧੇਨਾ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ, ਮੇਰੇ ਜੀਅੜੇ; ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੬੭੦:- ਜਪਿ ਮਨ ਸਤਿਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਸਤਿਨਾਮੁ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਈ ਹੈ; ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ. ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਆ. ਤਹ ਉਪਾਧਿ ਗਤੁ ਕੀਨੀ; ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਜਪਨਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰਿ ਇਹ ਮਤਿ ਦੀਨੀ; ਜਪਿ ਹਰਿ. ਭਵਜਲੁ ਤਰਨਾ॥੨॥੬॥੧੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ; ਮੈ. ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਹਮਰੀ ਬੇਦਨਿ. ਤੂ ਜਾਨਤਾ ਸਾਹਾ; ਅਵਰੁ. ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਕੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ; ਤੇਰਾ

ਕੀਆ ਸਚੁ ਸਭੁ ਹੋਇ॥ ਝੂਠਾ ਕਿਸ ਕਉ ਆਖੀਐ ਸਾਹਾ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥੧॥ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਤੂ ਵਰਤਦਾ ਸਾਹਾ; ਸਭਿ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਸਭਿ ਤੁਝ ਹੀ ਥਾਵਹੁ ਮੰਗਦੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ; ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਰਹਿ ਇਕ ਦਾਤਿ॥੨॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤੁਝ ਹੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ; ਤੁਝ ਤੇ. ਬਾਹਰਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ. ਤੂ ਸਭਸ ਦਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ; ਸਭਿ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥੩॥ ਸਭਨਾ ਕੀ ਤੂ ਆਸ ਹੈ. ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਸਭਿ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹ॥੪॥੭॥੧੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਭਵ ਖੰਡਨ ਦੁਖਭੰਜਨ ਸ੍ਵਾਮੀ; ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਨਿਰੰਕਾਰੇ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਜਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਲਾਗਾ ਹੈ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ; ਵਸਿ ਕੀਨੇ ਪੰਚ ਦੂਤਾਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ. ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਾ; ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ॥੨॥ ਤੇਰਾ ਵਰਨੁ. ਨ ਜਾਪੈ, ਰੂਪੁ ਨ ਲਖੀਐ; ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਨੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ. ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ; ਅਗਮ ਰੂਪ ਗਿਰਧਾਰੇ॥੩॥ ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਸਗਲ ਜਨ ਤੇਰੀ; ਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰੇ॥੪॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਨੁ ਜਲ. ਪ੍ਰਾਨ ਤਜੇ ਹੈ ਮੀਨਾ; ਜਿਨਿ ਜਲ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ਬਢਾਇਓ॥ ਕਮਲ ਹੇਤਿ ਬਿਨਸਿਓ ਹੈ ਭਵਰਾ; ਉਨਿ ਮਾਰਗੁ ਨਿਕਸਿ. ਨ ਪਾਇਓ॥੧॥ ਅਬ ਮਨ; ਏਕਸ ਸਿਉ ਮੋਹੁ ਕੀਨਾ॥ ਮਰੈ ਨ ਜਾਵੈ. ਸਦ ਹੀ ਸੰਗੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਗ ੬੭੧:- ਸਬਦੀ ਚੀਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਫਾਂਕਿਓ ਫਸਾ ਲਿਆ। ਵੱਸਿ- ਕਾਮ ਹੇਤਿ. ਕੁੰਚਰੁ ਲੈ ਫਾਂਕਿਓ; ਓਹੁ ਪਰ ਵਸਿ ਭਇਓ ਬਿਚਾਰਾ॥ ਨਾਦ ਹੇਤਿ. ਸਿਰੁ ਡਾਰਿਓ ਕੁਰੰਕਾ; ਉਸ ਹੀ ਹੇਤ ਬਿਦਾਰਾ॥੨॥ ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿਓ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਮਾਇਆ ਕਉ ਲਪਟਾਨਾ॥ ਅਤਿ ਪੋਲਾ, ਸਰਾ-ਪਰ- ਅਤਿ ਰਚਿਓ ਕਰਿ ਲੀਨੋ ਅਪੁਨਾ; ਉਨਿ ਛੋਡਿ ਸਰਾਪਰ ਜਾਨਾ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਗੋਬਿੰਦ. ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਨੇਹਾ; ਓਹੁ ਜਾਣਹੁ ਸਦਾ ਦੁਹੇਲਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਓ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦ ਕੇਲਾ॥੪॥੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਦੀਓ ਮੋਹਿ ਨਾਮਾ; ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟਕਾਏ॥ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਿਓ ਸਗਲੋ ਧੰਧਾ; ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਏ ॥੧॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਚਿੰਤ ਬਿਰਾਨੀ ਛਾਡੀ॥ ਅਹੰ-ਬੁਧਿ- ਅਹੰਬੁਧਿ ਮੋਹ ਮਨ ਬਾਸਨ; ਦੇ ਕਰਿ ਗਡਹਾ ਗਾਡੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਕੋ. ਮੇਰਾ ਦੁਸਮਨੁ ਰਹਿਆ; ਨਾ ਹਮ ਕਿਸ ਕੇ ਬੈਰਾਈ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਾਰੁ ਪਸਾਰਿਓ ਭੀਤਰਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥੨॥ ਸਭੁ ਕੋ ਮੀਤੁ ਹਮ ਆਪਨ ਕੀਨਾ; ਹਮ ਸਭਨਾ ਕੇ ਸਾਜਨ॥ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ਮਨ ਕਾ ਬਿਰਹਾ; ਤਾ ਮੇਲੁ ਕੀਓ ਮੇਰੈ ਰਾਜਨ॥੩॥ ਬਿਨਸਿਓ ਢੀਠਾ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ; ਸਬਦੁ ਲਗੋ ਗੁਰ ਮੀਠਾ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ

ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ; ਨਾਨਕ ਰਮਈਆ ਡੀਠਾ॥੪॥੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫॥ ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨ ਭੇਟੇ ਸਾਧੂ; ਭਲੇ ਦਿਨਸ ਓਇ ਆਏ॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ; ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਏ॥੧॥ ਅਬ ਮੋਹਿ; ਰਾਮ ਜਸੋ ਮਨਿ ਗਾਇਓ॥ ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਨ ਮਹਿ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ ਵਸਿਆ; ਤਾ ਦੂਖੁ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗਾ॥ ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਵਸਤੁ ਅਗੋਚਰ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ॥੨॥ ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ ਸੋਚ ਅਸੋਚਾ; ਸੋਗੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਥਾਕਾ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਮਿਟੇ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਜਮ ਤੇ ਭਏ ਬਿਬਾਕਾ॥੩॥ ਗੁਰ ਕੀ ਟਹਲ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਭਾਣੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਨਿ ਜਮ ਤੇ ਕਾਢੇ; ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਕੁਰਬਾਣੀ॥੪॥੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸ ਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ; ਸੋਈ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਨੀ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਮੇਰਾ; ਤਉ ਬਿਧਿ ਨੀਕੀ ਖਟਾਨੀ॥੧॥ ਜੀਅ ਕੀ; ਏਕੈ ਹੀ ਪਹਿ ਮਾਨੀ॥ ਅਵਰਿ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹੇ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਤਿਨ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹੀਰਾ; ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਮੰਤਾਨੀ॥ ਡਿਗੈ ਨ ਡੋਲੈ. ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਹਿਓ; ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ॥੨॥ ਓਇ ਜੁ ਬੀਚ ਹਮ ਤੁਮ ਕਛੁ ਅੰਗ ੬੭੨:- ਹੋਤੇ; ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤ ਬਿਲਾਨੀ॥ ਅਲੰਕਾਰ ਭੂਖਣ ਸੋਨੇ ਦੀ ਥੈਲੀ ਡਲੀ- ਅਲੰਕਾਰ ਮਿਲਿ. ਥੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਤਾ ਤੇ ਕਨਿਕ ਵਖਾਨੀ॥੩॥ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਜੋਤਿ. ਸਹਜ ਸੁਖ ਸੋਭਾ; ਬਾਜੇ ਅਨਹਤ ਬਾਨੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਨਿਹਚਲ ਘਰੁ ਬਾਧਿਓ; ਗੁਰਿ ਕੀਓ. ਬੰਧਾਨੀ॥੪॥੫॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵਡੇ ਵਡੇ ਰਾਜਨ ਅਰੁ ਭੂਮਨ; ਤਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨ. ਨ ਬੂਝੀ॥ ਲਪਟਿ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਮਾਤੇ; ਲੋਚਨ. ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੀ॥੧॥ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ; ਕਿਨ ਹੀ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਪਾਈ॥ ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ. ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਕਹਾ ਅਘਾਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਕਰਤ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ; ਤਾ ਕੀ. ਮਿਟੈ ਨ ਭੂਖਾ॥ ਉਦਮੁ ਕਰੈ ਸੁਆਨ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾ ਘੋਖਾ॥੨॥ ਕਾਮਵੰਤ ਕਾਮੀ ਬਹੁ ਨਾਰੀ; ਪਰ ਗ੍ਰਿਹ ਜੋਹ. ਨ ਚੂਕੈ॥ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੈ. ਕਰੈ ਪਛੁਤਾਪੈ; ਸੋਗ ਲੋਭ ਮਹਿ ਸੂਕੈ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰ ਅਮੋਲਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਆਨੰਦੁ ਸੰਤਨ ਕੈ; ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਾ॥੪॥੬॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫॥ ਲਵੈ ਨ ਲਾਗਨ. ਕਉ ਹੈ ਕਛੂਐ; ਜਾ ਕਉ ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਧਾਵੈ॥ ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ. ਇਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਬਨਿ ਆਵੈ॥੧॥ ਜਾ ਕਉ ਆਇਓ ਏਕੁ ਰਸਾ॥ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਨ ਨਹੀ ਖੁਧਿਆ; ਤਾ ਕੈ ਚਿਤਿ ਨ ਬਸਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਮਉਲਿਓ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇਓ ਹਰਿਆ; ਏਕ ਬੂੰਦ ਜਿਨਿ ਪਾਈ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ. ਉਸਤਤਿ ਤਾ ਕੀ; ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥੨॥ ਘਾਲ ਨ ਮਿਲਿਓ. ਸੇਵ ਨ ਮਿਲਿਓ; ਮਿਲਿਓ ਆਇ ਅਚਿੰਤਾ॥ ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਕਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ; ਤਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਕਮਾਨੋ ਮੰਤਾ॥੩॥ ਦੀਨ ਦੈਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲਾ; ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਗੁੋਪਾਲਾ, ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਨਾਨਕ ਸੰਗਿ ਰਵਿਆ; ਜਿਉ ਮਾਤਾ ਬਾਲ ਗੁੋਪਾਲਾ॥੪॥੭॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਾਰਿ

ਜਾਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਊਪਰਿ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਾਯਾ॥ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ; ਜਿਨਿ ਸੀਧਾ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਯਾ॥੧॥ ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ; ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸਰਬ ਥੋਕ ਕੀ; ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮ੍ਹੱਤੁ- ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ. ਸਰਬ ਨਿਧਾਨਾ; ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਪਤਿ ਪੂਰੀ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਕੋਟਿ ਅਘ ਨਾਸੇ; ਭਗਤ ਬਾਛਹਿ ਸਭਿ ਧੂਰੀ॥੨॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਜੇ ਕੋ ਚਾਹੈ; ਸੇਵੈ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ; ਸਿਮਰਤ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਾ॥੩॥ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਰਹਿਓ ਓਲ੍ਹਾ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ; ਇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਨੋ ਅੰਗ ੬੭੩:- ਚੋਲ੍ਹਾ॥੪॥੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਹ ਕਰਣੀ ਹੋਵਹਿ ਸਰਮਿੰਦਾ; ਇਹਾ ਕਮਾਨੀ ਰੀਤਿ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ. ਸਾਕਤ ਕੀ ਪੂਜਾ; ਐਸੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੀ ਬਿਪਰੀਤਿ॥੧॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਭੂਲੋ; ਅਵਰੈ ਹੀਤ॥ ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਬਨ ਹਰ ਪਾਤ ਰੇ; ਇਹੈ ਤੁਹਾਰੋ ਬੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ਹੋਤ ਦੇਹ ਕਉ; ਸੁਖੁ ਗਰਧਭ ਭਸਮ ਸੰਗੀਤਿ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਗਿ ਨਾਹਿ ਰੁਚ ਆਵਤ; ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥੨॥ ਉਤਮ ਸੰਤ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗੀ; ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਪਵਿਤ ਪੁਨੀਤ ॥ ਜਾਤ ਅਕਾਰਥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥ; ਕਾਚ ਬਾਦਰੈ ਜੀਤ॥੩॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਭਾਗੇ; ਗੁਰਿ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਨੇਤ੍ਰ ਦੀਤ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਇਨ ਦੁਖ ਤੇ ਨਿਕਸਿਓ; ਨਾਨਕ ਏਕ ਪਰੀਤ॥੪॥੯॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਪੀਸਉ ਸੰਤ ਆਗੈ; ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਜਸੁ ਗਾਈ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰੈ; ਇਹੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੧॥ ਸਾਂਈ- ਤੁਮ੍ਹ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਮੇਰੇ ਸਾਈ॥ ਐਸੀ ਮਤਿ ਦੀਜੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ. ਮੋਹੁ ਮਾਨੁ ਛੂਟੈ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਭਰਮਾਈ॥ ਅਨਦ ਰੂਪੁ ਰਵਿਓ ਸਭ ਮਧੇ; ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਜਾਈ॥੨॥ ਗੋਸਾਂਈ- ਤੁਮ੍ਹ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਗੋਸਾਈ॥ ਕੋਟਿ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਰਾਜ ਪਾਏ; ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਮਖ ਬੁਲਾਈ॥੩॥ ਜਾਪ ਤਾਪ ਭਗਤਿ ਸਾ ਪੂਰੀ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਈ॥ ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ; ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ॥੪॥੧੦॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨਿ ਕੀਨੇ ਵਸਿ ਅਪੁਨੈ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ; ਭਵਣ ਚਤੁਰ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਜਗ ਇਸਨਾਨ ਤਾਪ ਥਾਨ ਖੰਡੇ; ਕਿਆ ਇਹੁ ਜੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀ; ਤਉ ਛੂਟੋ॥ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਏ; ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਤਬ ਹੂਟੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਹ ਸੁਣੀਐ ਨਹ ਮੁਖ ਤੇ ਬਕੀਐ; ਨਹ ਮੋਹੈ ਉਹ ਡੀਠੀ॥ ਐਸੀ ਠਗਉਰੀ ਪਾਇ ਭੁਲਾਵੈ; ਮਨਿ ਸਭ ਕੈ ਲਾਗੈ ਮੀਠੀ॥੨॥ ਮਾਇ ਬਾਪ ਪੂਤ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ; ਉਨਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੇਲਿਓ ਦੂਆ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਵਾਧਿ. ਘਾਟਿ ਕਿਸ ਹੀ ਪਹਿ; ਸਗਲੇ ਲਰਿ ਲਰਿ ਮੂਆ॥੩॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ; ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਗੂਝੀ ਭਾਹਿ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ; ਭਗਤ. ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ॥੪॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਗਲੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ

 Not Final File

ਨਾਨਕ ਧਨੁ ਪਾਇਆ; ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ਖਾਟੇ॥੫॥੧੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਠਾਕੁਰ
ਅੰਗ ੬੭੪:- ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ; ਨਾਇਕ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੁ; ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮਰੇ ਧਾਰੇ॥੧॥
ਜਿਹਵਾ ਏਕ; ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਹੀਐ॥ ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ; ਤੇਰੋ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਲਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਹਮਾਰੇ ਖੰਡਹੁ; ਅਨਿਕ ਬਿਧੀ ਸਮਝਾਵਹੁ॥ ਹਮ ਅਗਿਆਨ ਅਲਪ ਮਤਿ ਥੋਰੀ; ਤੁਮ ਆਪਨ ਬਿਰਦੁ
ਰਖਾਵਹੁ॥੨॥ ਸੱਜਨ- ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ; ਤੁਮ ਹੀ ਸਜਨ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲਾ; ਨਾਨਕ
ਘਰ ਕੇ ਗੋਲੇ॥੩॥੧੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੂਜਾ ਵਰਤ ਤਿਲਕ ਇਸਨਾਨਾ; ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਬਹੁ ਦੈਨ॥ ਕਹੂੰ ਨ
ਭੀਜੈ ਸੰਜਮ ਸੁਆਮੀ; ਬੋਲਹਿ ਮੀਠੇ ਬੈਨ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਮਨ ਚੈਨ॥ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖੋਜਹਿ ਸਭਿ
ਤਾ ਕਉ; ਬਿਖਮੁ. ਨ ਜਾਈ ਲੈਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਰਧ ਪੁੱਠੇ ਲਮਕਣ। ਤਾਪ ਤਪ ਚ। ਲੈਗੈਨ ਲੱਗਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਸੁ-ਧਾ ਪੋਲਾ- ਜਾਪ ਤਾਪ.
ਭ੍ਰਮਨ ਬਸੁਧਾ ਕਰਿ; ਉਰਧ ਤਾਪ ਲੈਗੈਨ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਨਹ ਪਤੀਆਨੋ ਠਾਕੁਰ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਜੈਨ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ
ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਤਿਨਿ ਪਾਇਓ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪੈਨ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਭੇਟੇ; ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਜਨ ਰੈਨ॥੩॥੧੩॥ ਬੰਧਨ ਤੇ
ਛੁਟਕਾਵੈ. ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰੇ ਨਿਹਚਲੁ ਇਹੁ ਮਨੂਆ; ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਵੈ॥੧॥ ਹੈ ਕੋਊ
ਐਸੋ; ਹਮਰਾ ਮੀਤੁ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ. ਜੀਉ ਹੀਉ ਦੇਉ; ਅਰਪਉ ਅਪਨੋ ਚੀਤੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਤਨ. ਪਰ ਕੀ
ਨਿੰਦਾ; ਇਨ ਸਿਉ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਸੰਭਾਖਨੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਚਰਚਾ- ਸੰਤਹ ਸੰਗੁ. ਸੰਤ ਸੰਭਾਖਨੁ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਮਨੁ ਜਾਗੈ॥੨॥ ਗੁਣ
ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ; ਸਰਬ ਸੂਖ ਦਇਆਲਾ॥ ਮਾਗੈ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਨਾਨਕੁ; ਜਿਉ ਮਾਤਾ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ॥੩॥੧੪॥
ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੀਨੇ ਸੰਤ ਉਬਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਚਿਤਵੈ ਬੁਰਿਆਈ; ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਫਿਰਿ
ਮਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨ ਕਾ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ਹੋਆ; ਨਿੰਦਕ ਭਾਗੇ ਹਾਰਿ॥ ਭ੍ਰਮਤ ਭ੍ਰਮਤ ਊਹਾਂ ਹੀ ਮੂਏ; ਬਾਹੁੜਿ. ਗ੍ਰਿਹਿ ਨ
ਮੰਝਾਰਿ॥੧॥ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਸਦਾ ਅਪਾਰਿ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੁਖੁ ਕਾਲਾ ਹੋਆ; ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਕੈ
ਦਰਬਾਰਿ॥੨॥੧੫॥ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ; ਹਰਿ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਚਿਤਾਰਿਆ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕੀਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਸਗਲਾ
ਰੋਗੁ ਬਿਦਾਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੋਸਟਿ ਭਈ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਮਿ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮਾਰਿਆ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪੂਰਨ
ਅੰਗ ੬੭੫:- ਨਾਰਾਇਨ; ਸੰਗੀ ਸਗਲੇ ਤਾਰਿਆ॥੧॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ
ਮਨ ਏਕੈ; ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਿਆ॥ ਚਰਨ ਰੇਨ ਬਾਂਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ; ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰਿਆ॥੨॥੧੬॥ ਧਨਾਸਰੀ
ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰਾ ਲਾਗੋ ਰਾਮ ਸਿਉ ਹੇਤੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈ; ਜਿਨਿ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਟਿਆ ਕੇਤੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਾਥ
ਦੇਇ ਰਾਖਿਓ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ; ਬਿਰਥਾ ਸਗਲ ਮਿਟਾਈ॥ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਕੀਨੇ; ਜਨ ਕਾ ਆਪਿ ਸਹਾਈ॥੧॥ ਸਾਚਾ

ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਆ ਰਖਵਾਲਾ; ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਕੰਠਿ ਲਾਇ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮਾਣੇ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੨॥੧੭॥ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਉਖਧੁ; ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ਦਇਆਲ॥ ਆਤੁਰ ਅਧੀਨ, ਦੁਖੀ- ਮੋਹਿ ਆਤੁਰ. ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ; ਤੂੰ ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ; ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨਿਵਾਰਿ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਲੇਹੁ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ; ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹ ਹਾਰਿ॥੧॥ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪਇਆ ਹਉ ਜੀਵਾਂ; ਤੂੰ ਸੰਮ੍ਰਥੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਆਰਾਧੀ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੁ॥੨॥੧੮॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਾ ਹਾ. ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ॥ ਹਮ ਤੇ ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਗਨਿ ਕੁਟੰਬ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ॥ ਭਰਮ ਮੋਹਿ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰ॥੧॥ ਊਚ ਨੀਚ ਸੂਖ ਦੂਖ॥ ਧ੍ਰਾਪਸਿ ਨਾਹੀ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ॥੨॥ ਮਨਿ ਬਾਸਨਾ ਰਚਿ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਗਿ; ਮਹਾ ਅਸਾਧ॥੩॥ ਜੀਅ ਜਹਾਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਤੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਨੁ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨੇਰਾ॥੪॥੧॥੧੯॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ; ਰਾਖੈ ਜਨ ਕੀ ਆਪਿ॥ ਤਰਣ ਤਾਰਣ ਹਰਿ ਨਿਧਿ; ਦੂਖੁ. ਨ ਸਕੈ ਬਿਆਪਿ॥੧॥ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਭਜਹੁ ਗੁਪਾਲ ॥ ਆਨ ਸੰਜਮ ਕਿਛੁ ਨ ਸੂਝੈ; ਇਹ ਜਤਨ ਕਾਟਿ ਕਲਿ ਕਾਲ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ; ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ. ਹਰਿ ਜਪਿ; ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋਇ॥੨॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਕਥੈ ਸਾਸਤ; ਭਗਤ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈਐ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅੰਧਾਰੁ॥੩॥ ਚਰਨਕਮਲ ਅਧਾਰੁ ਜਨ ਕਾ; ਰਾਸਿ ਪੂੰਜੀ ਏਕ॥

ਅੰਗ ੬੭੬:- ਤਾਣੁ ਮਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਸਾਚਾ; ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਟੇਕ॥੪॥੨॥੨੦॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਭੇਟੇ ਜਨ ਸਾਧੂ; ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਇਆ॥ ਆਨ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਕਾਂਮਿ ਨ ਆਵੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ ਤਾ ਤੇ ਮੋਹਿ; ਧਾਰੀ ਓਟ ਗੋਪਾਲ॥ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਰਗ ਮਿਰਤ ਪਇਆਲ ਭੂ ਮੰਡਲ; ਸਗਲ ਬਿਆਪੇ ਮਾਇ॥ ਜੀਅ ਉਧਾਰਨ ਸਭ ਕੁਲ ਤਾਰਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੨॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਈਐ; ਪਾਈਐ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁਆਮੀ; ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੂ ਜਾਨਾ॥੩॥੩॥੨੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ; ਸੇ ਕਰਹਿ ਪਰਾਲ॥ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਹਿ; ਸੇ ਜੰਜਾਲ॥ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਹਿ; ਤਿਨ ਸਿਉ ਹੀਤ॥ ਜੋ ਬੈਰਾਈ; ਸੇਈ ਮੀਤ॥੧॥ ਐਸੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਖੋਇ ਗਵਾਰਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੁ ਧਰਮੁ; ਨਹੀ

ਭਾਵੈ ਡੀਠਾ॥ ਝੂਠ ਧੋਹ ਸਿਉ; ਰਚਿਓ ਮੀਠਾ॥ ਦਾਤਿ ਪਿਆਰੀ; ਵਿਸਰਿਆ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ ਮਰਣੁ ਵਿਚਾਰਾ॥੨॥ ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਕਉ ਉਠਿ ਰੋਵੈ॥ ਈ ਹੀ- ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਗਲਾ ਈ ਖੋਵੈ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ; ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥ ਪਾਪ ਕਰੈ; ਤਾ ਪਛੋਤਾਣੇ॥੩॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਨੋ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਬੰਦਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਇ; ਸਾਹਿਬੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ॥੪॥੧॥੨੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਸਕੀਨ ਅਤਿਅੰਤ ਹੀ ਗ੍ਰੀਬ- ਮੋਹਿ ਮਸਕੀਨ; ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਖਾਟਣ ਕਉ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੋਜਗਾਰੁ॥ ਸੰਚਣ ਕਉ; ਹਰਿ ਏਕੋ ਨਾਮੁ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ; ਤਾ ਕੈ ਆਵੈ ਕਾਮ॥੧॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪ੍ਰਭ; ਰੰਗਿ ਅਪਾਰ॥ ਸਾਧ ਗਾਵਹਿ; ਗੁਣ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਅਤਿ ਮਸਕੀਨੀ॥ ਸੰਤ ਵਡਾਈ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਚੀਨੀ॥ ਅਨਦੁ ਸੰਤਨ ਕੈ; ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ॥ ਸੂਖੁ ਸੰਤਨ ਕੈ; ਬਿਨਸੀ ਚਿੰਦ॥੨॥ ਇਕੱਤ੍ਰ- ਜਹ ਸਾਧ ਸੰਤਨ; ਹੋਵਹਿ ਇਕਤ੍ਰ॥ ਕਵਿ੍ਤ ਪੋਲਾ- ਤਹ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ; ਨਾਦ ਕਵਿਤ॥ ਸਾਧ ਸਭਾ ਮਹਿ; ਅਨਦ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਉਨ ਸੰਗੁ ਸੋ ਪਾਏ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਾਮ॥੩॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਚਰਨ ਪਖਾਰਿ; ਕਹਾਂ ਗੁਣਤਾਸ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਹਜੂਰਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵੈ; ਸੰਤਾ ਧੂਰਿ॥੪॥੨॥੨੩॥ ਅੰਗ ੬੭੭:- ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫॥ ਸੋ ਕਤ ਡਰੈ; ਜਿ ਖਸਮੁ ਸਮ੍ਾਰੈ॥ ਡਰਿ ਡਰਿ ਪਚੇ; ਮਨਮੁਖ ਵੇਚਾਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਿਰ ਊਪਰਿ; ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ; ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ॥ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾ ਕੀ ਰਾਸਿ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਹੋਵਤ ਪਰਗਾਸ॥੧॥ ਜੀਅਨ ਕਾ ਦਾਤਾ; ਪੂਰਨ ਸਭ ਠਾਇ॥ ਕੋਟਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਨਾਸੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਾਸੈ॥੨॥ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ॥ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਹੀ ਜਾਇ॥ ਸੇਈ ਭਗਤ; ਜਿ ਸਾਚੇ ਭਾਣੇ॥ ਜਮਕਾਲ ਤੇ; ਭਏ ਨਿਕਾਣੇ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਦਰਬਾਰੁ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ; ਸਗਲ ਅਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ; ਸੰਤ ਰੇਣਾਰੁ॥੪॥੩॥੨੪॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ; ਤੂ ਜਨ ਕੈ ਹੈ ਸੰਗਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ; ਨਾਮੁ ਜਪਉ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੧॥ ਜਨ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਤਾਣੁ॥ ਮਸ਼ਲਤਿ- ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ; ਸਾ ਮਸਲਤਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ. ਗਤਿ ਨਾਰਾਇਣੁ; ਧਨੁ ਗੁਪਾਲ ਗੁਣ ਸਾਖੀ॥ ਜਾਤੀ ਜਾਣੀ। ਸੰਤੀਂ- ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਸੰਤੀ. ਇਹ ਬਿਧਿ ਜਾਤੀ॥੨॥੧॥੨੫॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਪਾਏ; ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ॥ ਦੁੱਤ੍ਰੁ- ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਹਿ. ਜਲਨਿ ਨ ਦੀਨੇ; ਕਿਨੈ ਨ. ਦੁਤਰੁ ਭਾਖੇ॥੧॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ-

ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ; ਸਾਚਾ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਉਲਾਸੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਖਿਓ॥ ਅੰਕੁਰੁ ਪੱਖ- ਜਾਨਿ ਬੂਝਿ ਅਪਨਾ ਕੀਓ ਨਾਨਕ; ਭਗਤਨ ਕਾ ਅੰਕੁਰੁ ਰਾਖਿਓ॥੨॥੨॥੨੬॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ. ਤਹ ਹਜੂਰਿ; ਦੂਰਿ ਕਤਹੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਸਰਬੱਤ੍ਰ। ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ; ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈ॥੧॥ ਈਤ ਊਤ ਨਹੀ ਬੀਛੁੜੈ; ਸੋ ਸੰਗੀ ਗਨੀਐ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਜੋ ਨਿਮਖ ਮਹਿ; ਸੋ ਅਲਪ ਸੁਖੁ ਭਨੀਐ॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਅਪਿਆਉ ਦੇਇ; ਕਛੁ ਊਨ. ਨ ਹੋਈ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੰਮਾਲਤਾ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥੨॥ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭ; ਊਚਾ ਜਾ ਕਾ ਰੂਪੁ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਜਪਿ ਜਪਿ ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਜਨ; ਅਚਰਜ ਆਨੂਪੁ॥੩॥

ਅੰਗ ੬੭੮:- ਅਰੱਧਾ- ਸਾ ਮਤਿ ਦੇਹੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ; ਜਿਤੁ ਤੁਮਹਿ ਅਰਾਧਾ॥ ਸਾਧਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ. ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ; ਰੇਨ ਪਗ ਸਾਧਾ॥੪॥੩॥੨੭॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਭੇਜੇ. ਤਿਨਹਿ ਬੁਲਾਏ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਆਉ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਨ ਗਾਉ ਸਹਜ ਧੁਨਿ; ਨਿਹਚਲ ਰਾਜੁ ਕਮਾਉ॥੧॥ ਤੁਮ ਘਰਿ ਆਵਹੁ; ਮੇਰੇ ਮੀਤ॥ ਤੁਮਰੇ ਦੋਖੀ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਨਿਵਾਰੇ; ਅਪਦਾ ਭਈ ਬਿਤੀਤ॥ਰਹਾਉ॥ ਨੱਾਸਨ ਭੱਾਜਨ ਥੱਾਕੇ- ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਨੇ. ਪ੍ਰਭ ਕਰਨੇਹਾਰੇ; ਨਾਸਨ ਭਾਜਨ ਥਾਕੇ॥ ਵੱਾਜਹਿ ਵੱਾਜੇ ਨਿਵੱਾਜੇ- ਘਰਿ ਮੰਗਲ. ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ; ਅਪੁਨੈ ਖਸਮਿ ਨਿਵਾਜੇ॥੨॥ ਅਸਥਿਰ ਰਹਹੁ. ਡੋਲਹੁ ਮਤ ਕਬਹੂ; ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਅਧਾਰਿ॥ ਭੂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ। ਮੰਡਲ ਸਮੂਹ। ਉੂੱਜਲ- ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਸਗਲ ਭੂ ਮੰਡਲ; ਮੁਖ ਊਜਲ ਦਰਬਾਰ॥੩॥ ਜਿਨ ਕੇ ਜੀਅ ਤਿਨੈ ਹੀ ਫੇਰੇ; ਆਪੇ ਭਇਆ ਸਹਾਈ॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਅਚਰਜੁ ਕੀਆ ਕਰਨੈਹਾਰੈ; ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੪॥੨੮॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੁਨਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ; ਬਿਨਉ ਹਮਾਰੇ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਜੀਉ॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰਿ, ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਹਰਿ; ਅਵਰਿ ਜੰਜਾਲ ਤੇਰੈ ਕਾਹੂ ਨ ਕਾਮ ਜੀਉ॥ ਜੀਵਨ ਦੇਵਾ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੇਵਾ; ਇਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਮੋਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ਜੀਉ॥੧॥ ਬੀਤੁ ਤਾਕਤ- ਤਿਸੁ ਸਿਉ. ਨ ਲਾਈਐ ਹੀਤੁ; ਜਾ ਕੋ. ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਬੀਤੁ; ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ. ਓਹੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੂ ਆਰਾਧ. ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਧ; ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ. ਤੇਰੇ ਬੰਧਨ ਛੂਟੈ॥੨॥ ਪਟਲੁ ਪੜਦਾ- ਗਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਨ. ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਚਰਨ; ਅਵਰ ਆਸ ਕਛੁ. ਪਟਲੁ ਨ ਕੀਜੈ॥ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ. ਤਪਾ ਸੋਈ; ਨਾਨਕ. ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ॥੩॥੧॥੨੯॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਭਲੋ ਰੇ ਭਲੋ ਰੇ; ਭਲੋ ਹਰਿ ਮੰਗਨਾ॥ ਦੇਖਹੁ ਪਸਾਰਿ ਨੈਨ. ਸੁਨਹੁ ਸਾਧੂ ਕੇ ਬੈਨ; ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਚਿਤਿ ਰਾਖੁ. ਸਗਲ ਹੈ ਮਰਨਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਚੰਦਨ ਚੋਆ ਰਸ. ਭੋਗ ਕਰਤ ਅਨੇਕੈ; ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਾਰ. ਦੇਖੁ ਸਗਲ ਹੈ ਫੀਕੇ; ਏਕੈ ਗੋਬਿਦ ਕੋ ਨਾਮੁ ਨੀਕੋ, ਕਹਤ ਹੈ ਸਾਧ ਜਨ॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਪਨ ਥਾਪਿਓ, ਹਰਿ ਜਪੁ. ਨ ਨਿਮਖ ਜਾਪਿਓ; ਅਰਥੁ ਦ੍ਰਬੁ ਦੇਖੁ. ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਚਲਨਾ॥੧॥ ਸੰਗਨਾ ਸੰਗਤ। ਭਲਾ ਪੋਲਾ। ਪੱਲਾ- ਜਾ ਕੋ ਰੇ ਕਰਮੁ ਭਲਾ, ਤਿਨਿ ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤ

ਪਲਾ; ਤਿਨ ਨਾਹੀ ਰੇ ਜਮੁ ਸੰਤਾਵੈ, ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਨਾ॥ ਪਾਇਓ ਰੇ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ, ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨੁ; ਏਕੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਲਗਨਾ॥੨॥੨॥੩੦॥

ਅੰਗ ੬੭੯:- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ; ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ; ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ; ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਚਿਤਾਰੇ॥ ਸਾਧਸੰਗ ਜਪਿ ਨਿਸੰਗ; ਮਨਿ ਨਿਧਾਨੁ ਧਾਰੇ॥੧॥ਚਰਨਕਮਲ ਨਮਸਕਾਰ; ਗੁਨ ਗੋਬਿਦ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਨ ਨਾਨਕ; ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਸਧਾਰੇ॥੨॥੧॥੩੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਉ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਾਲੇ॥ ਇਹ ਲੋਕਿ ਪਰਲੋਕਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ; ਜਤ ਕਤ ਮੋਹਿ ਰਖਵਾਲੇ॥੧॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲੇ॥ ਜਲਿ ਨਹੀ ਡੂਬੈ. ਤਸਕਰੁ ਨਹੀ ਲੇਵੈ; ਭਾਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਟਿਕ ਪੋਲਾ, ਬੱਾਲੇ- ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ. ਅੰਧੁਲੇ ਕਉ ਟਿਕ; ਮਾਤ ਦੂਧੁ ਜੈਸੇ ਬਾਲੇ॥ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਬੋਹਿਥੁ ਪਾਇਓ. ਹਰਿ ਨਾਨਕ; ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾਲੇ॥੨॥੧॥੩੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਿਦੈ ਸਿੰਚਾਈ॥ ਨਵ ਨਿਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਹਰਿ; ਲਾਗਿ ਰਹੀ ਜਨ ਪਾਈ॥੧॥ ਸੰਤਨ ਕਉ; ਅਨਦੁ ਸਗਲ ਹੀ ਜਾਈ॥ ਗਾਿ੍ਹਿ-ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਾਹਰਿ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਤਨ ਕਾ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ; ਜਾ ਕੈ ਅੰਗਿ ਗੁਸਾਈ॥ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੈ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥੨॥੨॥੩੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਰਬਵੰਤੁ ਦਰਬੁ ਦੇਖਿ ਗਰਬੈ; ਭੂਮਵੰਤੁ ਅਭਿਮਾਨੀ॥ ਰਾਜਾ ਜਾਨੈ ਸਗਲ ਰਾਜੁ ਹਮਰਾ; ਤਿਉ. ਹਰਿ ਜਨ ਟੇਕ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ ਜੇ ਕੋਊ ਅਪੁਨੀ ਓਟ ਸਮਾਰੈ॥ ਜੈਸਾ ਬਿਤੁ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ਵਰਤੈ; ਅਪੁਨਾ ਬਲੁ ਨਹੀ ਹਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਭਏ ਇਕ ਆਸਰ; ਸਰਣਿ ਸਰਣਿ ਕਰਿ ਆਏ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹ- ਸੰਤ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ॥੨॥੩॥੩੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਉ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗੋ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਸੋ ਕਹੀਅਤ ਹੈ ਸੂਰਾ॥ ਆਤਮ ਜਿਣੈ. ਸਗਲ ਵਸਿ ਤਾ ਕੈ; ਜਾ ਕਾ

ਅੰਗ ੬੮੦:- ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥੧॥ ਠਾਕੁਰੁ ਗਾਈਐ ਆਤਮ ਰੰਗਿ॥ ਸਰਣੀ ਪਾਵਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਨ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਨ ਸੰਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨ ਕੇ ਚਰਨ. ਵਸਹਿ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ; ਸੰਗਿ ਪੁਨੀਤਾ ਦੇਹੀ॥ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ. ਦੇਹੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ; ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੁਖੁ ਏਹੀ॥੨॥੪॥੩੫॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਤਨ ਕਰੈ ਮਾਨੁਖ ਡਹਕਾਵੈ; ਓਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ॥ ਪਾਪ ਕਰੇ ਕਰਿ ਮੂਕਰਿ ਪਾਵੈ; ਭੇਖ ਕਰੈ ਨਿਰਬਾਨੈ॥੧॥ ਜਾਨਤ ਦੂਰਿ; ਤੁਮਹਿ ਪ੍ਰਭ

ਨੇਰਿ॥ ਉਤ ਪੋਲਾ। ਤੱਕੈ- ਉਤ ਤਾਕੈ. ਉਤ ਤੇ ਉਤ ਪੇਖੈ; ਆਵੈ ਲੋਭੀ ਫੇਰਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਤੁਟੈ ਨਾਹੀ ਮਨ ਭਰਮਾ; ਤਬ ਲਗੁ ਮੁਕਤੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ; ਸੰਤੁ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ॥੨॥੫॥੩੬॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ ਹੈ ਅਪੁਨੈ; ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮਾ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ; ਤਾ ਕਾ ਜੁਗ ਮਹਿ ਧਰਮਾ॥੧॥ ਜਨ ਕਉ; ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸੋਭ॥ ਨਾਮੋ ਗਤਿ. ਨਾਮੋ ਪਤਿ; ਜਨ ਕੀ ਮਾਨੈ. ਜੋ ਜੋ ਹੋਗ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਧਨੁ. ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਪਾਲੈ; ਸੋਈ ਪੂਰਾ ਸਾਹਾ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਉਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਆਧਾਰਾ; ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਲਾਹਾ॥੨॥੬॥੩੭॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਭਏ. ਦਰਸ ਪੇਖੇ; ਮਾਥੈ ਪਰਉ ਰਵਾਲ॥ ਰਸਿ ਰਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਠਾਕੁਰ ਕੇ; ਮੋਰੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਹੁ ਗੋਪਾਲ॥੧॥ ਤੁਮ ਤਉ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ॥ ਸੁੰਦਰ ਸੁਘਰ ਬੇਅੰਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ; ਹੋਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ; ਤੁਮਰੇ ਬਚਨ ਅਨੂਪ ਰਸਾਲ॥ ਹਿਰਦੈ ਚਰਣ ਸਬਦੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ; ਨਾਨਕ ਬਾਂਧਿਓ ਪਾਲ॥੨॥੭॥੩੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ ਖਲਾਵੈ ਭੋਜਨ; ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ ਖੇਲਾਵੈ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਭੋਗ ਰਸ ਦੇਵੈ; ਮਨ ਹੀ ਨਾਲਿ ਸਮਾਵੈ॥੧॥ ਹਮਰੇ ਪਿਤਾ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ॥ ਜਿਉ ਰਾਖੈ ਮਹਤਾਰੀ ਬਾਰਿਕ ਕਉ; ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਾਇਕ; ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਦੇਵਾ॥ ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਪੋਲੇ- ਈਤ ਊਤ. ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਤੁਮ ਹੀ; ਮਿਲੈ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਸੇਵਾ॥੨॥੮॥੩੯॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਦਮੋਦਰ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰੇ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਤਨੁ ਜੀਅਰਾ; ਇਨ ਊਪਰਿ ਲੈ ਬਾਰੇ॥੧॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਤਕਾਰੇ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸਹਿਤ; ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੬੮੧:- ਧੰਨਿ ਸੁ ਥਾਨੁ. ਧੰਨਿ ਓਇ ਭਵਨਾ; ਜਾ ਮਹਿ ਸੰਤ ਬਸਾਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਸਰਧਾ. ਪੂਰਹੁ ਠਾਕੁਰ; ਭਗਤ ਤੇਰੇ. ਨਮਸਕਾਰੇ॥੨॥੯॥੪੦॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਛਡਾਇ ਲੀਓ ਮਹਾ ਬਲੀ ਤੇ; ਅਪਨੇ ਚਰਨ ਪਰਾਤਿ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮਨ ਮੰਤਾ; ਬਿਨਸਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਤਿ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਕੀਰਤਨ ਕਉ; ਭਈ ਹਮਾਰੀ ਗਾਤਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ; ਭਗਤਨ ਕੀ ਰਾਖੀ ਪਾਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ; ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥੨॥੧੦॥੪੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਰ ਪਰਾਇਆ, ਹਰਨਾ ਚੁਰਾਉਣਾ - ਪਰ ਹਰਨਾ. ਲੋਭੁ ਝੂਠ ਨਿੰਦ; ਇਵ ਹੀ ਕਰਤ. ਗੁਦਾਰੀ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ. ਆਸ ਮਿਥਿਆ ਮੀਠੀ; ਇਹ ਟੇਕ. ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੀ॥੧॥ ਆਵਰਦਾ ਉਮਰ- ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਵਰਦਾ; ਜਾਇ ਬ੍ਰਿਥਾਰੀ॥ ਜੈਸੇ ਕਾਗਦ ਕੇ ਭਾਰ. ਮੂਸਾ ਟੂਕਿ ਗਵਾਵਤ; ਕਾਮਿ ਨਹੀ. ਗਾਵਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ; ਇਹ ਬੰਧਨ ਛੁਟਕਾਰੀ॥ ਬੂਡਤ ਅੰਧ. ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਾਢਤ; ਸਾਧ ਜਨਾ ਸੰਗਾਰੀ॥੨॥੧੧॥੪੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ

ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਸੀਤਲ ਤਨੁ ਮਨੁ ਛਾਤੀ॥ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੂਖ ਧਨੁ ਜੀਅ ਕਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੋਰੈ ਜਾਤੀ॥੧॥ ਰਸਨਾ; ਰਾਮ ਰਸਾਇਨਿ ਮਾਤੀ॥ ਰੰਗ ਰੰਗੀ ਰਾਮ ਅਪਨੇ ਕੈ; ਚਰਨਕਮਲ ਨਿਧਿ ਥਾਤੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ. ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਆ; ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਭਾਤੀ॥ ਮੇਲਿ ਲੀਓ ਆਪੇ ਸੁਖਦਾਤੈ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਾਖੀ ਪਾਤੀ ॥੨॥੧੨॥੪੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੂਤ ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਤੁਝ ਤੇ ਨਿਵਰਹਿ; ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਤੱਤਕਾਲ- ਜੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਦੁਖਾਏ; ਓਹੁ ਤਤਕਾਲ ਤੁਮ ਮਾਰਾ॥੧॥ ਨਿਰਖਉ ਤੁਮਰੀ ਓਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ॥ ਉਧਰਹੁ- ਮੁਰਾਰਿ ਸਹਾਇ ਹੋਹੁ ਦਾਸ ਕਉ; ਕਰੁ ਗਹਿ ਉਧਰਹੁ ਮੀਤ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਣੀ ਬੇਨਤੀ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਰੈ; ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਿ ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਭਏ. ਦੁਖ ਭਾਗੇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ॥੨॥੧੩॥੪੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਤੁਰ ਦਿਸਾ ਕੀਨੋ ਬਲੁ ਅਪਨਾ; ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਕਰੁ ਧਾਰਿਓ॥ ਕਟਾਖਿਅ- ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖ੍ਯ. ਅਵਲੋਕਨੁ ਕੀਨੋ; ਦਾਸ ਕਾ ਦੂਖੁ ਬਿਦਾਰਿਓ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦ॥ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਮੇਟੇ; ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਬਖਸੰਦ॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਮਾਗਹਿ ਠਾਕੁਰ ਅਪਨੇ ਤੇ; ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ. ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਬੋਲੈ; ਈਹਾ ਊਹਾ ਸਚੁ ਹੋਵੈ॥੨॥੧੪॥੪੫॥ ਅੰਗ ੬੮੨:- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ! ਔਖੀ ਘੜੀ ਨ ਦੇਖਣ ਦੇਈਂ, ਭਾਣੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਔਖੀ ਘੜੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣ ਦੇਈ ਦਿੰਦੇ, ਦੇਈ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਅਉਖੀ ਘੜੀ. ਨ ਦੇਖਣ ਦੇਈ; ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੈ ਅਪਨੇ ਕਉ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲਾਗਿ ਰਹਿਓ ਮੇਰਾ ਚੀਤੁ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਹਾਈ; ਧੰਨੁ ਹਮਾਰਾ ਮੀਤੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਚਰਜ- ਮਨਿ ਬਿਲਾਸ ਭਏ ਸਾਹਿਬ ਕੇ; ਅਚਰਜ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਆਨਦ ਕਰਿ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥੨॥੧੫॥੪੬॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸ ਕਉ ਬਿਸਰੈ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਦਾਤਾ; ਸੋਈ ਗਨਹੁ ਅਭਾਗਾ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਰਾਗਿਓ; ਅਮਿਅ ਸਰੋਵਰ ਪਾਗਾ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਜਨੁ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਜਾਗਾ॥ ਆਲਸੁ ਛੀਜਿ ਗਇਆ ਸਭੁ ਤਨ ਤੇ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹ ਨਾਰਾਇਣ; ਸਗਲ ਘਟਾ ਮਹਿ ਤਾਗਾ॥ ਨਾਮ ਉਦਕੁ ਪੀਵਤ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਤਿਆਗੇ ਸਭਿ ਅਨੁਰਾਗਾ॥੨॥੧੬॥੪੭॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮ॥ ਲੱਜਾ- ਕਲੀ ਕਾਲ. ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ; ਲਜਾ ਰਾਖੀ ਰਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ; ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾਮ॥ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ; ਜਨ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਕਾ ਧਾਮ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਥਾਤੀ; ਕੋਟਿ ਸੂਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਗੋਬਿੰਦੁ ਦਮੋਦਰ. ਸਿਮਰਉ ਦਿਨ ਰੈਨਿ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ॥੨॥੧੭॥੪੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਂਗਉ ਰਾਮ ਤੇ ਇਕੁ ਦਾਨੁ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ; ਸਿਮਰਉ ਤੁਮਰਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨ ਤੁਮ੍ਾਰੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸਹਿ; ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪਾਵਉ॥ ਸੋਗ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਮਨੁ

ਨ ਵਿਆਪੈ; ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਵਉ॥੧॥ ਸੁ-ਅਸਤਿ ਉੱਦਮ ਬਲ ਸਹਿਤ ਤਿਆਰ-ਬਰ-ਤਿਆਰ ਵਿਸਮਾਦ ਇਕਾਗ੍ਰ ਬਿ-ਵਸਥਾ ਅਵਸਥਾ ਮਧੁੰਤ ਵਿੱਚ। ਮਧਿਅੰਤ ਪੋਲਾ- ਸ੍ਰੁਸਤਿ ਬਿਵਸਥਾ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਮਧੁੰਤ ਪ੍ਰਭ ਜਾਪਣ॥ ਨਾਨਕ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਪਰਮੇਸਰ; ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮ ਨ ਛਾਪਣ॥੨॥੧੮॥੪੯॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਂਗਉ ਰਾਮ ਤੇ ਸਭਿ ਥੋਕ ॥ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਜਾਚਤ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਈਐ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮੋਖ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿ-ਤਿ- ਘੋਖੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨਾਂ; ਬੇਦ ਪੁਕਾਰਹਿ ਘੋਖ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਸਿੰਧੁ ਸੇਵਿ ਸਚੁ ਪਾਈਐ; ਦੋਵੈ ਸੁਹੇਲੇ ਲੋਕ॥੧॥ ਆਨ ਅਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰ ਹੈ ਜੇਤੇ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ. ਫੋਕ॥ ਨਾਨਕ. ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਕਾਟੇ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਬਿਨਸੇ ਸੋਕ॥੨॥੧੯॥੫੦॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ॥ ਮਹਾ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲਾਗੈ ਪੂਰਨ

ਅੰਗ ੬੮੩:- ਧਿਆਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਝਹਿ ਪੋਲਾ- ਮਹਾ ਕਲੋਲ ਬੁਝਹਿ. ਮਾਇਆ ਕੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ॥ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ; ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਦਾਸ ਕੀ ਘਾਲ॥੧॥ ਖੁਸੀਆ ਪੋਲਾ ਸੱਸੇ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ੍ਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ. ਰਾਜ ਸੂਖ ਰਸ; ਸਦ ਖੁਸੀਆ ਕੀਰਤਨੁ ਜਪਿ ਨਾਮ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ; ਨਾਨਕ. ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੨॥੨੦॥੫੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫॥ ਜਨ ਕੀ ਕੀਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਾਰ॥ ਨਿੰਦਕ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵਨਿ ਮੂਲੇ; ਊਡਿ ਗਏ ਬੇਕਾਰ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਤਹ ਸੁਆਮੀ; ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰ॥ ਅ-ਵੱਗਿਆ ਗ-ਇਆ ਤੱਤ- ਜੋ ਜੋ ਕਰੈ ਅਵਗਿਆ ਜਨ ਕੀ; ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਤ ਛਾਰ॥੧॥ ਕਰਨਹਾਰੁ ਰਖਵਾਲਾ ਹੋਆ; ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ; ਨਿੰਦਕ ਕਾਢੇ ਮਾਰਿ॥੨॥੨੧॥੫੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯ ਪੜਤਾਲ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦੁਖਭੰਜਨਾ; ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ. ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਾਰਹੁ; ਭੁਜਾ ਗਹਿ ਕੂਪ ਤੇ ਕਾਢਿ ਲੇਵਹੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਿ ਅੰਧ. ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧ; ਅਨਿਕ ਦੋਖਾ ਤਨਿ ਛਾਦਿ ਪੂਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ. ਆਨ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰਾ; ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਾਵਹੁ. ਸਰਨਿ ਸੂਰੇ॥੧॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣਾ. ਜੀਅ ਜੰਤ ਤਾਰਣਾ; ਬੇਦ ਉਚਾਰ. ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਪਾਇਓ॥ ਗੁਣਹ ਸੁਖਸਾਗਰਾ. ਬ੍ਰਹਮ ਰਤਨਾਗਰਾ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ. ਨਾਨਕ ਗਾਇਓ॥੨॥੧॥੫੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ, ਨਿਤ ਸੁਖੁ ਸਿਮਰਨੋ; ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਦਾ ਲੀਜੈ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਮਾਣੇ ਪਾਪ ਚਿਰਾਣੇ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ. ਮੁਆ ਜੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ (ਮਹਾਂਤ) ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ॥ ਰਾਜ ਜੋਬਨ. ਬਿਸਰੰਤ ਹਰਿ; ਮਾਇਆ ਮਹਾ ਦੁਖੁ. ਏਹੁ ਮਹਾਂਤ ਕਹੈ॥ ਆਸ ਪਿਆਸ ਰਮਣ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ; ਏਹੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਾਗਵੰਤੁ ਲਹੈ॥੧॥ ਸਮਰੱਥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰਾ; ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਾਨਕ

ਕੇ
ਸੁਆਮੀ; ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ॥੨॥੨॥੫੪॥
ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਬੰਦਨਾ ਹਰਿ ਬੰਦਨਾ; ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਭੇਟੇ ਗੁਰਦੇਵਾ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟੇ; ਹਰਿ ਸੇਵਾ॥੧॥
ਅੰਗ ੬੮੪:- ਚਰਨਕਮਲ; ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਰਾਪੈ॥ ਸੋਗ ਅਗਨਿ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਨ ਬਿਆਪੈ॥੨॥ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ; ਸਾਧੂਸੰਗੇ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਹਰਿ ਰੰਗੇ॥੩॥ ਪਰ ਧਨ ਦੋਖ; ਕਿਛੁ ਪਾਪ ਨ ਫੇੜੇ॥ ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ; ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੇ॥੪॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਉਧਰੇ- ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ॥੫॥੧॥੫੫॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ; ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਸਨਾ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ ਜੀਵਨਾ ਹਰਿ ਜੀਵਨਾ॥ ਜੀਵਨੁ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਾਧਸੰਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਬਸਤ੍ਰ ਓਢਾਏ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ॥੨॥ ਅਸੁ ਘੋੜਾ। ਹਸਤੀ ਰਥ; ਅਸੁ ਅਸਵਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ; ਰਿਦੈ ਨਿਹਾਰੀ॥੩॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਚਰਨ ਧਿਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ; ਨਾਨਕ ਦਾਸਿ ਪਾਇਆ॥੪॥੨॥੫੬॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਜੀਅ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ ਜਿਨਿ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਈ ਹੋਆ ਕ੍ਰਮ ਰਤੁ; ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਾਇਆ॥ ਦਾਸੀਂ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੨॥੩॥੫੭॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਿਤੈ ਪ੍ਰਕਾਰਿ; ਨ ਤੂਟਉ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ; ਮਨ ਧਨ ਤੇ ਪਿਆਰਾ॥ ਹਉਮੈ ਬੰਧੁ; ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗਉ ਨੇਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਏਹ॥੨॥੪॥੫੮॥

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਕਾਹੇ ਰੇ; ਬਨ ਖੋਜਨ ਜਾਈ॥ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੇਪਾ; ਤੋਹੀ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪੋਲਾ ਮੁਕਰ ਸ਼ੀਸ਼ਾ- ਪੁਹਪ ਮਧਿ. ਜਿਉ ਬਾਸੁ ਬਸਤੁ ਹੈ; ਮੁਕਰ ਮਾਹਿ. ਜੈਸੇ ਛਾਈ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਬਸੇ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਘਟ ਹੀ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ॥੧॥ ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਹੁ; ਇਹੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਤਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਆਪਾ ਚੀਨੈ; ਮਿਟੈ ਨ. ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਕਾਈ॥੨॥੧॥
ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਾਧੋ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮ ਭੁਲਾਨਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛੋਡਿਆ; ਮਾਇਆ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ; ਤਾ ਕੈ ਰਸ ਲਪਟਾਨਾ॥

ਅੰਗ ੬੮੫:- ਪ੍ਰਭਤਾ ਵਡਿਆਈ। ਮਦ ਪੋਲਾ- ਜੋਬਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭਤਾ ਕੈ ਮਦ ਮੈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਹੈ ਦਿਵਾਨਾ॥੧॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਤਾ ਸਿਉ ਮਨੁ. ਨ ਲਗਾਨਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕੋਟਨ ਮੈ ਕਿਨਹੂ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਪਛਾਨਾ॥੨॥੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਤਿਹ ਜੋਗੀ ਕਉ; ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨਉ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਫੁਨਿ; ਜਿਹ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਪਛਾਨਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਨਹ ਜਾ ਕੈ; ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨੋ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ. ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ; ਜੋਗੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨੋ॥੧॥ ਅ-ਚੱਲ- ਚੰਚਲ ਮਨੁ. ਦਹ ਦਿਸਿ ਕਉ ਧਾਵਤ; ਅਚਲ ਜਾਹਿ ਠਹਰਾਨੋ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਜੋ ਨਰੁ; ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨੋ॥੨॥੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਅਬ ਮੈ; ਕਉਨੁ ਉਪਾਉ ਕਰਉ॥ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਮਨ ਕੋ ਸੰਸਾ ਚੂਕੈ; ਭਉ ਨਿਧਿ ਪਾਰ ਪਰਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਮੁ ਪਾਇ ਕਛੁ ਭਲੋ ਨ ਕੀਨੋ; ਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਡਰਉ॥ ਯਹ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ-- ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ. ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਹੀ ਗਾਏ; ਯਹ ਜੀਅ ਸੋਚ ਧਰਉ॥੧॥ ਉਦ-ਰੁ- ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਨਿ.ਕਛੁ ਗਿਆਨੁ, ਨ ਉਪਜਿਓ; ਪਸੁ ਜਿਉ ਉਦਰੁ ਭਰਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਨਉ; ਤਬ ਹਉ ਪਤਿਤ. ਤਰਉ॥ ੨॥੪॥੯॥੯॥੧੩॥੫੮॥੪॥੯੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਰਤਨੀ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਤ ਚੁਗਹਿ; ਨਹੀ ਦੂਰੇ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਗ ਚੁਗਹਿ; ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਸਰਵਰ ਮਹਿ ਹੰਸੁ; ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਕਿਆ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ; ਛਪੜੀ ਨਾਇ॥ ਕੀਚੜਿ ਡੂਬੈ; ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਰਖਿ ਰਖਿ; ਚਰਨ ਧਰੇ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ; ਭਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ; ਹਰਿ ਰਸ ਚਾਖੇ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ; ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ॥੨॥ ਸਰਵਰ; ਹੰਸਾ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਰਿ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ॥ ਸਰਵਰ ਮਹਿ ਹੰਸੁ; ਹੰਸ ਮਹਿ ਸਾਗਰੁ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਥਾ; ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਆਦਰੁ॥੩॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ; ਇਕੁ ਜੋਗੀ ਬੈਸੇ॥ ਨਾਰਿ ਨ ਪੁਰਖੁ; ਕਹਹੁ ਕੋਊ ਕੈਸੇ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥ ਸਚੇ ਸਰਣਾਈ॥੪॥ ਆਨੰਦ ਮੂਲੁ ਅਨਾਥ ਅਧਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਹਜਿ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲ; ਭੈ ਕਾਟਣਹਾਰੇ॥ ਪਗੁ ਪੋਲਾ- ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ; ਪਗੁ ਧਾਰੇ॥੫॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ; ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਏ॥ ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ; ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਆਏ॥

ਅੰਗ ੬੮੬:- ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਵੈ॥ ਆਪੁ ਨ ਚੀਨਸਿ; ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਰੋਵੈ॥੬॥ ਕਹਤਉ ਪੜਤਉ ਸੁਣਤਉ ਏਕ॥ ਧੀਰਜ ਧਰਮੁ ਧਰਣੀਧਰ ਟੇਕ॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ; ਰਿਦੈ ਸਮਾਏ॥ ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ; ਜੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਏ॥੭॥ ਸਾਚੇ ਨਿਰਮਲ; ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਸੂਰਤਿ ਮੂਰਤਿ ਆਦਿ ਅਨੂਪੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ; ਸਾਚੁ ਸਰੂਪੁ॥੮॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ; ਮਿਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਰਣੁ; ਨ

ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ॥ ਠਾਕੁਰ ਮਹਿ ਦਾਸੁ; ਦਾਸ ਮਹਿ ਸੋਇ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ; ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਈਐ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਮਰਿ ਆਈਐ ਜਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋ ਗੁਰੁ ਕਰਉ; ਜਿ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਅਕਥੁ ਕਥਾਵੈ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ; ਅਵਰ ਨਹੀ ਕਾਰਾ॥ ਸਾਚਉ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਾਚੁ ਪਿਆਰਾ॥੨॥ ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੂਆ; ਮਨ ਮਹਿ ਸਾਚਾ॥ ਸੋ ਸਾਚਾ. ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਰਾਚਾ॥ ਸੇਵਕੁ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਲਾਗੈ ਪਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ॥੩॥ ਆਪਿ ਦਿਖਾਵੈ; ਆਪੇ ਦੇਖੈ॥ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜੈ; ਨਾ ਬਹੁ ਭੇਖੈ॥ ਘੜਿ ਭਾਡੇ; ਜਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ॥ ਪਤੀ-ਆਇਆ- ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭਿ; ਮਨੁ ਪਤੀਆਇਆ॥੪॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭੂਲਹਿ; ਚੋਟਾ ਖਾਹਿ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ; ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੈ; ਭਉ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥੫॥ ਪੂਜਿ ਸਿਲਾ ਤੀਰਥ ਬਨ ਵਾਸਾ॥ ਭਰਮਤ ਡੋਲਤ ਭਏ ਉਦਾਸਾ॥ ਮਨਿ ਮੈਲੈ; ਸੂਚਾ ਕਿਉ ਹੋਇ॥ ਸਾਚਿ ਮਿਲੈ; ਪਾਵੈ ਪਤਿ ਸੋਇ॥੬॥ ਆਚਾਰਾ ਵੀਚਾਰੁ ਸਰੀਰਿ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਹਜਿ ਮਨੁ ਧੀਰਿ॥ ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਕੋਟਿ ਉਧਾਰੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ॥੭॥ ਕਿਸੁ ਆਗੈ, ਪ੍ਰਭ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ; ਮੈ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਰਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਭਾਇ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੮॥੨॥

ਘਰੁ ਛੇਵਾਂ। ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ਅਸਟਪਦੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੋ ਜੋ ਜੂਨੀ ਆਇਓ. ਤਿਹ ਤਿਹ ਉਰਝਾਇਓ; ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਸੰਜੋਗਿ ਪਾਇਆ॥ ਤੱਕੀ- ਤਾਕੀ ਹੈ ਓਟ ਸਾਧ. ਰਾਖਹੁ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਮੇਲਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥੧॥ ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ; ਥਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਕਰਉ ਸੇਵਾ. ਗੁਰ ਲਾਗਉ ਚਰਨ; ਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਮਾਰਗੁ. ਦੇਹੁ ਜੀ ਬਤਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ-ਚਿੱਤਿ ਬੱਚਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਧਰਦਾ ਹੈ- ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਰਉ. ਅੰਗ ੬੮੭:- ਮਾਇਆ ਕਉ ਬਚਿਤਿ ਧਰਉ; ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ. ਸਦ ਹੀ ਵਿਹਾਵੈ॥ ਕੋਈ ਐਸੋ ਰੇ ਭੇਟੈ ਸੰਤੁ. ਮੇਰੀ ਲਾਹੈ ਸਗਲ ਚਿੰਤ; ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ. ਮੇਰਾ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ॥੨॥ ਪੜੇ ਰੇ ਸਗਲ ਬੇਦ. ਨਹ ਚੂਕੈ ਮਨ ਭੇਦ; ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਨ ਧੀਰਹਿ. ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੇ ਪੰਚਾ॥ ਕੋਈ ਐਸੋ ਰੇ ਭਗਤੁ. ਜੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਤੁ; ਇਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ. ਮੇਰੈ ਰਿਦੈ ਸਿੰਚਾ॥੩॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰੂਪੀ ਘਰ ਦੇ ਠਾਕੁਰੁ। ਨ੍ਹਾਏ- ਜੇਤੇ ਰੇ. ਤੀਰਥ ਨਾਏ, ਅਹੰਬੁਧਿ ਮੈਲੁ ਲਾਏ; ਘਰ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ, ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਨ ਮਾਨੈ॥ ਕਦਿ ਪਾਵਉ ਸਾਧਸੰਗੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ; ਗਿਆਨ ਅੰਜਨਿ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਇਸਨਾਨੈ॥੪॥ ਅ-ਸ੍ਰਮ- ਸਗਲ ਅਸ੍ਰਮ ਕੀਨੇ. ਮਨੂਆ ਨਹ ਪਤੀਨੇ; ਬਿਬੇਕ ਹੀਨ ਦੇਹੀ ਧੋਏ॥ ਕੋਈ ਪਾਈਐ ਰੇ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਖੋਏ॥੫॥ ਪੜੈ ਝਾੜੇ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗਤਾ. ਨਿਮਖ. ਨ ਹੇਤੁ ਕਰਤਾ; ਗਰਬਿ ਗਰਬਿ ਪੜੈ. ਕਹੀ ਨ ਲੇਖੈ॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟੀਐ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ. ਕਰੈ ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਕੋਊ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਪੇਖੈ॥੬॥ ਮਨ ਹਠਿ ਜੋ ਕਮਾਵੈ. ਤਿਲੁ ਨ ਲੇਖੈ ਪਾਵੈ;

ਬਗੁਲ ਜਿਉ ਧਿਆਨੁ ਲਾਵੈ. ਮਾਇਆ ਰੇ ਧਾਰੀ॥ ਕੋਈ ਐਸੋ ਰੇ ਸੁਖਹਦਾਈ. ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ; ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ. ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ॥੭॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ. ਕਾਟੈ ਰੇ ਬੰਧਨ ਮਾਇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਪਰਾਤਾ ਪੈ ਕੇ, ਪਛਾਣ ਕੇ, ਪ੍ਰੀਤੀ- ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ. ਭੇਟਿਓ ਨਿਰਭੈ ਗੋਬਿੰਦੁ; ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਲਾਧੇ. ਹਰਿ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ॥੮॥ ਜਾੱਤ੍ਰਾ- ਸਫਲ ਸਫਲ; ਭਈ ਸਫਲ ਜਾਤ੍ਰਾ॥ ਸਾਧਾ ਪੋਲਾ- ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ; ਮਿਲੇ ਸਾਧਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣ ਜਾਉ; ਤੀਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ॥ ਤੀਰਥੁ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ; ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਹੈ॥ ਦਸਾਹਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ- ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ. ਸਾਚਾ ਥਾਨੁ ਤੀਰਥੁ; ਦਸ ਪੁਰਬ ਸਦਾ ਦਸਾਹਰਾ॥ ਹਉ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਸਦਾ ਜਾਚਉ; ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਧਰਣੀਧਰਾ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਰੋਗੀ. ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ; ਮੈਲੁ ਲਾਗੈ. ਸਚ ਬਿਨਾ॥ ਗੁਰ ਵਾਕੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਚਾਨਣੁ; ਨਿਤ ਸਾਚੁ ਤੀਰਥੁ ਮਜਨਾ॥੧॥ ਸਾਚਿ. ਨ ਲਾਗੈ ਮੈਲੁ; ਕਿਆ ਮਲੁ ਧੋਈਐ॥ ਗੁਣਹਿ ਹਾਰੁ ਪਰੋਇ; ਕਿਸ ਕਉ ਰੋਈਐ॥ ਵੀਚਾਰਿ ਮਾਰੈ. ਤਰੈ ਤਾਰੈ; ਉਲਟਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵਏ॥ ਆਪਿ ਪਾਰਸੁ ਪਰਮ ਧਿਆਨੀ; ਸਾਚੁ ਸਾਚੇ ਭਾਵਏ॥ ਆਨੰਦੁ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਖੁ ਸਾਚਾ; ਦੂਖ ਕਿਲਵਿਖ ਪਰਹਰੇ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ. ਗੁਰਿ ਦਿਖਾਇਆ; ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ. ਸਚ ਮਨੇ॥੨॥ ਨ੍ਹਾਵਣੋ- ਸੰਗਤਿ ਅੰਗ ੬੮੮:- ਮੀਤ ਮਿਲਾਪੁ; ਪੂਰਾ ਨਾਵਣੋ॥ ਗਾਵੈ ਗਾਵਣਹਾਰੁ; ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣੋ॥ ਮੱਤੇ- ਸਾਲਾਹਿ ਸਾਚੇ. ਮੰਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਦਇਆ ਮਤੇ॥ ਨ੍ਹਾਵੈ ਸੱਤ ਸੱਤੇ- ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਭਾਵੈ. ਸਹਜਿ ਨਾਵੈ; ਬੇਣੀ ਤ ਸੰਗਮੁ. ਸਤ ਸਤੇ॥ ਆਰਾਧਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਾਚਾ; ਨਿਤ ਦੇਇ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ॥ ਗਤਿ ਸੰਗਿ ਮੀਤਾ ਸੰਤਸੰਗਤਿ; ਕਰਿ ਨਦਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੩॥ ਕਹਣੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ; ਕੇਵਡੁ ਆਖੀਐ॥ ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਨੀਚੁ ਅਜਾਣੁ; ਸਮਝਾ ਸਾਖੀਐ॥ ਸਚੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਖੀ; ਤਿਤੁ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮੇਰਾ॥ ਕੂਚੁ ਕਰਹਿ ਆਵਹਿ ਬਿਖੁ ਲਾਦੇ; ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ॥ ਆਖਣਿ ਤੋਟਿ ਨ. ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੀ; ਭਰਿਪੁਰਿ ਰਹਿਆ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਮਨੁ ਮਾਂਜੈ ਸਚੁ ਸੋਈ॥੪॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੀਵਾ ਤੇਰੈ ਨਾਇ; ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ॥ ਸਾਚੋ ਸਾਚਾ ਨਾਉ; ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅਪਾਰਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ; ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ ਤਿਨਿ ਗੋਈ॥ ਪਰਵਾਣਾ ਆਇਆ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇਆ; ਫੇਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ॥ ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਲੇਖੈ; ਆਪੇ ਸੁਰਤਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਜੀਵਾ ਸਚੀ ਨਾਈ॥੧॥ ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ; ਆਇਆ ਜਾਇਸੀ ਜੀਉ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਸੀ ਜੀਉ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰੁ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ, ਅਕਥੁ ਕਹਾਏ; ਸਚ ਮਹਿ ਸਾਚੁ ਸਮਾਣਾ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪਿ ਸਮਾਏ; ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਾ॥ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ; ਤੂ ਮਨਿ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ; ਨਾਮਿ ਤੇਰੈ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ ਅ-ਲਖ- ਤੂ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ; ਅਲਖ

ਸਿਰੰਦਿਆ ਜੀਉ॥ ਏਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਦੁਇ ਰਾਹ; ਵਾਦ ਵਧੰਦਿਆ ਜੀਉ॥ ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ. ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਏ; ਜਨਮਿ ਮੁਆ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਨਾਹੀ ਕੋ ਬੇਲੀ; ਬਿਖੁ ਲਾਦੀ ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ॥ ਹੁਕਮੀ ਆਇਆ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ; ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪੈ; ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥੩॥ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਵਾਰਿ; ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣਿ; ਰਸਨ ਰਸਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਰਸਨ ਰਸਾਏ ਨਾਮਿ ਤਿਸਾਏ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵਿਕਾਣੇ॥ ਪਾਰਸਿ ਪਰਸਿਐ ਪਾਰਸੁ ਹੋਏ; ਜਾ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ॥ ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਇਆ. ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ; ਵਿਰਲਾ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੋਹਨਿ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਸਾਚੇ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ॥੪॥ ਆਥਿ ਮਾਇਆ- ਭੂਖ ਪਿਆਸੋ ਆਥਿ; ਕਿਉ ਦਰਿ ਜਾਇਸਾ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੬੮੯:- ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਛਉ ਜਾਇ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਸਾ ਜੀਉ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ. ਸਾਚੁ ਚਵਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਾ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ ਦਇਆਲੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ॥ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਈ; ਆਪਿ ਮੁਆ ਮਨੁ ਮਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਰੀ॥੫॥੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੂਠੜੀਏ; ਖਬਰਿ. ਨ ਪਾਈਆ ਜੀਉ॥ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਅੜਾ ਲੇਖੁ; ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਲੇਖੁ ਨ ਮਿਟਈ. ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ; ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਹੋਸੀ॥ ਗੁਣੀ ਅਚਾਰਿ ਨਹੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਅਵਗੁਣ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਸੀ॥ ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ. ਆਕ ਕੀ ਛਾਇਆ; ਬਿਰਧਿ ਭਏ ਦਿਨ ਪੁੰਨਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੋਹਾਗਣਿ; ਛੂਟੀ ਝੂਠਿ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥੧॥ ਬੂਡੀ ਘਰੁ ਘਾਲਿਓ; ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਚਲੋ॥ ਮਹੱਲੋ - ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਪਾਵਹਿ ਸੁਖਿ ਮਹਲੋ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ. ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਪੇਈਅੜੈ ਦਿਨ ਚਾਰੇ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਹੈ. ਸਚੁ ਪਾਏ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਵਿਣੁ ਭਗਤੀ. ਘਰਿ ਵਾਸੁ. ਨ ਹੋਵੀ; ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਰਸੀ ਤਾ ਪਿਰੁ ਪਾਏ; ਰਾਤੀ ਸਾਚੈ ਨਾਏ॥੨॥ ਪਿਰੁ ਧਨ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਰੀ ਜੀਉ॥ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਤੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ. ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ; ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇਈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਏ. ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਰਸ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕਰੇਈ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਸੇਤੀ. ਰੰਗਿ ਰੰਗੇਤੀ; ਲਾਲ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਚਿ ਵਸੀ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਪਿਰ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ॥੩॥ ਭਾਵਏ- ਪਿਰ ਘਰਿ ਸੋਹੈ ਨਾਰਿ; ਜੇ ਪਿਰ ਭਾਵਏ ਜੀਉ॥ ਆਵਏ- ਝੂਠੇ ਵੈਣ ਚਵੇ; ਕਾਮਿ. ਨ ਆਵਏ ਜੀਉ॥ ਝੂਠੁ ਅਲਾਵੈ. ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ; ਨਾ ਪਿਰੁ ਦੇਖੈ ਨੈਣੀ॥ ਅਵਗੁਣਿਆਰੀ. ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ; ਛੂਟੀ ਵਿਧਣ ਰੈਣੀ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ. ਨ ਮਾਨੈ. ਫਾਹੀ ਫਾਥੀ; ਸਾ ਧਨ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ॥੪॥ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ; ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਜਾਣਿਆ ਜੀਉ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੂੜਿਆਰਿ; ਕੂੜੁ ਕਮਾਣਿਆ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ. ਸਾਚੇ

ਭਾਵੀ; ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੀ॥ ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ. ਜੋਬਨਿ ਬਾਲਾ; ਤਿਸੁ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸੀ. ਸਹੁ ਰਾਵਾਸੀ; ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਗੁਣਕਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਪਿਰ ਘਰਿ ਸੋਹੈ ਨਾਰੀ॥੫॥੩॥

ਅੰਗ ੬੯੦:- ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜੀਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ; ਸਹਜਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ਜੀਉ॥ ਗੁਣ ਗਾਇ ਵਿਗਸੈ ਸਦਾ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਜਾ ਆਪਿ ਸਾਚੇ ਭਾਵਏ॥ ਅਹੰਕਾਰੁ ਹਉਮੈ ਤਜੈ ਮਾਇਆ; ਸਹਜਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਏ॥ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੋਈ; ਆਪਿ ਦੇਇ ਤ ਪਾਈਐ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜੀਉ॥੧॥ ਅੰਦਰਿ ਸਾਚਾ ਨੇਹੁ; ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੈ ਜੀਉ॥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਮੈ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੀਉ॥ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਾਰੀ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਮ੍ਾਰੀ; ਜਾ ਨਾਮੁ ਲਈ ਤਾ ਜੀਵਾ॥ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੀ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਬਿਚਰੈ॥ ਅੰਦਰਿ ਸਾਚਾ ਨੇਹੁ; ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੈ॥੨॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗਿ; ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵਏ ਜੀਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ; ਤ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਏ ਜੀਉ॥ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ; ਸਦਾ ਅਤੀਤੁ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੋਭਾ ਜਗ ਅੰਤਰਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਦੁਹਾ ਤੇ ਮੁਕਤਾ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਸੁ ਭਾਵਏ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗਿ; ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵਏ ਜੀਉ॥੩॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ; ਮਨਮੁਖ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ ਜੀਉ॥ ਹਾਇ ਹਾਇ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਮਾਇਆ ਦੁਖਿ ਮੋਹਿਆ ਜੀਉ॥ ਮਾਇਆ ਦੁਖਿ ਮੋਹਿਆ ਹਉਮੈ ਰੋਹਿਆ; ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਵਿਹਾਵਏ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ. ਤਿਸੁ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਏ॥ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਸਾਥਿ, ਨ ਚਾਲੈ; ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮਾਇਆ ਧੋਹਿਆ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ; ਮਨਮੁਖਿ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ ਜੀਉ॥੪॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ; ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਜੀਉ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ; ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ; ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਵਏ ਜੀਉ॥੫॥੧॥

ਅੰਗ ੬੯੧:- ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ; ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਗਾਵੀਐ ਜੀਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਾਵੀਐ ਜੀਉ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ, ਨੱਸਏ- ਭਜੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ. ਇਕੁ ਅਰਾਧੂ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਨਾਸਏ॥ ਸਿੱਖਿਆ- ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ. ਸਾਚੁ ਸਿਖਿਆ; ਕਟੀ

ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਏ॥ ਭੈ ਭਰਮ ਨਾਠੇ ਛੁਟੀ ਗਾਠੇ; ਜਮ ਪੰਥਿ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵੀਐ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੀਐ॥੧॥ ਨਿਧਰਿਆ ਧਰ; ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੋ ਜੀਉ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ; ਸਰਬ ਦੁਖ ਭੰਜਨੋ ਜੀਉ॥ ਦੁਖ ਹਰਤ. ਕਰਤਾ ਸੁਖਹ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਆਇਆ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਮਹਾ ਬਿਖੜਾ; ਪਲ ਏਕ ਮਾਹਿ ਤਰਾਇਆ॥ ਥਾਂਈਂ- ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਥਾਈ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਨੇਤ੍ਰੀ ਅੰਜਨੋ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਿਮਰੀ; ਸਰਬ ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਨੋ॥੨॥ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਇ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ ਜੀਉ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣੁ ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ; ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰੀਆ ਜੀਉ॥ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ; ਨੀਚ ਥਾਪਣਹਾਰਿਆ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਵਸਿ ਤੇਰੈ; ਸਗਲ ਤੇਰੀ ਸਾਰਿਆ॥ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਭੁਗਤਾ; ਆਪਿ ਸਗਲ ਬੀਚਾਰੀਆ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ. ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਾ; ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਉ ਬਨਵਾਰੀਆ॥੩॥ ਤੇਰਾ ਦਰਸੁ ਅਪਾਰੁ; ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਈ ਜੀਉ॥ ਨਿਤਿ ਜਪਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸ; ਪੁਰਖ ਅਤੋਲਈ ਜੀਉ॥ ਸੰਤ ਰਸਨ ਵੂਠਾ ਆਪਿ ਤੂਠਾ; ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਸੇਈ ਮਾਤਿਆ॥ ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ਮਹਾ ਭਾਗੇ; ਸਦਾ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਿਆ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਤਬ੍ਯ ਸਿਮਰਨੇ ਯੋਗ ਅਵਿਨਾਸੀ। ਸਿੰਮ੍ਰਤੱਬਿਅ- ਸਦ ਸਦਾ ਸਿੰਮ੍ਰਤਬ੍ਯ ਸੁਆਮੀ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਗੁਣ ਬੋਲਈ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ; ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਅਮੋਲਈ॥੪॥੧॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦ ਮਹੇਸ ਸਮਾਨਾਂ॥ ਮਰਮੁ ਭੇਦ- ਸੇਖਨਾਗਿ; ਤੇਰੋ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ॥੧॥ ਸੰਤਸੰਗਤਿ; ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਨੂਮਾਨ ਸਰਿ; ਗਰੁੜ ਸਮਾਨਾਂ॥ ਸੁਰਪਤਿ ਨਰਪਤਿ; ਨਹੀ ਗੁਨ ਜਾਨਾਂ॥੨॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਅਰੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨਾਂ॥ ਕਮਲਾਪਤਿ; ਕਵਲਾ ਨਹੀ ਜਾਨਾਂ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਸੋ ਭਰਮੈ ਨਾਹੀ॥ ਪਗ ਪੈਰਾ- ਪਗ ਲਗਿ ਰਾਮ; ਰਹੈ ਸਰਨਾਂਹੀ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੬੯੨:- ਦਿਨ ਤੇ ਪਹਰ. ਪਹਰ ਤੇ ਘਰੀਆਂ; ਆਵ ਘਟੈ ਤਨੁ ਛੀਜੈ॥ ਕਾਲੁ ਅਹੇਰੀ ਫਿਰੈ ਬਧਿਕ ਜਿਉ; ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਕੀਜੈ॥੧॥ ਸੋ ਦਿਨੁ; ਆਵਨ ਲਾਗਾ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ; ਕਹਹੁ. ਕੋਊ ਹੈ ਕਾ ਕਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਤਿ ਕਾਇਆ ਮਹਿ ਬਰਤੈ; ਆਪਾ ਪਸੂ ਨ ਬੂਝੈ॥ ਲਾਲਚ ਕਰੈ ਜੀਵਨਪਦ ਕਾਰਨ; ਲੋਚਨ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ॥੨॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਛੋਡਹੁ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾਂ॥੩॥੨॥ ਕਾਹੇ ਕਹੋ। ਅਚਰਜੁ- - ਜੋ ਜਨੁ. ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਛੁ ਜਾਨੈ; ਤਾ ਕਉ ਅਚਰਜੁ ਕਾਹੋ॥ ਜਿਉ ਜਲੁ ਜਲ ਮਹਿ ਪੈਸਿ. ਨ ਨਿਕਸੈ; ਤਿਉ ਢੁਰਿ ਮਿਲਿਓ ਜੁਲਾਹੋ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗਾ; ਮੈ ਤਉ ਮਤਿ ਕਾ ਭੋਰਾ॥ ਨਿਹੋਰਾ ਅਹਿਸਾਨ- ਜਉ. ਤਨੁ ਕਾਸੀ ਤਜਹਿ ਕਬੀਰਾ; ਰਮਈਐ. ਕਹਾ ਨਿਹੋਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ; ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਕੋਈ॥

ਕਿਆ ਕਾਸੀ. ਕਿਆ ਊਖਰੁ ਮਗਹਰੁ; ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਜਉ ਹੋਈ॥੨॥੩॥ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਸਿਵ ਲੋਕਹਿ ਜੈਬੋ॥ ਓਛੇ ਤਪ ਕਰਿ; ਬਾਹੁਰਿ ਐਬੋ॥੧॥ ਕਿਆ ਮਾਂਗਉ; ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ ਨਾਹੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੋਲਾ ਬਿਭੈ ਮਾਇਆ ਬਿਭੂਤੀ- ਸੋਭਾ ਰਾਜ; ਬਿਭੈ ਬਡਿਆਈ॥ ਅੰਤਿ; ਨ ਕਾਹੂ ਸੰਗ ਸਹਾਈ॥੨॥ ਕ=ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਲਛਮੀ ਮਾਇਆ॥ ਇਨ ਤੇ ਕਹੁ; ਕਵਨੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਅਵਰ ਨਹੀ ਕਾਮਾ॥ ਹਮਰੈ ਮਨ; ਧਨ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮਾ॥੪॥੪॥ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ; ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਭਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ; ਬੂਡਤੇ ਅਧਿਕਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਨਿ=ਤਾ–ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਦੇਹ ਗ੍ਰੇਹ; ਸੰਪਤਿ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਕਾਲ ਮਰਨ ਦਾ ਅਵਧ ਸਮਾਂ। ਅਵਧ ਪੋਲਾ- ਇਨ੍ ਮੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਤੇਰੋ; ਕਾਲ ਅਵਧ ਆਈ॥੧॥ ਅਜਾਮਲ ਗਜ ਗਨਿਕਾ; ਪਤਿਤ ਕਰਮ ਕੀਨੇ॥ ਤੇਊ ਉਤਰਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੀਨੇ॥੨॥ ਸੂਕਰ ਕੂਕਰ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮੇ; ਤਊ ਲਾਜ ਨ ਆਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਛਾਡਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ; ਕਾਹੇ ਬਿਖੁ ਖਾਈ॥੩॥ ਤਜਿ ਭਰਮ ਕਰਮ ਬਿਧਿ ਨਿਖੇਧ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਹੀ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਕਬੀਰ; ਰਾਮੁ ਕਰਿ ਸਨੇਹੀ॥੪॥੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗਹਰੀ ਕਰਿ ਕੈ ਨੀਵ ਖੁਦਾਈ; ਊਪਰਿ ਮੰਡਪ ਛਾਏ॥ ਮਾਰਕੰਡੇ ਤੇ ਕੋ ਅਧਿਕਾਈ; ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਣ ਧਰਿ ਮੂੰਡ ਬਲਾਏ ॥੧॥ ਹਮਰੋ ਕਰਤਾ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਨਰ ਗਰਬੁ ਕਰਤ ਹਹੁ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਝੂਠੀ ਦੇਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੬੯੩:- ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕੈਰਉ ਕਰਤੇ; ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੇ ਭਾਈ॥ ਚੱਲੈ- ਬਾਰਹ ਜੋਜਨ. ਛਤ੍ਰੁ ਚਲੈ ਥਾ; ਦੇਹੀ ਗਿਰਝ ਨ ਖਾਈ॥੨॥ ਸਰਬ ਸੋੁਇਨ ਕੀ ਲੰਕਾ ਹੋਤੀ; ਰਾਵਨ ਸੇ ਅਧਿਕਾਈ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ ਦਰਿ ਬਾਂਧੇ ਹਾਥੀ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ॥੩॥ ਦੁਰਬਾਸਾ ਸਿਉ ਕਰਤ ਠਗਉਰੀ; ਜਾਦਵ ਏ ਫਲ ਪਾਏ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਊਪਰ; ਨਾਮਦੇਉ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ॥੪॥੧॥ ਬੈਰਾਗਨਿ ਚੰਚਲ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ। ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਾਵਉ ਨਾਮ ਹੀ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਿਟ ਪੋਲਾ- ਦਸ ਬੈਰਾਗਨਿ. ਮੋਹਿ ਬਸਿ ਕੀਨ੍ਹੀ; ਪੰਚਹੁ ਕਾ. ਮਿਟ ਨਾਵਉ॥ ਸਤਰਿ ਪੜਦੇ। ਦੋਇ ਮਨ ਬੁੱਧ। ਸਤਰਿ ਪੋਲਾ- ਸਤਰਿ ਦੋਇ. ਭਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ; ਬਿਖੁ ਕਉ ਮਾਰਿ ਕਢਾਵਉ॥੧॥ ਪਾਛੈ; ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਨੁ ਪਾਵਉ॥ ਘਟ ਪੋਲਾ। ਉੱਚ=ਰਉ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ. ਘਟ ਤੇ ਉਚਰਉ; ਆਤਮ ਕਉ ਸਮਝਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੱਜਰ ਲੱਗਿ- ਬਜਰ ਕੁਠਾਰੁ. ਮੋਹਿ ਹੈ ਛੀਨਾਂ; ਕਰਿ ਮਿੰਨਤਿ. ਲਗਿ ਪਾਵਉ॥ ਸੰਤਨ ਕੇ ਹਮ ਉਲਟੇ ਸੇਵਕ; ਭਗਤਨ ਤੇ. ਡਰ ਪਾਵਉ॥੨॥ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤੇ. ਤਬ ਹੀ ਛੂਟਉ; ਜਉ ਮਾਇਆ ਨਹ ਲਪਟਾਵਉ॥ ਮਾਇਆ ਨਾਮੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕਾ; ਤਿਹ ਤਜਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਉ॥੩॥ ਇਤੁ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜੋ ਜਨ; ਤਿਨ ਭਉ ਸਗਲ ਚੁਕਾਈਐ॥ ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ. ਬਾਹਰਿ ਕਿਆ ਭਰਮਹੁ; ਇਹ ਸੰਜਮ ਹਰਿ ਪਾਈਐ॥੪॥੨॥ ਮਾਰਵਾੜਿ ਦੇਸ। ਬਾਲਹਾ ਪਿਆਰਾ। ਬੇਲਿ ਵੇਲ। ਕਰਹਲਾ ਊਠ– ਮਾਰਵਾੜਿ. ਜੈਸੇ ਨੀਰੁ ਬਾਲਹਾ; ਬੇਲਿ ਬਾਲਹਾ. ਕਰਹਲਾ॥ ਜਿਉ ਕੁਰੰਕ ਨਿਸਿ ਨਾਦੁ ਬਾਲਹਾ; ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ॥੧॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰੂੜੋ. ਰੂਪੁ ਰੂੜੋ; ਅਤਿ ਰੰਗ ਰੂੜੋ. ਮੇਰੋ ਰਾਮਈਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਧਰਣੀ ਕਉ ਇੰਦ੍ਰੁ ਬਾਲਹਾ; ਕੁਸਮ ਬਾਸੁ ਜੈਸੇ ਭਵਰਲਾ॥ ਜਿਉ ਕੋਕਿਲ ਕਉ ਅੰਬੁ ਬਾਲਹਾ; ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ॥੨॥ ਚਕਵੀ ਕਉ ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਬਾਲਹਾ; ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਹੰਸੁਲਾ॥ ਜਿਉ ਤਰੁਣੀ ਕਉ ਕੰਤੁ ਬਾਲਹਾ; ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ॥੩॥ ਜਲਧਰਾ ਬੱਦਲ- ਬਾਰਿਕ ਕਉ. ਜੈਸੇ ਖੀਰੁ ਬਾਲਹਾ; ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੁਖ. ਜੈਸੇ ਜਲਧਰਾ॥ ਮਛੁਲੀ ਕਉ ਜੈਸੇ ਨੀਰੁ ਬਾਲਹਾ; ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ॥੪॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਚਾਹਹਿ; ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੂ ਡੀਠੁਲਾ॥ ਸਗਲ ਭਵਣ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ਬਾਲਹਾ; ਤਿਉ ਨਾਮੇ ਮਨਿ ਬੀਠੁਲਾ॥੫॥੩॥ ਪਹਿਲ ਪੁਰੀਏ; ਪੁੰਡਰਕ ਵਨਾ॥ ਤਾ ਤਿਨ੍ਹਾਂ। ਚੇ ਤੋਂ- ਤਾ ਚੇ ਹੰਸਾ; ਸਗਲੇ ਜਨਾਂ॥ ੍ਅੱਧਾ ਨੰਨਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਕ੍ਰਿਸ੍ਨਾ ਤੇ ਜਾਨਊ; ਹਰਿ ਹਰਿ. ਨਾਚੰਤੀ ਨਾਚਨਾ॥੧॥ ਪਹਿਲ ਪੁਰਸਾ; ਬਿਰਾ॥ ਅਥੋਨ ਪੁਰਸਾ; ਦਮਰਾ॥ ਅਸਗਾ ਪੋਲਾ- ਅਸਗਾ; ਅਸ ਉਸਗਾ॥ ਬੱਾਗਰਾ- ਹਰਿ ਕਾ ਬਾਗਰਾ; ਨਾਚੈ ਪਿੰਧੀ ਮਹਿ ਸਾਗਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਚੰਤੀ; ਗੋਪੀ ਜੰਨਾ॥ ਨਈਆ ਤੇ; ਬੈਰੇ ਕੰਨਾ॥ ਤਰਕੁ; ਨ ਚਾ॥ ਭ੍ਰਮੀਆ; ਚਾ॥ ਬ-ਚਉਨੀ- ਕੇਸਵਾ ਬਚਉਨੀ; ਅਈਏ ਮਈਏ. ਏਕ ਆਨ ਜੀਉ॥੨॥

ਅੰਗ ੬੯੪:- ਉਭ-ਕਲੇ- ਪਿੰਧੀ ਉਭਕਲੇ; ਸੰਸਾਰਾ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ; ਤੁਮ ਚੇ ਦੁਆਰਾ॥ ਤੂ ਕੁਨੁ ਰੇ॥ ਮੈ ਜੀ॥ ਨਾਮਾ॥ ਹੋ ਜੀ॥ ਆਲਾ ਪੋਲਾ- ਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ. ਜਮ ਕਾਰਣਾ॥੩॥੪॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮਾਧਉ; ਬਿਰਦੁ ਤੇਰਾ॥ ਧੰਨਿ ਤੇ ਵੈ ਮੁਨਿ ਜਨ; ਜਿਨ ਧਿਆਇਓ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ ਲਾਗੀ ਲੇ ਧੂਰਿ; ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕੀ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ; ਤਿਨਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੀਨ ਕਾ ਦਇਆਲੁ ਮਾਧੌ; ਗਰਬ ਪਰਹਾਰੀ॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਾਮਾ; ਬਲਿ ਤਿਹਾਰੀ॥੨॥੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਮ ਸਰਿ ਦੀਨੁ. ਦਇਆਲੁ ਨ ਤੁਮ ਸਰਿ; ਅਬ ਪਤੀਆਰੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ॥ ਬਚਨੀ ਤੋਰ. ਮੋਰ ਮਨੁ ਮਾਨੈ; ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ॥੧॥ ਰ-ਮਈਆ- ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ; ਰਮਈਆ ਕਾਰਨੇ॥ ਕਾਰਨ ਕਵਨ; ਅਬੋਲ॥ਰਹਾਉ॥ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਬਿਛੁਰੇ ਥੇ ਮਾਧਉ; ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਲੇਖੇ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ. ਆਸ ਲਗਿ ਜੀਵਉ; ਚਿਰ ਭਇਓ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖੇ॥੨॥੧॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਅਵਿਲੋਕਨੋ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਸੁ-ਜਸੁ ਪੋਲਾ- ਚਿਤ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਉ. ਨੈਨ ਅਵਿਲੋਕਨੋ; ਸ੍ਰਵਨ ਬਾਨੀ ਸੁਜਸੁ ਪੂਰਿ ਰਾਖਉ॥ ਪੋਲਾ ਸੁ-ਮਧੁਕਰੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਭੌਰਾ- ਮਨੁ ਸੁਮਧੁਕਰੁ ਕਰਉ. ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਧਰਉ; ਰਸਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਾਖਉ॥੧॥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ; ਜਿਨਿ ਘਟੈ॥ ਸੱਟੈ- ਮੈ ਤਉ ਮੋਲਿ ਮਹਗੀ ਲਈ; ਜੀਅ ਸਟੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ. ਭਾਉ ਨਹੀ ਊਪਜੈ; ਭਾਵ ਬਿਨੁ. ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਹੋਇ ਤੇਰੀ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ. ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਸਿਉ; ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਰਾਜਾਰਾਮ ਮੇਰੀ॥੨॥੨॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਰਤੀ ਮਜਨੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਝੂਠੇ ਸਗਲ ਪਾਸਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਸਨੋ. ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਉਰਸਾ; ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਕੇਸਰੋ. ਲੇ ਛਿਟਕਾਰੇ॥ ਅੰਭੁਲਾ ਜਲ- ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਅੰਭੁਲਾ. ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਚੰਦਨੋ; ਘਸਿ ਜਪੇ. ਨਾਮੁ ਲੇ,

 Not Final File

ਤੁਝਹਿ ਕਉ ਚਾਰੇ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਦੀਵਾ. ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਬਾਤੀ; ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਤੇਲੁ. ਲੇ ਮਾਹਿ ਪਸਾਰੇ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਜੋਤਿ ਲਗਾਈ; ਭਇਓ ਉਜਿਆਰੋ ਭਵਨ ਸਗਲਾਰੇ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਤਾਗਾ. ਨਾਮੁ ਫੂਲ ਮਾਲਾ; ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਸਗਲ ਜੂਠਾਰੇ॥ ਤੇਰੋ ਕੀਆ ਤੁਝਹਿ ਕਿਆ ਅਰਪਉ; ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਤੁਹੀ ਚਵਰ ਢੋਲਾਰੇ॥੩॥ ਦਸ ਅਠਾ ਅਠਸਠੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ; ਇਹੈ ਵਰਤਣਿ ਹੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਰਤੀ; ਸਤਿਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭੋਗ ਤੁਹਾਰੇ॥੪॥੩॥

ਅੰਗ ੬੯੫:- ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗਵਾਰੀ ਬੇਸਮਝ- ਨਾਰਾਇਣ. ਨਿੰਦਸਿ ਕਾਇ; ਭੂਲੀ ਗਵਾਰੀ॥ ਦੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ ਪਾਪ। ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ ਪੁੰਨ। ਥਾਰੋ ਤੇਰਾ- ਦੁਕ੍ਰਿਤੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ; ਥਾਰੋ ਕਰਮੁ ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਕਰਾ ਮਸਤਕਿ ਬਸਤਾ; ਸੁਰਸਰੀ ਇਸਨਾਨ ਰੇ॥ ਮਿਲਿਓ, ਸਾਰਗ-ਪਾਨ- ਕੁਲ ਜਨ ਮਧੇ; ਮਿਲ੍ਯੋ ਸਾਰਗਪਾਨ ਰੇ॥ ਮਫੀਟਸਿ ਅਮੇਟ ਰਿਹਾ। ਕਰਮ ਕਰਿ 'ਤੇ ਬਿਸਰਾਮ ਹਨ- ਕਰਮ ਕਰਿ; ਕਲੰਕੁ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ॥੧॥ ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਸਾਰ। ਤਾ ਤਿਸ। ਚੇ ਦੇ। ਆਪਣਾ ਸੁਆਰਥੀ ਰਥਵਾਹੀ। ਬਾਧਵਾ ਸਬੰਧੀ ਭਾਈ। ਬਿਸ੍ਵ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ। ਸੁਆਮੀ- ਬਿਸ੍ਵ ਕਾ ਦੀਪਕੁ ਸ੍ਵਾਮੀ. ਤਾ ਚੇ ਰੇ ਸੁਆਰਥੀ; ਪੰਖੀ ਰਾਇ ਗਰੁੜ. ਤਾ ਚੇ ਬਾਧਵਾ॥ ਕਰਮ ਕਰਿ ਅਰੁਣ; ਪਿੰਗੁਲਾ ਰੀ॥੨॥ ਪਾਪ ਹਰਤਾ ਸ਼ਿਵਜੀ- ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ ਹਰਤਾ, ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਨਾਥੁ ਰੀ; ਤੀਰਥਿ ਤੀਰਥਿ ਭ੍ਰਮਤਾ, ਲਹੈ ਨ ਪਾਰੁ ਰੀ॥ ਕਰਮ ਕਰਿ; ਕਪਾਲੁ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ॥੩॥ ਸਸੀਅ ਚੰਦ੍ਰਮਾ। ਧੇਨ ਕਾਮਧੇਨ। ਸਿਖਰਿ ਉੱਚਸ੍ਰਵਾ ਘੋੜਾ। ਸੁਨਾਗਰ ਐਰਾਵਤਿ ਹਾਥੀ, ਚਤਰ ਧਨੰਤਰ ਵੈਦ। ਨਾਥੰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਸੀਅ ਧੇਨ ਲਛਿਮੀ; ਕਲਪਤਰ ਸਿਖਰਿ ਸੁਨਾਗਰ ਨਦੀ ਚੇ ਨਾਥੰ॥ ਕਰਮ ਕਰਿ; ਖਾਰੁ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ॥੪॥ ਦਾਧੀ-ਲੇ ਸਾੜਿਆ। ਉਪਾੜੀਲੇ ਪੱਟਿਆ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਅਸ਼ੋਕ ਬਣੁ ਬਾਗ ਨੂੰ। ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਕਰਣ ਵਾਲੀ ਬਿਸਲਿ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ। ਤੋਖੀਲੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ। ਹਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੂੰ। ਗੜ੍ਹ ਉਪਾੜੀ-ਲੇ ਸੱਲਿ ਬਿ-ਸੱਲਿ ਤੋਖੀ-ਲੇ- ਦਾਧੀਲੇ ਲੰਕਾ ਗੜੁ. ਉਪਾੜੀਲੇ ਰਾਵਣ ਬਣੁ; ਸਲਿ ਬਿਸਲਿ ਆਣਿ. ਤੋਖੀਲੇ ਹਰੀ॥ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਨ ਦਾ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ, ਹਨੂੰਮਾਨ ਨੂੰ ਕਛਉਟੀ ਕੱਛ ਮਿਲੀ। ਇਹ ਮਫੀਟਸਿ ਅਮੇਟ ਰਹੀ- ਕਰਮ ਕਰਿ; ਕਛਉਟੀ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ॥੫॥ ਰੀ ਹੇ। ਗੇਹਣਿ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਤਾ ਤਿਸ। ਚੇ ਲਈ, ਚੇ ਦੇ, ਨਾਮ ਨੂੰ- ਪੂਰਬਲੋ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮੁ. ਨ ਮਿਟੈ. ਰੀ ਘਰ ਗੇਹਣਿ; ਤਾ ਚੇ ਮੋਹਿ ਜਾਪੀਅਲੇ, ਰਾਮ ਚੇ ਨਾਮੰ॥ ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਰਾਮ ਜੀ॥੬॥੧॥ ਸ੍ਰੀ ਸੈਣੁ॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਘ੍ਰਿਤ ਸਾਜਿ ਆਰਤੀ॥ ਵਾਰਨੇ ਜਾਉ ਕਮਲਾ ਪਤੀ॥੧॥ ਮੰਗਲਾ ਹਰਿ ਮੰਗਲਾ॥ ਨਿਤ ਮੰਗਲੁ; ਰਾਜਾਰਾਮਰਾਇ ਕੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਤਮੁ ਦੀਅਰਾ; ਨਿਰਮਲ ਬਾਤੀ॥ ਤੁਹੀਂ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਮਲਾ ਪਾਤੀ॥੨॥ ਰਾਮਾ ਭਗਤਿ ਰਾਮਾਨੰਦੁ ਜਾਨੈ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬਖਾਨੈ॥੩॥ ਮਦਨ ਮੂਰਤਿ; ਭੈ ਤਾਰਿ ਗੋਬਿੰਦੇ॥ ਸੈਣੁ ਭਣੈ; ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦੇ॥੪॥੨॥ ਪੀਪਾ॥ ਕਾਯਉ ਦੇਵਾ. ਕਾਇਅਉ ਦੇਵਲ; ਕਾਇਅਉ ਜੰਗਮ ਜਾਤੀ॥ ਕਾਇਅਉ ਕਿਸ ਲਈ। ਨਈਬੇਦਾ ਮਿਠੇ ਭੋਜਨ। ਪਾਤੀ ਪੱਤਲਾਂ- ਕਾਇਅਉ. ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈਬੇਦਾ; ਕਾਇਅਉ. ਪੂਜਉ ਪਾਤੀ॥੧॥ ਕਾਇਆ ਬਹੁ ਖੰਡ ਖੋਜਤੇ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਨਾ ਕਛੁ ਆਇਬੋ. ਨਾ ਕਛੁ ਜਾਇਬੋ; ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਸੋਈ

ਪਿੰਡੇ; ਜੋ ਖੋਜੈ ਸੋ ਪਾਵੈ॥ ਪੀਪਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਪਰਮ ਤਤੁ ਹੈ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈ॥੨॥੩॥ ਧੰਨਾ॥ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰਾ ਆਰਤਾ॥ ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੰਤੇ; ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਲਿ ਸੀਧਾ; ਮਾਗਉ ਘੀਉ॥ ਹਮਰਾ ਖੁਸੀ ਕਰੈ ਨਿਤ ਜੀਉ॥ ਪਨ੍ਹੀਆ ਛਾਦਨੁ ਨੀਕਾ॥ ਸੱਤ ਵਾਰੀ ਸੀੱਕਾ ਸਿਆੜ ਕੱਢੇ ਹੋਣ- ਅਨਾਜੁ ਮਗਉ; ਸਤ ਸੀਕਾ॥੧॥ ਗਊ ਭੈਸ ਮਗਉ; ਲਾਵੇਰੀ॥ ਇਕ ਤਾਜਨਿ ਤੁਰੀ ਚੰਗੇਰੀ॥ ਘਰ ਕੀ ਗੀਹਨਿ ਚੰਗੀ॥ ਜਨੁ ਧੰਨਾ ਲੇਵੈ ਮੰਗੀ॥੨॥੪॥

ਅੰਗ ੬੯੬:- ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਬਸਿਆ; ਗੁਰਿ. ਹਾਥੁ ਧਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥਾ॥ ਰਿਨੁ ਕਰਜ਼ਾ। ਲੱਥਾ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਉਤਰੇ; ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ. ਰਿਨੁ ਲਾਥਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਸਭਿ ਅਰਥਾ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮੂੜ ਭਏ ਹੈ ਮਨਮੁਖ; ਤੇ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਨਿਤ ਫਾਥਾ॥ ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ. ਨ ਸੇਵੇ ਕਬਹੂ; ਤਿਨ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਥਾ॥੨॥ ਜਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ. ਸਾਧ ਪਗ ਸੇਵੇ; ਤਿਨ ਸਫਲਿਓ ਜਨਮੁ ਸਨਾਥਾ॥ ਮੋਕਉ ਕੀਜੈ. ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ; ਹਰਿ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਜਗੰਨਾਥਾ॥੩॥ ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਗਿਆਨ ਹੀਨ ਅਗਿਆਨੀ; ਕਿਉ ਚਾਲਹ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਾ॥ ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਕਉ. ਗੁਰ ਅੰਚਲੁ ਦੀਜੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਚਲਹ ਮਿਲੰਥਾ ॥੪॥੧॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹੈ ਭਾਰੀ; ਬਿਨੁ ਗਾਹਕ. ਮੀਕਾ ਕਾਖਾ॥ ਰਤਨ ਗਾਹਕੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਦੇਖਿਓ; ਤਬ ਰਤਨੁ ਬਿਕਾਨੋ ਲਾਖਾ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਗੁਪਤ ਹੀਰੁ ਹਰਿ ਰਾਖਾ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਮਿਲਾਇਓ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਹੀਰੁ ਪਰਾਖਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਕੋਠੀ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ; ਤਿਨ ਘਰਿ ਰਤਨੁ. ਨ ਲਾਖਾ॥ ਤੇ ਊਝੜਿ ਭਰਮਿ ਮੁਏ ਗਾਵਾਰੀ; ਮਾਇਆ ਭੁਅੰਗ ਬਿਖੁ ਚਾਖਾ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਮੇਲਹੁ ਜਨ ਨੀਕੇ; ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਹਮ ਰਾਖਾ॥ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਪਰੇ ਭਾਗਿ ਤੁਮ ਪਾਖਾ ॥੩॥ ਜਿਹਵਾ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਹ; ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਵਡ ਪੁਰਖਾ॥ ਡੁੱਬਤ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ;

ਅੰਗ ੬੯੭:- ਪਾਖਾਣੁ ਡੁਬਤ. ਹਰਿ ਰਾਖਾ॥੪॥੨॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ. ਕਛੂਅ ਨ ਜਾਨਹ ਗਤਿ ਮਿਤਿ, ਤੇਰੇ; ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਇਆਨਾ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਦੀਜੈ ਮਤਿ ਊਤਮ; ਕਰਿ ਲੀਜੈ ਮੁਗਧੁ ਸਿਆਨਾ॥੧॥ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀ ਨੀਂਦ 'ਚ ਉਘਲਾਨਾ ਊਂਘਦਾ ਹੈ- ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਆਲਸੀਆ ਉਘਲਾਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਓ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ. ਕਪਟ ਖੁਲਾਨਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ. ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵਹੁ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ. ਨਾਮੁ ਪਰਾਨਾ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਜਿਉ ਅਮਲੀ ਅਮਲਿ ਲੁਭਾਨਾ॥੨॥ ਜਿਨ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹਰਿ ਕੇਰੀ; ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਪੁਰਾਨਾ॥ ਤਿਨ.

ਹਮ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ; ਜਨੁ ਬਿਛੁਰਿਆ ਚਿਰੀ ਮਿਲਾਨਾ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥੪॥੩॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਵਡ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਫਲ ਲਾਗਿਬਾ॥ ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗ ਗ੍ਰਸਿਓ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬਿਸੁ ਹਰਿ ਕਾਢਿਬਾ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਲਾਗਿਬਾ॥ ਬੱਬੇ ਕੰਨਾ ਇੱਕਠੇ ਹਨ- ਹਰਿ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ. ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਗੁਰ; ਹਰਿ ਨਾਮੈ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਬਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਉਨਮਨਿ ਵਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮਜੀ- ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗ. ਮਿਲਿਓ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ. ਲਿਵ ਉਨਮਨਿ ਲਾਗਿਬਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ. ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ. ਨਿਰਮਲ ਗੁਨ ਗਾਇਬਾ॥੨॥ ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਗ ਖੀਨ ਧੁਰਿ ਪਾਏ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਨ ਪਾਇਬਾ॥ ਤੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਵਹਿ ਗ੍ਰਭ ਜੋਨੀ; ਸਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਤਿਨ ਜਾਇਬਾ॥੩॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਬਿਮਲ ਮਤਿ. ਗੁਰ ਸਾਧ ਪਗ ਸੇਵਹ; ਹਮ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਇਬਾ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਰੇਣ ਸਾਧ ਪਗ ਮਾਗੈ; ਹਰਿ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਦਿਵਾਇਬਾ ॥੪॥੪॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ. ਨ ਬਸਿਓ; ਤਿਨ ਮਾਤ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਬਾਂਝਾ॥ ਤਿਨ ਸੁੰਞੀ ਦੇਹ ਫਿਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਓਇ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਕਰਾਂਝਾ॥੧॥ ਮੱਝਾ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮਾਝਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ; ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦੀਓ. ਮਨੁ ਸਮਝਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਲਜੁਗਿ ਪਦੁ ਊਤਮੁ; ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਝਾ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ; ਜਿਨਿ ਗੁਪਤੁ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਝਾ॥੨॥ ਦਰਸਨੁ ਸਾਧ ਮਿਲਿਓ ਵਡਭਾਗੀ; ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ਗਵਾਝਾ॥ ਸਾਂਝਾ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਪਾਇਆ ਵਡ ਦਾਣਾ; ਹਰਿ ਅੰਗ ੬੯੮:- ਕੀਏ ਬਹੁ ਗੁਣ ਸਾਝਾ॥੩॥ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਜੀਵਨਿ; ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿਓ ਮਨ ਮਾਝਾ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਦਰਿ ਕਾਗਦ ਫਾਰੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਲੇਖਾ ਸਮਝਾ॥੪॥੫॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ; ਮਨੁ ਚਲਤੌ ਭਇਓ ਅਰੂੜਾ॥ ਅਨਹਤ ਧੁਨਿ ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ ਰਸਿ ਲੀੜਾ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰੂੜਾ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਓ ਲਾਇ ਝਪੀੜਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤ ਬੰਧ ਭਏ ਹੈ ਮਾਇਆ; ਬਿਖੁ ਸੰਚਹਿ ਲਾਇ ਜਕੀੜਾ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਅਰਥਿ ਖਰਚਿ ਨਹ ਸਾਕਹਿ; ਜਮਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਪੀੜਾ॥੨॥ ਅਰਥਿ ਲਈ- ਜਿਨ ਹਰਿ ਅਰਥਿ. ਸਰੀਰੁ ਲਗਾਇਆ ਗੁਰ ਸਾਧੂ; ਬਹੁ ਸਰਧਾ. ਲਾਇ ਮੁਖਿ ਧੂੜਾ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਹਿ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਮਨਿ ਗੂੜਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮੇਲਿ ਜਨ ਸਾਧੂ; ਹਮ. ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਾ ਕੀੜਾ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ। ਮੂੜ੍ਹਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ. ਪਗ ਸਾਧ, ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ; ਪਾਖਾਣੁ ਹਰਿਓ ਮਨੁ ਮੂੜਾ॥੪॥੬॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ; ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਹਮਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ; ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵਹੁ; ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਰਾਮ॥੨॥ ਮਧੁ-ਸੂਦਨ- ਮਧੁਸੂਦਨ; ਹਰਿ ਮਾਧੋ ਪ੍ਰਾਨਾ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ; ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਹਾਪੁਰਖੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ॥੪॥੧॥੭॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਖੀ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਲੈ ਲਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਆਲੁ ਧਿਆਹਾ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ; ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਹਾ॥ ਘੂਮਰਿ ਲੁੱਡੀ- ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਘੂਮਰਿ ਪਾਵਹੁ; ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੨॥ ਆਉ ਸਖੀ; ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹਾ॥ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕਥਾ; ਨਾਮੁ ਲੈ ਲਾਹਾ॥

ਅੰਗ ੬੯੯:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਗੁਰ ਮੇਲਹੁ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਹਰਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੩॥ ਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਸੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ॥ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗਾਵਾਹਾ॥ ਮੋਕਉ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਿਲੀਐ ਗੁਰ ਦਾਤੇ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੪॥੨॥੮॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪॥ ਰਸਿ ਰਸਿ; ਰਾਮੁ ਰਸਾਲੁ ਸਲਾਹਾ॥ ਮਨੁ. ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਭੀਨਾ; ਲੈ ਲਾਹਾ॥ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਜਪਾਹਾ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੀਤਿ; ਸਬਦੁ ਲੈ ਲਾਹਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪੰਚ ਦੂਤ ਵਸਿ ਆਵਹਿ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਓਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਸਦਾ ਲੈ ਲਾਹਾ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਾਧੋ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੩॥ ਜਪਿ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਉ ਮਨ ਮਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਿ ਲਾਹਾ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡੇ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਓਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੪॥੩॥੯॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਜੁਗਾਹਾ॥ ਆਪੇ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਹਾ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਆਪਿ ਵਰਤੈ; ਆਪੇ ਨਾਮਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੧॥ ਆਪੇ ਦੀਪ ਲੋਅ ਦੀਪਾਹਾ॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਮਥਾਹਾ॥ ਆਪੇ ਮਥਿ ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢਾਏ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੨॥ ਸਖੀ ਮਿਲਹੁ; ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਹਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜੀ ਮਨਿ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੩॥ ਆਪੇ ਵਡ ਦਾਣਾ ਵਡ ਸਾਹਾ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਤਿ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥ ੪॥੪॥੧੦॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਗੁਰਾਹਾ॥ ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਸਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਮਧੁਸੂਦਨ; ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਣਿ ਸੁਣਾਹਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਹਾ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਗੁਣ ਬੋਲਹ ਬਾਣੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਪਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੨॥

ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਜਗ; ਪੁੰਨ ਤੁੋਲਾਹਾ॥ ਪੁੱਜਹਿ ਪੁੱਜਾਹਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਨ ਪੁਜਹਿ ਪੁਜਾਹਾ॥ ਅ-ਤੁੱਲੁ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਤੁਲੁ. ਤੋਲੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ; ਗੁਰਮਤਿ ਜਪਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੩॥ ਸਭਿ ਕਰਮ ਧਰਮ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਪਾਪ ਧੋਵਾਹਾ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਨ ਊਪਰਿ; ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ॥੪॥੫॥੧੧॥

ਅੰਗ ੭੦੦:- ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕੋਈ ਜਾਨੈ; ਕਵਨੁ ਈਹਾ ਜਗਿ ਮੀਤੁ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ. ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬੂਝੈ; ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਬਨਿ-ਤਾ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ; ਇਸਟ ਮੀਤ ਅਰੁ ਭਾਈ॥ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਲੇ ਸੰਜੋਗੀ; ਅੰਤਹਿ ਕੋ ਨ ਸਹਾਈ॥੧॥ ਮਨ ਰੰਜਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ- ਮੁਕਤਿ ਮਾਲ. ਕਨਿਕ ਲਾਲ ਹੀਰਾ; ਮਨ ਰੰਜਨ ਕੀ ਮਾਇਆ॥ ਹਾ ਹਾ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀ ਅਵਧਹਿ; ਤਾ ਮਹਿ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਧਣੀ ਮਾਲਕ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ। ਭੂਮਨ ਜਗੀਰਦਾਰ। ਚਤੁਰਾਂਗਾ ਹਾਥੀ, ਘੋੜੇ, ਰਥ, ਪੈਦਲ ਚਤੁਰੰਗੀ ਫ਼ੌਜ- ਅਸੂ ਵਾਵਾ ਅੱਧਾ ਜਾਣਕੇ, ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਹਸਤਿ ਰਥ ਅਸ੍ਵ ਪਵਨ ਤੇਜ; ਧਣੀ ਭੂਮਨ ਚਤੁਰਾਂਗਾ॥ ਸੰਗਿ. ਨ ਚਾਲਿਓ ਇਨ ਮਹਿ ਕਛੂਐ; ਊਠਿ ਸਿਧਾਇਓ ਨਾਂਗਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਤਾ ਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਸੁਖੁ. ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ; ਸੰਗਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਈਐ॥੪॥੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦੇ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦੇਹੁ ਸੰਦੇਸਰੋ; ਕਹੀਅਉ ਪ੍ਰਿਅ ਕਹੀਅਉ॥ ਬਿਸਮੁ ਭਈ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸੁਨਤੇ; ਕਹਹੁ ਸੁਹਾਗਨਿ ਸਹੀਅਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੋ ਕਹਤੋ ਸਭ ਬਾਹਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਕੋ ਕਹਤੋ ਸਭ ਮਹੀਅਉ॥ ਸਾਤਿ ਸੱਚੇ। ਸਾਤਿ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ, ਬੁੱਝਹੀਅਉ- ਬਰਨੁ. ਨ ਦੀਸੈ, ਚਿਹਨੁ. ਨ ਲਖੀਐ; ਸੁਹਾਗਨਿ ਸਾਤਿ ਬੁਝਹੀਅਉ॥੧॥ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਸੀ; ਲੇਪੁ ਨਹੀ. ਅਲਪਹੀਅਉ॥ ਬਸਹੀਅਉ ਵਸਦੇ ਹਨ। ਬ-ਸਹੀਅਉ- ਨਾਨਕੁ ਕਹਤ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਗਾ; ਸੰਤ ਰਸਨ ਕੋ ਬਸਹੀਅਉ॥੨॥੧॥੨॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੫॥ ਧੀਰਉ ਸੁਨਿ; ਧੀਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਅਰਪਉ; ਨੀਰਉ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਨੀਰਉ॥੧॥ ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤੁ ਬਡ ਦਾਤਾ; ਮਨਹਿ ਗਹੀਰਉ. ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ॥੨॥ ਜੋ ਚਾਹਉ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਉ; ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਉ. ਜਪਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ॥੩॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਦੂਖਿ ਨ ਕਬਹੂ ਝੂਰਉ. ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ॥੪॥੨॥੩॥ ਜੈਤਸਰੀ

ਮਹਲਾ ੫॥ ਲੋੜੀਦੜਾ ਸਾਜਨੁ ਮੇਰਾ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ ਨੀਕੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਤਿਸਹਿ ਬਸੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੂਖਿ ਅਰਾਧਨੁ. ਦੂਖਿ ਅਰਾਧਨੁ; ਬਿਸਰੈ ਨ. ਕਾਹੂ ਬੇਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਉਜਾਰਾ; ਬਿਨਸੈ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ॥੧॥ ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਸਭਨੀ ਜਾਈ; ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਤੇਰਾ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ. ਪਾਵੈ ਜੋ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ. ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਫੇਰਾ॥੨॥੩॥੪॥

ਅੰਗ ੭੦੧:- ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਗ੍ਹਿ ਆਗਿਆ।ਪਾਠ ਆਗਿਅ- ਅਬ ਮੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ; ਗੁਰ ਆਗ੍ਹਿ॥ ਤਿਆਗ੍ਹਿ ਤਿਆਗਿਅ- ਤਜੀ ਸਿਆਨਪ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ; ਅਹੰ ਛੋਡਿਓ ਹੈ ਤਿਆਗ੍ਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਉ ਦੇਖਉ ਤਉ ਸਗਲ ਮੋਹਿ ਮੋਹੀਅਉ; ਤਉ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਗੁਰ ਭਾਗਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਟਹਲ ਹਰਿ ਲਾਇਓ; ਤਉ ਜਮਿ ਛੋਡੀ ਮੋਰੀ ਲਾਗਿ॥੧॥ ਤਰਿਓ ਸਾਗਰੁ ਪਾਵਕ ਕੋ; ਜਉ ਸੰਤ ਭੇਟੇ ਵਡਭਾਗਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ; ਮੋਰੋ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਗਿ॥੨॥੧॥੫॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਮਹਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਧਿਆਨੁ ਧਰਾ॥ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਗਿਆਨੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ; ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮਇਆ ਕਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਲ ਜਾਲ ਅਰੁ ਮਹਾ ਜੰਜਾਲਾ; ਛੁਟਕੇ ਜਮਹਿ ਡਰਾ॥ ਕਰੁਣਾਪਤਿ- ਆਇਓ ਦੁਖ ਹਰਣ. ਸਰਣ ਕਰੁਣਾਪਤਿ; ਗਹਿਓ ਚਰਣ ਆਸਰਾ॥੧॥ ਨਾਵ ਰੂਪ ਭਇਓ ਸਾਧਸੰਗੁ; ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰਾ॥ ਅਜਰੁ- ਅਪਿਉ ਪੀਓ. ਗਤੁ ਥੀਓ ਭਰਮਾ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਅਜਰੁ ਜਰਾ ॥੨॥੨॥੬॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਉ. ਭਏ ਗੋਵਿੰਦ ਸਹਾਈ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਸਗਲ ਸਿਉ; ਵਾ ਕਉ ਬਿਆਧਿ ਨ ਕਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੀਸਹਿ ਸਭ ਸੰਗਿ. ਰਹਹਿ ਅਲੇਪਾ; ਨਹ ਵਿਆਪੈ. ਉਨ ਮਾਈ॥ ਏਕੈ ਰੰਗਿ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਬੁਧਿ ਪਾਈ॥੧॥ ਮਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾ। ਸੁਭਾਈ ਸ੍ਰੇਸਟ-ਭਾਈ- ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਿਰਪਾ ਠਾਕੁਰ ਕੀ; ਸੇਈ ਸੰਤ ਸੁਭਾਈ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ; ਜਿਨ ਰਸਿ ਰਸਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਈ॥੨॥੩॥੭॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਰੂਪ॥ ਅਗਿਆਨ ਮੋਹ ਮਗਨ ਮਹਾ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਅੰਧਿਆਰੇ ਮਹਿ ਦੀਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਤੁਮਰਾ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਚਰਨਕਮਲ ਆਨੂਪ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਕਰਉ ਤਿਹ ਬੰਦਨ; ਮਨਹਿ ਚਰ੍ਹਾਵਉ ਧੂਪ॥੧॥ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਤੁਮ੍ਹਰੈ ਪ੍ਰਭ ਦੁਆਰੈ; ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਿ ਗਹੀ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਲੂਕ॥ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਅਪੁਨੇ ਕਉ; ਸੰਸਾਰ ਪਾਵਕ ਕੇ ਕੂਪ॥੨॥੪॥੮॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਈ ਜਨੁ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਦੇਵੈ ਜੋਰਿ॥ ਚਰਨ ਗਹਉ ਬਕਉ ਸੁਭ ਰਸਨਾ; ਦੀਜੈ ਪ੍ਰਾਨ ਅਕੋਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰਤ ਕਿਆਰੋ; ਹਰਿ ਸਿੰਚੈ ਸੁਧਾ ਸੰਜੋਰਿ॥ ਇਆ ਰਸ ਮਹਿ ਮਗਨੁ ਹੋਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਤੋਰਿ॥੧॥ ਆਇਓ ਸਰਣਿ

ਅੰਗ ੭੦੨:- ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਚਿਤਵਉ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਓਰਿ॥ ਅਭੈ ਪੋਲਾ- ਅਭੈ ਪਦੁ ਦਾਨੁ.ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਕੋ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ.ਬੰਧਨ ਛੋਰਿ॥੨॥੫॥੯॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤਵਤ ਬਰਸਤ ਮੇਂਹ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਸਿੰਧੁ ਕਰੁਣਾ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ;

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੋ ਨੇਂਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਸੂਖ ਚਕਵੀ ਨਹੀ ਚਾਹਤ; ਅਨਦ ਪੂਰਨ ਪੇਖਿ ਦੇਂਹ॥ ਆਨ ਉਪਾਵ. ਨ ਜੀਵਤ ਮੀਨਾ; ਬਿਨੁ ਜਲ. ਮਰਨਾ ਤੇਂਹ॥੧॥ ਹਮ ਅਨਾਥ. ਨਾਥ ਹਰਿ ਸਰਣੀ; ਅਪੁਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਂਹ ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਨਾਨਕੁ ਆਰਾਧੈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਆਨ ਨ ਕੇਂਹ॥੨॥੬॥੧੦॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਿ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਭੇਟੇ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਠਗਉਰੀ ਜਿਨ ਕਉ ਪਾਈ; ਤਿਨ ਰਸੁ ਪੀਅਉ ਭਾਰੀ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ; ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਨ ਹਮ੍ਾਰੀ॥੧॥ ਉਧਰੇ। ਉਧਰਨਹਾਰੇ- ਲਾਇ ਲਏ ਲੜਿ. ਦਾਸ ਜਨ ਅਪੁਨੇ; ਉਧਰੇ ਉਧਰਨਹਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ; ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰੇ॥੨॥੭॥੧੧॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਏ ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ; ਸਰਣੀ॥ ਉਧਰੁ- ਉਧਰੁ ਦੇਹ. ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ; ਲਾਵਹੁ ਅਪੁਨੀ ਚਰਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ. ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ; ਨਾਹਿਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਅੰਚਲਿ ਲਾਵਹੁ; ਬਿਖਮ ਨਦੀ ਜਾਇ ਤਰਣੀ॥੧॥ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਮਾਇਆ ਰਸ ਮੀਠੇ; ਇਹ ਨਹੀ ਮਨ ਮਹਿ ਧਰਣੀ॥ ਆਭਰਣੀ- ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ. ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪਾਵਤ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗ ਆਭਰਣੀ॥੨॥੮॥੧੨॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜਨ; ਸਿਮਰਹੁ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ. ਅਪਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਪੂਰਨ ਦਾਸ ਕੇ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਬਿਨਸਹਿ. ਹਰਿ ਸੇਵਾ; ਨਿਹਚਲੁ ਗੋਵਿਦ ਧਾਮ॥ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਕਉ ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਆਦਰੁ ਦੇਵਤ ਜਾਮ॥੧॥ ਤਜਿ ਗੋਪਾਲ. ਆਨ ਜੋ ਕਰਣੀ; ਸੋਈ ਸੋਈ ਬਿਨਸਤ ਖਾਮ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਗਹੁ ਨਾਨਕ; ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਬਿਸਰਾਮ॥੨॥੯॥੧੩॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਉਰਝਾਇਓ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਓ ਲਾਲਚ ਲਗਿ; ਤਿਹ ਤਿਹ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮਝ ਨ ਪਰੀ. ਬਿਖੈ ਰਸ ਰਚਿਓ; ਜਸੁ ਹਰਿ ਕੋ ਬਿਸਰਾਇਓ॥ ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਜਾਨਿਓ ਨਾਹਿਨ; ਬਨੁ ਖੋਜਨ ਕਉ ਧਾਇਓ॥੧॥

ਅੰਗ ੭੦੩:- ਰਤਨੁ ਰਾਮੁ ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ; ਤਾ ਕੋ ਗਿਆਨੁ. ਨ ਪਾਇਓ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ॥੨॥੧॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਹਰਿ ਜੂ; ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪਤਿ ਮੇਰੀ॥ ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸ ਭਇਓ ਉਰ ਅੰਤਰਿ; ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਤੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਮੁਗਧ ਲੋਭੀ ਫੁਨਿ; ਕਰਤ ਪਾਪ ਅਬ ਹਾਰਾ॥ ਭੈ ਮਰਬੇ ਕੋ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਿਨ; ਤਿਹ ਚਿੰਤਾ ਤਨੁ ਜਾਰਾ॥੧॥ ਕੀਏ ਉਪਾਵ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਕਾਰਨਿ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਇਆ॥ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਤਾ ਕੋ ਮਰਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਨਾਹਿਨ ਗੁਨੁ. ਨਾਹਿਨ ਕਛੁ ਜਪੁ ਤਪੁ; ਕਉਨੁ ਕਰਮੁ ਅਬ ਕੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ. ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਸਰਨਾਗਤਿ; ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਦੀਜੈ॥੩॥੨॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਨ ਰੇ; ਸਾਚਾ

ਗਹੋ ਬਿਚਾਰਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਮਿਥਿਆ ਮਾਨੋ; ਸਗਰੋ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕਉ ਜੋਗੀ ਖੋਜਤ ਹਾਰੇ; ਪਾਇਓ ਨਾਹਿ ਤਿਹ ਪਾਰਾ॥ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਨਿਕਟਿ ਪਛਾਨੋ; ਰੂਪ ਰੇਖ ਤੇ ਨਿਆਰਾ॥੧॥ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਗਤ ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ; ਕਬਹੂ ਨਾਹਿ ਸੰਭਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਜਗ ਬੰਦਨ; ਰਾਖਹੁ ਬਿਰਦੁ ਤੁਹਾਰਾ॥੨॥੩॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸੀ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਚਿਤਵਉ ਅਨਦਿਨੁ ਨੀਤ॥ ਖੋਲ੍ਹਿ ਕਪਟ ਗੁਰਿ ਮੇਲੀਆ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮੀਤ॥੧॥ ਛੰਤ॥ ਸੁਣਿ ਯਾਰ ਹਮਾਰੇ ਸਜਣ; ਇਕ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀਆ॥ ਤਿਸੁ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ; ਹਉ ਫਿਰਉ ਖੋਜੰਤੀਆ॥ ਦੱਸਿ- ਤਿਸੁ ਦਸਿ ਪਿਆਰੇ. ਸਿਰੁ ਧਰੀ ਉਤਾਰੇ; ਇਕ ਭੋਰੀ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ॥ ਧੀ-ਰੀਜੈ- ਨੈਨ ਹਮਾਰੇ. ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਰੰਗਾਰੇ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਭੀ. ਨਾ ਧੀਰੀਜੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲੀਨਾ. ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ; ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਿਵੈ ਤਿਸੰਤੀਆ॥ ਤਿਖਾ ਬੁਝੰਤੀਆ ਪੋਲੇ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਸਗਲੀ ਤਿਖਾ ਬੁਝੰਤੀਆ॥੧॥ ਹਭੇ ਸਾਰੀਆਂ। ਪ੍ਰਿਅ ਪਿਆਰੀਆਂ। ਸਖੀਆ ਸਖੀਆਂ। ਮੂ ਦਾਸਨ ਦਾਸੀ। ਕਹੀ ਕਿਸੇ। ਜੇਹੀਆ ਜੈਸੀ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਯਾਰ ਵੇ. 'ਤੇ ਠਮਕੀ ਹੈ। ਹੱਭੇ- ਯਾਰ ਵੇ. ਪ੍ਰਿਅ ਹਭੇ ਸਖੀਆ; ਮੂ. ਕਹੀ ਨ ਜੇਹੀਆ॥ ਹਿਕ ਇੱਕ। ਡੂੰ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਚੜ੍ਹਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ। ਦਾਸਨਦਾਸੀ ਕਿਸੁ ਦੇ ਚਿਤੇਹੀਆ ਚੇਤੇ ਹੈ। ਹਿੱਕ ਚਾੜ੍ਹੈ- ਯਾਰ ਵੇ. ਹਿਕ ਡੂੰ ਹਿਕਿ ਚਾੜੈ; ਹਉ ਕਿਸੁ ਚਿਤੇਹੀਆ॥ ਹਿਕ ਦੂੰ ਹਿਕਿ ਚਾੜੇ. ਅਨਿਕ ਪਿਆਰੇ; ਨਿਤ ਕਰਦੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ॥ ਤਿਨਾ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਚਾਉ ਉਠੰਦਾ; ਹਉ ਕਦਿ ਪਾਈ ਗੁਣਤਾਸਾ॥ ਜਿਨੀ ਮੈਡਾ ਲਾਲੁ ਰੀਝਾਇਆ; ਹਉ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਮਨੁ ਡੇਂਹੀਆ॥ ਡਿਖਾ ਦਿਖਾਉ ਜੀ। ਦੱਸਿ, ਡਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ. ਸੁਣਿ ਬਿਨਉ ਸੁਹਾਗਣਿ; ਮੂ ਦਸਿ ਡਿਖਾ. ਪਿਰੁ ਕੇਹੀਆ॥੨॥ ਨੀ ਨਹੀਂ। ਸੀ ਹੈ। ਛੰਦਾ ਮੁਹਤਾਜਗੀ ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ- ਯਾਰ ਵੇ. ਅੰਗ ੭੦੪:- ਪਿਰੁ ਆਪਣ ਭਾਣਾ; ਕਿਛੁ ਨੀ ਸੀ ਛੰਦਾ॥ ਦੱਸਿ- ਯਾਰ ਵੇ. ਤੈ ਰਾਵਿਆ ਲਾਲਨੁ; ਮੂ. ਦਸਿ ਦਸੰਦਾ॥ ਲਾਲਨੁ ਤੈ ਪਾਇਆ. ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ; ਜੈ ਧਨ ਭਾਗ ਮਥਾਣੇ॥ ਅਪਨੇ 'ਚ ਘਿਧੀ ਮਿਲਾ ਲਈ- ਘਿੱਧੀ- ਬਾਂਹ ਪਕੜਿ. ਠਾਕੁਰਿ ਹਉ ਘਿਧੀ; ਗੁਣ ਅਵਗਣ. ਨ ਪਛਾਣੇ॥ ਗੁਣ ਹਾਰੁ ਤੈ ਪਾਇਆ. ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ; ਤਿਸੁ ਹਭੋ ਕਿਛੁ ਸੁਹੰਦਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਧੰਨਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਾਈ; ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਭਤਾਰੁ ਵਸੰਦਾ॥੩॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੁੱਖ ਸੁਖੇਦੀ ਸੁੱਖਦੀ ਸਾਂ। ਸੁੱਖ ਸੁੱਖੇਂਦੀ- ਯਾਰ ਵੇ. ਨਿਤ ਸੁਖ ਸੁਖੇਦੀ; ਸਾ ਮੈ ਪਾਈ॥ ਵਰੁ ਲੋੜੀਦਾ ਆਇਆ; ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ॥ ਮਹਾ ਮੰਗਲੁ ਰਹਸੁ ਥੀਆ; ਪਿਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦ ਨਵ ਰੰਗੀਆ॥ ਵਡ ਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਸਾਧ ਕੈ ਸਤਸੰਗੀਆ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਗਲ ਪੂਰੀ; ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਅੰਕੁ ਮਿਲਾਈ॥ ਸੁੱਖ- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸੁਖ ਸੁਖੇਦੀ; ਸਾ ਮੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਪਾਈ॥੪॥੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੁ; ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ. ਅਕਥੁ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਰਾਖਨ ਕਉ ਸਮਰਥੁ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖੁ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਿਆ॥

ਕੇਤੇ ਗਨਉ ਅਸੰਖ; ਅਵਗਣ ਮੇਰਿਆ॥ ਅਸੰਖ ਅਵਗਣ ਖਤੇ ਫੇਰੇ; ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸਦ ਭੂਲੀਐ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਬਿਕਰਾਲ ਮਾਇਆ; ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਘੂਲੀਐ॥ ਲੂਕ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖੜੇ; ਪ੍ਰਭ ਨੇਰ ਹੂ ਤੇ ਨੇਰਿਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ; ਕਾਢਿ ਭਵਜਲ ਫੇਰਿਆ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਨਿਰਤਿ ਨਿਰਣਾ ਭਾਵ ਗਿਣਤੀ- ਨਿਰਤਿ ਨ ਪਵੈ. ਅਸੰਖ ਗੁਣ; ਊਚਾ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀਆ; ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥੨॥ ਛੰਤੁ॥ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਠਾਉ; ਕਾ ਪਹਿ ਜਾਈਐ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਧਿਆਇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਅਪੁਨਾ; ਮਨਹਿ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਈਐ॥ ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹੁ ਵਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ; ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈਐ॥ ਅਰਪਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਆਗੈ; ਆਪੁ ਸਗਲ ਮਿਟਾਈਐ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਰੇ ਮਨ. ਤਾ ਕਉ ਧਿਆਈਐ; ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾ ਕੈ ਹਾਥਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ; ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੈ ਸਾਥਿ॥੩॥ ਛੰਤੁ॥ ਸਾਥੀਅੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ; ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ਕੋਇ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਆਪਿ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰ ਸੋਇ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ; ਸਰਬ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਨੀ॥ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ. ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ; ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ. ਤਾ ਕੇ ਕਿਆ ਗਨੀ॥ ਭਜੁ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ; ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ. ਅਨ ਨਾਹਿ ਕੋਇ॥

ਅੰਗ ੭੦੫:- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ; ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਮੁ ਹੋਇ॥੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਚਿਤਿ ਜਿ ਚਿਤਵਿਆ; ਸੋ ਮੈ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਸੁਖ ਸਬਾਇਆ॥੪॥ ਛੰਤੁ॥ ਅਬ ਮਨੁ ਛੂਟਿ ਗਇਆ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਮਿਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਲਇਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਰਲੇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ. ਮਿਟੇ ਕਿਲਬਿਖ; ਬੁਝੀ ਤਪਤਿ ਅਘਾਨਿਆ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ. ਦਇਆ ਕੀਨੇ; ਆਪਨੇ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ॥ ਲੈ ਅੰਕਿ ਲਾਏ. ਹਰਿ ਮਿਲਾਏ; ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਦੁਖ ਜਲੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰੀ; ਮੇਲਿ ਲੀਨੇ ਇਕ ਪਲੇ॥੪॥੨॥ ਜੈਤਸਰੀ ਛੰਤ ਮਃ ੫॥ ਪਾਧਾਣੂ ਸੰਸਾਰੁ; ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ॥ ਰੱਟਿਆ- ਕਰਤੇ ਪਾਪ ਅਨੇਕ; ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਰਟਿਆ॥ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਅਭਿਮਾਨਿ ਬੂਡੇ; ਮਰਣੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵਏ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਬਿਉਹਾਰ ਬਨਿਤਾ; ਏਹ ਕਰਤ ਬਿਹਾਵਏ॥ ਪੁੱਜਿ- ਪੁਜਿ ਦਿਵਸ ਆਏ ਲਿਖੇ ਮਾਏ; ਦੁਖੁ ਧਰਮ ਦੂਤਹ ਡਿਠਿਆ॥ ਕਿਰਤ ਕਰਮ. ਨ ਮਿਟੈ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਨਹੀ ਖਟਿਆ॥੧॥ ਉਦਮ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਗਾਵਹੀ॥ ਭਰਮਹਿ ਜੋਨਿ ਅਸੰਖ; ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਆਵਹੀ॥ ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਸੈਲ ਤਰਵਰ; ਗਣਤ ਕਛੂ ਨ ਆਵਏ॥ ਬੀਜੁ ਬੋਵਸਿ ਭੋਗ ਭੋਗਹਿ; ਕੀਆ ਅਪਣਾ ਪਾਵਏ॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ. ਹਾਰੰਤ ਜੂਐ; ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ. ਨ ਭਾਵਹੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਰਮਹਿ ਭ੍ਰਮਾਏ; ਖਿਨੁ ਏਕੁ. ਟਿਕਣੁ ਨ ਪਾਵਹੀ॥੨॥ ਮੱਲਿ- ਜੋਬਨੁ ਗਇਆ ਬਿਤੀਤਿ; ਜਰੁ ਮਲਿ ਬੈਠੀਆ॥ ਕਰ ਹੱਥ- ਕਰ ਕੰਪਹਿ.ਸਿਰੁ ਡੋਲ; ਨੈਣ ਨ ਡੀਠਿਆ॥ ਨਹ ਨੈਣ ਦੀਸੈ. ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਈਸੈ; ਛੋਡਿ ਮਾਇਆ ਚਾਲਿਆ॥ ਕਹਿਆ ਨ ਮਾਨਹਿ. ਸਿਰਿ ਖਾਕੁ ਛਾਨਹਿ; ਜਿਨ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜਾਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰੰਗ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ; ਨਹ ਨਿਮਖ ਮਨ ਮਹਿ ਵੂਠਿਆ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਕਾਗਰ; ਬਿਨਸ ਬਾਰ ਨ. ਝੂਠਿਆ॥੩॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਰਣਾਇ; ਨਾਨਕੁ ਆਇਆ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਦੁਤਰੁ ਭੈ ਸੰਸਾਰੁ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਤਰਾਇਆ॥ ਭਜੇ ਪੋਲਾ- ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗੇ ਭਜੇ ਸ੍ਰੀਧਰ; ਕਰਿ ਅੰਗੁ. ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਾਰਿਆ॥ ਹਰਿ

ਮਾਨਿ ਲੀਏ ਨਾਮ ਦੀਏ; ਅਵਰੁ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਅਪਾਰ ਠਾਕੁਰ; ਮਨਿ ਲੋੜੀਦਾ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ॥੪॥੨॥੩॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ॥ ਮਧਿ ਪੋਲਾ- ਆਦਿ ਪੂਰਨ. ਮਧਿ ਪੂਰਨ; ਅੰਤਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ॥ ਸਿਮਰੰਤਿ ਸੰਤ ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੰ; ਨਾਨਕ. ਅਘਨਾਸਨ ਜਗਦੀਸੁਰਹ॥੧॥

ਅੰਗ ੭੦੬:- ਪੇਖਨ ਸੁਨਨ ਸੁਨਾਵਨੋ; ਮਨ ਮਹਿ ਦ੍ਰਿੜੀਐ ਸਾਚੁ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਚੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਈਐ; ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸੋਈ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੁ; ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਦਾ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਦੀਪ; ਰਵਿਆ ਸਭ ਲੋਈ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝਸੀ; ਨਿਰਮਲ ਜਨੁ ਸੋਈ॥੧॥ ਸਲੋਕ॥ ਰਚੰਤਿ ਜੀਅ ਰਚਨਾ; ਮਾਤ ਗਰਭ ਅਸਥਾਪਨੰ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ; ਮਹਾ ਅਗਨਿ. ਨ ਬਿਨਾਸਨੰ॥੧॥ ਉੱਪਰੇ। ਕੁਹਥੜੈ ਭੈੜੀ ਤੇ ਤੰਗ ਕਸੂਤੀ ਥਾਇ ਜਗ੍ਹਾ। ਤਲੈ ਪੋਲਾ। ਕੁਹ-ਥੜੈ ਪੋਲਾ- ਮੁਖੁ ਤਲੈ. ਪੈਰ ਉਪਰੇ; ਵਸੰਦੋ ਕੁਹਥੜੈ ਥਾਇ॥ ਉਧਰ-ਹਿ - ਨਾਨਕ ਸੋ ਧਣੀ. ਕਿਉ ਵਿਸਾਰਿਓ; ਉਧਰਹਿ. ਜਿਸ ਦੈ ਨਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਉਦ-ਰ-ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਕਰਿ ਨਿੰਮਿਆ; ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਝਾਰਿ॥ ਉਰਧ ਮੁਖੁ ਕੁਚੀਲ ਬਿਕਲੁ; ਨਰਕਿ ਘੋਰਿ ਗੁਬਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ. ਤੂ ਨਾ ਜਲਹਿ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਬਿਖਮ ਥਾਨਹੁ ਜਿਨਿ ਰਖਿਆ; ਤਿਸੁ. ਤਿਲੁ ਨ ਵਿਸਾਰਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ. ਸੁਖੁ ਕਦੇ ਨਾਹਿ; ਜਾਸਹਿ ਜਨਮੁ ਹਾਰਿ॥੨॥ ਸਲੋਕ॥ ਮਨ ਇਛਾ ਦਾਨ ਕਰਣੰ; ਸਰਬਤ੍ਰ ਆਸਾ ਪੂਰਨਹ॥ ਖੰਡਣੰ ਕਲਿ ਕਲੇਸਹ; ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ. ਨਹ ਦੂਰਣਹ॥੧॥ ਹਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ; ਤੈ ਸਿਉ ਲਾਈਐ ਨੇਹੁ॥ ਸੋ ਸਹੁ. ਬਿੰਦ ਨ ਵਿਸਰਉ; ਨਾਨਕ. ਜਿਨਿ ਸੁੰਦਰੁ ਰਚਿਆ ਦੇਹੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਤਨੁ ਧਨੁ ਦੀਆ; ਦੀਨੇ ਰਸ ਭੋਗ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਮੰਦਰ ਰਥ ਅਸੁ ਦੀਏ; ਰਚਿ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ॥ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ. ਸਾਜਨ ਸੇਵਕ ਦੀਏ; ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨ ਜੋਗ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ; ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਜੋਗ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਹੁ; ਬਿਨਸੇ ਸਭਿ ਰੋਗ॥੩॥ ਸਲੋਕ॥ ਕੁਟੰਬ ਜਤਨ ਕਰਣੰ; ਮਾਇਆ ਅਨੇਕ ਉਦਮਹ॥ ਪ੍ਰੇਤ-ਤਹ- ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਹੀਣੰ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ. ਤੇ ਪ੍ਰੇਤਤਹ॥੧॥ ਬਿਅੰਨ ਦੂਜਿਆਂ- ਤੁਟੜੀਆ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਜੋ ਲਾਈ ਬਿਅੰਨ ਸਿਉ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਰੀਤਿ; ਸਾਂਈ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸੁ ਬਿਸਰਤ. ਤਨੁ ਭਸਮ ਹੋਇ; ਕਹਤੇ ਸਭਿ ਪ੍ਰੇਤੁ॥ ਖਿਨੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ. ਬਸਨ ਨ

ਦੇਵਹੀ; ਜਿਨ ਸਿਉ ਸੋਈ ਹੇਤੁ॥ ਅ-ਨਰਥ- ਕਰਿ ਅਨਰਥ. ਦਰਬੁ ਸੰਚਿਆ; ਸੋ ਕਾਰਜਿ ਕੇਤੁ॥ ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ; ਕਰਮ ਇਹੁ ਖੇਤੁ॥

ਅ-ਕਿਰਤਘਣਾ- ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ; ਜੋਨੀ ਭਰਮੇਤੁ॥੪॥ ਸਲੋਕ॥ ਸੋਧਨ ਸੁੱਚਮ। ਪਵਿੱਤ੍ਰ-ਤਹ- ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨੰ; ਅਨਿਕ ਸੋਧਨ ਪਵਿਤ੍ਰਤਹ॥ ਉੱਚ-ਰੰਤਿ ਬਿ-ਮੁੱਚਤੇ- ਉਚਰੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ; ਸਰਬ ਪਾਪ ਬਿਮੁਚਤੇ॥੧॥ ਈਧਣੁ ਲੱਕੜਾਂ। ਕੀਤੋਮੁ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਘਣਾ ਬਹੁਤੀਆਂ। ਭੋਰੀ ਥੋੜ੍ਹੀ। ਦਿਤੀਮੁ ਦਿਤੀ। ਭਾਹਿ ਅਗਨੀ। ਕੀਤੋ-ਮੁ ਦਿਤੀ-ਮੁ- ਈਧਣੁ ਕੀਤੋਮੂ ਘਣਾ; ਭੋਰੀ ਦਿਤੀਮੁ ਭਾਹਿ॥

ਅੰਗ ੨੦੨:- ਹੱਭੇ ਡੁੱਖੜੇ- ਮਨਿ ਵਸੰਦੜੋ ਸਚੁ ਸਹੁ; ਨਾਨਕ. ਹਭੇ ਡੁਖੜੇ ਉਲਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਸਭਿ ਨਾਸ ਹੋਹਿ; ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਈਅਹਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਕਟੀਅਹਿ; ਨਿਹਚਲ ਸਚੁ ਥਾਉ॥ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਮਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੫॥ ਸਲੋਕ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਰਚਨਾ ਅਪਾਰੰ; ਮਨਿ ਬਿਲਾਸ ਸੁਆਦੰ ਰਸਹ॥ ਕਦਾਂਚ ਕਦੇ ਭੀ- ਕਦਾਂਚ.ਨਹ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ; ਤੇ ਜੰਤ. ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮਹ॥੧॥ ਮੁਚੁ ਬਹੁਤੀ ਲੀਲਾ ਭਵਨ ਮਾਇਕੀ ਅਡੰਬਰੁ ਬਨਾਵਟ। ਮੁ-ਹੱਬਤਿ- ਮੁਚੁ ਅਡੰਬਰੁ ਹਭੁ ਕਿਹੁ; ਮੰਝਿ ਮੁਹਬਤਿ ਨੇਹ॥ ਸੋ ਸਾਂਈ ਜੈਂ ਵਿਸਰੈ; ਨਾਨਕ. ਸੋ ਤਨੁ ਖੇਹ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੁੰਦਰ ਸੇਜ ਅਨੇਕ ਸੁਖ; ਰਸ ਭੋਗਣ ਪੂਰੇ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਸੋਇਨ. ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ; ਲਾਇ ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਸੁਖ ਮਾਣਦਾ; ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਵਿਸੂਰੇ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਨ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ; ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਧੀਰੇ॥੬॥ ਸਲੋਕ॥ ਬਿਰਹੰ ਪ੍ਰੇਮੀ- ਚਰਨਕਮਲ ਬਿਰਹੰ; ਖੋਜੰਤ ਬੈਰਾਗੀ. ਦਹ ਦਿਸਹ॥ ਤਿਆਗੰਤ ਕਪਟ ਰੂਪ ਮਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਸਾਧਸੰਗਮਹ॥੧॥ ਵੱਤਾ ਫਿਰਾਂ। ਹੱਭੇ ਸਾਰੇ। ਲੋਅ ਲੋਕਾਂ 'ਚ। ਉੱਚਰਾਂ- ਮਨਿ ਸਾਂਈ ਮੁਖਿ ਉਚਰਾ; ਵਤਾ. ਹਭੇ ਲੋਅ॥ ਨਾਨਕ. ਹਭਿ ਅਡੰਬਰ ਕੂੜਿਆ; ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਸਚੀ ਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬਸਤਾ ਤੂਟੀ ਝੁੰਪੜੀ; ਚੀਰ ਸਭਿ ਛਿੰਨਾ॥ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਆਦਰੋ; ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਿੰਨਾ॥ ਇਠ ਪਿਆਰੇ। ਸਿੰਨਾ ਸੈਨਾ, ਸਨਿਗਧ ਸਾਕ ਉਸ 'ਤੇ ਭਿੱਜਣ ਵਾਲੇ- ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਇਠ ਧਨ. ਰੂਪ ਹੀਣ; ਕਿਛ. ਸਾਕੁ ਨ ਸਿੰਨਾ॥ ਰਾਜਾ ਸਗਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭਿੰਨਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਧੂੜਿ. ਉਧ-ਰੈ।ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਮਨੁ ਉਧਰੈ; ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਾ॥੭॥ ਸਲੋਕ॥ ਅਨਿਕ ਲੀਲਾ ਰਾਜ ਰਸ ਰੂਪੰ; ਛਤ੍ਰ ਚਮਰ ਤਖਤ ਆਸਨੰ॥ ਰਚੰਤਿ. ਮੂੜ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਹ; ਨਾਨਕ. ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਮਾਇਆ॥੧॥ ਸੁਪਨੈ ਹਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ; ਮਿਠਾ ਲਗੜਾ ਮੋਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ; ਸੁੰਦਰਿ ਮਾਇਆ ਧ੍ਰੋਹੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੁਪਨੇ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ; ਮੂਰਖਿ ਲਾਇਆ॥ ਭਖਲਾਇਆ ਭਟਕਿਆ। ਭਖਲਾਇਆ ਪੋਲਾ- ਬਿਸਰੇ ਰਾਜ ਰਸ ਭੋਗ; ਜਾਗਤ ਭਖਲਾਇਆ॥ ਆਰਜਾ ਗਈ ਵਿਹਾਇ; ਧੰਧੈ ਧਾਇਆ॥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਨ ਕਾਮ; ਮੋਹਿਆ ਮਾਇਆ॥ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਜੰਤੁ; ਜਾ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ॥੮॥ ਸਲੋਕ॥ ਸੁ-ਅਰਗ- ਬਸੰਤਿ ਸ੍ਵਰਗ

ਲੋਕਹ; ਜਿਤਤੇ. ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਵ ਖੰਡਣਹ॥ ਉਦਿਆਨ ਉਜਾੜ- ਬਿਸਰੰਤ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਹ; ਨਾਨਕ. ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਦਿਆਨ ਭਰਮਣਹ॥੧॥ ਕਉਤਕ ਕੋਡ ਤਮਾਸਿਆ; ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਸੁ ਨਾਉ॥ ਕੋੜੀ ਵੀਹ ਨਰਕਾਂ, ਕੋੜ੍ਹਾਂ, ਕੁਸ਼ਟੀ। ਬਰਾਬਰੇ ਤੁੱਲ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਜੜੁ- ਨਾਨਕ. ਕੋੜੀ ਨਰਕ ਬਰਾਬਰੇ; ਉਜੜੁ ਸੋਈ ਥਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਉਦਿਆਨ; ਨਗਰ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ॥ ਅੰਗ ੭੦੮:- ਝੂਠ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੇਖਿ; ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ; ਫਿਰਹਿ ਦੇਵਾਨਿਆ॥ ਸਿਰਿ ਲਗਾ ਜਮ ਡੰਡੁ; ਤਾ ਪਛੁਤਾਨਿਆ॥ ਬਿਨੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ; ਫਿਰੈ ਸੈਤਾਨਿਆ॥੯॥ ਸਲੋਕ॥ ਗਰਬ=ਤਹ- ਰਾਜ ਕਪਟੰ. ਰੂਪ ਕਪਟੰ; ਧਨ ਕਪਟੰ. ਕੁਲ ਗਰਬਤਹ॥ ਸੰਚੰਤਿ ਇਕੱਤ੍ਰ। ਬਿਖਿਆ ਤਮਾਕੂ ਨਸ਼ੇ ਜ਼ਹਿਰ ਛਿਦ੍ਰੰ ਦੋਸ਼- ਸੰਚੰਤਿ. ਬਿਖਿਆ ਛਲੰ ਛਿਦ੍ਰੰ; ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਤੇ॥੧॥ ਪੇਖੰਦੜੋ ਕੀ ਭੁਲੁ; ਤੁੰਮਾ ਦਿਸਮੁ ਸੋਹਣਾ॥ ਲਹਦ=ੜੋ- ਅਢੁ. ਨ ਲਹਦੜੋ ਮੁਲੁ; ਨਾਨਕ. ਸਾਥਿ ਨ ਜੁਲਈ ਮਾਇਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲੈ; ਸੋ ਕਿਉ ਸੰਜੀਐ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕਹੁ ਕਿਆ ਜਤਨੁ; ਜਿਸ ਤੇ ਵੰਜੀਐ॥ ਰੰਜੀਐ ਪ੍ਰਸੰਨ- ਹਰਿ ਬਿਸਰਿਐ. ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ; ਨਾ ਮਨੁ ਰੰਜੀਐ॥ ਸਮੰਜੀਐ ਸਮੋਂਦੇ ਹਨ- ਪ੍ਰਭੂ ਛੋਡਿ. ਅਨ ਲਾਗੈ; ਨਰਕਿ ਸਮੰਜੀਐ॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ; ਨਾਨਕ. ਭਉ ਭੰਜੀਐ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ॥ ਨਚ ਨਹੀਂ। ਨਚ ਪੋਲਾ- ਨਚ ਰਾਜ ਸੁਖ ਮਿਸਟੰ, ਨਚ ਭੋਗ ਰਸ ਮਿਸਟੰ; ਨਚ ਮਿਸਟੰ. ਸੁਖ ਮਾਇਆ॥ ਮਿਸਟੰ ਮਿੱਠਾ- ਮਿਸਟੰ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਮਿਸਟੰ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨੰ॥੧॥ ਲਗੜਾ ਸੋ ਨੇਹੁ; ਮੰਨ ਮਝਾਹੂ ਰਤਿਆ॥ ਵਿਧੜੋ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆਂ, ਅਭੇਦ। ਵਿੱਧੜੋ- ਵਿਧੜੋ ਸਚ ਥੋਕਿ; ਨਾਨਕ. ਮਿਠੜਾ ਸੋ ਧਣੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕਛੂ ਨ ਲਾਗਈ; ਭਗਤਨ ਕਉ ਮੀਠਾ॥ ਆਨ ਸੁਆਦ ਸਭਿ ਫੀਕਿਆ; ਕਰਿ ਨਿਰਨਉ ਡੀਠਾ॥ ਅਗਿਆਨੁ ਭਰਮੁ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ; ਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੂ; ਬਿਨਸੇ ਸਭਿ ਝੂਠਾ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ॥ ਤਿਅਕਤ ਤਿਆਗਦਿਆਂ। ਤਿ=ਅਕਤ ਪੋਲਾ- ਤਿਅਕਤ ਜਲੰ. ਨਹ ਜੀਵ ਮੀਨੰ; ਨਹ ਤਿਆਗਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ. ਮੇਘ ਮੰਡਲਹ॥ ਬਾਣ ਬੇਧੰਚ ਕੁਰੰਕ ਨਾਦੰ; ਅਲਿ ਬੰਧਨ ਕੁਸਮ ਬਾਸਨਹ॥ ਰੁਚਤੇ ਇੱਛਾ- ਚਰਨਕਮਲ. ਰਚੰਤਿ ਸੰਤਹ; ਨਾਨਕ. ਆਨ ਨ ਰੁਚਤੇ॥੧॥ ਡੇਖਾਊ ਦਿਖਾਉ ਜੀ। ਪਲਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ। ਡੇਊ ਦੇਵਾਂਗਾ- ਮੁਖੁ ਡੇਖਾਊ ਪਲਕ; ਛਡਿ. ਆਨ ਨ ਡੇਊ ਚਿਤੁ॥ ਜੀਵਣ ਸੰਗਮੁ. ਤਿਸੁ ਧਣੀ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ. ਸੰਤਾਂ ਮਿਤੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀਐ; ਕਿਉ ਜੀਵਣੁ ਪਾਵੈ॥ ਬੂੰਦ ਵਿਹੂਣਾ ਚਾਤ੍ਰਿਕੋ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ ਨਾਦ ਕੁਰੰਕਹਿ ਬੇਧਿਆ; ਸਨਮੁਖ ਉਠਿ ਧਾਵੈ॥ ਭਵਰੁ ਲੋਭੀ. ਕੁਸਮ ਬਾਸੁ ਕਾ; ਮਿਲਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ॥ ਤਿਉ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਅਘਾਵੈ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ॥ ਚਿਤਵੰਤਿ ਚਰਨਕਮਲੰ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਅਰਾਧਨਹ॥ ਅ=ਚੁੱਤ- ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ. ਨਾਮ ਅਚੁਤ; ਨਾਨਕ. ਆਸ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ॥੧॥ ਸੀੱਤੜਾ- ਸੀਤੜਾ ਮੰਨ ਮੰਝਾਹਿ; ਪਲਕ ਨ ਥੀਵੈ ਬਾਹਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਸੜੀ ਨਿਬਾਹਿ; ਸਦਾ ਪੇਖੰਦੋ ਸਚੁ ਧਣੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਆਸਾਵੰਤੀ ਆਸ; ਗੁਸਾਈ ਪੂਰੀਐ॥ ਮਿਲਿ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ; ਨ ਕਬਹੂ ਝੂਰੀਐ॥ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ; ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਸੂਰੀਐ॥

ਅੰਗ ੭੦੯:- ਹੋਇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰੁ; ਚਰਨਾ ਧੂਰੀਐ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ; ਸਦਾ ਹਜੂਰੀਐ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ॥ ਰਸਨਾ ਉਚਰੰਤਿ ਨਾਮੰ; ਸ੍ਰਵਣੰ ਸੁਨੰਤਿ. ਸਬਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਹ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੰ; ਜਿਨਾ ਧਿਆਨੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਣਹ॥੧॥ ਸੁ ਸ੍ਰੇਸਟ। ਹੱਭਿ ਸਾਂਈਂ- ਹਭਿ ਕੂੜਾਵੇ ਕੰਮ; ਇਕਸੁ ਸਾਈ ਬਾਹਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਧੰਨੁ; ਜਿਨਾ ਪਿਰਹੜੀ ਸਚ ਸਿਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨਾ; ਜਿ ਸੁਨਤੇ ਹਰਿ ਕਥਾ॥ ਮੱਥਾ- ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਰਧਾਨ; ਨਿਵਾਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮਥਾ॥ ਹੱਥਾ- ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਹਿ ਬੇਅੰਤ; ਸੋਹਹਿ ਸੇ ਹਥਾ॥ ਪਥਾ ਰਸਤੇ। ਪਥਾ ਪੋਲਾ- ਚਰਨ ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ; ਚਾਲਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪਥਾ॥ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ; ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਲਥਾ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਭਾਵੀ ਉਦੋਤ ਕਰਣੰ; ਹਰਿ ਰਮਣੰ ਸੰਜੋਗ ਪੂਰਨਹ॥ ਗੋਪਾਲ ਦਰਸ ਭੇਟੰ; ਸਫਲ ਨਾਨਕ ਸੋ ਮਹੂਰਤਹ॥੧॥ ਸਕਾਂ. ਮਿਤੀ ਪੋਲਾ- ਕੀਮ. ਨ ਸਕਾ ਪਾਇ; ਸੁਖ ਮਿਤੀ ਹੂ ਬਾਹਰੇ॥ ਵੇਲੜੀ ਵੇਲਾ। ਵੇਲੜੀ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਸਾ ਵੇਲੜੀ ਪਰਵਾਣੁ; ਜਿਤੁ ਮਿਲੰਦੜੋ. ਮਾ ਪਿਰੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਾ ਵੇਲਾ ਕਹੁ ਕਉਣੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਪਾਈ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਸੋ ਮੂਰਤੁ ਭਲਾ ਸੰਜੋਗੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਕੈ; ਮਨ ਇਛ ਪੁਜਾਈ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗੁ ਹੋਇ; ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ ਪਾਈ॥ ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ; ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਈ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਗੋਬਿੰਦਹ; ਸਰਬ ਦੋਖ ਨਿਵਾਰਣਹ॥ ਸਰਣਿ ਸੂਰ ਭਗਵਾਨਹ; ਜਪੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ॥੧॥ ਛਡਿਓ ਹਭੁ ਆਪੁ; ਲਗੜੋ ਚਰਣਾ ਪਾਸਿ॥ ਨੱਠੜੋ- ਨਠੜੋ ਦੁਖ ਤਾਪੁ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖੰਦਿਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਦਇਆਲ; ਢਹਿ ਪਏ ਦੁਆਰਿਆ॥ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲ; ਭ੍ਰਮਤ ਬਹੁ ਹਾਰਿਆ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ. ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ; ਹਰਿ. ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ; ਬਿਨਉ ਮੋਹਿ ਸਾਰਿਆ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਇਆਲ; ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰਿਆ॥੧੬॥ ਸਲੋਕ॥ ਸੰਤ ਆਪ ਉਧਰਦੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉ-ਧਰਣ ਉਧਾਰਦੇ- ਸੰਤ ਉਧਰਣ ਦਇਆਲੰ; ਆਸਰੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ॥ ਨਿਰਮਲੰ ਸੰਤਸੰਗੇਣ; ਓਟ ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸੁਰਹ॥੧॥ ਚੰਦਨ ਚੰਦੁ ਨ ਸਰਦ ਰੁਤਿ; ਮੂਲਿ. ਨ ਮਿਟਈ ਘਾਂਮ॥ ਸੀਤਲੁ ਥੀਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਜਪੰਦੜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਕੀ ਓਟ; ਉਧਰੇ ਸਗਲ ਜਨ॥ ਸੁਣਿ ਪਰਤਾਪੁ ਗੋਵਿੰਦ; ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਮਨ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਮੂਲਿ; ਸੰਚਿਆ ਨਾਮੁ ਧਨ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੰਗੁ; ਪਾਈਐ ਵਡੈ ਪੁਨ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਧਿਆਇ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਿਤ ਸੁਨ॥੧੭॥ ਸਲੋਕ॥ ਉੱਚਰ-ਣੰ- ਦਇਆ ਕਰਣੰ. ਦੁਖ ਹਰਣੰ; ਉਚਰਣੰ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨਹ॥

ਅੰਗ ੭੧੦:- ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਹ; ਨਾਨਕ. ਲਿਪਤ ਨ ਮਾਇਆ॥੧॥ ਬੁਝਿ ਪੋਲਾ- ਭਾਹਿ ਬਲੰਦੜੀ. ਬੁਝਿ ਗਈ; ਰਖੰਦੜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ; ਨਾਨਕ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲ; ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ॥ ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਗਏ ਨਾਸ; ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਸਰੀਰ; ਜਨ ਧੂਰੀ ਨਾਇਆ॥ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਸੰਤੋਖ; ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ॥ ਤਰੇ ਕੁਟੰਬ ਸੰਗਿ ਲੋਗ; ਕੁਲ ਸਬਾਇਆ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ॥ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰ; ਗੁਰ ਪੂਰਨ

ਨਾਰਾਇਣਹ॥ ਸਮਰੱਥ ਉਧਾਰ=ਣਹ- ਗੁਰ ਦਇਆਲ. ਸਮਰਥ ਗੁਰ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ. ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣਹ॥੧॥ ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਹੁ; ਗੁਰਿ ਬੋਹਿਥੈ. ਤਾਰਿਅਮੁ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮ; ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗਿਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰਦੇਵ; ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਜਪੇ॥ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜਬ ਭਏ; ਤ ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਛਪੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ; ਨੀਚਹੁ ਉਚ ਥਪੇ॥ ਆਪਣੇ ਦਸੇ ਦਾਸ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਦਸੇ ਤਰਫ਼।ਅਪ ਦਸੇ ਪੋਲੇ- ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਦੁਖ ਮਾਇਆ; ਕਰਿ ਲੀਨੇ ਅਪ ਦਸੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਏ ਬੇਅੰਤ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੇ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ॥ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ ਏਕੋ. ਸੁਨੀਅੰਤ ਏਕੋ; ਵਰਤੰਤ ਏਕੋ ਨਰਹਰਹ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਜਾਚੰਤਿ ਨਾਨਕ; ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹ॥੧॥ ਹਿਕੁ ਸੇਵੀ. ਹਿਕੁ ਸੰਮਲਾ; ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਨਾਮ ਵਖਰੁ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ; ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਰਾਸਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਬੇਅੰਤ; ਪੂਰਨ ਇਕੁ ਏਹੁ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਦੂਜਾ ਕਹਾ ਕੇਹੁ॥ ਆਪਿ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ; ਆਪੇ ਆਪਿ ਲੇਹੁ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੁਕਮੁ ਸਭੁ; ਨਿਹਚਲੁ ਤੁਧੁ ਥੇਹੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ॥੨੦॥੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਾਥ; ਕਛੂਅ. ਨ ਜਾਨਉ॥ ਮਨੁ; ਮਾਇਆ ਕੈ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹੀਅਤ=ਹੌ- ਤੁਮ ਕਹੀਅਤਹੌ; ਜਗਤ ਗੁਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਹਮ ਕਹੀਅਤ; ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਕਾਮੀ॥੧॥ ਇਨ ਪੰਚਨ; ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ॥ ਪਲੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ; ਅੰਤਰੁ ਪਾਰਿਓ॥੨॥ ਜਤ ਦੇਖਉ; ਤਤ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸੀ॥ ਨਿਗਮ ਬੇਦ। ਸਾਖੀ ਉਗਾਹ। ਪਤਿਆਇ। ਸੱਖੀ- ਅਜੌਂ. ਨ ਪਤ੍ਹਾਇ; ਨਿਗਮ ਭਏ ਸਾਖੀ॥੩॥ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਜੀ ਦੀ ਨਾਰਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਹੱਲਿਆ ਸਿਲਾ ਬਣੀ। ਉਮਾਪਤਿ ਸ਼ਿਵਜੀ। ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ। ਉਮਾ=ਪਤਿ- ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ; ਉਮਾਪਤਿ ਸ੍ਵਾਮੀ॥ ਸੀਸੁਧਰਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਗੋਤਮ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਭਗ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚਿਨ੍ਹ ਨੂੰ ਗਾਂਮੀ ਭੋਗਣ ਵਾਲੇ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹਸ ਹਜ਼ਾਰ ਚਿਨ੍ਹ ਹੋ ਗਏ ਭਾਵ ਕੋੜ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ- ਸੀਸੁਧਰਨਿ; ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਂਮੀ॥੪॥ ਇਨ ਦੂਤਨ; ਖਲੁ. ਬਧੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿਓ॥ ਬਡੋ ਨਿਲਾਜੁ; ਅਜਹੂ ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ॥੫॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਕਹਾ ਕੈਸੇ ਕੀਜੈ॥ ਬਿਨੁ ਰਘੁਨਾਥ; ਸਰਨਿ ਕਾ ਕੀ ਲੀਜੈ॥੬॥੧॥

ਅੰਗ ੭੧੧:- ੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਲੋਚ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ; ਹਰਿ ਨੈਨਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਹਰਿ ਪਾਧਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ॥ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ; ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਚੰਗੇਰਾ॥੨॥ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ਜਿਨਾ

ਮਨੁ ਲਾਗਾ; ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਪੁਰਖੁ ਚੰਗੇਰਾ॥ ਓਇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਅਗਿਆਨੀ ਕਹੀਅਹਿ; ਤਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਮੰਦੇਰਾ॥੩॥ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖੇਰਾ॥੪॥੧॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੰਤਨ; ਅਵਰ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਨੀ॥ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ; ਜਾ ਕੋ ਪਾਖੁ ਸੁਆਮੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਊਚ ਸਮਾਨਾ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੋ; ਅਵਰ ਨ ਕਾਹੂ ਤਾਨੀ॥ ਐਸੋ ਅਮਰੁ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਕਉ; ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਰੰਗਿ ਗਿਆਨੀ॥੧॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਦੁਖ ਜਰਾ ਮਰਾ; ਹਰਿ ਜਨਹਿ ਨਹੀ ਨਿਕਟਾਨੀ॥ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਰਹੇ ਲਿਵ ਏਕੈ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ॥੨॥੧॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਸਦਾ ਖੁਆਰੀ॥ ਤਾ ਕਉ ਧੋਖਾ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ; ਜਾ ਕਉ ਓਟ ਤੁਹਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੭੧੨:- ਬਲਨਾ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ।ਅਰਜਾਰੀ ਉਮਰ- ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ. ਜੋ ਜੀਵਨੁ ਬਲਨਾ; ਸਰਪ ਜੈਸੇ ਅਰਜਾਰੀ॥ ਨਵ ਖੰਡਨ ਕੋ ਰਾਜੁ ਕਮਾਵੈ; ਅੰਤਿ ਚਲੈਗੋ ਹਾਰੀ॥੧॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਤਿਨ ਹੀ ਗਾਏ; ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਧੰਨੁ ਉਸੁ ਜਨਮਾ; ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੨॥੨॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਧਾਇਓ ਰੇ ਮਨ; ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਇਓ॥ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਸੁਆਦਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿਓ; ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕਥਾ ਹਰਿ ਜਸ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਉ; ਇਕੁ ਮੁਹਤੁ. ਨ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਓ॥ ਕ-ਸੁੰਭ- ਬਿਗਸਿਓ ਪੇਖਿ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕੋ; ਪਰ ਗ੍ਰਿਹ ਜੋਹਨਿ ਜਾਇਓ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ. ਭਾਉ ਨ ਕੀਨੋ; ਨਹ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਓ॥ ਧਾਵਤ ਕਉ ਧਾਵਹਿ ਬਹੁ ਭਾਤੀ; ਜਿਉ ਤੇਲੀ ਬਲਦੁ ਭ੍ਰਮਾਇਓ॥੨॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ ਕੀਓ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇਓ॥ ਤੋਖਿਓ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ। ਬੂੱਝਿਓ- ਨਾਨਾ ਝੂਠਿ ਲਾਇ. ਮਨੁ ਤੋਖਿਓ; ਨਹ ਬੂਝਿਓ. ਅਪਨਾਇਓ॥॥੩॥ ਪਰਉਪਕਾਰ. ਨ ਕਬਹੂ ਕੀਏ; ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਧਿਆਇਓ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਰਚਿ ਸੰਗਤਿ ਗੋਸਟਿ; ਮਤਵਾਰੋ ਮਦ ਮਾਇਓ॥੪॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ; ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸੁਣਿ ਆਇਓ॥ ਨਾਨਕ ਭਾਗਿ ਪਰਿਓ ਹਰਿ ਪਾਛੈ; ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਅਪੁਨਾਇਓ॥੫॥੧॥੩॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਨੁਖੁ; ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਬਿਰਥਾ ਆਇਆ॥ ਅਨਿਕ ਸਾਜ ਸੀਗਾਰ ਬਹੁ ਕਰਤਾ; ਜਿਉ ਮਿਰਤਕੁ ਓਢਾਇਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਧਾਇ ਧਾਇ ਕ੍ਰਿਪਨ ਸ੍ਰਮੁ ਕੀਨੋ; ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਇਆ॥ ਦਾਨੁ ਪੁੰਨੁ ਨਹੀ ਸੰਤਨ ਸੇਵਾ; ਕਿਤ ਹੀ ਕਾਜਿ ਨ ਆਇਆ॥੧॥ ਆਭਰਣ ਭੂਖਣ। ਆ-ਭਰਣ- ਕਰਿ ਆਭਰਣ ਸਵਾਰੀ ਸੇਜਾ;

ਕਾਮਨਿ ਥਾਟੁ ਬਨਾਇਆ॥ ਸੰਗੁ. ਨ ਪਾਇਓ ਅਪੁਨੇ ਭਰਤੇ; ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਤੁਹ ਫੂਸ। ਮੂਸਲ-ਹਿ- ਸਾਰੋ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰਤਾ; ਤੁਹੁ ਮੂਸਲਹਿ ਛਰਾਇਆ॥ ਖੇਦੁ ਭਇਓ ਬੇਗਾਰੀ ਨਿਆਈ; ਘਰ ਕੈ ਕਾਮਿ. ਨ ਆਇਆ॥੩॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕੋ; ਤਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਪਾਛੈ ਪਰਿਅਉ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੨॥੪॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਬਸਹੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨੀਤ॥ ਤੈਸੀ ਬੁਧਿ ਕਰਹੁ ਪਰਗਾਸਾ; ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਕੀ ਪਾਵਉ ਧੂਰਾ; ਮਸਤਕਿ ਲੇ ਲੇ ਲਾਵਉ॥ ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਤੇ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ; ਅੰਗ ੭੧੩:- ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥੧॥ ਆਗਿਆ ਤੁਮਰੀ ਮੀਠੀ ਲਾਗਉ; ਕੀਓ ਤੁਹਾਰੋ ਭਾਵਉ॥ ਜੋ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਹੀ ਇਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ; ਆਨ. ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਵਉ॥੨॥ ਸਦ ਹੀ ਨਿਕਟਿ ਜਾਨਉ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਸਗਲ ਰੇਣ ਹੋਇ ਰਹੀਐ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਪਰਾਪਤਿ; ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਲਹੀਐ॥੩॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਮ ਛੋਹਰੇ ਤੁਮਰੇ; ਤੂ ਪ੍ਰਭ ਹਮਰੋ ਮੀਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਰਿਕ. ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ; ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰੋ ਖੀਰਾ॥੪॥੩॥੫॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ. ਠਾਕੁਰ ਨਾਮ॥ ਅਵਰੁ ਕਛੂ. ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ; ਮਿਲੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣ ਗਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਰਸ; ਸਗਲ ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਮ॥ ਧਾਇ ਧਾਇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਉ ਧਾਵੈ; ਸਗਲ ਨਿਰਾਰਥ ਕਾਮ ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਗੋਵਿੰਦ. ਅਵਰੁ ਜੇ ਚਾਹਉ; ਦੀਸੈ ਸਗਲ ਬਾਤ ਹੈ ਖਾਮ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਰੇਨ ਮਾਗਉ; ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਪਾਵੈ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥੨॥੧॥੬॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੈ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੂਖ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਬਰਤਨਿ ਏਹ ਹਮਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਜਾਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੀ ਪਤਿ ਹੈ; ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਪਰਵਾਰੈ॥ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਸਦਾ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੋਕਉ ਨਿਸਤਾਰੈ॥੧॥ ਬਿਖੈ ਬਿਲਾਸ ਕਹੀਅਤ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਚਲਤ ਨ ਕਛੂ ਸੰਗਾਰੈ॥ ਇਸਟੁ ਮੀਤੁ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਕੋ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਭੰਡਾਰੈ॥੨॥੨॥੭॥ ਟੋਡੀ ਮਃ ੫॥ ਨੀਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ; ਮਿਟਹੀ ਰੋਗ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ; ਤੇਰੋ. ਰਹੈ ਈਹਾ ਊਹਾ ਲੋਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨ ਪਖਾਰਿ ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਮਨਹਿ ਚਰਾਵਉ ਭੋਗ॥ ਆਪਤੁ ਅਪਣੱਤ। ਆ-ਪਤੁ ਪੋਲਾ- ਛੋਡਿ ਆਪਤੁ ਬਾਦੁ ਅਹੰਕਾਰਾ; ਮਾਨੁ ਸੋਈ ਜੋ ਹੋਗੁ॥੧॥ ਸੰਤ ਟਹਲ ਸੋਈ ਹੈ ਲਾਗਾ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖੋਗੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਏਕ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ॥੨॥੩॥੮॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰ; ਆਇਓ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀ॥ ਮਿਲੈ ਸੂਖੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸੋਭਾ; ਚਿੰਤਾ ਲਾਹਿ ਹਮਾਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਅਵਰ ਨ ਸੂਝੈ ਦੂਜੀ ਠਾਹਰ; ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਤਉ ਦੁਆਰੀ॥ ਲੇਖਾ ਛੋਡਿ ਅਲੇਖੈ ਛੂਟਹ; ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ॥੧॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਸਦ ਬਖਸਿੰਦੁ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨਾ; ਸਭਨਾ ਦੇਇ ਅਧਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਸੰਤ ਪਾਛੈ ਪਰਿਓ;

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਇਹ ਬਾਰੀ॥੨॥੪॥੯॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਸਨਾ; ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਨਿਧਿ ਗਾਇਣ॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਅੰਗ ੭੧੪:- ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਲਾਇਣ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਮਾਗਹਿ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਹਿ; ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਸਾਇਣ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਹੂ ਤੇ ਛੂਟਹਿ; ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਣ॥੧॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਦਾਸ ਗੋਵਿੰਦ ਪਰਾਇਣ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਖੇਮ ਚਾਹਹਿ ਜੇ ਨਾਨਕ; ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਨਾਰਾਇਣ॥੨॥੫॥੧੦॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿੰਦਕੁ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਾਟਿਓ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲਾ; ਸਿਵ ਕੈ ਬਾਣਿ ਸਿਰੁ ਕਾਟਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਸਚ ਕਾ ਪੰਥਾ ਥਾਟਿਓ॥ ਨਿ=ਖੁੱਟਤ- ਖਾਤ ਖਰਚਤ. ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ; ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਧਨੁ ਖਾਟਿਓ॥੧॥ ਭਸਮਾ ਭੂਤ ਹੋਆ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਇਆ॥ ਆਗਮ ਨਿਗਮੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ; ਸਭੁ ਦੇਖੈ ਲੋਕੁ ਸਬਾਇਆ॥੨॥੬॥੧੧॥ ਟੋਡੀ ਮਃ ੫॥ ਕਿਰਪਨ ਤਨ ਮਨ ਕਿਲਵਿਖ ਭਰੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਢਾਕਨ ਕਉ ਇਕੁ ਹਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਥਾਮ ਬੰਦ।ਛੁੱਟਕਤ- ਅਨਿਕ ਛਿਦ੍ਰ. ਬੋਹਿਥ ਕੇ ਛੁਟਕਤ; ਥਾਮ.ਨ ਜਾਹੀ ਕਰੇ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਬੋਹਿਥੁ.ਤਿਸੁ ਆਰਾਧੇ; ਖੋਟੇ ਸੰਗਿ ਖਰੇ॥ ਸੈਲ ਪਹਾੜ। ਗੱਲੀਂ- ਗਲੀ. ਸੈਲ ਉਠਾਵਤ ਚਾਹੈ; ਓਇ. ਊਹਾ ਹੀ ਹੈ ਧਰੇ॥ ਜੋਰੁ ਸਕਤਿ ਨਾਨਕ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਿ ਪਰੇ॥੨॥੭॥੧੨॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨਕਮਲ; ਮਨਿ ਧਿਆਉ॥ ਕੁਠਾਰੁ ਕੁਹਾੜਾ- ਕਾਢਿ ਕੁਠਾਰੁ ਪਿਤ ਬਾਤ ਹੰਤਾ; ਅਉਖਧੁ. ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੀਨੇ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ; ਦੁਖ ਹੰਤਾ ਸੁਖ ਰਾਸਿ॥ ਤਾ ਕਉ. ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲਾਗੈ; ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੈਦ ਨਾਰਾਇਣ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭ ਏਕ॥ ਬਾਲ ਬੁਧਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ॥੨॥੮॥੧੩॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਪਿ॥ ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ; ਵਸਦੀ ਕੀਨੀ ਆਪਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ. ਫਿਰਿ ਤਿਨ ਹੀ ਸਮ੍ਹਾਲੇ; ਬਿਨਸੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ॥ ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਜਨ ਅਪਨੇ; ਹਰਿ ਹੋਏ ਮਾਈ ਬਾਪ॥੧॥ ਦ=ਯਾ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ-- ਜੀਅ ਜੰਤ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨਾ; ਦਯਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਨਾਥ॥ ਨਾਨਕ. ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਜਾ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ॥੨॥੯॥੧੪॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਆਮੀ, ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਕੋਟਿ ਅਪਰਾਧ ਖੰਡਨ ਕੇ ਦਾਤੇ; ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਕਉਨੁ ਉਧਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰੇ; ਸਰਬ ਅਰਥ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈਐ; ਮਾਇਆ ਰਚਿ ਬੰਧਿ ਹਾਰੇ॥੧॥ ਅੰਗ ੭੧੫:- ਚਰਨਕਮਲ ਸੰਗਿ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਿ ਲਾਗੀ; ਸੁਰਿਜਨ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ; ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰੇ॥੨॥੧੦॥੧੫॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਚਉਪਦੇ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਾਂ ਹਾਂ ਲਪਟਿਓ ਰੇ ਮੂੜ੍ਹੇ; ਕਛੂ ਨ ਥੋਰੀ॥ ਤੇਰੋ ਨਹੀ; ਸੁ ਜਾਨੀ ਮੋਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਨ ਰਾਮੁ; ਨ ਚੀਨੋ ਖਿਨੂਆ॥ ਜੋ ਪਰਾਈ; ਸੁ ਅਪਨੀ ਮਨੂਆ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਸੰਗੀ; ਸੋ. ਮਨਿ ਨ ਬਸਾਇਓ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ; ਵਾਹੂ ਚਿਤੁ ਲਾਇਓ ॥੨॥ ਸੋ ਸੰਚਿਓ; ਜਿਤੁ ਭੂਖ ਤਿਸਾਇਓ॥ ਤੋਸਾ ਮਿੱਠਾ ਸਨਿਗਧ ਪਦਾਰਥ।ਤੋੱਸਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਤੋਸਾ ਨਹੀ ਪਾਇਓ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ; ਮੋਹ ਕੂਪਿ ਪਰਿਆ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਕੋ ਤਰਿਆ॥੪॥੧॥੧੬॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਮਾਰੈ; ਏਕੈ ਹਰੀ ਹਰੀ॥ ਆਨ ਅਵਰ; ਸਿਞਾਣਿ ਨ ਕਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਪਾਇਓ॥ ਗੁਰਿ ਮੋਕਉ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਜਾਪ ਤਾਪ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ; ਕੁਸਲ ਸਭਿ ਖੇਮਾ॥੨॥ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰ ਜਾਤਿ; ਹਰਿ ਗੁਨੀਆ॥॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦ; ਕੀਰਤਨ ਹਰਿ ਸੁਨੀਆ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਨਿ ਠਾਕੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਤਿਸ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਆਇਆ॥੪॥੨॥੧੭॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰੂੜੋ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗੋ ਲੋੜੈ॥ ਗੱਲੀਂ- ਗਾਲੀ; ਹਰਿ ਨੀਹੁ ਨ ਹੋਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਬੀਥੀ ਬੀਥੀ ਤੰਗ ਗਲੀ ਗਲੀ ਭਾਵ ਖੋਜਦਿਆਂ ੨ ਕੋਈ ਭੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨ ਛੱਡਾਂ। ਬੀੱਥੀ ਬੀੱਥੀ- ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ. ਦਰਸਨ ਕਾਰਣਿ; ਬੀਥੀ ਬੀਥੀ ਪੇਖਾ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਭਰਮੁ ਗਵਾਇਆ ਹੇ॥੧॥ ਇਹ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਮੈ ਸਾਧੂ ਕੰਨਹੁ; ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਓ ਧੁਰਿ ਮਾਥੈ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਨੈਣ ਅਲੋਇ॥੨॥੧॥੧੮॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਹਿਲੜੋ ਪਕੜਿਆ।ਗਹਿਲ-ੜੋ- ਗਰਬਿ ਗਹਿਲੜੋ; ਮੂੜੜੋ ਹੀਓ ਰੇ॥ ਮਾਇਓ ਮਾਇਆ- ਹੀਓ; ਮਹਰਾਜ ਰੀ ਮਾਇਓ॥ ਡੀਹਰ ਡਾਇਣ, ਕੁੰਡੀ- ਡੀਹਰ ਨਿਆਈ; ਮੋਹਿ ਫਾਕਿਓ ਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਘਣੋ ਬਹੁਤਾ ਜਸ।ਘਣੋ ਬਹੁਤਾ ਜਿਊਣਾ। ਘਣੋ ਬਹੁਤਾ ਪਦਾਰਥ।ਕੈਠੈ ਕਿੱਥੋਂ- ਘਣੋ ਘਣੋ ਘਣੋ ਸਦ ਲੋੜੈ; ਬਿਨੁ ਲਹਣੇ. ਕੈਠੈ ਪਾਇਓ ਰੇ॥ ਮਹਰਾਜਰੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਾਥੁ ਪਦਾਰਥ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਭਾਹਿ ਅੱਗ 'ਚ।ਸੰਜੋਇਓ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਹਰਾਜ-ਰੋ- ਮਹਰਾਜਰੋ ਗਾਥੁ,ਵਾਹੂ ਸਿਉ ਲੁਭੜਿਓ; ਨਿਹਭਾਗੜੋ, ਭਾਹਿ ਸੰਜੋਇਓ ਰੇ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਸੀਖ.ਸਾਧੂ ਜਨ ਸਗਲੋ; ਥਾਰੇ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਾਛਤ. ਮਿਟਿਓ ਰੇ॥ ਜਿਸ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ, ਸ੍ਰਬ ਬਿਆਪੀ ਅਨਤ ਕਲਾਵਾਨ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਗਾਠੜੀਓ ਗੱਠ 'ਚੋਂ। ਲਹਣੋ ਲੈਣਾ- ਜਾ ਕੋ ਲਹਣੋ. ਮਹਰਾਜ ਰੀ ਗਾਠੜੀਓ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗਰਭਾਸਿ ਨ ਪਉੜਿਓ ਰੇ॥॥੨॥੨॥੧੯॥

ਅੰਗ ੭੧੬:- ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਐਸੋ ਗੁਨੁ; ਮੇਰੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀਨ॥ ਪੰਚ [1]ਸਬਦ [2]ਸਪੱਰਸ [3]ਰੂਪ [4]ਰਸ [5]ਗੰਧ, ਪੰਚ। ਦੋਖ ਦੋਸ਼:-ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ਦੇ [1]ਸਬਦ ਸੁਨਣੇ, ਜਿਵੇਂ ਹਰਨ ਘੰਡੇਹੇੜੇ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।ਵਿਸ਼ੇ ਰਸ ਦੇ [2]ਸਪੱਰਸ ਲਈ ਹਾਥੀ ਕੁੰਡੇ ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ, ਲਾਈਟ ਦਾ [3]ਰੂਪ ਦੇਖਣੇ ਕਰਕੇ ਪਤੰਗਾ ਸੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਸਨਾ ਦੇ [4]ਰਸ'ਚ ਮੱਛੀ ਕੁੰਡੀ ਨਿਗਲ਼ ਕੇ ਤੜਫ਼ ੨ ਕੇ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭੌਰਾ ਕਮਲ ਦੀ ([5]ਗੰਧ)ਵਾਸ਼ਨਾ'ਤੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਰੁ ਅਹੰ ਰੋਗ; ਇਹ ਤਨ ਤੇ ਸਗਲ ਦੂਰਿ ਕੀਨ॥ਰਹਾਉ॥ ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਛੋਰਿ ਬਿਖਿਆ ਤੇ; ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ

ਹੀਅਰੈ ਦੀਨ॥ ਅਨਰੂਪੁ ਕੁਰੂਪ- ਰੂਪੁ ਅਨਰੂਪੁ ਮੋਰੋ. ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਪ੍ਰੇਮ ਗਹਿਓ ਮੋਹਿ, ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨ॥੧॥ ਪਾਟ ਪੜਦਾ।ਖੋਏ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ।ਪਤੀਨ ਖ਼ੁਸ਼, ਪ੍ਰਸੰਨ। ਚਿੱਤਾ- ਪੇਖਿਓ ਲਾਲਨੁ, ਪਾਟ ਬੀਚ ਖੋਏ; ਅਨਦ ਚਿਤਾ, ਹਰਖੇ ਪਤੀਨ॥ ਤਿਸ ਹੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ; ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਤਿਸ ਹੀ ਕੋ ਧੀਨ॥੨॥੧॥੨੦॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਏਹੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜਪ ਏਹੀ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਰੀਤਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਜੀਵਨ ਧਨ ਮੋਰੈ; ਦੇਖਨ ਕਉ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਨੀਤਿ॥ ਤੋਸ਼ਾ ਕਸਕੇ- ਬਾਟ ਘਾਟ ਤੋਸਾ ਸੰਗਿ ਮੋਰੈ; ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਮੈ ਹਰਿ ਸਖਾ ਕੀਤ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਲੀਤ॥ ਜੁੱਗਾਦਿ- ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਨ ਕੇ ਮੀਤ॥੨॥੨॥੨੧॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਿਲੁ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ ਨਿਮਖ ਹੀਅਰੇ ਤੇ; ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਉ ਪੂਰਨ ਦਾਨ॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਵਹੁ ਭਰਮੁ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ॥ ਕੋਟਿ ਰਾਜ ਨਾਮ ਧਨੁ ਮੇਰੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮਾਨ॥੧॥ ਸਮਰੱਥ-ਆਠ ਪਹਰ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਗਾਵੈ; ਜਸੁ ਪੂਰਿ ਅਘਾਵਹਿ ਸਮਰਥ ਕਾਨ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ. ਜੀਅਨ ਕੇ ਦਾਤੇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਾਨ॥੨॥੩॥੨੨॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ, ਤੇਰੇ ਪਗ ਕੀ ਧੂਰਿ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ॥ਰਹਾਉ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਸੁ ਤੁਮਰਾ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥ ਜੋ ਤੁਮਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਕਰਤੇ; ਸੇ ਜਨ. ਕਬਹੁ ਨ ਮਰਤੇ ਝੂਰਿ॥੧॥ ਧੰਧ ਬੰਧ ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਕੇ; ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਮਿਟੇ ਬਿਸੂਰ॥ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਭੋਗ ਇਸੁ ਜੀਅ ਕੇ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਨਾਨਕ ਜਾਨੇ ਕੂਰ॥੨॥੪॥੨੩॥ ਟੋਡੀ ਮਃ ੫॥ ਮਾਈ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪਿਆਸ॥ ਇਕੁ ਖਿਨੁ. ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ, ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਦਰਸਨ ਦੇਖਨ ਕਉ ਧਾਰੀ ਮਨਿ ਆਸ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਉ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਤੇ; ਮਨ ਤਨ ਤੇ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ॥ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਿਮਲ ਜਾ ਕੋ ਜਾਸ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰੇ ਪੂਰ ਮਨੋਰਥ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭੇਟੇ ਗੁਣਤਾਸ॥ ਅੰਗ ੭੧੨:- ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੂਖ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ; ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ॥੨॥੫॥੨੪॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਨ॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਚਤੁਰੁ ਸਭ ਬੇਤਾ; ਰਿਦ ਦਾਸ ਨਿਵਾਸ. ਭਗਤ ਗੁਨ ਗਾਵਨ॥ ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸੁਆਮੀ; ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਬੀਜਨ ਸੋ ਖਾਵਨ॥੧॥ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦਾ; ਆਨ ਨ ਬੀਓ ਦੂਸਰ ਲਾਵਨ॥ ਰਸਨਾ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜਸੁ ਜੀਵਾ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਵਨ॥੨॥੬॥੨੫॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ; ਮਾਇਆ ਛਲੁ॥ ਤ੍ਰਿਣ ਕੀ ਅਗਨਿ. ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ; ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ. ਹੜ ਕਾ ਜਲੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਚੱਲ- ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ; ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ. ਸਾਧ ਮਗਿ ਚਲੁ॥ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕਾ ਇਹੁ ਊਤਮ ਫਲੁ॥੧॥ ਬੇਦ ਬਖਿਆਨ

ਕਰਤ ਸਾਧੂ ਜਨ; ਭਾਗਹੀਨ ਸਮਝਤ ਨਹੀ. ਖਲੁ॥ਪੋਲਾ ਮਲ ਪਾਪ- ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਰਾਚੇ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ. ਦਹਨ ਭਏ ਮਲ ॥੨॥੭॥੨੬॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ; ਚਰਨ ਗੁਰ ਮੀਠੇ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਦੇਵੈ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਕੋਟਿ ਫਲਾ ਦਰਸਨ ਗੁਰ ਡੀਠੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਸੇ ਮਦ ਢੀਠੇ॥ ਅਸਥਿਰ ਭਏ ਸਾਚ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਾਹੁਰਿ ਨਹੀ ਪੀਠੇ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ. ਰੰਗ ਰਸ ਜੇਤੇ; ਸੰਤ ਦਇਆਲ ਜਾਨੇ ਸਭਿ ਝੂਠੇ॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਓ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ. ਚਲੇ ਸਭਿ ਮੂਠੇ॥੨॥੮॥੨੭॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰਾ॥ ਸਹਜਿ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਅੰਕੁਰੁ ਭਲੋ ਹਮਾਰਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ. ਭੇਟਿਓ ਬਡਭਾਗੀ; ਜਾ ਕੋ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਕਾਢਿ ਲੀਓ ਜਨੁ ਅਪਨਾ; ਬਿਖੁ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰਾ॥੧॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾਟੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਸੰਕਟ ਦੁਆਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਸੁਆਮੀ ਕੀ; ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਨਮਸਕਾਰਾ॥੨॥੯॥੨੮॥ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਸੁਖੁ॥ ਕੋਟਿ ਅਨੰਦ ਰਾਜ ਸੁਖੁ ਭੁਗਵੈ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ. ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਦੁਖੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ; ਸਿਮਰਤ ਪਾਵਨ ਤਨ ਮਨ ਸੁਖ॥ ਦੇਖਿ ਸਰੂਪੁ ਪੂਰਨੁ ਭਈ ਆਸਾ; ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਉਤਰੀ ਭੁਖ॥੧॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਮਹਾ ਸਿਧਿ; ਕਾਮਧੇਨੁ ਪਾਰਜਾਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੁਖੁ॥ ਧੁਖੁ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰਿ ਗਰਭ. ਨ ਧੁਖੁ॥੨॥੧੦॥੨੯॥

ਅੰਗ ੭੧੮:- ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਨ; ਰਿਦੈ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ; ਕਾਰਜ ਸਫਲ ਹਮਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਅਤੁਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥੧॥ ਜੋ ਜਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਅਪਨੇ ਕੀਨੇ; ਤਿਨ ਕਾ ਬਾਹੁਰਿ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਸੁਨਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਕੰਠ ਮਝਾਰੇ॥੨॥੧੧॥੩੦॥

ਨਾਵਾਂ- ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੯ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਅਧਮਾਈ ਨੀਚਤਾਈ। ਅਧਮਾਈ ਪੋਲਾ- ਕਹਉ ਕਹਾ; ਅਪਨੀ ਅਧਮਾਈ॥ ਉਰਝਿਓ ਕਨਕ ਕਾਮਨੀ ਕੇ ਰਸ; ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਗ ਝੂਠੇ ਕਉ ਸਾਚੁ ਜਾਨਿ ਕੈ; ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਉਪਜਾਈ॥ ਦੀਨ ਬੰਧ. ਸਿਮਰਿਓ ਨਹੀ ਕਬਹੂ; ਹੋਤ ਜੁ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ॥੧॥ ਮਗਨ ਰਹਿਓ ਮਾਇਆ ਮੈ ਨਿਸ ਦਿਨਿ; ਛੁਟੀ ਨ. ਮਨ ਕੀ ਕਾਈ॥ ਕਹਿ ਨਾਨਕ. ਅਬਿ ਨਾਹਿ ਅਨਤ ਗਤਿ; ਬਿਨੁ.ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨਾਈ॥੨॥੧॥੩੧॥

ਟੋਡੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਨਿਰਵਾ; ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਦੂਰਿ॥ ਜਲ ਕੀ ਮਾਛੁਲੀ; ਚਰੈ ਖਜੂਰਿ॥੧॥ ਕਾਂਇ ਰੇ; ਬਕਬਾਦੁ ਲਾਇਓ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ; ਤਿਨਹਿ ਛਪਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਡਿਤੁ ਹੋਇ ਕੈ; ਬੇਦੁ ਬਖਾਨੈ॥ ਮੂਰਖੁ ਨਾਮਦੇਉ; ਰਾਮਹਿ ਜਾਨੈ॥੨॥੧॥ ਕਉਨ ਕੋ ਕਲੰਕੁ ਰਹਿਓ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਤ ਹੀ॥ ਪਤਿਤ. ਪਵਿਤ ਭਏ; ਰਾਮੁ ਕਹਤ ਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ- ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਨਾਮਦੇਵ; ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਆਈ॥ ਬ੍ਰੱਤੁ- ਏਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤੁ ਰਹੈ; ਕਾਹੇ ਕਉ ਤੀਰਥ ਜਾਈਂ॥੧॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਭਨਤਿ ਨਾਮਦੇਉ; ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਮਤਿ ਭਏ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਕਹਿ; ਕੋ ਕੋ ਨ ਬੈਕੁੰਠਿ ਗਏ॥੨॥੨॥ ਤੀਨਿ ਛੰਦੇ; ਖੇਲੁ ਆਛੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੋ ਅੱਡ- ਕੁੰਭਾਰ ਕੇ ਘਰ ਹਾਂਡੀ ਆਛੈ; ਰਾਜਾ ਕੇ ਘਰ ਸਾਂਡੀ ਗੋ॥ ਬਾਮਨ ਕੇ ਘਰ ਰਾਂਡੀ ਆਛੈ; ਰਾਂਡੀ ਸਾਂਡੀ ਹਾਂਡੀ ਗੋ॥੧॥ ਬਾਣੀਏ ਕੇ ਘਰ ਹੀਂਗੁ ਆਛੈ; ਭੈਸਰ ਮਾਥੈ ਸੀਂਗੁ ਗੋ॥ ਮਧੇ ਪੋਲਾ - ਦੇਵਲ ਮਧੇ ਲੀਗੁ ਆਛੈ; ਲੀਗੁ ਸੀਗੁ ਹੀਗੁ ਗੋ॥੨॥ ਤੇਲੀ ਕੈ ਘਰ ਤੇਲੁ ਆਛੈ; ਜੰਗਲ ਮਧੇ ਬੇਲ ਗੋ॥ ਮਾਲੀ ਕੇ ਘਰ ਕੇਲ ਆਛੈ; ਕੇਲ ਬੇਲ ਤੇਲ ਗੋ॥੩॥ ਸੰਤਾਂ ਮਧੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਆਛੈ; ਗੋਕਲ ਮਧੇ ਸਿਆਮ ਗੋ॥ ਨਾਮੇ ਮਧੇ. ਰਾਮੁ ਆਛੈ; ਰਾਮ ਸਿਆਮ ਗੋਬਿੰਦ. ਗੋ॥੪॥੩॥

ਅੰਗ ੭੧੯:- ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਦੁਪਦੇ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅ-ਕਥ ਕਥਾ ਪੋਲੇ- ਸੁਨਿ ਮਨ. ਅਕਥ ਕਥਾ; ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ; ਭਜੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਜਸੁ ਊਤਮ; ਖਟ ਦਰਸਨ ਗਾਵਹਿ ਰਾਮ॥ ਮਰਮਾਮ ਭੇਤ- ਸੰਕਰ.ਕ੍ਰੋੜਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਇਓ; ਨਹੀ ਜਾਨਿਓ ਹਰਿ ਮਰਮਾਮ॥੧॥ ਉਪਾਮ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਗੰ-ਧ੍ਰਬ- ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧ੍ਰਬ. ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ; ਸਭ ਗਾਵਤ. ਜੇਤ ਉਪਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹਰਿ ਜਿਨ ਕਉ; ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹਰਿ ਰਾਮ॥੨॥੧॥ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨ; ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜਸੁ ਗਾਇਓ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਤਨੁ. ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਨੀਕੋ; ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਾਨੁ ਦਿਵਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਦੇਵਉ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਇਓ॥ ਧਨੁ ਮਾਇਆ ਸੰਪੈ ਤਿਸੁ ਦੇਵਉ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਮੀਤੁ ਮਿਲਾਇਓ॥੧॥ ਖਿਨੁ ਕਿੰਚਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ; ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਧਿਆਇਓ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਭੇਟੇ ਸੁਆਮੀ; ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਓ॥੨॥੨॥ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਗੁਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਭਾਅ।ਗੁਨੁ ਪਰਉਪਕਾਰ- ਜੇ ਕੋਈ ਨਿੰਦ ਕਰੇ, ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ; ਅਪੁਨਾ ਗੁਨੁ. ਨ ਗਵਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ. ਸੁ ਆਪੇ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੀ ਮਤਿ ਦੇਵੈ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲਿ ਬੁਲਾਵੈ॥੧॥

ਅੰਗ ੭੨੦:- ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੰਚ ਤਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ; ਵਿਚਿ ਧਾਤੂ ਪੰਚ ਆਪਿ ਪਾਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਆਪੇ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਵੈ॥੨॥੩॥ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਸਭਿ ਖੋਵੈ; ਹਰਿ

ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਬਸਤ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਬਸਤ. ਕਛੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ; ਹਰਿ ਲਾਧਾ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਸਰਾਫੁ ਰਤਨੁ ਹੀਰਾ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਕੀਆ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ, ਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਹਾਝੇ; ਸੋ ਸਾਹੁ ਸਚਾ ਵਣਜਾਰਾ॥੨॥੪॥ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਦ-ਰ- ਅਗਨਿ ਕੁੰਟ ਮਹਿ. ਉਰਧ ਲਿਵ ਲਾਗਾ; ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਉਦਰ ਮੰਝਾਰਾ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਅੰਤਿ ਛਡਾਵਣਹਾਰਾ॥੧॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕਰਹੁ ਨਮਸਕਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਜਪੁ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥੨॥੫॥ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਨਿਤ ਧਿਆਇ॥ ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ; ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋ ਜਪੁ ਸੋ ਤਪੁ ਸਾ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਹੋਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਝੂਠੀ; ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ॥੧॥ ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਸਰਬ ਕਲ ਪੂਰਾ; ਕਿਛੁ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਛਡਾਇ॥੨॥੬॥

ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਗਵਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਚਾਹਤ; ਸੋਈ ਮਨਿ ਪਾਇਓ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਓ॥੧॥ ਸਰਬ ਸੂਖ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਮਤਿ ਪਾਈ॥੨॥੧॥੭॥

ਅੰਗ ੭੨੧:- ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਯਕ ਇੱਕ। ਅਰਜ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਨਤੀ। ਗੁਫਤਮ (ਗੁਫਤ-ਮ) (ਮ)ਦਾਸਨ ਦਾਸ (ਗੁਫਤ)ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੋ ਆਪ ਜੀ। ਪੇਸਿ ਅੱਗੇ। ਦਰ ਵਿੱਚ। ਗੋਸ ਕੰਨ। ਕੁਨ ਦੇ ਕਰਕੇ। ਯੱਕ ਗੁਫਤ-ਮ- **ਯਕ ਅਰਜ ਗੁਫਤਮ. ਪੇਸਿ ਤੋ; ਦਰ ਗੋਸ ਕੁਨ, ਕਰਤਾਰ॥** ਹਕਾ ਸੱਚ ਸਰੂਪ, ਕਬੀਰ ਵੱਡੇ। ਕਰੀਮ ਕਰਮ-ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਪਰਵਦਗਾਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ ਵਾਲੇ। ਹੱਕਾ, ਬੇ-ਐਬ, ਪਰਵਦ-ਗਾਰ- **ਹਕਾ ਕਬੀਰ ਕਰੀਮ ਤੂ; ਬੇਐਬ ਪਰਵਦਗਾਰ॥੧॥** ਮੁਕਾਮੇ ਇਸਥਿਤੀ। ਫਾਨੀ ਨਾਸ਼ਵੰਤ। ਤਹਕੀਕ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ। ਦਾਨੀ ਜਾਣੀ- **ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮੇ ਫਾਨੀ; ਤਹਕੀਕ. ਦਿਲ ਦਾਨੀ॥** ਮਮ ਮੇਰੇ। ਸਰ ਸਿਰ। ਮੂਇ ਕੇਸ। ਅਜਰਾਈਲ ਜਮਦੂਤ। ਗਿਰਫਤਹ ਪਕੜੇ। ਹੇਚਿ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ। ਦਾਨੀ ਜਾਣੀ। ਗਿ-ਰੱਫ-ਤਹ- **ਮਮ ਸਰ ਮੂਇ. ਅਜਰਾਈਲ ਗਿਰਫਤਹ; ਦਿਲ ਹੇਚਿ. ਨ ਦਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥** ਜਨ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਪਿਸਰ ਪੁੱਤ। ਪਦਰ ਪਿਤਾ। ਬਿਰਾਦਰਾਂ ਸਬੰਧੀ। ਕਸ ਮਨੁੱਖ। ਨੇਸ ਨਹੀਂ। ਦਸਤੰਗੀਰ ਹੱਥ

ਪਕੜਨਾ। ਦਸਤੰ=ਗੀਰ। ਪਦਰ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਪਿਸਰ ਪਦਰ ਬਿਰਾਦਰਾਂ; ਕਸ ਨੇਸ ਦਸਤੰਗੀਰ॥ ਆਖਿਰ ਅਖ਼ੀਰ ਨੂੰ। ਬਿਅਫਤਮ ਜਦੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।ਕਸ ਮਨੁੱਖ। ਦਾਰਦ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਚੂੰ ਜਦੋਂ। ਸਵਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਕਬੀਰ ਬੱਕਰੇ ਦੇ ਕੋਹਣ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ।ਬਿ=ਅਫਤਮ, ਸਵੱਦ- ਆਖਿਰ ਬਿਅਫਤਮ, ਕਸ ਨ ਦਾਰਦ; ਚੂੰ ਸਵਦ ਤਕਬੀਰ॥੨॥ ਸਬ ਰਾਤ। ਰੋਜ ਦਿਨ। ਗਸਤਮ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਹਵਾ ਖਾਹਸ਼। ਕਰਦੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦਾਸ। ਬਦੀ ਬੁਰਿਆਈ। ਗਸ=ਤਮ, ਬਦੀ ਪੋਲਾ- ਸਬ ਰੋਜ ਗਸਤਮ, ਦਰ ਹਵਾ; ਕਰਦੇਮ ਬਦੀ ਖਿਆਲ॥ ਗਾਹੇ ਕਦੇ ਭੀ। ਨੇਕੀ ਭਲਿਆਈ। ਕਾਰ ਕਿਰਤ। ਕਰ=ਦਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਮ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦੀ। ਈਂ ਐਸੀ। ਚਿਨੀ ਜੈਸੀ। ਅਹਵਾਲ ਹਾਲਤ। ਚਿਨੀ ਪੋਲਾ- ਗਾਹੇ. ਨ ਨੇਕੀ ਕਾਰ ਕਰਦਮ; ਮਮ ਈਂ ਚਿਨੀ. ਅਹਵਾਲ॥੩॥ ਬਦ ਮਾੜੇ। ਬਖਤ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ। ਚੁ ਐਸੇ। ਬਖੀਲ ਸੂਮ। ਬਖੀਲ ਨਿੰਦਕ। ਗਾਫਿਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਮੰਦ ਕਰਮਾ 'ਚ ਲੱਗਾ। ਬੇਨਜਰ ਬੇ ਬਿਨਾ ਨਜਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਤੋਂ। ਬੇਬਾਕ ਬੇ ਬਿਨਾ ਬਾਕ ਖੌਫ਼ ਤੋਂ। ਗਾ=ਫਿਲ ਬੇ=ਨਜਰ ਬੇ=ਬਾਕ- ਬਦ ਬਖਤ, ਹਮ ਚੁ ਬਖੀਲ; ਗਾਫਿਲ ਬੇਨਜਰ ਬੇਬਾਕ॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਬੁਗੋਯਦ ਕਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਨ ਸੇਵਕ। ਤੁਰਾ ਆਪਜੀ ਦੇ। ਚਾਕਰਾਂ ਗੁਰਸੇਵਕਾਂ ਦੇ। ਪਾ ਪੈਰਾਂ ਦੀ। ਖਾਕ ਧੂੜਿ- ਨਾਨਕ. ਬੁਗੋਯਦ. ਜਨੁ ਤੁਰਾ; ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਪਾ ਖਾਕ॥੪॥੧॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਖੱਲੜੀ- ਭਉ ਤੇਰਾ ਭਾਂਗ; ਖਲੜੀ ਮੇਰਾ ਚੀਤੁ॥ ਮੈ ਦੇਵਾਨਾ; ਭਇਆ ਅਤੀਤੁ॥ ਕਰ ਕਾਸਾ; ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੂਖ॥ ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਉ; ਨੀਤਾ ਨੀਤ॥੧॥ ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੀ; ਕਰਉ ਸਮਾਇ॥ ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਤੁ; ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਰਗ=ਮੈ ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਕੇਸਰਿ ਕੁਸਮ ਮਿਰਗਮੈ ਹਰਣਾ; ਸਰਬ ਅੰਗ ੭੨੨:- ਸਰੀਰੀ ਚੜ੍ਹਣਾ॥ ਚੰਦਨ ਭਗਤਾ ਜੋਤਿ ਇਨੇਹੀ; ਸਰਬੇ ਪਰਮਲੁ ਕਰਣਾ॥੨॥ ਘਿਅ ਪਟ ਭਾਂਡਾ; ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਐਸਾ ਭਗਤੁ; ਵਰਨ ਮਹਿ ਹੋਇ॥ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵੇ; ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਦਰਿ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੩॥੧॥੨॥ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਲੱਬਿ- ਇਹੁ ਤਨੁ. ਮਾਇਆ ਪਾਹਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਲੀਤੜਾ ਲਬਿ ਰੰਗਾਏ॥ ਮੇਰੈ ਕੰਤ. ਨ ਭਾਵੈ ਚੋਲੜਾ ਪਿਆਰੇ; ਕਿਉ ਧਨ ਸੇਜੈ ਜਾਏ॥੧॥ ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਮਿਹਰਵਾਨਾ; ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ॥ ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ; ਲੈਨ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥ ਲੈਨਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ; ਤਿਨਾ ਕੈ. ਹੰਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਇਆ ਰੰਙਣਿ ਜੇ ਥੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਪਾਈਐ ਨਾਉ ਮਜੀਠ॥ ਰੰਙਣ ਵਾਲਾ, ਜੇ ਰੰਙੈ ਸਾਹਿਬੁ; ਐਸਾ ਰੰਗੁ. ਨ ਡੀਠ॥੨॥ ਰੱਤੜੇ- ਜਿਨ ਕੇ ਚੋਲੇ ਰਤੜੇ ਪਿਆਰੇ; ਕੰਤੁ ਤਿਨਾ ਕੈ ਪਾਸਿ॥ ਧੂੜਿ ਤਿਨਾ ਕੀ ਜੇ ਮਿਲੈ. ਜੀ ਕਹੁ; ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਰੰਗੇ; ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਭਾਵੈ; ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਵੇਇ॥੪॥੧॥੩॥ ਤਿਲੰਗ ਮਃ੧॥ ਇਆਨੜੀਏ; ਮਾਨੜਾ ਕਾਇ ਕਰੇਹਿ॥ ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਹਰਿ; ਰੰਗੋ. ਕੀ ਨ ਮਾਣੇਹਿ॥ ਧਨ ਪੋਲਾ- ਸਹੁ ਨੇੜੈ. ਧਨ ਕੰਮਲੀਏ; ਬਾਹਰੁ. ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ॥ ਭੈ ਕੀਆ ਦੇਹਿ ਸਲਾਈਆ ਨੈਣੀ; ਭਾਵ ਕਾ ਕਰਿ ਸੀਗਾਰੋ॥ ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਐ ਲਾਗੀ; ਜਾ ਸਹੁ ਧਰੇ ਪਿਆਰੋ॥੧॥ ਬਾਲੀ ਕਸਕੇ- ਇਆਣੀ ਬਾਲੀ ਕਿਆ ਕਰੇ; ਜਾ ਧਨ. ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ॥

ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਸਾ ਧਨ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ. ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ; ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਧਾਵੈ॥ ਮਾਤੀ ਕਸਕੇ- ਲਬ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਤੀ; ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਬਾਤੀਂ- ਇਨੀ ਬਾਤੀ. ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ; ਭਈ ਕਾਮਣਿ ਇਆਣੀ॥੨॥ ਵਾਹੈ ਪਾਸੋਂ- ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ. ਸੋਹਾਗਣੀ ਵਾਹੈ; ਕਿਨੀ ਬਾਤੀ. ਸਹੁ ਪਾਈਐ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ. ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ; ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਚੁਕਾਈਐ॥ ਜਾ ਕੈ. ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਤਉ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥ ਸਹੁ ਕਹੈ ਸੋ ਕੀਜੈ. ਤਨੁ ਮਨੋ ਦੀਜੈ; ਐਸਾ ਪਰਮਲੁ ਲਾਈਐ॥ ਏਵ ਕਹਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭੈਣੇ; ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ. ਤਾ ਸਹੁ ਪਾਈਐ; ਅਉਰੁ ਕੈਸੀ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਸਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ. ਸੋ ਦਿਨੁ ਲੇਖੈ; ਕਾਮਣਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਸਭਰਾਈ ਸਾਰੀਆਂ 'ਚੋਂ ਪਟਰਾਣੀ। ਸਭਰਾਈ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਸਹਿਤ- ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ. ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਨਾਨਕ. ਸਾ ਸਭਰਾਈ॥ ਐਸੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ. ਸਹਜ ਕੀ ਮਾਤੀ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਭਾਇ ਸਮਾਣੀ॥ ਸੁੰਦਰਿ ਸਾਇ ਸਰੂਪ ਬਿਚਖਣਿ; ਕਹੀਐ ਸਾ ਸਿਆਣੀ॥੪॥੨॥੪॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ, ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਤੈਸੜਾ ਕਰੀ ਗਿਆਨੁ. ਵੇ ਲਾਲੋ॥ ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਞ ਲੈ ਕਾਬਲਹੁ ਧਾਇਆ; ਜੋਰੀ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ. ਵੇ ਲਾਲੋ॥ ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਛਪਿ ਖਲੋਏ; ਕੂੜੁ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨੁ. ਵੇ ਲਾਲੋ॥ ਥਕੀ ਮੁੱਕ ਗਈ। ਅਗਦੁ ਨਿਕਾਹ। ਸੈਤਾਨੁ ਕਾਮ। ਕਾਜੀਆਂ ਪੋਲਾ। ਗੱਲ ਥੱਕੀ, ਪੜ੍ਹੈ- ਕਾਜੀਆ ਬਾਮਣਾ ਕੀ ਗਲ ਥਕੀ; ਅਗਦੁ ਪੜੈ ਸੈਤਾਨੁ. ਵੇ ਲਾਲੋ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀਆ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ; ਕਸਟ ਮਹਿ ਕਰਹਿ ਖੁਦਾਇ. ਵੇ ਲਾਲੋ॥ ਜਾਤਿ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰਿ ਹਿਦਵਾਣੀਆ; ਏਹਿ ਭੀ ਲੇਖੈ ਲਾਇ. ਵੇ ਲਾਲੋ॥

ਅੰਗ ੭੨੩:- ਖੂਨ ਕੇ ਸੋਹਿਲੇ ਗਾਵੀਅਹਿ ਨਾਨਕ; ਰਤੁ ਕਾ ਕੁੰਗੂ ਪਾਇ. ਵੇ ਲਾਲੋ॥੧॥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ; ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ ਆਖੁ ਮਸੋਲਾ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਰੰਗਿ ਰਵਾਈ; ਬੈਠਾ ਵੇਖੈ ਵਖਿ ਇਕੇਲਾ॥ ਮਸੋਲਾ ਮਸਲਾ ਜਾਂ ਸਲਾਹ। ਕਰੇਗੁ- ਸਚਾ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ. ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ; ਸਚੜਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇਗੁ. ਮਸੋਲਾ॥ ਕੱਪੜੁ ਟੁੱਕੁ ਟੁੱਕੁ ਹੋੱਸੀ ਬੋੱਲਾ- ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ. ਟੁਕੁ ਟੁਕੁ ਹੋਸੀ; ਹਿਦੁਸਤਾਨੁ ਸਮਾਲਸੀ ਬੋਲਾ॥ ਅਠਤਰੈ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੧੫੭੮ 'ਚ ਬਾਬਰ ਆਵੇਗਾ।੧੫੯੭ ਅਤੇ ੧੭੯੭ ਬਿਕ੍ਰਮੀ 'ਚ ਮੁਗਲਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਮਰਦ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਚੇਲਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ਉੱਠੇਗਾ (ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤ ਚੁੱਕਾ ਹੈ) ਅਠੱਤਰੈ- ਆਵਨਿ ਅਠਤਰੈ. ਜਾਨਿ ਸਤਾਨਵੈ; ਹੋਰੁ ਭੀ ਉਠਸੀ, ਮਰਦ ਕਾ ਚੇਲਾ॥ ਬੇਲਾ ਸਮਾਂ, ਬੇਲਾ ਕਸਕੇ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਜੰਗਲ਼ ਅਰਥ ਬਣੇਗਾ, ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ ਜੀ- ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ. ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ; ਸਚੁ ਸੁਣਾਇਸੀ. ਸਚ ਕੀ ਬੇਲਾ॥੨॥੩॥੫॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਭਿ ਆਏ ਹੁਕਮਿ ਖਸਮਾਹੁ; ਹੁਕਮਿ ਸਭ ਵਰਤਨੀ॥ ਖੇਲੁ- ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ, ਸਾਚਾ ਖੇਲੁ; ਸਭੁ ਹਰਿ ਧਨੀ॥੧॥ ਸਾਲਾਹਿਹੁ- ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸਚੁ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਹਰਿ ਧਨੀ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਸਰੀਕੁ; ਕਿਸੁ ਲੇਖੈ ਹਉ ਗਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਧਰਤੀ ਆਕਾਸੁ; ਘਰ ਮੰਦਰ ਹਰਿ ਬਨੀ॥ ਵਿਚਿ ਵਰਤੈ ਨਾਨਕ

ਆਪਿ; ਝੂਠੁ ਕਹੁ ਕਿਆ ਗਨੀ॥੨॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਬਫਾਵੈ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੁਰਮੱਤੀਆ- ਨਿਤ. ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕਮਾਇ; ਬਫਾਵੈ ਦੁਰਮਤੀਆ॥ ਜਿੱਤੀਆ- ਜਬ ਆਣੈ ਵਲ ਵੰਚ ਕਰਿ ਝੂਠੁ; ਤਬ ਜਾਣੈ. ਜਗੁ ਜਿਤੀਆ॥੧॥ ਐਸਾ ਬਾਜੀ ਸੈਸਾਰੁ; ਨ ਚੇਤੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭੁ ਝੂਠੁ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ਰਾਮਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾ ਵੇਲਾ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਜਿਤੁ ਆਇ ਕੰਟਕੁ ਕਾਲੁ ਗ੍ਰਸੈ॥ ਤਿਸੁ ਨਾਨਕ ਲਏ ਛਡਾਇ; ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ॥੨॥੨॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਖਾਕ ਮਿੱਟੀ। ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਕਰਦੰ ਪਉਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਲਮ ਸੰਸਾਰ। ਦੁਨੀਆਇ- ਖਾਕ ਨੂਰ ਕਰਦੰ; ਆਲਮ ਦੁਨੀਆਇ॥ ਆਬ ਪਾਣੀ। ਖੁਦਾਇ ਖ਼ੁਦਾਜੀ ਨੇ। ਦਰੱਖਤ- ਅਸਮਾਨ ਜਿਮੀ ਦਰਖਤ ਆਬ; ਪੈਦਾਇਸਿ ਖੁਦਾਇ॥੧॥ ਚਸਮ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ। ਦੀਦੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ। ਫਨਾਇ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ- ਬੰਦੇ. ਚਸਮ ਦੀਦੰ; ਫਨਾਇ॥ ਖੁਰਦਨੀ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਾਫਲ ਬੇਸਮਝ ਭੁੱਲਣਹਾਰ। ਹਵਾਇ ਇੱਛਾ- ਦੁਨੀਆ ਮੁਰਦਾਰ ਖੁਰਦਨੀ; ਗਾਫਲ ਹਵਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਗੈਬਾਨ ਭੂਤਾਂ। ਹੈਵਾਨ ਜਾਨਦਾਰ। ਕੁਸਤਨੀ ਕੋਹਣ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ। ਬਖੋਰਾਇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ- ਗੈਬਾਨ ਹੈਵਾਨ. ਹਰਾਮ ਕੁਸਤਨੀ; ਮੁਰਦਾਰ ਬਖੋਰਾਇ॥ ਕਬਜ ਕਬਜਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਦੋਜਕ ਨਰਕ ਦੀ। ਸਜਾਇ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੇਗੀ- ਦਿਲ ਕਬਜ ਕਬਜਾ; ਕਾਦਰੋ. ਦੋਜਕ ਸਜਾਇ॥੨॥ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਖਾਣਾ ਵਲੀ ਹੈ। ਨਿਆਮਤਿ ਪਦਾਰਥ। ਬਿਰਾਦਰਾ ਸਬੰਧੀ। ਦਰਬਾਰ ਕਚਹਿਰੀਆਂ। ਮਿਲਕ ਜਗੀਰਾਂ। ਖਾਨਾਇ ਘਰ- ਵਲੀ ਨਿਆਮਤਿ, ਬਿਰਾਦਰਾ; ਦਰਬਾਰ ਮਿਲਕ. ਖਾਨਾਇ॥ ਬਸਤਨੀ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ। ਚਿ ਕਿਆ। ਕਾਰੇ ਕਰੇਂਗਾ। ਬਿਦਾਇ ਜਾਣ ਲੈ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ- ਜਬ ਅਜਰਾਈਲੁ ਬਸਤਨੀ; ਤਬ ਚਿ ਕਾਰੇ. ਬਿਦਾਇ॥੩॥ ਅੱਲਾਹ- ਹਵਾਲ ਮਾਲੂਮੁ ਕਰਦੰ; ਪਾਕ ਅਲਾਹ॥ ਬੁਗੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਪੇਸਿ ਅੱਗੇ। ਬੁਗੋ ਪੋਲਾ- ਬੁਗੋ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ; ਪੇਸਿ. ਦਰਵੇਸ ਬੰਦਾਹ॥੪॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਤੂ ਕਰਤਾਰੁ; ਕਰਹਿ ਸੋ ਹੋਇ॥ ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ; ਤੇਰੀ ਮਨਿ ਟੇਕ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪਿ; ਨਾਨਕ ਏਕ॥੧॥ ਸਭ ਊਪਰਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੭੨੪:- ਹੈ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ 'ਚ। ਤੂਹੈ ਭੂਤਕਾਲ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਸਮੇਂ 'ਚ। ਹੋਵਨਹਾਰ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅਚੱਲ ਅਡੋਲ ਹੋਂ ਜੀ- ਹੈ ਤੂਹੈ; ਤੂ ਹੋਵਨਹਾਰ॥ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਊਚ ਆਪਾਰ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਸੇਵਹਿ; ਤਿਨ ਭਉ ਦੁਖੁ ਨਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਹਿ॥੨॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ; ਗੋਵਿੰਦ ਅਨੂਪ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਸਿਮਰਿ ਜਨ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ; ਤਿਸ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ॥੪॥੨॥ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩॥ ਮਿਹਰਵਾਨੁ; ਸਾਹਿਬੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਮਿਹਰਵਾਨੁ॥ ਜੀਅ ਸਗਲ ਕਉ; ਦੇਇ ਦਾਨੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਕਾਹੇ ਡੋਲਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀਆ; ਤੁਧੁ ਰਾਖੈਗਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥ ਜਿਨਿ. ਪੈਦਾਇਸਿ ਤੂ ਕੀਆ; ਸੋਈ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ; ਸੋਈ ਕਰਦਾ ਸਾਰ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਲਕੁ ਦਿਲਾ ਕਾ; ਸਚਾ ਪਰਵਦਗਾਰੁ

॥੨॥ ਕੁਦਰਤਿ. ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀਐ; ਵਡਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥ ਕਰਿ ਬੰਦੇ ਤੂ ਬੰਦਗੀ; ਜਿਚਰੁ ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਹੁ॥੩॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਅਕਥੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ॥ ਰਹਮ ਤੇਰੀ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਦਾ; ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥੪॥੩॥ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩॥ ਮੁਸਤਾਕੁ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਕਰਤੇ; ਕੁਦਰਤੀ ਮੁਸਤਾਕੁ॥ਦੀਨ ਪ੍ਰਲੋਕ।ਖਲਕ ਖ਼ਲਕਤ।ਪਾਕੁ ਪਵਿੱਤ੍ਰ- ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ. ਏਕ ਤੂਹੀ; ਸਭ ਖਲਕ ਹੀ ਤੇ ਪਾਕੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਆ-ਚਰਜ- ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਦਾ; ਆਚਰਜ ਤੇਰੇ ਰੂਪ॥ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਚਲਤ ਤੇਰੇ; ਅੰਧਿਆਰੇ ਮਹਿ ਦੀਪ॥੧॥ ਅੱਲਹ- ਖੁਦਿ ਖਸਮ, ਖਲਕ ਜਹਾਨ ਅਲਹ; ਮਿਹਰਵਾਨ ਖੁਦਾਇ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ, ਜਿ ਤੁਧੁ ਅਰਾਧੇ; ਸੋ. ਕਿਉ ਦੋਜਕਿ ਜਾਇ॥੨॥ ਅਜਰਾਈਲੁ ਯਾਰੁ ਬੰਦੇ; ਜਿਸੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਆਫੂ ਮੁਆਫ਼।ਆਫੂ ਪੋਲਾ- ਗੁਨਹ ਉਸ ਕੇ. ਸਗਲ ਆਫੂ; ਤੇਰੇ ਜਨ. ਦੇਖਹਿ ਦੀਦਾਰੁ॥੩॥ ਚੀਜ ਪਦਾਰਥ। ਫਿਲਹਾਲ ਨਾਸਵੰਤ- ਦੁਨੀਆ ਚੀਜ, ਫਿਲਹਾਲ ਸਗਲੇ; ਸਚੁ ਸੁਖੁ. ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥ ਸੁ ਸ਼ੁੱਧ ਸਰੂਪ- ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਨਾਨਕ ਬੂਝਿਆ; ਸਦਾ ਏਕ ਸੁ ਗਾਉ॥੪॥੪॥ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੀਰਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ। ਦਾਨਾਂ ਗਿਆਤੇ। ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ– ਮੀਰਾਂ ਦਾਨਾਂ; ਦਿਲ ਸੋਚ॥ ਮੋਚ ਛਡਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਮੁਹੱਬਤੇ- ਮੁਹਬਤੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸੈ; ਸਚੁ ਸਾਹ ਬੰਦੀ ਮੋਚ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੀਦਨੇ ਦੇਖਣੇ- ਦੀਦਨੇ. ਦੀਦਾਰ ਸਾਹਿਬ; ਕਛੁ ਨਹੀ ਇਸ ਕਾ ਮੋਲੁ॥ ਪਰਵਦ-ਗਾਰ– ਪਾਕ ਪਰਵਦਗਾਰ ਤੂ; ਖੁਦਿ ਖਸਮੁ, ਵਡਾ ਅਤੋਲੁ॥੧॥ ਦਿਲਾਵਰ ਬਹਾਦਰ- ਦਸੁ੍ਗੀਰੀ ਅਧੱ੍ਤ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਦਸ੍ਤਗੀਰੀ ਦੇਹਿ ਦਿਲਾਵਰ; ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਏਕ॥ ਕਰਤਾਰ. ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਣ ਖਾਲਕ; ਨਾਨਕ. ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥੨॥੫॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ; ਕਿਆ ਕਹੀਐ. ਰੇ ਭਾਈ॥

ਅੰਗ ੭੨੫:- ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਆਪਿ; ਜਿਨਿ ਵਾੜੀ ਹੈ ਲਾਈ॥੧॥ ਰਾਇਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ- ਰਾਇਸਾ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਰਾਇਸਾ; ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਰੰਗਿ ਕੰਤੁ ਨ ਰਾਵਿਆ; ਸਾ. ਪਛੋ ਰੇ ਤਾਣੀ॥ ਹਾਥ ਪਛੋੜੈ ਸਿਰੁ ਧੁਣੈ; ਜਬ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ॥੨॥ ਪਛੋਤਾਵਾ ਨਾ ਮਿਲੈ; ਜਬ ਚੂਕੈਗੀ ਸਾਰੀ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਪਿਆਰਾ ਰਾਵੀਐ; ਜਬ ਆਵੈਗੀ ਵਾਰੀ॥੩॥ ਵਧਵੀ ਵਧੀਕ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ। ਵਧਵੀ ਪੋਲਾ- ਕੰਤੁ ਲੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਮੈ ਤੇ. ਵਧਵੀ ਏਹ॥ ਸੇ ਗੁਣ. ਮੁਝੈ ਨ ਆਵਨੀ; ਕੈ ਜੀ ਦੋਸੁ ਧਰੇਹ॥੪॥ ਜਿਨੀ ਸਖੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ; ਤਿਨ ਪੂਛਉਗੀ ਜਾਏ॥ ਲੱਗਉ- ਪਾਇ ਲਗਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ; ਲੇਉਗੀ ਪੰਥੁ ਬਤਾਏ॥੫॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਨਾਨਕਾ; ਭਉ ਚੰਦਨੁ ਲਾਵੈ॥ ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਾਮਣਿ ਕਰੈ; ਤਉ ਪਿਆਰੇ ਕਉ ਪਾਵੈ॥੬॥ ਜੋ ਦਿਲਿ ਮਿਲਿਆ. ਸੁ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ; ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਐ ਰੇ ਸੋਈ॥ ਬੱਤੀਂ- ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ; ਬਾਤੀ. ਮੇਲੁ ਨ ਹੋਈ॥੭॥ ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ ਫੁਨਿ ਧਾਤੁ ਕਉ; ਲਿਵ ਲਿਵੈ ਕਉ ਧਾਵੈ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀਐ; ਤਉ ਅਨਭਉ ਪਾਵੈ॥੮॥ ਪੱਨਾ- ਪਾਨਾਵਾੜੀ ਹੋਇ ਘਰਿ; ਖਰੁ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਰਸੀਆ ਹੋਵੈ ਮੁਸਕ ਕਾ; ਤਬ ਫੂਲੁ ਪਛਾਣੈ॥੯॥ ਅਪਿਉ ਪੀਵੈ ਜੋ ਨਾਨਕਾ; ਭ੍ਰਮੁ ਭ੍ਰਮਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਵੈ॥੧੦॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਕੀਆ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ; ਗੁਰਿ. ਮੀਤਿ ਸੁਣਾਈਆ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਆ॥੧॥ ਆਇ ਮਿਲੁ ਗੁਰਸਿਖ. ਆਇ ਮਿਲੁ; ਤੂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਹਰਿ ਭਾਵਦੇ; ਸੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਏ॥ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ; ਤਿਨ ਘੁਮਿ ਘੁਮਿ ਜਾਏ॥੨॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ; ਤਿਨ ਕਉ ਹਉ ਵਾਰੀ॥ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੀ ਕੀਤੀ ਚਾਕਰੀ; ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਦੁਖ ਮੇਟਣਹਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਤੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨਾ॥ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨਾ॥੫॥ ਸਾ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ; ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਦੇ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਫਲੁ ਪਾਵੈ॥੬॥ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ; ਤਿਨਾ ਜੀਅ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੇ॥ ਓਇ ਜਪਿ ਜਪਿ ਪਿਆਰਾ ਜੀਵਦੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ॥੭॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨ ਕਉ ਘੁਮਿ ਜਾਇਆ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਓਇ ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਪਰਵਾਰ ਸਿਉ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛਡਾਇਆ ॥੮॥ ਗੁਰਿ ਪਿਆਰੈ. ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ; ਗੁਰੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਧੰਨੋ॥ ਗੁਰਿ. ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਦਸਿਆ; ਗੁਰ ਪੁੰਨੁ ਵਡ ਪੁੰਨੋ॥੯॥ ਅੰਗ ੭੨੬:- ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰੁ ਸੇਵਦੇ; ਸੇ ਪੁੰਨ ਪਰਾਣੀ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕਉ ਵਾਰਿਆ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੀ॥੧੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਆ; ਸੇ ਆਪਿ ਹਰਿ ਭਾਈਆ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਈਆ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਗਲਿ ਲਾਈਆ ॥੧੧॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਤਿਨ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ॥ ਹਮ ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਣ ਪਖਾਲਦੇ; ਧੂੜਿ ਘੋਲਿ ਘੋਲਿ ਪੀਜੈ॥੧੨॥ ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਖਾਤੀਆ; ਮੁਖਿ ਬੀੜੀਆ ਲਾਈਆ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਿਓ; ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਈਆ॥੧੩॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ; ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ; ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ॥੧੪॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਰੰਗਿ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ॥੧੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਆਖੀਐ; ਤੁਸਿ ਕਰੇ ਪਸਾਓ॥ ਹਉ. ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਸਦ ਵਾਰਿਆ; ਜਿਨਿ ਦਿਤੜਾ ਨਾਓ॥੧੬॥ ਸੋ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ; ਹਰਿ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ॥ ਵਿਗ=ਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਹਉ ਵੇਖਿ ਵੇਖਿ ਗੁਰੂ ਵਿਗਸਿਆ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਹਾ॥੧੭॥ ਗੁਰ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੋਲਦੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵੀ॥ ਸਿੱਖਾਂ- ਜਿਨ ਸੁਣਿ ਸਿਖਾ.ਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆ; ਤਿਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਵੀ॥੧੮॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਆਖੀਐ; ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਈਐ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲੈ ਜਾਈਐ॥੧੯॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ; ਸੇ ਸਾਹ ਵਡ ਦਾਣੇ॥ ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਵਾਰਿਆ; ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸਮਾਣੇ॥੨੦॥ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੂ ਸਾਹਿਬੋ; ਤੂਹੈ ਮੇਰਾ ਮੀਰਾ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ; ਤੂ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥੨੧॥ ਆਪੇ ਹਰਿ ਇਕ ਰੰਗੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਬਹੁ ਰੰਗੀ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਸਾਈ ਗਲ ਚੰਗੀ॥੨੨॥੨॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ਕਾਫੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਚੇਤਨਾ ਹੈ ਤਉ ਚੇਤ ਲੈ; ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨੀ॥ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਅਉਧ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ; ਫੂਟੈ ਘਟ ਜਿਉ ਪਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ. ਕਾਹਿ ਨ ਗਾਵਹੀ; ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨਾ॥ ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿ ਕੈ; ਨਹਿ ਮਰਨੁ ਪਛਾਨਾ॥੧॥ ਅਜਹੂ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਹੀ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜਨ ਤੇ; ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਵੈ॥੨॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯॥ ਜਾਗਿ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮਨਾ; ਜਾਗਿ ਲੇਹੁ॥ ਕਹਾ ਗਾਫਲ ਸੋਇਆ॥ ਜੋ ਤਨੁ ਉਪਜਿਆ ਸੰਗ ਹੀ; ਸੋ ਭੀ ਸੰਗ ਨ ਹੋਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧ ਜਨ; ਹਿਤੁ ਜਾ ਸਿਉ ਕੀਨਾ॥ ਜੀਉ ਛੂਟਿਓ ਜਬ ਦੇਹ ਤੇ; ਡਾਰਿ ਅਗਨਿ ਮੈ ਦੀਨਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੭੨੭:- ਜੀਵਤ ਲਉ ਬਿਉਹਾਰੁ ਹੈ; ਜਗ ਕਉ ਤੁਮ ਜਾਨਉ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਲੈ; ਸਭ ਸੁਫਨ ਸਮਾਨਉ॥੨॥੨॥ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਰੇ ਮਨਾ ਗਾਇ ਲੈ; ਜੋ ਸੰਗੀ ਹੈ ਤੇਰੋ॥ ਅਉਸਰੁ ਬੀਤਿਓ ਜਾਤੁ ਹੈ; ਕਹਿਓ ਮਾਨ ਲੈ ਮੇਰੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਪਤਿ ਰਥ ਧਨ ਰਾਜ ਸਿਉ; ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ॥ ਕਾਲ ਫਾਸ ਜਬ ਗਲਿ ਪਰੀ; ਸਭ ਭਇਓ ਪਰਾਇਓ॥੧॥ ਜਾਨਿ ਬੂਝਿ ਕੈ ਬਾਵਰੇ; ਤੈ ਕਾਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ॥ ਸੁਕਚਿਓ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸੁਕ-ਚਿਓ ਪੋਲਾ- ਪਾਪ ਕਰਤ. ਸੁਕਚਿਓ ਨਹੀ; ਨਹ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿਓ॥੨॥ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਸੋ ਸੁਨੁ. ਰੇ ਭਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਪੁਕਾਰਿ ਕੈ; ਗਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ॥੩॥੩॥

ਤਿਲੰਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਇਫਤਰਾ ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਇਫਤਰਾ ਜੰਗਲ, ਉਜਾੜ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹਨ- ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਇਫਤਰਾ ਭਾਈ; ਦਿਲ ਕਾ ਫਿਕਰੁ. ਨ ਜਾਇ॥ ਟੁਕ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ। ਦਮੁ ਸਾਹ। ਕਰਾਰੀ ਰੋਕਣਾ ਕਰੋ। ਟੁੱਕੁ, ਦਮੁ ਪੋਲਾ- ਟੁਕੁ ਦਮੁ ਕਰਾਰੀ. ਜਉ ਕਰਹੁ; ਹਾਜਿਰ ਹਜੂਰਿ ਖੁਦਾਇ॥੧॥ ਪਰੇਸਾਨੀ ਹੈਰਾਨਗੀ- ਬੰਦੇ. ਖੋਜੁ ਦਿਲ ਹਰ ਰੋਜ; ਨਾ ਫਿਰੁ. ਪਰੇਸਾਨੀ ਮਾਹਿ॥ ਸਿਹਰੁ ਜਾਦੂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਇਕੱਠ ਝੂਠਾ ਹੈ- ਇਹ ਜੁ ਦੁਨੀਆ ਸਿਹਰੁ ਮੇਲਾ; ਦਸਤਗੀਰੀ ਨਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰੋਗੁ ਝੂਠ। ਬਕਾਹਿ ਬਕਬਾਸ। ਬੇ-ਖਬਰ- ਦਰੋਗੁ ਪੜਿ ਪੜਿ. ਖੁਸੀ ਹੋਇ; ਬੇਖਬਰ ਬਾਦੁ ਬਕਾਹਿ॥ ਖਾਲਕੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ। ਮਿਆਨੇ ਵਿੱਚ। ਹੱਕੁ- ਹਕੁ ਸਚੁ ਖਾਲਕੁ, ਖਲਕ ਮਿਆਨੇ; ਸਿਆਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਹਿ॥੨॥ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਅਸਮਾਨ। ਮ੍ਯਿਾਨੇ ਵਿੱਚ। ਦਰੀਆ ਦਰਿਆ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ। ਲਹੰਗ ਜਾਨਣ ਰੂਪ। ਗੁਸਲ ਇਸ਼ਨਾਨ। ਕਰਦਨ ਕਰਨਾ ਕਰ। ਮਿਆਨੇ- ਅਸਮਾਨ ਮ੍ਯਿਾਨੇ ਲਹੰਗ ਦਰੀਆ; ਗੁਸਲ ਕਰਦਨ ਬੂਦ॥ ਦਾਇਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ।ਮਉਜੂਦੁ ਪ੍ਰਤੱਖ। ਫੱਕਰ- ਕਰਿ ਫਕਰੁ ਦਾਇਮ, ਲਾਇ ਚਸਮੇ; ਜਹ ਤਹਾ ਮਉਜੂਦ॥੩॥ ਅੱਲਾਹ, ਸੱਕ- ਅਲਾਹ ਪਾਕੰ ਪਾਕ ਹੈ; ਸਕ ਕਰਉ. ਜੇ ਦੂਸਰ ਹੋਇ॥ ਕਬੀਰ ਕਰਮੁ ਕਰੀਮ ਕਾ; ਉਹੁ ਕਰੈ ਜਾਨੈ ਸੋਇ॥੪॥੧॥ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ॥ ਖੁੰਦਕਾਰਾ ਹੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ!- ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਕੀ ਟੇਕ; ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਖੁੰਦਕਾਰਾ॥ ਮੈ ਗਰੀਬ ਮੈ ਮਸਕੀਨ; ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੱਲਾਹ,ਗਨੀ ਧਨੀ- ਕਰੀਮਾਂ ਰਹੀਮਾਂ; ਅਲਾਹ ਤੂ ਗਨੀ॥ ਦਰਿ ਅੰਦਰ। ਪੇਸਿ ਅੱਗੇ। ਮਨੀ ਸਭ ਮਨਾਂ 'ਚ- ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ; ਦਰਿ ਪੇਸਿ ਤੂੰ ਮਨੀ॥੧॥ ਦਿਹੰਦ ਦਾਤਾਂ

ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਬਿਸੀਆਰ ਵੱਡੇ। ਧਨੀ ਨਾਮ ਧਨ ਵਾਲੇ। ਧਨੀ ਸਭ ਦੇ ਮਾਲਕ- ਦਰੀਆਉ ਤੂ, ਦਿਹੰਦ ਤੂ; ਬਿਸੀਆਰ ਤੂ ਧਨੀ॥ ਦਿਗਰ ਪੋਲਾ- ਦੇਹਿ ਲੇਹਿ ਏਕੁ ਤੂੰ; ਦਿਗਰ ਕੋ ਨਹੀ॥੨॥ ਤੂੰ ਦਾਨਾਂ ਤੂੰ ਬੀਨਾਂ; ਮੈ ਬੀਚਾਰੁ ਕਿਆ ਕਰੀ॥ ਨਾਮੇ ਚੇ ਸੁਆਮੀ; ਬਖਸੰਦ ਤੂੰ ਹਰੀ॥੩॥੧॥੨॥ ਹਲੇ ਯਾਰਾਂ ਹਲੇ ਯਾਰਾਂ; ਖੁਸਿਖਬਰੀ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਂਉ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਂਉ॥ ਬਿਗਾਰੀ ਵਗਾਰ ਚੰਗਾ। ਆਲੇ ਸੋਹਣਾ- ਨੀਕੀ ਤੇਰੀ ਬਿਗਾਰੀ; ਆਲੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੁਜਾ ਕਿੱਥੋਂ। ਆਮਦ ਆਏ ਹੋਂ ਜੀ। ਰਫਤੀ ਗਏ ਸੀ। ਮੇਰਵੀ ਜਾਓਂਗੇ। ਕੁਜਾ ਪੋਲਾ, ਮੇ਼ਰਵੀ- ਕੁਜਾ ਆਮਦ. ਕੁਜਾ ਰਫਤੀ; ਕੁਜਾ ਮੇਰਵੀ॥ ਦੁਆਰਿਕਾ ਨੱਗਰੀ- ਦ੍ਵਾਰਿਕਾ ਨਗਰੀ; ਰਾਸਿ ਬੁਗੋਈ॥੧॥ ਪੱਗਰੀ- ਖੂਬੁ ਤੇਰੀ ਪਗਰੀ; ਮੀਠੇ ਤੇਰੇ ਬੋਲ॥ ਦ੍ਵਾਰਿਕਾ ਨਗਰੀ; ਕਾਹੇ ਕੇ ਮਗੋਲ॥੨॥ ਆਲਮ ਸੰਸਾਰ। ਲਖਾਨਾਂ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ- ਚੰਦੀਂ ਹਜਾਰ ਆਲਮ; ਏਕ ਲਖਾਨਾਂ॥ ਹਮ ਤਮਾਮ। ਚਿਨੀ ਐਸੇ। ਚਿਨੀ ਪੋਲਾ- ਹਮ ਚਿਨੀ ਪਾਤਿਸਾਹ; ਸਾਂਵਲੇ ਬਰਨਾਂ॥੩॥ ਨਰਿੰਦ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ- ਅਸਪਤਿ ਗਜਪਤਿ; ਨਰਹ ਨਰਿੰਦ॥ ਨਾਮੇ ਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ; ਮੀਰ ਮੁਕੰਦ॥੪॥੨॥੩॥

ਅੰਗ ੭੨੮:- ੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧

ਭਾਂਡਾ ਧੋਇ. ਬੈਸਿ ਧੂਪੁ ਦੇਵਹੁ; ਤਉ ਦੂਧੈ ਕਉ ਜਾਵਹੁ॥ ਦੂਧੁ ਕਰਮ ਫੁਨਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇਣੁ; ਹੋਇ ਨਿਰਾਸ ਜਮਾਵਹੁ॥੧॥ ਜਪਹੁ ਤ ਏਕੋ ਨਾਮਾ॥ ਅਵਰਿ; ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਈਟੀ ਗੁੱਲੀਆਂ- ਇਹੁ ਮਨੁ ਈਟੀ. ਹਾਥਿ ਕਰਹੁ ਫੁਨਿ; ਨੇਤ੍ਰਉ. ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ॥ ਮਥੀਐ ਬਿਧਿ ਪੋਲੇ- ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ, ਤਬ ਮਥੀਐ; ਇਨ ਬਿਧਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਹੁ॥੨॥ ਨ੍ਹਾਵਣੁ, ਪੱਤੀ- ਮਨੁ ਸੰਪਟੁ. ਜਿਤੁ ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵਣੁ; ਭਾਵਨ ਪਾਤੀ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰੇ॥ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਪੋਲੇ- ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਣ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਸੇਵੇ; ਇਨ੍ਹ ਬਿਧਿ ਸਾਹਿਬੁ ਰਵਤੁ ਰਹੈ॥੩॥ ਕਹਦੇ ਕਹਹਿ. ਕਹੇ ਕਹਿ ਜਾਵਹਿ; ਤੁਮ ਸਰਿ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਜੰਪੈ; ਹਉ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚਾ ਸੋਈ॥੪॥੧॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ; ਨ ਬਾਹਰਿ ਜਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਡਿ; ਕਾਹੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥੧॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ; ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਹੋਵਹੁ ਚਾਕਰ; ਸਾਚੇ ਕੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ; ਸਭੁ ਕੋਈ ਰਵੈ॥ ਬਾਂਧਨਿ ਬਾਂਧਿਆ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਭਵੈ॥੨॥ ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਸੁ ਚਾਕਰੁ ਹੋਇ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋਇ॥੩॥ ਹਮ ਨਹੀ ਚੰਗੇ; ਬੁਰਾ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਤਾਰੇ ਸੋਇ॥੪॥੧॥੨॥

ਅੰਗ ੭੨੯:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੬ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕੈਹਾ ਕਾਂਸੀ। ਘੋਟਿਮ ਘਸੌਣੇ ਭਾਵ ਵੀਚਾਰਨੇ ਕਰਕੇ। ਮਸੁ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕਾਲੀ ਸਿਆਹੀ।ਉੱਜਲੁ,ਕੈਹਾਂ. ਚਿਲਕਣਾ ਪੋਲਾ। ਮੱਸੁ- ਉਜਲੁ ਕੈਹਾ, ਚਿਲਕਣਾ; ਘੋਟਿਮ ਕਾਲੜੀ ਮਸੁ॥ ਧੋਤਿਆ. ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ; ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਾ ਤਿਸੁ॥੧॥ ਚੱਲਦਿਆਂ- ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਲਿ ਮੈ; ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲੰਨ੍ਹਿ॥ ਖੜ੍ਹੇ- ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਤਿਥੈ ਖੜੇ ਦਿਸੰਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ; ਪਾਸਹੁ ਚਿਤਵੀਆਹਾ॥ ਢਠੀਆ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਨ੍ਹੀ; ਵਿਚਹੁ ਸਖਣੀਆਹਾ॥੨॥ ਬੱਗਾ ਬੱਗੇ- ਬਗਾ ਬਗੇ ਕਪੜੇ; ਤੀਰਥ ਮੰਝਿ ਵਸੰਨ੍ਹਿ॥ ਘੁਟਿ ਘੁਟਿ ਜੀਆ ਖਾਵਣੇ; ਬਗੇ ਨਾ ਕਹੀਅਨ੍ਹਿ॥੩॥ ਮੈਂਜਨ ਤੋਤੇ- ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰੀਰੁ ਮੈ; ਮੈਜਨ, ਦੇਖਿ ਭੁਲੰਨ੍ਹਿ॥ ਸੇ ਫਲ. ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਨ੍ਹੀ; ਤੇ ਗੁਣ ਮੈ ਤਨਿ ਹੰਨ੍ਹਿ॥੪॥ ਅੰਧੁਲੈ ਭਾਰੁ ਉਠਾਇਆ; ਡੂਗਰ ਵਾਟ ਬਹੁਤੁ॥ ਅੱਖੀਂ, ਚੜ੍ਹਿ- ਅਖੀ ਲੋੜੀ ਨਾ ਲਹਾ; ਹਉ ਚੜਿ ਲੰਘਾ ਕਿਤੁ॥੫॥ ਚਾਕਰੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ; ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਿਤੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ; ਬਧਾ ਛੁਟਹਿ ਜਿਤੁ॥੬॥੧॥੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਵਹੇਲਾ ਸੌਖਾ- ਜਪ ਤਪ ਕਾ ਬੰਧੁ ਬੇੜੁਲਾ; ਜਿਤੁ ਲੰਘਹਿ ਵਹੇਲਾ॥ ਨਾ ਸਰਵਰੁ. ਨਾ ਊਛਲੈ; ਐਸਾ ਪੰਥੁ ਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ਮਨ ਰੂਪੀ ਚੋਲਾ। ਢੋਲਾ ਪਿਆਰੇ।ਰੱਤਾ, ਚੋਲ਼ਾ ਪੋਲਾ, ਢੋੱਲਾ- ਤੇਰਾ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਮੰਜੀਠੜਾ; ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਚੋਲਾ. ਸਦ ਰੰਗ ਢੋਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਜਨ ਚਲੇ ਪਿਆਰਿਆ; ਕਿਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਹਿ ਗੰਠੜੀਐ; ਮੇਲੇਗਾ ਸੋਈ॥੨॥ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ. ਨ ਵੀਛੁੜੈ; ਜੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਈ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਨਿਵਾਰਿਆ; ਹੈ ਸਾਚਾ ਸੋਈ॥੩॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰਿਆ; ਸੀਤਾ ਹੈ ਚੋਲਾ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਸਹ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੋਲਾ॥੪॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸਹੇਲੀਹੋ; ਸਹੁ ਖਰਾ ਪਿਆਰਾ॥ ਹਮ. ਸਹ ਕੇਰੀਆ ਦਾਸੀਆ; ਸਾਚਾ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ॥੫॥੨॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਨ ਕਉ ਭਾਂਡੈ ਭਾਉ; ਤਿਨਾ ਸਵਾਰਸੀ॥ ਸੂਖੀ ਪੋਲਾ- ਸੂਖੀ ਕਰੈ ਪਸਾਉ; ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਸੀ॥ ਸਹਸਾ ਮੂਲੇ ਨਾਹਿ; ਸਰਪਰ ਤਾਰਸੀ॥੧॥ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੁ ਆਇ; ਜਿਨ ਕਉ ਲੀਖਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ; ਦੇਵੈ ਦੀਖਿਆ॥ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ; ਭਵਹਿ ਨ ਭੀਖਿਆ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਮਹਲੁ ਹਜੂਰਿ; ਦੂਜੇ ਨਿਵੈ ਕਿਸੁ॥ ਦਰਵਾਣੀ ਡਿਉਢੀਦਾਰ- ਦਰਿ ਦਰਵਾਣੀ; ਨਾਹਿ ਮੂਲੇ ਪੁਛ ਤਿਸੁ॥ ਛੁਟੈ ਤਾ ਕੈ ਬੋਲਿ; ਸਾਹਿਬ ਨਦਰਿ ਜਿਸੁ॥੩॥ ਮਤੈ ਪੋਲਾ- ਘਲੇ ਆਣੇ ਆਪਿ; ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਜਾ ਮਤੈ ਕੋਇ॥ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਸਾਜਿ; ਜਾਣੈ ਸਭ ਸੋਇ॥॥ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਬਖਸੀਸ; ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ॥੪॥੩॥੫॥

ਅੰਗ ੭੩੦:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਭਾਂਡਾ ਹਛਾ ਸੋਇ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ॥ ਭਾਂਡਾ ਅਤਿ ਮਲੀਣੁ; ਧੋਤਾ ਹਛਾ ਨ ਹੋਇਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੋਇ; ਸੋਝੀ ਪਾਇਸੀ॥ ਏਤੁ ਦੁਆਰੈ ਧੋਇ; ਹਛਾ ਹੋਇਸੀ॥ ਮੈਲੇ ਹਛੇ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ; ਆਪਿ ਵਰਤਾਇਸੀ॥ ਮਤੁ ਕੋ ਜਾਣੈ ਜਾਇ ਅਗੈ ਪਾਇਸੀ॥ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ; ਤੇਹਾ ਹੋਇਸੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ; ਆਪਿ ਵਰਤਾਇਸੀ॥ ਚਲਿਆ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ; ਵਾਜਾ ਵਾਇਸੀ॥ ਮਾਣਸੁ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ; ਤਿਹੁ ਲੋਕ ਸੁਣਾਇਸੀ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਨਿਹਾਲ; ਸਭਿ ਕੁਲ ਤਾਰਸੀ॥੧॥੪॥੬॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੋਗੀ ਹੋਵੈ ਜੋਗਵੈ; ਭੋਗੀ

ਹੋਵੈ ਖਾਇ॥ ਤਪੀਆ ਹੋਵੈ ਤਪੁ ਕਰੇ; ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ॥੧॥ ਸੱਦੜਾ- ਤੇਰਾ ਸਦੜਾ ਸੁਣੀਜੈ ਭਾਈ; ਜੇ ਕੋ ਬਹੈ ਅਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੇ; ਜੋ ਖਟੇ ਸੁ ਖਾਇ॥ ਅਗੈ.ਪੁਛ ਨ ਹੋਵਈ; ਜੇ. ਸਣੁ ਨੀਸਾਣੈ ਜਾਇ॥੨॥ ਤੈਸੋ ਜੈਸਾ ਕਾਢੀਐ; ਜੈਸੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਜੋ ਦਮੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਸੋ ਦਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ॥੩॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਵੇਚੀ ਬੈ ਕਰੀ; ਜੇ ਕੋ ਲਏ ਵਿਕਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਈ; ਜਿਤੁ ਤਨਿ. ਨਾਹੀ ਸਚਾ ਨਾਉ॥੪॥੫॥੭॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੭ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੋਗੁ ਨ. ਖਿੰਥਾ, ਜੋਗੁ ਨ. ਡੰਡੈ; ਜੋਗੁ ਨ. ਭਸਮ ਚੜਾਈਐ॥ ਜੋਗੁ ਨ. ਮੁੰਦੀ ਮੂੰਡਿ ਮੁਡਾਇਐ; ਜੋਗੁ ਨ. ਸਿੰਙੀ ਵਾਈਐ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ॥੧॥ ਗੱਲੀਂ- ਗਲੀ; ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਸਮਸਰਿ ਜਾਣੈ; ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਗੁ ਨ. ਬਾਹਰਿ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ; ਜੋਗੁ ਨ. ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ॥ ਨ੍ਹਾਈਐ- ਜੋਗੁ ਨ. ਦੇਸਿ ਦਿਸੰਤਰਿ ਭਵਿਐ; ਜੋਗੁ ਨ. ਤੀਰਥਿ ਨਾਈਐ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਸਹਸਾ ਤੂਟੈ; ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਈਐ॥ ਨਿੱਝਰੁ- ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ. ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੈ; ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਈਐ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਜੀਵਤਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ; ਐਸਾ ਜੋਗੁ ਕਮਾਈਐ॥ ਵਾਜੇ ਬਾਝਹੁ ਸਿੰਙੀ ਵਾਜੈ; ਤਉ ਨਿਰਭਉ ਪਦੁ ਪਾਈਐ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਉ ਪਾਈਐ॥੪॥੧॥੮॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਉਣ ਤਰਾਜੀ. ਕਵਣੁ ਤੁਲਾ; ਤੇਰਾ ਕਵਣੁ ਸਰਾਫੁ ਬੁਲਾਵਾ॥ ਕਉਣੁ ਗੁਰੂ. ਕੈ ਪਹਿ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ; ਕੈ ਪਹਿ ਮੁਲੁ ਕਰਾਵਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੭੩੧:- ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ; ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ॥ ਤੂੰ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਤਾਰਾਜੀ. ਚਿਤੁ ਤੁਲਾ; ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਸਰਾਫੁ ਕਮਾਵਾ॥ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ. ਸੋ ਸਹੁ ਤੋਲੀ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਚਿਤੁ ਰਹਾਵਾ॥੨॥ ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਤੋਲੁ ਤਰਾਜੀ; ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਦੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ; ਆਪੇ ਹੈ ਵਣਜਾਰਾ॥੩॥ ਅੰਧੁਲਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਪਰਦੇਸੀ; ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ ਜਾਵੈ॥ ਤਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕੁ ਰਹਦਾ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੂੜਾ ਪਾਵੈ॥੪॥੨॥੯॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿਆ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ. ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਕੇ॥ ਸਭਿ ਇਛਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੂਰੀਆ; ਸਭੁ ਚੂਕਾ ਡਰੁ ਜਮ ਕੇ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ. ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ. ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਿਆ; ਹਰਿ ਪੀਆ ਰਸੁ ਗਟਕੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਊਤਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇਰੀ; ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਹਮ ਧੋਵਹ ਪਗ ਜਨ ਕੇ॥੨॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ; ਰਸੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸੁ ਰਸਕੇ॥ ਤਿਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਤ੍ਰੇਹ। ਕੇ ਦੀ- ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ, ਹਰਿ ਜਲੁ ਪਾਇਆ; ਸਭ ਲਾਥੀ ਤਿਸ. ਤਿਸ ਕੇ॥੩॥ ਹਮਰੀ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ, ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਹਮ ਵੇਚਿਓ ਸਿਰੁ, ਗੁਰ ਕੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ.

ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਗੁਰ ਚੇਲਾ; ਗੁਰ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਜਨ ਕੇ॥੪॥੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਦਲਾਘਾ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਜਿਓ ਪੁਰਖੋਤਮੁ; ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਦਾਲਦ ਦਲਘਾ॥ ਸਮਘਾ- ਭਉ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਮੇਟਿਓ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਹਰਿ ਅਸਥਿਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖਿ ਸਮਘਾ॥੧॥ ਪਿਰਘਾ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਤਿ ਪਿਰਘਾ॥ ਮਹਘਾ- ਮੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿਓ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਸਿਰੁ ਵੇਚਿ ਲੀਓ ਮੁਲਿ ਮਹਘਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲਘਾ- ਨਰਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣਹਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਪਕੜਿ ਖੜੇ ਸਭਿ ਕਲਘਾ॥ ਫਲਘਾ- ਧਰਮਰਾਇ ਸਿਰਿ ਡੰਡੁ ਲਗਾਨਾ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨੇ ਹਥ ਫਲਘਾ॥੨॥ ਪ੍ਰਤਿਪਲਘਾ ਪ੍ਰਤਪਾਲਕ- ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ. ਜਨ ਕਿਰਮ ਤੁਮ੍ਾਰੇ; ਸਰਣਾਗਤਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਤਿਪਲਘਾ॥ ਤੁਮਘਾ- ਦਰਸਨੁ ਸੰਤ ਦੇਹੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਪ੍ਰਭ ਲੋਚ ਪੂਰਿ ਜਨੁ ਤੁਮਘਾ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਨਿਮਘਾ ਨਿਮਖ- ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਮੋਕਉ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਨਿਮਘਾ॥ ਘੁਮਘਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਹਮ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਸਦ ਘੁਮਘਾ॥੪॥੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਰੰਙੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਰੰਙੁ ਮਜੀਠੈ ਰੰਙੁ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ. ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਚਾੜਿਆ; ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ. ਨ ਹੋਵੀ ਭੰਙੁ॥੧॥

ਅੰਗ ੭੩੨:- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਕਰਿ ਰੰਙੁ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ. ਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਰਾਉ ਨਿਸੰਙੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਮਨਮੁਖੀ; ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅੰਙੁ॥ ਸਹ ਸਾਥ ਲੰਙੁ ਲੱਗਾ। ਦੂਜਾ ਦਵੈਤ। ਭਾਉ ਭਾਵ। ਸਹਲੰਙੁ- ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ; ਮਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸਹਲੰਙੁ॥੨॥ ਹਮ ਮੈਲੁ ਭਰੇ ਦੁਹਚਾਰੀਆ; ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਅੰਗੀ ਅੰਙੁ॥ ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਨਵਲਾਇਆ; ਸਭਿ ਲਾਥੇ ਕਿਲਵਿਖ ਪੰਙੁ॥੩॥ ਹਰਿ ਦੀਨਾ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਹੁ ਸੰਙੁ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ. ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਙੁ॥੪॥੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ. ਨ ਹੋਈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ॥੧॥ ਗਿਆਨੀ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਕੋਰੈ. ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਚੜੈ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਪੁ ਤਪ ਸੰਜਮ ਵਰਤ ਕਰੇ ਪੂਜਾ; ਮਨਮੁਖ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਅਭਿਮਾਨਾ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ॥੨॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ; ਮਨੂਆ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ॥ ਹਉਮੈ ਬਿਆਪਿਆ. ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਆਵੈ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਬੂਝੈ; ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਬੂਝੈ; ਏਕਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ॥੪॥੪॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਨਗਰੀ; ਖੋਜਿ ਖੋਜਾਈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਵਸਾਈ॥ ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ; ਗੁਣ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॥੨॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ; ਢੂਢਿ ਢੂਢਾਈ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈ॥੩॥

ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖ ਲਿਖੇ; ਹਰਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ; ਮੇਲੈ ਹਰਿ ਭਾਈ॥੪॥੧॥੫॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ॥੧॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਮਨੁ ਰੰਗ ਮਾਣੇ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਰੰਗ ਕਉ. ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਰੰਗੁ ਚਲੂਲਾ ਹੋਈ॥੨॥ ਮਨਮੁਖਿ ਮੁਗਧੁ ਨਰੁ; ਕੋਰਾ ਹੋਇ॥

ਅੰਗ ੭੩੩:- ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ; ਰੰਗੁ ਨ ਹੋਵੈ ਕੋਇ॥੩॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਿ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਸਮਾਵੈ॥੪॥੨॥੬॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਹਵਾ. ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਹੀ ਅਘਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੀਵੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਜਨ ਚਾਖਹੁ ਜੇ ਭਾਈ॥ ਤਉ ਕਤ; ਅਨਤ ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸੁ; ਰਾਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ਰੰਗਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੨॥ ਮਨਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ. ਨ ਜਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਕਰੈ; ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੩॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੪॥੩॥੭॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੬ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨੀਚ ਜਾਤਿ. ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ; ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਇ॥ ਸੁੱਤੈ- ਪੂਛਹੁ ਬਿਦਰ. ਦਾਸੀ ਸੁਤੈ; ਕਿਸਨੁ ਉਤਰਿਆ. ਘਰਿ ਜਿਸੁ ਜਾਇ॥੧॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ; ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਭਾਈ; ਜਿਤੁ ਸਹਸਾ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਵਿਦਾਸੁ ਚਮਾਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਨਿਮਖ ਇਕ ਗਾਇ॥ ਪਤਿਤ ਜਾਤਿ. ਉਤਮੁ ਭਇਆ; ਚਾਰਿ ਵਰਨ ਪਏ ਪਗਿ ਆਇ॥੨॥ ਨਾਮਦੇਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ; ਲੋਕੁ ਛੀਪਾ ਕਹੈ ਬੁਲਾਇ॥ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ. ਪਿਠਿ ਦੇ ਛੋਡੇ; ਹਰਿ. ਨਾਮਦੇਉ ਲੀਆ ਮੁਖਿ ਲਾਇ॥੩॥ ਜਿਤਨੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਸੇਵਕਾ; ਮੁਖਿ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ. ਤਿਨ ਤਿਲਕੁ ਕਢਾਇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਕਉ ਅਨ ਦਿਨੁ ਪਰਸੇ; ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰਾਇ॥੪॥੧॥੮॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਤਿਨੀ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ; ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਰਾ॥ ਤਿਨ੍ ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੇ; ਜਿਨ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਮਨ ਮੇਰੇ, ਮਨ ਧਿਆਇ ਹਰਿ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧੁਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਬਖਸਿਆ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਮੂਰਖੁ ਹੋਵੈ ਸੁ ਉਨ ਕੀ ਰੀਸ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਹੁ ਕਾਰਾ॥੨॥ ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਸੇਵਕਾ; ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਸਿਰਿ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਪਵੈ ਛਾਰਾ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਵਿਰ-ਤੀ ਵਰਤਾਰਾ- ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਵਿਰਤੀ. ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਜਗਤ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪੂਛਿ, ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਪੀੜ੍ਹੀ ਜੁੱਗਾਦਿ- ਚਹੁ ਪੀੜੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ. ਬਖੀਲੀ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਹਰਿ. ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥੨॥੯॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਆਰਾਧੀਐ; ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਮਿਤੁ ਸਹਾਈ॥

ਅੰਗ ੭੩੪:- ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹੋਰਤੁ ਬਿਧਿ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਾਈ॥ ਜਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਹਰਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਸੰਗਤੀਂ- ਸਤਸੰਗਤੀ ਸੰਗਿ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟੀਐ; ਹੋਰ ਥੈ. ਹੋਰਤੁ ਉਪਾਇ, ਹਰਿ ਧਨੁ. ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈ॥ ਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ। ਕਿ ਪਾਸੋਂ। ਵਾਕਿ ਬਚਨਾ ਨਾਲ- ਹਰਿ ਰਤਨੈ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀਆ, ਹਰਿ ਰਤਨ ਧਨੁ ਵਿਹਾਝੇ; ਕਚੈ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀਏ. ਵਾ ਕਿ ਹਰਿ ਧਨੁ. ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ॥੨॥ ਵੱਤੈ- ਹਰਿ ਧਨੁ. ਰਤਨੁ ਜਵੇਹਰੁ ਮਾਣਕੁ, ਹਰਿ ਧਨੈ ਨਾਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਵਤੈ; ਹਰਿ ਭਗਤੀ. ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਨਿੱਖੁਟੈ- ਹਰਿ ਧਨੁ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਵਤੈ ਕਾ ਬੀਜਿਆ; ਭਗਤ ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਰਹੇ, ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਹਰਿ ਧਨੈ ਕੀ; ਭਗਤਾ ਕਉ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ॥੩॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਰਭਉ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਸਾਚਾ; ਇਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਅਗਨੀ ਤਸਕਰੈ ਪਾਣੀਐ ਜਮਦੂਤੈ; ਕਿਸੈ ਕਾ ਗਵਾਇਆ. ਨ ਜਾਈ॥ ਉਚੱਕਾ- ਹਰਿ ਧਨੁ ਕਉ. ਉਚਕਾ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ; ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ. ਡੰਡੁ ਨ ਲਗਾਈ॥੪॥ ਸਾਕਤੀਂ ਵਿੱਖ- ਸਾਕਤੀ ਪਾਪ ਕਰਿ ਕੈ, ਬਿਖਿਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ; ਤਿਨਾ ਇਕ ਵਿਖ ਨਾਲਿ. ਨ ਜਾਈ॥ ਵਿਚਿ ਮਾਤਲੋਕ 'ਚ- ਹਲਤੈ ਵਿਚਿ. ਸਾਕਤ ਦੁਹੇਲੇ ਭਏ, ਹਥਹੁ ਛੁੜਕਿ ਗਇਆ; ਅਗੈ ਪਲਤਿ ਸਾਕਤੁ, ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਢੋਈ ਨ ਪਾਈ॥੫॥ ਲੱਦਿ- ਇਸੁ ਹਰਿ ਧਨ ਕਾ ਸਾਹੁ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਹੈ ਸੰਤਹੁ; ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ. ਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਲਦਿ ਚਲਾਈ॥ ਇਸੁ ਹਰਿ ਧਨੈ ਕਾ ਤੋਟਾ. ਕਦੇ ਨ ਆਵਈ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥੬॥੩॥੧੦॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋਇ, ਸੋ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਰਵੈ; ਸੋ ਭਗਤੁ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਵਰਨੀਐ; ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਭਗਵਾਨੁ॥੧॥ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ਜੀਉ; ਲਾਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲਿ ਧਿਆਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ. ਸਾ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਫਲ ਹੈ; ਜਿਸ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਜੋ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸਾਕਤ ਕਾਮਨਾ ਅਰਥਿ. ਦੁਰਗੰਧ ਸਰੇਵਦੇ; ਸੋ ਨਿਹਫਲ ਸਭੁ ਅਗਿਆਨੁ॥੨॥ ਜਿਸ ਨੋ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋਵੈ. ਤਿਸ ਕਾ ਗਾਵਿਆ ਥਾਇ ਪਵੈ; ਸੋ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ॥ ਜੋ ਬਿਨੁ ਪਰਤੀਤੀ. ਕਪਟੀ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਅਖੀ ਮੀਟਦੇ; ਉਨ ਕਾ ਉਤਰਿ ਜਾਇਗਾ ਝੂਠੁ ਗੁਮਾਨੁ॥੩॥ ਜੇਤਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ; ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਭਗਵਾਨੁ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ; ਜੇਹਾ ਤੂੰ ਕਰਾਇਹਿ. ਤੇਹਾ ਹਉ ਕਰੀ ਵਖਿਆਨੁ॥੪॥੪॥੧੧॥

ਅੰਗ ੭੩੫:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੭ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੇਰੇ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਣ. ਕਹਿ ਕਹਿ ਗਾਵਾ; ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ. ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਤੂੰ ਠਾਕੁਰ ਊਚ ਭਗਵਾਨਾ॥੧॥ ਮੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਰ ਸੋਈ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ; ਮੈ. ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੈ. ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਤੂਹੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਮੈ. ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਮੈ. ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ; ਮੇਰਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੁਝ ਹੀ ਪਾਸੇ॥੨॥ ਵਿਚੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚੇ ਪਾਣੀ; ਵਿਚਿ ਕਾਸਟ ਅਗਨਿ ਧਰੀਜੈ॥ ਬਕਰੀ ਧਰਤੀ। ਸਿੰਘੁ

ਪਾਣੀ।ਬਕਰੀ ਜਿੰਦ। ਸਿੰਘੁ ਕਾਲ। ਬਕਰੀ ਕਾਠ। ਸਿੰਘੁ ਅੱਗ ਨੂੰ ਮਰਯਾਦਾ 'ਚ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।ਬੱਕਰੀ - ਬਕਰੀ ਸਿੰਘੁ. ਇਕਤੈ ਥਾਇ ਰਾਖੇ; ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ. ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕੀਜੈ॥੩॥ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਹਰਿ ਨਿਮਾਣਿਆ ਮਾਣੁ ਦੇਵਾਏ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਚਰਣ ਤਲੇ ਤੇ. ਊਪਰਿ ਆਵੈ; ਤਿਉ ਨਾਨਕ. ਸਾਧ ਜਨਾ ਜਗਤੁ ਆਣਿ ਸਭੁ ਪੈਰੀ ਪਾਏ॥੪॥੧॥੧੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ; ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ. ਤੁਧੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ; ਜੇਹਾ ਕੋ ਕਰੇ ਤੇਹਾ ਕੋ ਪਾਈਐ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ; ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਜਾਣਹਿ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਤੁਧੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ; ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੁਲਾਵਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਸਰੀਰੁ, ਹਰਿ ਕੀਆ; ਵਿਚਿ ਦੇਹੀ ਮਾਨੁਖ. ਭਗਤਿ ਕਰਾਈ॥ ਪਿੱਟਾਈ- ਇਕਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ. ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ; ਇਕਿ ਮਨਮੁਖਿ ਧੰਧੁ ਪਿਟਾਈ॥੨॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ. ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ; ਤੁਧੁ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ॥ ਜੇਹੀ ਤੂੰ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ. ਤੇਹਾ ਕੋ ਹੋਵੈ; ਬਿਨੁ ਨਦਰੀ. ਨਾਹੀ ਕੋ ਭੇਖੁ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ. ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ; ਸਭ ਤੁਧਨੋ ਨਿਤ ਧਿਆਏ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਿਸ ਨੋ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਏ॥੪॥੨॥੧੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ. ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਤਿਨ ਕੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਏ॥ ਤੇ ਮੁਕਤ ਭਏ. ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ ਪਵਿਤੁ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਏ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ; ਹਰਿ ਜਨ ਆਰੋਗ ਭਏ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਜਿਨ੍ਾ ਜਪਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਤਿਨ ਕੇ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਗਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੋਗੀ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਾਰ ਕਮਾਈ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਏ. ਤਿਸਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਬਪੁੜੇ; ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥੨॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਹਉਮੈ ਰੋਗਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਿਆਪਿਆ; ਤਿਨ ਕਉ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ॥

ਅੰਗ ੭੩੬:- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਛੂਟੈ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਸਿਸਟਿ ਸਾਜੀ. ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਾਣੈ; ਤਾ ਕਾ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੋ॥ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਹਰਿ ਬਿਗਸੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੋ॥੪॥੩॥੧੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਈ; ਕਿਛੁ ਕੀਚੈ. ਜੇ ਕਰਿ ਸਕੀਐ॥ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ. ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਵੈ; ਜਿਉ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੀਐ॥੧॥ ਵੱਸਿ- ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰੈ ਵਸਿ॥ ਅਸਾ ਜੋਰੁ ਨਾਹੀ. ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਹਮ ਸਾਕਹ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬਖਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੀਆ ਤੁਧੁ ਆਪੇ; ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ॥ ਜੇਹਾ ਤੂੰ ਹੁਕਮੁ ਕਰਹਿ. ਤੇਹੇ ਕੋ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ; ਜੇਹਾ ਤੁਧੁ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਕਰਿ. ਤੁਧੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀ; ਕੋਈ ਛੇਵਾ ਕਰਿਉ. ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ॥ ਇਕਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ. ਤੂੰ ਬੁਝਾਵਹਿ; ਇਕਿ ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਹਿ ਸਿ ਰੋਵੈ॥੩॥ ਸਾਕਾਂ- ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ. ਹਉ ਆਖਿ ਨ ਸਾਕਾ; ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਮੁਗਧੁ ਨੀਚਾਣੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਲੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਣਾਗਤਿ ਪਇਆ ਅਜਾਣੁ॥੪॥੪॥੧੫॥੨੪॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬਾਜੀਗਰਿ; ਜੈਸੇ ਬਾਜੀ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਭੇਖ ਦਿਖਲਾਈ॥ ਸਾਂਗੁ ਉਤਾਰਿ; ਥੰਮਿ੍ਓ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਤਬ ਏਕੋ ਏਕੰਕਾਰਾ॥੧॥ ਕਵਨ ਰੂਪ; ਦਿਸਟਿਓ ਬਿਨਸਾਇਓ॥ ਕਤਹਿ ਗਇਓ; ਉਹੁ ਕਤ ਤੇ ਆਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਲ ਤੇ ਊਠਹਿ, ਅਨਿਕ ਤਰੰਗਾ॥ ਕਨਿਕ ਭੂਖਨ; ਕੀਨੇ ਬਹੁ ਰੰਗਾ॥ ਬੀਜੁ ਬੀਜਿ; ਦੇਖਿਓ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ॥ ਫਲ ਪਾਕੇ ਤੇ; ਏਕੰਕਾਰਾ॥੨॥ ਸਹਸ ਘਟਾ ਮਹਿ; ਏਕੁ ਆਕਾਸੁ॥ ਘਟ ਪੋਲਾ। ਫੂੱਟੇ- ਘਟ ਫੂਟੇ ਤੇ; ਓਹੀ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਭਰਮ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਵਿਕਾਰ॥ ਭ੍ਰਮ ਛੂਟੇ ਤੇ. ਏਕੰਕਾਰ॥੩॥ ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਬਿਨਸਤ ਨਾਹੀ॥ ਨਾ ਕੋ ਆਵੈ; ਨਾ ਕੋ ਜਾਹੀ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਧੋਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਮੇਰੀ ਪਰਮਗਤਿ ਹੋਈ॥੪॥੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ; ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਸੇਵੇ; ਤਿਸੁ ਪੂਰਨ ਕਾਜ॥ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ॥੧॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ; ਪੂਰਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਕਵਨੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ; ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ॥ ਲੋਕ ਪਤੀਆਰੈ; ਕਛੂ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਸਾਚਿ ਲਗੈ; ਤਾ ਹਉਮੈ ਜਾਈਐ॥੨॥

ਅੰਗ ੭੩੭:- ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਇ ਲਏ; ਸੋ ਲਾਗੈ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ; ਅੰਤਰਿ ਤਿਸੁ ਜਾਗੈ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥੩॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਆਣਹਿ ਰਾਸਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਧਿਆਇ॥੪॥੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪਛਾਨੈ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ; ਤਜੈ ਅਭਿਮਾਨੈ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਰਾਤੀ; ਰਲੀਆ ਮਾਨੈ॥੧॥ ਸੁਨਿ ਸਖੀਏ; ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਨੀਸਾਨੀ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ; ਤਜਿ ਲਾਜ ਲੋਕਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਕਉ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਸੋਈ ਕਮਾਵੈ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ॥੨॥ ਗਰਬਿ ਗਹੇਲੀ; ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ; ਜਬ ਰੈਣਿ ਬਿਹਾਵੈ॥ ਕਰਮਹੀਣਿ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਬਿਨਉ ਕਰੀ; ਜੇ ਜਾਣਾ ਦੂਰਿ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ; ਦੇਖਿ ਹਦੂਰਿ॥੪॥੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵੱਸਿ- ਗ੍ਰਿਹੁ ਵਸਿ. ਗੁਰਿ ਕੀਨਾ; ਹਉ ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ॥ ਭਤਾਰਿ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ। ਦਸ ਪੋਲਾ- ਦਸ. ਦਾਸੀ ਕਰਿ ਦੀਨੀ; ਭਤਾਰਿ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਮੈ ਘਰ ਕੀ ਜੋੜੀ॥ ਆਸ ਪਿਆਸੀ; ਪਿਰ ਕਉ ਲੋੜੀ॥੧॥ ਕਵਨ ਕਹਾ ਗੁਨ; ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ਦਇਆਲ ਮੁਰਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤੁ ਸੀਗਾਰ; ਭਉ ਅੰਜਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਤੰਬੋਲੁ ਮੁਖਿ ਖਾਇਆ॥ ਕੰਗਨ ਬਸਤ੍ਰ ਗਹਨੇ; ਬਨੇ ਸੁਹਾਵੇ॥ ਧਨ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ; ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਵੈ॥੨॥ ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਰਿ; ਕੰਤੁ ਰੀਝਾਇਆ॥ ਵਸਿ ਕਰਿ ਲੀਨਾ; ਗੁਰਿ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ; ਮੰਦਰੁ ਮੇਰਾ॥ ਸਭ ਕਾਮਣਿ ਤਿਆਗੀ; ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੇਰਾ॥੩॥ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸੂਰੁ; ਜੋਤਿ ਉਜੀਆਰਾ॥ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ; ਸਰਧ ਅਪਾਰਾ॥

ਨਵ ਰੰਗ ਲਾਲੁ; ਸੇਜ ਰਾਵਣ ਆਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪਿਰ ਧਨ ਮਿਲਿ; ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾਂਈਂ- ਉਮਕਿਓ ਹੀਉ; ਮਿਲਨ ਪ੍ਰਭ ਤਾਈ॥ ਖੋਜਤ ਚਰਿਓ; ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਿਅ ਜਾਈ॥ ਸੁਨਤ ਸਦੇਸਰੋ ਪ੍ਰਿਅ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ; ਤਉ ਨਦਰਿ ਨ ਪਾਈ॥੧॥ ਕਿਨ ਬਿਧਿ; ਹੀਅਰੋ ਧੀਰੈ ਨਿਮਾਨੋ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਜਨ; ਹਉ ਤੁਝੁ ਕੁਰਬਾਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕਾ ਸੇਜ ਵਿਛੀ; ਧਨ ਕੰਤਾ॥ ਧਨ ਸੂਤੀ; ਪਿਰੁ ਸਦ ਜਾਗੰਤਾ॥ ਪੀਓ ਮਦਰੋ; ਧਨ ਮਤਵੰਤਾ॥ ਧਨ ਜਾਗੈ; ਜੇ ਪਿਰੁ ਬੋਲੰਤਾ॥੨॥ ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ; ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ਲਾਗੇ॥ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ; ਮੈ ਸਗਲੇ ਝਾਗੇ॥ ਅੰਗ ੭੩੮:- ਖਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵਉ; ਬਿਨੁ ਪਗ ਪਾਗੇ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਪ੍ਰਭ; ਮਿਲਹ ਸਭਾਗੇ॥੩॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਬੂਝੀ ਤਪਤਿ; ਘਰਹਿ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਗਲ ਸੀਗਾਰ; ਹੁਣਿ ਮੁਝਹਿ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੪॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਪਿਰੁ ਹੈ ਭਾਈ॥ ਖੋਲ੍ਹਿਓ ਕਪਾਟੁ; ਤਾ ਮਨੁ ਠਹਰਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੫॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਰੇ ਰਾਰੇ ਇਕੱਠੇ- ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਾਲੀ; ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕੇ ਦਾਤਾਰੇ॥ ਬੈਖਰੀਦੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ; ਇਹੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਥਾਰੇ॥੧॥ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ; ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਮ ਬਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ. ਮੋਹਿ ਦੀਨੁ ਭੇਖਾਰੀ; ਤੁਮ੍ ਸਦਾ ਸਦਾ ਉਪਕਾਰੇ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਸੋ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ. ਜਿ ਮੈ ਤੇ ਹੋਵੈ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥੨॥ ਕਿਆ ਸੇਵ ਕਮਾਵਉ. ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੀਝਾਵਉ; ਬਿਧਿ ਕਿਤੁ ਪਾਵਉ ਦਰਸਾਰੇ॥ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ. ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਐ; ਮਨੁ ਤਰਸੈ ਚਰਨਾਰੇ॥੩॥ ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ. ਢੀਠੁ ਹੋਇ ਮਾਗਉ; ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਸੰਤ ਰੇਨਾਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਪ੍ਰਭਿ ਹਾਥ ਦੇਇ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੪॥੬॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੇਵਾ ਥੋਰੀ; ਮਾਗਨੁ ਬਹੁਤਾ॥ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ; ਕਹਤੋ ਪਹੁਤਾ॥੧॥ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਮਾਨੈ; ਤਿਨ੍ ਕੀ ਰੀਸਾ॥ ਠੀਸਾਂ ਗੱਪਾਂ- ਕੂੜੇ ਮੂਰਖ ਕੀਹਾ; ਠੀਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵੈ; ਸਚੁ ਨ ਕਮਾਵੈ॥ ਕਹਤੋ ਮਹਲੀ; ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥੨॥ ਮੱਤਾ- ਅਤੀਤੁ ਸਦਾਏ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਤਾ॥ ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਕਹੈ ਮੁਖਿ ਰਾਤਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਉ ਸੁਨੀਜੈ॥ ਕੁਚ-ਲੁ ਪੋਲਾ- ਕੁਚਲੁ ਕਠੋਰੁ ਕਾਮੀ; ਮੁਕਤੁ ਕੀਜੈ॥੪॥ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਕੀ; ਵਡਿਆਈ॥ ਤੁਮ੍ ਸੁਖ ਦਾਤੇ; ਪੁਰਖ ਸੁਭਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥੭॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੁਰੇ ਕਾਮ ਕਉ; ਊਠਿ ਖਲੋਇਆ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਬੇਲਾ; ਪੈ ਪੈ ਸੋਇਆ॥੧॥ ਅਉਸਰੁ ਅਪਨਾ; ਬੂਝੈ ਨ ਇਆਨਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਰੰਗਿ ਲਪਟਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਕਉ; ਬਿਗਸਿ ਫੂਲਿ ਬੈਠਾ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਾ; ਦਰਸੁ ਨ ਡੀਠਾ॥੨॥ ਕਬਹੂ ਨ ਸਮਝੈ; ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਰਾ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ; ਲਪਟਿਓ ਜੰਜਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਖੈ ਨਾਦ ਕਰਨ ਸੁਣਿ

ਭੀਨਾ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤ; ਆਲਸੁ ਮਨਿ ਕੀਨ੍ਾ॥੩॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਹੀ ਰੇ; ਪੇਖਤ ਅੰਧੇ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ; ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਧੰਧੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ ਕਰੀਜੈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੋਹਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ਦੀਜੈ॥੪॥
ਅੰਗ ੭੩੯:- ਤਉ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ; ਜਉ ਹੋਈਐ ਰੇਨਾ॥ ਬੁੱਝਾਏ- ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ; ਤਿਸੁ ਨਾਮੁ ਲੈਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੨॥੮॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਘਰ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰੁ; ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਗਲ ਮਹਿ; ਪਾਹਣੁ ਲੈ ਲਟਕਾਵੈ॥੧॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ; ਸਾਕਤੁ ਫਿਰਤਾ॥ ਨੀਰੁ ਬਿਰੋਲੈ; ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਪਾਹਣ ਕਉ; ਠਾਕੁਰੁ ਕਹਤਾ॥ ਡੁੱਬਤਾ- ਓਹੁ ਪਾਹਣੁ; ਲੈ ਉਸ ਕਉ ਡੁਬਤਾ॥੨॥ ਗੁਨਹਗਾਰ ਲੂਣਹਰਾਮੀ॥ ਪਾਰ-ਗਿਰਾਮੀ- ਪਾਹਣ ਨਾਵ; ਨ ਪਾਰਗਿਰਾਮੀ॥੩॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ; ਠਾਕੁਰੁ ਜਾਤਾ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤਾ॥੪॥੩॥੯॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲਾਲਨੁ ਰਾਵਿਆ; ਕਵਨ ਗਤੀ ਰੀ॥ ਮੱਤੀ- ਸਖੀ ਬਤਾਵਹੁ; ਮੁਝਹਿ ਮਤੀ ਰੀ॥੧॥ ਸੂਹਬ ਸੂਹਬ ਸੂਹਵੀ॥ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਭਤੀਰੀ ਧੀਰੀਆਂ, ਝਿੰਮਣੀਆਂ। ਭਤੀਰੀ ਇਕੱਠਾ. ਹੋਰ ਰਾਰੇ ਵੱਖਰੇ - ਪਾਵ ਮਲੋਵਉ; ਸੰਗਿ ਨੈਨ ਭਤੀਰੀ॥ ਤਤੀ ਪੋਲਾ- ਜਹਾ ਪਠਾਵਉ; ਜਾਂਉ ਤਤੀ ਰੀ॥੨॥ਜਤੀ ਪੋਲਾ- ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ; ਦੇਉ ਜਤੀ ਰੀ॥ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ਰੀ॥੩॥ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਅਹੰਬੁਧਿ; ਹਤੀ ਰੀ॥ ਸਾ ਨਾਨਕ; ਸੋਹਾਗਵਤੀ ਰੀ॥੪॥੪॥੧੦॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂੰ ਜੀਵਨੁ; ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥ ਤੁਝ ਹੀ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ; ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਾ॥੧॥ ਤੂੰ ਸਾਜਨੁ; ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੇਰਾ॥ ਚਿਤਹਿ. ਨ ਬਿਸਰਹਿ; ਕਾਹੂ ਬੇਰਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਬੈਖਰੀਦੁ; ਹਉ ਦਾਸਰੋ ਤੇਰਾ॥ ਤੂੰ ਭਾਰੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਗੁਣੀ ਗਹੇਰਾ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਦਾਸ; ਜਾ ਕੈ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਵਸੈ. ਤਿਨ੍ ਨਾਲੇ॥੩॥ ਹਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਨਾਨਕ ਸੰਗਿ ਬਸੇਰਾ॥੪॥੫॥੧੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੂਖ ਮਹਲ; ਜਾ ਕੇ ਊਚ ਦੁਆਰੇ॥ ਤਾ ਮਹਿ ਵਾਸਹਿ; ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ॥੧॥ ਸਹਜ ਕਥਾ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ॥ ਵਿਰਲੈ ਕਾਹੂ; ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਡੀਠੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਹ ਗੀਤ ਨਾਦ; ਅਖਾਰੇ ਸੰਗਾ॥ ਊਹਾ; ਸੰਤ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਰੰਗਾ॥੨॥ ਤਹ ਮਰਣੁ ਨ ਜੀਵਣੁ; ਸੋਗੁ ਨ ਹਰਖਾ॥ ਸਾਚ ਨਾਮ ਕੀ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਖਾ॥੩॥ ਗੁਹਜ ਕਥਾ; ਇਹ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਣੀ॥੪॥੬॥੧੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੈ ਦਰਸਿ; ਪਾਪ ਕੋਟਿ ਉਤਾਰੇ॥ ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ; ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੇ॥੧॥ ਓਇ ਸਾਜਨ; ਓਇ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਜੋ ਹਮ ਕਉ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਨਤ; ਸੁਖ ਸਾਰੇ॥ ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ; ਜਮਦੂਤ ਬਿਦਾਰੇ॥੨॥ ਜਾ ਕੀ ਧੀਰਕ; ਇਸੁ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੇ॥ ਉੱਜਲਾਰੇ- ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ; ਮੁਖ ਉਜਲਾਰੇ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ॥
ਅੰਗ ੭੪੦:- ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੪॥੭॥੧੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵਾ॥ ਊਠਿ ਸਿਧਾਰੇ; ਕਰਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਾ॥੧॥ ਜੀਵਤ ਪੇਖੇ; ਜਿਨ੍ੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਤਿਨ੍ੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਦਿਸਾਹ ਸਾਹ. ਵਾਪਾਰੀ ਮਰਨਾ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਕਾਲਹਿ ਖਰਨਾ॥੨॥ ਕੂੜੈ ਮੋਹਿ; ਲਪਟਿ ਲਪਟਾਨਾ॥

ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ; ਤਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ॥੩॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ; ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਰਹੁ ਦਾਤਿ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥੪॥੮॥੧੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਤੁਮਹਿ ਬਸਾਰੇ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਸੂਤਿ ਤੁਮਾਰੇ॥੧॥ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੇ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ; ਮਨੁ ਬਿਗਸਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ. ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ; ਭ੍ਰਮਿ ਹਾਰੇ॥ ਓਟ ਗਹੀ ਅਬ ਸਾਧਸੰਗਾਰੇ॥੨॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਰੇ॥੩॥੯॥੧੫॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਵਨ ਕਾਜ; ਮਾਇਆ ਵਡਿਆਈ॥ ਜਾ ਕਉ ਬਿਨਸਤ; ਬਾਰ ਨ ਕਾਈ॥੧॥ ਇਹੁ ਸੁਪਨਾ; ਸੋਵਤ ਨਹੀ ਜਾਨੈ॥ ਅਚੇਤ ਬਿਵਸਥਾ ਮਹਿ ਲਪਟਾਨੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਿ; ਮੋਹਿਓ ਗਾਵਾਰਾ॥ ਪੇਖਤ ਪੇਖਤ; ਊਠਿ ਸਿਧਾਰਾ॥੨॥ ਊਚ ਤੇ ਊਚ; ਤਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰਾ॥ ਬਿਨਾਹਿ ਨਾਸ। ਉਪਾਰਾ ਉਤਪਤ- ਕਈ ਜੰਤ; ਬਿਨਾਹਿ ਉਪਾਰਾ॥੩॥ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਈ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਏਕੋ ਸੋਈ॥੪॥੧੦॥੧੬॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਾ ਕਉ; ਹਉ ਜੀਵਾ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਤੇਰੇ; ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ॥੧॥ ਸੋ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਧਿਆਵਾ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ॥੨॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਲੀਲਾ; ਮਨਿ ਆਨੰਦਾ॥ ਗੁਣ ਅਪਾਰ; ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥੩॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਕਛੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪੈ॥੪॥੧੧॥੧੭॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ; ਰਿਦੈ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰੀ॥ ਰਸਨਾ; ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਬਨਵਾਰੀ॥੧॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ; ਦਰਸਨ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਚਰਣਕਮਲ; ਮਨ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਸੁਣਿ; ਕਰਨ ਅਧਾਰੀ॥੨॥ ਤਜਾਰੀ ਤਿਆਗ ਦਿਤੇ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ; ਤਜਾਰੀ॥ ਸੁਚਾਰੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਅਚਾਰ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਤਾ ਹੈ- ਦ੍ਰਿੜੁ ਨਾਮ ਦਾਨੁ; ਇਸਨਾਨੁ ਸੁਚਾਰੀ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਇਹੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ; ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥੪॥੧੨॥੧੮॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਮਗਨ; ਅਪਰਾਧੀ॥ ਕਰਣਹਾਰ ਕੀ ਸੇਵ; ਨ ਸਾਧੀ॥੧॥

ਅੰਗ ੭੪੧:- ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਅਭਿਮਾਨੀ॥੨॥ ਸੁਆਦ ਬਾਦ ਈਰਖ ਮਦ ਮਾਇਆ॥ ਇਨ ਸੰਗਿ ਲਾਗਿ; ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੩॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਦੁਖਭੰਜਨ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ; ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਇਆ॥੪॥੧੩॥੧੯॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੇਖਤ ਚਾਖਤ ਕਹੀਅਤ ਅੰਧਾ; ਸੁਨੀਅਤ ਸੁਨੀਐ ਨਾਹੀ॥ ਨਿਕਟਿ ਵਸਤੁ ਕਉ ਜਾਣੈ ਦੂਰੇ; ਪਾਪੀ ਪਾਪ ਕਮਾਹੀ॥੧॥ ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰਿ; ਜਿਤੁ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਨੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘੋਰ ਮਹਲ; ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਸੰਗਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੈ; ਕਛੂ ਨ ਜਾਤਾ॥੨॥ ਰਖਹਿ ਪੋਚਾਰਿ; ਮਾਟੀ ਕਾ ਭਾਂਡਾ॥ ਅਤਿ ਕੁਚੀਲ; ਮਿਲੈ ਜਮ ਡਾਂਡਾ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਬਾਧਾ॥ ਮਹਾ ਗਰਤ ਮਹਿ; ਨਿਘਰਤ ਜਾਤਾ॥੪॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀਜੈ॥ ਡੂਬਤ ਪਾਹਨ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਲੀਜੈ॥੫॥੧੪॥੨੦॥ ਬੁੱਝੈ- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਵਤ ਮਰੈ; ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥ ਦੁੱਤਰੁ- ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ; ਇਉ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ॥ ਉੱਚਰੀਐ- ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ; ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਜਾਨੈ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੈ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ; ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ॥ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੀ; ਕੀਮਤਿ ਜਾਨੈ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਵਸਹਿ ਮੁਰਾਰੀ॥੪॥੧੫॥੨੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਉ; ਦੇ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣਕਮਲ; ਮਨ ਧਿਆਇ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ; ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਵਜਲਿ ਡੂਬਤ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾਢੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਕਰਹੁ ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ; ਮਨਿ ਆਵੈ ਸਾਂਤਿ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਰੇਣੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਵੈ॥੪॥੧੬॥੨੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਊਪਰਿ; ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ॥੧॥ ਸਿਮਰਉ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਅਪਨਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਸਾਚੀ ਪੂਰਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥੨॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹੀ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ; ਸੰਤ ਰਵਾਲਾ॥੪॥੧੭॥੨੩॥

ਅੰਗ ੭੪੨:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ; ਗੁਰ ਤੇਰਾ॥ ਪੂਰਨ ਕਰਮੁ ਹੋਇ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ॥੧॥ ਇਹ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਚੇਰੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਚੇਲੇ- ਦੇਹਿ ਨਾਮੁ; ਕਰਿ ਅਪਣੇ ਚੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਪਣੀ ਸਰਣਿ ਰਾਖੁ; ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤੇ॥੨॥ ਸੁਨਹੁ ਬਿਨਉ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਵਸਹਿ; ਮੇਰੈ ਚੀਤਾ॥੩॥ ਨਾਨਕੁ; ਏਕ ਕਰੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ; ਪੂਰਨ ਗੁਣਤਾਸਿ॥੪॥੧੮॥੨੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੀਤੁ ਸਾਜਨੁ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਭਾਈ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ॥੧॥ ਜਤਿ ਮੇਰੀ ਪਤਿ ਮੇਰੀ; ਧਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਬਿਸਰਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਨਾਹ ਲੋਹੇ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਕੁੜਤਾ ਸੰਜੋਅ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਪਿ; ਪਹਿਰਿ ਸਨਾਹ॥ ਆਵਧ ਸ਼ਸਤ੍ਰ- ਕੋਟਿ ਆਵਧ; ਤਿਸੁ ਬੇਧਤ ਨਾਹਿ॥੨॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਣ; ਗੜ ਕੋਟ ਹਮਾਰੈ॥ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਜਮੁ; ਤਿਸੁ ਨ ਬਿਦਾਰੈ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਰਾਜਾਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ॥੪॥੧੯॥੨੫॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਨਿਤ ਗਾਹਾ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦਿ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਤਾਹਾ॥੧॥ ਚਲੁ ਸਖੀਏ; ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਵਣ ਜਾਹਾ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਚਰਣੀ ਪਾਹਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਬੇਨਤੀ; ਜਨ ਧੂਰਿ ਬਾਛਾਹਾ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਲਾਹਾਂ॥੨॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਜੀਉ ਅਰਪਾਹਾ॥ ਕੱਟਾਹਾਂ- ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਕਟਾਹਾਂ॥੩॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ; ਕਰਹੁ ਉਤਸਾਹਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਸਮਾਹਾ॥੪॥੨੦॥੨੬॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੈਕੁੰਠ ਨਗਰੁ; ਜਹਾ ਸੰਤ ਵਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣਕਮਲ; ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸਾ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਤਨ; ਤੁਝੁ ਸੁਖੁ ਦਿਖਲਾਵਉ॥ ਹਰਿ

ਅਨਿਕ ਬਿੰਜਨ; ਤੁਝੁ ਭੋਗ ਭੁੰਚਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਭੁੰਚੁ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਅ=ਚਰਜ- ਅਚਰਜ ਸਾਦ ਤਾ ਕੇ; ਬਰਨੇ ਨ ਜਾਹੀ॥੨॥ ਲੋਭੁ ਮੂਆ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਿ ਥਾਕੀ॥ ਤੱਕੀ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਸਰਣਿ; ਜਨ ਤਾਕੀ॥੩॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਭੈ ਮੋਹ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥੪॥੨੧॥੨੭॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਕੋਹਣੇ ਬੱਜਰ ਕੁਰੈਹਤਾਂ ਔਗੁਣ ਰੂਪ ਬੀਂਗ - ਅਨਿਕ ਬੀਂਗ ਦਾਸ ਕੇ; ਪਰਹਰਿਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਕਰਿਆ॥੧॥ ਤੁਮਹਿ ਛਡਾਇ ਲੀਓ; ਜਨੁ ਅਪਨਾ॥ ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ; ਜਾਲੁ ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਬਤ ਦੋਖ ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲਾ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਦੂਰਿ ਕੀਏ; ਦਇਆਲਾ॥੨॥ ਸੋਗ ਰੋਗ ਬਿਪਤਿ ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ ਦੂਰਿ ਭਈ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥੩॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਗ ੭੪੩:- ਧਾਰਿ; ਲੀਨੋ ਲੜਿ ਲਾਇ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਗਹੇ; ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਇ॥੪॥੨੨॥੨੮॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੀਨੁ ਛਡਾਇ; ਦੁਨੀ ਜੋ ਲਾਏ॥ ਦੁਹੀ ਸਰਾਈ; ਖੁਨਾਮੀ ਕਹਾਏ॥੧॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚਾ ਧਰਮੁ ਪੁੰਨੁ; ਭਲਾ ਕਰਾਏ॥ ਦੀਨ ਕੈ ਤੋਸੈ; ਦੁਨੀ ਨ ਜਾਏ॥੨॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਏਕੋ ਜਾਗੈ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਕੋ ਲਾਗੈ॥੩॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ; ਬੋਲਾਇਆ ਤੇਰਾ॥੪॥੨੩॥੨੯॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੀ॥ ਈਤ ਊਤ ਕੀ ਓਟ ਸਵਾਰੀ॥੧॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ; ਮਨ ਕੇ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਰੈਣਿ ਦਿਨੁ ਗਾਉ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਤ; ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਵਹਿ ਥਾਉ॥੨॥ ਸੋ ਸਾਹੁ ਸੇਵਿ; ਜਿਤੁ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਖਾਤ ਖਰਚਤ; ਸੁਖਿ ਅਨਦਿ ਵਿਹਾਵੈ॥੩॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਜਗਜੀਵਨ ਪੁਰਖੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੪॥੨੪॥੩੦॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ॥ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ; ਪੂਰਨ ਭਈ ਘਾਲ॥੧॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ਦਰਸੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰਾ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਠਾਕੁਰ; ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣਿ ਆਈ॥ ਪੂਰਬ ਕਰਮਿ ਲਿਖਤ; ਧੁਰਿ ਪਾਈ॥੨॥ ਅ=ਚਰਜੁ- ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਅਚਰਜੁ ਪਰਤਾਪ॥ ਜਾਲਿ ਨ ਸਾਕਹਿ; ਤੀਨੇ ਤਾਪ॥੩॥ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਹਿ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ; ਦਾਨੁ ਪਿਆਰੇ॥੪॥੨੫॥੩੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਹੁ; ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਜਿਤੁ ਰਸਨਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੇ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਸਾਧ ਗਾਵਹਿ; ਗੁਣ ਸਦਾ ਰਸਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਵਨ ਰੂਪੁ; ਸਿਮਰਣੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ; ਬਸਹਿ ਤਿਸੁ ਨੇਰਾ॥੨॥ ਜਨ ਕੀ ਭੂਖ; ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਆਹਾਰੁ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥੩॥ ਰਾਮ ਰਮਤ; ਸੰਤਨ ਸੁਖੁ ਮਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ; ਦੇਵਨਹਾਰ ਸੁਜਾਨਾ॥੪॥੨੬॥੩੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਹਤੀ ਜਾਤ; ਕਦੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਧਾਰਤ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਪਾਪਾਂ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਮਿਥਿਆ ਝੂਠੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ. ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰ 'ਚ ਪਾਰਚ ਪਰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਿੱਤ। ਬੰਧਹਿ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ- ਮਿਥਿਆ ਮੋਹ ਬੰਧਹਿ; ਨਿਤ ਪਾਰਚ॥੧॥ ਮਾਧਵੇ; ਭਜੁ

ਦਿਨ ਨਿਤ ਰੈਣੀ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ; ਹਰਿ ਸਰਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ; ਦੋਊ ਕਰ ਝਾਰਤ॥ ਰਾਮ ਰਤਨੁ; ਰਿਦ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਧਾਰਤ॥੨॥ ਭਰਣ ਪੋਖਣ ਸੰਗਿ; ਅਉਧ ਬਿਹਾਣੀ॥

ਅੰਗ ੭੪੪:- ਜੱਗਦੀਸ- ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਕੀ; ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਉ-ਧਰੁ- ਉਧਰੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੪॥੨੭॥੩੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਤਰੈ ਭੈ ਸਾਗਰੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸਿਮਰਿ ਰਤਨਾਗਰੁ॥੧॥ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਜੀਵਾ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ. ਪਾਪ ਤਜਾਇਣ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਵਨਪਦਵੀ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਸੁਆਉ ਲਾਭ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਾਚੁ ਸੁਆਉ॥੨॥ ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਤੁ ਹੋਇ; ਤਾ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਸਰਣਿ ਪਏ; ਜਪਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ; ਸੰਤ ਰਵਾਲਾ

॥੪॥੨੮॥੩੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਘਰ ਕਾ ਕਾਜੁ; ਨ ਜਾਣੀ ਰੂੜਾ॥ ਝੂਠੈ ਧੰਧੈ ਰਚਿਓ, ਮੂੜਾ॥੧॥ ਲੱਗਨਾ- ਜਿਤੁ ਤੂੰ ਲਾਵਹਿ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਦੇਹਿ; ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਜਪਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਾਤੇ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਮਾਤੇ॥੨॥ ਬਾਹ ਪਕਰਿ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਕਾਢੇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਟੂਟੇ ਗਾਢੇ॥੩॥ ਉ-ਧਰੁ- ਉਧਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰੇ॥੪॥੨੯॥੩੫॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਿਹਚਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ; ਫਿਰਿ ਨਹੀ ਡੋੁਲਾਇਆ॥੧॥ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇ; ਹਰਿ ਚਰਨ ਮਨਿ ਚੀਨ੍ਹੇ॥ ਤਾ ਤੇ ਕਰਤੈ; ਅਸਥਿਰੁ ਕੀਨ੍ਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਗੁਣ ਗਾਵਤ; ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਤਾ ਤੇ ਕਾਟੀ; ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥੨॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਲੀਨੇ ਲੜਿ ਲਾਏ॥ ਸਦਾ ਅਨਦੁ; ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੩॥੩੦॥੩੬॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ; ਸਾਧ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ. ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲੀ ਕਾਲ ਕੇ; ਮਿਟੇ ਕਲੇਸਾ॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ; ਮਨ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸਾ॥੧॥ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ; ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥੨॥੩੧॥੩੭॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩॥ ਗੋਬਿੰਦਾ ਗੁਣ ਗਾਉ; ਦਇਆਲਾ॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ; ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ ਲੱਲੇ ਭਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ- ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ; ਤੁਮਰਾ ਮਾਲਾ॥੧॥ ਨਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਚਲੈ ਜਪਿ ਨਾਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਚੈ, ਸੰਤ ਰਵਾਲਾ॥੨॥੩੨॥੩੮॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਆਪੇ ਥੰਮੈ; ਸਚਾ ਸੋਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਅਪਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਰੋਗ ਮਿਟਾਵੇ; ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ॥ ਨਾਨਕ; ਰਖਾ ਆਪੇ ਹੋਆ॥੨॥੩੩॥੩੯॥

ਅੰਗ ੭੪੫:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਰਸਨ ਕਉ; ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਤਜਿ; ਨੀਦ ਕਿਉ ਆਈ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ; ਦੂਤਾ ਲਾਈ॥੧॥ ਕਸਾਈ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਔਗੁਣ ਕਾਮਾਦਿਕ- ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹਾ; ਕਰਤ ਕਸਾਈ॥ ਨਿਰ-ਦੈ- ਨਿਰਦੈ ਜੰਤੁ; ਤਿਸੁ ਦਇਆ ਨ ਪਾਈ॥੨॥ ਭਰਮਾਈ ਭ੍ਰਮਦਿਆਂ- ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਬੀਤੀਅਨ; ਭਰਮਾਈ॥ ਦੁੱਤ-ਰ- ਘਰਿ ਵਾਸੁ. ਨ ਦੇਵੈ; ਦੁਤਰ ਮਾਈ॥੩॥ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ; ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਈ॥ ਕਿਸੁ ਦੋਸੁ. ਨ ਦੀਜੈ; ਕਿਰਤੁ ਭਵਾਈ॥੪॥ ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਜਨ ਭਾਈ॥ ਚਰਣ ਸਰਣ; ਨਾਨਕ ਗਤਿ ਪਾਈ॥੫॥੩੪॥੪੦॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਭਲੀ ਸੁਹਾਵੀ ਛਾਪਰੀ; ਜਾ ਮਹਿ ਗੁਨ ਗਾਏ॥ ਕਿਤ ਹੀ ਕਾਮਿ. ਨ ਧਉਲਹਰ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਬਿਸਰਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਦੁ ਗਰੀਬੀ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ॥ ਬੱਡ-ਪਨਾ- ਜਲਿ ਜਾਉ ਏਹੁ ਬਡਪਨਾ; ਮਾਇਆ ਲਪਟਾਏ॥੧॥ ਸੰਤੋਖਾਏ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਇਕੱਠਾ ਬੋਲੋ- ਪੀਸਨੁ ਪੀਸਿ. ਓਢਿ ਕਾਮਰੀ; ਸੁਖੁ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖਾਏ॥ ਐਸੋ ਰਾਜੁ. ਨ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ; ਜਿਤੁ ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ॥੨॥ ਨਗਨ ਫਿਰਤ ਰੰਗਿ ਏਕ ਕੈ; ਓਹੁ ਸੋਭਾ ਪਾਏ॥ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਬਿਰਥਿਆ; ਜਿਹ ਰਚਿ ਲੋਭਾਏ॥੩॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ੍ਹਰੈ ਹਾਥਿ ਪ੍ਰਭ; ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਰਾਏ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹਾ; ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਪਾਏ॥੪॥੧॥੪੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ. ਪਰਾਨ ਧਨ; ਤਿਸ ਕਾ ਪਨਿਹਾਰਾ॥ ਭਾਈ ਮੀਤ ਸੁਤ ਸਗਲ ਤੇ; ਜੀਅ ਹੂੰ ਤੇ ਪਿਆਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੇਸਾ ਕਾ ਕਰਿ ਬੀਜਨਾ; ਸੰਤ. ਚਉਰੁ ਢੁਲਾਵਉ॥ ਸੀਸੁ ਨਿਹਾਰਉ. ਚਰਣ ਤਲਿ; ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਉ॥੧॥ ਮਿਸਟ ਬਚਨ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ; ਦੀਨ ਕੀ ਨਿਆਈ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ. ਸਰਣੀ ਪਰਉ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੨॥ ਅਵਲੋਕਨ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਕਰਉ; ਜਨ ਕਾ ਦਰਸਾਰੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿੰਚਉ; ਬੰਦਉ ਬਾਰ ਬਾਰ॥੩॥ ਚਿਤਵਉ ਮਨਿ ਆਸਾ ਕਰਉ; ਜਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਮਾਗਉ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਦਾਸ ਚਰਣੀ ਲਾਗਉ॥੪॥੨॥੪੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨਿ ਮੋਹੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ; ਤਾਹੂ ਮਹਿ ਪਾਉ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ. ਇਹੁ ਬਿਖਈ ਜੀਉ; ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਤੇ. ਨਾਹੀ ਕੋ ਸੁਖੀ; ਤਾ ਕੈ ਪਾਛੈ ਜਾਉ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਜੋ ਸਗਲ ਕਉ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਲਪਟਾਉ॥੧॥ ਕਰੁਣਾ-ਪਤੇ- ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੁਣਾਪਤੇ; ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਮਾਉ॥੨॥੩॥੪੩॥

ਅੰਗ ੭੪੬:- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ਪੜਤਾਲ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੀਆ; ਮੋਹਨ ਲਾਲਨਾ॥ ਕੁਰੀਆ ਪਗਡੰਡੀ- ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਏਕੈ. ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਲੇਖੈ; ਸੰਤ ਲਾਗੁ. ਮਨਹਿ ਛਾਡੁ, ਦੁਬਿਧਾ ਕੀ ਕੁਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਗੁਨ ਸਮੂੰਹ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ,ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਜੀ ਹਨ। ਕੋਠਰੀ-ਆ- ਨਿਰਗੁਨ ਹਰੀਆ ਸਰਗੁਨ ਧਰੀਆ; ਅਨਿਕ ਕੋਠਰੀਆ.ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ,ਭਿੰਨ ਭਿਨ ਕਰੀਆ॥ ਕੋਟਵਰੀਆ ਕੋਤਵਾਲ। ਕੋਟ-ਵਰੀਆ-ਵਿਚਿ; ਮਨ

ਕੋਟਵਰੀਆ॥ ਨਿਜ ਮੰਦਰਿ ਪਿਰੀਆ॥ ਤਹਾ ਆਨਦ ਕਰੀਆ॥ ਨਹ ਮਰੀਆ. ਨਹ ਜਰੀਆ॥੧॥ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਔਗੁਣਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਤਨਿ ਕਿਰਤਾਂ 'ਚ।ਪਰਾਏ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀਆਂ ਧਨ ਹਿਰੀਆ ਚੁਰਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਕਿਰਤਨਿ ਜੁਰੀਆ. ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਫਿਰੀਆ; ਪਰ ਕਉ ਹਿਰੀਆ॥ ਜ਼ੁਲਮ ਔਗੁਣਾਂ ਦੀ ਬਿਖਨਾ ਜ਼ਹਿਰ। ਘਿਰੀਆ ਘਿਰੇ ਹਨ- ਬਿਖਨਾ ਘਿਰੀਆ॥ ਅਬ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਪਰੀਆ॥ ਹਰਿ ਦੁਆਰੈ ਖਰੀਆ॥ ਦਰਸਨੁ ਕਰੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਮਿਰੀਆ॥ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਫਿਰੀਆ॥੨॥੧॥੪੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਸਿ ਮੰਡਲੁ ਕੀਨੋ ਆਖਾਰਾ॥ ਸਗਲੋ ਸਾਜਿ ਰਖਿਓ ਪਾਸਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਆਪਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿ ਕੇ ਪੇਖੈ ਦੇਖਦੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭੋਗ ਪਦਾਰਥ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹਾਰਾ ਹਾਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਪੇਖੈ ਖੁਸੀ; ਭੋਗ ਨਹੀ ਹਾਰਾ॥ ਸਭਿ ਰਸ ਲੈਤ; ਬਸਤ ਨਿਰਾਰਾ॥੧॥ ਨਿਰਗੁਨ ਜੀ ਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਮੁਖੁ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਸਾਰਾ ਦਾਹੜਾ- ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ; ਮੁਖੁ ਨ ਮਾਸਾਰਾ॥ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ; ਖੇਲੁ ਤੁਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਰੇਣ; ਸੰਤ ਚਰਨਾਰਾ॥੨॥੨॥੪੫॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਉ ਮੈ ਆਇਆ; ਸਰਨੀ ਆਇਆ॥ ਭਰੋਸੈ ਆਇਆ; ਕਿਰਪਾ ਆਇਆ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਮਾਰਗੁ ਗੁਰਹਿ ਪਠਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਮਹਾ ਦੁਤਰੁ ਮਾਇਆ॥ ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਇਆ॥੧॥ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਹੀ ਡਰਾਇਆ॥ ਕਰਰੋ ਕਰੜਾ- ਕਰਰੋ ਧ੍ਰਮਰਾਇਆ॥੨॥ ਕੂਪਾਇਆ ਖੂਹ- ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਕੂਪਾਇਆ॥ ਸਗਰਾਇਆ ਸਮੁੰਦ੍ਰ- ਪਾਵਕੁ ਸਗਰਾਇਆ॥੩॥ ਗਹੀ ਓਟ; ਸਾਧਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਅਬ ਮੈ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੪॥੩॥੪੬॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀਆ; ਮਿਲੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰਾ॥ ਤੁਠਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਤਾਪੁ ਗਇਆ ਸੰਸਾਰਾ॥੧॥ ਭਗਤਾ ਕੀ ਟੇਕ ਤੂੰ ਸੰਤਾ ਕੀ ਓਟ ਤੂੰ; ਸਚਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾ-ਮੱਗਰੀ- ਸਚੁ ਤੇਰੀ ਸਾਮਗਰੀ; ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰਾ॥ ਸਚੁ ਤੇਰੇ ਖਾਜੀਨਿਆ; ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ॥੨॥ ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਅਨੂਪੁ ਤੇਰਾ ਦਰਸਾਰਾ॥

ਅੰਗ ੭੪੭:- ਹਉ ਕੁਰਬਾਣੀ ਤੇਰਿਆ ਸੇਵਕਾ; ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥੩॥ ਸਭੇ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ; ਜਾ ਪਾਇਆ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਮਿਲਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਤੇਰਿਆ ਚਰਣਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ॥੪॥੧॥੪੭॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ. ਤੂਹੈ ਮਨਾਇਹਿ; ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲਾ॥ ਸਾਂਈਂ- ਸਾਈ ਭਗਤਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ; ਸੰਤਾ ਟੇਕ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੂਹੈ ਅਧਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰਾ॥ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਸਭਿ ਪ੍ਰਾਣਪਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਤੂੰ. ਭਗਤਨ ਕਾ ਪਿਆਰਾ॥੨॥ ਭਾਂਤੇ ਆਪ ਜੀ ਜੈਸਾ- ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਅਪਾਰੁ ਅਤਿ ਊਚਾ; ਕੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਤੇਰੀ ਭਾਤੇ॥ ਇਹ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ; ਵਿਸਰੁ

ਨਾਹੀ. ਸੁਖਦਾਤੇ॥੩॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਜੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ; ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਪਾਵਾ॥੪॥੧॥੪੮॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ. ਜਿਤੁ ਤੂ ਕਬਹੂ; ਸੋ ਥਾਨੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ; ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਦੇਹਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ; ਹਉ ਸੋ ਥਾਨੁ ਭਾਲਣ ਆਇਆ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਇਆ ਸਾਧਸੰਗੁ; ਤਿਨ੍ਹ ਸਰਣਾਈ ਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੜ੍ਹੇ ਪੜ੍ਹਿ- ਬੇਦ ਪੜੇ ਪੜਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹਾਰੇ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਫਿਰਹਿ ਬਿਲਲਾਤੇ; ਤੇ ਭੀ ਮੋਹੇ ਮਾਈ॥੨॥ ਦਸ ਅਉਤਾਰ. ਰਾਜੇ ਹੋਇ ਵਰਤੇ; ਮਹਾਦੇਵ ਅਉਧੂਤਾ॥ ਤਿਨ੍ਹ ਭੀ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਤੇਰਾ; ਲਾਇ ਥਕੇ ਬਿਭੂਤਾ॥੩॥ ਸੰਤੀਂ- ਸਹਜ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਨਾਮ ਰਸ; ਹਰਿ ਸੰਤੀ. ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਿਓ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥੪॥੨॥੪੯॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਪਾਖੰਡ ਜੋ ਦੀਸਹਿ; ਤਿਨ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਲੂਟੈ॥ ਨਿਰਬਾਣ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵਹੁ ਕਰਤੇ ਕਾ; ਨਿਮਖ ਸਿਮਰਤ ਜਿਤੁ ਛੂਟੈ॥੧॥ ਉੱਤਰੀਐ- ਸੰਤਹੁ; ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ॥ ਜੇ ਕੋ ਬਚਨੁ ਕਮਾਵੈ ਸੰਤਨ ਕਾ; ਸੋ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨਾ; ਇਸੁ ਕਲਿ ਮਹਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਸੋ ਨਿਰਮਲੁ ਕਰਿ ਲੀਜੈ॥੨॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੜ੍ਹਿਆਂ- ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭਿ ਸਾਸਤ;

ਇਨ੍ਹ ਪੜਿਆ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਅੱਖਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ - ਏਕੁ ਅਖਰੁ. ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ; ਤਿਸ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਈ॥੩॥

ਅੰਗ ੭੪੮:- ਸਾਂਝਾ- ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦ ਵੈਸ; ਉਪਦੇਸੁ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਸਾਝਾ॥ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਧਰੈ ਉਧਾਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਝਾ ਵਿੱਚ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ, ਉਧਰੈ ਸੋ ਕਲਿ ਮਹਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ, ਨਾਨਕ. ਮਾਝਾ॥੪॥੩॥੫੦॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ. ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਮਾਨਹਿ; ਓਇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥ ਥਾਂਈਂ- ਤਿਨ੍ਹ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਭਨੀ ਥਾਈ; ਜਿਨ੍ਹ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਪਰਾਤੇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ; ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਜੇਵਡੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਭਗਤਾ ਬਣਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਧੱਰੈ- ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧੀ. ਸੰਤਸੰਗਿ ਉਧਰੈ; ਜਮੁ. ਤਾ ਕੈ ਨੇੜਿ, ਨ ਆਵੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਬਿਛੁੜਿਆ ਹੋਵੈ; ਤਿਨ੍ਹ ਹਰਿ ਸਿਉ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਭਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟੈ; ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਜੋ ਆਵੈ॥ ਜੇਹਾ ਮਨੋਰਥੁ ਕਰਿ ਆਰਾਧੇ; ਸੋ ਸੰਤਨ ਤੇ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ. ਕੇਤਕ ਬਰਨਉ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਸੇ ਸਭ ਤੇ ਭਏ ਨਿਕਾਣੇ ॥੪॥੪॥੫੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਤੇ. ਤੁਧੁ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖੇ; ਪਏ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਤੇਰਾ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਆਸ ਚੁਕਾਈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ; ਤੁਧੁ ਚਿਤਿ ਆਇਐ ਉਬਰੇ॥

ਉਧਰੇ- ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਭਰਵਾਸਾ ਤੁਮ੍ਰਾ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਾਰਾ ਉਧਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ, ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਤੁਮ੍; ਆਪਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ॥
ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਾਲਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੀਏ; ਆਪਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥੨॥ ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਛਡਾਏ॥ ਆਪਣੀ ਭਗਤਿ. ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਕਰਾਈ; ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥੩॥ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਭੈ ਮੋਹ ਬਿਨਾਸੇ; ਮਿਟਿਆ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਕਰੀ ਸੁਖਦਾਤੈ; ਭੇਟਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥੪॥੫॥੫੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਬ. ਕਛੁ ਨ ਸੀਓ, ਤਬ ਕਿਆ ਕਰਤਾ; ਕਵਨ ਕਰਮ ਕਰਿ ਆਇਆ॥ ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਠਾਕੁਰਿ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ; ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਈ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕਰਾਏ; ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਣਤੀ ਗਣੀ. ਨ ਛੂਟੈ ਕਤਹੂ; ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਇਆਣੀ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣੈਹਾਰੇ; ਤੇਰੀ ਬਖਸ ਨਿਰਾਲੀ॥੨॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੁਹੀ ਧਿਆਈਐ॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ; ਕੁਦਰਤਿ. ਕੀਮ ਨ ਪਾਈਐ॥੩॥ ਨਿਰਗੁਣੁ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਣੁ ਅਗਿਆਨੀ; ਕਰਮ ਧਰਮ ਨਹੀ ਜਾਣਾ॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ. ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਮਿਠਾ ਲਗੈ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ॥੪॥੬॥੫੩॥
ਅੰਗ ੭੪੯:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਾਗਠੜੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਤੁਮ੍ਾਰੇ; ਜਿਨ੍ ਘਰਿ ਧਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਪਰਵਾਣੁ ਗਣੀ ਸੇਈ ਇਹ ਆਏ; ਸਫਲ ਤਿਨਾ ਕੇ ਕਾਮਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ; ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਕੇਸਾ ਕਾ ਕਰਿ ਚਵਰੁ ਢੁਲਾਵਾ; ਚਰਣ ਧੂੜਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਹੂ ਮਹਿ ਨਾਹੀ; ਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ॥ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਨਿ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਲੈਨਿ ਮਿਲਾਏ॥੨॥ ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਸਚੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ; ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਾਤੇ॥ ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ ਤਿਨਿ ਜਾਤੇ॥੩॥ ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪਾਣੀ ਢੋਵਾ; ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਪੀਸਣੁ ਪੀਸਿ ਕਮਾਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ; ਤੇਰੇ ਜਨ ਦੇਖਣੁ ਪਾਵਾ॥੪॥੭॥੫੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਸਤਿਗੁਰ; ਆਪੇ ਕਰਣੈਹਾਰਾ॥ ਚਰਣ ਧੂੜਿ ਤੇਰੀ ਸੇਵਕੁ ਮਾਗੈ; ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ; ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹੀਐ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹਿ; ਸੁਖੁ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਲਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ; ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਆਪਿ ਕਰਾਇਹਿ॥ ਤਹਾ ਬੈਕੁੰਠੁ. ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਤੇਰਾ; ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਧਾ ਲਾਇਹਿ॥੨॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਵਾ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਚਰਣਕਮਲ ਤੇਰੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ; ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥੩॥ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ ਉਸੁ ਵੇਲਾ ਸੁਹਾਵੀ; ਜਿਤੁ ਤੁਮਰੈ ਦੁਆਰੈ ਆਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੪॥੮॥੫੫॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਧੁ ਚਿਤਿ ਆਏ. ਮਹਾ ਅਨੰਦਾ; ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਹਿ. ਸੋ ਮਰਿ ਜਾਏ॥ ਦਇਆਲੁ ਹੋਵਹਿ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਕਰਤੇ; ਸੋ ਤੁਧੁ ਸਦਾ ਧਿਆਏ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਮੈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੀ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਆਗੈ; ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਣ

ਧੂੜਿ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕੀ ਹੋਵਾ; ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੀ; ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਗੁ ਪਾਈ॥੨॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ. ਤੁਧੁ ਪਹਿ ਸਾਰੀ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਇ ਲੈਹਿ ਸੋ ਲਾਗੈ; ਭਗਤੁ ਤੁਹਾਰਾ ਸੋਈ॥੩॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਮਾਗਉ ਇਕੁ ਦਾਨਾ; ਸਾਹਿਬਿ ਤੁਠੈ ਪਾਵਾ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਾਨਕੁ ਆਰਾਧੇ; ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਵਾ॥੪॥੯॥੫੬॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ; ਸੋ ਦੁਖੁ ਕੈਸਾ ਪਾਵੈ॥ ਮੱਤਾ-ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੈ. ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ; ਮਰਣਾ ਚੀਤਿ. ਨ ਆਵੈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ; ਤੂੰ ਸੰਤਾ ਕਾ. ਸੰਤ ਤੇਰੇ॥ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ. ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਜਮੁ. ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ੍ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ॥ ਤੇਰੀ ਬਖਸ. ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਿਲਾਸਾ॥੨॥

ਅੰਗ ੭੫੦:- ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਨਿ; ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਹਿ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਤੇਰੈ ਭਰਵਾਸੈ; ਪੰਚ ਦੁਸਟ ਲੈ ਸਾਧਹਿ॥੩॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ. ਨ ਜਾਣਾ; ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ॥ ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ; ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ॥

੪॥੧੦॥੫੭॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ. ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਇਆ; ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨਹਾਰੇ॥ ਜਿਤੁ ਤੂ ਲਾਵਹਿ ਤਿਤੁ ਹਮ ਲਾਗਹ; ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਜੀ; ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਦੇਵ ਦਇਆਲਾ; ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਧਿਆਈਐ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ. ਭਉ ਤਰੀਐ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਹੋਈਐ ਸਭ ਰੇਣਾ; ਜੀਵਤਿਆ ਇਉ ਮਰੀਐ॥੨॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਤਿਸ ਕਾ ਜਗ ਭੀਤਰਿ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਉ ਜਾਪੇ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਤਿਸ ਕੇ ਪੂਰਨ; ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ॥੩॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਦਇਆਲਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ; ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਰਵਾਲਾ॥੪॥੧੧॥੫੮॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਭਿ ਅਵਗਣ; ਮੈ ਗੁਣੁ ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ; ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਈ॥੧॥ ਨਾ ਮੈ ਰੂਪੁ; ਨ ਬੰਕੇ ਨੈਣਾ॥ ਨਾ ਕੁਲ ਢੰਗੁ; ਨ ਮੀਠੇ ਬੈਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਜਿ ਸੀਗਾਰ; ਕਾਮਣਿ ਕਰਿ ਆਵੈ॥ ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਜਾ ਕੰਤੈ ਭਾਵੈ ॥੨॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ; ਨ ਰੇਖਿਆ ਕਾਈ॥ ਅੰਤਿ ਨ; ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਈ॥੩॥ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ; ਲਾਵਹੁ ਪਾਈ॥੪॥ ਖਰੀ ਸਿਆਣੀ; ਕੰਤ ਨ ਭਾਣੀ॥ ਮਾਇਆ ਲਾਗੀ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ॥੫॥ ਹਉਮੈ ਜਾਈ; ਤਾ ਕੰਤ ਸਮਾਈ॥ ਕੱਮਣਿ- ਤਉ ਕਾਮਣਿ ਪਿਆਰੇ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੬॥ ਅਨਿਕ

ਜਨਮ ਬਿਛੁਰਤ; ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਰਾਇਆ॥੭॥ ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਸਹੁ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ॥ ਰਾਵੇ=ਸੀ- ਜੈ ਭਾਵੈ ਪਿਆਰਾ; ਤੈ ਰਾਵੇਸੀ॥੮॥੧॥

ਅੰਗ ੭੫੧:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੯ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕ=ਸੁੰਭ-ਕਚਾ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਾ; ਥੋੜੜਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਜੀਉ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲੀਆ; ਠਗਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰਿ ਜੀਉ॥ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ; ਜਨਮੁ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜੀਉ॥੧॥ ਰੰਗੇ ਕਾ. ਕਿਆ ਰੰਗੀਐ; ਜੋ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ਜੀਉ॥ ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ ਸੇਵੀਐ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਜੇ ਭਵਹਿ; ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਧਨੁ ਨਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਬੱਧਿਕ- ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੀ. ਜੇ ਫਿਰਹਿ; ਬਧਿਕ. ਥਾਇ ਨ ਪਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ਜੀਉ॥੨॥ ਚਿਟੇ ਜਿਨ ਕੇ ਕਪੜੇ; ਮੈਲੇ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਜੀਉ॥ ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਊਪਜੈ; ਦੂਜੈ ਵਿਆਪੇ ਚੋਰ ਜੀਉ॥ ਮੂਲੁ. ਨ ਬੂਝਹਿ ਆਪਣਾ; ਸੇ ਪਸੂਆ ਸੇ ਢੋਰ ਜੀਉ॥੩॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਖੁਸੀਆ ਮਨੁ ਕਰੇ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੰਗੈ ਸੁਖ ਜੀਉ॥ ਕਰਤਾ ਚਿਤਿ. ਨ ਆਵਈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ਜੀਉ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਕੈਸੀ ਭੁਖ ਜੀਉ॥੪॥ ਬੱਕੀ- ਬਾਕੀ ਵਾਲਾ ਤਲਬੀਐ; ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜੰਦਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਲੇਖਾ ਮੰਗੈ ਦੇਵਣਾ; ਪੁਛੈ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਸਚੇ ਕੀ ਲਿਵ ਉਬਰੈ; ਬਖਸੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ਜੀਉ॥੫॥ ਅਨ ਹੋਰ। ਕੋ ਨੂੰ। ਮਿੱਤੜਾ- ਅਨ ਕੋ ਕੀਜੈ ਮਿਤੜਾ; ਖਾਕੁ ਰਲੈ. ਮਰਿ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਬਹੁ ਰੰਗ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਛੁਟੀਐ; ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ॥੬॥ ਗਾਫਲ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਗਿਆਨੁ ਨ ਭਾਲਿ ਜੀਉ॥ ਵਿਗੁੱਚੀਐ- ਖਿੰਚੋਤਾਣਿ ਵਿਗੁਚੀਐ; ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ. ਨਾਲਿ ਜੀਉ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਭੈ ਰਤਿਆ; ਸਭ ਜੋਹੀ ਜਮਕਾਲਿ ਜੀਉ॥੭॥ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਕਾਰਣੁ ਧਾਰਿਆ; ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਨਿਧਾਰਾ ਆਧਾਰੁ ਜੀਉ॥੮॥੧॥੨॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਕਾਫੀ ਘਰੁ ੧੦ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦੁ=ਲੰਭੁ- ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਚੁ=ਲੰਭੁ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਚੁਲੰਭੁ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇਆ॥੧॥ ਚਲੈ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ; ਵਖਰੁ ਸਚੁ ਲੈ॥ ਪਤਿ ਪਾਏ ਦਰਬਾਰਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਭੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ; ਸਾਚੇ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਲਾਲਿ ਰਤਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਣ ਸਾਰਿ; ਅੰਤਰਿ ਤੂ ਵਸੈ॥ ਤੂੰ ਵਸਹਿ ਮਨ ਮਾਹਿ; ਸਹਜੇ ਰਸਿ ਰਸੈ॥੩॥ ਮੂਰਖ ਮਨ ਸਮਝਾਇ; ਆਖਉ ਕੇਤੜਾ॥

ਅੰਗ ੭੫੨:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਰੰਗਿ ਰੰਗੇਤੜਾ॥੪॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ; ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਆਪਣਾ॥ ਜੇ ਚਲਹਿ ਗੁਣ ਨਾਲਿ; ਨਾਹੀ ਦੁਖੁ ਸੰਤਾਪਣਾ॥੫॥ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੰਗੁ ਹੈ॥ ਮਰਸੀ ਹੋਇ ਵਿਡਾਣਾ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ਹੈ॥੬॥ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ; ਲਾਹਾ ਘਰਿ ਆਣਿਆ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਰਬਾਣੁ; ਸਬਦਿ ਪਛਾਣਿਆ॥੭॥ ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ; ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਸੀ॥ ਮੈ ਦੀਜੈ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਸੀ॥੮॥੧॥੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਉ ਆਰਣਿ ਲੋਹਾ ਪਾਇ; ਭੰਨਿ ਘੜਾਈਐ॥ ਤਿਉ ਸਾਕਤੁ ਜੋਨੀ ਪਾਇ; ਭਵੈ ਭਵਾਈਐ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਸਭੁ ਦੁਖੁ; ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਾ॥ ਹਉਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਖਣਹਾਰੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਮੇਲਹਿ ਤੁਝਹਿ ਰਜਾਇ; ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ॥੨॥ ਤੂੰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਆਪਿ; ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਈਐ॥ ਬੀਨਾਈਐ ਚੁਣ ਕੇ- ਤੂ ਦੇਖਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ; ਦਰਿ ਬੀਨਾਈਐ॥੩॥ ਦੇਹੀ ਹੋਵਗਿ ਖਾਕੁ; ਪਵਣੁ ਉਡਾਈਐ॥ ਅਉਤਾਕੁ ਬੈਠਕਾਂ- ਇਹੁ ਕਿਥੈ.ਘਰੁ ਅਉਤਾਕੁ; ਮਹਲੁ.ਨ ਪਾਈਐ॥੪॥ ਘੱਬੁ ਘਰ। ਮੁਹਾਈਐ ਲੁੱਟਾਉਂਦੇ- ਦਿਹੁ ਦੀਵੀ ਅੰਧ ਘੋਰੁ; ਘਬੁ ਮੁਹਾਈਐ॥ ਹੰਕਾਰ ਚੋਰ, ਘਰੁ ਮੁੱਸੈ ਲੁਟੱਦਾ। ਕਿਸ ਅੱਗੇ ਰੂਆਈਐ ਫ਼ਰਿਆਦ ਕਰੀਏ- ਗਰਬਿ ਮੁਸੈ ਘਰੁ ਚੋਰੁ; ਕਿਸੁ ਰੂਆਈਐ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਜਗਾਈਐ॥ ਦੀਪਾਈਐ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੀ ਹੈ- ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੀ ਆਗਿ; ਜੋਤਿ ਦੀਪਾਈਐ॥੬॥ ਬੁੱਝਾਈਐ- ਲਾਲੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਗੁਰਿ ਸੁਰਤਿ ਬੁਝਾਈਐ॥ ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮੁ; ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਐ॥੭॥ ਰਾਤਿ ਦਿਹੈ ਹਰਿ ਨਾਉ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ; ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਈਐ॥੮॥੨॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨਹੁ. ਨ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਧਿਆਈਐ॥ ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ; ਤਿਵੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥੧॥ ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਕੁਟੀ ਟੋਹਣੀ॥ ਰਹਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ; ਨ ਮੋਹੈ ਮੋਹਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਨਾਲਿ; ਗੁਰਿ ਦੇਖਾਲਿਆ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਭਾਲਿ; ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥੨॥ ਸੇਵੀ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨਾ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਰਜਾਇ; ਭਰਮੁ ਭਉ ਭੰਜਨਾ॥੩॥ ਜਨਮਤ ਹੀ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ; ਮਰਣਾ ਆਇ ਕੈ॥ ਜਨਮੁ ਮਰਣੁ ਪਰਵਾਣੁ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕੈ॥੪॥ ਹਉ ਨਾਹੀ. ਤੂ ਹੋਵਹਿ; ਤੁਧ ਹੀ ਸਾਜਿਆ॥ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ; ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਜਿਆ॥੫॥ ਦੇਹੀ ਭਸਮ ਰੁਲਾਇ; ਨ ਜਾਪੀ ਕਹ ਗਇਆ॥
ਅੰਗ ੭੫੩:- ਆਪੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ; ਸੋ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭਇਆ॥੬॥ ਤੂੰ. ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਦੂਰਿ; ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਤੂਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖਿ ਹਦੂਰਿ; ਅੰਤਰਿ ਭੀ ਤੂਹੈ॥੭॥ ਮੈ ਦੀਜੈ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ; ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਤਿ ਦੇਇ॥੮॥੩॥੫॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਾਮੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਆ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਪੈ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਬਿਨੁ ਚਾਖੇ. ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਪੈ॥ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਚੀਨਸਿ ਨਾਹੀ ਆਪੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਏਕੋ ਜਾਣੈ; ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ॥੧॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪਣੇ ਵਿਟਹੁ; ਜਿਨਿ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਆਤਮੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ. ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ; ਬਿਖੁ ਖਟੇ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ॥੨॥ ਸੋਈ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਚਾਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ॥ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਿਫਤਿ ਹੈ ਸਾਚੀ; ਸਾਚਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਏ॥ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਕਰਮੁ ਹੈ ਸਾਚਾ; ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਟੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ॥ ਅ–ਲਿਪਤੁ– ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ. ਸਾਚੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਸਦ ਹੀ ਕੂੜੋ ਬੋਲੈ; ਬਿਖੁ ਬੀਜੈ ਬਿਖੁ ਖਾਏ॥ ਜਮਕਾਲਿ ਬਾਧਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾਧਾ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਕਵਣੁ ਛਡਾਏ॥੪॥ ਸਚਾ ਤੀਰਥੁ. ਜਿਤੁ ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵਣੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਏ; ਤਿਤੁ ਨਾਤੈ ਮਲੁ ਜਾਏ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਾਚਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਾ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨ ਲਾਏ॥ ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ॥੫॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ; ਦੁਰਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਸਹਜੇ ਚਾਖੀ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਮੱਤਾ– ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਾਤਾ. ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ; ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ॥੬॥ ਅੰਗ ੭੫੪:– ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੇ॥ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ; ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਤਾ ਬਖਸੇ; ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਵਾਰੇ॥੭॥ ਸਭੋ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਵਰਤੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਜਾਣੈ॥ ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੋ ਵਰਤੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ; ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸ ਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ; ਜਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥੮॥੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਾਇਆ ਕਾਮਣਿ ਅਤਿ ਸੁਆਲਿਉ; ਪਿਰੁ ਵਸੈ ਜਿਸੁ ਨਾਲੇ॥ ਪਿਰ ਸਚੇ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ. ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਲੇ॥੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੀ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸੈ; ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਪਾਤਾਲਾ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ– ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਵਸੈ; ਸਭਨਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਕਾਇਆ ਕਾਮਣਿ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਾ॥੨॥ ਅ–ਲਖੁ ਪੋਲਾ– ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਆਪੇ ਵਸੈ; ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖਿਆ

ਜਾਈ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਗਧੁ ਬੂਝੈ ਨਾਹੀ; ਬਾਹਰਿ ਭਾਲਣਿ ਜਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਸਤਿਗੁਰਿ. ਅਲਖੁ ਦਿਤਾ ਲਖਾਈ॥੩॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ; ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਪਟਣ ਪੋਲਾ- ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ. ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ; ਹਾਟ ਪਟਣ ਬਾਜਾਰਾ॥ ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ. ਨਾਮੁ ਨਉ ਨਿਧਿ; ਪਾਈਐ. ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥੪॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਤੋਲਿ ਤੁਲਾਵੈ; ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਤਨੁ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕੁ; ਤਿਸ ਕਾ ਮੋਲੁ ਅਫਾਰਾ॥ ਮੋਲਿ ਕਿਤ ਹੀ, ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ; ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ. ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਕਾਇਆ ਖੋਜੈ; ਹੋਰ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ; ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਭਉ ਭਾਉ ਵਸੈ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈ॥੬॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਾ; ਸਭ ਓਪਤਿ ਜਿਤੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸਚੈ ਆਪਣਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ; ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇਆ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੭॥ ਸਾ ਕਾਇਆ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ; ਸਚੈ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਦਰਿ ਢੋਈ ਨਾਹੀ; ਤਾ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ; ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੮॥੨॥

ਅੰਗ ੭੫੫:- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧੦ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦੁਨੀਆ ਨ ਸਾਲਾਹਿ; ਜੋ ਮਰਿ ਵੰਞਸੀ॥ ਥੀਈ- ਲੋਕਾ. ਨ ਸਾਲਾਹਿ; ਜੋ ਮਰਿ ਖਾਕੁ ਥੀਈ॥੧॥ ਵਾਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਵਾਹੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ; ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੱਝਿ- ਦੁਨੀਆ ਕੇਰੀ ਦੋਸਤੀ; ਮਨਮੁਖ ਦਝਿ ਮਰੰਨਿ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਵੇਲਾ ਨ ਲਾਹੰਨਿ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਲਗੰਨਿ॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ; ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਰਹੰਨਿ॥੩॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਰਚੰਨਿ॥ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ. ਨ ਉਤਰੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਲਤ ਫਿਰੰਨਿ॥੪॥ ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਦੋਸਤੀ; ਨਾਲਿ ਸੰਤਾ ਵੈਰੁ ਕਰੰਨਿ॥ ਆਪਿ ਡੁਬੇ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਡੋਬੰਨਿ॥੫॥ ਨਿੰਦਾ ਭਲੀ ਕਿਸੈ ਕੀ ਨਾਹੀ; ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਕਰੰਨਿ॥ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕਾ; ਨਰਕੇ ਘੋਰਿ ਪਵੰਨਿ॥੬॥ ਏ ਮਨ ਜੈਸਾ ਸੇਵਹਿ. ਤੈਸਾ ਹੋਵਹਿ; ਤੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵਣਾ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥੭॥ ਮਹਾਪੁਰਖਾ ਕਾ ਬੋਲਣਾ; ਹੋਵੈ ਕਿਤੈ ਪਰਥਾਇ॥ ਓਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹਹਿ; ਓਨਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥੮॥ ਗੁਣਕਾਰੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ। ਸੰਘਰੈ ਇਕੱਤ੍ਰ। ਉਪਦੇਸੇ-ਨਿ- ਗੁਣਕਾਰੀ ਗੁਣ ਸੰਘਰੈ; ਅਵਰਾ ਉਪਦੇਸੇਨਿ॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ. ਜਿ ਓਨਾ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਨਿ॥੯॥ ਦੇਸੀ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ; ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ॥ ਏਕੋ ਹੈ ਦਾਤਾਰੁ; ਸਚਾ ਆਪਿ ਧਣੀ॥੧੦॥ ਸੋ ਸਚੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ॥੧੧॥ ਮਨੁ ਮੈਲਾ. ਸਚੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ. ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥੧੨॥ ਸੋ ਸਹੁ ਸਚਾ ਵੀਸਰੈ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਨਾ ਵੀਸਰੈ; ਗੁਰਮਤੀ

ਵੀਚਾਰਿ॥੧੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ. ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹਾ; ਸਾਚੁ ਰਖਾ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ. ਨ ਵੀਛੁੜੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥੧੪॥ ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ॥੧੫॥ ਮਨਮੁਖ ਮਨੁ. ਨ ਭਿਜਈ; ਅਤਿ ਮੈਲੇ ਚਿਤਿ ਕਠੋਰ॥ ਨਿਕੋਰ ਨਿਰੀ ਜ਼ਹਿਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਸੱਪੈ। ਵਿਸੁ ਘੋਲਾ- ਸਪੈ. ਦੁਧੁ ਪੀਆਈਐ; ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ॥੧੬॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਮੈਲੁ ਉਤਰੈ; ਤਾ ਸਚੁ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥੧੭॥ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਸਚੇ ਵਣਜਾਰੇ; ਓਥੈ ਕੂੜੇ. ਨ ਟਿਕੰਨਿ॥ ਓਨਾ ਸਚੁ. ਨ ਭਾਵਈ; ਦੁਖ ਹੀ ਮਾਹਿ ਪਚੰਨਿ॥੧੮॥ ਹਉਮੈ ਮੈਲਾ ਜਗੁ ਫਿਰੈ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਣਾ; ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰ॥੧੯॥

ਅੰਗ ੭੫੬:- ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਤਾ ਸਚਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀ ਸਚੁ ਮਨਿ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ॥੨੦॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਹੈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਵਡ ਰੋਗੁ ਹੈ; ਵਿਚਹੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇ॥੨੧॥ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ; ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ ਪਾਇ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੀ ਆਗੈ ਧਰੀ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥੨੨॥ ਖਿੰਚੋਤਾਣਿ ਵਿਗੁਚੀਐ; ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਛਡਿ ਤੂ; ਤਾ ਸਚਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੨੩॥ ਭਾਇਰਾ ਭਾਈ- ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਮਿਲੇ. ਸਿ ਭਾਇਰਾ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਲਗੰਨਿ॥ ਸਚਿ ਮਿਲੇ. ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਦਿਸੰਨਿ॥੨੪॥ ਸੇ ਭਾਈ ਸੇ ਸਜਣਾ; ਜੋ ਸਚਾ ਸੇਵੰਨਿ॥ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਨਾਮੁ ਵੱਟੇ ਔਗੁਣ ਖ਼ਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਨਾਮੁ ਲੈ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਅਵਗਣ ਵਿਕਣਿ ਤੋਂ, ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ ਆਉਣ ਤੋਂ, ਔਗੁਣ ਪਲ੍ਰਰਨਿ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ- ਅਵਗਣ ਵਿਕਣਿ ਪਲ੍ਰਰਨਿ; ਗੁਣ ਕੀ ਸਾਝ ਕਰੰਨ੍ਹਿ॥੨੫॥ ਗੁਣ ਕੀ ਸਾਝ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਨਿ॥ ਸਚੁ ਵਣੰਜਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਿਉ; ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਲਏਨਿ॥੨੬॥ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਪਾਪ ਕਰਿ ਕਰਿ ਸੰਚੀਐ; ਚਲੈ ਨ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਸੀ; ਸਭ ਮੁਠੀ ਜਮਕਾਲਿ॥੨੭॥ ਮਨ ਕਾ ਤੋਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਹਿਰਦੈ ਰਖਹੁ ਸਮ੍ਾਲਿ॥ ਏਹੁ ਖਰਚੁ ਅਖੁਟੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ॥੨੮॥ ਏ ਮਨ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਿਆ; ਜਾਸਹਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਵਿਆਪਿਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਸਚੁ ਧਿਆਇ ॥੨੯॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨ ਪਵੈ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਪੈ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੩੦॥ ਸੋ ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਰੰਗੁਲਾ; ਰੰਗੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਕਾਮਣਿ ਰੰਗੁ ਤਾ ਚੜੈ; ਜਾ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥੩੧॥ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਭੀ ਮਿਲਨਿ; ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੰਨਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਹੈ, ਖਾਨਿ ਖਰਚਨਿ. ਨ ਨਿਖੁਟਈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਹਜਿ ਰਵੰਨਿ॥੩੨॥ ਨਾ ਓਇ ਜਨਮਹਿ. ਨਾ ਮਰਹਿ; ਨਾ ਓਇ ਦੁਖ ਸਹੰਨਿ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੇਲ ਕਰੰਨਿ॥੩੩॥ ਸਜਣ ਮਿਲੇ. ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਜਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਮਿਲੇ ਰਹੰਨਿ॥ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਲਹੰਨਿ॥੩੪॥੧॥੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਜੀ ਸੂਖਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ;

ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ; ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੰਨਿ॥ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਮਨਿ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਰਵੰਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰੁ ਹੈ; ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਖ ਲਹੰਨ੍ਹਿ॥

ਅੰਗ ੭੫੭:- ਸੇਵਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿਆ; ਸੇ ਹੰਸੁਲੇ ਨਾਮੁ ਲਹੰਨਿ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨ੍ਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਲਗੰਨ੍ਹਿ॥ ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਗੁਰ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਏਨ੍ਹਿ॥੩॥ ਵਡਭਾਗੀ ਘਰੁ ਖੋਜਿਆ; ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਵੇਖਾਲਿਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੁ॥੪॥ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੫॥ ਸਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਵਸੈ ਸਭ ਥਾਇ॥ ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਸਬਦਿ ਵੇਖਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੬॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਤਿਚਰੁ ਆਖਦਾ; ਜਿਚਰੁ ਹੈ ਦੁਹੁ ਮਾਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਬੁਝਿਆ; ਏਕਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੭॥ ਸੇਵਾ ਸਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਸੀ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ ਥਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੮॥੨॥੪॥੯॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ. ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ; ਹਉ ਤਿਸੁ ਪਹਿ ਆਪੁ ਵੇਚਾਈ॥੧॥ ਤਾਂਈਂ- ਦਰਸਨੁ ਹਰਿ; ਦੇਖਣ ਕੈ ਤਾਈ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇ ਸੁਖੁ ਦੇਹਿ. ਤ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧੀ; ਦੁਖ ਭੀ ਤੁਝੈ ਧਿਆਈ॥੨॥ ਜੇ ਭੁਖ ਦੇਹਿ. ਤ ਇਤ ਹੀ ਰਾਜਾ; ਦੁਖ ਵਿਚਿ. ਸੂਖ ਮਨਾਈ॥੩॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਸਭੁ ਅਰਪੀ; ਵਿਚਿ ਅਗਨੀ ਆਪੁ ਜਲਾਈ॥੪॥ ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪਾਣੀ ਢੋਵਾ; ਜੋ ਦੇਵਹਿ ਸੋ ਖਾਈ ॥੫॥ ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ; ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਵਡਿਆਈ॥੬॥ ਮਤ ਸਿੱਖਿਆ। ਅੱਖੀਂ। ਤਲਿ ਪੋਲਾ- ਅਖੀ ਕਾਢਿ, ਧਰੀ ਚਰਣਾ ਤਲਿ; ਸਭ ਧਰਤੀ ਫਿਰਿ, ਮਤ ਪਾਈ॥੭॥ ਜੇ ਪਾਸਿ ਬਹਾਲਹਿ. ਤਾ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧੀ; ਜੇ ਮਾਰਿ ਕਢਹਿ. ਭੀ ਧਿਆਈ॥੮॥ ਜੇ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ. ਤਾ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ; ਜੇ ਨਿੰਦੈ. ਤ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ॥੯॥ ਜੇ ਤੁਧੁ ਵਲਿ ਰਹੈ. ਤਾ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਆਖਉ; ਤੁਧੁ ਵਿਸਰਿਐ. ਮਰਿ ਜਾਈ॥੧੦॥ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਈ ਗੁਰ ਊਪਰਿ; ਪੈ ਪੈਰੀ ਸੰਤ ਮਨਾਈ॥੧੧॥ ਥਾਂਈਂ- ਨਾਨਕੁ ਵਿਚਾਰਾ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ; ਹਰਿ ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ॥੧੨॥ ਝੱਖੜੁ ਝਾਂਗੀ- ਝਖੜੁ ਝਾਗੀ. ਮੀਹੁ ਵਰਸੈ; ਭੀ. ਗੁਰੁ ਦੇਖਣ ਜਾਈ॥੧੩॥ ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ ਹੋਵੈ ਬਹੁ ਖਾਰਾ; ਗੁਰਸਿਖੁ ਲੰਘਿ. ਗੁਰ ਪਹਿ ਜਾਈ॥੧੪॥ ਜਿਉ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਲ ਬਿਨੁ ਹੈ ਮਰਤਾ; ਤਿਉ ਸਿਖੁ. ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ॥੧੫॥ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਸੋਭ ਕਰੇ ਜਲੁ ਬਰਸੈ; ਤਿਉ ਸਿਖੁ. ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਬਿਗਸਾਈ॥੧੬॥

ਅੰਗ ੭੫੮:- ਸੇਵਕ ਕਾ ਹੋਇ ਸੇਵਕੁ ਵਰਤਾ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਿਨਉ ਬੁਲਾਈ॥੧੭॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਹਰਿ ਪਹਿ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਗੁਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥੧੮॥ ਵਿਚੁ ਵਿਚੋਲਗੀ- ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਰੁ, ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ; ਗੁਰ ਵਿਚੁ ਦੇ. ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਈ॥੧੯॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਸੇਵਹਿ

ਸੋ ਤੂਹੈ ਹੋਵਹਿ; ਤੁਧੁ ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥੨੦॥ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਤੇਰੇ; ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਵਾਈ॥੨੧॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ; ਹੋਰ ਨਿਹਫਲ ਸਭ ਚਤੁਰਾਈ॥੨੨॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ; ਸੋਇਆ ਮਨੁ ਜਾਗਾਈ॥੨੩॥ ਇਕੁ ਦਾਨੁ ਮੰਗੈ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ; ਹਰਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਰਾਈ॥੨੪॥ ਜੇ ਗੁਰੁ ਝਿੜਕੇ. ਤ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ; ਜੇ ਬਖਸੇ. ਤ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈ॥੨੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਏ; ਮਨਮੁਖਿ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥੨੬॥ ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਵਰਫ ਵਰਸੈ; ਗੁਰਸਿਖੁ. ਗੁਰ ਦੇਖਣ ਜਾਈ॥੨੭॥ ਸਭੁ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ. ਦੇਖਉ ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ; ਵਿਚਿ ਅਖੀ. ਗੁਰ ਪੈਰ ਧਰਾਈ॥੨੮॥ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਕਰੀ ਗੁਰ ਕਾਰਣਿ; ਗੁਰ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਈ॥੨੯॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਅਰਾਧੀ; ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਈ॥੩੦॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਗੁਰੂ ਹੈ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ॥੩੧॥ ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਪੋਲੇ- ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ. ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ; ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਗੋਸਾਈ॥੩੨॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧੦ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਨੇਹੁ; ਲਾਇਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੈ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ; ਜਾ ਗੁਰੁ ਦੇਖਾ ਸਾਮ੍ਹਣੇ॥੧॥ ਮੈ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਵਿਸਾਹੁ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸੀਆ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗਾ ਪਿਆਰੁ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਲਿਅਨੁ; ਪਾਇਆ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਰਹੀ ਨਾਮ ਕਾ; ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਉ॥ ਜੇ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਹਜਿ ਪੀਏਉ॥੩॥ ਸੁਤਿਆ. ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਉਠਦਿਆ ਭੀ ਗੁਰੁ ਆਲਾਉ॥ ਕੋਈ ਐਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਹਉ ਤਾ ਕੇ ਧੋਵਾ ਪਾਉ॥੪॥ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ; ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਗੁਣ ਨਾਮ ਕਾ; ਮੈ ਤਿਸੁ ਦੇਖਣ ਕਾ ਚਾਉ॥

ਅੰਗ ੭੫੯:- ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਊ; ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ. ਮਰਿ ਜਾਉ॥੬॥ ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ ਵਿਣੁ ਪਾਣੀਐ; ਰਹੈ ਨ. ਕਿਤੈ ਉਪਾਇ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਸੰਤੁ ਨ ਜੀਵਈ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੈ. ਮਰਿ ਜਾਇ॥੭॥ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ; ਕਿਉ. ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਜੀਵਾ ਮਾਉ॥ ਮੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਆਧਾਰੁ ਹੈ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹਾਉ॥੮॥ ਤੁੱਠਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ; ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਦੇਵੈ ਮਾਇ॥ ਮੈ ਧਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੯॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਦੇਇ ਦ੍ਰਿੜਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੋ ਲਹੈ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੈ ਆਇ॥੧੦॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ; ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਆਖੈ ਆਇ॥ ਤਿਸੁ ਦੇਵਾ ਮਨੁ ਆਪਣਾ; ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ ਪਾਇ॥੧੧॥ ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਤੂੰ; ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੀਤਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਮੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ॥੧੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਨਾ ਆਵੈ.

ਨਾ ਜਾਇ॥ ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੧੩॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ; ਸਾਬਤੁ ਪੂੰਜੀ ਰਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਮੰਨਿਆ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ॥੧੪॥੧॥੨॥੧੧॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ; ਬਿਖਿਆ ਕੈ ਸੰਗਾ॥ ਮਨਹਿ ਬਿਆਪਤ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ॥ ਕਤ ਪਾਈਐ; ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਮਹਿ; ਰਹਿਆ ਬਿਆਪੇ॥ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੇ॥੨॥ ਬਸ-ਇ- ਬਸਇ ਕਰੋਧੁ; ਸਰੀਰਿ ਚੰਡਾਰਾ॥ ਅਗਿਆਨਿ. ਨ ਸੂਝੈ; ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ॥੩॥ ਭ੍ਰਮਤ ਬਿਆਪਤ; ਜਰੇ ਕਿਵਾਰਾ॥ ਜਾਣੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰਾ॥੪॥ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ; ਬੰਧਿ ਪਰਾਨਾ॥ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ; ਫਿਰਤ ਬਿਗਾਨਾ॥੫॥ ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਕੈ; ਵਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ॥ ਫਿਰਤ ਪਿਆਸ; ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ॥੬॥ ਕਛੂ ਸਿਆਨਪ ਉਕਤਿ ਨ; ਮੋਰੀ॥ ਏਕ ਆਸ; ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤੋਰੀ॥੭॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ; ਸੰਤਨ ਪਾਸੇ॥ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ; ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸੇ॥੮॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਪਤੇ; ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੭੬੦:- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਿਥਨ ਮੋਹ ਅਗਨਿ ਸੋਕ ਸਾਗਰ॥ ਪਾਪਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਉ-ਧਰੁ ਉਧਾਰਨਾ ਕਰੋ ਜੀ। ਨੱਾਗਰ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਉਧਰੁ ਹਰਿ ਨਾਗਰ॥੧॥ ਚਰਣਕਮਲ ਸਰਣਾਇ; ਨਰਾਇਣ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥ; ਭਗਤ ਪਰਾਇਣ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਾਥਾ ਨਾਥ; ਭਗਤ ਭੈ ਮੇਟਨ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਮਦੂਤ. ਨ ਭੇਟਨ॥੨॥ ਜੀਵਨ ਰੂਪ; ਅਨੂਪ ਦਇਆਲਾ॥ ਰਵਣ ਗੁਣਾ; ਕਟੀਐ ਜਮ ਜਾਲਾ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਰਸਨ ਨਿਤ ਜਾਪੈ॥ ਰੋਗ ਰੂਪ ਮਾਇਆ; ਨ ਬਿਆਪੈ॥੪॥ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦ; ਸੰਗੀ ਸਭਿ ਤਾਰੇ॥ ਪੋਹਤ ਨਾਹੀ; ਪੰਚ ਬਟਵਾਰੇ॥੫॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ; ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਧਿਆਏ॥ ਸਰਬ ਫਲਾ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ॥੬॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ; ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ; ਭਗਤਿ ਰਸੁ ਦੀਨਾ॥੭॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੮॥੧॥੨॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੯ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਨ ਡਿਠਿਆ. ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ; ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਤਿਨ੍ ਸੰਗੁ ਜੀਉ॥ ਸੱਜਨ- ਸੰਤ ਸਜਨ. ਮਨ ਮਿਤ੍ਰ ਸੇ; ਲਾਇਨਿ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਜੀਉ॥ ਤਿਨ੍ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਤੁਟਈ; ਕਬਹੁ. ਨ ਹੋਵੈ ਭੰਗੁ ਜੀਉ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਦਇਆ; ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਤੇਰੇ ਨਿਤ ਜੀਉ॥ ਆਇ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸਜਣਾ; ਨਾਮੁ ਜਪਹ ਮਨ ਮਿਤ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੇਖੈ ਸੁਣੇ ਨ ਜਾਣਈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਅੰਧੁ ਜੀਉ॥ ਕਾਚੀ ਦੇਹਾ ਵਿਣਸਣੀ; ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਧੰਧੁ ਜੀਉ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇ ਜਿਣਿ ਚਲੇ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਨਬੰਧੁ ਜੀਉ॥੨॥ ਹੁਕਮੇ ਜੁਗ ਮਹਿ ਆਇਆ; ਚਲਣੁ ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗਿ ਜੀਉ॥ ਹੁਕਮੇ ਪਰਪੰਚੁ ਪਸਰਿਆ; ਹੁਕਮਿ ਕਰੇ ਰਸ ਭੋਗ ਜੀਉ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਤਾ

ਵਿਸਰੈ; ਤਿਸਹਿ ਵਿਛੋੜਾ ਸੋਗੁ ਜੀਉ॥੩॥ ਆਪਨੜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ; ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਉੱਜਲਾ- ਐਥੈ ਸੁਖ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ; ਇਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਜੀਉ॥ ਸਤ ਸੱਚੇ। ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਸਚੇ ਨਾਲ- ਆਦਰੁ ਦਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਸਤ ਭਾਇ ਜੀਉ॥੪॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਜੀਉ॥ ਸਚੁ ਖਜਾਨਾ ਸੰਚਿਆ; ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਮਾਲ ਜੀਉ॥ ਮਨ ਤੇ. ਕਬਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਜਾ ਆਪੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਜੀਉ॥੫॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਰਹਿ ਗਏ; ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਅੰਗ ੭੬੧:- ਤਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ਜੀਉ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣਾ ਵਿਸਰੈ; ਸੋ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਲਖ ਵਾਰ ਜੀਉ॥੬॥ ਸਾਚੁ ਨੇਹੁ ਤਿਨ ਪ੍ਰੀਤਮਾ; ਜਿਨ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ ਜੀਉ॥ ਸਾਂਝੀ- ਗੁਣ ਸਾਝੀ. ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਬਸੇ; ਆਠ ਪਹਰ. ਪ੍ਰਭ ਜਾਪਿ ਜੀਉ॥ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਪਰਮੇਸਰੈ; ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ ਜੀਉ॥੭॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ. ਤੂੰ ਕਰਣਹਾਰੁ; ਤੂਹੈ ਏਕੁ ਅਨੇਕ ਜੀਉ॥ ਮੈ ਸਰਬ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕੇ। ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਤੂ ਸਮਰਥੁ. ਤੂ ਸਰਬ ਮੈ; ਤੂਹੈ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ਜੀਉ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਜਪੀ; ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਟੇਕ ਜੀਉ॥੮॥੧॥੩॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧੦ ਕਾਫੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਜੇ ਭੁਲੀ ਜੇ ਚੁਕੀ ਸਾਈਂ; ਭੀ ਤਹਿੰਜੀ ਕਾਢੀਆ॥ ਦੂਜਾਣੇ ਦੂਜੇ ਪਾਪਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਵਾਢੀਆ ਵਿਛੜੀਆਂ- ਜਿਨ੍ਾ. ਨੇਹੁ ਦੂਜਾਣੇ ਲਗਾ; ਝੂਰਿ ਮਰਹੁ. ਸੇ ਵਾਢੀਆ॥੧॥ ਹਉ. ਨਾ ਛੋਡਉ; ਕੰਤ ਪਾਸਰਾ॥ ਸਦਾ ਰੰਗੀਲਾ ਲਾਲੁ ਪਿਆਰਾ; ਏਹੁ ਮਹਿੰਜਾ ਆਸਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਜਣੁ ਤੂਹੈ ਸੈਣੁ ਤੂ; ਮੈ. ਤੁਝ ਉਪਰਿ ਬਹੁ ਮਾਣੀਆ॥ ਸੁਖੇ ਪੋਲਾ- ਜਾ ਤੂ ਅੰਦਰਿ. ਤਾ ਸੁਖੇ; ਤੂੰ ਨਿਮਾਣੀ ਮਾਣੀਆ॥੨॥ ਜੇ ਤੂ ਤੁਠਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ; ਨਾ ਦੂਜਾ ਵੇਖਾਲਿ॥ ਦੱਤੜੀ- ਏਹਾ ਪਾਈ. ਮੂ ਦਾਤੜੀ; ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲਿ॥੩॥ ਜੁਲਾਈ ਚੱਲਾਂ। ਪੰਧ ਰਸਤੇ।ਤਉ ਆਪਜੀ- ਪਾਵ ਜੁਲਾਈ ਪੰਧ ਤਉ; ਨੈਣੀ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਲਿ॥ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੀ ਕਹਾਣੀਆ; ਜੇ ਗੁਰੁ ਥੀਵੈ ਕਿਰਪਾਲਿ॥੪॥ ਕਿਤੀ ਪੋਲਾ- ਕਿਤੀ. ਲਖ ਕਰੋੜਿ ਪਿਰੀਏ; ਰੋਮ ਨ ਪੁਜਨਿ ਤੇਰਿਆ॥ ਤੂ ਸਾਹੀ ਹੂ ਸਾਹੁ; ਹਉ ਕਹਿ ਨ ਸਕਾ. ਗੁਣ ਤੇਰਿਆ॥੫॥ ਸਹੀਆ ਤਊ ਅਸੰਖ; ਮੰਞਹੁ ਹਭਿ ਵਧਾਣੀਆ॥ ਹਿਕ ਭੋਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ; ਦੇਹਿ ਦਰਸੁ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਆ॥੬॥ ਜੈ ਡਿਠੇ ਮਨੁ ਧੀਰੀਐ; ਕਿਲਵਿਖ ਵੰਞਨਿ੍ ਦੂਰੇ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮਾਉ ਮੈ; ਜੋ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥੭॥ ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਢਹਿ ਪਈ; ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸਹਾਇ॥੮॥੧॥੪॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ; ਪੁਕਾਰਨਿ ਪੋਥੀਆ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭਿ ਕੂੜੁ; ਗਾਲ੍ਹੀ ਹੋਛੀਆ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅਪਾਰੁ; ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ॥ਨੱਸੈ- ਜਨਮ ਮਰਣ ਮੋਹੁ ਦੁਖੁ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਨਸੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹੰਕਾਰਿ- ਮੋਹਿ ਬਾਦਿ ਅਹੰਕਾਰਿ; ਸਰਪਰ ਰੁੰਨਿਆ॥ ਸੁਖੁ. ਨ ਪਾਇਨਿ੍ ਮੂਲਿ; ਨਾਮ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥੨॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਧਾਰਿ; ਬੰਧਨਿ ਬੰਧਿਆ॥ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰ; ਮਾਇਆ ਧੰਧਿਆ॥੩॥ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਿ; ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ; ਸਰਪਰ ਹਾਰਿਆ॥੪॥

ਅੰਗ ੭੬੨:- ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਅਨੇਕ; ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮਤੇ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਸਭੁ ਵਾਦਿ; ਜੋਨੀ ਭਰਮਤੇ॥੫॥ ਜਿਨੑ ਕਉ ਭਏ ਦਇਆਲ; ਤਿਨੑ ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਭਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਤਿਨੑੀ ਜਨੀ ਜਪਿ ਲਇਆ॥੬॥ ਖੋਜਹਿ. ਕੋਟਿ ਅਸੰਖ; ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤ ਕੇ॥ ਬੁੱਝਾਏ- ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ; ਨੇੜਾ ਤਿਸੁ ਹੇ॥੭॥ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ. ਦਾਤਾਰ; ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਨਾਨਕ ਚਾਉ ਏਹੁ॥੮॥੨॥੫॥੧੬॥

ਕੁ-ਚੱਜੀ-ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਕੁਚਜੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅੰਮਾਵਣਿ ਮਿਣਤੀ ਰਹਿਤ। ਡੋਸੜੇ ਦੋਸ਼। ਰਾਵਣਿ ਭੋਗਣ- ਮੰਞੁ ਕੁਚਜੀ.ਅੰਮਾਵਣਿ ਡੋਸੜੇ; ਹਉ.ਕਿਉ ਸਹੁ ਰਾਵਣਿ ਜਾਉ ਜੀਉ॥ ਇਕ ਦੂ ਇਕਿ ਚੜੰਦੀਆ; ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ. ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਜੀਉ॥ ਅੰਬੀ ਅੰਬ ਵਾਂਗ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸ੍ਰੀਰ। ਛਾਵੜੀਏਹਿ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਠੰਢੀ ਛਾਂ। ਛਾਵੜੀ-ਏਹਿ- ਜਿਨੑੀ ਸਖੀ. ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ; ਸੇ ਅੰਬੀ ਛਾਵੜੀਏਹਿ ਜੀਉ॥ ਸੇ ਗੁਣ. ਮੰਞੁ ਨ ਆਵਨੀ; ਹਉ. ਕੈ ਜੀ ਦੋਸ ਧਰੇਉ ਜੀਉ॥ ਘਿਨਾ ਲੈਣਾ ਕਰਾਂ- ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥਰਾ; ਹਉ ਕਿਆ ਕਿਆ ਘਿਨਾ, ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਜੀਉ॥ ਟੋਲਿ ਪਦਾਰਥ। ਅੰਬੜਾ ਪਹੁੰਚ ਸਕਾਂ- ਇਕਤੁ ਟੋਲਿ. ਨ ਅੰਬੜਾ; ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਤੇਰੈ. ਜਾਉ ਜੀਉ॥ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਰੰਗੁਲਾ; ਮੋਤੀ ਤੈ ਮਾਣਿਕੁ ਜੀਉ॥ ਸੇ ਵਸਤੂ ਸਹਿ ਦਿਤੀਆ; ਮੈ ਤਿਨੑ ਸਿਉ ਲਾਇਆ ਚਿਤੁ ਜੀਉ॥ ਮਿੱਟੀ- ਮੰਦਰ ਮਿਟੀ ਸੰਦੜੇ; ਪਥਰ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਟੋਲੀਂ ਪਦਾਰਥਾਂ। ਭੁੱਲੀਅਸੁ- ਹਉ. ਏਨੀ ਟੋਲੀ. ਭੁਲੀਅਸੁ; ਤਿਸੁ ਕੰਤ. ਨ ਬੈਠੀ ਪਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਕੂੰਜਾਂ ਕੁਰਲੀਆਂ ਬੱਗ ਬਹਿ-ਠੇ - ਅੰਬਰਿ ਕੂੰਜਾ ਕੁਰਲੀਆ; ਬਗ ਬਹਿਠੇ ਆਇ ਜੀਉ॥ ਸਾ ਧਨ ਚਲੀ ਸਾਹੁਰੈ; ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ. ਅਗੈ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਕਾਲ ਰੂਪ ਝਾਲੁ ਸਵੇਰਾ। ਵਾਟੜੀਆਸੁ ਭਗਤੀ ਰਸਤਾ।ਸੁੱਤੀ ਵਾਟੜੀ-ਆਸੁ- ਸੁਤੀ ਸੁਤੀ ਝਾਲੁ ਥੀਆ; ਭੁਲੀ ਵਾਟੜੀਆਸੁ ਜੀਉ॥ ਮੁੱਤੀਅਸੁ ਛੁੱਟੜ। ਧਰੀਆਸੁ ਧਰਨਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੁੱਤੀ-ਅਸੁ- ਤੈ ਸਹ ਨਾਲਹੁ.ਮੁਤੀਅਸੁ; ਦੁਖਾ ਕੂੰ ਧਰੀਆਸੁ ਜੀਉ॥ ਤੁਧੁ ਗੁਣ. ਮੈ ਸਭਿ ਅਵਗਣਾ; ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਸਭਿ ਰਾਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਮੈ ਡੋਹਾਗਣਿ. ਕਾਈ ਰਾਤਿ ਜੀਉ॥੧॥ ਸੁ-ਚੱਜੀ- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸੁਚਜੀ॥ ਜਾ ਤੂ. ਤਾ ਮੈ ਸਭੁ ਕੋ; ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਤੁਧੁ ਅੰਤਰਿ ਹਉ ਸੁਖਿ ਵਸਾ; ਤੂੰ ਅੰਤਰਿ ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਭਾਣੈ ਤਖਤਿ ਵਡਾਈਆ; ਭਾਣੈ ਭੀਖ ਉਦਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਆਪਜੀ ਦੇ ਭਾਣੇ 'ਚ ਥਲ ਮਾਰੂਥਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿ 'ਤੇ ਸਰੁ ਦਰਿਆ ਵਹਿ ਤੁਰਦੇ ਹਨ,ਭਾਵ ਸ਼ਰਧਾ ਹੀਨ ਖੁਸ਼ਕ ਥਲ ਰਿਦਿਆਂ 'ਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਸਰੁ ਦਰਿਆ ਵਗ ਤੁਰਦੇ ਹਨ।ਆਕਾਸਿ ਅਕਾਸ਼ ਵਾਂਗ ਹੰਕਾਰੀ ਰਿਦਿਆਂ 'ਚ ਭੀ ਆਪਜੀ ਦੇ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਕਵਲ, ਖਿੜ੍ਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ- ਭਾਣੈ. ਥਲ ਸਿਰਿ, ਸਰੁ ਵਹੈ; ਕਮਲੁ ਫੁਲੈ ਆਕਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਭਾਣੈ ਭਵਜਲੁ ਲੰਘੀਐ; ਭਾਣੈ ਮੰਝਿ ਭਰੀਆਸਿ ਜੀਉ॥ ਭਾਣੈ ਸੋ ਸਹੁ ਰੰਗੁਲਾ; ਸਿਫਤਿ ਰਤਾ ਗੁਣਤਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਭੀਹਾਵਲਾ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ। ਮੁਈ-ਆਸਿ- ਭਾਣੈ. ਸਹੁ ਭੀਹਾਵਲਾ; ਹਉ. ਆਵਣਿ ਜਾਣਿ ਮੁਈਆਸਿ ਜੀਉ॥ ਤੂ ਸਹੁ ਅਗਮੁ ਅਤੋਲਵਾ; ਹਉ ਕਹਿ ਕਹਿ ਢਹਿ ਪਈਆਸਿ ਜੀਉ॥ ਕਿਆ ਮਾਗਉ. ਕਿਆ ਕਹਿ ਸੁਣੀ; ਮੈ ਦਰਸਨ ਭੂਖ ਪਿਆਸਿ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਹੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ॥੨॥

ਅੰਗ ੭੬੩:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਗੁਣਵੰਤੀ॥ ਗੁਰਸਿੱਖੜਾ- ਜੋ ਦੀਸੈ ਗੁਰਸਿਖੜਾ; ਤਿਸੁ. ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ਜੀਉ॥ ਆਖਾ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ; ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਦੇਹਿ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ॥ ਦੱਸਿ- ਸੋਈ ਦਸਿ ਉਪਦੇਸੜਾ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ. ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਡੇਵ–ਸਾਂ ਦੇ ਦੇਵਾਂ। ਤੈ–ਕੂੰ।- ਇਹੁ ਮਨੁ. ਤੈਕੂੰ ਡੇਵਸਾ; ਮੈ. ਮਾਰਗੁ ਦੇਹੁ ਬਤਾਇ ਜੀਉ॥ ਤੱਕੀ- ਹਉ ਆਇਆ. ਦੂਰਹੁ ਚਲਿ ਕੈ; ਮੈ ਤਕੀ ਤਉ ਸਰਣਾਇ ਜੀਉ॥ ਮੈ ਆਸਾ ਰਖੀ ਚਿਤਿ ਮਹਿ; ਮੇਰਾ ਸਭੋ ਦੁਖੁ ਗਵਾਇ ਜੀਉ॥ ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ ਭਾਈਅੜੇ; ਗੁਰੁ ਕਹੈ. ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਜੀਉ॥ ਤਿਆਗੇਂ ਮਨ ਕੀ ਮਤੜੀ; ਵਿਸਾਰੇਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਜੀਉ॥ ਇਉ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸਾਵੜਾ; ਨਹ ਲਗੈ ਤਤੀ ਵਾਉ ਜੀਉ॥ ਹਉ ਆਪਹੁ. ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਦਾ; ਮੈ ਕਹਿਆ ਸਭੁ ਹੁਕਮਾਉ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ; ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ. ਕੀਆ ਪਸਾਉ ਜੀਉ॥ ਭੁੱਖੜੀ ਰੱਜਾਂ- ਮੈ. ਬਹੁੜਿ, ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖੜੀ; ਹਉ ਰਜਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਜੀਉ॥ ਸਿੱਖੜਾ- ਜੋ ਗੁਰ ਦੀਸੈ ਸਿਖੜਾ; ਤਿਸੁ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ਜੀਉ॥੩॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ। ਮੱਤ - ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਮੈ ਮਤ; ਪੇਈਅੜੈ ਘਰਿ ਪਾਹੁਣੀ, ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਮੈਲੀ ਅਵਗਣਿ ਚਿਤਿ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਗੁਣ ਨ ਸਮਾਵਨੀ, ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਗੁਣ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ; ਜੋਬਨੁ ਬਾਦਿ ਗਵਾਇਆ॥ ਵਰੁ ਘਰੁ ਦਰੁ. ਦਰਸਨੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ; ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜੁ. ਨ ਭਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਛਿ. ਨ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੀ; ਸੂਤੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ॥ ਬਾਲੱਤਣਿ ਬਾਲਪੁਣੇ ਤੋਂ- ਨਾਨਕ. ਬਾਲਤਣਿ ਰਾਡੇਪਾ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਧਨ ਕੁਮਲਾਣੀ॥੧॥ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਜੀ ਦੀ ਹਾਂ- ਬਾਬਾ. ਮੈ ਵਰੁ ਦੇਹਿ; ਮੈ. ਹਰਿ ਵਰੁ ਭਾਵੈ, ਤਿਸ ਕੀ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜੁਗ ਚਾਰਿ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਕੀ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਕੰਤੁ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਅਵਗਣਵੰਤੀ ਦੂਰੇ॥ ਜੈਸੀ ਆਸਾ ਤੈਸੀ ਮਨਸਾ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਨਾਰਿ ਭਗਤ। ਰਾਂਡ ਨਾਸਤਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਵੇਸੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਵੇਸ, ਪਾਪਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਲ਼ਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ- ਹਰਿ ਕੀ ਨਾਰਿ, ਸੁ ਸਰਬ ਸੁਹਾਗਣਿ; ਰਾਂਡ ਨ ਮੈਲੈ ਵੇਸੇ॥ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਵਰੁ ਸਾਚਾ ਭਾਵੈ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੈਸੇ॥੨॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਰਥ ਵੀਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਜੋਤਸ਼ ਦਾ ਲਗਨੁ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਰਥ ਗਣਾਇ ਵਿਚਰਵਾ ਕੇ। ਵੰਞਾ ਜਾਵਾਂ। ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਸਾਹੁਰੈ ਸਹੁਰਾ ਘਰ। ਲਗਨੁ ਪੋਲਾ- ਬਾਬਾ ਲਗਨੁ ਗਣਾਇ; ਹੰ ਭੀ ਵੰਞਾ ਸਾਹੁਰੈ, ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਸਾਹਾ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਇ, ਸੋ ਨ ਟਲੈ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੈ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ. ਕਰਤੈ ਕਰਿ ਪਾਇਆ; ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ॥ ਜਾਞੀ ਨਾਉ ਨਰਹ ਨਿਹਕੇਵਲੁ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਤਿਹੁ ਲੋਈ॥ ਮਾਇ ਨਿਰਾਸੀ ਰੋਇ ਵਿਛੁੰਨੀ; ਬਾਲੀ ਬਾਲੈ ਹੇਤੇ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਸੁਖ ਮਹਲੀ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤੇ॥੩॥

ਅੰਗ ੭੬੪:- ਦਿੱਤੜੀ- ਬਾਬੁਲਿ ਦਿਤੜੀ ਦੂਰਿ; ਨਾ ਆਵੈ ਘਰਿ ਪੇਈਐ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਰਹਸੀ ਵੇਖਿ ਹਦੂਰਿ; ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ ਘਰਿ ਸੋਹੀਐ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਸਾਚੇ ਪਿਰ ਲੋੜੀ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੋੜੀ; ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਪਰਧਾਨੇ॥ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲਾ ਥਾਨਿ ਸੁਹੇਲਾ;

ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਰ ਗਿਆਨੇ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਪਲੈ; ਸਚੁ ਬੋਲੈ ਪਿਰ ਭਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਛੁੜਿ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ; ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ॥੪॥੧॥ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਜਨ ਆਏ॥ ਸਾਚੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਏ; ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਾਈ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ; ਜਿਸੁ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਲਾਇਆ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਹਾਏ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ; ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਜਨ ਆਏ॥੧॥ ਆਵਹੁ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ ਨਾਰੇ॥ ਸਚੁ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹੁ. ਤਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹੁ; ਸੋਹਿਲੜਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ॥ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ. ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਇਆ; ਕਾਰਜ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਗਿਆਨ ਮਹਾ ਰਸੁ ਨੇਤ੍ਰੀ ਅੰਜਨੁ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਸਖੀ ਮਿਲਹੁ ਰਸਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹੁ; ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਜਨੁ ਆਇਆ॥੨॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਿੰਨਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਰਤੰਨਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮੇਰੈ; ਪਰਮ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੋ॥ ਜੰਤ ਭੇਖ. ਤੂ ਸਫਲਿਓ ਦਾਤਾ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰੋ॥ ਤੂ ਜਾਨੁ ਗਿਆਨੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਕੀਨਾ॥ ਸੁਨਹੁ ਸਖੀ. ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿਆ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭੀਨਾ॥੩॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸਾਚਾ ਖੇਲੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ॥ ਸਚੁ ਖੇਲੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ; ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਕਉਣੁ ਬੁਝਾਏ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸਿਆਣੇ ਕੇਤੇ; ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਣੁ ਕਹਾਏ॥ ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਭਏ ਦੇਵਾਨੇ; ਮਨੁ ਰਾਖਿਆ ਗੁਰਿ ਠਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਅਵਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ; ਗੁਣ ਸੰਗਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ॥੪॥੧॥੨॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਵਹੁ ਸਜਣਾ; ਹਉ ਦੇਖਾ ਦਰਸਨੁ ਤੇਰਾ ਰਾਮ॥ ਘਰਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਘਰ ਅਥਵਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ 'ਚ। ਆਪਨ-ੜੈ ਖੜ੍ਹੀ ਤੱਕਾਂ- ਘਰਿ ਆਪਨੜੈ. ਖੜੀ ਤਕਾ; ਮੈ ਮਨਿ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ. ਰਾਮ॥ ਮਨਿ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ. ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ; ਮੈ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ॥ ਨਿਹਕੇਵਲ ਸ਼ੁਧ ਨਿਰਮਲ- ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ. ਭਈ ਨਿਹਕੇਵਲ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ॥

ਅੰਗ ੭੬੫:- ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ ਜਾਤਾ ਤੂ ਸੋਈ; ਮਿਲਿਆ ਭਾਇ ਸੁਭਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਜਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਐ; ਸਾਚਿ ਮਿਲੇ ਘਰਿ ਆਏ॥੧॥ ਘਰਿ ਆਇਅੜੇ ਸਾਜਨਾ; ਤਾ ਧਨ ਖਰੀ ਸਰਸੀ ਰਾਮ॥ ਰਹੰਸੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ- ਹਰਿ ਮੋਹਿਅੜੀ ਸਾਚ ਸਬਦਿ; ਠਾਕੁਰ ਦੇਖਿ ਰਹੰਸੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਣ ਸੰਗਿ ਰਹੰਸੀ. ਖਰੀ ਸਰਸੀ; ਜਾ ਰਾਵੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੈ॥ ਅਵਗਣ ਮਾਰਿ. ਗੁਣੀ ਘਰੁ ਛਾਇਆ; ਪੂਰੈ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ॥ ਤਸਕਰ ਮਾਰਿ ਵਸੀ ਪੰਚਾਇਣਿ; ਅਦਲੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲਹਿ ਪਿਆਰੇ॥੨॥ ਵਰੁ ਪਾਇਅੜਾ ਬਾਲੜੀਏ; ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਰਾਮ॥ ਪਿਰਿ ਰਾਵਿਅੜੀ. ਸਬਦਿ ਰਲੀ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ. ਨਹ ਦੂਰੀ ਰਾਮ॥ ਪ੍ਰਭੁ. ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਈ, ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੋਈ; ਤਿਸ ਕੀ ਨਾਰਿ

ਸਬਾਈ॥ ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਆਪੇ ਰਾਵੇ; ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਅਮਰ ਅਡੋਲੁ ਅਮੋਲੁ ਅਪਾਰਾ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਜੋਗ ਸਜੋਗੀ; ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਈਐ॥੩॥ ਸੱਚਖੰਡ ਰੂਪੀ ਉੱਚੀ ਮਾੜੜੀ-ਐ ਹਵੇਲੀ। ਉੱਚੜੀਐ
- ਪਿਰੁ ਉਚੜੀਐ ਮਾੜੜੀਐ; ਤਿਹੁ ਲੋਆ ਸਿਰਤਾਜਾ ਰਾਮ॥ ਹਉ ਬਿਸਮ ਭਈ ਦੇਖਿ ਗੁਣਾ; ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਗਾਜਾ ਰਾਮ॥ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੋ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਖੋਟੇ. ਨਹੀ ਠਾਹਰ; ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਰਵਾਣੋ॥ ਪਤਿ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਪੂਰਾ ਪਰਵਾਨਾ; ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਸੀ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਪ੍ਰਭ ਜੈਸੇ ਅਵਿਨਾਸੀ॥੪॥੧॥੩॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ. ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ; ਜਗੁ ਧੰਧੜੈ ਲਾਇਆ॥ ਦਾਨਿ ਤੇਰੈ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਤਨਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਾਇਆ॥ ਚੰਦੋ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ। ਦੀਪਾਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ। ਗਇਆ- ਚੰਦੋ ਦੀਪਾਇਆ. ਦਾਨਿ ਹਰਿ ਕੈ; ਦੁਖੁ ਅੰਧੇਰਾ. ਉਠਿ ਗਇਆ॥ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਜੰਵ। ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰਜੀ ਨੂੰ, ਮੋਹਣੀਐ ਗੁਰਸੇਵਕ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ- ਗੁਣ ਜੰਞ. ਲਾੜੇ ਨਾਲਿ ਸੋਹੈ; ਪਰਖਿ ਮੋਹਣੀਐ ਲਇਆ॥ ਵੀਵਾਹੁ ਹੋਆ ਸੋਭ ਸੇਤੀ; ਪੰਚ ਸਬਦੀ ਆਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ; ਜਗੁ ਧੰਧੜੈ ਲਾਇਆ॥੧॥ਔਗੁਣ ਬਖ਼ਸ਼ ਕੇ ਮੇਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਵਰੀਤਾਂ ਹੋਰ ਰੀਤਾਂ - ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਾਜਨਾ; ਮੀਤਾ ਅਵਰੀਤਾ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਿਨ ਸਿਉ ਗਾਡਿਆ; ਮਨੁ ਲੀਅੜਾ ਦੀਤਾ॥ ਸੱਜਨ- ਲੀਆ ਤ ਦੀਆ ਮਾਨੁ ਜਿਨ੍ ਸਿਉ; ਸੇ ਸਜਨ ਕਿਉ ਵੀਸਰਹਿ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦਿਸਿ ਦਰਸ਼ਨ। ਆਇਆਂ ਮਿਲਿਆਂ- ਜਿਨ੍ ਦਿਸਿ ਆਇਆ.ਹੋਹਿ ਰਲੀਆ; ਜੀਅ ਸੇਤੀ ਗਹਿ ਰਹਹਿ॥ ਸਗਲ ਗੁਣ. ਅਵਗਣੁ ਨ ਕੋਈ; ਹੋਹਿ ਨੀਤਾ ਨੀਤਾ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਾਜਨਾ; ਮੀਤਾ ਅਵਰੀਤਾ॥੨॥ ਗੁਣਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁਲਾ; ਕਢਿ ਵਾਸੁ ਲਈਜੈ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਨਿ੍ ਸਾਜਨਾ; ਮਿਲਿ ਸਾਝ ਕਰੀਜੈ॥
ਅੰਗ ੭੬੬:- ਸਾਝ ਕਰੀਜੈ ਗੁਣਹ ਕੇਰੀ; ਛੋਡਿ ਅਵਗਣ ਚਲੀਐ॥ ਪਹਿਰੇ ਪਟੰਬਰ ਕਰਿ ਅਡੰਬਰ; ਆਪਣਾ ਪਿੜੁ ਮਲੀਐ॥ ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੀਐ. ਭਲਾ ਕਹੀਐ; ਝੋਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ॥ ਗੁਣਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁਲਾ; ਕਢਿ ਵਾਸੁ ਲਈਜੈ॥੩॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਹੋਰੁ ਕਰੇ ਨ ਕੋਈ॥ ਆਖਣ ਤਾ ਕਉ ਜਾਈਐ; ਜੇ ਭੂਲੜਾ ਹੋਈ॥ ਜੇ ਹੋਇ ਭੂਲਾ. ਜਾਇ ਕਹੀਐ; ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਕਿਉ ਭੁਲੈ॥ ਸੁਣੇ ਦੇਖੇ ਬਾਝੁ ਕਹਿਐ; ਦਾਨੁ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਿਵੈ॥ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਦਾਤਾ. ਜਗਿ ਬਿਧਾਤਾ; ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਹੋਰੁ ਕਰੇ ਨ ਕੋਈ॥੪॥੧॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ; ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਸਾਚ ਕੀ; ਸਾਚਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਆਵੈ. ਸਾਚ ਭਾਵੈ; ਸਾਚ ਕੀ ਮਤਿ. ਕਿਉ ਟਲੈ॥ ਪੁਰਬ ਦਾ ਮਜਨੁ ਇਸ਼ਨਾਨ। ਕਪਟ ਕਰਕੇ ਅਛਲਿਓ ਛਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਅ-ਛਲਿਓ- ਇਸਨਾਨੁ ਦਾਨੁ ਸੁਗਿਆਨੁ ਮਜਨੁ; ਆਪਿ ਅਛਲਿਓ ਕਿਉ ਛਲੈ॥ ਪਰਪੰਚ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਥਾਕੇ; ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਨ ਦੋਈ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ; ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸੋਈ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਨਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ॥ ਮੈਲੁ ਲਾਗੀ ਮਨਿ ਮੈਲਿਐ; ਕਿਨੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ॥ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ; ਗੁਰ ਪਹਿ ਮੋਲੁ

ਕਰਾਇਆ॥ ਆਪਨੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਹਜਿ ਪਛਾਤਾ; ਜਾ ਮਨੁ ਸਾਚੈ ਲਾਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ. ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ; ਕਿਉ ਮਿਲੈ ਹੋਇ ਪਰਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥੨॥ ਜਦੋਂ ਹਿਰਦੇ 'ਚ ਆ ਗਏ. ਫੇਰ ਕਿਹੜਾ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਭਾਵ ਸਾਰੇ ਆ ਗਏ, ਇਕ ਵਾਰੀ ਆ ਕੇ, ਕਿਉਂ ਜਾਣ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜਾਂਦੇ- ਆਇ ਗਇਆ. ਕੀ ਨ ਆਇਓ; ਕਿਉ ਆਵੈ ਜਾਤਾ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਾਤਾ॥ ਸਾਹਿਬ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ. ਸਚ ਕੀ ਬਾਤਾ; ਜਿਨਿ ਬਿੰਬ ਕਾ ਕੋਟੁ ਉਸਾਰਿਆ॥ ਪੰਚ ਨਿਰਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ।ਸਭ ਦੇ ਵਸਣ ਦੇ ਭੂ ਅਸਥਾਨ, ਟਿਕਾਣੇ। ਨਾਇਕੋ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ, ਪ੍ਰੇਰਕ। ਸਿਰੰਦਾ ਰਚਨ ਵਾਲੇ।ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰੂਪੀ ਪਿੰਡੁ- ਪੰਚ ਭੂ ਨਾਇਕੋ, ਆਪਿ ਸਿਰੰਦਾ; ਜਿਨਿ. ਸਚ ਕਾ ਪਿੰਡੁ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਹਮ ਅਵਗਣਿਆਰੇ. ਤੂ ਸੁਣਿ ਪਿਆਰੇ; ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ. ਨਾ ਥੀਐ; ਸਾਚੀ ਮਤਿ ਹੋਈ॥੩॥ ਅੰਜਨੁ ਤੈਸਾ ਅੰਜੀਐ; ਜੈਸਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ॥ ਸਮਝੈ ਸੂਝੈ ਜਾਣੀਐ; ਜੇ ਆਪਿ ਜਾਣਾਵੈ॥ ਆਪਿ ਜਾਣਾਵੈ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵੈ; ਆਪੇ ਮਨੂਆ ਲੇਵਏ॥ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਅਭੇ-ਵਏ ਇੱਕਮਿੱਕ ਵਿਆਪਕ। ਸੁ-ਕਰਮ- ਕਰਮ ਸੁਕਰਮ ਕਰਾਏ ਆਪੇ; ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ. ਅਭੇਵਏ॥ ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਪਾਖੰਡੁ ਨ ਜਾਣਾ; ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਅੰਜਨੁ ਨਾਮੁ. ਤਿਸੈ ਤੇ ਸੂਝੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਜਾਨਿਆ॥੪॥ ਸਾਜਨ ਹੋਵਨਿ ਆਪਣੇ; ਕਿਉ ਪਰ ਘਰ ਜਾਹੀ॥ ਸਾਜਨ ਰਾਤੇ ਸਚ ਕੇ; ਸੰਗੇ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਾਜਨ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ; ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਬਾਇਆ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਪੁੰਨ ਪੂਜਾ; ਨਾਮੁ ਸਾਚਾ ਭਾਇਆ॥ ਆਪਿ ਸਾਜੇ ਥਾਪਿ ਵੇਖੈ; ਤਿਸੈ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੭੬੭:- ਸਾਜਨ ਰਾਂਗਿ ਰੰਗੀਲੜੇ; ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ॥੫॥ ਅੰਧਾ ਆਗੂ ਜੇ ਥੀਐ; ਕਿਉ ਪਾਧਰੁ ਜਾਣੈ॥ ਮੁੱਸੈ- ਆਪਿ ਮੁਸੈ. ਮਤਿ ਹੋਛੀਐ; ਕਿਉ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਕਿਉ ਰਾਹਿ ਜਾਵੈ, ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ; ਅੰਧ ਕੀ ਮਤਿ. ਅੰਧਲੀ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ. ਕਛੁ ਨ ਸੂਝੈ; ਅੰਧੁ ਬੂਡੌ ਧੰਧਲੀ॥ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਚਾਨਣੁ ਚਾਉ ਉਪਜੈ; ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨਿ ਵਸੈ॥ਦੱਸੈ- ਕਰ ਜੋੜਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਨੰਤੀ; ਰਾਹੁ ਪਾਧਰੁ ਗੁਰੁ ਦਸੈ॥੬॥ ਮਨੁ ਪਰਦੇਸੀ ਜੇ ਥੀਐ; ਸਭੁ ਦੇਸੁ ਪਰਾਇਆ॥ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਖੋਲ੍ਉ ਗੰਠੜੀ; ਦੂਖੀ ਭਰਿ ਆਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਦੂਖੀ ਭਰਿ ਆਇਆ. ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ; ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਬਿਧਿ ਮੇਰੀਆ॥ ਆਵਣੇ ਜਾਵਣੇ ਖਰੇ ਡਰਾਵਣੇ; ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਫੇਰੀਆ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ. ਊਣੇ ਝੂਣੇ; ਨਾ ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਮਨੁ ਪਰਦੇਸੀ ਜੇ ਥੀਐ; ਸਭੁ ਦੇਸੁ ਪਰਾਇਆ॥੭॥ ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਸੋ ਭਰਪੁਰਿ ਲੀਣਾ॥ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਕਰੇ; ਸਚ ਸਬਦਿ ਪਤੀਣਾ॥ ਅੰਕੁ ਰਿਦਾ। ਮਹਲੁ ਰਾਮਜੀ। ਮਹਲਾਂ ਸ੍ਰੀਰਾਂ। ਮਹੱਲੁ- ਸਬਦੇ ਪਤੀਜੈ.ਅੰਕੁ ਭੀਜੈ; ਸੁ ਮਹਲੁ, ਮਹਲਾ ਅੰਤਰੇ॥ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੋਈ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਅੰਤਿ ਨਿਰੰਤਰੇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮੇਲਾ ਤਾਂ ਸੁਹੇਲਾ; ਬਾਜੰਤ ਅਨਹਦ ਬੀਣਾ॥ ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਸੋ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ॥੮॥ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸੋਈ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਕੋਈ॥ ਅ-ਭੁੱਲੁ ਭੁੱਲਏ- ਕੀਮਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈ.ਆਪਿ ਜਾਣਾਵੈ; ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ. ਨ ਭੁਲਏ॥ ਅ-ਮੁੱਲਏ- ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਹਿ. ਤੁਧੁ

ਭਾਵਹਿ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਮੁਲਏ॥ ਹੀਣਉ ਨੀਚੁ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ; ਸਾਚੁ. ਨ ਛੋਡਉ ਭਾਈ॥ ਸਾਂਈ- ਨਾਨਕ.ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਦੇਖਿਆ; ਦੇਵੈ ਮਤਿ ਸਾਈ॥੯॥੨॥੫॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੁਖ ਸੋਹਿਲੜਾ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪਣੇ ਵਿਟਹੁ; ਜਿਨਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ. ਹਰਿ ਜਾਪਹੁ; ਸੁਖ ਫਲ. ਹਰਿ ਜਨ ਪਾਵਹੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ. ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ; ਸੁਖ ਸੋਹਿਲੜਾ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭੀਨੇ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ੍ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ; ਤਿਨ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਉ ਭਾਗਾ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜੀ ਖੋਈ; ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ॥ ਅੰਗ ੭੬੮:- ਜਿਨ੍ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ. ਮੇਰੈ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਭੀਨੇ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥੨॥ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੈ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ; ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੁ ਪਾਏ॥ ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਗਵਾਏ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ. ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ; ਹਉ ਤੇਰਾ. ਤੂ ਹਮਾਰਾ॥ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੩॥ ਸਾਜਨ ਆਇ ਵੁਠੇ; ਘਰ ਮਾਹੀ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਹੀ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ. ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ; ਫਿਰਿ. ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਏ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪੂਜ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ; ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕੋ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ॥ ਸਾਜਨ ਆਇ ਵੁਠੇ; ਘਰ ਮਾਹੀ॥੪॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩॥ ਜੁੱਗਿ ਜੁੱਗਿ- ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖੈ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਰਾਮ॥ ਸੋ ਭਗਤੁ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ. ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਾਇਆ; ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਸਚੀ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ; ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਜਿਨੀ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਹੈ; ਭਗਤ. ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ. ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਵਹਿ; ਜਿਨ੍ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਪਛਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਪਛਾਣੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ; ਭੈ ਭਗਤਿ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਇੱਕ-ਰਸ ਲਗਾਤਾਰ- ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਖਹਿ ਸਦਾ ਨਾਲੇ॥ ਨਾਨਕ.ਸੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਿ ਸਾਚੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ. ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ, ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਵਿਣੁ

ਸਤਿਗੁਰੁ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ; ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ॥ ਪਰਜ ਪਰਜਾ। ਵਿਗੋਈ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋਈ- ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ. ਦੁਖੁ ਹੋਈ, ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ; ਵਿਣੁ ਗੁਰ. ਤਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਭਗਤਿ ਵਿਹੂਣਾ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿਆ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਨਿਆ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਪਛਾਣਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਈ॥੩॥

ਅੰਗ ੭੬੯:- ਭਗਤਾ ਕੈ ਘਰਿ ਕਾਰਜੁ ਸਾਚਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਵਖਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਆਪੇ ਦੀਆ; ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿ ਸਮਾਣੇ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਣੇ; ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਦਾ ਅਖੁਟੁ. ਕਦੇ ਨ ਨਿਖੁਟੈ; ਹਰਿ ਦੀਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਊਚੇ. ਸਦ ਹੀ ਊਚੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧॥੨॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ; ਜਿਥੈ ਸਚੇ ਕਾ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੋ ਰਾਮ॥ ਹਉਮੈ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ; ਸਾਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰੇ. ਦੁਤਰੁ ਤਾਰੇ; ਫਿਰਿ ਭਵਜਲੁ. ਤਰਣੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ; ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਵਿਖਾਲਿਆ ਸੋਈ॥ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ; ਸਚੁ ਵੇਖੈ

ਸਭੁ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੀ ਨਾਈ; ਸਚੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਈ॥੧॥ ਬੁੱਝਾਇਆ- ਸਾਚੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਾਚੁ ਬੁਝਾਇਆ; ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ਰਾਮ॥ ਸਚਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਚਾ ਹੈ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ॥ ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ. ਮਰੈ ਨ ਕੋਈ; ਗਰਭਿ ਨ ਜੂਨੀ ਵਾਸਾ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ. ਸਚਿ ਸਮਾਈ; ਸਚਿ ਨਾਇ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਸੇ ਸਚੇ ਹੋਏ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ; ਨਾ ਵੀਛੁੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਨਿ ॥੨॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸੋਹਿਲਾ ਹੋਈ ਰਾਮ॥ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਸਾਚੇ. ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਚਾ; ਵਿਚਿ ਸਾਚਾ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਰਾਮ॥ ਸਭੁ ਸਚੁ ਵਰਤੈ. ਸਚੋ ਬੋਲੈ; ਜੋ ਸਚੁ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸਚੁ ਪਸਰਿਆ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ॥ ਸਚੇ ਉਪਜੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ; ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਦੂਜਾ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਆਪਿ ਕਰਾਵੈ ਸੋਈ॥੩॥ ਸਚੇ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਵਾਰੇ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਖਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਘਟ ਅੰਤਰੇ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ; ਸਾਚੋ ਆਪਿ ਪਛਾਣੇ ਰਾਮ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਤਾ ਸਚੁ ਜਾਣਹਿ; ਸਾਚੇ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਹੈ ਸੋਭਾ; ਸਾਚੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਭਗਤ ਇਕ ਰੰਗੀ; ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸ ਕਉ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਸੁ ਸਚੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥੪॥੨॥੩॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਧਨ ਜੇ ਭਵੈ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਸੋਹਾਗੁ ਨ

ਹੋਈ ਰਾਮ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਰਾਜੁ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇਰਾ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਾਮ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ. ਸਦਾ ਸਚੁ ਸੋਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਣਿਆ॥ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥

ਅੰਗ ੭੭੦:- ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਰਾਵੇ; ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਧਨ ਬਾਲੜੀਏ; ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਵਹਿ ਸੋਈ ਰਾਮ॥ ਸਦਾ ਹੋਵਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਫਿਰਿ ਮੈਲਾ ਵੇਸੁ. ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ॥ ਫਿਰਿ ਮੈਲਾ ਵੇਸੁ. ਨ ਹੋਈ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵੈ; ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਜਾਣਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਵੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਆਪਣਾ; ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਕਾਮਣਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਆਪਣਾ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਧਨ ਬਾਲੜੀਏ; ਹਰਿ ਵਰੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਏ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਹੈ ਕਾਮਣਿ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਰਾਮ॥ ਥਾਂਈਂ- ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਏ. ਸਚਿ ਸਮਾਏ; ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਥਾਈ॥ ਸਚਾ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਕਾਮਣਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈ॥ ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ; ਕਾਮਣਿ ਲਇਆ ਕੰਠਿ ਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਮਹਲੀ ਮਹਲੁ ਪਛਾਣੈ; ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਪਾਏ॥੩॥ ਸਾ ਧਨ ਬਾਲੀ.ਧੁਰਿ ਮੇਲੀ; ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ. ਆਪਿ ਮਿਲਾਈ ਰਾਮ॥ ਥਾਂਈਂ- ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ ਰਾਮ॥ ਥਾਂਈਂ- ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ. ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ; ਸਚੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇਆ॥ ਕਾਮਣਿ ਨਿਰਮਲ. ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਈ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਈ ਕਰਤੈ; ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੪॥੩॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਹਰੇ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ; ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖੇ ਪਾਏ ਰਾਮ॥ ਅਨ ਦਿਨੋ ਸਬਦਿ ਰਵਹੁ; ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ ਰਾਮ॥ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ, ਹਰਿ ਜੀਉ ਘਰਿ ਆਏ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਨਾਰੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਸਾ ਧਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸੇ ਜਨ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਘਰਿ ਸਦ ਹੀ ਸੋਹਿਲਾ; ਹਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਏ॥੧॥ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਭਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਰਾਮ॥ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਗਾਏ. ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ; ਹਰਿ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇਈ ਜਨ ਨਿਸਤਰੇ;ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ;ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ਨਾਨਕ.ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਤਿਨ ਕੇਰਾ;ਜਿ ਸਤਿਗੁਰਿ.ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥੨॥ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ਭਇਆ;ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੭੭੧:- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਸਦ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਭਏ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ. ਲਿਵ ਲਾਏ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ. ਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ; ਮਨੂਆ ਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਲੇ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪਾਇਆ. ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਲੇ॥ ਮੱਤਾ- ਗੁਰ ਸਬਦੇ

ਰਾਤਾ. ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ; ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਘਰਿ ਸਦ ਹੀ ਸੋਹਿਲਾ; ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸਮਾਏ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਜਗੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖੇ ਇਕਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਖ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਖ ਗਵਾਇਆ. ਜਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ; ਸਦਾ ਗਾਵਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਦ ਹੀ ਜਾਤੇ॥ ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਰਿ ਜਾਪਹਿ; ਘਰਿ ਦਰਿ ਸਚਾ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ; ਸਬਦੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੪॥੪॥੫॥ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਵਰੁ ਬਾਲੜੀਏ; ਤਾ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਰਾਮ॥ ਸਦਾ ਹੋਵਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਹਰਿ ਜੀਉ. ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ. ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ; ਸਾ ਧਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ॥ ਸਚਿ ਸੰਜਮਿ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੀ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ. ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ; ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ॥ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਆਪਣਾ; ਜਿਨਿ. ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥੧॥ ਪਿਰੁ ਪਾਇਅੜਾ ਬਾਲੜੀਏ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ; ਤਿਤੁ ਤਨਿ. ਮੈਲੁ ਨ ਰਾਤੀ ਰਾਮ॥ ਤਿਤੁ ਤਨਿ. ਮੈਲੁ ਨ ਰਾਤੀ, ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਤੀ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਵੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣਾ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਤੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥੨॥ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੜੀਏ; ਪਿਰ ਕਾ ਮਹਲੁ ਤਿਨ੍ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਸੋ ਸਹੋ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ ਦਾਤਾ; ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ. ਜਾ ਹਰਿ ਭਾਇਆ; ਹਰਿ ਕਾਮਣਿ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਅ–ਕਥ ਪੋਲਾ– ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਸਾਚੇ; ਕਥੇ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਵਰਤੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥੩॥ ਕਾਮਣਿ ਮਨਿ ਸੋਹਿਲੜਾ; ਸਾਜਨ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੭੭੨:– ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰੇ. ਅਪਨਾ ਕਾਰਜੁ ਸਵਾਰੇ; ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਜਾਤਾ॥ ਪ੍ਰੀਤਮਿ ਮੋਹਿ ਲਇਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ; ਪਾਇਆ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮੰਨਿ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗੁਰਿ ਅਪੁਨੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ॥੪॥੫॥੬॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੋਹਿਲੜਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਮਨੁ ਤਨੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੀਜੈ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੇ. ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਬਾਣੀ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੋ, ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਨਾਨਕ. ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥ ਸੋਹਿਲੜਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੇ॥੧॥ ਹਮ ਨੀਵੀ. ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਊਚਾ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜਾਏ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ ਮੇਲੀ. ਬਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਹਰਿ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ ਰਾਮ॥ ਮਿਲੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ. ਆਪੁ ਗਵਾਏ; ਰੰਗ ਸਿਉ

ਰਲੀਆ ਮਾਣੇ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਾ ਵਡਭਾਗੀ; ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ॥ ਨੀਵੀਂ- ਹਮ ਨੀਵੀ. ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਊਚਾ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜਾਏ ਰਾਮ॥੨॥ ਘਟਿ ਘਟੇ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਏਕੋ; ਏਕੋ ਰਾਮ ਭਤਾਰੋ ਰਾਮ॥ ਇਕਨ੍ਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ ਵਸੈ; ਇਕਨ੍ਾ ਮਨਿ ਆਧਾਰੋ ਰਾਮ॥ ਇਕਨਾ ਮਨ ਆਧਾਰੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ; ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਅਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਸੁਆਮੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥ ਸਹਜੇ ਅਨਦੁ ਹੋਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਘਟਿ ਘਟੇ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਏਕੋ; ਏਕੋ ਰਾਮ ਭਤਾਰੋ ਰਾਮ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਧੂੜਿ ਦੇਵਹੁ ਮੈ, ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ; ਹਮ ਪਾਪੀ. ਮੁਕਤੁ ਕਰਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਪਾਪੀ ਮੁਕਤੁ ਕਰਾਏ. ਆਪੁ ਗਵਾਏ;ਨਿਜ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ਵਾਸਾ॥ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਸੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਪ੍ਰਗਾਸਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਏ॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥੬॥੭॥੫॥੭॥੧੨॥ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ,ਨਾਮੁ ਵੱਟੇ, ਔਗੁਣ ਖ਼ਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਨਾਮੁ ਲੈ ਕੇ, ਅਵਗਣਾ ਦਾ ਵਿਕਣਾ ਹੋਵੇ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ; ਅਵਗਣ ਵਿਕਣਾ. ਗੁਣ ਰਵਾ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੭੭੩:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚਵਾ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਦ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ; ਪਾਪ ਵਿਕਾਰ ਗਵਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਭਉ ਭਾਗਾ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਕਾਇਆ ਸੇਜ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਖਾਲੀ; ਗਿਆਨ ਤਤਿ ਕਰਿ ਭੋਗੋ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੁਖਿ ਮਾਣੇ ਨਿਤ ਰਲੀਆ; ਨਾਨਕ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗੋ॥੧॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਕਰਿ ਭਾਉ; ਕੁੜਮੁ ਕੁੜਮਾਈ ਆਇਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਰਿ ਮੇਲੁ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵਾਈਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਗਾਈ. ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ; ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਸੋਹਾਇਆ॥ ਗਇਆ ਕਰੋਧੁ ਮਮਤਾ ਤਨਿ ਨਾਠੀ; ਪਾਖੰਡੁ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਪੀਰ ਗਈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਆਰੋਗਤ ਭਏ ਸਰੀਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ; ਨਾਨਕ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥੨॥ ਮਨਮੁਖਿ ਵਿਛੁੜੀ ਦੂਰਿ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ; ਬਲਿ ਗਈ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਮਤਾ ਕੂਰਿ. ਕੂੜੁ ਵਿਹਾਝੇ; ਕੂੜਿ ਲਈ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵੈ. ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮਗੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਉਝੜ ਪੰਥਿ ਭ੍ਰਮੈ ਗਾਵਾਰੀ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਧਕੇ ਖਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਏ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਵਿਛੁੜੇ ਜਨ ਮੇਲੇ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥੩॥ ਲਗਨੁ ਪੋਲਾ- ਆਇਆ ਲਗਨੁ ਗਣਾਇ; ਹਿਰਦੈ ਧਨ ਓਮਾਹੀਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਮਨ ਲਾੜੇ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪੰਡਿਤ ਗੁਰਸੇਵਕ, ਪਾਧੇ ਭਗਤ। ਪੱਤੀ ਚਿੱਠੀ। ਵਾਚਾਈਆ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਪੜ੍ਹਾਈ- ਪੰਡਿਤ ਪਾਧੇ ਆਣਿ; ਪਤੀ ਬਹਿ ਵਾਚਾਈਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਪਤੀ ਵਾਚਾਂਈ. ਮਨਿ ਵਜੀ ਵਧਾਈ; ਜਬ ਸਾਜਨ ਸੁਣੇ ਘਰਿ ਆਏ॥ ਮਤਾ- ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਬਹਿ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ; ਫੇਰੇ ਤਤੁ

ਦਿਵਾਏ॥ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਸਦ ਨਵਤਨੁ ਬਾਲ ਸਖਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਲੇ; ਵਿਛੁੜਿ ਕਦੇ ਨ ਜਾਈ॥੪॥੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਲਾਵ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ, ਅਵਸਥਾ, ਲਗਨ, ਸਿੱਖਿਆ। ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ 'ਚ ਪਰਵਿਰਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਣਾ। ਕਰਮ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਕਰਮ। ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਲਾਵ 'ਤੇ ਹਨ- ਹਰਿ ਪਹਿਲੜੀ ਲਾਵ; ਪਰਵਿਰਤੀ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ, ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੇਦੁ, ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ; ਪਾਪ ਤਜਾਇਆ, ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਹੁ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਵਾਇਆ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਵਡਭਾਗੀ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ॥ ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਲਾਵ ਪਹਿਲੀ; ਆਰੰਭੁ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਦੂਜੜੀ ਲਾਵ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਨਿਰਭਉ. ਭੈ ਮਨੁ ਹੋਇ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਭਉ ਪਾਇਆ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ; ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਰਾਮੁ ਹਦੂਰੇ॥

ਅੰਗ ੭੭੪:- ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗਲ ਗਾਏ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਲਾਵ ਚਲਾਈ; ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ॥੨॥ ਹਰਿ ਤੀਜੜੀ ਲਾਵ; ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਮੇਲੁ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ; ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਹਰਿ ਬਾਣੀ॥ ਅਕਥ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਕਥੀਐ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਜੀਉ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਤੀਜੀ ਲਾਵੈ; ਹਰਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਰਿ ਚਉਥੜੀ ਲਾਵ. ਮਨਿ ਸਹਜੁ ਭਇਆ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁਭਾਇ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ. ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਠਾਕੁਰਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ; ਧਨ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮਿ ਵਿਗਾਸੀ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਚਉਥੀ ਲਾਵੈ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਿਨਾਸੀ॥੪॥੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਹਿਰਦੈ ਰਸਨ ਰਸਾਏ॥ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਏ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ; ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਸੁਖਿ ਸੋਵੈ; ਸਬਦਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਨਾਨਕ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਏ॥੧॥ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ; ਮਿਲਾਏ॥ ਨ੍ਹਾਏ- ਹਰਿ ਸਰਿ ਨਿਰਮਲਿ; ਨਾਏ॥ ਨਿਰਮਲਿ ਜਲਿ ਨਾਏ. ਮੈਲੁ ਗਵਾਏ; ਭਏ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਈ. ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ; ਹਉਮੈ ਬਿਨਠੀ ਪੀਰਾ॥ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਆ ਵਾਸਾ॥ ਹਰਿ ਮੰਗਲ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਏ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਾ॥੨॥ ਅੰਤਰਿ ਰਤਨੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ; ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਚੰਡੁ ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ; ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਹਾਇਆ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਸੀਗਾਰ ਬਣਾਏ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਭਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੭੭੫:- ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੈ ਸੋਈ ਪਰੁ ਕੀਜੈ; ਨਾਨਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਆਹਣਿ ਆਇਆ॥ ਵੀਆਹਣਿ ਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਸਾ ਧਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲ ਗਾਏ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀ॥ ਅਪੂਰਬ ਅਸਚਰਜ। ਗੰ-ਧਰਬ ਅ-ਪੂਰਬ- ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਮਿਲਿ ਆਏ; ਅਪੂਰਬ ਜੰਞ ਬਣਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਮੈ ਸਾਚਾ; ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੈ ਨ ਜਾਈ॥੪॥੧॥੩॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਵਹੋ ਸੰਤ ਜਨਹੁ; ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ; ਘਰਿ ਵਾਜਹਿ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਥਾਂਈਂ- ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰੇ; ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਭ ਥਾਈ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜਪੀ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀ; ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਰਹੈ. ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਪੂਜਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਦੂਜਾ॥੧॥ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਵੈ, ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਚੁ ਪਾਈਐ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਈਐ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਬਦੇ ਜਾਪੈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥੨॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਇਹੁ ਜਗੋ ਦੁਤਰੁ; ਮਨਮੁਖੁ ਪਾਰਿ. ਨ ਪਾਈ ਰਾਮ॥ ਅੰਤਰੇ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚਤੁਰਾਈ ਰਾਮ॥ ਅੰਤਰਿ ਚਤੁਰਾਈ. ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਜਮ ਮਗਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ; ਪੁਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸੁਤੁ ਭਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਾਰਾ; ਆਗੈ. ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ॥੩॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਹਉ ਪੂਛਉ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ਰਾਮ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਚਲਹੁ; ਜੀਵਤਿਆ ਇਵ ਮਰੀਐ ਰਾਮ॥ ਜੀਵਤਿਆ ਮਰੀਐ ਭਉਜਲੁ ਤਰੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥ ਮਤਿ ਪਰਗਾਸੁ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥੪॥੧॥੪॥

ਅੰਗ ੭੭੬:- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਜਨੋ. ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਮਿਲਿਆ; ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਿ ਗਈ ਆਸੇ॥ ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰੈ; ਮੈ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸੇ॥ ਦੱਸੇ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਮੈ ਦਸੇ ਹਰਿ ਸਾਬਾਸੇ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਿਗਾਸੇ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਪਿਆਰਾ. ਮੈ ਮਿਲਿਆ; ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਸਾਹਾ॥ ਨਾਹਾ ਪਤੀ ਰਾਮਜੀ- ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ; ਮਿਲੁ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭ ਨਾਹਾ॥ ਹਉ ਤੁਝੁ ਬਾਝਹੁ. ਖਰੀ ਉਡੀਣੀਆ; ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ. ਮੀਨੁ ਮਰਾਹਾ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਾ॥੨॥ ਚੱਲਿ ਚੱਲਿ- ਮਨੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਚਲਿ ਚਲਿ ਭਰਮਿਆ; ਮਨਮੁਖੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਨਿਤ ਆਸਾ ਮਨਿ ਚਿਤਵੈ; ਮਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਲਗਾਇਆ॥ ਅਨਤਾ ਧਨੁ ਅਨੰਤ ਧਨ। ਅਨ-ਤਾ ਪੋਲਾ। ਦੱਬਿਆ- ਅਨਤਾ ਧਨੁ. ਧਰਿ ਦਬਿਆ; ਫਿਰਿ. ਬਿਖੁ ਭਾਲਣ ਗਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਇਆ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਸੁੰਦਰੁ ਮੋਹਨੁ ਪਾਇ ਕਰੇ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣੀ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ॥ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਸੁਧਿ ਬੁਧਿ ਵਿਸਰਿ ਗਈ; ਮਨ ਆਸਾ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਮੈ. ਅੰਤਰਿ ਵੇਦਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ; ਗੁਰ ਦੇਖਤ. ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਿਆ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਾਰਿਆ॥੪॥੧॥੫॥ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਾਰੇਹਿ ਮਾਰਨਾ ਕਰੋ। ਵੇ ਹੇ। ਜਨ ਸੰਤ ਜਨੋ। ਬਿਖਿਆ ਮਾਇਆ ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਜ਼ਹਿਰ। ਮਾ-ਰੇਹਿ- ਮਾਰੇਹਿ. ਸੁ ਵੇ ਜਨ, ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ. ਨ ਦਿਤੀਆ॥ ਵੰਨੀਆ ਰੰਗ ਵਰਗੀ। ਵਿਗੁੱਤੀਆ- ਦੇਹ ਕੰਚਨ ਵੇ ਵੰਨੀਆ; ਇਨਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਵਿਗੁਤੀਆ॥ ਸ-ਜੁੱਤੀਆ ਜੁੜਨਾ ਕੀਤਾ- ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਵੇ. ਸਭ ਕਾਲਖਾ; ਇਨਿ. ਮਨਮੁਖਿ ਮੂੜਿ ਸਜੁਤੀਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਉਮੈ ਛੁਟੀਆ॥੧॥ ਬਾਸੇ ਛੋਟਾ ਬਾਜ- ਵਸਿ ਆਣਿਹੁ. ਵੇ ਜਨ, ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਮਨੁ ਬਾਸੇ ਜਿਉ. ਨਿਤ ਭਉਦਿਆ॥ ਦੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵੇ. ਵਿਹਾਣੀਆ; ਨਿਤ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੇਦਿਆ॥ ਚਉਂਦਿਆਂ ਕਸਕੇ- ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ. ਵੇ ਸੰਤ ਜਨੋ; ਮਨਿ ਆਸ ਪੂਰੀ. ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਮਤੀ; ਛਡਿ ਆਸਾ. ਨਿਤ ਸੁਖਿ ਸਉਦਿਆ॥੨॥ ਸੇਜ-ੜੀਐ- ਸਾ ਧਨ. ਆਸਾ ਚਿਤਿ ਕਰੇ, ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੇਜੜੀਐ ਆਈ॥ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਹੈ. ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਈ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲੋਚਾ ਗੁਰਮੁਖੇ. ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ; ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀਆ. ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ; ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ॥੩॥ ਇੱਕ-ਤੁ। ਮੇ-ਲੇਈ- ਇਕਤੁ ਸੇਜੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੋ. ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ; ਗੁਰੁ ਦਸੇ ਹਰਿ ਮੇਲੇਈ॥ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬੈਰਾਗੁ ਹੈ. ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ; ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇਈ॥

ਅੰਗ ੭੭੭:- ਹਉ. ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਇਆ. ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ; ਜੀਉ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਦੇਈ॥ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਜੀਉ. ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲੇਈ॥੪॥੨॥੬॥੫॥੭॥੬॥੧੮॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ; ਤੂ ਕਾਏ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਨਾ॥ ਕੁ-ਸੰਭ- ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ; ਨੇਹੁ ਕੂੜਾ ਲਾਇਓ, ਕੁਸੰਭ ਰੰਗਾਨਾ॥ ਅਢੁ ਅੱਧੀ ਕੌਡੀ ਭੁੱਲੋ, ਅੱਢੁ ਲਹੈ ਨ ਮੁੱਲੋ - ਕੂੜੀ ਡੇਖਿ ਭੁਲੋ, ਅਢੁ ਲਹੈ ਨ ਮੁਲੋ; ਗੋਵਿਦ ਨਾਮੁ ਮਜੀਠਾ॥ ਥੀਵਹਿ ਲਾਲਾ ਅਤਿ ਗੁਲਾਲਾ; ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ੍ ਗੁਰ ਮੀਠਾ॥ ਥੀ ਹੋ। ਰਹਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਮਿਥਿਆ ਮੋਹਿ ਮਗਨੁ ਥੀ ਰਹਿਆ; ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਸਰਣਿ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ; ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਭਗਤਾਨਾ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ; ਸੇਵਿ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਥੁ ਪਰਾਣਾ॥ ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ; ਜੋ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਜਾਣਾ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਹਭ ਵੈਸੀ. ਸੁਣਿ ਪਰਦੇਸੀ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ॥ ਭੱਾਗੀਂ- ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਗੀ. ਸੁਣਿ ਬੈਰਾਗੀ; ਚਰਣ ਪ੍ਰਭੂ ਗਹਿ ਰਹੀਐ॥ ਏਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ. ਸੰਕ ਨ ਕੀਜੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਤਜਿ ਬਹੁ ਮਾਣਾ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਭਗਤ ਭਵ ਤਾਰਣ; ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ॥੨॥ ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ; ਕਿਆ ਕੀਚੈ ਕੂੜਾ ਮਾਨੋ॥ ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ; ਹਭੁ ਵੈਸੀ ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੋ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਹਭ ਜਾਣਾ ਮਿਥਿਆ ਮਾਣਾ; ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਇ ਦਾਸਾ॥ ਜੀਵਤ ਮਰੀਐ ਭਉਜਲੁ ਤਰੀਐ; ਜੇ ਥੀਵੈ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆਸਾ॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ; ਜਿਸੁ ਲਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੋ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਹਰਿ ਦੁਆਰੈ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੋ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ; ਮਤੁ ਜਾਣਹਿ. ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਪਾਇਆ॥ ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ; ਥੀਉ ਰੇਣੁ. ਜਿਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ॥ ਥੀਉ ਨਿਮਾਣਾ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ; ਸਗਲਾ ਆਪੁ ਮਿਟਾਈਐ॥ ਸੁਧਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਸੁਧਾ ਪੋਲਾ, ਲੱਧਾ- ਓਹੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਸੁਧਾ, ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਧਾ; ਹਮ ਤਿਸੁ ਪਹਿ. ਆਪੁ ਵੇਚਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਨ. ਸਰਣਿ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਅਪਨਾਇਆ॥੪॥੧॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁੱਸਿ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ- ਹਰਿ ਚਰਣਕਮਲ ਕੀ ਟੇਕ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤੀ ਤੁਸਿ ਕੈ; ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ. ਘਰਿ ਤਿਸ ਕੈ, ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਬਾਬੁਲੁ ਮੇਰਾ ਵਡ ਸਮਰਥਾ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਕੋਈ ਨ ਲਾਗੈ; ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ; ਉਸਤਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੀਵਾ॥

ਅੰਗ ੭੭੮:- ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੀਵਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ; ਕਿਉ ਵੇਛੋੜਾ ਥੀਵਈ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਸੋ ਸਦਾ ਸਦ ਜੀਵਈ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੁਝੈ ਤੇ ਪਾਈ; ਸਾਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ; ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰਾ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਆਸ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥ ਸਫਲੁ ਦਰਸੁ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੨॥ ਮ-ਹੱਤੁ- ਸੰਮ੍ਲਿਆ ਸਚੁ ਥਾਨੁ; ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਸਚੁ ਪਾਇਆ, ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਦਇਆਲੁ; ਗੁਣ ਅਬਿਨਾਸੀ ਗਾਇਆ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ, ਗਾਉ ਨਿਤ ਨਿਤ; ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀਆ॥ ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਆਏ .ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ; ਮਿਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆ॥ ਵੱਜਹਿ- ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ; ਅਨਹਦਾ ਝੁਣਕਾਰੇ॥ ਸੁਣਿ ਭੈ ਬਿਨਾਸੇ ਸਗਲ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਕਰਣੈਹਾਰੇ॥੩॥ ਉਪਜਿਆ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ;

ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ ਇਕੁ ਹਰਿ, ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਬ੍ਰਹਮੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਮਿਲਿਆ; ਕੋਇ ਨ ਸਾਕੈ ਭਿੰਨ ਕਰਿ. ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਬਿਸਮੁ ਪੇਖੈ ਬਿਸਮੁ ਸੁਣੀਐ; ਬਿਸਮਾਦੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨ ਸੁਆਮੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇਆ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ. ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ॥ ਲਖਣੇ ਪੋਲਾ- ਜਿਸ ਕੇ ਚਲਤ. ਨ ਜਾਹੀ ਲਖਣੇ; ਨਾਨਕ. ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਏ॥੪॥੨॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਣ ਲਾਗੇ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੇ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਾਗੇ. ਪਾਪ ਭਾਗੇ; ਮਿਲੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਆ॥ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ. ਭਰਮ ਭਾਗੇ; ਕਾਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਸੁਣਿ ਸ੍ਰਵਣ ਬਾਣੀ. ਸਹਜਿ ਜਾਣੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਵਡਭਾਗੈ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ॥੧॥ ਅਨਹਤ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ॥ ਸਚੁ ਮੰਗਲੁ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਾ॥ ਨੱਸੇ। ਰਹ-ਸੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਣ ਗਾਇ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਦੂਖ ਨਾਸੇ; ਰਹਸੁ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਘਣਾ॥ ਮਨੁ ਤੰਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ; ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮੁਖਿ ਭਣਾ॥ ਹੋਇ ਰੇਣ ਸਾਧੂ. ਪ੍ਰਭ ਅਰਾਧੂ; ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ॥੨॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰਿਆ॥

ਅੰਗ ੭੭੯:- ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਏ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ; ਮਿਟੇ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ.ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਜਪਿ; ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ॥ ਜਪਿ ਏਕੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ; ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਿ, ਭਰਮੁ ਖੋਇਆ; ਜਤ ਦੇਖਾ ਤਤ ਸੋਈ॥੩॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਕਾਮਾ॥ ਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ; ਸਗਲ ਇਛਾ ਪੁੰਨੀਆ॥ ਹਉ ਤਾਪ ਬਿਨਸੇ. ਸਦਾ ਸਰਸੇ; ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥ ਮਨਿ ਸਾਤਿ ਆਈ. ਵਜੀ ਵਧਾਈ; ਮਨਹੁ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ॥ ਜੱਗਦੀਸਰੈ।ਭਜੁ ਪੋਲਾ - ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਸਦਾ ਭਜੁ ਜਗਦੀਸਰੈ॥੪॥੧॥੩॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੂ ਠਾਕੁਰੋ ਬੈਰਾਗਰੋ; ਮੈ ਜੇਹੀ ਘਣ ਚੇਰੀ ਰਾਮ॥ ਤੂੰ ਸਾਗਰੋ ਰਤਨਾਗਰੋ; ਹਉ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ਰਾਮ॥ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ. ਤੂ ਵਡ ਦਾਣਾ; ਕਰਿ ਮਿਹਰੰਮਤਿ ਸਾਂਈ॥ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ. ਸਾ ਮਤਿ ਦੀਜੈ; ਆਠ ਪਹਰ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ॥ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੈ. ਰੇਣ ਹੋਵੀਜੈ; ਤਾ ਗਤਿ ਜੀਅਰੇ ਤੇਰੀ॥ ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਨਕ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਮੈ ਜੇਹੀ ਘਣ ਚੇਰੀ ਰਾਮ॥੧॥ ਤੁਮ੍ ਗਉਹਰ ਅਤਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ; ਤੁਮ ਪਿਰ. ਹਮ ਬਹੁਰੀਆ ਰਾਮ॥ ਲਹੁਰੀਆ ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ। ਇਤਨੀ-ਕ- ਤੁਮ ਵਡੇ ਵਡੇ. ਵਡ ਊਚੇ; ਹਉ ਇਤਨੀਕ ਲਹੁਰੀਆ ਰਾਮ॥ ਹਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ. ਏਕੋ ਤੂਹੈ; ਆਪੇ ਆਪਿ ਸੁਜਾਨਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਮਖ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵਾ; ਸਰਬ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਨਾ॥ ਮਉਲੈ ਕਸ ਕੇ- ਚਰਣਹ ਸਰਨੀ ਦਾਸਹ ਦਾਸੀ; ਮਨਿ ਮਉਲੈ ਤਨੁ ਹਰੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਬ

ਸਮਾਣਾ; ਆਪਨ ਭਾਵਨ ਕਰੀਆ॥੨॥ ਤੁਝੁ ਊਪਰਿ. ਮੇਰਾ ਹੈ ਮਾਣਾ; ਤੂਹੈ ਮੇਰਾ ਤਾਣਾ ਰਾਮ॥ ਜਾ-ਣਾ-ਇਹਿ ਪਾਠ ਮਿਲਵਾਂ ਦੋਵੇਂ ਕੰਨੇ ਲਾਉ- ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਤੇਰੀ; ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਜਾਣਾ ਰਾਮ॥ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ਪਛਾਣੈ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਸਿਰੰਦੇ॥ ਭੁੱਲੀ, ਰਾਹੀਂ, ਫੱਥੀ- ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੀ. ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ; ਫਾਥੀ ਮਾਇਆ ਫੰਦੇ॥ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੀ. ਸਾ ਗੁਣਵੰਤੀ; ਤਿਨ ਹੀ ਸਭ ਰੰਗ ਮਾਣਾ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਧਰ ਤੂਹੈ ਠਾਕੁਰ; ਤੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਮਾਣਾ॥੩॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਵੰਞਾ ਘੋਲੀ ਵੰਞਾ; ਤੂ ਪਰਬਤੁ ਮੇਰਾ ਓਲ੍ਹਾ ਰਾਮ॥ ਲੱਖ ਲੱਖ ਲੱਖ- ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ. ਲਖ ਲਖ ਲਖ ਬਰੀਆ; ਜਿਨਿ. ਭ੍ਰਮੁ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹਾ ਰਾਮ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਧਾਰੇ. ਤਜੇ ਬਿਕਾਰੇ; ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਾਣੀ ਭਈ ਨਿਕਾਣੀ; ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਨਾ॥ ਭਈ ਅਮੋਲੀ. ਭਾਰਾ ਤੋਲੀ; ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਦਰੁ ਖੋਲ੍ਹਾ॥ ਅੰਗ ੭੮੦:- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਉ ਨਿਰਭਉ ਹੋਈ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਓਲ੍ਹਾ॥੪॥੧॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਰਾਮ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ; ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ਰਾਮ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ; ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਿ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ; ਹੋਏ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣਾ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ॥੧॥ ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ਰਾਮ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ। ਧੂੜੀ ਨਿੱਤ ਨ੍ਹਾਪੈ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਉਤਰਹਿ; ਹਰਿ ਸੰਤ ਧੂੜੀ ਨਿਤ ਨਾਪੈ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਧੂੜੀ ਨਾਈਐ. ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ; ਬਾਹੁੜਿ ਜੋਨਿ. ਨ ਆਈਐ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਭਾਗੇ; ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਏ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਫਿਰਿ. ਸੋਗੁ ਨਾਹੀ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ; ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਪਰਤਾਪੈ॥੨॥ ਵੱਸਿ- ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧੇ; ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਵਸਿ ਆਏ ਰਾਮ॥ ਸੰਤ ਚਰਣ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ; ਤਿਨੀ ਪਰਮਪਦ ਪਾਏ ਰਾਮ॥ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ. ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ; ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹੋਆ ਭਉ ਭਾਗਾ; ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨ ਹੀ ਮੇਲਿ ਲੀਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਪੀਐ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਗਾਉ ਮੰਗਲੋ ਨਿਤ ਹਰਿ ਜਨਹੁ; ਪੁੰਨੀ ਇਛ ਸਬਾਈ ਰਾਮ॥ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਅਪੁਨੇ ਸੁਆਮੀ ਸੇਤੀ; ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ਰਾਮ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਏ॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਏ॥ ਸਾਂਈ- ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਪੂਰੇ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਈ॥੪॥੨॥੫॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀ; ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਖਹਿ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਰਾਮ॥ ਲਾਖ ਜਿਹਵਾ ਦੇਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਮੁਖੁ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ. ਜਮ ਪੰਥੁ ਸਾਧੇ; ਦੂਖੁ.

ਨ ਵਿਆਪੈ ਕੋਈ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨ ਸੁਆਮੀ; ਜਤ ਦੇਖਾ ਤਤ ਸੋਈ॥ ਭਰਮ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਨਾਠੇ; ਪ੍ਰਭੁ

ਨੇਰ ਹੂ ਤੇ ਨੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ; ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਖਹਿ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ॥੧॥ ਕੋਟਿ ਕਰਨ ਦੀਜਹਿ. ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੁਣੀਅਹਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਕੱਟੀਐ- ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਕਟੀਐ ਕਾਲ ਕੀ ਫਾਸੀ ਰਾਮ॥
੭੮੧- ਕਟੀਐ ਜਮ ਫਾਸੀ. ਸਿਮਰਿ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਸਗਲ ਮੰਗਲ ਸੁਗਿਆਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪੀਐ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨਾ॥ ਕਲਮਲ ਦੁਖ ਜਾਰੇ. ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਤਾਰੇ; ਮਨ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੁਣੀਅਹਿ ਅਵਿਨਾਸੀ॥੨॥ ਕਰੋੜਿ ਹਸਤ. ਤੇਰੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਹਿ; ਚਰਣ ਚਲਹਿ. ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗਿ ਰਾਮ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਭਵ ਸਾਗਰ. ਨਾਵ ਹਰਿ ਸੇਵਾ; ਜੋ ਚੜੈ. ਤਿਸੁ ਤਾਰਗਿ ਰਾਮ॥ ਭਵਜਲੁ ਤਰਿਆ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿਆ; ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ॥ ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਗਏ. ਸੁਖ ਉਪਜੇ; ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ॥ ਅਪਾਰਗਿ ਪਾਰਾਵਾਰ ਰਹਿਤ।ਅਪਾਰ¯ਗਿ- ਮਨ ਬਾਂਛਤ, ਫਲ ਪਾਏ ਸਗਲੇ; ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ. ਅਪਾਰਗਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ; ਮਨੁ ਸਦਾ ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਮਾਰਗਿ॥੩॥ ਏਹੋ ਵਰੁ ਏਹਾ ਵਡਿਆਈ; ਇਹੁ ਧਨੁ ਹੋਇ ਵਡਭਾਗਾ ਰਾਮ॥ ਏਹੋ ਰੰਗੁ ਏਹੋ ਰਸ ਭੋਗਾ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਰਾਮ॥ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਚਰਣੇ. ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣੇ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ. ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਨੁ ਜਾਗਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨ੍ਹੀ; ਚਰਣਕਮਲ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥੪॥੩॥੬॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜਪੇ. ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਾਜਿਆ; ਸੰਤ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਰਾਮ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਸਗਲੇ ਪਾਪ ਤਜਾਵਹਿ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ॥ ਅ¯ਕਥ ਪੋਲਾ - ਸਹਜ ਕਥਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ; ਕਥੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਭਲਾ ਸੰਜੋਗੁ ਮੂਰਤੁ ਪਲੁ ਸਾਚਾ; ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਰਖਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲਾ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣਿ ਆਈ॥੧॥ ਵੱਜਹਿ- ਆਨੰਦਾ ਵਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖੇ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ; ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਝੂਠਾ. ਰਾਮ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਖਾਣੀ; ਜਸੁ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਤਿਸ ਹੀ ਬਣਿ ਆਏ; ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਕਰਿਆ॥ ਘਰ ਮਹਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੈ; ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੇ ਭਾਗਾ॥੨॥ ਛਾਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਕੀਨ੍ਹੀ; ਸਗਲੀ ਤਪਤਿ ਬਿਨਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਡੇਰਾ ਢਾਠਾ; ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਰਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਫੁਰਮਾਇਆ ਮਿਟੀ ਬਲਾਇਆ; ਸਾਚੁ ਧਰਮੁ ਪੁੰਨੁ ਫਲਿਆ॥ ਖਲਿਆ ਪੋਲਾ- ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ. ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਸੋਵਤ ਬੈਸਤ ਖਲਿਆ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖਸਾਗਰ ਸੁਆਮੀ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਈ॥
੭੮੨- ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੩॥ ਮੇਰਾ ਘਰੁ ਬਨਿਆ. ਬਨੁ ਤਾਲੁ ਬਨਿਆ; ਪ੍ਰਭ ਪਰਸੇ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੋਹਿਆ. ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸਰਸੇ; ਗੁਣ ਮੰਗਲ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਗੁਣ ਗਾਇ ਪ੍ਰਭੂ

ਧਿਆਇ ਸਾਚਾ; ਸਗਲ ਇਛਾ ਪਾਈਆ॥ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਸਦਾ ਜਾਗੇ; ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ॥ ਕਰੀ ਨਦਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ; ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਨਿਤ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਧਾਰਿਆ॥੪॥੪॥੭॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੈ ਸਾਗਰੋ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ॥ ਬੋਹਿਥੜਾ ਹਰਿ ਚਰਣ ਅਰਾਧੇ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਿ ਲਘਾਏ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਤਰੀਐ. ਬਹੁੜਿ, ਨ ਮਰੀਐ; ਚੂਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ. ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਉ; ਤਾ ਮਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣਾ॥ ਦੂਖ ਨ. ਭੂਖ ਨ, ਰੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ; ਸੁਖਸਾਗਰ ਸਰਣੀ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਏ॥੧॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ- ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਹਰਿ ਸਾਜਨ ਵਸਗਤਿ ਕੀਨੇ ਰਾਮ॥ ਆਪਨ-ੜਾ। ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਆਪਨੜਾ ਮਨੁ ਆਗੈ ਧਰਿਆ; ਸਰਬਸੁ ਠਾਕੁਰਿ ਦੀਨੇ. ਰਾਮ॥ ਕਰਿ ਅਪੁਨੀ ਦਾਸੀ ਮਿਟੀ ਉਦਾਸੀ; ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਥਿਤਿ ਪਾਈ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਵਿਛੁੜਿ ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਾ ਵਡਭਾਗਣਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਚੀਨ੍ਹੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਰਵਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾ ਰਸਿ ਭੀਨੇ॥੨॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਭਏ ਨਿਤ ਸਖੀਏ; ਮੰਗਲ ਸਦਾ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ॥ ਆਪਨੜੈ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਸੀਗਾਰੀ; ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ; ਗੁਣ ਅਵਗਣ. ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ਲੀਏ ਜਨ ਅਪੁਨੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ॥ ਮਾਨ ਮੋਹ ਮਦ ਸਗਲ ਬਿਆਪੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ; ਪੂਰਨ ਕਾਜ ਹਮਾਰੇ॥੩॥ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਸਖੀਹੋ; ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਏ ਰਾਮ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹੋਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ; ਏਕੰਕਾਰੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ॥ ਮੰਡਲਿ ਸਮੂਹ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂ 'ਚ। ਛਾਇਆ ਪੂਰਨ- ਜਪਿ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ, ਅਨੇਕ ਰਵਿਆ; ਸਰਬ ਮੰਡਲਿ ਛਾਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮੋ ਪਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਰਿਆ; ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਪੂਰਨ; ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜਾਏ॥ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸੇ; ਆਪਿ ਲਏ ਮਿਲਾਏ॥੪॥੫॥੮॥

੭੮੩- ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬਿਚਲ ਨਗਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਕਾ; ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਏ; ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਵਸਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਵਸਾਇਆ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ; ਪੁਤ ਭਾਈ ਸਿਖ ਬਿਗਾਸੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਰਾਸੇ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ. ਆਪੇ ਰਖਾ; ਆਪਿ ਪਿਤਾ ਆਪਿ ਮਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ॥੧॥ ਘਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਹਿਲ, ਅਥਵਾ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਘਰ। ਮੰਦਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਸ੍ਰੀਰ। ਹਟਨਾਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਜ਼ਾਰ, ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ਾਰ- ਘਰ ਮੰਦਰ ਹਟਨਾਲੇ ਸੋਹੇ; ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਸੰਤ ਭਗਤ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ; ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ. ਪ੍ਰਭਿ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ; ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਏ॥ ਸੱਜਨ- ਸੰਤ ਸਜਨ ਸੁਖਿ ਮਾਣਹਿ ਰਲੀਆ; ਦੂਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮ ਨਾਸੀ॥ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਸੀ॥੨॥ ਦਾਤਿ ਖਸਮ ਕੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ਰਾਮ॥ ਖਸਮਾਨਾ ਪੱਖ-
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ; ਜਿਸ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਭਇਆ
ਦਇਆਲਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸੁਖੀ ਵਸਾਏ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ; ਕੀਮਤਿ
ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜਿਨਿ ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਰਖਾਈ॥੩॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ;
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਤ ਸੁਣੀਐ ਰਾਮ॥ ਅਨਹਦ ਚੋਜ ਭਗਤ ਭਵ ਭੰਜਨ; ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਧੁਨੀਐ ਰਾਮ॥ ਅਨਹਦ ਝੁਣਕਾਰੇ ਤਤੁ
ਬੀਚਾਰੇ; ਸੰਤ ਗੋਸਟਿ ਨਿਤ ਹੋਵੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ. ਮੈਲੁ ਸਭ ਕਾਟਹਿ; ਕਿਲਵਿਖ ਸਗਲੇ ਖੋਵੈ॥ ਤਹ. ਜਨਮ ਨ ਮਰਣਾ
ਆਵਣ ਜਾਣਾ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਪਾਈਐ ਜੂੋਨੀਐ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਛ ਪੁਨੀਐ॥੪॥੬॥੯॥ ਸੂਹੀ
ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜਿ. ਆਪਿ ਖਲੋਇਆ; ਹਰਿ ਕੰਮੁ ਕਰਾਵਣਿ ਆਇਆ ਰਾਮ॥ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਤਾਲੁ ਸੁਹਾਵਾ; ਵਿਚਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਛਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਛਾਇਆ. ਪੂਰਨ ਸਾਜੁ ਕਰਾਇਆ; ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਭਇਆ ਜਗ
ਅੰਤਰਿ; ਲਾਥੇ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਜਸੁ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣੀ ਗਾਇਆ॥ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਿਆ
ਪਰਮੇਸਰਿ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੧॥ ਨਵ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਰਿਧਿ, ਦੀਨੇ ਕਰਤੇ; ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਕਾਈ ਰਾਮ॥ ਖਾਤ ਖਰਚਤ
ਬਿਲਛਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਕਰਤੇ ਕੀ ਦਾਤਿ ਸਵਾਈ ਰਾਮ॥
੭੮੪– ਦਾਤਿ ਸਵਾਈ. ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਈ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪਾਇਆ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਸਗਲੇ ਉਠਿ ਨਾਠੇ; ਦੂਖੁ. ਨ ਨੇੜੈ
ਆਇਆ॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ; ਬਿਨਸੀ ਭੂਖ ਸਬਾਈ॥ਅ-ਚਰਜੁ- ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ ਕੇ; ਅਚਰਜੁ ਜਿਸੁ
ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਾ ਕਾਰਜੁ. ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਆ; ਮਾਣਸੁ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਭਗਤ ਸੋਹਨਿ. ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ
ਗਾਵਹਿ; ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੋਬਿੰਦ ਅਨਦ ਉਪਜੇ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਬਨੀ॥ ਜਿਨਿ ਉਦਮੁ ਕੀਆ
ਤਾਲ ਕੇਰਾ; ਤਿਸ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਿਆ ਗਨੀ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਪੁੰਨ ਕਿਰਿਆ; ਮਹਾ ਨਿਰਮਲ ਚਾਰਾ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨੁ ਬਿਰਦੁ
ਸੁਆਮੀ; ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਅਧਾਰਾ॥੩॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ; ਉਸਤਤਿ ਕਉਨੁ ਕਰੀਜੈ ਰਾਮ॥ ਸੰਤਾ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ
ਸੁਆਮੀ; ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ਰਾਮ॥ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ਕੀਜੈ; ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ. ਇਕ ਖਿਨੋ॥ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਉਚਰੁ ਰਸਨਾ; ਸਦਾ
ਗਾਈਐ ਅਨ ਦਿਨੋ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਨਾਮ ਸੇਤੀ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੀਜੈ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਇਛ ਪੁੰਨੀ; ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ
ਜੀਜੈ॥੪॥੭॥੧੦॥
ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਿੱਠ- ਮਿਠ ਬੋਲੜਾ ਜੀ; ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਸੁਆਮੀ ਮੋਰਾ॥ ਹਉ ਸੰਮਲਿ
ਥਕੀ ਜੀ; ਓਹੁ. ਕਦੇ ਨ ਬੋਲੈ ਕਉਰਾ॥ ਕਉੜਾ ਬੋਲਿ. ਨ ਜਾਨੈ. ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੈ; ਅਉਗਣੁ ਕੋ ਨ ਚਿਤਾਰੇ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨੁ

ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਸਦਾਏ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਨਹੀ ਭੰਨੈ ਘਾਲੇ॥ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ; ਨੇਰੈ ਹੀ ਤੇ ਨੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਸਦਾ ਸਰਣਾਗਤਿ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ॥੧॥ ਹਉ ਬਿਸਮੁ ਭਈ ਜੀ; ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਮੇਰਾ ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਆਮੀ ਜੀ; ਹਉ ਚਰਨਕਮਲ ਪਗ ਛਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਤ ਜੀਵਾ ਠੰਢੀ ਥੀਵਾ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਈ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਜਪਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ; ਭਵਜਲ ਉਤਰੇ ਪਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥੨॥ ਹਉ ਨਿਮਖ ਨ ਛੋਡਾ ਜੀ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੋ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਆ ਜੀ; ਸਾਚਾ ਅਗਮ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਦੀਨਾ. ਤਾ ਨਾਮੁ ਲੀਨਾ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਨਾਠੇ॥ ਸਹਜ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ; ਹਉਮੈ ਬਿਨਠੀ ਗਾਠੇ॥ ਮਧਿ ਪੋਲਾ- ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ. ਸਭਹੂ ਤੇ ਬਾਹਰਿ; ਰਾਗ ਦੋਖ ਤੇ ਨਿਆਰੋ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਣਾਈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੋ॥੩॥ ਮੈ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਜੀ; ਹਰਿ ਨਿਹਚਲੁ ਸੁਘਰੁ ਪਾਇਆ॥

੭੯੫- ਅਧ੍ਰੁਵ ਚਲਾਇਮਾਨ- ਸਭਿ ਅਧ੍ਰੁਵ ਡਿਠੇ ਜੀਉ; ਤਾ ਚਰਨਕਮਲ, ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ. ਹਉ ਤਿਸ ਕੀ ਦਾਸੀ; ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਏ॥ ਇੱਛ ਪੁੱਜਾਏ- ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਸਭਿ ਪੂਰਨ; ਮਨਿ ਚਿੰਦੀ ਇਛ ਪੁਜਾਏ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ।ਸ੍ਰੁਤਿ - ਸ੍ਰੁਤਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਕਰਤੇ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨ ਧਿਆਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਸੁਆਮੀ; ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ॥੪॥੧॥੧੧॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਵਾਰ ਸੂਹੀ ਕੀ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸੂਹੈ ਵੇਸਿ ਦੋਹਾਗਣੀ; ਪਰ ਪਿਰੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ॥ ਪਿਰੁ ਛੋਡਿਆ. ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਮੋਹੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ਮਿੱਠਾ- ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇਆ; ਬਹੁ ਸਾਦਹੁ ਵਧਿਆ ਰੋਗੁ॥ ਸੁਧੁ ਭਤਾਰੁ ਹਰਿ ਛੋਡਿਆ; ਫਿਰਿ ਲਗਾ ਜਾਇ ਵਿਜੋਗੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਪਲਟਿਆ; ਹਰਿ ਰਾਤੀ ਸਾਜਿ ਸੀਗਾਰਿ॥ ਸਹਜਿ ਸਚੁ ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਦਾ ਸੋੁਹਾਗਣਿ; ਆਪਿ ਮੇਲੀ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਾਚਾ; ਸਦਾ ਸੋੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸੂਹਵੀਏ ਨਿਮਾਣੀਏ; ਸੋ ਸਹੁ ਸਦਾ ਸਮ੍ਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਹਿ ਆਪਣਾ; ਕੁਲੁ ਭੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਓਨੁ; ਆਕਾਸ ਪਤਾਲਾ॥ ਹੁਕਮੇ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਖਪਾਇਦਾ; ਸਚੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਸਭਨਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿਦਾ; ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸੂਹਬ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮ ਪੱਕੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ– ਸੂਹਬ ਤਾ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਾ ਮੰਨਿ ਲੈਹਿ ਸਚੁ ਨਾਉ॥ ਚੜੀ– ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਮਨਾਇ ਲੈ, ਰੂਪੁ ਚੜੀ ਤਾ ਅਗਲਾ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ ਐਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਤੂ, ਮੈਲਾ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਹਾਗਣਿ ਕਾ ਕਿਆ ਚਿਹਨੁ ਹੈ; ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ. ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ, ਖਸਮੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੧॥

ਮਃ ੩॥ ਲੋਕਾ ਵੇ. ਹਉ ਸੂਹਵੀ; ਸੂਹਾ ਵੇਸੁ ਕਰੀ॥ ਵੇੱਸੀਂ- ਵੇਸੀ. ਸਹੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਸ ਰਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨੀ ਸਹੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਨੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਕੰਤ ਮਿਲੀ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਭਿਤਿ ਤਰ੍ਹਾਂ,ਚੋਗਾ-

੭੮੬- ਪਉੜੀ॥ ਹੁਕਮੀ. ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਬਹੁ ਭਿਤਿ ਸੰਸਾਰਾ॥ਅ-ਲਖ-ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤੜਾ; ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ॥ ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੂ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਹਉਮੈ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ. ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲੈ; ਸੋਈ ਸਚਿਆਰਾ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸੂਹਵੀਏ ਸੂਹਾ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ; ਜਿਨ੍ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਝੂਠੁ ਸਭੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ; ਜਿਉ ਟਿਕੈ ਨ. ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਉ॥ ਸਚੜਾਉ ਸੱਚਾ, ਪੱਕਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਲੋ ਲਾਲੁ ਹੈ; ਜਿਉ ਰੰਗਿ ਮਜੀਠ, ਸਚੜਾਉ॥ ਉਲਟੀ ਸਕਤਿ ਸਿਵੈ ਘਰਿ ਆਈ; ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ; ਕੰਤੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਇਸੁ ਲਹਦੇ ਬਿਲਮ ਨ ਹੋਵਈ; ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਦੁੰਮਣੀ; ਸੂਹੈ ਵੇਸਿ ਲੋਭਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਕਰਿ; ਭੈ ਭਾਇ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਅਨੁ; ਆਪਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ਬੁੱਝਾਈ- ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ. ਨ ਜਾਪਈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਾਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਨ੍ਹੀ; ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ; ਸਭ ਚਲੈ ਰਜਾਈ॥੩॥ ਕੁ-ਲੱਖਣੀ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸੂਹੈ ਵੇਸਿ ਕਾਮਣਿ ਕੁਲਖਣੀ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ. ਪਰ ਪੁਰਖ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਓਸੁ ਸੀਲੁ ਨ ਸੰਜਮੁ. ਸਦਾ ਝੂਠੁ ਬੋਲੈ; ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਖੁਆਰੁ॥ ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਭਤਾਰੁ॥ ਸੂਹਾ ਵੇਸੁ ਸਭੁ ਉਤਾਰਿ ਧਰੇ; ਗਲਿ ਪਹਿਰੈ ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਪੇਈਐ ਸਾਹੁਰੈ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਪਾਏ; ਤਿਸੁ ਪੂਜ ਕਰੇ ਸਭੁ ਸੈਸਾਰੁ॥ ਓਹ ਰਲਾਈ ਕਿਸੈ ਦੀ ਨਾ ਰਲੈ; ਜਿਸੁ ਰਾਵੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ; ਜਿਸੁ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ. ਭਰਤਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸੂਹਾ ਕੱਚਾ ਸੂਹਾ ਮਾਇਕੀ ਰੰਗ। ਨਿਸੀ ਰਾਤ। ਨਿਸੀ ਗਲ਼ਿ ਪੋਲੇ। ਤੱਗੇ- ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ, ਸੁਪਨੈ ਨਿਸੀ; ਬਿਨੁ ਤਾਗੇ ਗਲਿ ਹਾਰੁ॥ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਕਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਰਸੀ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾ ਰਸੀ; ਸਭਿ ਬੁਰਿਆਈਆ ਛਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ਉਪਾਇਓਨੁ; ਕਰਿ ਚੋਜ ਵਿਡਾਨੁ॥ ਪੰਚ ਧਾਤੁ ਵਿਚਿ ਪਾਈਅਨੁ; ਮੋਹੁ ਝੂਠੁ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ; ਮਨਮੁਖੁ ਅਗਿਆਨੁ॥

ਬੁੱਝਾਇਓਨੁ- ਇਕਨ੍ਾ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਓਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗਿਆਨੁ॥ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਓਨੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥੪॥

੭੮੭- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸੂਹਵੀਏ. ਸੂਹਾ ਵੇਸੁ ਛਡਿ ਤੂ; ਤਾ ਪਿਰ ਲਗੀ ਪਿਆਰੁ॥ ਦੱਝਿ- ਸੂਹੈ ਵੇਸਿ. ਪਿਰੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਮਨਮੁਖਿ ਦਝਿ ਮੁਈ ਗਾਵਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਸੂਹਾ ਵੇਸੁ ਗਇਆ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਲਾਲੁ ਹੋਆ; ਰਸਨਾ ਰਤੀ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਬਦੁ ਮਨਿ; ਭੈ ਭਾਇ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਮੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ; ਪਿਰੁ

ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮੁੰਧੇ ਸੂਹਾ ਪਰਹਰਹੁ; ਲਾਲੁ ਕਰਹੁ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਵੀਸਰੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਮੁੰਧ ਸੁਹਾਵੀ ਸੋਹਣੀ; ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਸਹਜਿ ਭਤਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾ ਧਨ ਰਾਵੀਐ; ਰਾਵੇ ਰਾਵਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮੋਹੁ ਕੂੜੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ; ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਗਧੁ ਰਤਾ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਮੁਏ; ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਲਿਤਾ॥ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਸੁਝਈ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਿਤਾ॥ ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਹਥਿ. ਨ ਆਵਈ; ਜਮਕਾਲਿ ਵਸਿ ਕਿਤਾ॥ ਜੇਹਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਓਨੁ; ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਿਤਾ॥੫॥ ਮੜ੍ਹਿਆਂ ਮੁਰਦਿਆਂ, ਸਤੀਆਂ ਮੜ੍ਹਿਆਂ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤੀਆ. ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ; ਜੋ ਮੜਿਆ ਲਗਿ ਜਲੰਨ੍ਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਤੀਆ ਜਾਣੀਅਨ੍ਹਿ; ਜਿ ਬਿਰਹੇ ਚੋਟ ਮਰੰਨ੍ਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਭੀ ਸੋ ਸਤੀਆ ਜਾਣੀਅਨਿ; ਸੀਲ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੰਨ੍ਹਿ॥ ਸਾਂਈਂ- ਸੇਵਨਿ ਸਾਈ ਆਪਣਾ; ਨਿਤ ਉਠਿ ਸੰਮ੍ਹਾਲੰਨ੍ਹਿ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਕੰਤਾ ਨਾਲਿ ਮਹੇਲੀਆ; ਸੇਤੀ ਅਗਿ ਜਲਾਹਿ॥ ਜੇ ਜਾਣਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ; ਤਾ ਤਨਿ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੰਤ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਸੇ ਕਿਉ ਅਗਿ ਜਲਾਹਿ॥ ਭੱਜਿ- ਭਾਵੈ ਜੀਵਉ ਕੈ ਮਰਉ; ਦੂਰਹੁ ਹੀ ਭਜਿ ਜਾਹਿ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਾਲਿ ਉਪਾਇਆ; ਲੇਖੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ॥ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡ ਹੋਰ ਦਾਤਿ ਨਾਹੀ; ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਿਆ॥ ਨਾਮੁ ਅਖੁਟੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਦੇਵਸੀ; ਫਿਰਿ. ਲੇਖੁ ਨ ਲਿਖਿਆ॥ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਸੇ ਜਨ ਮਿਲੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਿਆ॥੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੨॥ ਜਿਨੀ ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ; ਸੇ ਕਿਉ ਕਰਹਿ ਵਿਥਾਰ॥ ਚਲਣ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਰਾਤਿ ਕਾਰਣਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ; ਭਲਕੇ ਚਲਣੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਬੱਧਾ ਚੱਟੀ- ਮਃ ੨॥ ਬਧਾ ਚਟੀ ਜੋ ਭਰੇ; ਨਾ ਗੁਣੁ. ਨਾ ਉਪਕਾਰੁ॥ ਸੇਂਤੀ- ਸੇਤੀ ਖੁਸੀ ਸਵਾਰੀਐ; ਨਾਨਕ. ਕਾਰਜੁ ਸਾਰੁ॥੩॥ ਜਿਪਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ- ਮਃ ੨॥ ਮਨ ਹਠਿ ਤਰਫ. ਨ ਜਿਪਈ; ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਘਾਲੇ॥ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਨਿੰਦਾ ਚੁਗ਼ਲੀ ਚੋਰੀ ਵੈਰ ਔਗੁਣਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫ ਤਰਫ਼ੋਂ। ਤਾਂ ਮਨ ਜਿਣੈ ਜਿੱਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਤ ਸੱਚੇ। ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ - ਤਰਫ ਜਿਣੈ, ਸਤ ਭਾਉ ਦੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ॥੪॥ ਪਉੜੀ॥ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ; ਸੋ ਜਾਣੈ ਸੋਈ॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈਅਨੁ; ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਗੋਈ॥ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਸਭ ਭਵਿ ਥਕੀ; ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਹੋਈ॥

੭੮੮- ਸਤਿਗੁਰਿ ਏਕੁ ਵਿਖਾਲਿਆ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ; ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ॥੭॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਭਉ ਡਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲ ਜਮਾਂ ਦਾ ਭਉ ਭੈ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਭੈ ਤੋਂ ਨਿਭਵਿਆਹ ਨਿੱਡਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ 'ਚ ਮੁਚੁ ਬਹੁਤ ਭੈ ਹੈ। ਨਿ-ਭਵਿਆਹ- ਜਿਨਾ ਭਉ. ਤਿਨ੍ ਨਾਹਿ ਭਉ; ਮੁਚੁ ਭਉ. ਨਿਭਵਿਆਹ॥ ਸਾਧਸੰਗਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ 'ਚ ਪਟੰਤਰਾ ਭੇਦ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗਾ, ਨਿਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ- ਨਾਨਕ. ਏਹੁ ਪਟੰਤਰਾ; ਤਿਤੁ ਦੀਬਾਣਿ ਗਇਆਹ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਤੁਰਦੇ ਕਉ ਤੁਰਦਾ ਮਿਲੈ; ਉਡਤੇ ਕਉ ਉਡਤਾ॥ ਜੀਵਤੇ ਕਉ ਜੀਵਤਾ ਮਿਲੈ; ਮੂਏ ਕਉ ਮੂਆ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਨਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੇ ਸਚੇ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੀ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ;

ਲਗਿ ਪਏ ਗਾਵਾਰੀ॥ ਜਿਨਿ੍ ਕੀਏ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਮਨਮੁਖਿ ਗੁਬਾਰੀ॥ ਬੁੱਝਾ-ਇਹਿ। ਬੁੱਝਸੀ- ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਇਹਿ, ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਸਚਿਆ; ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਕਾਮਣਿ ਤਉ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਿ; ਜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਤੁ ਮਨਾਇ॥ ਮਤੁ ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ ਨ ਆਵਈ; ਏਵੈ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ॥ ਕਾਮਣਿ ਪਿਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਤਉ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਕੀਆ ਤਉ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਜਾ ਸਹੁ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਭਉ ਸੀਗਾਰੁ ਤਬੋਲ ਰਸੁ; ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਕਰੇਇ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੇ ਕੰਤ ਕਉ; ਤਉ ਨਾਨਕ ਭੋਗੁ ਕਰੇਇ॥੧॥

ਮਃ ੩॥ ਕੱਜਲ- ਕਾਜਲ ਫੂਲ ਤੰਬੋਲ ਰਸੁ; ਲੇ ਧਨ ਕੀਆ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ ਨ ਆਇਓ; ਏਵੈ ਭਇਆ ਵਿਕਾਰੁ॥੨॥

ਮਃ ੩॥ ਧਨ ਪਿਰੁ. ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ੍ ; ਬਹਨਿ ਇਕਠੇ ਹੋਇ॥ ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀ; ਧਨ ਪਿਰੁ ਕਹੀਐ ਸੋਇ॥੩॥

ਪਉੜੀ॥ ਭੈ ਬਿਨੁ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਭਉ ਊਪਜੈ; ਭੈ ਭਾਇ ਰੰਗੁ ਸਵਾਰਿ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਤਿ ਸੋਹਣਾ; ਭੇਟਿਆ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਭਉ ਭਾਉ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ; ਸੋ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਿ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਵਾਹੁ ਖਸਮ ਤੂ ਵਾਹੁ; ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਹਮ ਕੀਏ॥ ਸਾਗਰ ਲਹਰਿ ਸਮੁੰਦ ਸਰ; ਵੇਲਿ ਵਰਸ ਵਰਾਹੁ॥ ਖੜੋਵਹਿ ਇਸਥਿੱਤ। ਆਪਾਹੁ ਨਿਰਲੇਪ। ਆਪੀਣੈ ਅਪਣੇ ਆਪ ਸਰੂਪ- ਆਪਿ ਖੜੋਵਹਿ ਆਪਿ ਕਰਿ; ਆਪੀਣੈ ਆਪਾਹੁ॥ ਉਨਮਨਿ ਵਿਆਪਕ।ਤਤੁ ਬ੍ਰਹਮਜੀ ਦਾ ਸਹੀ, ਸੱਚਾ, ਅਸਲੀ ਗਿਆਨ- ਗੁਰਮੁਖਿ, ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਪਵੈ; ਉਨਮਨਿ ਤਤੁ ਕਮਾਹੁ॥ ਦਰਾਹੁ ਦਰੋਂ। ਮਸੱਕਤਿ- ਮਸਕਤਿ ਲਹਹੁ ਮਜੂਰੀਆ; ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਸਮ ਦਰਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ. ਪੁਰ ਦਰ ਵੇਪਰਵਾਹ; ਤਉ ਦਰਿ ਊਣਾ ਨਾਹਿ ਕੋ, ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਉਜਲ ਮੋਤੀ ਸੋਹਣੇ; ਰਤਨਾ ਨਾਲਿ ਜੁੜੰਨਿ॥ ਤਿਨ ਜਰੁ ਵੈਰੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਿ ਬੁਢੇ ਥੀਇ ਮਰੰਨਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪਿ ਸਰੀਰੁ॥

੭੮੯- ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਇਆ; ਸਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਿਰਦੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਹੀਰੁ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖੁ ਗਇਆ; ਫਿਰਿ ਪਵੈ. ਨ ਫੀਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ; ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਲਿ; ਜਿਨਿ ਜਲਿਐ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਪਰਾਲਿ ਪਾਣੀ ਵਾਲੀ ਗੱਬ। ਨਿਵੰਧੈ ਨੀਵੇਂ- ਪਉਦੀ ਜਾਇ ਪਰਾਲਿ, ਪਿਛੈ. ਹਥੁ ਨ ਅੰਬੜੈ; ਤਿਤੁ ਨਿਵੰਧੈ ਤਾਲਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਫਿਟਿਆ ਫਿਟਕਾਰ ਯੋਗ। ਫਿੱਟਿਆ- ਨਾਨਕ. ਮਨ ਕੇ ਕੰਮ; ਫਿਟਿਆ. ਗਣਤ ਨ ਆਵਹੀ॥ ਸਹੰਮ ਦੁੱਖ। ਧੱਕਾ- ਕਿਤੀ ਲਹਾ ਸਹੰਮ; ਜਾ ਬਖਸੇ. ਤਾ ਧਕਾ ਨਹੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਚਲਾਇਓਨੁ; ਕਰਿ ਸਚੁ ਫੁਰਮਾਣੁ॥ ਸਦਾ ਨਿਹਚਲੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵੀਐ; ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ ਬਣਾਇਆ; ਰੰਗੁ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਣੁ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਲਖੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਾਣੁ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਮਾਲ ਧਨ ਹੀਰਿਆਂ ਦਾ, ਬਦਰਾ ਥੈੱਲਾ- ਨਾਨਕ. ਬਦਰਾ ਮਾਲ ਕਾ; ਭੀਤਰਿ ਧਰਿਆ ਆਣਿ॥ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਪਰਖੀਅਨਿ; ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਦੀਬਾਣਿ॥੧॥ ਮਃ੧॥ ਨਾਵਣ ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ; ਮਨਿ ਖੋਟੈ ਤਨਿ ਚੋਰ॥ ਇਕੁ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ; ਦੁਇ ਭਾ ਚੜੀਅਸੁ ਹੋਰ॥

ਨਿਕੋਰ ਨਿਰੀ ਜਹਿਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਬਾਹਰਿ ਧੋਤੀ ਤੂਮੜੀ; ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ॥ ਅਣ-ਨ੍ਾਤਿਆਂ- ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਣਨਾਤਿਆ; ਚੋਰ ਸਿ ਚੋਰਾ ਚੋਰ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਇਦਾ; ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥ ਇਕਿ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਲਾਇਅਨੁ; ਗੁਰ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਇਹੁ ਮਨੁ ਧਾਵਦਾ; ਗੁਰਿ. ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ॥ ਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭ ਲੋਚਦੀ; ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਇਆ॥ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ. ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੀਐ; ਜੋ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਦੁਇ ਦੀਵੇ; ਚਉਦਹ ਹਟਨਾਲੇ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ; ਤੇਤੇ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹਟ; ਹੋਆ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਜੋ ਪਹੁਚੈ; ਸੋ ਚਲਣਹਾਰੁ॥ ਧਰਮੁ ਦਲਾਲੁ; ਪਾਏ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮੁ ਲਾਹਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਘਰਿ ਆਏ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ॥ ਸਚ ਨਾਮ ਕੀ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ ਸੁਪੇਦਾ ਚਿੱਟੇ।ਸੇ ਉਹ। ਵੰਨ ਰੰਗ ਚਿੱਟੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਮਃ ੧॥ ਰਾਤੀ ਹੋਵਨਿ ਕਾਲੀਆ; ਸੁਪੇਦਾ. ਸੇ ਵੰਨ॥ ਬੱਗਾ- ਦਿਹੁ ਬਗਾ ਤਪੈ ਘਣਾ; ਕਾਲਿਆ, ਕਾਲੇ ਵੰਨ॥ ਅਕਲੀਂ- ਅੰਧੇ. ਅਕਲੀ ਬਾਹਰੇ; ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਿਆਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੇ; ਕਬਹਿ. ਨ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਰਚਾਇਆ; ਹਰਿ ਸਚੈ ਆਪੇ॥ ਇਕਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇਅਨੁ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਵਿਆਪੇ॥ ਦੁ-ਲੰਭੁ- ਇਹੁ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ. ਦੁਲੰਭੁ ਸਾ; ਮਨਮੁਖ ਸੰਤਾਪੇ॥ ਬੁੱਝਾਏ ਬੁੱਝਸੀ- ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ. ਸੋ ਬੁਝਸੀ; ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਥਾਪੇ॥

੭੯੦- ਸਭੁ ਜਗੁ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ; ਸਭ ਵਰਤੈ ਆਪੇ॥੧੩॥ ਰੰਡੀਆ ਵੇਸਵਾ। ਪੋਲਾ ਕੁਟਣੀਆ ਫਫੇਕੁੱਟਣੀਆਂ। ਦੀਬਾਣੁ ਕਚਹਿਰੀਆਂ ਕਰਨਗੀਆਂ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਰੰਡੀਆ; ਕੁਟਣੀਆ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਵੇਦੀਨਾ ਬੇਧਰਮਿਆਂ- ਵੇਦੀਨਾ ਕੀ ਦੋਸਤੀ; ਵੇਦੀਨਾ ਕਾ ਖਾਣੁ॥ ਸਿਫਤੀ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਸਦਾ ਵਸੈ ਸੈਤਾਨੁ॥ ਖਉਲੀਐ ਘਸਾ ਕੇ ਲਾਈਏ। ਪੋਲਾ ਗਦਹੁ। ਖਉਲੀਐ ਕਸਕੇ- ਗਦਹੁ. ਚੰਦਨਿ ਖਉਲੀਐ; ਭੀ ਸਾਹੂ ਸਿਉ ਪਾਣੁ॥ ਕੱਤਿਐ- ਨਾਨਕ. ਕੂੜੈ ਕਤਿਐ; ਕੂੜਾ ਤਣੀਐ ਤਾਣੁ॥ ਕੱਛੀਐ- ਕੂੜਾ ਕਪੜੁ ਕਛੀਐ; ਕੂੜਾ ਪੈਨਣੁ ਮਾਣੁ॥੧॥ ਬਾਂਗਾ ਬਾਂਗਾਂ ਵਾਲੇ ਮੁੱਲਾਂ। ਬੁਰਗੂ ਨਾਦ। ਸਿੰਙੀਆ ਸਿੰਙੀਆ ਵਜੌਣ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ। ਕਲਾਣ ਕਲਿਆਣ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਰਾਸੀ- ਮਃ ੧॥ ਬਾਂਗਾ ਬੁਰਗੂ ਸਿੰਙੀਆ; ਨਾਲੇ ਮਿਲੀ ਕਲਾਣ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਮੰਗਤੇ; ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ੍ਹੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ; ਹਉ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਹੈ; ਕੂੜੋ ਹੋਇ ਗਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਝਗੜਾ ਪਾਇਓਨੁ; ਝਗੜੈ ਜਗੁ ਮੁਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਇਓਨੁ; ਇਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਭਉਜਲੁ ਤਰਿ ਗਇਆ॥ ਸ-ਮਇਆ- ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ ਵਿਚਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਇਆ॥੧੪॥

ਸੰਮ੍ਰੱਥੁ- ਮਃ ੧॥ ਸਤਿਗੁਰ. ਭੀਖਿਆ ਦੇਹਿ ਮੈ; ਤੂੰ ਸੰਮ੍ਰਥੁ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੀਐ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥

ਪਰ-ਜਾਲੀਐ- ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਪਰਜਾਲੀਐ; ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਧਾਰੁ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਵਤਨ ਨਿਰਮਲਾ; ਮੈਲਾ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਛੁਟੀਐ; ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਜਿਤੀ ਪੋਲਾ- ਮਃ ੧॥ ਇਕੋ ਕੰਤੁ ਸਬਾਈਆ; ਜਿਤੀ ਦਰਿ ਖੜੀਆਹ॥ ਰੱਤੀਆਂ- ਨਾਨਕ ਕੰਤੈ ਰਤੀਆ; ਪੁਛਹਿ ਬਾਤੜੀਆਹ॥੨॥ ਕਿੱਤੁ- ਮਃ ੧॥ ਸਭੇ ਕੰਤੈ ਰਤੀਆ; ਮੈ ਦੋਹਾਗਣਿ ਕਿਤੁ॥ ਮੈ ਤਨਿ

ਅਵਗਣ ਏਤੜੇ; ਖਸਮੁ ਨ ਫੇਰੇ ਚਿਤੁ॥੩॥ ਵਾਤਿ ਮੁਖ 'ਚ- ਮਃ ੧॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ; ਸਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਦੈ ਵਾਤਿ॥ ਸਭਿ ਰਾਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਇਕ ਮੈ ਦੋਹਾਗਣਿ ਰਾਤਿ॥੪॥ ਪਉੜੀ॥ ਦਰਿ ਮੰਗਤੁ ਜਾਚੈ ਦਾਨੁ; ਹਰਿ ਦੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ; ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ॥ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਧਰਿ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਹਰਿ॥ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਆਪਿ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਜਿਨੀ. ਨ ਪਾਇਓ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ; ਕੰਤ. ਨ ਪਾਇਓ ਸਾਉ॥ ਸੁੰਞੇ ਘਰ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ; ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸਉ ਓਲਾਮ੍ਹੇ ਦਿਨੈ ਕੇ; ਰਾਤੀ ਮਿਲਨ੍ਹਿ ਸਹੰਸ॥ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਛਡਿ ਕੈ; ਕਰੰਗੀ ਲਗਾ ਹੰਸੁ॥ ਫਿਟੁ ਇਵੇਹਾ ਜੀਵਿਆ; ਜਿਤੁ ਖਾਇ ਵਧਾਇਆ ਪੇਟੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ; ਸਭੋ ਦੁਸਮਨੁ ਹੇਤੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਢਾਢੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ; ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿ ਸਲਾਹਿ; ਸਚਾ ਉਰ ਧਾਰਿਆ॥ ਘਰੁ ਦਰੁ ਪਾਵੈ ਮਹਲੁ; ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿਆ॥

੭੯੧- ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ; ਹਉ. ਗੁਰ ਕਉ ਵਾਰਿਆ॥ ਤੂ ਆਪਿ ਸਵਾਰਹਿ ਆਪਿ; ਸਿਰਜਨਹਾਰਿਆ॥੧੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਦੀਵਾ ਬਲੈ; ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ॥ਬੇਦ ਪਾਠ; ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਖਾਇ॥ ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ; ਨ ਜਾਪੈ ਚੰਦੁ॥ ਜਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸੁ; ਅਗਿਆਨੁ ਮਿਟੰਤੁ॥ ਬੇਦ ਪਾਠ; ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਾਰ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੰਡਿਤ. ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਸਭ ਹੋਇ ਖੁਆਰ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ. ਨ ਆਇਓ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ॥ ਰਸਨਾ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਣਾ; ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੇ ਆਪਣਾ; ਸੋ ਸੋਭਾ ਪਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਦੂਰਿ ਕਰਿ; ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਗੁਣ ਉਚਰੈ; ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ; ਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਇਵ ਸੁਧੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥੧੭॥ ਗੁਪਸਿ ਗੁੰਦਣਾਂ ਕਰੋ। ਮਾਲ ਮਾਲਾ। ਕਾਇਆਂ ਫੁੱਲ। ਗੁਪ-ਸਿ ਪੋਲਾ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਕਾਇਆ ਕੂਮਲ ਫੁਲ ਗੁਣ; ਨਾਨਕ. ਗੁਪਸਿ ਮਾਲ॥ ਰਉ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇ, ਉਚਾਰਣਾ। ਫੁੱਲੀਂ। ਰਉਂ- ਏਨੀ ਫੁਲੀ ਰਉ ਕਰੇ; ਅਵਰ. ਕਿ ਚੁਣੀਅਹਿ ਡਾਲ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ; ਜਿਨ੍ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ॥ ਕੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਰਿਦੇ 'ਚ ਹੀ ਵਸਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ, ਰਿਦੇ 'ਚ ਵਸ ਰਹੇ ਕੰਤ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਦਿਸਾਪੁਰੀ ਪ੍ਰਦੇਸ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ 'ਚ ਗਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਜਿਨ੍ ਕੇ ਕੰਤ ਦਿਸਾਪੁਰੀ; ਸੇ ਅਹਿ ਨਿਸਿ, ਫਿਰਹਿ ਜਲੰਤ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੇਵੀ ਗੁਣ ਰਵਾ; ਮਨੁ ਸਚੈ ਰਚਨੀ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ; ਅੰਤੁ ਕਿਨੈ ਨ ਲਖਨੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਜਪਨੀ॥ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ; ਸਭਿ ਘਰੈ ਵਿਚਿ ਜਚਨੀ॥੧੮॥ ਆਗ-ਮਨਿ। ਮਉਲਿਓ ਕਸਕੇ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਪਹਿਲ ਬਸੰਤੈ ਆਗਮਨਿ; ਪਹਿਲਾ ਮਉਲਿਓ ਸੋਇ॥ ਮਉਲਿਐ ਮਉਲੀਐ ਮਉਲ੍ਹਿ ਤਿੰਨੇ ਕਸਕੇ- ਜਿਤੁ ਮਉਲਿਐ. ਸਭ ਮਉਲੀਐ; ਤਿਸਹਿ. ਨ ਮਉਲ੍ਹਿ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਪਹਿਲ ਬਸੰਤੈ ਆਗਮਨਿ; ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਹੁ

ਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ॥੨॥ ਮਃ ੨॥ ਮਿਲਿਐ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਮਿਲੈ; ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਜੇ ਹੋਇ॥ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਜੋ ਮਿਲੈ; ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਐ ਸੋਇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿਆ; ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਿਆ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ; ਨਾਮੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ; ਸੇਵਿਐ ਫਲ ਪਾਵੈ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਕਿਸ ਹੀ ਕੋਈ ਕੋਇ; ਮੰਞੁ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕੁ ਤੂ॥ ੭੯੨- ਕਿਉ. ਨ ਮਰੀਜੈ ਰੋਇ; ਜਾ ਲਗੁ ਚਿਤਿ. ਨ ਆਵਹੀ॥੧॥ ਸੰਮ੍ਾਲਿਓਇ- ਮਃ ੨॥ ਜਾਂ ਸੁਖੁ. ਤਾ ਸਹੁ ਰਾਵਿਓ; ਦੁਖਿ ਭੀ ਸੰਮ੍ਾਲਿਓਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸਿਆਣੀਏ; ਇਉ ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ; ਵਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਆਪਿ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਮੈ. ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨਹੀ; ਤੂ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਤਿਨ੍ ਲੈਹਿ ਛਡਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ; ਤਿਸੁ. ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ॥੨੦॥੧॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ. ਤਥਾ ਸਭਨਾ ਭਗਤਾ ਕੀ॥ ਕਬੀਰ ਕੇ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪੋਲਾ ਅਵ-ਤਰਿ ਹੇ ਔਤਰੇ- ਅਵਤਰਿ ਆਇ; ਕਹਾ ਤੁਮ ਕੀਨਾ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਨ ਕਬਹੂ ਲੀਨਾ॥੧॥ ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ; ਕਵਨ ਮਤਿ ਲਾਗੇ॥ ਮਰਿ ਜਾਣ ਕਉ ਨੂੰ, ਭਾਵ ਮਰਨ ਸਮੇਂ- ਮਰਿ ਜਇਬੇ ਕਉ; ਕਿਆ ਕਰਹੁ ਅਭਾਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੈ; ਕੁਟੰਬੁ ਜੀਵਾਇਆ॥ ਇਕਸਰ ਇਕ ਰਸ- ਮਰਤੀ ਬਾਰ; ਇਕਸਰ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਗਹਨ ਪਕੜ ਲਿਆ- ਕੰਠ ਗਹਨ; ਤਬ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਆਗੇ ਤੇ. ਨ ਸੰਮ੍ਾਰਾ॥੩॥੧॥ ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਥਰਹਰ ਕੰਪੈ; ਬਾਲਾ ਜੀਉ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ, ਕਿਆ ਕਰਸੀ ਪੀਉ॥੧॥ ਰੈਨਿ ਗਈ; ਮਤ ਦਿਨੁ ਭੀ ਜਾਇ॥ ਭਵਰ ਗਏ; ਬਗ ਬੈਠੇ ਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਚੈ ਕਰਵੈ; ਰਹੈ ਨ ਪਾਨੀ॥ ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ; ਕਾਇਆ ਕੁਮਲਾਨੀ॥੨॥ ਕੁਆਰ ਕੰਨਿਆ; ਜੈਸੇ ਕਰਤ ਸੀਗਾਰਾ॥ ਕਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਨੈ; ਬਾਝੁ ਭਤਾਰਾ॥੩॥ ਕਾਗ ਉਡਾਵਤ; ਭੁਜਾ ਪਿਰਾਨੀ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਇਹ ਕਥਾ ਸਿਰਾਨੀ॥੪॥੨॥ ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ॥ ਸਿਰਾਨੋ ਬੀਤੇ। ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਅਮਲੁ ਮੰਦਕਰਮਾਂ- ਅਮਲੁ ਸਿਰਾਨੋ; ਲੇਖਾ ਦੇਨਾ॥ ਆਏ ਕਠਿਨ ਦੂਤਜਮ ਲੇਨਾ॥ ਕਿਆ ਤੈ ਖਟਿਆ; ਕਹਾ ਗਵਾਇਆ॥ ਰਾਮਜੀ ਦੀ ਦੀਬਾਨਿ ਕਚਹਿਰੀ 'ਚ- ਚਲਹੁ ਸਿਤਾਬ; ਦੀਬਾਨਿ ਬੁਲਾਇਆ॥੧॥ ਦਰਹਾਲੁ ਸ਼ੀਘਰ- ਚਲੁ ਦਰਹਾਲੁ; ਦੀਵਾਨਿ ਬੁਲਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ; ਦਰਗਹ ਕਾ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ; ਗਾਵ ਕਿਛੁ ਬਾਕੀ॥ ਲੇਉ ਨਿਬੇਰਿ; ਆਜੁ ਕੀ ਰਾਤੀ॥ ਕਿਛੁ ਭੀ ਖਰਚੁ ਤੁਮ੍ਾਰਾ ਸਾਰਉ॥ ਸੁਬਹ ਨਿਵਾਜ; ਸਰਾਇ ਗੁਜਾਰਉ॥੨॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਾ ਕਉ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੋ ਜਨੁ; ਪੁਰਖੁ ਸਭਾਗਾ॥ ਈਤ ਊਤ; ਜਨ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਜੀਤਿ ਅਮੋਲੇ॥੩॥ ਜਾਗਤੁ ਸੋਇਆ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਜੋਰਿਆ; ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਤੇਈ ਨਰ ਭੂਲੇ॥

੭੯੩- ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਰੂਲੇ॥੪॥੩॥ ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਲਲਿਤ॥ ਥਾਕੇ ਨੈਨ. ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਿ ਥਾਕੇ; ਥਾਕੀ ਸੁੰਦਰਿ ਕਾਇਆ॥ ਹਾਕਦੀ ਭਜਾਉਂਦੀ। ਥੱਕੀ- ਜਰਾ ਹਾਕਦੀ. ਸਭ ਮਤਿ ਥਾਕੀ; ਏਕ. ਨ ਥਾਕਸਿ ਮਾਇਆ॥੧॥ ਬਾਵਰੇ; ਤੈ. ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ; ਜਬ ਲਗੁ ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਸਾ॥ ਜੇ ਘਟੁ ਜਾਇ. ਤ ਭਾਉ ਨ ਜਾਸੀ; ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸਾ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਉ ਸਬਦੁ ਬਸਾਵੈ ਅੰਤਰਿ; ਚੂਕੈ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਸਾ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਚਉਪੜਿ ਖੇਲੈ; ਮਨੁ ਜਿਣਿ ਢਾਲੇ ਪਾਸਾ॥੩॥ ਅਬਿਗਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ- ਜੋ ਜਨ ਜਾਨਿ ਭਜਹਿ, ਅਬਿਗਤ ਕਉ; ਤਿਨ ਕਾ ਕਛੂ ਨ ਨਾਸਾ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਤੇ ਜਨ ਕਬਹੁ ਨ ਹਾਰਹਿ; ਢਾਲਿ ਜੁ ਜਾਨਹਿ ਪਾਸਾ॥੪॥੪॥ ਹਾਲ਼ਾ ਪੋਲਾ- ਸੂਹੀ ਲਲਿਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ॥ ਏਕੁ ਕੋਟੁ ਪੰਚ ਸਿਕਦਾਰਾ; ਪੰਚੇ ਮਾਗਹਿ ਹਾਲਾ॥ ਜਿਮੀ ਨਾਹੀ. ਮੈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬੋਈ; ਐਸਾ ਦੇਨੁ ਦੁਖਾਲਾ॥੧॥ ਡੱਸੈ- ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗਾ; ਮੋਕਉ ਨੀਤਿ ਡਸੈ ਪਟਵਾਰੀ॥ ਊਪਰਿ ਭੁਜਾ ਕਰਿ. ਮੈ ਗੁਰ ਪਹਿ ਪੁਕਾਰਿਆ; ਤਿਨਿ ਹਉ ਲੀਆ ਉਬਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਜਰੀਬ ਨਾਲ ਮਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੌਂ ਡਾਡੀ ਇਹ ਹਨ:- ਈਰਖਾ ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਸੁਆਦ, ਨਿੰਦਾ, ਪਰ ਘਰ ਜਾਣਾ, ਪਰਾਇਆ ਹੱਕ, ਵੈਰ ਪਰਾਇਆ ਰੂਪ ਦੇਖਣ, ਵਿਕਾਰ ਆਦਿ। ਨਿਆਇ ਕਰਨ ਵਾਲ਼ੇ ਮੁੰਸਫ਼ ਇਹ ਹਨ:- ਹੰਕਾਰ, ਕੁਸੰਗਤ, ਫਿੱਕਾ ਬੋਲਣ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਣ ਸੌਣ,ਅਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਆਪ ਕਰਨ ਕਰੌਣ, ਜ਼ੁਲਮ, ਕਪਟ, ਲੂਣਹਰਾਮੀ, ਬੇਮੁਖ ਹੋਣਾ ਆਦਿ। ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪ ਰਈਅਤਿ ਪਰਜਾ। ਦਸ ਪੋਲਾ- ਨਉ ਡਾਡੀ. ਦਸ ਮੁੰਸਫ ਧਾਵਹਿ; ਰਈਅਤਿ ਬਸਨ. ਨ ਦੇਹੀ॥ ਬਿਸਟਾਲਾ ਵੱਢੀ। ਬਿਸਟੱਾਲਾ- ਡੋਰੀ ਪੂਰੀ. ਮਾਪਹਿ ਨਾਹੀ; ਬਹੁ ਬਿਸਟਾਲਾ ਲੇਹੀ॥੨॥ ਬਹੱਤਰਿ ਬਹੱਤ੍ਰ ਕੋਠੀਆਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਸ੍ਰੀਰ- ਬਹਤਰਿ ਘਰ, ਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਇਆ; ਉਨਿ ਦੀਆ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਈ॥ ਸੋਧਿਆ ਦੇਖਿਆ। ਰਿਜਮ ਰੱਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ। ਸੋੱਧਿਆ- ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਦਫਤਰੁ ਸੋਧਿਆ; ਬਾਕੀ ਰਿਜਮ ਨ ਕਾਈ॥੩॥ ਸੰਤਾ ਕਉ. ਮਤਿ ਕੋਈ ਨਿੰਦਹੁ; ਸੰਤ ਰਾਮੁ ਹੈ ਏਕੋ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਮੈ ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ਬਿਬੇਕੋ॥੪॥੫॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਹ ਕੀ ਸਾਰ; ਸੁਹਾਗਨਿ ਜਾਨੈ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ; ਸੁਖ ਰਲੀਆ ਮਾਨੈ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਇ; ਨ ਅੰਤਰੁ ਰਾਖੈ॥ ਅਵਰਾ ਦੇਖਿ; ਨ ਸੁਨੈ ਅਭਾਖੈ॥੧॥ ਸੋ ਕਤ ਜਾਨੈ; ਪੀਰ ਪਰਾਈ॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਦਰਦੁ ਨ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੱਖ- ਦੁਖੀ ਦੁਹਾਗਨਿ; ਦੁਇ ਪਖ ਹੀਨੀ॥ ਜਿਨਿ ਨਾਹ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਨੀ॥ ਸਲਾਤ ਸੱਲਾਂ, ਅਤਿਅੰਤ ਸਲਾਤ ਦੁੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਪੁਰ ਪੁਲ ਹੈ ਓਸ ਦਾ ਪੰਥੁ ਰਸਤਾ। ਦੁਹੇਲਾ ਬੜਾ ਦੁਖਦਾਇਕ ਹੈ- ਪੁਰ ਸਲਾਤ ਕਾ; ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ॥ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ; ਗਵਨੁ ਇਕੇਲਾ॥੨॥ ਦੁਖੀਆ ਦਰਦਵੰਦੁ; ਦਰਿ ਆਇਆ॥ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ; ਜਬਾਬੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ; ਤਿਉ ਕਰੁ ਗਤਿ ਮੇਰੀ॥੩॥੧॥ ਸੂਹੀ॥ ਜੋ ਦਿਨ ਆਵਹਿ; ਸੋ ਦਿਨ ਜਾਹੀ॥ ਕਰਨਾ ਕੂਚੁ; ਰਹਨੁ ਥਿਰੁ ਨਾਹੀ॥ ਸੰਗੁ ਚਲਤ ਹੈ; ਹਮ ਭੀ ਚਲਨਾ॥ ਦੂਰਿ ਗਵਨੁ; ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਮਰਨਾ॥੧॥

੭੯੪- ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਇਆ; ਜਾਗੁ ਇਆਨਾ॥ ਤੈ ਜੀਵਨੁ ਜਗਿ; ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਬਰਾਵੈ ਅਪੜੌਂਦੇ ਹਨ- ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਆ; ਸੁ ਰਿਜਕੁ ਅੰਬਰਾਵੈ॥ ਸਭ ਘਟ ਭੀਤਰਿ; ਹਾਟੁ ਚਲਾਵੈ॥ ਕਰਿ ਬੰਦਿਗੀ; ਛਾਡਿ ਮੈ ਮੇਰਾ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ਸਵੇਰਾ॥੨॥ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨੋ; ਪੰਥੁ ਨ ਸਵਾਰਾ॥ ਸਾਂਝ ਪਰੀ; ਦਹ ਦਿਸ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਨਿਦਾਨਿ ਦਿਵਾਨੇ॥ ਫਨ ਨਾਸ਼। ਖਾਨੇ ਘਰ। ਖੱਨੇ- ਚੇਤਸਿ ਨਾਹੀ; ਦੁਨੀਆ ਫਨ ਖਾਨੇ॥੩॥੨॥ ਸੂਹੀ॥ ਊਚੇ ਮੰਦਰ; ਸਾਲ ਰਸੋਈ॥ ਏਕ ਘਰੀ ਫੁਨਿ ਰਹਨੁ ਨ ਹੋਈ॥੧॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਐਸਾ; ਜੈਸੇ ਘਾਸ ਕੀ ਟਾਟੀ॥ ਜਲਿ ਗਇਓ ਘਾਸੁ; ਰਲਿ ਗਇਓ ਮਾਟੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੰਧ ਸਬੰਧ- ਭਾਈ ਬੰਧ; ਕੁਟੰਬ ਸਹੇਰਾ॥ ਓਇ ਭੀ ਲਾਗੇ; ਕਾਢੁ ਸਵੇਰਾ॥੨॥ ਉਰਹਿ ਰਿਦੇ। ਤਨ ਸ੍ਰੀਰ ਨਾਲ- ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ; ਉਰਹਿ ਤਨ ਲਾਗੀ॥ਉਹ ਤਉ; ਭੂਤੁ ਭੂਤੁ ਕਰਿ ਭਾਗੀ॥੩॥ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ;ਸਭੈ ਜਗੁ ਲੂਟਿਆ॥ ਹਮ ਤਉ;ਏਕ ਰਾਮੁ ਕਹਿ ਛੂਟਿਆ॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਬਾਣੀ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੀ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਵਿਛੋੜੇ 'ਚ, ਤਪਿ ਤਪਿ, ਲੁਹਿ ਸੜ, ਲੁਹਿ ਸੜ ਕੇ- ਤਪਿ ਤਪਿ ਲੁਹਿ ਲੁਹਿ; ਹਾਥ ਮਰੋਰਉ॥ ਬਾਵਲਿ ਹੋਈ; ਸੋ ਸਹੁ ਲੋਰਉ॥ ਤੈ ਸਹਿ ਮਨ ਮਹਿ; ਕੀਆ ਰੋਸੁ॥ ਮੁਝੁ ਅਵਗਨ; ਸਹ ਨਾਹੀ ਦੋਸੁ॥੧॥ ਤੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ; ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੀ॥ ਜੋਬਨੁ ਖੋਇ; ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਲੀ ਕੋਇਲ; ਤੂ ਕਿਤ ਗੁਨ ਕਾਲੀ॥ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ; ਹਉ ਬਿਰਹੈ ਜਾਲੀ॥ ਪਿਰਹਿ ਬਿਹੂਨ; ਕਤਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਜਾ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਏ॥੨॥ ਵਿੱਧਣ- ਵਿਧਣ ਖੂਹੀ; ਮੁੰਧ ਇਕੇਲੀ॥ ਬੇੱਲੀ- ਨਾ ਕੋ ਸਾਥੀ; ਨਾ ਕੋ ਬੇਲੀ॥ ਮੇੱਲੀ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮੇਲੀ॥ ਅੱਲਹੁ ਬੇੱਲੀ- ਜਾ ਫਿਰਿ ਦੇਖਾ; ਤਾ ਮੇਰਾ ਅਲਹੁ ਬੇਲੀ॥੩॥ ਵਾਟ ਹਮਾਰੀ; ਖਰੀ ਉਡੀਣੀ॥ ਖੰਨਿਅਹੁ ਖੰਡੇ ਨਾਲੋਂ, ਪਿਈਣੀ ਬ੍ਰੀਕ। ਪਿ-ਈਣੀ- ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ; ਬਹੁਤੁ ਪਿਈਣੀ॥ ਉਸੁ ਊਪਰਿ ਹੈ; ਮਾਰਗੁ ਮੇਰਾ॥ ਸੇਖ ਫਰੀਦਾ; ਪੰਥੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ਸਵੇਰਾ॥੪॥੧॥ ਸੂਹੀ ਲਲਿਤ॥ ਬੇੜਾ ਬੰਧਿ. ਨ ਸਕਿਓ; ਬੰਧਨ ਕੀ ਵੇਲਾ॥ ਭਰਿ ਸਰਵਰੁ ਜਬ ਊਛਲੈ; ਤਬ ਤਰਣੁ ਦੁਹੇਲਾ॥੧॥ ਕ-ਸੁੰਭੜੈ ਦੇ ਫੁੱਲ। ਢੋਲਾ ਪਿਆਰੇ- ਹਥੁ. ਨ ਲਾਇ ਕਸੁੰਭੜੈ; ਜਲਿ ਜਾਸੀ ਢੋਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਤਿ ਲੀ ਲੈਣਾ ਕੀਤੀ। ਪਤ ਪੋਲਾ। ਬੋੱਲਾ–ਇਕ ਆਪੀਨੈ੍ ਪਤ ਲੀ; ਸਹ ਕੇਰੇ ਬੋਲਾ॥ ਦੁਧਾ ਥਣੀ ਨ ਆਵਈ; ਫਿਰਿ. ਹੋਇ ਨ ਮੇਲਾ॥੨॥ ਅਲਾਏਸੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ- ਕਹੈ ਫਰੀਦੁ. ਸਹੇਲੀਹੋ; ਸਹੁ ਅਲਾਏਸੀ॥ ਡੁੰਮਣਾ ਦੁਖੀ। ਅਹਿ ਇਹ- ਹੰਸੁ ਚਲਸੀ ਡੁੰਮਣਾ; ਅਹਿ ਤਨੁ ਢੇਰੀ ਥੀਸੀ॥੩॥੨॥

੭੯੫- ੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥

ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ. ਕਹਾ ਹਉ ਮੀਆ; ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਵਡਾਈ॥ ਜੋ ਤੂ ਦੇਹਿ. ਸੁ ਕਹਾ ਸੁਆਮੀ; ਮੈ ਮੂਰਖ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਜੈਸੇ ਸਚ ਮਹਿ; ਰਹਉ ਰਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ

ਤੁਝ ਤੇ; ਤੇਰੀ ਸਭ ਅਸਨਾਈ॥ ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ; ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ. ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ॥੨॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਕਿਆ ਹਉ ਕਥੀ. ਕਥੇ ਕਥਿ ਦੇਖਾ; ਮੈ. ਅਕਥੁ ਨ ਕਥਨਾ ਜਾਈ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਆਖਾ; ਤਿਲੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੩॥ ਕੂਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਔਗੁਣ ਆਦਿਕ ਕੁੱਤੇ। ਭਉੱਕਾਂ। ਤਾਂਈਂ- ਏਤੇ ਕੂਕਰ. ਹਉ ਬੇਗਾਨਾ; ਭਉਕਾ. ਇਸੁ ਤਨ ਤਾਈ॥ ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ. ਜੇ ਹੋਇਗਾ; ਤਾ ਖਸਮੈ ਨਾਉ. ਨ ਜਾਈ॥੪॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਵੇਸ ਕਲੰਦਰੁ; ਘਟ ਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ॥ ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਸਤੁ ਹੈ; ਬਾਹੁੜਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਾ॥੧॥ ਬੇੱਧਿਆ- ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ. ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ; ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ. ਪੀਰ ਪਰਾਈ॥ ਹਮ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ; ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ॥੨॥ ਸਿਖ ਮਤਿ ਸਭ ਬੁਧਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ; ਮੰਦਿਰ ਛਾਵਾ ਤੇਰੇ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਤੇਰੇ॥੩॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ; ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਧੁ ਪਾਸੇ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਚੰਗਾ; ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸੇ॥੪॥੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਪੇ ਸਬਦੁ; ਆਪੇ ਨੀਸਾਨੁ॥ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ; ਆਪੇ ਜਾਨੁ॥

੭੯੬- ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਤਾਣੁ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ; ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਣੁ॥੧॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥ ਹਉ ਜਾਚਿਕੁ; ਤੂ ਅਲਖ ਅਭੇਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਰਕਟੀ ਛੁੱਟੜ। ਧਰ-ਕੱਟੀ- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਧਰਕਟੀ ਨਾਰਿ॥ ਭੂੰਡੀ ਭੈੜੀ। ਕਾਮਣਿ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਕਾਮਣਿਆਰਿ ਟੂਣੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਕੱਮਣਿ- ਭੂੰਡੀ ਕਾਮਣਿ; ਕਾਮਣਿਆਰਿ॥ ਰਾਜੁ ਰੂਪੁ ਝੂਠਾ; ਦਿਨ ਚਾਰਿ॥ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਚਾਨਣੁ ਅੰਧਿਆਰਿ॥੨॥ ਚਖਿ ਛੋਡੀ; ਸਹਸਾ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਜਿਸ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ ਦੇ ਬਾਪ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਹਨ, ਉਹ ਵੇਜਾਤਿ ਨੀਵੀਂ ਜ਼ਾਤ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ- ਬਾਪੁ ਦਿਸੈ; ਵੇਜਾਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਏਕੇ ਕਉ; ਨਾਹੀ ਭਉ ਕੋਇ॥ ਕਰਤਾ ਕਰੇ. ਕਰਾਵੈ ਸੋਇ॥੩॥ ਸਬਦਿ ਮੁਏ; ਮਨੁ. ਮਨ ਤੇ ਮਾਰਿਆ॥ ਠਾਕਿ ਰਹੇ; ਮਨੁ ਸਾਚੈ ਧਾਰਿਆ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ; ਗੁਰ ਕਉ ਵਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਸਤਾਰਿਆ॥੪॥੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਮਨੁ ਸਹਜ ਧਿਆਨੇ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤਾ; ਮਨੁ ਮਾਨੇ॥ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਬਉਰਾਨੇ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕਿਉ ਰਹੀਐ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੇ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ; ਕੈਸੇ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ ਬੂੱਝ ਬੁੱਝਾਈ- ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਜੀਅਰਾ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਖਿਨੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਖੱਾਲੀ- ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰੈ; ਹਉ ਮਰਉ ਦੁਖਾਲੀ॥ ਭੱਾਲੀ ਨਿਹੱਾਲੀ ਨੱਾਲੀ- ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਉ; ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ ਭਾਲੀ॥ ਸਦ ਬੈਰਾਗਨਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਹਾਲੀ॥ ਅਬ ਜਾਨੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਲੀ॥੨॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਹੀਐ ਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਰਣੀ; ਕਿਆ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਚਲੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਵਿਛੁੜੈ; ਖੋਟੀ ਰਾਸਿ॥ ਮਿਲੈ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਰਾਸਿ॥੪॥੪॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਚੜ੍ਹਾਇਆ- ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਾਇਆ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਸੋਇਆ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਕਾਪੜੁ ਅੰਗਿ ਚੜਾਇਆ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਸਰੀਰੁ ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ; ਜਿਤੁ ਹੁਣਿ. ਖਸਮੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਪਉੜੀ ਛੁੜਕੀ ਫਿਰਿ ਹਾਥਿ, ਨ ਆਵੈ; ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੧॥ ਦੂਜਾ ਭਾਉ. ਨ ਦੇਈ ਲਿਵ ਲਾਗਣਿ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਵਿਸਾਰੇ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ. ਜਨ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ; ਤਿਨ ਕੇ. ਤੈ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਇਆ ਤੇ ਪਤਿ ਇਜ਼ਤ ਦੇ ਦਾਤੇ। ਦਇਆ-ਪਤਿ - ਤੂ ਦਇਆਲੁ. ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ; ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ॥ ਮੁਕਤ ਬੰਧ ਸਭਿ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਏ; ਐਸਾ ਆਖਿ ਵਖਾਣੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਕਹੀਐ; ਮਨਮੁਖ ਬੰਧ ਵਿਚਾਰੇ॥੨॥ ਸੋ ਜਨੁ ਮੁਕਤੁ. ਜਿਸੁ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਸਦਾ ਰਹੈ ਹਰਿ ਨਾਲੇ॥ ਗਹਣ-ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ- ਤਿਨ ਕੀ ਗਹਣਗਤਿ. ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ; ਸਚੈ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ॥

੭੯੭- ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੇ ਸਿ ਮਨਮੁਖ ਕਹੀਅਹਿ; ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰੇ॥੩॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਾਲੇ॥ ਹਰਿ ਜਨ; ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ; ਕਾਲਹਿ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ॥੪॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅ-ਤੁੱਲੁ- ਅਤੁਲੁ; ਕਿਉ ਤੋਲਿਆ ਜਾਇ॥ ਦੂਜਾ ਹੋਇ; ਤ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਤਿਸ ਤੇ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਿਕੂ ਹੋਇ॥੧॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਤਾ ਕੋ ਜਾਣੈ; ਦੁਬਿਧਾ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਿ ਸਰਾਫੁ; ਕਸਵਟੀ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਪਰਖੇ; ਆਪਿ ਚਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਤੋਲੇ; ਪੂਰਾ ਹੋਇ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੈ; ਏਕੋ ਸੋਇ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਕਾ ਰੂਪੁ; ਸਭੁ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਮੇਲੇ; ਸੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ; ਲਗੈ ਤਿਸੁ ਆਇ॥ ਸਭੁ ਸਚੁ ਦਿਖਾਲੇ; ਤਾ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਆਪੇ ਲਿਵ. ਧਾਤੁ ਹੈ ਆਪੇ॥ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਆਪੇ ਜਾਪੇ॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਸਬਦੁ ਹੈ ਆਪੇ॥ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ਆਪੇ॥੪॥੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸੇਵਕੁ. ਸੇਵ ਸਾਹਿਬ ਤੇ; ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ ਬਹਾਨਾ॥ ਐਸਾ ਇਕੁ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਬਨਿਆ ਹੈ; ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਸਮਾਨਾ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਰਚੈ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਜਿਸੁ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ. ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਹਜ ਧਿਆਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਆ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ; ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੇ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਦਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਜਬ ਅਪੁਨੀ ਜੋਤਿ ਖਿੰਚਹਿ. ਤੂ ਸੁਆਮੀ; ਤਬ ਕੋਈ. ਕਰਉ ਦਿਖਾ ਵਖਿਆਨਾ॥੨॥ ਆਪੇ ਗੁਰੁ. ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਜਿਉ ਆਪਿ ਚਲਾਏ. ਤਿਵੈ ਕੋਈ ਚਾਲੈ; ਜਿਉ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਭਗਵਾਨਾ॥੩॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ. ਤੂ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਤੇਰੇ ਕਾਮਾਂ॥ ਇਕਨਾ ਘਰ ਮਹਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭਵਹਿ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥੪॥੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ ਬਣਾਇਆ ਪੂਰੈ; ਵੇਖਹੁ ਏਕ ਸਮਾਨਾ॥ ਇਸੁ ਪਰਪੰਚ ਮਹਿ.

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ; ਮਤੁ ਕੋ ਧਰਹੁ ਗੁਮਾਨਾ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜਿਸ ਨੋ ਮਤਿ ਆਵੈ; ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਇਹ ਬਾਣੀ ਜੋ ਜੀਅਹੁ ਜਾਣੈ; ਤਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਰਹੱਟੀ ਬੋਲੀ ਮਨੁਖਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ। ਮਨੁਖਾ ਪੋਲਾ- ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਕਾ ਹੁਣਿ ਨਿਬੇੜਾ; ਨਰ ਮਨੁਖਾ ਨੋ. ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਤੀਰਥ ਓਨਾ ਜੁਗਾ ਕਾ ਧਰਮੁ ਹੈ; ਕਲਿ ਮਹਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥੨॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਧਰਮੁ ਹੈ; ਸੋਧਿ ਦੇਖਹੁ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਜਗਿ ਤੇ. ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਨਾ॥੩॥

੭੯੮- ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ. ਸਚੇ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਏ; ਚੂਕੈ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਕਹਤ ਸੁਣਤ. ਸਭੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ; ਮਾਨਤ ਪਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ॥੪॥੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪੇ ਲਾਏ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਬਿਲਾਵਲੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ॥ ਮੰਗਲੁ ਨਾਰੀ ਗਾਵਹਿ ਆਏ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੧॥ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਜਿਨ੍ਾ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਤੇਰੈ ਚਾਏ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਆਪੇ ਸੋਭਾ; ਸਦ ਹੀ ਪਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੈ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਤੇ; ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਭਾਏ॥ ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ॥੩॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ; ਮਿਟਿਆ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ; ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੇਰਾ॥ ਜੋ ਸਚਿ ਰਾਤੇ; ਤਿਨ ਬਹੁੜਿ. ਨ ਫੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ॥੪॥੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ॥ ਅਚਿੰਤ; ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਈ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥੧॥ ਜਗਦੀਸ ਸੇਵਉ; ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕਾਜਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਾਗਉ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਜਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ; ਮਨ ਤੇ ਪਾਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਜੀਵਣ ਮਰਣੁ ਕੋ; ਸਮਸਰਿ ਵੇਖੈ॥ ਬਹੁੜਿ. ਨ ਮਰੈ; ਨਾ ਜਮੁ ਪੇਖੈ॥੨॥ ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ; ਸਭਿ ਕੋਟ ਨਿਧਾਨ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਖਾਏ; ਗਇਆ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਦ ਹੀ ਲਾਗਾ; ਸਹਜਿ ਧਿਆਨ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗਾਵੈ; ਏਕੋ ਨਾਮ॥੩॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥੪॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਅਤਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੫॥੬॥੪॥੬॥੧੦॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉਦਮ ਮਤਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਰੇ ਤਿਉ ਕਰਨਾ॥ ਜਿਉ ਨਟੂਆ ਤੰਤੁ ਵਜਾਏ ਤੰਤੀ; ਤਿਉ ਵਾਜਹਿ ਜੰਤ ਜਨਾ॥੧॥
੭੯੯- ਜਪਿ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ॥ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਬਸਨਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿ-ਰਸਤਿ- ਮਾਇਆ ਗਿਰਸਤਿ. ਭ੍ਰਮਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਜਨੁ ਅਪਨਾ॥ ਜਿਉ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ. ਹਰਣਾਖਸਿ ਗ੍ਰਸਿਓ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਓ ਹਰਿ ਸਰਨਾ॥੨॥ ਕਵਨ ਕਵਨ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀਐ; ਹਰਿ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੰਨਾ॥ ਹਰਿ ਜੀ ਨੇ ਉਧਾਰਨਾ ਕੀਤੇ। ਉ-ਧਰਿਓ- ਓਹੁ ਢੋਵੈ ਢੋਰ, ਹਾਥਿ ਚਮੁ ਚਮਰੇ; ਹਰਿ ਉਧਰਿਓ ਪਰਿਓ ਸਰਨਾ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਗਤ ਭਵ ਤਾਰਨ; ਹਮ ਪਾਪੀ ਰਾਖੁ ਪਪਨਾ॥ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦਾਸ ਹਮ ਕਰੀਅਹੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਾਸੰਨਾ॥੪॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅ-ਜਨਮਾ- ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਗਿਆਨ ਮਤੀ; ਸਰਣਾਗਤਿ ਪੁਰਖ ਅਜਨਮਾ॥ ਅ-ਕਰਮਾ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਹਮ ਪਾਥਰ ਹੀਨ ਅਕਰਮਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਾਮਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ; ਹੋਰਿ ਤਿਆਗਹੁ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸੇਵਕ. ਸੇ ਹਰਿ ਤਾਰੇ; ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਰਾਖੁ ਉਪਮਾ॥ਕ-ਰੰਮਾ- ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ, ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਵਡੇ ਕਰੰਮਾ॥੨॥ ਨਾਮ ਹੀਨ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਤੇ; ਤਿਨ ਵਡ ਦੂਖ ਸਹੰਮਾ॥ ਓਇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਅਹਿ; ਮੰਦਭਾਗੀ ਮੂੜ ਅਕਰਮਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ; ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਵਡ ਕਰਮਾ॥ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਫਲੁ ਜਨੰਮਾ॥੪॥੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਮਰਾ ਚਿਤੁ ਲੁਭਤ ਮੋਹਿ ਬਿਖਿਆ; ਬਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰਾ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ. ਨ ਸਕਹ, ਪ੍ਰਭ; ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੁਗਧ ਤਰਾ॥੧॥ ਨਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਨਾਮੁ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲੇ, ਨਰਹਰਾ ਅਕਾਲ ਜੀ- ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ; ਨਰਹਰ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰਾ॥ ਜਨ ਊਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਿ ਪਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮਰੇ ਪਿਤਾ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਜਸੁ ਕਰਾ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਤੁਮ੍ਰੈ ਸੰਗਿ ਲਗੇ ਸੇ ਉਧਰੇ; ਜਿਉ ਸੰਗਿ ਕਾਸਟ ਲੋਹ ਤਰਾ॥੨॥ ਸਾਕਤ ਨਰ ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਮਧਿਮ; ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵ ਨ ਕਰਾ॥ ਦੁਹ-ਚਾਰੀ- ਤੇ ਨਰ ਭਾਗਹੀਨ ਦੁਹਚਾਰੀ; ਓਇ ਜਨਮਿ ਮੁਏ ਫਿਰਿ ਮਰਾ॥੩॥ ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਮ੍ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਤੇ ਨ੍ਹਾਏ ਸੰਤੋਖ ਗੁਰ ਸਰਾ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਈ. ਹਰਿ ਭਜਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਪਰਾ॥੪॥੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਰਹੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥੁ ਹੈ ਕਲਜੁਗਿ; ਖੇਵਟੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਤਰਹੁ॥੧॥ ਉੱਚ-ਰਹੁ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ ਉਚਰਹੁ॥
੮੦੦- ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਨ ਗਾਏ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਪਰਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮਹਿ. ਰਾਮ ਰਸੁ ਊਤਮੁ; ਕਿਉ ਪਾਈਐ. ਉਪਦੇਸੁ ਜਨ ਕਰਹੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਫਲ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ; ਮਿਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਅਹੁ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮੀਠਾ; ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਚਾਖਿ ਦਿਖਹੁ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ; ਤਿਨ੍ ਬਿਸਰੇ ਸਭਿ ਬਿਖ

ਰਸਹੁ ॥੩॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ; ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰੇ ਪਾਏ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਹੁ॥੪॥੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਵੈਸੁ; ਕੋ ਜਾਪੈ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਜਪੈਨੀ॥ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਪੂਜਹੁ; ਨਿਤ ਸੇਵਹੁ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰੈਨੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਨ; ਦੇਖਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੈਨੀ॥ ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ; ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਬੈਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਚਿਤਵੀਅਹਿ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਸਾ ਹੋਵੈ ਜਿ ਬਾਤ ਹੋਵੈਨੀ॥ ਅਪਨਾ ਭਲਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ਬਾਛੈ; ਸੋ ਕਰੇ ਜਿ ਮੇਰੈ ਚਿਤਿ ਨ ਚਿਤੈਨੀ॥੨॥ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਹੁ ਹਰਿ ਜਨ; ਏਹਾ ਬਾਤ ਕਠੈਨੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੈਨੀ॥੩॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ ਵੱਸਿ- ਮਤਿ ਸੁਮਤਿ. ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਜੰਤ. ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਜੰਤੈਨੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ਸੁਆਮੀ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੁਲੈਨੀ॥੪॥੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅਨਦ ਮੂਲੁ ਧਿਆਇਓ ਪੁਰਖੋਤਮੁ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਅਨਦ ਅਨੰਦੇ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਕਾਣਿ ਚੁਕਾਈ; ਸਭਿ ਚੂਕੇ ਜਮ ਕੇ ਛੰਦੇ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗੋੁਬਿੰਦੇ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਣ ਗਾਏ ਪਰਮਾਨੰਦੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੱਧਿਕ- ਸਾਕਤ ਮੂੜ. ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਧਿਕ; ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ. ਫਿਰਹਿ ਫਿਰੰਦੇ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਕਿਰਤ ਕੇ ਬਾਧੇ; ਜਿਉ ਤੇਲੀ ਬਲਦ ਭਵੰਦੇ॥੨॥ ਉਧ-ਰੇ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵ ਲਗੇ ਸੇ ਉਧਰੇ; ਵਡਭਾਗੀ ਸੇਵ ਕਰੰਦੇ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਸਭਿ ਤੂਟੇ ਮਾਇਆ ਫੰਦੇ॥੩॥ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ; ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਗੋਵਿੰਦੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਭੁ ਵਰਤੈ; ਜਿਉ ਰਾਖੈ ਤਿਵੈ ਰਹੰਦੇ॥੪॥੬॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੧੩॥ ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨੋ॥

੮੦੧- ਹਰਿ; ਸੰਤ ਭਗਤ ਤਾਰਨੋ॥ ਹਰਿ ਭਰਿਪੁਰੇ ਰਹਿਆ॥ ਜਲਿ ਥਲੇ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ॥ ਨਿਤ ਗਾਈਐ ਹਰਿ; ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੀਆ ਹੈ; ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਜਪਿਆ; ਹਰਿ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨਹਾਰਾ॥ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਹੈ; ਮੁਕਤਿ ਦਾਤਾ॥ ਕੀ-ਈ- ਹਰਿ ਕੀਈ; ਹਮਾਰੀ ਸਫਲ ਜਾਤਾ॥ ਸੰਗਤੀਂ- ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ; ਗੁਨ ਗਾਵਨੋ॥੧॥ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਰਿ ਆਸਾ॥ ਭਾਉ ਦੂਜਾ; ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਵਿਚਿ ਆਸਾ; ਹੋਇ ਨਿਰਾਸੀ॥ ਪੱਸੀ- ਸੋ ਜਨੁ; ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪਾਸੀ॥ ਕੋਈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਨੋ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ; ਤਿਸੁ ਪਗਿ ਲਾਵਨੋ॥੨॥੧॥੭॥੪॥੬॥੭॥੧੭॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਦਰੀ ਆਵੈ; ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਮੋਹੁ॥ ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ; ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤੋਹਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੋਹਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ; ਅੰਚਲਿ ਲਾਵਹੁ॥੧॥ ਕਿਉ ਤਰੀਐ; ਬਿਖਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ; ਪਾਵੈ ਪਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਵਨ

ਝੁਲਾਰੇ; ਮਾਇਆ ਦੇਇ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ; ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਸੇਇ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ; ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰਾ॥ ਸਿਰ ਊਪਰਿ; ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਰਖਵਾਰਾ॥੨॥ ਪਾਇਆ ਵੇੜੁ ਮਾਇਆ; ਸਰਬ ਭੁਇਅੰਗਾ॥ ਹਉਮੈ ਪਚੇ; ਦੀਪਕ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗਾ॥ ਸਗਲ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ; ਨਹੀ ਪਾਵੈ॥ ਜਾ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਤਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾ

ਵੈ॥੩॥ ਹਉ ਫਿਰਉ ਉਦਾਸੀ; ਮੈ ਇਕੁ ਰਤਨੁ ਦਸਾਇਆ॥ ਉਪਾਇਆ ਯਤਨ ਕਰਕੇ- ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹੀਰਾ; ਮਿਲੈ ਨ. ਉਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰੁ; ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਲਾਲੁ॥ ਗੁਰਿ ਖੋਲਿਆ ਪੜਦਾ; ਦੇਖਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲੁ॥੪॥ ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ; ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸਾਦੁ॥ ਜਿਉ ਗੂੰਗਾ; ਮਨ ਮਹਿ ਬਿਸਮਾਦੁ॥ ਆਨਦ ਰੂਪੁ; ਸਭੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਖਿ ਸਮਾਇਆ॥੫॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਕੀਏ; ਗੁਰਦੇਵ॥ ਸੇਵਕੁ; ਅਪਨੀ ਲਾਇਓ ਸੇਵ॥ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ; ਜਪਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵ॥੧॥ ਧਰਤਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ; ਗੁਨ ਗਾਏ॥ ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭਨੀ ਥਾਂਈ; ਰਵਿਆ ਆਪਿ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ; ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਨ ਹੋਇ ਸੰਤਾਪੁ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਲਗੇ ਮਨਿ ਮੀਠੇ॥ ਨਿਰਬਿਘਨ ਹੋਇ; ਸਭ ਥਾਂਈ ਵੂਠੇ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੂਠੇ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ; ਭਏ ਰਖਵਾਲੇ ॥ ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ; ਦੀਸਹਿ ਨਾਲੇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਖਸਮਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ॥੪॥੨॥

੮੦੨- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਅ-ਗਨਤ- ਅਗਨਤ ਗੁਣ; ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ; ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਹਰਿ ਚਰਨ ਧਿਆਈ॥੧॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ; ਬਸਹੁ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ; ਲੀਜੈ ਲੜਿ ਲਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਆਵੈ; ਤਾ ਕੈਸੀ ਭੀੜ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਕ; ਨਾਹੀ ਜਮ ਪੀੜ॥ਨੱਸੇ- ਸਰਬ ਦੂਖ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਸੇ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬਸੈ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਧਾਰੁ॥ ਬਿਸਰਤ ਨਾਮੁ; ਹੋਵਤ ਤਨੁ ਛਾਰੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ; ਪੂਰਨ ਸਭ ਕਾਜ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਸਭ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜ॥੩॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸੰਗਿ; ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਬਿਸਰਿ ਗਈ; ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਰੀਤਿ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ॥ ਨਾਨਕ; ਭਗਤਨ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨. ਯਾਨੜੀਏ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਣਾ; ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਮੈ ਮਨਿ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਮੈ ਮਨਿ ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥ ਅਵਰ ਸਿਆਣਪਾ ਬਿਰਥੀਆ ਪਿਆਰੇ; ਰਾਖਨ ਕਉ ਤੁਮ ਏਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ; ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਪਿਆਰੇ;ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਇ ਦਇਆਲਾ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਉ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਸੋਇ ਤਿਨਾ ਕੀ; ਜਿਨ੍ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ. ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਮਾਂਗੈ ਕਮਾਵਾਂ- ਸੇਵਕੁ ਜਨ ਕੀ. ਸੇਵਾ

ਮਾਗੈ; ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਕਮਾਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਆਮੀ; ਤੇਰੇ ਜਨ ਦੇਖਣੁ ਪਾਵਾ॥੨॥ ਵਡਭਾਗੀ ਸੇ ਕਾਢੀਅਹਿ ਪਿਆਰੇ; ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਜਿਨਾ ਵਾਸੋ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੀਐ ਨਿਰਮਲੁ; ਮਨੈ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੋ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਾਟੀਐ ਪਿਆਰੇ; ਚੂਕੈ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣੇ॥ ਤਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ॥੩॥ ਊਚ ਅਪਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ; ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਗੁਣ ਤੇਰੇ॥ ਉਧਰ-ਹਿ- ਗਾਵਤੇ ਉਧਰਹਿ. ਸੁਣਤੇ ਉਧਰਹਿ; ਬਿਨਸਹਿ ਪਾਪ ਘਨੇਰੇ॥ ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਮੁਗਧ ਕਉ ਤਾਰੇ; ਪਾਹਨ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੈ॥੪॥੧॥੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਖੈ ਬਨੁ ਫੀਕਾ. ਤਿਆਗਿ ਰੀ ਸਖੀਏ; ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਓ॥ ਬਿਨੁ ਰਸ ਚਾਖੇ. ਬੁਡਿ ਗਈ ਸਗਲੀ; ਸੁਖੀ ਨ ਹੋਵਤ ਜੀਓ॥

੮੦੩- ਮ-ਹੱਤੁ, ਸਾਧਾਂ- ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ. ਨ ਸਕਤਿ ਹੀ ਕਾਈ; ਸਾਧਾ ਦਾਸੀ ਥੀਓ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਦਰਿ ਸੋਭਾਵੰਤੇ; ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਕੀਓ॥੧॥ ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਚਿਤ ਭ੍ਰਮੁ ਸਖੀਏ; ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦ੍ਰੁਮ ਛਾਇਆ॥ ਚੰਚਲਿ. ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਤੀ ਸਖੀਏ; ਅੰਤਿ ਤਜਿ ਜਾਵਤ ਮਾਇਆ॥ ਰਸਿ ਭੋਗਣ ਅਤਿ ਰੂਪ ਰਸ ਮਾਤੇ; ਇਨ ਸੰਗਿ. ਸੂਖੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸਖੀਏ; ਨਾਨਕ. ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੨॥ ਜਾਇ ਬਸਹੁ ਵਡਭਾਗਣੀ ਸਖੀਏ; ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈਐ॥ ਤਹ ਦੂਖ ਨ ਭੂਖ. ਨ ਰੋਗੁ ਬਿਆਪੈ; ਚਰਨਕਮਲ ਲਿਵ ਲਾਈਐ॥ ਤਹ ਜਨਮ ਨ ਮਰਣੁ. ਨ ਆਵਣ ਜਾਣਾ; ਨਿਹਚਲੁ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੁ ਨ ਮੋਹੁ ਬਿਆਪੈ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਈਐ॥੩॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਪਿਆਰੇ; ਰਤੜੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਇੱਛ ਪੁੱਜਾਏ- ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ; ਮਨ ਤਨ ਇਛ ਪੁਜਾਏ॥ ਅ-ਚਰਜੁ - ਨਾਨਕ. ਅਚਰਜੁ ਅਚਰਜ ਸਿਉ ਮਿਲਿਆ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਏ॥੪॥੨॥੫॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਏਕ ਰੂਪ; ਸਗਲੋ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਬਨਜੁ; ਆਪਿ ਬਿਉਹਾਰਾ॥੧॥ ਬਿਰਲੋ-ਈ- ਐਸੋ ਗਿਆਨੁ; ਬਿਰਲੋਈ ਪਾਏ॥ ਜਤ ਜਤ ਜਾਈਐ; ਤਤ ਦ੍ਰਿਸਟਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ; ਨਿਰਗੁਨ ਇਕ ਰੰਗਾ॥ ਆਪੇ ਜਲੁ; ਆਪ ਹੀ ਤਰੰਗਾ॥੨॥ ਆਪ ਹੀ ਮੰਦਰੁ; ਆਪਹਿ ਸੇਵਾ॥ ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ; ਆਪ ਹੀ ਦੇਵਾ॥੩॥ ਆਪਹਿ ਜੋਗ; ਆਪ ਹੀ ਜੁਗਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦ ਹੀ ਮੁਕਤਾ॥੪॥੧॥੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਧਰਨਾ ਸਹਿਤ ਆਸਰੇ। ਸ-ਧਰਨਾ- ਆਪਿ ਉਪਾਵਨ; ਆਪਿ ਸਧਰਨਾ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਵਨ; ਦੋਸੁ ਨ ਲੈਨਾ॥੧॥ ਆਪਨ ਬਚਨੁ; ਆਪ ਹੀ ਕਰਨਾ॥ ਬਿਭਉ ਬਿਭੂਤੀ, ਮਾਇਆ। ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜਰਨਾ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ- ਆਪਨ ਬਿਭਉ; ਆਪ ਹੀ ਜਰਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪ ਹੀ ਮਸਟਿ; ਆਪ ਹੀ ਬੁਲਨਾ॥ ਅ-ਛਲ-ਆਪ ਹੀ ਅਛਲੁ; ਨ ਜਾਈ ਛਲਨਾ॥੨॥ ਆਪ ਹੀ ਗੁਪਤ; ਆਪਿ ਪਰਗਟਨਾ॥ ਅ-ਲਿਪਨਾ- ਆਪ ਹੀ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਆਪਿ ਅਲਿਪਨਾ॥੩॥ ਆਪੇ ਅਵਿਗਤੁ; ਆਪ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ॥ ਜਚਨਾ ਮੰਗਤੇ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਭਿ

ਜਚਨਾ॥੪॥੨॥੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੂਲੇ ਮਾਰਗੁ; ਜਿਨਹਿ ਬਤਾਇਆ॥ ਐਸਾ ਗੁਰੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੇ॥

੮੦੪- ਬਸਿ ਰਹੇ ਹਿਰਦੈ; ਗੁਰ ਚਰਨ ਪਿਆਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ; ਮਨੁ ਲੀਨਾ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ; ਮੁਕਤਿ. ਗੁਰਿ ਕੀਨਾ॥੨॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤ; ਜਨਮਿ ਫੁਨਿ ਮੂਆ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਗੁਰਿ. ਆਸ੍ਰਮੁ ਦੀਆ॥੩॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ; ਬੂਡਤ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਬਾਹ ਪਕਰਿ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥੩॥੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ; ਅਰਪਉ ਸਭੁ ਅਪਨਾ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਕਵਨ ਸੁਮਤਿ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨਾ॥੧॥ ਮਾਂਗਨਿ- ਕਰਿ ਆਸਾ; ਆਇਓ ਪ੍ਰਭ ਮਾਗਨਿ॥ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਆਂਗਨਿ ਵਿਹੜੇ- ਤੁਮ੍ ਪੇਖਤ; ਸੋਭਾ ਮੇਰੈ ਆਗਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ; ਬਹੁਤੁ ਬੀਚਾਰਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਇਸੁ ਮਨਹਿ ਉਧਾਰਉ॥੨॥ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਤਾ ਮਿਲੀਐ; ਜਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈ॥੩॥ ਨੈਨ ਸੰਤੋਖੇ; ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸਫਲੁ ਸੋ ਆਇਆ॥੪॥੪॥੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਸਾਥਿ ਨ ਮਾਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਸਭੁ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਆ॥੧॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਭ ਮਹਿ ਆਪੇ॥ ਹਰਿ ਜਪੁ ਰਸਨਾ; ਦੁਖੁ ਨ ਵਿਆਪੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਖਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਦੀ ਤਪਤਿ ਤਪਸ਼- ਤਿਖਾ ਭੂਖ; ਬਹੁ ਤਪਤਿ ਵਿਆਪਿਆ॥ ਸੀਤਲ ਭਏ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਾਪਿਆ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਜਤਨ; ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥੩॥ ਦੇਹੁ ਭਗਤਿ; ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਆਮੀ॥੪॥੫॥੧੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ; ਤੇਰੀ ਸਰਨਾ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਭਜੁ ਪੋਲੇ- ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੈ; ਭਜੁ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਵਰਿ ਕਰਮ; ਸਭਿ ਲੋਕਾਚਾਰ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਹੋਇ ਉਧਾਰ॥੨॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ; ਜਿਤੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਐ॥ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਮਿਲੈ; ਨਿਸਤਰੀਐ॥੪॥੬॥੧੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਚੀਨ੍ਾ॥ ਆਸੀਨਾ ਇਸਥਿੱਤ- ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਆਸੀਨਾ॥੧॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਮੁਖੁ ਊਜਲੁ ਕੀਨ੍ਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਦੀਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ; ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨਾ॥ ਜੱਗ-ਤਿ- ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ; ਜਗਤਿ ਪ੍ਰਗਟੀਨਾ॥੨॥ ਨੀਚਾ ਤੇ ਊਚ; ਊਨ ਪੂਰੀਨਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਲੀਨਾ॥੩॥ ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲ; ਪਾਪ ਜਲਿ ਖੀਨਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਪ੍ਰਸੀਨਾ॥੪॥੭॥੧੨॥

੮੦੫- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਈ-ਅਹਿ- ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਈਅਹਿ ਮੀਤਾ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਈਐ ਚੀਤਾ॥੧॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਵਤ॥ ਜਲਨਿ ਬੁਝੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹੋਵਤ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਾਮਹਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੨॥ ਮਤਿ ਪਤਿ ਧਨੁ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ॥ ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨ ਵਿਸਰਹੁ; ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥੩॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ

 Not Final File

ਕੀ; ਮਨਿ ਪਿਆਸ ਘਨੇਰੀ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ; ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ॥੪॥੮॥੧੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ; ਸਭ ਗੁਣਹ ਬਿਹੂਨਾ॥ ਦਇਆ ਧਾਰਿ; ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਲੀਨਾ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ; ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਿ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਘਰ ਮਹਿ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲ; ਭੈ ਕਾਟਨਹਾਰੇ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ; ਅਬ ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ॥੨॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ; ਬੇਦਿ ਲੇਖਿਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਸੋ ਨੈਨਹੁ ਪੇਖਿਆ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਪ੍ਰਗਟੇ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਸਭਿ ਦੂਖ ਪਲਾਇਣ॥੪॥੯॥੧੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਵਨੁ ਜਾਨੈ; ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਰੀ ਸੇਵਾ॥ ਅ-ਲਖ- ਪ੍ਰਭ ਅਵਿਨਾਸੀ; ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥੧॥ ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ. ਪ੍ਰਭ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ॥ ਊਚ ਮਹਲ; ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਤੂ ਅਪਰੰਪਰ; ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕਸ ਬਿਨੁ; ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਤੁਮ੍ ਹੀ ਜਾਨਹੁ; ਅਪਨੀ ਪੂਜਾ॥੨॥ ਆਪਹੁ; ਕਛੂ ਨ ਹੋਵਤ ਭਾਈ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੈ; ਸੋ ਨਾਮੁ ਪਾਈ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਜਨੁ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੁ; ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ॥੪॥੧੦॥੧੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ; ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਆ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਛੋਡਿ; ਬਿਖਿਆ ਫਲੁ ਚਾਖਿਆ॥੧॥ ਭਜੁ ਗੋਬਿੰਦ; ਸਭ ਛੋਡਿ ਜੰਜਾਲ ॥ ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ਮੂੜੇ; ਤਬ ਤਨੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਬੇਹਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ; ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਥਾਪਿਆ॥ ਕਰਨਹਾਰੁ ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨ ਜਾਪਿਆ॥੨॥ ਮਹਾ ਮੋਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਪਰਿਆ॥ ਪੋਲਾ ਪਟਲਿ ਪੜਦੇ ਕਰਕੇ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਮਾਇਆ ਪਟਲਿ ਬਿਸਰਿਆ॥੩॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇਆ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੧੧॥੧੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਭਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਹੋਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਹਾਈ॥੧॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਣੇ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰੀ ਜਾ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਅਨਿਕ ਗੁਣਾ ਜਾ ਕੇ. ਜਾਹਿ ਨ ਗਣੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਸਰੰਜਾਮ; ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ॥ ਭਏ ਮਨੋਰਥ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੇ॥੨॥ ਅਰਥ ਧਰਮ ਕਾਮ ਮੋਖ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਪੂਰੀ ਭਈ; ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਬਿਧਾਤਾ॥੩॥

੮੦੬- ਸਾਧਸੰਗਿ; ਨਾਨਕਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿਆ॥ ਘਰਿ ਆਇਆ; ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਆਣਿਆ॥੪॥੧੨॥੧੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸ੍ਰਬ ਨਿਧਾਨ ਪੂਰਨ ਗੁਰਦੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ. ਨਰ ਜੀਵੇ॥ ਮਰਿ ਖੁਆਰੁ; ਸਾਕਤ ਨਰ ਥੀਵੇ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੋਆ ਰਖਵਾਰਾ॥ ਝਖ ਮਾਰਉ. ਸਾਕਤੁ ਵੇਚਾਰਾ॥੨॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ; ਪਚਹਿ ਘਨੇਰੇ॥ ਮਿਰਤਕ ਮੌਤ ਦੀ ਫਾਸ ਫਾਹੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਸਿਰਿ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ- ਮਿਰਤਕ ਫਾਸ; ਗਲੈ ਸਿਰਿ ਪੈਰੇ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਪਹਿ ਜਨ ਨਾਮ॥ ਤਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ; ਨ ਆਵੈ ਜਾਮ॥੪॥੧੩॥੧੮॥ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਵਨ ਸੰਜੋਗ; ਮਿਲਉ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ॥ ਪਲੁ ਪਲੁ ਨਿਮਖ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਪਨੇ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਨਿਤ ਧਿਆਵਉ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਕਵਨ ਸੁਮਤਿ; ਜਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ. ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕ; ਬਿਸਰੁ ਨ ਕਾਹੂ

ਬੇਰੇ॥੨॥੧॥੧੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨਕਮਲ ਪ੍ਰਭ; ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ॥ ਰੋਗ ਗਏ; ਸਗਲੇ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੧॥ ਗੁਰਿ. ਦੁਖੁ ਕਾਟਿਆ; ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ; ਜੀਵਨ ਪਰਵਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਕਥ ਕਥਾ ਬਾਨੀ ਪੋਲੇ- ਅਕਥ ਕਥਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਬਾਨੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਪਿ ਜੀਵੇ ਗਿਆਨੀ॥੨॥੨॥੨੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ; ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੇ॥ ਸੁਖ ਉਪਜੇ; ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਪ ਪਾਪ ਸੰਤਾਪ ਬਿਨਾਸੇ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਨਾਸੇ॥੧॥ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ; ਮਿਲਿ ਸੁੰਦਰ. ਨਾਰੀ॥ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ; ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੨॥੩॥੨੧॥ ਮੱਤਾ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਧ੍ਰੋਹ ਮਦਿ ਮਾਤਾ; ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਅਤਿ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਛਿੱਜਤ, ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਫਾਹੀ-ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਛਿਜਤ. ਬਿਕਾਰ ਕਰਤ ਅਉਧ; ਫਾਹੀ ਫਾਥਾ. ਜਮ ਕੈ ਜਾਲ॥੧॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਉ-ਧਰਹੁ- ਮਹਾ ਬਿਖਮ ਸਾਗਰੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ; ਉਧਰਹੁ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਰਵਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮਰੱਥ- ਪ੍ਰਭ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਮਾਲ॥ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟਹੁ ਪਰਮੇਸਰ; ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥੨॥੪॥੨੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲ ਅਨੰਦੁ ਕੀਆ ਪਰਮੇਸਰਿ; ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮ੍ਾਰਿਆ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਹੋਏ ਕਿਰਪਾਲਾ; ਬਿਗਸੇ ਸਭਿ ਪਰਵਾਰਿਆ॥੧॥

੮੦੭- ਕਾਰਜੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ; ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਬੀਚਾਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਹਰਿਆ ਹੋਏ; ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਸਾਧਾਰਿਆ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਏ; ਪੂਰਨ ਇਛ ਪੁਜਾਰਿਆ॥੨॥੫॥੨੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਦਇਆਲੁ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਕਾਟੈ ਸੋ ਕਾਲੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਭਜੀਐ ਗੋਪਾਲੁ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਤੂਟੈ ਜਮ ਜਾਲੁ॥੧॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ; ਸਾਧ ਰਵਾਲ॥੨॥੬॥੨੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿੰਚਹੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ॥੧॥ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਹੁ; ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ ਨੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਭਾਗ॥ ਹਰਿ ਚਰਨੀ; ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗ॥੨॥੭॥੨੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੋਗੁ ਗਇਆ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਗਵਾਇਆ॥ ਨੀਦ ਪਈ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਘਰੁ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੱਜਿ- ਰਜਿ ਰਜਿ ਭੋਜਨੁ ਖਾਵਹੁ; ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਧਿਆਈ॥੧॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਰਨਾਈ॥ ਜਿਨਿ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈ॥੨॥੮॥੨੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰ; ਕਰਿ ਦੀਨੇ ਅਸਥਿਰ ਘਰ ਬਾਰ ॥ਰਹਾਉ॥ ਗ੍ਰਿਹਨ ਗੁਰੂ-ਘਰਾਂ, ਗੁਰੂ-ਘਰਾਂ 'ਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸੇਵਕਾਂ। ਗਿ੍ਹਨ- ਜੋ ਜੋ ਨਿੰਦ ਕਰੈ ਇਨ ਗ੍ਰਿਹਨ ਕੀ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਹੀ ਮਾਰੈ ਕਰਤਾਰ॥੧॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਾ ਕੀ ਸਰਨਾਈ; ਜਾ ਕੋ ਸਬਦੁ ਅਖੰਡ ਅਪਾਰ॥੨॥੯॥੨੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾਪ

ਸੰਤਾਪ ਸਗਲੇ ਗਏ; ਬਿਨਸੇ ਤੇ ਰੋਗ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਤੂ ਬਖਸਿਆ; ਸੰਤਨ ਰਸ ਭੋਗ॥ਰਹਾਉ॥ ਮੰਡਲੀ ਸਤਿਸੰਗਤ- ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਤੇਰੀ ਮੰਡਲੀ; ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਰੋਗ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਰਾਮ ਕੇ; ਇਹ ਅਵਖਦ ਜੋਗ॥੧॥ ਆਇ ਬਸਹੁ ਘਰ ਦੇਸ ਮਹਿ; ਇਹ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ; ਲਹਿ ਗਏ ਬਿਓਗ॥੨॥੧੦॥੨੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਾਹੂ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਹੀ; ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ॥ ਊਠਿ ਸਿਧਾਰੇ ਛਤ੍ਰਪਤਿ; ਸੰਤਨ ਕੈ ਖਿਆਲ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਉ ਬਿਨਸਨਾ; ਇਹ ਧੁਰ ਕੀ ਢਾਲ॥ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਜਨਮਹਿ ਮਰਹਿ; ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਰਾਲ॥੧॥ ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਕਹਹਿ; ਨਿਤ ਜਪਹਿ ਗੁਪਾਲ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਤਰੇ; ਹਰਿ ਕੇ ਰੰਗ ਲਾਲ॥੨॥੧੧॥੨੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਅਨੰਦ ਸੂਖ; ਪੂਰੇ ਗੁਰਿ ਦੀਨ॥ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਚੀਨ॥ਰਹਾਉ॥

੮੦੮- ਜ-ਗੱਤ੍ਰ- ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਜਗਤ੍ਰ ਮਹਿ; ਲੋਚਹਿ ਸਭਿ ਜੀਆ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭੂ; ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਥੀਆ॥੧॥ ਜਾ ਕਾ ਅੰਗੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ; ਤਾ ਕੇ ਸਭ ਦਾਸ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ; ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਾਸਿ॥੨॥੧੨॥੩੦॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਿ੍ਤ- ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਜਗੁ ਸਾਜਿਆ; ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਘਰ ਬਾਰ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ. ਨ ਲਾਗਈ; ਜਿਉ ਕਾਗਦ ਬੂੰਦਾਰ॥੧॥ ਮਨਸਾ ਸਿੱਖਿਆ- ਸੁਨਿ ਮੇਰੀ ਮਨਸਾ. ਮਨੈ ਮਾਹਿ; ਸਤਿ ਦੇਖੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਗਿਰਹੀ ਜੋਗੀ; ਤਜਿ ਗਏ ਘਰ ਬਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸਾ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਿ ਕਾ; ਤੈਸਾ ਸੰਸਾਰ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਸਭੁ ਬਿਨਸੀਐ; ਕਿਆ ਲਗਹਿ ਗਵਾਰ॥੨॥ ਕਹਾ ਸੁ ਭਾਈ ਮੀਤ ਹੈ; ਦੇਖੁ ਨੈਨ ਪਸਾਰਿ॥ ਇਕਿ ਚਾਲੇ ਇਕਿ ਚਾਲਸਹਿ; ਸਭਿ ਅਪਨੀ ਵਾਰ॥੩॥ ਜਿਨ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਸੇ ਅਸਥਿਰੁ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਰਾਖੁ ਪੈਜ ਮੁਰਾਰਿ॥੪॥੧॥੩੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲੋਕਨ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ; ਬੈਸੰਤਰਿ ਪਾਗਉ॥ ਬੋਲ ਬਚਨ। ਕਰਾਗਉ ਕਰਾਂਗਾ- ਜਿਉ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪਨਾ; ਤੇ ਬੋਲ ਕਰਾਗਉ॥੧॥ ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਦਇਆਲ ਹੋਇ; ਤਉ ਭਗਤੀ ਲਾਗਉ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਮਨੁ ਬਾਸਨਾ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਇਹ ਤਿਆਗਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੰਦਗੀ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ 'ਚ, ਜੀਉ ਜ਼ਿੰਦਗੀ।ਹੋਮਾਗਉ ਹਵਨ ਕਰੀਏ - ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਅਤਿ ਘਨੀ; ਇਹੁ ਜੀਉ ਹੋਮਾਗਉ॥ ਅਰਥ ਆਨ ਸਭਿ ਵਾਰਿਆ; ਪ੍ਰਿਅ ਨਿਮਖ ਸੋਹਾਗਉ॥੨॥ ਪੰਚ. ਸੰਗੁ ਗੁਰ ਤੇ ਛੁਟੇ; ਦੋਖ ਅਰੁ ਰਾਗਉ॥ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ; ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਜਾਗਉ॥੩॥ ਸਰਣਿ ਸੋਹਾਗਨਿ ਆਇਆ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਗਉ॥੪॥੨॥੩੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲਾਲ ਰੰਗੁ ਤਿਸ ਕਉ ਲਗਾ; ਜਿਸ ਕੇ ਵਡਭਾਗਾ॥ ਮੈਲਾ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਹ ਲਾਗੈ ਦਾਗਾ॥੧॥ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਸੁਖਦਾਈਆ; ਮਿਲਿਆ ਸੁਖ ਭਾਇ॥ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ਭੀਤਰੇ; ਛੋਡਿਆ ਨਹ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਰਾ ਮਰਾ ਨਹ ਵਿਆਪਈ; ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਘਾਨਿਆ;

ਗੁਰਿ. ਅਮਰ ਕਰਾਇਆ॥੨॥ ਸੋ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ॥ ਬੋਲਾਂ- ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ. ਨ ਜਾਈਐ; ਕਿਆ ਕਹਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਾ॥੩॥ ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥

੮੦੯- ਪਾਵਉ ਧੂਰਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੀ; ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਾਣੀ॥੪॥੩॥੩੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਖਹੁ. ਅਪਨੀ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ; ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥ ਸੇਵਾ ਕਛੂ. ਨ ਜਾਨਊ; ਨੀਚੁ ਮੂਰਖਾਰੇ॥੧॥ ਮਾਨੁ ਕਰਉ ਤੁਧੁ ਊਪਰੇ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ॥ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਸਦ ਭੂਲਤੇ; ਤੁਮ੍ ਬਖਸਨਹਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਅਵਗਨ ਕਰਹ ਅਸੰਖ ਨੀਤਿ; ਤੁਮ੍ ਨਿਰਗੁਨ ਦਾਤਾਰੇ॥ ਦੱਸੀ- ਦਾਸੀ ਸੰਗਤਿ. ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਆਗਿ; ਏ ਕਰਮ ਹਮਾਰੇ॥੨॥ ਅ-ਕਿਰਤ-ਘਨਾਰੇ- ਤੁਮ੍ ਦੇਵਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ. ਦਇਆ ਧਾਰਿ; ਹਮ ਅਕਿਰਤਘਨਾਰੇ॥ ਲਾਗਿ ਪਰੇ ਤੇਰੇ ਦਾਨ ਸਿਉ; ਨਹ ਚਿਤਿ ਖਸਮਾਰੇ॥੩॥ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ. ਕਿਛੁ ਨਹੀ; ਭਵ ਕਾਟਨਹਾਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਦਇਆਲ ਗੁਰ; ਲੇਹੁ ਮੁਗਧ ਉਧਾਰੇ॥੪॥੪॥੩੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੋਸੁ. ਨ ਕਾਹੂ ਦੀਜੀਐ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਧਿਆਈਐ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਘਨਾ; ਮਨ ਸੋਈ ਗਾਈਐ॥੧॥ ਕਹੀਐ ਕਾਇ; ਪਿਆਰੇ ਤੁਝੁ ਬਿਨਾ॥ ਤੁਮ੍ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ; ਸਭ ਅਵਗਨ ਹਮਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਤੁਮ੍ ਰਾਖਹੁ ਤਿਉ ਰਹਾ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਚਾਰਾ॥ ਨੀ-ਧਰਿਆ- ਨੀਧਰਿਆ. ਧਰ ਤੇਰੀਆ; ਇਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ॥੨॥ ਮਨਿ ਮੰਨ। ਲੇਤਾ ਲੈਂਦਾ- ਜੋ ਤੁਮ੍ ਕਰਹੁ ਸੋਈ ਭਲਾ; ਮਨਿ ਲੇਤਾ ਮੁਕਤਾ॥ ਸਮੱਗ੍ਰੀ- ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੇਰੀਆ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਜੁਗਤਾ॥੩॥ ਚਰਨ ਪਖਾਰਉ ਕਰਿ ਸੇਵਾ; ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵੈ॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ; ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੪॥੫॥੩੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਰਤੁ ਹਸੈ. ਸਿਰ ਊਪਰੇ; ਪਸੂਆ ਨਹੀ ਬੂਝੈ॥ ਬਾਦ ਸਾਦ ਅਹੰਕਾਰ ਮਹਿ; ਮਰਣਾ ਨਹੀ ਸੂਝੈ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਆਪਨਾ; ਕਾਹੇ ਫਿਰਹੁ ਅਭਾਗੇ॥ ਕ-ਸੁੰਭਾ- ਦੇਖਿ ਕਸੁੰਭਾ ਰੰਗੁਲਾ; ਕਾਹੇ ਭੂਲਿ ਲਾਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਂਈਂ- ਕਰਿ ਕਰਿ ਪਾਪ ਦਰਬੁ ਕੀਆ; ਵਰਤਣ ਕੈ ਤਾਈ॥ ਮਾਟੀ ਸਿਉ ਮਾਟੀ ਰਲੀ; ਨਾਗਾ ਉਠਿ ਜਾਈ॥੨॥ ਜਾ ਕੈ ਕੀਐ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ; ਤੇ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧੀ॥ ਭੱਜਿ- ਅੰਤ ਕਾਲਿ. ਭਜਿ ਜਾਹਿਗੇ; ਕਾਹੇ ਜਲਹੁ ਕਰੋਧੀ॥੩॥ ਦਾਸ ਰੇਣੁ ਸੋਈ ਹੋਆ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ॥੪॥੬॥੩੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਦੇ ਭੈ ਰੂਪੀ ਚਰਨਾਂ ਰਹਿਤ ਪਿੰਗੁਲ ਪਿੰਗਲਾ, ਔਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਪਰਬਤ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਪਾਰਿ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੁਰੂ ਜਸ ਕਰਨ ਵੱਲੋਂ ਗੁੰਗਾ, ਖਲ ਮੂਰਖ, ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਜ਼ਬਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ, ਚਤੁਰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਗੁਰੂ ਜਸ ਬਕੀਤਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ- ਪਿੰਗੁਲ. ਪਰਬਤ ਪਾਰਿ ਪਰੇ; ਖਲ. ਚਤੁਰ ਬਕੀਤਾ॥ ਅੰਧੁਲੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੂਝਿਆ; ਗੁਰ ਭੇਟਿ ਪੁਨੀਤਾ॥੧॥ ਮਹਿਮਾ ਸਾਧੂਸੰਗ ਕੀ; ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ॥ ਮੈਲੁ ਖੋਈ ਕੋਟਿ ਅਘ ਹਰੇ; ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਚੀਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿੱਤਾ- ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ; ਕੀਟਿ ਹਸਤੀ ਜੀਤਾ॥ ਅ-ਭੈ- ਜੋ ਜੋ ਕੀਨੋ ਆਪਨੋ; ਤਿਸੁ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਦੀਤਾ॥੨॥ ਸਿੰਘੁ ਬਿਲਾਈ ਹੋਇ ਗਇਓ; ਤ੍ਰਿਣੁ ਮੇਰੁ ਦਿਖੀਤਾ॥

੮੧੦- ਆਢ ਅੱਧੀ। ਦਮ ਦਮੜੀ।ਧਨੀਤਾ ਧਨੀ। ਗਨੀ ਗਿਣੇ ਗਏ- ਸੂਮੁ ਕਰਤੇ. ਦਮ ਆਢ ਕਉ; ਤੇ ਗਨੀ ਧਨੀਤਾ॥੩॥ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ਕਹਿ ਸਕਉ; ਬੇਅੰਤ ਗੁਨੀਤਾ॥ ਸਰੀਤਾ ਗੋੱਲੀ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ, ਮੋਹਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ; ਨਾਨਕ. ਦਰ ਸਰੀਤਾ॥੪॥੭॥੩੭॥ ਪਰ ਪਰਾਏ। ਬਾਦ ਝਗੜੇ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਹੰਬੁਧਿ ਪਰ ਬਾਦ ਨੀਤ; ਲੋਭ ਰਸਨਾ ਸਾਦਿ॥ ਲਪਟਿ ਕਪਟਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬੇਧਿਆ; ਮਿਥਿਆ ਬਿਖਿਆਦਿ॥੧॥ ਐਸੀ ਪੇਖੀ ਨੇਤ੍ਰ ਮਹਿ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਧਨ ਜੋਬਨਾ; ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ. ਬਾਦਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੋਗਾਦਿ ਵਿਸ਼ੇ, ਪਦਾਰਥ ਆਦਿ- ਰੂਪ ਧੂਪ ਸੋਗੰਧਤਾ; ਕਾਪਰ ਭੋਗਾਦਿ॥ ਪਾਪਿਸਟ ਮਹਾਂਪਾਪੀ, ਸ੍ਰੀਰ ਸੰਗ ਮਿਲਦਿਆਂ, - ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ ਪਾਪਿਸਟ ਤਨ; ਹੋਏ ਦੁਰਗਾਦਿ॥੨॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਮਾਨੁਖੁ ਭਇਆ; ਖਿਨ ਭੰਗਨ ਦੇਹਾਦਿ॥ ਇਹ ਅਉਸਰ ਤੇ ਚੂਕਿਆ; ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਦਿ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਰ ਮਿਲੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਿਸਮਾਦਿ॥ ਨਾਦ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਦੇ ਵਾਜੇ- ਸੂਖ ਸਹਜ ਨਾਨਕ ਅਨੰਦ; ਤਾ ਕੈ ਪੂਰਨ ਨਾਦ॥੪॥੮॥੩੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨ ਭਏ ਸੰਤ ਬੋਹਿਥਾ; ਤਰੇ ਸਾਗਰੁ ਜੇਤ॥ ਦੱਸੇ- ਮਾਰਗ ਪਾਏ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ; ਗੁਰਿ. ਦਸੇ ਭੇਤ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੇਤ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੱਗੇ- ਪੰਚ ਚੋਰ ਆਗੈ ਭਗੇ; ਜਬ ਸਾਧਸੰਗੇਤ॥ ਪੂੰਜੀ ਸਾਬਤੁ ਘਣੋ ਲਾਭੁ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੋਭਾ ਸੇਤ॥੨॥ ਨਿਹਚਲ ਆਸਣੁ ਮਿਟੀ ਚਿੰਤ; ਨਾਹੀ ਡੋਲੇਤ॥ ਭਰਮੁ ਭੁਲਾਵਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ; ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਤ ਨੇਤ॥੩॥ ਗੁਣ ਗਭੀਰ ਗੁਨ ਨਾਇਕਾ; ਗੁਣ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰੇਤ॥੪॥੯॥੩੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ ਜੋ ਜੀਵਨਾ; ਤੇਤੋ ਬਿਰਥਾਰੀ॥ ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ ਸਭਿ ਭ੍ਰਮ ਮਿਟੇ; ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ॥੧॥ ਜਾ ਦਿਨ ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਮੋਹਿ; ਉਆ ਦਿਨ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਪਨੋ ਜੀਅਰਾ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਹਉ ਵਾਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਏਤ ਛਡਾਈ ਮੋਹਿ ਤੇ; ਇਤਨੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾਰੀ॥ ਸਗਲ ਰੇਨ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭਇਆ; ਬਿਨਸੀ ਅਪ ਧਾਰੀ॥੨॥ ਚਿੰਦ ਉਸਤਤ। ਪਰ ਪਰਾਏ। ਦੂਖਨਾ ਦੋਸ਼ ਅਰੋਪਣੇ, ਭਾਵ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ, ਦੂਖਨਾ ਦੁਖਾਉਣਾ- ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਪਰ ਦੂਖਨਾ; ਏ. ਖਿਨ ਮਹਿ ਜਾਰੀ॥ ਦਇਆ ਮਇਆ ਅਰੁ ਨਿਕਟਿ ਪੇਖੁ; ਨਾਹੀ ਦੂਰਾਰੀ॥੩॥ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਭਏ ਅਬ ਮੁਕਤੇ ਸੰਸਾਰੀ॥ ਹੀਤ ਚੀਤ ਸਭ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ; ਨਾਨਕ ਦਰਸਾਰੀ॥੪॥੧੦॥੪੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਟਹਲ ਕਰਉ. ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੀ; ਪਗ ਝਾਰਉ ਬਾਲ॥ ਮਸਤਕੁ ਅਪਨਾ ਭੇਟ ਦੇਉ; ਗੁਨ ਸੁਨਉ ਰਸਾਲ॥੧॥ ਤੁਮ੍ ਮਿਲਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਜੀਓ; ਤੁਮ੍ ਮਿਲਹੁ ਦਇਆਲ॥

੮੧੧- ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਹੋਤ; ਚਿਤਵਤ ਕਿਰਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ; ਤਿਨ੍ ਲਾਗਹੁ ਪਾਲ॥ ਰਾਲ ਧੂੜੀ। ਪਗ ਪੋਲਾ- ਮੋਕਉ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ; ਸੰਤਨ ਪਗ ਰਾਲ॥੨॥ ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਕਛੁ ਨਹੀ; ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਰਾਖਹੁ ਮੋਹ ਤੇ; ਕਾਟਹੁ ਜਮ ਜਾਲ॥੩॥ ਕਰੁਣਾ-ਪਤੇ- ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਕਰੁਣਾਪਤੇ; ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਤੇਰੇ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਾਲ॥੪॥੧੧॥੪੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ. ਸੋ ਕਰਹਿ; ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਮ੍ਾਰਾ

ਦੇਖਿ ਕੈ; ਜਮਦੂਤ ਛਡਿ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਛੂਟੀਐ; ਬਿਨਸੈ ਅਹੰਮੇਵ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ; ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿਆ; ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਕੂਰੁ॥ ਜੀਵਨ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਪ੍ਰਭ ਮਨਸਾ ਪੂਰੁ॥੨॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ. ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ; ਸਿਆਨਪ ਸਭ ਜਾਲੀ॥ ਜਤ ਕਤ ਤੁਮ੍ ਭਰਪੂਰ ਹਹੁ; ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲੀ॥੩॥ ਮਾਂਗਨਾ- ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਤੇ ਮਾਗਨਾ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ॥ ਜੀਵਾਂ- ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਪ੍ਰਭ; ਜੀਵਾ ਗੁਨ ਗਾਏ॥੪॥੧੨॥੪੨॥ ਨੱਸਨਾ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਬਾਸਬੈ; ਕਲਮਲ ਸਭਿ ਨਸਨਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤਿਆ; ਤਾ ਤੇ. ਗਰਭਿ ਨ ਗ੍ਰਸਨਾ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਕਹਤ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ; ਸੂਚੀ ਭਈ ਰਸਨਾ॥ ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ਹੈ; ਗੁਰ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੱਸਨਾ- ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਤ ਧ੍ਰਾਪਿਆ; ਮਨਿ ਰਸੁ ਲੈ ਹਸਨਾ॥ ਬਿਗਸ-ਨਾ ਪੋਲਾ- ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ; ਉਲਟਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸਨਾ॥੨॥ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਇ; ਸਭ ਬੂਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵਤ ਮਿਟਿ ਗਏ; ਨਿਰਮਲ ਥਾਨਿ ਬਸਨਾ॥੩॥ ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਰਾਖਿਆ; ਭਏ ਭ੍ਰਮ ਭਸਨਾ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖੀ; ਪੇਖਿ ਸਾਧ ਦਰਸਨਾ॥੪॥੧੩॥੪੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਸੁ ਦਾਸ ਕੈ; ਤਬ ਹੋਹਿ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਸਿਕਦਾਰੀਆ; ਅਗਨੀ ਮਹਿ ਜਾਲੁ॥੧॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਛੋਹਰਾ; ਤਿਸੁ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ॥ ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਛਤ੍ਰਪਤਿ; ਤਿਨ੍ ਛੋਡਉ ਤਿਆਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਨ ਕਾ ਦਾਨਾ ਰੂਖਾ; ਸੋ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ॥ ਗ੍ਰਹਿ- ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਾਕਤ ਛਤੀਹ ਪ੍ਰਕਾਰ; ਤੇ ਬਿਖੂ ਸਮਾਨ॥੨॥ ਲੂਗਰਾ ਫਟਿਆ ਬਸਤ੍ਰ, ਓਢਿ ਪਹਿਰਨੇ ਕਰਕੇ- ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਾ ਲੂਗਰਾ ਓਢਿ; ਨਗਨ ਨ ਹੋਈ॥ ਸਾਕਤ ਸਿਰਪਾਉ ਰੇਸਮੀ; ਪਹਿਰਤ ਪਤਿ ਖੋਈ॥੩॥ ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਮੁਖਿ ਜੋਰਿਐ; ਅਧ ਵੀਚਹੁ ਟੂਟੈ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ; ਇਤ ਊਤਹਿ ਛੂਟੈ॥੪॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮ੍ ਹੀ ਤੇ ਹੋਆ; ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥

੮੧੨- ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਸਾਧ ਕਾ; ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੫॥੧੪॥੪੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸ੍ਰਵਨੀ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ; ਠਾਕੁਰ ਜਸੁ ਗਾਵਉ॥ ਸੰਤ ਚਰਣ ਕਰ ਸੀਸੁ ਧਰਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ; ਇਹ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪਾਵਉ॥ ਰੇਣੁਕਾ ਚਰਨ-ਧੂੜੀ- ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁਕਾ; ਲੈ ਮਾਥੈ ਲਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੀਚ ਤੇ ਨੀਚੁ ਅਤਿ ਨੀਚੁ ਹੋਇ; ਕਰਿ ਬਿਨਉ ਬੁਲਾਵਉ॥ ਪਾਵ ਮਲੋਵਾ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਸਮਾਵਉ॥੨॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ. ਨਹ ਵੀਸਰੈ; ਅਨ. ਕਤਹਿ ਨ ਧਾਵਉ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ; ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਮਿਟਾਵਉ॥੩॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ; ਸੀਗਾਰੁ ਬਨਾਵਉ॥ ਸਫਲ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ; ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਉ॥੪॥੧੫॥੪੫॥ ਅ-ਟਲ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਟਲ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਜਨਾ; ਸਭ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਹੋਆ ਸਾਧਸੰਗੁ; ਤਿਸੁ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥੧॥ ਇਹ ਪਰਤੀਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਬਾਤਾਂ- ਅਨਿਕ ਬਾਤਾ. ਸਭਿ ਕਰਿ ਰਹੇ; ਗੁਰੁ. ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਤਾ;

ਨਾਹੀ ਸਹਸਾਇਆ॥ ਅਉਸਰੁ ਸਮਾਂ, ਦੁਲ-ਭਾਇਆ ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ।- ਕਰਮ ਭੂਮਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਇ; ਅਉਸਰੁ ਦੁਲਭਾਇਆ॥੨॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਭ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ॥ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ ਘਣੇ ਕਰੇ; ਠਾਕੁਰ ਬਿਰਦਾਇਆ॥੩॥ ਮਤ ਭੂਲਹੁ. ਮਾਨੁਖ ਜਨ; ਮਾਇਆ ਭਰਮਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪਤਿ ਰਾਖਸੀ; ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਪਹਿਰਾਇਆ॥੪॥੧੬॥੪੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁਰ-ਲਭ- ਮਾਟੀ ਤੇ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ; ਕਰਿ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ॥ ਅਨਿਕ ਛਿਦ੍ਰ ਮਨ ਮਹਿ ਢਕੇ; ਨਿਰਮਲ ਦ੍ਰਿਸਟੇਹ॥੧॥ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨੈ ਤੇ; ਜਿਸ ਕੇ ਗੁਣ ਏਹ॥ ਪ੍ਰਭ ਤਜਿ. ਰਚੇ ਜਿ ਆਨ ਸਿਉ; ਸੋ ਰਲੀਐ ਖੇਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਮਤ ਬਿਲਮ ਕਰੇਹ॥ ਛੋਡਿ ਪ੍ਰਪੰਚੁ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰਚਹੁ; ਤਜਿ ਕੂੜੇ ਨੇਹ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਅਨਿਕ ਏਕ, ਬਹੁ ਰੰਗ ਕੀਏ; ਹੈ ਹੋਸੀ ਏਹ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਤਿਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲੇਹ॥੩॥ ਬਰਨੇਹ ਕਥਨ ਕਰੀਦੇ ਹਨ- ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਵਡਾ; ਸਭ ਸੰਗਿ ਬਰਨੇਹ॥ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ ਦਾਸਰਾ; ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਲੇਹ॥੪॥੧੭॥੪੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਏਕ ਟੇਕ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ; ਤਿਆਗੀ ਅਨ ਆਸ॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੁ; ਪੂਰਨ ਗੁਣਤਾਸ॥੧॥ ਜਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੀ ਪਾਹਿ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਆਸਰਾ; ਸੰਤਨ ਮਨ ਮਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ਦੇਵਸੀ; ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ॥
੮੧੩- ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੇ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਾਰੈ॥੨॥ ਸਾਂਈਂ- ਕਰਣਹਾਰੁ. ਜੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ; ਸਾਈ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਸੁਖੁ ਖਸਮ ਰਜਾਈ॥੩॥ ਚਿੰਤ ਅੰਦੇਸਾ ਗਣਤ ਤਜਿ; ਜਨਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਨਹ ਬਿਨਸੈ. ਨਹ ਛੋਡਿ ਜਾਇ; ਨਾਨਕ ਰੰਗ ਰਾਤਾ॥੪॥੧੮॥੪੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਹਾ ਤਪਤਿ ਤੇ. ਭਈ ਸਾਂਤਿ; ਪਰਸਤ ਪਾਪ ਨਾਠੇ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਗਲਤ ਥੇ; ਕਾਢੇ ਦੇ ਹਾਥੇ॥੧॥ ਓਇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਜਨਾ; ਹਮ ਉਨ ਕੀ ਰੇਨ॥ ਜਿਨ ਭੇਟਤ ਹੋਵਤ ਸੁਖੀ; ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਲੀਖਿਆ; ਮਿਲਿਆ ਅਬ ਆਇ॥ ਬਸਤ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਕੈ; ਪੂਰਨ ਆਸਾਇ॥੨॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਤਿਹੁ ਲੋਕ ਕੇ; ਪਾਏ ਸੁਖ ਥਾਨ॥ ਦਇਆ ਕਰੀ ਸਮਰਥ ਗੁਰਿ; ਬਸਿਆ ਮਨਿ ਨਾਮ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤੂ ਟੇਕ ਪ੍ਰਭ; ਤੇਰਾ ਆਧਾਰ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੁ; ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥੪॥੧੯॥੪੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋਈ ਮਲੀਨੁ ਦੀਨੁ ਹੀਨੁ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਾਨਾ॥ ਕਰਨੈਹਾਰੁ. ਨ ਬੂਝਈ; ਆਪੁ ਗਨੈ ਬਿਗਾਨਾ॥੧॥ ਦੂਖੁ ਤਦੇ. ਜਦਿ ਵੀਸਰੈ; ਸੁਖੁ. ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਆਨੰਦੁ ਏਹੁ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਚੇ ਤੇ ਨੀਚਾ ਕਰੈ; ਨੀਚ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪੈ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ. ਨ ਜਾਈਐ; ਠਾਕੁਰ ਪਰਤਾਪੈ॥੨॥ ਪੇਖਤ ਲੀਲਾ ਰੰਗ ਰੂਪ; ਚਲਨੈ ਦਿਨੁ ਆਇਆ॥ ਸੁਪਨੇ ਕਾ ਸੁਪਨਾ ਭਇਆ; ਸੰਗਿ ਚਲਿਆ ਕਮਾਇਆ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੁ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਨਾਨਕੁ ਜਪੈ; ਸਦ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ॥੪॥੨੦॥੫੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰ ਹੱਥਾਂ। ਪਖਲਾਵਉ ਧੋਣਾ, ਪਗ ਪੈਰਾ- ਜਲੁ ਢੋਵਉ, ਇਹ ਸੀਸ ਕਰਿ; ਕਰ ਪਗ ਪਖਲਾਵਉ॥ ਬੇਰੀਆ ਕੰਨੇ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਬਾਰਿ ਜਾਉ. ਲਖ ਬੇਰੀਆ; ਦਰਸੁ

ਪੇਖਿ ਜੀਵਾਵਉ॥੧॥ ਕਰਉ ਮਨੋਰਥ ਮਨੈ ਮਾਹਿ; ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਪਾਵਉ॥ ਸੂਹਨੀ ਝਾੜੂ। ਬੀਜਨੁ ਪੱਖਾ- ਦੇਉ ਸੂਹਨੀ ਸਾਧ ਕੈ; ਬੀਜਨੁ ਢੋਲਾਵਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਸੰਤ ਬੋਲਤੇ; ਸੁਣਿ ਮਨਹਿ ਪੀਲਾਵਉ॥ ਬੁਝਾਵਉ ਪੋਲਾ- ਉਆ ਰਸ ਮਹਿ ਸਾਂਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ; ਬਿਖੈ ਜਲਨਿ ਬੁਝਾਵਉ॥੨॥ ਜਬ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ; ਤਿਨ੍ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗਾਵਉ॥ ਕਰਉ ਨਮਸਕਾਰ ਭਗਤ ਜਨ; ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਉ॥੩॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਜਪਉ ਨਾਮੁ; ਇਹੁ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵਉ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ; ਹਰਿ ਸਰਨਿ ਸਮਾਵਉ॥੪॥੨੧॥੫੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਇਹੁ ਸਾਗਰੁ ਸੋਈ ਤਰੈ; ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਸੰਗਿ ਵਸੈ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵੈ ਦਾਸੁ ਤੁਮ੍; ਬਾਣੀ ਜਨ ਆਖੀ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਸਭ ਲੋਅ ਮਹਿ;

੮੧੪- ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕਾਢਿਆ; ਪ੍ਰਭਿ ਜਲਨਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਲੁ ਸੰਚਿਆ; ਗੁਰ ਭਏ ਸਹਾਈ॥੨॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਾਟਿਆ; ਸੁਖ ਕਾ ਥਾਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਾਟੀ ਸਿਲਕ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਕੀ; ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ॥੩॥ ਮਤ ਕੋਈ ਜਾਣਹੁ ਅਵਰੁ ਕਛੁ; ਸਭ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਹਾਥਿ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਪਾਏ; ਸੰਗਿ ਸੰਤਨ ਸਾਥਿ॥੪॥੨੨॥੫੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ; ਹੋਆ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਤਾ ਕੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ; ਕਾਟਿਆ ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸੁਖੀ ਭਇਆ; ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵਨ ਜੋਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਉਖਧੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਰੋਗੁ. ਨ ਵਿਆਪੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਿਤੈ; ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਜਾਪੈ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੀਐ; ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਕਿਲਵਿਖ ਉਤਰਹਿ ਸੁਧੁ ਹੋਇ; ਸਾਧੂ ਸਰਣਾਈ॥੩॥ ਸੁਨਤ ਜਪਤ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਸੁ; ਤਾ ਕੀ ਦੂਰਿ ਬਲਾਈ॥ ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨਾਨਕੁ ਕਥੈ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੪॥੨੩॥੫੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੈ ਤੇ. ਉਪਜੈ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ; ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਸਾਂਤਿ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ; ਬਿਨਸੈ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਾਂਤਿ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੇਟਿਆ; ਤਾ ਕੈ ਸੁਖਿ ਪਰਵੇਸੁ॥ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀਐ; ਸੁਣੀਐ ਉਪਦੇਸੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰੀਐ; ਸੋ ਪੁਰਖੁਦਾਤਾਰੁ॥ ਮਨ ਤੇ. ਕਬਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ॥੨॥

ਅ-ਚਰਜ- ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਗਾ; ਅਚਰਜ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਤਾ ਕਉ ਲਾਵਹੁ ਸੇਵ॥੩॥ ਨਿਧਿ ਨਿਧਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਨੰਦ॥ ਨਾਨਕ. ਕਬਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ॥੪॥੨੪॥੫੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਮਮਤਾ ਗਈ; ਨਾਠੇ ਭੈ ਭਰਮਾ॥ ਥਿਤਿ ਪਾਈ ਆਨਦੁ ਭਇਆ; ਗੁਰਿ ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿਆ; ਬਿਨਸੀਮੇਰੀ ਪੀਰ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਭੁ ਸੀਤਲੁ ਭਇਆ; ਪਾਇਆ ਸੁਖੁ ਬੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਵਤ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਗਿਆ; ਪੇਖਿਆ ਬਿਸਮਾਦੁ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ; ਤਾ ਕਾ ਅਚਰਜ ਸੁਆਦੁ॥੨॥ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਸੰਗੀ ਤਰੇ; ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ ਉਧਾਰੇ॥ ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ; ਨਿਰਮਲ ਦਰਬਾਰੇ॥੩॥

੮੧੫- ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜਾਨੁ ਮੈ; ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਣ ਹੀਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ; ਦਾਸੁ ਅਪਨਾ ਕੀਨੁ॥੪॥੨੫॥੫੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਾ ਆਸਰਾ; ਅਨ. ਨਾਹੀ ਠਾਉ॥ ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਪਰਵਾਰ ਧਨੁ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ; ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਰਖਿ ਲੀਏ॥ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਪਚੇ; ਜਮਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸੀਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਾ ਏਕੁ ਧਿਆਵਨਾ; ਦੂਸਰ ਕੋ ਨਾਹਿ॥ ਏਕਸੁ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ; ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਇ॥੨॥ ਕਥਾ ਪੁਰਾਤਨ ਇਉ ਸੁਣੀ; ਭਗਤਨ ਕੀ ਬਾਨੀ॥ ਸਗਲ ਦੁਸਟ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੀਏ; ਜਨ ਲੀਏ ਮਾਨੀ॥੩॥ ਸਤਿ ਬਚਨ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ; ਪਰਗਟ ਸਭ ਮਾਹਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ; ਤਿਨ ਕਉ ਭਉ ਨਾਹਿ॥੪॥੨੬॥੫੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ; ਜਾ ਕੈ ਕਲ ਹਾਥ॥ ਅਵਰ ਕਰਮ. ਨਹੀ ਛੂਟੀਐ; ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਨਾਥ॥੧॥ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਮਾਧਵੇ; ਪੂਰਨ ਦਇਆਲ॥ ਛੂਟਿ ਜਾਇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ; ਰਾਖੈ ਗੋਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਸਾ ਭਰਮ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ; ਇਨ੍ ਮਹਿ ਲੋਭਾਨਾ॥ ਝੂਠੁ ਸਮਗ੍ਰੀ ਮਨਿ ਵਸੀ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਜਾਨਾ॥੨॥ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ; ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮ੍ਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ; ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ; ਦੇਹਿ ਅਪਨਾ ਨਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੪॥੨੭॥੫੭॥ ਹੇ ਮਨ! ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਕੇ ਕਿਹੜਾ ੨ ਨਹੀ ਪਤਰਿਆ ਡਿੱਗਿਆ। ਪਤਰਿਆ ਪੋਲਾ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਵਨੁ ਕਵਨੁ ਨਹੀ ਪਤਰਿਆ; ਤੁਮ੍ਰੀ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਿਆ; ਨਰਕ ਕੀ ਰੀਤਿ॥੧॥ ਖੁਟਹਰ ਖੋਟੇ। ਉਦਮਾਦਾ ਕਮਲਾ- ਮਨ ਖੁਟਹਰ.ਤੇਰਾ ਨਹੀ ਬਿਸਾਸੁ; ਤੂ ਮਹਾ ਉਦਮਾਦਾ॥ ਖਰ ਖੋਤੇ ਵਾਂਗ ਅੜੀਅਲ ਵਿਕਾਰੀ ਮਨ, ਸਮਾਧੀ ਲਾਉਣ ਰੂਪ ਪੈਖਰੁ ਪੈਖੜ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਸੰਗਤ ’ਚ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਾਉਣ ਰੂਪ ਛੱਟ ਲਾਦਾ ਲੱਦਣੀ- ਖਰ ਕਾ ਪੈਖਰੁ ਤਉ ਛੁਟੈ; ਜਉ ਊਪਰਿ ਲਾਦਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਤੁਮ੍ ਖੰਡੇ; ਜਮ ਕੇ ਦੁਖ ਡਾਂਡ॥ ਨਿਰ-ਲੱਜੇ- ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਹੀ. ਜੋਨਿ ਦੁਖ; ਨਿਰਲਜੇ ਭਾਂਡ॥੨॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਮਹਾ ਮੀਤੁ; ਤਿਸ ਸਿਉ ਤੇਰਾ ਭੇਦੁ॥ ਬੀਧਾ ਕਸਕੇ- ਬੀਧਾ ਪੰਚ ਬਟਵਾਰਈ; ਉਪਜਿਓ ਮਹਾ ਖੇਦੁ॥੩॥ ਸਰਣਾ-ਗਤੀ, ਵੱਸਿ - ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਿਨ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਨਾ॥ ਸਰਬਸੁ ਸਰਬੰਸ। ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਰਬਸੁ ਆਪਣਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਜਨ ਕਉ ਦੀਨ੍ਾ॥੪॥੨੮॥੫੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਆਨਦੁ ਭਇਆ; ਸਿਮਰਤ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ; ਪੂਰਨ ਬੀਚਾਰੁ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਗੁਰ ਕੇ ਜਪਤ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਉ ਜੀਵਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਰਾਧਤੇ; ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸੁਖਿ ਬਸੇ; ਸਭ ਕੈ ਮਨਿ ਲੋਚ॥

੮੧੬- ਪਰਉਪਕਾਰੁ ਨਿਤ ਚਿਤਵਤੇ; ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਪੋਚ॥੨॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਥਾਨੁ ਬਸੰਤ ਧੰਨੁ; ਜਹ ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ॥ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਅਤਿ ਘਨਾ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥੩॥ ਮਨ ਤੇ. ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਾ ਕੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਾਥ॥੪॥੨੯॥੫੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨਿ ਤੂ. ਬੰਧਿ ਕਰਿ ਛੋਡਿਆ; ਫੁਨਿ ਸੁਖ ਮਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਪਾਪਾਂ

ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਤਪਾਇਆ ਸੀਤਲ ਠੰਢਾ। ਹੋਤਾਇਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚਰਣਾਰ-ਬਿੰਦ- ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ; ਸੀਤਲ ਹੋਤਾਇਆ॥੧॥ ਜੀਵਤਿਆ ਅਥਵਾ ਮੁਇਆ; ਕਿਛੁ ਕਾਮਿ. ਨ ਆਵੈ॥ ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਰਚਨ ਰਚਾਇਆ; ਕੋਊ ਤਿਸ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਸਨ ਪੋਲਾ- ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ. ਉਸਨ ਸੀਤ ਕਰਤਾ ਕਰੈ; ਘਾਮ ਤੇ ਕਾਢੈ॥ ਕੀਰੀ ਤੇ ਹਸਤੀ ਕਰੈ; ਟੂਟਾ ਲੇ ਗਾਢੈ॥੨॥ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜਾ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਇਹ ਕਿਰਤਿ॥ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਨ ਸਰਬ ਫਲ; ਰਵੀਐ ਹਰਿ ਨਿਰਤਿ॥੩॥ ਹਮ ਤੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵਨਾ; ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਧ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਕੂਪ ਅੰਧ ਤੇ; ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਾਢ॥੪॥੩੦॥੬੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮੈ ਫਿਰਾ; ਖੋਜਉ ਬਨ ਥਾਨ॥ ਅ-ਛਲ- ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਪ੍ਰਭ; ਐਸੇ ਭਗਵਾਨ॥੧॥ ਕਬ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ; ਆਤਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਜਾਗਨ ਤੇ. ਸੁਪਨਾ ਭਲਾ; ਬਸੀਐ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਰਨ ਆਸ੍ਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੁਨਉ; ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ॥ ਰੂਪੁ ਨ. ਰੇਖ ਨ ਪੰਚ ਤਤ; ਠਾਕੁਰ ਅਬਿਨਾਸ॥੨॥ ਓਹੁ ਸਰੂਪੁ ਸੰਤਨ ਕਹਹਿ; ਵਿਰਲੇ ਜੋਗੀਸੁਰ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾ ਕਉ ਮਿਲੇ; ਧਨਿ ਧਨਿ ਤੇ. ਈਸੁਰ॥੩॥ ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰੇ; ਬਿਨਸੇ ਤਹ ਭਰਮਾ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਟਿਆ; ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮਾ॥੪॥੩੧॥੬੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜੀਅ ਜੰਤ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ; ਦੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਪਰਤਾਪ॥ ਕਰਜੁ ਉਤਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਕਰਿ ਆਹਰੁ ਆਪ॥੧॥ ਨਿਬ-ਹਤ ਪੋਲਾ- ਖਾਤ ਖਰਚਤ. ਨਿਬਹਤ ਰਹੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਖੂਟ॥ ਸਮੱਗਰੀ- ਪੂਰਨ ਭਈ ਸਮਗਰੀ ;ਕਬਹੂ. ਨਹੀ ਤੂਟ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਆਰਾਧਨਾ; ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਆਪਾਰ॥ ਧਰਮ ਅਰਥ ਅਰੁ ਕਾਮ ਮੋਖ; ਦੇਤੇ. ਨਹੀ ਬਾਰ॥੨॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਏਕ ਰੰਗਿ; ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ; ਜਾ ਕਾ. ਨਹੀ ਸੁਮਾਰੁ॥੩॥ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀਆ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਨਾਨਕ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਬੇਅੰਤ ਗੁਸਾਈ ॥੪॥੩੨॥੬੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ; ਕਾਰਜ ਭਏ ਰਾਸਿ॥ ਕਰਤਾਰਪੁਰਿ ਕਰਤਾ ਵਸੈ; ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

੮੧੭- ਬਿਘਨੁ. ਨ ਕੋਊ ਲਾਗਤਾ; ਗੁਰ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਰਖਵਾਲਾ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ; ਭਗਤਨ ਕੀ ਰਾਸਿ॥੧॥ ਤੋਟਿ. ਨ ਆਵੈ ਕਦੇ ਮੂਲਿ; ਪੂਰਨ ਭੰਡਾਰ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸੇ; ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥੨॥ ਬਸਤ ਕਮਾਵਤ ਸਭਿ ਸੁਖੀ; ਕਿਛੁ ਊਨ. ਨ ਦੀਸੈ॥ ਜੱਗਦੀਸੈ- ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟੇ ਪ੍ਰਭੂ; ਪੂਰਨ ਜਗਦੀਸੈ॥੩॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਸਭੈ ਕਰਹਿ; ਸਚੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ. ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ; ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੩੩॥੬੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੀਐ; ਹੋਈਐ ਆਰੋਗ॥ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਲਸ-ਟਿਕਾ ਲਾਠੀ- ਰਾਮਚੰਦ ਕੀ ਲਸਟਿਕਾ; ਜਿਨਿ. ਮਾਰਿਆ ਰੋਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਹਰਿ ਜਾਪੀਐ; ਨਿਤ ਕੀਚੈ ਭੋਗੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਵਾਰਣੈ; ਮਿਲਿਆ ਸੰਜੋਗੁ॥੧॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਬਿਨਸੈ ਬਿਓਗੁ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੁ॥੨॥੩੪॥੬੪॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

 Not Final File

ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਤਿਆਗਿਆ; ਦਾਰੂ ਨਾਮੁ ਲਇਆ॥ ਤਾਪ ਪਾਪ ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਰੋਗ; ਸੀਤਲ ਮਨੁ ਭਇਆ ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ
ਆਰਾਧਿਆ; ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਗਇਆ॥ ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਰਾਖਿਆ; ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਮਇਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਬਾਂਹ। ਅਪ-ਨਇਆ- ਬਾਹ
ਪਕੜਿ. ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਢਿਆ; ਕੀਨਾ ਅਪਨਇਆ॥ਨਿਰ-ਭਇਆ- ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਮਨ ਤਨ ਸੁਖੀ; ਨਾਨਕ. ਨਿਰਭਇਆ
॥੨॥੧॥੬੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰੁ ਧਰਿ ਮਸਤਕਿ. ਥਾਪਿਆ; ਨਾਮੁ ਦੀਨੋ ਦਾਨਿ॥ ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ; ਤਾ
ਕੀ. ਨਹੀ ਹਾਨਿ॥੧॥ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਤਾ; ਭਗਤਨ ਕੀ ਆਨਿ॥ ਜੋ ਜੋ ਚਿਤਵਹਿ ਸਾਧ ਜਨ; ਸੋ ਲੇਤਾ ਮਾਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ; ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨ॥੨॥੨॥੬੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ
ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਣਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ; ਦੀਨੋ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ॥ ਸਰਣਾ-ਗਤਿ- ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਜਨ ਪਰੇ; ਤਾ ਕਾ ਸਦ ਪਰਤਾਪੁ॥੧॥
ਰਾਖਨਹਾਰ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭ; ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ॥ ਰਾਮ ਰਾਜ. ਰਾਮਦਾਸਪੁਰਿ; ਕੀਨ੍ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ
ਧਿਆਈਐ; ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਲਾਗੈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਭਇ ਦੁਸਮਨ ਭਾਗੈ॥੨॥੩॥੬੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥
ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧੀਐ; ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸਮਾਗੈ॥ ਉੱਚਰਤ- ਉਚਰਤ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਜਸੁ; ਦੂਰ ਤੇ. ਜਮੁ ਭਾਗੈ॥੧॥
੮੧੮- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜੋ ਜਨੁ ਜਪੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦ ਜਾਗੈ॥ਚਾਖੁ ਨਜ਼ਰ- ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ. ਨਹ ਜੋਹਈ; ਤਿਤੁ. ਚਾਖੁ ਨ ਲਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਮਾਨ ਮੋਹ; ਬਿਨਸੇ ਅਨਰਾਗੈ॥ ਆਨੰਦ ਮਗਨ ਰਸਿ ਰਾਮ ਰੰਗਿ; ਨਾਨਕ ਸਰਨਾਗੈ॥੨॥੪॥੬੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ
ਮਹਲਾ ੫॥ ਵੱਸਿ- ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੈ; ਜੋ ਕਹੈ ਸੁ ਕਰਨਾ॥ ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ; ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਕਰਨਾ॥੧॥
ਦੂਖੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਕਦੇ ਤੁਧੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਚਿਤਾਰੇ॥ ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵਈ; ਗੁਰਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ
ਸਮਰਥੁ ਹੈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਨਹੀ ਹੋਰੁ॥ ਸਰਣਾ-ਗਤੀ- ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ॥ ੨॥੫॥੬੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ
੫॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ; ਨਾਠਾ ਦੁਖ ਠਾਉ॥ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਪਾਏ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਤਾ ਤੇ. ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਉ॥੧॥
ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਨੇ; ਚਰਨਨ੍ਹ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਅਨਦ ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਬਨੇ; ਪੇਖਤ ਗੁਨ ਗਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਰਾਗ
ਨਾਦ ਧੁਨਿ; ਇਹੁ ਬਨਿਓ ਸੁਆਉ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ; ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਉ॥੨॥੬॥੭੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ
੫॥ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ; ਰਿਦ ਕਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਤੁਮ੍ਰਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਦੋਖਨ ਕੋ ਨਾਸੁ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਕਾ
ਆਸਰਾ; ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਰਹਉ; ਜਬ ਲਗੁ ਘਟਿ ਸਾਸੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਤੂਹੈ;
ਤੂ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਰਣਾ-ਗਤੀ- ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਾ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਜਾਸੁ॥੨॥੭॥੭੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਰਬ
ਸਿਧਿ. ਹਰਿ ਗਾਈਐ; ਸਭਿ ਭਲਾ ਮਨਾਵਹਿ॥ ਸਾਧੁ ਸਾਧੁ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਹਿ; ਸੁਣਿ ਦਾਸ ਮਿਲਾਵਹਿ॥੧॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਕਲਿਆਣ
ਰਸ; ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਕੀਨ੍ਹ॥ ਜੀਅ ਸਗਲ ਦਇਆਲ ਭਏ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੀਨ੍ਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬੱਤ੍ਰ- ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬਤ੍ਰ

ਮਹਿ; ਪ੍ਰਭ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ॥ ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ ਆਨੰਦ-ਮੈ- ਨਾਨਕ. ਭਗਤ ਆਨੰਦਮੈ; ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਧੀਰ॥੨॥੮॥੭੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ. ਦਾਤਾਰਿ ਪ੍ਰਭਿ; ਹੋਏ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਰਾਖਿ ਲੀਆ ਅਪਨਾ ਸੇਵਕੋ; ਮੁਖਿ ਨਿੰਦਕ ਛਾਰੁ॥੧॥ ਤੁਝਹਿ ਨ ਜੋਹੈ ਕੋ ਮੀਤ ਜਨ; ਤੂੰ ਗੁਰ ਕਾ ਦਾਸ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਤੂ ਰਾਖਿਆ; ਦੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਬੀਆ ਨਹੀ ਹੋਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀਆ; ਮੈ ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ॥੨॥੯॥੭੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਸਾਜਨਾ; ਰਾਖੇ ਗੋਵਿੰਦ॥ ਨਿੰਦਕ ਮਿਰਤਕ ਹੋਇ ਗਏ; ਤੁਮ੍ ਹੋਹੁ ਨਿਚਿੰਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ; ਭੇਟੇ ਗੁਰਦੇਵ॥

੮੧੯- ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਜਗਤ ਮਹਿ; ਸਫਲ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ॥੧॥ ਅ-ਗਨਤ- ਊਚ ਅਪਾਰ ਅਗਨਤ ਹਰਿ; ਸਭਿ ਜੀਅ ਜਿਸੁ ਹਾਥਿ॥ ਸਰਣਾ-ਗਤੀ- ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਤ ਕਤ ਮੇਰੈ ਸਾਥਿ॥੨॥੧੦॥੭੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿਆ; ਹੋਏ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਿ ਬਤਾਇਆ; ਤੂਟੇ ਜਮ ਜਾਲ॥੧॥ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸੰਸਾ ਮਿਟਿਆ; ਗਾਵਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ॥ ਸਹਜ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਰਸ; ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲ ਭਏ; ਰਾਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪ॥੨॥੧੧॥੭੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਥਾਨੁ; ਪੂਰਨ ਭਏ ਕਾਮ॥ ਭਉ ਨਾਠਾ ਭ੍ਰਮੁ ਮਿਟਿ ਗਇਆ; ਰਵਿਆ ਨਿਤ ਰਾਮ॥੧॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸਤ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਸਾਈਂ ਜੀ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵਾਲੀ। ਸਾਂਈਂ। ਸੁ-ਲੱਖਣੀ- ਸਾਈ ਘੜੀ ਸੁਲਖਣੀ; ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਹਨਾਮ ਬਦਨਾਮ- ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ; ਫਿਰਤੇ ਪਹਨਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਘਟ ਘਟ ਸਭ ਜਾਨ॥੨॥੧੨॥੭੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੋਗੁ ਮਿਟਾਇਆ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ; ਉਪਜਿਆ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ; ਹਰਿ ਕੀਨ੍ੀ ਦਾਤਿ॥੧॥ ਗੁਰਿ ਗੋਵਿੰਦਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ; ਰਾਖਿਆ ਮੇਰਾ ਭਾਈ॥ ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜੋ ਸਦਾ ਸਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਰਥੀ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ; ਜਨ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ ਜੋਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ; ਪੂਰਨ ਗੁਣਤਾਸਿ॥੨॥੧੩॥੭੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੇ; ਜਿਨ ਬਿਸਰਿਆ ਜੀਵਨ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਨਿ ਸੇਵਿਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥੧॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਆਨਦੁ ਘਨਾ; ਪੂਰਨ ਭਈ ਆਸ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਸਿਮਰਤ ਗੁਣਤਾਸ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜਨ; ਤੁਮ੍ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹੇ; ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ॥੨॥੧੪॥੭੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾਤੀ ਵਾਉ. ਨ ਲਗਈ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਣਾਈ॥ ਚਉਗਿਰਦ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ ਕਾਰ; ਦੁਖੁ. ਲਗੈ ਨ ਭਾਈ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ; ਜਿਨਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਦੀਆ; ਏਕਾ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਤਿਨਿ ਰਖਨਹਾਰਿ; ਸਭ ਬਿਆਧਿ

ਮਿਟਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਭਈ; ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਸਹਾਈ॥ ੨॥੧੫॥੭੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਣੇ ਬਾਲਕ ਆਪਿ ਰਖਿਅਨੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨਦ ਭਏ; ਪੂਰਨ ਭਈ ਸੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

੮੨੦- ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬੇਨਤੀ; ਸੁਣੀ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ॥ ਰੋਗ ਮਿਟਾਇ ਜੀਵਾਲਿਅਨੁ; ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ॥੧॥ ਦੋਖ ਹਮਾਰੇ ਬਖਸਿਅਨੁ; ਅਪਣੀ ਕਲ ਧਾਰੀ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਦਿਤਿਅਨੁ; ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੨॥੧੬॥੮੦॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੬ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੇਰੇ ਮੋਹਨ; ਸ੍ਰਵਨੀ. ਇਹ ਨ ਸੁਨਾਏ॥ ਸਾਕਤ ਗੀਤ ਨਾਦ. ਧੁਨਿ ਗਾਵਤ; ਬੋਲਤ ਬੋਲ. ਅਜਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੇਵਤ ਸੇਵਿ ਸੇਵਿ ਸਾਧ ਸੇਵਉ; ਸਦਾ ਕਰਉ ਕਿਰਤਾਏ॥ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਪਾਵਉ ਪੁਰਖ ਦਾਤੇ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੧॥ ਰਸਨਾ ਅਗਹ ਅਗਹ ਗੁਨ ਰਾਤੀ; ਨੈਨ ਦਰਸ ਰੰਗੁ ਲਾਏ॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਮੋਹਿ ਚਰਣ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ॥੨॥ ਸਭਹੂ ਤਲੈ ਤਲੈ ਸਭ ਊਪਰਿ; ਏਹ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਏ॥ ਖੋਇ ਨਾਸ਼। ਖੋਈਹਉ ਨਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ- ਅਭਿਮਾਨੁ ਖੋਇ ਖੋਇ ਖੋਇ, ਖੋਈਹਉ; ਮੋਕਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥੩॥ ਅ-ਤੁਲੁ ਪੋਲਾ- ਅਤੁਲੁ ਅਤੁਲੁ ਅਤੁਲੁ. ਨਹ ਤੁਲੀਐ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਕਿਰਪਾਏ॥ ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੪॥੧॥੮੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ; ਤੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੈ॥ ਨਮਸਕਾਰ ਡੰਡਉਤਿ ਬੰਦਨਾ; ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਜਾਉ ਬਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੁਝਹਿ ਚਿਤਾਰੈ॥ ਸੂਖ ਦੂਖ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ; ਤੁਝ ਹੀ ਆਗੈ ਸਾਰੈ॥੧॥ ਤੂ ਮੇਰੀ ਓਟ. ਬਲ ਬੁਧਿ ਧਨੁ ਤੁਮ ਹੀ; ਤੁਮਹਿ ਮੇਰੈ ਪਰਵਾਰੈ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਸੋਈ ਭਲ ਹਮਰੈ; ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਚਰਨਾਰੈ॥੨॥੨॥੮੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਨੀਅਤ; ਪ੍ਰਭ ਤਉ ਸਗਲ ਉਧਾਰਨ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਪਤਿਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਐਸੇ ਮਨਹਿ ਬਿਸਾਰਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗ੍ਰਾਹਜ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਕੀਨੀ ਕਰ ਲਈ- ਸੰਚਿ ਬਿਖਿਆ ਲੇ, ਗ੍ਰਾਹਜੁ ਕੀਨੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਮਨ ਤੇ ਡਾਰਨ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਰਤੁ ਨਿੰਦਾ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਬਿਦਾਰਨ॥੧॥ ਇਨ ਤੇ. ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਹਾਰਿ ਪਰੇ ਤੁਮ੍ ਸਾਰਨ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਕ ਤਾਰਨ॥੨॥੩॥੮੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੁਨੀਅਤ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਾਤ॥ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ, ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਧੁਨਿ; ਪੂਰਿ ਰਹੀ. ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ; ਨਾਮ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤ॥੧॥

੮੨੧- ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਤ॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਤ॥੨॥੪॥੮੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ; ਅਪਨੇ ਜਨ ਆਪ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਨੋ; ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਸਭ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਵਹੁ ਸਭਿ ਹਰਿ ਜਨ; ਰਾਗ ਰਤਨ ਰਸਨਾ ਆਲਾਪ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਵਾਰੀ; ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਆਤਮ ਧ੍ਰਾਪ॥੧॥ ਚਰਣ ਗਹੇ ਸਰਣਿ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਜਪੇ ਹਰਿ

ਜਾਪ॥ ਸਾਗਰ ਤਰੇ ਭਰਮ ਭੈ ਬਿਨਸੇ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਠਾਕੁਰ ਪਰਤਾਪ॥੨॥੫॥੮੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾਪੁ ਲਾਹਿਆ; ਗੁਰ ਸਿਰਜਨਹਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ; ਜਿਨਿ ਪੈਜ ਰਖੀ ਸਾਰੈ ਸੰਸਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ; ਬਾਲਿਕੁ ਰਖਿ ਲੀਨੋ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਦੀਨੋ॥੧॥ ਦਾਸ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖੈ; ਮਿਹਰਵਾਨੁ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ; ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ॥੨॥੬॥੮੬॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੭ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ. ਉਜਾਰੋ ਦੀਪਾ॥ ਬਿਨਸਿਓ ਅੰਧਕਾਰ ਤਿਹ ਮੰਦਰਿ; ਰਤਨ ਕੋਠੜੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਅਨੂਪਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਜਉ ਪੇਖਿਓ; ਕਹਨੁ. ਨ ਜਾਇ ਵਡਿਆਈ॥ ਮਗਨ ਭਏ ਊਹਾ ਸੰਗਿ ਮਾਤੇ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਲਪਟਾਈ॥੧॥ ਆਲ ਜਾਲ ਨਹੀ ਕਛੂ ਜੰਜਾਰਾ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਨਹੀ ਭੋਰਾ॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਨੇ ਹੰਗਤਾ ਦਾ ਬੀਚੁ ਪੜਦਾ ਨਹੀਂ ਖੀਚਾ ਖਿੱਚਿਆ ਭਾਵ ਤਾਣਿਆਂ- ਊਚਨ ਊਚਾ. ਬੀਚੁ ਨ ਖੀਚਾ; ਹਉ ਤੇਰਾ. ਤੂੰ ਮੋਰਾ॥੨॥ ਏਕੰਕਾਰੁ ਏਕੁ ਪਾਸਾਰਾ; ਏਕੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ॥ ਏਕੁ ਬਿਸਥੀਰਨੁ ਏਕੁ ਸੰਪੂਰਨੁ; ਏਕੈ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥੩॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰਮਲ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਤੋਂ ਨਿਰਮਲ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸੂਚਾ ਸੁੱਚੇ ਤੋਂ ਸੂਚੋ ਸੁੱਚੇ, ਸੂਚਾ ਸੁੱਚੇ ਤੋਂ ਸੂਚੋ ਸੁੱਚੇ, ਸੂਚਾ ਸੁੱਚੇ ਹਨ- ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ, ਸੂਚਾ ਸੂਚੋ; ਸੂਚਾ ਸੂਚੋ ਸੂਚਾ॥ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤਾ, ਸਦਾ ਬੇਅੰਤਾ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਊਚੋ ਊਚਾ॥੪॥੧॥੮੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ; ਕਾਮਿ. ਨ ਆਵਤ ਹੇ॥ ਜਾ ਸਿਉ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਤੁਮ੍ ਲਾਗੇ; ਓਹ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਾਵਤ ਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਸੇਜ ਸੋਹਨੀ; ਛੋਡਿ ਖਿਨੈ ਮਹਿ ਜਾਵਤ ਹੇ॥ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸ ਪ੍ਰੇਰਿਓ; ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਖਾਵਤ ਹੇ॥੧॥ ਤ੍ਰਿਣ ਕੋ ਮੰਦਰੁ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਓ; ਪਾਵਕੁ ਤਲੈ ਜਰਾਵਤ ਹੇ॥ ਐਠਿ ਆਕੜ।ਹਠੀਲੋ ਹਠ। ਫੂਲਿ ਫੁੱਲ। ਫੂਲਿ ਫੁੱਲ। ਕਿਆ ਕੀ। ਪਾਵਤ ਪੌਂਦਾ। ਹੇ ਹੈਂ।ਜਿਵੇਂ ਦੀਵੇ ਦਾ ਫੁੱਲ ਕਾਲਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਉਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਕਾਲਖ ਹੈ। ਗੜ੍ਹ। ਐਂਠਿ- ਐਸੇ ਗੜ ਮਹਿ. ਐਠਿ ਹਠੀਲੋ; ਫੂਲਿ ਫੂਲਿ ਕਿਆ ਪਾਵਤ ਹੇ॥੨॥ ਪੰਚ ਦੂਤ. ਮੂਡ ਪਰਿ ਠਾਢੇ; ਕੇਸ ਗਹੇ ਫੇਰਾਵਤ ਹੇ॥

੮੨੨- ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵਹਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ; ਸੋਇ ਰਹਿਓ ਮਦ ਮਾਵਤ ਹੇ॥੩॥ ਜਾਲੁ ਪਸਾਰਿ ਚੋਗ ਬਿਸਥਾਰੀ; ਪੰਖੀ ਜਿਉ ਫਾਹਾਵਤ ਹੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਕਉ; ਮੈ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਵਤ ਹੇ॥੪॥੨॥੮੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰ ਅਮੋਲੀ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੋ ਮਨਹਿ ਅਧਾਰੋ; ਚੀਤਿ ਚਿਤਵਉ ਜੈਸੇ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਗੁਰਹਿ ਬਤਾਇਓ; ਰੰਗਿ ਰੰਗੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੀ ਚੋਲੀ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਲਾਗੋ ਜਉ ਵਡਭਾਗੋ; ਸੁਹਾਗੁ ਹਮਾਰੋ ਕਤਹੁ ਨ ਡੋਲੀ॥੧॥ ਰੂਪ ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ। ਧੂਪ ਜਸ। ਗੰਧ ਭਗਤੀ। ਗੁਰਸਬਦ ਰੂਪੀ ਦੀਪਾ ਦੀਵਾ। ਮਉੱਲੀ- ਰੂਪ ਨ ਧੂਪ. ਨ ਗੰਧ, ਨ ਦੀਪਾ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ, ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਮਉਲੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਰਵੀ ਸੁਹਾਗਨਿ; ਅਤਿ ਨੀਕੀ ਮੇਰੀ ਬਨੀ ਖਟੋਲੀ॥੨॥੩॥੮੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਮਈ॥ ਜਬ ਤੇ ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਦਇਆਰਾ; ਤਬ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰਿ ਭਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਦ-ਇਆਲ- ਪੂਰਨ. ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੰਪੂਰਨ; ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ. ਦਇਆਲ ਦਈ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਹੰਕਾਰਾ; ਤਨ ਤੇ ਹੋਏ ਸਗਲ ਖਈ॥੧॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸੁਚਿ; ਸੰਤਨ ਤੇ. ਇਹੁ ਮੰਤੁ ਲਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਮਨਹੁ ਪਛਾਨਿਆ; ਤਿਨ ਕਉ ਸਗਲੀ ਸੋਝ ਪਈ॥੨॥੪॥੯੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਿਆ ਹਮ. ਜੀਅ ਜੰਤ ਬੇਚਾਰੇ; ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਹ, ਏਕ ਰੋਮਾਈ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ; ਬੇਅੰਤ ਠਾਕੁਰ. ਤੇਰੀ ਗਤਿ, ਨਹੀ ਪਾਈ॥੧॥ ਕਿਆ ਕਥੀਐ; ਕਿਛੁ ਕਥਨੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਖ ਜਮ ਸੁਨੀਐ; ਤਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂਹੈ ਸਹਾਈ॥ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਹਰਿ ਚਰਨ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ; ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੨॥੫॥੯੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਗਮ ਰੂਪ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ; ਪਤਿਤ. ਪਵਿਤ ਇਕ ਨਿਮਖ ਜਪਾਈਐ॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਅਚਰਜੁ ਸੁਨਿਓ ਪਰਾਪਤਿ ਭੇਟੁਲੇ; ਸੰਤ ਚਰਨ ਚਰਨ. ਮਨੁ ਲਾਈਐ॥੧॥ ਬਿਧੀਐ ਜੁਗਤੀ। ਬਿਧੀਐ ਪੋਲਾ- ਕਿਤੁ ਬਿਧੀਐ; ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਪਾਈਐ॥ ਸੁਰਜਨ ਹੇ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ੋ, ਪਿਆਰਿਓ- ਕਹੁ ਸੁਰਜਨ; ਕਿਤੁ ਜੁਗਤੀ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥॥ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅੱਗੇ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਲਈ ਹੀ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ, ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਦਾ ਫ਼ਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ?- ਜੋ ਮਾਨੁਖੁ. ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਓਹੁ ਤਿਸ ਕੀ ਲਈ ਲਈ, ਫੁਨਿ ਜਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਸਰਣਿ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਮੋਹਿ ਟੇਕ ਤੇਰੋ ਇਕ ਨਾਈਐ॥੨॥੬॥੯੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਸਰਣਿ; ਸੰਤ ਟਹਲ ਕਰੀ॥ ਧੰਧੁ ਬੰਧੁ ਅਰੁ ਸਗਲ ਜੰਜਾਰੋ; ਅਵਰ ਕਾਜ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਅਰੁ ਘਨੋ ਅਨੰਦਾ; ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਓ ਨਾਮੁ ਹਰੀ॥

੮੨੩- ਐਸੋ ਹਰਿ ਰਸੁ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਮੇਰੀ ਉਲਟਿ ਧਰੀ॥੧॥ ਪੇਖਿਓ ਮੋਹਨੁ ਸਭ ਕੈ ਸੰਗੇ; ਊਨ ਨ ਕਾਹੂ. ਸਗਲ ਭਰੀ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਪਰੀ॥੨॥੭॥੯੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਕਿਆ ਕਹਤਾ; ਹਉ ਕਿਆ ਕਹਤਾ॥ ਜਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕਿਆ ਕਹਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨ ਬੋਲੇ ਕਉ. ਤੁਹੀ ਪਛਾਨਹਿ; ਜੋ. ਜੀਅਨ ਮਹਿ ਹੋਤਾ॥ ਰੇ ਮਨ ਕਾਇ, ਕਹਾ ਲਉ ਡਹਕਹਿ; ਜਉ ਪੇਖਤ ਹੀ ਸੰਗਿ ਸੁਨਤਾ॥੧॥ ਐਸੋ ਜਾਨਿ ਭਏ ਮਨਿ ਆਨਦ; ਆਨ ਨ ਬੀਓ ਕਰਤਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਰਾ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ. ਨ ਕਬਹੂ ਲਹਤਾ॥੨॥੮॥੯੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿੰਦਕੁ; ਐਸੇ ਹੀ ਝਰਿ ਪਰੀਐ॥ ਇਹ ਨੀਸਾਨੀ ਸੁਨਹੁ ਤੁਮ ਭਾਈ; ਜਿਉ ਕਾਲਰ ਭੀਤਿ ਗਿਰੀਐ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਉ ਦੇਖੈ ਛਿਦ੍ਰੁ. ਤਉ ਨਿੰਦਕੁ ਉਮਾਹੈ; ਭਲੋ ਦੇਖਿ ਦੁਖ ਭਰੀਐ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਚਿਤਵੈ. ਨਹੀ ਪਹੁਚੈ; ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਤ ਚਿਤਵਤ ਮਰੀਐ॥੧॥ ਉ-ਠਰੀਐ- ਨਿੰਦਕੁ. ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਇਆ. ਕਾਲੁ ਨੇਰੈ ਆਇਆ; ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਉ ਬਾਦੁ ਉਠਰੀਐ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ; ਕਿਆ ਮਾਨਸ ਬਪੁਰੇ ਕਰੀਐ॥੨॥੯॥੯੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੇ ਕਾਹੇ ਭੂਲਿ ਪਰੇ॥ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ਮੂਕਰਿ ਪਾਵਹਿ; ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਹਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਚ ਬਿਹਾਝਨ, ਕੰਚਨ ਛਾਡਨ; ਬੈਰੀ

ਸੰਗਿ ਹੇਤੁ. ਸਾਜਨ ਤਿਆਗਿ. ਖਰੇ॥ ਹੋਵਨੁ ਕਉਰਾ. ਅਨਹੋਵਨੁ ਮੀਠਾ; ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਲਪਟਾਇ ਜਰੇ॥੧॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਰਿਓ ਪਰਾਨੀ; ਭਰਮ ਗੁਬਾਰ ਮੋਹ ਬੰਧਿ ਪਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਹੋਤ ਦਇਆਰਾ; ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਕਾਢੈ ਬਾਹ ਫਰੇ॥੨॥੧੦॥੯੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਤਨ ਰਸਨਾ; ਹਰਿ ਚੀਨ੍ਹਾ॥ ਭਏ ਅਨੰਦਾ. ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ; ਸਰਬ ਸੂਖ. ਮੋਕਉ, ਗੁਰਿ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਆਨਪ ਤੇ ਸਭ ਭਈ ਸਿਆਨਪ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ॥ ਕਾਹੂ ਕਿਸੇ ਦੇ। ਕਰ ਹੱਥ। ਤੇ ਤੋਂ। ਖੀਨਾ ਨਾਸ- ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੈ. ਅਪਨੇ ਕਉ; ਕਾਹੂ ਨ ਕਰ ਤੇ, ਕਛੁ ਖੀਨਾ॥੧॥ ਬਲਿ ਜਾਵਉ ਦਰਸਨ ਸਾਧੂ ਕੈ; ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਨਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਭਾਰੋਸੈ; ਕਹੂ ਨ ਮਾਨਿਓ. ਮਨਿ ਛੀਨਾ॥੨॥੧੧॥੯੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਮੇਰੀ ਰਾਖਿ ਲਈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਦੀਨੋ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਗਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਵਰੇ ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਬੈਰਾਈ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਾ ਜਪਿਆ ਜਾਪੁ॥

੮੨੪- ਕਹਾ ਕਰੈ ਕੋਈ ਬੇਚਾਰਾ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪੁ॥੧॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਚਰਨਕਮਲ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਤਾ ਕੀ ਸਰਨਿ. ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ; ਜਾ ਤੇ ਊਪਰਿ. ਕੋ ਨਾਹੀ॥੨॥੧੨॥੯੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪੀਐ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ॥ ਜਰਾ ਮਰਾ ਕਛੁ ਦੂਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ; ਆਗੈ ਦਰਗਹ ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਪਰੀਐ ਨਿਤ ਸਰਨੀ; ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਕਟੀਐ ਫਾਸੀ; ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਕਾ ਨੀਸਾਨੁ॥੧॥ ਜੋ ਤੁਮ੍ ਕਰਹੁ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਉ; ਮਨ ਤੇ ਛੂਟੈ ਸਗਲ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਾਈ; ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ. ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ॥੨॥੧੩॥੯੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਹੀ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤ. ਪਰਉਪਕਾਰ ਨਿਤ; ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ ਕਾ ਮੋਲੁ. ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਉਧਰੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਲਾਹੀ॥ ਬਿਖਿਆ ਮਾਇਆ, ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਿਖਿਆ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ, ਬਨ ਜੰਗਲ। ਗਾਹੀ ਲੰਘਣਾ- ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ. ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਬਿਖਿਆ ਬਨੁ ਗਾਹੀ॥੧॥ ਚਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਬੋਹਿਥੁ ਪਾਏ; ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ॥ ਸੰਤ ਸੇਵਕ ਭਗਤ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ; ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਾਹੀ॥੨॥੧੪॥੧੦੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧੀਰਉ; ਦੇਖਿ ਤੁਮ੍ਾਰੇ ਰੰਗਾ॥ ਤੁਹੀ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਤੂਹੀ ਵਸਹਿ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਨਿਵਾਜੇ ਠਾਕੁਰ; ਨੀਚ ਕੀਟ ਤੇ. ਕਰਹਿ ਰਾਜੰਗਾ॥੧॥ ਕਬਹੂ. ਨ ਬਿਸਰੈ ਹੀਏ ਮੋਰੇ ਤੇ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਇਹੀ ਦਾਨੁ ਮੰਗਾ॥੨॥੧੫॥੧੦੧॥ ਅ-ਚੁੱਤ। ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਚੁਤ ਪੂਜਾ ਜੋਗ; ਗੋਪਾਲ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਰਖਉ ਹਰਿ ਆਗੈ; ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਹੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮ੍ਰੱਥ, ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਸਰਨਿ ਸਮ੍ਰਥ ਅਕਥ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਕਿਰਪਾਸਿੰਧੁ. ਬਡੋ ਦਇਆਲ॥ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ ਅਪਨੇ ਕਉ; ਤਿਸ ਨੋ ਲਗੈ ਨ. ਤਾਤੀ ਬਾਲ॥੧॥ ਦਾਮੋਦਰ

ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬਸੁ; ਸੰਤ ਜਨਾ ਧਨ ਮਾਲ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਚਿਕ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਮਾਗੈ; ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਮਿਲੈ ਰਵਾਲ॥੨॥੧੬॥੧੦੨॥
ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਕੋਟਿ ਜਤਨ ਭਏ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ; ਜਮਦੂਤਨ ਕਉ ਤ੍ਰਾਸ ਅਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੁਨਹ-ਚਰਨ- ਜੇਤੇ ਪੁਨਹਚਰਨ ਸੇ ਕੀਨ੍ਹੇ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਗਹੇ॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਨਾਠਾ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦਹੇ॥੧॥ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਭਜਹੁ ਜਗਦੀਸੈ; ਏਹੁ ਪਦਾਰਥੁ ਵਡਭਾਗਿ ਲਹੇ॥
੮੨੫- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ; ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹੇ॥੨॥੧੭॥੧੦੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਲਹੀ ਤੇ; ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਖੁ॥ ਸੁਲਹੀ ਕਾ ਹਾਥੁ. ਕਹੀ ਨ ਪਹੁਚੈ; ਸੁਲਹੀ ਹੋਇ ਮੂਆ ਨਾਪਾਕੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਢਿ ਕੁਠਾਰੁ ਖਸਮਿ ਸਿਰੁ ਕਾਟਿਆ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਖਾਕੁ॥ ਮੰਦਾ ਚਿਤਵਤ ਚਿਤਵਤ ਪਚਿਆ; ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ ਤਿਨਿ ਦੀਨਾ ਧਾਕੁ॥੧॥ ਪੁਤ੍ਰ ਮੀਤ ਧਨੁ. ਕਿਛੂ ਨ ਰਹਿਓ; ਸੁ ਛੋਡਿ ਗਇਆ. ਸਭ ਭਾਈ ਸਾਕੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜਿਨਿ ਜਨ ਕਾ ਕੀਨੋ ਪੂਰਨ ਵਾਕੁ॥੨॥੧੮॥੧੦੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਸੇਵ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਸੁਆਮੀ; ਕਾਰਜੁ ਰਾਸਿ ਕੀਆ ਗੁਰਦੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਿ ਸੁਆਮੀ; ਅਪਨਾ ਥਾਟੁ ਬਨਾਇਓ ਆਪਿ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੈ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕੋ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਤਿਗੁਰ; ਵਸਿ ਕੀਨ੍ਹੇ ਜਿਨਿ ਸਗਲੇ ਜੰਤ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ॥੨॥੧੯॥੧੦੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾਪ ਪਾਪ ਤੇ ਰਾਖੇ ਆਪ॥ ਸੀਤਲ ਭਏ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਜਾਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਸਤ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨੇ; ਜਗਤ ਉਧਾਰ ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਤਾਪ॥ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ. ਸੁਖ ਅਨਦ ਪ੍ਰਵੇਸਾ; ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ. ਮਨ ਤਨ ਸਚੁ ਧ੍ਰਾਪ॥੧॥ ਸਮਰੱਥਾ- ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥੁ. ਸਰਣਿ ਸਮਰਥਾ; ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਮਾਈ ਬਾਪੁ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਭੈ ਭੰਜਨ ਸੁਆਮੀ; ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਨਾਨਕ ਆਲਾਪ॥੨॥੨੦॥੧੦੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ; ਤਿਸਹਿ ਪਛਾਨੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਧਿਆਇਆ; ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਹੋਏ ਕਲਿਆਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਬਡਭਾਗੀ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਨੁ॥ ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਕਰਿ ਅਪਨੇ; ਬਡ ਸਮਰਥੁ ਨਿਮਾਣਿਆ ਕੋ ਮਾਨੁ॥੧॥ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਅੰਧਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟੇ ਚਾਨਾਣੁ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਆਰਾਧੈ ਨਾਨਕੁ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੨॥੨੧॥੧੦੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੋਵੈ ਥਾਵ ਰਖੇ; ਗੁਰ ਸੂਰੇ॥ ਹਲਤ ਪਲਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਵਾਰੇ; ਕਾਰਜ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਪੂਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੱਜਨੁ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖ ਸਹਜੇ; ਮਜਨੁ ਹੋਵਤ ਸਾਧੂ ਧੂਰੇ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ. ਥਿਤਿ ਪਾਈ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਮਿਟੇ ਬਿਸੂਰੇ॥੧॥

੮੨੬- ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਤਰੇ. ਛੁਟੇ ਭੈ ਜਮ ਕੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੇਖਿ ਹਜੂਰੇ॥੨॥੨੨॥੧੦੮॥ ਨੱਸੇ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨੱਸੇ- ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ; ਦੋਖ ਨਸੇ॥ ਕਬਹੁ. ਨ ਹੋਵਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਗੋਚਰ; ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੧॥ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਾਰੀ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਝਹਿ ਚਿਤਾਰੀ॥੨॥ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥੩॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਨੁ ਜਾਪੇ॥ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ॥੪॥੨੩॥੧੦੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ; ਚਲਤ ਗਇਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਭਜਨੁ. ਨ ਕੀਨੋ; ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਨਿਸਿ ਭੋਰੁ ਭਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਜਨ ਨਿਤ ਖਾਤੇ; ਮੁਖ ਦੰਤਾ ਘਸਿ ਖੀਨ ਖਇਆ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮੂਠਉ; ਪਾਪ ਕਰਤ. ਨਹ ਪਰੀ ਦਇਆ॥੧॥ ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਘੋਰ ਦੁਖ ਸਾਗਰ; ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗਲਤੁ ਪਇਆ॥ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਕੀ; ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਢਿ ਲਇਆ ॥੨॥੨੪॥੧੧੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਆ ਚੀਤਿ॥ ਦੁਸਮਨ ਦੁਸਟ ਰਹੇ ਝਖ ਮਾਰਤ; ਕੁਸਲੁ ਭਇਆ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਈ ਬਿਆਧਿ. ਉਪਾਧਿ ਸਭ ਨਾਸੀ; ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਅਰੁ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਉਰ ਹਾਰਿ॥੧॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ; ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ॥ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਰਾਖਨਹਾਰਾ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਹੈ ਚੇਰਾ॥੨॥੨੫॥੧੧੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੋਬਿਦੁ ਸਿਮਰਿ; ਹੋਆ ਕਲਿਆਣੁ॥ ਮਿਟੀ ਉਪਾਧਿ. ਭਇਆ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਤਿਨਿ ਕੀਏ ਸੁਖਾਲੇ; ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਾਚਾ ਤਾਣੁ॥ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੀ; ਭੈ ਭੰਜਨ ਊਪਰਿ ਕਰਤੇ ਮਾਣੁ॥੧॥ ਭਈ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਮਿਟੀ ਬੁਰਾਈ; ਦ੍ਰੁਸਟ ਦੂਤ; ਹਰਿ. ਕਾਢੇ ਛਾਣਿ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ; ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਗੁਣਹ ਵਖਾਣਿ॥੨॥੨੬॥੧੧੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ; ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਾਧੂ ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ; ਦੋਖੀ ਸਗਲੇ ਭਏ ਰਵਾਲ॥

੮੨੭- ਜਮਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਉਧਰਿ ਉਧਾਰ ਲਏ। ਉ-ਧਰਿ- ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੇ. ਜਨ ਅਪਨੇ; ਉਧਰਿ ਲੀਏ. ਲਾਇ ਅਪਨੈ ਪਾਲ॥੧॥ ਸਲਾਮਤਿ ਇਸਥਿੱਤ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ 'ਚ ਸਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਮਿਲਿ ਕੇ- ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਮਿਲਿ ਘਰਿ ਆਏ; ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਮੁਖ ਹੋਏ ਕਾਲ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥੨॥੨੭॥੧੧੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੂ; ਲਾਲਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੋਰੀ ਨ ਤੂਟੈ. ਛੋਰੀ ਨ ਛੂਟੈ; ਐਸੀ ਮਾਧੋ ਖਿੰਚ ਤਨੀ॥੧॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ਬਸਤੁ ਹੈ; ਤੂ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ॥੨॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ. ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਕਉ; ਅਕਥ ਕਥਾ ਜਾ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੀ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹੀਅਤ ਹੈ; ਮੋਹਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੀ॥੪॥੨੮॥੧੧੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ

ਚਰਨ ਜਪਿ; ਜਾਂਉ ਕੁਰਬਾਨੁ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰੁ; ਤਾ ਕਾ ਹਿਰਦੈ ਧਰਿ ਮਨ ਧਿਆਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ॥ ਰਸਨਾ ਰਵਹੁ ਏਕੁ ਨਾਰਾਇਣੁ; ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹੁ ਮਾਨੁ॥੧॥ ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਜਾ ਕਉ; ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਗਾਵਉ ਗੁਣ ਕੀਰਤਨੁ ਨਿਤ ਸੁਆਮੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ॥੨॥੨੯॥੧੧੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਹੋਆ ਜਗ ਅੰਤਰਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮੇਰੋ ਤਾਰਣ ਤਰਣ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਸੁਅੰ-ਭਰ। ਸਮੱਗ੍ਰੀ- ਬਿਸ੍ੰਭਰ ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੋਖਣ ਭਰਣ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਂਈ. ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ॥੧॥ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਤੁਮ ਕਾਰਣ ਕਰਣ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖਦਾ ਆਇਆ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ. ਨਹੀ ਡਰਣ॥੨॥੩੦॥੧੧੬॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੮ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੈ ਨਾਹੀ; ਪ੍ਰਭ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ॥ ਈਘੈ ਨਿਰਗੁਨ ਊਘੈ ਸਰਗੁਨ; ਕੇਲ ਕਰਤ ਬਿਚਿ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਗਰ ਮਹਿ ਆਪਿ. ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਆਪਨ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਗਲ ਬਸੇਰਾ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਜਨੁ. ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਇਆ; ਕਹ ਕਹ ਠਾਕੁਰੁ. ਕਹ ਕਹ ਚੇਰਾ॥੧॥ ਕਾ ਕਉ ਦੁਰਾਉ. ਕਾ ਸਿਉ ਬਲ ਬੰਚਾ; ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹ ਤਹ ਨੇਰਾ॥ ਅਨ ਹੋਰ। ਹੇਰਾ ਦੇਖਦੇ ਨਹੀਂ- ਸਾਧ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਓ, ਨਾਨਕ; ਮਿਲਿ ਸਾਗਰ ਬੂੰਦ, ਨਹੀ ਅਨ ਹੇਰਾ॥੨॥੧॥੧੧੭॥

੮੨੮- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਮਰੱਥਾ- ਤੁਮ੍ ਸਮਰਥਾ; ਕਾਰਨ ਕਰਨ॥ ਢਾਕਨ ਢਾਕਿ. ਗੋਬਿਦ ਗੁਰ ਮੇਰੇ; ਮੋਹਿ ਅਪਰਾਧੀ ਸਰਨ ਚਰਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਸਾ ਕੋਈ ਠਉਰ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਆਪਜੀ ਨਹੀਂ ਪੇਖਿਓ ਦੇਖਦੇ,ਦਾਸ ਮੁਕਰਨ ਮੁੱਕਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੁੱਕਰਨ- ਜੋ ਜੋ ਕੀਨੋ. ਸੋ ਤੁਮ੍ ਜਾਨਿਓ; ਪੇਖਿਓ. ਠਉਰ ਨਾਹੀ ਕਛੁ, ਢੀਠ ਮੁਕਰਨ॥ ਬਡ ਪਰਤਾਪੁ ਸੁਨਿਓ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਰੋ; ਕੋਟਿ ਅਘਾ. ਤੇਰੋ ਨਾਮ ਹਰਨ॥੧॥ ਉ-ਧਰਨ ਉਧਾਰਨ ਵਾਲਾ- ਹਮਰੋ ਸਹਾਉ. ਸਦਾ ਸਦ ਭੂਲਨ; ਤੁਮ੍ਰੋ ਬਿਰਦੁ, ਪਤਿਤ. ਉਧਰਨ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ. ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਜੀਵਨਪਦ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਦਰਸਨ॥੨॥੨॥੧੧੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਕਰਹੁ॥ ਸੰਤਹ ਚਰਣ ਹਮਾਰੋ ਮਾਥਾ; ਨੈਨ ਦਰਸੁ ਤਨਿ ਧੂਰਿ ਪਰਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦੁ. ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਬਾਸੈ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮਨ ਸੰਗਿ ਧਰਹੁ॥ ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਨਿਵਾਰਹੁ ਠਾਕੁਰ; ਸਗਲੋ ਭਰਮਾ ਹੋਮਿ ਜਰਹੁ॥੧॥ ਜੋ ਤੁਮ੍ ਕਰਹੁ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ; ਭਾਵਨੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਟਰਹੁ॥ ਉ-ਧਰਹੁ- ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਹੀ ਦਾਤੇ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਲੇ ਮੋਹਿ ਉਧਰਹੁ॥੨॥੩॥੧੧੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੀ ਦੀਖਿਆ; ਜਨ ਸਿਉ ਮੰਗਾ॥ ਤੁਮ੍ਰੋ ਧਿਆਨੁ ਤੁਮ੍ਾਰੋ ਰੰਗਾ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਮ੍ਾਰੇ ਅੰਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਭਾਖਨੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੋਲ ਚਾਲ। ਸੰ-ਭਾਖਨੁ- ਜਨ ਕੀ ਟਹਲ. ਸੰਭਾਖਨੁ ਜਨ ਸਿਉ; ਊਠਨੁ ਬੈਠਨੁ. ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਾ॥ ਰਜ ਚਰਨ ਧੂੜੀ। ਰਜ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਚਰ ਰਜ ਮੁਖਿ ਮਾਥੈ ਲਾਗੀ; ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ॥੧॥ ਜਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਮਹਿਮਾ; ਜਨ ਕੇ ਚਰਨ ਤੀਰਥ ਕੋਟਿ ਗੰਗਾ॥

ਮਜਨੁ- ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ. ਕੀਓ ਮਜਨੁ ਨਾਨਕ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਹਰੇ ਕਲੰਗਾ॥੨॥੪॥੧੨੦॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ;
ਤਿਉ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਸਤਿਗੁਰ; ਹਮ ਬਾਰਿਕ. ਤੁਮ੍ ਪਿਤਾ ਕਿਰਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ.
ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ; ਪਹੁਚਿ. ਨ ਸਾਕਉ ਤੁਮ੍ਰੀ ਘਾਲ॥ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨਹੁ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰੋ
ਮਾਲ॥੧॥ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ; ਅਨਬੋਲਤ ਹੀ ਜਾਨਹੁ ਹਾਲ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ਹਮਾਰੋ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਨਦਰਿ
ਨਿਹਾਲ॥੨॥੫॥੧੨੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਖੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੈ ਸਾਥ॥ ਤੂ ਹਮਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਮੋਹਨੁ; ਤੁਝ ਬਿਨੁ.
ਜੀਵਨੁ ਸਗਲ ਅਕਾਥ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੰਕ ਤੇ ਰਾਉ ਕਰਤ. ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ. ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ॥ ਜਲਤ
ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਨ ਆਪਿ ਉਧਾਰੇ; ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਦੇ ਰਾਖੇ ਹਾਥ॥੧॥ ਸੀਤਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤੇ; ਹਰਿ
ਸਿਮਰਤ ਸ੍ਰਮ ਸਗਲੇ ਲਾਥ॥ ਨਿਧਿ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੇਵਾ; ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਅਕਾਥ॥
੮੨੯- ॥੨॥੬॥੧੨੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਕਬਹੁ ਨ ਬਿਸਾਰਹੁ॥ ਉਰਿ ਲਾਗਹੁ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ
ਮੇਰੇ; ਪੂਰਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਬੀਚਾਰਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰੋ; ਹਮਰੇ ਦੋਖ ਰਿਦੈ ਮਤ
ਧਾਰਹੁ॥ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੁਖੁ ਤੁਮ ਹੀ; ਹਉਮੈ ਪਟਲੁ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਾਰਹੁ॥੧॥ ਜਲ ਬਿਹੂਨ ਮੀਨ ਕਤ
ਜੀਵਨ; ਦੂਧ ਬਿਨਾ. ਰਹਨੁ ਕਤ ਬਾਰੋ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਚਰਨਕਮਲਨ੍ ਕੀ; ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਸਾਰੋ
॥੨॥੭॥੧੨੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਕੁਸਲੁ ਭਇਆ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਸਭ ਰਾਖੀ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ
ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੀ ਮਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਦੂਖ ਦਰਦ ਸਗਲਾ ਮਿਟਿ
ਗਇਆ॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨਦ ਗੁਣ ਗਾਏ; ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਸਭਿ ਹੋਏ ਖਇਆ॥੧॥ ਗੁਨੁ ਅਵਗੁਨੁ. ਪ੍ਰਭਿ ਕਛੁ
ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਲਇਆ॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਅਤੁਲ ਬਡਾਈ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਨਾਨਕੁ ਉਚਰੈ ਹਰਿ
ਕੀ ਜਇਆ॥੨॥੮॥੧੨੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ; ਤਰਨੁ ਕੈਸੇ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ;
ਰਾਖੁ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਭਰੋਸੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਨੁ ਨਹੀ ਆਵਤ. ਫਿਰਤ ਮਦ ਮਾਵਤ; ਬਿਖਿਆ ਰਾਤਾ ਸੁਆਨ ਜੈਸੇ॥ ਅਉਧ
ਬਿਹਾਵਤ ਅਧਿਕ ਮੋਹਾਵਤ; ਪਾਪ ਕਮਾਵਤ ਬੁਡੇ ਐਸੇ॥੧॥ ਸਰਨਿ ਦੁਖਭੰਜਨ. ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ; ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਰਵਣੁ ਜੈਸੇ॥ ਦਿਸੇ
ਪੌਲਾ- ਕੇਸਵ. ਕਲੇਸ ਨਾਸ ਅਘ ਖੰਡਨ; ਨਾਨਕ. ਜੀਵਤ ਦਰਸ ਦਿਸੇ॥੨॥੯॥੧੨੫॥
ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੯ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਆਪਹਿ ਮੇਲਿ ਲਏ॥ ਜਬ ਤੇ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਏ; ਤਬ ਤੇ ਦੋਖ ਗਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਅਰੁ
ਚਿੰਤ ਬਿਰਾਨੀ; ਸਾਧਹ ਸਰਨ ਪਏ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਾਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਤਨ ਤੇ ਰੋਗ ਖਏ॥੧॥ ਮਹਾ ਮੁਗਧ

ਅਜਾਨ ਅਗਿਆਨੀ; ਰਾਖੇ ਧਾਰਿ ਦਏ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ; ਆਵਨ ਜਾਨ ਰਹੇ॥੨॥੧॥੧੨੬॥
ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਵਉ ਨਾਮੁ ਸੁਨੀ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਤਬ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੁਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਪੀਰ ਗਈ. ਬਾਧੀ ਮਨਿ ਧੀਰਾ; ਮੋਹਿਓ ਅਨਦ ਧੁਨੀ॥ ਉਪਜਿਓ ਚਾਉ ਮਿਲਨ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਖਿਨੀ॥੧॥
੮੩੦- ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਅਨਿਕ ਜਨ ਤਾਰੇ; ਸਿਮਰਹਿ ਅਨਿਕ ਮੁਨੀ॥ ਅੰਧੁਲੇ ਟਿਕ. ਨਿਰਧਨ ਧਨੁ ਪਾਇਓ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਅਨਿਕ ਗੁਨੀ॥੨॥੨॥੧੨੭॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੩ ਪੜਤਾਲ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਾਵੈ ਹੌਕਿਆਂ 'ਚ ਅਭਰਨ ਭੂਖਣ। ਕੱਜਰ, ਅ-ਭਰਨ- ਮੋਹਨ. ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਹਾਵੈ; ਹਾਰ ਕਜਰ, ਬਸਤ੍ਰ ਅਭਰਨ ਕੀਨੇ॥ ਉਡੀਨੀ ਉਡੀਨੀ ਉਡੀਨੀ॥ ਕਬ ਘਰਿ ਆਵੈ ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਨਿ ਸੁਹਾਗਨਿ; ਚਰਨ ਸੀਸੁ ਧਰਿ॥ ਲਾਲਨੁ ਮੋਹਿ ਮਿਲਾਵਹੁ॥ ਕਬ ਘਰਿ ਆਵੈ ਰੀ॥੧॥ ਸੁਨਹੁ ਸਹੇਰੀ, ਮਿਲਨ ਬਾਤ ਕਹਉ; ਸਗਰੋ ਅਹੰ ਮਿਟਾਵਹੁ; ਤਉ ਘਰ ਹੀ. ਲਾਲਨੁ ਪਾਵਹੁ॥ ਤਬ ਰਸ ਮੰਗਲ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ॥ ਆਨਦ ਰੂਪ ਧਿਆਵਹੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ॥ ਤਉ ਮੈ; ਲਾਲਨੁ ਪਾਇਓ ਰੀ॥੨॥ ਮੋਹਨ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਨੀਦ ਸੁਹਾਵੈ॥ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਸਭ ਮੇਰੀ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਨੀ॥ ਅਬ ਮੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਮੀਠੀ ਪਿਰਹਿ ਕਹਾਨੀ॥ ਲਾਲਨੁ ਪਿਆਰੇ- ਮੋਹਨੁ ਲਾਲਨੁ; ਪਾਇਓ ਰੀ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥੧੨੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਰੀ ਅਹੰ ਜਾਇ; ਦਰਸਨ ਪਾਵਤ ਹੇ॥ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ- ਰਾਚਹੁ ਨਾਥ ਹੀ; ਸਹਾਈ ਸੰਤਨਾ॥ ਅਬ ਚਰਨ ਗਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਲਿ ਭੌਰਾ। ਮਕਰੰਦ ਧੂੜੀ- ਆਹੇ ਮਨ. ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਵੈ, ਚਰਨਾਵੈ ਚਰਨਾਵੈ; ਉਲਝਿਓ ਅਲਿ. ਮਕਰੰਦ ਕਮਲ ਜਿਉ॥ ਅਨ ਰਸ ਨਹੀ ਚਾਹੈ; ਏਕੈ ਹਰਿ ਲਾਹੈ॥੧॥ ਅਨ ਤੇ ਟੂਟੀਐ; ਰਿਖ ਤੇ ਛੂਟੀਐ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਰਸ ਘੂਟੀਐ; ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਉਲਟੀਐ॥ ਅਨ; ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਚਰਨ ਚਰਨ ਹੇ॥੨॥੨॥੧੨੯॥

ਨਾਵਾਂ, ਦੁ-ਪਦੇ- ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਦੁਖ ਹਰਤਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨੋ॥ ਅਜਾਮੱਲੁ- ਅਜਾਮਲੁ ਗਨਕਾ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ; ਮੁਕਤ ਭਏ ਜੀਅ ਜਾਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਜ ਪੋਲਾ- ਗਜ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੀ ਛਿਨਹੂ ਮਹਿ; ਜਬ ਹੀ ਰਾਮੁ ਬਖਾਨੋ॥ ਨਾਰਦ ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਧ੍ਰੂਅ ਬਾਰਿਕ; ਭਜਨ ਮਾਹਿ ਲਪਟਾਨੋ॥੧॥ ਅ-ਚੱਲ- ਅਚਲ ਅਮਰ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਓ; ਜਗਤ ਜਾਹਿ ਹੈਰਾਨੋ॥ ਰੱਛਕ- ਨਾਨਕ ਕਹਤ. ਭਗਤ ਰਛਕ ਹਰਿ; ਨਿਕਟਿ ਤਾਹਿ. ਤੁਮ ਮਾਨੋ॥੨॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ. ਸਹਸਾ ਨਹ ਚੂਕੈ; ਗੁਰ ਇਹ ਭੇਦੁ ਬਤਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਕੀਏ; ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ॥ ਜੋਗ ਜਗ ਨਿਹਫਲ ਤਿਹ ਮਾਨਉ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜਸੁ ਬਿਸਰਾਵੈ॥੧॥

੮੩੧- ਮਾਨ ਮੋਹ ਦੋਨੋ ਕਉ ਪਰਹਰਿ; ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾਵੈ॥੨॥੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯॥ ਜਾ ਮੈ; ਭਜਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਯਹ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਤਿਹ ਨਰ. ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਖੋਇਆ; ਯਹ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੀਰਥ ਕਰੈ ਬ੍ਰਤ ਫੁਨਿ ਰਾਖੈ; ਨਹ ਮਨੂਆ ਬਸਿ ਜਾ ਕੋ॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਨਿਹਫਲ ਧਰਮੁ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨੋ; ਸਾਚੁ ਕਹਤ ਮੈ. ਯਾ ਕਉ॥੧॥ ਜੈਸੇ ਪਾਹਨੁ ਜਲ ਮਹਿ ਰਾਖਿਓ; ਭੇਦੈ ਨਾਹਿ. ਤਿਹਿ ਪਾਨੀ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੁਮ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨਹੁ; ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥੨॥ ਯਹ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਕਲ ਮੈ ਮੁਕਤਿ. ਨਾਮ ਤੇ ਪਾਵਤ; ਗੁਰ ਯਹ ਭੇਦੁ ਬਤਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਨਰੁ ਗਰੂਆ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥੩॥੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧੦ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ; ਦੇਖੈ ਸਭੁ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਵਿਣੁ ਭੈ ਪਇਐ; ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੧॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਸਿ; ਰਸਿ ਰਸਿ ਮਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿਆਨੁ ਗਿਆਨੁ ਕਥੈ. ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਬਾਦੁ ਕਰੇ; ਦੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਕਥਿ ਕਹਣੈ ਤੇ; ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਰਸ ਰਾਤੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੨॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਭੁ; ਗੁਰ ਤੇ ਹੋਈ॥ ਸਾਚੀ ਰਹਤ; ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਸੋਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਥਨੀ ਹੈ; ਪਰੁ ਰਹਤ. ਨ ਹੋਈ॥ ਨਾਵਹੁ ਭੂਲੇ; ਥਾਉ ਨ ਕੋਈ॥੩॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਬੰਧਿਓ; ਸਰ ਜਾਲਿ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਓ; ਬਿਖੁ ਨਾਲਿ॥ ਆਂਜੈ ਆਇਆ। ਸੋ ਕਾਲਿ ਵੱਸ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਜੋ ਆਂਜੈ; ਸੋ ਦੀਸੈ ਕਾਲਿ॥ ਕਾਰਜੁ ਸੀਧੋ; ਰਿਦੈ ਸਮ੍ਹਾਲਿ॥੪॥ ਸੋ ਗਿਆਨੀ; ਜਿਨਿ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਹਉਮੈ; ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਆਪੇ ਕਰਤੈ; ਭਗਤਿ ਕਰਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥੫॥ ਰੈਣਿ ਅੰਧਾਰੀ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ॥ ਕੁਚਲ ਬਦਚਲਣ। ਕਛੋਤਿ ਮੁਰਦੇ ਵਾਂਗ ਛੋਹਣੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ। ਕੁਚ-ਲ ਪੋਲਾ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਝੂਠੇ ਕੁਚਲ ਕਛੋਤਿ॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੈ; ਭਗਤਿ ਸਰੋਤਿ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਾਨੈ; ਵੇਖੈ ਜੋਤਿ॥੬॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ; ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਮੰ॥ ਕਰਾਮੰ ਕਰਮ ਧਰਮ - ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ; ਊਤਮ ਕਰਾਮੰ॥ ਮਨਮੁਖਿ; ਜੋਨੀ ਦੂਖ ਸਹਾਮੰ॥ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ; ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਵਸਾਮੰ॥੭॥

੮੩੨- ਪਤਿ ਇਜ਼ਤ। ਸੱਚੀ। ਪਤਿ ਪੂਜਾ ਪੋਲੇ- ਮੰਨੇ ਨਾਮੁ; ਸਚੀ ਪਤਿ ਪੂਜਾ॥ ਕਿਸੁ ਵੇਖਾ; ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ॥ ਦੇਖਿ ਕਹਉ; ਭਾਵੈ ਮਨਿ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ॥੮॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨਸਾ ਬੁੱਧੀ- ਮਨ ਕਾ ਕਹਿਆ; ਮਨਸਾ ਕਰੈ॥ ਉੱਚਰੈ, ਦੂਜੇ ਅਰਥ 'ਚ ਉ-ਚਰੈ। ਇਹੁ ਮਨੁ; ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਉਚਰੈ॥ ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤੇ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮੁਕਤਿ; ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਭਾਵੈ॥੧॥ ਕ-ਲਤੁ- ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ; ਸਭੁ ਦੇਖੁ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਕਿਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੀਚਹਿ ਰਸ ਭੋਗ; ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਕੇਰੀ॥ ਧਨੁ ਲੋਕਾਂ; ਤਨੁ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ॥ ਖਾਕੂ ਖਾਕੁ ਰਲੈ; ਸਭੁ ਫੈਲੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਨਹੀ ਉਤਰੈ ਮੈਲੁ॥੨॥ ਗੀਤ ਰਾਗ ਘਨ ਤਾਲ; ਸਿ ਕੂਰੇ॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਉਪਜੈ; ਬਿਨਸੈ ਦੂਰੇ॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ; ਦਰਦੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਛੂਟੈ

ਗੁਰਮੁਖਿ; ਦਾਰੂ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੩॥ ਧੋਤੀ ਊਜਲ. ਤਿਲਕੁ ਗਲਿ ਮਾਲਾ॥ ਨਟ ਦੇ ਸਾਲਾ ਵੱਟੇ। ਪੜਹਿ- ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਪੜਹਿ ਨਟ ਸਾਲਾ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਮਾਇਆ ਮਦੁ ਪੀਆ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ; ਨਾਹੀ ਸੁਖੁ ਥੀਆ॥੪॥ ਸੂਕਰ ਸੁਆਨ ਗਰਧਭ ਮੰਜਾਰਾ॥ ਪਸੂ ਮਲੇਛ ਨੀਚ ਚੰਡਾਲਾ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ; ਤਿਨ੍ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਐ॥ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ; ਆਈਐ ਜਾਈਐ॥੫॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਲਹੈ ਪਦਾਰਥੁ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਕਿਰਤਾਰਥੁ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ; ਪੂਛ ਨ ਹੋਇ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ; ਸੀਝੈ ਦਰਿ ਸੋਇ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਤਿਸ ਕਉ ਜਾਣੈ॥ ਰਹੈ ਰਜਾਈ; ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿ; ਸਚੈ ਦਰਿ ਵਾਸੁ॥ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ; ਸਬਦਿ ਭਏ ਨਾਸੁ॥੭॥ ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ; ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੈ; ਹੈ ਇਹੁ ਜਿਸ ਕਾ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਆਵੈ; ਨਾ ਓਹੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥੮॥੨॥

ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੧੦ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਗੁ ਕਊਆ; ਮੁਖਿ ਚੁੰਚ ਗਿਆਨੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ; ਝੂਠੁ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਨਿਦਾਨਿ ਅੰਤ ਨੂੰ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਪਾਜੁ ਲਹਗੁ ਨਿਦਾਨਿ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਚੀਤਿ॥ ਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਹੋਰ ਝੂਠੁ ਪਰੀਤਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ; ਸਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ; ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵਹੁ॥ ਸਾਚੈ ਨਾਇ; ਵਡਾਈ ਪਾਵਹੁ ॥੨॥ ਬੂੱਝੈ ਬੁੱਝਾ ਵੈ – ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ; ਲੋਕ ਬੁਝਾਵੈ॥ ਮਨ ਕਾ ਅੰਧਾ; ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਦਰੁ ਘਰੁ ਮਹਲੁ; ਠਉਰੁ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੇਵੀਐ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਜਿਸ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਚੱਲੈ- ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ; ਕਿਆ ਚਲੈ ਪਹਨਾਮੀ॥੪॥ ੮੩੩- ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਜਾਣੈ॥ ਆਪੈ ਆਪੁ ਮਿਲੈ; ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਖਾਨੈ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ; ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਈ॥ ਅਉਗਣ ਕਾਟਿ; ਪਾਪਾ ਮਤਿ ਖਾਈ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥੭॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨਿਆ; ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨਿਆ; ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨਿਆ; ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ॥੮॥੧॥੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗ-ਵਈਆ- ਆਪੈ ਆਪੁ ਖਾਇ. ਹਉ ਮੇਟੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਗੀਤ ਗਵਈਆ॥ ਮਿ-ਲਈਆ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ; ਨਿਰਭਉ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਈਆ॥੧॥ ਰ-ਮਈਆ- ਮੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਰਮਈਆ॥ ਪ-ੜਈਆ- ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਠ ਪੜਈਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲ-ਗਈਆ- ਏਕੁ ਗਿਰਹੁ ਦਸ ਦੁਆਰ ਹੈ ਜਾ ਕੇ; ਅਹਿ

ਨਿਸਿ ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਚੋਰ ਲਗਈਆ॥ ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਸਭੁ ਹਿਰਿ ਲੇ ਜਾਵਹਿ; ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁਲੇ. ਖਬਰਿ ਨ ਪਈਆ॥੨॥ ਕੰਚਨ ਕੋਟੁ ਬਹੁ ਮਾਣਕਿ ਭਰਿਆ; ਜਾਗੇ ਗਿਆਨ ਤਤਿ ਲਿਵ ਲਈਆ॥ ਤਸਕਰ ਹੇਰੂ ਆਇ ਲੁਕਾਨੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਕੜਿ ਬੰਧਿ ਪਈਆ॥੩॥ ਪੋਤੁ ਬੇੜੀ। ਬੋਹਿਥਾ ਜਹਾਜ਼। ਲੰ-ਘਈਆ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੋਤੁ ਬੋਹਿਥਾ; ਖੇਵਟੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰੁ. ਪਾਰਿ ਲੰਘਈਆ॥ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ; ਨਾ ਕੋ ਤਸਕਰੁ ਚੋਰੁ ਲਗਈਆ॥੪॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮੈ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤੇ. ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਆ॥ ਗੁੋਪਾਲ, ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ। ਬ-ਜਈਆ- ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮਨੂਆ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਵੈ; ਮਿਲਉ ਗੁੋਪਾਲ. ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਈਆ॥੫॥ ਸੁ-ਣਈਆ- ਨੈਨੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ; ਸ੍ਰਵਨ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਈਆ॥

ਰ-ਵਈਆ- ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਆਤਮ ਦੇਵ ਹੈ ਭੀਨੇ; ਰਸਿ ਰਸਿ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਰਵਈਆ॥੬॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ; ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੀਆ॥ ਪਸ-ਰਈਆ- ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ; ਨਦਰੀ ਆਵੈ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਰਈਆ॥੭॥

ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ, ਲ-ਖਈਆ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਈਆ॥ ਸ-ਮਈਆ- ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ; ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਈਆ॥੮॥੧॥੪॥ ਗੰ-ਧਈਆ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਧਿਆਵਹੁ; ਹਰਿ ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ਸੁਗੰਧ ਗੰਧਈਆ॥

੮੩੪- ਹਿਰਡ ਇੰਰਿੰਡ, ਕੌੜਾ ਸੁਭਾਉ। ਪਲਾਸ ਪਲਾਹ, ਫਿੱਕਾ ਸੁਭਾਉ- ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ. ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਮੈ ਹਿਰਡ ਪਲਾਸ, ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਬੁਹੀਆ॥੧॥ ਜੱਗਦੀਸ, ਗੁ-ਸਈਆ- ਜਪਿ; ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਈਆ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਸੇਈ ਜਨ ਉਬਰੇ; ਜਿਉ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਉਧਾਰਿ ਸਮਈਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮਹਿ ਚੰਦਨੁ ਊਤਮ; ਚੰਦਨ ਨਿਕਟਿ ਸਭ ਚੰਦਨੁ ਹੁਈਆ॥ ਉਭ-ਸੁੱਕ ਖੜਸੋਕੜ ਸ਼ਰਧਾ ਰੂਪ ਜੜ੍ਹ ਨਹੀਂ, ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਛਿੱਲ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਰਸ ਨਹੀਂ, ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪ ਪੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਧਰਮ ਰੂਪੀ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ, ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲ਼ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਪ ਛਾਂ ਨਹੀਂ- ਸਾਕਤ ਕੂੜੇ. ਊਭਸੁਕ ਹੂਏ; ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ, ਵਿਛੁੜਿ ਦੂਰਿ ਗਈਆ॥੨॥ ਬ-ਨਈਆ- ਹਰਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ; ਸਭ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬਨਈਆ॥ ਮਿ-ਟਈਆ- ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੁ ਕੰਚਨੁ ਹੋਵੈ; ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ, ਸੁ ਮਿਟੈ ਨ ਮਿਟਈਆ॥੩॥ ਖੁ-ਲ੍ਹਈਆ- ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਵੈ; ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਖੁਲ੍ਹਈਆ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਇਕ ਸਰਧਾ ਉਪਜੀ; ਮੈ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਹਤੇ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਭਈਆ॥੪॥ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗੁ. ਨਿਤ ਨਿਤ ਹਰਿ ਧਿਆਏ; ਮੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਹਤੇ. ਭਾਵਨੀ ਕਹੀਆ॥ ਪ-ਰਈਆ- ਬਾਰ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਕਹੀਐ; ਹਰਿ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ. ਪਰੈ ਪਰਈਆ॥੫॥ ਦ੍ਰਿ-ੜਈਆ- ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੁਕਾਰਹਿ; ਧਰਮੁ ਕਰਹੁ ਖਟੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਈਆ॥ ਬੁੱ-ਡਈਆ- ਮਨਮੁਖ ਪਾਖੰਡਿ ਭਰਮਿ ਵਿਗੂਤੇ; ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਨਾਵ ਭਾਰਿ ਬੁਡਈਆ॥੬॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ- ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਈਆ॥ ਹਉਮੈ

ਜਾਇ ਤ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ ਪਰਮਪਦੁ ਪਈਆ॥੭॥ ਕ-ਮਈਆ- ਇਹੁ ਜਗੁ ਵਰਨੁ ਰੂਪੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ; ਜਿਤੁ ਲਾਵਹਿ ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਈਆ॥ ਚ-ਲਈਆ- ਨਾਨਕ. ਜੰਤ ਵਜਾਏ ਵਾਜਹਿ; ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਰਾਹਿ ਚਲਈਆ॥੮॥੨॥੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਪੁਰ-ਖਈਆ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਧਿਆਇਆ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ. ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਪੁਰਖਈਆ॥ ਸ-ਮਈਆ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਣਿ ਵਸਾਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਈਆ॥੧॥ ਟਿ-ਕਈਆ- ਜਨ ਕੀ ਟੇਕ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਟਿਕਈਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਧਰ ਲਾਗਾ ਜਾਵਾ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਦਰੁ ਲਹੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ-ਢਈਆ- ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਕਰਮ ਕੀ ਧਰਤੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਥਿ ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢਈਆ॥ ਲਾਲੁ ਜਵੇਹਰ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ; ਭਾਂਡੈ ਭਾਉ ਪਵੈ ਤਿਤੁ ਅਈਆ॥੨॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੀਐ; ਜੋ ਜਨ ਰਾਮ ਭਗਤ ਨਿਜ ਭਈਆ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ। ਕ-ਥਈਆ- ਮਨੁ ਬੁਧਿ ਅਰਪਿ ਧਰਉ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੈ ਅਕਥੁ ਕਥਈਆ॥੩॥ ਤਿ-ਖਈਆ- ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਤਿਖਈਆ॥ ਬੁਝੀ ਬੁ-ਝਈਆ ਪੋਲੇ- ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇਆ; ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ. ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਈਆ॥੪॥ ਵ-ਜਈਆ- ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਾਚੈ. ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ; ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਤੂਰ ਵਜਈਆ॥

੮੩੫- ਪੂ-ਰਈਆ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਰਖਿ ਰਖਿ ਚਰਣ ਹਰਿ ਤਾਲ ਪੂਰਈਆ॥੫॥ ਰ-ਵਈਆ- ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮਨੁ ਗਾਵੈ; ਰਸਿ ਰਸਾਲ ਰਸਿ ਸਬਦੁ ਰਵਈਆ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਧਾਰ ਚੁਐ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ; ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਲਹੀਆ॥੬॥ ਉਸ-ਰਈਆ- ਮਨ ਹਠਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਬਾਲੂ ਘਰ ਉਸਰਈਆ॥ ਆਵੈ ਲਹਰਿ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਕੀ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਢਹਿ ਪਈਆ॥੭॥ ਖੇ-ਲਈਆ- ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ ਹੈ ਆਪੇ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਖੇਲਈਆ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਵਹਿ; ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ ਰਮਈਆ॥੮॥੩॥੬॥ ਦ੍ਰਿ-ੜਈਆ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਚੈ. ਮਨਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਾਈ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਤਨਿ ਭਸਮ ਦ੍ਰਿੜਈਆ॥ ਅਮਰ ਪਿੰਡ ਭਏ ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਊ ਮਿਟਿ ਗਈਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਆ॥ ਪ-ਖਈਆ- ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮਧਸੂਦਨ ਮਾਧਉ; ਮੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਪਖਈਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਗਿ-ਰਸਤੁ ਟਿ-ਕਈਆ- ਤਜੈ ਗਿਰਸਤੁ. ਭਇਆ ਬਨਵਾਸੀ; ਇਕੁ ਖਿਨੁ. ਮਨੂਆ ਟਿਕੈ ਨ ਟਿਕਈਆ॥ ਧਾਵਤੁ ਧਾਇ ਤਦੇ ਘਰਿ ਆਵੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਪਵਈਆ॥੨॥ ਕ-ਰਈਆ- ਧੀਆ ਪੂਤ ਛੋਡਿ ਸੰਨਿਆਸੀ; ਆਸਾ ਆਸ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਕਰਈਆ॥ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੈ. ਨਹੀ ਬੂਝੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਿਰਾਸ ਸੁਖੁ ਲਹੀਆ॥੩॥ ਉਪਜੀ ਤਰਕ ਦਿਗੰਬਰੁ ਹੋਆ; ਮਨੁ ਦਹ ਦਿਸ ਚਲਿ ਚਲਿ ਗਵਨੁ ਕਰਈਆ॥ ਬੂਝੈ ਪੋਲਾ। ਪ੍ਰ-ਭਵਨੁ- ਪ੍ਰਭਵਨੁ ਕਰੈ. ਬੂਝੈ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸਾਧ, ਦਇਆ ਘਰੁ ਲਹੀਆ॥੪॥ ਸਿੱਖਹਿ, ਚੇਟ-ਕਈਆ- ਆਸਣ ਸਿਧ ਸਿਖਹਿ ਬਹੁਤੇਰੇ;

ਮਨਿ ਮਾਗਹਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚੇਟਕ ਚੇਟਕਈਆ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖੁ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਿਧਿ ਪਈਆ॥੫॥ ਉ-ਪਈਆ- ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ; ਸਭਿ ਵਰਨ ਰੂਪ ਜੀਅ ਜੰਤ ਉਪਈਆ॥ ਚੰ-ਡਈਆ- ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਪਰੈ ਸੋ ਉਬਰੈ; ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਵੈਸੁ ਚੰਡਾਲੁ ਚੰਡਈਆ॥੬॥ ਚ-ਮਈਆ ਸਪੁੱਤ੍ਰ। ਅਉਜਾਤਿ ਨੀਚ-ਜਾਤ- ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਉ ਕੰਬੀਰੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ; ਅਉਜਾਤਿ ਰਵਿਦਾਸੁ ਚਮਿਆਰੁ ਚਮਈਆ॥ ਦਈਆ ਪ੍ਰੇਰਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ- ਜੋ ਜੋ ਮਿਲੈ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸੰਗਤਿ; ਧਨੁ ਧੰਨਾ ਜਟੁ. ਸੈਣੁ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਦਈਆ॥੭॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਾਈ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਈਆ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ-, ਰ-ਖਈਆ-- ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਜਗਜੀਵਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਰਖਈਆ॥੮॥੪॥੭॥ ਲੱ-ਗਈਆ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਉਠੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ; ਸੁਣਿ ਗੁਰ ਬਚਨ ਮਨਿ ਤੀਰ ਲਗਈਆ॥ ਪ-ਰਈਆ- ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਮਨ ਹੀ ਜਾਣੈ; ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਕੋ ਪੀਰ ਪਰਈਆ॥੧॥

੮੩੬- ਰਾਮ ਗੁਰਿ ਮੋਹਨਿ; ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਲਈਆ॥ ਆਕਲ ਬਿਕਲ ਪੋਲੇ- ਹਉ ਆਕਲ ਬਿਕਲ ਭਈ.ਗੁਰ ਦੇਖੇ; ਹਉ ਲੋਟ ਪੋਟ ਹੋਇ ਪਈਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉ ਨਿਰਖਤ ਫਿਰਉ ਸਭਿ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ; ਮੈ. ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਨ ਕੋ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਚਈਆ॥ ਦਿ-ਖਈਆ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਕਾਟਿ ਦੇਉ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਈਆ॥੨॥ ਕੋਈ ਆਣਿ ਸਦੇਸਾ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਈਆ॥ ਮਿ-ਲਈਆ- ਮਸਤਕੁ ਕਾਟਿ ਦੇਉ ਚਰਣਾ ਤਲਿ; ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਈਆ॥੩॥ ਚਲੁ ਚਲੁ ਸਖੀ ਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਬੋਧਹ; ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੀਆ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਉਆ ਕੋ ਨਾਮੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ; ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਪਈਆ॥੪॥ ਬ-ਲਈਆ- ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਖੁਸੀਆ; ਮਨਿ ਦੀਪਕ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਲਈਆ॥ ਰਸਿ ਰਸਿ ਭੋਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਹਮ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਕਟਿ ਕਟਿ ਪਈਆ॥੫॥ ਮੋਤੀਚੂਰੁ ਮੱਥੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਗਹ-ਨਈਆ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਕੰਠਿ ਹੈ ਬਨਿਆ; ਮਨੁ ਮੋਤੀਚੂਰੁ, ਵਡ ਗਹਨ ਗਹਨਈਆ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ; ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ ਨ ਸਕੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਭਈਆ॥੬॥ ਫੋਕ-ਟਈਆ- ਕਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਰੁ. ਅਵਰੁ ਕਿਛੁ ਕੀਜੈ; ਸਭੁ ਬਾਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ਫੋਕਟ ਫੋਕਟਈਆ॥ ਤਾਂਈਂ- ਕੀਓ ਸੀਗਾਰੁ ਮਿਲਣ ਕੈ ਤਾਈ; ਪ੍ਰਭੁ ਲੀਓ ਸੁਹਾਗਨਿ ਥੂਕ ਮੁਖਿ ਪਈਆ॥੭॥ ਗੁਸਾਂਈਂ ਵੱਸਿ- ਹਮ ਚੇਰੀ. ਤੂ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ; ਕਿਆ ਹਮ ਕਰਹ. ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਪਈਆ॥ ਸ-ਮਈਆ- ਦਇਆ ਦੀਨ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸਮਈਆ ॥੮॥੫॥੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਉ-ਠਈਆ- ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਕਾ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਸਰਧਾ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਉਠਈਆ॥ ਗੁਰ ਦੇਖੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਪੂਰੀ; ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਬੂੰਦ ਮੁਖਿ ਪਈਆ॥੧॥ ਸੁ-ਨਈਆ- ਮਿਲੁ ਮਿਲੁ ਸਖੀ; ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਈਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ; ਮੈ. ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਸਿਰੁ ਕਟਿ ਕਟਿ ਪਈਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਇਕ ਬੇਦਨ; ਮੈ. ਪ੍ਰਭ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ, ਨੀਦ ਨ ਪਈਆ॥ ਬੈਦਕ ਨਾਟਿਕ ਦੇਖਿ,

ਭੁਲਾਨੇ; ਮੈ ਹਿਰਦੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪੀਰ ਲਗਈਆ॥੨॥ ਹਉ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ. ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਜਿਉ ਬਿਨੁ ਅਮਲੈ. ਅਮਲੀ ਮਰਿ ਗਈਆ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪਿਆਸ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ; ਤਿਨ੍ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਵੈ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕੋ ਦੁਈਆ॥੩॥ ਕੋਈ ਆਨਿ ਆਨਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵੈ; ਹਉ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਬਲਿ ਘੁਮਿ ਗਈਆ॥ ਪ-ਵਈਆ- ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਕੇ ਵਿਛੁੜੇ. ਜਨ ਮੇਲੇ; ਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਵਈਆ॥੪॥ ਭਰ-ਮਈਆ- ਸੇਜ ਏਕ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ. ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਈਆ॥

੮੩੭- ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਰਣਿ ਜੇ ਆਵੈ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲੈ ਖਿਨੁ ਢੀਲ ਨ ਪਈਆ॥੫॥ ਲੋ-ਭਈਆ- ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆਚਾਰ ਵਧਾਏ; ਮਨਿ ਪਾਖੰਡ ਕਰਮੁ ਕਪਟ ਲੋਭਈਆ॥ ਸ-ਦਈਆ- ਬੇਸੁਆ ਕੈ ਘਰਿ ਬੇਟਾ ਜਨਮਿਆ; ਪਿਤਾ ਤਾਹਿ ਕਿਆ ਨਾਮੁ ਸਦਈਆ॥੬॥ ਜ-ਮਈਆ- ਪੂਰਬ ਜਨਮਿ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਆਏ; ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਜਮਈਆ॥ ਭਗਤਿ ਭਗਤਿ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਜਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਈਆ॥੭॥ ਪ੍ਰਭਿ ਆਣਿ ਆਣਿ ਮਹਿੰਦੀ ਪੀਸਾਈ; ਆਪੇ ਘੋਲਿ ਘੋਲਿ ਅੰਗਿ ਲਈਆ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਠਾਕੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਨਾਨਕ ਕਢਿ ਲਈਆ॥੮॥੬॥੨॥੧॥੬॥੯॥

ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੧੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉਪਮਾ. ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ; ਉਪਮਾ. ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ॥ ਤਜਿ ਆਨ; ਸਰਣਿ ਗਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਕਮਲ ਅਪਾਰ॥ ਹਉ ਜਾਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ॥ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਤਾਹਿ॥ ਤਜਿ; ਆਨ ਕਤਹਿ. ਨ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਰਸਨਾ ਕਹਨ॥ ਮਲ ਪਾਪ ਕਲਮਲ ਦਹਨ॥ ਚੜ੍ਹਿ- ਚੜਿ ਨਾਵ ਸੰਤ; ਉਧਾਰਿ॥ ਭੈ ਤਰੇ ਸਾਗਰ ਪਾਰਿ॥੨॥ ਮਨਿ ਡੋਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੀਤਿ॥ ਇਹ ਸੰਤ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥ ਤਜਿ ਗਏ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ॥ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰੰਕਾਰ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖੀਐ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਚਖਿ ਅਨਦ ਪੂਰਨ ਸਾਦ॥ ਨਹ ਡੋਲੀਐ ਇਤ ਊਤ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੀਤ॥੪॥ ਤਿਨ੍. ਨਾਹਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਨਿਤ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਤੇ; ਜਮੁ. ਨ ਪੇਖਹਿ ਨੈਨ॥ ਸੁਨਿ ਮੋਹੇ ਅਨਹਤ ਬੈਨ॥੫॥ ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਸੂਰ ਗੁਪਾਲ॥ ਵੱਸਿ- ਪ੍ਰਭ; ਭਗਤ ਵਸਿ ਦਇਆਲ॥ ਹਰਿ; ਨਿਗਮ ਲਹਹਿ ਨ ਭੇਵ॥ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ॥੬॥ ਦੁਖ ਦੀਨ ਦਰਦ; ਨਿਵਾਰ॥ ਜਾ ਕੀ; ਮਹਾ ਬਿਖੜੀ ਕਾਰ॥ ਤਾ ਕੀ ਮਿਤਿ; ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ॥੭॥ ਕਰਿ ਬੰਦਨਾ ਲਖ ਬਾਰ॥ ਥਕਿ ਪਰਿਓ ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਰਹੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਸਾ ਪੂਰਿ॥੮॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰਿ॥ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਦੁਆਰਿ॥ ਗਹਿ ਚਰਨ ਸਾਧੂਸੰਗ॥ ਮਨ ਮਿਸਟ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗ॥

੮੩੮- ਕਰਿ ਦਇਆ; ਲੇਹੁ ਲੜਿ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੧॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਇਆਲ॥ ਜਾਚਉ ਸੰਤ ਰਵਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖਿਆ ਕੂਪ॥ ਤਮ ਅਗਿਆਨ; ਮੋਹਤ ਘੂਪ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ;

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਲੇਹੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪੁਨਾ ਦੇਹੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੁਝ ਬਿਨਾ; ਨਹੀ ਠਾਉ॥ ਨਾਨਕਾ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੨॥ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਬਾਧੀ ਦੇਹ॥ ਬਿਨੁ ਭਜਨ; ਹੋਵਤ ਖੇਹ॥ ਜਮਦੂਤ; ਮਹਾ ਭਇਆਨ॥ ਚਿਤ ਗੁਪਤ; ਕਰਮਹਿ ਜਾਨ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ; ਸਾਖਿ ਸੁਨਾਇ॥ ਨਾਨਕਾ ਹਰਿ ਸਰਨਾਇ॥੩॥ ਭੈ ਭੰਜਨਾ; ਮੁਰਾਰਿ॥ ਕਰਿ ਦਇਆ; ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿ॥ ਮੇਰੇ ਦੋਖ; ਗਨੇ ਨ ਜਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਬਿਨਾ; ਕਤਹਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਗਹਿ ਓਟ ਚਿਤਵੀ ਨਾਥ॥ ਨਾਨਕਾ; ਦੇ ਰਖੁ ਹਾਥ॥੪॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧੇ ਗੋਪਾਲ॥ ਸਰਬ ਘਟ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਆਸ॥ ਇਕ ਨਿਮਖ; ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਵਡ ਭਾਗਿ ਨਾਨਕ ਪਾਇ॥੫॥ ਪ੍ਰਭ ਤੁਝ ਬਿਨਾ; ਨਹੀ ਹੋਰ॥ ਮਨਿ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਚੰਦ ਚਕੋਰ॥ ਜਿਉ; ਮੀਨ ਜਲ ਸਿਉ ਹੇਤੁ॥ ਅਲਿ ਕਮਲ; ਭਿੰਨੁ ਨ ਭੇਤੁ॥ ਜਿਉ; ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਆਸ॥ ਨਾਨਕ; ਚਰਨ ਪਿਆਸ॥੬॥ ਜਿਉ ਤਰੁਨਿ; ਭਰਤ ਪਰਾਨ॥ ਜਿਉ; ਲੋਭੀਐ ਧਨੁ ਦਾਨੁ॥ ਜਿਉ; ਦੂਧ ਜਲਹਿ ਸੰਜੋਗੁ॥ ਖੁਧਿਆਰਥ ਬਹੁਤਾ ਭੁੱਖਾ। ਭੋਗੁ ਪਦਾਰਥ। ਖੁੱਧਿਆਰਥ- ਜਿਉ ਮਹਾ ਖੁਧਿਆਰਥ; ਭੋਗੁ॥ ਜਿਉ; ਮਾਤ ਪੂਤਹਿ ਹੇਤੁ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਨੇਤ॥੭॥ ਪਤਨ ਨਾਸ- ਜਿਉ ਦੀਪ; ਪਤਨ ਪਤੰਗ॥ ਜਿਉ ਚੋਰੁ; ਹਿਰਤ ਨਿਸੰਗ॥ ਮੈਗਲ-ਹਿ- ਮੈਗਲਹਿ; ਕਾਮੈ ਬੰਧੁ॥ ਗ-੍ਰਸਤ ਬਿ-ਖਈ- ਜਿਉ ਗ੍ਰਸਤ; ਬਿਖਈ ਧੰਧੁ॥ ਬਿਸਨੁ ਆਦਤ-ਜਿਉ ਜੂਆਰ ਬਿਸਨੁ; ਨ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ॥੮॥ ਕੁਰੰਕ. ਨਾਦੈ ਨੇਹੁ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਚਾਹਤ ਮੇਹੁ॥ ਜਨ ਜੀਵਨਾ ਸਤਸੰਗਿ॥ ਗੋਬਿਦੁ ਭਜਨਾ ਰੰਗਿ॥ ਰਸਨਾ ਬਖਾਨੈ ਨਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਸਨ ਦਾਨੁ॥੯॥ ਗੁਨ ਗਾਇ ਸੁਨਿ ਲਿਖਿ ਦੇਇ॥ ਸੋ ਸਰਬ ਫਲ; ਹਰਿ ਲੇਇ॥ ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਕਰਤ ਉਧਾਰੁ॥ ਸੰਸਾਰੁ; ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ; ਬੋਹਿਥ ਤਾਹਿ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਸੁ ਗਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖੈ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ॥੧੦॥੨॥

ਥਿੱਤੀ। ਘਰੁ ਦਸਵਾਂ। ਜਤਿ ਪੌਲਾ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਥਿਤੀ ਘਰੁ ੧੦ ਜਤਿ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਏਕਮ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਅਮਰੁ ਅਜੋਨੀ; ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਲਾ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਖਿਆ॥ ਜੋ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ; ਤਿਸ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈ॥੧॥ ੮੩੯- ਜੱਗਦੀਸੈ- ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਉ; ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸੈ॥ ਮਹੱਲੁ- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਦੀਸੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ; ਪਛੁਤਾਣੇ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧੇ; ਆਵਣ ਜਾਣੇ॥ ਕਿਆ ਲੈ ਆਵਹਿ; ਕਿਆ ਲੇ ਜਾਹਿ॥ ਸਿਰਿ ਜਮਕਾਲੁ; ਸਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ; ਨ ਛੂਟਸਿ ਕੋਇ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਕੀਨੈ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ॥੨॥ ਆਪੇ ਸਚੁ ਕੀਆ; ਕਰ ਜੋੜਿ॥ ਅੰਡਜ; ਫੋੜਿ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿ॥ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ਕੀਏ; ਬੈਸਣ ਕਉ ਥਾਉ॥ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ; ਕੀਏ ਭਉ ਭਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਏ; ਕਰਿ ਵੇਖਣਹਾਰਾ॥ ਅਵਰੁ; ਨ ਦੂਜਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥੩॥ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਥਿੱਤਾਂ ’ਤੇ- ਤ੍ਰਿਤੀਆ; ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਾ॥ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਉਪਾਏ ਵੇਸਾ॥ ਜੋਤੀ ਜਾਤੀ; ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ॥ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ; ਸੋ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ

॥ ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ; ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਦੂਰਿ॥੪॥ ਚਉਥਿ ਉਪਾਏ; ਚਾਰੇ ਬੇਦਾ॥ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ; ਬਾਣੀ ਭੇਦਾ॥ ਅਸਟ ਦਸਾ; ਖਟੁ ਤੀਨਿ ਉਪਾਏ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਤੀਨਿ ਸਮਾਵੈ; ਚਉਥੈ ਵਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ; ਹਮ ਤਾ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥੫॥ ਪੰਚਮੀ; ਪੰਚ ਭੂਤ ਬੇਤਾਲਾ॥ ਆਪਿ ਅਗੋਚਰੁ; ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਇਕਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਖੇ; ਮੋਹ ਪਿਆਸੇ॥ ਇਕਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ; ਸਬਦਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ॥ ਇਕਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਇਕਿ ਮਰਿ ਧੂਰਿ॥ ਇਕਿ ਦਰਿ ਘਰਿ; ਸਾਚੈ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰਿ॥੬॥ ਝੂਠੇ ਕਉ; ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਨਾਉ॥ ਕਬਹੁ ਨ ਸੂਚਾ; ਕਾਲਾ ਕਾਉ॥ ਪਿੰਜਰਿ; ਪੰਖੀ ਬੰਧਿਆ ਕੋਇ॥ ਛੇਰੀਂ ਭਰਮੈ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਤਉ ਛੂਟੈ; ਜਾ ਖਸਮੁ ਛਡਾਏ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮੇਲੇ; ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥੭॥ ਖਸਟੀ; ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਸਾਜੇ॥ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ; ਨਿਰਾਲਾ ਵਾਜੇ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵੈ॥ ਸਬਦੇ ਭੇਦੇ; ਤਉ ਪਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਸ; ਖਪਹਿ ਜਲਿ ਜਾਵਹਿ॥ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵਹਿ॥੮॥ ਸਪਤਮੀ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰੀਰਿ॥ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ; ਭਰੇ ਨਿਰਮਲ ਨੀਰਿ॥ ਮੱਜਨੁ- ਮਜਨੁ; ਸੀਲੁ ਸਚੁ ਰਿਦੈ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਪਾਵੈ ਸਭਿ ਪਾਰਿ॥ ਮਨਿ ਸਾਚਾ; ਮੁਖਿ ਸਾਚਉ ਭਾਇ॥ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੈ; ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ॥੯॥ ਸਿੱਧਿ ਬੁੱਧਿ- ਅਸਟਮੀ; ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਾਧੈ॥ ਸਚੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ; ਕਰਮਿ ਅਰਾਧੈ॥ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ; ਬਿਸਰਾਉ॥ ਤਹੀ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਾਚੋ ਨਾਉ॥ ਤਿਸੁ ਮਹਿ; ਮਨੂਆ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ॥੧੦॥ ਨਾਉ ਨਉਮੀ; ਨਵੇ ਨਾਥ ਨਵ ਖੰਡਾ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥੁ; ਮਹਾ ਬਲਵੰਡਾ॥ ਆਈ ਪੂਤਾ; ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਆਦੇਸੁ; ਆਦਿ ਰਖਵਾਰਾ॥

੮੪੦- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ; ਹੈ ਭੀ ਹੋਗੁ॥ ਓਹੁ ਅਪਰੰਪਰੁ; ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ॥੧੧॥ ਦਸਮੀ; ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਮਜਨੁ; ਸਚਾ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ॥ ਸਚਿ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਬਿਲਮੁ ਨ ਤੂਟਸਿ; ਕਾਚੈ ਤਾਗੈ॥ ਜਿਉ ਤਾਗਾ; ਜਗੁ ਏਵੈ ਜਾਣਹੁ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਚੀਤੁ; ਸਾਚਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਹੁ॥੧੨॥ ਏਕਾਦਸੀ; ਇਕੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਵੈ॥ ਹਿੰਸਾ ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਵੈ॥ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਬ੍ਰਤੁ; ਆਤਮ ਚੀਨੈ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਰਾਚਿ; ਤਤੁ ਨਹੀ ਬੀਨੈ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਾਹਾਰੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ॥ ਸੂਚੈ ਸਾਚੇ; ਨਾ ਲਾਗੈ ਮਲੁ ॥੧੩॥ ਜਹ ਦੇਖਉ; ਤਹ ਏਕੋ ਏਕਾ॥ ਹੋਰਿ ਜੀਅ ਉਪਾਏ; ਵੇਕੋ ਵੇਕਾ॥ ਫਲੋਹਾਰ ਕੀਏ; ਫਲੁ ਜਾਇ॥ ਰਸ ਕਸ ਖਾਏ; ਸਾਦੁ ਗਵਾਇ॥ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਪਟੈ ਲਪਟਾਇ॥ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੁ ਕਮਾਇ॥੧੪॥ ਦੁਆਦਸਿ ਮੁਦ੍ਰਾ ਮਨੁ ਅਉਧੂਤਾ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜਾਗਹਿ; ਕਬਹਿ ਨ ਸੂਤਾ॥ ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਚੈ; ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ॥ ਅਤੀਤ ਭਏ; ਮਾਰੇ ਬੈਰਾਈ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ; ਤਹ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧੫॥ ਦੁਆਦਸੀ; ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ॥ ਜਾੱਤੋ ਕਸਕੇ- ਬਾਹਰਿ ਜਾਤੋ; ਭੀਤਰਿ ਆਣੈ॥ ਬਰਤੀ ਬਰਤ; ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮ॥ ਅ-ਜਪਾ ਪੌਲਾ- ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ; ਜਪੈ ਮੁਖਿ ਨਾਮ॥ ਤੀਨਿ ਭਵਣ ਮਹਿ; ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਸਭਿ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ; ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ॥੧੬॥ ਸਮੁੰਦ- ਤੇਰਸਿ. ਤਰਵਰ; ਸਮੁਦ ਕਨਾਰੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੂਲੁ; ਸਿਖਰਿ ਲਿਵ ਤਾਰੈ॥

ਡਰ ਡਰਿ ਮਰੈ; ਨ ਬੂਡੈ ਕੋਇ॥ ਨਿੱਡਰੁ- ਨਿਡਰੁ. ਬੂਡਿ ਮਰੈ; ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਡਰ ਮਹਿ ਘਰੁ; ਘਰ ਮਹਿ ਡਰੁ ਜਾਣੈ॥ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ; ਸਚੁ ਮਨਿ ਭਾਣੈ॥੧੭॥ ਚਉਦਸਿ; ਚਉਥੇ ਥਾਵਹਿ ਲਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਤ; ਕਾਲ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਸੀਅਰ ਕੈ ਘਰਿ; ਸੂਰੁ ਸਮਾਵੈ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ; ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਚਉਦਸਿ; ਭਵਨ ਪਾਤਾਲ ਸਮਾਏ॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ; ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਏ॥੧੮॥ ਅਮਾਵਸਿਆ ਮੱਸਿਆ- ਅਮਾਵਸਿਆ; ਚੰਦੁ ਗੁਪਤੁ ਗੈਣਾਰਿ॥ ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ; ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸਸੀਅਰੁ; ਗਗਨਿ ਜੋਤਿ ਤਿਹੁ ਲੋਈ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਕਰਤਾ ਸੋਈ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ; ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥੧੯॥ ਘਰੁ ਦਰੁ ਥਾਪਿ; ਥਿਰੁ ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਵੈ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਵੈ॥ ਜਹ ਆਸਾ; ਤਹ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਫੂੱਟੈ। ਖੱਪਰੁ- ਫੂਟੈ ਖਪਰੁ; ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਸਾ॥ ਤੇ ਤੋਂ- ਮਮਤਾ ਜਾਲ ਤੇ ਰਹੈ ਉਦਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ; ਹਮ ਤਾ ਕੇ ਦਾਸਾ॥੨੦॥੧॥

੮੪੧- ਬਿਸਰਾਮ ਦਿਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਉ, ਸੱਤ, ਆਦਿੱਤ-ਵਾਰਿ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ਵਾਰ ਸਤ ਘਰੁ ੧੦ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਦਿਤਵਾਰਿ; ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਸੋਈ॥ ਆਪੇ ਵਰਤੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਜਗੁ ਰਹਿਆ ਪਰੋਈ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥੧॥ ਹਿਰਦੈ ਜਪਨੀ ਜਪਉ; ਗੁਣਤਾਸਾ॥ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਪਗਿ ਲਗਿ ਧਿਆਵਉ, ਹੋਇ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਮਵਾਰਿ; ਸਚਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਆਖਿ ਆਖਿ; ਰਹੇ ਸਭਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਪੱਲੈ- ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ; ਤਿਸੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਲਖਿਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਮੰਗਲਿ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਆਪੇ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ; ਸੋਈ ਬੂਝੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਦਰੁ ਘਰੁ ਸੂਝੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਰੇ; ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥੩॥ ਬੁਧਵਾਰਿ; ਆਪੇ ਬੁਧਿ ਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ॥ ਦਰਿ ਸਚੈ; ਸਦ ਸੋਭਾ ਪਾਏ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ॥੪॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਪਾਏ ਗੁਰ ਦੁਆਰਿ॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਜੋ ਦੇਵੈ; ਤਿਸ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਦੇਵਣਹਾਰੇ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ॥੫॥ ਵੀਰਵਾਰਿ; ਵੀਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ॥ ਪ੍ਰੇਤ ਭੂਤ ਸਭਿ; ਦੂਜੈ ਲਾਏ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ; ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਵੇਕਾ॥ ਸਭਨਾ ਕਰਤੇ; ਤੇਰੀ ਟੇਕਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਸੋ ਮਿਲੈ; ਜਿਸੁ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਈ॥੬॥ ਸੁਕ੍ਰਵਾਰਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਇ; ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ; ਸੁ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ; ਕਰਣੀ ਹੈ ਕਾਰ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਵਰਤੁ ਨੇਮੁ; ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪੂਜਾ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਸਭੁ ਭਾਉ ਹੈ ਦੂਜਾ॥੭॥ ਛਨਿਛਰਵਾਰਿ; ਸਉਣ ਸਾਸਤ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ; ਭਰਮੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧਾ; ਚੋਟਾ ਖਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ; ਸਾਚਿ ਲਿਵ ਲਾਏ

॥੮॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ; ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਤੂ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਏਕਸ ਤੇ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥੯॥
੮੪੨– ਸੱਤ– ਪੰਦ੍ਰਹ ਥਿਤੀ; ਤੈ ਸਤ ਵਾਰ॥ ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ; ਆਵਹਿ ਵਾਰ ਵਾਰ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ; ਤਿਵੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ; ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਚੁ; ਰਹਿਆ ਕਲ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥੧੦॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ; ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੇ॥ਪਾਜੇ ਕਸ ਕੇ ਬੋਲੋ– ਜੀਅ ਜੰਤ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਾਜੇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਪਰਪੰਚਿ ਲਾਗੇ ॥ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ; ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ; ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਪਰਪੰਚੁ ਚੂਕੈ; ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ; ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ॥ ਤਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ; ਆਪੇ ਸਭੁ ਵੇਖੈ॥ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ; ਤੇਰੈ ਲੇਖੈ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ; ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਕਹਾਏ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ; ਆਵੈ ਜਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ; ਸੋ ਜਨੁ ਬੂਝੈ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ॥੨॥ ਏਕਸੁ ਤੇ; ਸਭੁ ਦੂਜਾ ਹੂਆ॥ ਏਕੋ ਵਰਤੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ॥ ਦੂਜੇ ਤੇ; ਜੇ ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ; ਤਾ ਏਕੋ ਪਾਏ॥ ਵਿਚਹੁ; ਦੂਜਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥੩॥ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਡਾਢਾ ਹੋਇ॥ ਤਿਸ ਨੋ; ਮਾਰਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ॥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ; ਸੇਵਕੁ ਰਹੈ ਸਰਣਾਈ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ; ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਊਪਰਿ; ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਕਉਣੁ ਡਰੈ; ਡਰੁ ਕਿਸ ਕਾ ਹੋਇ॥੪॥ ਗੁਰਮਤੀ; ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਸਰੀਰ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ; ਫਿਰਿ ਲਗੈ ਨ ਪੀਰ॥ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ; ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖੈ ਹਦੂਰਿ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਦ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੫॥ ਭੁੱਲਾਏ– ਇਕਿ ਸੇਵਕ; ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਹਰਿ; ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਏਕੋ ਵਰਤੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕੀਜੈ; ਜੇ ਦੂਜਾ ਹੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਸਾਚੇ ਵੀਚਾਰੀ॥੬॥ ਥਿੱਤੀ– ਥਿਤੀ ਵਾਰ; ਸਭਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਸਭਿ; ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨਿਹਚਲੁ; ਸਦਾ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਤਾਂ। ਰੱਤੇ– ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਤਾ; ਜਾ ਸਚਿ ਰਾਤੇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਸਭਿ ਭਰਮਹਿ ਕਾਚੇ॥੭॥ ਬਿ-ਗਤੀ– ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ; ਮਰਿ ਬਿਗਤੀ ਜਾਹਿ॥ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਹਿ; ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਹਿ॥ ਅਚੇਤ ਪਿੰਡੀ; ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਕਿਉ ਪਾਏ ਪਾਰੁ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ; ਉਪਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਕੀਤੋਨੁ; ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੁ॥੮॥ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰਹਿ; ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਭਵਿ ਭਵਿ ਭਰਮਹਿ; ਕਾਚੀ ਸਾਰੀ॥ ਐਥੈ ਸੁਖੁ ਨ ਆਗੈ ਹੋਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ; ਅਪਣਾ ਜਨਮੁ ਖੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥

੮੪੩- ਘਰ ਹੀ ਅੰਦਰਿ; ਸਚੁ ਮਹਲੁ ਪਾਏ॥੯॥ ਆਪੇ ਪੂਰਾ ਕਰੇ; ਸੁ ਹੋਇ॥ ਏਹਿ ਥਿਤੀ ਵਾਰ; ਦੂਜਾ ਦੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ; ਅੰਧੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਥਿਤੀ ਵਾਰ; ਸੇਵਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਇਕ-ਤੁ- ਇਕਤੁ ਨਾਮਿ; ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੧੦॥੨॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਦਖਣੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੁੰਧ ਬੇਸਮਝ। ਨਵੇਲੜੀਆ ਨਵੀਨ। ਗੋਇਲਿ ਗੋਲ਼ਵਾਸੇ ਸੰਸਾਰ 'ਚ। ਨਵੇਲੜੀ-ਆ- ਮੁੰਧ ਨਵੇਲੜੀਆ; ਗੋਇਲਿ ਆਈ ਰਾਮ॥ ਮਟੁਕੀ ਡਾਰਿ ਧਰੀ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਰਾਮ॥ ਲਿਵ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ. ਰਹੀ ਗੋਇਲਿ; ਸਹਜਿ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੀਆ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਨੰਤੀ; ਮਿਲਹੁ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੀਆ॥ ਧਨ ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਦੇਖਿ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਮੁੰਧ ਨਵੇਲ ਸੁੰਦਰਿ; ਦੇਖਿ ਪਿਰੁ. ਸਾਧਾਰਿਆ॥੧॥ ਬੱਾਲੀ - ਸਚਿ ਨਵੇਲੜੀਏ; ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ॥ ਆਉ ਨ ਜਾਉ ਕਹੀ; ਅਪਨੇ ਸਹ ਨਾਲੀ ਰਾਮ॥ ਭਾ-ਵਏ- ਨਾਹ ਅਪਨੇ ਸੰਗਿ ਦਾਸੀ; ਮੈ. ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਾਵਏ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ। ਗਾ-ਵਏ- ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਅਕਥੁ ਕਥੀਐ; ਸਹਜਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਗਾਵਏ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਾਲ ਰਸੀਆ; ਰਵੈ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੀਆ॥ ਗੁਰਿ. ਸਬਦੁ ਦੀਆ, ਦਾਨੁ ਕੀਆ; ਨਾਨਕਾ ਵੀਚਾਰੀਆ॥੨॥ ਸੁੱਤੀ- ਸ੍ਰੀਧਰ ਮੋਹਿਅੜੀ; ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਸੂਤੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਚਲੋ; ਸਾਚਿ ਸੰਗੂਤੀ ਰਾਮ॥ ਧਨ ਸਾਚਿ ਸੰਗੂਤੀ. ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੂਤੀ; ਸੰਗਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਆ॥ ਇਕ ਭਾਇ ਇਕ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮ ਮੇਲੀਆ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਘੜੀ ਨ ਚਸਾ ਵਿਸਰੈ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਿਰੰਜਨੋ॥ ਸਬਦਿ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਪਕੁ; ਨਾਨਕਾ ਭਉ ਭੰਜਨੋ॥੩॥ ਜੋਤਿ ਸਬਾਇੜੀਏ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਅ-ਲਖ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਅਲਖ ਅਪਾਰੇ ਰਾਮ॥ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਪਾਰੁ ਸਾਚਾ; ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਈਐ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਲੋਭੁ ਜਾਲਹੁ; ਸਬਦਿ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਈਐ॥ ਦਰਿ ਜਾਇ ਦਰਸਨੁ ਕਰੀ ਭਾਣੈ; ਤਾਰਿ ਤਾਰਣਹਾਰਿਆ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਤ੍ਰਿਪਤੀ; ਨਾਨਕਾ ਉਰ ਧਾਰਿਆ ॥੪॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੈ ਮਨਿ ਚਾਉ ਘਣਾ; ਸਾਚਿ ਵਿਗਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਮੋਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੇ; ਪ੍ਰਭਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਅਵਿਗਤੋ ਹਰਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥਹ; ਤਿਸੈ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ॥ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਦਾਤਾ; ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਤੂੰ ਜੀਐ॥ ਵਸਿ ਪੋਲਾ- ਮੈ ਅਵਰੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਧਿਆਨੁ ਪੂਜਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿ ਰਹੇ॥ ਭੇਖੁ ਭਵਨੀ ਹਠੁ ਨ ਜਾਨਾ; ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਗਹਿ ਰਹੇ॥੧॥

੮੪੪- ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣਿ ਭਲੀ; ਦਿਨਸ ਸੁਹਾਏ ਰਾਮ॥ ਸੁੱਤੜੀਏ- ਨਿਜ ਘਰਿ ਸੂਤੜੀਏ; ਪਿਰਮੁ ਜਗਾਏ ਰਾਮ॥ ਨਵ ਹਾਣਿ ਨਵ ਧਨ, ਸਬਦਿ ਜਾਗੀ; ਆਪਣੇ ਪਿਰ. ਭਾਣੀਆ॥ ਤਜਿ ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਸੁਭਾਉ ਦੂਜਾ; ਚਾਕਰੀ ਲੋਕਾਣੀਆ॥ ਮੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਹਾਰੁ ਕੰਠੇ; ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ. ਸਾਚੁ ਮਾਗੈ; ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਤੁਧੁ ਭਾਣਿਆ॥੨॥ ਪਤੀ ਰਾਮਜੀ ਬਿਨਾ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਸਲੋਨੜੀਏ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁਰਸੇਵਕ ਸਖੀ- ਜਾਗੁ ਸਲੋਨੜੀਏ; ਬੋਲੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਾਮ॥ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਿ

ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਅੜੀ; ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਰਾਮ॥ ਬੂੱਝਏ- ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਏ॥ ਓਹੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਏ ਆਪੁ ਗਵਾਏ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਸੂਝਏ॥ ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ ਅਪਰੰਪਰਿ ਰਾਤਾ; ਸਾਚੁ ਮਨਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿਆ॥ ਓਹੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ; ਨਾਨਕਾ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ॥੩॥ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇੜੀਏ; ਭਗਤਿ ਸਨੇਹੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਰਹਸੀ; ਸੀਝਸਿ ਦੇਹੀ ਰਾਮ॥ ਪਛਾ-ਣਏ- ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਰੀਝੈ ਸਬਦਿ ਸੀਝੈ; ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਨਾਥੁ ਪਛਾਣਏ॥ ਜਾ-ਣਏ- ਮਨੁ ਡੀਗਿ ਡੋਲਿ ਨ ਜਾਇ ਕਤ ਹੀ; ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣਏ॥ ਤਕੀਆ ਆਸਰਾ। ਤਕੀਆ ਪੋਲਾ, ਤੇਰ-ਓ- ਮੈ ਆਧਾਰੁ ਤੇਰਾ. ਤੂ ਖਸਮੁ ਮੇਰਾ; ਮੈ ਤਾਣੁ ਤਕੀਆ ਤੇਰਓ॥ ਸਾਚਿ ਸੂਚਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਝਗਰੁ ਨਿਬੇਰਓ॥੪॥੨॥

ਛੰਤ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਮੰਗਲ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਜੈ ਆਇਆ; ਮਨੁ ਸੁਖਿ ਸਮਾਣਾ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਰੰਗਿ ਰਲੀਆ ਮਾਣਾ ਰਾਮ॥ ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਹਰਿ ਮਸਤਕਿ ਮਾਣਾ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਸੋਹਾਗੁ ਹੈ; ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ਰਾਮ॥੧॥ ਨਿੰਮਾਣਿਆ ਹਰਿ ਮਾਣੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਆਪੈ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੈ ਰਾਮ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਕਰੈ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਰਾਪੈ ਰਾਮ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਹਰਿ ਧ੍ਰਾਪੈ ਰਾਮ॥੨॥ ਮਾਣਸ ਜਨਮਿ. ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਰਾਵਣ ਵੇਰਾ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੁ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਰੰਗੁ ਹੋਇ ਘਣੇਰਾ ਰਾਮ॥ ਜਿਨ ਮਾਣਸ ਜਨਮਿ. ਨ ਪਾਇਆ; ਤਿਨ੍ ਭਾਗੁ ਮੰਦੇਰਾ ਰਾਮ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ; ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਰਾਮ॥੩॥ ਗੁਰਿ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਰੰਗਿ ਭੀਨਾ ਰਾਮ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲੀਨਾ ਰਾਮ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਨ ਜੀਵਦੇ; ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ ਰਾਮ॥

੮੪੫- ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ ਰਾਮ॥੪॥੧॥੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕੁ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ; ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਡਭਾਗੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵੇਖਾਲਿਆ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੁ॥੧॥ ਛੰਤ॥ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਵਣਿ ਆਈਆ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਝਾਗੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ਰਾਮ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੀ ਜਾਗੇ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਪੂਰੈ ਵਡਭਾਗੇ ਰਾਮ॥੧॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਧਾਈ ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਰਾਮ॥ ਪਰਗ-ਟਿਆਈ- ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਕਟਿਆ; ਜੋਤਿ ਪਰਗਟਿਆਈ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ਰਾਮ॥੨॥ ਧਨ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਪਿਆਰੈ ਰਾਵੀਆ; ਜਾਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ਰਾਮ॥ ਕਸਾਈਆ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖਿੱਚ ਆਈ ਹੈ। ਬਿਲਕ ਬਿੱਲੀ, ਮਸਾਈ ਚੂਹਾ। ਕਸਾਈਆ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਅਖੀ. ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈਆ; ਜਿਉ ਬਿਲਕ ਮਸਾਈ, ਰਾਮ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ.

ਹਰਿ ਮੇਲਿਆ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਆਘਾਈ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਿਗਸਿਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਰਾਮ॥੩॥ ਹਮ ਮੂਰਖ
ਮੁਗਧ ਮਿਲਾਇਆ; ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਵੱਡਭਾਗੀਆਂ। ਵੱਡਭਾਗ-
ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਆ ਵਡਭਾਗੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ; ਨਾਮੇ ਬਲਿਹਾਰੀ
ਰਾਮ॥੪॥੨॥੪॥
ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੰਗਲ ਸਾਜੁ ਭਇਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਗਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਵਰੁ
ਸੁਣਿਆ; ਮਨਿ ਉਪਜਿਆ ਚਾਇਆ ਰਾਮ॥ਪਤੇ ਪੋਲਾ, ਭੱਗੈ- ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੈ ਵਡੈਭਾਗੈ; ਕਬ ਮਿਲੀਐ ਪੂਰਨ ਪਤੇ॥ ਮੱਤੇ- ਸਹਜੇ
ਸਮਾਈਐ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪਾਈਐ; ਦੇਹੁ ਸਖੀਏ ਮੋਹਿ ਮਤੇ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਠਾਢੀ ਕਰਉ ਸੇਵਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਕਵਨ ਜੁਗਤੀ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ
ਨਾਨਕ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਲੈਹੁ ਮੋਹਿ ਲੜਿ ਲਾਇਆ॥੧॥ ਸਮਾਹੜਾ ਅਨੰਦ- ਭਇਆ ਸਮਾਹੜਾ; ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਵਿਸਾਹਾ ਰਾਮ॥ ਲੱਧਾ -
ਖੋਜੀ ਖੋਜਿ ਲਧਾ; ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਪਾਹਾ ਰਾਮ॥ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਮਿਲੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਦਇਆ ਧਾਰੇ; ਕਥਹਿ ਅਕਥ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਇਕ
ਚਿਤਿ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ; ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੋ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਨੰਤੀ; ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਾਹਾ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ;ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ॥੨॥ਅ-ਟਲੁ- ਸਾਹਾ ਅਟਲੁ ਗਣਿਆ; ਪੂਰਨ ਸੰਜੋਗੋ ਰਾਮ॥
੮੪੬- ਸੁਖਹ ਸਮੂਹ ਭਇਆ; ਗਇਆ ਵਿਜੋਗੋ ਰਾਮ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਆਏ. ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਏ; ਬਣੇ ਅਚਰਜ ਜਾਞੀਆਂ॥
ਇਕੱਤ੍ਰ। ਮਾਞੀਆਂ- ਮਿਲਿ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਏ. ਸਹਜਿ ਢੋਏ; ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਪਜੀ ਮਾਞੀਆ॥ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਓਤਿ ਪੋਤੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗੋ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਭ ਸੰਤਿ ਮੇਲੀ; ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੋ॥੩॥ ਭਵਨੁ ਸੁਹਾਵੜਾ; ਧਰਤਿ ਸਭਾਗੀ ਰਾਮ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਘਰਿ ਆਇਅੜਾ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੀ ਸਹਜਿ ਜਾਗੀ; ਸਗਲ ਇਛਾ ਪੁੰਨੀਆ॥ ਮੇਰੀ ਆਸ
ਪੂਰੀ. ਸੰਤ ਧੂਰੀ; ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਕੰਤ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥ ਵੱਜ-ਹਿ- ਆਨੰਦ ਅਨ ਦਿਨੁ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ; ਅਹੰ ਮਤਿ ਮਨ ਕੀ ਤਿਆਗੀ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੪॥੧॥ ਸੁਲੱਖਣਾ- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਾਗ ਸੁਲਖਣਾ; ਹਰਿ ਕੰਤੁ
ਹਮਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਬਾਜਿੱਤ੍ਰਾ-ਅਨਹਦ ਬਾਜਿਤ੍ਰਾ; ਤਿਸੁ ਧੁਨਿ ਦਰਬਾਰਾ ਰਾਮ॥ ਵੱਜ-ਹਿ-ਆਨੰਦ ਅਨ ਦਿਨੁ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ; ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ
ਉਮਾਹਾ॥ ਤਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਨ ਦੂਖੁ ਬਿਆਪੈ; ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨ ਤਾਹਾ॥ ਸੁਧਾ ਨਿਰਾ। ਸੁਧਾ ਪੋਲਾ- ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ. ਸੁਧਾ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ;
ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਿ ਵੰਞਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸਖੀਅ ਸਹੇਲੜੀਹੋ; ਮਿਲਿ
ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹ ਰਾਮ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਰਾਵਹ ਰਾਮ॥ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਰਾਵਹ. ਤਿਸੈ ਭਾਵਹ; ਇਕ ਨਿਮਖ
ਪਲਕ. ਨ ਤਿਆਗੀਐ॥ ਲੱਜਾਈਐ- ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਈਐ. ਨਹ ਲਜਾਈਐ; ਚਰਨ ਰਜ ਮਨੁ ਪਾਗੀਐ॥ ਭਗਤਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਇ.
ਮੋਹਹ; ਅਨਤ ਕਤਹੂ. ਨ ਧਾਵਹ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸਾਜਨ; ਅਮਰਪਦਵੀ ਪਾਵਹ॥੨॥ ਬਿਸਮਨ

ਬਿਸਮ ਭਈ; ਪੇਖਿ ਗੁਣ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਗਹੀ; ਕਟਿ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਰਾਮ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨ੍ੀ. ਦਾਸਿ ਕੀਨ੍ੀ; ਅੰਕੁਰਿ ਉਦੋਤੁ ਜਣਾਇਆ॥ ਮਲਨ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਨਾਠੇ; ਦਿਵਸ ਨਿਰਮਲ ਆਇਆ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰੀ ਮਨਿ ਪਿਆਰੀ; ਮਹਾ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸੀ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਈ ਨਿਰਮਲ; ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੩॥ ਜਲ ਬਰਫ਼- ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਮਿਲੇ; ਜਲ ਕਾ ਜਲੁ ਹੂਆ. ਰਾਮ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਰਲੀ; ਸੰਪੂਰਨੁ ਥੀਆ ਰਾਮ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਣੀਐ; ਏਕੁ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ॥ ਆਤਮ ਪਸਾਰਾ ਕਰਣਹਾਰਾ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ. ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ॥ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਭੁਗਤਾ; ਆਪਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਾਣਹਿ; ਜਿਨ੍ੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆ॥੪॥੨॥

੮੪੭- ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਖੀ ਆਉ ਸਖੀ, ਵਸਿ ਆਉ ਸਖੀ; ਅਸੀ. ਪਿਰ ਕਾ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹ॥ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਸਖੀ. ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਸਖੀ; ਮਤੁ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਵਹ॥ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ; ਸੇਵਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੋ॥ ਦੁਰਤ ਪਾਪ। ਬਿਖੰਡਨੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਕੱਟਣਾ- ਲਗੁ ਚਰਣ ਸਰਣ, ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਸਗਲ ਦੁਰਤ, ਬਿਖੰਡਨੋ॥ ਹੋਇ ਦਾਸ ਦਾਸੀ. ਤਜਿ ਉਦਾਸੀ; ਬਹੁੜਿ ਬਿਧੀ. ਨ ਧਾਵਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਤਾਮਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਾ॥੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਿਅ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਟੋਹਨੀ॥ ਓਹ ਜੋਹੈ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰ; ਸੁੰਦਰਿ ਮੋਹਨੀ॥ ਮੋਹਨੀ ਮਹਾ ਬਚਿਤ੍ਰਿ ਚੰਚਲਿ; ਅਨਿਕ ਭਾਵ ਦਿਖਾਵਏ॥ ਹੋਇ ਢੀਠ ਮੀਠੀ ਮਨਹਿ ਲਾਗੈ; ਨਾਮੁ ਲੈਣ ਨ ਆਵਏ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਬਨਹਿ ਤੀਰੈ ਬਰਤ ਪੂਜਾ; ਬਾਟ ਘਾਟੈ ਜੋਹਨੀ॥ ਟੋਹਨੀ ਸੋਟੀ। ਪਇ-ਅੰਪੈ- ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ, ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ; ਮੈ. ਨਾਮੁ ਅੰਧੁਲੇ ਟੋਹਨੀ॥੨॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ. ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਥ; ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਖਹੁ॥ ਚਤੁਰਾਈ ਮੋਹਿ ਨਾਹਿ; ਰੀਝਾਵਉ ਕਹਿ ਮੁਖਹੁ॥ ਨਹ ਚਤੁਰਿ ਸੁਘਰਿ ਸੁਜਾਨ ਬੇਤੀ; ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨਿ ਗੁਨੁ ਨਹੀ॥ ਨਹ ਰੂਪ ਧੂਪ ਨ ਨੈਣ ਬੰਕੇ; ਜਹ ਭਾਵੈ ਤਹ ਰਖੁ ਤੁਹੀ॥ ਜਇਅੰਪਹਿ ਜਪਣਾ,ਰਾਮਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਦਿਆਂ,ਮਿੱਠੀ ੨ ਧੁਨਿ 'ਚ. ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਣਾ। ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਿ ਨਹੀਂ। ਜਇ-ਅੰਪਹਿ। ਕਰੁਣਾ-ਪਤਿ। ਲਖਹੁ ਪੋਲਾ- ਜੈ ਜੈ ਜਇਅੰਪਹਿ, ਸਗਲ ਜਾ ਕਉ; ਕਰੁਣਾਪਤਿ. ਗਤਿ ਕਿ ਨਿ ਲਖਹੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੇਵ ਸੇਵਕੁ; ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਮੋਹਿ ਰਖਹੁ॥੩॥ ਮੋਹਿ ਮਛੁਲੀ. ਤੁਮ ਨੀਰ; ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਸਰੈ॥ ਮੋਹਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ. ਤੁਮ੍ ਬੂੰਦ; ਤ੍ਰਿਪਤਉ ਮੁਖਿ ਪਰੈ॥ ਮੁਖਿ ਪਰੈ. ਹਰੈ ਪਿਆਸ ਮੇਰੀ; ਜੀਅ ਹੀਆ ਪ੍ਰਾਨਪਤੇ॥ ਲਾਡਿਲੇ. ਲਾਡ ਲਡਾਇ ਸਭ ਮਹਿ; ਮਿਲੁ ਹਮਾਰੀ ਹੋਇ ਗਤੇ॥ ਚੀਤਿ ਚਿਤਵਉ ਮਿਟੁ ਅੰਧਾਰੇ; ਜਿਉ ਆਸ ਚਕਵੀ ਦਿਨੁ ਚਰੈ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਮੇਲੀ; ਮਛੁਲੀ ਨੀਰੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ॥੪॥ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਹਮਾਰੇ ਭਾਗ; ਘਰਿ ਆਇਆ ਪਿਰੁ ਮੇਰਾ ॥ ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ; ਸਗਲਾ ਬਨੁ ਹਰਾ॥ ਹਰ ਹਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਰਸੁ ਘਣਾ॥ ਨਵਲ ਨਵਤਨ ਨਾਹੁ ਬਾਲਾ; ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਭਣਾ॥ ਮੇਰੀ ਸੇਜ ਸੋਹੀ ਦੇਖਿ ਮੋਹੀ; ਸਗਲ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਹਰਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੂਰੀ; ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਅਪਰੰਪਰਾ॥੫॥੧॥੩॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਮੰਗਲ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕੁ॥
ਸੁੰਦਰ ਸਾਂਤਿ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ; ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਪੀਉ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭ ਭੇਟਿਐ; ਨਾਨਕ ਸੁਖੀ ਹੋਤ ਇਹੁ ਜੀਉ॥੧॥
੮੪੮- ਛੰਤ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ; ਜਬ ਹੋਵੈ ਭਾਗੋ ਰਾਮ॥ ਮਾਨਨਿ ਮਾਣ ਭਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ- ਮਾਨਨਿ. ਮਾਨੁ ਵਞਾਈਐ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਲਾਗੋ ਰਾਮ॥ ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਚਾਤੁਰੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਤਿਆਗੋ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ. ਪਉ ਸਰਣਾਈ ਰਾਮਰਾਇ; ਥਿਰੁ ਹੋਇ ਸੁਹਾਗੋ ਰਾਮ॥੧॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਜਿ. ਕਤ ਲਾਗੀਐ; ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਦੁਰਜਨ ਖੋਟੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨਾਲ ਬਿਰਮਾਈਐ ਪਰਚਦੀ ਹੈ- ਲਾਜ ਨ ਆਵੈ ਅਗਿਆਨ ਮਤੀ; ਦੁਰਜਨ ਬਿਰਮਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਕਰੇ; ਕਹੁ ਕਤ ਠਹਰਾਈਐ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਦਇਆਲ ਕੀ; ਜੀਵਨਪਦੁ ਪਾਈਐ ਰਾਮ॥੨॥ ਦੁਹ-ਚਾਰਣਿ ਖੋਟੇ ਚਾਲਚਲਣ ਵਾਲੀ। ਉੱਚਰ-ਹਿ- ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲੁ. ਨ ਉਚਰਹਿ, ਬਲਿ ਗਈਏ; ਦੁਹਚਾਰਣਿ ਰਸਨਾ ਰਾਮ॥ ਕਾਲ, ਕਤਲ ਔਗੁਣ ਵਿਕਾਰ ਕਾਵਾਂ ਨੇ ਗ੍ਰਸਨਾ ਕੀਤੀ- ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ. ਨਹ ਸੇਵਹੀ; ਕਾਇਆ ਕਾਕ ਗ੍ਰਸਨਾ ਰਾਮ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਮੋਹੀ. ਦੂਖ ਨ ਜਾਣਹੀ; ਕੋਟਿ ਜੋਨੀ ਬਸਨਾ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਅਵਰੁ ਜਿ ਚਾਹਨਾ; ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਭਸਮਾ ਰਾਮ॥੩॥ ਲਾਇ ਬਿਰਹੁ ਭਗਵੰਤ ਸੰਗੇ; ਹੋਇ ਮਿਲੁ ਬੈਰਾਗਨਿ ਰਾਮ॥ ਚੰਦਨ ਚੀਰ ਸੁਗੰਧ ਰਸਾ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਤਿਆਗਨਿ ਰਾਮ॥ ਈਤ ਊਤ. ਨਹ ਡੋਲੀਐ; ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਜਾਗਨਿ ਰਾਮ॥ ਅ-ਟਲ - ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਆਪਣਾ; ਸਾ ਅਟਲ ਸੁਹਾਗਨਿ ਰਾਮ॥੪॥੧॥੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਖੋਜਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਸੰਗੇ ਰਾਮ॥ ਗੁਨ ਗੋਵਿਦ ਸਦ ਗਾਈਅਹਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗੇ ਰਾਮ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦ ਹੀ ਸੇਵੀਐ; ਪਾਈਅਹਿ ਫਲ ਮੰਗੇ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗੇ ਰਾਮ॥੧॥ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪ੍ਰਭੂ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਨਾ ਰਾਮ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਮੇਲਾਵੜਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਰੁ ਚੀਨ੍ਾ ਰਾਮ॥ ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਤਮ ਤੇ ਕਾਢਿਆ; ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਲੀਨਾ ਰਾਮ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ; ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਸੀਨਾ ਰਾਮ॥੨॥ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕਹਿ ਸਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ॥ ਪਾਰ-ਗਰਾਮੀ- ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਰਾਇਣੈ; ਭਏ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਰਾਮ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ; ਸਭ ਇਛ ਪੁਜਾਮੀ ਰਾਮ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਜਪਿ ਹਰੇ; ਸਭਹੂ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ॥੩॥ ਰਸ ਭਿੰਨਿਅੜੇ ਅਪੁਨੇ ਰਾਮ ਸੰਗੇ; ਸੇ ਲੋਇਣ ਨੀਕੇ ਰਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਤ ਇਛਾ ਪੁੰਨੀਆ; ਮਿਲਿ ਸਾਜਨ ਜੀ ਕੇ ਰਾਮ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਫੀਕੇ ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ. ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਇਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮੀਕੇ ਰਾਮ॥੪॥੨॥੫॥੯॥
੮੪੯- ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਵਿਆ; ਕਰਿ ਨਾਦੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਰਾਗੁ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਗੁਰੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਆ; ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ॥ ਸਭ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੁ॥ ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ

ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ; ਮਨੁ ਖਿੜਿਆ ਹਰਿਆ ਬਾਗੁ॥ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ; ਗੁਰ ਚਾਨਣੁ ਗਿਆਨੁ ਚਰਾਗੁ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਹਰਿ; ਇਕ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਮੁਖਿ ਲਾਗੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਤਬ ਹੀ ਕੀਜੀਐ; ਜਬ ਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਨਾਮੁ॥ ਰਾਗ ਨਾਦ ਸਬਦਿ ਸੋਹਣੇ; ਜਾ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਰਾਗ ਨਾਦ ਛੋਡਿ. ਹਰਿ ਸੇਵੀਐ; ਤਾ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੀਐ; ਚੂਕੈ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ; ਆਪੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਭਗਤਹੁ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਿਲਾਵਲੁ ਨ ਹੋਵਈ; ਮਨਮੁਖਿ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ॥ ਪਾਖੰਡਿ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਥਾਇ ਨ ਕੋਈ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰੀਐ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਕਟਿਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਰਿਹੁ ਤੁਮ੍ ਪਿਆਰਿਹੋ; ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ; ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਸਦਾ ਬਿਲਾਵਲੁ ਅਨੰਦੁ ਹੈ; ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਸਤਸੰਗਤੀਂ- ਸਤਸੰਗਤੀ ਬਹਿ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਆਪਿ; ਸੋ ਭਗਤਾ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹਰਿ॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਹਰਿ ਕੈ ਵਸਿ; ਭਗਤਾ ਕੈ ਅਨੰਦੁ ਘਰਿ॥ ਸਉ ਸਉਣਾ। ਨਿਸੁਲ ਦੁਖ ਰਹਿਤ ਨਿਸ਼ੰਕ ਹੋ ਕੇ। ਟੰਗ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ 'ਚ ਧਰਿ ਟਿਕਾ ਕੇ। ਸਰਬੱਤ ਨਿੱਸੁਲ- ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਾ ਮੇਲੀ ਸਰਬਤ; ਸਉ ਨਿਸੁਲ ਜਨ. ਟੰਗ ਧਰਿ॥ ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਕਾ ਹੈ ਖਸਮੁ; ਸੋ ਭਗਤ ਜਨ ਚਿਤਿ ਕਰਿ॥ ਅੱਪੜਿ- ਤੁਧੁ ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ; ਸਭ ਝਖਿ ਝਖਿ ਪਵੈ ਝੜਿ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦਹਿ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ; ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥

੮੫੦- ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਵਸੈ; ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ॥ ਸੰਗ੍ਰਹਿ- ਗੁਣ ਰਵਹਿ. ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਹਿ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਵਿਰਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦਹਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ੍ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਚਾ; ਸੇ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ. ਨ ਕੀਤੀਆ; ਸਬਦਿ. ਨ ਲਗੋ ਭਾਉ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਅਤਿ ਦੀਰਘੁ ਬਹੁ ਸੁਆਉ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਨਾਮ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭ ਵਡਿਆਈਆ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਿਚਿ; ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਈਐ॥ ਜਿ ਵਸਤੁ ਮੰਗੀਐ. ਸਾਈ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥

ਗੁਹਜ ਗਲ ਜੀਅ ਕੀ. ਕੀਚੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸਿ; ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਇ; ਸਭ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਈਐ॥ ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਸੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਖਾਲੀ ਕੋ ਨਹੀ; ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੈ; ਜੇਹਾ ਕੋ ਇਛੇ. ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ; ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਗਵਾਏ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਆ; ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਸਚੁ ਧਿਆਇ ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ॥ ਸਚੋ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪਸਰਿਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਹੈ; ਸੇ ਜਨ ਛਪਹਿ ਨ. ਕਿਸੈ ਦੇ ਛਪਾਏ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਮਾਨਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭਏ; ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਜਿਸੁ ਦੇਇ॥ ਸੁੱਚੇ-ਇ- ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਚੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਨਾਵੈ ਕੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਵਧਾਈ॥ ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਭਿ ਵੇਖਿ ਵੇਖਿ ਜੀਵਨ੍ਹਿ; ਓਨ੍ਹਾ ਅੰਦਰਿ ਹਿਰਦੈ ਭਾਈ॥ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਵਡਿਆਈ ਵੇਖਿ ਨ ਸਕਨਿ; ਓਨ੍ਹਾ ਪਰਾਇਆ ਭਲਾ ਨ ਸੁਖਾਈ॥ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਕਿਸ ਹੀ ਕੀ ਝਖ ਮਾਰੀ; ਜਾ ਸਚੇ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ॥ ਚੜ੍ਹੈ, ਝਖਿ ਝਖਿ ਪੋਲੇ- ਜਿ ਗਲ ਕਰਤੇ ਭਾਵੈ. ਸਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ; ਸਭ ਝਖਿ ਝਖਿ ਮਰੈ ਲੋਕਾਈ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਏਹ ਆਸਾ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਕੀ; ਜੋ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਪੱਲ੍ਹਰਿ- ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਲ੍ਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ. ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥

੮੫੧- ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ; ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ॥ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ. ਨ ਹੋਵਨ੍ਹੀ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਏ॥ ਜਿਸੁ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ. ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਨ੍ਹਿ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਏ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਜਗਿ ਮੋਹਣੀ; ਜਿਨਿ ਮੋਹਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਜਮ ਕੇ ਚੀਰੇ ਵਿਚਿ ਹੈ; ਜੇਤਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ॥ ਲੱਗਦਾ- ਹੁਕਮੀ ਹੀ ਜਮੁ ਲਗਦਾ; ਸੋ ਉਬਰੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਹੁ ਮਨੁ ਤਾਂ ਤਰੈ; ਜਾ ਛੋਡੈ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮਾਰੇ. ਨਿਰਾਸੁ ਹੋਇ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ॥੨॥ ਸਾਈਂ- ਪਉੜੀ॥ ਜਿਥੈ ਜਾਈਐ ਜਗਤ ਮਹਿ; ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਸਾਈ॥ ਅਗੈ ਸਭੁ ਆਪੇ ਵਰਤਦਾ; ਹਰਿ ਸਚਾ ਨਿਆਈ॥ ਕੂੜਿਆਰਾਂ- ਕੂੜਿਆਰਾ ਕੇ ਮੁਹ ਫਿਟਕੀਅਹਿ; ਸਚੁ ਭਗਤਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਨਿਆਉ ਹੈ; ਸਿਰਿ ਨਿੰਦਕ ਛਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ ਕਰੇਇ॥ ਓਪਾਵਾ ਸਿਰਿ ਓਪਾਉ ਹੈ; ਨਾਉ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਅੰਦਰੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿ ਹੈ; ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣਾ ਪੈਨ੍ਹਣਾ; ਨਾਨਕ ਨਾਇ ਵਡਿਆਈ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਿੱਖ- ਏ ਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਿ; ਪਾਇਹਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸੈ;

ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥੨॥ ਸਿਕਦਾਰ ਥਾਣੇਦਾਰ, ਸਰਦਾਰ- ਪਉੜੀ॥ ਜਿਤਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਹ, ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਉਮਰਾਵ ਸਿਕਦਾਰ ਹਹਿ; ਤਿਤਨੇ ਸਭਿ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏ॥ ਅਰਥੀਏ ਮੰਗਤੇ, ਅਰਥੀ-ਏ- ਜੋ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕਰਾਵੈ, ਸੁ ਓਇ ਕਰਹਿ; ਸਭਿ ਹਰਿ ਕੇ ਅਰਥੀਏ॥ ਵੱਲਿ- ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ, ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਵਲਿ ਹੈ; ਤਿਨਿ ਸਭਿ ਵਰਨ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗੋਲੇ ਕਰਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣ ਕਉ ਦੀਏ॥ ਨੱਗਰੀ ਕੱਢੀਏ- ਹਰਿ ਸੇਵੇ ਕੀ ਐਸੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ; ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ. ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਸਭਿ ਮਾਰਿ ਕਢੀਏ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਆ ਭਗਤ ਜਨਾ ਉਪਰਿ; ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਰਖਿ ਲੀਏ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੈ; ਮਨਮੁਖ ਧਿਆਨੁ. ਨ ਲਾਗੈ॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਦੁਖੁ ਵਰਤੈ ਦੁਖੁ ਆਗੈ॥ ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ; ਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ; ਅੰਦਰਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖਣੁ ਬੋਲਣਾ; ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ; ਤਿਮਰ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੨॥

੮੫੨- ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੇ; ਮਰਹਿ ਗਵਾਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਜਾਈ॥ ਅੰਦਰਿ ਸੰਸਾ ਦੂਖੁ ਵਿਆਪੇ; ਸਿਰਿ ਧੰਧਾ ਨਿਤ ਮਾਰ॥ ਸੂੱਤੇ- ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸੂਤੇ. ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਗਹਿ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ. ਸਬਦੁ ਨ ਵੀਚਾਰਹਿ; ਇਹੁ ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਬੀਚਾਰ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ. ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਖੁਆਰ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸਚੁ ਬਖਸੀਅਨੁ; ਸੋ ਸਚਾ ਸਾਹੁ॥ ਮੁਹਤਾਜੀ ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ। ਹੱਟਿ - ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ. ਲੋਕੁ ਕਢਦਾ; ਹੋਰਤੁ ਹਟਿ. ਨ ਵਥੁ, ਨ ਵੇਸਾਹੁ॥ ਭਸੁ ਪੋਲਾ- ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਵੈ, ਸੁ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਲਏ; ਵੇਮੁਖ ਭਸੁ ਪਾਹੁ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ. ਹਰਿ ਭਗਤ ਹਹਿ; ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ. ਤਿਨਾ ਨੇੜਿ ਨ ਜਾਹੁ॥ ਲੱਦਿਆ- ਜਨ ਨਾਨਕਿ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਲਦਿਆ; ਸਦਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਭਗਤੀਂ।ਜੱਗ-ਤੁ।- ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ. ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ; ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਲ ਉਧਰੇ; ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ॥ ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਭੁਲੇ; ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਭੁੱਲੇ - ਪੰਡਿਤ ਪੜਿ ਪੜਿ ਮੋਨੀ ਭੁਲੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਭੁੱਲੇ ਤੱਤੁ- ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸੰਨਿਆਸੀ ਭੁਲੇ; ਵਿਣੁ ਗੁਰ. ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਮਨਮੁਖ ਦੁਖੀਏ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲੇ; ਤਿਨੀ੍ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਸਮਧ ਸਮਝੇ, ਸਮਾਏ। ਸਮ-ਧੇ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ, ਸੇਈ ਜਨ ਸਮਧੇ; ਜਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ ਮਃ

੩॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਸੁ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਦੇਵਾਲੀਏ ਅਪਨਾ ਸਭ ਕੁੱਝ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕਰਜ਼ਾਈ। ਖੱਟਿਓ- ਪਉੜੀ॥ ਜੁੱਗ- ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ, ਨ ਖਟਿਓ; ਸੇ ਦੇਵਾਲੀਏ ਜੁਗ ਮਾਹਿ॥ ਓਇ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਹਿ ਸਭ ਜਗਤ ਮਹਿ; ਕੋਈ ਮੁਹਿ ਥੁਕ ਨ ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਹਿ॥ ਸਗਵਾ ਸਗੋਂ। ਸਗਵਾ ਪੋਲਾ- ਪਰਾਈ ਬਖੀਲੀ ਕਰਹਿ. ਆਪਣੀ ਪਰਤੀਤਿ ਖੋਵਨਿ; ਸਗਵਾ ਭੀ ਆਪੁ ਲਖਾਹਿ॥ ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਾਰਣਿ ਚੁਗਲੀ ਕਰਹਿ, ਸੋ ਧਨੁ. ਚੁਗਲੀ ਹਥਿ, ਨ ਆਵੈ; ਓਇ ਭਾਵੈ ਤਿਥੈ ਜਾਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਭਾਇ, ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਿਲੈ; ਤਿਥਹੁ ਕਰਮਹੀਣ ਲੈ. ਨ ਸਕਹਿ; ਹੋਰ ਥੈ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ, ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਾਹਿ॥੮॥

੮੫੩- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਸੰਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਸੁ ਸਹਜੇ ਹੋਇ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ੍ ਕਾ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਸੁਣੇ; ਜਿ ਲਇਅਨੁ ਪੰਨੈ ਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਾਲੁ ਮਾਰਿ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਣੀ; ਅੰਤਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ. ਕਦੇ ਨ ਸੋਵੈ; ਸਹਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਿਆਉ॥ ਮੀਠਾ ਬੋਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਦਾ ਸੋਹਦੇ; ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰੀ; ਸੋ ਗੁਰਿ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਹਰਿ ਪਾਸਹੁ ਦੇਵਾਇਆ॥ ਪੋਲਾ ਅਕੈ ਅਥਵਾ- ਜੇ ਕਿਸੈ. ਕਿਹੁ ਦਿਸਿ ਆਵੈ, ਤਾ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਮੰਗਿ ਲਏ; ਅਕੈ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਦੇਵਾਏ, ਏਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜੋਰਿ ਕੀਤੈ; ਕਿਸੈ ਨਾਲਿ. ਨ ਜਾਇ ਵੰਡਾਇਆ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ. ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਲਾਏ, ਤਿਸੁ. ਹਰਿ ਧਨ ਕੀ ਵੰਡ ਹਥਿ ਆਵੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਤੈ, ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਸੀਵ ਹੱਦ। ਬੰਨੈ ਵੱਟ। ਖਤੁ ਪੋਲਾ,ਕੁੰਡਾਂ- ਇਸੁ ਹਰਿ ਧਨ ਕਾ ਕੋਈ ਸਰੀਕੁ ਨਾਹੀ; ਕਿਸੈ ਕਾ ਖਤੁ ਨਾਹੀ; ਕਿਸੈ ਕੈ ਸੀਵ ਬੰਨੈ ਰੋਲੁ ਨਾਹੀ; ਜੇ ਕੋ. ਹਰਿ ਧਨ ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਰੇ; ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਹੁ. ਹਰਿ ਚਹੁ ਕੁੰਡਾ ਵਿਚਿ ਕਾਲਾ ਕਰਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਿਤੇ ਨਾਲਿ, ਕਿਸੈ ਜੋਰੁ ਬਖੀਲੀ. ਨ ਚਲਈ; ਦਿਹੁ ਦਿਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ॥੯॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾ ਰਖਿ ਲੈ; ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਜਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਉਬਰੈ; ਤਿਤੈ ਲੈਹੁ ਉਬਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੁਖੁ ਵੇਖਾਲਿਆ; ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝਈ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ; ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ॥ ਹੱਟਿ- ਨਾ ਇਹ ਮਾਰੀ. ਨ ਮਰੈ; ਨਾ ਇਹ ਹਟਿ ਵਿਕਾਇ॥ ਉੱਜਲਾ,ਪਰ=ਜਾਲੀਐ- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਰਜਾਲੀਐ; ਤਾ ਇਹ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਸਬਦੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬੁੱਝਿ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤੀ; ਧੁਰਹੁ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਪੁੱਤੀਂ ਮੋਹਨਜੀ ਆਦਿ।ਭਾਤੀ=ਈਂ ਭਤੀਜੇ ਸਾਵਣਮੱਲ ਆਦਿ। ਜਾਵਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਜੀ।ਸਕੀਂ ਪੋਲਾ- ਪੁਤੀ ਭਾਤੀਈ ਜਾਵਾਈ ਸਕੀ, ਅਗਹੁ ਪਿਛਹੁ ਟੋਲਿ ਡਿਠਾ; ਲਾਹਿਓਨੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਜਿਥੈ ਕੋ

ਵੇਖੈ. ਤਿਥੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਹਰਿ ਬਖਸਿਓਸੁ ਸਭੁ ਜਹਾਨੁ॥ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਮਿਲਿ ਮੰਨੇ, ਸੁ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਿਝੈ; ਜਿ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਫਿਰੈ ਭਰਿਸਟ ਥਾਨੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੈ ਵਲਿ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਸਜਣ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ॥ ਭਿਤਿ ਚੋਗਾ, ਚੰਗੇ ਪਦਾਰਥ। ਭਿਤਿ ਪੋਲਾ।ਪੈਰੀਂ-ਪਉਦੀ ਭਿਤਿ ਦੇਖਿ ਕੈ. ਸਭਿ ਆਇ ਪਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ; ਲਾਹਿਓਨੁ. ਸਭਨਾ ਕਿਅਹੁ ਮਨਹੁ ਗੁਮਾਨੁ॥੧੦॥ ੮੫੪– ਦਾਣੇ ਕੱਢਣ ਲਈ, ਕਣਕ ਲਾਣ ਇਕੱਠਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ਖਲਿਹਾਨਿ ਪਿੜ– ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਕੋਈ ਵਾਹੇ ਕੋ ਲੁਣੈ; ਕੋ ਪਾਏ ਖਲਿਹਾਨਿ॥ ਨਾਨਕ. ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ; ਕੋਈ ਖਾਇ ਨਿਦਾਨਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ, ਤਰਿਆ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਦਇਆਲਿ; ਸਾਗਰੁ ਤਾਰਿਆ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮਿਹਰਵਾਨਿ; ਭਰਮੁ ਭਉ ਮਾਰਿਆ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਕਰਾਲੁ; ਦੂਤ ਸਭਿ ਹਾਰਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਕੰਠਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਜਨਮੁ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰਿਆ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਕੂੜੇ ਕਹਣ ਕਹੰਨਿ੍॥ ਪੰਚ ਚੋਰ ਤਿਨਾ ਘਰੁ ਮੁਹਨਿ੍; ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸੰਨਿ੍॥ ਸਾਕਤ ਮੁਠੇ ਦੁਰਮਤੀ; ਹਰਿ ਰਸੁ. ਨ ਜਾਣੰਨਿ੍॥ ਜਿਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਭਰਮਿ ਲੁਟਾਇਆ; ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਰਚਹਿ ਰਚੰਨਿ੍॥ ਦੁਸਟਾ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ; ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਕਰੰਨਿ੍ ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਕਤ ਨਰਕ ਮਹਿ; ਜਮਿ ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹੰਨਿ੍॥ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਦੇ; ਜਿਵ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵੈ ਰਹੰਨਿ੍ ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਤਾਣੁ ਨਿਤਾਣੇ ਤਿਸੁ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਜਮੁ ਜੋਹਿ. ਨ ਸਕੈ ਤਿਸੁ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸੁ; ਕਵਲਾ ਸੇਵਕਿ ਤਿਸੁ॥ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਇ; ਪਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਤਿਸੁ॥ ਵਸੈ ਪੋਲਾ – ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਵਸੈ; ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਤਿਸੁ॥ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਰਸੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਤਿਸੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੋ ਬੋਲੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਸੋ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸੁਣਿਆ॥ ਸੋਈ ਵਰਤਿਆ ਜਗਤ ਮਹਿ;ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੁਖਿ ਭਣਿਆ॥ ਬਹੁਤੁ ਵਡਿਆਈਆ ਸਾਹਿਬੈ; ਨਹ ਜਾਹੀ ਗਣੀਆ॥ ਮਣੀਆ ਮਣੌਤ– ਸਚੁ ਸਹਜੁ ਅਨਦੁ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸਿ; ਸਚੀ ਗੁਰ ਮਣੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਸਵਾਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਸਚੇ ਜਿਉ ਬਣਿਆ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਅਪਣਾ ਆਪੁ. ਨ ਪਛਾਣਈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਦੂਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਸਰੀ; ਕਿਉ. ਮਨੁ ਰਹੈ ਹਜੂਰਿ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਕੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਹਦੂਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਣਾ; ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਪੂਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੋਈ ਨਿੰਦਕੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ; ਫਿਰਿ ਸਰਣਿ ਗੁਰ ਆਵੈ॥ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਖਸਿ ਲਏ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਲਿ ਰਲਾਵੈ॥ ਸੁਰਸਰੀ ਗੰਗਾ।ਸੁਰਸਰੀ ਸਤਿਸੰਗਤ 'ਚ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕੋ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਨਿਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਹਨ।ਜੋ ਹਰ ਵੇਲੇ ਅੱਗ ਦੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੰਸਾਰ 'ਤੇ,ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਹਨ,ਹਰ

ਸਮੇਂ ਸੰਸਾਰ'ਚ ਲੱਗੀ ਅੱਗ ਨੂੰ,ਸਾਚ ਨਾਮ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਖਾ॥ਕਰਕੇ,ਬੁਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਜਿਉ ਮੀਹਿ ਵੁਠੈ, ਗਲੀਆ ਨਾਲਿਆ ਟੋਭਿਆ ਕਾ ਜਲੁ; ਜਾਇ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਸੁਰਸਰੀ; ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ. ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਾਵਨੁ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥
੮੫੫ ਭੁੱਖ, ਤੜ ਝਟਪਟ- ਏਹ ਵਡਿਆਈ. ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਵੈਰ ਵਿਚਿ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ. ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਉਤਰੈ; ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ, ਤੜ ਆਵੈ॥ਅਚਰਜੁ- ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਅਚਰਜੁ ਦੇਖਹੁ,ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਾਹ ਕਾ;ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਮੰਨੈ. ਸੁ ਸਭਨਾਂ ਭਾਵੈ॥੧੩॥੧॥ ਸੁਧੁ॥
ਬਿਲਾਵਲੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ॥ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਐਸੋ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਪੇਖਨਾ; ਰਹਨੁ ਨ ਕੋਊ ਪਈ ਹੈ ਰੇ॥ ਰੇਗਿ ਰਸਤੇ। ਪੋਲਾ ਨਤਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ।ਨਰਕ ਦਾ ਕੁਧੱਕਾ ਖੋਟਾ ਧੱਕਾ- ਸੂਧੇ ਸੂਧੇ ਰੇਗਿ ਚਲਹੁ ਤੁਮ; ਨਤਰ ਕੁਧਕਾ ਦਿਵਈ ਹੈ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਰੇ ਬੂਢੇ ਤਰੁਨੇ ਭਈਆ; ਸਭਹੂ ਜਮੁ ਲੈ ਜਈ ਹੈ ਰੇ॥ ਮਾਨਸੁ ਬਪੁਰਾ ਮੂਸਾ ਕੀਨੋ; ਮੀਚੁ ਬਿਲਈਆ ਖਈ ਹੈ ਰੇ॥੧॥ ਮਨਈ ਮਨੁਖ।- ਧਨਵੰਤਾ ਅਰੁ ਨਿਰਧਨ ਮਨਈ; ਤਾ ਕੀ ਕਛੂ ਨ ਕਾਨੀ ਰੇ॥ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸਮ ਕਰਿ ਮਾਰੈ; ਐਸੋ ਕਾਲੁ ਬਡਾਨੀ ਰੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਕ. ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਏ; ਤਿਨ੍ ਕੀ ਕਥਾ ਨਿਰਾਰੀ ਰੇ॥ ਆਵਹਿ ਨ ਜਾਹਿ. ਨ ਕਬਹੂ ਮਰਤੇ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੰਗਾਰੀ ਰੇ॥੩॥ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਲਛਿਮੀ ਮਾਇਆ; ਇਹੈ ਤਜਹੁ ਜੀਅ ਜਾਨੀ ਰੇ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਮਿਲਿ ਹੈ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ਰੇ॥੪॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਬਿਦਿਆ ਨ ਪਰਉ; ਬਾਦੁ ਨਹੀ ਜਾਨਉ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਥਤ ਸੁਨਤ; ਬਉਰਾਨੋ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਬਾਬਾ. ਮੈ ਬਉਰਾ; ਸਭ ਖਲਕ ਸੈਆਨੀ, ਮੈ ਬਉਰਾ॥ ਮੈ ਬਿਗਰਿਓ; ਬਿਗਰੈ ਮਤਿ ਅਉਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਿ ਨ ਬਉਰਾ; ਰਾਮ ਕੀਓ ਬਉਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਜਾਰਿ ਗਇਓ ਭ੍ਰਮੁ ਮੋਰਾ॥੨॥ ਮੈ ਬਿਗਰੇ; ਅਪਨੀ ਮਤਿ ਖੋਈ॥ ਮੇਰੇ ਭਰਮਿ; ਭੂਲਉ ਮਤਿ ਕੋਈ॥੩॥ ਸੋ ਬਉਰਾ; ਜੋ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਨੈ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਨੈ; ਤ ਏਕੈ ਜਾਨੈ॥੪॥ ਮੱਤਾ ਮੱਤਾ- ਅਬਹਿ. ਨ ਮਾਤਾ; ਸੁ ਕਬਹੁ. ਨ ਮਾਤਾ॥ ਰੱਤਾ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਰਾਮੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥੫॥੨॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿ. ਬਨ ਖੰਡ ਜਾਈਐ; ਚੁਨਿ ਖਾਈਐ ਕੰਦਾ॥ ਅਜਹੁ ਬਿਕਾਰ. ਨ ਛੋਡਈ; ਪਾਪੀ ਮਨੁ ਮੰਦਾ॥੧॥ ਕਿਉ ਛੂਟਉ ਕੈਸੇ ਤਰਉ; ਭਵਜਲ ਨਿਧਿ ਭਾਰੀ॥ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਬੀਠੁਲਾ; ਜਨੁ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਖੈ ਬਿਖੈ ਕੀ ਬਾਸਨਾ; ਤਜੀਅ ਨਹ ਜਾਈ॥ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਾਖੀਐ;ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਲਪਟਾਈ॥੨॥ ਜਰਾ ਜੀਵਨ ਜੋਬਨੁ ਗਇਆ; ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਨ ਨੀਕਾ॥
੮੫੬- ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪੀ ਕਉਡੀ ਨਾਲ ਲੱਗਿ ਕੇ ਮੀਕਾ ਮਿਲ ਗਿਆ- ਇਹੁ ਜੀਅਰਾ ਨਿਰਮੋਲਕੋ; ਕਉਡੀ ਲਗਿ. ਮੀਕਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਮੇਰੇ ਮਾਧਵਾ; ਤੂ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ॥ ਤੁਮ ਸਮਸਰਿ. ਨਾਹੀ ਦਇਆਲੁ; ਮੋਹਿ ਸਮਸਰਿ ਪਾਪੀ॥੪॥੩॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਨਿਤ ਉਠਿ. ਕੋਰੀ ਗਾਗਰਿ ਆਨੈ; ਲੀਪਤ ਜੀਉ ਗਇਓ॥ ਤਾਨਾ ਬਾਨਾ ਪੋਲੇ, ਲਪਟਿਓ- ਤਾਨਾ ਬਾਨਾ. ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲਪਟਿਓ ॥੧॥ ਹਮਾਰੇ ਕੁਲ; ਕਉਨੇ ਰਾਮੁ ਕਹਿਓ॥ ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਜਬ ਕੀ ਮਾਲਾ ਲਈ ਨਿਪੂਤੇ; ਤਬ ਤੇ. ਸੁਖੁ ਨ ਭਇਓ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਅਚਰਜੁ- ਸੁਨਹੁ ਜਿਠਾਨੀ. ਸੁਨਹੁ ਦਿਰਾਨੀ; ਅਚਰਜੁ ਏਕੁ ਭਇਓ॥ ਸਾਤ ਸੂਤ ਇਨਿ ਮੁਡੀਂਏ ਖੋਏ; ਇਹੁ ਮੁਡੀਆ

ਕਿਉ ਨ ਮੁਇਓ॥੨॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਏਕੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਸੋ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਓ॥ ਬਿਦਰਿਓ ਨਾਸ ਕੀਤਾ। ਨਖ ਬਿ-ਦਰਿਓ ਪੋਲੇ- ਸੰਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੀ ਪੈਜ. ਜਿਨਿ ਰਾਖੀ; ਹਰਨਾਖਸੁ. ਨਖ ਬਿਦਰਿਓ॥੩॥ ਘਰ ਕੇ ਦੇਵ ਪਿਤਰ ਕੀ ਛੋਡੀ; ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦੁ ਲਇਓ॥ ਉ-ਧਰਿਓ- ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਸਗਲ ਪਾਪ ਖੰਡਨੁ; ਸੰਤਹ ਲੈ ਉਧਰਿਓ॥੪॥੪॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਕੋਊ; ਹਰਿ ਸਮਾਨਿ ਨਹੀ ਰਾਜਾ॥ ਦਿਵੱਜਾ- ਏ ਭੂਪਤਿ ਸਭ ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੇ; ਝੂਠੇ ਕਰਤ ਦਿਵਾਜਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਛਾਜਾ ਸਜ ਰਹੇ ਹਨ। ਛੱਜਾ- ਤੇਰੋ ਜਨੁ ਹੋਇ, ਸੋਇ ਕਤ ਡੋਲੈ; ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਪਰ ਛਾਜਾ॥ ਹਾਥੁ ਪਸਾਰਿ ਸਕੈ ਕੋ ਜਨ ਕਉ; ਬੋਲਿ ਸਕੈ ਨ ਅੰਦਾਜਾ॥੧॥ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਮੂੜ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਬਾਜਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕੋ; ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਿਵਾਜਾ॥੨॥੫॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਹਮ ਤੇ ਬਿਗਰੀ॥ ਪੱਗਰੀ ਪੱਗ, ਟੇਢਾ ਰਸਤਾ ਪਗਰੀ ਪਕੜਿਆ- ਸੀਲੁ ਧਰਮੁ ਜਪੁ. ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਨੀ; ਹਉ ਅਭਿਮਾਨ ਟੇਢ ਪਗਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਗਰੀ ਪੋਲਾ- ਅਮਰ ਜਾਨਿ ਸੰਚੀ ਇਹ ਕਾਇਆ; ਇਹ ਮਿਥਿਆ ਕਾਚੀ ਗਗਰੀ॥ ਲੱਗਰੀ- ਜਿਨਹਿ ਨਿਵਾਜਿ ਸਾਜਿ. ਹਮ ਕੀਏ; ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰਿ. ਅਵਰ ਲਗਰੀ॥੧॥ ਸੰਧਿਕ ਚੋਰ, ਪੋਲਾ ਪਗਰੀ ਚਰਨਕਮਲਾਂ ਦੀ ਸਰਨਿ- ਸੰਧਿਕ ਤੋਹਿ, ਸਾਧ ਨਹੀ ਕਹੀਅਉ; ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਤੁਮਰੀ ਪਗਰੀ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਇਹ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨੀਅਹੁ; ਮਤ ਘਾਲਹੁ ਜਮ ਕੀ ਖਬਰੀ॥੨॥੬॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਮਾਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਾਰੇ, ਆਜ਼ਜ਼ੀ ਅਧੀਨਗੀ- ਦਰ ਮਾਦੇ; ਠਾਢੇ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਸੁਰਤਿ ਕਰੈ ਕੋ ਮੇਰੀ; ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ. ਖੋਲ੍ਹਿ ਕਿਵਾਰ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੁ-ਜਸੁ- ਤੁਮ ਧਨ ਧਨੀ. ਉਦਾਰ ਤਿਆਗੀ; ਸ੍ਰਵਨਨ੍ਹ ਸੁਨੀਅਤੁ. ਸੁਜਸੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰ॥ ਮਾਗਉ ਕਾਹਿ. ਰੰਕ ਸਭ ਦੇਖਉ; ਤੁਮ੍ਹ ਹੀ ਤੇ ਮੇਰੋ ਨਿਸਤਾਰੁ॥੧॥ ਜੈਦੇਉ ਨਾਮਾ ਬਿਪ ਸੁਦਾਮਾ; ਤਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਅਪਾਰ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਤੁਮ ਸੰਮ੍ਰਥ ਦਾਤੇ; ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤ. ਨ ਬਾਰ॥੨॥੭॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਡੰਡਾ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਖਿੰਥਾ ਆਧਾਰੀ॥ ਭ੍ਰਮ ਕੈ ਭਾਇ; ਭਵੈ ਭੇਖਧਾਰੀ॥੧॥ ਆਸਨੁ ਪਵਨ; ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਬਵਰੇ॥ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਛੋਡਿ ਕਪਟੁ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਭਜੁ ਬਵਰੇ॥੧॥

੮੫੭- ਰਹਾਉ॥ ਜਿਹ ਤੂ ਜਾਚਹਿ; ਸੋ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਭੋਗੀ॥ ਜੱਗਿ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਕੇਸੌ ਜਗਿ ਜੋਗੀ॥੨॥੮॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ਜੱਗਦੀਸ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਇਨਿ੍ ਮਾਇਆ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ; ਤੁਮ੍ਰੇ ਚਰਨ ਬਿਸਾਰੇ॥ ਕਿੰਚਤ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਉਪਜੈ ਜਨ ਕਉ; ਜਨ ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਬੇਚਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਨੁ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਧਨੁ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਇਹ ਮਾਇਆ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਫੰਨੀ॥ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕਉ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ; ਬਾਂਧੇ ਆਪ ਬਚੰਨੀ॥੧॥ ਕਿਆ ਖੇਤੀ. ਕਿਆ ਲੇਵਾ ਦੇਈ; ਪਰਪੰਚ ਝੂਠੁ ਗੁਮਾਨਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਤੇ ਅੰਤਿ ਬਿਗੂਤੇ; ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਨਿਦਾਨਾ॥੨॥੯॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਸਰੀਰ ਸਰੋਵਰ ਭੀਤਰੇ; ਆਛੈ ਕਮਲ ਅਨੂਪ॥ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪੁਰਖੋਤਮੋ; ਜਾ ਕੈ. ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ॥੧॥ ਭੱਜੁ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ. ਭ੍ਰਮੁ ਤਜਹੁ; ਜਗਜੀਵਨ ਰਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਦੀ-ਸਈ- ਆਵਤ ਕਛੂ ਨ ਦੀਸਈ; ਨਹ ਦੀਸੈ ਜਾਤ॥ ਪੁਰਿਵਨ ਚੁਪੱਤੀ। ਪੁਰਿ-ਵਨ- ਜਹ ਉਪਜੈ. ਬਿਨਸੈ ਤਹੀ; ਜੈਸੇ ਪੁਰਿਵਨ ਪਾਤ॥੨॥ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਤਜੀ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ; ਮਨ ਮੰਝਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੩॥੧੦॥

ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ; ਗੋਬਿਦ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਜੀਵਤ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਨਿਆ; ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਂਸੀ- ਕਾਸੀ ਤੇ ਧੁਨਿ ਊਪਜੈ; ਧੁਨਿ ਕਾਸੀ ਜਾਈ॥ ਕਾਸੀ ਫੂਟੀ ਪੰਡਿਤਾ; ਧੁਨਿ ਕਹਾਂ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਸੰਧਿ ਮੈ ਪੇਖਿਆ; ਘਟ ਹੂ ਘਟ ਜਾਗੀ॥ ਸਮਾਚਰੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ- ਐਸੀ ਬੁਧਿ ਸਮਾਚਰੀ; ਘਟ ਮਾਹਿ ਤਿਆਗੀ॥੨॥ ਆਪੁ ਆਪ ਤੇ ਜਾਨਿਆ; ਤੇਜ ਤੇਜੁ ਸਮਾਨਾ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਅਬ ਜਾਨਿਆ; ਗੋਬਿਦ ਮਨੁ ਮਾਨਾ॥੩॥੧੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ; ਸੋ ਜਨੁ ਕਿਉ ਡੋਲੈ ਦੇਵ॥ ਮਾਨੌ ਸਭ ਸੁਖ ਨਉ ਨਿਧਿ ਤਾ ਕੈ; ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਜਸੁ ਬੋਲੈ ਦੇਵ॥ਰਹਾਉ॥ ਤਬ ਇਹ ਮਤਿ. ਜਉ ਸਭ ਮਹਿ ਪੇਖੈ; ਕੁਟਿਲ ਗਾਂਠਿ ਜਬ ਖੋਲੈ ਦੇਵ॥ ਨਰਜਾ ਤੱਕੜੀ- ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਟਕੈ; ਲੈ ਨਰਜਾ. ਮਨੁ ਤੋਲੈ ਦੇਵ॥੧॥ ਜਹ ਉਹੁ ਜਾਇ. ਤਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਮਾਇਆ ਤਾਸੁ ਨ ਝੋਲੈ. ਦੇਵ॥ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ 'ਚ ਲੈ ਲੀਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਰਾਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਓ ਲੈ, ਦੇਵ॥੨॥੧੨॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਮੋਕਉ; ਗੁਰ ਕੀਨਾ॥ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਿ; ਸੁਖ ਅੰਤਰਿ ਲੀਨਾ॥੧॥

੮੫੮- ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਮੋਕਉ; ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਜੀਵਨੁ ਮਨ ਹੀਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮਦੇਇ; ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾਂ॥ ਜਗਜੀਵਨ ਸਿਉ; ਜੀਉ ਸਮਾਨਾਂ॥੨॥੧॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹੱਸੈ- ਦਾਰਿਦੁ ਦੇਖਿ. ਸਭ ਕੋ ਹਸੈ; ਐਸੀ ਦਸਾ ਹਮਾਰੀ॥ ਤਲੈ ਪੋਲਾ- ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ, ਕਰ ਤਲੈ; ਸਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ॥੧॥ ਤੂ ਜਾਨਤ. ਮੈ ਕਿਛੁ ਨਹੀ; ਭਵ ਖੰਡਨ ਰਾਮ॥ ਸਰਨਾ-ਗਤੀ- ਸਗਲ ਜੀਅ ਸਰਨਾਗਤੀ; ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਗਤਾ; ਤਿਨ ਨਾਹੀ ਭਾਰੁ॥ ਊਚ ਨੀਚ ਤੁਮ ਤੇ ਤਰੇ; ਆਲਜੁ ਸੰਸਾਰੁ॥੨॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ. ਅਕਥ ਕਥਾ; ਬਹੁ ਕਾਇ ਕਰੀਜੈ॥ ਜੈਸਾ ਤੂ ਤੈਸਾ ਤੁਹੀ; ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਦੀਜੈ॥੩॥੧॥ ਬਿਲਾਵਲੁ॥ ਜਿਹ ਕੁਲ; ਸਾਧੁ ਬੈਸਨੌ ਹੋਇ॥ ਬਰਨ ਜ਼ਾਤ। ਅ-ਬਰਨ ਕੁਜ਼ਾਤ। ਰੰਕੁ ਕੰਗਾਲ। ਈਸੁਰੁ ਰਾਜਾ- ਬਰਨ ਅਬਰਨ ਰੰਕੁ ਨਹੀ, ਈਸੁਰੁ; ਬਿਮਲ ਬਾਸੁ. ਜਾਨੀਐ ਜਗਿ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖਿਅੱਤ੍ਰੀ- ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੈਸ ਸੂਦ ਅਰੁ ਖ੍ਹਤ੍ਰੀ; ਡੋਮ ਚੰਡਾਰ ਮਲੇਛ ਮਨ ਸੋਇ॥ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ. ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਤੇ; ਆਪੁ ਤਾਰਿ ਤਾਰੇ ਕੁਲ ਦੋਇ॥੧॥ ਧੰਨਿ ਸੁ ਗਾਉ. ਧੰਨਿ ਸੋ ਠਾਉ; ਧੰਨਿ ਪੁਨੀਤ ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਲੋਇ॥ ਬਿਖੁ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਖੋਇ ਆਦਤ- ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਸਾਰ ਰਸੁ, ਤਜੇ ਆਨ ਰਸ; ਹੋਇ ਰਸ ਮਗਨ, ਡਾਰੇ ਬਿਖੁ ਖੋਇ॥੨॥ ਪੰਡਿਤ ਸੂਰ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਰਾਜਾ; ਭਗਤ ਬਰਾਬਰਿ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਪੁਰੈਨ ਚੁਪੱਤੀ- ਜੈਸੇ ਪੁਰੈਨ ਪਾਤ. ਰਹੈ ਜਲ ਸਮੀਪ; ਭਨਿ ਰਵਿਦਾਸ. ਜਨਮੇ ਜਗਿ ਓਇ॥੩॥੨॥

ਬਾਣੀ ਸਧਨੇ ਕੀ ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨ੍ਰਿਪ ਕੰਨਿਆ ਕੇ ਕਾਰਨੈ; ਇਕੁ ਭਇਆ ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਕਾਮਾਰ-ਥੀ- ਕਾਮਾਰਥੀ ਸੁਆਰਥੀ; ਵਾ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੧॥ ਤਵ ਗੁਨ ਕਹਾ ਜਗਤ ਗੁਰਾ; ਜਉ ਕਰਮੁ. ਨ ਨਾਸੈ॥ ਸਿੰਘ ਸਰਨ ਕਤ ਜਾਈਐ; ਜਉ ਜੰਬੁਕੁ ਗ੍ਰਾਸੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕ ਬੂੰਦ ਜਲ ਕਾਰਨੇ; ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਗਏ ਸਾਗਰੁ ਮਿਲੈ; ਫੁਨਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ॥੨॥ ਬਿਰਮਾਵਉ ਦੇਰ ਲਾਉਂਦੇ। ਬਿਰ-ਮਾਵਉ- ਪ੍ਰਾਨ ਜੁ ਥਾਕੇ. ਥਿਰੁ ਨਹੀ; ਕੈਸੇ ਬਿਰਮਾਵਉ॥ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਨਉਕਾ ਬੇੜੀ- ਬੂਡਿ ਮੂਏ, ਨਉਕਾ ਮਿਲੈ; ਕਹੁ. ਕਾਹਿ ਚਢਾਵਉ॥੩॥ ਮੈ ਨਾਹੀ. ਕਛੁ ਹਉ ਨਹੀ; ਕਿਛੁ ਆਹਿ ਨ ਮੋਰਾ॥ ਲੱਜਾ- ਅਉਸਰ ਲਜਾ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ; ਸਧਨਾ ਜਨੁ ਤੋਰਾ॥੪॥੧॥

੮੫੯- ੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧॥

ਜੇ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਸ ਰਖਹਿ ਹਰਿ ਊਪਰਿ; ਤਾ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਫਲ ਪਾਈ॥ ਹਰਿ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜੋ ਜੀਇ ਵਰਤੈ; ਪ੍ਰਭੁ. ਘਾਲਿਆ ਕਿਸੈ ਕਾ, ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨ ਗਵਾਈ॥ ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਕੀਜੈ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜੋ ਸਭ ਮਹਿ ਸੁਆਮੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਜੱਗਦੀਸ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਆਸਾ ਕਰਿ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ॥ ਜੋ ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਆਸ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕੀਜੈ; ਸਾ ਨਿਹਫਲ ਆਸ ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ. ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ; ਮਤ ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਲਗਿ, ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ॥ ਇਨ੍ ਕੈ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਨਹੀ, ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਇਹਿ ਬਪੁੜੇ; ਇਨ੍ ਕਾ ਵਾਹਿਆ ਕਛੁ ਨ ਵਸਾਈ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਆਸ ਕਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪੁਨੇ ਕੀ; ਜੋ ਤੁਝੁ ਤਾਰੈ, ਤੇਰਾ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਛਡਾਈ॥੨॥ ਪਰਮਿਤ੍ਰੀ ਮਾਇਕੀ ਮਿੱਤ੍ਰ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ- ਜੇ ਕਿਛੁ ਆਸ ਅਵਰ ਕਰਹਿ, ਪਰਮਿਤ੍ਰੀ; ਮਤ ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ, ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਕੰਮਿ ਆਈ॥

੮੬੦- ਇਹ ਆਸ ਪਰਮਿਤ੍ਰੀ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਹੈ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਝੂਠੁ ਬਿਨਸਿ ਸਭ ਜਾਈ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਆਸਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚੇ ਕੀ; ਜੋ ਤੇਰਾ ਘਾਲਿਆ ਸਭੁ ਥਾਇ ਪਾਈ॥੩॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਜੈਸੀ ਤੂ ਆਸ ਕਰਾਵਹਿ, ਤੈਸੀ ਕੋ ਆਸ ਕਰਾਈ॥ ਬੂੱਝ ਬੁੱਝਾਈ- ਕਿਛੁ ਕਿਸੀ ਕੈ ਹਥਿ ਨਾਹੀ. ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਐਸੀ ਮੇਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਸ ਤੂ ਜਾਣਹਿ; ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ, ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ॥੪॥੧॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੪॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵੀਐ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ; ਜੋ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਕਰੇ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਜੇ ਹਰਿ ਤਿਆਗਿ. ਅਵਰ ਕੀ ਆਸ ਕੀਜੈ; ਤਾ ਹਰਿ ਨਿਹਫਲ ਸਭ ਘਾਲ ਗਵਾਸਾ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਹਰਿ ਸੇਵਿਹੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੁਆਮੀ; ਜਿਸੁ ਸੇਵਿਐ ਸਭ ਭੁਖ ਲਹਾਸਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਊਪਰਿ ਕੀਜੈ ਭਰਵਾਸਾ॥ ਜਹ ਜਾਈਐ. ਤਹ ਨਾਲਿ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਅਪਨੀ ਪੈਜ ਰਖੈ ਜਨ ਦਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹਹੁ ਅਵਰਾ ਪਹਿ; ਤਾ ਆਗੈ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਬਹੁ ਬਹੁਤੁ ਕਢਾਸਾ॥ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹਹੁ ਹਰਿ ਅਪੁਨੇ ਸੁਆਮੀ ਪਹਿ; ਜੋ ਤੁਮ੍ਰੇ ਦੂਖ ਤਤਕਾਲ ਕਟਾਸਾ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ. ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਅਵਰਾ ਪਹਿ

ਕਹੀਐ; ਅਵਰਾ ਪਹਿ ਕਹਿ. ਮਨ ਲਾਜ ਮਰਾਸਾ॥੨॥ ਜੋ ਸੰਸਾਰੈ ਕੇ ਕੁਟੰਬ ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਦੀਸਹਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੇ ਸਭਿ ਅਪਨੈ ਸੁਆਇ ਮਿਲਾਸਾ॥ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ. ਉਨ੍ਹਿ ਕਾ ਸੁਆਉ, ਹੋਇ ਨ ਆਵੈ; ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ. ਨੇੜੈ. ਕੋ ਨ ਢੁਕਾਸਾ ॥ ਉ-ਪੱਕਰੈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ, ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਬਣਾ ਦੇਣ- ਮਨ ਮੇਰੇ, ਅਪਨਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਉਪਕਰੈ ਦੂਖਿ ਸੁਖਾਸਾ॥੩॥ ਤਿਸ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ. ਕਿਉ ਕੀਜੈ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜੋ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ. ਰਖਿ ਨ ਸਕਾਸਾ॥ ਹਰਿ ਜਪੁ ਮੰਤੁ. ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਲੈ ਜਾਪਹੁ; ਤਿਨ੍ ਅੰਤਿ ਛਡਾਏ, ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਿਤਾਸਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ; ਇਹੁ ਛੂਟਣ ਕਾ ਸਾਚਾ ਭਰਵਾਸਾ॥੪॥੨॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਦਾ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ; ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ, ਸੀਤਲ ਮਨੁ ਅਪਨਾ॥ ਸਕਤਿ ਰੇਤਾ।ਸੂਰੁ ਸੂਰਜ। ਸਸਿ ਚੰਦ। ਸਸਿ ਪੋਲਾ- ਜੈਸੇ ਸਕਤਿ ਸੂਰੁ, ਬਹੁ ਜਲਤਾ; ਗੁਰ ਸਸਿ ਦੇਖੇ. ਲਹਿ ਜਾਇ ਸਭ ਤਪਨਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਨ ਦਿਨੁ ਧਿਆਇ; ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਜਪਨਾ॥ ਜਹਾ ਕਹਾ ਤੁਝੁ ਰਾਖੈ ਸਭ ਠਾਈ; ਸੋ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿ. ਸਦਾ ਤੂ ਅਪਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਮਹਿ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ, ਸੋ ਹਰਿ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹਹੁ ਹਰਿ ਰਤਨਾ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ, ਤਿਨ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਣ ਮਲਹੁ ਹਰਿ ਦਸਨਾ॥੨॥ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪਾਵਹੁ; ਓਹੁ ਊਤਮੁ ਸੰਤੁ ਭਇਓ ਬਡ ਬਡਨਾ॥

੮੬੧- ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਧਾਈ; ਓਹੁ ਘਟੈ ਨ. ਕਿਸੈ ਕੀ ਘਟਾਈ, ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਤਿਲਨਾ॥੩॥ਜਿਸ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸੋ ਸਦਾ ਧਿਆਇ, ਨਿਤ ਕਰ ਜੁਰਨਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਇਕੁ ਦੀਜੈ; ਨਿਤ ਬਸਹਿ ਰਿਦੈ ਹਰੀ ਮੋਹਿ ਚਰਨਾ॥੪॥੩॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਤਨੇ ਸਾਹ ਪਾਤਿਸਾਹ. ਉਮਰਾਵ ਸਿਕਦਾਰ ਚਉਧਰੀ; ਸਭਿ ਮਿਥਿਆ ਝੂਠੁ, ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾਣੁ॥ ਭਜ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਅਬਿਨਾਸੀ. ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ; ਤਿਸੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਪਰਵਾਣੁ॥੧॥ ਦੀਬਾਣੁ ਆਸਰਾ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਭਜੁ; ਸਦਾ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ. ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਦਾ ਤਾਣੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕ-ਸੁੰਭ- ਜਿਤਨੇ ਧਨਵੰਤ ਕੁਲਵੰਤ ਮਿਲਖਵੰਤ ਦੀਸਹਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਭਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ. ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਚਾਣੁ॥ ਹਰਿ ਸਤਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਦਾ ਸੇਵਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਤੂ ਮਾਣੁ॥੨॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਖਤ੍ਰੀ ਸੂਦ ਵੈਸ, ਚਾਰਿ ਵਰਨ. ਚਾਰਿ ਆਸ੍ਰਮ ਹਹਿ; ਜੋ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ. ਸੋ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਹਿਰ-ਡੁ ਪੋਲਾ। ਬੱਪੁੜਾ- ਜਿਉ ਚੰਦਨ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਹਿਰਡੁ ਬਪੁੜਾ; ਤਿਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ. ਪਤਿਤ ਪਰਵਾਣੁ॥੩॥ ਓਹੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ. ਸਭ ਤੇ ਸੂਚਾ; ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਭਗਵਾਨੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੈ; ਜੋ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਨੀਚੁ ਜਾਤਿ ਸੇਵਕਾਣੁ॥੪॥੪॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੪॥

ਕ-ਰਈਐ- ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭਤੈ ਵਰਤੈ; ਜੇਹਾ ਹਰਿ ਕਰਾਏ, ਤੇਹਾ ਕੋ ਕਰਈਐ॥ ਸਭ ਦੂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ- ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਸਦਾ, ਮਨ ਮੇਰੇ; ਜੋ ਤੁਧਨੋ. ਸਭ ਦੂ ਰਖਿ ਲਈਐ॥੧॥ ਪ-ੜਈਐ- ਮੇਰੇ ਮਨ. ਹਰਿ ਜਪਿ; ਹਰਿ ਨਿਤ ਪੜਈਐ॥ ਕ-ੜਈਐ- ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕੋ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਕਾਇਤੁ ਕੜਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧ-ਰਈਐ- ਹਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਰਤੈ; ਵਿਚਿ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ ਧਰਈਐ॥ ਦਿ-ਖਈਐ- ਹਰਿ ਏਕੋ ਬੋਲੈ. ਹਰਿ ਏਕੁ ਬੁਲਾਏ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਏਕੁ ਦਿਖਈਐ॥੨॥ ਚੋ-ਰਈਐ- ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਨਾਲੇ. ਬਾਹਰਿ ਨਾਲੇ; ਕਹੁ ਤਿਸੁ ਪਾਸਹੁ ਮਨ. ਕਿਆ ਚੋਰਈਐ॥ ਧਿ-ਅਈਐ- ਨਿਹਕਪਟ ਸੇਵਾ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਕੇਰੀ; ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਈਐ॥੩॥ ਵੱਸਿ- ਜਿਸ ਦੈ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ, ਸੋ ਸਭ ਦੂ ਵਡਾ; ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਅਈਐ॥ ਛ-ਡਈਐ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਹੈ ਤੇਰੈ; ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਤੂ, ਤੁਧੁ ਲਏ ਛਡਈਐ॥੪॥੫॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਹੁ ਤਪਤੈ; ਜਿਉ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤੁ ਬਿਨੁ ਨੀਰ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗੋ ਹਰਿ ਤੀਰ॥ ਹਮਰੀ ਬੇਦਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਪੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ; ਸੋ ਭਾਈ. ਸੋ ਮੇਰਾ ਬੀਰ॥੨॥

੮੬੨- ਮਿਲੁ ਮਿਲੁ ਸਖੀ. ਗੁਣ ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਧੀਰ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ. ਹਰਿ ਆਸ ਪੁਜਾਵਹੁ; ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ॥੪॥੬॥ ਛੇ ਸਬਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛਕਾ ਛੱਕਾ। ਛੱਕਾ ਇੱਕ- ਛਕਾ ੧॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਭੁ ਕਰਤਾ; ਸਭੁ ਭੁਗਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਨਤੋ ਕਰਤਾ; ਪੇਖਤ ਕਰਤਾ॥ ਅਦ੍ਰਿਸਟੋ ਕਰਤਾ; ਦ੍ਰਿਸਟੋ ਕਰਤਾ॥ ਓਪਤਿ ਕਰਤਾ; ਪਰਲਉ ਕਰਤਾ॥ ਅ-ਲਿਪਤੋ- ਬਿਆਪਤ ਕਰਤਾ; ਅਲਿਪਤੋ ਕਰਤਾ॥੧॥ ਬਕਤੋ ਕਰਤਾ; ਬੂਝਤ ਕਰਤਾ॥ ਆਵਤੁ ਕਰਤਾ; ਜਾਤੁ ਭੀ ਕਰਤਾ॥ ਨਿਰਗੁਨ ਕਰਤਾ; ਸਰਗੁਨ ਕਰਤਾ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਸਮਦ੍ਰਿਸਟਾ ॥੨॥੧॥ ਕਪਿਕ ਬਾਂਦਰ, ਕ-ਸੁੰਭਾਇ-ਲੇ- ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਫਾਕਿਓ. ਮੀਨ ਕਪਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਤੂ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ. ਕਸੁੰਭਾਇਲੇ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ, ਉਧਰ-ਹਿ, ਗਾਇ-ਲੇ- ਪਗ ਧਾਰਹਿ. ਸਾਸੁ ਲੇਖੈ ਲੈ; ਤਉ ਉਧਰਹਿ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਲੇ॥੧॥ ਮਨ ਸਮਝੁ; ਛੋਡਿ ਆਵਾਇਲੇ॥ ਜਾਇ-ਲੇ- ਅਪਨੇ ਰਹਨ ਕਉ. ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਕਾਏ. ਪਰ ਕੈ ਜਾਇਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਮੈਗਲੁ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਰਿਓ; ਤੂ ਲਾਗਿ ਪਰਿਓ ਕੁਟੰਬਾਇਲੇ॥ ਇਕੱਤ੍ਰ- ਜਿਉ ਪੰਖੀ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਫਿਰਿ ਬਿਛੁਰੈ; ਥਿਰੁ ਸੰਗਤਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਲੇ॥੨॥ ਜੈਸੇ ਮੀਨੁ ਰਸਨ ਸਾਦਿ ਬਿਨਸਿਓ; ਓਹੁ ਮੂਠੌ ਮੂੜ ਲੋਭਾਇਲੇ॥ ਤੂ ਹੋਆ ਪੰਚ ਵਾਸਿ ਵੈਰੀ ਕੈ; ਛੂਟਹਿ ਪਰੁ ਸਰਨਾਇਲੇ॥੩॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ. ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਸਭਿ ਤੁਮ੍ਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤਾਇਲੇ॥ ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ ਸਦਾ ਦਰਸੁ ਪੇਖਾ; ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇਲੇ॥੪॥੨॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ; ਕੀਏ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿ॥ ਮਾਟੀ ਮਹਿ; ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਨਿਵਾਜਿ॥ ਬਰਤਨ ਕਉ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਭੋਜਨ ਭੋਗਾਇ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਜਿ; ਮੂੜੇ ਕਤ ਜਾਇ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਲਾਗਉ ਸੇਵ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਸੁਝੈ; ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਏ; ਰੰਗ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰ॥ ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ; ਨਿਮਖ ਮਝਾਰ॥ ਜਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਧਿਆਇ॥੨॥ ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ; ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੀ॥ ਬੇਅੰਤ ਗੁਨਾ; ਤਾ ਕੇ ਕੇਤਕ ਅੰਗ ੮੬੩:- ਗਨੀ॥ ਲਾਲ ਨਾਮ; ਜਾ ਕੈ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ; ਦੇਵੈ ਆਧਾਰ॥੩॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ; ਜਾ ਕੋ ਹੈ ਨਾਉ॥ ਮਿਟਹਿ ਕੋਟਿ ਅਘ; ਨਿਮਖ ਜਸੁ ਗਾਉ॥ ਬਾਲ ਸਖਾਈ; ਭਗਤਨ ਕੋ ਮੀਤ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ; ਨਾਨਕ ਹਿਤ ਚੀਤ॥੪॥੧॥੩॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮ ਸੰਗਿ; ਕੀਨੋ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਨਾਮੋੁ ਹੀ; ਇਸੁ ਮਨ ਕਾ ਅਧਾਰੁ॥ ਨਾਮੋ ਹੀ; ਚਿਤਿ ਕੀਨੀ ਓਟ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਕੋਟਿ॥੧॥ ਦੀਈ- ਰਾਸਿ ਦੀਈ; ਹਰਿ ਏਕੋ ਨਾਮੁ॥ ਮਨ ਕਾ ਇਸਟੁ; ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਧਿਆਨੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ; ਹਮਾਰੇ ਜੀਅ ਕੀ ਰਾਸਿ॥ ਨਾਮੋ ਸੰਗੀ; ਜਤ ਕਤ ਜਾਤ॥ ਨਾਮੋ ਹੀ; ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਸਭ ਮਹਿ; ਨਾਮੋ ਡੀਠਾ॥੨॥ ਉੱਜਲੇ- ਨਾਮੇ; ਦਰਗਹ ਮੁਖ ਉਜਲੇ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਨਾਮੇ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਉਧਰੇ॥ ਨਾਮਿ; ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸੀਧ॥ ਨਾਮ ਸੰਗਿ; ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਗੀਧ॥੩॥ ਨਾਮੇ ਹੀ; ਹਮ ਨਿਰਭਉ ਭਏ॥ ਨਾਮੇ; ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਰਹੇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਮੇਲੇ ਗੁਣਤਾਸ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ॥੪॥੨॥੪॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ; ਜੋ ਦੇਤੋ ਮਾਨੁ॥ ਸਗਲ ਭੂਖੇ ਕਉ; ਕਰਤਾ ਦਾਨੁ॥ ਗਰਭ ਘੋਰ ਮਹਿ; ਰਾਖਨਹਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ; ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ॥੧॥ ਐਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਧਿਆਇ॥ ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ; ਜਤ ਕਤਹਿ ਸਹਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੰਕੁ ਰਾਉ; ਜਾ ਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨਿ॥ ਕੀਟ ਹਸਤਿ; ਸਗਲ ਪੂਰਾਨ॥ ਨ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ ਹੈ। ਮਸ-ਲਤਿ ਪੋਲਾ- ਬੀਓ ਪੂਛਿ ਨ ਮਸਲਤਿ ਧਰੈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ; ਸੁ ਆਪਹਿ ਕਰੈ॥੨॥ ਜਾ ਕਾ; ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ॥ ਆਪਿ ਅਕਾਰੁ; ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਘਟ ਪੋਲੇ- ਘਟ ਘਟ ਘਟਿ; ਸਭ ਘਟ ਆਧਾਰੁ॥੩॥ ਨਾਮ ਰੰਗਿ; ਭਗਤ ਭਏ ਲਾਲ॥ ਜਸੁ ਕਰਤੇ; ਸੰਤ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ॥ ਨਾਮ ਰੰਗਿ; ਜਨ ਰਹੇ ਅਘਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਜਨ ਲਾਗੈ ਪਾਇ॥੪॥੩॥੫॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਕਿਲਬਿਖ ਹੋਹਿ ਨਾਸ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਰਿਦੈ ਪਰਗਾਸ॥੧॥ ਸੇ ਸੰਤਨ ਹਰਿ ਕੇ; ਮੇਰੇ ਮੀਤ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਗਾਈਐ; ਜਾ ਕੈ ਨੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਸੈ ਪੋਲਾ- ਜਾ ਕੈ ਮੰਤ੍ਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ॥ ਨੱਸੈ- ਜਾ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ; ਭਰਮੁ ਭਉ ਨਸੈ॥ ਜਾ ਕੈ ਕੀਰਤਿ; ਨਿਰਮਲ ਸਾਰ॥ ਜਾ ਕੀ ਰੇਨੁ; ਬਾਂਛੈ ਸੰਸਾਰ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਪਤਿਤ; ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰ॥ ਏਕੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ; ਜਾ ਕੈ ਨਾਮ ਅਧਾਰ॥ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਾ; ਜਾਨੈ ਭੇਉ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਬ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਤਬ ਭੇਟੇ;

ਅੰਗ ੮੬੪:- ਗੁਰ ਸਾਧ ਦਇਆਲ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ; ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਨਾਏ॥੪॥੪॥੬॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ; ਮਨ ਮਹਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਮੰਤ੍ਰੁ ਮਨੁ ਮਾਨ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਰਿਦੈ ਲੈ ਧਾਰਉ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰਉ॥੧॥ ਮਤ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਕੋਇ ਨ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੂਲੇ ਕਉ; ਗੁਰਿ. ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ॥ ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ; ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਲਾਇਆ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ; ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਬੇਅੰਤ ਵਡਾਈ॥੨॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਊਰਧ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ; ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ; ਸੋ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਮੁਗਧ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ; ਗੁਰੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਹੈ ਭੀ ਹੋਗੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭਿ ਇਹੈ ਜਨਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ॥੪॥੫॥੭॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ; ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਮਨ ਮੋਰ॥ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ; ਮੈ ਨਾਹੀ ਹੋਰ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਟੇਕ; ਰਹਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਜਾ ਕੀ; ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਦਾਤਿ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਏਕੋ ਜਾਣੁ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ; ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗੈ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ; ਤਾ ਕਾ ਭਾਗੈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਪਾਏ ਮਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਊਪਰਿ; ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ॥੨॥ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ; ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਪੂਰਨ ਘਾਲ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਦੁਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਜਾਪੈ॥੩॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਭਾਗ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ; ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥੪॥੬॥੮॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ; ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਗੁਰੁ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਦੇਉ; ਅਲਖ ਅਭੇਉ॥ ਸਰਬ ਪੂਜ; ਚਰਨ ਗੁਰ ਸੇਉ॥੧॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਥਾਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਪਉ; ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨੁ; ਗੁਰੁ ਰਿਦੈ ਧਿਆਨੁ॥ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ; ਪੁਰਖੁ ਭਗਵਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਿ; ਰਹਉ ਕਰ ਜੋਰਿ॥ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ; ਮੈ ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ॥੨॥ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ; ਤਾਰੇ ਭਵ ਪਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਜਮ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਿ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ; ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਉਜਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੀ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ; ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਸੋਇ॥੪॥੭॥੯॥

ਅੰਗ ੮੬੫:- ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੰਗਿ; ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ॥ ਰਮਤ ਰਾਮੁ; ਸਭ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ; ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ॥ ਸਭ ਤੇ ਨਿਰਮਲ; ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਧਨੁ; ਸੰਚਿ ਭੰਡਾਰ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਕਰਿ ਆਹਾਰ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਵੀਸਰਿ ਨਹੀ ਜਾਇ॥ ਕਰਿ

ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ; ਦੀਆ ਬਤਾਇ॥੨॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਸਦਾ ਸਹਾਇ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪਿ;
ਨਿਰਮਲ ਭਏ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ॥੩॥ ਰਮਤ ਰਾਮ; ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਉੱਚਰਤ- ਉਚਰਤ ਰਾਮ; ਭੈ ਪਾਰਿ
ਉਤਾਰੈ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ; ਰਾਮ ਪਰਗਾਸ॥ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਜਪਿ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ॥੪॥੮॥੧੦॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਨ ਕਉ; ਖਸਮਿ
ਕੀਨੀ ਠਾਕਹਾਰੇ॥ ਦਾਸ ਸੰਗ ਤੇ; ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕਾ; ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਰਾਮ ਜਨਾ ਮਿਲਿ; ਮੰਗਲੁ
ਗਾਇਆ॥੧॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ; ਪੰਚ ਸਿਕਦਾਰ॥ ਰਾਮ ਭਗਤ ਕੇ; ਪਾਨੀਹਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਗਤ ਪਾਸ ਤੇ; ਲੇਤੇ ਦਾਨੁ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕਉ; ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਲੂਟਿ ਲੇਹਿ; ਸਾਕਤ ਪਤਿ ਖੋਵਹਿ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗ; ਮਲਿ ਮਲਿ
ਧੋਵਹਿ॥੨॥ ਪੰਚ ਪੂਤ ਜਣੇ; ਇਕ ਮਾਇ॥ ਉਤਭੁਜ ਖੇਲੁ ਕਰਿ; ਜਗਤ ਵਿਆਇ॥ ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਰਚਿ ਰਸੇ॥
ਇਨ ਕਉ ਛੋਡਿ; ਊਪਰਿ ਜਨ ਬਸੇ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਨ ਲੀਏ ਛਡਾਇ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ; ਤਿਨਿ ਰਖੇ ਹਟਾਇ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ; ਸਭ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥੪॥੯॥੧੧॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਲਿ
ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ; ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ; ਸੁਖ ਕੀਨੋ ਠਾਉ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਅਘਾਏ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ;
ਸਗਲ ਫਲ ਪਾਏ॥੧॥ ਰਾਮ ਜਪਤ; ਜਨ ਪਾਰਿ ਪਰੇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਹਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੇ
ਚਰਨ; ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਤੇ; ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ; ਸਭ ਮਿਟੀ ਉਪਾਧਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲਾਗੀ
ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ॥੨॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਾ ਕਉ
ਮਤਿ ਦੇਇ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਇ॥੩॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਵਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ॥ ਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਹੋਇ
ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰੀਐ॥ ਜਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ॥੪॥੧੦॥੧੨॥
ਅੰਗ ੮੬੬:- ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਕਮਲ ਨਮਸਕਾਰਿ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਮਾਰਿ॥ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ਸਗਲ
ਕੀ ਰੀਨਾ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ; ਸਭ ਮਹਿ ਚੀਨਾ॥੧॥ ਇਨ ਬਿਧਿ ਰਮਹੁ; ਗੋਪਾਲ ਗੋੁਬਿੰਦੁ॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ;
ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜਿੰਦੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ; ਇਹੈ ਸੁਆਉ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ; ਜਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ
ਸੰਗਿ॥ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰੰਗਿ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਕੀਆ; ਤਿਸ ਕਉ ਜਾਨੁ॥ ਆਗੈ; ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ
॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲ; ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਗੋਪਾਲ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥
ਸਾਧੂ ਕੀ; ਮਨੁ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ; ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਪਿ ਜੀਵੈ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ॥੪॥੧੧॥੧੩॥
ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਸੇਵਾ ਗੋਪਾਲ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਬੰਦਨ ਕਰਤਾਰ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਿ ਗਹੀ; ਸਭ
ਤਿਆਗਿ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਵਡ ਭਾਗਿ॥੧॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗਾਈਐ ਗੋਬਿੰਦੁ॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ

ਜਿੰਦੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ; ਭਏ ਆਨੰਦ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬਖਸੰਦ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਨ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਮੇਟਿ; ਮਿਲਾਏ॥੨॥ ਕਰਮ ਧਰਮ; ਇਹੁ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਸਾਗਰ ਤਰਿ; ਬੋਹਿਥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਣ ਕਰਣ॥੩॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ; ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਭਾਗੇ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਕਬਹੂ ਹਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ. ਅੰਗੁ ਕੀਆ; ਕਰਤਾਰਿ ॥੪॥੧੨॥੧੪॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਸੁਖ ਅਨਦ ਕਰੇਇ॥ ਬਾਲਕ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਗੁਰਦੇਵਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋੁਬਿੰਦ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਬਖਸਿੰਦ॥੧॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਜਪਿ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ; ਦੂਸਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸਰਬ ਸਮਾਹੀ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਾ. ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ ਤੁਮ੍ਾਰੈ॥੨॥ ਅਉਖਧ ਕੋਟਿ; ਸਿਮਰਿ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਭਜੀਐ ਧੋਲਾ- ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ; ਭਜੀਐ ਭਗਵੰਤ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਮਿਟੇ; ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਏ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ; ਪੂਰਨ ਫਲ ਪਾਏ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਦਇਆਰ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਾ ਬੀਚਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਲੀਏ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਏਕੋ ਹਰਿ ਜਾਪਿ॥੪॥੧੩॥੧੫॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ੮੬੭:- ਮੀਤ॥ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਾਰਾ ਚੀਤ॥ ਮਨ ਤਨ ਕੀ ਸਭ ਮਿਟੈ ਬਲਾਇ॥ ਦੂਖੁ ਅੰਧੇਰਾ; ਸਗਲਾ ਜਾਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਤ; ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ; ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਜਨੁ; ਕਰੈ ਕੀਰਤਨੁ ਗੋਪਾਲ॥ ਤਿਸ ਕਉ; ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ॥ ਜੱਗ- ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਪਨਾ ਖਸਮੁ ਪਛਾਣੁ॥੨॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਉਨਮਾਦ ਹੰਕਾਰ, ਕਮਲਪੁਣਾ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ; ਮਿਟਹਿ ਉਨਮਾਦ॥ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਜਾਣੁ ਭਗਵੰਤ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ; ਪੂਰਨ ਮੰਤ॥੩॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ; ਕੀਏ ਭੰਡਾਰ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ; ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ; ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਜਾਗਾ॥ ਹਰਿ ਚਰਣੀ; ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥੪॥੧੪॥੧੬॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਵਸਾਗਰ; ਬੋਹਿਥ ਹਰਿ ਚਰਣ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਮਰਣ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ; ਨਾਹੀ ਜਮ ਪੰਥ॥ ਮੰਥ ਮਲਣਾ- ਮਹਾ ਬੀਚਾਰ; ਪੰਚ ਦੂਤਹ ਮੰਥ॥੧॥ ਤਉ ਸਰਣਾਈ; ਪੂਰਨ ਨਾਥ॥ ਜੰਤ ਅਪਨੇ ਕਉ; ਦੀਜਹਿ ਹਾਥ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਬੈਸਨੋ ਰਾਮਦਾਸ॥ ਮਿਤਿ ਨਾਹੀ; ਬ੍ਰਹਮ ਅਬਿਨਾਸ॥੨॥ ਪਲਾਹ ਕੀਰਨੇ, ਯਤਨ, ਪਾਗ਼ਲਾਂ ਵਾਂਙੂ ਬਕਨਾ- ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰਹਿ; ਸਿਵ ਦੇਵ॥ ਅ-ਲਖ ਬੁੱਝਹਿ- ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ; ਅਲਖ ਅਭੇਵ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਇ॥ ਜੱਗ- ਜਗ ਮਹਿ; ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ॥੩॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ; ਗੁਣੁ ਕਿਛਹੂ ਨਾਹਿ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ; ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਦੀਨੁ; ਜਾਚੈ ਤੇਰੀ ਸੇਵ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਦੀਜੈ ਗੁਰਦੇਵ॥੪॥੧੫॥੧੭॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲੀਆ ਫਿਟਕਾਰਿਆ-

ਸੰਤ ਕਾ ਲੀਆ; ਧਰਤਿ ਬਿਦਾਰਉ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ; ਅਕਾਸ ਤੇ ਟਾਰਉ॥ ਸੰਤ ਕਉ ਰਾਖਉ; ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਨਾਲਿ॥ ਤਤ ਛੇਤੀ। ਖਿਣ ਖਿਨ 'ਚ। ਤਾਲਿ ਭਵਸਾਗਰ- ਸੰਤ ਉਧਾਰਉ; ਤਤ ਖਿਣ ਤਾਲਿ॥੧॥ ਸੋਈ ਸੰਤੁ; ਜਿ ਭਾਵੈ ਰਾਮ॥ ਸੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੈ; ਏਕੈ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਊਪਰਿ; ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਥ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਬਸੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੰਤਹ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ; ਰਾਜ ਤੇ ਟਾਲਿ॥੨॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਕਰਹੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਪਤਨੁ ਨਾਸ- ਜੋ ਨਿੰਦੈ; ਤਿਸ ਕਾ ਪਤਨੁ ਹੋਇ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਰਾਖੈ; ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ॥ ਝਖ ਪੌਲਾ- ਝਖ ਮਾਰਉ; ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ; ਭਇਆ ਬਿਸਾਸੁ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ; ਸਭੁ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਉਪਜੀ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਮਨਮੁਖ ਹਾਰ; ਗੁਰਮੁਖ ਸਦ ਜੀਤਿ॥੪॥੧੬॥੧੮॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨੀਰਿ ਨਰਾਇਣ॥ ਰਸਨਾ ਸਿਮਰਤ; ਪਾਪ ਬਿਲਾਇਣ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੮੬੮:- ਨਾਰਾਇਣ; ਸਭ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸ॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਰਗਾਸ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਕਹਤੇ; ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਸੇਵਿ; ਸਗਲ ਫਲ ਪਾਹਿ॥੧॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਅਧਾਰ॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਬੋਹਿਥ ਸੰਸਾਰ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਕਹਤ; ਜਮੁ ਭਾਗਿ ਪਲਾਇਣ॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਦੰਤ ਭਾਨੇ ਡਾਇਣ॥੨॥ ਬਖ਼ਸਿੰਦੁ- ਨਾਰਾਇਣ; ਸਦ ਸਦ ਬਖਸਿੰਦ॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਕੀਨੇ ਸੂਖ ਅਨੰਦ॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਨੋ ਪਰਤਾਪ॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਸੰਤ ਕੋ ਮਾਈ ਬਾਪ॥੩॥ ਨਾਰਾਇਣ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਰਾਇਣ॥ ਬਾਰੰ ਬਾਰ; ਨਰਾਇਣ ਗਾਇਣ॥ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਹੀ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਓਟ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਗਹੀ॥੪॥੧੭॥੧੯॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਉ ਰਾਖੈ; ਰਾਖਣਹਾਰੁ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਗੁ; ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ; ਅਗਨਿ ਨ ਜੋਹੈ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ. ਨ ਪੋਹੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਜਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਮੁਹਿ ਲਾਗੈ ਛਾਰੁ॥੧॥ ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਸੰਨਾਹੁ ਸੰਜੋਅ ਹੀ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦਾ ਕਵਚੁ ਸੰਜੋਅ, ਪਾਪਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਵਚੁ ਪੌਲਾ- ਰਾਮ ਕਵਚੁ; ਦਾਸ ਕਾ ਸੰਨਾਹੁ॥ ਦੂਤ ਦੁਸਟ; ਤਿਸੁ ਪੋਹਤ ਨਾਹਿ॥ ਜੋ ਜੋ ਗਰਬੁ ਕਰੇ; ਸੋ ਜਾਇ॥ ਗਰੀਬ ਦਾਸ ਕੀ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਇ॥੨॥ ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਇਆ; ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਸੋ ਦਾਸੁ ਰਖਿਆ; ਅਪਣੈ ਕੰਠਿ ਲਾਇ॥ ਅਹੰਕਾਰੁ- ਜੇ ਕੋ; ਬਹੁਤੁ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਓਹੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਰੁਲਤਾ; ਖਾਕੂ ਨਾਲਿ॥੩॥ ਹੈ ਭੀ ਸਾਚਾ; ਹੋਵਣਹਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰ ॥ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਰਖੇ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ; ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ॥੪॥੧੮॥੨੦॥ ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਚਰਜ- ਅਚਰਜ ਕਥਾ; ਮਹਾ ਅਨੂਪ॥ ਪ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਵਆਤਮਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ- ਪ੍ਰਾਤਮਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਰੂਪੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਇਹੁ ਬੂਢਾ; ਨਾ ਇਹੁ ਬਾਲਾ॥ ਨਾ ਇਸੁ ਦੂਖੁ; ਨਹੀ ਜਮ ਜਾਲਾ॥ ਨਾ ਇਹੁ ਬਿਨਸੈ; ਨਾ ਇਹੁ ਜਾਇ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਨਾ ਇਸੁ ਉਸਨੁ; ਨਹੀ ਇਸੁ ਸੀਤੁ॥ ਨਾ ਇਸੁ ਦੁਸਮਨੁ; ਨਾ ਇਸੁ ਮੀਤੁ॥ ਨਾ ਇਸੁ ਹਰਖੁ; ਨਹੀ ਇਸੁ ਸੋਗੁ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਇਸ ਕਾ; ਇਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ॥੨॥ ਨਾ ਇਸੁ ਬਾਪੁ; ਨਹੀ ਇਸੁ ਮਾਇਆ॥ ਇਹੁ ਅਪਰੰਪਰੁ; ਹੋਤਾ ਆਇਆ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾ ਇਸੁ ਲੇਪੁ; ਨ ਲਾਗੈ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸਦ ਹੀ ਜਾਗੈ॥੩॥

ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ; ਇਕ ਸਕਤਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਮਹਾ ਮਾਇਆ; ਤਾ ਕੀ ਹੈ ਛਾਇਆ॥ ਅ-ਛਲ- ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਦਇਆਲ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਕਛੂ ਨ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਇ॥੪॥੧੯॥੨੧॥

ਅੰਗ ੮੬੯:- ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਗਏ॥ ਸੰਤ ਸਰਣਿ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਏ॥੧॥ ਰਾਮੁ ਜਪਤ; ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਵਿਆਪੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਜਬ ਹੋਇ ਦਇਆਲ॥ ਸਾਧੂ ਜਨ ਕੀ; ਕਰੈ ਰਵਾਲ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਜਾਇ॥ ਰਾਮ ਰਤਨੁ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੨॥ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ; ਤਾਂ ਕਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਣੁ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ; ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਨਿ ਲਾਗੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ; ਜਾਗੈ॥੩॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਜਨ ਕਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਰਉਂ; ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਦਾਸ ਜਨਾ ਕੀ; ਮਨਸਾ ਪੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਜਨ ਧੂਰਿ॥੪॥੨੦॥੨੨॥੬॥੨੮॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰ; ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ; ਸਫਲ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ; ਗੁਰੂ ਗੋਪਾਲ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਰਾਖਨਹਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਹ; ਉਮਰਾਉ ਪਤੀਆਏ॥ ਦੁਸਟ ਅਹੰਕਾਰੀ; ਮਾਰਿ ਪਚਾਏ॥ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਮੁਖਿ; ਕੀਨੋ ਰੋਗੁ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ; ਕਰੈ ਸਭੁ ਲੋਗੁ॥੨॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਮਨਿ; ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ॥ ਸੰਤ ਜਪਹਿ; ਗੁਰਦੇਉ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਉੱਜਲ- ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਏ ॥ ਸਗਲ ਥਾਨ; ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਗਏ॥੩॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ; ਜਨੁ ਸਦਾ ਸਲਾਹੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਬੇਪਰਵਾਹੇ॥ ਸਗਲ ਭੈ ਮਿਟੇ; ਜਾ ਕੀ ਸਰਨਿ॥ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿ; ਪਾਏ ਸਭਿ ਧਰਨਿ॥੪॥ ਜਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਜੋ ਕਰੈ; ਸੋ ਦੁਖੀਆ ਹੋਇ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਜਨੁ ਏਕੁ ਧਿਆਏ॥ ਜਮੂਆ; ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਏ॥੫॥ ਜਨ ਨਿਰਵੈਰ; ਨਿੰਦਕ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਭਲ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਭਲ ਮਾਨਹਿ; ਨਿੰਦਕ ਵੇਕਾਰੀ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਿਖਿ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਨ ਉਬਰੇ; ਨਿੰਦਕ ਨਰਕਿ ਪਾਇਆ॥੬॥ ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ; ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਤਿ ਬਚਨ; ਵਰਤਹਿ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੇ; ਸੁ ਤੈਸਾ ਪਾਏ॥ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੀ ਜੜ; ਸਰਪਰ ਜਾਏ॥੭॥ ਨੀਧਰਿਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਧਰ ਤੇਰੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਰਾਖਹੁ ਜਨ ਕੇਰੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੮॥੧॥੨੯॥

ਅੰਗ ੮੭੦:- ਭਗਤਾਂ- ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ; ਕਿਛੁ ਸੁਨੀਐ ਕਹੀਐ॥ ਮਸਟਿ- ਮਿਲੈ ਅਸੰਤੁ; ਮਸਟਿ ਕਰਿ ਰਹੀਐ॥੧॥ ਬਾਬਾ; ਬੋਲਨਾ ਕਿਆ ਕਹੀਐ॥ ਜੈਸੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਵਿ ਰਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬੋਲੇ; ਉਪਕਾਰੀ॥ ਝਖ ਪੋਲਾ- ਮੂਰਖ ਸਿਉ ਬੋਲੇ; ਝਖ ਮਾਰੀ॥੨॥ ਬੋਲਤ ਬੋਲਤ; ਬਢਹਿ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਬੋਲੇ; ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰਾ॥੩॥ ਘਟੁ ਪੋਲਾ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਛੂਛਾ ਘਟੁ ਬੋਲੈ॥ ਭਰਿਆ ਹੋਇ; ਸੁ ਕਬਹੁ. ਨ ਡੋਲੈ॥੪॥੧॥ ਗੋਂਡ॥ ਨਰੂ ਮਰੈ; ਨਰੁ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਦਸ ਪੋਲਾ- ਪਸੂ ਮਰੈ; ਦਸ ਕਾਜ ਸਵਾਰੈ ॥੧॥ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਕੀ ਗਤਿ; ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਨਉ॥ ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਨਉ; ਬਾਬਾ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਾਡ ਜਲੇ; ਜੈਸੇ ਲਕਰੀ ਕਾ ਤੂਲਾ॥ ਕੇਸ ਜਲੇ; ਜੈਸੇ ਘਾਸ ਕਾ ਪੂਲਾ॥੨॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਤਬ ਹੀ ਨਰੁ ਜਾਗੈ॥ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ; ਮੂੰਡ ਮਹਿ ਲਾਗੈ॥੩॥੨॥ ਗੋਂਡ॥ ਆਕਾਸਿ ਗਗਨੁ ਪਾਤਾਲਿ ਗਗਨੁ ਹੈ; ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇਲੇ॥ ਘਟੁ ਪੋਲਾ- ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਸਦਾ ਪੁਰਖੋਤਮੁ; ਘਟੁ ਬਿਨਸੈ ਗਗਨੁ ਨ ਜਾਇਲੇ॥੧॥ ਮੋਹਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਓ॥ ਇਹੁ ਜੀਉ ਆਇ; ਕਹਾ ਗਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੱਤੁ- ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਕਾਇਆ ਕੀਨ੍ਹੀ; ਤਤੁ ਕਹਾ ਤੇ ਕੀਨੁ ਰੇ॥ ਬਧ ਬੰਨ੍ਹਿਆਂ, ਬੱਧ- ਕਰਮ ਬਧ. ਤੁਮ ਜੀਉ ਕਹਤ ਹੌ; ਕਰਮਹਿ ਕਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਨੁ ਰੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਮਹਿ ਤਨੁ ਹੈ. ਤਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹੈ; ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਇ ਰੇ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਨ ਛੋਡਉ; ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ਰੇ॥੩॥੩॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਭੁਜਾ ਭਿਲਾ ਪੋਲਾ - ਭੁਜਾ ਬਾਂਧਿ; ਭਿਲਾ ਕਰਿ ਡਾਰਿਓ॥ ਹਸਤੀ ਕ੍ਰੋਪਿ; ਮੂੰਡ ਮਹਿ ਮਾਰਿਓ॥ ਹਸਤਿ ਭਾਗਿ ਕੈ; ਚੀਸਾ ਮਾਰੈ॥ ਇਆ ਮੂਰਤਿ ਕੈ; ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ॥੧॥ ਆਹਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਤੁਮਰਾ ਜੋਰੁ॥ ਕਾਜੀ ਬਕਿਬੋ; ਹਸਤੀ ਤੋਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੇ ਮਹਾਵਤ; ਤੁਝੁ ਡਾਰਉ ਕਾਟਿ॥ ਇਸਹਿ ਤੁਰਾਵਹੁ; ਘਾਲਹੁ ਸਾਟਿ॥ ਹਸਤਿ ਨ ਤੋਰੈ; ਧਰੈ ਧਿਆਨੁ॥ ਵਾ ਕੈ ਰਿਦੈ; ਬਸੈ ਭਗਵਾਨੁ॥੨॥ ਕਿਆ ਅਪਰਾਧੁ; ਸੰਤ ਹੈ ਕੀਨ੍ਹਾ॥ ਬਾਂਧਿ ਪੋਟ; ਕੁੰਚਰ ਕਉ ਦੀਨ੍ਹਾ॥ ਕੁੰਚਰੁ ਪੋਟ ਲੈ ਲੈ; ਨਮਸਕਾਰੈ॥ ਬੂੱਝੀ। ਕਾਜੀ ਪੋਲਾ- ਬੂਝੀ ਨਹੀ; ਕਾਜੀ ਅੰਧਿਆਰੈ॥੩॥ ਪਤੀਆ ਪੋਲਾ- ਤੀਨਿ ਬਾਰ; ਪਤੀਆ ਭਰਿ ਲੀਨਾ॥

ਅੰਗ ੮੭੧:- ਮਨ ਕਠੋਰੁ; ਅਜਹੂ ਨ ਪਤੀਨਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਹਮਰਾ ਗੋਬਿੰਦੁ॥ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ; ਜਨ ਕੀ ਜਿੰਦੁ॥੪॥੧॥੪॥ ਗੋਂਡ॥ ਨਾ ਇਹੁ ਮਾਨਸੁ; ਨਾ ਇਹੁ ਦੇਉ॥ ਨਾ ਇਹੁ ਜਤੀ ਕਹਾਵੈ ਸੇਉ॥ ਨਾ ਇਹੁ ਜੋਗੀ; ਨਾ ਅਵਧੂਤਾ॥ ਨਾ ਇਸੁ ਮਾਇ; ਨ ਕਾਹੂ ਪੂਤਾ॥੧॥ ਇਆ ਮੰਦਰ ਮਹਿ; ਕੌਨ ਬਸਾਈ॥ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ; ਨ ਕੋਊ ਪਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਇਹੁ ਗਿਰਹੀ; ਨਾ ਓਦਾਸੀ॥ ਨਾ ਇਹੁ ਰਾਜ; ਨ ਭੀਖ ਮੰਗਾਸੀ॥ ਰਕਤੂ ਲਹੂ। ਰਾਤੀ ਰੱਤੀ- ਨਾ ਇਸੁ ਪਿੰਡੁ; ਨ ਰਕਤੂ ਰਾਤੀ॥ ਖਾਤੀ ਖੱਤ੍ਰੀ- ਨਾ ਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨੁ; ਨਾ ਇਹੁ ਖਾਤੀ॥੨॥ ਨਾ ਇਹੁ ਤਪਾ ਕਹਾਵੈ ਸੇਖੁ॥ ਨਾ ਇਹੁ ਜੀਵੈ; ਨ ਮਰਤਾ ਦੇਖੁ॥ ਇਸੁ ਮਰਤੇ ਕਉ; ਜੇ ਕੋਊ ਰੋਵੈ॥ ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਰੋਵੈ; ਸੋਈ ਪਤਿ ਖੋਵੈ॥੩॥ ਡਗਰੋ ਰਸਤਾ। ਡਗਰੋ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮੈ ਡਗਰੋ ਪਾਇਆ॥ ਜੀਵਨ ਮਰਨੁ;

ਦੋਊ ਮਿਟਵਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਇਹੁ ਰਾਮ ਕੀ ਅੰਸੁ॥ ਜਸ ਕਾਗਦ ਪਰ; ਮਿਟੈ ਨ ਮੰਸੁ॥੪॥੨॥੫॥ ਗੋਂਡ॥ ਤੂਟੇ ਤਾਗੇ; ਨਿਖੁਟੀ ਪਾਨਿ॥ ਦੁਆਰ ਊਪਰਿ; ਝਿਲਕਾਵਹਿ ਕਾਨ॥ ਕੂਚ ਬਿਚਾਰੇ; ਫੂਏ ਫਾਲ॥ ਇਆ ਮੁੰਡੀਆ ਸਿਰਿ; ਚਢਿਬੋ ਕਾਲ॥੧॥ ਇਹੁ ਮੁੰਡੀਆ; ਸਗਲੋ ਦ੍ਰਬੁ ਖੋਈ॥ ਨਾਕਸਰ ਨੱਕ 'ਚ ਜਿੰਦ ਆ ਗਈ- ਆਵਤ ਜਾਤ; ਨਾਕਸਰ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਰੀ ਨਾਰਿ ਕੀ; ਛੋਡੀ ਬਾਤਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਵਾ ਕਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਲਰਿਕੀ ਲੜਕੀ। ਲਰਿਕਨ ਲੜਕੇ- ਲਰਿਕੀ ਲਰਿਕਨ; ਖੈਬੋ ਨਾਹਿ॥ ਮੁੰਡੀਆ ਪਰਮਹੰਸ ਸਾਧੂ। ਧਾਪੇ ਰੱਜੇ- ਮੁੰਡੀਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਧਾਪੇ ਜਾਹਿ॥੨॥ ਇਕ ਦੁਇ ਮੰਦਰਿ; ਇਕ ਦੁਇ ਬਾਟ॥ ਸੱਥਰੁ- ਹਮ ਕਉ ਸਾਥਰੁ; ਉਨ ਕਉ ਖਾਟ॥ ਬੱਧਿ- ਮੂਡ ਪਲੋਸਿ; ਕਮਰ ਬਧਿ ਪੋਥੀ॥ ਹਮ ਕਉ ਚਾਬਨੁ; ਉਨ ਕਉ ਰੋਟੀ॥੩॥ ਮੁੰਡੀਆ ਮੁੰਡੀਆ ਹੂਏ ਏਕ॥ ਏ ਮੁੰਡੀਆ; ਬੂਡਤ ਕੀ ਟੇਕ॥ ਸੁਨਿ. ਅੰਧਲੀ ਲੋਈ ਬੇਪੀਰਿ॥ ਇਨ੍ਹ ਮੁੰਡੀਅਨ; ਭਜਿ ਸਰਨਿ ਕਬੀਰ॥੪॥੩॥੬॥ ਗੋਂਡ॥ ਖਸਮੁ ਮਰੈ; ਤਉ ਨਾਰਿ ਨ ਰੋਵੈ॥ ਉਸੁ ਰਖਵਾਰਾ; ਅਉਰੋ ਹੋਵੈ॥ ਰਖਵਾਰੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ॥ ਆਗੈ ਨਰਕੁ; ਈਹਾ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ॥੧॥ ਏਕ ਸੁਹਾਗਨਿ; ਜਗਤ ਪਿਆਰੀ॥ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ ਨਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਹਾਗਨਿ ਗਲਿ ਸੋਹੈ ਹਾਰੁ॥ ਸੰਤ ਕਉ ਬਿਖੁ; ਬਿਗਸੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਸਹੁਰੇ ਪੇਕੇ ਪੱਖ ਨੂੰ, ਆਰੀ ਵਾਂਗ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀ ਪਖਿਆਰੀ ਵੇਸਵਾ- ਕਰਿ ਸੀਗਾਰੁ; ਬਹੈ ਪਖਿਆਰੀ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਠਿਠਕੀ; ਫਿਰੈ ਬਿਚਾਰੀ॥੨॥ ਸੰਤ ਭਾਗਿ; ਓਹ ਪਾਛੈ ਪਰੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਮਾਰਹੁ ਡਰੈ॥ ਸਾਕਤ ਕੀ; ਓਹ ਪਿੰਡ ਪਰਾਇਣਿ॥ ਤ੍ਰਖਿ ਤਿੱਖੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਡਾਇਣਿ ਡੈਣ- ਹਮ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਰੈ; ਤ੍ਰਖਿ ਡਾਇਣਿ॥੩॥ ਹਮ; ਤਿਸ ਕਾ ਬਹੁ ਜਾਨਿਆ ਭੇਉ॥ ਜਬ ਹੂਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ; ਮਿਲੇ ਗੁਰਦੇਉ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਅਬ ਬਾਹਰਿ ਪਰੀ॥ ਸੰਸਾਰੈ ਕੈ ਅੰਚਲਿ ਲਰੀ॥੪॥੪॥੭॥

ਅੰਗ ੮੭੨:- ਗੋਂਡ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੋਭਾ ਜਾ ਕੈ ਰੇ ਨਾਹਿ॥ ਆਵਤ ਪਹੀਆ; ਖੂਧੇ ਜਾਹਿ॥ ਵਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਨਹੀ ਸੰਤੋਖੁ॥ ਬਿਨੁ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਲਾਗੈ ਦੋਖੁ॥੧॥ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਮਹਾ ਪਵੀਤ॥ ਤਪੇ ਤਪੀਸਰ; ਡੋਲੈ ਚੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੁੱਤੀ- ਸੋਹਾਗਨਿ; ਕਿਰਪਨ ਕੀ ਪੂਤੀ॥ ਸੇਵਕ ਤਜਿ; ਜਗਤ ਸਿਉ ਸੂਤੀ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ; ਠਾਢੀ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ; ਮੋਕਉ ਨਿਸਤਾਰਿ॥੨॥ ਸੋਹਾਗਨਿ ਹੈ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰੀ॥ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਗ ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਚੋਰੀ ਬੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਨੇਵਰ ਪੌਂਟੇ। ਮੰਦ ਕਰਮ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਖਿੱਚ ਰੂਪੀ ਛਨਕ ਛਣਕਾਟ ਇੱਕ ਛਨ ਛਿਨ 'ਚ ਹਰੀ ਠੱਗ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਗ ਪੋਲਾ- ਪਗ ਨੇਵਰ; ਛਨਕ ਛਨ ਹਰੀ॥ ਜਉ ਲਗੁ ਪ੍ਰਾਨ; ਤਊ ਲਗੁ ਸੰਗੇ॥ ਨਹੀਂ ਤ ਤਾਂ। ਚੱਲੀ- ਨਾਹਿ ਤ ਚਲੀ; ਬੇਗਿ ਉਠਿ ਨੰਗੇ॥੩॥ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਭਵਨ ਤ੍ਰੈ ਲੀਆ॥ਦਸ ਪੋਲਾ,ਅੱਠ- ਦਸ ਅਠ ਪੁਰਾਣ; ਤੀਰਥ ਰਸ ਕੀਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਰ ਬੇਧੇ॥ ਬਡੇ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਹੈ ਛੇਧੇ॥੪॥ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰਿ॥ ਬਿਧਵਾਰਿ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ- ਪਾਂਚ ਨਾਰਦ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਬਿਧਵਾਰਿ॥ ਪਾਂਚ ਨਾਰਦ ਕੇ; ਮਿਟਵੇ ਫੂਟੇ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਛੂਟੇ॥੫॥੫॥੮॥ ਬਲ ਸ਼ਤੀਰ ਖਿੱਚ ਲਈਏ ਤਾਂ ਮੰਦਰ ਨਹੀਂ ਠਾਹਰੈ ਠਹਿਰਦਾ- ਗੋਂਡ॥ ਜੈਸੇ ਮੰਦਰ ਮਹਿ; ਬਲ ਹਰ. ਨਾ ਠਾਹਰੈ॥ ਉੱਤਰੈ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਪਾਰਿ ਉਤਰੈ॥ ਕੁੰਭ ਬਿਨਾ; ਜਲੁ ਨਾ ਟੀਕਾਵੈ॥ ਸਾਧੂ ਬਿਨੁ; ਐਸੇ ਅਬਗਤੁ ਜਾਵੈ॥੧॥ ਜਾਰਉ ਤਿਸੈ; ਜੁ ਰਾਮੁ. ਨ ਚੇਤੈ॥ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਖੇਤੈ ਖੇਤ- ਤਨ ਮਨ ਰਮਤ

ਰਹੈ; ਮਹਿ ਖੇਤੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੇ ਹਲਹਰ ਬਿਨਾ; ਜਿਮੀ ਨਹੀ ਬੋਈਐ॥ ਸੂਤ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਮਣੀ ਪਰੋਈਐ॥ ਘੁੰਡੀ ਬਿਨੁ; ਕਿਆ ਗੰਠਿ ਚੜ੍ਹਾਈਐ॥ ਸਾਧੂ ਬਿਨੁ; ਤੈਸੇ ਅਬਗਤੁ ਜਾਈਐ॥੨॥ ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਿਨੁ; ਬਾਲੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਕੱਪਰੇ- ਬਿੰਬ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਕਪਰੇ ਧੋਈ॥ ਘੋਰ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਅਸਵਾਰ॥ ਸਾਧੂ ਬਿਨੁ; ਨਾਹੀ ਦਰਵਾਰ॥੩॥ ਜੈਸੇ ਬਾਜੇ ਬਿਨੁ; ਨਹੀ ਲੀਜੈ ਫੇਰੀ॥ ਅਉ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ। ਹੇਰੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈ- ਖਸਮਿ ਦੁਹਾਗਨਿ ਤਜਿ; ਅਉ ਹੇਰੀ॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ; ਏਕੈ ਕਰਿ ਕਰਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ; ਬਹੁਰਿ ਨਹੀ ਮਰਨਾ॥੪॥੬॥੯॥ ਗੋਂਡ॥ ਕੂੱਟਨੁ- ਕੂਟਨੁ ਸੋਇ; ਜੁ ਮਨ ਕਉ ਕੂਟੈ॥ ਮਨ ਕੂਟੈ; ਤਉ ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੈ॥ ਕੁੱਟਿ ਕਸਵੱਟੀ - ਕੁਟਿ ਕੁਟਿ ਮਨੁ; ਕਸਵਟੀ ਲਾਵੈ॥ ਸੋ ਕੂਟਨੁ; ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਕੂੱਟਨੁ- ਕੂਟਨੁ ਕਿਸੈ ਕਹਹੁ; ਸੰਸਾਰ॥ ਸਗਲ ਬੋਲਨ ਕੇ ਮਾਹਿ; ਬੀਚਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਚਨੁ ਸੋਇ; ਜੁ ਮਨ ਸਿਉ ਨਾਚੈ॥ ਝੂਠਿ ਨ ਪਤੀਐ; ਪਰਚੈ ਸਾਚੈ॥ ਇਸੁ ਮਨ ਆਗੇ; ਪੂਰੈ ਤਾਲ॥ ਇਸੁ ਨਾਚਨ ਕੇ; ਮਨ ਰਖਵਾਲ॥੨॥ ਬਜਾਰੀ ਸੋ; ਜੁ ਬਜਾਰਹਿ ਸੋਧੈ॥ ਪਾਂਚ ਪਲੀਤਹ ਕਉ; ਪਰਬੋਧੈ॥ ਨਉ ਨਵੇਂ। ਨਾਇਕ ਸੁਆਮੀ, ਪ੍ਰੇਰਕ ਰਾਮਜੀ ਦੀ- ਨਉ ਨਾਇਕ ਕੀ; ਭਗਤਿ ਪਛਾਨੈ॥ ਸੋ ਬਾਜਾਰੀ; ਹਮ. ਗੁਰ ਮਾਨੇ॥੩॥ ਤਸਕਰੁ ਸੋਇ; ਜਿ ਤਾਤਿ. ਨ ਕਰੈ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੈ ਜਤਨਿ; ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ॥ ਲੱਖਨ- ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਹਮ ਐਸੇ ਲਖਨ॥ ਬਿ-ਚੱਖਨ- ਧੰਨੁ ਗੁਰਦੇਵ; ਅਤਿ ਰੂਪ ਬਿਚਖਨ॥੪॥੭॥੧੦॥

ਅੰਗ ੮੭੩:- ਗੋਂਡ॥ ਧੰਨੁ ਗੁਪਾਲ; ਧੰਨੁ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਕਵਲੁ ਰਿਦੇ। ਟਹਕੇਵ ਖਿੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ- ਧੰਨੁ ਅਨਾਦਿ; ਭੂਖੇ ਕਵਲੁ ਟਹਕੇਵ॥ ਧਨੁ ਓਇ ਸੰਤ; ਜਿਨ ਐਸੀ ਜਾਨੀ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਬੋ; ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ॥੧॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇ; ਹੋਇ ਅਨਾਦਿ॥ ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ; ਅੰਨ ਕੈ ਸਾਦਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਪੀਐ ਖਾਈਏ। ਪਹਿਲਾ ਜਪੀਐ ਪੋਲਾ, ਦੂਜਾ ਜੱਪੀਐ- ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ; ਜਪੀਐ ਅੰਨੁ॥ ਅੰਭੈ ਜਲ। ਨੀਕਾ ਸੋਹਣਾ।ਵੰਨੁ ਰੰਗ- ਅੰਭੈ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨੀਕਾ ਵੰਨੁ॥ ਅੰਨੈ ਬਾਹਰਿ; ਜੋ ਨਰ ਹੋਵਹਿ॥ ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਮਹਿ; ਅਪਨੀ ਖੋਵਹਿ॥੨॥ ਛੋਡਹਿ ਅੰਨੁ; ਕਰਹਿ ਪਾਖੰਡ॥ ਨਾ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਨਾ ਓਹਿ ਰੰਡ॥ ਜੱਗ- ਜਗ ਮਹਿ ਬਕਤੇ; ਦੂਧਾਧਾਰੀ॥ ਵਟਿਕਾ ਖੋਏ ਦੀ ਪਿੰਨੀ- ਗੁਪਤੀ ਖਾਵਹਿ; ਵਟਿਕਾ ਸਾਰੀ॥੩॥ ਸੁਕਾਲੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਮਾਂ- ਅੰਨੈ ਬਿਨਾ; ਨ ਹੋਇ ਸੁਕਾਲੁ॥ ਤਜਿਐ ਅੰਨਿ; ਨ ਮਿਲੈ ਗੁਪਾਲੁ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਹਮ ਐਸੇ ਜਾਨਿਆ॥ ਧੰਨੁ ਅਨਾਦਿ; ਠਾਕੁਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੪॥੮॥੧੧॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਘੋੜੇ ਦਾ ਮ੍ਰੇਦਾ, ਯੱਗ 'ਚ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਸੋ ਅਸਮੇਧ ਯੱਗ, ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਜੱਗਨੇ- ਅਸੁਮੇਧ ਜਗਨੇ॥ ਆਪਣੇ ਬਰਾਬਰ ਵਸਤੂ ਤੋਲ ਕੇ, ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਤੁਲਾ ਪੁਰਖ ਦਾਨੇ ਦਾਨ ਹੈ।ਤੁਲਾ ਪੋਲਾ- ਤੁਲਾ ਪੁਰਖ; ਦਾਨੇ॥ ਪ੍ਰਾਗ ਇਸਨਾਨੇ॥੧॥ ਪੁੱਜਹਿ- ਤਉ ਨ ਪੁਜਹਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਨਾਮਾ॥ ਅਪੁਨੇ ਰਾਮਹਿ ਭਜੁ; ਰੇ ਮਨ ਆਲਸੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਇਆ; ਪਿੰਡੁ ਭਰਤਾ॥ ਬਨਾਰਸਿ ਕਾਂਸੀ। ਅਸਿ ਹੈ- ਬਨਾਰਸਿ; ਅਸਿ ਬਸਤਾ॥ ਪੜ੍ਹਤਾ- ਮੁਖਿ ਬੇਦ ਚਤੁਰ ਪੜਤਾ॥੨॥ ਅਛਿਤਾ ਸਹਿਤ। ਅੱਛਿਤਾ- ਸਗਲ ਧਰਮ; ਅਛਿਤਾ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨ; ਇੰਦ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ॥ ਖਟੁ ਕਰਮ ਸਹਿਤ ਰਹਤਾ॥੩॥ ਸਿਵਾ ਸਕਤਿ ਸੰਬਾਦੰ॥ ਮਨ; ਛੋਡਿ ਛੋਡਿ ਸਗਲ ਭੇਦੰ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੋਬਿੰਦੰ॥

ਭਜੁ ਨਾਮਾ; ਤਰਸਿ ਭਵ ਸਿੰਧੰ॥੪॥੧॥ ਨਾਦ ਘੰਟੇਹੇੜੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਤੇ- ਗੋਂਡ॥ ਨਾਦ ਭ੍ਰਮੇ; ਜੈਸੇ ਮਿਰਗਾਏ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਤਜੇ; ਵਾ ਕੋ ਧਿਆਨੁ ਨ ਜਾਏ॥੧॥ ਐਸੇ ਰਾਮਾ; ਐਸੇ ਹੇਰਉ॥ ਰਾਮੁ ਛੋਡਿ; ਚਿਤੁ ਅਨਤ ਨ ਫੇਰਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਲ 'ਚੋਂ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ ਪਸੂਆਰਾ ਦਧੀਰਾ- ਜਿਉ ਮੀਨਾ; ਹੇਰੈ ਪਸੂਆਰਾ॥ ਸੋਨਾ ਗਢਤੇ; ਹਿਰੈ ਸੁਨਾਰਾ॥੨॥ ਜਿਉ ਬਿਖਈ; ਹੇਰੈ ਪਰ ਨਾਰੀ॥ ਕਉਡਾ ਡਾਰਤ; ਹਿਰੈ ਜੁਆਰੀ॥੩॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਉ; ਤਹ ਤਹ ਰਾਮਾ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ; ਨਿਤ ਧਿਆਵੈ ਨਾਮਾ॥੪॥੨॥ ਗੋਂਡ॥ ਮੋਕਉ ਤਾਰਿ ਲੇ ਰਾਮਾ; ਤਾਰਿ ਲੇ॥ ਮੈ ਅਜਾਨੁ ਜਨੁ. ਤਰਿਬੇ ਨ ਜਾਨਉ; ਬਾਪ ਬੀਠੁਲਾ ਬਾਹ ਦੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਰ ਤੇ. ਸੁਰ ਹੋਇ ਜਾਤ ਨਿਮਖ ਮੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਧਿ ਸਿਖਲਾਈ॥ ਨਰ ਤੇ ਉਪਜਿ. ਸੁਰਗ ਕਉ ਜੀਤਿਓ; ਸੋ ਅਵਖਧ. ਮੈ ਪਾਈ॥੧॥ ਜਹਾ ਜਹਾ ਧੂਅ ਨਾਰਦੁ ਟੇਕੇ; ਨੈਕੁ ਟਿਕਾਵਹੁ ਮੋਹਿ॥ ਉਧਰੇ- ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਵਿਲੰਬਿ. ਬਹੁਤੁ ਜਨ ਉਧਰੇ; ਨਾਮੇ ਕੀ ਨਿਜ ਮਤਿ ਏਹ॥੨॥੩॥ ਅੰਗ ੮੭੪:- ਧੌਲਾ ਤਾਲਾ ਇੱਛਾ। ਬੇੱਲੀ ਮਿੱਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਗੋਂਡ॥ ਮੋਹਿ ਲਾਗਤੀ; ਤਾਲਾ ਬੇਲੀ॥ ਬਛਰੇ ਬਿਨੁ; ਗਾਇ ਅਕੇਲੀ॥੧॥ ਪਾਨੀਆ ਬਿਨੁ; ਮੀਨੁ ਤਲਫੈ॥ ਐਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਬਿਨੁ; ਬਾਪੁਰੋ ਨਾਮਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੇ. ਗਾਇ ਕਾ ਬਾਛਾ ਛੂਟਲਾ॥ ਥਨ ਚੋਖਤਾ; ਮਾਖਨੁ ਘੂਟਲਾ॥੨॥ ਨਾਮਦੇਉ; ਨਾਰਾਇਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਅਲਖੁ ਧੌਲਾ- ਗੁਰੁ ਭੇਟਤ; ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥੩॥ ਜੈਸੇ ਬਿਖੈ ਹੇਤ ਪਰ ਨਾਰੀ॥ ਐਸੇ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਰਾਰੀ॥੪॥ ਜੈਸੇ ਤਾਪ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਘਾਮਾ॥ ਤੈਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਬਿਨੁ; ਬਾਪੁਰੋ ਨਾਮਾ॥੫॥੪॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ; ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਭਰਮਾ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈ; ਊਤਮ ਧਰਮਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ; ਜਾਤਿ ਕੁਲ ਹਰੀ॥ ਲਾਕਰੀ ਸੋਟੀ- ਸੋ ਹਰਿ; ਅੰਧੁਲੇ ਕੀ ਲਾਕਰੀ॥੧॥ ਹਰਿਜੀ ਏ ਨੂੰ। ਨਮਸਤੇ- ਹਰ ਏ ਨਮਸਤੇ; ਹਰ ਏ ਨਮਹ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ; ਨਹੀ ਦੁਖੁ ਜਮਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਨਾਖਸ; ਹਰੇ ਪਰਾਨ॥ ਅਜੈਮਲ ਕੀਓ; ਬੈਕੁੰਠਹਿ ਥਾਨ॥ ਪੜ੍ਹਾਵਤ- ਸੂਆ ਪੜਾਵਤ; ਗਨਿਕਾ ਤਰੀ॥ ਪੂਤਰੀ ਧੌਲਾ- ਸੋ ਹਰਿ; ਨੈਨਹੁ ਕੀ ਪੂਤਰੀ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ; ਪੂਤਨਾ ਤਰੀ॥ ਬਾਲ ਘਾਤਨੀ; ਕਪਟਹਿ ਭਰੀ॥ ਸੁੱਤ। ਉਧਰੀ- ਸਿਮਰਨ; ਦ੍ਰੋਪਦ ਸੁਤ, ਉਧਰੀ॥ ਗਊਤਮ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਜੀ ਦੀ ਸਤੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਅਹੱਲਿਆ। ਸਤੀ ਸਿਲਾ ਧੌਲੇ। ਉਧਰੀ- - ਗਊਤਮ ਸਤੀ; ਸਿਲਾ ਨਿਸਤਰੀ॥੩॥ ਕੇੱਸੀ ਮਥਨੁ ਧੌਲਾ- ਕੇਸੀ ਕੰਸ; ਮਥਨੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ॥ ਕੱਾਲੀ- ਜੀਅ ਦਾਨੁ; ਕਾਲੀ ਕਉ ਦੀਆ॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਾ. ਐਸੋ ਹਰੀ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਭੈ ਅਪਦਾ ਟਰੀ॥੪॥੧॥੫॥ ਗੋਂਡ॥ ਭੈਰਉ ਭੂਤ; ਸੀਤਲਾ ਧਾਵੈ॥ ਖਰ ਬਾਹਨ; ਉਹੁ ਛਾਰ ਉਡਾਵੈ॥੧॥ ਰਮਈਆ- ਹਉ ਤਉ; ਏਕ ਰਮਈਆ ਲੈਹਉ॥ ਬਦਲਾਵ ਵੱਟੇ ਬਦਲੇ. ਨਿ ਨਹੀਂ- ਆਨ ਦੇਵ ਬਦਲਾਵ; ਨਿ ਦੈਹਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਰਤੇ; ਜੋ ਨਰੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਬਰਦ ਚਢੇ; ਡਉਰੂ ਢਮਕਾਵੈ॥੨॥ ਮਹਾ ਮਾਈ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੈ॥ ਅਉਤਰੈ ਜੰਮਦੇ, ਅਉਤਰੈ ਧੌਲਾ- ਨਰ ਸੈ ਨਾਰਿ ਹੋਇ ਅਉਤਰੈ॥੩॥ ਤੂ ਕਹੀਅਤ ਹੀ; ਆਦਿ ਭਵਾਨੀ॥ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਬਰੀਆ; ਕਹਾ

ਛਪਾਨੀ॥੪॥ ਗੁਰਮਤਿ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗਹੁ ਮੀਤਾ॥ ਗੀਤਾ ਗੁਰਸਬਦਾਂ ਨੂੰ। ਗੀਤਾਂ- ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਾ; ਇਉ ਕਹੈ ਗੀਤਾ॥੫॥੨॥੬॥
ਬਿਲਾਵਲੁ ਗੋਂਡ॥ ਆਜੁ ਨਾਮੇ ਬੀਠਲੁ ਦੇਖਿਆ; ਮੂਰਖ ਕੋ ਸਮਝਾਊ ਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਰੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ; ਲੋਧੇ ਕਾ ਖੇਤੁ ਖਾਤੀ ਥੀ॥ ਲੈ ਕਰਿ ਠੇਗਾ ਟਗਰੀ ਤੋਰੀ; ਲਾਂਗਤ ਲਾਂਗਤ ਜਾਤੀ ਥੀ॥੧॥ ਚੜ੍ਹਿਆ- ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਰਾ ਮਹਾਦੇਉ; ਧਉਲੇ ਬਲਦ ਚੜਿਆ ਆਵਤੁ ਦੇਖਿਆ ਥਾ॥ ਪੱਕਾ- ਮੋਦੀ ਕੇ ਘਰ ਖਾਣਾ ਪਾਕਾ; ਵਾ ਕਾ ਲੜਕਾ ਮਾਰਿਆ ਥਾ॥੨॥
ਅੰਗ ੮੭੫:- ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਰਾ ਰਾਮਚੰਦੁ; ਸੋ ਭੀ ਆਵਤੁ ਦੇਖਿਆ ਥਾ॥ ਸਰਬਰ ਜੰਗ। ਜੋਇ ਇਸਤ੍ਰੀ- ਰਾਵਨ ਸੇਤੀ ਸਰਬਰ ਹੋਈ; ਘਰ ਕੀ ਜੋਇ. ਗਵਾਈ ਥੀ॥੩॥ ਹਿੰਦੂ ਅੰਨ੍ਹਾ; ਤੁਰਕੂ ਕਾਣਾ॥ ਦੁਹਾਂ ਤੇ. ਗਿਆਨੀ ਸਿਆਣਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜੈ ਦੇਹੁਰਾ; ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਮਸੀਤ॥ ਨਾਮੇ ਸੋਈ ਸੇਵਿਆ; ਜਹ ਦੇਹੁਰਾ ਨ ਮਸੀਤਿ॥੪॥੩॥੭॥
ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ; ਜਪਹੁ ਸੰਸਾਰ॥ ਅਉ ਪੁਨਾ। ਹਾਰ ਨਾਸ- ਬਿਨੁ ਮੁਕੰਦ; ਤਨੁ ਹੋਇ ਅਉ ਹਾਰ॥ ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ; ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ; ਹਮਰਾ ਪਿਤ ਮਾਤਾ॥੧॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕੰਦੇ; ਮਰਤ ਮੁਕੰਦੇ॥ ਤਾ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਸਦਾ ਅਨੰਦੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ; ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੰ॥ ਜਪਿ ਮੁਕੰਦ; ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਨੰ॥ ਸੇਵ ਮੁਕੰਦ; ਕਰੈ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ; ਦੁਰਬਲ ਧਨੁ ਲਾਧੀ॥੨॥ ਏਕੁ ਮੁਕੰਦੁ; ਕਰੈ ਉਪਕਾਰੁ॥ ਹਮਰਾ ਕਹਾ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮੇਟੀ ਜਾਤਿ; ਹੂਏ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਤੁਹੀ ਆਪਜੀ।ਮੁਕੰਦ ਮੁਕਤ ਦਾਤੇ, ਅਪਣੇ ਸੱਚੇ ਚਰਨਕਮਲਾਂ ਨਾਲ, ਜੋਗ ਜੋੜ। ਜੁਗ ਜੋੜ। ਕੇ ਤਾਰਿ ਤਾਰ ਲੈਣਾ ਕਰੋ ਜੀ, ਜੁੱਗ- ਤੁਹੀ ਮੁਕੰਦ; ਜੋਗ. ਜੁਗ ਤਾਰਿ॥੩॥ ਉਪਜਿਓ ਗਿਆਨੁ; ਹੂਆ ਪਰਗਾਸ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਲੀਨੇ ਕੀਟ ਦਾਸ॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ; ਅਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚੂਕੀ॥ ਜਪਿ ਮੁਕੰਦ; ਸੇਵਾ ਤਾਹੂ ਕੀ॥੪॥੧॥ ਗੋਂਡ॥ ਅੱਠਸੱਠਿ- ਜੇ ਓਹੁ; ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਵੈ॥ ਜੇ ਓਹੁ; ਦੁਆਦਸ ਸਿਲਾ ਪੂਜਾਵੈ॥ ਤਟਾ ਤਲਾਅ। ਤਟਾ ਪੋਲਾ- ਜੇ ਓਹੁ; ਕੂਪ ਤਟਾ ਦੇਵਾਵੈ॥ ਕਰੈ ਨਿੰਦ; ਸਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ॥੧॥ ਸਾਧ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ; ਕੈਸੇ ਤਰੈ॥ ਸਰਪਰ ਜਾਨਹੁ; ਨਰਕ ਹੀ ਪਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇ ਓਹੁ; ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੈ ਕੁਲਖੇਤਿ॥ ਅਰਪੈ ਨਾਰਿ; ਸੀਗਾਰ ਸਮੇਤਿ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਗਲੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ; ਸ੍ਰਵਨੀ ਸੁਨੈ॥ ਕਰੈ ਨਿੰਦ; ਕਵਨੈ ਨਹੀ ਗੁਨੈ॥੨॥ ਜੇ ਓਹੁ; ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਵੈ॥ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ਸੋਭਾ; ਮੰਡਪਿ ਪਾਵੈ॥
ਅਪਨਾ ਬਿਗਾਰਿ; ਬਿਰਾਂਨਾ ਸਾਂਢੈ॥ ਕਰੈ ਨਿੰਦ; ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਹਾਂਢੈ॥੩॥ ਨਿੰਦਾ ਕਹਾ ਕਰਹੁ; ਸੰਸਾਰਾ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ; ਪਰਗਟਿ ਪਾਹਾਰਾ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਸੋਧਿ ਸਾਧਿ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਜੋੜ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਅੰਕ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨੇ- ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ; ਪਾਪੀ ਨਰਕਿ ਸਿਧਾਰਿਆ॥੪॥੨॥੧੧॥੭॥੨॥੪੯॥ਜੋੜ॥
ਅੰਗ ੮੭੬:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਹਸਾਕਿਰਤਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ। ਪੜ੍ਹਤਾ ਪੜ੍ਹੈ- ਕੋਈ ਪੜਤਾ ਸਹਸਾਕਿਰਤਾ; ਕੋਈ ਪੜੈ ਪੁਰਾਨਾ॥ ਕੋਈ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਪਮਾਲੀ; ਲਾਗੈ ਤਿਸੈ ਧਿਆਨਾ॥ ਅਬ ਹੀ ਕਬ ਹੀ. ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨਾ; ਤੇਰਾ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨਾ॥੧॥ ਨ ਜਾਣਾ ਹਰੇ; ਮੇਰੀ ਕਵਨ ਗਤੇ॥ ਪਤੇ ਪੋਲਾ- ਹਮ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨ, ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ, ਰਾਖਹੁ ਮੇਰੀ ਲਾਜ. ਪਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਬਹੂ ਜੀਅੜਾ ਊਭਿ ਚੜਤੁ ਹੈ; ਕਬਹੂ ਜਾਇ ਪਇਆਲੇ॥ ਲੋਭੀ ਜੀਅੜਾ. ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਤੁ ਹੈ; ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲੇ॥੨॥ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਫ਼ੈਸ਼ਨ ਨਸ਼ੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮਾਈ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਸਾਜਹਿ ਸਜਾਉਂਦੇ- ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ. ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਆਏ; ਜੀਵਣੁ ਸਾਜਹਿ ਮਾਈ॥ ਚੱਲੇ- ਏਕਿ ਚਲੇ. ਹਮ ਦੇਖਹ ਸੁਆਮੀ; ਭਾਹਿ ਬਲੰਤੀ ਆਈ॥੩॥ ਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮੀਤੁ. ਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭਾਈ; ਨਾ ਕਿਸੈ ਬਾਪੁ. ਨ ਮਾਈ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ. ਜੇ ਤੂ ਦੇਵਹਿ; ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੪॥੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ; ਪਸਰਿ ਰਹੀ॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਨਰਹਰੀ॥੧॥ ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ; ਸੁਆਮੀ॥ ਅੰਧ ਕੂਪਿ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਗਾਡਿਆ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਉਤਰਉ ਪਾਰਿ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਭੀਤਰਿ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਬਸਿਆ; ਬਾਹਰਿ ਕਾਹੇ ਨਾਹੀ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸਾਰ ਕਰੇ ਨਿਤ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਦਾ ਚਿੰਤ ਮਨ ਮਾਹੀ॥੨॥ ਆਪੇ ਨੇੜੈ; ਆਪੇ ਦੂਰਿ॥ ਆਪੇ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਅੰਗ ੮੭੭:- ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਨੈਣੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਦਵੈਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਰੂਪ, ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਵਿਕਾਰ ਨਿੰਦਾ ਬੁਰਾ ਬੋਲਣ ਰੂਪ ਨੇਤਾਂ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਲੱਗੀ ਹੈ- ਅੰਤਰਿ ਸਹਸਾ. ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ; ਨੈਣੀ ਲਾਗਸਿ ਬਾਣੀ॥ ਪਰਤਾਪਹਿਗਾ ਪਛਤਾਵੇਗਾ। ਪਰਤਾਪਹਿ੍ਗਾ- ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ; ਪਰਤਾਪਹਿਗਾ ਪ੍ਰਾਣੀ॥੪॥੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦਰਾਂ- ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਵਸਹਿ. ਕਵਨੁ ਦਰੁ ਕਹੀਐ; ਦਰਾ ਭੀਤਰਿ ਦਰੁ. ਕਵਨੁ ਲਹੈ॥ ਫਿਰਾਂ- ਜਿਸੁ ਦਰ ਕਾਰਣਿ ਫਿਰਾ ਉਦਾਸੀ; ਸੋ ਦਰੁ. ਕੋਈ ਆਇ ਕਹੈ॥੧॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ॥ ਜੀਵਤਿਆ ਨਹ ਮਰੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਟ ਤਖ਼ਤੇ। ਪਟ ਪੋਲਾ- ਦੁਖੁ ਦਰਵਾਜਾ. ਰੋਹੁ ਰਖਵਾਲਾ; ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ. ਦੁਇ ਪਟ ਜੜੇ॥ ਬੱਧਿਆ ਸੱਤ- ਮਾਇਆ ਜਲੁ ਖਾਈ. ਪਾਣੀ ਘਰੁ ਬਾਧਿਆ; ਸਤ ਕੈ ਆਸਣਿ ਪੁਰਖੁ ਰਹੈ॥੨॥ ਕਿੰਤੇ ਨਾਮਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਿਆ; ਤੁਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ ਅਵਰੁ ਹਰੇ॥ ਊਚਾ ਨਹੀ ਕਹਣਾ. ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਣਾ; ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਕਰੇ॥੩॥ ਜਬ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ; ਤਬ ਹੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਏਕੁ ਕਹੈ॥ ਆਸਾ ਭੀਤਰਿ ਰਹੈ ਨਿਰਾਸਾ; ਤਉ ਨਾਨਕ. ਏਕੁ ਮਿਲੈ॥੪॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਇਨ ਬਿਧਿ; ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ॥ ਜੀਵਤਿਆ; ਇਉ ਮਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੩॥ ਸਬਦ ਦੀ, ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਤ ਸਮਝ, ਸਾਖੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੀ ਸਿੰਙੀ, ਸਬਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ,ਗਿਆਤ ਸਮਝ ਵਾਲੇ ਬਾਜੈ ਵਿਰਲੇ ਲੋਕੁ ਹੀ ਸੁਣੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ. ਮੇਰੀ ਸਿੰਙੀ; ਬਾਜੈ ਲੋਕੁ ਸੁਣੇ॥ ਪਤੁ ਪੋਲਾ। ਤਾਈਂ। ਪੜੇ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣ- ਪਤੁ ਝੋਲੀ. ਮੰਗਣ ਕੈ ਤਾਈ; ਭੀਖਿਆ ਨਾਮੁ ਪੜੇ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਗੋਰਖੁ ਜਾਗੈ॥ ਗੋਰਖੁ ਸੋ. ਜਿਨਿ ਗੋਇ ਉਠਾਲੀ; ਕਰਤੇ ਬਾਰ ਨ

ਲਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਣੀ ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਣਿ ਬੰਧਿ ਰਾਖੇ; ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਮੁਖਿ ਦੀਏ॥ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕਉ ਧਰਤੀ ਦੀਨੀ; ਏਤੇ ਗੁਣ ਵਿਸਰੇ॥੨॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ; ਪੀਰ ਪੁਰਸ ਬਹੁਤੇਰੇ॥ ਜੇ ਤਿਨ ਮਿਲਾ. ਤ ਕੀਰਤਿ ਆਖਾ; ਤਾ ਮਨੁ ਸੇਵ ਕਰੇ॥੩॥ ਕਾਗਦੁ ਲੂਣੁ ਰਹੈ ਘ੍ਰਿਤ ਸੰਗੇ; ਪਾਣੀ ਕਮਲੁ ਰਹੈ॥ ਐਸੇ ਭਗਤ ਮਿਲਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਜਮੁ ਕਿਆ ਕਰੈ॥੪॥੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਣਿ ਮਾਛਿੰਦ੍ਰਾ; ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ। ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਵਸਗਤਿ ਪੰਚ ਕਰੇ; ਨਹ ਡੋਲੈ॥ ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ; ਜੋਗ ਕਉ ਪਾਲੇ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ॥੧॥ ਸੋ ਅਉਧੂਤੁ; ਐਸੀ ਮਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਿੱਖਿਆ। ਚੱਲੈ- ਭਿਖਿਆ; ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਚਲੈ॥ ਅ-ਮੁਲੈ- ਹੋਵੈ ਸੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ; ਸੰਤੋਖਿ ਅਮੁਲੈ॥ ਧਿਆਨ ਰੂਪਿ ਹੋਇ; ਆਸਣੁ ਪਾਵੈ॥ ਸਚਿ ਨਾਮਿ; ਤਾੜੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ॥੨॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਸੁਣਿ ਮਾਛਿੰਦ੍ਰਾ; ਅਉਧੂ ਨੀਸਾਣੀ॥ ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸੁ ਵਲਾਏ॥ ਨਿਹਚਉ ਨਾਨਕ; ਕਰਤੇ ਪਾਏ॥੩॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਅਗਮੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਕੀ; ਸੰਧਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਦੀਖਿਆ ਦਾਰੂ; ਭੋਜਨੁ ਖਾਇ॥ ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੪॥੫॥

ਅੰਗ ੮੭੮:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਮ ਡੋਲਤ. ਬੇੜੀ ਪਾਪ ਭਰੀ ਹੈ; ਪਵਣੁ ਲਗੈ ਮਤੁ ਜਾਈ॥ ਸਨਮੁਖ ਸਿਧ ਭੇਟਣ ਕਉ ਆਏ; ਨਿਹਚਉ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ ਗੁਰ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣਹਾਰਿਆ॥ ਦੇਹਿ ਭਗਤਿ ਪੂਰਨ ਅਵਿਨਾਸੀ; ਹਉ ਤੁਝ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੱਧੁ- ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਜੋਗੀ ਅਰੁ ਜੰਗਮ; ਏਕੁ ਸਿਧੁ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਪਰਸਤ ਪੈਰ ਸਿਝਤ ਤੇ ਸੁਆਮੀ; ਅਖਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਆਇਆ॥੨॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਨ ਜਾਨਾ; ਨਾਮੁ ਜਪੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਨਕ ਭੇਟਿਓ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਬੇਰਾ॥੩॥੬॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤਿ ਰਲਾਈਐ ਏਤੁ॥ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੁਲਹਾ; ਲੰਘਹਿ ਜੇਤੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਭਾਹਿ; ਤਿਸੈ ਤੂ ਰਖੁ॥ ਅ-ਥੱਕੁ- ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਅਥਕੁ॥੧॥ ਐਸਾ ਦੀਵਾ; ਨੀਰਿ ਤਰਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਦੀਵੈ; ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੱਛੀ ਮਿੱਟੀ- ਹਛੀ ਮਿਟੀ; ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥ ਤਾ ਕਾ ਕੀਆ; ਮਾਨੈ ਸੋਇ॥ ਕਰਣੀ ਤੇ ਕਰਿ; ਚਕਹੁ ਢਾਲਿ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ; ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ॥੨॥ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਜਾ ਸੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਘਟਿ ਪੋਲਾ- ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਦੀਵਾ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ॥ ਬੁਝਾਇਆ ਪੋਲਾ- ਪਾਣੀ ਮਰੈ ਨ ਬੁਝਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਐਸਾ ਦੀਵਾ; ਨੀਰਿ ਤਰਾਇ॥੩॥ ਡੋਲੈ ਵਾਉ ਨ ਵਡਾ ਹੋਇ॥ ਜਾਪੈ ਜਿਉ ਸਿੰਘਾਸਣਿ ਲੋਇ॥ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਕਿ ਵੈਸੁ॥ ਨਿਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ; ਗਣੀ ਸਹੰਸ॥ਐਸਾ ਦੀਵਾ;ਬਾਲੇ ਕੋਇ॥ਪਾ-ਰੰਗਤਿ ਪਰਮ ਕਲਿਆਣ- ਨਾਨਕ; ਸੋ ਪਾਰੰਗਤਿ ਹੋਇ॥੪॥੭॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤੁਧਨੋ ਨਿਵਣੁ; ਮੰਨਣੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥ ਸਾਚੁ ਭੇਟ; ਬੈਸਣ ਕਉ ਥਾਉ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਵੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਤਾ ਸੁਣਿ ਸਦਿ ਬਹਾਲੇ ਪਾਸਿ॥੧॥ ਨਾਨਕ; ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ॥ ਐਸੀ ਦਰਗਹ; ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪੋਤਾ; ਕਰਮੁ ਪਸਾਉ॥ ਤੂ ਦੇਵਹਿ; ਮੰਗਤ ਜਨ ਚਾਉ॥ ਭਾਂਡੈ- ਭਾਡੈ ਭਾਉ ਪਵੈ; ਤਿਤੁ ਆਇ॥ ਧੁਰਿ ਤੈ ਛੋਡੀ; ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ; ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ॥

ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ; ਆਪੇ ਧਰੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਨਾ ਕੋ ਆਵੈ; ਨਾ ਕੋ ਜਾਇ॥੩॥ ਲੋਕੁ ਧਿਕਾਰੁ ਕਹੈ, ਮੰਗਤ ਜਨ; ਮਾਗਤ. ਮਾਨੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਕਹਣੁ ਉਲਾਂਭਾ। ਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ- ਸਹ ਕੀਆ ਗਲਾ. ਦਰ ਕੀਆ ਬਾਤਾ; ਤੈ ਤਾ. ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਆ॥੪॥੮॥ ਬੁੱਝੈ, ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਬੂੰਦ.ਬੂੰਦ ਮਹਿ ਸਾਗਰੁ;ਕਵਣੁ ਬੁਝੈ.ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਉਤਭੁਜ ਚਲਤ ਆਪਿ ਕਰਿ ਚੀਨੈ;ਆਪੇ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ॥੧॥ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੈ ਕੋਈ॥ ਤਿਸ ਤੇ;ਮੁਕਤਿ ਪਰਮਗਤਿ ਹੋਈ

ਅੰਗ ੮੭੯:-॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਦਿਨ ਮਹਿ ਰੈਣਿ. ਰੈਣਿ ਮਹਿ ਦਿਨੀਅਰੁ; ਉਸਨ ਸੀਤ ਬਿਧਿ ਸੋਈ॥ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸਮਝ ਨ ਹੋਈ॥੨॥ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਨਾਰਿ. ਨਾਰਿ ਮਹਿ ਪੁਰਖਾ; ਬੂਝਹੁ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ॥

ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ-ਧੁਨਿ ਮਹਿ ਧਿਆਨੁ. ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਜਾਨਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ॥੩॥ ਮਨ ਮਹਿ ਜੋਤਿ. ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਮਨੂਆ; ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਭਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜਿਨ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੪॥੯॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਤਾ, ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ॥ ਸੋ ਸੇਵਕਿ; ਰਾਮ ਪਿਆਰੀ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰੀ॥੧॥ ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਲਾਜ ਛੋਡਿ. ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧੁਨਿ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਘੋਰਾ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਮੋਰਾ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੈ; ਸਚੁ ਸਮਾਇਆ॥ ਗੁਰੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸਭਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਗੁਰਬਾਣੀ॥ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਸਾਰਿਗਪਾਣੀ॥ ਤਹ ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਤਪ ਸਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ; ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੩॥ ਜਹ ਆਪੁ ਗਇਆ; ਭਉ ਭਾਗਾ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ; ਸੇਵਕੁ ਲਾਗਾ॥ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੪॥੧੦॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਛਾਦਨੁ ਭੋਜਨੁ ਮਾਗਤੁ ਭਾਗੈ॥ ਖੁੱਧਿਆ- ਖੁਧਿਆ ਦੁਸਟ ਜਲੈ; ਦੁਖੁ ਆਗੈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਹੀ ਲੀਨੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ; ਭਗਤਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਈ॥੧॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ; ਸਹਜ ਘਰਿ ਵਾਸੈ॥ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਏਕੋ ਕਰਿ ਦੇਖਿਆ; ਭੀਖਿਆ ਭਾਇ ਸਬਦਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੱਡੀਆ- ਪੰਚ ਬੈਲ; ਗਡੀਆ ਦੇਹ ਧਾਰੀ॥

ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਰਾਮ ਕਲਾ; ਨਿਬਹੈ ਪਤਿ ਸਾਰੀ॥ ਧਰ ਤੂਟੀ; ਗਾਡੋ ਸਿਰ ਭਾਰਿ॥ ਭਾਰਿ ਚਿਖਾ ਲੱਕਰੀ- ਲਕਰੀ ਬਿਖਰਿ ਜਰੀ ਮੰਝ ਭਾਰਿ॥੨॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਵੀਚਾਰਿ ਜੋਗੀ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਣਾ; ਸੋਗ ਬਿਓਗੀ॥ ਭੁਗਤਿ ਨਾਮੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਕੰਧੁ; ਜਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥੩॥ ਜਗੋਟਾ ਲੰਗੋਟਾ- ਸਹਜ ਜਗੋਟਾ; ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੂਟਾ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਲੂਟਾ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਭਗਤਿ; ਜਨ ਤਰਣਾ॥੪॥੧੧॥

ਅੰਗ ੮੮੦:- ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧॥ ਸੱਤਜੁਗਿ- ਸਤਜੁਗਿ, ਸਚੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਭਗਤਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ॥ ਸਤਜੁਗਿ; ਧਰਮੁ ਪੈਰ ਹੈ ਚਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰਿ॥੧॥ ਜੁਗ ਚਾਰੇ; ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ॥ ਜਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ. ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰੇਤੈ, ਇਕ ਕਲ

ਕੀਨੀ ਦੂਰਿ॥ ਪਾਖੰਡੁ ਵਰਤਿਆ; ਹਰਿ ਜਾਣਨਿ ਦੂਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ; ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥੨॥ ਦੁਆਪੁਰਿ; ਦੂਜੈ ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਇ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੇ; ਜਾਣਹਿ ਦੋਇ॥ ਦੁਆਪੁਰਿ; ਧਰਮੁ. ਦੁਇ ਪੈਰ ਰਖਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ; ਤ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥੩॥ ਕਲਜੁਗਿ; ਧਰਮ ਕਲਾ. ਇਕ ਰਹਾਏ॥ ਇਕ ਪੈਰਿ ਚਲੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਏ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਅਤਿ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਭੇਟੈ; ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੁ॥੪॥ ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਸਚੁ; ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਸਾਚੀ ਕੀਰਤਿ; ਸਚੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ਕੋਈ॥੫॥ ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਨਾਮੁ ਊਤਮੁ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ; ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ॥੬॥੧॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੇ ਵਡਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਵਡਭਾਗੀ; ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ. ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ॥੧॥ ਸਦ ਪੌਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਸਦ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੋਵੈ. ਲਿਵ ਲਾਗੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੀਰਾ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕ; ਬਹੁ ਸਾਗਰ ਭਰਪੂਰੁ ਕੀਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪੀ ਖ਼ਾਨ 'ਚੋਂ ਕਢਿ ਕੱਢ। ਕਢਿ ਕੱਢ ਲਿਆ- ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਵੈ, ਵਡ ਮਸਤਕਿ; ਤਿਨਿ ਗੁਰਮਤਿ, ਕਢਿ ਕਢਿ ਲੀਆ॥੨॥ ਰਤਨੁ ਜਵੇਹਰੁ ਲਾਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ; ਗੁਰਿ. ਕਾਢਿ ਤਲੀ ਦਿਖਲਾਇਆ॥ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਣ ਕੱਖ। ਲਾਖੁ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਲਾਖੁ ਨਾਮੁ- ਭਾਗਹੀਣ ਮਨਮੁਖਿ. ਨਹੀ ਲੀਆ; ਤ੍ਰਿਣ ਓਲੈ. ਲਾਖੁ ਛਪਾਇਆ॥੩॥ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਾ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਪਾਵੈ; ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪਾਏ॥੪॥੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰਾਮ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦਾ; ਹਰਿ ਨੀਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਇ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਈ ਸਭ ਨੀਕਲਿ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਪਾਇ॥੧॥ ਰਾਮ ਜਨ; ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਬੋਲਾਇ॥ ਅੰਗ ੮੮੧:- ਜੋ ਜੋ ਸੁਣੈ ਕਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤਾ; ਰਾਮ ਜਪਤ ਸੋਹਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇ ਵਡਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਜਨਾ ਭੇਟਾਇ॥ਦਰਸਨੁ ਸੰਤ ਦੇਹੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ. ਰਾਮ ਜਨ ਨੀਕੇ; ਭਾਗਹੀਣ ਨ ਸੁਖਾਇ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਰਾਮ ਕਹਹਿ ਜਨ ਊਚੇ; ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਡੰਸੁ ਲਗਾਇ॥੩॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਨਰ ਨਿੰਦਕ, ਜਿਨ ਜਨ ਨਹੀ ਭਾਏ; ਹਰਿ ਕੇ ਸਖਾ ਸਖਾਇ॥ ਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਚੋਰ ਵੇਮੁਖ ਮੁਖ ਕਾਲੇ; ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਜ ਨ ਭਾਇ॥੪॥ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਹਮ ਦੀਨ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ॥੫॥੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸਖਾ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ; ਤਿਨ ਊਪਰਿ ਹਾਥੁ ਵਤਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਧ ਸੇਈ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ॥੧॥ ਰਾਮ; ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਲਿ. ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥ ਅਮਿਉ ਅਮਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੈ ਮੀਠਾ; ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਰਾਮ ਜਨ ਊਤਮ; ਮਿਲਿ ਊਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ॥ ਹਮ ਹੋਵਤ ਚੇਰੀ ਦਾਸ ਦਾਸਨ

ਕੀ; ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਖੁਸੀ ਕਰਾਵੈ॥੨॥ ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਰਿਦ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵੈ॥ ਬਾਤਾਂ- ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤੀ. ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਬਾਤਾ; ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕੂੜੋ ਫਲੁ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਜੱਗਜੀਵਨ। ਪਗੀਂ ਪੋਲਾ- ਮੋਕਉ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤੇ; ਹਰਿ ਸੰਤ ਪਗੀ, ਲੇ ਪਾਵੈ॥ ਚੜ੍ਹਿ- ਹਉ ਕਾਟਉ ਕਾਟਿ ਬਾਢਿ ਸਿਰੁ ਰਾਖਉ; ਜਿਤੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਚੜਿ ਆਵੈ॥੪॥੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜੇ ਵਡਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਵਡ ਮੇਰੇ; ਜਨ ਮਿਲਦਿਆ ਢਿਲ ਨ ਲਾਈਐ॥ ਸਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ। ਨੀਕੇ ਅੱਛੇ। ਨ੍ਹਾਵਾਈਐ- ਹਰਿ ਜਨ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੁੰਟ ਸਰ ਨੀਕੇ; ਵਡਭਾਗੀ ਤਿਤੁ ਨਾਵਾਈਐ॥੧॥ ਰਾਮ; ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾਰੈ ਲਾਈਐ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਹਉ ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਸਉ. ਸੰਤ ਆਗੈ; ਪਗ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ; ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈਐ॥ ਸਤਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਮਿਲਿ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਧਿਆਈਐ॥੨॥ ਸਤਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਤਿਨ ਪਾਇਆ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਲਾਜ ਰਖਾਈਐ॥ਇਕਿ ਅਪਣੈ ਸੁਆਇ ਆਇ ਬਹਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਜਿਉ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈਐ॥੩॥ ਬਗੁਲਾ ਕਾਗ ਨੀਚ ਕੀ ਸੰਗਤਿ; ਜਾਇ ਕਰੰਗ ਬਿਖੂ ਮੁਖਿ ਲਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਤਿ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹੰਸੁ ਕਰਾਈਐ॥੪॥੪॥ ਅੰਗ ੮੮੨:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਤਗੁਰ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਣ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਲੱਗਹ- ਹਮ ਚੇਰੀ ਹੋਇ ਲਗਹ ਗੁਰ ਚਰਣੀ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਇਆ॥੧॥ ਰਾਮ; ਮੈ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਬੇਲੀ; ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਸਖਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰੇ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਨ ਰਹਹਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ. ਮਰਹਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ॥ ਵੱਡਭਾਗ- ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗ. ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਏ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸੁੱਝੈ ਬੁੱਝੈ- ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਸੂਝੈ ਬੂਝੈ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਉ ਜਪਾਇਆ॥ ਨੱਕ- ਨਾਮ ਹੀਣ ਫਿਰਹਿ ਸੇ ਨਕਟੇ; ਤਿਨ ਘਸਿ ਘਸਿ ਨਕ ਵਢਾਇਆ॥੩॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਮੋਕਉ ਜਗਜੀਵਨ ਜੀਵਾਲਿ ਲੈ ਸੁਆਮੀ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਪੂਰਾ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੪॥੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਵੱਡਾ ਵੱਡ- ਸਤਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਵਡਾ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ॥੧॥ ਰਾਮ; ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ, ਕੰਠਿ ਧਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈ; ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗ ਹਮਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਵਹਿ; ਤਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੇ॥ ਹਿਰਦੈ ਕਾਮ ਕਾਮਨੀ ਮਾਗਹਿ; ਰਿਧਿ ਮਾਗਹਿ ਹਾਥੁ ਪਸਾਰੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪਿ ਜਪੁ ਵਡਾ ਵਡੇਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਖਉ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਜੇ ਵਡਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਜਪੀਐ; ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥੩॥ ਹਰਿ ਜਨ ਨਿਕਟਿ. ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹੈ; ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਕੰਠਿ ਜਨ ਧਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ॥੪॥੬॥੧੮॥

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਦੀਨ ਕੇ ਦਾਤੇ; ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਹੁ ਕੋਈ॥ ਮਾਟੀ ਕਾ ਕਿਆ ਧੋਪੈ ਸੁਆਮੀ; ਮਾਣਸ ਕੀ ਗਤਿ ਏਹੀ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ; ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਵਿਆਪੈ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਚੇ ਭਾਡੇ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ; ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ॥ ਜੈਸਾ ਲਿਖਤੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ; ਹਮ ਤੈਸੀ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਈ॥੨॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਥਾਪਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਅਪਨਾ; ਏਹੋ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਸੋ ਅੰਗ ੮੮੩:- ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਮੋਹਿ ਅੰਧੁ ਲਪਟਾਣਾ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ; ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤੁਮਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਵਹੁ ਚਰਣਾ ਤਲਿ. ਊਪਰਿ ਆਵਹੁ; ਐਸੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਆਪਸ ਤੇ ਊਪਰਿ ਸਭ ਜਾਣਹੁ; ਤਉ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਐਸੀ ਕਥਹੁ ਕਹਾਣੀ॥ ਸੁਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਰ ਦੇਵ ਪਵਿਤ੍ਰਾ; ਖਿਨੁ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਪੰਚੁ ਛੋਡਿ. ਸਹਜ ਘਰਿ ਬੈਸਹੁ; ਝੂਠਾ ਕਹਹੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਤੱਤ- ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਹੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਵਹੁ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਤਤੁ ਬਿਲੋਈ॥੨॥ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵਹੁ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ; ਆਤਮੁ ਚੀਨਹੁ ਭਾਈ॥ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਣਹੁ. ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਜਰੁ; ਕਿਸੁ ਸਿਉ ਕਰਹੁ ਬੁਰਾਈ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਮਾਰਗੁ ਮੁਕਤਾ; ਸਹਜੇ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੇ ਜਨ. ਜਿਨੀ ਕਲਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ॥੪॥੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਵਤ ਹਰਖ ਨ ਜਾਵਤ ਦੂਖਾ; ਨਹ ਬਿਆਪੈ ਮਨ ਰੋਗਨੀ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਤਉ ਉਤਰੀ ਸਗਲ ਬਿਓਗਨੀ ॥੧॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਇਹ ਬਿਧਿ ਹੈ; ਮਨੁ ਜੋਗਨੀ॥ ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਰੋਗੁ ਲੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ; ਤਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗਨੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਅਲੋਗਨੀ ਅਲੌਕਿਕ ਪਵਿੱਤ੍ਰਾ ਪਇਆਲ - ਸੁਰਗ ਪਵਿਤ੍ਰਾ. ਮਿਰਤ ਪਵਿਤ੍ਰਾ; ਪਇਆਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਲੋਗਨੀ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੋਲਾ- ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਭੁੰਚੈ; ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਹਰਿ ਗੁਨੀ॥੨॥ ਨਹ ਸਿਵ ਸਕਤੀ. ਜਲੁ ਨਹੀ ਪਵਨਾ; ਤਹ ਅਕਾਰੁ ਨਹੀ ਮੇਦਨੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਗ ਕਾ ਤਹਾ ਨਿਵਾਸਾ; ਜਹ ਅਵਿਗਤ ਨਾਥੁ ਅਗਮ ਧਨੀ॥੩॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਕਾ. ਧਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਹਉ ਕਿਆ ਗਨੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਮ ਤੁਮ. ਗੁਰਿ, ਖੋਈ ਹੈ; ਅੰਭੈ ਅੰਭੁ ਮਿਲੋਗਨੀ॥੪॥੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰਹਤ ਰਹੈ ਨਿਰਾਰੀ; ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਨ ਜਾਨੈ॥ ਰਤਨ ਕੋਠੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਪੂਰਨ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਖਜਾਨੈ॥੧॥ ਅਚਰਜੁ- ਅਚਰਜੁ; ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਭਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਲੁ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗਾ; ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਕਥਨ ਕਹਣ ਕਉ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ; ਜੋ ਪੇਖੈ ਤਿਸੁ ਬਣਿ ਆਵੈ ॥੨॥ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਕਰਣੈਹਾਰਾ; ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਬੇਚਾਰਾ॥ ਆਪਣੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੂਰ ਭੰਡਾਰਾ॥੩॥ ਐਸਾ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨਿ ਚਾਖਿਆ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰੀ;

ਅੰਗ ੮੮੪:- ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥੪॥੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੱਧੇ- ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ; ਬੈਰੀ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ॥ ਬੱਧੇ- ਜਿਨਿ ਬੈਰੀ ਹੈ ਇਹੁ ਜਗੁ ਲੂਟਿਆ; ਤੇ ਬੈਰੀ ਲੈ ਬਾਧੇ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਪਰਮੇਸਰੁ ਮੇਰਾ॥ ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਰਸ ਮਾਣੀ; ਨਾਉ ਜਪੀ. ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵਸਿ. ਦੂਜੀ ਬਾਤਾ; ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਰਖਵਾਰਾ॥ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਰਹਤ ਹੈ ਸੁਆਮੀ; ਇਕ ਨਾਮ ਕੈ ਆਧਾਰਾ॥੨॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਮਿਲਿਓ ਸੁਖਦਾਈ; ਊਨ ਨ ਕਾਈ ਬਾਤਾ॥ ਤੱਤੁ- ਤਤੁ ਸਾਰੁ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਤਾ॥੩॥ ਅ-ਲਖ- ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ. ਜੈਸਾ ਤੂ ਹੈ; ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ॥ ਅਤੁਲ ਅਥਾਹ ਅਡੋਲ ਸੁਆਮੀ; ਨਾਨਕ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ॥੪॥੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੱਤੀ- ਤੂ ਦਾਨਾ ਤੂ ਅਬਿਚਲੁ ਤੂਹੀ; ਤੂ ਜਾਤਿ ਮੇਰੀ ਪਾਤੀ॥ ਤੱਤੀ- ਤੂ ਅਡੋਲੁ. ਕਦੇ ਡੋਲਹਿ ਨਾਹੀ; ਤਾ ਹਮ ਕੈਸੀ ਤਾਤੀ॥੧॥ ਏਕੈ ਏਕੈ ਏਕ ਤੂਹੀ॥ ਏਕੈ ਏਕੈ ਤੂ ਰਾਇਆ॥ ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਸਾਗਰੁ. ਹਮ ਹੰਸ ਤੁਮਾਰੇ; ਤੁਮ ਮਹਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲਾ॥ ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ. ਤਿਲੁ ਸੰਕ ਨ ਮਾਨਹੁ; ਹਮ ਭੁੰਚਹ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਾ॥੨॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ. ਤੁਮ ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ; ਤੁਮ ਮੁਖਿ ਦੇਵਹੁ ਖੀਰਾ॥ ਹਮ ਖੇਲਹ ਸਭਿ ਲਾਡ ਲਡਾਵਹ; ਤੁਮ ਸਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥੩॥ ਤੁਮ ਪੂਰਨ. ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਸੰਪੂਰਨ; ਹਮ ਭੀ ਸੰਗਿ ਅਘਾਏ॥ ਮਿਲਤ ਮਿਲਤ ਮਿਲਤ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ; ਨਾਨਕ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ॥੪॥੬॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰ ਕਰਿ ਤਾਲ ਪਖਾਵਜੁ ਨੈਨਹੁ; ਮਾਥੈ ਵਜਹਿ ਰਬਾਬਾ॥ ਕਰਨਹੁ ਮਧੁ ਬਾਸੁਰੀ ਬਾਜੈ; ਜਿਹਵਾ ਧੁਨਿ ਆਗਾਜਾ॥ ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਕਰਿ ਮਨੂਆ ਨਾਚੈ; ਆਣੇ ਘੂਘਰ ਸਾਜਾ॥੧॥ ਰਾਮ ਕੋ ਨਿਰਤਿਕਾਰੀ॥ ਪੇਖੈ ਪੇਖਨਹਾਰੁ ਦਇਆਲਾ; ਜੇਤਾ ਸਾਜੁ ਸੀਗਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਖਾਰ ਮੰਡਲੀ ਧਰਣਿ ਸਬਾਈ; ਊਪਰਿ ਗਗਨੁ ਚੰਦੋਆ॥ ਪਵਨੁ ਵਿਚੋਲਾ. ਕਰਤ ਇਕੇਲਾ; ਜਲ ਤੇ ਓਪਤਿ ਹੋਆ॥ ਪੁਤਰਾ ਪੋਲਾ- ਪੰਚ ਤਤੁ ਕਰਿ ਪੁਤਰਾ ਕੀਨਾ; ਕਿਰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਆ॥੨॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ. ਜਰੇ ਚਰਾਗਾ; ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਭੀਤਰਿ ਰਾਖੇ॥ ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ. ਦਸੇ ਪਾਤਉ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪ, ਦਸ ਵੇਸਵਾਂ। ਸੰਗੀਤਾ ਗੌਣ ਵਾਲੇ, ਪੰਜ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਰੂਪ ਪੰਜ ਸੰਗੀਤਾ ਭੜੂਏ- ਦਸ ਪਾਤਉ, ਪੰਚ ਸੰਗੀਤਾ; ਏਕੈ ਭੀਤਰਿ ਸਾਥੇ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੋਇ ਭਾਵ ਦਿਖਾਵਹਿ; ਸਭਹੁ ਨਿਰਾਰੀ ਭਾਖੇ॥੩॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਨਿਰਤਿ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜੈ ਤੂਰਾ ॥ ਏਕਿ ਨਚਾਵਹਿ. ਏਕਿ ਭਵਾਵਹਿ; ਇਕਿ ਆਇ ਜਾਇ ਹੋਇ ਧੂਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਬਹੁਰਿ ਨ ਨਾਚੈ; ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਪੂਰਾ॥੪॥੭॥

ਅੰਗ ੮੮੫:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਓਅੰਕਾਰਿ ਏਕ ਧੁਨਿ ਏਕੈ; ਏਕੈ ਰਾਗੁ ਅਲਾਪੈ॥ ਏਕਾ ਦੇਸੀ. ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ; ਏਕੋ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪੈ॥ ਏਕਾ ਸੁਰਤਿ. ਏਕਾ ਹੀ ਸੇਵਾ; ਏਕੋ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਪੈ॥੧॥ ਭਲੋ ਭਲੋ; ਰੇ ਕੀਰਤਨੀਆ ॥ ਰਾਮ ਰਮਾ; ਰਾਮਾ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ਛੋਡਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਧੰਧ ਸੁਆਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ-ਜਿੱਤ੍ਰ। ਸੁਰਾਂ- ਪੰਚ ਬਜਿਤ੍ਰ ਕਰੇ ਸੰਤੋਖਾ; ਸਾਤ

ਸੁਰਾ ਲੈ ਚਾਲੈ॥ ਬੱਜਾ। ਤਾਨਾ ਪੌਲਾ। ਬੀਂਗਾ- ਬਾਜਾ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਤਜਿ ਤਾਨਾ; ਪਾਉ. ਨ ਬੀਗਾ ਘਾਲੈ॥ ਫੇਰੀ ਫੇਰੁ ਨ ਹੋਵੈ ਕਬ ਹੀ; ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਬੰਧਿ ਪਾਲੈ॥੨॥ ਨਾਰਦੀ ਭਗਤੀ- ਨਾਰਦੀ; ਨਰਹਰ ਜਾਣਿ ਹਦੂਰੇ॥ ਘੂੰਘਰ ਖੜਕੁ; ਤਿਆਗਿ ਵਿਸੂਰੇ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਦਿਖਾਵੈ ਭਾਵੈ॥ ਏਹੁ ਨਿਰਤਿਕਾਰੀ; ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ॥੩॥ ਜੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵੈ॥ ਕੋਟਿ ਮਧਿ; ਏਹੁ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਜਾਵਉ ਟੇਕ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਕੀਰਤਨੁ ਏਕ॥੪॥੮॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ॥ ਅੱਲਾਹਿ- ਕੋਈ ਸੇਵੈ ਗੁਸਈਆ; ਕੋਈ ਅਲਾਹਿ॥੧॥ ਕਾਰਣ ਕਰਣ; ਕਰੀਮ॥ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ; ਰਹੀਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨ੍ਹਾਵੈ, ਹੱਜ- ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤੀਰਥਿ; ਕੋਈ ਹਜ ਜਾਇ॥ ਕੋਈ ਕਰੈ ਪੂਜਾ; ਕੋਈ ਸਿਰੁ ਨਿਵਾਇ॥੨॥ ਪੜ੍ਹੈ- ਕੋਈ ਪੜੈ ਬੇਦ; ਕੋਈ ਕਤੇਬ॥ ਕੋਈ ਓਢੈ ਨੀਲ; ਕੋਈ ਸੁਪੇਦ॥੩॥ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੁਰਕੁ; ਕੋਈ ਕਹੈ ਹਿੰਦੂ॥ ਸੁਰਗਿੰਦੂ ਇੰਦ੍ਰ ਪਦਵੀ- ਕੋਈ ਬਾਛੈ ਭਿਸਤੁ; ਕੋਈ ਸੁਰਗਿੰਦੂ॥੪॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਨਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਾਹਿਬ ਕਾ; ਤਿਨਿ ਭੇਦੁ ਜਾਤਾ॥੫॥੯॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਵਨੈ ਮਹਿ; ਪਵਨੁ ਸਮਾਇਆ॥ ਜੋਤੀ ਮਹਿ; ਜੋਤਿ ਰਲਿ ਜਾਇਆ॥ ਮਾਟੀ ਮਾਟੀ ਹੋਈ ਏਕ॥ ਰੋਵਨਹਾਰੇ ਕੀ; ਕਵਨ ਟੇਕ॥੧॥ ਕਉਨੁ ਮੂਆ ਰੇ; ਕਉਨੁ ਮੂਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰਾ; ਇਹੁ ਤਉ ਚਲਤੁ ਭਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਗਲੀ ਕਿਛੁ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ॥ ਰੋਵਨਹਾਰੁ ਭਿ ਊਠਿ ਸਿਧਾਈ॥ ਭਰਮ ਮੋਹ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਬੰਧ॥ ਭਖਲਾਏ ਭਟਕਦਾ ਹੈ- ਸੁਪਨੁ ਭਇਆ; ਭਖਲਾਏ ਅੰਧ॥੨॥ ਇਹੁ ਤਉ ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਹੁਕਮਿ ਅਪਾਰਿ॥ ਨਹ ਕੋ ਮੂਆ; ਨ ਮਰਣੈ ਜੋਗੁ॥ ਨਹ ਬਿਨਸੈ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੋਗੁ॥੩॥ ਜੋ ਇਹੁ ਜਾਣਹੁ; ਸੋ ਇਹੁ ਨਾਹਿ॥ ਜਾਨਣਹਾਰੇ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਮਰੈ; ਨ ਆਵੈ ਜਾਇਆ॥੪॥੧੦॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੋਪਾਲ ਲਾਲੁ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿ ਤੂ ਜੀਵਹਿ; ਫਿਰਿ ਨ ਖਾਈ. ਮਹਾ ਕਾਲੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ; ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ॥

ਅੰਗ ੮੯੬:- ਬਡੈਭਾਗਿ; ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਓ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਨਾਹੀ ਉਧਾਰੁ॥ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕੁ; ਆਖੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥੨॥੧੧॥ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਚਾਰਿ ਪੁਕਾਰਹਿ; ਨਾ ਤੂ ਮਾਨਹਿ॥ ਖਟੁ ਭੀ; ਏਕਾ ਬਾਤ ਵਖਾਨਹਿ॥ ਦਸ ਪੌਲਾ- ਦਸ ਅਸਟੀ ਮਿਲਿ; ਏਕੋ ਕਹਿਆ॥ ਤਾ ਭੀ ਜੋਗੀ; ਭੇਦੁ ਨ ਲਹਿਆ॥੧॥ ਕਿੰਕੁਰੀ ਅਨੂਪ ਵਾਜੈ॥ ਮੱਤਵਾਰੋ- ਜੋਗੀਆ; ਮਤਵਾਰੋ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਤ- ਪ੍ਰਥਮੇ ਵਸਿਆ; ਸਤ ਕਾ ਖੇੜਾ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਹਿ; ਕਿਛੁ ਭਇਆ ਦੁਤੇੜਾ॥ ਦੁਤੀਆ; ਅਰਧੋ ਅਰਧਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਏਕੁ ਰਹਿਆ; ਤਾ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ॥੨॥ ਏਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਏ ਮਣੀਏ॥ ਗਾਠੀ ਭਿਨਿ ਭਿਨਿ; ਭਿਨਿ ਭਿਨਿ ਤਣੀਏ॥ ਮਾਲਾ ਬਿਧਿ ਪੌਲਾ- ਫਿਰਤੀ ਮਾਲਾ;

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਇ॥ ਖਿੰਚਿਆ ਸੂਤੁ; ਤ ਆਈ ਥਾਇ॥੩॥ ਮਟੁ ਪੋਲਾ- ਚਹੁ ਮਹਿ ਏਕੈ; ਮਟੁ ਹੈ ਕੀਆ॥ ਤਹ ਬਿਖੜੇ ਥਾਨ; ਅਨਿਕ ਖਿੜਕੀਆ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ; ਦੁਆਰੇ ਆਇਆ॥ ਤਾ ਨਾਨਕ; ਜੋਗੀ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ॥੪॥ ਇਉ; ਕਿੰਕੁਰੀ ਆਨੂਪ ਵਾਜੈ॥ ਸੁਣਿ ਜੋਗੀ ਕੈ ਮਨਿ ਮੀਠੀ ਲਾਗੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥੧੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਾਗਾ ਕਰਿ ਕੈ; ਲਾਈ ਥਿਗਲੀ॥ ਅਸਤੀ ਪੋਲਾ- ਲਉ ਨਾੜੀ; ਸੂਆ ਹੈ ਅਸਤੀ॥ ਅੰਭੈ ਕਾ ਕਰਿ ਡੰਡਾ ਧਰਿਆ॥ ਕਿਆ ਤੂ ਜੋਗੀ; ਗਰਬਹਿ ਪਰਿਆ॥੧॥ ਜਪਿ ਨਾਥੁ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ॥ ਤੇਰੀ ਖਿੰਥਾ; ਦੋ ਦਿਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਾਇ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਗਹਰੀ ਬਿਭੂਤ ਲਾਇ ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ; ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਧਾਰੀ॥ ਮਾਗਹਿ ਟੂਕਾ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਥੁ ਛੋਡਿ ਜਾਚਹਿ; ਲਾਜ ਨ ਆਵੈ॥੨॥ਚੱਲ ਚਿੱਤ- ਚਲ ਚਿਤ ਜੋਗੀ; ਆਸਣੁ ਤੇਰਾ॥ ਸਿੰਙੀ ਵਾਜੈ; ਨਿਤ ਉਦਾਸੇਰਾ॥ਬੂੱਝ- ਗੁਰ ਗੋਰਖ ਕੀ; ਤੈ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਗੀ; ਆਵੈ ਜਾਈ॥੩॥ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਆ ਨਾਥੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ॥ ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ; ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਨਾਮੈ ਖਿੰਥਾ; ਨਾਮੈ ਬਸਤਰੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਜੋਗੀ ਹੋਆ ਅਸਥਿਰੁ॥੪॥ ਇਉ ਜਪਿਆ ਨਾਥੁ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ॥ ਹੁਣਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰੁ ਗੋਸਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੨॥੧੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸੋਈ॥ ਆਨ. ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ; ਰੰਗੁ ਮਾਨਾ॥੧॥ਐਸੋ ਰੇ;ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਡੀਠਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ॥

ਅੰਗ ੮੯੭:- ਪੀਵਤ; ਅਮਰ ਭਏ ਨਿਹਕਾਮ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਅਨਦ ਰੂਪ; ਪ੍ਰਗਟੇ ਸੰਸਾਰੀ॥੨॥ ਕਿਆ ਦੇਵਉ; ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ॥ ਲੱਖ- ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਉ; ਲਖ ਬੇਰਾ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ ਸਾਜਿਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਨੀਚੁ ਨਿਵਾਜਿਆ॥੩॥ ਖੋੱਲਿ- ਖੋਲਿ ਕਿਵਾਰਾ; ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ॥ ਜੈਸਾ ਸਾ; ਤੈਸਾ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥ ਤੁੱਟਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਸਭੁ ਪੜਦਾ ਤੂਟਾ॥ ਵੁੱਠਾ- ਹਉ ਤੇਰਾ; ਤੂ ਮੈ ਮਨਿ ਵੂਠਾ॥੪॥੩॥੧੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੇਵਕੁ ਲਾਇਓ ਅਪੁਨੀ ਸੇਵ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਦੀਓ; ਮੁਖਿ ਦੇਵ॥ ਸਗਲੀ ਚਿੰਤਾ; ਆਪਿ ਨਿਵਾਰੀ॥ਸਦ ਪੋਲਾ- ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੧॥ ਕਾਜ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰੇ; ਸਤਗੁਰ॥ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ; ਸਤਗੁਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਹਿਮਾ ਜਾ ਕੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ॥ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ; ਦੇਇ ਜਿਸੁ ਧੀਰ॥ ਜਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ; ਰਾਇ॥ ਸੋ ਨਰੁ; ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨੀ ਪਾਇ॥੨॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਆਪ॥ ਤਾ ਕਉ; ਨਾਹੀ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪ॥ ਲਾਲੁ ਰਤਨੁ; ਤਿਸੁ ਪਾਲੈ ਪਰਿਆ॥ ਸਗਲ ਕੁਟੰਬ; ਓਹੁ ਜਨੁ ਲੈ ਤਰਿਆ॥੩॥ ਨਾ ਕਿਛੁ ਭਰਮੁ; ਨ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਜਾ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਏਕੋ ਏਕੁ; ਨਿਰੰਜਨ ਪੂਜਾ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੋਲਾ- ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ; ਆਪਿ ਦਇਆਲ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਰਸਾਲ॥੪॥੪॥੧੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਨ ਤੇ ਛੁਟਕੀ; ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ; ਲਗੀ ਪਿਆਰੀ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ; ਸੁ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮੀਠਾ॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਤਾ ਇਹੁ ਅਚਰਜੁ; ਨੈਨਹੁ ਡੀਠਾ॥੧॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਜਾਨੀ ਰੇ;

ਮੇਰੀ ਗਈ ਬਲਾਇ॥ ਬੁਝਿ ਪੋਲਾ- ਬੁਝਿ ਗਈ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਿਵਾਰੀ ਮਮਤਾ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੀਓ ਸਮਝਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਰਾਖਿਓ ਗੁਰਿ ਸਰਨਾ॥ ਗੁਰਿ ਪਕਰਾਏ; ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨਾ॥ ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ; ਜਾ ਮਨ ਠਹਰਾਨੇ॥ ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਏਕੈ ਹੀ ਜਾਨੇ॥੨॥ ਜੋ ਜੋ ਕੀਨੋ; ਹਮ ਤਿਸ ਕੇ ਦਾਸ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਗਲ ਨਿਵਾਸ॥ ਨਾ ਕੋ ਦੂਤੁ; ਨਹੀ ਬੈਰਾਈ॥ ਗਲਿ ਪੋਲਾ- ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਚਾਲੇ; ਏਕੈ ਭਾਈ॥੩॥ ਜਾ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਦੀਏ ਸੂਖਾ॥ ਤਾ ਕਉ; ਬਹੁਰਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖਾ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਤਉ; ਰੰਗਿ ਗੋਪਾਲ॥੪॥੫॥੧੬॥ ਪੜ੍ਹਤਾ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੁਖ ਤੇ ਪੜਤਾ; ਟੀਕਾ ਸਹਿਤ॥ ਨਹੀ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਨਹੀ ਪੂਰਨ ਰਹਤ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ ਕਰਿ; ਲੋਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ॥ ਅਪਨਾ ਕਹਿਆ; ਆਪਿ ਨ ਕਮਾਵੈ॥੧॥ ਪੰਡਿਤ ਬੇਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਪੰਡਿਤ॥ ਮਨ ਕਾ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ ਪੰਡਿਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਗੈ ਰਾਖਿਓ; ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ॥

ਅੰਗ ੮੮੮:- ਮਨੁ ਕੀਨੋ; ਦਹ ਦਿਸ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਚੜ੍ਹਾਵੈ। ਪਾਈਂ- ਤਿਲਕੁ ਚਰਾਵੈ; ਪਾਈ ਪਾਇ॥ ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ॥੨॥ ਖਟੁ ਪੋਲਾ- ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਅਰੁ ਆਸਣੁ ਧੋਤੀ॥ ਪੜ੍ਹੈ ਨਿੱਤ- ਭਾਗਠਿ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਪੜੈ ਨਿਤ ਪੋਥੀ॥ ਮਾਲਾ ਫੇਰੈ; ਮੰਗੈ ਬਿਭੂਤ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ; ਕੋਇ ਨ ਤਰਿਓ ਮੀਤ॥੩॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥ ਉੱਤਰੀ- ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕੀ; ਓਸੁ ਉਤਰੀ ਮਾਇ॥ ਚਤੁਰ ਬੇਦ ਪੂਰਨ; ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਾਇ॥੪॥੬॥੧੭॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ; ਨਹੀ ਆਵਹਿ ਨੇਰਿ॥ ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਹੈ; ਤਾ ਕੀ ਚੇਰਿ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਪ; ਤਾ ਕੇ ਪਾਨੀਹਾਰ॥ ਜਾ ਕਉ; ਮਇਆ ਭਈ ਕਰਤਾਰ॥੧॥ ਜਿਸਹਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ; ਉਆ ਕੈ ਸਰੰਜਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਤਾ ਰਾਖੈ. ਕੀਤਾ ਕਉਨੁ॥ ਕੀਰੀ ਜੀਤੋ; ਸਗਲਾ ਭਵਨੁ॥ ਬੇਅੰਤ ਮਹਿਮਾ ਤਾ ਕੀ; ਕੇਤਕ ਬਰਨ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ; ਤਾ ਕੇ ਚਰਨ॥੨॥ ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਆ; ਜਪੁ ਤਪੁ ਧਿਆਨੁ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ; ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦਾਨੁ॥ ਭਗਤੁ ਸੋਈ; ਕਲਿ ਮਹਿ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਜਾ ਕਉ; ਠਾਕੁਰਿ ਦੀਆ ਮਾਨੁ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ; ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ ਸਹਜ ਸੂਖ; ਆਸ ਨਿਵਾਸ ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਦੀਆ ਬਿਸਾਸ॥ ਨਾਨਕ ਹੋਏ; ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ॥੪॥੭॥੧੮॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੋਸੁ ਨ ਦੀਜੈ; ਕਾਹੂ ਲੋਗ॥ ਜੋ ਕਮਾਵਨੁ; ਸੋਈ ਭੋਗ॥ ਆਪਨ ਕਰਮ; ਆਪੇ ਹੀ ਬੰਧ॥ ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ; ਮਾਇਆ ਧੰਧ ॥੧॥ ਐਸੀ ਜਾਨੀ. ਸੰਤ ਜਨੀ॥ ਪਰਗਾਸੁ ਭਇਆ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ-ਲਤੁ- ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ; ਮਿਥਿਆ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਚਾਲਨਹਾਰ॥ ਰਾਜ ਰੰਗ ਰੂਪ; ਸਭਿ ਕੂਰ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਹੋਇ ਜਾਸੀ ਧੂਰ॥੨॥ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ; ਬਾਦਿ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਰੇ ਸਗਲ ਪਸਾਰੀ॥ ਸੋਗ ਹਰਖ ਮਹਿ; ਦੇਹ ਬਿਰਧਾਨੀ॥ ਸਾਕਤ; ਇਵ ਹੀ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀ॥੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਕਲਿ ਮਾਹਿ॥ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨਾ; ਸਾਧੂ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰੁ ਗੋਵਿਦੁ ਜਿਸੁ ਤੂਠਾ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ; ਤਿਨ ਹੀ ਡੀਠਾ॥੪॥੮॥੧੯॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਹ; ਪੂਰਨ ਨਾਦ॥ਅ-ਚਰਜ- ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ; ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਕੇਲ ਕਰਹਿ; ਸੰਤ ਹਰਿ ਲੋਗ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ

ਨਿਰਜੋਗ॥੧॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਭਵਨ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਬੈਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਤਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਹਾ ਸਿਮਰਹਿ; ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ॥ ਬਿਰਲੇ ਪਾਵਹਿ; ਓਹੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਕੀਰਤਨ ਆਧਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੮੮੯:- ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ; ਬੇਸੁਮਾਰੁ॥੨॥ ਡਿੱਗੈ- ਡਿਗੈ ਨ ਡੋਲੈ; ਕਤਹੂ ਨ ਧਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕੋ ਇਹੁ ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮੋਹ ਨ ਮਾਇਆ ਜਾਲ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ; ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾਲ॥੩॥ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥ ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ; ਆਪੇ ਪਾਸਾਰੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਆਦੁ॥ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ; ਨਾਨਕ ਬਿਸਮਾਦੁ ॥੪॥੯॥੨੦॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ॥ ਸੰਗਤਿ ਕਰਤ; ਸੰਤੋਖੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ॥ ਸੰਤਹ ਚਰਨ; ਮਾਥਾ ਮੇਰੋ ਪਉਤ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਸੰਤਹ ਡੰਡਉਤ॥੧॥ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਜਾ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਰਾਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਹ ਚਰਣ; ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ॥ ਸੰਤਹ ਦਰਸੁ; ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ॥ ਸੰਤਹ ਕੀ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਆਸ॥ ਸੰਤ ਹਮਾਰੀ; ਨਿਰਮਲ ਰਾਸਿ॥੨॥ ਸੰਤ ਹਮਾਰਾ ਰਾਖਿਆ ਪੜਦਾ॥ ਕੜਦਾ ਪੋਲਾ, ੜਾੜੇ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮੋਹਿ. ਕਬਹੂ ਨ ਕੜਦਾ॥ ਸੰਤਹ ਸੰਗੁ; ਦੀਆ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਦ-ਇਆਲ- ਸੰਤ ਸਹਾਈ; ਭਏ ਦਇਆਲ॥੩॥ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਪਾਰ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਨਾਨਕ; ਸੰਤਹ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ॥੪॥੧੦॥੨੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਨ; ਗ੍ਰਿਹੁ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ॥ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਨ; ਬਿਖੈ ਜੰਜਾਲੁ॥ ਛਲੈ ਪੋਲਾ- ਇਸਟ ਮੀਤ; ਜਾਣੁ ਸਭ ਛਲੈ॥ ਚੱਲੈ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਇ ਲੇ ਮੀਤਾ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤੇਰੀ ਲਾਜ ਰਹੈ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਜਮੁ ਕਛੁ ਨ ਕਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ; ਸਗਲ ਨਿਰਾਰਥ ਕਾਮ॥ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ; ਮਾਟੀ ਦਾਮ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਾਪਿ; ਮਨ ਸੁਖਾ॥ ਊੱਜਲ- ਈਹਾ ਊਹਾ; ਤੇਰੋ ਊਜਲ ਮੁਖਾ॥੨॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਾਕੇ; ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ॥ ਕਿਨ ਹੀ ਨ ਕੀਏ; ਕਾਜ ਮਾਇਆ ਪੂਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਤਾ ਕੀ ਆਸਾ; ਪੂਰਨ ਹੋਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਭਗਤਨ ਕੋ; ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਸੰਤੀ ਜੀਤਾ; ਜਨਮੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਕਰੇ; ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ; ਤਾ ਕੈ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੪॥੧੧॥੨੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿੰਚਹਿ ਦਰਬੁ; ਦੇਹਿ ਦੁਖੁ ਲੋਗ॥ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਨ; ਅਵਰਾ ਜੋਗ॥ ਕਰਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ਹੋਇ ਵਰਤਹਿ ਅੰਧ॥ ਜਮ ਕੀ ਜੇਵੜੀ; ਤੂ ਆਗੈ ਬੰਧ॥੧॥ ਛਾਡਿ ਵਿਡਾਣੀ ਤਾਤਿ; ਮੂੜੇ॥ ਈਹਾ ਬਸਨਾ ਰਾਤਿ; ਮੂੜੇ॥ ਮੱਤੇ- ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਾਤੇ; ਤੈ ਉਠਿ ਚਲਨਾ॥ ਰਾਚਿ ਰਹਿਓ ਤੂ; ਸੰਗਿ ਸੁਪਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿ-ਵਸਥਾ- ਬਾਲ ਬਿਵਸਥਾ ਬਾਰਿਕੁ ਅੰਧ॥ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ; ਲਾਗਾ ਦੁਰਗੰਧ॥

ਅੰਗ ੮੯੦:- ਤ੍ਰਿਤੀਅ ਬਿਵਸਥਾ; ਸਿੰਚੇ ਮਾਇ॥ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ; ਛੋਡਿ ਚਲਿਓ ਪਛੁਤਾਇ॥੨॥ ਦੁ-ਲਭ- ਚਿਰੰਕਾਲ; ਪਾਈ ਦੁਲਭ ਦੇਹ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੀ; ਹੋਈ ਖੇਹ॥ ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਮੁਗਧ ਤੇ ਬੁਰੀ॥ ਤਿਸਹਿ ਨ ਬੂਝੈ; ਜਿਨਿ ਏਹ ਸਿਰੀ ॥੩॥ ਸੁਣਿ

ਕਰਤਾਰ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ; ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਤੁਮਹਿ ਛਡਾਵਹੁ; ਛੁਟਕਹਿ ਬੰਧ ॥ ਜੱਗ- ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਨਾਨਕ ਜਗ ਅੰਧ॥੪॥੧੨॥੨੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ; ਬਨਾਈ ਕਾਛਿ॥ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਰਹਿਓ; ਇਆਨਾ ਰਾਚਿ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ; ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮਾਰੈ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ; ਊਠਿ ਸਿਧਾਰੈ॥੧॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਸਭੁ ਝੂਠੁ ਪਰਾਨੀ॥ ਗੋਵਿਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ. ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਤੇ ਸਭਿ ਮਾਇਆ ਮੂਠੁ ਪਰਾਨੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨ੍ਹਾਇ ਉਤਰ-ਸਿ- ਤੀਰਥ ਨਾਇ; ਨ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭਿ; ਹਉਮੈ ਫੈਲੁ॥ ਲੋਕ ਪਚਾਰੈ; ਗਤਿ ਨਹੀ ਹੋਇ॥ ਚਲਸ-ਹਿ- ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੇ; ਚਲਸਹਿ ਰੋਇ॥੨॥ ਪਟਲ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਨ ਟੂਟਸਿ ਪਟਲ॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸੋਧੇ; ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਗਲ॥ ਸੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਜਪਾਏ॥ ਸਗਲ ਫਲਾ; ਸੇ ਸੂਖਿ ਸਮਾਏ॥੩॥ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਰਾਖਹੁ ਆਪਿ॥ ਸਗਲ ਸੁਖਾ; ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥਿ॥ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹਿ; ਤਿਤੁ ਲਾਗਹ ਸੁਆਮੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੪॥੧੩॥੨੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ; ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਜਾਨਾ॥ਪਤੀ-ਆਨਾ ਪੋਲਾ। ਅ-ਸਮਝੁ- ਮਨੁ ਅਸਮਝੁ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਤੀਆਨਾ॥ ਡੋਲਨ ਤੇ ਚੂਕਾ; ਠਹਰਾਇਆ॥ ਸੱਤਿ- ਸਤਿ ਮਾਹਿ ਲੇ ਸਤਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ ਦੂਖੁ ਗਇਆ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਗਇਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਮਾਨੀ; ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਾ ਸੰਗੁ ਭਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰਬ ਨਿਰਮਲਾ॥ ਜੋ ਵਰਤਾਏ; ਸੋਈ ਭਲਾ॥ ਜਹ ਰਾਖੈ; ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ ਥਾਨੁ॥ ਜੋ ਜਪਾਏ; ਸੋਈ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ; ਜਹ ਸਾਧ ਪਗ ਧਰਹਿ॥ ਤਹ ਬੈਕੁੰਠੁ; ਜਹ ਨਾਮੁ ਉਚਰਹਿ॥ ਸਰਬ ਅਨੰਦ; ਜਬ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ॥ ਰਾਮ ਗੁਣਾ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਹਰਿ ਗਾਈਐ॥੩॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪਿ॥ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ; ਪਰਗਟ ਪਰਤਾਪ॥ ਕਪਟ ਖੁਲਾਨੇ; ਭ੍ਰਮ ਨਾਠੇ ਦੂਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪੂਰੇ॥੪॥੧੪॥੨੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਟਿ ਜਾਪ ਤਾਪ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਸੁਰਗਿਆਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ- ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ; ਸਿਧਿ ਸੁਰਗਿਆਨ॥ ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਰੰਗ ਭੋਗ ਰਸੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਨਿਮਖ ਰਿਦੈ ਵਸੈ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੂਰਬੀਰ; ਧੀਰਜ ਮਤਿ ਪੂਰਾ॥

ਅੰਗ ੮੯੧:- ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ; ਧੁਨਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ॥ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ; ਤਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਕਾਮ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੨॥ ਸਗਲ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਅਰੋਗ॥ ਨਿਰਜੋਗ ਬੰਦਨ ਰਹਿਤ। ਸਮ-ਦਰਸੀ- ਸਮਦਰਸੀ; ਪੂਰਨ ਨਿਰਜੋਗ॥ ਆਇ ਨ ਜਾਇ; ਡੋਲੈ ਕਤ ਨਾਹੀ॥ ਜਾ ਕੈ; ਨਾਮੁ ਬਸੈ ਮਨ ਮਾਹੀ॥੩॥ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੁੋਪਾਲ ਗੋਵਿੰਦ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪੀਐ; ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਨਾਮੁ॥ ਸੰਤਨ ਕੀ ਟਹਲ; ਸੰਤ ਕਾ ਕਾਮੁ॥੪॥੧੫॥੨੬॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਉ॥ ਆਗੈ ਮਿਲੀ. ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੁ ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਜਪਲਾ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸੈ; ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਟਲ- ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਧਿਆਇ ਮਨ ਅਟਲ॥ ਤਾ ਛੂਟਹਿ; ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਟਲ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ॥ ਤਾ ਤੇਰਾ ਹੋਇ

ਨਿਰਮਲ ਜੀਉ॥੨॥ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਿ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ; ਨਹੀ ਛੁਟਕਾਰਾ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਭਜਨੁ; ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਪੈ; ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੩॥ ਛੋਡਿ ਸਿਆਣਪ; ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਮਨ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ; ਜਾਇ ਨ ਕਾਈ॥ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਗੋਵਿਦ ਗੁੋਸਾਈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ॥੪॥੧੬॥੨੭॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਰਾਮ ਰੰਗ ਕੇਲ॥ ਆਗੈ; ਜਮ ਸਿਉ ਹੋਇ ਨ ਮੇਲ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਾ ਭਇਆ ਬਿਨਾਸ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਹੋਈ; ਸਗਲੀ ਨਾਸ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਇ ਪੰਡਿਤ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਅਹੰਕਾਰੁ. ਨ ਕਾਜੈ; ਕੁਸਲ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ਪੰਡਿਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਨਿਧਿ; ਲੀਆ ਲਾਭ॥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਮਨੋਰਥ ਸਾਭ॥ ਦੁਖੁ ਨਾਠਾ; ਸੁਖੁ ਘਰ ਮਹਿ ਆਇਆ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕਮਲੁ ਬਿਗਸਾਇਆ॥੨॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ; ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਦਾਨੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਹੋਏ; ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ॥ ਸੰਤੋਖੁ ਆਇਆ; ਮਨਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਾਗਨ ਕਾਹੇ ਜਾਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਤ ਪਵਿਤ॥ ਬਕ-ਤ ਪੋਲਾ- ਜਿਹਵਾ ਬਕਤ; ਪਾਈ ਗਤਿ ਮਤਿ॥ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ; ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਤੇ ਜਨ ਊਤਮ ਭਾਈ॥੪॥੧੭॥੨੮॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਹੁ ਕਰਿ ਪਕਰੀ; ਨ ਆਈ ਹਾਥਿ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ; ਚਾਲੀ ਨਹੀ ਸਾਥਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਉ ਤਿਆਗਿ ਦਈ॥ ਤਬ ਓਹ; ਚਰਣੀ ਆਇ ਪਈ ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਸੰਤਹੁ; ਨਿਰਮਲ ਬੀਚਾਰ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਤ ਉਧਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੮੯੨:- ਜਬ ਉਸ ਕਉ. ਕੋਈ ਦੇਵੈ ਮਾਨੁ॥ ਤਬ ਆਪਸ ਊਪਰਿ. ਰਖੈ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਜਬ ਉਸ ਕਉ. ਕੋਈ ਮਨਿ ਪਰਹਰੈ॥ ਤਬ ਓਹ ਸੇਵਕਿ; ਸੇਵਾ ਕਰੈ॥੨॥ ਮੁਖਿ ਬੇਰਾਵੈ; ਅੰਤਿ ਠਗਾਵੈ॥ ਕਹੀ ਕਿਤੇ। ਕਹੀਂ, ਇੱਕ-ਤੁ- ਇਕਤੁ ਠਉਰ; ਓਹ. ਕਹੀ ਨ ਸਮਾਵੈ॥ ਉਨਿ ਮੋਹੇ. ਬਹੁਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ ਰਾਮ ਜਨੀ; ਕੀਨੀ ਖੰਡ ਖੰਡ॥੩॥ ਜੋ ਮਾਗੈ; ਸੋ ਭੂਖਾ ਰਹੈ॥ ਇਸੁ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ; ਸੁ ਕਛੂ ਨ ਲਹੈ॥ ਇਸਹਿ ਤਿਆਗਿ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਰੈ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ; ਓਹੁ ਤਰੈ॥੪॥੧੮॥੨੯॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ; ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੇਖੁ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ. ਪ੍ਰਭ ਏਕੁ॥ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲੁ; ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਜਾਨੁ॥ ਅਪਨੀ ਵਸਤੁ; ਤੂ ਆਪਿ ਪਛਾਨੁ॥੧॥ ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਸੰਤਨ ਪਰਸਾਦਿ॥ ਵਡੇਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਤਉ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ. ਕਿਆ ਜਾਣੈ ਸੁਆਦੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦਸ ਪੋਲਾ। ਡੋਰਾ ਬੋਲ਼ਾ, ਕਹ ਕਿਵੇਂ- ਅਠ ਦਸ ਬੇਦ; ਸੁਨੇ ਕਹ ਡੋਰਾ॥ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਗਾਸ; ਨ ਦਿਸੈ. ਅੰਧੇਰਾ॥ ਪਸੂ ਪਰੀਤਿ; ਘਾਸ ਸੰਗਿ ਰਚੈ॥ ਬੁੱਝਾਵੈ ਬੁੱਝੈ- ਜਿਸੁ ਨਹੀ ਬੁਝਾਵੈ; ਸੋ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਬੁਝੈ॥੨॥ ਜਾਨਣਹਾਰੁ; ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਭਗਤਨ ਸੰਗਾਨਿ॥ਬਿਗ-ਸਿ- ਬਿਗਸਿ ਬਿਗਸਿ; ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਵਹਿ॥ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਜਮ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਹਿ॥੩॥੧੯॥੩੦॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੀਨੋ ਨਾਮੁ; ਕੀਓ ਪਵਿਤੁ॥ ਬਿੱਤ- ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ; ਨਿਰਾਸ ਇਹ ਬਿਤੁ॥ ਕਾਟੀ ਬੰਧਿ; ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ; ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੧॥ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਬਾਜਾ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਜਨ; ਅਪਨੈ ਗੁਰਦੇਵਿ ਨਿਵਾਜਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਇ ਬਨਿਓ ਪੂਰਬਲਾ ਭਾਗੁ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੁ॥ ਗਈ ਗਿਲਾਨਿ; ਸਾਧ ਕੈ

ਸੰਗਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤੋ; ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੨॥ ਰਾਖੇ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ॥ ਨਾ ਕਿਛੁ ਸੇਵਾ; ਨਾ ਕਿਛੁ ਘਾਲ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੀ ਦਇਆ॥ ਬੂਡਤ ਦੁਖ ਮਹਿ; ਕਾਢਿ ਲਇਆ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਉਪਜਿਓ; ਮਨ ਮਹਿ ਚਾਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੪॥੨੦॥੩੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ; ਤਿਆਗੈ ਰਤਨੁ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਇ; ਤਾਹੂ ਕਾ ਜਤਨੁ॥ ਸੋ ਸੰਚੈ; ਜੋ ਹੋਛੀ ਬਾਤ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ; ਟੇਢਉ ਜਾਤ॥੧॥ ਅਭਾਗੇ; ਤੈ ਲਾਜ ਨਾਹੀ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਿਓ ਮਨ ਮਾਹੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਉਰਾ; ਬਿਖਿਆ ਮੀਠੀ॥ ਸਾਕਤ ਕੀ ਬਿਧਿ; ਨੈਨਹੁ ਡੀਠੀ॥ ਕੂੜਿ ਕਪਟਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਰੀਝਾਨਾ॥ ਜਨੁ ਮਾਨੋ। ਬਿੱਛੂਅ- ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ; ਜਨੁ ਬਿਛੂਅ ਡਸਾਨਾ॥੨॥

ਅੰਗ ੮੯੩:- ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ; ਸਦ ਹੀ ਝੂਰੈ॥ ਮਨਿ ਮੁਖਿ; ਕਬਹਿ. ਨ ਉਸਤਤਿ ਕਰੈ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ॥੩॥ ਸਭ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ॥ ਵੇਮੁਹਤਾਜੁ; ਪੂਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ; ਲਪਟਿਓ ਭ੍ਰਮ ਗਿਰਹ॥ ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ; ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ॥੪॥੨੧॥੩੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ; ਜਪਉ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਆਗੈ; ਦਰਗਹ ਪਾਵਉ ਥਾਉ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ; ਨ ਹੋਵੀ ਸੋਗੁ॥ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਆਪੈ. ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ॥੧॥ ਖੋਜਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ॥ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦਾ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿ, ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪਰਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਨਿ ਮਿਨਿ ਦੇਖਹੁ; ਸਗਲ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਤਾਰਿ॥ ਸਗਲ ਉਪਾਵ; ਨ ਚਾਲਹਿ ਸੰਗਿ॥ ਭਵਜਲੁ ਤਰੀਐ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੨॥ ਦੇਹੀ ਧੋਇ; ਨ ਉਤਰੈ ਮੈਲੁ॥ ਹਉਮੈ ਬਿਆਪੈ; ਦੁਬਿਧਾ ਫੈਲੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ; ਜੋ ਜਨੁ ਖਾਇ॥ ਤਾ ਕਾ ਰੋਗੁ; ਸਗਲ ਮਿਟਿ ਜਾਇ॥੩॥ਦ-ਇਆਲ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਇਆਲ॥ ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਮਨ ਤੇ; ਕਬਹੁ. ਨ ਬਿਸਰੁ ਗੁੋਪਾਲ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੀ ਹੋਵਾ ਧੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ॥੪॥੨੨॥੩੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ; ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਸੋ ਧਿਆਏ; ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਕਰਮੁ॥੧॥ ਤਰਣ ਤਾਰਣ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਉ॥ ਏਕਾ ਸਰਣਿ ਗਹੀ. ਮਨ ਮੇਰੈ; ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ; ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥ ਆਗੈ; ਦਰਗਹ ਪਾਵਉ ਠਾਉ॥ ਦੂਖੁ ਅੰਧੇਰਾ; ਮਨ ਤੇ ਜਾਇ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਨਸੈ; ਰਾਚੈ ਹਰਿ ਨਾਇ॥੨॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥ ਭਉ ਭਾਗਾ; ਨਿਰਭਉ ਮਨਿ ਬਸੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ; ਰਸਨਾ ਨਿਤ ਜਪੈ॥੩॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਾਟੇ ਫਾਹੇ॥ ਪਾਇਆ ਲਾਭੁ; ਸਚਾ ਧਨੁ ਲਾਹੇ ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ॥ਸੋਹ-ਹਿ- ਨਾਨਕ; ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ॥੪॥੨੩ ॥੩੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਨਾਮ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨ॥ ਪੋੱਤਾ- ਸੂਖ ਸਹਜ; ਦਇਆ ਕਾ ਪੋਤਾ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਹਵਾਲੈ ਹੋਤਾ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਕੋ ਭੰਡਾਰੁ॥ ਖਾਤ ਖਰਚਿ ਕਛੁ ਤੋਟਿ ਨ

ਆਵੈ; ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਹਰਿ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੀਰਤਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕ ਹੀਰਾ॥ ਆਨੰਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਪੂੰਜੀ॥ ਸੰਤਨ ਹਥਿ ਰਾਖੀ ਕੂੰਜੀ॥੨॥

ਅੰਗ ੮੯੪:- ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਗੁਫਾ; ਤਹ ਆਸਨੁ॥ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਤਹ ਬਾਸਨੁ॥ ਭਗਤ ਸੰਗਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਸਟਿ ਕਰਤ ॥ ਤਹ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ; ਨ ਜਨਮ. ਨ ਮਰਤ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣਿ; ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥੪॥੨੪॥੩੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਹਿਮਾ. ਨ ਜਾਨਹਿ ਬੇਦ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ. ਨਹੀ ਜਾਨਹਿ ਭੇਦ॥ ਅਵਤਾਰ. ਨ ਜਾਨਹਿ ਅੰਤੁ॥ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤੁ॥੧॥ ਅਪਨੀ ਗਤਿ; ਆਪਿ ਜਾਨੈ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਅਵਰ ਵਖਾਨੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੰਕਰਾ; ਨਹੀ ਜਾਨਹਿ ਭੇਵ॥ ਖੋਜਤ ਹਾਰੇ ਦੇਵ॥ ਦੇਵੀਆਂ- ਦੇਵੀਆ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਮਰਮ॥ਅ-ਲਖ- ਸਭ ਊਪਰਿ; ਅਲਖ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥੨॥ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ਕਰਤਾ ਕੇਲ॥ ਆਪਿ ਬਿਛੋਰੈ; ਆਪੇ ਮੇਲ॥ ਇਕਿ ਭਰਮੇ; ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਲਾਏ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ; ਆਪਿ ਜਣਾਏ॥੩॥ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੁਣਿ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ॥ ਸੋ ਬੋਲਹਿ; ਜੋ ਪੇਖਹਿ ਆਖੀ॥ ਨਹੀ ਲੇਪੁ ਤਿਸੁ ਪੁੰਨਿ ਨ ਪਾਪਿ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਆਪੇ ਆਪਿ॥੪॥੨੫॥੩੬॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਿਛਹੂ ਕਾਜੁ; ਨ ਕੀਓ ਜਾਨਿ॥ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਗਿਆਨਿ॥ ਜਾਪ ਤਾਪ ਸੀਲ ਨਹੀ ਧਰਮ॥ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨਉ; ਕੈਸਾ ਕਰਮ॥੧॥ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ. ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਭੂਲਹ ਚੂਕਹ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ; ਨ ਸਿਧਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਕੇ ਗਾਵ ਮਹਿ ਬਾਸੁ॥ ਕਰਣਹਾਰ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ; ਮਨ ਮਹਿ ਟੇਕ॥੨॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਉ; ਮਨਿ ਇਹੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਪਾਪ ਖੰਡਨ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ॥ਅ-ਗਨਤੁ- ਤੂ ਅਗਨਤੁ; ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਜਿਸਹਿ ਜਣਾਵਹਿ; ਤਿਨਿ ਤੂ ਜਾਤਾ॥੩॥ ਜੋ ਉਪਾਇਓ; ਤਿਸੁ ਤੇਰੀ ਆਸ॥ ਸਗਲ ਅਰਾਧਹਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤੇਰੈ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਬੇਅੰਤ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਮਿਹਰਵਾਣੁ॥੪॥੨੬॥੩੭॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ॥ ਕੋਟਿ ਭਵ ਖੰਡੇ; ਨਿਮਖ ਖਿਆਲ॥ ਸਗਲ ਅਰਾਧਹਿ ਜੰਤ॥ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੰਤ॥੧॥ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੁਆਮੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਤਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾ ਕੀ ਗਹੀ ਮਨ ਓਟ॥ ਬੰਧਨ ਤੇ ਹੋਈ ਛੋਟ॥ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿ ਪਰਮਾਨੰਦ॥ ਮਨ ਮਾਹਿ ਭਏ ਅਨੰਦ॥੨॥ ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਹਰਿ ਸਰਣ॥

ਅੰਗ ੮੯੫:- ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹਰਿ ਚਰਣ॥ ਸੰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ॥ ਊਚੇ ਤੇ ਊਚ ਅਪਾਰ॥੩॥ ਸਿਮ-ਰੀਜੈ- ਸੁ ਮਤਿ ਸਾਰੁ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਜੈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਦੀਜੈ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ; ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਜਪਿਆ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਉ॥੪॥੨੭॥੩੮॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲ ਸਿਆਨਪ ਛਾਡਿ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ. ਸੇਵਕ ਸਾਜਿ॥ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਸਗਲ ਮਿਟਾਇ॥ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਇ॥੧॥ ਹੋਹੁ ਸਾਵਧਾਨ; ਅਪੁਨੇ ਗੁਰ ਸਿਉ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ; ਪਾਵਹਿ ਸਗਲ

ਨਿਧਾਨ ਗੁਰ ਸਿਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਜਾ; ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਕੋਇ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ॥ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਕਰਿ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਨੁ॥ ਮਿਲੀ ਨਿਮਾਨੇ ਮਾਨੁ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਹਰਿ ਟੇਕ ਟਿਕਾਇ॥ ਅਵਰ ਆਸਾ ਸਭ ਲਾਹਿ॥ ਮਾਂਗੁ- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮਾਗੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ਦਰ-ਗਹ- ਤਾ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥੩॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਜਪਿ ਮੰਤੁ॥ਤੱਤੁ- ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਸਾਰ ਤਤੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਨਿਹਾਲ॥੪॥੨੮॥੩੯॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੁ॥ ਆਪਨਾ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸਦਾ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ਪੂਰਨ ਏਹੀ ਸੁਆਉ॥੧॥ ਆਨੰਦ ਕਰਿ; ਸੰਤ ਹਰਿ ਜਪਿ॥ ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ; ਗੁਰ ਕਾ ਜਪਿ ਮੰਤੁ ਨਿਰਮਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕ ਕੀ ਕਰਿ ਆਸ ਭੀਤਰਿ॥ ਨਿਰਮਲ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਨਮਸਕਾਰਿ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ॥੨॥ ਦੇਵਨਹਾਰ ਦਾਤਾਰ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ॥ ਜਾ ਕੈ ਘਰਿ; ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ॥ ਰਾਖਨਹਾਰ ਨਿਦਾਨ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨ॥ ਹਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ॥ ਜੋ ਜਪੈ; ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੪॥੨੯॥੪੦॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਸਵਾਰਿ॥ ਜਾਹਿ ਨ ਦਰਗਹ ਹਾਰਿ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਤੁਧੁ ਹੋਇ ਵਡਿਆਈ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬੇਲਾ; ਲਏ ਛਡਾਈ ॥੧॥ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਹੋਹਿ ਦੋਵੈ ਸੁਹੇਲੇ; ਅਚਰਜ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਜਾਪੁ॥ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪੁ॥ ਬੈਰੀ ਸਭਿ ਹੋਵਹਿ ਮੀਤ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਚੀਤ॥੨॥ ਸਭ ਤੇ ਊਤਮ ਇਹੁ ਕਰਮੁ॥ ਸਗਲ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੁ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਉਤਰੈ ਭਾਰੁ॥੩॥ ਪੂਰਨ ਤੇਰੀ ਹੋਵੈ ਆਸ॥ ਜਮ ਕੀ ਕਟੀਐ ਤੇਰੀ ਫਾਸ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਗ ੮੯੬:- ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮੀਜੈ॥੪॥੩੦॥੪੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸ ਕੀ ਤਿਸ ਕੀ ਕਰਿ ਮਾਨੁ॥ ਆਪਨ ਲਾਹਿ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਤੂ; ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਤਿਸਹਿ ਅਰਾਧਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਕਾਹੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਹਿ; ਬਿਗਾਨੇ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਕਿਛੁ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ; ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਬਹੁਤੁ ਪਛੁਤਾਨੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਰੈ; ਸੋਈ ਮਾਨਿ ਲੇਹੁ॥ ਬਿਨੁ ਮਾਨੇ; ਰਲਿ ਹੋਵਹਿ ਖੇਹ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਭਾਣਾ. ਲਾਗੈ ਮੀਠਾ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਵਿਰਲੇ ਮਨਿ ਵੂਠਾ॥੨॥ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਗੋਚਰੁ ਆਪਿ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਮਨ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਿ॥ ਦੁੱਖਾ- ਜਿਸੁ ਚਿਤਿ ਆਏ; ਬਿਨਸਹਿ ਦੁਖਾ॥ ਮੁੱਖਾ- ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ; ਤੇਰਾ ਊਜਲ ਮੁਖਾ॥੩॥ ਉਧ-ਰੇ- ਕਉਨ ਕਉਨ ਉਧਰੇ. ਗੁਨ ਗਾਇ॥ ਗਨਣੁ ਨ ਜਾਈ; ਕੀਮ. ਨ ਪਾਇ॥ ਬੂਡਤ ਲੋਹ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਰੈ॥ ਨਾਨਕ; ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਕਰੈ ॥੪॥੩੧॥੪੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਮਾਹਿ. ਜਾਪਿ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਇਹੁ ਦੀਨੋ ਮੰਤੁ॥ ਮਿਟੇ ਸਗਲ ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ॥੧॥ ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਗੁਰਦੇਵਾ॥ਅ-ਲਖ- ਕੀਮਤਿ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ; ਸਾਚੇ ਸਚੁ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪਿ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਸਦਾ ਮਨ ਜਾਪਿ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਨੀਤ॥ ਸਚੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਮੀਤ॥੨॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਭਾਰਾ॥ ਉਥਾਪਨ-ਹਾਰਾ- ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ

ਕੋਈ॥ ਜਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੋਈ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀਜੈ॥ ਅਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਪੀ ਜਪੁ ਜਾਪੁ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ; ਜਾ ਕਾ ਪਰਤਾਪੁ॥੪॥੩੨॥੪੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਰਥਾ ਭਰਵਾਸਾ ਲੋਕ॥ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥ ਅਵਰ ਛੂਟੀ ਸਭ ਆਸ॥ ਅਚਿੰਤ ਠਾਕੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਣਤਾਸ॥੧॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਕਾਰਜੁ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਪੂਰਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਨ ਮੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਕਾਰਨ ਕਰਨ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਹਰਿ ਸਰਨ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ; ਹਰਿ ਓਹੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ॥੨॥ ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਓਟ ਸਦੀਵ॥ ਜਾ ਕੇ ਕੀਨੇ ਹੈ ਜੀਵ॥ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਕਰਤ ਨਿਧਾਨ॥ ਰਾਖਨਹਾਰ ਨਿਦਾਨ॥੩॥ ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਣ ਹੋਵੀਜੈ॥ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇ ਮਿਲੀਜੈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਧਿਆਈਐ ਨਾਮੁ॥ ਸਫਲ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਕਾਮੁ॥੪॥੩੩॥੪੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਕਰੀਮ॥ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਰਹੀਮ॥ਅੱਲਹ ਅ-ਲਖ- ਅਲਹ ਅਲਖ ਅਪਾਰ॥ ਖੁਦਿ ਖੁਦਾਇ ਵਡ ਬੇਸੁਮਾਰ॥੧॥ ਓੁਂ ਬ੍ਰਹਮ। ਨਮੋਂ ਨਮਸਕਾਰ- ਓੁਂ ਨਮੋਂ; ਭਗਵੰਤ ਗੁਸਾਈ॥ ਅੰਗ ੮੯੭:- ਖਾਲਕੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਜੀਵਨ ਮਾਧੋ॥ ਭਉ ਭੰਜਨ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਅਰਾਧੋ॥ ਰਿਖੀਕੇਸ ਗੋਪਾਲ ਗੋੁਵਿੰਦ॥ਸਰ-ਬਤ੍ਰ- ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੁਕੰਦ॥੨॥ ਮਉਲਾ ਬ੍ਰਹਮਜੀ। ਮਉਲਾ ਪੋਲਾ- ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਉਲਾ; ਤੂਹੀ ਏਕ॥ ਪੀਰ ਪੈਕਾਂਬਰ ਸੇਖ॥ਦਿਲਾਂ- ਦਿਲਾ ਕਾ ਮਾਲਕੁ; ਕਰੇ ਹਾਕੁ॥ ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਤੇ ਪਾਕੁ॥੩॥ ਨਾਰਾਇਣ ਨਰਹਰ; ਦਇਆਲ॥ ਰਮਤ ਰਾਮ; ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰ॥ ਬਾਸੁਦੇਵ ਬਸਤ ਸਭ ਠਾਇ॥ ਲੀਲਾ; ਕਿਛੁ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ॥੪॥ ਮਿਹਰ ਦਇਆ ਕਰਿ ਕਰਨੈਹਾਰ॥ ਭਗਤਿ ਬੰਦਗੀ ਦੇਹਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ. ਖੋਏ ਭਰਮ॥ਅੱਲਹੁ- ਏਕੋ ਅਲਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥੫॥੩੪॥੪੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਬਿਨਸੇ ਪਾਪ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ; ਨਾਹੀ ਸੰਤਾਪ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਕਮਲ; ਮਨਿ ਵਸੇ॥ ਨੱਸੇ- ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ; ਤਨ ਤੇ ਸਭਿ ਨਸੇ॥੧॥ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਜਸੁ ਗਾਉ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਸਭ ਨਾਸੀ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਜਪਿਆ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਰੈਨਿ ਦਿਨਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ ਕਮਾਨੀ॥ ਹਰਿ ਮਿਲਣੈ ਕੀ ਏਹ ਨੀਸਾਨੀ॥੨॥ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲ; ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ॥ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮੁ ਬਣਿ ਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ; ਨਿਤ ਰਸਨਾ ਗਾਇਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ; ਸਦਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਦਾਸ ਕੀ ਰੇਣੁ. ਪਾਏ ਜੇ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਤਿਸ ਕੀ ਪਰਮਗਤਿ ਹੋਇ॥੪॥੩੫॥੪੬॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਧਰਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਧੂਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਸਤਕਿ ਲਾਇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਜਾਇ॥੧॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਨਦਰੀ ਆਵੈ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਕੀਰਤਿ; ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੁਰਤਿ; ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਨੁ॥ਸੱਤਿ- ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੁ॥੨॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਸਮਸਰਿ ਸੁਖ ਦੂਖ॥ ਕਦੇ ਨ ਬਿਆਪੈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ॥

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ; ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਰਾਜੇ॥ ਪੜਦੇ ਪੋਲਾ- ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੁ; ਪੜਦੇ ਸਭਿ ਕਾਜੇ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਦਇਆਲ ਬਖਸਿੰਦੁ॥ ਗੁਰ ਚਰਨੀ; ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤਿਸੁ ਪੂਰਨ ਭਾਗਾ॥੪॥੩੬॥੪੭॥

ਅੰਗ ੮੯੮:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਚਰ-ਹਿ-ਕਿਸੁ ਭਰਵਾਸੈ; ਬਿਚਰਹਿ ਭਵਨ॥ ਮੂੜ ਮੁਗਧ; ਤੇਰਾ ਸੰਗੀ ਕਵਨ॥ਜਾਨ-ਹਿ- ਰਾਮੁ ਸੰਗੀ; ਤਿਸੁ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨਹਿ॥ ਪੰਚ ਬਟਵਾਰੇ; ਸੇ ਮੀਤ ਕਰਿ ਮਾਨਹਿ॥੧॥ਉਧਰ-ਹਿ- ਸੋ ਘਰੁ ਸੇਵਿ; ਜਿਤੁ ਉਧਰਹਿ ਮੀਤ॥ਰਵੀ-ਅਹਿ- ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਰਵੀਅਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਰਿ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਮੁ ਬਿਹਾਨੋ; ਅਹੰਕਾਰਿ ਅਰੁ ਵਾਦਿ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਬਿਖਿਆ ਸਾਦਿ॥ ਭਰਮਤ ਭਰਮਤ; ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਦੁੱਤ-ਰ- ਤਰੀ ਨ ਜਾਈ; ਦੁਤਰ ਮਾਇਆ॥੨॥ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ; ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵੈ॥ ਰਾਖਨ ਕਉ; ਦੂਸਰ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਤਉ ਨਿਸਤਰੈ; ਜਉ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ॥੩॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਕੀਜੈ ਦਾਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ; ਗਤਿ ਕਰਿ ਮੇਰੀ॥ ਸਰਣਿ ਗਹੀ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ॥੪॥੩੭॥੪੮॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਇਹ ਲੋਕੇ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਹੀ ਭੇਟਤ; ਧਰਮਰਾਇਆ॥ਦਰ-ਗਹ- ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾਵੰਤ॥ ਫੁਨਿ ਗਰਭਿ ਨਾਹੀ ਬਸੰਤ॥੧॥ ਜਾਨੀ ਸੰਤ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਨੋ ਹਰਿ ਨਾਮਾ; ਪੂਰਬਿ ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਚਰਣਿ; ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਸੰਜੋਗੁ ਸਭਾਗਾ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਧੂਰਿ ਲਾਗੀ ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਸਗਲੇ ਮੇਰੇ ਲਾਥੇ॥੨॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸਚੁ ਟਹਲ ਕਮਾਨੀ॥ ਤਬ ਹੋਏ ਮਨ ਸੁਧ; ਪਰਾਨੀ॥ ਜਨ ਕਾ ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਡੀਠਾ॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਵੂਠਾ॥੩॥ ਮਿਟਾਨੇ ਸਭਿ ਕਲਿ ਕਲੇਸ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ; ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਨੂਪ ਗੋੁਵਿੰਦ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੇ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ॥੪॥੩੮॥੪੯॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਊ ਕਉ ਚਾਰੇ ਸਾਰਦੂਲੁ॥ ਕਉਡੀ ਕਾ ਲਖ ਹੂਆ ਮੂਲੁ॥ਬੱਕਰੀ- ਬਕਰੀ ਕਉ; ਹਸਤੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ॥ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ॥੧॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਬਹੁ ਗੁਨ ਤੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਮਾਸੁ, ਬੁੱਧ ਰੂਪੀ ਬਿਲਾਈ ਬਿੱਲੀ- ਦੀਸਤ ਮਾਸੁ; ਨ ਖਾਇ ਬਿਲਾਈ॥ ਮਹਾ ਵੱਡੇ ਕਸਾਬਿ ਕਸਾਈ। ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਸਧਨੇ ਨੇ ਹਿੰਸਾ ਰੂਪੀ ਛੁਰੀ। ਸੱਟਿ- ਮਹਾ ਕਸਾਬਿ; ਛੁਰੀ ਸਟਿ ਪਾਈ॥ ਕਰਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ; ਹਿਰਦੈ ਵੂਠਾ॥ ਫਾਥੀ ਮਛੁਲੀ ਕਾ ਜਾਲਾ ਤੂਟਾ॥੨॥ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ; ਹਰੇ ਚਲੂਲ॥ ਊਚੈ ਥਲਿ; ਫੂਲੇ ਕਮਲ ਅਨੂਪ॥ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ॥ ਸੇਵਕੁ ਅਪਨੀ; ਲਾਇਓ ਸੇਵ॥੩॥ਅਕਿਰਤ-ਘਣਾ- ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਕਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਹੈ ਸਦਾ ਦਇਆਰੁ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਈ॥੪॥੩੯॥੫੦॥

ਅੰਗ ੮੯੯:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੰਚ ਸਿੰਘ; ਰਾਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਮਾਰਿ॥ ਦਸ ਬਿਘਿਆੜੀ; ਲਈ ਨਿਵਾਰਿ॥ ਚੌਰਾਸੀ ਦੇ ਗੇੜੇ ਅਥਵਾ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਆਵਰਤ ਘੁੰਮਣਘੇਰੀ ਚੁੱਕੀ। ਆ-ਵਰਤ- ਤੀਨਿ ਆਵਰਤ ਕੀ; ਚੂਕੀ ਘੇਰ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਚੂਕੇ ਭੈ ਫੇਰ॥੧॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਜੀਵਾ ਗੋਵਿੰਦ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਿਓ ਦਾਸੁ ਅਪਨਾ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਬਖਸਿੰਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਝਿ ਗਏ ਤ੍ਰਿਣ ਪਾਪ ਸੁਮੇਰ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ; ਪੂਜੇ ਪ੍ਰਭ ਪੈਰ॥ ਅਨਦ ਰੂਪ; ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਸਭ ਥਾਨਿ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜੋਰੀ; ਸੁਖ ਮਾਨਿ॥੨॥ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ; ਬਾਛਰ ਖੋਜ॥ ਖੇਦੁ ਨ ਪਾਇਓ; ਨਹ ਫੁਨਿ ਰੋਜ ॥ ਘਟੁ ਪੋਲਾ- ਸਿੰਧੁ ਸਮਾਇਓ; ਘਟੁ ਕੇ ਮਾਹਿ॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਕਰਣਹਾਰ ਕਉ; ਕਿਛੁ ਅਚਰਜੁ ਨਾਹਿ॥੩॥ਪ-ਇਆਲ- ਜਉ ਛੂਟਉ; ਤਉ ਜਾਇ ਪਇਆਲ॥ ਜਉ ਕਾਢਿਓ; ਤਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ॥ਵੱਸਿ- ਪਾਪ ਪੁੰਨ; ਹਮਰੈ ਵਸਿ ਨਾਹਿ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ; ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਹਿ॥੪॥੪੦॥੫੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾ ਤਨੁ ਤੇਰਾ; ਨਾ ਮਨੁ ਤੋਹਿ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਆ ਧੋਹਿ॥ ਕੁੱਦਮ- ਕੁਦਮ ਕਰੈ; ਗਾਡਰ ਜਿਉ ਛੇਲ॥ ਅਚਿੰਤੁ ਜਾਲੁ ਕਾਲੁ; ਚਕ੍ਰੁ ਪੇਲ॥੧॥ ਹਰਿ ਚਰਨਕਮਲ ਸਰਨਾਇ ਮਨਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ ਧਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਨੇ ਕਾਜ; ਨ ਹੋਵਤ ਪੂਰੇ ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਦਿ; ਸਦ ਹੀ ਝੂਰੇ॥ ਤਾਂਈਂ- ਕਰੈ ਬਿਕਾਰ; ਜੀਅਰੇ ਕੈ ਤਾਈ॥ ਤਸੂਆ ਗਜ ਦਾ ਚੌਵੀਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਦੋ ਸੂਤ, ਭਾਵ ਥੋਹੜੇ ਮਾਤ੍ਰ- ਗਾਫਲ. ਸੰਗਿ ਨ ਤਸੂਆ ਜਾਈ॥੨॥ ਧਰਤ ਧੋਹ; ਅਨਿਕ ਛਲ ਜਾਨੈ॥ ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਕਉ; ਖਾਕੁ ਸਿਰਿ ਛਾਨੈ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਆ; ਤਿਸੈ ਨ ਚੇਤੈ ਮੂਲਿ॥ਉੱਤਰੈ- ਮਿਥਿਆ ਲੋਭੁ; ਨ ਉਤਰੈ ਸੂਲੁ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਆ; ਸਾਧ ਰਵਾਲ॥ ਹਸਤਕਮਲ; ਲੜਿ ਲੀਨੋ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਚੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੪੧॥੫੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਜਾਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣਾਇ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ. ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ; ਰਾਮੁ ਬਸੈ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਸੋ ਜਨੁ; ਦੁਤਰੁ ਪੇਖਤ ਨਾਹੀ॥ ਸਗਲੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ਅਪਨੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਰਸਨ ਨਿਤ ਜਪਨੇ॥੧॥ ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ; ਹਾਥੁ ਗੁਰੁ ਧਰੈ॥ ਸੋ ਦਾਸੁ; ਅਦੇਸਾ ਕਾਹੇ ਕਰੈ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਕੁਰਬਾਣ॥੨॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਭੇਟਿ ਨਿਹਾਲ॥ ਸੋ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ; ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਸੋ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹੁ; ਸਾਧ ਪਿਆਰੇ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ; ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਅਨਦ ਕਰਹੁ; ਤਜਿ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰ॥ਉੱਤਰ-ਹੁ- ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ॥੪॥੪੨॥੫੩॥

ਅੰਗ ੯੦੦:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਈਂਧਨ ਤੇ; ਬੈਸੰਤਰੁ ਭਾਗੈ॥ ਮਾਟੀ ਕਉ; ਜਲੁ ਦਹ ਦਿਸ ਤਿਆਗੈ॥ ਊਪਰਿ ਚਰਨ; ਤਲੈ ਆਕਾਸੁ॥ਘਟ ਪੋਲਾ- ਘਟ ਮਹਿ; ਸਿੰਧੁ ਕੀਓ ਪਰਗਾਸੁ॥੧॥ ਐਸਾ ਸੰਮ੍ਰਥੁ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰੈ. ਜੀਅ ਭਗਤਨ ਕੈ; ਆਠ ਪਹਰ ਮਨ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਾਖਨੁ; ਪਾਛੈ ਦੂਧੁ॥ ਮੈਲੂ ਕੀਨੋ; ਸਾਬੁਨੁ ਸੂਧੁ॥ ਭੈ ਤੇ; ਨਿਰਭਉ ਡਰਤਾ ਫਿਰੈ॥ ਹੋਂਦੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਨੂੰ- ਹੋਂਦੀ ਕਉ; ਅਣਹੋਂਦੀ ਹਿਰੈ॥੨॥ ਦੇਹੀ ਗੁਪਤ; ਬਿਦੇਹੀ ਦੀਸੈ॥ਜੱਗਦੀਸੈ- ਸਗਲੇ

ਸਾਜਿ ਕਰਤ; ਜਗਦੀਸੈ॥ ਠੱਗਣਹਾਰ, ਅਣਠੱਗਦਾ- ਠਗਣਹਾਰ; ਅਣਠਗਦਾ ਠਾਗੈ॥ ਬਿਨੁ ਵਖਰ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਉਠਿ ਲਾਗੈ॥੩॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਿਲਿ; ਕਰਹੁ ਬਖਿਆਣ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ; ਬੀਚਾਰੇ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕੀ ਪਰਮਗਤਿ ਹੋਇ॥੪॥੪੩॥੫੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਥੀਆ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ. ਨਾਹੀ ਆਨ ਬੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤੁ ਕਲਤ੍ਰ ਲਖਿਮੀ ਦੀਸੈ; ਇਨ ਮਹਿ ਕਿਛੂ ਨ ਸੰਗਿ ਲੀਆ॥ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਖਾਇ ਭੁਲਾਨਾ; ਮਾਇਆ ਮੰਦਰੁ ਤਿਆਗਿ ਗਇਆ॥੧॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਗੂਤਾ; ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਕਿਰਤਿ ਪਇਆ॥ ਪੁਰਬ ਕਮਾਣੇ ਛੋਡਹਿ ਨਾਹੀ; ਜਮਦੂਤਿ ਗ੍ਰਾਸਿਓ ਮਹਾ ਭਇਆ॥੨॥ ਬੋਲੈ ਝੂਠੁ ਕਮਾਵੈ ਅਵਰਾ; ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੈ. ਬਹੁਤੁ ਹਇਆ॥ ਅਸਾਧ ਰੋਗੁ ਉਪਜਿਆ. ਸੰਤ ਦੂਖਨਿ; ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਮਹਾ ਖਇਆ॥੩॥ ਜਿਨਹਿ ਨਿਵਾਜੇ ਤਿਨ ਹੀ ਸਾਜੇ; ਆਪੇ ਕੀਨੇ ਸੰਤ ਜਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਇਆ॥੪॥੪੪॥੫੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸਾ ਪੂਰਾ ਗੁਰਦੇਉ ਸਹਾਈ॥ ਜਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ; ਬਿਰਥਾ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ; ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਜਾ ਕੀ ਧੂਰਿ; ਕਾਟੈ ਜਮ ਜਾਲੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਬਸੇ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ॥ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਸਗਲੇ ਤਨ ਕੇ ॥੧॥ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ; ਰਾਖੈ ਹਾਥੁ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ; ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥੁ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੁ; ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ॥੨॥ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤੁ. ਦੇਇ ਜਿਸੁ ਦਾਨੁ॥ ਤਜਹਿ ਬਿਕਾਰ; ਬਿਨਸੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਏਕੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸੇ; ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੩॥ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਸਗਲ ਨਿਵਾਸ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਗੁਣਤਾਸ॥ ਦਰਸੁ ਦੇਹਿ; ਧਾਰਉ ਪ੍ਰਭ ਆਸ॥ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ ਚਿਤਵੈ; ਸਚੁ ਅਰਦਾਸਿ॥੪॥੪੫॥੫੬॥ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਗਾਵਹੁ;ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗੀਤ॥

ਅੰਗ ੯੦੧:- ਨਾਮੁ ਜਪਤ. ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟੈ. ਮੇਰੇ ਮੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਗੁਣ ਗਾਵਤ; ਹੋਵਤ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਮਹਿ; ਹੋਇ ਨਿਵਾਸੁ॥੧॥ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ; ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ॥ ਉਤਰਸਿ- ਨਾਨਕ; ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ॥੨॥੧॥੫੭॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ. ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ; ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਰੋਗ ਕੂਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕੁ ਅਰਾਧਹੁ; ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਜਾ ਕੀ ਸਰਨਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਨੀਦ ਸੁਹੇਲੀ; ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੀ ਭੂਖ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਬਿਨਸੇ ਸਭ ਦੂਖ॥੨॥ ਸਹਜਿ ਅਨੰਦ ਕਰਹੁ. ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਸਭ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ॥੩॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਪੁ ਜਾਪਿ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਖਾ ਹੋਆ ਆਪਿ॥੪॥੨॥੫੮॥

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਰ ਦਲੇਰ, ਬਹਾਦਰ, ਹਿੰਮਤੀ, ਪਤੀ। ਨਰਹ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ- ਨਰ ਨਰਹ; ਨਮਸਕਾਰੰ॥ ਬਸੁ-ਧ ਪੋਲਾ- ਜਲਨ ਥਲਨ ਬਸੁਧ ਗਗਨ; ਏਕ ਏਕੰਕਾਰੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਨ ਧਰਨ; ਪੁਨ ਪੁਨਹ ਕਰਨ॥ ਨਹ ਗਿਰਹ. ਨਿਰੰਹਾਰੰ॥੧॥ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਨਾਮ ਹੀਰ; ਊਚ ਮੂਚ ਅਪਾਰੰ॥॥ ਕਰਨ ਕੇਲ. ਗੁਣ ਅਮੋਲ; ਨਾਨਕ. ਬਲਿਹਾਰੰ॥੨॥੧॥੫੯॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ਛਲੇ ਪੋਲਾ। ਚੱਲੇ- ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੁਗੰਧ ਭੋਗ, ਤਿਆਗਿ ਚਲੇ; ਮਾਇਆ ਛਲੇ. ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੰਡਾਰ ਦਰਬ ਅਰਬ ਖਰਬ; ਪੇਖਿ ਲੀਲਾ ਮਨੁ ਸਧਾਰੈ॥ ਨਹ ਸੰਗਿ ਗਾਮਨੀ॥੧॥ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਸੁਤ ਕਲਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ, ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਭਰਮਿ ਮੋਹਿਓ; ਇਹ ਬਿਰਖ ਛਾਮਨੀ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਰਨ ਨਾਨਕ; ਸੁਖੁ ਸੰਤ ਭਾਵਨੀ॥੨॥੨॥੬੦॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਤਿ-ਪਦੇ- ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੯ ਤਿਪਦੇ॥ ਰੇ ਮਨ; ਓਟਿ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ਪਦੁ ਪੋਲਾ- ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸੈ; ਪਾਵਹਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਤਿਹਿ ਜਨ ਕਉ ਜਾਨਹੁ; ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ

ਅੰਗ ੯੦੨:- ਖੋਇ ਕੈ; ਫੁਨਿ ਬੈਕੁੰਠਿ ਸਿਧਾਵੈ॥੧॥ ਅਜਾਮੱਲ- ਅਜਾਮਲ ਕਉ. ਅੰਤ ਕਾਲ ਮਹਿ; ਨਾਰਾਇਨ ਸੁਧਿ ਆਈ॥ ਜਾਂ ਗਤਿ ਕਉ ਜੋਗੀਸੁਰ ਬਾਛਤ; ਸੋ ਗਤਿ ਛਿਨ ਮਹਿ ਪਾਈ॥੨॥ ਬਿੱਦਿਆ, ਗਜਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਹਿਨ ਗੁਨੁ. ਨਾਹਿਨ ਕਛੁ ਬਿਦਿਆ; ਧਰਮੁ ਕਉਨੁ. ਗਜਿ ਕੀਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਰਦੁ ਰਾਮ ਕਾ ਦੇਖਹੁ; ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਤਿਹ ਦੀਨਾ॥੩॥੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਾਧੋ; ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਅਬ ਕੀਜੈ॥ ਜਾ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ; ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਹੈ; ਬੂਝੈ ਨਹ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ॥ ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ. ਜਗੁ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ; ਪਾਵੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ॥੧॥ ਭਏ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੰਤ ਜਨ; ਤਬ ਇਹ ਬਾਤ ਬਤਾਈ॥ ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਾਨੋ ਤਿਹ ਕੀਏ; ਜਿਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ॥੨॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਨਰੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਮਹਿ; ਨਿਮਖ ਏਕ ਉਰਿ ਧਾਰੈ॥ ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ਮਿਟੈ. ਨਾਨਕ ਤਿਹ; ਅਪੁਨੋ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੈ॥੩॥੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਨਾਰਾਇਨ ਸੁਧਿ ਲੇਹਿ॥ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਅਉਧ ਘਟੈ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ; ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤੁ ਹੈ ਦੇਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਰਨਾਪੋ ਜੁਆਨੀਪੁਣਾ। ਤਰਨਾ-ਪੋ। ਬਾਲ-ਪਨੁ- ਤਰਨਾਪੋ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਖੋਇਓ; ਬਾਲਪਨੁ ਅਗਿਆਨਾ॥ਕ੍ਰਮੱਤਿ- ਬਿਰਧਿ ਭਇਓ. ਅਜਹੂ ਨਹੀ ਸਮਝੈ; ਕਉਨ ਕੁਮਤਿ ਉਰਝਾਨਾ॥੧॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੀਓ ਜਿਹ ਠਾਕੁਰਿ; ਸੋ ਤੈ ਕਿਉ ਬਿਸਰਾਇਓ॥ ਮੁਕਤੁ ਹੋਤ ਨਰ. ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ; ਨਿਮਖ ਨ ਤਾ ਕਉ ਗਾਇਓ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਦੁ ਕਹਾ ਕਰਤੁ ਹੈ; ਸੰਗਿ. ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹਤੁ. ਚੇਤਿ ਚਿੰਤਾਮਨਿ; ਹੋਇ ਹੈ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ॥ ੩॥੩॥੮੧॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੋਈ ਚੰਦੁ ਚੜਹਿ ਸੇ ਤਾਰੇ; ਸੋਈ ਦਿਨੀਅਰੁ ਤਪਤ ਰਹੈ॥ ਖੇ੍ਲੇ- ਸਾ ਧਰਤੀ. ਸੋ ਪਉਣੁ ਝੁਲਾਰੇ; ਜੁਗ ਜੀਅ ਖੇਲੇ. ਥਾਵ ਕੈਸੇ॥੧॥ ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ॥ਲੱਖਣ- ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣਾ ਕਰਹਿ ਧਿਙਾਣਾ; ਕਲਿ ਲਖਣ ਵੀਚਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਤੈ ਦੇਸਿ. ਨ ਆਇਆ ਸੁਣੀਐ; ਤੀਰਥ ਪਾਸਿ ਨ ਬੈਠਾ॥ ਦਾਤਾ ਦਾਨੁ ਕਰੇ. ਤਹ ਨਾਹੀ; ਮਹਲ ਉਸਾਰਿ. ਨ ਬੈਠਾ ॥੨॥ ਸੱਤੁ- ਜੇ ਕੋ ਸਤੁ ਕਰੇ, ਸੋ ਛੀਜੈ; ਤਪ ਘਰਿ, ਤਪੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਉਸ ਦੀ ਬਦਨਾਵੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।ਲੱਖਣ- ਜੇ ਕੋ ਨਾਉ ਲਏ. ਬਦਨਾਵੀ; ਕਲਿ ਕੇ ਲਖਣ ਏਈ॥੩॥ਸਿੱਕਦਾਰੀ- ਜਿਸੁ ਸਿਕਦਾਰੀ. ਤਿਸਹਿ ਖੁਆਰੀ; ਚਾਕਰ ਕੇਹੇ ਡਰਣਾ॥ ਜਾ ਸਿਕਦਾਰੈ ਪਵੈ ਜੰਜੀਰੀ; ਤਾ ਚਾਕਰ ਹਥਹੁ ਮਰਣਾ॥੪॥

ਅੰਗ ੯੦੩:- ਆਖੁ ਗੁਣਾ; ਕਲਿ ਆਈਐ॥ ਤਪਾਵਸ ਨਿਆਉਂ- ਤਿਹੁ ਜੁਗ ਕੇਰਾ. ਰਹਿਆ ਤਪਾਵਸੁ; ਜੇ ਗੁਣ ਦੇਹਿ. ਤ ਪਾਈਐ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕਲਿ ਕਲਜੁੱਗ ਦੀ ਕਲਵਾਲੀ ਲੜਾਈ ਵਾਲੀ ਕਿਰਿਆ।ਨਿਬੇੜੀ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲੇ ਮਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਕਾਜੀ ਪੋ੍ਲਾ- ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ. ਸਰਾ ਨਿਬੇੜੀ; ਕਾਜੀ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਆ॥ਅਥਰ-ਬਣੁ- ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ; ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਲਹਿਆ॥੫॥ ਪਤਿ ਵਿਣੁ ਪੂਜਾ. ਸਤ ਵਿਣੁ ਸੰਜਮੁ; ਜਤ ਵਿਣੁ ਕਾਹੇ ਜਨੇਊ॥ਚੜ੍ਹਾਵਹੁ ਸੁੱਚ- ਨਾਵਹੁ ਧੋਵਹੁ ਤਿਲਕੁ ਚੜਾਵਹੁ; ਸੁਚ ਵਿਣੁ. ਸੋਚ ਨ ਹੋਈ॥੬॥ ਕਲਿ ਪਰਵਾਣੁ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਣੁ॥ ਪੋਥੀ ਪੰਡਿਤ ਰਹੇ ਪੁਰਾਣ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਉ ਭਇਆ ਰਹਮਾਣੁ॥ ਕਰਿ ਕਰਤਾ; ਤੂ ਏਕੋ ਜਾਣੁ॥੭॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਏਦੂ ਉਪਰਿ ਕਰਮੁ ਨਹੀ॥ ਜੇ ਘਰਿ ਹੋਦੈ. ਮੰਗਣਿ ਜਾਈਐ; ਫਿਰਿ ਓਲਾਮਾ ਮਿਲੈ ਤਹੀ॥੮॥੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੜ੍ਹੀ- ਜਗੁ ਪਰਬੋਧਹਿ; ਮੜੀ ਬਧਾਵਹਿ॥ ਆਸਣੁ ਤਿਆਗਿ; ਕਾਹੇ ਸਚੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ; ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ॥ ਨਾ ਅਉਧੂਤੀ; ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ॥੧॥ ਜੋਗੀ ਬੈਸਿ ਰਹਹੁ; ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਤ; ਲਾਜ ਨ ਲਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤ; ਨ ਚੀਨਹਿ ਆਪੁ॥ ਕਿਉ ਲਾਗੀ ਨਿਵਰੈ; ਪਰਤਾਪੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਰਚੈ ਮਨ ਭਾਇ॥ਭਿੱਖਿਆ- ਭਿਖਿਆ; ਸਹਜ ਵੀਚਾਰੀ ਖਾਇ॥੨॥ਚੜ੍ਹਾਇ- ਭਸਮ ਚੜਾਇ; ਕਰਹਿ ਪਾਖੰਡੁ॥ਸਹ-ਹਿ- ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਸਹਹਿ ਜਮ ਡੰਡੁ॥ ਫੂਟੈ ਖਾਪਰੁ; ਭੀਖ ਨ ਭਾਇ॥ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ; ਆਵੈ ਜਾਇ॥੩॥ ਬਿੰਦੁ ਨ ਰਾਖਹਿ; ਜਤੀ ਕਹਾਵਹਿ॥ ਮਾਈ ਮਾਗਤ; ਤ੍ਰੈ ਲੋਭਾਵਹਿ॥ ਨਿਰ-ਦਇਆ- ਨਿਰਦਇਆ; ਨਹੀ ਜੋਤਿ ਉਜਾਲਾ॥ ਬੂਡਤ ਬੂਡੇ; ਸਰਬ ਜੰਜਾਲਾ॥੪॥ ਭੇਖ ਕਰਹਿ; ਖਿੰਥਾ ਬਹੁ ਥਟੂਆ॥ ਖੇ੍ਲੁ ਖੇ੍ਲੈ- ਝੂਠੋ ਖੇਲੁ ਖੇਲੈ; ਬਹੁ ਨਟੂਆ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ; ਚਿੰਤਾ ਬਹੁ ਜਾਰੇ॥ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ; ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੇ ॥੫॥ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਫਟਕ; ਬਨਾਈ ਕਾਨਿ॥ ਬਿਗਿਆਨਿ ਹਿਕਮਤ, ਇਲਮ। ਬਿੱਦਿਆ ਬ੍ਰਹਮਵਿੱਦਿਆ। ਬਿਗਿਆਨਿ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ- ਨਹੀ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਬਿਦਿਆ ਬਿਗਿਆਨਿ॥ ਜਿਹਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਨਾ॥ ਪਸੂ ਭਏ; ਨਹੀ ਮਿਟੈ ਨੀਸਾਨਾ॥੬॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਲੋਗਾ; ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਜੋਗਾ॥ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ; ਚੂਕਸਿ ਸੋਗਾ॥ਊੱਜਲੁ- ਊਜਲੁ; ਸਾਚੁ ਸੁ ਸਬਦੁ ਹੋਇ॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਵੀਚਾਰੇ ਸੋਇ॥੭॥ ਤੁਝ ਪਹਿ ਨਉ ਨਿਧਿ; ਤੂ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ॥ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ; ਕਰੇ

ਸੁ ਹੋਗੁ॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ; ਸਚੁ ਸੁ ਚੀਤੁ॥ ਨਾਨਕ; ਜੋਗੀ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮੀਤੁ॥੮॥੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਖਟੁ ਮਟੁ ਪੋਲੇ- ਖਟੁ ਮਟੁ ਦੇਹੀ; ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ; ਧੁਨਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ॥ ਵਾਜੈ ਅਨਹਦੁ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਣਾ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤੀਣਾ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ;

ਅੰਗ ੯੦੪:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿ-ਵਰਜਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਵਰਜ ਕੇ- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਵਰਜਿ; ਸਮਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹੀਰਾ॥ ਤਿਤੁ ਰਾਤਾ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਰੋਗੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ; ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ਮੋਹਿ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਸੋਹਿ॥੩॥ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ; ਭਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗੇ; ਦੁਰਮਤਿ ਪਰਹਾਰੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਿ ਰਹੇ; ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ; ਅੰਤਰਿ ਪਾਈ॥੪॥ ਅ-ਲਿਪਤ ਰਹ-ਹਿ- ਅਲਿਪਤ ਗੁਫਾ ਮਹਿ; ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰੇ॥ ਤਸਕਰ ਪੰਚ; ਸਬਦਿ ਸੰਘਾਰੇ॥ ਪਰ ਘਰ ਜਾਇ ਨ ਮਨੁ ਡੋਲਾਏ॥ ਸਹਜ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹਉ ਸਮਾਏ॥੫॥ ਅਉਧੂੱਤਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ; ਅਉਧੂਤਾ॥ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ; ਤਤੁ ਪਰੋਤਾ॥ ਜਗੁ ਸੂਤਾ; ਮਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ; ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੬॥ਰਾੱਤੀ- ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ; ਵਜੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥ ਅਵਿ-ਗਤ- ਅਵਿਗਤ ਕੀ ਗਤਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ॥ ਤਉ ਜਾਨੀ; ਜਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੀ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥੭॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸਹਜਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਤਜਿ ਹਉ ਲੋਭਾ; ਏਕੋ ਜਾਤਾ॥ ਗੁਰ ਚੇਲੇ; ਅਪਨਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਨਾਨਕ; ਦੂਜਾ ਮੇਟਿ ਸਮਾਨਿਆ॥੮॥੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਾਹਾ ਗਣਹਿ; ਨ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸਾਹੇ ਊਪਰਿ; ਏਕੰਕਾਰੁ॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ; ਤ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ॥੧॥ ਪਾਂਡੇ- ਝੂਠੁ. ਨ ਬੋਲਿ ਪਾਡੇ; ਸਚੁ ਕਹੀਐ॥ ਹਉਮੈ ਜਾਇ; ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਲਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਤਕੁ ਜੋਤਸ਼-ਵਿੱਦਿਆ। ਕਾਂਡੀ ਜਨਮ ਪਤ੍ਰੀ- ਗਣਿ ਗਣਿ ਜੋਤਕੁ; ਕਾਂਡੀ ਕੀਨੀ॥ ਪੜੈ ਸੁਣਾਵੈ; ਤਤੁ ਨ ਚੀਨੀ॥ ਸਭਸੈ ਊਪਰਿ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਦਉ ਕਥਨ ਕਰਦੇ- ਹੋਰ ਕਥਨੀ ਬਦਉ ਨ; ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ॥੨॥ ਨਾਵਹਿ ਧੋਵਹਿ; ਪੂਜਹਿ ਸੈਲਾ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਤੇ; ਮੈਲੋ ਮੈਲਾ॥ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ; ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਰਥਿ॥ਕਿਰਤਾਰ-ਥਿ- ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਨ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਕਿਰਤਾਰਥਿ॥੩॥ ਵਾਚੈ ਵਾਦੁ; ਨ ਬੇਦੁ ਬੀਚਾਰੈ॥ਡੁੱਬੈ ਪਿੱਤਰਾਂ- ਆਪਿ ਡੁਬੈ; ਕਿਉ ਪਿਤਰਾ ਤਾਰੈ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ; ਚੀਨੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥੪॥ ਗਣਤ ਗਣੀਐ; ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਜੀਐ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਵੈ; ਸੁਖੁ ਥੀਐ॥ ਕਰਿ ਅਪਰਾਧ; ਸਰਣਿ ਹਮ ਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਹਰਿ ਭੇਟੇ; ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ॥੫॥ ਗੁਰ ਸਰਣਿ. ਨ ਆਈਐ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈਐ; ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਆਈਐ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧਉ; ਮਰੈ ਬਿਕਾਰੁ॥ ਨਾ ਰਿਦੈ ਨਾਮੁ; ਨ ਸਬਦੁ ਅਚਾਰੁ॥੬॥ ਇਕਿ ਪਾਧੇ ਪੰਡਿਤ ਮਿਸਰ ਕਹਾਵਹਿ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਰਾਤੇ;

ਅੰਗ ੯੦੫:- ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵਹਿ॥ ਜਿਸੁ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕੋ ਜਨੁ ਆਪਾਰੁ॥੭॥ ਏਕੁ ਬੁਰਾ ਭਲਾ;

ਸਚੁ ਏਕੈ॥ ਬੂਝੁ ਗਿਆਨੀ; ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਟੇਕੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੀ; ਏਕੋ ਜਾਣਿਆ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਮੇਟਿ. ਸਮਾਣਿਆ॥੮॥ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੰਕਾਰੁ॥ ਸਰਬ ਗੁਣੀ; ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ; ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ॥੯॥੪॥ ਨਿਗ੍ਰਹੁ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੋਕਣੇ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ਹਠੁ ਪੋਲਾ- ਹਠੁ ਨਿਗ੍ਰਹੁ ਕਰਿ; ਕਾਇਆ ਛੀਜੈ॥ ਵਰਤੁ ਤਪਨੁ ਕਰਿ; ਮਨੁ ਨਹੀ ਭੀਜੈ॥ ਪੂੱਜੈ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ; ਅਵਰੁ ਨ ਪੂਜੈ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਮਨਾ; ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਗੁ ਕੀਜੈ॥ ਜੰਦਾਰ ਚੰਡਾਲ। ਸਰਪਨਿ ਮਾਇਆ, ਡੱਸਿ- ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ.ਜੋਹਿ ਨਹੀ ਸਾਕੈ; ਸਰਪਨਿ ਡਸਿ ਨ ਸਕੈ,ਹਰਿ ਕਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਾਦੁ ਪੜੈ; ਰਾਗੀ ਜਗੁ ਭੀਜੈ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਖਿਆ; ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਦੂਖੁ ਸਹੀਜੈ॥੨॥ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਨਿਰਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ।ਚਾੜ੍ਹਸਿ- ਚਾੜਸਿ ਪਵਨੁ; ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਭੀਜੈ॥ ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ; ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੀਜੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਬਿਰਥਾ ਸਾਸੁ ਲੀਜੈ॥੩॥ ਅੰਤਰਿ ਪੰਚ ਅਗਨਿ; ਕਿਉ ਧੀਰਜੁ ਧੀਜੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਚੋਰੁ; ਕਿਉ ਸਾਦੁ ਲਹੀਜੈ॥ ਗੜ੍ਹ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ; ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਲੀਜੈ॥੪॥ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ; ਤੀਰਥ ਭਰਮੀਜੈ॥ ਮਨੁ ਨਹੀ ਸੂਚਾ; ਕਿਆ ਸੋਚ ਕਰੀਜੈ॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ; ਦੋਸੁ ਕਾ ਕਉ ਦੀਜੈ॥੫॥ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹਿ; ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਜੈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀ ਥੀਜੈ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੈ ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਛਿ; ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਕੀਜੈ॥ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਾਚੈ; ਨਹੀ ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਿਆ ਕਰਮੁ ਕੀਜੈ ॥੭॥ ਊਂਦਰ ਦੂੰਦਰ; ਪਾਸਿ ਧਰੀਜੈ॥ ਧੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ॥੮॥੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅੰਤਰਿ ਉਤਭੁਜੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜੋ ਕਹੀਐ; ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਈ॥ਜੁੱਗਹ ਜੁੱਗੰਤਰਿ- ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ; ਸਾਹਬੁ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੧॥ ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ॥ ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ. ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ, ਨ ਲਗੈ ਜਮ ਤੀਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮੋਲੁ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਅਮਰੁ ਅਤੋਲੁ॥ ਜਿਹਵਾ ਸੂਚੀ; ਸਾਚਾ ਬੋਲੁ॥ ਘਰਿ ਦਰਿ ਸਾਚਾ; ਨਾਹੀ ਰੋਲੁ ॥੨॥ ਇਕਿ ਬਨ ਮਹਿ ਬੈਸਹਿ; ਡੂਗਰਿ ਅਸਥਾਨੁ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਪਚਹਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕਿਆ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ॥੩॥ਹਠੁ ਪੋਲਾ- ਹਠੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਰੈ; ਨਹੀ ਪਾਵੈ॥ ਪਾਠ ਪੜੈ; ਲੇ ਅੰਗ ੯੦੬:- ਲੋਕ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਤੀਰਥਿ ਭਰਮਸਿ; ਬਿਆਧਿ ਨ ਜਾਵੈ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥੪॥ ਜਤਨ ਕਰੈ; ਬਿੰਦੁ ਕਿਵੈ ਨ ਰਹਾਈ॥ ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ; ਨਰਕੇ ਪਾਈ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਬਾਧੋ; ਲਹੈ ਸਜਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ॥੫॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਕੇਤੇ ਮੁਨਿ ਦੇਵਾ॥ ਨਿ੍ਗ੍ਰਹਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵ੍ਹਿ ਗਹ੍ਹਿ- ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ; ਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਹਿ ਭੇਵਾ॥ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ; ਗਹਹਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਿਰਮਲ; ਅਭਿਮਾਨ ਅਭੇਵਾ॥੬॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ; ਪਾਵੈ ਸਚੁ ਨਾਉ॥ ਸੁਭਾਉ ਸ੍ਰੇਸਟ ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਹਿਤ।

ਸਰਣਾ-ਗਤਿ- ਤੁਮ ਸਰਣਾਗਤਿ; ਰਹਉ ਸੁਭਾਉ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਉਪਜਿਓ; ਭਗਤੀ ਭਾਉ॥ ਜਪੁ ਜਾਪਉ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਉ॥੭॥ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਜਾਇ; ਮਨ ਭੀਨੈ॥ ਝੂਠਿ ਨ ਪਾਵਸਿ; ਪਾਖੰਡਿ ਕੀਨੈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ; ਨਹੀ ਘਰੁ ਬਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ॥੮॥੬॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਉ ਆਇਆ. ਤਿਉ ਜਾਵਹਿ ਬਉਰੇ; ਜਿਉ ਜਨਮੇ. ਤਿਉ ਮਰਣੁ ਭਇਆ॥ ਜਿਉ ਰਸ ਭੋਗ ਕੀਏ. ਤੇਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ. ਭਵਜਲਿ ਪਇਆ॥੧॥ਗ-ਇਆ- ਤਨੁ ਧਨੁ ਦੇਖਤ; ਗਰਬਿ ਗਇਆ॥ ਕਨਿਕ ਸੋਨਾ। ਕਾਮਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ।ਵਧਾਇ-ਹਿ ਵਿਸਾਰ-ਹਿ- ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਸਿਉ. ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਹਿ; ਕੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ. ਭਰਮਿ ਗਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸੀਲੁ ਨ ਰਾਖਿਆ; ਪ੍ਰੇਤ ਪਿੰਜਰ ਮਹਿ ਕਾਸਟੁ ਭਇਆ॥ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ ਸੰਜਮੁ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ. ਬਾਦਿ ਜਇਆ॥੨॥ਗ-ਇਆ- ਲਾਲਚਿ ਲਾਗੈ. ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ; ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੁ ਗਇਆ॥ ਗ-ਇਆ- ਜਾ ਜਮੁ ਧਾਇ ਕੇਸ ਗਹਿ ਮਾਰੈ; ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ. ਮੁਖਿ ਕਾਲ ਗਇਆ॥੩॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਿੰਦਾ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਸਰਬ ਦਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ. ਨ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਨਰਕਿ ਗਇਆ ॥੪॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਵੇਸ ਕਰਹਿ ਨਟੂਆ ਜਿਉ; ਮੋਹ ਪਾਪ ਮਹਿ ਗਲਤੁ ਗਇਆ॥ ਇਤ ਉਤ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਪਸਾਰੀ; ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਮਗਨੁ ਭਇਆ॥੫॥ ਕਰਹਿ ਬਿਕਾਰ ਵਿਥਾਰ ਘਨੇਰੇ; ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਬਿਨੁ. ਭਰਮਿ ਪਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਵਹੁ. ਰੋਗੁ ਗਇਆ॥੬॥ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਕਉ ਆਵਤ ਦੇਖੈ; ਸਾਕਤ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਭਇਆ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਧਨੁ. ਸੋ ਫਿਰਿ ਲੇਵੈ; ਅੰਤਰਿ ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ ਪਇਆ॥੭॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ; ਜੋ ਦੀਸੈ ਸਭੁ ਤਿਸਹਿ ਮਇਆ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਲੈ. ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥੮॥ ਅਸਰਾਲਿ ਭਿਆਨਕ- ਮੂਏ ਕਉ ਰੋਵਹਿ. ਕਿਸਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ; ਭੈ ਸਾਗਰ ਅਸਰਾਲਿ ਪਇਆ॥ ਅੰਗ ੯੦੭:- ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਮਾਇਆ ਗ੍ਰਿਹ ਮੰਦਰੁ; ਸਾਕਤੁ ਜੰਜਾਲਿ ਪਰਾਲਿ ਪਇਆ॥੯॥ ਜਾ ਆਏ ਤਾ ਤਿਨਹਿ ਪਠਾਏ; ਚਾਲੇ ਤਿਨੈ ਬੁਲਾਇ ਲਇਆ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ. ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ; ਬਖਸਣਹਾਰੈ ਬਖਸਿ ਲਇਆ॥੧੦॥ ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਚਾਖਿਆ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ; ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਖੋਜੁ ਭਇਆ॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ. ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਰਣਿ ਪਇਆ॥੧੧॥ ਬਿ-ਰਕਤੁ- ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣਾ; ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਬਿਰਕਤੁ ਭਇਆ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਏ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ਲਇਆ॥੧੨॥੭॥ਦੱਖਣੀ- ਰਾਮਕਲੀ ਦਖਣੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਰਸਿ ਲੀਣਾ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਲੀਣਾ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਹੈ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਸਾਚੇ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਗਨਪੁਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ 'ਚ।ਦੁਸ਼ਮਣ ਮਿੱਤ੍ਰ, ਦੁੱਖ ਸੁਖ, ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ, ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਚ ਸਮੈਸਰਿ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਸਮੈ-ਸਰਿ- ਰਹੈ ਗਗਨਪੁਰਿ. ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮੈਸਰਿ; ਅਨਹਤ ਸਬਦਿ ਰੰਗੀਣਾ॥੨॥ਸੱਤੁ-

ਸਤੁ ਬੰਧਿ ਕੁਪੀਨ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ; ਜਿਹਵਾ ਰੰਗਿ ਰਸੀਣਾ॥੩॥ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਾਚੇ. ਜਿਨਿ ਰਚੁ ਰਾਚੇ; ਕਿਰਤੁ ਵੀਚਾਰਿ ਪਤੀਣਾ॥੪॥ ਏਕ ਮਹਿ ਸਰਬ. ਸਰਬ ਮਹਿ ਏਕਾ; ਏਹ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਈ॥੫॥ ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਲਖਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੬॥ ਦੀਪਕ ਤੇ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਦਿਖਾਈ॥੭॥ ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਸਚ ਮਹਲੀ ਬੈਠੇ; ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਈ॥੮॥ ਮੋਹਿ ਗਇਆ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਾਈ॥੯॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਛੂਟੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਸਖਾਈ॥੧੦॥੮॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਗਨ ਅਕਾਸ। ਧਰਣਿ ਧਰਤੀ।ਅਪਨੀ ਕਲ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਧਾਰੀ ਟਿਕਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀ ਦੇ ਮੜੀ ਸ੍ਰੀਰ ਅਉ ਅਤੇ ਹਠਿ ਰਿਦੇ ਘਰੁ ਸਤਿਸੰਗਤ'ਚ ਛਾਇਆ ਪੂਰਨ ਹਸਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੜ੍ਹੀ। ਹਠਿ ਕਲ ਪੋਲੇ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅਉ ਹਠਿ ਹਸਤ, ਮੜੀ, ਘਰੁ ਛਾਇਆ; ਧਰਣਿ ਗਗਨ, ਕਲ ਧਾਰੀ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕੇਤੀ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੀ ਸੰਤਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਮਤਾ ਮਾਰਿ. ਹਉਮੈ ਸੋਖੈ; ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੨॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ. ਮਨੈ ਮਹਿ ਰਾਖੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੩॥ ਸਿੰਙੀ ਸੁਰਤਿ ਅਨਾਹਦਿ ਵਾਜੈ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੪॥ ਪਰਪੰਚਬੇਣ ਅਨਹਤ ਪੰਚਸਬਦ ਰੂਪ ਵੀਣਾ। ਪਰ-ਜਾਰੀ- ਪਰਪੰਚਬੇਣੁ, ਤਹੀ ਮਨੁ ਰਾਖਿਆ; ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਪਰਜਾਰੀ॥੫॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ. ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਦੀਪਕੁ; ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰੀ॥੬॥ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਰਵਿ ਸੂਰਜ। ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਸਸਿ ਚੰਦ। ਲਉਕੇ ਤੂੰਬੇ- ਰਵਿ ਸਸਿ ਲਉਕੇ, ਇਹੁ ਤਨੁ ਕਿੰਗੁਰੀ; ਵਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨਿਰਾਰੀ॥੭॥ਨੱਗਰੀ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣੁ ਅਉਧੂ; ਅਲਖੁ ਅਗੰਮੁ ਅਪਾਰੀ॥੮॥ਨੱਗਰੀ- ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਜਾ; ਪੰਚ ਵਸਹਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੯॥ ਸਬਦਿ ਰਵੈ ਆਸਣਿ ਘਰਿ ਰਾਜਾ; ਅਦਲੁ ਕਰੇ ਗੁਣਕਾਰੀ॥੧੦॥ ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਕਹੇ ਕਹਿ ਬਪੁਰੇ; ਜੀਵਤ ਮੂਆ ਮਨੁ ਮਾਰੀ॥੧੧॥

ਅੰਗ ੯੦੮:- ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਇਕ ਮੂਰਤਿ; ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰੀ॥੧੨॥ ਕਾਇਆ ਸੋਧਿ ਤਰੈ ਭਵ ਸਾਗਰੁ; ਆਤਮ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੀ॥੧੩॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਗੁਣਕਾਰੀ॥੧੪॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਗੁਣਦਾਤਾ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ॥੧੫॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੇ. ਚਉਥੈ ਵਰਤੈ; ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਰੀ॥੧੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗ ਸਬਦਿ. ਆਤਮੁ ਚੀਨੈ; ਹਿਰਦੈ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ॥੧੭॥ ਮਨੂਆ ਅਸਥਿਰੁ ਸਬਦੇ ਰਾਤਾ; ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ॥੧੮॥ ਬੇਦੁ ਬਾਦੁ ਨ ਪਾਖੰਡੁ ਅਉਧੂ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ॥੧੯॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵੈ ਅਉਧੂ; ਜਤੁ ਸਤੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੨੦॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਅਉਧੂ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੨੧॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਭਵਜਲੁ ਹੈ ਅਵਧੂ; ਸਬਦਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਤਾਰੀ॥੨੨॥ ਸਬਦਿ ਸੂਰ. ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਅਉਧੂ; ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੨੩॥ ਏਹੁ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਅਉਧੂ; ਨਿਕਸੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੨੪॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ; ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੨੫॥੯॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਕੰਨੀਂ- ਸਰਮੈ ਦੀਆ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕੰਨੀ ਪਾਇ ਜੋਗੀ; ਖਿੰਥਾ ਕਰਿ ਤੂ ਦਇਆ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਬਿਭੂਤਿ ਲਾਇ ਜੋਗੀ; ਤਾ ਤੀਨਿ ਭਵਣ ਜਿਣਿ ਲਇਆ॥੧॥ ਐਸੀ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਜਾਇ ਜੋਗੀ॥ ਜਿਤੁ ਕਿੰਗੁਰੀ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਪਤੁ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਝੋਲੀ ਕਰਿ। ਭੁਗਤਿ ਭੋਜਨ। ਕਰਿ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ। ਪਤੁ ਪੋਲਾ- ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਪਤੁ ਕਰਿ ਝੋਲੀ ਜੋਗੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੁਗਤਿ ਪਾਈ॥ ਵੱਜਾਈ- ਧਿਆਨ ਕਾ ਕਰਿ ਡੰਡਾ ਜੋਗੀ; ਸਿੰਙੀ ਸੁਰਤਿ ਵਜਾਈ॥੨॥ ਮਨੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ, ਆਸਣਿ ਬੈਸੁ ਜੋਗੀ; ਤਾ ਤੇਰੀ ਕਲਪਣਾ ਜਾਈ॥ਨੱਗਰੀ ਚੜ੍ਹਹਿ ਪੱਲੈ- ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਮਹਿ, ਮੰਗਣਿ ਚੜਹਿ ਜੋਗੀ; ਤਾ ਨਾਮੁ ਪਲੈ ਪਾਈ॥੩॥ ਇਤੁ ਕਿੰਗੁਰੀ. ਧਿਆਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜੋਗੀ; ਨਾ ਸਚੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਇਤੁ ਕਿੰਗੁਰੀ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜੋਗੀ; ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥੪॥ ਪਤ ਪਾਤ੍ਰ- ਭਉ ਭਾਉ ਦੁਇ, ਪਤ ਲਾਇ ਜੋਗੀ; ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਕਰਿ ਡੰਡੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਤੰਤੀ ਵਾਜੈ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਖੰਡੀ॥੫॥ਬੁੱਝੈ- ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ; ਏਕਸ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਸਹਸਾ ਤੂਟੈ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਏ॥੬॥ ਨਦਰੀ ਆਵਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਬਿਨਸੈ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਅੰਗ ੯੦੯:- ਤੇਰੀ ਭਾਵਨੀ ਲਾਗੈ; ਤਾ ਇਹ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੭॥ ਪਰ ਪਰਾਏ ਭਵਣ ਘਰ 'ਚ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਹਿ ਰਹਿਣਾ ਕਰੇਂ- ਏਹੁ ਜੋਗੁ. ਨ ਹੋਵੈ ਜੋਗੀ; ਜਿ ਕੁਟੰਬੁ ਛੋਡਿ, ਪਰ ਭਵਣੁ ਕਰਹਿ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਸਰੀਰ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਪਣਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹਹਿ॥੮॥ ਜੱਗਤੁ- ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮਿਟੀ ਕਾ ਪੁਤਲਾ ਜੋਗੀ; ਇਸੁ ਮਹਿ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ॥ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਭੇਖ ਕਰੇ ਜੋਗੀ; ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ਗਵਾਇਆ॥੯॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਹੈ ਜੋਗੀ; ਜਿਸ ਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਸੋ ਪਾਏ॥੧੦॥ ਜੋਗੈ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖਮੁ ਹੈ ਜੋਗੀ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਵੇਖੈ; ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥੧੧॥ ਵਿਣੁ ਵਜਾਈ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਾਜੈ ਜੋਗੀ; ਸਾ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਜਾਇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਹਿ ਜੋਗੀ;

ਸਾਚੇ ਰਹਹਿ ਸਮਾਇ॥੧੨॥੧॥੧੦॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬੂੱਝਿ ਬੁੱਝਾਈ -ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝਿ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਚਿ ਰਹਹੁ. ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਈ॥੨॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ. ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਮਮਤਾ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ॥੩॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ. ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਸੈ; ਅੰਤੇ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ॥੪॥ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ. ਦੂਰਿ ਨਹ ਦੇਖਹੁ; ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ॥੫॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਰਵੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੬॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ; ਵਡੈਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਜਾਈ॥੭॥ ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ; ਮਨੁ ਰਾਖਹੁ ਇਕ ਠਾਈ॥੮॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸਭ ਭੂਲੀ ਫਿਰਦੀ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ

ਗਵਾਈ॥੯॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਗਵਾਈ ਹੰਢੈ; ਪਾਖੰਡਿ ਜੋਗੁ ਨ ਪਾਈ॥੧੦॥ ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜੋਗੁ ਪਾਈ॥੧੧॥ ਧਾਤੁਰ ਮਾਇਕੀ ਝੂਠੀ ਬਾਜ਼ੀ- ਧਾਤੁਰਬਾਜੀ. ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ॥੧੨॥ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਸਰਵਰੁ ਹੈ ਸੰਤਹੁ; ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧੩॥ ਨਾਮਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹਿ. ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ; ਸਬਦੇ. ਮੈਲੁ ਗਵਾਈ॥੧੪॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਅਚੇਤ. ਨਾਮੁ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਬਿਨਸਿ ਜਾਈ॥੧੫॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਤ੍ਰੈ ਮੂਰਤਿ; ਤ੍ਰਿਗੁਣਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥੧੬॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ; ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧੭॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਪੜਿ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਤਿੰਨਾ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ॥੧੮॥ ਬਿਖਿਆ ਮਾਤੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ; ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਹਿ ਕਿਸੁ ਭਾਈ॥੧੯॥ ਜੁੱਗਿ ਜੁੱਗਿ- ਭਗਤਿ ਜਨਾ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਰਹੀ ਸਮਾਈ॥੨੦॥ ਬਾਣੀ ਲਾਗੈ ਸੋ ਅੰਗ ੯੧੦:- ਗਤਿ ਪਾਏ; ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਸਮਾਈ॥੨੧॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਸਬਦੇ ਖੋਜੇ; ਨਾਮੁ ਨਵੰ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੨੨॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣਾ; ਬਿਨੁ ਰਸਨਾ. ਉਸਤਤਿ ਕਰਾਈ॥੨੩॥ ਅ-ਦਿਸਟਿ- ਲੋਇਣ ਦੇਖਿ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦੀ; ਚਿਤੁ ਅਦਿਸਟਿ ਲਗਾਈ॥੨੪॥ ਅਦਿਸਟੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥੨੫॥ ਹਉ. ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਆਪਣਾ; ਜਿਨਿ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੨੬॥ ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਨਾਵਹੁ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ॥੨੭॥੨॥੧੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਦੁ-ਲੰਭ- ਹਰਿ ਕੀ ਪੂਜਾ ਦੁਲੰਭ ਹੈ ਸੰਤਹੁ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ ਪਾਈ॥ ਨਾਮੋ ਪੂਜ ਕਰਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੜ੍ਹਾਈ- ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈਲਾ. ਸੰਤਹੁ; ਕਿਆ ਹਉ ਪੂਜ ਚੜਾਈ॥੨॥ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ ਸਾ ਪੂਜਾ ਹੋਵੈ; ਭਾਣਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈ॥੩॥ ਪੂਜਾ ਕਰੈ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸੰਤਹੁ; ਮਨਮੁਖਿ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥੪॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸੰਤਹੁ; ਏਹ ਪੂਜਾ ਥਾਇ ਪਾਈ॥੫॥ ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ; ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੬॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਹੋਰ ਪੂਜ ਨ ਹੋਵੀ; ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਲੋਕਾਈ॥੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸੰਤਹੁ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੮॥ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲੁ ਪੂਜ ਕਰਾਏ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਥਾਇ ਪਾਈ॥੯॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ. ਪਰੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹਿ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਲੁ ਲਾਈ॥੧੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਪੂਜਾ ਜਾਣੈ; ਭਾਣਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈ॥੧੧॥ ਭਾਣੇ ਤੇ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸੰਤਹੁ; ਅੰਤੇ. ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ॥੧੨॥ ਅਪਣਾ ਆਪੁ. ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਸੰਤਹੁ; ਕੂੜਿ ਕਰਹਿ ਵਡਿਆਈ॥੧੩॥ ਪਾਖੰਡਿ ਕੀਨੈ. ਜਮੁ ਨਹੀ ਛੋਡੈ; ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥੧੪॥ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ; ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਈ॥੧੫॥ ਏਹੁ ਮਨੂਆ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥੧੬॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਈ॥੧੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ. ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥੧੮॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਵਖਾਣੈ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧੯॥ ਨਿ-ਖੰਜਨੁ- ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ।

ਭੈ ਭੰਜਨੁ. ਅਤਿ ਪਾਪ ਨਿਖੰਜਨੁ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ. ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ॥੨੦॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥੨੧॥੩॥੧੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਮ ਕੁਚਲ ਕੁਚੀਲ. ਅਤਿ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਮਿਲਿ ਸਬਦੇ. ਮੈਲੁ ਉਤਾਰੀ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰੀ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੯੧੧:- ਪਾਰਸ ਪਰਸੇ. ਫਿਰਿ ਪਾਰਸੁ ਹੋਏ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੨॥ ਇਕਿ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਫਿਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਤਿਨ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੩॥ ਅਨਦਿਨੁ ਇੱਕਰਸ- ਇਕਿ. ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੀ॥੪॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਤੇ ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ; ਸਹਜੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥੫॥ ਭੈ ਬਿਨੁ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ਕਬ ਹੀ; ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਸਵਾਰੀ॥੬॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ; ਗਿਆਨਿ ਤਤਿ ਬੀਚਾਰੀ॥੭॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਭੰਡਾਰੀ॥੮॥ ਤਿਸ ਕਿਆ ਗੁਣਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ; ਹਉ ਗਾਵਾ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੯॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਪੀ. ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਲਾਹੀ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੀ॥੧੦॥ਅਖੁੱਟ- ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ. ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਅਖੁਟ ਸਚੇ ਭੰਡਾਰੀ॥੧੧॥ਤੁੱਠਾ- ਅਪਣਿਆ ਭਗਤਾ ਨੋ ਆਪੇ ਤੁਠਾ; ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਲ ਧਾਰੀ॥੧੨॥ਭੁੱਖ- ਤਿਨ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸਦਾ ਭੁਖ ਲਾਗੀ; ਗਾਵਨਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੧੩॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ; ਆਖਣੁ ਬਿਖਮੁ ਬੀਚਾਰੀ॥੧੪॥ ਸਬਦਿ ਲਗੇ ਸੇਈ ਜਨ ਨਿਸਤਰੇ; ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥੧੫॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਾਚੇ. ਕੋ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਵੈ; ਬੂਝੈ ਕੋ ਵੀਚਾਰੀ॥੧੬॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ॥੧੭॥ ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਸਬਦੇ ਰਾਤੀ; ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੀ॥੧੮॥ ਕਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰੇ; ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੧੯॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਖੋਜਹਿ. ਸੇਈ ਪਾਵਹਿ; ਹੋਰਿ ਫੂਟਿ ਮੂਏ ਅਹੰਕਾਰੀ॥੨੦॥ ਬਾਦੀ ਬਿਨਸਹਿ. ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੀ॥੨੧॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੇ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ॥੨੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਤਿਨੈ ਪਛਾਤਾ; ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ॥੨੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਹਿ. ਮਾਇਆ ਲਾਗੇ; ਡੂਬਿ ਮੂਏ ਅਹੰਕਾਰੀ॥੨੪॥ ਜਿਚਰੁ ਅੰਦਰਿ ਸਾਸੁ. ਤਿਚਰੁ ਸੇਵਾ ਕੀਚੈ; ਜਾਇ ਮਿਲੀਐ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ॥੨੫॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ॥੨੬॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਵਾਰੀ ਵਾਰਿ ਘੁਮਾਈ; ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੨੭॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇਗਾ; ਉਬਰੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੨੮॥ ਆਪਿ ਜਗਾਏ ਸੇਈ ਜਾਗੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੨੯॥ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਮੂਏ. ਜਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ; ਭਗਤ ਜੀਵੇ ਵੀਚਾਰੀ॥੩੦॥੪॥੧੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ. ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਈ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ॥

ਅੰਗ ੯੧੨:- ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ; ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸਬਾਈ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ. ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਈ॥੪॥ ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵਹੁ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥੫॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਆਪਣਾ ਆਪੁ. ਆਪਿ ਉਪਾਏ; ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ॥੬॥ ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਆਪੇ; ਤਿਸ ਨੋ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ॥੭॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ. ਇਕਿ ਮੰਗਤੇ ਕੀਤੇ; ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਈ॥੮॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨੀ ਏਕੋ ਜਾਤਾ; ਸਚੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ॥੯॥ ਆਪਿ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣਾ ਆਪੇ; ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥੧੦॥ ਆਪੇ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਅੰਤਰਿ; ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥੧੧॥ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਨਿਗੁਰੀ ਅੰਧ ਫਿਰੈ ਲੋਕਾਈ॥੧੨॥ ਬੂੱਝ ਬੁੱਝਾਈ- ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਾਦੁ ਆਇਆ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੧੩॥ ਇਕਨਾ ਨਾਵਹੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ; ਇਕਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ॥੧੪॥ ਸਾਲਾ-ਹਿਹੁ- ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਤਿਸ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥੧੫॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਾਜਾ; ਕਰਿ ਤਪਾਵਸੁ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥੧੬॥ ਨਿਆਉ ਤਿਸੈ ਕਾ ਹੈ ਸਦ ਸਾਚਾ; ਵਿਰਲੇ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਈ॥੧੭॥ ਤਿਸ ਨੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥੧੮॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੈ ਸੋ ਜਨੁ ਸੀਝੈ; ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ॥੧੯॥ ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਦਾ ਹੈ ਸਾਚਾ; ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਈ॥੨੦॥ ਥਾਂਈਂ- ਨਾਨਕ. ਸੁਣਿ ਵੇਖਿ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਈ॥੨੧॥੫॥੧੪॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਰ-ਵਿਰਤਿ- ਕਿਨਹੀ; ਕੀਆ ਪਰਵਿਰਤਿ ਪਸਾਰਾ॥ ਕਿਨਹੀ; ਕੀਆ ਪੂਜਾ ਬਿਸਥਾਰਾ॥ਭੁਇ-ਅੰਗਮ- ਕਿਨਹੀ; ਨਿਵਲ ਭੁਇਅੰਗਮ ਸਾਧੇ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਭਰੋਸਾ ਪਿਆਰੇ॥ ਆਨ; ਨ ਜਾਨਾ ਵੇਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਨਹੀ; ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿ. ਵਣ ਖੰਡਿ ਪਾਇਆ॥ ਕਿਨਹੀ; ਮੋਨਿ ਅਉਧੂਤੁ ਸਦਾਇਆ॥ ਮੈਂ ਰਾਮ ਜੀ ਦਾ ਅਨੰਨਿ ਭਗਉਤੀ ਭਗਤ ਹਾਂ, ਅਨੰਨਿ ਰਾਮ ਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੱਖ ਥੱਲੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ- ਕੋਈ ਕਹਤਉ; ਅਨੰਨਿ ਭਗਉਤੀ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਓਟ ਲੀਤੀ॥੨॥ ਕਿਨਹੀ ਕਹਿਆ; ਹਉ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ॥ ਕੋਈ ਅੰਨੁ ਤਜਿ; ਭਇਆ ਉਦਾਸੀ॥ ਕਿਨਹੀ; ਭਵਨੁ ਸਭ ਧਰਤੀ ਕਰਿਆ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਪਰਿਆ॥੩॥ ਕਿਨਹੀ ਕਹਿਆ; ਮੈ. ਕੁਲਹਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਕਿਨਹੀ ਕਹਿਆ; ਬਾਹ ਬਹੁ ਭਾਈ॥

ਅੰਗ ੯੧੩:- ਕੋਈ ਕਹੈ; ਮੈ ਧਨਹਿ ਪਸਾਰਾ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਧਾਰਾ॥੪॥ ਕਿਨਹੀ; ਘੂਘਰ ਨਿਰਤਿ ਕਰਾਈ॥ ਕਿਨਹੂ; ਵਰਤ ਨੇਮ ਮਾਲਾ ਪਾਈ॥ ਕਿਨਹੀ; ਤਿਲਕੁ ਗੋਪੀਚੰਦਨ ਲਾਇਆ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥੫॥

ਕਿਨਹੀ; ਸਿਧ ਬਹੁ ਚੇਟਕ ਲਾਏ॥ ਕਿਨਹੀ; ਭੇਖ ਬਹੁ ਥਾਟ ਬਨਾਏ॥ ਕਿਨਹੀ; ਤੰਤ ਮੰਤ ਬਹੁ ਖੇਵਾ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ॥੬॥ ਕੋਈ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪੰਡਿਤ॥ ਕੋ. ਖਟੁ ਕਰਮ ਸਹਿਤ ਸਿਉ ਮੰਡਿਤ॥ ਸੁ-ਕਰਣੀ- ਕੋਈ ਕਰੈ ਆਚਾਰ ਸੁਕਰਣੀ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣੀ॥੭॥ਜੁੱਗ- ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ; ਜੁਗ ਸੋਧੇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਨ ਪ੍ਰਬੋਧੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਉ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ॥ਬੂਝੀ ਪੌਲਾ- ਬੂਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਮਹਾ ਸੀਤਲਾਇਆ॥੮॥੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਇਸੁ ਪਾਨੀ ਤੇ; ਜਿਨਿ ਤੂ ਘਰਿਆ॥ ਮਾਟੀ ਕਾ; ਲੇ ਦੇਹੁਰਾ ਕਰਿਆ॥ ਉਕਤਿ ਜੋਤਿ ਲੈ ਸੁਰਤਿ ਪਰੀਖਿਆ॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ; ਜਿਨਿ ਤੂ ਰਾਖਿਆ॥੧॥ ਰਾਖਨਹਾਰੁ; ਸਮ੍ਹਾਰਿ ਜਨਾ॥ ਸਗਲੇ ਛੋਡਿ; ਬੀਚਾਰ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤੁਧੁ; ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਏ; ਭ੍ਰਾਤ ਪੁਤ ਹਾਰੀ॥ ਬਨਿ-ਤਾ- ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤੁਧੁ; ਬਨਿਤਾ ਅਰੁ ਮੀਤਾ॥ ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ; ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਚੀਤਾ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤੁਧੁ; ਪਵਨੁ ਅਮੋਲਾ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤੁਧੁ; ਨੀਰੁ ਨਿਰਮੋਲਾ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤੁਧੁ; ਪਾਵਕੁ ਬਲਨਾ॥ ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕੀ; ਰਹੁ ਮਨ ਸਰਨਾ॥੩॥ਛੱਤੀਹ- ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ; ਜਿਨਿ ਭੋਜਨ ਦੀਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਥਾਨ; ਠਹਰਾਵਨ ਕਉ ਕੀਏ॥ ਬਸੁਧਾ ਦੀਓ; ਬਰਤਨਿ ਬਲਨਾ॥ ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕੇ; ਚਿਤਿ ਰਖੁ ਚਰਨਾ ॥੪॥ ਪੇਖਨ ਕਉ ਨੇਤ੍ਰ; ਸੁਨਨ ਕਉ ਕਰਨਾ॥ ਹਸਤ ਹੱਥ। ਕਮਾਵਨ ਕਮਾਈ ਕਰਨ। ਬਾਸਨ ਨਾਸਾਂ ਵਾਸ਼ਨਾ ਲੈਣ। ਰਸਨਾ ਰਸ ਲੈਣ ਲਈ ਬਖ਼ਸ਼ੇ ਹਨ- ਹਸਤ ਕਮਾਵਨ; ਬਾਸਨ ਰਸਨਾ॥ ਚਰਨ ਚਲਨ ਕਉ; ਸਿਰੁ ਕੀਨੋ ਮੇਰਾ॥ ਮਨ; ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਪੂਜਹੁ ਪੈਰਾ॥੫॥ ਅਪਵਿਤ੍ਰ; ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਜਿਨਿ ਤੂ ਕਰਿਆ॥ ਸਗਲ ਜੋਨਿ ਮਹਿ; ਤੂ ਸਿਰਿ ਧਰਿਆ॥ ਅਬ ਤੂ ਸੀਝੁ; ਭਾਵੈ ਨਹੀ ਸੀਝੈ॥ ਕਾਰਜੁ ਸਵਰੈ; ਮਨ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਜੈ॥੬॥ ਈਹਾ ਊਹਾ; ਏਕੈ ਓਹੀ॥ ਜਤ ਕਤ ਦੇਖੀਐ; ਤਤ ਤਤ ਤੋਹੀ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵਤ; ਮਨਿ ਆਲਸੁ ਕਰੈ॥ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਿਐ; ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਸਰੈ॥੭॥ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ; ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ॥ ਕਰਮਾਰੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮ- ਨਾ ਕਿਛੁ ਸੇਵਾ; ਨਾ ਕਰਮਾਰੇ॥ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਮਿਲਿਆ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਸੰਗਿ ਪਾਥਰ ਤਰਿਆ॥੮॥੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਰੰਗ ਰਸ ਰੂਪ॥

ਅੰਗ ੯੧੪:- ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਮਾਇ ਬਾਪ ਪੂਤ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਸੰਤ ਬਿਹਾਵੈ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਚਨਾ ਸਾਚੁ ਬਨੀ॥ ਸਭ ਕਾ ਏਕੁ ਧਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਬੇਦ ਅਰੁ ਬਾਦਿ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਰਸਨਾ ਸਾਦਿ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਲਪਟਿ ਸੰਗਿ ਨਾਰੀ॥ ਸੰਤ ਰਚੇ; ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਮੁਰਾਰੀ॥੨॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਖੇਲਤ ਜੂਆ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਅਮਲੀ ਹੂਆ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਪਰ ਦਰਬ ਚੋੁਰਾਏ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਬਿਹਾਵੈ; ਨਾਮ ਧਿਆਏ॥੩॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਜੋਗ ਤਪ ਪੂਜਾ॥ ਕਾਹੂ; ਰੋਗ ਸੋਗ ਭਰਮੀਜਾ॥ ਪਵਨਧਾਰ ਸੁਆਸ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਿਆਂ- ਕਾਹੂ; ਪਵਨਧਾਰ ਜਾਤ ਬਿਹਾਏ॥ ਸੰਤ ਬਿਹਾਵੈ; ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਏ॥੪॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਚਾਲਤ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਸੋ ਪਿੜੁ ਮਾਲਤ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਬਾਲ ਪੜਾਵਤ॥ ਸੰਤ ਬਿਹਾਵੈ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਤ॥੫॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਨਟ ਨਾਟਿਕ ਨਿਰਤੇ॥ ਜੀਆਇਹ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਅਉਗਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਅਥਵਾ ਮਾਰਦੇ। ਜੀਆ-ਇਹ- ਕਾਹੂ

ਬਿਹਾਵੈ; ਜੀਆਇਹ ਹਿਰਤੇ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਰਾਜ ਮਹਿ ਡਰਤੇ॥ ਸੰਤ ਬਿਹਾਵੈ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤੇ॥੬॥ ਮਤਾ ਥੋੜ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਰਾਇ।ਮਸੂਰਤਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਰਾਇ- ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਸੇਵਾ ਜਰੂਰਤਿ॥ ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ; ਸੋਧਤ ਜੀਵਤ॥ ਸੰਤ ਬਿਹਾਵੈ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਤ॥੭॥ਲੱਗਾਨਾ- ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ; ਤਿਤ ਹੀ ਲਗਾਨਾ॥ ਨਾ ਕੋ ਮੂੜੁ; ਨਹੀ ਕੋ ਸਿਆਨਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੮॥੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ; ਰਹੇ ਹਰਿ ਬੂਟ॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਸੰਕਟ ਤੇ ਛੂਟ॥ ਜਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ; ਭਉ ਜਾਇ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨਾ; ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਰਾਇ॥੧॥ ਐਸੇ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ॥ ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ; ਤੁਮ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਲੁ ਪੀਵਤ ਜਿਉ ਤਿਖਾ ਮਿਟੰਤ॥ ਧਨ ਬਿਗਸੈ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਵਤ ਕੰਤ॥ ਲੋਭੀ ਕਾ ਧਨੁ; ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੁ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ॥੨ ਕਿਰਸਾਨੀ; ਜਿਉ ਰਾਖੈ ਰਖਵਾਲਾ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦਇਆ ਜਿਉ ਬਾਲਾ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਖਿ; ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲਿ ਜਾਇ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੈ; ਕੰਠਿ ਲਾਇ॥੩॥ ਜਿਉ ਅੰਧੁਲੇ; ਪੇਖਤ ਹੋਇ ਅਨੰਦ॥ ਗੂੰਗਾ ਬਕਤ; ਗਾਵੈ ਬਹੁ ਛੰਦ॥ ਪਿੰਗੁਲ; ਪਰਬਤ ਪਰਤੇ ਪਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ; ਸਗਲ ਉਧਾਰਿ॥੪॥ ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਸੰਗਿ; ਸੀਤ ਕੋ ਨਾਸ॥ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਛਤ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਬਿਨਾਸ॥ ਜਿਉ ਸਾਬੁਨਿ; ਕਾਪਰ ਊਜਲ ਹੋਤ॥ ਨਾਮ ਜਪਤ; ਸਭੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਖੋਤ॥੫॥ ਜਿਉ ਚਕਵੀ; ਸੂਰਜ ਕੀ ਆਸ॥ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕ; ਬੂੰਦ ਕੀ ਪਿਆਸ॥ ਜਿਉ ਕੁਰੰਕ; ਨਾਦ ਕਰਨ ਸਮਾਨੇ॥ ਅੰਗ ੯੧੫:- ਤਿਉ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਹਰਿ ਜਨ ਮਨਹਿ ਸੁਖਾਨੇ॥੬॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਦਇਆਲ ਭਏ; ਤਾ ਆਏ ਚੀਤਿ ॥ ਦਇਆ ਧਾਰੀ; ਤਿਨਿ ਧਾਰਣਹਾਰ॥ ਬੰਧਨ ਤੇ; ਹੋਈ ਛੁਟਕਾਰ॥੭॥ ਸਭਿ ਥਾਨ ਦੇਖੇ; ਨੈਣ ਅਲੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਛੂਟੇ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦ॥ ਨਾਨਕ ਪੇਖਿਓ; ਸਭੁ ਬਿਸਮਾਦ॥੮॥੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਪੇਖੀਅਹਿ; ਪ੍ਰਭ ਸਗਲ ਤੁਮਾਰੀ ਧਾਰਨਾ॥੧॥ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਕੁਦਰਤਿ; ਸਭਿ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕਾਰਨਾ॥੨॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਝੂਠੁ ਨਿੰਦਾ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਬਿਦਾਰਨਾ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ; ਸੂਖੇ ਸੂਖਿ ਗੁਦਾਰਨਾ॥੪॥ ਭਗਤ ਸਰਣਿ ਜੋ ਆਵੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਤਿਸੁ ਈਹਾ ਊਹਾ. ਨ ਹਾਰਨਾ॥੫॥ ਸੂਖ ਦੂਖ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ; ਤੁਮ ਹੀ ਆਗੈ ਸਾਰਨਾ॥੬॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ; ਆਪਨ ਕੀਆ ਪਾਲਨਾ॥੭॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਕੋਟਿ ਜਨ ਊਪਰਿ; ਨਾਨਕੁ ਵੰਞੈ ਵਾਰਨਾ॥੮॥੫॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ. ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸਹਿ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਦੇਇ ਮਿਲਾਈ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਦੂਖ ਕਾ ਡੇਰਾ ਭੰਨਾ; ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ॥੨॥ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ ਕੀਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਵੰਞਾਈ॥੩॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ; ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ॥੪॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ

ਚਰਨਕਮਲ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੫॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਕਾਢਿਓ; ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਬਣਿ ਆਈ॥੬॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਸਹਸਾ ਚੂਕਾ; ਬਾਹੁੜਿ. ਕਤਹੁ ਨ ਧਾਈ॥੭॥ ਨਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ॥੮॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇਆ; ਨਿਹਚਲ ਵਸਿਆ ਜਾਈ॥੯॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ. ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਦੀਨੀ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਆਨ ਨ ਭਾਈ॥੧੦॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀ; ਨਾਨਕ. ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈ॥੧੧॥ ਘਾਲ ਸਿਆਣਪ ਉਕਤਿ ਨ ਮੇਰੀ; ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਕਮਾਈ॥੧੨॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਸੁਚਿ ਹੈ ਸੋਈ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਈ॥੧੩॥

ਅੰਗ ੯੧੬:- ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ; ਗੁਰਿ ਸਾਚੈ ਲਾਇ ਤਰਾਈ॥੧੪॥ ਅਪਣੇ ਜੀਅ. ਤੈ ਆਪਿ ਸਮ੍ਾਲੇ; ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਈ॥੧੫॥ ਸਾਚ ਧਰਮ ਕਾ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਿਆ; ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਵਾਈ॥੧੬॥ ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ; ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ॥੧੭॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੰਭਉ; ਕਲਿ ਅੰਧਕਾਰ. ਦੀਪਾਈ॥੧੮॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜੀਅਨ ਕਾ ਦਾਤਾ; ਦੇਖਤ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ॥੧੯॥ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਭਉ; ਸਭ ਜਲਿ ਥਲਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੨੦॥ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਭਗਤਾ ਕਉ ਦੀਨਾ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਜਾਚੈ ਮਾਈ॥੨੧॥੧॥੬॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਸਿਖਹੁ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਿਹੋ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਟੇਕ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ ਸਦਾ ਸੁਖੀ; ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਤ ਏਕ॥੧॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਬਣਿ ਆਈ. ਸੰਤਹੁ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਖੇਪ ਨਿਬਾਹੀ, ਸੰਤਹੁ॥ ਉਲਾਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਾਹਾ. ਦਾਸ ਕਉ ਦੀਆ; ਸਗਲੀ ਤ੍ਰਿਸਨ ਉਲਾਹੀ. ਸੰਤਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਲਾਲੁ ਇਕੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਸੰਤਹੁ॥੨॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਧਿਆਨਾ; ਸਾਚੈ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈ ਸੰਤਹੁ॥੩॥ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ. ਸੰਤਹੁ॥੪॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਜਾਈ ਸੰਤਹੁ॥੫॥ਜੁੱਗਾਦੀ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ; ਸਭ ਜੀਆ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ ਸੰਤਹੁ॥੬॥ਠਾਈਂ- ਆਪਿ ਬੇਅੰਤੁ. ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਈਐ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਾਈ. ਸੰਤਹੁ॥੭॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ. ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਸੁਤ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਬਾਪੁ ਮੇਰੀ ਮਾਈ. ਸੰਤਹੁ॥੮॥੨॥੭॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੀ॥ ਘੂਮਨ-ਘੇਰਿ। ਬਿਖੜੀ ਪੌਲਾ- ਘੂਮਨਘੇਰਿ. ਮਹਾ ਅਤਿ ਬਿਖੜੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ. ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਲਨ ਮਲ਼ੇ । ਦੁਸਟਾਰੀ ਦੁਸ਼ਟ ਕਾਮਾਦਿ - ਅੰਤਰਿ ਸੂਖਾ. ਬਾਹਰਿ ਸੂਖਾ; ਹਰਿ ਜਪਿ. ਮਲਨ ਭਏ. ਦੁਸਟਾਰੀ॥੧॥ ਜਿਸ ਤੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨਹਿ ਨਿਵਾਰੇ; ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੨॥ ਉਧ-ਰੇ ਅਹੰ-ਕਾਰੀ- ਉਧਰੇ ਸੰਤ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨੀ; ਪਚਿ ਬਿਨਸੇ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ॥੩॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਇਕੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੀ॥੪॥ ਨ ਕੋਈ ਸੂਰੁ. ਨ ਕੋਈ ਹੀਣਾ; ਸਭ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥੫॥ ਸਮਰੱਥ ਅ-ਕਥ ਪੌਲਾ- ਤੁਮ੍ ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ; ਰਵਿਆ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ॥੬॥ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਰੇ ਤੇਰੀ ਕਰਤੇ; ਪ੍ਰਭ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੀ॥੭॥ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆਈ; ਤੇਰਿਆ ਸੰਤ ਜਨਾ

ਰੇਣਾਰੀ॥੮॥੩॥੮॥੨੨॥

ਅੰਗ ੯੧੭:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਭ-ਇਆ- ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ; ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ॥ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀਆ; ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ॥ ਸਬਦੋ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ; ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ; ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ॥ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇਰੇ; ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ; ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ॥ ਗੱਲਾਂ- ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ; ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਮੰਨ ਮੇਰੇ; ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ॥੨॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ॥ ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ॥ ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ; ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ॥ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ; ਕਿਆ ਨਾਹੀ. ਘਰਿ ਤੇਰੈ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ; ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ; ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ॥ ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ; ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ॥ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ; ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ ਵਡਿਆਈਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੋ॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ; ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ॥੪॥ ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ; ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ॥ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ; ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ॥ਵੱਸਿ- ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ; ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿਆ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਤੁਧੁ. ਜਿਨ ਕਉ; ਸਿ. ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਾਗੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਤਹ ਸੁਖੁ ਹੋਆ; ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ॥੫॥ ਸਾਚੀ ਲਿਵੈ ਬਿਨੁ; ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ॥ ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ; ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ॥ ਸਮਰੱਥ- ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਸਮਰਥ ਕੋਇ ਨਾਹੀ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਨਵਾਰੀਆ॥ ਏਸ ਨਉ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ; ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰੀਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ; ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ॥੬॥ ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ; ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣਿਆ॥ ਜਾਣਿਆ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਤੇ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰਿਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ; ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿਆ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਜਿਨ ਕਾ ਮੋਹੁ ਤੁਟਾ; ਤਿਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੈ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਏਹੁ ਅਨੰਦੁ ਹੈ; ਆਨੰਦੁ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣਿਆ॥੭॥

ਅੰਗ ੯੧੮:- ਬਾਬਾ. ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ॥ ਪਾਵੈ ਤ ਸੋ ਜਨੁ. ਦੇਹਿ ਜਿਸ ਨੋ; ਹੋਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵੇਚਾਰਿਆ॥ ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ. ਫਿਰਹਿ ਦਹ ਦਿਸਿ; ਇਕਿ. ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ਭਾ-ਵਏ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਭਇਆ ਨਿਰਮਲੁ; ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵਏ॥ਪਾ-ਵਏ- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵਏ॥੮॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਹੋ; ਅਕਥ ਕੀ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ਅਕਥ ਕੇਰੀ; ਕਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਪਾਈਐ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ. ਸਉਪਿ ਗੁਰ ਕਉ; ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਪਾਈਐ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ; ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ- ਪੋਲਾ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ;

ਕਥਿਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥੯॥ ਏ ਮਨ ਚੰਚਲਾ; ਚਤੁਰਾਈ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਚਤੁਰਾਈ. ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ; ਤੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨ ਮੇਰਿਆ॥ ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ; ਜਿਨਿ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਠ-ਗਉਲੀ- ਮਾਇਆ ਤ ਮੋਹਣੀ ਤਿਨੈ ਕੀਤੀ; ਜਿਨਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਆ॥ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ; ਜਿਨਿ ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਮਨ ਚੰਚਲ; ਚਤੁਰਾਈ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥੧੦॥ ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ; ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਏਹੁ ਕੁਟੰਬੁ. ਤੂ ਜਿ ਦੇਖਦਾ; ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ॥ ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ. ਚਲੈ ਨਾਹੀ; ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ. ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥ ਐਸਾ ਕੰਮੁ. ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ; ਜਿਤੁ ਅੰਤਿ ਪਛੋਤਾਈਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂ; ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਮਨ ਪਿਆਰੇ; ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ॥੧੧॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰਾ; ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ਜਾਣ-ਹੇ- ਅੰਤੋ. ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੇਰਾ; ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂ ਜਾਣਹੇ॥ਵਖਾਣ-ਏ- ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ; ਕਿਆ ਕੋ. ਆਖਿ ਵਖਾਣਏ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਆਖਹਿ ਤ ਵੇਖਹਿ ਸਭੁ ਤੂਹੈ; ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਤੂ ਸਦਾ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੧੨॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੋਜਦੇ; ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥ ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ; ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ; ਇਕਿ ਵੇਖਿ. ਪਰਸਣਿ ਆਇਆ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੂਕਾ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਲਾ ਭਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਤੁਠਾ; ਤਿਨਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥੧੩॥ ਭਗਤਾ ਕੀ; ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ॥ ਚਾਲਾ ਨਿਰਾਲੀ ਭਗਤਾਹ ਕੇਰੀ; ਬਿਖਮ ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਬਹੁਤੁ. ਨਾਹੀ ਬੋਲਣਾ॥ ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ; ਏਤੁ ਮਾਰਗਿ ਜਾਣਾ॥

ਅੰਗ ੯੧੯:- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਤਜਿਆ; ਹਰਿ ਵਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ॥ਜੁੱਗਹੁ ਜੁੱਗੁ- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਚਾਲ ਭਗਤਾ; ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ ਨਿਰਾਲੀ॥੧੪॥ਚੱਲਹ। ਚਲਾਇ-ਹਿ- ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ. ਤਿਵ ਚਲਹ ਸੁਆਮੀ; ਹੋਰੁ. ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਗੁਣ ਤੇਰੇ॥ ਜਿਵ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ. ਤਿਵੈ ਚਲਹ; ਜਿਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੇ॥ਲਾ-ਇਹਿ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਲਾਇਹਿ; ਸਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੇ॥ਸੁਣਾ-ਇਹਿ ਪਾਵ-ਹੇ- ਜਿਸ ਨੋ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇਹਿ ਆਪਣੀ; ਸਿ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੇ॥ਚਲਾਵ-ਹੇ- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹੇ॥੧੫॥ ਏਹੁ ਸੋਹਿਲਾ; ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ॥ ਸਬਦੋ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਸੋਹਿਲਾ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਏਹੁ ਤਿਨ ਕੈ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ; ਜਿਨ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ॥ ਗੱਲਾਂ ਗੱਲੀਂ- ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਘਨੇਰੇ. ਕਰਹਿ ਗਲਾ; ਗਲੀ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਬਦੁ ਸੋਹਿਲਾ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ॥੧੬॥ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਾ; ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਪਵਿਤੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ. ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ; ਪਵਿਤੁ ਸੰਗਤਿ ਸਬਾਈਆ॥ ਕਹਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੁਣਦੇ ਪਵਿਤੁ; ਸੇ ਪਵਿਤੁ. ਜਿਨੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸੇ ਪਵਿਤੁ; ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥੧੭॥ ਕਰਮੀ. ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ; ਵਿਣੁ ਸਹਜੈ. ਸਹਸਾ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਹ ਜਾਇ ਸਹਸਾ.

ਕਿਤੈ ਸੰਜਮਿ; ਰਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਸਹਸੈ ਜੀਉ ਮਲੀਣੁ ਹੈ; ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਧੋਤਾ ਜਾਏ॥ ਮੰਨੁ ਧੋਵਹੁ. ਸਬਦਿ ਲਾਗਹੁ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਹੁ. ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ; ਇਹ ਸਹਸਾ ਇਵ ਜਾਇ॥੧੮॥ ਜੀਅਹੁ ਮੈਲੇ; ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ॥ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ. ਜੀਅਹੁ ਤ ਮੈਲੇ; ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ॥ ਏਹ ਤਿਸਨਾ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾ; ਮਰਣੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਵੇਦਾ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ. ਸੋ ਸੁਣਹਿ ਨਾਹੀ; ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਨ ਸਚੁ ਤਜਿਆ. ਕੂੜੇ ਲਾਗੇ; ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ॥੧੯॥ ਜੀ-ਅਹੁ ਬਾਹ-ਰਹੁ- ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ; ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ॥ ਬਾਹਰਹੁ ਤ ਨਿਰਮਲ. ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਕਰਣੀ ਕਮਾਣੀ॥ ਕੂੜ ਕੀ ਸੋਇ. ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ; ਮਨਸਾ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਜਨਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ; ਭਲੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਟਿੱਪੀ ਔਂਕੜ ਬੋਲ ਮੰਨੁ- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਨ ਮੰਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਗੁਰ ਨਾਲੇ॥੨੦॥ ਜੇ ਕੋ ਸਿਖੁ; ਗੁਰੂ ਸੇਤੀ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਵੈ॥ ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ ਸਿਖੁ ਕੋਈ; ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਨਾਲੇ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ. ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ; ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ॥ ਆਪੁ ਛਡਿ. ਸਦਾ ਰਹੈ ਪਰਣੈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਏ॥

ਅੰਗ ੯੨੦:- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਸੋ ਸਿਖੁ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਏ॥੨੧॥ ਜੇ ਕੋ. ਗੁਰ ਤੇ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ. ਹੋਰ ਥੈ ਕੋਈ; ਪੁਛਹੁ ਬਿਬੇਕੀਆ ਜਾਏ॥ ਅਨੇਕ ਜੂਨੀ. ਭਰਮਿ ਆਵੈ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ॥ ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ. ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ॥੨੨॥ ਆਵਹੁ ਸਿਖ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਹੋ; ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਬਾਣੀ ਤ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰੀ; ਬਾਣੀਆ ਸਿਰਿ ਬਾਣੀ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ; ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਾ ਸਮਾਣੀ॥ ਸਾਰਿਗ-ਪਾਣੀ- ਪੀਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ; ਜਪਿਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਣੀ॥ਸੱਚੀ- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਦਾ ਗਾਵਹੁ; ਏਹ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥੨੩॥ਕੱਚੀ- ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ; ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ॥ ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ; ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ; ਕਚੀਂ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਰਸਨਾ; ਕਹਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਰਵਾਣੀ ਬਿਅਰਥ ਕੂੜ- ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ. ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ; ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਣੀ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ; ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ॥੨੪॥ ਟਿੱਪੀ ਔਂਕੜ ਬੋਲ ਰ-ਤੰਨੁ- ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਰਤੰਨੁ ਹੈ; ਹੀਰੇ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ॥ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਜਿਤੁ ਮੰਨੁ ਲਾਗਾ; ਏਹੁ ਹੋਆ ਸਮਾਉ॥ ਸਬਦ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ; ਸਚੈ ਲਾਇਆ ਭਾਉ॥ ਬੁੱਝਾਇ- ਆਪੇ ਹੀਰਾ. ਰਤਨੁ ਆਪੇ; ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਹੈ; ਹੀਰਾ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ॥੨੫॥ ਸਿਵ ਸਕਤਿ. ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਕੈ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ॥ ਬੁੱਝਾਇ- ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ਆਪਿ ਵੇਖੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ॥ਟਿੱਪੀ ਬੋਲ ਮੰਨਿ- ਤੋੜੇ ਬੰਧਨ. ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ; ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ; ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਆਪਿ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਾਏ॥੨੬॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ-

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ. ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਬੀਚਾਰਦੇ; ਤਤੈ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣੀ॥ ਤਤੈ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ; ਤਤੈ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣੀ॥ ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰੁ. ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਤਾ; ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੇ. ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ਤੱਤੁ- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸੋ ਤਤੁ ਪਾਏ. ਜਿਸ ਨੋ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ; ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ॥੨੭॥ ਉਦ-ਰ- ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮਹਿ. ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ; ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ॥ਪਹੁਚਾ-ਵਏ- ਮਨਹੁ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰੀਐ. ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ; ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ. ਆਹਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਏ॥ਲਾ-ਵਏ- ਓਸ ਨੋ ਕਿਹੁ ਪੋਹਿ. ਨ ਸਕੀ; ਜਿਸ ਨਉ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਾਵਏ॥

ਅੰਗ ੯੨੧:- ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਆਪੇ ਲਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ; ਸੋ. ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ॥੨੮॥ਬਾਹ-ਰਿ- ਜੈਸੀ ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਹਿ; ਤੈਸੀ ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ॥ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਸਭ ਇਕੋ ਜੇਹੀ; ਕਰਤੈ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ. ਤਾ ਜੰਮਿਆ; ਪਰਵਾਰਿ ਭਲਾ ਭਾਇਆ॥ ਲਿਵ ਛੁੜਕੀ. ਲਗੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਮਾਇਆ. ਅਮਰੁ ਵਰਤਾਇਆ॥ ਏਹ ਮਾਇਆ. ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰੈ; ਮੋਹੁ ਉਪਜੈ. ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਲਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਜਿਨਾ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਤਿਨੀ ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ ਪਾਇਆ॥੨੯॥ਮੁੱਲਿ- ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ; ਮੁਲਿ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਮੁਲਿ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ. ਕਿਸੈ ਵਿਟਹੁ; ਰਹੇ ਲੋਕ ਵਿਲਲਾਇ॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ. ਤਿਸ ਨੋ ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਜਾਇ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਉ. ਤਿਸੁ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਅ-ਮੁੱਲਕੁ ਪੱਲੈ- ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ. ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੩੦॥ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ; ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ. ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਰਾਸਿ ਜਾਣੀ॥ ਖੱਟਿਹੁ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ ਜੀਅਹੁ; ਲਾਹਾ ਖਟਿਹੁ ਦਿਹਾੜੀ॥ ਏਹੁ ਧਨੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਾਣਾ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ; ਮਨੁ ਹੋਆ ਵਣਜਾਰਾ॥੩੧॥ ਏ ਰਸਨਾ. ਤੂ ਅਨ ਰਸਿ ਰਾਚਿ ਰਹੀ; ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ. ਨ ਜਾਇ॥ ਪਿਆਸ. ਨ ਜਾਇ ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ; ਜਿਚਰੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਲੈ. ਨ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇ ਪਲੈ. ਪੀਐ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ, ਆਇ॥ ਏਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ. ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਹੋਰਿ ਅਨ ਰਸ ਸਭਿ ਵੀਸਰੇ; ਜਾ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੩੨॥ ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ. ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ; ਤਾ ਤੂ. ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ. ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ; ਤਾ ਤੂ. ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਮਾਤਾ. ਆਪੇ ਪਿਤਾ; ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਉਪਾਇ. ਜਗਤੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਬੁੱਝਿਆ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ. ਤਾ ਚਲਤੁ ਹੋਆ; ਚਲਤੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਿਆ. ਜੋਤਿ ਰਾਖੀ; ਤਾ ਤੂ. ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ॥੩੩॥ ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ; ਪ੍ਰਭ ਆਗਮੁ ਸੁਣਿਆ॥ ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਉ ਸਖੀ; ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰੁ ਬਣਿਆ॥ ਵਿਆ-ਪਏ- ਹਰਿ ਗਾਉ ਮੰਗਲੁ ਨਿਤ ਸਖੀਏ; ਸੋਗੁ ਦੂਖੁ. ਨ ਵਿਆਪਏ॥ ਜਾੱ-ਪਏ- ਗੁਰ ਚਰਨ

ਲਾਗੇ. ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ; ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਪਏ॥ ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ. ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਾਣੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੋ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੋ॥੩੪॥

ਅੰਗ ੯੨੨:- ਜੱਗ- ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ. ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇ ਕੈ; ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ॥ ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ. ਤੁਧੁ ਸਰੀਰਾ; ਜਾ ਤੂ. ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ; ਸੋ ਹਰਿ. ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਆ; ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ. ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥੩੫॥ ਏ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਮੇਰਿਹੋ. ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ. ਜੋਤਿ ਧਰੀ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ; ਨਦਰੀ ਹਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥ ਪੋਲਾ ਵਿਸੁ ਸਮੂਹ- ਏਹੁ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ. ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ. ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥ ਪਰ-ਸਾਦੀ ਬੁੱਝਿਆ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ. ਜਾ ਵੇਖਾ ਹਰਿ ਇਕੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਦਿਬ ਬ੍ਰਹਮ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਏਹਿ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਸੇ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਈ॥੩੬॥ ਏ ਸ੍ਰਵਣਹੁ ਮੇਰਿਹੋ; ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ॥ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ. ਸਰੀਰਿ ਲਾਏ; ਸੁਣਹੁ ਸਤਿ ਬਾਣੀ॥ ਜਿਤੁ ਸੁਣੀ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਆ; ਰਸਨਾ ਰਸਿ ਸਮਾਣੀ॥ਅ-ਲਖ - ਸਚੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ; ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ. ਨ ਜਾਏ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਣਹੁ. ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵਹੁ; ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ॥੩੭॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ; ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ॥ ਰੱਖਾਇਆ- ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ. ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ; ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ; ਇਕਨਾ ਦਸਵਾਦੁਆਰੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਤਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ ਨਵ ਨਿਧਿ; ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ. ਨ ਜਾਈ ਪਾਇਆ॥ਵੱਜਾਇਆ- ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਪਿਆਰੈ ਜੀਉ. ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ; ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ॥੩੮॥ ਏਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ; ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ॥ ਧਿਆਵ-ਹੇ- ਗਾਵਹੁ ਤ ਸੋਹਿਲਾ ਘਰਿ ਸਾਚੈ; ਜਿਥੈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹੇ॥ਬੁੱਝਾਵ-ਹੇ- ਸਚੋ ਧਿਆਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਵਹੇ॥ ਇਹੁ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ. ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵਹੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ; ਸਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੇ॥੩੯॥ ਅਨ-ਦੁ ਟਿਪੀ ਬਿਨਾ ਪੋਲਾ- ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ; ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ॥ਉੱਤਰੇ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ; ਸੁਣੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭਏ ਸਰਸੇ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ॥ ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ. ਕਹਤੇ ਪਵਿਤੁ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ; ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ॥੪੦॥੧॥

ਅੰਗ ੯੨੩:- ਸੱਦੁ- ਰਾਮਕਲੀ ਸਦੁ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਗਿ ਦਾਤਾ ਸੋਇ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ. ਤਿਹੁ ਲੋਇ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਏ; ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਜੀਉ॥ਧਿਆਵ-ਹੇ- ਅਵਰੋ ਨ ਜਾਣਹਿ. ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਕੈ; ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੇ॥ ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ; ਪਰਮਪਦਵੀ ਪਾਵਹੇ॥ ਆਇਆ ਹਕਾਰਾ

ਚਲਣਵਾਰਾ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਅ=ਟਲੁ- ਜਗਿ ਅਮਰੁ ਅਟਲੁ ਅਤੋਲੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਭਗਤਿ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਗੁਰ ਭਾਇਆ; ਗੁਰੁ ਜਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪਹਿ ਬੇਨਤੀ; ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜਨਹ ਕੇਰੀ; ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੋ॥ ਅੰਤਿ ਚਲਦਿਆ ਹੋਇ ਬੇਲੀ; ਜਮਦੂਤ ਕਾਲੁ ਨਿਖੰਜਨੋ॥ ਪਾਈ ਕੀਤੀ- ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ. ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇਆ; ਧਨੁ ਧਨੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ॥੨॥ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਸੁਣਹੁ ਪੁਤ ਭਾਈਹੋ; ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਭਾਣਾ. ਆਉ ਮੈ ਪਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਗੁਰ ਭਾਇਆ; ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਭਗਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਸੋਈ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਭਾਵਏ॥ ਆਨੰਦ ਅਨਹਦ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਗਲਿ ਮੇਲਾਵਏ॥ ਤੁਸੀ ਪੁਤ ਭਾਈ ਪਰਵਾਰੁ ਮੇਰਾ; ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ, ਕਰਿ ਨਿਰਜਾਸਿ ਜੀਉ॥ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਪਰਵਾਣਾ ਫਿਰੈ ਨਾਹੀ; ਗੁਰੁ ਜਾਇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ; ਬਹਿ ਪਰਵਾਰੁ ਸਦਾਇਆ॥ ਮਤ ਮੈ ਪਿਛੈ ਕੋਈ ਰੋਵਸੀ; ਸੋ ਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਭਾਇਆ॥ ਸਿਰੋਪਾ ਪੈਝੈ ਪੈਨ੍ਹੇ। ਜਿਸ ਮਿੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਪੈਜ ਵਡਿਆਈ ਭਾਵਏ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਉਹ ਮਿੱਤ੍ਰ ਬਿਗਸੈ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਿੱਤੁ। ਭਾ=ਵਏ- ਮਿਤੁ ਪੈਝੈ. ਮਿਤੁ ਬਿਗਸੈ; ਜਿਸੁ ਮਿਤ ਕੀ ਪੈਜ ਭਾਵਏ॥ ਤੁਸੀ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਪੁਤ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੈਨਾਵਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਖਿ ਹੋਦੈ; ਬਹਿ ਰਾਜੁ ਆਪਿ ਟਿਕਾਇਆ॥ ਸਭਿ ਸਿਖ ਬੰਧਪ ਪੁਤ ਭਾਈ; ਰਾਮਦਾਸ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ॥੪॥ ਅੰਤੇ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਿਆ; ਮੈ ਪਿਛੈ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਿਅਹੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਕੇਸੋ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਿਤ ਸਦਿਅਹੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ਜੀਉ॥ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਬੇਬਾਣ ਸਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜੀਐ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣੀਐ; ਬੇਬਾਣੁ ਹਰਿ ਰੰਗੁ, ਗੁਰ ਭਾਵਏ॥ ਪੱਤਲਿ- ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਕਿਰਿਆ ਦੀਵਾ; ਫੁਲ ਹਰਿ ਸਰਿ ਪਾਵਏ॥ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਿਆ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੯੨੪:- ਰਾਮਦਾਸ ਸੋਢੀ. ਤਿਲਕੁ ਦੀਆ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ਜੀਉ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਜਿ ਬੋਲਿਆ; ਗੁਰਸਿਖਾ ਮੰਨਿ ਲਈ ਰਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਮੋਹਰੀ ਪੁਤੁ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਇਆ; ਰਾਮਦਾਸੈ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਜੀਉ॥ ਸਭ ਪਵੈ ਪੈਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇਰੀ; ਜਿਥੈ ਗੁਰੂ ਆਪੁ ਰਖਿਆ॥ ਕੋਈ ਕਰਿ ਬਖੀਲੀ. ਨਿਵੈ ਨਾਹੀ; ਫਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਣਿ ਨਿਵਾਇਆ॥ ਦੀ=ਈ- ਹਰਿ ਗੁਰਹਿ ਭਾਣਾ ਦੀਈ ਵਡਿਆਈ; ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਰਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਕਹੈ ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਜੀਉ॥੬॥੧॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਾਜਨੜਾ ਮੇਰਾ ਸਾਜਨੜਾ; ਨਿਕਟਿ ਖਲੋਇਅੜਾ ਮੇਰਾ ਸਾਜਨੜਾ॥ ਜਾਨੀਅੜਾ ਹਰਿ ਜਾਨੀਅੜਾ; ਨੈਣ ਅਲੋਇਅੜਾ ਹਰਿ ਜਾਨੀਅੜਾ॥ ਗੂੜ੍ਹਾ- ਨੈਣ ਅਲੋਇਆ. ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੋਇਆ; ਅਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਿਅ ਗੂੜਾ॥ ਮੂੜ੍ਹਾ- ਨਾਲਿ ਹੋਵੰਦਾ. ਲਹਿ ਨ ਸਕੰਦਾ; ਸੁਆਉ ਨ ਜਾਣੈ. ਮੂੜਾ॥ ਮੱਤਾ- ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ, ਹੋਛੀ

ਬਾਤਾ; ਮਿਲਣੁ ਨ ਜਾਈ. ਭਰਮ ਧੜਾ॥ਖੜ੍ਹਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਸੂਝੈ; ਹਰਿ ਸਾਜਨੁ ਸਭ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਖੜਾ॥੧॥ ਗੋਬਿੰਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦਾ; ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦਾ॥ ਕਿਰਪਾਲਾ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾਲਾ; ਦਾਨ ਦਾਤਾਰਾ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾਲਾ॥ ਦਾਨ ਦਾਤਾਰਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ; ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸੋਹਨਿਆ॥ ਇਕ ਦਾਸੀ ਧਾਰੀ ਸਬਲ ਪਸਾਰੀ; ਜੀਅ ਜੰਤ ਲੈ ਮੋਹਨਿਆ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਰਾਖੈ ਸੋ ਸਚੁ ਭਾਖੈ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਭਾਣਾ; ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ॥੨॥ ਮਾਣੋ ਪ੍ਰਭ ਮਾਣੋ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮਾਣੋ॥ ਜਾਣੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੋ; ਸੁਆਮੀ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੋ॥ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨਾ ਸਦ ਪਰਧਾਨਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮਾ॥ ਚਾਖਿ ਅਘਾਣੇ ਸਾਰਿਗਪਾਣੇ; ਜਿਨ ਕੈ ਭਾਗ ਮਥਾਨਾ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ. ਤਿਨਹਿ ਧਿਆਇਆ; ਸਗਲ ਤਿਸੈ ਕਾ ਮਾਣੋ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਥਿਰੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ; ਸਚੁ ਤਿਸੈ ਦੀਬਾਣੋ॥੩॥ ਮੰਗਲਾ ਹਰਿ ਮੰਗਲਾ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸੁਣੀਐ ਮੰਗਲਾ॥ ਸੋਹਿਲੜਾ ਪ੍ਰਭ ਸੋਹਿਲੜਾ; ਅਨਹਦ ਧੁਨੀਐ ਸੋਹਿਲੜਾ॥ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਅਗਾਜੇ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਿਸਹਿ ਵਧਾਈ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ; ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ॥ ਚੂਕੀ ਪਿਆਸਾ ਪੂਰਨ ਆਸਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੁ ਨਿਰਗੁਨੀਐ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਘਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕੈ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੰਗਲੁ ਸੁਨੀਐ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੯੨੫:- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਮਨਾ; ਖਿਨੁ. ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ॥ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਰਾਮ ਰਮਾ; ਕੰਠਿ ਉਰ ਧਾਰੀਐ॥ ਉਰ ਧਾਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰੰਜਨੋ॥ ਦੁਸਹ ਕਠਨ, ਦੁ-ਸਹ- ਭੈ ਦੂਰਿ ਕਰਤਾ. ਪਾਪ ਹਰਤਾ; ਦੁਸਹ ਦੁਖ ਭਵ ਖੰਡਨੋ॥ਜੱਗਦੀਸ, ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਜਗਦੀਸ ਈਸ ਗੁੋਪਾਲ ਮਾਧੋ; ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਵੀਚਾਰੀਐ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ; ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਚਿਤਾਰੀਐ॥੧॥ ਚਰਨਕਮਲ ਆਧਾਰੁ. ਜਨ ਕਾ ਆਸਰਾ॥ ਮਾਲੁ ਮਿਲਖ ਭੰਡਾਰ; ਨਾਮੁ ਅਨੰਤ ਧਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਨ ਕੈ; ਰਸ ਭੋਗ ਏਕ ਨਰਾਇਣਾ॥ ਰਸ ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਨੰਤ ਬੀਠਲ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਇਣਾ॥ ਪੁਨਹ-ਚਰਣਾ- ਕਿਲਵਿਖ ਹਰਣਾ. ਨਾਮ ਪੁਨਹਚਰਣਾ; ਨਾਮੁ. ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਹਰਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਰਾਸਿ ਜਨ ਕੀ; ਚਰਨਕਮਲਹ ਆਸਰਾ॥੨॥

ਜਾ-ਨਈ- ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ; ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਈ॥ਚੱਲ-ਤ। ਵਖਾ-ਨਈ- ਦੇਖਿ ਚਲਤ ਦਇਆਲ; ਸੁਣਿ ਭਗਤ ਵਖਾਨਈ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੁਝੁ ਧਿਆਵਹਿ; ਪੁਰਖਪਤਿ ਪਰਮੇਸਰਾ॥ ਕਰੁਣਾ-ਮੈ। ਜੱਗਦੀਸਰਾ- ਸਰਬ ਜਾਚਿਕ. ਏਕੁ ਦਾਤਾ; ਕਰੁਣਾਮੈ ਜਗਦੀਸਰਾ॥ ਮਾ-ਨਈ- ਸਾਧੂ ਸੰਤੁ ਸੁਜਾਣੁ ਸੋਈ; ਜਿਸਹਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਾਨਈ॥ ਪਛਾ-ਨਈ- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ; ਸੋਇ ਤੁਝਹਿ ਪਛਾਨਈ॥੩॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਅਨਾਥੁ; ਸਰਣੀ ਆਇਆ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰਦੇਵ; ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ. ਕੁਸਲੁ ਥੀਆ; ਸਰਬ ਇਛਾ ਪੁੰਨੀਆ॥ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਜਲਨੇ ਬੁਝਾਈ ਸਾਂਤਿ ਆਈ; ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥ ਆਨੰਦ ਹਰਖ ਸਹਜ ਸਾਚੇ; ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ॥੪॥੨॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੁਣ ਝੁਣੋ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ; ਨਿਤ ਉਠਿ ਗਾਈਐ ਸੰਤਨ ਕੈ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸਨੁ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਗੁਰ ਮੰਤਨ ਕੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ. ਅਮਿਉ ਪੀਜੈ; ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਅਰਾਧੀਐ॥ ਜੋਗ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ; ਲਗਿ ਚਰਣਕਮਲਹ ਸਾਧੀਐ॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਦਇਆਲ ਮੋਹਨ; ਦੂਖ ਸਗਲੇ ਪਰਹਰੈ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਤਰੈ ਸਾਗਰੁ; ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ ਨਰਹਰੈ॥੧॥ ਸੁਖਸਾਗਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣੁ; ਭਗਤ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ; ਪਾਏ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ਰਾਮ॥ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਮਿਲਿਆ. ਦੂਖ ਹਰਿਆ; ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਿਆ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਲਾਗਾ. ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ਭਾਖਿਆ॥ ਹਰਿ ਏਕੁ ਚਿਤਵੈ. ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਗਾਵੈ; ਹਰਿ ਏਕੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ॥

ਅੰਗ ੯੨੬:- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭਿ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾ; ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਪ੍ਰਭ ਸਾਧ ਜਨਾ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਨੀਐ. ਰਾਮ॥ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧੋ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਨੀਐ. ਰਾਮ॥ ਦਇਆਲ. ਦੁਖ ਹਰ ਸਰਣਿ ਦਾਤਾ; ਸਗਲ ਦੋਖ ਨਿਵਾਰਣੋ॥ ਮੋਹ ਸੋਗ ਵਿਕਾਰ ਬਿਖੜੇ; ਜਪਤ ਨਾਮ ਉਧਾਰਣੋ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਭ ਰੇਣ ਥੀਵਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ਕੀਜੈ; ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪਿ ਜੀਵਾ॥੩॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਭਗਤ ਜਨਾ; ਅਪਣੀ ਚਰਣੀ ਲਾਏ ਰਾਮ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹ; ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ॥ ਧਿਆਇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਤਰੇ ਭਵਜਲ; ਰਹੇ ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਕਲਿਆਣ ਕੀਰਤਨੁ; ਪ੍ਰਭ ਲਗਾ ਮੀਠਾ ਭਾਣਾ॥ ਸਭ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਆਸ ਪੂਰੀ; ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਿਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ; ਫਿਰਿ. ਨਾਹੀ ਦੂਖ ਵਿਸੂਰਿਆ॥੪॥੩॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧੀਐ; ਬਿਪਤਿ ਨਿਵਾਰਣ ਰਾਮ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਿਪਤਿ ਨਿਵਾਰਣੋ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ਜੀਉ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ॥ ਜੱਗਦੀਸਰੈ- ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ. ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ; ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ॥ ਕਰਿ ਸੇਵ ਸੇਵਕ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣੀ; ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ ਜੀਉ॥ ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਸੁਖਹ ਦਾਤੇ; ਪਰਗਾਸੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹੋਇ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੁਖੀ; ਬਿਨਸੀ ਦੁਤੀਆ ਸੋਚ॥ ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਗੁੋਪਾਲ ਕੀ; ਗੋਵਿੰਦ ਸੰਕਟ ਮੋਚ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਭੈ ਸੰਕਟ ਕਾਟੇ; ਨਾਰਾਇਣ ਦਇਆਲ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਨੰਦ ਗਾਏ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਜੀਉ॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਅਚੁਤ ਪੁਰਖੁ ਏਕੋ; ਤਿਸਹਿ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ॥ ਕਰ ਚਰਨ ਮਸਤਕੁ ਮੇਲਿ ਲੀਨੇ; ਸਦਾ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਾ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਥਾਨੁ ਤਿਸ ਕਾ; ਤਨੁ ਜੋਬਨੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ਜੀਉ॥ ਸਦ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ; ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਹਰੇ; ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਵਖਿਆਨ॥ ਨਾਨਕ ਪਕੜੀ ਟੇਕ ਏਕ;

ਪਰਮੇਸਰੁ ਰਖੈ ਨਿਦਾਨ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖਕੋ; ਅੰਚਲਿ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗੁ ਜੀਉ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਭਜੁ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਦਇਆਲ ਦੇਵ; ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗੁ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੯੨੭:- ਧਰਣੀ⁼ਧਰੈ- ਇਕ ਓਟ ਕੀਜੈ. ਜੀਉ ਦੀਜੈ; ਆਸ ਇਕ ਧਰਣੀਧਰੈ॥ ਸਾਧਸੰਗੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗੇ; ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਸਭੁ ਤਰੈ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਬਿਕਾਰ ਛੂਟੇ; ਫਿਰਿ. ਨ ਲਾਗੈ ਦਾਗੁ ਜੀਉ॥ ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ; ਥਿਰੁ ਜਾ ਕਾ ਸੋਹਾਗੁ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਧਰਮ ਅਰਥ ਅਰੁ ਕਾਮ ਮੋਖ; ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਨਾਥ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਿਆ; ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਮਾਥ॥੧॥ ਛੰਤੁ॥ ਸਗਲ ਇਛ ਮੇਰੀ ਪੁੰਨੀਆ; ਮਿਲਿਆ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਜੀਉ॥ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਵਡਭਾਗੀਹੋ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਜੀਉ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲ ਆਏ. ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਏ; ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ. ਕਿਆ ਗਣਾ॥ ਬੇਅੰਤ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਹਜ ਦਾਤਾ; ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਭਣਾ॥ ਆਪੇ ਮਿਲਾਏ ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ; ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ. ਨਹੀ ਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਕਰਤੇ; ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ਜੀਉ॥੪॥੪॥ ਰਣ ਸੁੰਦਰ। ਝੁੰਝਨੜਾ ਝੁਨਕਾਰ ਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਸ, ਬਾਲਕ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਗਾਵਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਵੇਲੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ ਦੋ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਦਿਆਂ ਹੀ ਅਫੁਰ ਅਚੱਲ ਅਡੋਲ ਸਮਾਧੀ 'ਚ ਲੀਣ ਹੋ ਗਏ-

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਣ ਝੁੰਝਨੜਾ ਗਾਉ ਸਖੀ; ਹਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਵਹੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਤੁਮ ਸੇਵਿ ਸਖੀ; ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਰੁਤੀ ਸਲੋਕ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਰਿ ਬੰਦਨ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਬਾਛਉ ਸਾਧਹ ਧੂਰਿ॥ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜਉ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਰਪੂਰਿ ॥੧॥ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟਣ ਭੈ ਹਰਣ; ਸੁਖਸਾਗਰ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ਦ⁼ਇਆਲ - ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦੁਖਭੰਜਨੋ; ਨਾਨਕ ਨੀਤ ਧਿਆਇ ॥੨॥ ਛੰਤੁ॥ ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵੰਤ ਜੀਉ॥ ਉੱਚ⁼ਰਤ- ਰੁਤੀ ਮਾਹ ਮੂਰਤ ਘੜੀ; ਗੁਣ ਉਚਰਤ ਸੋਭਾਵੰਤ ਜੀਉ॥ ਗੁਣ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ; ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਤਿਨ ਕਾ; ਜਿਨੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਨ ਤੁਲਿ ਕਿਰਿਆ; ਹਰਿ. ਸਰਬ ਪਾਪਾ ਹੰਤ ਜੀਉ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਾ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਰਹੰਤ ਜੀਉ॥੧॥ ਸਲੋਕ॥ ਅ⁼ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਉਦਮੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੋ; ਚਰਨਕਮਲ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਕਥਨੀ ਸਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਸੀ; ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ॥੧॥ ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਸਾਜਨ ਪਰਹੁ; ਸੁਆਮੀ ਸਿਮਰਿ ਅਨੰਤ॥ ਸੂਕੇ ਤੇ ਹਰਿਆ ਥੀਆ; ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਭਗਵੰਤ॥੨॥ ਛੰਤੁ॥ ਰੁਤਿ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹ; ਚੇਤੁ ਵੈਸਾਖ ਸੁਖ ਮਾਸੁ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਾਹੁ ਮਿਲਿਆ; ਮਉਲਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਾਸੁ ਜੀਉ॥ ਘਰਿ ਨਾਹੁ ਨਿਹਚਲੁ ਅਨਦੁ ਸਖੀਏ;

ਅੰਗ ੯੨੮:- ਚਰਨਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਿਆ॥ ਅ⁼ਮੁੱਲਿਆ- ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ਬੇਤਾ; ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਅਮੁਲਿਆ॥ ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਇਆ. ਦੁਖੁ ਗਵਾਇਆ; ਭਈ ਪੂਰਨ ਆਸ ਜੀਉ॥ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ; ਮਿਟੀ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ

ਜੀਉ॥੨॥ ਸਲੋਕ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ. ਭ੍ਰਮਿ ਮੁਈ; ਕਰਤੀ ਕਰਮ ਅਨੇਕ॥ ਬੱਧੀਆ- ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਬਾਧੀਆ; ਨਾਨਕ. ਕਰਮਹਿ ਲੇਖ॥੧॥ ਜੋ ਭਾਣੇ ਸੇ ਮੇਲਿਆ; ਵਿਛੋੜੇ ਭੀ ਆਪਿ॥ਸਰਣਾ-ਗਤੀ- ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ॥੨॥ ਛੰਤੁ॥ ਗ੍ਰੀਖਮ ਰੁਤਿ ਅਤਿ ਗਾਖੜੀ; ਜੇਠ ਅਖਾੜੈ ਘਾਮ ਜੀਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੁ ਦੁਹਾਗਣੀ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਕਰੀ ਰਾਮ ਜੀਉ॥ ਨਹ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵੈ ਮਰਤ ਹਾਵੈ; ਮਹਾ ਗਾਰਬਿ ਮੁਠੀਆ॥ ਤੜਫ-ੜਾਵੈ ਰੁੱਠੀਆ- ਜਲ ਬਾਝੁ. ਮਛੁਲੀ ਤੜਫੜਾਵੈ; ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਰੁਠੀਆ॥ ਸਾਸਨ ਸਜਾ। ਦੇ-ਇ- ਕਰਿ ਪਾਪ ਜੋਨੀ, ਭੈ ਭੀਤ ਹੋਈ; ਦੇਇ ਸਾਸਨ ਜਾਮ ਜੀਉ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਓਟ ਤੇਰੀ; ਰਾਖੁ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਲੋਕ॥ ਸਰਧਾ ਲਾਗੀ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮੈ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹੇ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੧॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੀ ਸਾਜਨਹਿ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮੀਤ॥ ਚਰਨਹ ਦਾਸੀ ਕਰਿ ਲਈ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਹਿਤ ਚੀਤ॥੨॥ ਛੰਤੁ॥ਰੁੱਤਿ- ਰੁਤਿ ਬਰਸੁ ਸੁਹੇਲੀਆ; ਸਾਵਣ ਭਾਦਵੇ ਆਨੰਦ ਜੀਉ॥ ਉਨਵਿ ਝੁਕ ਕੇ। ਮਕਰੰਦ ਜਲ।ਉਨ-ਵਿ ਪੋਲਾ- ਘਣ ਉਨਵਿ ਵੁਠੇ; ਜਲ ਥਲ ਪੂਰਿਆ ਮਕਰੰਦ ਜੀਉ॥ਠਾਂਈਂ- ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਵ ਨਿਧਿ ਗ੍ਰਿਹ ਭਰੇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਕੁਲ ਸਮੂਹਾ ਸਭਿ ਤਰੇ॥ ਬਖ-ਸਿੰਦੁ- ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਿ ਜਾਗੇ. ਨਹ ਛਿਦ੍ਰ ਲਾਗੇ; ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸਦ ਬਖਸਿੰਦੁ ਜੀਉ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕੰਤੁ ਪਾਇਆ; ਸਦਾ ਮਨਿ ਭਾਵੰਦੁ ਜੀਉ॥੪॥ ਸਲੋਕ॥ ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਮੈ ਫਿਰਉ; ਕਬ ਪੇਖਉ ਗੋਪਾਲ॥ ਹੈ ਕੋਈ ਸਾਜਨੁ ਸੰਤ ਜਨੁ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਣਹਾਰ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਊਪਜੈ; ਤਿਲੁ ਪਲੁ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਸਾਧਹ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਨਾਨਕ ਆਸ ਪੁਜਾਇ॥੨॥ ਸਰਦ ਰੁੱਤਿ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਅਡੰਬਰ ਬਨਾਵਟ ਬਣੀ ਹੈ। ਅੱਸੂ ਕੱਤਿ-ਕੇ- ਛੰਤੁ॥ ਰੁਤਿ ਸਰਦ ਅਡੰਬਰੋ; ਅਸੂ ਕਤਿਕੇ. ਹਰਿ ਪਿਆਸ ਜੀਉ॥ ਖੋਜੰਤੀ ਦਰਸਨੁ ਫਿਰਤ; ਕਬ ਮਿਲੀਐ ਗੁਣਤਾਸ ਜੀਉ॥ ਬਿਨੁ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ. ਨਹ ਸੂਖ ਸਾਰੇ; ਹਾਰ ਕੰਙਣ ਧ੍ਰਿਗੁ ਬਨਾ॥ ਸੁੰਦਰਿ ਸੁਜਾਣਿ ਚਤੁਰਿ ਬੇਤੀ; ਸਾਸ ਬਿਨੁ ਜੈਸੇ ਤਨਾ॥ ਈਤ ਉਤ ਦਹ ਦਿਸ ਅਲੋਕਨ; ਮਨਿ ਮਿਲਨ ਕੀ. ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਸ ਜੀਉ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੇਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸ ਜੀਉ॥੫॥ ਸਲੋਕ॥ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਜਲਣਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲ ਭਏ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਉਪਜੀ ਸਾਂਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਮਿਲੇ; ਦੁਤੀਆ ਬਿਨਸੀ ਭ੍ਰਾਂਤਿ॥੧॥

ਅੰਗ ੯੨੯:- ਸਾਧ ਪਠਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ; ਹਮ ਤੁਮ ਤੇ. ਨਾਹੀ ਦੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮਿਟਿ ਗਏ; ਰਮਣ ਰਾਮ ਭਰਪੂਰਿ॥੨॥ ਛੰਤੁ॥ ਰੁਤਿ ਸਿਸੀਅਰ ਸੀਤਲ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਮੰਘਰ ਪੋਹਿ ਜੀਉ॥ ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਦਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਧ੍ਰੋਹ ਜੀਉ॥ ਸਭਿ ਕਾਮ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਹਜੂਰੇ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਸੇਵਕਿ ਸੇਵਿਆ॥ਅ-ਲਖ- ਹਾਰ ਡੋਰ ਸੀਗਾਰ ਸਭਿ ਰਸ; ਗੁਣ ਗਾਉ ਅਲਖ ਅਭੇਵਿਆ॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਬਾਂਛਤ; ਜਮੁ. ਨ ਸਾਕੈ ਜੋਹਿ ਜੀਉ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮੇਲੀ; ਤਹ. ਨ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹ ਜੀਉ॥੬॥ ਸਲੋਕ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ

ਪਾਇਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਡੋਲਤ ਨਾਹੀ. ਚੀਤ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ- ਸੰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਨਾਨਕਾ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤ॥੧॥ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਅਨੰਦ ਕੋਡ; ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੰਗਿ ਬਨੇ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਭਨੇ॥੨॥ ਛੰਤੁ॥ਰੁੱਤਿ ਫੱਗਣੁ- ਹਿਮਕਰ ਰੁਤਿ, ਮਨਿ ਭਾਵਤੀ;ਮਾਘੁ ਫਗਣੁ ਗੁਣਵੰਤ ਜੀਉ॥ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਗਾਉ ਮੰਗਲੋ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਏ ਹਰਿ ਕੰਤ ਜੀਉ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲ ਆਏ. ਮਨਿ ਧਿਆਏ; ਸੇਜ ਸੁੰਦਰਿ ਸੋਹੀਆ॥ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਭਏ ਹਰਿਆ; ਦੇਖਿ ਦਰਸਨ ਮੋਹੀਆ॥ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਇਛ ਪੁੰਨੀ; ਮਨਿ ਜਪਿਆ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ਜੀਉ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਨਿਤ ਕਰਹੁ ਰਲੀਆ; ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀਧਰ ਕੰਤ ਜੀਉ॥੭॥ ਸਲੋਕ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਜੀਅ ਕੇ; ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚੇ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਿਆਰ॥੧॥ ਜਿਨ ਜਾਨਿਆ ਸੇਈ ਤਰੇ; ਸੇ ਸੂਰੇ ਸੇ ਬੀਰ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਤਰੇ ਤੀਰ॥੨॥ ਛੰਤੁ॥ ਚਰਣ ਬਿਰਾਜਿਤ ਸਭ ਊਪਰੇ; ਮਿਟਿਆ ਸਗਲ ਕਲੇਸੁ ਜੀਉ॥ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੁਖ ਹਰੇ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕੀਆ ਪਰਵੇਸੁ ਜੀਉ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ. ਸਹਜਿ ਮਾਤੇ; ਤਿਲੁ. ਨ ਮਨ ਤੇ ਬੀਸਰੈ॥ ਜੱਗਦੀਸਰੈ- ਤਜਿ ਆਪੁ. ਸਰਣੀ ਪਰੇ ਚਰਨੀ; ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਸੁਆਮੀ; ਆਦਿ ਕਉ ਆਦੇਸੁ ਜੀਉ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਮਇਆ ਧਾਰਹੁ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੋ ਇਕ ਵੇਸੁ ਜੀਉ॥੮॥੧॥੬॥੮॥

ਦੱਖਣੀ- ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰੁ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ; ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ॥ ਓਅੰਕਾਰੁ; ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ॥ ਓਅੰਕਾਰਿ; ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ॥ ਨਿਰਮਏ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ- ਓਅੰਕਾਰਿ; ਅੰਗ ੯੩੦:- ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ॥ਉ-ਧਰੇ- ਓਅੰਕਾਰਿ; ਸਬਦਿ ਉਧਰੇ॥ ਓਅੰਕਾਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ॥ ਅੱਖਰ ਬ੍ਰਹਮ। ਓ ਓਅੰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਮ ਨਮਸਕਾਰ- ਓ ਨਮ ਅਖਰ; ਸੁਣਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਓ ਨਮ ਅਖਰੁ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ॥੧॥ਪਾਂਡੇ- ਸੁਣਿ ਪਾਡੇ; ਕਿਆ ਲਿਖਹੁ ਜੰਜਾਲਾ॥ ਲਿਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੋਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸੱਸੈ- ਸਸੈ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਸਹਜਿ ਉਪਾਇਆ; ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਇਕ ਜੋਤੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ; ਚੁਣਿ ਲੈ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ॥ ਸਮਝੈ ਸੂਝੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੂਝੈ; ਅੰਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸਾਚਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਖੈ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ; ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ. ਜਗੁ ਕਾਚਾ॥੨॥ ਧਧੈ. ਧਰਮੁ ਧਰੇ, ਧਰਮਾ ਪੁਰਿ; ਗੁਣਕਾਰੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥ ਪੜੈ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਧਧੈ. ਧੂਲਿ ਪੜੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ; ਕੰਚਨ ਭਏ ਮਨੂਰਾ॥ ਧਨੁ ਧਰਣੀਧਰੁ ਆਪਿ ਅਜੋਨੀ; ਤੋਲਿ ਬੋਲਿ ਸਚੁ ਪੂਰਾ॥ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ; ਕੈ ਜਾਣੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ॥੩॥ ਙਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ. ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ; ਗਰਬਿ ਗਲੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਰਸੁ ਗੀਤ ਬਾਦ. ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਸੁਣੀਐ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਗੁਰਿ. ਸਚੁ ਕਹਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲਹਿਆ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਚੁ ਸੁਖਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ॥੪॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ; ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਵਿਆਪੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ; ਇਉ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਸਿਞਾਪੈ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇੜੈ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ; ਏਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਬਾਈ ॥ ਏਕੰਕਾਰੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ; ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਸਮਾਈ॥੫॥ ਅਫਰਿਓ ਸੁਤੰਤ੍ਰ।ਅ-ਫਰਿਓ- ਇਸੁ ਕਰਤੇ ਕਉ. ਕਿਉ ਗਹਿ ਰਾਖਉ;

ਅਫਰਿਓ ਤੁਲਿਓ ਨ ਜਾਈ॥ ਮਾਇਆ ਕੇ ਦੇਵਾਨੇ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਝੂਠਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਈ॥ ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਮੁਹਤਾਜਿ ਵਿਗੂਤੇ; ਇਬ ਤਬ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਈ॥ ਏਕੁ ਸਰੇਵੈ ਤਾ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਵੈ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ॥੬॥ ਏਕੁ ਅਚਾਰੁ ਰੰਗੁ ਇਕੁ ਰੂਪੁ॥ ਅਸ ਸ਼ੁੱਧ। ਰੂਪ ਸਰੂਪ- ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ; ਅਸ ਰੂਪੁ॥ ਏਕੋ ਭਵਰੁ; ਭਵੈ ਤਿਹੁ ਲੋਇ॥ ਏਕੋ ਬੂਝੈ ਸੂਝੈ; ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਲੇ; ਸਮਸਰਿ ਰਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੁ ਵਿਰਲਾ; ਕੋ ਲਹੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ; ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ; ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥੭॥ ਊਰਮ ਅਕਾਸ਼। ਧੂਰਮ ਧਰਤੀ– ਊਰਮ ਧੂਰਮ; ਜੋਤਿ ਉਜਾਲਾ॥ ਤੀਨਿ ਭਵਣ ਮਹਿ; ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਊਗਵਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ– ਊਗਵਿਆ; ਅਸ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਆਵੈ॥ ਊਨਵਿ ਬਰਸੈ ਨੀਝਰ ਧਾਰਾ॥ ਊਤਮ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਇਸੁ ਏਕੇ ਕਾ ਜਾਣੈ ਭੇਉ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਦੇਉ॥੮॥ਅ-ਸੁਰ– ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ; ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੈ॥ ਊਚਉ ਦੇਖਿ; ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਊਪਰਿ ਆਦਿ ਅੰਤਿ. ਤਿਹੁ ਲੋਇ॥ ਆਪੇ ਕਰੈ ਕਥੈ; ਸੁਣੈ ਸੋਇ॥

ਅੰਗ ੯੩੧:- ਓਹੁ ਬਿਧਾਤਾ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਇ ॥ਓਹੁ ਬਿਧਾਤਾ; ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸੋਇ॥ ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਪ੍ਰਭੁ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਪਤਿ ਹੋਇ॥੯॥ ਰਾਜਨਰਾਮ ਰਵੈ ਹਿਤਕਾਰਿ॥ ਰਣ ਮਹਿ ਲੂਝੈ; ਮਨੂਆ ਮਾਰਿ॥ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤਿ; ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਤੀਨਿ ਭਵਨ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਤਾ॥ ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ; ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ॥ ਅਤਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ; ਸੀਝਸਿ ਦੇਹਾ॥ ਰਹਸੀ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਰਹਸੀ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਇਕ ਭਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ; ਸਾਚਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧੦॥ ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ; ਰਹਣੁ ਨਹੀ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਰਾਜੇ ਰਾਇ ਰੰਕ ਨਹੀ ਰਹਣਾ; ਆਇ ਜਾਇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ॥ ਰਹਣ ਕਹਣ ਤੇ. ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ; ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬਿਨੰਤੀ॥ ਨਿਰੋਧਰੁ ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲੇ। ਮੱਤੀ- ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਰੋਧਰੁ; ਗੁਰੁ ਦੇਵੈ ਪਤਿ ਮਤੀ॥੧੧॥ ਲਾਜ ਮਰੰਤੀ ਮਰਿ ਗਈ; ਘੂਘਟੁ ਖੋਲਿ ਚਲੀ॥ ਟਲੀ ਪੋਲਾ- ਸਾਸੁ ਦਿਵਾਨੀ ਬਾਵਰੀ; ਸਿਰ ਤੇ ਸੰਕ ਟਲੀ॥ ਪ੍ਰੇਮਿ ਬੁਲਾਈ ਰਲੀ ਸਿਉ; ਮਨ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਅਨੰਦੁ॥ ਲਾਲਿ ਰਤੀ ਲਾਲੀ ਭਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਈ ਨਿਚਿੰਦੁ॥੧੨॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ; ਜਪਿ ਸਾਰੁ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਬੁਰਾ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਲਾੜੀ ਨਿੰਦਾ। ਚਾੜੀ ਉਸਤਤ। ਲਾਇਤਬਾਰੁ ਚੁਗਲੀ। ਚਾੜੀ ਪੋਲਾ- ਲਾੜੀ ਚਾੜੀ; ਲਾਇਤਬਾਰੁ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ॥ ਲਾਹੇ ਕਾਰਣਿ ਆਇਆ ਜਗਿ॥ਗ-ਇਆ- ਹੋਇ ਮਜੂਰੁ; ਗਇਆ ਠਗਾਇ ਠਗਿ॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਪੂੰਜੀ ਵੇਸਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਪਤਿ; ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥੧੩॥ ਆਇ ਵਿਗੂਤਾ ਜਗੁ; ਜਮ ਪੰਥੁ॥ ਆਈ ਮੌਤ ਆਈ ਵਾ ਜੋਤਿ ਸਭ 'ਚ ਆਈ ਹੈ।ਸਮਰੱਥੁ- ਆਈ; ਨ ਮੇਟਣ ਕੋ ਸਮਰਥੁ॥ ਆਥਿ ਸੈਲ; ਨੀਚ ਘਰਿ ਹੋਇ॥ ਆਥਿ ਦੇਖਿ; ਨਿਵੈ ਜਿਸੁ ਦੋਇ॥ ਆਥਿ ਹੋਇ; ਤਾ ਮੁਗਧੁ ਸਿਆਨਾ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਹੂਨਾ; ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਏਕੋ ਸੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ; ਤਿਸੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੧੪॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਥਾਪਿ; ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰੁ॥ ਨਹੀ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਜਨਮਿ ਮਰਣਿ ਨਹੀ ਧੰਧਾ ਧੈਰੁ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਆਪੇ ਆਪਿ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਇ; ਆਪੇ ਘਟ ਥਾਪਿ॥ ਆਪਿ ਅਗੋਚਰੁ; ਧੰਧੈ ਲੋਈ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ; ਜਗਜੀਵਨੁ ਸੋਈ॥ ਕਰਿ ਆਚਾਰੁ; ਸਚੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਨਾਮ

ਵਿਹੂਣਾ; ਮੁਕਤਿ ਕਿਵ ਹੋਈ॥੧੫॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਵੇਰੋਧੁ ਸਰੀਰ॥ ਕਿਉ ਨ ਮਿਲਹਿ; ਕਾਟਹਿ ਮਨ ਪੀਰ॥ ਵਾਟ ਵਟਾਊ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਕਿਆ ਲੇ ਆਇਆ; ਕਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਤੋਟਾ ਸਭ ਥਾਇ॥ਬੁਝਾਇ ਪੋਲਾ- ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ; ਜਾ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥ ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰੁ; ਵਣਜੈ ਵਾਪਾਰੀ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਕੈਸੀ ਪਤਿ ਸਾਰੀ॥੧੬॥ ਗੁਣ ਵੀਚਾਰੇ; ਗਿਆਨੀ ਸੋਇ॥ ਗੁਣ ਮਹਿ; ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਵਿਰਲਾ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ; ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੯੩੨:- ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ॥ ਤਾ ਮਿਲੀਐ; ਜਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਗੁਣਵੰਤੀ; ਗੁਣ ਸਾਰੇ ਨੀਤ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲੀਐ ਮੀਤ॥੧੭॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਕਾਇਆ ਕਉ ਗਾਲੈ॥ ਜਿਉ ਕੰਚਨ; ਸੋਹਾਗਾ ਢਾਲੈ॥ ਕਸਿ ਪੋਲਾ, ਕਸਵੱਟੀ- ਕਸਿ ਕਸਵਟੀ; ਸਹੈ ਸੁ ਤਾਉ॥ ਨਦਰਿ ਸਰਾਫ; ਵੰਨੀ ਸਚੜਾਉ॥ ਜੱਗਤੁ- ਜਗਤੁ ਪਸੂ ਅਹੰ; ਕਾਲੁ ਕਸਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਰਤੈ; ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਪਾਈ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ; ਤਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕਹੀਐ; ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥੧੮॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ॥ ਖਿਮਾ ਗਹੀ; ਮਨੁ ਸਤਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਖਰਾ ਖਰਾ; ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਖਰਾ ਰਤਨੁ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਇ ॥ ਖਾਤ ਪੀਅੰਤ ਮੂਏ; ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਮੂਏ; ਜਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਚੀਤੁ; ਮਰਨਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਪਛਾਨਿਆ॥੧੯॥ ਗਗਨ ਚੇਤਨ। ਗੰਭੀਰੁ ਡੂੰਘੇ। ਗਗਨੰਤਰਿ ਅਕਾਸ਼ ’ਚ- ਗਗਨ ਗੰਭੀਰੁ; ਗਗਨੰਤਰਿ ਵਾਸੁ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਗਇਆ ਨ ਆਵੈ; ਆਇ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ਅ-ਗੰਮੁ- ਗਗਨੁ ਅਗੰਮੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ॥ ਸਗੋਨੀ ਸੌ ਗੁਣੀ- ਅਸਥਿਰੁ ਚੀਤੁ; ਸਮਾਧਿ ਸਗੋਨੀ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਿ; ਫਿਰਿ. ਪਵਹਿ ਨ ਜੂਨੀ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ; ਹੋਰ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨੀ॥੨੦॥ ਥੱਕੀ- ਘਰ ਦਰ; ਫਿਰਿ ਥਾਕੀ ਬਹੁਤੇਰੇ॥ ਜਾਤਿ ਅਸੰਖ; ਅੰਤ ਨਹੀ ਮੇਰੇ॥ ਕੇਤੇ; ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਧੀਆ॥ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ; ਫੁਨਿ ਹੂਆ॥ ਕਾਚੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੂਆ॥ ਕੇਤੀ ਨਾਰਿ; ਵਰੁ ਏਕੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਲਿ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਢੂਢਿ; ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਮੇਲੁ ਭਇਆ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ॥੨੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੋਲਿ; ਤੁੋਲਾਵੈ ਤੋਲੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਆਵੈ ਜਾਇ ਨਿਸੰਗੁ॥ ਪਰਹਰਿ ਮੈਲੁ; ਜਲਾਇ ਕਲੰਕੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਮੱਜਨੁ, ਚੱਜੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਜਨੁ; ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ॥੨੨॥ ਚੰਚਲੁ ਚੀਤੁ; ਨ ਰਹਈ ਠਾਇ॥ ਚੋਰੀ ਮਿਰਗੁ ਅੰਗੂਰੀ ਖਾਇ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਉਰ ਧਾਰੇ ਚੀਤ॥ ਚਿਰੁ ਜੀਵਨੁ; ਚੇਤਨੁ ਨਿਤ ਨੀਤ॥ ਚਿੰਤਤ ਹੀ; ਦੀਸੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਚੇਤਹਿ ਏਕੁ; ਤਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਚਿਤਿ ਵਸੈ; ਰਾਚੈ ਹਰਿ ਨਾਇ॥ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ; ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ॥੨੩॥ ਛੀਜੈ ਦੇਹ; ਖੁਲੈ ਇਕ ਗੰਢਿ॥ ਛੇ-ਆਨਿਤ ਨਾਸ ਰੂਪ, ਹੰਢਿ ਫਿਰ ਕੇ- ਛੇਆਨਿਤ ਦੇਖਹੁ; ਜਗਿ ਹੰਢਿ॥ ਧੂਪ ਛਾਵ; ਜੇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ; ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਆਣੈ॥ ਜੱਗਤੁ- ਛਾਇਆ ਛੂਛੀ; ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਨਾ॥ ਲਿਖਿਆ ਕਿਰਤੁ; ਧੁਰੇ ਪਰਵਾਨਾ॥ ਛੀਜੈ ਜੋਬਨੁ; ਜਰੂਆ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ॥

ਅੰਗ ੯੩੩:- ਸਿਬਾਲੁ ਸੁੱਕਾ ਜਾਲ਼ਾ- ਕਾਇਆ ਛੀਜੈ; ਭਈ ਸਿਬਾਲੁ॥੨੪॥ ਜਾਪੈ ਆਪਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਹੁ ਲੋਇ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਦਾਤਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਰਾਖਹਿ ਰਾਖੁ॥ ਜਸੁ ਜਾਚਉ; ਦੇਵੈ ਪਤਿ ਸਾਖੁ॥ ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹਾ; ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ॥ ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ; ਤਾ ਤੁਝੈ ਸਮਾਵਾ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ; ਜਪਉ ਜਗਦੀਸ॥ਇੱਕੀਸ- ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲੀਐ; ਬੀਸ ਇਕੀਸ॥੨੫॥ਝਖਿ ਪੋਲਾ- ਝਖਿ ਬੋਲਣੁ; ਕਿਆ ਜਗ ਸਿਉ ਵਾਦੁ॥ ਪਰਮਾਦੁ ਹੰਕਾਰ- ਝੂਰਿ ਮਰੈ; ਦੇਖੈ ਪਰਮਾਦੁ॥ ਜਨਮਿ ਮੂਏ; ਨਹੀ ਜੀਵਣ ਆਸਾ॥ ਆਇ ਚਲੇ; ਭਏ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ॥ ਝੁਰਿ ਝੁਰਿ ਝਖਿ; ਮਾਟੀ ਰਲਿ ਜਾਇ॥ ਕਾਲੁ ਨ ਚਾਂਪੈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਪਾਈ ਨਵ ਨਿਧਿ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੨੬॥ ਞਿਆਨੋ ਬੋਲੈ; ਆਪੇ ਬੂਝੈ॥ ਆਪੇ ਸਮਝੈ; ਆਪੇ ਸੂਝੈ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ; ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਸੂਚੇ ਸਾਚੋ ਭਾਵੈ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਰਤਨੀ; ਨਹੀ ਤੋਟ॥ ਲਾਲ ਪਦਾਰਥ; ਸਾਚੁ ਅਖੋਟ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ; ਸਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਕਰਣੀ ਭਗਤੀ। ਧਾਵਹੁ ਨੱਸਦੇ- ਗੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ; ਕਾਹੇ ਧਾਵਹੁ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵਹੁ॥੨੭॥ਟੂੱਟੈ। ਸਹੀ ਸਖੀ- ਟੂਟੈ ਨੇਹੁ; ਕਿ ਬੋਲਹਿ ਸਹੀ॥ ਬਾਹ ਬਾਂਹ ਦੀ ਨਿਆਈਂ, ਬ੍ਰਿਤੀ ਖਿਚੋਤਾਣ 'ਚ ਟੂਟੈ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ- ਟੂਟੈ ਬਾਹ; ਦੁਹੂ ਦਿਸ ਗਹੀ॥ ਟੂਟਿ ਪਰੀਤਿ ਗਈ; ਬੁਰ ਬੋਲਿ॥ ਦੁਰਮਤਿ. ਪਰਹਰਿ ਛਾਡੀ ਢੋਲਿ॥ ਪੜੈ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਟੂਟੈ ਗੰਠਿ; ਪੜੈ ਵੀਚਾਰ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਘਰਿ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਿ॥ ਲਾਹਾ ਸਾਚੁ; ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਾ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਠਾਕੁਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੋਟਾ॥੨੮॥ ਠਾਕਹੁ ਮਨੂਆ; ਰਾਖਹੁ ਠਾਇ॥ ਠਹਕਿ ਮੁਈ; ਅਵਗੁਣਿ ਪਛੁਤਾਇ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਏਕੁ; ਸਬਾਈ ਨਾਰਿ॥ ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੇ ਕੂੜਿਆਰਿ॥ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਤੀ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਈ॥ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈ; ਠਾਕ ਨ ਪਾਈ॥ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ; ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਸਾਂਈਂ- ਸਾਈ ਸੋੁਹਾਗਣਿ; ਠਾਕੁਰਿ ਧਾਰੀ॥੨੯॥ ਡੋਲਤ ਡੋਲਤ ਹੇ ਸਖੀ; ਫਾਟੇ ਚੀਰ ਸੀਗਾਰ॥ ਪਾਪਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ 'ਚ ਡਾਹਪਣਿ ਭਟਕਣੇ ਕਰਕੇ, ਬਿਣਠੀ ਨਾਸ। ਡਾਹੱਪਣਿ- ਡਾਹਪਣਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਨਹੀ; ਬਿਨੁ ਡਰ. ਬਿਣਠੀ ਡਾਰ॥ ਡਰਪਿ ਮੁਈ ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਡੀਠੀ ਕੰਤਿ ਸੁਜਾਣਿ॥ ਡਰੁ ਰਾਖਿਆ. ਗੁਰਿ ਆਪਣੈ; ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਿ॥ ਡੂਗਰਿ ਵਾਸੁ ਤਿਖਾ ਘਣੀ; ਜਬ ਦੇਖਾ. ਨਹੀ ਦੂਰਿ॥ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਦੇਵਸੀ; ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੈ ਸੋਇ॥੩੦॥ ਢੰਢੋਲਤ ਢੂਢਤ ਹਉ ਫਿਰੀ; ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਵਨਿ ਕਰਾਰਿ॥ ਭਾਰੇ ਢਹਤੇ ਢਹਿ ਪਏ; ਹਉਲੇ ਨਿਕਸੇ ਪਾਰਿ॥ ਅਮਰ ਅਜਾਚੀ ਹਰਿ ਮਿਲੇ; ਤਿਨ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਅ-ਘੁੱਲੀਐ- ਤਿਨ ਕੀ ਧੂੜਿ. ਅਘੁਲੀਐ; ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ॥ ਮਨੁ ਦੀਆ ਗੁਰਿ ਆਪਣੈ; ਪਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਨਾਉ॥

ਅੰਗ ੯੩੪:- ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ. ਤਿਸੁ ਸੇਵਸਾ; ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਜੋ ਉਸਾਰੇ ਸੋ ਢਾਹਸੀ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਿਸੁ ਸੰਮ੍ਲਾ; ਤਾ ਤਨਿ ਦੂਖੁ ਨ ਹੋਇ॥੩੧॥ ਗਹੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਾਂ- ਣਾ ਕੋ ਮੇਰਾ. ਕਿਸੁ ਗਹੀ; ਣਾ ਕੋ ਹੋਆ. ਨ ਹੋਗੁ॥ ਵਿਗੁੱਚੀਐ- ਆਵਣਿ ਜਾਣਿ ਵਿਗੁਚੀਐ; ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਆਪੈ ਰੋਗੁ॥ ਕੱਲਰ- ਣਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਆਦਮੀ; ਕਲਰ ਕੰਧ ਗਿਰੰਤਿ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ; ਜਾਇ ਰਸਾਤਲਿ ਅੰਤਿ॥ ਅ-ਗਣਤੁ- ਗਣਤ ਗਣਾਵੈ ਅਖਰੀ; ਅਗਣਤੁ ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਮਤਿ ਹੀਣੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਤੂਟੀ ਤੰਤੁ ਰਬਾਬ ਕੀ; ਵਾਜੈ ਨਹੀ ਵਿਜੋਗਿ॥ ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰਭੂ; ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗ॥੩੨॥ ਤਰਵਰੁ ਕਾਇਆ ਪੰਖਿ ਮਨੁ; ਤਰਵਰਿ ਪੰਖੀ ਪੰਚ॥ ਤਤੁ ਚੁਗਹਿ. ਮਿਲਿ ਏਕ ਸੇ; ਤਿਨ ਕਉ. ਫਾਸ ਨ ਰੰਚ॥ ਤੱਕਹਿ- ਉਡਹਿ ਤ ਬੇਗੁਲ ਬੇਗੁਲੇ; ਤਾਕਹਿ ਚੋਗ ਘਣੀ॥ ਪੜੀ ੜ ਹੇਠਾ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ- ਪੰਖ ਤੁਟੇ ਫਾਹੀ ਪੜੀ; ਅਵਗੁਣਿ ਭੀੜ ਬਣੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ. ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਰਮਿ ਮਣੀ॥ ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੂਟੀਐ; ਵਡਾ ਆਪਿ ਧਣੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਛੂਟੀਐ; ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ॥ ਅਪਣੈ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈਆ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥੩੩॥ ਥਰ ਥਰ ਕੰਪੈ ਜੀਅੜਾ; ਥਾਨ ਵਿਹੂਣਾ ਹੋਇ॥ ਥਾਨਿ ਮਾਨਿ ਸਚੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਕਾਜੁ ਨ ਫੀਟੈ ਕੋਇ॥ ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਥਿਰੁ ਗੁਰੂ; ਥਿਰੁ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥਹ ਨਾਥੁ ਤੂ; ਨਿਧਾਰਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਸਰਬੇ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰੀ; ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੁ ਤੂ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵਸੀ; ਵਡਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ॥੩੪॥ ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲੁ ਤੂ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਣਹਾਰੁ॥ ਦਇਆ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਿ॥ ਦਾਨਾ ਤੂ ਬੀਨਾ ਤੁਹੀ; ਦਾਨਾ ਕੈ ਸਿਰਿ ਦਾਨੁ॥ ਦਾਲਦ ਭੰਜਨ ਦੁਖ ਦਲਣ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ॥੩੫॥ ਧਨਿ ਗਇਐ ਬਹਿ ਝੂਰੀਐ; ਧਨ ਮਹਿ ਚੀਤੁ ਗਵਾਰ॥ ਧਨੁ ਵਿਰਲੀ ਸਚੁ ਸੰਚਿਆ; ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿ॥ ਧਨੁ ਗਇਆ ਤਾ ਜਾਣ ਦੇਹਿ; ਜੇ ਰਾਚਹਿ ਰੰਗਿ ਏਕ॥ ਮਨੁ ਦੀਜੈ. ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ; ਭੀ ਕਰਤੇ ਕੀ ਟੇਕ॥ ਧੰਧਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ; ਮਨ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਅਨੰਦੁ॥ ਦੁਰਜਨ ਤੇ ਸਾਜਨ ਭਏ; ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦ॥ ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤੀ ਢੂਢਤੀ; ਬਸਤੁ ਰਹੀ ਘਰਿ ਬਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਮਿਲਿ ਰਹੀ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਿਵਾਰਿ॥੩੬॥ ਮੈਂ ਨਾ ਨਹੀਂ ਜਮਪੁਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਾ, ਮੈਂ ਨਾ ਨਹੀਂ ਜਮਪੁਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਾ- ਨਾ ਨਾ ਕਰਤ. ਨ ਛੂਟੀਐ; ਵਿਣੁ ਗੁਣ. ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਏਹੁ. ਨ ਓਹੁ ਹੈ; ਅਵਗੁਣਿ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹਿ॥

ਅੰਗ ੯੩੫:- ਨਾ ਤਿਸੁ ਗਿਆਨੁ. ਨ ਧਿਆਨੁ ਹੈ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਧਰਮੁ ਧਿਆਨੁ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਨਿਰਭਉ ਕਹਾ; ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਅੱਪੜਾਂ- ਥਾਕਿ ਰਹੀ. ਕਿਵ ਅਪੜਾ; ਹਾਥ ਨਹੀ. ਨਾ ਪਾਰੁ॥ ਨਾ ਸਾਜਨ ਸੇ ਰੰਗੁਲੇ; ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਜੇ ਕਰੀ; ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰੁ॥ ਜਿਨਿ ਵਿਛੋੜੀ ਸੋ ਮੇਲਸੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ॥੩੭॥ ਪਾਪੁ ਬੁਰਾ; ਪਾਪੀ ਕਉ ਪਿਆਰਾ॥ਲੱਦੇ- ਪਾਪਿ ਲਦੇ; ਪਾਪੇ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਪਰਹਰਿ ਪਾਪੁ; ਪਛਾਣੈ ਆਪੁ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ; ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਸੰਤਾਪੁ॥ ਨਰਕਿ ਪੜੰਤਉ ਕਿਉ ਰਹੈ; ਕਿਉ ਬੰਚੈ ਜਮਕਾਲੁ॥ ਕਿਉ. ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਵੀਸਰੈ; ਝੂਠੁ ਬੁਰਾ. ਖੈ ਕਾਲੁ॥ ਮਨੁ ਜੰਜਾਲੀ ਵੇੜਿਆ; ਭੀ ਜੰਜਾਲਾ ਮਾਹਿ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ; ਪਾਪੇ ਪਚਹਿ ਪਚਾਹਿ॥੩੮॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਫਾਹੀ ਫਾਸੈ ਕਊਆ॥ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ; ਅਬ ਕਿਆ ਹੂਆ॥ਬੂੱਝੈ- ਫਾਥਾ ਚੋਗ ਚੁਗੈ; ਨਹੀ ਬੂਝੈ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਆਖੀ ਸੂਝੈ॥ ਫੱਥੀ- ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ; ਫਾਥੀ

ਜਮ ਜਾਲਿ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਦਾਤੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਭਾਲਿ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜਾਇ॥ ਇਕ ਰੰਗਿ ਰਚੈ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਇਵ ਛੂਟੈ; ਫਿਰਿ. ਫਾਸ ਨ ਪਾਇ॥੩੯॥ ਬੀਰਾ ਬੀਰਾ ਕਰਿ ਰਹੀ; ਬੀਰ ਭਏ ਬੈਰਾਇ॥ ਬੀਰ ਚਲੇ ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਬਹਿਣ ਬਿਰਹਿ ਜਲਿ ਜਾਇ॥ ਬੱਾਲੀ ਬੱਾਲੈ- ਬਾਬੁਲ ਕੈ ਘਰਿ ਬੇਟੜੀ; ਬਾਲੀ ਬਾਲੈ ਨੇਹਿ॥ ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਵਰੁ ਕਾਮਣੀ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤੇਹਿ॥ ਬਿਰਲੋ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਣਉ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚਿ ਮਿਲੇਇ॥ ਠਾਕੁਰ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈਆ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥ ਬਾਣੀ ਬਿਰਲਉ ਬੀਚਾਰਸੀ; ਜੇ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ॥ ਇਹ ਬਾਣੀ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ॥੪੦॥ ਭਨਿ ਭਨਿ ਘੜੀਐ. ਘੜਿ ਘੜਿ ਭਜੈ; ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੈ ਉਸਰੇ ਢਾਹੈ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਦੇ ਭਰਿ ਭਰੇ, ਸਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਦੇ ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸੋਖੈ ਸੁਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿ ਭਰ ਕੇ ਪੋਖੈ ਪਾਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਰੱਥ- - ਸਰ ਭਰਿ. ਸੋਖੈ, ਭੀ. ਭਰਿ ਪੋਖੈ; ਸਮਰਥ ਵੇਪਰਵਾਹੈ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੇ ਭਏ ਦਿਵਾਨੇ; ਵਿਣੁ ਭਾਗਾ. ਕਿਆ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਡੋਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਪਕੜੀ; ਜਿਨ ਖਿੰਚੈ ਤਿਨ ਜਾਈਐ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਪਛੋਤਾਈਐ॥ ਭਭੈ ਭਾਲਹਿ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਹਿ; ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ॥ ਭਭੈ. ਭਉਜਲੁ ਮਾਰਗੁ ਵਿਖੜਾ; ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ ਤਰੀਐ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੋ ਚੀਨੑੈ; ਜੀਵਤਿਆ ਇਵ ਮਰੀਐ॥੪੧॥ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਮੁਏ; ਮਾਇਆ ਕਿਸੈ ਨ ਸਾਥਿ॥ ਹੰਸੁ ਚਲੈ ਉਠਿ ਡੁਮਣੋ; ਮਾਇਆ ਭੂਲੀ ਆਥਿ॥ ਮਨੁ ਝੂਠਾ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ; ਅਵਗੁਣ ਚਲਹਿ ਨਾਲਿ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਉਲਟੋ ਮਰੈ; ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਹਿ ਨਾਲਿ॥

ਅੰਗ ੯੩੬:- ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਮੁਏ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖੁ ਭਾਲਿ॥ ਬਾਜੀਗਰ ਦੀ ਬਾਜੀ ਦੀ ਬਾਣੁ ਬਣਾਵਟ। ਗੜ੍ਹ, ਮਹਲਾਂ, ਕਹਾਂ- ਗੜ ਮੰਦਰ ਮਹਲਾ ਕਹਾ; ਜਿਉ ਬਾਜੀ ਦੀ ਬਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ; ਝੂਠਾ ਆਵਣ ਜਾਣੁ॥ ਆਪੇ ਚਤੁਰੁ ਸਰੂਪੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣੁ॥੪੨॥ ਜੋ ਆਵਹਿ ਸੇ ਜਾਹਿ ਫੁਨਿ; ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ; ਘਟੈ ਨ ਵਧੈ ਉਤਾਹਿ॥ ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਭਾਇਆ॥ ਧੰਧਾ ਮੁਆ; ਵਿਗੂਤੀ ਮਾਇਆ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਚਾਲਸੀ; ਕਿਸ ਕਉ ਮੀਤੁ ਕਰੇਉ॥ ਸਮਪਉ ਅਰਪਣਾ ਕਰੋ। ਸਮੱਪਉ- ਜੀਉ ਸਮਪਉ ਆਪਣਾ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਦੇਉ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਤਾ ਤੂ ਧਣੀ; ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਮੈ ਓਟ॥ ਗੁਣ ਕੀ ਮਾਰੀ ਹਉ ਮੁਈ; ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਮਨਿ ਚੋਟ॥੪੩॥ ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਨ ਕੋ ਰਹੈ; ਰੰਗੁ ਨ ਤੁੰਗੁ ਫਕੀਰੁ॥ ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ; ਕੋਇ ਨ ਬੰਧੈ ਧੀਰ॥ ਭੀਹਾਵਲਾ ਭੈਦਾਇਕ ਸਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੰਸਾਰ, ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਕੋਹਣ ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਸੁਆਦ ਔਗੁਣ ਰੂਪੀ ਡੂਗਰ ਪਹਾੜ ਅਸਗਾਹ ਡੂੰਘਾ- ਰਾਹੁ ਬੁਰਾ ਭੀਹਾਵਲਾ; ਸਰ ਡੂਗਰ ਅਸਗਾਹ॥ ਮੈ ਤਨਿ ਅਵਗਣ ਝੁਰਿ ਮੁਈ; ਵਿਣੁ ਗੁਣ. ਕਿਉ ਘਰਿ ਜਾਹ॥ ਗੁਣੀਆ ਗੁਣ ਲੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ; ਕਿਉ ਤਿਨ ਮਿਲਉ ਪਿਆਰਿ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਜੈਸੀ ਥੀ ਰਹਾਂ; ਜਪਿ ਜਪਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਅਵਗੁਣੀ ਭਰਪੂਰ ਹੈ; ਗੁਣ ਭੀ ਵਸਹਿ ਨਾਲਿ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਗੁਰ. ਗੁਣ ਨ ਜਾਪਨੀ; ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥੪੪॥ਪੋਲਾ ਵਜਹੁ- ਲਸਕਰੀਆ ਘਰ ਸੰਮਲੇ; ਆਏ ਵਜਹੁ ਲਿਖਾਇ॥ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹਿ ਸਿਰਿ ਧਣੀ; ਲਾਹਾ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਬੁਰਿਆਈਆ; ਛੋਡੇ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿ॥

ਗੜਿ- ਗੜਿ ਦੋਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੀ; ਕਦੇ. ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ॥ ਸਉਹੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ- ਚਾਕਰੁ ਕਹੀਐ ਖਸਮ ਕਾ; ਸਉਹੇ ਉਤਰ ਦੇਇ॥ ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਆਪਣਾ; ਤਖਤਿ ਨ ਬੈਸਹਿ ਸੇਇ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਕਰੇਇ॥੪੫॥ ਬੀਜਉ ਸੂਝੈ ਕੋ ਨਹੀ; ਬਹੈ ਦੁਲੀਚਾ ਪਾਇ॥ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣੁ ਨਰਹ ਨਰੁ; ਸਾਚਉ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਢੂਢਤ ਫਿਰਿ ਰਹੀ; ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਉ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਲਾਲ ਰਤਨ ਬਹੁ ਮਾਣਕੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਹਾਥਿ ਭੰਡਾਰੁ॥ ਊਤਮੁ ਹੋਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੈ; ਇਕ ਮਨਿ ਏਕੈ ਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਸਿ ਮਿਲੇ; ਲਾਹਾ ਲੈ ਪਰਥਾਇ॥ ਰਚਨਾ ਰਾਚਿ ਜਿਨਿ ਰਚੀ; ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਆਕਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੇਅੰਤੁ ਧਿਆਈਐ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੪੬॥ ੜਾੜੈ; ਰੂੜਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਈ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਾਜਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ੜਾੜੈ. ਗਾਰੁੜੁ ਤੁਮ ਸੁਣਹੁ; ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਮਤੁ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਹਿ॥ ਸੋ ਸਾਹੁ ਸਾਚਾ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ; ਤਿਸੁ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਰੂੜੀ ਬਾਣੀ ਅੰਗ ੯੩੭:- ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰਿ॥ਗ-ਇਆ- ਆਪੁ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ; ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰਿ॥੪੭॥ਰੁੱਪਾ- ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਸੰਚੀਐ; ਧਨੁ ਕਾਚਾ ਬਿਖੁ ਛਾਰੁ॥ ਸਾਹੁ ਸਦਾਏ ਸੰਚਿ ਧਨੁ; ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਸਚਿਆਰੀ ਸਚੁ ਸੰਚਿਆ; ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਊਜਲੋ; ਪਤਿ ਸਾਚੀ ਸਚੁ ਬੋਲੁ॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਸੁਜਾਣੁ ਤੂ; ਤੂ ਸਰਵਰੁ ਤੂ ਹੰਸੁ॥ ਸਾਚਉ ਠਾਕੁਰੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਸੁ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ; ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਜਾਣੁ॥ਬੂੱਝੈ- ਬਿਖਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਬੂਝੈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥੪੮॥ ਖਿਮਾ ਵਿਹੂਣੇ ਖਪਿ ਗਏ; ਖੂਹਣਿ ਲਖ ਅਸੰਖ ॥ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ. ਕਿਉ ਗਣੀ; ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਬਿਸੰਖ॥ ਖਸਮੁ ਪਛਾਣੈ ਆਪਣਾ; ਖੂਲੈ. ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇ॥ ਸਬਦਿ ਮਹਲੀ ਖਰਾ ਤੂ; ਖਿਮਾ ਸਚੁ ਸੁਖ ਭਾਇ॥ ਖਰਚੁ ਖਰਾ ਧਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤੂ; ਆਪੇ ਵਸਹਿ ਸਰੀਰਿ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ਸਦਾ; ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਧੀਰ॥ਵੱਥੁ- ਹਉਮੈ ਖਪੈ ਖਪਾਇਸੀ; ਬੀਜਉ ਵਥੁ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਅ-ਲਗੁ- ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਵਿਚਿ ਪਾਇਅਨੁ; ਕਰਤਾ. ਅਲਗੁ ਅਪਾਰੁ॥੪੯॥ ਸ੍ਰਿਸਟੇ ਭੇਉ; ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਕਰੈ; ਸੁ ਨਿਹਚਉ ਹੋਇ॥ ਸੰਪੈ ਕਉ; ਈਸਰੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਸੰਪੈ; ਪੁਰਬਿ ਲਿਖੇ ਕੀ ਪਾਈਐ॥ ਸੰਪੈ ਕਾਰਣਿ; ਚਾਕਰ ਚੋਰ॥ ਸੰਪੈ; ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਹੋਰ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ; ਨਹੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ; ਛੁਟੈ ਨਿਦਾਨਿ॥੫੦॥ ਹੇਰਤ ਹੇਰਤ ਹੇ ਸਖੀ; ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈਰਾਨੁ॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੀ ਮੈ ਮੁਈ; ਸਬਦਿ ਰਵੈ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ॥ ਹਾਰ ਡੋਰ ਕੰਕਨ ਘਣੇ; ਕਰਿ ਥਾਕੀ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਗਲਿ ਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਦੇਖਹੁ ਮਨਿ ਬੀਚਾਰਿ॥ਪੜ੍ਹਣਾ ਬੁੱਝਣਾ- ਹਰਿ ਪੜਣਾ ਹਰਿ ਬੁਝਣਾ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਖਹੁ ਪਿਆਰੁ॥ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥੫੧॥ ਲੇਖੁ. ਨ ਮਿਟਈ ਹੇ ਸਖੀ; ਜੋ ਲਿਖਿਆ

ਕਰਤਾਰਿ॥ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਗੁ ਧਾਰਿ॥ ਕਰਤੇ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਬੂਝਹੁ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਲਿਖਿਆ ਫੇਰਿ ਨ ਸਕੀਐ; ਜਿਉ ਭਾਵੀ ਤਿਉ ਸਾਰਿ॥ ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਪਚਿ ਮੁਏ; ਉਬਰੇ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਜਿ ਪੁਰਖੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ; ਤਿਸ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਜਾਇ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਜਿਨਿ ਹਿਰਦੈ ਦਿਤਾ ਦਿਖਾਇ॥੫੨॥ ਪਾਧਾ ਪੜਿਆ ਆਖੀਐ; ਬਿਦਿਆ ਅੰਗ ੯੩੮:- ਬਿਚਰੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਬਿਦਿਆ ਸੋਧੈ ਤਤੁ ਲਹੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਬਿਕ੍ਰਦਾ ਵੇਚਦਾ- ਮਨਮੁਖੁ. ਬਿਦਿਆ ਬਿਕ੍ਰਦਾ; ਬਿਖੁ ਖਟੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥ ਮੂਰਖੁ. ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨਈ; ਸੂਝ ਬੂਝ ਨਹ ਕਾਇ॥੫੩॥ ਪਾਧਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀਐ; ਚਾਟੜਿਆ ਮਤਿ ਦੇਇ॥ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹੁ ਨਾਮੁ ਸੰਗਰਹੁ; ਲਾਹਾ ਜਗ ਮਹਿ ਲੇਇ॥ ਸ਼ਰਧਾ ਰੂਪੀ ਸੱਚੀ ਪੱਟੀ- ਸਚੀ ਪਟੀ ਸਚੁ ਮਨਿ; ਪੜੀਐ ਸਬਦੁ, ਸੁ ਸਾਰੁ॥ਪੜ੍ਹਿਆ- ਨਾਨਕ. ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ; ਜਿਸੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗਲਿ ਹਾਰੁ॥੫੪॥੧॥

ਸਿੱਧਗੋਸਟਿ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ – ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸਿਧਗੋਸਟਿ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਿੱਧ।ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸਿਧ ਸਭਾ, ਕਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਠੇ; ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੋ॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ; ਸਾਚਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ॥ ਮਸਤਕੁ ਕਾਟਿ ਧਰੀ ਤਿਸੁ ਆਗੈ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਦੇਉ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ; ਸਹਜ ਭਾਇ ਜਸੁ ਲੇਉ ॥੧॥ ਕਿਆ ਭਵੀਐ; ਸਚਿ ਸੂਚਾ ਹੋਇ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਵਨ ਤੁਮੇ ਕਿਆ ਨਾਉ ਤੁਮਾਰਾ; ਕਉਨੁ ਮਾਰਗੁ. ਕਉਨੁ ਸੁਆਓ॥ ਸਾਚੁ ਕਹਉ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ; ਹਉ. ਸੰਤ ਜਨਾ ਬਲਿ ਜਾਓ॥ ਕਹ ਬੈਸਹੁ. ਕਹ ਰਹੀਐ ਬਾਲੇ; ਕਹ ਆਵਹੁ ਕਹ ਜਾਹੋ॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ. ਸੁਣਿ ਬੈਰਾਗੀ; ਕਿਆ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਹੋ॥੨॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬੈਸਿ. ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੀਐ; ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ॥ ਸਹਜੇ ਆਏ ਹੁਕਮਿ ਸਿਧਾਏ; ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰਜਾਏ॥ ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ; ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ. ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਏ॥੩॥ ਦੁੱਤ=ਰੁ- ਦੁਨੀਆ ਸਾਗਰੁ ਦੁਤਰੁ ਕਹੀਐ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਈਐ ਪਾਰੋ॥ ਅਉਧੂ ਸੁੱਧ ਵਿਰਕਤ- ਚਰਪਟੁ ਬੋਲੈ, ਅਉਧੂ ਨਾਨਕ; ਦੇਹੁ ਸਚਾ ਬੀਚਾਰੋ॥ਉੱਤਰੁ- ਆਪੇ ਆਖੈ ਆਪੇ ਸਮਝੈ; ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਉਤਰੁ ਦੀਜੈ॥ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਸਮੂੰਹ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਏ। ਉੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਉੱਠਦੇ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬੈਸਣੁ ਹੈ। ਪਾਰ=ਗਰਾਮੀ- ਸਾਚੁ ਕਹਹੁ. ਤੁਮ ਪਾਰਗਰਾਮੀ; ਤੁਝੁ. ਕਿਆ ਬੈਸਣੁ ਦੀਜੈ॥੪॥ ਨੈ ਨਦੀ। ਸਾਣੇ ਸਾਹਮਣੇ- ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ. ਕਮਲੁ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਮੁਰਗਾਈ ਨੈ ਸਾਣੇ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ. ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ॥ ਰਹਹਿ ਇਕਾਂਤਿ. ਏਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸੋ॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਏ; ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੋ॥੫॥ ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ; ਪੂਛਉ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ. ਉਤਰੁ ਦੀਜੈ; ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਦੁਆਰੋ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ

ਚਲਤਉ. ਸਚ ਘਰਿ ਬੈਸੈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ; ਲਾਗੈ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੋ॥੬॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਲੇ; ਰੂਖਿ ਬਿਰਖਿ ਉਦਿਆਨੇ॥ ਕੰਦ ਮੂਲੁ ਅਹਾਰੋ

ਅੰਗ ੯੩੯:- ਖਾਈਐ; ਅਉਧੂ ਬੋਲੈ ਗਿਆਨੇ॥ਨ੍ਹਾਈਐ- ਤੀਰਥਿ ਨਾਈਐ. ਸੁਖੁ ਫਲੁ ਪਾਈਐ; ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਈ॥ ਪੂਤੁ ਚੇਲਾ। ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਸਿੱਧ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ। ਲੋਹਾ-ਰੀਪਾ- ਗੋਰਖ ਪੂਤੁ. ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਬੋਲੈ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ. ਬਿਧਿ ਸਾਈ॥॥੭॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ. ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ; ਪਰ ਘਰਿ ਚਿਤੁ ਨ ਡੋਲਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮਨੁ ਟੇਕ ਨ ਟਿਕਈ; ਨਾਨਕ. ਭੂਖ ਨ ਜਾਈ॥ ਪਟਣੁ ਪੋਲਾ- ਹਾਟੁ ਪਟਣੁ ਘਰੁ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ; ਸਹਜੇ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੋ॥ ਖੰਡਿਤ ਨਿਦ੍ਰਾ ਅਲਪ ਅਹਾਰੰ; ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੋ॥੮॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਖ ਕਰਹੁ ਜੋਗਿੰਦ੍ਰਾ; ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਝੋਲੀ ਖਿੰਥਾ॥ ਬਾਰਹ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਸਰੇਵਹੁ; ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਇਕ ਪੰਥਾ॥ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਈਐ ਪੁਰਖਾ; ਬਾਹੁੜਿ ਚੋਟ ਨ ਖਾਈਐ॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ॥੯॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੁਦ੍ਰਾ; ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਦੂਰਿ ਕਰੀ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨਿਵਾਰੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁ ਸਮਝ ਪਰੀ॥ ਝੋਲੀ ਪੋਲਾ- ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਭਰਿਪੁਰਿ ਰਹਿਆ; ਨਾਨਕ. ਤਾਰੈ ਏਕੁ ਹਰੀ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੀ ਨਾਈ; ਪਰਖੈ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਤ ਖਰੀ॥੧੦॥ ਖੱਪਰੁ- ਊਂਧਉ ਖਪਰੁ; ਪੰਚ ਭੂ ਟੋਪੀ॥ ਲੱਕ ਨੂੰ ਕੜਨ ਵਾਲਾ ਕੜਾਸਣੁ ਜੰਜੀਰ। ਕ-ੜਾਸਣੁ- ਕਾਂਇਆ ਕੜਾਸਣੁ; ਮਨੁ ਜਾਗੋਟੀ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੰਜਮੁ ਹੈ ਨਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੧੧॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਗੁਪਤਾ; ਕਵਨੁ ਸੁ ਮੁਕਤਾ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ; ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜੁਗਤਾ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਆਵੈ; ਕਵਨੁ ਸੁ ਜਾਇ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ; ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੧੨॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਗੁਪਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਸਬਦਿ ਸੁ ਜੁਗਤਾ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥੧੩॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬਾਧਾ; ਸਰਪਨਿ ਖਾਧਾ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਖੋਇਆ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਲਾਧਾ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਇਹੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੈ; ਸੁ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ॥੧੪॥ ਦੁਰਮਤਿ ਬਾਧਾ; ਸਰਪਨਿ ਖਾਧਾ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਖੋਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਸਮਾਇ॥੧੫॥ ਸੁੰਨ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਦੀਜੈ ਬੰਧੁ॥ ਪੜੈ ਪੋਲਾ- ਉਡੈ ਨ ਹੰਸਾ; ਪੜੈ ਨ ਕੰਧੁ॥ ਸਹਜ ਗੁਫਾ ਘਰੁ ਜਾਣੈ ਸਾਚਾ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ ਸਾਚਾ॥੧੬॥ ਕਿਸੁ ਕਾਰਣਿ; ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿਓ ਉਦਾਸੀ॥ ਕਿਸੁ ਕਾਰਣਿ; ਇਹੁ ਭੇਖੁ ਨਿਵਾਸੀ॥ਵੱਖਰ- ਕਿਸੁ ਵਖਰ ਕੇ; ਤੁਮ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ; ਸਾਥੁ ਲੰਘਾਵਹੁ ਪਾਰੇ॥੧੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਭਏ ਉਦਾਸੀ॥ ਤਾਂਈਂ- ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ; ਭੇਖ ਨਿਵਾਸੀ॥ ਸਾਚ ਵਖਰ ਕੇ; ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਉਤਰ-ਸਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੇ॥੧੮॥ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪੁਰਖਾ; ਜਨਮੁ ਵਟਾਇਆ॥ ਕਾਹੇ ਕਉ; ਤੁਝੁ

ਅੰਗ ੯੪੦:- ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਆ॥ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ; ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਖਾਈ॥ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ; ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਪਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਦੰਤਾ; ਕਿਉ ਖਾਈਐ ਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥੧੯॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਜਨਮੇ; ਗਵਨੁ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਅਨਹਤਿ ਰਾਤੇ; ਇਹੁ

ਮਨੁ ਲਾਇਆ॥ ਮਨਸਾ ਆਸਾ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਪਾਈ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੇ; ਖਾਈਐ ਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ; ਤਾਰੇ ਤਾਰਣਹਾਰੁ॥੨੦॥ ਆਦਿ ਕਉ ਕਵਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਥੀਅਲੇ; ਸੁੰਨ ਕਹਾ ਘਰ ਵਾਸੋ ॥ ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਕਥੀਅਲੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਵਨ ਨਿਵਾਸੋ॥ ਕਾਲ ਕਾ ਠੀਗਾ. ਕਿਉ ਜਲਾਈਅਲੇ; ਕਿਉ. ਨਿਰਭਉ ਘਰਿ ਜਾਈਐ॥ ਸਹਜ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਆਸਣੁ ਜਾਣੈ; ਕਿਉ. ਛੇਦੇ ਬੈਰਾਈਐ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੈ; ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੋ॥ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ. ਤਿਸੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ; ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੋ॥੨੧॥ ਕਹਾ ਤੇ ਆਵੈ. ਕਹਾ ਇਹੁ ਜਾਵੈ; ਕਹਾ ਇਹੁ ਰਹੈ ਸਮਾਈ॥ ਅਰਥਾਵੈ ਅਰਥ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਕਮਾਵੇ- ਏਸੁ ਸਬਦ ਕਉ, ਜੋ ਅਰਥਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਗੁਰ. ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ॥ ਤੱਤੈ। ਅਵਿਗਤੈ ਪੋਲਾ- ਕਿਉ ਤਤੈ ਅਵਿਗਤੈ ਪਾਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੋ॥ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਹੁਕਮੇ ਜਾਵੈ; ਹੁਕਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵੈ; ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਸਬਦੇ ਪਾਈ॥੨੨॥ ਆਦਿ ਕਉ ਬਿਸਮਾਦੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਥੀਅਲੇ; ਸੁੰਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ਲੀਆ॥ ਮੁਦ੍ਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਅ-ਕਲਪਤ ਪੋਲਾ। ਜੀਆਂ- ਅਕਲਪਤ ਮੁਦ੍ਰਾ. ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੀਅਲੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਚਾ, ਸਰਬ ਜੀਆ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅਵਿਗਤਿ ਸਮਾਈਐ; ਤਤੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਹਜਿ ਲਹੈ॥ ਸਿੱਖੁ- ਨਾਨਕ. ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਨ ਕਰਣੀ ਸੇਵੈ; ਸਿਖੁ ਸੁ. ਖੋਜਿ ਲਹੈ॥ ਹੁਕਮੁ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੁਕਮਿ ਪਛਾਣੈ; ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਜਾਣੈ ਸੋਈ॥ ਆਪੁ ਮੇਟਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਹੋਵੈ; ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ. ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ॥੨੩॥ ਅਵਿ-ਗਤੋ ਪੋਲਾ- ਅਵਿਗਤੋ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਉਪਜੇ; ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸਰਗੁਣੁ ਥੀਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈਐ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ਲੀਆ॥ ਏਕੇ ਕਉ ਸਚੁ ਏਕਾ ਜਾਣੈ; ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ ਦੂਰਿ ਕੀਆ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ; ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਥੀਆ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ; ਅੰਤਰਿ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਦਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ; ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸਰਬ ਜੀਆ॥੨੪॥ ਸਾਚੌ ਉਪਜੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ; ਸਾਚੇ ਸੂਚੇ ਏਕ ਮਇਆ॥ ਝੂਠੇ ਆਵਹਿ ਠਵਰ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਦੂਜੈ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਭਇਆ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟੈ. ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਆਪੇ ਪਰਖੈ ਬਖਸਿ ਲਇਆ॥

ਅੰਗ ੯੪੧:- ਏਕਾ ਬੇਦਨ ਦੂਜੈ ਬਿਆਪੀ; ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਵੀਸਰਿਆ॥ ਬੂੱਝੈ ਬੁੱਝਾਏ- ਸੋ ਬੂਝੈ. ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁ ਮੁਕਤੁ ਭਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾਰੇ ਤਾਰਣਹਾਰਾ; ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ. ਪਰਹਰਿਆ॥੨੫॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੈ; ਜਮ ਕੀ ਕਾਣਿ॥ ਪਰ ਘਰੁ ਜੋਹੈ; ਹਾਣੇ ਹਾਣਿ॥ ਬੇਬਾਣਿ ਖੋਟੀ ਆਦਤ, ਉਜਾੜ- ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ; ਭਵੈ ਬੇਬਾਣਿ॥ ਵੇ-ਮਾਰਗਿ- ਵੇਮਾਰਗਿ ਮੂਸੈ; ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਸਾਣਿ॥ ਕੁਬਾਣਿ ਖੋਟੀ ਬਾਣੀ- ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ; ਲਵੈ ਕੁਬਾਣਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਰਤੇ; ਸੁਖੁ ਜਾਣਿ॥੨੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੇ ਕਾ ਭਉ ਪਾਵੈ॥ ਅ-ਘੜੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਬਾਣੀ ਅਘੜੁ. ਘੜਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ, ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ॥੨੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ; ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ; ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ; ਸੁ ਸਬਦਿ ਗਿਆਨੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ; ਅੰਤਰ ਬਿਧਿ ਜਾਨੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ

ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ॥੨੮॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਅਕਥੁ ਕਥੈ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸ-ਪਰਵਾਰਿ-ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਿਬਹੈ ਸਪਰਵਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪੀਐ; ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਸਬਦਿ ਅਚਾਰਿ॥ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਜਾਣੈ ਜਾਣਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਹਉਮੈ ਜਾਲਿ ਸਮਾਈ॥੨੯॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਧਰਤੀ ਸਾਚੈ ਸਾਜੀ॥ਬਾਜੀ ਪੋਲਾ- ਤਿਸ ਮਹਿ; ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ. ਸੁ ਬਾਜੀ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥ ਸਾਚਿ ਰਤਉ; ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ; ਪਤਿ ਨਹੀ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਕਿਉ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ॥੩੦॥ ਸਿੱਧੀ, ਬੁੱਧੀ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਅਸਟ ਸਿਧੀ, ਸਭਿ ਬੁਧੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਭਵਜਲੁ ਤਰੀਐ ਸਚ ਸੁਧੀ॥ ਅਪ-ਸਰ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਰ ਅਪਸਰ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਪਰ-ਵਿਰਤਿ, ਨਰ-ਵਿਰਤਿ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਰਵਿਰਤਿ. ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਰੇ; ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੩੧॥ਰਾੱਤੇ- ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ; ਹਉਮੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਚਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ਪਾਵ-ਹਿ- ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੩੨॥ਸਿੱਧ- ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਦਾ ਤਪੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਬੋਲੈ ਸਭੁ ਵੇਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਤਿਨ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ॥੩੩॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ; ਸਚਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਬਾਰਹ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ਭਰਮਾਏ; ਸੰਨਿਆਸੀ ਛਿਅ ਚਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਜੋ

ਅੰਗ ੯੪੨:- ਮਰਿ ਜੀਵੈ; ਸੋ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਸਭਿ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ; ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਵਡੇ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੩੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਤਨੁ ਲਹੈ; ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਪਰਖੈ ਰਤਨੁ ਸੁਭਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ਪਤੀ-ਆਇ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ; ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਚੋਟ ਨ ਖਾਵੈ॥੩੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥੩੬॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ; ਘਟ ਘਟਿ ਭੇਦ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਗਵਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਗਲੀ ਗਣਤ ਮਿਟਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਖਸਮੁ ਪਛਾਤਾ॥੩੭॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਭਰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਘਾਲ. ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਮਨੂਆ ਅਤਿ ਡੋਲਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀ; ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥ ਡੱਸੈ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਬਿਸੀਅਰੁ ਡਸੈ, ਮਰਿ ਵਾਟ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਘਾਟੇ ਘਾਟ॥੩੮॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤਿਸੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ॥ ਅਵਗਣ ਮੇਟੈ; ਗੁਣਿ ਨਿਸਤਾਰੈ॥ ਮੁਕਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ॥ ਤਨੁ ਹਟੜੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ; ਸਹਜੇ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰਾ॥੩੯॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਬਾਂਧਿਓ ਸੇਤੁ ਬਿਧਾਤੈ॥

ਲੰਕਾ ਲੂਟੀ; ਦੈਤ ਸੰਤਾਪੈ ॥ ਅਹਿ ਹੰਕਾਰੀ, ਸੱਪ- ਰਾਮਚੰਦਿ; ਮਾਰਿਓ ਅਹਿ ਰਾਵਣੁ॥ ਭੇਦੁ ਬਭੀਖਣ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚਾਇਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਇਰਿ ਪਾਹਣ ਤਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਉਧਾਰੇ॥੪੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਚੂਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਪਛਾਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਦਰਗਹ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇ॥੪੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ; ਪਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇ॥੪੨॥ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਕਵਣ ਮੂਲੁ; ਕਵਣ ਮਤਿ ਵੇਲਾ॥ ਤੇਰਾ ਕਵਣੁ ਗੁਰੂ; ਜਿਸ ਕਾ ਤੂ ਚੇਲਾ॥ਰਹ-ਹੁ- ਕਵਣ ਕਥਾ ਲੇ; ਰਹਹੁ ਨਿਰਾਲੇ॥ ਬੋਲੈ ਨਾਨਕੁ; ਸੁਣਹੁ ਤੁਮ ਬਾਲੇ॥ ਏਸੁ ਕਥਾ ਕਾ; ਦੇਇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਭਵਜਲੁ; ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੁ॥੪੩॥

ਅੰਗ ੯੪੩:- ਪਵਨ ਅਰੰਭੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਵੇਲਾ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ; ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਚੇਲਾ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਲੇ; ਰਹਉ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ; ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਏਕੁ ਸਬਦੁ; ਜਿਤੁ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਉਮੈ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ॥੪੪॥ ਮੈਣ ਕੇ ਦੰਤ; ਕਿਉ ਖਾਈਐ ਸਾਰੁ॥ ਜਿਤੁ ਗਰਬੁ ਜਾਇ; ਸੁ ਕਵਣੁ ਆਹਾਰੁ॥ ਹਿਵੈ ਬਰਫ਼। ਕਾ ਦਾ। ਪਿਰਾਹਨੁ ਚੋਲਾ- ਹਿਵੈ ਕਾ ਘਰੁ ਮੰਦਰੁ; ਅਗਨਿ ਪਿਰਾਹਨੁ॥ ਕਵਨ ਗੁਫਾ; ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਅਵਾਹਨੁ॥ ਇਤ ਉਤ; ਕਿਸ ਕਉ ਜਾਣਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਕਵਨ ਧਿਆਨੁ; ਮਨੁ ਮਨਹਿ ਸਮਾਵੈ॥੪੫॥ ਹਉ ਹਉ ਮੈ ਮੈ; ਵਿਚਹੁ ਖੋਵੈ॥ ਦੂਜਾ ਮੇਟੈ; ਏਕੋ ਹੋਵੈ॥ ਜਗੁ ਕਰੜਾ; ਮਨਮੁਖੁ ਗਾਵਾਰੁ॥ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ; ਖਾਈਐ ਸਾਰੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ. ਅਗਨਿ ਮਰੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ॥੪੬॥ ਸਚ ਭੈ ਰਾਤਾ; ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਏਕੋ ਜਾਤਾ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ॥ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਸਚੁ ਅੰਤਰਿ ਹੀਆ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਰੰਗਿ ਰੰਗੀਆ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ; ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਪਿਆਰੇ॥੪੭॥ ਕਵਨ ਮੁਖਿ; ਚੰਦੁ ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਛਾਇਆ॥ ਕਵਨ ਮੁਖਿ; ਸੂਰਜੁ ਤਪੈ ਤਪਾਇਆ॥ ਕਵਨ ਮੁਖਿ; ਕਾਲੁ ਜੋਹਤ ਨਿਤ ਰਹੈ॥ ਕਵਨ ਬੁਧਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਰਹੈ॥ ਕਵਨੁ ਜੋਧੁ; ਜੋ ਕਾਲੁ ਸੰਘਾਰੈ॥ ਬੋਲੈ ਬਾਣੀ; ਨਾਨਕੁ ਬੀਚਾਰੈ॥੪੮॥ ਸਬਦੁ ਭਾਖਤ; ਸਸਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਵਸੈ; ਮਿਟੈ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ; ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥ਉਤਾਰਣ-ਹਾਰਾ- ਆਪੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਚੈ; ਮਨੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ॥੪੯॥ ਨਾਮ ਤਤੁ; ਸਭ ਹੀ ਸਿਰਿ ਜਾਪੈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਦੁਖੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਤਤੋ ਤਤੁ ਮਿਲੈ; ਮਨੁ ਮਾਨੈ॥ ਦੂਜਾ ਜਾਇ; ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਨੈ॥ ਬੋਲੈ ਪਵਨਾ; ਗਗਨੁ ਗਰਜੈ॥ ਨਾਨਕ; ਨਿਹਚਲੁ ਮਿਲਣੁ ਸਹਜੈ ॥੫੦॥ ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨੰ ਅਫੁਰ ਬ੍ਰਹਮ- ਅੰਤਰਿ ਸੁੰਨੰ. ਬਾਹਰਿ ਸੁੰਨੰ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨੰ॥ ਚਉਥੇ ਸੁੰਨੈ. ਜੋ ਨਰੁ ਜਾਣੈ; ਤਾ ਕਉ. ਪਾਪੁ ਨ ਪੁੰਨੰ॥ ਘਟ ਘਟਿ; ਸੁੰਨ ਕਾ ਜਾਣੈ ਭੇਉ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ; ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥ ਜੋ ਜਨੁ; ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ; ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥੫੧॥ ਸੁੰਨੋ ਸੁੰਨੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨੁ; ਕਹਾ ਤੇ ਹੋਈ॥ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨਿ ਰਤੇ; ਸੇ ਕੈਸੇ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ; ਤਿਸ ਹੀ ਜੈਸੇ॥ ਓਇ ਜਨਮਿ

ਨ ਮਰਹਿ; ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਹਿ॥੫੨॥ ਸੁੱਭਰ- ਨਉ ਸਰ ਸੁਭਰ; ਦਸਵੈ ਪੂਰੇ॥ ਤਹ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ; ਵਜਾਵਹਿ ਤੂਰੇ॥ ਸਾਚੈ ਰਾਚੇ; ਦੇਖਿ ਹਜੂਰੇ॥

ਅੰਗ ੯੪੪:- ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਚੁ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ; ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਪਰਖਿ ਲਏ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੫੩॥ ਸਹਜ ਭਾਇ ਮਿਲੀਐ; ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ; ਨੀਦ ਨ ਸੋਵੈ॥ ਸੁੰਨ ਸਬਦੁ; ਅਪਰੰਪਰਿ ਧਾਰੈ॥ ਕਹਤੇ ਮੁਕਤੁ; ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਦੀਖਿਆ; ਸੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੁ ਗਵਾਇ; ਮਿਲਣ ਨਹੀ ਭ੍ਰਾਤੇ॥੫੪॥ ਕੁਬੁਧਿ ਚਵਾਵੈ; ਸੋ ਕਿਤੁ ਠਾਇ॥ ਕਿਉ ਤਤੁ ਨ ਬੂਝੈ; ਚੋਟਾ ਖਾਇ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧੇ; ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਸਾਖੈ॥ਬੂੱਝੈ- ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੂਝੈ; ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ॥ ਬੁੱਝੈ- ਨਾਨਕ; ਮਨਮੁਖਿ. ਨ ਬੁਝੈ ਗਵਾਰੁ॥੫੫॥ਕੁਬੁੱਧਿ- ਕੁਬੁਧਿ ਮਿਟੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ; ਮੋਖ ਦੁਆਰ॥ ਤਤੁ ਨ ਚੀਨੈ; ਮਨਮੁਖੁ ਜਲਿ ਜਾਇ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਵਿਛੁੜਿ; ਚੋਟਾ ਖਾਇ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ; ਸਭੇ ਗੁਣ ਗਿਆਨ॥ ਨਾਨਕ; ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ॥੫੬॥ ਸਾਚੁ ਵਖਰੁ ਧਨੁ; ਪਲੈ ਹੋਇ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ; ਤਾਰੇ ਭੀ ਸੋਇ॥ਬੂੱਝੈ- ਸਹਜਿ ਰਤਾ; ਬੂਝੈ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਪਰੈ; ਸਚ ਭਾਇ॥੫੭॥ ਸੁ ਸਬਦ ਕਾ ਕਹਾ ਵਾਸੁ ਕਥੀਅਲੇ; ਜਿਤੁ ਤਰੀਐ ਭਵਜਲੁ ਸੰਸਾਰੋ॥ ਦਸ ਅੰਗੁਲ ਉਂਗਲਾਂ। ਵਾਈ ਹਵਾ- ਤ੍ਰੈ ਸਤ ਅੰਗੁਲ, ਵਾਈ ਕਹੀਐ; ਤਿਸੁ ਕਹੁ ਕਵਨੁ ਅਧਾਰੋ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਬੋਲੈ ਖੇਲੈ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ; ਕਿਉ ਕਰਿ. ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਣਵੈ; ਅਪਣੇ ਮਨ ਸਮਝਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ; ਕਰਿ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਮਾਏ॥੫੮॥ਅ-ਲਖੰ- ਸੁ ਸਬਦ ਕਉ ਨਿਰੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ਅਲਖੰ; ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ॥ਅ-ਕਲ- ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸਾ. ਸੁੰਨ ਨਿਵਾਸਾ; ਅਕਲ ਕਲਾ ਧਰ ਸੋਈ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਸਬਦੁ ਘਟ ਮਹਿ ਵਸੈ; ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਗਵਾਏ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਨਾਮੋੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ. ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ; ਇਤ ਉਤ ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਚਿਹਨੁ ਵਰਨੁ ਨਹੀ ਛਾਇਆ ਮਾਇਆ; ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ॥੫੯॥ ਤ੍ਰੈ ਸਤ ਅੰਗੁਲ ਵਾਈ ਅਉਧੂ; ਸੁੰਨ ਸਚੁ ਆਹਾਰੋ॥ ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲੈ ਤਤੁ ਬਿਰੋਲੈ; ਚੀਨੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰੋ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੈ. ਸਬਦੁ ਵਸਾਏ; ਤਾ ਮਨਿ ਚੂਕੈ ਅਹੰਕਾਰੋ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ; ਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੋ॥ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ 'ਚ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਟਿਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੁਖਮਨਾ ਨਾੜੀ। ਇੜਾ ਖੱਬੀ ਸੁਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ। ਪਿੰਗੁਲਾ ਸੱਜੀ ਸੁਰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਪ੍ਰਾਣਾ ਦਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਤੇ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਬੂਝੈ ਸਮਝੇ।ਬੂੱਝੈ, ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਸੁਖਮਨਾ ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਬੂਝੈ; ਜਾ ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਹੁ ਤੇ ਊਪਰਿ ਸਾਚਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਏ॥੬੦॥ ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ ਪਵਨੁ ਕਥੀਅਲੇ; ਪਵਨੁ ਕਹਾ ਰਸੁ ਖਾਈ॥ ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਅਉਧੂ; ਸਿਧ ਕੀ ਕਵਨ ਕਮਾਈ॥

ਅੰਗ ੯੪੫:- ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਰਸੁ ਨ ਆਵੈ ਅਉਧੂ; ਹਉਮੈ ਪਿਆਸ. ਨ ਜਾਈ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਸਾਚੇ ਰਹੇ ਅਘਾਈ॥ ਕਵਨ ਬੁਧਿ ਜਿਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਰਹੀਐ;ਕਿਤੁ ਭੋਜਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ॥ਦੁੱਖ- ਨਾਨਕ. ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਪੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਕਾਲੁ ਨ ਗ੍ਰਾਸੈ॥੬੧॥ ਮੱਤਾ- ਰੰਗਿ ਨ ਰਾਤਾ; ਰਸਿ ਨਹੀ ਮਾਤਾ॥ ਤੱਤਾ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ; ਜਲਿ ਬਲਿ ਤਾਤਾ॥ ਬਿੰਦੁ ਨ ਰਾਖਿਆ; ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਖਿਆ॥ ਪਵਨੁ ਨ ਸਾਧਿਆ; ਸਚੁ ਨ ਅਰਾਧਿਆ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਲੇ; ਸਮ ਕਰਿ ਰਹੈ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ; ਆਤਮ ਰਾਮ ਕਉ ਲਹੈ॥੬੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਰੰਗੇ ਰਾਤਾ॥ ਮੱਤਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ; ਸਾਚੇ ਮਾਤਾ॥ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੀ; ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਅਪਿਉ ਪੀਓ; ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਧਾਰੀ॥ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ॥ ਬੂੱਝੈ- ਨਾਨਕ ਬੂਝੈ; ਕੋ ਵੀਚਾਰੀ॥੬੩॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ ਕਹਾ ਬਸੀਅਲੇ; ਕਹਾ ਬਸੈ ਇਹੁ ਪਵਨਾ॥ ਕਹਾ ਬਸੈ ਸੁ ਸਬਦੁ ਅਉਧੂ; ਤਾ ਕਉ ਚੂਕੈ ਮਨ ਕਾ ਭਵਨਾ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ; ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਪਾਏ॥ ਆਪੈ ਆਪੁ ਖਾਇ. ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ॥ ਕਿਉ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੈ. ਆਤਮੁ ਜਾਣੈ; ਕਿਉ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਵੈ; ਤਉ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥੬੪॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੈ ਵਸੀਅਲੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ॥ ਨਾਭਿ ਪਵਨੁ ਘਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਤਤੁ ਲਹੈ॥ ਸੁ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਛੈ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਸੁ ਸਬਦਿ ਲਹੈ॥ ਖਾਵੈ ਦੂਖ. ਭੂਖ ਸਾਚੇ ਕੀ; ਸਾਚੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿ ਰਹੈ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ; ਬਿਰਲੋ ਕੋ ਅਰਥਾਵੈ॥ ਰਪੈ ਰੰਗੇ ਜਾਣੇ। ਰਪੈ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ. ਸਚੁ ਸੁਭਾਖੈ; ਸਚਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ. ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਵੈ॥੬੫॥ ਜਾ ਇਹੁ ਹਿਰਦਾ. ਦੇਹ ਨ ਹੋਤੀ; ਤਉ ਮਨੁ ਕੈਠੈ ਰਹਤਾ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਅਸਥੰਭੁ ਨ ਹੋਤੋ; ਤਾ ਪਵਨੁ ਕਵਨ ਘਰਿ ਸਹਤਾ॥ ਰੂਪੁ ਨ ਹੋਤੋ ਰੇਖ ਨ ਕਾਈ; ਤਾ ਸਬਦਿ ਕਹਾ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਮੜ੍ਹੀ- ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਕੀ, ਮੜੀ ਨ ਹੋਤੀ; ਮਿਤਿ ਕੀਮਤਿ. ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਵਰਨੁ ਭੇਖੁ ਅਸ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਪੀ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਪਸਿ ਸਾਚਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਇਬ ਤਬ ਸਾਚੋ ਸਾਚਾ॥੬੬॥ ਹਿਰਦਾ ਦੇਹ ਨ ਹੋਤੀ ਅਉਧੂ; ਤਉ ਮਨੁ ਸੁੰਨਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲੁ ਅਸਥੰਭੁ ਨ ਹੋਤੋ; ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਸਤਉ ਪਵਨੁ ਅਨਰਾਗੀ ॥ ਅ-ਕੁਲੀਣਿ- ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ. ਜਾਤਿ ਨ ਹੋਤੀ; ਤਉ ਅਕੁਲੀਣਿ ਰਹਤਉ. ਸਬਦੁ ਸੁ ਸਾਰੁ॥ ਗਉਨੁ ਗਗਨੁ ਜਬ ਤਬਹਿ ਨ

ਅੰਗ ੯੪੬:- ਹੋਤਉ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਆਪੇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਵਰਨੁ ਭੇਖੁ ਅਸਰੂਪੁ ਸੁ ਏਕੋ; ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਵਿਡਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਸਾਚ ਬਿਨਾ ਸੂਚਾ ਕੋ ਨਾਹੀ; ਨਾਨਕ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥੬੭॥ ਕਿਤੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਪੁਰਖਾ; ਕਿਤੁ ਕਿਤੁ ਦੁਖਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਈ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਪੁਰਖਾ; ਨਾਮਿ ਵਿਸਰਿਐ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਗਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੈ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਸਾਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਏ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ; ਸਾਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜੋਗੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੈ; ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰੇ॥੬੮॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ;

ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ; ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗੀ; ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ; ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥੬੯॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਮਹਾ ਗਰਬਿ ਗੁਬਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਮੁਆ. ਜਨਮੁ ਹਾਰਿ॥੭੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਜੀਤਾ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਗੁ ਜੀਤਾ; ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਦਰਗਹ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ॥ ਸੁ, ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ; ਸੁੋ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ॥੭੧॥ ਸਬਦੈ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਸੁਣਿ ਤੂ ਅਉਧੂ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਅਨ ਦਿਨੁ ਮਾਤੇ; ਨਾਮੈ ਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਨਾਮੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਵੈ; ਨਾਮੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਸਚੈ ਆਪਿ ਖੁਆਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਅਉਧੂ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਾ ਹੋਈ॥ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਿ ਦੇਖਹੁ ਨਾਨਕ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੭੨॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ; ਕਿਆ ਕੋ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਪਤਾ ਆਪੇ ਪਰਗਟੁ; ਆਪੇ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੈ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਗੁਰੂ ਬਹੁ ਚੇਲੇ; ਖੋਜਤ ਫਿਰਹਿ ਫੁਰਮਾਣੈ॥ ਭਿੱਖਿਆ- ਮਾਗਹਿ ਨਾਮੁ, ਪਾਇ ਇਹ ਭਿਖਿਆ; ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਣੈ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭਿ ਜੁਗ ਆਪੇ ਵਰਤੈ; ਦੂਜਾ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੭੩॥੧॥

ਅੰਗ ੯੪੭:- ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਸਕੇ ਭਰਾ ਰਾਜਪੂਤ, ਰਾਜੇ ਪੂਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਸਨ- ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਸਹਜੈ ਦਾ ਖੇਤੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ਭਾਉ॥ ਨਾਉ ਬੀਜੇ ਨਾਉ ਉਗਵੈ; ਨਾਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਬੀਜੁ ਹੈ; ਸਹਸਾ ਗਇਆ ਵਿਲਾਇ॥ ਨਾ ਕਿਛੁ ਬੀਜੇ. ਨ ਉਗਵੈ; ਜੋ ਬਖਸੇ ਸੋ ਖਾਇ॥ ਅੰਭੈ ਸੇਤੀ. ਅੰਭੁ ਰਲਿਆ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਨਿਕਸਿਆ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਹੈ; ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਆਇ॥ ਲੋਕੁ ਕਿ ਵੇਖੈ ਬਪੁੜਾ; ਜਿਸ ਨੋ ਸੋਝੀ ਨਾਹਿ॥ ਜਿਸੁ ਵੇਖਾਲੇ ਸੋ ਵੇਖੈ; ਜਿਸੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਦੁਖ ਕਾ ਖੇਤੁ ਹੈ; ਦੁਖੁ ਬੀਜੇ ਦੁਖੁ ਖਾਇ॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ ਦੁਖਿ ਮਰੈ; ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ. ਨ ਸੁਝਈ; ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ॥ ਜੋ ਦੇਵੈ. ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣਈ; ਦਿਤੇ ਕਉ ਲਪਟਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਸੋਇ॥ ਸੁਖੈ ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਹੈ; ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ; ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਨਦਰੀ ਆਇਆ; ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚੈ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ; ਬੈਸਣ ਕਉ ਜਾਂਈ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਈ॥ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਕਰਿ ਮਹਲ

ਸਰਾਈ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਚਾਨਣੇ; ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ ਆਪਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਧਿਆਈ॥੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ; ਤੂ ਸਚੀ ਨਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਧ ਬੀਰ ਪੂਰਬਾਣੀ; ਯੇਹ ਦੋ ਗਲਾਂ ਕਰੀ ਕਰਾਰੀਆਂ। ਫੌਜ ਚੜ੍ਹਾਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ; ਅਕਬਰ ਨੇ ਭਾਰੀਆਂ। ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ ਰਾਜਪੂਤ; ਸੁਤਰੀ ਰਣਕਾਰੀਆਂ। ਧੂਹ ਮਿਯਾਨੋਂ ਕੱਢੀਆਂ; ਬਿਜਲੀ ਜਿਉ ਚਮਕਾਰੀਆਂ। ਇੰਦ੍ਰ ਸਣੇ ਅਪੱਛਰਾਂ; ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਜੁਹਾਰੀਆ। ਏਹੀ ਕੀਤੀ ਜੋਧ ਵੀਰ; ਪਾਤਿਸਾਹ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ। ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀਆਂ ਛੇ ਤੁਕਾਂ ਹਨ। ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਦੀਆਂ ਛੇ ਤੁਕਾਂ ਹਨ। ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ॥ ਉੱਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਨੂੰ ਗਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਗਲੀਆਂ ਵੀਹ ਪਉੜੀਆਂ 'ਚ ਹਰ ਪੌੜੀ ਮਗਰੋਂ, ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੂ ਸਚੀ ਨਾਈ॥੧॥ ਤੁਕ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਨਮਸਕਾਰ ਸਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨੀ ਜੀ ਪਿਆਰੇ। ਬਾਈ ਵਾਰਾਂ 'ਚੋਂ ਰਹਾਉ ਕੇਵਲ ਇਸ ਵਾਰ 'ਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਇਹ, ਅੱਗੇ ਵੀਹ ਪਉੜੀਆਂ 'ਚ ਹਰੇਕ ਪਉੜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ 'ਤੇ ਇਹ ਤੁਕ(ਰਹਾਉ) ਬੀਜਣਾ ਭਾਵ ਪੜ੍ਹਨਾ ਕਰੋ, ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਦੀ ਟਕਸਾਲ 'ਚ ਸੀਨੇ ਬਸੀਨੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਸਾਧੂ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਗਿਆਨੀ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਦਿ ਬਿਅੰਤ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋਧੇ ਵੀਰੈ ਦੀ ਛੇ ਤੁਕੀ ਪਉੜੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਵਾਰ ਦੀ ਹਰੇਕ ਪਉੜੀ ਦੀਆਂ ਛੇ ਤੁਕਾਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨੀਆਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਦੀ ਪੰਜਵੀਂ ਤੁਕ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ, ਇਸ ਤੁਕ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਜੀ ਦੀ ਮਹਾਨ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਸੋ ਇਸ ਧੁਨ ਦੀ ਛੇ ਤੁਕੀ ਪਉੜੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ, ਇਸ ਤੁਕ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪੁੱਛਿਆ, "ਦਾਸ ਇਹ ਤੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਹੁਣ ਇਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੱਸੋ?" "ਜਿਤਨੇ ਪਾਠ ਇਸ ਵਾਰ ਦੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਦੁੱਗਣੇ ਪਾਠ ਇਸ ਵਾਰ ਦੇ ਇਹ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੋ।" ਸਲੋਕੁ॥ ਕਬੀਰ. ਮਹਿਦੀ ਕਰਿ ਕੈ ਘਾਲਿਆ; ਆਪੁ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ॥ ਤੈ ਸਹ. ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਆ; ਕਬਹੂ. ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਨਾਨਕ. ਮਹਿਦੀ ਕਰਿ ਕੈ ਰਖਿਆ; ਸੋ ਸਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਪੀਸੈ। ਘਸੈ ਪੋਲਾ। ਲਏ-ਇ- ਆਪੇ ਪੀਸੈ. ਆਪੇ ਘਸੈ; ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਇ ਲਏਇ॥ਦੇ-ਇ- ਇਹੁ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਉਪਾਈ-ਅਨੁ- ਵੇਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈਅਨੁ; ਸਭ ਹੁਕਮਿ, ਆਵੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹੀ॥ ਵਿਗਸਦਾ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਦਾ; ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ਬੁੱਝਾਹੀ- ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਹੀ॥ ਸਭਨਾ ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ ਹੈ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਹੀ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡ. ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋ; ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈ ॥੨॥

ਅੰਗ ੯੪੮:- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੀ; ਫਾਵੀ ਹੋਈ ਭਾਲਿ॥ ਸੋ ਸਹੁ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਦੇਵਈ; ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ; ਅੰਤਰਿ ਰਖੀਐ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ. ਸਹੁ ਪਾਇਆ; ਜਾ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਧੰਧਾ ਧਾਵਤ ਦਿਨੁ ਗਇਆ; ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ॥ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ- ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ; ਮਨਮੁਖਿ ਚਲਿਆ ਰੋਇ॥ ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਜਮ ਡੰਡੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਿਓ; ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਜਮ ਡੰਡੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ

ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਮੱਤੀ- ਇਕਿ ਆਪਣੀ ਸਿਫਤੀ ਲਾਇਅਨੁ; ਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤੀ॥ ਸੱਤੀ- ਇਕਨਾ ਨੋ. ਨਾਉ ਬਖਸਿਓਨੁ; ਅਸਥਿਰੁ ਹਰਿ ਸਤੀ॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ; ਹੁਕਮਿ ਕਰਹਿ ਭਗਤੀ॥ ਬਣੱਤੀ- ਏਨਾ ਨੋ ਭਉ ਅਗਲਾ; ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਤੀ॥ ਸਭੁ ਇਕੋ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਦਾ; ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਕਬੀਰ ਕਸਉਟੀ ਰਾਮ ਕੀ; ਝੂਠਾ. ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਕੁਸੰਗਤ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ. ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਜਿਉਂਦਾ ਮਰਜੀਵਾ ਮਰਜੀਵੜਾ ਹੋਵੇ। ਕ-ਸਉਟੀ- ਰਾਮ ਕਸਉਟੀ ਸੋ ਸਹੈ; ਜੋ ਮਰਜੀਵਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਰਤਕੁ ਹੋਇ॥ ਕਹਿਆ ਸਬਦੁ. ਨ ਮਾਨਈ; ਹਉਮੈ ਛਡੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਛੁਟੈ; ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਸੋ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ; ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ. ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ; ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ॥ ਲਾਏ-ਇ- ਭੈ ਕਾ ਸੰਜਮੁ. ਜੇ ਕਰੇ; ਦਾਰੂ ਭਾਉ ਲਾਏਇ॥ ਤਰੇ-ਇ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੁਖ ਸਹਜੇ; ਬਿਖੁ ਭਵਜਲੁ. ਨਾਮਿ ਤਰੇਇ॥ ਕਰੇ-ਇ- ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਰਚਾਇਓਨੁ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਵਰਤਾਰਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਉਪਾਇਅਨੁ; ਹੁਕਮਿ ਕਮਾਵਨਿ ਕਾਰਾ॥ਬੂੱਝਹਿ- ਪੰਡਿਤ ਪੜਦੇ ਜੋਤਕੀ; ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਹੈ; ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ; ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਈ॥੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਮਨ ਕਾ ਝੂਠਾ; ਝੂਠੁ ਕਮਾਵੈ॥ਤਪਾ ਪੋਲਾ- ਮਾਇਆ ਨੋ ਫਿਰੈ; ਤਪਾ ਸਦਾਵੈ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ; ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਗਹੈ॥ ਓਹੁ ਤਪਾ; ਕੈਸੇ ਪਰਮਗਤਿ ਲਹੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਕੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਤਪਾ; ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸੋ ਤਪਾ; ਜਿ ਇਹੁ ਤਪੁ ਘਾਲੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਮਿਲੈ; ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਇਹੁ ਤਪੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਤਪਾ; ਦਰਗਹਿ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ॥੨॥

ਅੰਗ ੯੪੯:- ਪਉੜੀ॥ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਉਪਾਇਅਨੁ; ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਰਤਣਿ॥ਆਨ੍ਹੇਰੁ- ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਆਨੇਰੁ ਬਿਨਾਸਣਿ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸਭ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਰਵਿਆ ਸਭ ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਭਣਿ॥ਬੁੱਝਾਈ- ਸਬਦੇ ਹੀ ਸੋਝੀ ਪਈ; ਸਚੈ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਅਭਿਆਗਤ ਗੁਰਸੇਵਕ ਵਿਰਕਤ ਸੰਤ। ਅਭਿਆ-ਗਤ- ਅਭਿਆਗਤ. ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ; ਜਿਨ ਕੇ ਚਿਤ ਮਹਿ ਭਰਮੁ॥ ਤਿਸ ਦੈ ਦਿਤੈ ਨਾਨਕਾ; ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਧਰਮੁ॥ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮਪਦੁ; ਤਾ ਕਾ ਭੂਖਾ ਹੋਇ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ; ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਅਭਿਆਗਤ. ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ; ਜਿ ਪਰ ਘਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕਰੇਨਿ॥ ਉਦ-ਰੈ- ਉਦਰੈ ਕਾਰਣਿ ਆਪਣੇ; ਬਹਲੇ ਭੇਖਿ ਕਰੇਨਿ॥ ਅਭਿਆਗਤ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ; ਜਿ ਆਤਮ ਗਉਣੁ ਕਰੇਨਿ॥ ਭਾਲਿ ਲਹਨਿ ਸਹੁ ਆਪਣਾ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਰਹਣੁ ਕਰੇਨਿ॥੨॥ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਜੀ, ਅਕਾਸ ਸੁਰਗ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਭੋਗਾਂ ਤੋਂ ਵਿਛੋੜ ਦਿਤੇ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੇਵਕ ਜੀ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਦਾ ਅਸਰਾਉ ਆਸਰਾ ਹੈ- ਪਉੜੀ॥ ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ; ਵਿਚਿ ਸਚਾ ਅਸਰਾਉ॥ ਘਰੁ ਦਰੁ ਸਭੋ ਸਚੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਚਾ ਨਾਉ॥ ਸਭੁ ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਦਾ;

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਉ॥ ਸਚਾ ਆਪਿ ਤਖਤੁ ਸਚਾ; ਬਹਿ ਸਚਾ ਕਰੇ ਨਿਆਉ॥ਅ-ਲਖੁ- ਸਭੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈ॥੬॥ ਰੈ-ਣਾ-ਇਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਰੈਣਾਇਰ ਮਾਹਿ ਅਨੰਤੁ ਹੈ; ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਆਪਣੈ; ਬਹੁਤੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ॥ ਰੈਣਾਇਰ ਮਹਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ; ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਚਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਹਜੇ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਓ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਜਨਮਿ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਚੱਖਿਓ- ਰਸਨਾ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਖਿਓ; ਕਮਲੁ. ਨ ਹੋਇਓ ਪਰਗਾਸੁ॥ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ- ਬਿਖੁ ਖਾਧੀ ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਆ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਣਾਸੁ॥

ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ॥ ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ; ਤਾ ਹੋਵੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ॥ ਤਾ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ; ਕਬਹਿ. ਨ ਛੋਡੈ ਪਾਸੁ॥ ਅ-ਲਿਪਤੋ ਪੋਲਾ- ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ. ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੋ ਵਰਤੈ; ਤਿਉ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਵ ਹਰਿ ਗੁਣਤਾਸੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਛਤੀਹ ਜੁਗ ਗੁਬਾਰੁ ਸਾ; ਆਪੇ ਗਣਤ ਕੀਨੀ॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਆਪਿ ਮਤਿ ਦੀਨੀ॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ-ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸਾਜਿਅਨੁ; ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਗਣਤ ਗਣੀਨੀ॥ਬੁੱਝਾਏ ਬੁੱਝਸੀ- ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝਸੀ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਤੀਨੀ॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ॥੭॥ ਰਤੁ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਰਤੁ ਰਤੁ ਪੋਲੇ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੋ ਰਤੁ ਹੈ; ਰਤੁ ਬਿਨੁ. ਤੰਨੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਰਤ ਪੋਲਾ। ਰੱਤੇ- ਜੋ ਸਹਿ ਰਤੇ ਆਪਣੈ; ਤਿਨ ਤਨਿ. ਲੋਭ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ॥

ਅੰਗ ੯੫੦:- ਰਤੁ ਪੋਲਾ-ਭੈ ਪਇਐ ਤਨੁ ਖੀਣੁ ਹੋਇ; ਲੋਭ ਰਤੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ਸੁੱਧੁ- ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰਿ ਧਾਤੁ ਸੁਧੁ ਹੋਇ; ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ. ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ; ਜੋ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਰਾਮਕਲੀ. ਰਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਤਾ ਬਨਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸਿਆ; ਤਾ ਸਉਪਿਆ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੁ॥ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਤਾ ਜਾਗਿਆ; ਚੂਕਾ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰੁ॥ ਤਿਸ ਨੋ ਰੂਪੁ ਅਤਿ ਅਗਲਾ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਦਾ ਰਵੈ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ; ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਸੀਗਾਰੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਹਾਰਿ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ. ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਹਿ; ਨਿਤ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਸੈਸਾਰੈ ਵਿਚਿ. ਸੋਭ ਨ ਪਾਇਨੀ; ਅਗੈ ਜਿ ਕਰੇ, ਸੁ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਦੁਹੁ ਵਿਚਿ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਚੰਗੈ ਮੰਦੈ ਆਪਿ ਲਾਇਅਨੁ; ਸੋ ਕਰਨਿ. ਜਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾਰੁ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ; ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ. ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ॥ ਤਿਨ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ. ਨ ਚੁਕਈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਸੋ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ਸਹਾ-ਹਿ- ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾ ਓਇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਅ-ਲਿਪਤੁ- ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਸਦਾ ਰਹੈ; ਹੋਰਿ ਧੰਧੈ ਸਭਿ ਧਾਵਹਿ॥ਅਚੱਲੁ- ਆਪਿ ਨਿਹਚਲੁ ਅਚਲੁ ਹੈ; ਹੋਰਿ ਆਵਹਿ

ਜਾਵਹਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ; ਸਚਿ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਵਹਿ॥ਬੁੱਝਾਈ– ਸਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਸਚੁ॥ਬੁੱਝੈ- ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੋ ਬੁਝੈ; ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸਚੁ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ; ਹੁਕਮੁ. ਨ ਬੂਝੈ ਸਚੁ॥ਕੱਚੁਨਿ ਕੱਚੁ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ, ਸੋ ਭਗਤੁ ਹੋਇ; ਵਿਣੁ ਮੰਨੇ. ਕਚੁਨਿ ਕਚੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖ. ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਓਇ ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਉਨ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਓਇ ਆਪਣੈ ਸੁਆਇ ਆਇ ਬਹਿ ਗਲਾ ਕਰਹਿ; ਓਨਾ ਮਾਰੇ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ॥ ਅਗੈ ਦਰਗਹ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ; ਮਾਰਿ ਖੁਆਰੁ ਕੀਚਹਿ ਕੂੜਿਆਰ॥ ਏਹ ਕੂੜੈ ਕੀ ਮਲੁ ਕਿਉ ਉਤਰੈ; ਕੋਈ ਕਢਹੁ ਇਹੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਏ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟਣਹਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੯੫੧:- ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਨਾਮੋ ਆਰਾਧੇ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕਰਹੁ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰੁ॥ਉਤਾਰੀ-ਅਨੁ- ਮਲੁ ਕੂੜੀ. ਨਾਮਿ ਉਤਾਰੀਅਨੁ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਹੋਆ ਸਚਿਆਰੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਜਿਸ ਦੇ ਏਹਿ ਚਲਤ ਹਹਿ; ਸੋ ਜੀਵਉ. ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਨਾਹਿ; ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇ; ਜਿਥਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਈਐ॥ ਸਾਦਾਂ- ਰਸ ਕਸ ਸਾਦਾ ਬਾਹਰਾ; ਸਚੀ ਵਡਿਆਈਐ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਦੇਇ; ਆਪਿ ਲਏ ਮਿਲਾਈਐ॥ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਓਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਪਿਆਈ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ਪੁੱਤ ਸ-ਪੁੱਤ- ਬਾਬਾਣੀਆ ਕਹਾਣੀਆ; ਪੁਤ ਸਪੁਤ ਕਰੇਨਿ॥ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ ਸੁ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ; ਸੇਈ ਕਰਮ ਕਰੇਨਿ॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ- ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ, ਬਿਆਸ ਸੁਕ ਨਾਰਦ; ਬਚਨ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਨਿ॥ ਸਚੈ ਲਾਏ ਸਚਿ ਲਗੇ; ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇਨਿ॥ ਨਾਨਕ. ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਭਏ; ਜਿ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇਨਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰੂ ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰਧੁਲਾ; ਸਿਖ ਭੀ ਅੰਧੇ ਕਰਮ ਕਰੇਨਿ॥ ਓਇ ਭਾਣੈ ਚਲਨਿ ਆਪਣੈ; ਨਿਤ ਝੂਠੋ ਝੂਠੁ ਬੋਲੇਨਿ॥ਕੁਸੱਤੁ- ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਕਮਾਵਦੇ; ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸਦਾ ਕਰੇਨਿ॥ ਓਇ ਆਪਿ ਡੁਬੇ ਪਰ ਨਿੰਦਕਾ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਡੋਬੇਨਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਤੁ ਓਇ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਲਗੇ; ਉਇ ਬਪੁੜੇ ਕਿਆ ਕਰੇਨਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ ਰਖਦਾ; ਜੇਤੀ ਸਿਸਟਿ ਸਭ ਕੀਤੀ॥ਕੁਸੱਤਿ- ਇਕਿ ਕੂੜਿ ਕੁਸਤਿ ਲਾਇਅਨੁ; ਮਨਮੁਖ ਵਿਗੂਤੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤੀ॥ ਪੋਤੈ ਖ਼ਜਾਨੇ। ਵਾਤਿ ਮੁਖ। ਸਿਪੀਤੀ ਸਿਫ਼ਤੀ- ਜਿਨ ਕਉ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ; ਤਿਨ੍ ਵਾਤਿ ਸਿਪੀਤੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਚੁ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਈ॥੧੦॥ ਸਤੀ ਸਤੁ ਪੋਲੇ- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ; ਸਤੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ; ਘਰਿ ਦੇਵਣ ਜਾਹਿ॥ਖੱਟਿਐ- ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੈ; ਖਟਿਐ ਭਾਉ॥ ਭਾਵੈ ਆਵਉ; ਭਾਵੈ ਜਾਉ॥ ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ; ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ॥ ਆਪੋ ਆਪੈ ਪੂਜਾ ਹੋਇ॥ ਕਾਜੀ ਹੋਇ ਕੈ; ਬਹੈ ਨਿਆਇ॥ ਫੇਰੇ ਤਸਬੀ; ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ॥ਵੱਢੀ- ਵਢੀ ਲੈ ਕੈ; ਹਕੁ ਗਵਾਏ॥ਪੜ੍ਹਿ- ਜੇ ਕੋ ਪੁਛੈ; ਤਾ ਪੜਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਹਿੰਦੂ ਜਦੋਂ ਫ਼ਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗਦਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਰਕ ਕੰਨ 'ਚ ਕਲਮਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ। ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਰਾਜ ਸਮੇਂ ਦਾਈਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਜੋ ਜੰਮਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕੰਨ 'ਚ, ਕਲਮਾ ਸੁਣਾ

ਦਿੰਦੀਆਂ, ਬੱਚਾ ਤੁਰਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਸਮਾਹਿ ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੰਨਿ- ਤੁਰਕ ਮੰਤ੍ਰੁ; ਕਨਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਹਿ॥ ਲੋਕ ਮੁਹਾਵਹਿ; ਚਾੜੀ ਖਾਹਿ॥ ਚਉਕਾ ਦੇ ਕੈ; ਸੁਚਾ ਹੋਇ॥ ਐਸਾ ਹਿੰਦੂ; ਵੇਖਹੁ ਕੋਇ॥ ਜੋਗੀ ਗਿਰਹੀ; ਜਟਾ ਬਿਭੂਤ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ; ਰੋਵਹਿ ਪੂਤ॥ ਜੋਗੁ ਨ ਪਾਇਆ; ਜੁਗਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਕਿਤੁ ਕਾਰਣਿ; ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਕਲਿ ਕਾ ਏਹੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਆਪੇ ਆਖਣੁ; ਆਪੇ ਜਾਣੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਹਿੰਦੂ ਕੈ ਘਰਿ. ਹਿੰਦੂ ਆਵੈ॥ਪੜਿ- ਸੂਤੁ ਜਨੇਊ; ਪੜਿ ਗਲਿ ਪਾਵੈ॥ ਸੂਤੁ ਪਾਇ; ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈ॥ ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ; ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥

ਅੰਗ ੯੫੨:- ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਕਰੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਪੀਰੈ; ਕੋ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥ ਰਾਹੁ ਦਸਾਇ; ਓਥੈ ਕੋ ਜਾਇ॥ ਕਰਣੀ ਬਾਝਹੁ; ਭਿਸਤਿ ਨ ਪਾਇ॥ ਜੋਗੀ ਕੈ ਘਰਿ; ਜੁਗਤਿ ਦਸਾਈ॥ ਤਿਤੁ ਕਾਰਣਿ; ਕਨਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਾਈ॥ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਾਇ; ਫਿਰੈ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ; ਤੇਤੇ ਵਾਟਾਊ॥ ਚੀਰੀ ਆਈ; ਢਿਲ ਨ ਕਾਊ॥ ਏਥੈ ਜਾਣੈ; ਸੁ ਜਾਇ ਸਿਞਾਣੈ॥ ਫੱਕੜੁ- ਹੋਰੁ ਫਕੜੁ; ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣੈ॥ ਸਭਨਾ ਕਾ; ਦਰਿ ਲੇਖਾ ਹੋਇ॥ਬਾਝਹੁ ਕਸਕੇ- ਕਰਣੀ ਬਾਝਹੁ; ਤਰੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਚੋ ਸਚੁ; ਵਖਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਅਗੈ ਪੁਛ ਨ ਹੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ਗੜ੍ਹ- ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਆਖੀਐ; ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਗੜੁ॥ ਪੜ੍ਹ- ਅੰਦਰਿ ਲਾਲ ਜਵੇਹਰੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੜੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਸਰੀਰੁ, ਅਤਿ ਸੋਹਣਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਨਿਤ ਕੜੁ॥ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਜਾਈ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ਸੱਤਿ- ਨਾ ਸਤਿ ਦੁਖੀਆ. ਨਾ ਸਤਿ ਸੁਖੀਆ; ਨਾ ਸਤਿ. ਪਾਣੀ ਜੰਤ ਫਿਰਹਿ॥ ਕੇਸੀਂ- ਨਾ ਸਤਿ. ਮੂੰਡ ਮੁਡਾਈ ਕੇਸੀ; ਨਾ ਸਤਿ. ਪੜਿਆ ਦੇਸ ਫਿਰਹਿ॥ ਰੁੱਖੀਂ, ਬਿਰਖੀਂ, ਪੱਥਰ, ਸਹਿ- ਨਾ ਸਤਿ. ਰੁਖੀ ਬਿਰਖੀ ਪਥਰ; ਆਪੁ ਤਛਾਵਹਿ. ਦੁਖ ਸਹਹਿ॥ ਬੱਧੇ- ਨਾ ਸਤਿ. ਹਸਤੀ ਬਧੇ ਸੰਗਲ; ਨਾ ਸਤਿ. ਗਾਈ ਘਾਹੁ ਚਰਹਿ॥ ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਸਿਧਿ. ਦੇਵੈ ਜੇ ਸੋਈ; ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਤਿਸੁ ਆਇ ਮਿਲੈ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ; ਜਿਸੁ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵੈ॥ ਸਭਿ ਘਟ ਮੇਰੇ. ਹਉ ਸਭਨਾ ਅੰਦਰਿ; ਜਿਸਹਿ ਖੁਆਈ ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ ਕਹੈ॥ ਜਿਸਹਿ ਦਿਖਾਲਾ ਵਾਟੜੀ; ਤਿਸਹਿ ਭੁਲਾਵੈ ਕਉਣੁ॥ ਜਿਸਹਿ ਭੁਲਾਈ ਪੰਧ ਸਿਰਿ; ਤਿਸਹਿ ਦਿਖਾਵੈ ਕਉਣੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ਨਿਗ੍ਰਹੁ- ਸੋ ਗਿਰਹੀ; ਜੋ ਨਿਗ੍ਰਹੁ ਕਰੈ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ; ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ; ਕਰੇ ਸਰੀਰੁ॥ ਸੋ ਗਿਰਹੀ; ਗੰਗਾ ਕਾ ਨੀਰੁ॥ ਬੋਲੈ ਈਸਰੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ; ਰੇਖ ਨ ਰੂਪੁ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਸੋ ਅਉਧੂਤੀ ਜੋ ਧੂਪੈ ਆਪੁ॥ ਭਿਖਿਆ ਭੋਜਨੁ ਕਰੈ ਸੰਤਾਪੁ॥ ਅਉ ਫੇਰ। ਹਠ ਰਿਦੇ। ਪਟਣ ਸ੍ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸ਼ਹਿਰ- ਅਉ ਹਠ ਪਟਣ ਮਹਿ; ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ॥ਚੜ੍ਹੈ- ਸੋ ਅਉਧੂਤੀ ਸਿਵਪੁਰਿ ਚੜੈ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਰਖੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪ॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ; ਰੇਖ ਨ ਰੂਪੁ॥੩॥ ਮਃ ੧॥ ਸੋ ਉਦਾਸੀ; ਜਿ ਪਾਲੇ ਉਦਾਸੁ॥ ਅਰਧ ਉਰਧ; ਕਰੇ ਨਿਰੰਜਨ ਵਾਸੁ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਪਾਏ ਗੰਢਿ॥ ਪੜੈ ੜ

ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਤਿਸੁ ਉਦਾਸੀ ਕਾ; ਪੜੈ ਨ ਕੰਧੁ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਪੀਚੰਦੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ; ਰੇਖ ਨ ਰੂਪੁ॥੪॥ ਮਃ ੧॥ ਸੋ ਪਾਖੰਡੀ; ਜਿ ਕਾਇਆ ਪਖਾਲੇ॥ਪਰ-ਜਾਲੇ- ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਜਾਲੇ॥ ਸੁਪਨੈ; ਬਿੰਦੁ ਨ ਦੇਈ ਝਰਣਾ॥
ਅੰਗ ੯੫੩:- ਤਿਸੁ ਪਾਖੰਡੀ; ਜਰਾ ਨ ਮਰਣਾ॥ ਬੋਲੈ ਚਰਪਟੁ; ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ; ਰੇਖ ਨ ਰੂਪੁ॥੫॥ ਮਃ ੧॥ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ; ਜਿ ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਰੋਪੈ ਥੰਮੁ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਅੰਤਰਿ ਰਹੈ ਧਿਆਨਿ॥ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਸਤ ਸਮਾਨਿ॥ ਬੋਲੈ ਭਰਥਰਿ; ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ; ਰੇਖ ਨ ਰੂਪੁ॥੬॥ ਮਃ ੧॥ ਕਿਉ ਮਰੈ ਮੰਦਾ; ਕਿਉ ਜੀਵੈ ਜੁਗਤਿ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਇ; ਕਿਆ ਖਾਜੈ ਭੁਗਤਿ॥ ਆਸਤਿ ਆਸਤਕ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ। ਨਾਸਤਿ ਨਾਸ ਰੂਪ ਸਮਝੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ- ਆਸਤਿ ਨਾਸਤਿ; ਏਕੋ ਨਾਉ॥ ਹਿਆਉ ਰਿਦਾ। ਰਹੈ ਟਿਕੇ। ਅੱਖਰੁ ਉਪਦੇਸ਼- ਕਉਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ; ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਹਿਆਉ॥ ਧੂਪ ਛਾਵ; ਜੇ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹੈ॥ ਤਾ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ; ਗੁਰੁ ਕੋ ਕਹੈ॥ ਛਿਅ ਵਰਤਾਰੇ; ਵਰਤਹਿ ਪੂਤ॥ ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ; ਨਾ ਅਉਧੂਤ॥ ਨਿਰੰਕਾਰਿ; ਜੋ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਕਾਹੇ; ਭੀਖਿਆ ਮੰਗਣਿ ਜਾਇ॥੭॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ; ਜਿਥਹੁ ਹਰਿ ਜਾਤਾ॥ ਮਾਨਸ ਦੇਹ. ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਪਾਇਆ; ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਬਾਹਰਿ. ਮੂਲਿ ਨ ਖੋਜੀਐ; ਘਰ ਮਾਹਿ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਮਨਮੁਖ. ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਤਾ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਈ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਮੂਰਖੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੁਣੈ; ਮੂਰਖ ਕਾ ਕਹਣਾ॥ ਲੱਖਣ- ਮੂਰਖ ਕੇ ਕਿਆ ਲਖਣ ਹੈ; ਕਿਆ ਮੂਰਖ ਕਾ ਕਰਣਾ॥ ਮੂਰਖ ਓਹੁ ਜਿ ਮੁਗਧੁ ਹੈ; ਅਹੰਕਾਰੇ ਮਰਣਾ॥ ਏਤੁ ਕਮਾਣੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ; ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਰਹਣਾ॥ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਪਵੈ ਖੂਹਿ; ਕਿਹੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣਾ॥ ਅ-ਲਿਪਤੋ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ; ਓਸੁ ਅਲਿਪਤੋ ਰਹਣਾ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਡੁੱਬਦੇ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਆਪਿ ਉਧਰੈ; ਓਸੁ ਪਿਛੈ ਡੁਬਦੇ ਭੀ ਤਰਣਾ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ; ਜੋ ਦੇਇ ਸੁ ਸਹਣਾ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ਸਿੱਖ- ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰੇ ਮਨਾ; ਸੁਣੀਐ ਸਿਖ ਸਹੀ॥ ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੇਸੀਆ; ਬੈਠਾ ਕਢਿ ਵਹੀ॥ ਤਲਬਾ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਸੱਦੇ। ਪਉਸਨਿ ਪੈਣਗੇ। ਆਕੀਆ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ- ਤਲਬਾ ਪਉਸਨਿ ਆਕੀਆ; ਬਾਕੀ ਜਿਨਾ ਰਹੀ॥ ਤਈ ਮੁਕੱਰਰ, ਮੌਜੂਦ- ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ; ਹੋਸੀ ਆਇ ਤਈ॥ ਗਲ਼ੀ- ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ. ਨ ਸੁਝਈ; ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਫਹੀ॥ਨਿਖੁੱਟੇ- ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ; ਓੜਕਿ ਸਚਿ ਰਹੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸਭੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਆਪੈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਨਾ ਪਵੈ; ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ. ਨ ਜਾਪੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਪੈ॥ ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ; ਅਹੰਕਾਰੁ ਗਵਾਪੈ॥ਬੁੱਝਾਈ- ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਈ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਦਾਨ ਡੰਨ- ਸਹੰਸਰ ਦਾਨ ਦੇ; ਇੰਦ੍ਰੁ ਰੋਆਇਆ॥ ਪਰਸਰਾਮੁ ਰੋਵੈ; ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਅ-ਜੈ- ਅਜੈ ਸੁ ਰੋਵੈ; ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ॥ ਐਸੀ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਰੋਵੈ ਰਾਮੁ; ਨਿਕਾਲਾ ਭਇਆ॥

ਅੰਗ ੯੫੪:- ਸੀਤਾ ਲਖਮਣੁ; ਵਿਛੁੜਿ ਗਇਆ॥ ਰੋਵੈ ਦਹਸਿਰੁ; ਲੰਕ ਗਵਾਇ॥ਆਂਦੀ- ਜਿਨਿ ਸੀਤਾ ਆਦੀ; ਡਉਰੂ ਵਾਇ॥ ਰੋਵਹਿ ਪਾਂਡਵ; ਭਏ ਮਜੂਰ॥ ਜਿਨ ਕੈ; ਸੁਆਮੀ ਰਹਤ ਹਦੂਰਿ॥ ਰੋਵੈ ਜਨਮੇਜਾ; ਖੁਇ ਗਇਆ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੇ ਏਕੀ ਇੱਕੋ ਕਾਰਣ ਕਰਕੇ ਜਨਮੇਜਾ- ਏਕੀ ਕਾਰਣਿ; ਪਾਪੀ ਭਇਆ॥ ਰੋਵਹਿ; ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੀਰ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ; ਮਤੁ ਲਾਗੈ ਭੀੜ॥ ਰੋਵਹਿ ਰਾਜੇ; ਕੰਨ ਪੜਾਇ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਹਿ; ਭੀਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਰੋਵਹਿ ਕਿਰਪਨ; ਸੰਚਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ॥ ਪੰਡਿਤ ਰੋਵਹਿ; ਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇ॥ ਬਾਲੀ ਰੋਵੈ; ਨਾਹਿ ਭਤਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ; ਦੁਖੀਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮੰਨੇ ਨਾਉ; ਸੋਈ ਜਿਣਿ ਜਾਇ॥ ਅਉਰੀ ਕਰਮ; ਨ ਲੇਖੈ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੰਨਿਐ; ਅਵਰਿ ਕਾਰਾ ਸਭਿ ਬਾਦਿ॥ਬੁੱਝੀਐ- ਨਾਨਕ ਮੰਨਿਆ ਮੰਨੀਐ; ਬੁਝੀਐ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਧੁਰਿ ਮੇਲੁ; ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਉਚਰੈ; ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ; ਸਚੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ॥੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਨਾਨਕ. ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਕੈ; ਰਤਨਾ ਪਰਖਣ ਜਾਇ॥ ਰਤਨਾ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ; ਆਵੈ ਆਪੁ ਲਖਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਰਤਨਾ ਕੇਰੀ ਗੁਥਲੀ; ਰਤਨੀ ਖੋਲੀ ਆਇ॥ ਵੱਖਰ- ਵਖਰ ਤੈ ਵਣਜਾਰਿਆ; ਦੁਹਾ ਰਹੀ ਸਮਾਇ॥ ਜਿਨ ਗੁਣੁ ਪਲੈ ਨਾਨਕਾ; ਮਾਣਕ ਵਣਜਹਿ ਸੇਇ॥ ਵੱਤਹਿ- ਰਤਨਾ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ; ਅੰਧੇ. ਵਤਹਿ ਲੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਹੈ; ਦਸਵੈ ਗੁਪਤੁ ਰਖੀਜੈ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ. ਨ ਖੁਲਨੀ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਖੁਲੀਜੈ॥ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਧੁਨਿ ਵਜਦੇ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਜੈ॥ ਤਿਤੁ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਚਾਨਣਾ; ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਮਿਲੀਜੈ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਰਚਨ ਰਚਾਈ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਅੰਧੇ ਕੈ ਰਾਹਿ ਦਸਿਐ; ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਸੁ ਜਾਇ॥

ਉੱਝੜਿ- ਹੋਇ ਸੁਜਾਖਾ ਨਾਨਕਾ; ਸੋ ਕਿਉ ਉਝੜਿ ਪਾਇ॥ ਅੰਧੇ ਏਹਿ. ਨ ਆਖੀਅਨਿ; ਜਿਨ ਮੁਖਿ ਲੋਇਣ ਨਾਹਿ॥ ਘੁੱਥੇ- ਅੰਧੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ; ਖਸਮਹੁ. ਘੁਥੇ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੨ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ- ਮਃ੨॥ਸਾਹਿਬਿ- ਸਾਹਬਿ. ਅੰਧਾ ਜੋ ਕੀਆ; ਕਰੇ ਸੁਜਾਖਾ ਹੋਇ॥ ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ; ਜੇ ਸਉ ਆਖੈ ਕੋਇ॥ ਜਿਥੈ ਸੁ ਵਸਤੁ. ਨ ਜਾਪਈ; ਆਪੇ ਵਰਤਉ ਜਾਣਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗਾਹਕੁ ਕਿਉ ਲਏ; ਸਕੈ ਨ ਵਸਤੁ ਪਛਾਣਿ॥੨॥ ਮਃ ੨॥ ਸੋ ਕਿਉ ਅੰਧਾ ਆਖੀਐ; ਜਿ ਹੁਕਮਹੁ ਅੰਧਾ ਹੋਇ॥ਬੁੱਝਈ- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਈ; ਅੰਗ ੯੫੫:- ਅੰਧਾ ਕਹੀਐ ਸੋਇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੜ੍ਹ- ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ. ਗੜੁ ਕੋਟੁ ਹੈ; ਸਭਿ ਦਿਸੰਤਰ ਦੇਸਾ॥ ਆਪੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈਅਨੁ; ਸਭ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸਾ॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਆਪਿ ਗੁਪਤੁ ਰਖੇਸਾ॥ ਏਸਾ ਬ੍ਰਹਮ- ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ; ਸਚੁ ਪਰਗਟੀ ਏਸਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਹੈ; ਗੁਰਿ. ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥੧੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਸਾਵਣੁ ਰਾਤਿ ਅਹਾੜੁ ਦਿਹੁ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ ਖੇਤ॥ ਦਰੋਗੁ ਝੂਠ। ਰਾਹ ਰਸਤੇ।ਵਿਕਾਰਾਂ 'ਚ ਕੁਹੇਤ ਖੋਟਾ ਪ੍ਰੇਮ। ਵੱਤ੍ਰ, ਹਾਲੀ ਪੋਲਾ- ਲਬੁ ਵਤ੍ਰ, ਦਰੋਗੁ ਬੀਉ; ਹਾਲੀ ਰਾਹੁ

ਕੁਹੇਤ॥ ਹਲੁ ਪੋਲਾ,ਖੱਟੇ- ਹਲੁ ਬੀਚਾਰੁ, ਵਿਕਾਰ ਮਣ; ਹੁਕਮੀ ਖਟੇ ਖਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ; ਅਉਤੁ ਜਣੇਦਾ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਭਉ ਭੁਇ. ਪਵਿਤੁ ਪਾਣੀ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਬਲੇਦ॥ ਵੱਤ੍ਰ- ਹਲੁ ਹਲੇਮੀ, ਹਾਲੀ ਚਿਤੁ; ਚੇਤਾ ਵਤ੍ਰ. ਵਖਤ ਸੰਜੋਗੁ॥ ਨਾਉ ਬੀਜੁ. ਬਖਸੀਸ ਬੋਹਲ; ਦੁਨੀਆ ਸਗਲ ਦਰੋਗ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ; ਜਾਵਹਿ ਸਗਲ ਵਿਜੋਗ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬੋਲੈ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੈ; ਨਿਤ ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲੈ॥ਮਥਿ ਪੋਲਾ, ਤੱਤੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢੋਲੈ॥ ਲੱਧਾ- ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਹਰਿ ਲਧਾ ਟੋਲੈ॥ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਦਾ; ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥੧੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਨਾਨਕ. ਚਿੰਤਾ ਮਤਿ ਕਰਹੁ; ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੇਇ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਅਨੁ; ਤਿਨਾ ਭਿ ਰੋਜੀ ਦੇਇ॥ ਓਥੈ ਹਟੁ. ਨ ਚਲਈ; ਨਾ ਕੋ ਕਿਰਸ ਕਰੇਇ॥ ਸਉਦਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾ ਕੋ ਲਏ ਨ ਦੇਇ॥ ਕਰੇ-ਇ- ਜੀਆ ਕਾ ਆਹਾਰੁ ਜੀਅ; ਖਾਣਾ ਏਹੁ ਕਰੇਇ॥ਸਾਇਰਾਂ- ਵਿਚਿ ਉਪਾਏ ਸਾਇਰਾ; ਤਿਨਾ ਭਿ ਸਾਰ ਕਰੇਇ॥ਹੇ-ਇ- ਨਾਨਕ. ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰਹੁ; ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਜੀਉ ਮਛੁਲੀ; ਝੀਵਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲੁ॥ ਪੜੈ ਝਾੜੇ ਹਲੰਤ ਨਾ ਲਾਉ- ਮਨੂਆ. ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਈ; ਪੜੈ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਲੁ॥ਬੱਧਾ- ਨਾਨਕ. ਚਿਤੁ ਅਚੇਤੁ ਹੈ; ਚਿੰਤਾ ਬਧਾ ਜਾਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਤਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਤਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਕੀਤਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਹੈ; ਵਡਭਾਗੀ ਲੀਤਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਰਿ ਗਈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੀਤਾ॥ਬੁੱਝਾਈ- ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ਕੱਤਿ- ਵੇਲਿ ਪਿੰਞਾਇਆ; ਕਤਿ ਵੁਣਾਇਆ॥ਕੱਟਿ ਕੁੱਟਿ- ਕਟਿ ਕੁਟਿ ਕਰਿ; ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਇਆ॥ ਲੋਹਾ ਵਢੇ ਦਰਜੀ ਪਾੜੇ; ਸੂਈ ਧਾਗਾ ਸੀਵੈ॥ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਇਉ ਪਤਿ ਪਾਟੀ. ਸਿਫਤੀ ਸੀਪੈ; ਨਾਨਕ. ਜੀਵਤ ਜੀਵੈ॥ਕੱਪੜੁ- ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਕਪੜੁ ਪਾਟੈ; ਸੂਈ ਧਾਗਾ ਗੰਢੈ॥ ਪੱਖੁ ਚੱਲੈ- ਮਾਹੁ ਪਖੁ. ਕਿਹੁ ਚਲੈ ਨਾਹੀ; ਘੜੀ ਮੁਹਤੁ ਕਿਛੁ ਹੰਢੈ॥

ਅੰਗ ੯੫੬:- ਸਚੁ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ; ਸੀਤਾ ਕਦੇ ਨ ਪਾਟੈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੋ ਸਚਾ; ਤਿਚਰੁ ਜਾਪੀ ਜਾਪੈ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ; ਸਚੁ ਸਭੁ ਸਾਰੁ॥ ਘਾੜਤ ਤਿਸ ਕੀ; ਅਪਰ ਅਪਾਰ॥ ਸਬਦੇ ਸਾਣ; ਰਖਾਈ ਲਾਇ॥ ਥੇਕੈ ਮਿਆਨ। ਥੇਂਕੈ- ਗੁਣ ਕੀ ਥੇਕੈ; ਵਿਚਿ ਸਮਾਇ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ; ਸੇਖੁ॥ਲੱਬੁ- ਲੋਹੂ ਲਬੁ; ਨਿਕਥਾ ਵੇਖੁ॥ ਹੋਇ ਹਲਾਲੁ; ਲਗੈ ਹਕਿ ਜਾਇ॥ਨਾਨਕ; ਦਰਿ ਦੀਦਾਰਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਕਮਰਿ ਕਟਾਰਾ ਬੰਕੁੜਾ; ਬੰਕੇ ਕਾ ਅਸਵਾਰੁ॥ ਗਰਬੁ. ਨ ਕੀਜੈ ਨਾਨਕਾ; ਮਤੁ ਸਿਰਿ ਆਵੈ ਭਾਰੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ਚੱਲੈ- ਸੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ; ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲੈ॥ਪੱਲੈ- ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੇ ਸਚੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਧਨੁ ਪਲੈ॥ ਅ-ਚੱਲੈ- ਭਗਤ ਸੋਹਨਿ. ਗੁਣ ਗਾਵਦੇ; ਗੁਰਮਤਿ ਅਚਲੈ॥ ਭਲੈ ਪੋਲਾ- ਰਤਨ ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਲੈ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਆਸਾ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ; ਕੋਇ

ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵਿਆ; ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਨਾ ਕਿਛੁ ਆਸਾ ਹਥਿ ਹੈ; ਕੇਉ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਇ॥ ਕਿਆ ਕਰੇ ਏਹ ਬਪੁੜੀ; ਜਾਂ ਭੁੋਲਾਏ ਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰ; ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰ; ਨਿਹਚਲੁ ਏਹੁ ਧਨੁ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਆਰਾਧੇ; ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਇ ਜਨੁ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅਗਮੁ; ਰਸਨਾ ਏਕੁ ਭਨੁ॥ਸਰਬੱਤਿ- ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤਿ; ਨਾਨਕੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥੨੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਰਵਰ ਹੰਸ ਧੁਰੇ ਹੀ ਮੇਲਾ; ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ॥ ਸਰਵਰ ਅੰਦਰਿ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ; ਸੋ ਹੰਸਾ ਕਾ ਖਾਣਾ॥ ਬਗੁਲਾ ਕਾਗੁ. ਨ ਰਹਈ ਸਰਵਰਿ; ਜੇ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਸਿਆਣਾ॥ ਓਨਾ ਰਿਜਕੁ. ਨ ਪਇਓ ਓਥੈ; ਓਨ੍ਾ ਹੋਰੋ ਖਾਣਾ॥ ਸਚਿ ਕਮਾਣੈ ਸਚੋ ਪਾਈਐ; ਕੂੜੈ ਕੂੜਾ ਮਾਣਾ॥ ਪੈ-ਯਾ- ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਕੌ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ; ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਪੈਯਾ ਪਰਵਾਣਾ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਉਜਲਾ; ਜੇ ਕੋ ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਈ ਸੇਵੀਐ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੋ ਦੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਸੇਵੀਐ; ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ. ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਅਵਗੁਣ ਵੰਞਨਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ; ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਆਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਲਾਈ-ਅਨੁ- ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈਅਨੁ॥ਪਤੀ-ਆਈਅਨੁ- ਆਪੇ ਹੀ ਉਪਦੇਸਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤੀਆਈਅਨੁ॥ ਉੱਝੜਿ- ਇਕਿ ਆਪੇ ਉਝੜਿ ਪਾਇਅਨੁ; ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਲਾਇਅਨੁ॥ਬੁੱਝਾਏ ਬੁੱਝਸੀ- ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝਸੀ; ਆਪੇ ਨਾਇ ਲਾਈਅਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨੧॥੧॥ ਸੁਧੁ॥

ਅੰਗ ੯੫੭:- ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਜੈਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਣੀਦਾ; ਤੈਸੋ ਹੀ ਮੈ ਡੀਠੁ॥ ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾ ਬਸੀਠੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਦਾ; ਕਟੇ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਾਇਆ; ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਪਇਆ ਸੰਜੋਗੁ ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਇਕੁ ਸਜਣੁ ਸਭਿ ਸਜਣਾ; ਇਕੁ ਵੈਰੀ ਸਭਿ ਵਾਦਿ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵੇਖਾਲਿਆ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਸਭ ਬਾਦਿ ॥ ਸਾਕਤ ਦੁਰਜਨ ਭਰਮਿਆ; ਜੋ ਲਗੇ ਦੂਜੈ ਸਾਦਿ॥ਬੁੱਝਿਆ- ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੁਝਿਆ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ ॥੨॥ ਥੱਟਣਹਾਰੈ, ਥੱਟਿਆ- ਪਉੜੀ॥ ਥਟਣਹਾਰੈ ਥਾਟੁ; ਆਪੇ ਹੀ ਥਟਿਆ॥ ਖੱਟਿਆ- ਆਪੇ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ; ਆਪੇ ਹੀ ਖਟਿਆ॥ ਰੱਟਿਆ- ਆਪੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰੁ; ਆਪੇ ਰੰਗ ਰਟਿਆ॥ ਬ੍ਰਹਮੱਟਿਆ- ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਪਾਇ; ਅਲਖ ਬ੍ਰਹਮਟਿਆ॥ ਪਰੱਟਿਆ- ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਬੇਅੰਤ; ਪਰੈ ਪਰਟਿਆ॥ ਵਜੀਰ-ਟਿਆ- ਆਪੇ ਵਡ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਆਪਿ ਵਜੀਰਟਿਆ॥ ਮੱਟਿਆ- ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਕੀਮ; ਕੇਵਡੁ ਮਟਿਆ॥ ਪਰਗ-ਟਿਆ- ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟਿਆ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ; ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਹੁ ਦਿਖਾਲਿ॥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਦੇਵਾ ਮਨੁ ਆਪਣਾ; ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲਿ॥ ਇਕਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਹਰਾ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਾਇਓਨੁ; ਜਿਨ ਸਦ ਹੀ ਵਰਤੈ ਨਾਲਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਲੋਚਾ ਮਿਲਣ ਕੀ; ਕਿਉ ਪਾਵਾ ਪ੍ਰਭ ਤੋਹਿ॥ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ; ਜੋ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੋਹਿ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ; ਜਤ

ਦੇਖਾ ਤਤ ਸੋਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ; ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹੀਐ॥ ਜਿਸੁ ਰਖੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ; ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹੀਐ॥ਵੱਸਿ- ਕੋਇ. ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਵਸਿ; ਸਭਨਾ ਇਕ ਧਰ॥ ਵਾਂਗਿ- ਪਾਲੇ ਬਾਲਕ ਵਾਗਿ; ਦੇ ਕੈ ਆਪਿ ਕਰ॥ ਕਰਦਾ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ; ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਣੀਐ॥ ਸਰਬ ਧਾਰ ਸਮਰਥ; ਹਉ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਣੀਐ॥ ਗਾਈਐ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ; ਗਾਵਣ ਜੋਗਿਆ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ; ਤਿਨੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗਿਆ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਭੀੜਹੁ ਮੋਕਲਾਈ ਕੀਤੀਅਨੁ; ਸਭ ਰਖੇ ਕੁਟੰਬੈ ਨਾਲਿ॥ ਕਾਰਜ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਅਨੁ; ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸਭਾਲਿ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੰਠਿ ਲਾਇਦਾ; ਲਹੁੜੇ ਬਾਲਕ ਪਾਲਿ॥ ਦਇਆਲ ਹੋਏ ਸਭ ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ ਅੰਗ ੯੫੮:- ਮਃ ੫॥ ਵਿਣੁ ਤੁਧੁ. ਹੋਰੁ ਜਿ ਮੰਗਣਾ; ਸਿਰਿ ਦੁਖਾ ਕੈ ਦੁਖ॥ ਦੇਹਿ ਨਾਮੁ ਸੰਤੋਖੀਆ; ਉਤਰੈ ਮਨ ਕੀ ਭੁਖ॥ ਗੁਰਿ. ਵਣੁ ਤਿਣੁ ਹਰਿਆ ਕੀਤਿਆ; ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਮਨੁਖ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਦਾਤਾਰੁ; ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ॥ ਘੜੀ ਨ ਮੁਹਤੁ ਚਸਾ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾ ਸਰੈ॥ ਲੁਕਿ ਪੋਲਾ -ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ; ਕਿਆ ਕੋ ਲੁਕਿ ਕਰੈ॥ ਜਿਸੁ ਪਤਿ ਰਖੈ ਆਪਿ; ਸੋ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ॥ਤਪਾ ਪੋਲਾ- ਭਗਤੁ ਗਿਆਨੀ ਤਪਾ; ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਸੋ ਪੂਰਾ ਪਰਧਾਨੁ; ਜਿਸ ਨੋ ਬਲੁ ਧਰੈ॥ ਅ-ਜਰੁ- ਜਿਸਹਿ ਜਰਾਏ ਆਪਿ; ਸੋਈ ਅਜਰੁ ਜਰੈ॥ ਤਿਸ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਸਚੁ; ਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰ. ਮਨਿ ਧਰੈ॥੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ਤਿਖ ਪੋਲਾ- ਸੁਰੰਗੜੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ-ਧੰਨੁ ਸੁ ਰਾਗ ਸੁਰੰਗੜੇ; ਆਲਾਪਤ. ਸਭ ਤਿਖ ਜਾਇ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਜੰਤ ਸੁਹਾਵੜੇ; ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਦੇ ਨਾਉ॥ ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ. ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ਪੱਲੈ- ਤਿਨ ਕੀ ਧੂੜਿ ਹਮ ਬਾਛਦੇ; ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਜੋ ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਗੋਵਿੰਦ ਕੈ; ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਆਖਾ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ; ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਲਹੁ ਰਾਇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪਾਇਆ ਅਗਮ ਰੂਪੁ; ਅਨਤ. ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਘੜੀ ਧੰਨੁ; ਧਨੁ ਮੂਰਤੁ ਪਲੁ ਸਾਰੁ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਦਿਨਸੁ ਸੰਜੋਗੜਾ; ਜਿਤੁ ਡਿਠਾ ਗੁਰ ਦਰਸਾਰੁ॥ ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ॥ ਹਉਮੈ ਤੁਟਾ ਮੋਹੜਾ; ਇਕੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ਲੱਗਾ, ਉ-ਧਰਿਆ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਲਗਾ ਸੇਵ ਹਰਿ; ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਭਗਤਿ; ਵਿਰਲੇ ਦਿਤੀਅਨੁ॥ ਸਉਪੇ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰ; ਫਿਰਿ. ਪੁਛ ਨ ਲੀਤੀਅਨੁ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਲਗਾ ਰੰਗੁ; ਸੇ ਰੰਗਿ ਰਤਿਆ॥ ਭਤਿਆ ਪੋਲਾ- ਓਨਾ ਇਕੋ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ; ਇਕਾ ਉਨ ਭਤਿਆ॥ਜੱਗੁ- ਓਨਾ ਪਿਛੈ ਜਗੁ; ਭੁੰਚੈ ਭੋਗਈ॥ ਜੋਗਈ ਕਸਕੇ- ਓਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰਬੁ; ਓਨਾਹਾ ਜੋਗਈ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੁ ਆਇ; ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਿਆ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ; ਜਿ ਖਸਮੈ ਭਾਣਿਆ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਦੋਸਤੀ; ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਰੰਗੁ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਸਜਣੋ; ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਸੰਗੁ॥ ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਗੋਸਟੇ; ਮੁਹੁ ਮੈਲਾ ਕਰੈ ਨ ਭੰਗੁ॥ ਜਾਣੈ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ; ਕਦੇ. ਨ ਮੋੜੈ ਰੰਗੁ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਮਸਲਤੀ; ਭੰਨਣ ਘੜਨ ਸਮਰਥੁ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ

ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ; ਸਿਰਿ ਦਾਤਿਆ ਜਗ ਹਥੁ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਦੀ. ਮੈ ਟੇਕ ਹੈ; ਜੋ ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਸਮਰਥੁ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ;

ਅੰਗ ੯੫੯:- ਮਸਤਕਿ ਧਰਿ ਕੈ ਹਥੁ॥ਜੱਗਤੁ- ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ; ਜਿਨਿ ਤਾਰਿਆ ਸਗਲ ਜਗਤੁ॥ ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ; ਪਾਇਆ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ; ਸਦ ਹੀ ਭੋਗੇ ਭੋਗ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਮਨਮੁਖਾ ਕੇਰੀ ਦੋਸਤੀ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ॥ਭੱਜਿ- ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਭਜਿ ਜਾਨਿ; ਕਦੇ ਨ ਪਾਇਨਿ ਬੰਧੁ॥ ਜਿਚਰੁ ਪੈਨਨਿ ਖਾਵਨ੍ਹੇ; ਤਿਚਰੁ ਰਖਨਿ ਗੰਢੁ॥ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ. ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵਈ; ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਬੋਲਨਿ ਗੰਧੁ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ॥ ਕੂੜਾ ਗੰਢੁ ਨ ਚਲਈ; ਚਿਕੜਿ ਪਥਰ ਬੰਧੁ॥ ਅੰਧੇ. ਆਪੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਫਕੜੁ ਪਿਟਨਿ ਧੰਧੁ॥ ਝੂਠੈ ਮੋਹਿ ਲਪਟਾਇਆ; ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹੰਧੁ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ; ਧੁਰਿ ਪੂਰਾ ਕਰਮੁ ਕਰੇਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ; ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਰੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੋ ਰਤੇ ਦੀਦਾਰ; ਸੇਈ ਸਚੁ ਹਾਕੁ॥ਲੱਭੈ- ਜਿਨੀ ਜਾਤਾ ਖਸਮੁ; ਕਿਉ ਲਭੈ ਤਿਨਾ ਖਾਕੁ॥ ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਵੇਕਾਰੁ; ਹੋਵੈ ਸੰਗਿ ਪਾਕੁ॥ ਦਿਸੈ ਸਚਾ ਮਹਲੁ; ਖੁਲੈ ਭਰਮ ਤਾਕੁ ॥ ਜਿਸਹਿ ਦਿਖਾਲੇ ਮਹਲੁ; ਤਿਸੁ. ਨ ਮਿਲੈ ਧਾਕੁ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ; ਬਿੰਦਕ ਨਦਰਿ ਝਾਕੁ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਲਾਗੁ॥ ਤਿਸੈ ਮਿਲੈ ਸੰਤ ਖਾਕੁ; ਮਸਤਕਿ ਜਿਸੈ ਭਾਗੁ॥੫॥ ਪਰਾਏ ਮਰਦ ਵਿਕਾਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾਲ, ਨ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀਆਂ, ਹਰਨ ਜੈਸੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਹਰਣਾਖੀ ਗੁਰਸੇਵਕ ਸਖੀ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਹਰਣਾਖੀ ਕੂ. ਸਚੁ ਵੈਣੁ ਸੁਣਾਈ; ਜੋ ਤਉ ਕਰੇ ਉਧਾਰਣੁ॥ ਛਬੀਲੀ ਸ਼ੋਭਾ ਵਾਲੀ। ਸਾਧਾਰਣੁ ਸਵਾਰਨ ਵਾਲੇ- ਸੁੰਦਰ ਬਚਨ. ਤੁਮ ਸੁਣਹੁ ਛਬੀਲੀ; ਪਿਰੁ. ਤੈਡਾ ਮਨ ਸਾਧਾਰਣੁ॥ ਦੱਸਿ- ਦੁਰਜਨ ਸੇਤੀ. ਨੇਹੁ ਰਚਾਇਓ; ਦਸਿ ਵਿਖਾ. ਮੈ ਕਾਰਣੁ॥ ਊਣੀ ਨਾਹੀ. ਝੂਣੀ ਨਾਹੀ; ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਵਿਹੂਣੀ॥ ਪਿਰੁ ਛੈਲੁ ਛਬੀਲਾ. ਛਡਿ ਗਵਾਇਓ; ਦੁਰਮਤਿ ਕਰਮਿ ਵਿਹੂਣੀ॥ਭੁੱਲੀ ਚੁੱਕੀ- ਨਾ ਹਉ ਭੁਲੀ. ਨਾ ਹਉ ਚੁਕੀ; ਨਾ ਮੈ. ਨਾਹੀ ਦੋਸਾ॥ ਜਿਤੁ ਹਉ ਲਾਈ. ਤਿਤੁ ਹਉ ਲਗੀ; ਤੂ ਸੁਣਿ ਸਚੁ ਸੰਦੇਸਾ॥ ਸਾਂਈਂ ਸਾਂਈਂ- ਸਾਈ ਸੋੁਹਾਗਣਿ ਸਾਈ ਭਾਗਣਿ; ਜੈ ਪਿਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਪਿਰਿ. ਅਉਗਣ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭਿ ਗਵਾਏ; ਗਲ ਸੇਤੀ ਲਾਇ ਸਵਾਰੀ॥ ਕਰਮਹੀਣ ਧਨ ਕਰੈ ਬਿਨੰਤੀ; ਕਦਿ ਨਾਨਕ ਆਵੈ ਵਾਰੀ॥ ਸਭਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਮਾਣਹਿ ਰਲੀਆ; ਇਕ ਦੇਵਹੁ ਰਾਤਿ ਮੁਰਾਰੀ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਕਾਹੇ ਮਨ ਤੂ ਡੋਲਤਾ; ਹਰਿ ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਸਭਿ ਦੁਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਆਰਾਧਿ ਮਨ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਓਨੀ ਛਡਿਆ ਮਾਇਆ ਸੁਆਵੜਾ; ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਅਠੇ ਪਹਰ ਇਕਤੈ ਲਿਵੈ; ਮੰਨੇਨਿ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੯੬੦:- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਇਕੁ; ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਪਿਆਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ; ਤਿਸ ਨੋ ਸਦਾ ਸੁਖ॥ ਜਿਸੁ. ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ; ਤਿਸੁ ਜਮ ਨਾਹਿ ਦੁਖ॥ ਕਾੜਿਆ ਝੋਰਾ। ਕਾੜਿਆ ਡਾੜੇ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ

ਚਿਤਿ; ਤਿਸੁ ਕਿ ਕਾੜਿਆ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਤਾ ਮਿਤ੍ਰੁ; ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਜਨੁ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ; ਬਹੁਤਾ ਤਿਸੁ ਧਨੁ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ; ਸੋ ਵਡ ਪਰਵਾਰਿਆ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ; ਤਿਨਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਿਆ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਅੰਦਰਹੁ ਅੰਨਾ ਬਾਹਰਹੁ ਅੰਨਾ; ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਗਾਵੈ॥ ਦੇਹੀ ਧੋਵੈ ਚਕ੍ਰ ਬਣਾਏ; ਮਾਇਆ ਨੋ ਬਹੁ ਧਾਵੈ॥ ਅੰਦਰਿ ਮੈਲੁ. ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ॥ ਨੀਂਦ ਵਿਆਪਿਆ ਕਾਮਿ ਸੰਤਾਪਿਆ; ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਾਵੈ॥ ਕੁੱਟੇ- ਬੈਸਨੋ ਨਾਮੁ ਕਰਮ ਹਉ ਜੁਗਤਾ; ਤੁਹ ਕੁਟੇ ਕਿਆ ਫਲੁ ਪਾਵੈ॥ਬੱਗੁ- ਹੰਸਾ ਵਿਚਿ ਬੈਠਾ. ਬਗੁ ਨ ਬਣਈ; ਨਿਤ ਬੈਠਾ. ਮਛੀ ਨੋ ਤਾਰ ਲਾਵੈ॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ, ਬੱਗਾਂ- ਜਾ ਹੰਸ ਸਭਾ, ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਿ ਦੇਖਨਿ; ਤਾ ਬਗਾ ਨਾਲਿ. ਜੋੜੁ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ॥ਡੱਡਾਂ- ਹੰਸਾ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ਚੁਗਣਾ; ਬਗੁ ਡਡਾ ਭਾਲਣ ਜਾਵੈ॥ ਉੱਡਰਿਆ- ਉਡਰਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਬਗੁਲਾ; ਮਤੁ ਹੋਵੈ, ਮੰਞੁ ਲਖਾਵੈ॥ ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ; ਕਿਸੁ ਦੋਸੁ ਦਿਚੈ. ਜਾ ਹਰਿ ਏਵੈ ਭਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ. ਰਤਨੀ ਭਰਪੂਰੇ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈ॥ ਇੱਕਠੇ- ਸਿਖ ਹੰਸ. ਸਰਵਰਿ ਇਕਠੇ ਹੋਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਹੁਕਮਾਵੈ॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਮਾਣਕ ਸਰਵਰਿ ਭਰਪੂਰੇ; ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਰਹੇ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਰਵਰ ਹੰਸੁ. ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਈ; ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਜਿਸ ਦੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਆਵੈ॥ਸੱਭਾ- ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਟੰਬ ਸਭਿ ਤਾਰੇ; ਸਭਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਛਡਾਵੈ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪੰਡਿਤੁ ਆਖਾਏ ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ; ਕੋਰੜ ਮੋਠ ਜਿਨੇਹਾ॥ ਤਿਸਟਸਿ ਇਸਥਿੱਤ। ਤਿਸ-ਟਸਿ ਪੋਲਾ- ਅੰਦਰਿ ਮੋਹੁ. ਨਿਤ ਭਰਮਿ ਵਿਆਪਿਆ; ਤਿਸਟਸਿ ਨਾਹੀ ਦੇਹਾ॥ ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਕੂੜੀ ਜਾਵੈ; ਮਾਇਆ ਕੀ ਨਿਤ ਜੋਹਾ॥ ਸਚੁ ਕਹੈ ਤਾ ਛੋਹੋ ਆਵੈ; ਅੰਤਰਿ ਬਹੁਤਾ ਰੋਹਾ॥ ਵਿਆਪਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਕੁਬੁਧਿ ਕੁਮੂੜਾ; ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਤਿਸੁ ਮੋਹਾ॥ਠੱਗੈ- ਠਗੈ ਸੇਤੀ ਠਗੁ ਰਲਿ ਆਇਆ; ਸਾਥੁ ਭਿ ਇਕੋ ਜੇਹਾ॥ ਵਿਚਦੋ ਵਿੱਚਦੀ। ਲੋਹਾ ਲੋਭੀ। ਲੋਹਾ ਲਾਲਚੀ, ਪਾਪੀ। ਵਿੱਚ-ਦੋ, ਉੱਘੜਿ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਾਫੁ, ਨਦਰੀ ਵਿਚਦੋ ਕਢੈ; ਤਾਂ ਉਘੜਿ ਆਇਆ ਲੋਹਾ॥ ਥਾਂਈਂ- ਬਹੁਤੇਰੀ ਥਾਈ ਰਲਾਇ ਰਲਾਇ ਦਿਤਾ; ਉਘੜਿਆ ਪੜਦਾ ਅਗੈ ਆਇ ਖਲੋਹਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜੇ ਸਰਣੀ ਆਵੈ; ਫਿਰਿ ਮਨੂਰਹੁ ਕੰਚਨੁ ਹੋਹਾ॥ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸੱਤ੍ਰ ਕੱਟੇ ਸ਼ੁੱਧੁ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ, ਪੁਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਮਾਨੇ; ਅਉਗਣ ਕਟੇ, ਕਰੇ ਸੁਧੁ ਦੇਹਾ॥

ਅੰਗ ੯੬੧:- ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਸੁ. ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਸਨੇਹਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਵੈ. ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਵਸੇਹਾ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਤਿਸ ਕਾ ਕਟੀਐ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਹਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬੁੱਝਈ- ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣਾ ਜੰਤੁ; ਸੋ ਤੁਧੁ ਬੁਝਈ॥ਸਿੱਝਈ- ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣਾ ਜੰਤੁ; ਸੁ ਦਰਗਹ ਸਿਝਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ; ਹਉਮੈ ਤਿਸੁ ਗਈ॥

ਸੰਤੁਸਟੁ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜਿਸ ਨੋ. ਤੂ ਸੰਤੁਸਟੁ; ਕਲਮਲ ਤਿਸੁ ਖਈ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਵਲਿ; ਨਿਰਭਉ ਸੋ ਭਈ॥ ਥਿਅਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਥਿ–ਅਈ- ਜਿਸ ਨੋ. ਤੂ ਕਿਰਪਾਲੁ; ਸਚਾ ਸੋ ਥਿਅਈ॥ ਅੱਗ–ਨਈ- ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਮਇਆ; ਨ ਪੋਹੈ ਅਗਨਈ॥ ਤਿਸ ਨੋ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ; ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲਈ॥੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਰਪਾਲ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇ ਪੈ॥ ਵਸੁ ਪੋਲਾ- ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਵਸੁ; ਦੂਖਾ ਨਾਸੁ ਹੋਇ॥ ਹਥ ਦੇਇ ਆਪਿ ਰਖੁ; ਵਿਆਪੈ ਭਉ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ; ਏਤੈ ਕੰਮਿ ਲਾਇ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਜਾਇ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਖਸਮੁ; ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਚੁ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਲਹਿਆ॥ਦ–ਇਆਲ- ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲ; ਅਪਣੀ ਸਿਫਤਿ ਦੇਹੁ॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਏਹ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਏਕੋ ਜਪੀਐ ਮਨੈ ਮਾਹਿ; ਇਕਸ ਕੀ ਸਰਣਾਇ॥ ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰਹੜੀ; ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ਪੱਲੈ- ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀਐ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਇਕੋ ਇਕੁ ਧਿਆਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ਵੁੱਠਾ- ਵਡਭਾਗੀ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨ; ਜਿਨ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਇ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਨਾਮੁ ਉਚਰਾ; ਨਾਨਕ ਖਸਮ ਰਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਰਖਵਾਲਾ; ਮਾਰੇ ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ॥ ਭੈਣੁ ਡਰ, ਭੈਣੁ ਚੌਰਾਸੀ ਦਾ ਗੇੜਾ, ਭਵਨ ਜਗਤ, ਜਿੱਤਾ- ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਰਖਵਾਲਾ; ਜਿਤਾ ਤਿਨੈ ਭੈਣੁ॥ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰਾ ਅੰਗੁ; ਤਿਸੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰਾ ਅੰਗੁ; ਸੁ ਨਿਰਮਲੀ ਹੂੰ ਨਿਰਮਲਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ; ਨ ਲੇਖਾ ਪੁਛੀਐ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ; ਤਿਨਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਭੁੰਚੀਐ॥ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਹਛੰਦਗੀ ਮੁਹਤਾਜਗੀ। ਮੁਹ–ਛੰਦਗੀ- ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਪ੍ਰਭ ਵਲਿ; ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਮੁਹਛੰਦਗੀ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ; ਸੁ ਤੇਰੀ ਬੰਦਿਗੀ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ; ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਿ ਵਿਹਾਵੇ॥ ਭੁੱਲੇ ਜੰਮਿ ਜੰਮਿ ਚੁੱਕਨਿ- ਤੁਧਹੁ ਭੁਲੇ, ਸਿ ਜਮਿ ਜਮਿ ਮਰਦੇ; ਤਿਨ. ਕਦੇ ਨ ਚੁਕਨਿ ਹਾਵੇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਆਪਣਾ; ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ ਘਟ ਘਾਟ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੰਤਿਆ; ਕੋਇ ਨ ਬੰਧੈ ਵਾਟ॥੨॥

ਅੰਗ ੯੬੨:- ਪਉੜੀ॥ ਤਿਥੈ ਤੂ ਸਮਰਥੁ; ਜਿਥੈ ਕੋਇ ਨਾਹਿ॥ ਓਥੈ ਤੇਰੀ ਰਖ; ਅਗਨੀ ਉਦਰ ਮਾਹਿ॥ ਸੁਣਿ ਕੈ. ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ; ਨਾਇ ਤੇਰੈ. ਛਡਿ ਜਾਹਿ॥ ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਹੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਪਾਹਿ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਗੀ ਪਿਆਸ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇਇ ਖਾਹਿ॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਏਹੋ ਪੁੰਨੁ; ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਹਿ॥ ਸਭਸੈ ਨੋ ਕਿਰਪਾਲੁ; ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ॥ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ; ਜਿ ਆਵੈ ਤੁਧੁ ਆਹਿ॥੯॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾ ਆਧਾਰੁ ਆਸਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਦਵੈਤ ਨਹੀਂ ਬੁੱਝਾਇਹੁ ਸਮਝਾਉਂਦੇ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਦੂਜਾ. ਤਿਸੁ ਨ ਬੁਝਾਇਹੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ; ਸਮਰਥੁ ਸਚੁ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਤੂ ਨਿਹਚਲੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਸਚੁ; ਸਚਾ ਤੁਧੁ ਦਰਬਾਰੁ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈਐ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ. ਹੋਰੁ ਜਿ ਮੰਗਣਾ; ਸਭੁ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਛਾਰੁ॥ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਸਚੁ ਸਾਹ ਸੇ; ਜਿਨ ਸਚਾ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਜਿਨਾ ਲਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ; ਸਹਜ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਆਰਾਧੇ; ਸੰਤਨ ਰੇਣਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਅਨਦ ਸੂਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਨਿਤ; ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ॥ਉ–ਧਰਸਿ- ਅਵਰ

ਸਿਆਣਪ ਛਾਡਿ ਦੇਹਿ; ਨਾਨਕ ਉਧਰਸਿ ਨਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਵੱਸਿ- ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ; ਬਹੁਤੁ ਘਿਣਾਵਣੇ॥ ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ; ਬੇਦ ਪੜਾਵਣੇ॥ਨ੍ਹਾਈਐ- ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ; ਤੀਰਥਿ ਨਾਈਐ॥ ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ; ਧਰਤੀ ਧਾਈਐ॥ ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ; ਕਿਤੈ ਸਿਆਣਪੈ॥ ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ; ਬਹੁਤਾ ਦਾਨੁ ਦੇ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰੈ ਵਸਿ; ਅਗਮ ਅਗੋਚਰਾ॥ ਤੂ ਭਗਤਾ ਕੈ ਵਸਿ; ਭਗਤਾ ਤਾਣੁ ਤੇਰਾ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਆਪੇ ਵੈਦੁ; ਆਪਿ ਨਾਰਾਇਣੁ॥ ਏਹਿ ਵੈਦ; ਜੀਅ ਕਾ ਦੁਖੁ ਲਾਇਣ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਖਾਇਣ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਿਸ ਕੇ ਸਭਿ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਣ॥੧॥ ਉਛਲੈ ਉਛਾਲਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਮਨ ਸਮੁੰਦ੍ਰ- ਮਃ ੫॥ ਹੁਕਮਿ ਉਛਲੈ; ਹੁਕਮੇ ਰਹੈ॥ ਹੁਕਮੇ; ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹੈ॥ ਹੁਕਮੇ; ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਨਾਨਕ; ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਵੈ ਦਾਤਿ॥ ਹੁਕਮਿ ਮਰੈ; ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਜੀਵੈ॥ ਹੁਕਮੇ; ਨਾਨ੍ਹਾ ਵਡਾ ਥੀਵੈ॥ ਹੁਕਮੇ; ਸੋਗ ਹਰਖ ਆਨੰਦ॥ ਨਿਰੋਧਰ ਨਿਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾ ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ- ਹੁਕਮੇ; ਜਪੈ ਨਿਰੋਧਰ ਗੁਰ ਮੰਤ॥ ਹੁਕਮੇ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਏ॥ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕਉ ਭਗਤੀ ਲਾਏ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਢਾਢੀ ਕੁਰਬਾਣੁ; ਜਿ ਤੇਰਾ ਸੇਵਦਾਰੁ॥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਢਾਢੀ ਬਲਿਹਾਰ; ਜਿ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਅਪਾਰ॥ ਸੋ ਢਾਢੀ ਧਨੁ ਧੰਨੁ; ਜਿਸੁ ਲੋੜੇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਦੁਆਰਬਾਰੁ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰੂਪ, ਸਾਧਸੰਗਤਿ। ਦੁਆਰ-ਬਾਰੁ- ਸੋ ਢਾਢੀ ਭਾਗਠੁ; ਜਿਸੁ ਸਚਾ ਦੁਆਰਬਾਰੁ॥ ਕਲਾਣੇ ਜਸ- ਓਹੁ ਢਾਢੀ. ਤੁਧੁ ਧਿਆਇ; ਕਲਾਣੇ ਦਿਨੁ ਰੈਣਾਰ॥ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਨ ਆਵੈ ਕਦੇ ਹਾਰਿ॥ ਕਪੜੁ ਭੋਜਨੁ ਸਚੁ; ਰਹਦਾ ਲਿਵੈ ਧਾਰ॥

ਅੰਗ ੯੬੩:- ਸੋ ਢਾਢੀ ਗੁਣਵੰਤੁ; ਜਿਸ ਨੋ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੁ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਅਮਿਉ ਰਸੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ; ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਹੁ ਤੁਮ ਗੁਰਸਿਖਹੁ; ਸਚਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਫਲੁ ਹੋਇ; ਮਨ ਮਹਿ ਲਾਇਹੁ ਭਾਉ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨਦੁ ਘਣਾ; ਪ੍ਰਭ ਜਪਤਿਆ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਥਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਤਿ ਦੇਇ॥ ਭਾਣੈ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮੋ; ਭਾਣੈ ਹੀ ਕਢਿ ਲੇਇ॥ ਭਾਣੈ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਐ; ਭਾਣੈ ਬਖਸ ਕਰੇਇ॥ ਭਾਣੈ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭੋਗੀਐ; ਭਾਣੈ ਕਰਮ ਕਰੇਇ॥ ਮਿੱਟੀ- ਭਾਣੈ. ਮਿਟੀ ਸਾਜਿ ਕੈ; ਭਾਣੈ ਜੋਤਿ ਧਰੇਇ॥ ਭਾਣੈ ਭੋਗ ਭੋਗਾਇਦਾ; ਭਾਣੈ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ॥ ਭਾਣੈ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਉਤਾਰੇ; ਭਾਣੈ ਧਰਣਿ ਪਰੇਇ॥ ਭਾਣੈ ਹੀ ਜਿਸੁ ਭਗਤੀ ਲਾਏ; ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਹੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਵਡਿਆਈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਹਉ ਜੀਵਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣੇ॥ ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਅਗਿਆਨ; ਉਧਾਰੇ ਇਕ ਖਣੇ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਤੇਰਾ ਨਾਉ; ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਪੀਐ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਵਿਕਰਾਲ; ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਧ੍ਰਾਪੀਐ॥ ਰੋਗੁ ਸੋਗੁ ਦੁਖੁ ਵੰਞੈ; ਜਿਸੁ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਲਾਲੁ; ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੈ॥ਉ-ਧਾਰਣਹਾਰਿਆ- ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬੇਅੰਤ; ਉਧਾਰਣਹਾਰਿਆ॥ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਤੁਧੁ; ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਕ-ਸੁੰਭੈ- ਮਿਤ੍ਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਮੈ ਛਡਿ ਗਵਾਇਆ; ਰੰਗਿ ਕਸੁੰਭੈ ਭੁਲੀ॥ ਤਉ ਸਜਣ ਕੀ, ਮੈ. ਕੀਮ ਨ ਪਉਦੀ; ਹਉ

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਅਢੁ ਨ ਲਹਦੀ॥੧॥ ਸੰਸੇ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਸਸੁ ਸੱਸੁ, ਵਿਰਾਇਣਿ ਵੈਰਣ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਹਾਂ-ਪਾਪ ਰੂਪ ਸਸੁਰਾ ਸੌਹਰਾ, ਵਾਦੀ ਝਗੜਾਲੂ ਧਰਮਰਾਜਾ ਰੂਪ ਜੇਠੋ ਜੇਠ ਨਰਕ 'ਚ ਪਾ ਪਾ ਕੇ ਲੂਹੈ ਸਾੜਦਾ ਹੈ। ਸੱਸੁ, ਸੱਸੁਰਾ- ਮਃ ੫॥ ਸਸੁ ਵਿਰਾਇਣਿ, ਨਾਨਕ ਜੀਉ, ਸਸੁਰਾ ਵਾਦੀ; ਜੇਠੋ ਪਉ ਪਉ ਲੂਹੈ॥ ਭਸੁ ਸੁਆਹ। ਪੁਣੇਦੇ ਛਾਣਦੇ। ਵਤਨੁ ਫਿਰਨ। ਹੱਭੇ। ਭਸੁ ਪੋਲਾ। ਵੱਤਨੁ- ਹਭੇ ਭਸੁ ਪੁਣੇਦੇ ਵਤਨੁ; ਜਾ ਮੈ ਸਜਣੁ ਤੂਹੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਵੁਠਾ ਚਿਤਿ; ਤਿਸੁ ਦਰਦੁ ਨਿਵਾਰਣੋ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਵੁਠਾ ਚਿਤਿ; ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਹਾਰਣੋ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ; ਸੁ ਸਰਪਰ ਤਾਰਣੋ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ਸਚਿ; ਤਿਸੁ ਸਚੁ ਸਮ੍ਹਾਲਣੋ॥ ਜਿਸੁ ਆਇਆ ਹਥਿ ਨਿਧਾਨੁ; ਸੁ ਰਹਿਆ ਭਾਲਣੋ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਇਕੋ ਰੰਗੁ; ਭਗਤੁ ਸੋ ਜਾਨਣੋ॥ ਓਹੁ ਸਭਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁ; ਬਿਰਹੀ ਚਾਰਣੋ॥ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣ; ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਕਾਰਣੋ॥੧੩॥ ਵਢਾਈ ਛੱਡੀ। ਮੈਂ। ਹੱਭ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਮੈ ਹਭ ਵਞਾਈ; ਛੋੜਿਆ. ਹਭੁ ਕਿਝੁ ਤਿਆਗੀ॥ ਹਭੇ ਸਾਕ ਕੂੜਾਵੇ ਡਿਠੇ; ਤਉ ਪਲੈ ਤੈਡੈ ਲਾਗੀ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਫਾਵੀ ਕਮਲੀ। ਥੀ-ਈ ਹੋਈ, ਜੂਨਾਂ ਰੂਪੀ ਦਿਸਾਵਰ ਦਸੌਰਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤੁ ਲੰਮੇ ਪੰਧਾ ਰਾਹ 'ਚ-ਫਿਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਨਾਨਕ ਜੀਉ, ਹਉ ਫਾਵੀ ਥੀਈ; ਬਹੁਤੁ ਦਿਸਾਵਰ ਪੰਧਾ॥ ਤਾ ਹਉ ਸੁਖਿ ਸੁਖਾਲੀ ਸੁਤੀ; ਜਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਜਣੁ ਮੈ ਲਧਾ॥੨॥

ਅੰਗ ੯੬੪:- ਪਉੜੀ॥ ਸਭੇ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪ; ਜਾਂ ਤੁਧਹੁ ਭੁਲੀਐ॥ ਲੱਖ ਘੁੱਲੀਐ- ਜੇ ਕੀਚਨਿ. ਲਖ ਉਪਾਵ; ਤਾਂ ਕਹੀ ਨ ਘੁਲੀਐ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ; ਸੁ ਨਿਰਧਨੁ ਕਾਂਢੀਐ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ; ਸੋ ਜੋਨੀ ਹਾਂਢੀਐ॥ ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਨ ਆਵੈ ਚਿਤਿ; ਤਿਸੁ ਜਮੁ ਡੰਡੁ ਦੇ॥ ਜਿਸੁ. ਖਸਮੁ ਨ ਆਵੀ ਚਿਤਿ; ਰੋਗੀ ਸੇ ਗਣੇ॥ ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਨ ਆਵੀ ਚਿਤਿ; ਸੁ ਖਰੋ ਅਹੰਕਾਰੀਆ॥ ਸੋਈ ਦੁਹੇਲਾ ਜਗਿ; ਜਿਨਿ ਨਾਉ ਵਿਸਾਰੀਆ॥੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ਬੰਦਸਿ ਬਰਾਬਰ- ਤੈਡੀ ਬੰਦਸਿ. ਮੈ ਕੋਇ ਨ ਡਿਠਾ; ਤੂ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਾਣਾ॥ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੁ ਮਿਤ੍ਰ ਵਿਚੋਲੇ; ਜੈ ਮਿਲਿ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਾ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪਾਵ ਸੁਹਾਵੇ. ਜਾਂ ਤਉ ਧਿਰਿ ਜੁਲਦੇ; ਸੀਸੁ ਸੁਹਾਵਾ ਚਰਣੀ॥ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜਾਂ ਤਉ ਜਸੁ ਗਾਵੈ; ਜੀਉ ਪਇਆ ਤਉ ਸਰਣੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਿਲਿ ਨਾਰੀ ਸਤਸੰਗਿ; ਮੰਗਲੁ ਗਾਵੀਆ॥ ਘਰ ਕਾ ਹੋਆ ਬੰਧਾਨੁ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਧਾਵੀਆ॥ ਬਿਨਠੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੁਰਤੁ; ਸੋਇ ਕੂੜਾਵੀਆ॥ ਸੀਲਵੰਤਿ ਪਰਧਾਨਿ; ਰਿਦੈ ਸਚਾਵੀਆ॥ ਰੀਤਾਵੀਆ ਮ੍ਰਯਾਦਾ- ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕੁ; ਇਕ ਰੀਤਾਵੀਆ॥ ਦਾਸਾਵੀਆ ਦਾਸੀ ਸਦਾਉਂਦੀ ਹਾਂ- ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ; ਚਰਣ ਦਾਸਾਵੀਆ॥ ਸੋਭਾ ਬਣੀ ਸੀਗਾਰੁ; ਖਸਮਿ ਜਾਂ ਰਾਵੀਆ॥ ਮਿਲੀਆ ਆਇ ਸੰਜੋਗਿ; ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੀਆ ॥੧੫॥ ਮੈ-ਕੂ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਹਭਿ ਗੁਣ ਤੈਡੇ ਨਾਨਕ ਜੀਉ, ਮੈਕੂ ਥੀਏ; ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ. ਕਿਆ ਹੋਵੈ॥ ਤਉ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾਰੁ. ਨ ਕੋਈ; ਜਾਚਕੁ ਸਦਾ ਜਾਚੋਵੈ॥੧॥ ਵਿਛੋੜੇ 'ਚ ਦੇਹ ਔਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ, ਛਿ-ਜੰਦੜੀ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਸ਼ੁਭ-ਗੁਣਾਂ ਵੱਲੋਂ ਰਿਦਾ ਊਣ ਖਾਲੀ, ਉਦਾਸ। ਮਝੂਣਾ ਮੁਰਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ- ਮਃ ੫॥ ਦੇਹ ਛਿਜੰਦੜੀ. ਊਣ ਮਝੂਣਾ; ਗੁਰਿ ਸਜਣਿ ਜੀਉ ਧਰਾਇਆ॥ ਜਿੱਤਾ ਜੱਗੁ-ਹਭੇ ਸੁਖ ਸੁਹੇਲੜਾ ਸੁਤਾ; ਜਿਤਾ ਜਗੁ ਸਬਾਇਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਵਡਾ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰੁ; ਸਚਾ ਤੁਧੁ ਤਖਤੁ॥ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ;

ਨਿਹਚਲੁ ਚਉਰੁ ਛਤੁ॥ ਜੋ ਭਾਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਸੋਈ ਸਚੁ ਨਿਆਉ॥ ਜੇ ਭਾਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਨਿਥਾਵੇ ਮਿਲੈ ਥਾਉ॥ ਸਾਂਈਂ ਗੱਲ- ਜੋ ਕੀਨ੍ਹੀ ਕਰਤਾਰਿ; ਸਾਈ ਭਲੀ ਗਲ॥ ਮੱਲ- ਜਿਨ੍ਹੀ ਪਛਾਤਾ ਖਸਮੁ; ਸੇ ਦਰਗਾਹ ਮਲ॥ ਸਹੀ ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਨੁ; ਕਿਨੈ ਨ ਫੇਰੀਐ॥ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਕਰੀਮ; ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੀਐ॥੧੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ਮਉਲਾ ਕਸਕੇ- ਸੋਇ ਸੁਣੰਦੜੀ. ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਮਉਲਾ; ਨਾਮੁ ਜਪੰਦੜੀ ਲਾਲੀ॥ ਪੰਧਿ ਜੁਲੰਦੜੀ. ਮੇਰਾ ਅੰਦਰੁ ਠੰਢਾ; ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲੀ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ਹਠ ਪੋਲਾ- ਹਠ ਮੰਝਾਹੂ; ਮੈ ਮਾਣਕੁ ਲਧਾ॥ ਘਿੱਧਾ ਲਿਆ।ਮੈ-ਕੂ ਮੈਨੂੰ। ਮੁੱਲਿ ਘਿੱਧਾ- ਮੁਲਿ. ਨ ਘਿਧਾ; ਮੈਕੂ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ॥ ਢੂੰਢ ਵਞਾਈ; ਥੀਆ ਥਿਤਾ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਨਾਨਕ ਜਿਤਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਹੋਇ; ਸੋ ਸੇਵਾ ਲਾਗਾ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ; ਸੋ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗਾ॥ ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ; ਸਭੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ॥

ਅੰਗ ੯੬੫:- ਆਤਮੁ ਮਨ। ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਆ-ਗੰਜਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ। ਪਾਗਾ ਪਾ ਲਏ, ਰੰਗੇ ਗਏ। ਜਿੱਤਾ,ਪੱਗਾ- ਆਤਮੁ ਜਿਤਾ ਗੁਰਮਤੀ; ਆਗੰਜਤ ਪਾਗਾ॥ਤਾੱਗਾ- ਜਿਸਹਿ ਧਿਆਇਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਸੋ ਕਲਿ ਮਹਿ ਤਾਗਾ॥ ਮੱਜਨਾਗਾ- ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਨਿਰਮਲਾ; ਅਠਸਠਿ ਮਜਨਾਗਾ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਆਪਣਾ; ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸਭਾਗਾ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਿਸੁ ਏਵਡ ਭਾਗਾ॥੧੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਅੰਦਰਿ; ਤਾਂ ਧਨ ਬਾਹਰਿ॥ ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਬਾਹਰਿ; ਤਾਂ ਧਨ ਮਾਹਰਿ॥ ਫਿਰਾਹਰਿ ਫਿਰਦਾ ਹੈ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਬਹੁ ਫੇਰੁ ਫਿਰਾਹਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਸੰਗਿ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਹਰਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਆਹਰ ਸਭਿ ਕਰਦਾ ਫਿਰੈ; ਆਹਰੁ ਇਕੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਨਾਨਕ. ਜਿਤੁ ਆਹਰਿ ਜਗੁ ਉਧਰੈ; ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥੨॥ ਮਰਤ-ਬਾ- ਪਉੜੀ॥ ਵਡੀ ਹੂ ਵਡਾ ਅਪਾਰੁ; ਤੇਰਾ ਮਰਤਬਾ॥ ਕਰਤ-ਬਾ- ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਅਨੇਕ; ਨ ਜਾਪਨ੍ਹਿ ਕਰਤਬਾ॥ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਲਾ॥ ਭਲਾ ਪੋਲਾ।ਵੱਸਿ- ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਵਸਿ; ਤੇਰਾ ਘਰੁ ਭਲਾ॥ ਤੇਰੈ ਘਰਿ ਆਨੰਦੁ; ਵਧਾਈ ਤੁਧੁ ਘਰਿ॥ ਮ-ਹੱਤਾ- ਮਾਣੁ ਮਹਤਾ ਤੇਜੁ; ਆਪਣਾ ਆਪਿ ਜਰਿ॥ ਜਤ ਕਤਾ ਪੋਲੇ- ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰੁ; ਦਿਸੈ ਜਤ ਕਤਾ॥ ਬਿਨ-ਵਤਾ- ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ; ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਬਿਨਵਤਾ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ਛੱਤੜੇ- ਛਤੜੇ ਬਾਜਾਰ; ਸੋਹਨਿ ਵਿਚਿ ਵਪਾਰੀਏ॥ਖੱਟੇ- ਵਖਰੁ ਹਿਕੁ ਅਪਾਰੁ; ਨਾਨਕ ਖਟੇ ਸੋ ਧਣੀ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਬੀਰਾ ਹਮਰਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਹਮ ਕਿਸ ਹੂ ਕੇ ਨਾਹਿ॥ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ; ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਫਲਿਉ ਬਿਰਖੁ ਸੁਹਾਵੜਾ; ਹਰਿ ਸਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ॥ਘਿੱਤਾ- ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਉਨ੍ਹ ਮਿਲਣ ਕਉ; ਕਿਉ ਵੰਞੈ ਘਿਤਾ॥ ਅ-ਜਿੱਤਾ- ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ; ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਜਿਤਾ॥ ਭਿਤਾ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ। ਭਿਤਾ ਪੋਲਾ- ਓਹੁ ਪਿਆਰਾ ਜੀਅ ਕਾ; ਜੋ ਖੋਲੈ ਭਿਤਾ॥ਮਿੱਤਾ- ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਸਾੜੀਆ; ਮੈ ਦਸਿਹੁ ਮਿਤਾ॥ ਕਿਤਾ ਪੋਲਾ- ਕੁਰਬਾਣੀ ਵੰਞਾ ਵਾਰਣੈ; ਬਲੇ ਬਲਿ ਕਿਤਾ॥ ਦਸਨਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਆ; ਸੁਣਹੁ ਲਾਇ ਚਿਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ. ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤਿਸੁ ਨਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ, ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਸਾਧ ਕੀ; ਤਸਕਰ ਬੈਸਹਿ ਗਾਹਿ॥ ਧਰਤੀ. ਭਾਰਿ ਨ ਬਿਆਪਈ;

ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ॥੧॥ ਤੁਖ ਪੋਲਾ- ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਬੀਰ. ਚਾਵਲ ਕਾਰਣੇ; ਤੁਖ ਕਉ ਮੁਹਲੀ ਲਾਇ॥ ਸੰਗਿ ਕੁਸੰਗੀ ਬੈਸਤੇ; ਤਬ ਪੂਛੇ ਧਰਮਰਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ; ਆਪਿ ਇਕਾਤੀਆ॥ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਤੀਆ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਆਪਿ ਉਪੰਨਿਆ॥ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪਿ; ਆਪਿ ਵਰੰਨਿਆ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ; ਜਿਥੈ ਤੂ ਵੁਠਾ॥

ਅੰਗ ੯੬੬:- ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰੇ ਭਗਤ; ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੁ ਤੂੰ ਡਿਠਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਦਇਆ; ਸਲਾਹੇ ਸੋਇ ਤੁਧੁ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਨਾਨਕ; ਨਿਰਮਲ ਸੋਈ ਸੁਧੁ॥੨੦॥ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਭੂਮਿ ਧਰਤੀ। ਰੰਗਾਵਲੀ ਅਨੰਦ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸੂਲਾ ਵਿਹੁ। ਵਾਲਾ ਬਾਗੁ ਬਾਗ਼- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਭੂਮਿ ਰੰਗਾਵਲੀ; ਮੰਝਿ. ਵਿਸੂਲਾ ਬਾਗੁ॥ ਜੋ ਨਰ. ਪੀਰਿ ਨਿਵਾਜਿਆ; ਤਿਨ੍ਹਾ. ਅੰਚ ਨ ਲਾਗ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਫਰੀਦਾ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵੜੀ; ਸੰਗਿ ਸੁਵੰਨੜੀ ਦੇਹ॥ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਪਾਈਅਨ੍ਹਿ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ; ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਏ॥ ਬੁੱਝਾ-ਇਹਿ- ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਇਹਿ ਅਗਨਿ ਆਪਿ; ਸੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅਗਮ ਪੁਰਖੁ; ਇਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦਿਖਾਏ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਆਸਰੈ; ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਏ॥ ਅਉਗਣ ਕਟਿ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਏ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਉ ਕਟਿਓਨੁ; ਫਿਰਿ. ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਏ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਕਾਢਿਅਨੁ; ਲੜੁ ਆਪਿ ਫੜਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਰਖੇ ਗਲਿ ਲਾਏ॥੨੧॥ ਮੁ-ਹੱਬਤਿ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਮੁਹਬਤਿ ਜਿਸੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ; ਰਤਾ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਿ॥ ਕੀਮ ਕੀਮਤ। ਮੂਲਿ ਉੱਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।ਪਾਈ-ਅਹਿ - ਨਾਨਕ. ਵਿਰਲੇ ਪਾਈਅਹਿ; ਤਿਸੁ ਜਨ. ਕੀਮ ਨ ਮੂਲਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਅੰਦਰੁ ਵਿਧਾ ਸਚਿ ਨਾਇ; ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਸਚੁ ਡਿਠੋਮਿ॥ ਨਾਨਕ ਰਵਿਆ ਹਭ ਥਾਇ; ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਰੋਮਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਕੀਤੋ ਰਚਨੁ; ਆਪੇ ਹੀ ਰਤਿਆ॥ ਆਪੇ ਹੋਇਓ ਇਕੁ; ਆਪੇ ਬਹੁ ਭਤਿਆ॥ ਆਪੇ ਸਭਨਾ ਮੰਝਿ; ਆਪੇ ਬਾਹਰਾ॥ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਹਰਾ॥ ਆਪੇ ਹੋਵਹਿ ਗੁਪਤੁ; ਆਪੇ ਪਰਗਟੀਐ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਿਸੈ ਨ ਪਾਇ; ਤੇਰੀ ਥਟੀਐ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਅਥਾਹੁ; ਅਪਾਰੁ ਅਗਣਤੁ ਤੂੰ॥ ਨਾਨਕ ਵਰਤੈ ਇਕੁ; ਇਕੋ ਇਕੁ ਤੂੰ॥੨੨॥੧॥੨॥ ਸੁਧੁ॥

ਸੱਤੇ- ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ. ਰਾਇ ਬਲਵੰਡਿ ਤਥਾ ਸਤੈ ਡੂਮਿ ਆਖੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੋਖੀਵਦੈ ਪੂਰਾ ਤੋਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪੂਰਨ ਜੋਖੀਵਦੈ ਇਨਸਾਫ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਨਾਉ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰੁ ਕਰੇ; ਕਿਉ ਬੋਲੁ ਹੋਵੈ. ਜੋਖੀਵਦੈ॥ ਦੇ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ। ਸਤਿ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦਿ ਭਾਈ।ਖਿਮਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਗ੍ਰੀਬੀ ਆਦਿ ਭੈਣ ਭੈਣਾਂ। ਪਾਰੰਗਤਿ ਪਰਮ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਦਾਨ ਪੜੀਵਦੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਾ-ਰੰਗਤਿ। ਸੱਤਿ- ਦੇ ਗੁਨਾ ਸਤਿ ਭੈਣ ਭਰਾਵ ਹੈ; ਪਾਰੰਗਤਿ ਦਾਨੁ ਪੜੀਵਦੈ॥ ਗੁਰਿਆਈ ਗੱਦੀ ਦਾ ਰਾਜੁ। ਸੱਚੁ ਦੇ ਕੋਟੁ ਕਿਲੇ। ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸਤਾਣੀ ਬਲ ਵਾਲੀ,ਨੀਵ ਨੀਂਹ ਦੈ ਰੱਖੀ- ਨਾਨਕਿ. ਰਾਜੁ ਚਲਾਇਆ; ਸਚੁ ਕੋਟੁ ਸਤਾਣੀ ਨੀਵ ਦੈ॥ ਛੱਤੁ- ਲਹਣੇ ਧਰਿਓਨੁ ਛਤੁ ਸਿਰਿ; ਕਰਿ ਸਿਫਤੀ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਦੈ॥ ਦੇਵ ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ। ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ। ਖੜਗਿ ਅਕਾਲ। ਗੁਰ ਮਹੱਲੇ ੧ ਜੀ ਨੇ,

ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਮਤਿ ਸਿੱਖਿਆ, ਪਰਾਕੁਇ ਪ੍ਰਾਕਰਮ ਉੱਦਮ। ਜੋਰਿ ਬਲ ਵਾਲੇ। ਆਤਮ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਸਾਹਿਬ, ਮਹੱਲੇ ਦੂਜੇ ਜੀ ਦੇ ਜੀਅ ਰਿਦੇ 'ਚ ਦੈ ਦਿਤੇ ਹਨ. ਸਦਾ ਲਈ- ਮਤਿ ਗੁਰ ਆਤਮ ਦੇਵ ਦੀ; ਖੜਗਿ ਜੋਰਿ. ਪਰਾਕੁਇ ਜੀਅ ਦੈ॥ ਕੀ-ਈ- ਗੁਰਿ ਚੇਲੇ ਰਹਰਾਸਿ ਕੀਈ; ਨਾਨਕਿ ਸਲਾਮਤਿ ਥੀਵਦੈ॥ ਟਿੱਕਾ- ਸਹਿ ਟਿਕਾ ਦਿਤੋਸੁ; ਜੀਵਦੈ॥੧॥ ਖੱਟੀਐ- ਲਹਣੇ ਦੀ ਫੇਰਾਈਐ; ਨਾਨਕਾ ਦੋਹੀ ਖਟੀਐ॥ ਕਾਂਇਆਂ। ਪਲੱਟੀਐ- ਜੋਤਿ ਓਹਾ. ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ; ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰਿ ਪਲਟੀਐ॥ ਝੁੱਲੈ। ਛੱਤੁ। ਮੱਲਿ। ਹੱਟੀਐ- ਝੁਲੈ ਸੁ ਛਤੁ ਨਿਰੰਜਨੀ; ਮਲਿ ਤਖਤੁ ਬੈਠਾ. ਗੁਰ ਹਟੀਐ॥

ਅੰਗ ੯੬੭:- ਕਰਹਿ ਜਿ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਇਆ; ਸਿਲ ਜੋਗੁ ਅਲੂਣੀ ਚਟੀਐ॥ ਚੱਲੈ। ਖੱਟੀਐ- ਲੰਗਰੁ ਚਲੈ. ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਹਰਿ; ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੀ ਖਟੀਐ॥ ਆਪ ਖਹਦੀ ਖਾਂਦੇ। ਖੈਰਿ ਖਰੈਤ। ਦਬਟੀਐ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਦਿੱਤਿ। ਦ-ਬੱਟੀਐ- ਖਰਚੇ ਦਿਤਿ ਖਸੰਮ ਦੀ; ਆਪ ਖਹਦੀ, ਖੈਰਿ ਦਬਟੀਐ॥ ਰਾਗੀ ਸੱਤਾ ਤੇ ਬਲਵੰਡ ਜੀ ਫ਼ੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:- ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਸ੍ਰੀਰ ਕੁਰਸਹੁ ਤਖ਼ਤ ਉਦਾਲ਼ੇ। ਅਰਸਹੁ ਅਕਾਸ਼ 'ਚ। ਨੂਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਝਟੀਐ ਝਰਦਾ ਵਰਸਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੀਣ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਦਾ ਬੱਝਵਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਚੋਂ ਐਸਾ ਉੱਜਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟਿ ਚੰਦ੍ਰਮਿਆਂ ਸੂਰਜਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਬਿਜਲੀਆਂ ਅਗਨੀਆਂ ਟਿਟਿਆਨਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦਾ ਹੈ। ਝੱਟੀਐ- ਹੋਵੈ ਸਿਫਤਿ. ਖਸੰਮ ਦੀ; ਨੂਰੁ ਅਰਸਹੁ ਕੁਰਸਹੁ ਝਟੀਐ॥ਮਲੁ ਪੋਲਾ, ਕੱਟੀਐ- ਤੁਧੁ ਡਿਠੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ; ਮਲੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕਟੀਐ॥ ਹਟੀਐ ਪੋਲਾ- ਸਚੁ. ਜਿ ਗੁਰਿ ਫੁਰਮਾਇਆ; ਕਿਉ ਏਦੂ ਬੋਲਹੁ ਹਟੀਐ॥ ਪੁੱਤ੍ਰੀਂ। ਕੰਨ੍ਹ ਹਲੰਤ ਲਾਉ। ਮੁ-ਰੱਟੀਐ- ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਉਲੁ. ਨ ਪਾਲਿਓ; ਕਰਿ ਪੀਰਹੁ. ਕੰਨ੍ਹ ਮੁਰਟੀਐ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਕੇ, ਛਟੀਐ ਛੱਟ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਛੱਟੀਐ- ਦਿਲਿ ਖੋਟੈ. ਆਕੀ ਫਿਰਨ੍ਹਿ; ਬੰਨ੍ਹਿ ਭਾਰੁ. ਉਚਾਇਨ੍ਹਿ ਛਟੀਐ॥ ਥੱਟੀਐ- ਜਿਨਿ ਆਖੀ ਸੋਈ ਕਰੇ; ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ. ਤਿਨੈ ਥਟੀਐ॥ ਹਾਰਨ ਤੋਂ ਉਲਟ ਉਵਟੀਐ ਜਿੱਤੇਗਾ। ਉ-ਵੱਟੀਐ- ਕਉਣੁ ਹਾਰੇ; ਕਿਨਿ ਉਵਟੀਐ॥੨॥ ਕੋਸਾਲੁ ਆਗਿਆ ਉਲਟ. ਕਪੁੱਤ੍ਰ। ਜਿਵਾਹੇ ਜਿਹੜੇ। ਸਾਲੀ ਅਨੁਸਾਰੀ, ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਸੱਲੀ- ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਮੰਨਣਾ; ਕੋਸਾਲੁ ਜਿਵਾਹੇ ਸਾਲੀ॥ ਗੱਲਾਂ- ਧਰਮਰਾਇ ਹੈ ਦੇਵਤਾ; ਲੈ ਗਲਾ ਕਰੇ ਦਲਾਲੀ॥ ਦਰਹਾਲੀ ਛੇਤੀ। ਦਰ-ਹੱਲੀ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖੈ, ਸਚਾ ਕਰੇ; ਸਾ ਬਾਤ ਹੋਵੈ ਦਰਹਾਲੀ॥ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੀ ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ; ਸਚੁ ਕਰਤੈ. ਬੰਧਿ ਬਹਾਲੀ॥ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪ ਸੈਂਕੜੇ ਡਾਲੀ ਡਾਲੀਆਂ। ਮੱਲਿ- ਨਾਨਕੁ. ਕਾਇਆ ਪਲਟੁ ਕਰਿ; ਮਲਿ ਤਖਤੁ ਬੈਠਾ. ਸੈ ਡਾਲੀ॥ ਉਮਤਿ ਸਿੱਖੀ। ਗੁਰਸੇਵਾ ਕਰਨ ਰੂਪ ਮਸਕਲੈ ਮਾਂਜਣਾ ਸਿਕਲ ਕਰਨਾ। ਜੰਗਾਲੀ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਜੰਗਾਲ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ, ਉੱਮਤਿ। ਖੜ੍ਹੀ ਮਸਕੱਲੈ- ਦਰੁ ਸੇਵੇ. ਉਮਤਿ ਖੜੀ; ਮਸਕਲੈ ਹੋਇ ਜੰਗਾਲੀ॥ ਲੱਾਲੀ- ਦਰਿ ਦਰਵੇਸੁ. ਖਸੰਮ ਦੈ; ਨਾਇ ਸਚੈ ਬਾਣੀ ਲਾਲੀ॥ ਸੱਤਿ ਸੰਤੋਖ ਖਿਮਾ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧੀਰਜ ਪਤੀਬ੍ਰਤਾ ਆਦਿ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਪਤ੍ਰਾਲੀ ਪੱਤਿਆਂ ਵਾਲੀ। ਪੱਤ੍ਰਾਲੀ- ਬਲਵੰਡ. ਖੀਵੀ ਨੇਕ ਜਨ; ਜਿਸੁ ਬਹੁਤੀ ਛਾਉ ਪਤ੍ਰਾਲੀ॥ ਘਿਆੱਲੀ- ਲੰਗਰਿ ਦਉਲਤਿ ਵੰਡੀਐ; ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੀਰਿ ਘਿਆਲੀ॥ ਉੱਜਲੇ। ਪਰੱਾਲੀ- ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਮਨਮੁਖ ਥੀਏ ਪਰਾਲੀ॥ ਘੱਾਲੀ- ਪਏ ਕਬੂਲੁ. ਖਸੰਮ

ਨਾਲਿ; ਜਾਂ ਘਾਲ ਮਰਦੀ ਘਾਲੀ॥ ਉਠੱਲੀ- ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ. ਸਹੁ ਸੋਇ; ਜਿਨਿ. ਗੋਇ ਉਠਾਲੀ॥੩॥ ਕਿ ਕੀ। ਕਿਓਨੁ ਕੀਤਾ। ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸੇਵਕ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ ਬਖ਼ਸ਼ੀ, ਇਹ ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਵਗਾ ਦਿਤੀ, ਬ੍ਰਿਤੀ ਅਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਉਲਟਾ ਕੇ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵੱਲ ਵਗਾ ਦਿੱਤੀ- ਹੋਰਿੰਓ. ਗੰਗ ਵਹਾਈਐ; ਦੁਨਿਆਈ ਆਖੈ. ਕਿ ਕਿਓਨੁ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਦੀ ਹਦੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਉੱਚੇ। ਵੈਣੁ ਬਚਨ। ਵਿਰਿਕਿਓਨੁ ਵਰਨਣ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਜੱਗਨਾਥਿ, ਉੱਚ, ਹੱਦੀ, ਵਿਰਿੱਕਿਓਨੁ- ਨਾਨਕ ਈਸਰਿ ਜਗਨਾਥਿ; ਉਚ ਹਦੀ ਵੈਣੁ ਵਿਰਿਕਿਓਨੁ॥ ਬਾਸਕੁ ਨਾਗ ਦਾ ਨੇਤ੍ਰਿ ਨੇਤ੍ਰਾ।ਸਬਦਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ। ਰਿੜ-ਕਿਓਨੁ ਕਸਕੇ- ਮਾਧਾਣਾ ਪਰਬਤੁ ਕਰਿ, ਨੇਤ੍ਰਿ ਬਾਸਕੁ; ਸਬਦਿ ਰਿੜਕਿਓਨੁ॥ ਚਿਲਕਿਓਨੁ ਕਸਕੇ- ਚਉਦਹ ਰਤਨ. ਨਿਕਾਲਿਅਨੁ; ਕਰਿ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਚਿਲਕਿਓਨੁ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਸ਼ਕਤੀ। ਅਹਿ ਅਸਚਰਜ। ਪਿਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਪਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਠਿਣਕਿਓਨੁ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਵੇਖਾਲੀ-ਅਨੁ, ਠਿਣ-ਕਿਓਨ ਕਸਕੇ- ਕੁਦਰਤਿ ਅਹਿ ਵੇਖਾਲੀਅਨੁ; ਜਿਣਿ ਐਵਡ ਪਿਡ, ਠਿਣਕਿਓਨੁ॥ ਲਹਣੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਜਸ ਦਾ ਕਿਆੜਾ ਚੰਦੋਆ। ਅਸਮਾਨ ਤੱਕ ਛਿਕਿਓਨੁ ਤਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਛਿੱਕਿਓਨੁ- ਲਹਣੇ ਧਰਿਓਨੁ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿਰਿ; ਅਸਮਾਨਿ ਕਿਆੜਾ ਛਿਕਿਓਨੁ॥ ਮਿੱਕਿਓਨੁ- ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ. ਜੋਤਿ ਮਾਹਿ; ਆਪੁ ਆਪੈ ਸੇਤੀ. ਮਿਕਿਓਨੁ॥ ਉਮਤਿ ਸਿੱਖੀ। ਘੋਖਿ ਖੋਜ ਕੇ। ਵੇਖਹੁ ਦੇਖੋ। ਜਿ ਜੋ ਸੂਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ ਕਿਓਨੁ ਕੀਤਾ। ਸਿੱਖਾਂ ਪੁੱਤਾਂ। ਕਿਓਨੁ ਕਸਕੇ- ਸਿਖਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਘੋਖਿ ਕੈ; ਸਭ ਉਮਤਿ ਵੇਖਹੁ, ਜਿ ਕਿਓਨੁ॥ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਪਰਖਿਆ, ਸੁਧੋਸੁ ਵੀਚਾਰਿਆ। ਸੁੱਧੋਸੁ, ਟਿੱਕਿਓਨੁ- ਜਾਂ ਸੁਧੋਸੁ; ਤਾਂ ਲਹਣਾ ਟਿਕਿਓਨੁ॥੪॥ ਫੇਰੁਆਣਿ ਬਾਬਾ ਫੇਰੂਮੱਲ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰੀ ਤਪੇ ਨੇ, ਜੱਟਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਵਾਇਆ ਸੀ, ਫੇਰਿ ਮੁੜ ਕੇ, ਖਾਡੂਰੁ ਸ੍ਰੀ ਖ਼ਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਸਾਏ- ਫੇਰਿ ਵਸਾਇਆ ਫੇਰੁਆਣਿ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਖਾਡੂਰੁ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ. ਨਾਲਿ ਤੁਧੁ; ਹੋਰੁ ਮੁਚੁ ਗਰੂਰੁ॥ ਵਿਣਾਹੇ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੱਬ- ਲਬੁ ਵਿਣਾਹੇ ਮਾਣਸਾ; ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਬੂਰੁ॥ ਵਰ੍ਹਿਐ ਦਰਗਹ ਗੁਰੂ ਕੀ; ਕੁਦਰਤੀ ਨੂਰੁ॥ ਲੱ-ਭਈ- ਜਿਤੁ ਸੁ ਹਾਥ. ਨ ਲਭਈ; ਤੂੰ ਓਹੁ ਠਰੂਰੁ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਭਰਪੂਰੁ॥ ਨਿੰਦਾ ਤੇਰੀ. ਜੋ ਕਰੇ; ਸੋ ਵੰਞੈ ਚੂਰੁ॥ ਸੁੱਝੈ- ਨੇੜੈ ਦਿਸੈ ਮਾਤ ਲੋਕ; ਤੁਧੁ ਸੁਝੈ ਦੂਰੁ॥

ਅੰਗ ੯੬੮:- ਫੇਰਿ ਵਸਾਇਆ ਫੇਰੁਆਣਿ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਖਾਡੂਰੁ॥੫॥ ਸੋ ਟਿਕਾ ਸੋ ਬੈਹਣਾ; ਸੋਈ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਪਿਯੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਦਾਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਜੇਵਿਹਾ ਜੈਸੇ। ਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪਿ-ਯੂ- ਪਿਯੂ ਦਾਦੇ ਜੇਵਿਹਾ; ਪੋਤਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਤਾਣੁ ਬਲ ਵਾਲੀ ਨੇਹੀ ਬਣਾਈ- ਜਿਨਿ ਬਾਸਕੁ ਨੇਤ੍ਰੈ ਘਤਿਆ; ਕਰਿ ਨੇਹੀ ਤਾਣੁ॥ ਜਿਨਿ ਸਮੁੰਦੁ ਵਿਰੋਲਿਆ; ਕਰਿ ਮੇਰੁ ਮਧਾਣੁ॥ ਚਉਦਹ ਰਤਨ ਨਿਕਾਲਿਅਨੁ; ਕੀਤੋਨੁ ਚਾਨਾਣੁ॥ ਘੋੜਾ ਕੀਤੋ ਸਹਜ ਦਾ; ਜਤੁ ਕੀਓ ਪਲਾਣੁ॥ ਹੰਦਾ ਦਾ- ਧਣਖੁ ਚੜਾਇਓ ਸਤ ਦਾ; ਜਸ ਹੰਦਾ ਬਾਣੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਰੂਪ ਰੈ ਕਿਰਨਾਂ ਵਾਲੇ, ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਭਾਣੁ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹੇ- ਕਲਿ ਵਿਚਿ ਧੂ ਅੰਧਾਰੁ ਸਾ; ਚੜਿਆ ਰੈ ਭਾਣੁ॥ ਸਤਹੁ. ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਓ; ਸਤਹੁ ਛਾਵਾਣੁ॥ ਖਾਣੁ ਖਾਣ ਯੋਗ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ- ਨਿਤ ਰਸੋਈ ਤੇਰੀਐ; ਘਿਉ ਮੈਦਾ ਖਾਣੁ॥ ਸੁੱਝੀਓਸੁ- ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾਂ ਸੁਝੀਓਸੁ; ਮਨ ਮਹਿ. ਸਬਦੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਨਿਵਾਰਿਓ; ਕਰਿ ਨਦਰਿ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਅਉਤਰਿਆ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ। ਅਉਤਰਿਆ ਕਸ ਕੇ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਅਰਥ ਗ਼ਾਲ ਹੈ। ਅਉ-ਤਰਿਆ ਪੋਲਾ- ਅਉਤਰਿਆ ਅਉਤਾਰੁ ਲੈ; ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਝੱਖੜਿ। ਡੋ-ਲਈ- ਝਖੜਿ ਵਾਉ. ਨ

ਡੋਲਈ; ਪਰਬਤੁ ਮੇਰਾਣੁ॥ ਜਾਣੈ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ; ਜਾਣੀ ਹੂ ਜਾਣੁ॥ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ; ਜਾਂ ਤੂ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ॥॥ ਸੱਤੇ- ਦਾਨੁ. ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵਸੀ; ਸੋ ਸਤੇ ਦਾਣੁ॥ ਉੱਮਤਿ- ਨਾਨਕ ਹੰਦਾ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿਰਿ; ਉਮਤਿ ਹੈਰਾਣੁ॥ ਸੋ ਟਿਕਾ ਸੋ ਬੈਹਣਾ; ਸੋਈ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਪਿਯੂ ਦਾਦੇ ਜੇਵਿਹਾ; ਪੋਤ੍ਰਾ ਪਰਵਾਣੁ॥੬॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੁ; ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ. ਤਿਨੈ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਕਰਾਮਾਤਿ; ਆਪਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ ਧਾਰਿਆ॥ ਸਿੱਖੀਂ ਸੰਗਤੀਂ- ਸਿਖੀ ਅਤੈ ਸੰਗਤੀ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰਿਆ॥ ਅ-ਟਲੁ- ਅਟਲੁ ਅਥਾਹੁ ਅਤੋਲੁ ਤੂ; ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਿਆ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ. ਤੂੰ ਸੇਵਿਆ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਸੇ. ਤੁਧੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ॥ ਲੱਬੁ। ਸ-ਪਰਵਾਰਿਆ- ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮੋਹੁ; ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਤੁਧੁ ਸਪਰਵਾਰਿਆ॥ ਅਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਪੈਸਕਾਰਿਆ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼, ਇਨਾਮ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਬਖ਼ਸ਼ਦੇ ਹੋਂ ਜੀ- ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ਹੈ; ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪੈਸਕਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਤੂ. ਲਹਣਾ ਤੂਹੈ; ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ, ਤੂ ਵੀਚਾਰਿਆ॥ ਗੁਰੁ ਡਿਠਾ; ਤਾਂ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਿਆ॥੭॥ ਜੁੱਗੀਂ- ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ. ਚਹੁ ਜੁਗੀ; ਪੰਚਾਇਣੁ ਆਪੇ ਹੋਆ॥ ਆਪੀ-ਨੈ। ਸੱਜਿਓਨੁ- ਆਪੀਨੈ੍ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓਨੁ; ਆਪੇ ਹੀ ਥੰਮ੍ਹਿ ਖਲੋਆ॥ ਪੱਟੀ- ਆਪੇ ਪਟੀ. ਕਲਮ ਆਪਿ; ਆਪਿ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਹੋਆ॥ ਉੱਮਤਿ ਨਵਾਂ- ਸਭ ਉਮਤਿ. ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ; ਆਪੇ ਹੀ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ॥ ਤਖਤਿ ਬੈਠਾ. ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਖਿਵੈ ਚੰਦੋਆ॥ ਚੱਕੀਂ- ਉਗਵਣਹੁ ਤੈ ਆਥਵਣਹੁ; ਚਹੁ ਚਕੀ ਕੀਅਨੁ ਲੋਆ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ. ਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਓ; ਮਨਮੁਖਾ ਪਇਆ ਮੋਆ॥ ਦੂਣੀ ਚਉਣੀ ਕਰਾਮਾਤਿ; ਸਚੇ ਕਾ ਸਚਾ ਢੋਆ॥ ਜੁੱਗੀਂ- ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ. ਚਹੁ ਜੁਗੀ; ਪੰਚਾਇਣੁ ਆਪੇ ਹੋਆ॥੮॥੧॥

ਰਾਮਕਲੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ॥ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅੰਗ ੯੬੯:- ਕਾਇਆ ਕਲਾਲਨਿ ਲਾਹਨਿ ਮੇਲਉ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਗੁੜੁ. ਕੀਨੁ ਰੇ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਦ ਮਤਸਰ; ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਕਸੁ ਦੀਨੁ ਰੇ॥੧॥ ਕੋਈ ਹੈ ਰੇ ਸੰਤੁ ਸਹਜ ਸੁਖ ਅੰਤਰਿ; ਜਾ ਕਉ ਜਪੁ ਤਪੁ ਦੇਉ ਦਲਾਲੀ ਰੇ॥ਦੇ-ਇ- ਏਕ ਬੂੰਦ ਭਰਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਵਉ; ਜੋ ਮਦੁ ਦੇਇ ਕਲਾਲੀ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦਸ ਪੋਲਾ- ਭਵਨ ਚਤੁਰ ਦਸ ਭਾਠੀ ਕੀਨ੍ਹੀ; ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਤਨਿ ਜਾਰੀ ਰੇ॥ ਸੁਖਮਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਪੋਚਨਹਾਰੀ- ਮੁਦ੍ਰਾ ਮਦਕ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੀ; ਸੁਖਮਨ ਪੋਚਨਹਾਰੀ ਰੇ॥੨॥ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ; ਰਵਿ ਸਸਿ ਗਹਨੈ ਦੇਉ ਰੇ॥ ਸੁਧਾ ਪੋਲਾ- ਸੁਰਤਿ ਪਿਆਲ ਸੁਧਾ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਏਹੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੇਉ ਰੇ॥੩॥ ਨਿੱਝਰ- ਨਿਝਰ ਧਾਰ ਚੁਐ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ; ਇਹ ਰਸ ਮਨੂਆ ਰਾਤੋ ਰੇ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸਗਲੇ ਮਦ ਛੂਛੇ; ਇਹੈ ਮਹਾ ਰਸੁ ਸਾਚੋ ਰੇ॥੪॥੧॥ ਗੁੜੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ. ਧਿਆਨੁ ਕਰਿ ਮਹੂਆ; ਭਉ ਭਾਠੀ ਮਨ ਧਾਰਾ॥ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ ਸਹਜ ਸਮਾਨੀ; ਪੀਵੈ ਪੀਵਨਹਾਰਾ॥੧॥ ਮਤਵਾਰਾ ਮਸਤਾਨਾ। ਮੱਤਵਾਰਾ- ਅਉਧੂ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰਾ॥ ਉਨਮਦ ਮਸਤੀ। ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਮਦਨ ਸ਼ਰਾਬ। ਚਢਾ ਪੋਲਾ- ਉਨਮਦ ਚਢਾ. ਮਦਨ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਭਇਆ ਉਜਿਆਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਇ ਪੁਰ ਜੋਰਿ. ਰਸਾਈ ਭਾਠੀ; ਪੀਉ ਮਹਾ ਰਸੁ ਭਾਰੀ॥ ਜਲੇਤਾ ਲੱਕੜਾਂ ਬਾਲਣ ਵਾਂਗ ਬਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਹਨ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ. ਕੀਏ ਜਲੇਤਾ; ਛੂਟਿ ਗਈ

ਸੰਸਾਰੀ॥੨॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਗੰਮਿਤ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੁਧਿ ਪਾਈ॥ ਉਚਕਿ ਉਤਰਦਾ। ਮੱਤਾ। ਉਚ-ਕਿ ਪੋਲਾ- ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ, ਤਾਸੁ ਮਦ ਮਾਤਾ; ਉਚਕਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ॥੩॥੨॥ ਤੂੰ ਮੇਰੋ. ਮੇਰੁ ਪਰਬਤੁ ਸੁਆਮੀ; ਓਟ ਗਹੀ ਮੈ ਤੇਰੀ॥ ਨਾ ਤੁਮ ਡੋਲਹੁ. ਨਾ ਹਮ ਗਿਰਤੇ; ਰਖਿ ਲੀਨੀ ਹਰਿ ਮੇਰੀ॥੧॥ ਅਬ ਤਬ ਜਬ ਕਬ; ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ॥ ਹਮ ਤੁਅ ਪਰਸਾਦਿ; ਸੁਖੀ ਸਦ ਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਤੋਰੇ ਭਰੋਸੇ ਮਗਹਰ ਬਸਿਓ; ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੀ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ॥ਕਾਂਸੀ- ਪਹਿਲੇ ਦਰਸਨੁ. ਮਗਹਰ ਪਾਇਓ; ਫੁਨਿ ਕਾਸੀ ਬਸੇ ਆਈ॥੨॥ ਜੈਸਾ ਮਗਹਰੁ. ਤੈਸੀ ਕਾਸੀ; ਹਮ ਏਕੈ ਕਰਿ ਜਾਨੀ॥ ਹਮ ਨਿਰਧਨ. ਜਿਉ ਇਹੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ; ਮਰਤੇ ਫੂਟਿ ਗੁਮਾਨੀ॥੩॥ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ. ਚੁਭਹਿ ਤਿਸੁ ਸੂਲਾ; ਕੋ ਕਾਢਨ ਕਉ ਨਾਹੀ॥ ਬਿਲਲ ਮੂਰਖ, ਵਿਅਕਲ। ਅਜੈ ਪੋਲਾ- ਅਜੈ ਸੁ ਚੋਭ ਕਉ ਬਿਲਲ ਬਿਲਾਤੇ; ਨਰਕੇ ਘੋਰ ਪਚਾਹੀ॥੪॥ ਕਵਨੁ ਨਰਕੁ ਕਿਆ ਸੁਰਗੁ ਬਿਚਾਰਾ; ਸੰਤਨ ਦੋਊ ਰਾਦੇ॥ ਹਮ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕਾਣਿ ਨ ਕਢਤੇ; ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੇ॥੫॥ ਅਬ ਤਉ ਜਾਇ ਚਢੇ ਸਿੰਘਾਸਨਿ; ਮਿਲੇ ਹੈ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ॥ ਰਾਮ ਕਬੀਰਾ ਏਕ ਭਏ ਹੈ; ਕੋਇ. ਨ ਸਕੈ ਪਛਾਨੀ॥੬॥੩॥ ਸੰਤਾ ਮਾਨਉ ਦੂਤਾ ਡਾਨਉ; ਇਹ ਕੁਟਵਾਰੀ ਮੇਰੀ॥ ਦਿਵਸ ਰੈਨਿ ਤੇਰੇ ਪਾਉ ਪਲੋਸਉ; ਕੇਸ ਚਵਰ ਕਰਿ ਫੇਰੀ॥੧॥ ਹਮ ਕੂਕਰ; ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੯੭੦:- ਭਉਕਹਿ; ਆਗੈ ਬਦਨੁ ਪਸਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਬ ਜਨਮ. ਹਮ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਸੇਵਕ; ਅਬ ਤਉ. ਮਿਟਿਆ ਨ ਜਾਈ॥ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੈ. ਧੁਨਿ ਸਹਜ ਕੀ; ਮਾਥੈ ਮੇਰੇ ਦਗਾਈ॥੨॥ ਰਨ ਪੋਲਾ। ਦੱਗੇ,ਜੁੱਝਹਿ, ਭੱਗਿ- ਦਾਗੇ ਹੋਹਿ. ਸੁ ਰਨ ਮਹਿ ਜੂਝਹਿ; ਬਿਨੁ ਦਾਗੇ. ਭਗਿ ਜਾਈ॥ ਸਾਧੂ ਹੋਇ ਸੁ ਭਗਤਿ ਪਛਾਨੈ; ਹਰਿ ਲਏ ਖਜਾਨੈ ਪਾਈ॥੩॥ ਕੋਠਰੇ ਮਹਿ ਕੋਠਰੀ; ਪਰਮ ਕੋਠੀ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ ਬਸਤੁ. ਕਬੀਰ ਕਉ; ਲੇਵਹੁ ਬਸਤੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ॥੪॥ ਦੀ-ਈ- ਕਬੀਰਿ. ਦੀਈ ਸੰਸਾਰ ਕਉ; ਲੀਨੀ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ; ਥਿਰੁ ਤਾ ਕਾ ਸੋਹਾਗੁ॥੫॥੪॥ ਜਿਹ ਮੁਖ ਬੇਦੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਨਿਕਸੈ; ਸੋ ਕਿਉ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਬਿਸਰੁ ਕਰੈ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਾ ਕੈ ਪਾਇ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਲਾਗੈ; ਸੋ ਕਿਉ ਪੰਡਿਤੁ ਹਰਿ ਨ ਕਹੈ॥੧॥ ਕਾਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਮ੍ਹਨ; ਹਰਿ ਨ ਕਹਹਿ॥ ਪਾਂਡੇ- ਰਾਮੁ ਨ ਬੋਲਹਿ; ਪਾਡੇ ਦੋਜਕੁ ਭਰਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਠੇ ਪੋਲਾ- ਆਪਨ ਊਚ. ਨੀਚ ਘਰਿ ਭੋਜਨੁ; ਹਠੇ ਕਰਮ ਕਰਿ ਉਦਰੁ ਭਰਹਿ॥ ਚਉਦਸ ਅਮਾਵਸ ਰਚਿ ਰਚਿ ਮਾਂਗਹਿ; ਕਰ ਦੀਪਕੁ ਲੈ. ਕੂਪਿ ਪਰਹਿ॥੨॥ ਕਾਸੀ-ਕ ਜੁਲ-ਹਾ- ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਨੁ, ਮੈ ਕਾਸੀਕ ਜੁਲਹਾ; ਮੁਹਿ ਤੋਹਿ ਬਰਾਬਰੀਂ, ਕੈਸੇ ਕੈ ਬਨਹਿ॥ ਹਮਰੇ. ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿ ਉਬਰੇ; ਬੇਦ ਭਰੋਸੇ ਪਾਂਡੇ ਡੂਬਿ ਮਰਹਿ॥੩॥੫॥ਪੱਤ੍ਰ- ਤਰਵਰੁ ਏਕੁ. ਅਨੰਤ ਡਾਰ ਸਾਖਾ; ਪੁਹਪ ਪਤ੍ਰ ਰਸ ਭਰੀਆ॥ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਬਾੜੀ ਹੈ ਰੇ; ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਪੂਰੈ ਕਰੀਆ॥੧॥ ਜਾਨੀ ਜਾਨੀ ਰੇ; ਰਾਜਾਰਾਮ ਕੀ ਕਹਾਨੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਰਾਮ ਪਰਗਾਸਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਰਲੈ ਜਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਵਰੁ ਗੁਰਸੇਵਕ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਪੁਹਪ ਫੁੱਲ। ਪੰਜੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ, ਪੰਜੇ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੇ, ਮਨ, ਬੁੱਧ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਕੇ ਰਿਦੇ ’ਚ ਧਰਿਆ ਧਰੇ। ਬੀੱਧਾ- ਭਵਰੁ ਏਕੁ. ਪੁਹਪ ਰਸ ਬੀਧਾ; ਬਾਰਹ ਲੇ. ਉਰ ਧਰਿਆ॥ ਸੋਰਹ ਮਧੇ. ਪਵਨੁ ਝਕੋਰਿਆ; ਆਕਾਸੇ ਫਰੁ

ਫਰਿਆ॥੨॥ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸੁੰਨਿ ਅਫੁਰ ਰੂਪ। ਬਿਰਵਾ ਬੂਟਾ। ਧਰਤੀ ਬੁੱਧੀ ਅੰਦਰੋਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਜਲ, ਸੋਖਿਆ ਸੁਕਾ ਕੇ ਹਰੁ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤਾ- ਸਹਜ ਸੁੰਨਿ. ਇਕੁ ਬਿਰਵਾ ਉਪਜਿਆ; ਧਰਤੀ ਜਲ ਹਰੁ ਸੋਖਿਆ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਹਉ ਤਾ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਬਿਰਵਾ ਦੇਖਿਆ॥੩॥੬॥ ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਮੋਨਿ ਚੁੱਪ ਕਰੌਣਾ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਹੈ।ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ਪੱਤ੍ਰ। ਝੋਲੀ ਪੋਲਾ, ਪੱਤ੍ਰ- ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਮੋਨਿ. ਦਇਆ ਕਰਿ ਝੋਲੀ; ਪਤ੍ਰ ਕਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਰੇ॥ ਖਿੰਥਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸੀਅਉ ਅਪਨਾ; ਨਾਮੁ ਕਰਉ ਆਧਾਰੁ ਰੇ॥੧॥ ਐਸਾ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵਹੁ ਜੋਗੀ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੋਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਧਿ ਬਿਭੂਤਿ ਚਢਾਵਉ ਅਪੁਨੀ; ਸਿੰਗੀ ਸੁਰਤਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਕਰਿ ਬੈਰਾਗੁ. ਫਿਰਉ ਤਨਿ ਨਗਰੀ; ਮਨ ਕੀ ਕਿੰਗੁਰੀ ਬਜਾਈ॥੨॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਲੈ. ਹਿਰਦੈ ਰਾਖਹੁ; ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਮ ਤਾੜੀ॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਧਰਮੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਬਾੜੀ॥੩॥੭॥ ਕਵਨ ਕਾਜ. ਸਿਰਜੇ ਜਗ ਭੀਤਰਿ; ਜਨਮਿ ਕਵਨ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਭਵ ਨਿਧਿ. ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਚਿੰਤਾਮਨਿ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਆ॥੧॥

ਅੰਗ ੯੭੧:- ਗੋਬਿੰਦ. ਹਮ ਐਸੇ ਅਪਰਾਧੀ॥ ਸਾੱਧੀ- ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ. ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਥਾ ਦੀਆ; ਤਿਸ ਕੀ. ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਸਾਧੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਾਏ ਤਨ ਸ੍ਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਖ਼ਰਾਬੀ ਕਰਨੀ। ਅਪ-ਬਾਦੁ- ਪਰ ਧਨ. ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਤੀ ਨਿੰਦਾ; ਪਰ ਅਪਬਾਦੁ. ਨ ਛੂਟੈ॥_ ਆਵਾ ਗਵਨ ਦਾ ਪਰਸੰਗ ਸਬੰਧ- ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਹੋਤੁ ਹੈ ਫੁਨਿ ਫੁਨਿ; ਇਹੁ ਪਰਸੰਗੁ. ਨ ਤੂਟੈ॥੨॥ ਜਿਹ ਘਰਿ ਕਥਾ ਹੋਤ. ਹਰਿ ਸੰਤਨ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨ ਕੀਨ੍ਹੋ ਮੈ ਫੇਰਾ॥ਮੱਤਵਾਰੇ- ਲੰਪਟ ਚੋਰ ਦੂਤ ਮਤਵਾਰੇ; ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਬਸੇਰਾ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ; ਏ ਸੰਪੈ ਮੋ ਮਾਹੀ॥ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਅਰੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਏ ਸੁਪਨੰਤਰਿ ਨਾਹੀ॥੪॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਮੋਦਰ; ਭਗਤਿ ਬਛਲ ਭੈ ਹਾਰੀ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ. ਭੀਰ ਜਨ ਰਾਖਹੁ; ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰਉ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥੫॥੮॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ; ਹੋਇ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ॥ ਜਾਹਿ ਬੈਕੁੰਠਿ; ਨਹੀ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ; ਬਜਾਵਹਿ ਤੂਰ॥ ਅਨਹਦ ਬਜਹਿ; ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ॥੧॥ ਐਸਾ ਸਿਮਰਨੁ; ਕਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ; ਮੁਕਤਿ ਕਤ ਨਾਹਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਨਨਕਾਰੁ ਰੁਕਾਵਟ- ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ; ਨਾਹੀ ਨਨਕਾਰੁ॥ ਮੁਕਤਿ ਕਰੈ; ਉਤਰੈ ਬਹੁ ਭਾਰੁ॥ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਤੇਰਾ ਆਵਨੁ ਨਾਹਿ॥੨॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ; ਕਰਹਿ ਤੂ ਕੇਲ॥ ਦੀਪਕੁ ਬਾਂਧਿ ਧਰਿਓ; ਬਿਨੁ ਤੇਲ॥ ਅਮਰਕੁ ਪੋਲਾ- ਸੋ ਦੀਪਕੁ; ਅਮਰਕੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ; ਕਾਢੀਲੇ ਮਾਰਿ॥੩॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ; ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਸੋ ਸਿਮਰਨੁ; ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ॥ ਸੋ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ; ਨਹੀ ਰਾਖੁ ਉਤਾਰਿ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ॥੪॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ; ਨਾਹੀ ਤੁਹਿ ਕਾਨਿ॥ ਮੰਦਰਿ ਸੋਵਹਿ; ਪਟੰਬਰ ਤਾਨਿ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ; ਬਿਗਸੈ ਜੀਉ॥ ਸੋ ਸਿਮਰਨੁ; ਤੂ ਅਨ ਦਿਨੁ ਪੀਉ॥੫॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ; ਤੇਰੀ ਜਾਇ ਬਲਾਇ॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ; ਤੁਝੁ ਪੋਹੈ ਨ ਮਾਇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਗਾਈਐ॥ ਇਹੁ ਸਿਮਰਨੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ॥੬॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ਊਠਤ ਬੈਠਤ;ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ॥ਜਾਗੁ ਸੋਇ;ਸਿਮਰਨ ਰਸ ਭੋਗ॥ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਪਾਈਐ

ਸੰਜੋਗ॥੭॥ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ;ਨਾਹੀ ਤੁਝੁ ਭਾਰ॥ਸੋ ਸਿਮਰਨੁ;ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ॥ਕਹਿ ਕਬੀਰ;ਜਾ ਕਾ ਨਹੀ ਅੰਤੁ॥ਤਿਸ ਕੇ ਆਗੇ;ਤੰਤੁ ਨ ਮੰਤੁ॥੮॥੯॥ ਰਾਮਕਲੀ ਘਰੁ ੨ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅੰਗ ੬੭੨:- ਬੰਧਚਿ. ਬੰਧਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਅਨਲੁ ਅੱਗ। ਅਨਲੁ ਬੁਝਾਇਆ ਪੋਲੇ- ਮੁਕਤੈ ਗੁਰਿ; ਅਨਲੁ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਨਖ ਸਿਖ ਪੋਲੇ- ਜਬ ਨਖ ਸਿਖ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੀਨ੍ਹਾ॥ਮੱਜਨੁ- ਤਬ; ਅੰਤਰਿ ਮਜਨੁ ਕੀਨ੍ਹਾ॥੧॥ ਪਵਨਪਤਿ ਜੀਵ ਵਿਆਪਕ ਉਨਮਨਿ ਬ੍ਰਹਮਜੀ- ਪਵਨਪਤਿ; ਉਨਮਨਿ ਰਹਨੁ ਖਰਾ॥ ਨਹੀ ਮਿਰਤੁ; ਨ ਜਨਮੁ ਜਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਲਟੀ-ਲੇ- ਉਲਟੀਲੇ; ਸਕਤਿ ਸਹਾਰੰ॥ ਪੈਸੀਲੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਇਸਥਿੱਤੀ ਹੋਈ। ਪੈਸੀ-ਲੇ- ਪੈਸੀਲੇ; ਗਗਨ ਮਝਾਰੰ॥ਚੱਕ੍ਰ- ਬੇਧੀਅਲੇ; ਚਕ੍ਰ ਭੁਅੰਗਾ॥ ਭੇਟੀਅਲੇ; ਰਾਇ ਨਿਸੰਗਾ॥੨॥ ਮਇ ਮਾਇਆ। ਚੂਕੀ-ਅਲੇ- ਚੂਕੀਅਲੇ; ਮੋਹ ਮਇ ਆਸਾ॥ਸਸਿ ਪੋਲਾ- ਸਸਿ ਕੀਨੋ; ਸੂਰ ਗਿਰਾਸਾ॥ ਜਬ; ਕੁੰਭਕੁ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ॥ ਤਹ; ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਬੀਣਾ॥੩॥ ਬਕਿ ਪੋਲਾ- ਬਕਤੈ ਬਕਿ; ਸਬਦੁ ਸੁਨਾਇਆ॥ ਸੁਨਤੈ ਸੁਨਿ; ਮੰਨਿ ਬਸਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਰਤਾ; ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੰ॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ ਸਾਰੰ॥੪॥੧॥੧੦॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ; ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ॥ ਜੋਤੀ ਅੰਤਰਿ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਅਨੂਪੁ॥੧॥ ਕਰੁ ਰੇ ਗਿਆਨੀ; ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜੋਤੀ ਅੰਤਰਿ; ਧਰਿਆ ਪਸਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੀਰਾ ਦੇਖਿ; ਹੀਰੇ ਕਰਉ ਆਦੇਸੁ॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ; ਨਿਰੰਜਨ ਅਲੇਖੁ॥੨॥੨॥੧੧॥ ਬੇਦਾਰ ਖ਼ਬਰਦਾਰ। ਮੁੱਸੀਅਤ ਲੁੱਟੀਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਉ ਹੋਂ।ਹੁਸੀ-ਆਰ- ਦੁਨੀਆ ਹੁਸੀਆਰ ਬੇਦਾਰ; ਜਾਗਤ ਮੁਸੀਅਤ ਹਉ. ਰੇ ਭਾਈ॥ਪਹ-ਰੂਆ- ਨਿਗਮ ਹੁਸੀਆਰ ਪਹਰੂਆ; ਦੇਖਤ. ਜਮੁ ਲੇ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੱਕਾ- ਨੀਂਬੁ ਭਇਓ ਆਂਬੁ. ਆਂਬੁ ਭਇਓ ਨੀਂਬਾ; ਕੇਲਾ ਪਾਕਾ ਝਾਰਿ॥ ਨਾਲੀਏਰ ਸਤਿਸੰਗਤ।ਕੁਸੰਗਤ ਰੂਪ ਸੇਬਰਿ ਸਿੰਬਲ, ।ਨਾਲੀਏਰ ਫਲੁ. ਸੇਬਰਿ ਪਾਕਾ; ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ॥੧॥ ਹਰਿ ਭਇਓ ਖਾਂਡੁ. ਰੇਤੁ ਮਹਿ ਬਿਖਰਿਓ; ਹਸਤੀਂ ਚੁਨਿਓ ਨ ਜਾਈ॥ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਕਹਿ ਕਮੀਰ. ਕੁਲ ਜਾਤਿ ਪਾਂਤਿ ਤਜਿ; ਚੀਟੀ ਹੋਇ. ਚੁਨਿ ਖਾਈ॥੨॥੩॥੧੨॥

ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਰਾਮਕਲੀ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਨੀ-ਲੇ ਕਾਟੀ-ਲੇ, ਮਧੇ ਪੋਲਾ- ਆਨੀਲੇ ਕਾਗਦੁ, ਕਾਟੀਲੇ ਗੂਡੀ; ਆਕਾਸ ਮਧੇ ਭਰਮੀਅਲੇ॥ ਬ-ਤਊਆ- ਪੰਚ ਜਨਾ ਸਿਉ ਬਾਤ ਬਤਊਆ; ਚੀਤੁ ਸੁ ਡੋਰੀ ਰਾਖੀਅਲੇ॥੧॥ ਮਨੁ; ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਬੇਧੀਅਲੇ॥ ਜੈਸੇ ਕਨਿਕ ਕਲਾ; ਚਿਤੁ ਮਾਂਡੀਅਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੁ-ਰੰਦਰੀਏ ਪੁਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਭਰਾਈ-ਲੇ- ਆਨੀਲੇ ਕੁੰਭੁ. ਭਰਾਈਲੇ ਊਦਕ; ਰਾਜਕੁਆਰਿ ਪੁਰੰਦਰੀਏ॥ ਹਸਤ ਬਿਨੋਦ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ; ਚੀਤੁ ਸੁ ਗਾਗਰਿ ਰਾਖੀਅਲੇ॥੨॥ ਮੰਦਰੁ ਏਕੁ. ਦੁਆਰ ਦਸ ਜਾ ਕੇ; ਗਊ ਚਰਾਵਨ ਛਾਡੀਅਲੇ॥ ਪਾਂਚ ਕੋਸ ਪਰ ਗਊ ਚਰਾਵਤ; ਚੀਤੁ ਸੁ ਬਛਰਾ ਰਾਖੀਅਲੇ॥੩॥ ਪਾਲਨ ਪੰਘੂੜੇ। ਪਉਢੀਅਲੇ ਉਤੇ ਪਾ ਕੇ। ਪਉਢੀ-ਅਲੇ- ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ. ਸੁਨਹੁ ਤਿਲੋਚਨ; ਬਾਲਕੁ. ਪਾਲਨ ਪਉਢੀਅਲੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਕਾਜ ਬਿਰੂਧੀ; ਚੀਤੁ ਸੁ ਬਾਰਿਕ ਰਾਖੀਅਲੇ॥੪॥੧॥ ਕਬਿਤ ਪੋਲਾ, ਗਾਵਉ-ਗੋ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ. ਸਾਸਤ੍ਰ ਆਨੰਤਾ; ਗੀਤ ਕਬਿਤ. ਨ ਗਾਵਉਗੋ॥

ਅੰਗ ੯੭੩:- ਅਖੰਡ ਮੰਡਲ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ; ਅਨਹਦ ਬੇਨੁ ਬਜਾਵਉਗੋ॥੧॥ ਬੈਰਾਗੀ; ਰਾਮਹਿ ਗਾਵਉਗੋ॥ ਸਬਦਿ ਅਤੀਤ ਅਨਾਹਦਿ ਰਾਤਾ; ਆਕੁਲ ਕੈ ਘਰਿ ਜਾਉਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਅਉਰੁ ਸੁਖਮਨਾ; ਪਉਨੈ ਬੰਧਿ ਰਹਾਉਗੋ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ. ਸਮ ਕਰਿ ਰਾਖਉ; ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜਾਉਗੋ॥੨॥ ਤੀਰਥ ਦੇਖਿ. ਨ ਜਲ ਮਹਿ ਪੈਸਉ; ਜੀਅ ਜੰਤ. ਨ ਸਤਾਵਉਗੋ॥ ਘਟ ਪੋਲਾ- ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਏ; ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਨ੍ਹਾਉਗੋ॥੩॥ ਪੰਚ ਸਹਾਈ ਜਨ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਭਲੋ ਭਲੋ. ਨ ਕਹਾਵਉਗੋ॥ ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ; ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਉਗੋ॥੪॥੨॥ ਮਾਇ ਨ ਹੋਤੀ. ਬਾਪੁ ਨ ਹੋਤਾ; ਕਰਮੁ ਨ ਹੋਤੀ ਕਾਇਆ॥ ਹਮ ਨਹੀ ਹੋਤੇ. ਤੁਮ ਨਹੀ ਹੋਤੇ; ਕਵਨੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ॥੧॥ ਰਾਮ; ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਕੇਰਾ॥ ਜੈਸੇ; ਤਰਵਰਿ ਪੰਖਿ ਬਸੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੰਦੁ ਨ ਹੋਤਾ. ਸੂਰੁ ਨ ਹੋਤਾ; ਪਾਨੀ ਪਵਨੁ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਸਾਸਤੁ ਨ ਹੋਤਾ. ਬੇਦੁ ਨ ਹੋਤਾ; ਕਰਮੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ॥੨॥ ਖੇੱਚਰ ਭੂੱਚਰ, ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਖੇਚਰ ਭੂਚਰ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਪਰਮਤਤੁ ਹੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਇ ਲਖਾਇਆ॥੩॥੩॥ ਕਲਪੁ ਚੌਹਾਂ ਜੁੱਗਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ਾਰ ਚੌਕੜੀ ਤੱਕ ਦੇਹ ਰੱਖ ਲਈਏ- ਰਾਮਕਲੀ ਘਰੁ ੨॥ ਬਾਨਾਰਸੀ ਤਪੁ ਕਰੈ ਉਲਟਿ. ਤੀਰਥ ਮਰੈ; ਅਗਨਿ ਦਹੈ. ਕਾਇਆ ਕਲਪੁ ਕੀਜੈ॥ ਗਰਭ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਖੀਰੇ 'ਚ ਪਾ ਕੇ ਦੇਵੇ। ਪੂੱਜੈ- ਅਸੁਮੇਧ ਜਗੁ ਕੀਜੈ, ਸੋਨਾ ਗਰਭ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ, ਤਊ ਨ ਪੂਜੈ॥੧॥ ਛੋਡਿ ਛੋਡਿ ਰੇ ਪਾਖੰਡੀ; ਮਨ ਕਪਟੁ. ਨ ਕੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਨਿਤ ਨਿਤਹਿ ਲੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੰਗਾ ਜਉ ਗੋਦਾਵਰਿ ਜਾਈਐ, ਕੁੰਭਿ ਜਉ ਕੇਦਾਰ ਨ੍ਹਾਈਐ; ਗੋਮਤੀ. ਸਹਸ ਗਊ ਦਾਨੁ ਕੀਜੈ॥ ਕੋਟਿ ਜਉ ਤੀਰਥ ਕਰੈ, ਤਨੁ ਜਉ ਹਿਵਾਲੇ ਗਾਰੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ. ਤਊ ਨ ਪੂਜੈ॥੨॥ ਅਸੁ ਦਾਨ ਗਜ ਦਾਨ. ਸਿਹਜਾ ਨਾਰੀ. ਭੂਮਿ ਦਾਨ; ਐਸੋ ਦਾਨੁ ਨਿਤ ਨਿਤਹਿ ਕੀਜੈ॥ ਆਤਮ ਜਉ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਕੀਜੈ, ਆਪ ਬਰਾਬਰਿ ਕੰਚਨੁ ਦੀਜੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ. ਤਊ ਨ ਪੂਜੈ॥੩॥ ਮਨਹਿ. ਨ ਕੀਜੈ ਰੋਸੁ, ਜਮਹਿ. ਨ ਦੀਜੈ ਦੋਸੁ; ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਚੀਨਿ੍ ਲੀਜੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨੂੰ ਪੀਜੈ ਪੀਤਾ ਸੀ- ਜਸਰਥ ਰਾਇ ਨੰਦੁ, ਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਰਾਮਚੰਦੁ; ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਾ, ਤਤੁ ਰਸੁ, ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ॥੪॥੪॥

ਰਾਮਕਲੀ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅੰਗ ੯੭੪:- ਅਨ-ਭਉ- ਪੜੀਐ ਗੁਨੀਐ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਸੁਨੀਐ; ਅਨਭਉ ਭਾਉ. ਨ ਦਰਸੈ॥ ਕੰਚਨ ਹਿਰਨ ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀ ਦਾ ਸੋਨਾ- ਲੋਹਾ. ਕੰਚਨੁ ਹਿਰਨ ਹੋਇ ਕੈਸੇ; ਜਉ ਪਾਰਸਹਿ. ਨ ਪਰਸੈ॥੧॥ ਦੇਵ; ਸੰਸੈ ਗਾਂਠਿ. ਨ ਛੂਟੈ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ. ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ; ਇਨ ਪੰਚਹੁ ਮਿਲਿ ਲੂਟੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੱਡ। ਕਬਿ ਪੋਲਾ- ਹਮ ਬਡ ਕਬਿ ਕੁਲੀਨ; ਹਮ ਪੰਡਿਤ, ਹਮ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ॥ ਗਿਆਨੀ ਗੁਨੀ ਸੂਰ ਹਮ ਦਾਤੇ; ਇਹ ਬੁਧਿ. ਕਬਹਿ ਨ ਨਾਸੀ॥੨॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ. ਸਭੈ ਨਹੀ ਸਮਝਸਿ; ਭੂਲਿ ਪਰੇ ਜੈਸੇ ਬਉਰੇ॥ ਮੋਹਿ

ਅਧਾਰੁ
ਨਾਮੁ ਨਾਰਾਇਨ; ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਮੋਰੇ॥੩॥੧॥
ਰਾਮਕਲੀ ਬਾਣੀ ਬੇਣੀ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਅਉਰ ਸੁਖਮਨਾ; ਤੀਨਿ ਬਸਹਿ ਇਕ ਠਾਈ॥ ਸੰਗਮੁ ਤ੍ਰਿਬੈਣੀ ਗੰਗਾ, ਜਮਨਾ, ਸੁਰਸਤੀ ਸੰਗਮ, ਭਗਤੀ, ਕਰਮ, ਗਿਆਨ- ਬੇਣੀ ਸੰਗਮੁ. ਤਹ ਪਿਰਾਗੁ; ਮਨੁ ਮਜਨੁ ਕਰੇ, ਤਿਥਾਈ॥੧॥ ਸੰਤਹੁ; ਤਹਾ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਮੁ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਗਮਿ ਗੰਮਤਾ ਕਰਕੇ- ਗੁਰ ਗਮਿ; ਚੀਨੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਤਹਾਂ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਮਈਆ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੇਵ ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਦੇ ਸਥਾਨੈ ਅਸਥਾਨ 'ਚ ਵਸਣ ਦੀ- ਦੇਵ ਸਥਾਨੈ; ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀ॥ ਤਹ; ਬਾਜੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਣੀ॥ ਤਹ ਚੰਦੁ ਨ ਸੂਰਜੁ; ਪਉਣੁ ਨ ਪਾਣੀ॥ ਸਾਖੀ ਜਾਗੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ॥੨॥ ਉਪਜੈ ਗਿਆਨੁ; ਦੁਰਮਤਿ ਛੀਜੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ; ਗਗਨੰਤਰਿ ਭੀਜੈ॥ ਏਸੁ ਕਲਾ; ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ॥ ਭੇਟੈ ਤਾਸੁ; ਪਰਮ ਗੁਰਦੇਉ॥੩॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਦਸਮਦੁਆਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ; ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੀ ਘਾਟੀ॥ ਥੱਤੀ- ਊਪਰਿ ਹਾਟੁ ਹਾਟ ਪਰਿ ਆਲਾ; ਆਲੇ ਭੀਤਰਿ ਥਾਤੀ॥੪॥ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ; ਸੁ ਕਬਹੁ ਨ ਸੋਵੈ॥ ਤੀਨਿ ਤਿਲੋਕ; ਸਮਾਧਿ ਪਲੋਵੈ॥ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੈ; ਹਿਰਦੈ ਰਹੈ॥ ਮਨੂਆ ਉਲਟਿ; ਸੁੰਨ ਮਹਿ ਗਹੈ॥੫॥ ਅਲੀਆ ਝੂਠ- ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ; ਨ ਅਲੀਆ ਭਾਖੈ॥ ਪਾਚਉ ਇੰਦ੍ਰੀ; ਬਸਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ; ਰਾਖੈ ਚੀਤਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ; ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਰੀਤਿ॥੬॥ ਪੱਲਵ- ਕਰ ਪਲਵ; ਸਾਖਾ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ; ਨ ਜੂਐ ਹਾਰੇ॥ ਅ-ਸੁਰ- ਅਸੁਰ ਨਦੀ ਕਾ; ਬੰਧੈ ਮੂਲੁ॥ਚੜ੍ਹਾਵੈ- ਪਛਿਮ ਫੇਰਿ; ਚੜਾਵੈ ਸੂਰੁ॥ ਅ-ਜਰੁ ਨਿੱਝਰੁ- ਅਜਰੁ ਜਰੈ; ਸੁ ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ॥ ਜਗੰਨਾਥ ਸਿਉ; ਗੋਸਟਿ ਕਰੈ॥੭॥ ਚਉਮੁਖ ਦੀਵਾ; ਜੋਤਿ ਦੁਆਰ॥ ਪਲੂ ਪੋਲਾ- ਪਲੂ ਅਨਤ; ਮੂਲੁ ਬਿਚਕਾਰਿ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਲੇ; ਆਪੇ ਰਹੈ॥ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ; ਰਤਨਾ ਮਹਿ ਗੁਹੈ॥੮॥ ਮਸਤਕਿ ਪਦਮੁ; ਦੁਆਲੈ ਮਣੀ॥ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ; ਨਿਰਮਾਇਲ ਬਾਜੇ॥ ਢੁਲਕੇ ਚਵਰ; ਸੰਖ ਘਨ ਗਾਜੇ॥ ਦੈਂਤਹੁ- ਦਲਿ ਮਲਿ ਦੈਤਹੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ॥ ਬੇਣੀ ਜਾਚੈ; ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ॥੯॥੧॥
ਅੰਗ ੯੭੫:- ਨਟ ਪੋਲਾ- ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਹਲਾ ੪
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪਿ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਹਰੇ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਬਹੁ ਕੀਨੇ; ਸਭ ਪਰਹਰਿ ਪਾਸਿ ਧਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ ਆਰਾਧਹਿ; ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਖਰੇ॥ ਨੀਕਰਿ ਨਿਕਲ ਗਏ- ਕਿਲਬਿਖ ਦੋਖ. ਗਏ ਸਭ ਨੀਕਰਿ; ਜਿਉ ਪਾਨੀ. ਮੈਲੁ ਹਰੇ॥੧॥ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ. ਨਰੁ ਨਾਰਾਇਨੁ ਗਾਵਹਿ; ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ. ਨਰ ਨਰਹਰੇ॥ਨੱਗਰ- ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਸਾਧ. ਨਗਰ ਮਹਿ; ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਦੂਰਿ ਕਰੇ॥੨॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਹਰੇ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚਉ; ਮੈ ਮੂੜ ਮੁਗਧ

ਨਿਸਤਰੇ॥੩॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਜਗਜੀਵਨ; ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਨਿ ਪਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ. ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਾਈ; ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਹਰੇ॥੪॥੧॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰਾਮ ਜਪਿ ਜਨ; ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਰਲੇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਹਰਿ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਜਪਿ ਮਿਲਿ ਸਲਲ ਸਲਲੇ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਿ. ਰਾਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਹਮ ਜਨ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਲੇ॥੧॥ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਨਿ ਗਾਇਓ; ਸਭਿ ਦਾਲਦ ਦੁਖ ਦਲਲੇ॥ ਵਿਚਿ ਦੇਹੀ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਪੰਚ ਧਾਤੂ; ਹਰਿ ਕੀਏ ਖਿਨ ਪਰਲੇ॥੨॥ ਸਸਿ ਕਮਲੇ ਪੋਲੇ- ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ; ਜਿਉ ਦੇਖੈ ਸਸਿ ਕਮਲੇ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਵੈ ਝੁਕਦੇ ਹਨ। ਘਨੁ ਇਕ-ਰਸ। ਘਨ ਘਣੇ ਹੀ, ਬਹੁਤੇ, ਘਨਿਹਰੁ ਬੱਦਲ ਗੁਰੂ। ਗੁਰਸੇਵਕ ਰੂਪ ਮੋਰ ਹੀ ਮੁਰਲੇ ਮੋਰ- ਉਨਵੈ ਘਨੁ. ਘਨ ਘਨਿਹਰੁ ਗਰਜੈ; ਮਨਿ ਬਿਗਸੈ, ਮੋਰ ਮੁਰਲੇ॥੩॥ ਹਮਰੈ ਸੁਆਮੀ ਲੋਚ ਹਮ ਲਾਈ; ਹਮ ਜੀਵਹ ਦੇਖਿ ਹਰਿ ਮਿਲੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਅਮਲ ਹਰਿ ਲਾਏ; ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਅਨਦ ਭਲੇ॥੪॥੨॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖੇ॥

ਅੰਗ ੯੭੬:- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ; ਹਮ. ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਪਖੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਤਮ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸੁਰ; ਹਮ ਪਾਪੀ ਸਰਨਿ ਰਖੇ॥ ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਹਰਿ ਦੀਓ ਨਾਮੁ ਮੁਖੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਊਚ. ਨੀਚ ਹਮ ਗਾਏ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਖੇ॥ ਚੰਦਨ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਪਾਪੀ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀ ਕੁੜੱਤਣ ਵਾਲੇ ਨਿੰਮੁ ਵਾਂਗ ਕੌੜੇ। ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਬਸਖੇ ਵਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਸ-ਖੇ- ਜਿਉ ਚੰਦਨ ਸੰਗਿ, ਬਸੈ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖਾ; ਗੁਨ ਚੰਦਨ ਕੇ ਬਸਖੇ॥੨॥ ਹਮਰੇ ਅਵਗਨ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੈ ਕੇ; ਬਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਿਮਖੇ॥ ਜਨਖੇ ਜਨਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾਲ- ਅਵਗਨਿਆਰੇ ਪਾਥਰ ਭਾਰੇ; ਹਰਿ ਤਾਰੇ ਸੰਗਿ ਜਨਖੇ॥੩॥ ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਸਭ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਕ੍ਰਿਖੇ॥ ਹਰਣਖੇ ਹਰਨਾਖਸ਼ ਵਰਗੇ, ਜਨ-ਖੇ, ਹਰਣ-ਖੇ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਤੁਮ ਦੁਸਟ ਤਾਰੇ ਹਰਣਖੇ॥੪॥੩॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰੰਗੇ॥ਜੱਗਦੀਸੁਰਿ,ਪਗਿ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰਿ; ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ਜਨ ਪਗਿ ਲਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਨੱਗੇ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ, ਭੂਲ ਚੂਕ ਹਮ; ਅਬ ਆਏ. ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਗੇ॥ ਤੁਮ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਰਾਖਹੁ ਵਡ ਪਾਪਗੇ॥੧॥ ਪਵੱਗੇ- ਤੁਮਰੀ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ. ਕੋ ਕੋ ਨ ਉਧਰਿਓ; ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵਗੇ॥ ਜਨ-ਗੇ- ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਛੀਪਾ ਦੁਸਟਾਰਿਓ; ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੀ ਪੈਜ ਜਨਗੇ॥੨॥ ਤਿਨ-ਗੇ- ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਿਨਗੇ॥ ਪਗੇ ਪੋਲਾ- ਭਵਨ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਭਿ ਕੀਏ; ਜਹ ਧੂਰਿ ਪਰੀ ਜਨ ਪਗੇ॥੩॥ ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਪ੍ਰਭ. ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਹਮ; ਤੁਮ ਵਡ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡਗੇ॥ਪਗੇ ਪੋਲਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ; ਹਮ ਸੇਵਹ ਤੁਮ ਜਨ ਪਗੇ॥੪॥੪॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨੇ॥ ਜਗੰਨਾਥਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮ ਬਨੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਜਨ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਓ; ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ. ਸੁਨੇ॥

ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ. ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾਟੇ; ਜਿਵ ਖੇਤ ਕ੍ਰਿਸਾਨਿ ਲੁਨੇ॥੧॥ ਤੁਮਰੀ ਉਪਮਾ. ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ; ਹਮ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ. ਹਰਿ ਗੁਨੇ॥ ਜੈਸੇ ਤੁਮ. ਤੈਸੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਹੀ; ਗੁਨ ਜਾਨਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਫਾਸ ਬੰਧ ਬਹੁ ਬੰਧੇ; ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਖੁਲ ਖੁਲਨੇ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਕੁੰਚਰੁ ਤਦੂਐ ਬਾਂਧਿਓ; ਹਰਿ ਚੇਤਿਓ ਮੋਖ ਮੁਖਨੇ॥੩॥ਜੁੱਗ ਜੁੱਗਨੇ- ਸੁਆਮੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਤੁਮ ਖੋਜਹੁ ਜੁਗ ਜੁਗਨੇ॥ਵੱਡਨੇ- ਤੁਮਰੀ ਥਾਹ ਪਾਈ ਨਹੀ ਪਾਵੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ. ਪ੍ਰਭ ਵਡਨੇ॥੪॥੫॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਕਲਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਵਣੇ॥

ਅੰਗ ੯੭੭:-ਲੱਗਿ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆਲਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੀ; ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਜਪਣੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ; ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਰੁੜਣੇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਮ੍ਰੇ ਵਡ ਕਟਾਖ ਹੈ; ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੇ॥੧॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ-ਇਹ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਸਭੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਜੁਗਣੇ॥ ਜਿਉ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਉਠਹਿ ਬਹੁ ਲਹਰੀ; ਮਿਲਿ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਸਮਣੇ॥੨॥ ਹਰੀ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ-ਕਮਲ, ਅਪਣੇ ਅੰਦਰ ਗਹਣੇ ਵਸਾਉਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇ- ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਆ, ਸੁ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨਹੁ; ਹਮ ਨਹ ਜਾਣੀ, ਹਰਿ ਗਹਣੇ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਕਉ ਰਿਦ ਉਸਤਤਿ ਧਾਰਹੁ; ਹਮ ਕਰਹ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰਣੇ॥੩॥ ਤੁਮ ਜਲਨਿਧਿ ਹਰਿ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ; ਜੋ ਸੇਵੈ ਸਭ ਫਲਣੇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਂਛੈ; ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਣੇ॥੪॥੬॥

ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ; ਸੇਵ ਸਫਲ ਹਰਿ ਘਾਲ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਲੇ ਗੁਰ ਪਗ; ਰੇਨ ਰਵਾਲ॥ ਸਭਿ ਦਾਲਿਦ ਭੰਜਿ; ਦੁਖ ਦਾਲ॥ ਹਰਿ ਹੋ; ਹੋ ਹੋ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹੁ. ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਓ; ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗ ਮਹਲ ਬੇਅੰਤ; ਲਾਲ ਲਾਲ ਹਰਿ ਲਾਲ॥ ਬਸੀਠੀ ਵਿਚੋਲਗੀ।ਗ੍ਰਿਹਿ ਕੀ-ਈ- ਹਰਿ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ, ਆਪਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਇਓ; ਹਮ. ਹਰਿ ਕੀ ਗੁਰ ਕੀਈ ਹੈ ਬਸੀਠੀ; ਹਮ. ਹਰਿ ਦੇਖੇ, ਭਈ ਨਿਹਾਲ. ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ ਹਰਿ ਆਵਤੇ ਕੀ ਖਬਰਿ. ਗੁਰਿ ਪਾਈ, ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਨਦੋ ਆਨੰਦ ਭਏ; ਹਰਿ ਆਵਤੇ ਸੁਨੇ. ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਹਰਿ ਲਾਲ॥ ਗਲਤਾਨ ਮਸਤ। ਹਾਲ ਹਾਲਤ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲੇ; ਭਏ ਗਲਤਾਨ ਹਾਲ. ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ॥੨॥੧॥੭॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨ ਮਿਲੁ ਸੰਤਸੰਗਤਿ; ਸੁਭਵੰਤੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਸੁਨਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਸੁਖਵੰਤੀ॥ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ; ਲਹੰਤੀ॥ ਹਰਿ ਹੋ; ਹੋ ਹੋ ਲਿਖਤੁ ਲਿਖੰਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚਿ ਊਤਮ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕਥਾ ਭਜੰਤੀ॥ ਮੰਨੀ। ਕੁਰਬਾ-ਨੰਤੀ- ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਸੁਣੀ. ਮਨੀ ਹੈ ਜਿਨਿ ਜਨਿ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ. ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੰਤੀ॥੧॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਾ. ਜਿਨਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਸਭ ਭੂਖ ਲਹੰਤੀ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਤ੍ਰਿਪਤੇ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਵੰਤੀ॥੨॥੨॥੮॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕੋਈ ਆਨਿ ਸੁਨਾਵੈ; ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਗਾਲ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਹਉ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਾਲ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹੈ; ਭਲ ਭਾਲ॥

ਅੰਗ ੯੭੮:- ਹਰਿ ਹੋ; ਹੋ ਹੋ. ਮੇਲਿ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ. ਗੁਰ ਸੰਤਿ ਬਤਾਇਓ; ਗੁਰਿ. ਚਾਲ ਦਿਖਾਈ ਹਰਿ ਚਾਲ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਚੁਕਾਵਹੁ. ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖਹੁ; ਨਿਹਕਪਟ ਕਮਾਵਹੁ, ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਘਾਲ; ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ ਤੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ. ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਏ; ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਓ ਮੇਰਾ ਨਾਲਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨੀ; ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਨਿਕਟਿ ਹਦੂਰਿ; ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ॥੨॥੩॥੯॥

ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਹਲਾ ੫ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਮ; ਹਉ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਆ ਭਾਵੈ॥ ਮਨਿ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤੁ; ਦਰਸਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ. ਸੋਈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ; ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਰੁਚ ਆਵੈ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਿਸੁ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ; ਸੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਧੁ ਧਿਆਵੈ ॥੧॥ ਕਵਨ ਜੋਗ ਕਵਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨਾ; ਕਵਨ ਗੁਨੀ ਰੀਝਾਵੈ॥ ਸੋਈ ਜਨੁ ਸੋਈ ਨਿਜ ਭਗਤਾ; ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ॥੨॥ ਸਾਈ ਮਤਿ. ਸਾਈ ਬੁਧਿ ਸਿਆਨਪ; ਜਿਤੁ. ਨਿਮਖ ਨ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਾਵੈ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਲਗਿ ਏਹੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਸਦ ਹੀ ਗਾਵੈ॥੩॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਦੇਖਿਓ ਅਚਰਜੁ ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਰੂਪ; ਕਿਛੁ ਆਨ ਨਹੀ ਦਿਸਟਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੋਰਚਾ, ਗੁਰਿ ਲਾਹਿਓ; ਤਹ ਗਰਭ ਜੋਨਿ. ਕਹ ਆਵੈ॥੪॥੧॥ ਦੁ-ਪਦੇ- ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉਲਾਹਨੋ ਉਲਾਂਭਾ- ਉਲਾਹਨੋ; ਮੈ. ਕਾਹੂ ਨ ਦੀਓ॥ ਮਨ ਮੀਠ. ਤੁਹਾਰੋ ਕੀਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਜਾਨਿ, ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਨਾਮੁ ਤੁਹਾਰੋ. ਜੀਓ॥ ਈਹਾਂ ਊਹਾ. ਹਰਿ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਹੀ; ਇਹੁ ਗੁਰ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜੀਓ॥੧॥ ਜਬ ਤੇ ਜਾਨਿ ਪਾਈ ਏਹ ਬਾਤਾ; ਤਬ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਸਭ ਥੀਓ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸਿਓ; ਆਨ ਨਾਹੀ ਰੇ ਬੀਓ॥ ੨॥੧॥੨॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕਉ; ਭਈ ਤੁਮਾਰੀ ਧੀਰ॥ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਨਿਕਸੀ ਹਉਮੈ ਪੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬੁਝਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ; ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ ਖੀਰ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਅੰਗ ੯੭੯:- ਮੇਰੇ; ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਬੀਰ॥੧॥ ਖੁਲੇ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲਾ; ਹੀਰੈ ਬੇਧੇ ਹੀਰ॥ ਬਿਸਮ ਭਏ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਵਤ; ਠਾਕੁਰ ਗੁਨੀ ਗਹੀਰ॥੨॥੨॥੩॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੫॥ਉ-ਧਾਰਿਓ- ਅਪਨਾ ਜਨੁ; ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਉਧਾਰਿਓ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸਿਓ; ਮਨ ਤੇ ਨਾਹਿ ਬਿਸਾਰਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਪੇਖਿਓ; ਦਾਸ ਕਾ ਕੁਲੁ ਨ ਬਿਚਾਰਿਓ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਦੀਓ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸਵਾਰਿਓ॥੧॥ ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਸਾਗਰੁ; ਤਿਸ ਤੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਓ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਨੋ; ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰਿਓ॥੨॥੩॥੪॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਮਨ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਕਹਿਓ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਨ ਰਹਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਲਹਿਓ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ;

ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਗਹਿਓ॥੧॥ ਕਹਤ ਮੁਕਤ ਸੁਨਤੇ ਨਿਸਤਾਰੇ; ਜੋ ਜੋ ਸਰਨਿ ਪਇਓ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਭਇਓ॥੨॥੪॥੫॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸੰਗਿ. ਲਾਗੀ ਡੋਰੀ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਕਰਿ ਪਰਮਗਤਿ ਮੋਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਚਲਾ ਗਹਾਇਓ. ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਕਉ; ਮਨੁ ਬੀਧੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਖੋਰੀ॥ਜਾਲੀ ਪੋਲਾ- ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਭਗਤਿ ਰਸੁ ਉਪਜਿਓ; ਮਾਇਆ ਕੀ ਜਾਲੀ ਤੋਰੀ॥੧॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ; ਆਨ ਨ ਪੇਖਉ ਹੋਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲੀਓ ਦਾਸੁ ਅਪੁਨਾ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਬਹੂ ਥੋਰੀ॥੨॥੫॥੬॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਜਪੁ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਕਬਹੂ. ਨ ਬਿਸਰਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੇ; ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਇਣ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ਮੱਜਨੁ- ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਕਰਉ ਨਿਤ ਮਜਨੁ; ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਗਵਾਇਣ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਦਿਸਟਿ ਸਮਾਇਣੁ॥੧॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ, ਤੁੱਲਿ- ਜਾਪ ਤਾਪ ਕੋਟਿ ਲਖ ਪੂਜਾ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਤੁਲਿ. ਨ ਲਾਇਣ॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ. ਨਾਨਕੁ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗੈ; ਤੇਰੇ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਦਸਾਇਣੁ॥੨॥੬॥੭॥ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰਾਜ ਮਾਲ ਸਭ ਕੁੱਝ ਸਰਬਸੁ ਸਰਬੰਸ। ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਨਟ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੈ ਸਰਬਸੁ. ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਮਿਲਿਓ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੁਖ ਭੰਜਨਹਾਰਾ; ਗਾਉ ਕੀਰਤਨੁ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨੁ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੀਨ੍ਹੇ; ਬਿਨਸਿਓ ਮੂੜ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੧॥ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ; ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਰਨਿ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੁ॥੨॥੭॥੮॥ਨਟ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਉ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਉ; ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੯੮੦:- ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ. ਤੁਮ ਪੂਰਨ ਦਾਤੇ; ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਇਆਲ॥੧॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ; ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਮਾਲ॥੨॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਮੇਰੈ; ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਨਿਹਾਲ॥੩॥੮॥੯॥ ਨਟ ਪੜਤਾਲ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਕੋਊ ਹੈ; ਮੇਰੋ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ ਨੀਤ॥ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਬਿਪਰੀਤਿ॥ ਸਭੁ ਅਰਪਉ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਚੀਤੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ; ਆਪਨ ਕੀਤ॥ ਸੰਗਿ ਚਰਨਕਮਲ; ਮਨੁ ਸੀਤ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਤ ॥੧॥ ਹਰਿ ਭਜਿ; ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤ॥ ਕੋਟਿ ਪਤਿਤ; ਹੋਹਿ ਪੁਨੀਤ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਕੀਤ ॥੨॥੧॥੧੦॥੧੯॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਨਟ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਮ; ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ. ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ; ਮੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਿਆਵਹੁ; ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੇ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਮਧਸੂਦਨ ਜਗਜੀਵਨ ਮਾਧੋ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥ ਇਕ ਬਿਨਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਮੈ. ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਰੇ॥੨॥ ਸਹਸ ਨੇਤ੍ਰ. ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਰੇ॥ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ. ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਤਾਰੇ॥੩॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦਮੋਦਰੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਬਨੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ; ਜਿਉ ਗੂੰਗਾ ਗਟਕ

ਸਮ੍ਾਰੇ॥੪॥ਚੱਖੈ- ਰਸਨਾ ਸਾਦ ਚਖੈ ਭਾਇ ਦੂਜੈ; ਅਤਿ ਫੀਕੇ ਲੋਭ ਬਿਕਾਰੇ॥ਚੱਖਹਿ- ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਦ ਚਖਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ; ਸਭ ਅਨ ਰਸ ਸਾਦ ਬਿਸਾਰੇ॥੫॥ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ; ਸੁਣਿ ਕਹਤਿਆ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਪਿਆਰੇ॥੬॥ ਸਾਸ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹੈ ਜੇਤੇ; ਮੈ. ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਰੇ॥ ਸਾਸੁ ਸਾਸੁ ਜਾਇ, ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ; ਸੋ ਬਿਰਥਾ ਸਾਸੁ ਬਿਕਾਰੇ॥੭॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਨ. ਪ੍ਰਭ ਸਰਨੀ; ਮੋਕਉ. ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ॥

ਅੰਗ ੯੮੧:- ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹਤੁ ਹੈ; ਹਮ ਦਾਸਨ ਕੇ ਪਨਿਹਾਰੇ॥੮॥੧॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥ਨਿਰਗੁਨੀ-ਆਰੇ- ਰਾਮ; ਹਮ ਪਾਥਰ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ; ਹਮ ਪਾਹਨ. ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਤਾਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੈਲਾਗਰੁ ਚੰਦਨ। ਮਲਗਾਰੇ ਖ਼ੁਸ਼ਬੂਦਾਰ, ਮੈਲ ਗਾਲਣ ਵਾਲਾ- ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ. ਅਤਿ ਮੀਠਾ; ਮੈਲਾਗਰੁ ਮਲਗਾਰੇ॥ਵੱਜੀ- ਨਾਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਜੀ ਹੈ ਦਹ ਦਿਸਿ; ਹਰਿ ਮੁਸਕੀ ਮੁਸਕ ਗੰਧਾਰੇ॥੧॥ ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਥਾ. ਕਥਾ ਹੈ ਮੀਠੀ; ਗੁਰਿ. ਨੀਕੇ ਬਚਨ ਸਮਾਰੇ॥ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ; ਗੁਨ ਗਾਵਤ. ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੨॥ ਬਿਬੇਕੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸਮਦਰਸੀ; ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸੰਕ ਉਤਾਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੩॥ਜੱਗਿ- ਪਾਖੰਡ ਪਾਖੰਡ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭਰਮੇ; ਲੋਭੁ ਪਾਖੰਡੁ ਜਗਿ ਬੁਰਿਆਰੇ॥ ਖੜ੍ਹਾ-ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਵਹਿ; ਜਮਕਾਲੁ ਖੜਾ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ॥੪॥ ਉਗਵੈ ਦਿਨਸੁ. ਆਲੁ ਜਾਲੁ ਸਮ੍ਾਲੈ; ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਸਥਾਰੇ॥ ਆਈ ਰੈਨਿ. ਭਇਆ ਸੁਪਨੰਤਰੁ; ਬਿਖੁ ਸੁਪਨੈ ਭੀ, ਦੁਖ ਸਾਰੇ॥੫॥ਕੱਲਰੁ- ਕਲਰੁ ਖੇਤੁ ਲੈ ਕੂੜੁ ਜਮਾਇਆ; ਸਭ ਕੂੜੈ ਕੇ ਖਲਵਾਰੇ॥ ਸਾਕਤ ਨਰ ਸਭਿ ਭੂਖ ਭੁਖਾਨੇ; ਦਰਿ ਠਾਢੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰੇ॥੬॥ ਮਨਮੁਖ ਕਰਜੁ ਚੜਿਆ ਬਿਖੁ ਭਾਰੀ; ਉਤਰੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ॥ਪਗਿ ਪੋਲਾ,ਲੱਗਿ- ਜਿਤਨੇ ਕਰਜ ਕਰਜ ਕੇ ਮੰਗੀਏ; ਕਰਿ ਸੇਵਕ ਪਗਿ ਲਗਿ ਵਾਰੇ॥੭॥ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਨੱਕ ਚ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਨੱਥ ਪਾਈ ਹੈ। ਨੱਕਿ ਖੀਨੀ ਪਾੜ ਕੇ ਸਭ ਨੱਥਹਾਰੇ ਨੱਥ ਵਾਲੇ ਕਰ ਲਏ ਭਾਵ ਅਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਏ ਹਨ।ਜੱਗੰਨਾਥ, ਨੱਥਹਾਰੇ- ਜਗੰਨਾਥ. ਸਭਿ ਜੰਤ੍ਰ ਉਪਾਏ; ਨਕਿ ਖੀਨੀ, ਸਭ ਨਥਹਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭੁ ਖਿੰਚੈ ਤਿਵ ਚਲੀਐ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ॥੮॥੨॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ਨ੍ਹਾਵਾਰੇ- ਰਾਮ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਨਾਵਾਰੇ॥ਮੱਜਨੁ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮਜਨੁ ਹੈ ਨੀਕੋ; ਮਿਲਿ. ਕਲਮਲ ਪਾਪ ਉਤਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਪੜ੍ਹਿ- ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਗੁਨੁ ਬਹੁਤੁ ਅਧਿਕਾਈ; ਪੜਿ ਸੂਆ. ਗਨਕ ਉਧਾਰੇ॥ ਨ-ਪਰਸ- ਪਰਸ ਨਪਰਸ ਭਏ ਕੁਬਿਜਾ ਕਉ; ਲੈ ਬੈਕੁੰਠਿ ਸਿਧਾਰੇ॥੧॥ ਅਜਾ-ਮੱਲ- ਅਜਾਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਤਿ ਕੀਨੀ; ਕਰਿ ਨਾਰਾਇਣ ਬੋਲਾਰੇ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਇ ਭਾਵਨੀ; ਜਮਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ॥੨॥ ਮਾਨੁਖੁ. ਕਥੈ ਕਥਿ ਲੋਕ ਸੁਨਾਵੈ; ਜੋ ਬੋਲੈ. ਸੋ ਨ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਤ ਦਿੜਤਾ ਆਵੈ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੩॥ਲੱਗੁ,ਸਮ੍ਾਰੇ- ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਹੈ ਸਾਬਤੁ; ਤਬ ਲਗਿ. ਕਿਛੁ ਨ

ਸਮਾਰੇ॥ ਜਬ ਘਰ ਮੰਦਰਿ ਆਗਿ ਲਗਾਨੀ; ਕਢਿ ਕੂਪੁ. ਕਢੈ ਪਨਿਹਾਰੇ॥੪॥ ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਮਨ ਮੇਲੁ. ਨ ਕਰੀਅਹੁ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰੇ॥ਡੱਸੀਐ- ਸਾਕਤ ਬਚਨ ਬਿਛੂਆ ਜਿਉ ਡਸੀਐ; ਤਜਿ ਸਾਕਤ ਪਰੈ ਪਰਾਰੇ॥੫॥

ਅੰਗ ੯੮੨:-ਲੱਗਿ- ਲਗਿ ਲਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ; ਲਗਿ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ. ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੇ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਰੇ॥੬॥ ਜਨਮਿ ਇਸ ਜਨਮਿ 'ਚ। ਪੂਰਬਿ ਪਹਿਲਾਂ।ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਖਿਮਾ ਗ੍ਰੀਬੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਕਰਮ ਸ਼ੁਭ-ਗੁਣ ਪਰਚੂਨ ਪੂਰਬਿ ਜਨਮਿ, ਪਰਚੂਨ ਕਮਾਏ; ਹਰਿ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਰਸੁ ਗਾਵੈ ਰਸੁ ਵੀਚਾਰੇ॥੭॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸਭਿ ਤੇਰੇ; ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਲਾਲ ਗੁਲਾਰੇ॥ ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਦੇਹਿ ਸੋ ਹੋਵੈ; ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ॥੮॥੩॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰਾਮ; ਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਵਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਕੁੰਚਰੁ ਤਦੂਐ ਪਕਰਿ ਚਲਾਇਓ; ਕਰਿ ਊਪਰੁ ਕਢਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਬਹੁਤੁ ਅਤਿ ਨੀਕੇ; ਮਨਿ ਸਰਧਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭਿ. ਸਰਧਾ ਭਗਤਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ; ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਕੁ. ਸੇਵਾ ਲਾਗੈ; ਸਭੁ ਦੇਖੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੇ॥ ਏਕੁ ਪੁਰਖੁ ਇਕੁ ਨਦਰੀ ਆਵੈ; ਸਭ ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰੇ॥੨॥ਠਾਂਈਂ।ਜੱਗ=ਤੁ- - ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ. ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ; ਸਭੁ ਚੇਰੀ ਜਗਤੁ ਸਮਾਰੇ॥ ਆਪਿ

ਦਇਆਲੁ. ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ; ਵਿਚਿ ਪਾਥਰ ਕੀਰੇ ਕਾਰੇ॥੩॥ ਸਿੰਙ੍ਹਾਰੇ ਙ੍ਹਪੈਰ ਹਲੰਤ ਬੋਲੋ- ਅੰਤਰਿ ਵਾਸੁ. ਬਹੁਤੁ ਮੁਸਕਾਈ; ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲਾ, ਮਿਰਗੁ ਸਿੰਙ੍ਹਾਰੇ॥ ਬਨੁ ਬਨੁ ਢੂਢਿ ਢੂਢਿ ਫਿਰਿ ਥਾਕੀ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਘਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੪॥ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ. ਗੁਰੂ ਹੈ ਬਾਣੀ; ਵਿਚਿ ਬਾਣੀ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੇ॥ ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਕਹੈ. ਸੇਵਕੁ ਜਨੁ ਮਾਨੈ; ਪਰਤਖਿ ਗੁਰੂ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੫॥ ਸਭੁ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮੁ. ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਪਸਰਿਆ; ਮਨਿ ਬੀਜਿਆ ਖਾਵਾਰੇ॥ ਭਗਤ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ ਨੂੰ, ਰਾਜੇ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਬੁਧੀ ਨੇ ਬਿਖ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀ, ਜਲਾਦਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੇ ਅਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚੁਆਤੀ ਲਾਈ। ਉਸ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨਾਲ, ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਹੋ ਗਈ, ਭਗਤ ਜੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣੇ।ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਜਿਉਂਦਾ ਕੀਤਾ- ਜਿਉ ਜਨ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸੁ, ਦੁਖਿਆ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ; ਅਪੁਨਾ ਘਰੁ ਲੂਕੀ ਜਾਰੇ॥੬॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਜਨੁ ਅੰਤਰਿ ਰਿਦ ਲੋਚੈ; ਪ੍ਰਭ. ਜਨ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੇ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਜਨ ਪੀਛੈ ਜਗੁ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੭॥ ਆਪਨ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਭੁ ਵਰਤੈ; ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਪਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੮॥੪॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰਾਮ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਪਕਰਿ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਦੁਸਟਾਂ ਆਨੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਨਿਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾਚਿਕ ਜਨ ਤੇਰੇ; ਇਕੁ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਨਿਤ ਸਰਧਾ ਲਾਗੀ; ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ ਸਾਕਤ ਕਰਮ. ਪਾਣੀ ਜਿਉ ਮਥੀਐ; ਨਿਤ ਪਾਣੀ ਝੋਲ ਝੁਲਾਰੇ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਕਢਿ ਮਾਖਨ ਕੇ ਗਟਕਾਰੇ॥੨॥ਮੱਜਨੁ- ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਾਇਆ ਮਜਨੁ ਕੀਆ; ਨਿਤ ਮਲਿ ਮਲਿ ਦੇਹ ਸਵਾਰੇ॥

 Not Final File

ਅੰਗ ੯੮੩:- ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਨਿ ਬਚਨ. ਨ ਭਾਏ; ਸਭ ਫੋਕਟ ਚਾਰ ਸੀਗਾਰੇ॥੩॥ ਮਟਕਿ ਮਟਕਿ ਚਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਗੁਨ ਸਾਰੇ॥ਅ-ਲਿਖੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ; ਮੈ. ਸਤਿਗੁਰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੇ॥੪॥ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖੁ. ਪੁਰਖੁ ਸਭ ਨਾਰੀ; ਸਭੁ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਨੁ ਮਨਿ ਭਾਈ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੫॥ਨੱਗਰ- ਗ੍ਰਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਨਗਰ ਸਭ ਫਿਰਿਆ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਭਾਰੇ॥ ਸਰਧਾ ਸਰਧਾ ਉਪਾਇ ਮਿਲਾਏ; ਮੋਕਉ. ਹਰਿ ਗੁਰ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੬॥ ਪਵਨ ਸੂਤੁ ਸਭੁ ਨੀਕਾ ਕਰਿਆ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਆ; ਬਿਨੁ ਨੈਨਾ. ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਰੇ॥੭॥ ਤਉ ਗੁਨ ਈਸ. ਬਰਨਿ ਨਹੀ ਸਾਕਉ; ਤੁਮ ਮੰਦਰ. ਹਮ ਨਿਕ ਕੀਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਮੇਲਹੁ; ਮੈ ਰਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨ ਧੀਰੇ॥੮॥੫॥ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪॥ਭੱਜੁ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਭਜੁ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ ਬਹੁ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖ ਸਾਧ ਜਨ ਪਾਏ; ਇਕ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ॥ ਪੂੰਜੀ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪੂਜੀ ਦੇਵਹੁ; ਸਭੁ ਤਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨਿਵਾਰੇ॥੧॥ ਪਚੈ ਸੜਦੇ ਹਨ। ਭ੍ਰਿੰਗ ਭੌਰਾ। ਸਘਾਰੇ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਪਚੈ ਪੌਲਾ। ਸੰਘਾਰੇ- ਪਚੈ ਪਤੰਗੁ ਮ੍ਰਿਗ, ਭ੍ਰਿੰਗ ਕੁੰਚਰ ਮੀਨ; ਇਕ ਇੰਦ੍ਰੀ ਪਕਰਿ ਸਘਾਰੇ॥ ਪੰਚ ਭੂਤ ਸਬਲ ਹੈ ਦੇਹੀ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ॥੨॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਸੋਧਿ ਸੋਧਿ ਦੇਖੇ; ਮੁਨਿ ਨਾਰਦ ਬਚਨ ਪੁਕਾਰੇ॥ਪੜ੍ਹਹੁ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪੜਹੁ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੩॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ; ਜਿਵ ਸੂਰਜੁ ਕਮਲੁ ਨਿਹਾਰੇ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ। ਮੇਰ ਉੱਪਰ। ਗੁਰਸੇਵਕ ਰੂਪੀ ਮੋਰੁ ਨਿਰਨਾ ਕਰਨ ਰੂਪ ਨੱਚਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਘਨਹਾਰੇ ਬੱਦਲ। ਘਨ ਬਹੁਤੇ। ਉਨਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋ ਕੇ, ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਮੇਰ ਸੁਮੇਰ. ਮੋਰੁ ਬਹੁ ਨਾਚੈ; ਜਬ ਉਨਵੈ ਘਨ ਘਨਹਾਰੇ॥੪॥ ਡਾਲ ਇੰਦ੍ਰੇ। ਫੂਲ ਕਰਮ।ਬਿਸੁ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਿਹੁ ਕਾਰੇ ਕਰਕੇ- ਸਾਕਤ ਕਉ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਹੁ ਸਿੰਚਹੁ; ਸਭ ਡਾਲ ਫੂਲ, ਬਿਸੁ ਕਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਿਵਹਿ ਸਾਕਤ ਨਰ ਸੇਤੀ; ਛੇੜਿ ਛੇੜਿ ਕਢੈ ਬਿਖੁ ਖਾਰੇ॥੫॥ ਸੰਤਨ ਸੰਤ ਸਾਧ. ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ; ਗੁਣ ਬੋਲਹਿ ਪਰਉਪਕਾਰੇ॥ ਸੰਤੈ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ; ਜਿਉ ਜਲ ਮਿਲਿ ਕਮਲ ਸਵਾਰੇ॥੬॥ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਸਭੁ ਸੁਆਨੁ ਹਲਕੁ ਹੈ; ਹਲਕਿਓ ਸਭਹਿ ਬਿਗਾਰੇ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਦੀਬਾਨਿ ਖਬਰਿ ਹੋਈ; ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਖੜਗੁ ਲੈ ਮਾਰੇ॥੭॥ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਮੈ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਧਰ ਅਵਰ ਨ ਕਾਈ; ਮੈ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੮॥੬॥ ਛਕਾ ੧॥

ਅੰਗ ੯੮੪:- ਰਾਗੁ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹੇ; ਹਰਿ. ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ; ਆਦੇਸੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭ ਮੋਹੁ; ਨਿਤ ਝਗਰਤੇ ਝਗਰਾਇਆ॥ ਹਮ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਦੀਨ ਤੇਰੇ; ਹਰਿ ਸਰਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ॥੧॥ਸਰਣਾ-ਗਤੀ- ਸਰਣਾਗਤੀ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਲਤੇ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਨਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ

ਜਨੁ. ਹਰਨਾਖਿ ਪਕਰਿਆ; ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਓ ਤਰਾਇਆ॥੨॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ. ਮਹਲੁ ਪਾਵਣ; ਸਭ ਦੂਖ ਭੰਜਨੁ ਰਾਇਆ॥ ਭਉ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ; ਹਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਹਰਿ. ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ; ਭਉ ਭਗਤ ਭੰਜਨੁ ਗਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿਓ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੪॥੧॥ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਆਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਰਿ ਸ੍ਰੋਵਰ। ਦੁਰ-ਮੱਤਿ। ਨ੍ਹਾਤਾ- ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ. ਗਈ ਸਭ ਨੀਕਰਿ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ, ਹਰਿ ਸਰਿ ਨਾਤਾ॥੧॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧੁ. ਜਿਨ੍ਹੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਤਿਨ੍ਹ ਪੂਛਉ ਹਰਿ ਕੀ ਬਾਤਾ॥ ਜੁਦਰੀਆ ਬੇਨਤੀਆਂ, ਮਿੰਨਤਾਂ। ਜੁ-ਦਰੀਆ- ਪਾਇ ਲਗਉ, ਨਿਤ ਕਰਉ ਜੁਦਰੀਆ; ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ॥੨॥ ਲਿਲਾਟ ਲਿਖੇ ਪਾਇਆ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ; ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਵਾਤਾ॥੩॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਜਿਨ੍ਹ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਇਆ; ਤਿਨ੍ਹ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਤਾ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਪੰਕ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਚਰਨਿ ਪਰਾਤਾ॥੪॥੨॥

ਅੰਗ ੯੮੫:- ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਭਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨਾ; ਮਨਿ ਭਾਵਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ॥ ਅਪਰੰਪਰੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਅਲਖੁ. ਗੁਰੂ ਲਖਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਨੀਚ ਮਧਿਮ ਕਰਮ ਕੀਏ; ਨਹੀ ਚੇਤਿਓ ਹਰਿ ਰਾਇਓ॥ ਹਰਿ ਆਨਿ ਮੇਲਿਓ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਖਿਨੁ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਓ॥੧॥ ਪ੍ਰਭਿ ਮਸਤਕੇ ਧੁਰਿ ਲੀਖਿਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇਓ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਦਰਗਹ ਬਾਜਿਆ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਓ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਓ॥੨॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨੁ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰਿ; ਮੰਦਭਾਗੀਆਂ. ਨਹੀ ਭਾਇਓ॥ ਤੇ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਗਾਲੀਅਹਿ; ਜਿਉ ਲੋਨੁ ਜਲਹਿ ਗਲਾਇਓ॥੩॥ ਮਤਿ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ; ਗੁਰ ਚਰਨ ਮਨੁ ਮੈ ਲਾਇਓ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਹਉ ਲਾਗੋ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਓ॥੪॥੩॥ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਸਿ ਲਾਗਾ॥ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਲਾਗੋ ਮੇਰਾ ਹੀਅਰਾ; ਮਨੁ ਸੋਇਓ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗਾ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਖੀਨ ਭਏ ਸਾਂਤਿ ਆਈ; ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿਓ ਵਡਭਾਗਾ॥੧॥ ਕ-ਸੁੰਭੁ। ਕੱਚੂਆ,ਚਾਂਗਾ ਚੰਗਾ- ਮਨਮੁਖ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭੁ ਹੈ ਕਚੂਆ; ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਚਾਗਾ॥ ਮਾਇਆ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰੰਗ, ਖਿਨ 'ਚ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਰਤਾਪੈ ਪਛਤਾਉਂਦਾ- ਖਿਨ ਮਹਿ. ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਪਰਤਾਪੈ; ਡੰਡੁ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਲਾਗਾ॥੨॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਧ ਅਤਿ ਗੂੜੀ; ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਬਹੁ ਲਾਗਾ॥ ਕਾਇਆ ਕਾਪਰੁ ਚੀਰ ਬਹੁ ਫਾਰੇ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨ ਲਹੈ ਸਭਾਗਾ॥੩॥ ਚਾਰ੍ਹਿਓ ਰਾਰੇ ਪੈਰ ਹਲੰਤ ਲਾਉ- ਹਰਿ ਚਾਰ੍ਹਿਓ ਰੰਗੁ. ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਸੋਭਾ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਂਗਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਰੈ; ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਜਨੁ ਲਾਗਾ॥੪॥੪॥ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ਭੱਜੁ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਭਜੁ ਹਰਿ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗੁਪਾਲਾ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਲੀਨੁ ਭਇਆ ਰਾਮ ਨਾਮੈ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਪਮਾਲਾ ਜਪ ਕਰਨ ਦੀ ਮਾਲਾ। ਜਪ-ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਮਨਿ ਜਪੀਐ. ਹਰਿ ਜਪਮਾਲਾ॥ ਬਨ-ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਜਿਨ੍ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੀਖਿਆ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ. ਹਰਿ ਬਨਮਾਲਾ॥੧॥ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ੍ ਚੂਕੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲਾ॥ ਤਿਨ੍ ਜਮੁ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ; ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਰਖਵਾਲਾ॥੨॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ. ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਣਹੂ; ਹਰਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ਦ-ਇਆਲਾ- ਕਰੁ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਨਿਤ ਮੇਲਤੇ; ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥੩॥ ਜੱਾਲਾ- ਬਹੁ ਮੈਲੇ. ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ; ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ. ਹਰਿ ਜਸਿ. ਜਾਲਾ॥ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ. ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਾ॥੪॥੫॥

ਅੰਗ ੯੮੬:- ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ; ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਮੇਰਾ ਸੀਸੁ ਕੀਜੈ ਗੁਰ ਵਾਟ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮੈ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਮਨੁ ਦੇਵਉ ਕਟਿ ਕਾਟ॥ ਹੱਟਿ- ਹਰਿ ਸਾਜਨੁ ਮੇਲਿਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਬਿਕਾਨੋ ਹਟਿ ਹਾਟ॥੧॥ ਮਕਰ ਪੋਲਾ।ਅੱਧ- ਮਕਰ ਪ੍ਰਾਗਿ. ਦਾਨੁ ਬਹੁ ਕੀਆ; ਸਰੀਰੁ ਦੀਓ ਅਧ ਕਾਟਿ॥ਕੱਟਿ- ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ; ਬਹੁ ਕੰਚਨੁ ਦੀਜੈ ਕਟਿ ਕਾਟ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ; ਮਨਿ ਉਘਰੇ ਕਪਟ ਕਪਾਟ॥ ਭੱਾਗਾ ਲੱਜ ਭੱਾਨੀ। ਮਟੁਕੀ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਫੋਰਿ. ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ; ਲਜ ਭਾਨੀ ਮਟੁਕੀ ਮਾਟ॥੩॥ ਕਲਜੁਗਿ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਤਿਨ ਪਾਇਆ; ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਟ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ; ਸਭ ਲਾਥੀ ਭੂਖ ਤਿਖਾਟ॥੪॥੬॥ ਛੱਕਾ ਇੱਕ- ਛਕਾ ੧॥

ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰੇ ਮਨ ਟਹਲ ਹਰਿ; ਸੁਖ ਸਾਰ॥ਟਹ-ਲਾਂ- ਅਵਰ ਟਹਲਾ ਝੂਠੀਆ; ਨਿਤ ਕਰੈ ਜਮੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਾ ਮਸਤਕਿ ਲੀਖਿਆ; ਤੇ ਮਿਲੇ ਸੰਗਾਰ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰਿਆ; ਹਰਿ ਸੰਤ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ॥੧॥ ਨਿਤ ਚਰਨ ਸੇਵਹੁ ਸਾਧ ਕੇ; ਤਜਿ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ॥ ਸਭ ਤਜਹੁ ਦੂਜੀ ਆਸੜੀ; ਰਖੁ ਆਸ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੨॥ ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਸਾਕਤਾ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਅੰਧ ਅੰਧਾਰ॥ ਧੁਰਿ ਹੋਵਨਾ ਸੁ ਹੋਇਆ; ਕੋ. ਨ ਮੇਟਣਹਾਰ॥੩॥ ਅਗਮ ਰੂਪੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ; ਅਨਿਕ ਨਾਮ ਅਪਾਰ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰਿ ਧਾਰ॥੪॥੧॥

ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਉ; ਨਮਸਕਾਰ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਹੋਵਤ ਉਧਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਮਿਟਹਿ ਧੰਧ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਛੂਟਹਿ ਬੰਧ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਮੂਰਖ ਚਤੁਰ॥ ਕੁਲਹ ਪੋਲਾ। ਉਧ-ਰ- ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਕੁਲਹ ਉਧਰ॥੧॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਭਉ ਦੁਖ ਹਰੈ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਅਪਦਾ ਟਰੈ॥ ਮੁੱਚਤ- ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਮੁਚਤ ਪਾਪ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ॥੨॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਰਿਦ ਬਿਗਾਸ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਕਵਲਾ ਦਾਸਿ ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਨਿਧਿ ਨਿਧਾਨ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਤਰੇ ਨਿਦਾਨ॥੩॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ; ਨਾਮੁ ਹਰੀ॥ ਕੋਟਿ

ਭਗਤ ਉਧਾਰੁ ਕਰੀ॥ ਹਰਿ ਦਾਸ ਦਾਸਾ; ਦੀਨੁ ਸਰਨ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਥਾ; ਸੰਤ ਚਰਨ॥੪॥੨॥ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੋ ਸਹਾਈ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ॥ਭੱਜੁ- ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਭਜੁ; ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੂਡਤ ਕਉ; ਜੈਸੇ ਬੇੜੀ ਮਿਲਤ॥ ਅੰਗ ੯੮੭:- ਤਿਲਤ ਤੇਲ। ਬੂਝਤ ਤਿਲ੍ਤ ਪੋਲੇ- ਬੂਝਤ ਦੀਪਕ; ਮਿਲਤ ਤਿਲਤ॥ ਜਲਤ ਅਗਨੀ; ਮਿਲਤ ਨੀਰ॥ ਜੈਸੇ ਬਾਰਿਕ; ਮੁਖਹਿ ਖੀਰ॥੧॥ ਜੈਸੇ; ਰਣ ਮਹਿ ਸਖਾ ਭ੍ਰਾਤ॥ ਜੈਸੇ ਭੂਖੇ; ਭੋਜਨ ਮਾਤ॥ ਕਿਰਖਹਿ ਖੇਤੀ- ਜੈਸੇ ਕਿਰਖਹਿ; ਬਰਸ ਮੇਘ॥ ਜੈਸੇ ਪਾਲਨ; ਸਰਨਿ ਸੇਂਘ॥੨॥ ਗਰੁੜ ਮੁਖਿ; ਨਹੀ ਸਰਪ ਤ੍ਰਾਸ॥ ਸੂਆ ਪਿੰਜਰਿ; ਨਹੀ ਖਾਇ ਬਿਲਾਸੁ॥ ਜੈਸੋ ਆਂਡੋ; ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ॥ ਦਾਨੋ ਪੋਲਾ, ਚੱਕੀ- ਜੈਸੋ ਦਾਨੋ; ਚਕੀ ਦਰਾਹਿ॥੩॥ ਬਹੁਤੁ ਓਪਮਾ; ਥੋਰ ਕਹੀ॥ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਮ; ਅਗਾਧਿ ਤੁਹੀ॥ ਊਚ ਮੂਚੌ; ਬਹੁ ਅਪਾਰ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ; ਤਰੇ ਸਾਰ॥੪॥੩॥ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਇਹੀ ਹਮਾਰੈ ਸਫਲ ਕਾਜ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਲੇਹੁ ਨਿਵਾਜਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨ ਸੰਤਹ; ਮਾਥ ਮੋਰ॥ ਨੈਨਿ ਦਰਸੁ ਪੇਖਉ; ਨਿਸਿ ਭੋਰ॥ ਹਸਤ ਹਮਰੇ; ਸੰਤ ਟਹਲ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਧਨੁ; ਸੰਤ ਬਹਲ॥੧॥ ਸੰਤਸੰਗਿ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਸੰਤ ਗੁਨ ਬਸਹਿ; ਮੇਰੈ ਚੀਤਿ॥ ਸੰਤ ਆਗਿਆ; ਮਨਹਿ ਮੀਠ॥ ਮੇਰਾ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ; ਸੰਤ ਡੀਠ॥੨॥ ਸੰਤਸੰਗਿ; ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਮੋਹਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ॥ ਸੰਤ ਬਚਨ; ਮੇਰੇ ਮਨਹਿ ਮੰਤ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਹੰਤ॥੩॥ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਏਹਾ ਨਿਧਾਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ; ਮੋਹਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਧਾਰਿ॥ ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ; ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮਝਾਰਿ॥੪॥੪॥ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਭ ਕੈ ਸੰਗੀ; ਨਾਹੀ ਦੂਰਿ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਨਤ ਜੀਓ; ਜਾਸੁ ਨਾਮੁ॥ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ; ਸੁਖ ਕੀਓ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਸਗਲ ਨਿਧਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ॥ ਮੁਨਿ ਜਨ; ਤਾ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰੇ॥੧॥ ਜਾ ਕੈ ਘਰਿ; ਸਗਲੇ ਸਮਾਹਿ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ; ਕੋਇ ਨਾਹਿ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ; ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੇਵਹੁ ਕਿਰਪਾਲ॥੨॥ ਸਦਾ ਧਰਮੁ; ਜਾ ਕੈ ਦੀਬਾਣਿ॥ ਬੇਮੁਹਤਾਜ; ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਕਾਣਿ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਨਾ; ਆਪਨ ਆਪਿ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਿ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਉ; ਹਉ ਬਲਿਹਾਰ ॥ ਜਾਸੁ ਮਿਲਿ. ਹੋਵੈ ਉਧਾਰੁ॥ ਨਾਮ ਸੰਗਿ; ਮਨ ਤਨਹਿ ਰਾਤ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭਿ ਕਰੀ ਦਾਤਿ॥੪॥੫॥

ਦੁ੍ਪਦੇ- ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸਮਰੱਥ- ਹਰਿ ਸਮਰਥ ਕੀ ਸਰਨਾ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ; ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਜੀਵਣੈ ਕਾ ਮੂਲੁ॥ ਸਰਬੱਤ- ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ ਠਾਈ; ਸੂਖਮੋ ਅਸਥੂਲ॥੧॥

ਅੰਗ ੯੮੮:- ਆਲ ਜਾਲ ਬਿਕਾਰ ਤਜਿ ਸਭਿ; ਹਰਿ ਗੁਨਾ ਨਿਤਿ ਗਾਉ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗੈ; ਦੇਹੁ ਅਪਨਾ ਨਾਉ॥੨॥੧॥੬॥ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ਦੇਵ ਅਪਾਰ॥ ਚਲਿ੍ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਕਉਨੁ ਜਾਨੈ

ਚਲਿਤ ਤੇਰੇ; ਕਿਛੁ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕ ਖਿਨਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਦਾ; ਘੜਿ ਭੰਨਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਜੇਤ ਕੀਨ ਉਪਾਰਜਨਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ਦੇਇ. ਦਾਤਾਰ॥੧॥ ਹਰਿ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ; ਪ੍ਰਭ ਊਚ ਅਗਮ ਮੁਰਾਰ॥ ਕਢਿ ਲੇਹੁ ਭਉਜਲ ਬਿਖਮ ਤੇ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ॥੨॥੨॥੭॥ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਿ ਰਹੇ ਗੋਪਾਲ ॥ ਦੀਨ ਬਾਂਧਵ ਭਗਤਿ ਵਛਲ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਤੂਹੈ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ. ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਗਲ ਮੰਡਲ; ਏਕੁ ਸੁਆਮੀ ਸੋਇ॥੧॥ ਕਰਨਿ ਹਰਿ ਜਸੁ. ਨੇਤ੍ਰ ਦਰਸਨੁ; ਰਸਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਏ ਸਦਾ ਨਾਨਕੁ; ਦੇਹੁ ਅਪਣਾ ਨਾਉ॥੨॥੩॥੮॥੬॥੧੪॥

ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਧਨਿ ਧੰਨਿ; ਓ ਰਾਮ ਬੇਨੁ ਬਾਜੈ॥ ਮਧੁਰ ਮਧੁਰ ਧੁਨਿ; ਅਨਹਤ ਗਾਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਨਿ ਧਨਿ ਮੇਘਾ ਰੋਮਾਵਲੀ॥ ਧਨਿ ਧਨਿ; ਕ੍ਰਿਸਨ ਓਢੈ ਕਾਂਬਲੀ॥੧॥ ਧਨਿ ਧਨਿ; ਤੂ ਮਾਤਾ ਦੇਵਕੀ॥ ਰ-ਮਈਆ ਕਵਲਾ-ਪਤੀ- ਜਿਹ ਗ੍ਰਿਹ; ਰਮਈਆ ਕਵਲਾਪਤੀ॥੨॥ ਧਨਿ ਧਨਿ; ਬਨ ਖੰਡ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨਾ॥ ਜਹ ਖੇਲੈ; ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨਾ॥੩॥ ਸਭ ਅਵਾਜ਼ਾਂ 'ਚੋਂ ਨਾਮ ਸੁਣਦਿਆਂ, ਅੰਦਰ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਰੂਪ ਬੇਨੁ ਬੀਨ ਵੱਜਾਉਣੀ, ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪ ਗੋਧਨੁ ਗਊਆਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਰੂਪ ਚਰਦੀਆਂ ਹਨ- ਬੇਨੁ ਬਜਾਵੈ; ਗੋਧਨੁ ਚਰੈ॥ ਨਾਮੇ ਕਾ ਸੁਆਮੀ; ਆਨਦ ਕਰੈ॥੪॥੧॥ ਦਾਸ ਸਾਂਵਲੀਓ ਕਾਲਾ, ਬੀਠੁਲਾਇ ਉਤਪਤੀ ਪਾਲਣਾ ਲੈਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਪੁੰਡਰੀਕ ਭਗਤਜੀ ਨੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੂੰ ਬੈਠਣ ਲਈ ਇੱਟ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ'ਤੇ ਬੈਠਣ ਕਰਕੇ. ਬੀਠਲ ਨਾਮ ਪਿਆ- ਮੇਰੋ ਬਾਪੁ ਮਾਧਉ, ਤੂ ਧਨੁ ਕੇਸੌ; ਸਾਂਵਲੀਓ ਬੀਠੁਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਧਾਰੀ-ਅਲੇ, ਚੱਕ੍ਰ, ਗੱਜ- ਕਰ ਧਰੇ ਚਕ੍ਰ. ਬੈਕੁੰਠ ਤੇ ਆਏ; ਗਜ ਹਸਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਉਧਾਰੀਅਲੇ॥ ਦੁਹਸਾਸਨ ਕੀ ਸਭਾ ਦ੍ਰੋਪਤੀ; ਅੰਬਰ ਲੇਤ ਉਬਾਰੀਅਲੇ॥੧॥ ਅ-ਹੱਲਿਆ- ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ਅਹਲਿਆ ਤਾਰੀ; ਪਾਵਨ ਕੇਤਕ ਤਾਰੀਅਲੇ॥ ਅਧਮ ਪੋਲਾ। ਸਰਨਾ-ਗਤਿ- ਐਸਾ ਅਧਮੁ ਅਜਾਤਿ ਨਾਮਦੇਉ; ਤਉ ਸਰਨਾਗਤਿ ਆਈਅਲੇ॥੨॥੨॥ ਸਭੈ ਘਟ ਰਾਮੁ ਬੋਲੈ; ਰਾਮਾ ਬੋਲੈ॥ ਰਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੋ ਬੋਲੈ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕਲ ਮਾਟੀ ਕੁੰਜਰ ਚੀਟੀ; ਭਾਜਨ ਹੈਂ ਬਹੁ ਨਾਨਾ ਰੇ॥ ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਕੀਟ ਪਤੰਗਮ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਸਮਾਨਾ ਰੇ॥੧॥ ਏਕਲ ਚਿੰਤਾ ਰਾਖੁ ਅਨੰਤਾ; ਅਉਰ ਤਜਹੁ ਸਭ ਆਸਾ ਰੇ॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਾ. ਭਏ ਨਿਹਕਾਮਾ; ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ. ਕੋ ਦਾਸਾ ਰੇ॥੨॥੩॥

ਅੰਗ ੬੮੮:- ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕੁ॥ ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ; ਹੋਇ ਰਹਾ ਸਦ ਧੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀਆ; ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥੧॥ ਸਬਦ॥ ਸੱਦੜਾ- ਪਿਛਹੁ ਰਾਤੀ ਸਦੜਾ; ਨਾਮੁ ਖਸਮ ਕਾ ਲੇਹਿ॥ ਖੇਮੇ ਤੰਬੂ। ਛਤ੍ਰ। ਸਰਾਇਚੇ ਕਨਾਤਾਂ। ਰਥ, ਪੀੜੇ ਜੋੜੇ- ਖੇਮੇ ਛਤ੍ਰ ਸਰਾਇਚੇ; ਦਿਸਨਿ ਰਥ ਪੀੜੇ॥ ਸੱਦਿ- ਜਿਨੀ. ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ ਕਉ ਸਦਿ ਮਿਲੇ॥੧॥ ਬਾਬਾ; ਮੈ ਕਰਮਹੀਣ ਕੂੜਿਆਰ॥ ਨਾਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਤੇਰਾ; ਅੰਧਾ ਭਰਮਿ ਭੂਲਾ. ਮਨੁ ਮੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਫੁੜੇ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋਏ। ਪਰ-ਫੁੜੇ- ਸਾਦ ਕੀਤੇ, ਦੁਖ ਪਰਫੁੜੇ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਮਾਇ॥ ਸੁਖ ਥੋੜੇ. ਦੁਖ ਅਗਲੇ; ਦੂਖੇ ਦੂਖਿ ਵਿਹਾਇ॥੨॥ ਵਿਛੁੜਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਵੀਛੁੜੈ; ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲੁ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਦੇਖਿਆ ਖੇਲੁ॥੩॥ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲਾਵੜਾ; ਇਨਿ ਤਨਿ ਕੀਤੇ ਭੋਗ॥ ਵਿਜੋਗੀ ਮਿਲਿ ਵਿਛੁੜੇ; ਨਾਨਕ ਭੀ ਸੰਜੋਗ॥੪॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਿਲਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ; ਪਿੰਡੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ; ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ॥ ਲਿਖੁ; ਦਾਤਿ ਜੋਤਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ; ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ॥੧॥ ਕਰਸ-ਹਿ ਕਰਦਾ ਹੈਂ- ਮੂਰਖ ਮਨ; ਕਾਹੇ ਕਰਸਹਿ ਮਾਣਾ॥ ਉਠਿ ਚਲਣਾ; ਖਸਮੈ ਭਾਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਜਿ ਸਾਦ; ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਘਰ ਛਡਣੇ; ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ॥ ਕਿਛੁ ਖਾਜੈ; ਕਿਛੁ ਧਰਿ ਜਾਈਐ॥ ਜੇ ਬਾਹੁੜਿ; ਦੁਨੀਆ ਆਈਐ॥੨॥ ਸਜੁ ਪੋਲਾ, ਪੱਟੁ- ਸਜੁ ਕਾਇਆ; ਪਟੁ ਹਢਾਏ॥ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਬਹੁਤੁ ਚਲਾਏ॥ ਕਰਿ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਸੋਵੈ॥ ਹੱਥੀਂ ਪਉਂਦੀ- ਹਥੀ ਪਉਦੀ; ਕਾਹੇ ਰੋਵੈ॥੩॥ ਅੰਗ ੯੯੦:- ਘਰ ਘੁੰਮਣਵਾਣੀ; ਭਾਈ॥ ਪਾਪ ਪਥਰ; ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ਚੜ੍ਹਾਊ- ਭਉ ਬੇੜਾ ਜੀਉ ਚੜਾਊ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਦੇਵੈ ਕਾਹੂ॥੪॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥ ਕਰਣੀ ਕਾਗਦੁ ਮਨੁ ਮਸਵਾਣੀ; ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ ਲੇਖ ਪਏ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਕਿਰਤੁ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਲੀਐ; ਤਉ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਅੰਤੁ. ਹਰੇ॥੧॥ ਚਿਤ. ਚੇਤਸਿ ਕੀ ਨਹੀ; ਬਾਵਰਿਆ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਲ਼ੀ, ਜਾਲ਼ੁ ਪੋਲਾ- ਜਾਲੀ ਰੈਨਿ. ਜਾਲੁ ਦਿਨੁ ਹੂਆ; ਜੇਤੀ ਘੜੀ. ਫਾਹੀ ਤੇਤੀ॥ ਰਸਿ ਰਸਿ ਚੋਗ ਚੁਗਹਿ ਨਿਤ ਫਾਸਹਿ; ਛੂਟਸਿ ਮੂੜੇ ਕਵਨ ਗੁਣੀ॥੨॥ ਕਾਇਆ ਆਰਣੁ. ਮਨੁ ਵਿਚਿ ਲੋਹਾ; ਪੰਚ ਅਗਨਿ ਤਿਤੁ ਲਾਗਿ ਰਹੀ॥ ਪੜੇ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਕੋਇਲੇ ਪਾਪ ਪੜੇ. ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ; ਮਨੁ ਜਲਿਆ, ਸੰਨ੍ਹੀ ਚਿੰਤ ਭਈ॥੩॥ ਭਇਆ ਮਨੂਰੁ. ਕੰਚਨੁ ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ; ਜੇ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਨੇਹਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਟਸਿ ਇਸਥਿੱਤ- ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ, ਓਹੁ ਦੇਵੈ; ਤਉ ਨਾਨਕ. ਤ੍ਰਿਸਟਸਿ ਦੇਹਾ॥੪॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬਿਮਲ ਉੱਜਲ। ਪਦਮਨਿ ਕਵਲ। ਜਾਵਲ ਜਾਲਾ- ਬਿਮਲ ਮਝਾਰਿ. ਬਸਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜਲ; ਪਦਮਨਿ ਜਾਵਲ ਰੇ॥ ਰਸ ਪਾਣੀ- ਪਦਮਨਿ ਜਾਵਲ. ਜਲ ਰਸ ਸੰਗਤਿ; ਸੰਗਿ ਦੋਖ ਨਹੀ ਰੇ॥੧॥ ਦਾਦਰ ਪੋਲਾ- ਦਾਦਰ; ਤੂ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸਿ ਰੇ॥ ਭਖਸਿ ਖਾਂਦਾ ਹੈਂ। ਸਿਬਾਲੁ ਜਾਲਾ- ਭਖਸਿ ਸਿਬਾਲੁ, ਬਸਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜਲ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਨ ਲਖਸਿ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਡੱਡੂ ਜਲ 'ਚ ਨਿੱਤ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਸੇਵਕਣ ਰੂਪੀ ਅਲੀ ਭੌਰੀ। ਗੁਰਸੇਵਕ ਅਲ ਭੌਰਾ। ਮੇਰ ਉੱਪਰੋਂ ਭਾਵ ਬਾਹਰੋਂ ਚਾਗੁਨ ਚੁਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ। ਬਸੁ ਜਲ ਪੋਲੇ- ਬਸੁ ਜਲ ਨਿਤ. ਨ ਵਸਤ ਅਲੀ ਅਲ; ਮੇਰ ਚ ਚਾਗੁਨ ਰੇ॥ ਕੁਮੁਦਨੀ ਕਵੀਆਂ। ਨਿਵਸਸਿ ਨਿਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਿਦੇ ਦਾ ਅਨ-ਭਉ ਤਾਤਪਰਯ। ਕੁ-ਮੁਦਨੀ ਨਿਵ-ਸਸਿ ਦੋਵੇਂ ਪੋਲੇ- ਚੰਦ

ਕੁਮੁਦਨੀ. ਦੂਰਹੁ ਨਿਵਸਸਿ; ਅਨਭਉ ਕਾਰਨਿ ਰੇ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੁੱਧ ਸਹਿਦ ਨਾਲ ਕੌੜਤੁੰਮੇ ਦੀ ਬੇਲ ਸਿੰਜੀ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਨਾਲ਼ ਲੱਗਿਆ ਤੁੰਮਾ, ਚਾਤੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕੁੜੱਤਣ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਕੌੜਤੁੰਮੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਜੀਵ, ਚਾਤੁਰ ਹੋ ਕੇ ਔਗੁਣਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੁੜੱਤਣ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਖੰਡੁ ਭਗਤੀ। ਦੂਧਿ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਕਰਮ ਦੁੱਧ। ਮਧੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ਹਿਦ, ਮਧੁ ਪੋਲਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੰਡੁ, ਦੂਧਿ ਮਧੁ ਸੰਚਸਿ; ਤੂਬ. ਨ ਚਾਤੁਰ ਰੇ॥ ਸੰਤ ਦੋਖੀ ਰੂਪੀ ਪਿਸਨ ਚਿੱਚੜ- ਅਪਨਾ ਆਪੁ. ਤੂ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਸਿ; ਪਿਸਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿਉ ਰੇ॥੩॥ ਪੰਡਿਤ ਸੰਗਿ ਵਸਹਿ ਜਨ ਮੂਰਖ; ਆਗਮ ਸਾਸ ਸੁਨੇ॥ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਤੂ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਸਿ; ਸੁਆਨ ਪੂਛਿ ਜਿਉ ਰੇ॥੪॥ ਇਕਿ ਪਾਖੰਡੀ. ਨਾਮਿ ਨ ਰਾਚਹਿ; ਇਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰੇ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਵਸਿ ਨਾਨਕ; ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਰੇ॥੫॥੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ ਅਸੰਖ ਹੋਹਿ; ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ; ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ॥੧॥ ਸਬਦੁ॥ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਗਰਬਿ ਗਹੇਲੀ॥ ਸੁਣਿ ਸਹ ਕੀ; ਇਕ ਬਾਤ ਸੁਹੇਲੀ॥੧॥ਆਖਾਂ- ਜੋ ਮੈ ਬੇਦਨ; ਸਾ. ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਮਾਈ॥ਰਾਖਾਂ- ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਜੀਉ ਨ ਰਹੈ; ਕੈਸੇ ਰਾਖਾ ਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਉ ਦੋਹਾਗਣਿ. ਖਰੀ ਰੰਞਾਣੀ॥ ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨੁ; ਧਨ ਪਛੁਤਾਣੀ॥੨॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦੇ ਸਿਰਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸੁਆਮੀ ਹੋਂ ਜੀ- ਤੂ ਦਾਨਾ; ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਰਿ ਮੇਰਾ॥ ਖਿਜਮਤਿ ਕਰੀ; ਜਨੁ ਬੰਦਾ ਤੇਰਾ॥੩॥ ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਅੰਦੇਸਾ ਏਹੀ॥ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ; ਕੈਸੇ ਰਵਉ ਸਨੇਹੀ॥੪॥੫॥

ਅੰਗ ੯੯੧:- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੁਲ ਖਰੀਦੀ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ; ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸਭਾਗਾ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਚਨੀ ਹਾਟਿ ਬਿਕਾਨਾ; ਜਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਲਾਗਾ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਲਾਲੇ; ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਹੁਕਮੁ; ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾ ਲਾਲੀ ਪਿਉ ਲਾਲਾ ਮੇਰਾ; ਹਉ ਲਾਲੇ ਕਾ ਜਾਇਆ॥ ਲਾਲੀ ਨਾਚੈ ਲਾਲਾ ਗਾਵੈ; ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਤੇਰੀ ਰਾਇਆ॥੨॥ ਪੀਅਹਿ ਤ. ਪਾਣੀ ਆਣੀ ਮੀਰਾ; ਖਾਹਿ ਤ. ਪੀਸਣ ਜਾਉ॥ਪੱਖਾ- ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪੈਰ ਮਲੋਵਾ; ਜਪਤ ਰਹਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉ॥੩॥ ਬਖਸਿ-ਹਿ- ਲੂਣਹਰਾਮੀ ਨਾਨਕੁ ਲਾਲਾ; ਬਖਸਿਹਿ. ਤੁਧੁ ਵਡਿਆਈ॥ਜੁੱਗਾਦਿ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ; ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ ਮੁਕਤਿ. ਨ ਪਾਈ॥੪॥੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੂਤਨਾ; ਕੋ ਕਹੈ ਬੇਤਾਲਾ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਆਦਮੀ; ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ॥੧॥ਭ-ਇਆ- ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹ ਕਾ; ਨਾਨਕੁ ਬਉਰਾਨਾ॥ ਹਉ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਭੈ ਦੇਵਾਨਾ ਹੋਇ॥ ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਰਾ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥੨॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਏਕਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ; ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਾਇ॥੩॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਸਾਹਿਬ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਮੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਕਉ; ਅਵਰੁ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰੁ॥੪॥੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਇਹੁ ਧਨੁ; ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ; ਸਿ ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ॥੧॥ਵੱਖਰੁ- ਸੋ ਧਨੁ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ; ਰਿਦੈ ਹਮਾਰੈ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ; ਤਿਸੈ ਨਿਸਤਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨ ਇਹੁ ਧਨੁ ਜਲੈ; ਨ ਤਸਕਰੁ ਲੈ ਜਾਇ॥ ਨ ਇਹੁ ਧਨੁ ਡੂਬੈ; ਨ ਇਸੁ ਧਨ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੨॥ ਇਸੁ ਧਨ ਕੀ. ਦੇਖਹੁ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਹਜੇ

ਮਾਤੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਈ॥੩॥ ਇਕ ਬਾਤ ਅਨੂਪ; ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਭਾਈ॥ ਇਸੁ ਧਨ ਬਿਨੁ; ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ॥੪॥ ਅ-
ਕਥ ਪੋਲਾ- ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਇਹੁ ਧਨੁ ਪਾਏ॥੫॥੮॥ ਸੂਰਜ ਦੀ ਸੁਰ ਪਿੰਗਲਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਸੋਖ ਲੈ ਤਮੋ ਗੁਣੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਮਨ ਸੰਕੋਚ ਲੈ ਲਵੇ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਸੁਰ ਇੜਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਤ ਕਰ ਲਵੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਲੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈ ਲਵੇ। ਪੌਣ ਸਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਮਰਤੁ ਜਾਪ ਕਰੇ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੂਰ ਸਰੁ ਸੋਸਿ ਲੈ, ਸੋਮ ਸਰੁ ਪੋਖਿ ਲੈ; ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਮਰਤੁ, ਸੁ ਸਨਬੰਧੁ ਕੀਜੈ॥ ਚਪਲ ਪੋਲਾ- ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ ਸਿਉ ਜੁਗਤਿ ਮਨੁ ਰਾਖੀਐ; ਉਡੈ ਨਹ ਹੰਸੁ. ਨਹ ਕੰਧੁ ਛੀਜੈ॥੧॥
ਅੰਗ ੯੯੨:- ਕਾਇਚੇ ਕਿਸ ਲਈ। ਭੁੱਲਾ- ਮੂੜੇ ਕਾਇਚੇ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾ॥ ਨਹ ਚੀਨਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ; ਬੈਰਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰ ਲੈ। ਮਨ ਨਾਮ 'ਚ ਜੋੜਨਾ ਹੀ ਮਾਰਨਾ ਲੈ ਹੈ। ਅ-ਜਰ, ਭ੍ਰਾਂਤਿ- ਅਜਰ ਗਹੁ. ਜਾਰਿ ਲੈ, ਅਮਰ ਗਹੁ ਮਾਰਿ ਲੈ; ਭ੍ਰਾਤਿ ਤਜਿ ਛੋਡਿ, ਤਉ ਅਪਿਉ ਪੀਜੈ॥ ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ ਸਿਉ ਜੁਗਤਿ ਮਨੁ ਰਾਖੀਐ; ਉਡੈ ਨਹ ਹੰਸੁ. ਨਹ ਕੰਧੁ ਛੀਜੈ॥੨॥ ਭਣਤਿ ਪੋਲਾ- ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਜਨੋ. ਰਵੈ ਜੇ ਹਰਿ ਮਨੋ; ਮਨ ਪਵਨ ਸਿਉ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ॥ ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ ਸਿਉ ਜੁਗਤਿ ਮਨੁ ਰਾਖੀਐ; ਉਡੈ ਨਹ ਹੰਸੁ. ਨਹ ਕੰਧੁ ਛੀਜੈ॥੩॥੯॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਾਇਆ ਮੁਈ ਨ ਮਨੁ ਮੁਆ; ਸਰੁ ਲਹਰੀ ਮੈ ਮਤੁ॥ ਟਿਕੈ ਪੋਲਾ। ਵੱਖਰੁ- ਬੋਹਿਥੁ ਜਲ ਸਿਰਿ ਤਰਿ ਟਿਕੈ; ਸਾਚਾ ਵਖਰੁ ਜਿਤੁ॥ ਕਤੁ ਕਤਰਾ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ। ਕਤੁ ਪੋਲਾ- ਮਾਣਕੁ ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਮਾਰਸੀ; ਸਚਿ. ਨ ਲਾਗੈ ਕਤੁ॥ ਪੰਚਾਇਣ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ- ਰਾਜਾ ਤਖਤਿ ਟਿਕੈ. ਗੁਣੀ; ਭੈ ਪੰਚਾਇਣ ਰਤੁ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਦੂਰਿ ਨ ਦੇਖੁ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਜਗਜੀਵਨਾ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸਾਚਾ ਲੇਖੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਸੰਕਰੁ; ਇੰਦੁ ਤਪੈ ਭੇਖਾਰੀ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ. ਸੋਹੈ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਆਕੀ ਮਰਹਿ ਅਫਾਰੀ॥ ਜੰਗਮ ਜੋਧ ਜਤੀ ਸੰਨਿਆਸੀ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ. ਫਲੁ, ਕਬਹੁ ਨ ਪਾਵਸਿ; ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ॥੨॥ ਨਿਧਨਿਆ ਧਨੁ. ਨਿਗੁਰਿਆ ਗੁਰੁ; ਨਿੰਮਾਣਿਆ ਤੂ ਮਾਣੁ॥ ਅੰਧੁਲੈ. ਮਾਣਕੁ ਗੁਰੁ ਪਕੜਿਆ; ਨਿਤਾਣਿਆ ਤੂ ਤਾਣੁ॥ ਹੋਮ ਜਪਾ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਨਾਹੀ ਦਰਿ ਢੋਈ; ਝੂਠਾ ਆਵਣ ਜਾਣੁ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ; ਸਾਚੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨਿ ਮਨੁ ਮਾਜੀਐ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਮੈਲਾ ਹੋਇ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਬ ਲਗੁ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਿਰੁ ਦੇ ਛੁਟੀਐ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥੪॥੧੦॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਾਇਲੁ; ਤਾ ਕੈ ਮੈਲੁ. ਨ ਰਾਤੀ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਥੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸੰਗੇ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਗਤਿ ਬੀਤੀ॥੧॥ ਗੁਸਾਈ. ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਨਾਮੁ; ਕੈਸੇ ਜਾਤੀ॥ ਜਾ ਤਉ, ਭੀਤਰਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵਹਿ; ਪੂਛਉ ਬਾਤ ਨਿਰੰਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੱਤੀ- ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਇਸਨਾਨੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਪੂਜੇ ਪਾਤੀ॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਨਾਰਾਇਣੁ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਏਕਾ ਜੋਤੀ॥੨॥ ਜਿਹਵਾ ਡੰਡੀ ਇਹੁ ਘਟੁ ਛਾਬਾ; ਤੋਲਉ ਨਾਮੁ ਅਜਾਚੀ॥ਭਾਂਤੀ- ਏਕੋ ਹਾਟੁ ਸਾਹੁ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ; ਵਣਜਾਰੇ ਇਕ ਭਾਤੀ॥੩॥ ਨਿ-ਭਰਾਂਤੀ- ਦੋਵੈ ਸਿਰੇ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਬੇੜੇ; ਸੋ ਬੂਝੈ. ਜਿਸੁ ਏਕ ਲਿਵ

ਲਾਗੀ; ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਨਿਭਰਾਤੀ॥ ਸਬਦੁ ਵਸਾਏ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ; ਸਦਾ ਸੇਵਕੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥੪॥ ਊਪਰਿ ਗਗਨੁ ਗਗਨ ਪਰਿ ਗੋਰਖੁ; ਤਾ ਕਾ ਅਗਮੁ ਗੁਰੂ ਪੁਨਿ ਵਾਸੀ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ. ਬਾਹਰਿ ਘਰਿ ਏਕੋ; ਨਾਨਕੁ ਭਇਆ ਉਦਾਸੀ॥੫॥੧੧॥

ਅੰਗ ੯੯੩:- ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜਾਗੈ; ਨੀਦ ਨ ਸੋਵੈ॥ ਸੋ ਜਾਣੈ; ਜਿਸੁ ਵੇਦਨ ਹੋਵੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਕਾਨ ਲਗੇ ਤਨ ਭੀਤਰਿ; ਵੈਦੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਕਾਰੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਿਸ ਨੋ ਸਾਚਾ; ਸਿਫਤੀ ਲਾਏ॥ਬੁੱਝਾਏ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੇ; ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸਾਰ ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਿਰ ਸੇਤੀ; ਧਨ ਪ੍ਰੇਮੁ ਰਚਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਤਥਾ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਸਹਜ ਸੇਤੀ. ਧਨ ਖਰੀ ਸੁਹੇਲੀ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਸਹਸਾ ਤੋੜੇ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਚੜ੍ਹਾਏ- ਸਹਜੇ; ਸਿਫਤੀ ਧਣਖੁ ਚੜਾਏ॥ ਜੋੱਗਾ- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਮਨੁ ਮਾਰੇ; ਸੁੰਦਰਿ ਜੋਗਾ ਧਾਰੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਹਉਮੈ ਜਲਿਆ; ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ॥ਵੱਜਹਿ- ਜਮਪੁਰਿ; ਵਜਹਿ ਖੜਗ ਕਰਾਰੇ॥ ਅਬ ਕੈ ਕਹਿਐ. ਨਾਮੁ ਨ ਮਿਲਈ; ਤੂ ਸਹੁ ਜੀਅੜੇ ਭਾਰੀ ਜੀਉ॥੪॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਪਵਹਿ ਖਿਆਲੀ॥ ਫਾਸਹਿ-ਗਾ ਜਾਲ਼ੀ ਪੋਲਾ- ਜਮਪੁਰਿ; ਫਾਸਹਿਗਾ ਜਮ ਜਾਲੀ॥ਸਾਂਕ-ਹਿ- ਹੇਤ ਕੇ ਬੰਧਨ. ਤੋੜਿ ਨ ਸਾਂਕਹਿ; ਤਾ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ਜੀਉ॥੫॥ ਨਾ ਹਉ ਕਰਤਾ; ਨਾ ਮੈ ਕੀਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ॥

ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ. ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ; ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ॥੬॥੧॥੧੨॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਹ ਬੈਸਾਲਹਿ. ਤਹ ਬੈਸਾ ਸੁਆਮੀ; ਜਹ ਭੇਜਹਿ. ਤਹ ਜਾਵਾ॥ਨੱਗਰੀ- ਸਭ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਏਕੋ ਰਾਜਾ; ਸਭੇ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ ਥਾਵਾ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਦੇਹਿ ਵਸਾ; ਸਚ ਗਾਵਾ॥ ਜਾ ਤੇ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਿਛੁ ਆਪਸ ਤੇ ਜਾਨਿਆ; ਏਈ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰਾ॥ ਇਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ਖਸਮ ਕਾ ਹੋਆ; ਵਰਤੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ॥੨॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਧਾਤੁ ਸਬਲ ਕਹੀਅਤ ਹੈ; ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਿਸ ਤੇ ਹੋਈ॥ਬੂੱਝੈ- ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੈ ਸਭਿ ਕਰਤਾ; ਐਸਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥੩॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਦੁਬਿਧਾ ਤਦੇ ਬਿਨਾਸੀ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ. ਸੋ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ; ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥੪॥ ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ ਕਵਨਾ; ਜਾ ਚੂਕਾ. ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਤਾਸੁ ਤਾਸੁ ਧਰਮਰਾਇ ਜਪਤੁ ਹੈ; ਪਏ ਸਚੇ ਕੀ ਸਰਨਾ॥੫॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ. ਨਾ ਥੀਐ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ॥ ਸਚੁ

ਅੰਗ ੯੯੪:- ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ; ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਇ॥੧॥ ਏ ਮਨ. ਹਰਿ ਜੀਉ ਚੇਤਿ ਤੂ; ਮਨਹੁ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਤਾ ਸਚਿ ਲਗੀ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਥੈ ਨਾਵਹੁ ਭੁਲਿਆ; ਫਿਰਿ ਹਥੁ ਕਿਥਾਊ. ਨ ਪਾਇ॥ ਜੋਨੀ

ਸਭਿ ਭਵਾਈਅਨਿ; ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਮਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ; ਸਚਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੩॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥੪॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਹ ਬਖਸਾਇ ਜੀਉ; ਅਬ ਤੂ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹਾ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥ਰਹਾਂ- ਸਦਾ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹਾ; ਇਕ ਮਨਿ ਏਕੈ ਭਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਮੈ ਜਾਤਿ. ਨ ਪਤਿ ਹੈ; ਨਾ ਮੈ ਥੇਹੁ. ਨ ਥਾਉ॥ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟਿਆ; ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਸਮਝਾਇ॥੨॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਲਚ ਕਰਦਾ ਫਿਰੈ; ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਾ ਜਾਇ॥ਚੋਟਾਂ- ਧੰਧੈ ਕੂੜਿ ਵਿਆਪਿਆ; ਜਮਪੁਰਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਓਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੪॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ਰੱਤੇ- ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਟੋਲਿ ਲਹੁ; ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ; ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ॥੧॥ ਬਾਬਾ; ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ. ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ॥ਵੱਖਰੁ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਪੁਛਿ ਦੇਖੁ; ਲੇਹੁ ਵਖਰੁ ਭਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕੁ ਸਚਾ ਸਭ ਸੇਵਦੀ; ਧੁਰਿ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ. ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੨॥ ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਓਨਾ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥੩॥ਚੱਲਈ- ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ਜੋਰੁ. ਨ ਚਲਈ; ਖਲੇ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਾ ਸੁਣਿ ਕਰੇ ਸਾਬਾਸਿ॥੪॥੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਾਰੂ ਤੇ ਸੀਤਲੁ ਕਰੇ; ਮਨੂਰਹੁ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਅਰਾਧਿ ਤੂ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬੁੱਝਾਇ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਣੀਐ; ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਦੂ ਏਹ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ; ਕਿਆ ਕਰਨਿ ਅਗੈ ਜਾਇ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਬਹੁਤੀ ਅੰਗ ੯੯੫:- ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੩॥ ਤਿਸੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ। ਤਮਾਇ ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਖਾਹਸ਼- ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ; ਨਾ ਤਿਸੁ. ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥ ਭੱਜਿ- ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ॥੪॥੫॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਸੁਕ ਜਨਕ, ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਪਰੇ॥ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ ਸੁਦਾਮੇ ਮਿਲਿਓ; ਭਗਤੀ ਭਾਇ ਤਰੇ ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ॥੧॥ ਉਧਰੇ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਉਧਰੇ॥ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਬਿਦਰੁ ਦਾਸੀ ਸੁਤੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਤਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲਜੁਗਿ. ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ਪਦਾਰਥੁ; ਭਗਤ ਜਨਾ ਉਧਰੇ॥

ਚਮਰੇ ਪੋਲਾ- ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਉ ਕਬੀਰੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ; ਸਭਿ ਦੋਖ ਗਏ ਚਮਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਉਧਰੇ; ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਟਰੇ॥੨॥ ਜੋ ਜੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਅਪਰਾਧੀ; ਸਭਿ ਤਿਨ ਕੇ ਦੋਖ ਪਰਹਰੇ॥ ਬੇਸੁਆ ਰਵਤ ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਰਿਓ; ਮੁਖਿ ਬੋਲੈ ਨਾਰਾਇਣੁ ਨਰਹਰੇ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਉਗ੍ਰਸੈਣਿ ਗਤਿ ਪਾਈ; ਤੋੜਿ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ॥੩॥ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ; ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰੇ॥ ਉਧ੍ਰੇ- ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖੈ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿਦੁ; ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਉਧਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਉਰ ਧਰਿਓ ਨਾਮੁ ਹਰੇ॥੪॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਜਪਿਓ ਲਿਵ ਲਾਈ; ਸਾਧਿਕ ਮੁਨਿ ਜਪਿਆ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਧਿਆਇਆ; ਮੁਖਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਰਵਿਆ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਜਪਿਓ. ਤੇ ਭਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਰਿਆ॥ ਧੰਨਾ ਜਟੁ. ਬਾਲਮੀਕੁ ਬਟਵਾਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬੇ ਜਪਿਓ; ਰਿਖਿ ਬਪੁਰੈ ਹਰਿ ਗਾਇਆ॥ ਦੇਵੀਂ ਦੇਵਤਿਆਂ- ਸੰਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮੈ ਦੇਵੀ ਜਪਿਓ; ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਜਿਨਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ; ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਇਓ; ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿਆ; ਮੁਖਿ ਪੰਡਿਤ ਹਰਿ ਗਾਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਰਸਾਲੁ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥੩॥ ਅਨਤ ਤਰੰਗੀ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਜਪਿਆ; ਮੈ. ਗਣਤ ਨ ਕਰਿ ਸਕਿਆ॥ ਗੋਬਿਦੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਥਾਇ ਪਾਏ; ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਗੁਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਲਇਆ॥੪॥੨॥

ਅੰਗ ੯੯੬:- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪਤਿ ਪਾਇ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਨਾਲਿ ਚਲਦਾ; ਹਰਿ. ਅੰਤੇ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥ ਜਿਥੈ ਅਵਘਟ ਗਲੀਆ ਭੀੜੀਆ; ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ; ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ॥ ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪੋ; ਮੈ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੈ. ਹਰਿ ਬਿਰਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮਾਇ॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਮੈ ਜੋਦੜੀ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ. ਢਿਲ ਨ ਪਾਇ॥੨॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਸੇ ਭਾਗਹੀਣ ਮਰਿ ਜਾਇ॥ ਓਇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਅਹਿ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ਮਾਰੀਅਹਿ- ਓਇ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੩॥ਸਰਣਾਗਤੀ- ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ. ਹਮ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਮੋਕਉ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਜੱਗਜੀਵਨਾ- ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨਾ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਇ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇ॥੪॥੧॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪॥ਦੱਸੇ- ਹਉ ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਦਸਾਇਦਾ; ਕੋ ਦਸੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ॥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਖਨ ਖੰਨੀਐ; ਮੈ ਮੇਲੇ

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ॥ ਮੈ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਰੰਮ ਕਾ; ਕਿਉ ਸਜਣੁ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਸਿ॥੧॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਹਰਿ ਧੀਰਕ ਹਰਿ ਸਾਬਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਗੁਰੁ; ਮੈ ਦਸੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ॥ ਲੱ-ਭਈ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਲਭਈ; ਜਨ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਨਿਰਜਾਸਿ॥ ਹਰਿ ਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਆ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਸਾਬਾਸਿ॥੨॥ ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹਰਿ; ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥ਤੁੱਠਾ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਖੋਲਿ ਦੇਇ; ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਰਗਾਸਿ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭਾਗ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਤਿਖ ਮੁਈਆ ਕੰਧੀ ਪਾਸਿ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ; ਹਉ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਾ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ; ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਡੜੀ ਆਸ॥ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ॥੪॥੨॥੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇ ਪ੍ਰਭ; ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਵਡਭਾਗੀਆ; ਹਰਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਅੰਗ ੯੯੭:- ਨਿਰਬਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ਹੈ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਮੈ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਮਨਿ

ਭਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਤ ਸਦਾ ਕਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਜਿ ਢੰਢੋਲਿਆ; ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਪਾਇਆ; ਸੁਣਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹਰਿ; ਮੈ ਮੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੀ॥੨॥ ਗੁਰ ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ ਪ੍ਰਭ; ਮਿਲਿ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੀ॥ ਮਨਮੁਖ ਭਾਗ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਤਿਨ ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ॥੩॥ ਹਮ ਜਾਚਿਕ ਦੀਨ. ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਿਆ; ਮੁਖਿ ਦੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ॥੪॥੩॥੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਭਾਉ ਲਗਾ ਬੈਰਾਗੀਆ; ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖੁ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸਰਧਾ ਊਪਜੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ॥ ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਖੁ॥੧॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਪਤਿ ਰਾਖੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਖੁ॥ ਤਨੁ ਧਰਤੀ. ਹਰਿ ਬੀਜੀਐ; ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਰਿ ਰਹੇ; ਮਨਿ ਆਸਾ. ਦਹ ਦਿਸ ਬਹੁ ਲਾਖੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਦੇ; ਵਿਚਿ ਬਿਸਟਾ ਮਨਮੁਖ ਰਾਖੁ॥ਭਵਾਈ-ਅਹਿ- ਓਇ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਭਵਾਈਅਹਿ; ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਦੁਰਗੰਧ ਭਾਖੁ॥੩॥ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਹਰਿ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੁ॥

ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪੁ ਕਰਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਪਤਿ ਸਾਖੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਖੁ॥੪॥੪॥੬॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਰਾਮੁ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਜੀਉ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਬਨਵਾਲੀ॥ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਗ ੯੯੮:- ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਜੀਅੜੇ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਵੈ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖਸਾਗਰੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ; ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਪਸਾਉ॥ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ. ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਤਿ; ਹਰਿ ਸਤਿ. ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਜੀਉ॥੨॥ ਨਵੇ ਛਿਦ੍ਰ ਸ੍ਰਵਹਿ; ਅਪਵਿਤ੍ਰਾ॥ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਭਿ ਕਿਤਾ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜੇ ਹਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ. ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਵੈ ਜੀਉ॥੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਬਿਖਮੁ ਹੈ ਭਾਰੀ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਕਿਉ ਤਰੀਐ; ਦੁਤਰੁ ਸੰਸਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਵੈ ਜੀਉ॥੪॥ ਤੂ ਸਰਬਤ੍ਰ; ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ; ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਹੋਈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਬੇਚਾਰਾ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਥਾਇ ਪਾਵੈ ਜੀਉ॥੫॥੧॥੭॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ; ਹਰਿ ਤੇਰੇ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਖਹੁ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ; ਹਰਿ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਸਖਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਸੋ ਧਿਆਵੈ॥ ਨਿਤ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪੈ; ਜਪਿ ਹਰਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵੈ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਤਿਨਾਮੁ॥ ਜਗ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟੁ ਊਤਮ ਕਾਮੁ॥ ਦੁਸਮਨ ਦੂਤਜਮ ਕਾਲੁ ਠੇਹ ਮਾਰਉ; ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਨੇੜਿ. ਨ ਜਾਈ ਜੀਉ॥੨॥ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ; ਹਰਿ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਚਹੁ ਜੁਗ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਨਿਆ ॥ ਜੇ ਉਸ ਕਾ ਬੁਰਾ ਕਹੈ ਕੋਈ ਪਾਪੀ; ਤਿਸੁ ਜਮਕੰਕਰੁ ਖਾਈ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ; ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਤਾ॥ ਚਲ-ਤਾ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਸਭਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਅਪਣੇ ਚਲਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਰਾਖੈ. ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ ਮਾਰੈ; ਜਿਸੁ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਛਡਾਈ ਜੀਉ

॥੪॥ ਹਉ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਨਾਮੁ ਲਈ ਕਰਤਾਰੇ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਕ ਭਗਤ; ਸਭੇ ਨਿਸਤਾਰੇ॥ ਦਸ ਅਠ ਚਾਰਿ ਵੇਦ ਸਭਿ ਪੂਛਹੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਛਡਾਈ ਜੀਉ॥੫॥੨॥੮॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਖਿਅਤ੍ਰਾ- ਡਰਪੈ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ਨਖ੍ਹਤ੍ਰਾ; ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਅਮਰੁ ਕਰਾਰਾ॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਡਰਪੈ; ਡਰਪੈ ਇੰਦ੍ਰੁ ਬਿਚਾਰਾ॥੧॥ ਏਕਾ ਨਿਰਭਉ ਬਾਤ ਸੁਨੀ॥ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ; ਜੋ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਗਾਇ ਗੁਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਡਰਪ-ਹਿ- ਦੇਹਧਾਰ ਅਰੁ ਦੇਵਾ ਡਰਪਹਿ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਡਰਿ ਮੁਇਆ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੇ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਜੋਇਆ॥੨॥

ਅੰਗ ੯੯੯:- ਰਾਜਸੁ ਸਾਤਕੁ ਤਾਮਸੁ ਡਰਪਹਿ; ਕੇਤੇ ਰੂਪ ਉਪਾਇਆ॥ ਕਉਲਾ ਲੱਛਮੀ। ਛਲ ਕਉਲਾ ਪੋਲੇ- ਛਲ ਬਪੁਰੀ ਇਹ ਕਉਲਾ ਡਰਪੈ; ਅਤਿ ਡਰਪੈ ਧਰਮਰਾਇਆ॥੩॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਡਰਹਿ ਬਿਆਪੀ; ਬਿਨੁ ਡਰ. ਕਰਣੈਹਾਰਾ॥ਸੋਹ-ਹਿ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਨ ਕਾ ਸੰਗੀ; ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਬਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਂਚ ਬਰਖ ਕੋ ਅਨਾਥੁ ਧ੍ਰੂ ਬਾਰਿਕੁ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਅਮਰ ਅਟਾਰੇ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਹੇਤਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਕਹਿਓ; ਜਮਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ॥੧॥ਅ-ਗਨਤ- ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਕੇਤੇ ਅਗਨਤ ਉਧਾਰੇ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ. ਅਲਪ ਮਤਿ ਨਿਰਗੁਣ; ਪਰਿਓ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਪਚਾਰੋ ਚੰਡਾਲ। ਬੱਧਿਕ- ਬਾਲਮੀਕੁ ਸੁਪਚਾਰੋ ਤਰਿਓ; ਬਧਿਕ ਤਰੇ ਬਿਚਾਰੇ॥ ਗਜਪਤਿ ਹਾਥੀ। ਗਜਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਏਕ ਨਿਮਖ. ਮਨ ਮਾਹਿ ਅਰਾਧਿਓ; ਗਜਪਤਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥੨॥ ਕੀਨੀ ਰਖਿਆ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੈ; ਹਰਨਾਖਸ ਨਖਹਿ ਬਿਦਾਰੇ॥ ਬਿਦਰੁ ਦਾਸੀ ਸੁਤੁ. ਭਇਓ ਪੁਨੀਤਾ; ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਉਜਾਰੇ॥੩॥ ਕਵਨ ਪਰਾਧ ਬਤਾਵਉ ਅਪੁਨੇ; ਮਿਥਿਆ ਮੋਹ ਮਗਨਾਰੇ॥ ਆਇਓ ਸਾਮ. ਨਾਨਕ ਓਟ ਹਰਿ ਕੀ; ਲੀਜੈ ਭੁਜਾ ਪਸਾਰੇ ॥੪॥੨॥ਪੋਲਾ ਵਿਤ ਧਨ। ਨਵਿਤ ਦੇ ਲਈ।ਵਿਤ ਨਵਿਤ ਪੋਲੇ, ਭ੍ਰਾਂਤੀ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵਿਤ ਨਵਿਤ. ਭ੍ਰਮਿਓ ਬਹੁ ਭਾਤੀ; ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਧਾਏ॥ ਅਜਾਏ ਬੇਅਰਥ- ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਏ, ਹਉ ਹਉਮੈ; ਤੇ ਤੇ ਭਏ ਅਜਾਏ॥੧॥ ਅਵਰ ਦਿਨ; ਕਾਹੂ ਕਾਜ ਨ ਲਾਏ॥ ਸੋ ਦਿਨੁ ਮੋਕਉ ਦੀਜੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ; ਜਾ ਦਿਨ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇਖਿ ਪਸਾਰਾ; ਇਸ ਹੀ ਮਹਿ ਉਰਝਾਏ॥ ਉਦਮਾਤੇ ਕਮਲੇ- ਮਾਇਆ ਮਦ ਚਾਖਿ, ਭਏ ਉਦਮਾਤੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ. ਕਬਹੁ ਨ ਗਾਏ॥੨॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਖੋਜੀ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ; ਬਿਨੁ ਸੰਤਨ. ਨਹੀ ਪਾਏ॥ ਤੁਮ ਦਾਤਾਰ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੰਮ੍ਰਥ; ਮਾਗਨ ਕਉ ਦਾਨੁ ਆਏ॥੩॥ ਮ-ਹੱਤਾ- ਤਿਆਗਿਓ ਸਗਲਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤਾ; ਦਾਸ ਰੇਣ ਸਰਣਾਏ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਮਿਲਿ ਭਏ ਏਕੈ; ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੪॥੩॥ ਅਹੰ-ਕਾਰਾ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਵਨ ਥਾਨ. ਧੀਰਿਓ ਹੈ ਨਾਮਾ; ਕਵਨ ਬਸਤੁ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਕਵਨ ਚਿਹਨ ਸੁਨਿ ਊਪਰਿ ਛੋਹਿਓ; ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਗਾਰਾ ॥੧॥ ਕਹਾਂ- ਸੁਨਹੁ ਰੇ. ਤੂ ਕਉਨੁ; ਕਹਾ ਤੇ ਆਇਓ॥ ਕੇਤੀ-ਕ- ਏਤੀ ਨ ਜਾਨਉ. ਕੇਤੀਕ ਮੁਦਤਿ; ਚਲਤੇ. ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਸੁ-ਧਾ ਪੋਲਾ। ਨਿ-ਭਰਾਤੇ- ਸਹਨ ਸੀਲ. ਪਵਨ ਅਰੁ ਪਾਣੀ; ਬਸੁਧਾ ਖਿਮਾ. ਨਿਭਰਾਤੇ॥ ਪੰਚ ਤਤ ਮਿਲਿ ਭਇਓ ਸੰਜੋਗਾ; ਇਨ ਮਹਿ ਕਵਨ ਦੁਰਾਤੇ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ; ਨਾਲੇ ਹਉਮੈ ਪਾਈ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਉਸ

ਹੀ ਕਉ ਹੈ ਰੇ; ਓਹਾ ਆਵੈ ਜਾਈ॥੩॥ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਰਚਨਾ; ਮਿਥਿਆ ਸਗਲ ਪਸਾਰਾ॥ ਖੇਲੁ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਉਝਾਰੈ ਖਿੱਚਕੇ ਆਪਣੇ ਚ ਲੀਣ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਖ੍ਹੇਲੁ- ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਜਬ ਖੇਲੁ ਉਝਾਰੈ; ਤਬ ਏਕੈ ਏਕੰਕਾਰਾ॥੪॥੪॥

ਅੰਗ ੧੦੦੦:- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਨ ਮੋਹ ਅਰੁ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰਾ; ਬੀਓ ਚੀਤਿ ਨ ਘਾਲਿਓ ॥ਵੱਖਰੁ- ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਗੁਣਾ ਹਰਿ ਬਣਜੇ; ਲਾਦਿ ਵਖਰੁ ਲੈ ਚਾਲਿਓ॥੧॥ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਓੜਕਿ ਨਿਬਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਜੀਵਤ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਿਓ ਅਪਨਾ; ਚਲਤੇ ਰਾਖਿਓ ਚੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ ਕੀਨੀ ਠਾਕੁਰਿ; ਤਿਸ ਤੇ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਮੋਰਿਓ॥ ਸਹਜੁ ਅਨੰਦੁ, ਰਖਿਓ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ; ਉਠਿ. ਉਆਹੂ ਕਉ ਦਉਰਿਓ॥੨॥ ਆਗਿਆ ਮਹਿ ਭੂਖ. ਸੋਈ ਕਰਿ ਸੂਖਾ; ਸੋਗ ਹਰਖ ਨਹੀ ਜਾਨਿਓ॥ ਜੋ ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਭਇਓ ਸਾਹਿਬ ਕਾ; ਸੋ ਮਾਥੈ ਲੇ ਮਾਨਿਓ॥੩॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਸਵਰੇ ਹਲਤ ਪਲਾਤਾ॥ ਧੰਨੁ ਸੇਵਕੁ ਸਫਲੁ ਓਹੁ ਆਇਆ; ਜਿਨਿ ਨਾਨਕ ਖਸਮੁ ਪਛਾਤਾ॥੪॥੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ਖੁੱਲਿਆ- ਖੁਲਿਆ ਕਰਮੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਠਾਕੁਰ; ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈ॥ ਸ੍ਰਮੁ ਥਾਕਾ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾ; ਮਿਟਿ ਗਈ ਸਗਲੀ ਧਾਈ॥੧॥ ਅਬ ਮੋਹਿ; ਜੀਵਨਪਦਵੀ ਪਾਈ॥ ਚੀਤਿ ਆਇਓ ਮਨਿ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ; ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਨਿਵਾਰੇ; ਨਿਵਰੇ ਸਗਲ ਬੈਰਾਈ॥ ਸਦ ਹਜੂਰਿ. ਹਾਜਰੁ ਹੈ ਨਾਜਰੁ; ਕਤਹਿ. ਨ ਭਇਓ ਦੂਰਾਈ॥੨॥ ਸੁਖ ਸੀਤਲ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ; ਹੋਏ ਸੰਤ ਸਹਾਈ॥ ਪਾਵਨ. ਪਤਿਤ ਕੀਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੩॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ. ਸਗਲ ਭੈ ਖੋਏ; ਗੋਬਿਦ ਚਰਣ ਓਟਾਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਠਾਕੁਰ ਕਾ; ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੪॥੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ਸਮਰੱਥੁ- ਜੋ ਸਮਰਥੁ ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਾਇਕੁ; ਤਿਸ ਕਉ. ਕਬਹੁ ਨ ਗਾਵਸਿ ਰੇ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕਉ; ਉਆ ਕਉ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਧਾਵਸਿ ਰੇ॥੧॥ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ; ਕਿਉ. ਨ ਸਮਾਰਸਿ ਰੇ॥ ਬੈਰੀ ਸੰਗਿ. ਰੰਗ ਰਸਿ ਰਚਿਆ; ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਜੀਅਰਾ ਜਾਰਸਿ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸੁਨਿਐ. ਜਮੁ ਛੋਡੈ; ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਿ. ਨ ਪਾਵਸਿ ਰੇ॥ ਕਾਢਿ ਦੇਇ ਸਿਆਲ ਬਪੁਰੇ ਕਉ; ਤਾ ਕੀ ਓਟ ਟਿਕਾਵਸਿ ਰੇ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਾ ਜਾਸੁ ਸੁਨਤ ਭਵ ਤਰੀਐ; ਤਾ ਸਿਉ. ਰੰਗੁ ਨ ਲਾਵਸਿ ਰੇ॥ ਥੋਰੀ ਬਾਤ ਅਲਪ ਸੁਪਨੇ ਕੀ; ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਟਕਾਵਸਿ ਰੇ॥੩॥ ਭਇਓ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਪਤਿ ਪਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਭ੍ਰਮੁ ਛੂਟਾ; ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਸਹਾਈ॥੪॥੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਨੈ; ਤਿਸ ਤੇ ਕਹਾ ਦੁਲਾਰਿਓ॥ ਹਸਤ ਪਾਵ ਝਰੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ;

ਅੰਗ ੧੦੦੧:- ਅਗਨਿ ਸੰਗਿ ਲੈ ਜਾਰਿਓ॥੧॥ ਮੂੜੇ ਤੈ ਮਨ ਤੇ; ਰਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ॥ ਲੂਣੁ ਖਾਇ ਕਰਹਿ ਹਰਾਮਖੋਰੀ; ਪੇਖਤ ਨੈਨ ਬਿਦਾਰਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਸਾਧ ਰੋਗੁ ਉਪਜਿਓ ਤਨ ਭੀਤਰਿ; ਟਰਤ ਨ. ਕਾਹੂ ਟਾਰਿਓ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਓ; ਇਹੁ ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ॥੨॥੮॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨਕਮਲ ਪ੍ਰਭ; ਰਾਖੇ ਚੀਤਿ॥ ਹਰਿ

ਗੁਣ ਗਾਵਹ; ਨੀਤਾ ਨੀਤ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਹੈ ਸੋਊ॥੧॥ ਸੰਤਨ ਕੀ ਓਟ; ਆਪੇ ਆਪਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਵੱਸਿ- ਜਾ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਗਹਿਓ. ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਫਿਰਿ. ਦੂਖੁ ਨ ਹੋਇ॥੨॥੯॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜੀਅ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਬਿਸਾਰਿਓ ਅਗਿਆਨਥ॥ਦੁ-ਲਭ- ਹੋਛਾ ਮਦੁ ਚਾਖਿ. ਹੋਏ ਤੁਮ ਬਾਵਰ; ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ॥੧॥ ਰੇ ਨਰ; ਐਸੀ ਕਰਹਿ ਇਆਨਥ॥ ਤਜਿ ਸਾਰੰਗਧਰ. ਭ੍ਰਮਿ ਤੂ ਭੂਲਾ; ਮੋਹਿ ਲਪਟਿਓ ਦਾਸੀ ਸੰਗਿ ਸਾਨਥ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਰਣੀਧਰੁ ਤਿਆਗਿ. ਨੀਚ ਕੁਲ ਸੇਵਹਿ; ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹਾਵਥ॥ ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਅਗਿਆਨੀ; ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਕਹਾਵਥ॥੨॥ਸੱਤਿ, ਅ-ਸੱਤਿ- ਸਤਿ ਹੋਤਾ. ਅਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ; ਜੋ ਬਿਨਸਤ. ਸੋ ਨਿਹਚਲੁ ਜਾਨਥ॥ ਪਰ ਕੀ ਕਉ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਪਕਰੀ; ਐਸੇ ਭੂਲ ਭੁਲਾਨਥ॥੩॥ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦ ਵੈਸ; ਸਭ ਏਕੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾਨਥ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਤੁ ਹੈ; ਜੋ ਸੁਨੈ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਥ॥੪॥੧॥੧੦॥ ਡਹਕਾ-ਵਏ ਮਨੁਖਾਇ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਪਤੁ ਕਰਤਾ. ਸੰਗਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ; ਡਹਕਾਵਏ ਮਨੁਖਾਇ॥ ਬਿਸਾਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਿਖੈ ਭੋਗਹਿ; ਤਪਤ ਥੰਮ ਗਲਿ ਲਾਇ॥੧॥ ਰੇ ਨਰ; ਕਾਇ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ॥ ਕੁਚਲ ਕਠੋਰ ਕਾਮਿ ਗਰਧਭ; ਤੁਮ. ਨਹੀ ਸੁਨਿਓ ਧਰਮਰਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਕਾਰ ਪਾਥਰ. ਗਲਹਿ ਬਾਧੇ; ਨਿੰਦ ਪੋਟ ਸਿਰਾਇ॥ ਮਹਾ ਸਾਗਰੁ ਸਮੁਦੁ ਲੰਘਨਾ; ਪਾਰਿ ਨ ਪਰਨਾ ਜਾਇ॥੨॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਓ; ਨੇਤ੍ਰ ਰਖੇ ਫਿਰਾਇ॥ ਦੁੱਤ-ਰ- ਸੀਸੁ ਉਠਾਵਨ. ਨ ਕਬਹੂ ਮਿਲਈ; ਮਹਾ ਦੁਤਰ ਮਾਇ॥੩॥ਸਸੀ ਪੋਲਾ।ਅ-ਲਿਪਾਇ- ਸੂਰੁ ਮੁਕਤਾ. ਸਸੀ ਮੁਕਤਾ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਅਲਿਪਾਇ॥ ਅ-ਲਿਪਤ- ਸੁਭਾਵਤ ਜੈਸੇ ਬੈਸੰਤਰ; ਅਲਿਪਤ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲਾਇ॥੪॥ ਖੁੱਲਿਆ- ਜਿਸੁ ਕਰਮੁ ਖੁਲਿਆ. ਤਿਸੁ ਲਹਿਆ ਪੜਦਾ; ਜਿਨਿ. ਗੁਰ ਪਹਿ ਮੰਨਿਆ ਸੁਭਾਇ॥

ਅੰਗ ੧੦੦੨:- ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਅਵਖਧੁ. ਨਾਮੁ ਦੀਨਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੰਕਟ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਇ॥੫॥੨॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਰੇ ਨਰ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰਾਇ॥ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਹੋਇ ਮਿਰਤਕੁ; ਤਿਆਗਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੨॥੧੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ਬਾ-ਹਰਿ- ਬਾਹਰਿ ਢੂਢਨ ਤੇ. ਛੂਟਿ ਪਰੇ; ਗੁਰਿ. ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਦਿਖਾਇਆ ਥਾ॥ ਅਨ-ਭਉ ਅ-ਚਰਜ- ਅਨਭਉ ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਿਆ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਛੋਡਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਇਆ ਥਾ॥੧॥ ਮਾਨਕੁ ਪਾਇਓ ਰੇ. ਪਾਇਓ; ਹਰਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਥਾ॥ ਮੋਲਿ ਅਮੋਲੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਈ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਦਿਵਾਇਆ ਥਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਅਕਥੁ ਕਥਾਇਆ ਥਾ॥ਵੱਜਿਓ- ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਦਸਮਦੁਆਰਿ ਵਜਿਓ; ਤਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਚੁਆਇਆ ਥਾ॥੨॥ ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ. ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ; ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਸਮਾਇਆ ਥਾ॥ ਚਰਣ ਚਰਣ ਚਰਣ ਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਅਘੜੁ ਘੜਿਓ ਰਸੁ

ਪਾਇਆ ਥਾ॥੩॥ ਸਹਜੇ ਆਵਾ ਸਹਜੇ ਜਾਵਾ; ਸਹਜੇ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ਥਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਰਮੁ, ਗੁਰਿ ਖੋਇਆ; ਤਾ ਹਰਿ ਮਹਲੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਥਾ॥੪॥੩॥੧੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸਹਿ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜਿਆ; ਤਿਸਹਿ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨਾਹਿ॥ ਆਨ ਰੂਤੀ ਆਨ ਬੋਈਐ; ਫਲੁ ਨ ਫੂਲੈ ਤਾਹਿ॥੧॥ ਰੇ ਮਨ; ਵਤ੍ਰ ਬੀਜਣ ਨਾਉ॥ ਬੋਇ ਖੇਤੀ ਲਾਇ ਮਨੂਆ; ਭਲੋ ਸਮਉ ਸੁਆਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਇ ਖਹੜਾ ਭਰਮੁ ਮਨ ਕਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਜਾਇ॥ ਕਰਮੁ ਜਿਸ ਕਉ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ; ਸੋਈ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥੨॥ ਭਾਉ ਲਾਗਾ ਗੋਬਿਦ ਸਿਉ; ਘਾਲ ਪਾਈ ਥਾਇ॥ ਖੇਤਿ ਮੇਰੈ ਜੰਮਿਆ; ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਇ॥੩॥ ਪਾਇਆ ਅਮੋਲੁ ਪਦਾਰਥੋ; ਛੋਡਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ॥੪॥੪॥੧੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਫੂਟੋ ਆਂਡਾ ਭਰਮ ਕਾ; ਮਨਹਿ ਭਇਓ ਪਰਗਾਸੁ॥ਪਗ-ਹ ਪੋਲਾ- ਕਾਟੀ ਬੇਰੀ ਪਗਹ ਤੇ; ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੁ॥੧॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਿਓ॥ਬੁਝਿ ਪੋਲਾ,ਗ-ਇਆ- ਤਪਤ ਕੜਾਹਾ ਬੁਝਿ ਗਇਆ; ਗੁਰਿ. ਸੀਤਲ ਨਾਮੁ ਦੀਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਗਹਾਰ ਔਗੁਣ, ਵਿਕਾਰ- ਜਬ ਤੇ. ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਭਇਆ; ਤਉ ਛੋਡਿ ਗਏ. ਨਿਗਹਾਰ॥ਛੁੱਟੀ, ਕੋਟਵਾਰ ਠਾਣੇਦਾਰ, ਧਰਮਰਾਜਾ- ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕ. ਤਿਸ ਤੇ ਛੁਟੀ; ਤਉ ਕਹਾ ਕਰੈ ਕੋਟਵਾਰ॥੨॥ ਚੂਕਾ ਭਾਰਾ ਕਰਮ ਕਾ; ਹੋਏ ਨਿਹਕਰਮਾ॥ਚੜ੍ਹੇ- ਸਾਗਰ ਤੇ ਕੰਢੈ ਚੜੇ; ਗੁਰਿ. ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ॥੩॥ ਸਚੁ ਥਾਨੁ ਸਚੁ ਬੈਠਕਾ; ਸਚੁ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ॥ਵੱਖਰੋ- ਸਚੁ ਪੂੰਜੀ. ਸਚੁ ਵਖਰੋ; ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਪਾਇਆ॥੪॥੫॥੧੪॥

ਅੰਗ ੧੦੦੩:- ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਨਾਮ ਕਮਾਈ ਤੋਂ ਕਾਮਾਮਨ ਮਾਠਾ ਨਿਕੰਮਾ। ਕਾ-ਮਾਮਨ ਪੋਲਾ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੈ ਮੁਖ ਤੇ, ਪੰਡਤ; ਕਾਮਾਮਨ ਕਾ ਮਾਠਾ॥ ਮੋਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਇਕਾਂਤੀ; ਹਿਰਦੈ ਕਲਪਨ ਗਾਠਾ॥ਚੱਲਿਓ- ਹੋਇ ਉਦਾਸੀ. ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿ ਚਲਿਓ; ਛੁਟਕੈ ਨਾਹੀ. ਨਾਠਾ॥੧॥ ਜੀਅ ਕੀ; ਕੈ ਪਹਿ ਬਾਤ ਕਹਾ॥ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ. ਮੋਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ; ਐਸੋ ਕਹਾ ਲਹਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਪਸੀ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਹੀ ਸਾਧੀ; ਮਨੂਆ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਨਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਚਜੁ ਕੀਨਾ; ਹਿਰਦੈ ਭਇਆ ਗੁਮਾਨਾ॥ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਇ ਕੈ ਤੀਰਥਿ ਭ੍ਰਮਿਓ; ਉਸੁ ਮਹਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਗਾਨਾ॥੨॥ ਰਾਮਦਾਸਾ ਇੱਕ ਪੰਥ। ਬੱਧਿ- ਘੂੰਘਰ ਬਾਧਿ. ਭਏ ਰਾਮਦਾਸਾ; ਰੋਟੀਅਨ ਕੇ ਓਪਾਵਾ॥ਖਟ ਪੋਲਾ,ਬਾ-ਹਰਿ- ਬਰਤ ਨੇਮ ਕਰਮ ਖਟ ਕੀਨੇ; ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵਾ॥ ਗੀਤਿ ਨਾਦ ਮੁਖਿ ਰਾਗ ਅਲਾਪੇ; ਮਨਿ. ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਵਾ॥੩॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਲੋਭ ਮੋਹ ਰਹਤ ਹਹਿ; ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤਾ॥ਦ-ਇਆ- ਤਿਨ ਕੀ ਧੂੜਿ ਪਾਏ ਮਨੁ ਮੇਰਾ; ਜਾ ਦਇਆ ਕਰੇ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ; ਤਾਂ ਉਤਰੀ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ॥੪॥ ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਪੋਲਾ ਬਕਬਾਇਆ ਬਕਵਾਸ - ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ. ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਬਕਬਾਇਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੬॥੧੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਟਿ ਲਾਖ ਸਰਬ ਕੋ ਰਾਜਾ; ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਜਾ ਕਉ. ਨਾਮੁ ਨ ਦੀਆ, ਮੇਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਸੇ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਗਾਵਾਰਾ॥੧॥ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਪਤਿ ਰਾਖੁ॥ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਬ ਹੀ ਪਤਿ ਪੂਰੀ;

ਬਿਸਰਤ ਰਲੀਐ ਖਾਕੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੂਪ ਰੰਗ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਭੋਗਣ; ਤੇ ਤੇ ਛਿਦ੍ਰ ਵਿਕਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਕਲਿਆਣਾ; ਸੂਖ ਸਹਜੁ ਇਹੁ ਸਾਰਾ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਰੰਗ. ਬਿਰੰਗ ਖਿਨੈ ਮਹਿ; ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਇਆ॥ ਸੇ ਲਾਲ ਭਏ ਗੂੜੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਜਿਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ॥੩॥ ਊਚ ਮੂਚ ਅਪਾਰ ਸੁਆਮੀ; ਅਗਮ ਦਰਬਾਰਾ॥ ਨਾਮੋ ਵਡਿਆਈ ਸੋਭਾ; ਨਾਨਕ. ਖਸਮੁ ਪਿਆਰਾ॥੪॥੭॥੧੬॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਉਤਪਾਤੀ॥ਕੀਆ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰਾਤੀ॥ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪਾਣੀ॥ ਚਾਰਿ ਬੇਦ; ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ॥ ਖੰਡ ਦੀਪ ਸਭਿ ਲੋਆ॥ ਏਕ ਕਵਾਵੈ ਤੇ; ਸਭਿ ਹੋਆ॥੧॥ਬੁੱਝਹੁ- ਕਰਣੈਹਾਰਾ ਬੂਝਹੁ ਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਸੂਝੈ ਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ॥ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਅਵਤਾਰਾ॥ ਹਉਮੈ ਆਵੈ ਜਾਈ॥ ਮਨੁ; ਟਿਕਣੁ ਨ ਅੰਗ ੧੦੦੪:- ਪਾਵੈ; ਰਾਈ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ; ਗੁਬਾਰਾ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੨॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਮ ਕਮਾਣੇ॥ ਗਲਾਣੇ ਗਲ 'ਚ ਫਾਹੀ ਪੌਣ ਵਾਲੇ- ਤੇ ਤੇ; ਬੰਧ ਗਲਾਣੇ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਧਾਰੀ॥ ਲੋਹਾਰੀ ਬੇੜੀ- ਓਹਾ; ਪੈਰਿ ਲੋਹਾਰੀ॥ ਸੋ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਮਥਾਣੈ॥੩॥ ਸੋ ਮਿਲਿਆ; ਜਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਸੋ ਭੂਲਾ; ਜਿ ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਨਹ ਆਪਹੁ; ਮੂਰਖੁ ਗਿਆਨੀ॥ ਜਿ ਕਰਾਵੈ; ਸੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨੀ॥ ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਾ॥੪॥੧॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਹਨੀ; ਮੋਹਿ ਲੀਏ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨੀਆ॥ ਲੋਭਿ ਵਿਆਪੀ; ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕੈ ਸੰਚੀ; ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਸਗਲ ਲੇ ਛਲੀਆ॥੧॥ ਦ-ਇਅਲੀਆ- ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਦਇਅਲੀਆ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਲੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕੈ ਇੱਕ। ਸੂਮੁ ਕਸ਼ਟ। ਕਰਿ ਕਰਕੇ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਗਾਡੀ ਗੱਡੀ। ਗੱਡ ਗੱਡਦੇ ਹਨ- ਏਕੈ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰਿ; ਗਾਡੀ ਗਡ ਹੈ॥ ਏਕਹਿ; ਸੁਪਨੈ ਦਾਮੁ ਨ ਛਡਹੈ॥ ਥੈਲੀ। ਚੱਲੀਆ- ਰਾਜੁ ਕਮਾਇ. ਕਰੀ ਜਿਨਿ ਥੈਲੀ; ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ. ਨ ਚੰਚਲਿ ਚਲੀਆ॥੨॥ ਏਕਹਿ; ਪ੍ਰਾਣ ਪਿੰਡ ਤੇ ਪਿਆਰੀ॥ ਏਕ ਸੰਚੀ; ਤਜਿ ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ॥ ਸੁਤ ਮੀਤ ਭ੍ਰਾਤ ਤੇ ਗੁਹਜੀ; ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ. ਨ ਹੋਈ ਖਲੀਆ॥੩॥ ਹੋਇ ਅਉਧੂਤ; ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਤਾਰੀ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਪੰਡਿਤ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਮੜ੍ਹੀ ਪੱਲੀਆ- ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ. ਬਨ ਮਹਿ ਬਸਤੇ; ਊਠਿ ਤਿਨਾ ਕੈ ਲਾਗੀ ਪਲੀਆ॥੪॥ ਕਾਟੇ ਬੰਧਨ; ਠਾਕੁਰਿ ਜਾ ਕੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਬਸਿਓ ਜੀਅ ਤਾ ਕੈ॥ ਨਿ-ਹਲੀਆ ਪੋਲਾ- ਸਾਧਸੰਗਿ. ਭਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ; ਗਤਿ ਪਾਈ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਲੀਆ॥੫॥੨॥੧੮॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਹੁ; ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਸੋਊ॥ ਜਾ ਤੇ; ਬਿਰਥਾ ਜਾਤ ਨ ਕੋਊ॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ; ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿਆ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ; ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਸੋਈ ਬਿਧਾਤਾ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਜਪੀਐ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਢਕੀਐ॥ ਚਰਣਕਮਲ; ਉਰ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਹੁ॥ ਬਿਖਿਆ ਬਨ ਤੇ; ਜੀਉ ਉਧਾਰਹੁ॥ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਮਿਟਹਿ ਬਿਲਲਾਟਾ॥ ਜਪਿ ਗੋਵਿਦ; ਭਰਮੁ ਭਉ ਫਾਟਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ

ਕੈ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਏ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਧਾਰਾ॥ ਜੋ ਸਿਮਰੈ; ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਥਿਆ ਵਸਤੁ; ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੀ॥ ਹਿਤੁ ਸਠ ਪੋਲੇ- ਹਿਤੁ ਲਾਇਓ; ਸਠ ਮੂੜ ਅਗਿਆਨੀ॥ਮਾੱਤਾ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਾਤਾ॥ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਤਾ॥ਰਾੱਤਾ- ਅਪਨਾ ਛੋਡਿ; ਪਰਾਇਐ ਰਾਤਾ॥ ਮਾਇਆ ਮਦ; ਮਨ ਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੈ; ਕਰਤ ਕਲੋਲਾ॥ ਊਣੀ ਆਸ; ਮਿਥਿਆ ਸਭਿ ਬੋਲਾ॥ ਆਵਤ ਇਕੇਲਾ; ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੦੫:- ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗਿ; ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਬੋਲਾ॥ ਪਾਇ ਠਗਉਰੀ; ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ॥ ਨਾਨਕ; ਕਿਰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਮਿਟਾਇਓ ॥੨॥ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਭੂਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਤਾ॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋਨੀ; ਫਿਰਤ ਅਨੇਤਾ॥ ਜਹ ਜਾਨੋ; ਤਹ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਥਾਨ ਬਿਹੂਨ; ਉਠਿ ਉਠਿ ਫਿਰਿ ਧਾਵੈ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਾਸਨਾ; ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ॥ ਅਹੰ-ਮੇਵ- ਅਹੰਮੇਵ. ਮੂਠੋ ਬੇਚਾਰਾ॥ ਅਨਿਕ ਦੋਖ; ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸਜਾਈ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ; ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਜਾਇਆ ਇਸਤ੍ਰੀ- ਤਹ ਮਾਤ ਨ ਬੰਧੁ; ਨ ਮੀਤ. ਨ ਜਾਇਆ॥ ਜਿਸ ਕਉ; ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ॥ ਪਾਰ-ਗਰਾਮੀ- ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਨਕ; ਪਾਰਗਰਾਮੀ॥੩॥ ਭ੍ਰਮਤ ਭ੍ਰਮਤ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਨੀ ਆਇਆ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥ; ਜਗਤ ਪਿਤ ਮਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ; ਦੁਖ ਦਰਦ ਬਿਦਾਰਣ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸ ਹੀ ਨਿਸਤਾਰਣ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ; ਕਾਢਨਹਾਰਾ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਹੋਵਤ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਸਾਧ ਰੂਪ; ਅਪਨਾ ਤਨੁ ਧਾਰਿਆ॥ ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਤੇ; ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਆ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ; ਇਸ ਤੇ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ; ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਗਾਹੀ॥ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ; ਮਾਗੈ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ॥ ਹਰਿ ਜੀਵਨਪਦੁ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ॥੪॥੩॥੧੯॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਤ ਕਉ. ਡਹਕਾਵਹੁ ਲੋਗਾ; ਮੋਹਨ ਦੀਨ ਕਿਰਪਾਈ॥੧॥ ਐਸੀ ਜਾਨਿ ਪਾਈ॥ ਸਰਣਿ ਸੂਰੋ ਗੁਰ ਦਾਤਾ; ਰਾਖੈ ਆਪਿ ਵਡਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ॥੨॥ ਅਪਨੇ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਅਹੁ; ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥੩॥ ਨਾਨਕੁ ਦੀਨੁ. ਨਾਮੁ ਮਾਗੈ; ਦੁਤੀਆ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਈ ॥੪॥੪॥੨੦॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਅਤਿ ਭਾਰਾ॥ ਮੋਹਿ ਸੇਵਕੁ ਬੇਚਾਰਾ॥੧॥ ਮੋਹਨੁ ਲਾਲੁ ਮੇਰਾ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਪ੍ਰਾਨਾ॥ ਮੋਕਉ ਦੇਹੁ ਦਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲੇ; ਮੈ ਦੇਖੇ ਜੋਈ॥ ਬੀਜਉ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੨॥ ਜੀਅਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ; ਸਮਾਹੈ॥ ਆਹੇ ਹਨ- ਹੈ ਹੋਸੀ ਆਹੇ॥੩॥ ਦਇਆ ਮੋਹਿ ਕੀਜੈ; ਦੇਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਲਾਗੋ ਸੇਵਾ॥੪॥੫॥੨੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਤਿਤ. ਉਧਾਰਨ ਤਾਰਨ; ਬਲਿ ਬਲਿ. ਬਲੇ ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥ ਐਸਾ ਕੋਈ ਭੇਟੈ ਸੰਤੁ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ ਮੋਕਉ. ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਤ; ਕਹੀਅਤ ਦਾਸੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਏਹਾ ਓਟ ਆਧਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬ ਧਾਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਨ; ਇਕ ਬਿਨਉ ਦੀਨਾ॥ ਤੁਮਰੀ ਬਿਧਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨਹੁ; ਤੁਮ ਜਲ. ਹਮ ਮੀਨਾ॥੨॥ ਪੂਰਨ ਬਿਸਥੀਰਨ ਸੁਆਮੀ; ਆਹਿ ਆਇਓ ਪਾਛੈ॥ ਭੂ ਧਰਤੀ। ਮੰਡਲ ਗੋਲਾਕਾਰ। ਖੰਡਲ ਖੰਡ- ਸਗਲੋ ਭੂ ਮੰਡਲ ਖੰਡਲ; ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਹੀ ਆਛੈ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੦੦੬:- ਅ-ਟਲ ਅ-ਖਇਓ, ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਅਟਲ ਅਖਇਓ ਦੇਵਾ; ਮੋਹਨ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ॥ ਦਾਨੁ ਪਾਵਉ ਸੰਤਾ ਸੰਗੁ; ਨਾਨਕ ਰੇਨੁ ਦਾਸਾਰਾ॥੪॥੬॥੨੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਆਘਾਏ ਸੰਤਾ॥ ਗੁਰ ਜਾਨੇ ਜਿਨ ਮੰਤਾ॥ ਤਾ ਕੀ; ਕਿਛੁ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਜਾ ਕਉ; ਨਾਮ ਬਡਾਈ॥੧॥ ਲਾਲੁ; ਅਮੋਲਾ ਲਾਲੋ॥ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ ਨਾਮੋ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ਅਵਿ-ਗਤ- ਅਵਿਗਤ ਸਿਉ ਮਾਨਿਆ ਮਾਨੋ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੋ॥ ਪੇਖਤ ਸਗਲ ਧਿਆਨੋ॥ ਤਜਿਓ; ਮਨ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨੋ॥੨॥ ਨਿਹਚਲੁ; ਤਿਨ ਕਾ ਠਾਣਾ॥ ਗੁਰ ਤੇ. ਮਹਲੁ ਪਛਾਣਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਜਾਗੇ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ॥੩॥ ਪੂਰਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਹਰਿ ਭੰਡਾਰੁ. ਹਾਥਿ ਆਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥੪॥੭॥੨੩॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਛੋਡਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ; ਮਿਲਿ ਸਾਧ. ਤਿਆਗਿ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਅਵਰੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਥਿਆ; ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਵਖਾਨੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਕਰਨ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਮਿਟਹਿ ਅਘ ਤੇਰੇ. ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਵਨੁ ਬਪੁਰੋ ਜਾਮੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦੂਖ ਦੀਨ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ; ਮਿਲੈ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕੁ ਬਖਾਨੈ; ਹਰਿ ਭਜਨੁ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ॥੨॥੧॥੨੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਸੇ ਹੋਤ ਦੇਖੇ ਖੇਹ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਬਿਲਾਸ ਬਨਿਤਾ; ਤੂਟਤੇ ਏ ਨੇਹ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹ॥ ਜਲਤ ਨਾਹੀ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ; ਸੂਖੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਦੇਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਰਖ ਛਾਇਆ ਜੈਸੇ ਬਿਨਸਤ; ਪਵਨ ਝੂਲਤ ਮੇਹ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜੁ ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਨਾਨਕ; ਤੇਰੈ ਕਾਮਿ ਆਵਤ ਏਹ॥੨॥੨॥੨੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨ ਸੁਖਹ ਦਾਤਾ; ਸੰਗਿ ਬਸਤੋ ਨੀਤ॥ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ. ਨ ਜਾਇ ਬਿਨਸੈ; ਬਿਆਪਤ ਉਸਨ ਨ ਸੀਤ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਨਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਧਾਨਾ; ਏਹ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿਦ; ਜੋ ਜਪੈ ਤਿਸੁ ਸੀਧਿ॥ ਨਵਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਲ ਫ਼ਰੇਵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਚ- ਨਵਲ ਨਵਤਨ ਚਤੁਰ ਸੁੰਦਰ; ਮਨੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਬੀਧਿ॥੨॥੩॥੨੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਲਤ ਬੈਸਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ; ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਰਿਦੈ ਚਿਤਾਰਿ॥ਉਤਰ-ਹਿ,ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਚਰਣ ਸਰਣ ਭਜੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ;

ਅੰਗ ੧੦੦੭:- ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਭਵ ਸਾਗਰ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਿ॥ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ; ਅਵਰ ਸਗਲ ਵਿਸਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਤੂ ਆਪਨ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ॥ ਗੋਵਿਦ ਭਜੁ ਸਭਿ ਸੁਆਰਥ ਪੂਰੇ; ਨਾਨਕ. ਕਬਹੁ ਨ ਹਾਰਿ॥੨॥੪॥੨੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਜਿ ਆਪੁ. ਬਿਨਸੀ ਤਾਪੁ; ਰੇਣ ਸਾਧੂ ਥੀਉ॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ; ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਦੀਉ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ॥ ਆਨ ਸਾਦ ਬਿਸਾਰਿ ਹੋਛੇ;

ਅਮਰੁ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਇਕ ਰਸ ਰੰਗ ਨਾਮਾ; ਨਾਮਿ ਲਾਗੀ ਲੀਉ॥ ਮੀਤੁ ਸਾਜਨੁ ਸਖਾ ਬੰਧਪੁ; ਹਰਿ ਏਕੁ ਨਾਨਕ ਕੀਉ॥੨॥੫॥੨੮॥ ਲੱਗਨਿ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ. ਮਾਤਾ ਉਦਰਿ ਰਾਖੈ; ਲਗਨਿ ਦੇਤ ਨ ਸੇਕ॥ ਸੋਈ ਸੁਆਮੀ ਈਹਾ ਰਾਖੈ; ਬੂਝੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਨਾਮ ਕੀ ਕਰਿ ਟੇਕ॥ ਤਿਸਹਿ ਬੂਝੁ ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਏਕ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮਹਿ. ਤਜਿ ਸਿਆਣਪ; ਛੋਡਿ ਸਗਲੇ ਭੇਖ॥ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਨਾਨਕ; ਤਰੇ ਕਈ ਅਨੇਕ॥੨॥੬॥੨੯॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਾ ਕੋ; ਅਨਾਥ ਕੋ ਹੈ ਨਾਥੁ॥ ਮਹਾ ਭਉਜਲ ਮਾਹਿ ਤੁਲਹੋ; ਜਾ ਕੋ ਲਿਖਿਓ ਮਾਥ॥੧॥ ਡੂਬੇ; ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਘਨ ਸਾਥ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਦੇ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਹਾਥ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਣ ਉਚਾਰਣ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਥ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੁਰਾਰਿ ਮਾਧਉ; ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਗਾਥ॥੨॥੭॥੩੦॥

ਮਾਰੂ ਅੰਜੁਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ; ਧੁਰਹੁ ਹੀ ਹੂਆ॥ ਪੁਤਲਾ ਪੋਲਾ- ਪੰਚ ਧਾਤੁ ਕਰਿ; ਪੁਤਲਾ ਕੀਆ॥ ਸਾਹੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ। ਕੈ ਦੇ। ਫੁਰਮਾਇਅੜੈ- ਸਾਹੈ ਕੈ. ਫੁਰਮਾਇਅੜੈ ਜੀ; ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ, ਜੀਉ ਆਇ ਪਇਆ॥੧॥ ਭੜ ਭੱਠ। ਹਾਰੇ ਬਰਾਬਰ। ਭਖੈ ਪੋਲਾ- ਜਿਥੈ ਅਗਨਿ ਭਖੈ; ਭੜ ਹਾਰੇ॥ ਊਰਧ ਮੁਖ; ਮਹਾ ਗੁਬਾਰੇ॥ਲ਼ਇਆ- ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਲੇ ਸੋਈ; ਓਥੈ ਖਸਮਿ ਛਡਾਇ ਲਇਆ॥੨॥ ਵਿਚਹੁ ਗਰਭੈ; ਨਿਕਲਿ ਆਇਆ॥ ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਦੁਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ ਜੋਨੀ; ਰਹਣੁ ਨ ਕਿਤਹੀ ਥਾਇ ਭਇਆ॥੩॥ ਮਿਹਰਵਾਨਿ; ਰਖਿ ਲਇਅਨੁ ਆਪੇ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ; ਤਿਸ ਕੇ ਥਾਪੇ॥ ਚੱਲਿਆ- ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਣਿ ਚਲਿਆ ਨਾਨਕ; ਆਇਆ. ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਥਿਆ॥੪॥੧॥੩੧॥

ਅੰਗ ੧੦੦੮:- ਵੈਦੋਂ- ਵੈਦੋ ਨ ਵਾਈ. ਭੈਣੋ ਨ ਭਾਈ; ਏਕੋ ਸਹਾਈ ਰਾਮੁ ਹੇ॥੧॥ ਕੀਤਾ ਜਿਸੋ ਹੋਵੈ, ਪਾਪਾਂ ਮਲੋ ਧੋਵੈ; ਸੋ ਸਿਮਰਹੁ. ਪਰਧਾਨੁ ਹੇ॥੨॥ਘਟਿ ਘਟੇ ਪੋਲਾ- ਘਟਿ ਘਟੇ ਵਾਸੀ. ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ; ਅਸਥਿਰੁ ਜਾ ਕਾ ਥਾਨੁ ਹੇ॥੩॥ ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ. ਸੰਗੇ ਸਮਾਵੈ; ਪੂਰਨ ਜਾ ਕਾ ਕਾਮੁ ਹੇ॥੪॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਾ ਰਾਖਣਹਾਰਾ॥ ਸੰਤ ਜੀਵਹਿ; ਜਪਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥ ਸਮਰੱਥੁ- ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ; ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਨੁ ਹੇ॥੫॥੨॥੩੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੯॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਅਜਾਮੱਲੁ ਉਧ਼ਰਿਓ- ਜਾ ਕਉ ਸਿਮਰਿ. ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਰਿਓ; ਗਨਕਾ ਹੂ ਗਤਿ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਚਾਲੀ ਦ੍ਰੋਪਤਾ ਪੰਜਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਪਟਰਾਣੀ- ਪੰਚਾਲੀ ਕਉ. ਰਾਜ ਸਭਾ ਮੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਧਿ ਆਈ॥ ਤਾ ਕੋ ਦੂਖੁ ਹਰਿਓ ਕਰੁਣਾਮੈ; ਅਪਨੀ ਪੈਜ ਬਢਾਈ॥੧॥ ਜਿਹ ਨਰ ਜਸੁ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਗਾਇਓ; ਤਾ ਕਉ ਭਇਓ ਸਹਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਇਹੀ ਭਰੋਸੈ; ਗਹੀ ਆਨ ਸਰਨਾਈ॥੨॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੯॥ ਅਬ ਮੈ; ਕਹਾ ਕਰਉ ਰੀ ਮਾਈ॥ ਕਨ੍ਹਾਈ ਸਭ ਦੀ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਹਰਕਤ ਕਰੌਣ ਵਾਲੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ- ਸਗਲ ਜਨਮੁ. ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਖੋਇਆ; ਸਿਮਰਿਓ ਨਾਹਿ

ਕਨ੍ਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਲ ਫਾਸ ਜਬ ਗਰ ਮੈ ਮੇਲੀ; ਤਿਹ ਸੁਧਿ ਸਭ ਬਿਸਰਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਯਾ ਸੰਕਟ ਮੈ; ਕੋ ਅਬ ਹੋਤ ਸਹਾਈ॥੧॥ ਜੋ ਸੰਪਤਿ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨੀ; ਛਿਨ ਮੋ ਭਈ ਪਰਾਈ॥ ਯਹ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਯਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਮਨਿ; ਹਰਿ ਜਸੁ. ਕਬਹੂ ਨ ਗਾਈ॥੨॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਾਈ; ਮੈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ਨ ਤਿਆਗਿਓ॥ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦਿ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਇਓ; ਰਾਮ ਭਜਨ. ਨਹੀ ਲਾਗਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਮ ਕੋ ਡੰਡੁ ਪਰਿਓ ਸਿਰ ਊਪਰਿ; ਤਬ ਸੋਵਤ ਤੈ ਜਾਗਿਓ॥ ਭਾਗਿਓ ਭੱਜਿਆਂ। ਨਾ-ਹਨਿ- ਕਹਾ ਹੋਤ. ਅਬ ਕੈ ਪਛੁਤਾਏ; ਛੂਟਤ ਨਾਹਨਿ. ਭਾਗਿਓ॥੧॥ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਉਪਜੀ. ਘਟ ਮੈ ਜਬ; ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਅਨੁਰਾਗਿਓ॥ ਸੁਫਲੁ ਜਨਮੁ ਨਾਨਕ. ਤਬ ਹੂਆ; ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਜਸ ਮੈ ਪਾਗਿਓ॥੨॥੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਾਰੂ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਥੇ ਸੁਣੇ; ਹਾਰੇ ਮੁਨੀ ਅਨੇਕਾ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਬਹੁ ਘਣਾ; ਭ੍ਰਮਿ ਥਾਕੇ ਭੇਖਾ॥ ਸਾਚੋ ਸਾਹਿਬੁ ਨਿਰਮਲੋ; ਮਨਿ ਮਾਨੈ ਏਕਾ॥੧॥ ਅਜਰਾਵਰੁ ਬੁਢੇਪੇ ਰਹਿਤ। ਅਜਰਾ-ਵਰੁ ਚੱਲਣ-ਹਾਰੀ- ਤੂ ਅਜਰਾਵਰੁ ਅਮਰੁ ਤੂ; ਸਭ ਚਾਲਣਹਾਰੀ॥ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਭਾਇ ਲੈ; ਪਰਹਰਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁੱਝੀਐ- ਹਰਿ ਪੜੀਐ ਹਰਿ ਬੁਝੀਐ; ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੦੯:- ਮੱਤਿ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਹੈ; ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟਣਹਾਰਾ॥੨॥ਮਥੈ ਪੋਲਾ। ਤੱਤੁ- ਜਲੁ ਬਿਲੋਵੈ. ਜਲੁ ਮਥੈ; ਤਤੁ ਲੋੜੈ ਅੰਧੁ ਅਗਿਆਨਾ॥ ਦੱਧਿ ਦਹੀਂ।ਮਥੀਐ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮਤੀ. ਦਧਿ ਮਥੀਐ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈਐ, ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਤੱਤੁ- ਮਨਮੁਖ. ਤਤੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਪਸੂ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥੩॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਮਰੀ ਮਰੁ; ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਜੇ ਮਰੈ; ਫਿਰਿ. ਮਰੈ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ, ਕੁਲ ਪੋਲਾ, ਉਧਾਰਣ-ਹਾਰ- ਗੁਰਮਤੀ ਜਗਜੀਵਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਣਹਾਰ॥੪॥ਵੱਖਰੁ- ਸਚਾ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਸਚਾ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰਿ ਹੈ; ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਨਿਤ ਤੋਟਾ ਸੈਸਾਰਾ॥੫॥ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤਿ ਥਾਨੁ ਸਚੁ; ਸਚੇ ਘਰ ਬਾਰਾ॥ ਸਚਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਚੁ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸੰਤੋਖਿਆ; ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥੬॥ ਰਸ ਭੋਗਣ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ; ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੰਘਾਰਾ॥ਗਲਿ ਪੋਲਾ- ਮੋਟਾ ਨਾਉ ਧਰਾਈਐ; ਗਲਿ ਅਉਗਣ ਭਾਰਾ॥ ਮਾਣਸ. ਦਾਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਾਰਾ॥੭॥ਅਵਿ-ਗਤੁ- ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਣੀ; ਅਵਿਗਤੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦਰੁ ਜੋਈਐ; ਮੁਕਤੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਮੇਲੁ ਨ ਚੂਕਈ; ਸਾਚੇ ਵਾਪਾਰਾ॥੮॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬਿਖੁ ਬੋਹਿਥਾ ਲਾਦਿਆ; ਦੀਆ ਸਮੁੰਦ ਮੰਝਾਰਿ॥ ਕੰਧੀ. ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ; ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ. ਨ ਪਾਰੁ॥ ਵੰਝੀ ਹਾਥਿ ਨ ਖੇਵਟੂ; ਜਲੁ ਸਾਗਰੁ ਅਸਰਾਲੁ॥੧॥ ਬਾਬਾ. ਜਗੁ ਫਾਥਾ ਮਹਾ ਜਾਲਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ; ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ; ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਤਿਥੈ. ਪਵਣੁ ਨ ਪਾਵਕੋ; ਨਾ ਜਲੁ. ਨਾ ਆਕਾਰੁ॥ ਤਾਰਣ-ਹਾਰੁ- ਤਿਥੈ. ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ; ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੰਘੇ. ਸੇ ਪਾਰਿ ਪਏ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ

ਲਾਇ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਨਿਵਾਰਿਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ; ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਸੱਪੁ- ਸਪੁ ਪਿੜਾਈ ਪਾਈਐ; ਬਿਖੁ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਰੋਸੁ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ; ਕਿਸ ਨੋ ਦੀਜੈ ਦੋਸੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਰੜੂ ਜੇ ਸੁਣੇ; ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਸੰਤੋਸੁ॥੪॥ ਮਾਗਰਮਛੁ ਫਹਾਈਐ; ਕੁੰਡੀ ਜਾਲੁ ਵਤਾਇ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਫਾਥਾ ਫਾਹੀਐ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਇ॥ ਜੰਮਣ ਮਰਣੁ. ਨ ਸੁਝਈ; ਕਿਰਤੁ. ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਇ॥੫॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਪਾਇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ; ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਬਿਖੁ ਜਾਇ॥ ਜਰਾ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ; ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥

ਅੰਗ ੧੦੭੦:- ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਸੋ ਆਖੀਐ; ਜਿਸੁ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ॥੬॥ ਧੰਧੈ ਧਾਵਤ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ; ਨਾ ਬੂਝੈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਜੰਮਣ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਸੇ ਉਬਰੇ; ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥੭॥ ਸੂਹਟੁ ਪਿੰਜਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕੈ; ਬੋਲੈ ਬੋਲਣਹਾਰੁ॥ਚੁਗੈ ਪੋਲਾ- ਸਚੁ ਚੁਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਐ; ਉਡੈ ਤ ਏਕਾ ਵਾਰ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਖਸਮੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੮॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਤਾ ਮਾਰਿ ਮਰੁ; ਭਾਗੋ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਜਾਉ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਡਰਿ ਭੈ ਭਾਗੀਐ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਾ ਕੋ ਨਾਉ॥ ਮਾਰਹਿ ਰਾਖਹਿ ਏਕੁ ਤੂ; ਬੀਜਉ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥੧॥ ਬਾਬਾ. ਮੈ ਕੁਚੀਲੁ; ਕਾਚਉ ਮਤਿ ਹੀਨ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਕੋ ਕਛੁ ਨਹੀ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਕੀਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਵਗਣਿ ਸੁਭਰ. ਗੁਣ ਨਹੀ; ਬਿਨੁ ਗੁਣ. ਕਿਉ ਘਰਿ ਜਾਉ॥ ਸਹਜਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਧਨੁ ਨਾਹਿ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਨਾਮੁ. ਨ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸੇ ਬਾਧੇ ਦੂਖ ਸਹਾਹਿ॥੨॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਸੇ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਸੁਖੁ ਨਹੀ; ਗਾਡੇ ਲਾਦੇ ਛਾਰੁ॥ ਵਿਛੁੜਿਆ. ਮੇਲਾ ਨਹੀ; ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਜਮ ਦੁਆਰਿ॥੩॥ ਅਗੈ ਕਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਾਹਿ ਮੈ; ਭੂਲੇ ਤੂ ਸਮਝਾਇ॥ ਭੂਲੇ ਮਾਰਗੁ ਜੋ ਦਸੇ; ਤਿਸ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥੪॥ ਸਾਜਨੁ ਦੇਖਾ ਤਾ ਗਲਿ ਮਿਲਾ; ਸਾਚੁ ਪਠਾਇਓ ਲੇਖੁ॥ ਧਿਮਾਣੈ ਉਦਾਸ,ਖੜੀ- ਮੁਖਿ ਧਿਮਾਣੈ. ਧਨ ਖੜੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ਦੇਖੁ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤੂ ਮਨਿ ਵਸਹਿ; ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਵਿਸੇਖੁ॥੫॥ ਭੂਖ ਪਿਆਸੋ ਜੇ ਭਵੈ; ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਗਉ ਦੇਇ॥ ਬੀਜਉ ਸੂਝੈ ਕੋ ਨਹੀ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੂਰਨੁ ਦੇਇ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ; ਆਪਿ ਵਡਾਈ ਦੇਇ॥੬॥ ਨੱਗਰੀ- ਨਗਰੀ ਨਾਇਕੁ ਨਵਤਨੋ; ਬਾਲਕੁ ਲੀਲ ਅਨੂਪੁ॥ ਪੰਖਣੂ ਪੰਛੀ- ਨਾਰਿ ਨ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਪੰਖਣੂ; ਸਾਚਉ ਚਤੁਰੁ ਸਰੂਪੁ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਥੀਐ; ਤੂ ਦੀਪਕੁ. ਤੂ ਧੂਪੁ॥੭॥ ਗੀਤ ਸਾਦ ਚਾਖੇ ਸੁਣੇ; ਬਾਦ ਸਾਦ ਤਨਿ ਰੋਗੁ॥ ਸਚੁ ਭਾਵੈ ਸਾਚਉ ਚਵੈ; ਛੂਟੈ ਸੋਗ ਵਿਜੋਗੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਹੋਗੁ॥੮॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ; ਹੋਰਿ ਲਾਲਚ ਬਾਦਿ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਾਚੈ ਮੋਹਿਆ; ਜਿਹਵਾ ਸਚਿ ਸਾਦਿ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਰਸੁ ਨਹੀ; ਹੋਰਿ ਚਲਹਿ ਬਿਖੁ ਲਾਦਿ॥੧॥ ਲੱਾਲਾ- ਐਸਾ ਲਾਲਾ. ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਕੋ; ਸੁਣਿ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਤਿਉ ਚਲਾ; ਸਚੁ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਲੇ ਚਾਕਰੀ; ਗੋਲੇ ਸਿਰਿ ਮੀਰਾ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਵੇਚਿਆ; ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੧੧:- ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ; ਕਾਟੈ ਮਨ ਪੀਰਾ॥੨॥ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਧਣੀ ਕੋ; ਕਿਆ ਕਹਉ ਵਡਿਆਈਐ॥ ਭਾਣੈ ਬਖਸੇ ਪੂਰਾ ਧਣੀ; ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ॥ ਵਿਛੁੜਿਆ ਕਉ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥੩॥ ਲੱਾਲੇ ਗੋੱਲੇ- ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ. ਮਤਿ ਖਰੀ; ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਨੀਕੀ॥ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ; ਮਨਮੁਖ ਮਤਿ ਫੀਕੀ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ. ਤੂ ਪ੍ਰਭੂ; ਸਚੁ ਧੀਰਕ. ਧੁਰ ਕੀ॥॥੪॥ ਸਾਚੈ ਬੈਸਣੁ ਉਠਣਾ; ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਖਿਆ॥ ਨਾਮੁ ਰੂਪ ਵਿਤੋ ਧਨ।ਵਿਤੋ ਪੋਲਾ- ਚਿਤਿ ਸਚੈ. ਵਿਤੋ ਸਚਾ; ਸਾਚਾ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ॥ ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਰਖੇ; ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸੁਭਾਖਿਆ॥੫॥ ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਆਲਸੁ ਘਣੋ; ਫਾਥੇ ਓਜਾੜੀ॥ ਫਾਥਾ ਚੁਗੈ ਨਿਤ ਚੋਗੜੀ; ਲਗਿ ਬੰਧੁ ਵਿਗਾੜੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੁਕਤੁ ਹੋਇ; ਸਾਚੇ ਨਿਜ ਤਾੜੀ॥੬॥ ਅਨਹਤਿ ਲਾਲਾ ਬੇਧਿਆ; ਪ੍ਰਭ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ. ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਉ; ਝੂਠੇ ਵੇਕਾਰੀ॥ ਕਾਰਾਂ- ਬਾਦਿ ਕਾਰਾ. ਸਭਿ ਛੋਡੀਆ; ਸਾਚੀ ਤਰੁ ਤਾਰੀ॥॥੭॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਤਿਨਾ. ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ॥ ਲਾਲੈ ਲਾਲਚੁ ਤਿਆਗਿਆ; ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ਬਖਸ-ਹਿ- ਤੂ ਬਖਸਹਿ. ਤਾ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ; ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੮॥੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ਲੱਾਲੈ- ਲਾਲੈ. ਗਾਰਬੁ ਛੋਡਿਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ॥ ਲਾਲੈ. ਖਸਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਖਸਮਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਖਸਮ ਕਾ; ਖਸਮੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ; ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਾਲੇ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ।ਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ - ਲਾਲੇ ਨੋ. ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਹੈ; ਧੁਰਿ ਖਸਮਿ ਫੁਰਮਾਈ॥ ਲਾਲੈ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਸਦਾ ਰਹੈ ਰਜਾਈ॥ ਆਪੇ ਮੀਰਾ ਬਖਸਿ ਲਏ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ਬੁੱਝਾਈ- ਆਪਿ ਸਚਾ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ; ਜਿਸ ਨੋ ਲੈਹਿ ਤੂ ਲਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਖੁਆਈ॥੩॥ਚੜ੍ਹੈ- ਸੋ. ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ; ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ; ਸਾਹੁ ਤਿਨੈ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ॥ ਜਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸੇਵੀਐ; ਸੇਵਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੪॥ ਲਾਲਾ ਸੋ. ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਮਰਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ਬੁਝਾਏ ਪੋਲਾ- ਬੰਧਨ ਤੂਟਹਿ. ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋ ਪਾਏ ॥੫॥ ਲਾਲੇ ਵਿਚਿ. ਗੁਣੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ; ਲਾਲਾ ਅਵਗਣਿਆਰੁ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਤੂ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਲਾਲਾ ਮੰਨੇ; ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥੬॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ; ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਅੰਗ ੧੦੧੨:- ਪਦਾਰਥੁ ਅਮਰੁ ਹੈ; ਹਿਰਦੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ॥੭॥ਰੁੱਪਾ- ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਸਭ ਧਾਤੁ ਹੈ; ਮਾਟੀ ਰਲਿ ਜਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਸਾਚੈ ਰਹੇ ਸਮਾਈ॥੮॥੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ. ਰਹਣਾ ਨਹੀ; ਧੁਰਿ ਫਾਟੇ ਚੀਰੈ॥ ਏਹੁ ਮਨੁ ਅਵਗਣਿ ਬਾਧਿਆ; ਸਹੁ ਦੇਹ ਸਰੀਰੈ॥ਬਖਸਾਈ-ਅਹ- ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਬਖਸਾਈਅਹਿ; ਸਭਿ ਗੁਨਹ ਫਕੀਰੈ॥੧॥ ਬੁੱਝੁ- ਕਿਉ

ਰਹੀਐ ਉਠਿ ਚਲਣਾ; ਬੁਝੁ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਮਿਲੈ; ਧੁਰਿ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ; ਜੋ ਦੇਹਿ ਸੁ ਖਾਉ॥ਚੱਲਾਂ- ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਤਿਉ ਚਲਾ; ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਉ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ; ਮੇਲਹਿ ਮਨਿ ਚਾਉ॥੨॥ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੋਈ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਸਾਚੀ ਪਤਿ ਹੋਈ॥੩॥ ਪੰਡਿਤੁ ਪੜਿ ਨ ਪਹੁਚਈ; ਬਹੁ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਇ ਸੰਗਮੇ; ਖੁਧਿਆ ਜਮਕਾਲਾ॥ ਵਿਛੋੜਾ ਭਉ ਵੀਸਰੈ; ਪੂਰਾ ਰਖਵਾਲਾ॥੪॥ ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ; ਸੇ ਪੂਰੇ ਭਾਈ॥ ਪੂਰੇ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਹੈ; ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਦੇਂਦੇ, ਥੱਕਿ- ਦੇਦੇ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ; ਲੈ ਲੈ ਥਕਿ ਪਾਈ॥੫॥ ਖਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰੁ ਢੰਢੋਲੀਐ; ਇਕੁ ਮਣੀਆ ਪਾਵੈ॥ ਦੁਇ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣਾ; ਮਾਟੀ ਤਿਸੁ ਖਾਵੈ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਸਤਿ ਸੇਵੀਐ; ਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ॥੬॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਨਿ. ਸੇ ਊਜਲੇ; ਸਭ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ॥ ਮੈਲਾ. ਊਜਲੁ ਤਾ ਥੀਐ; ਪਾਰਸ ਸੰਗਿ ਭੀਜੈ॥ ਵੰਨੀ ਸਾਚੇ ਲਾਲ ਕੀ; ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਕੀਜੈ॥੭॥ਭੇਖੀਂ ਲੱਭਈ- ਭੇਖੀ. ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ; ਤੀਰਥਿ ਨਹੀ ਦਾਨੇ॥ਪੜ੍ਹੰਤਿਆਂ- ਪੂਛਉ ਬੇਦ ਪੜੰਤਿਆ; ਮੂਠੀ ਵਿਣੁ ਮਾਨੇ॥ ਨਾਨਕ. ਕੀਮਤਿ ਸੋ ਕਰੇ; ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੇ॥੮॥੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਲ੍ਹਹਰਿ- ਮਨਮੁਖੁ ਲਹਰਿ. ਘਰੁ ਤਜਿ ਵਿਗੂਚੈ; ਅਵਰਾ ਕੇ ਘਰ ਹੇਰੈ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਧਰਮੁ ਗਵਾਏ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਭੇਟੈ; ਦੁਰਮਤਿ ਘੂਮਨ ਘੇਰੈ॥ ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵੈ. ਪਾਠ ਪੜਿ ਥਾਕਾ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਇ ਵਧੇਰੈ॥ ਕਾਚੀ ਪਿੰਡੀ. ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ; ਉਦਰੁ ਭਰੈ ਜੈਸੇ ਢੋਰੈ॥੧॥ ਬਾਬਾ. ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ॥॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘੋਲੀ ਪੋਲਾ। ਚੜ੍ਹਾਇਆ- ਘੋਲੀ ਗੇਰੂ. ਰੰਗੁ ਚੜਾਇਆ; ਵਸਤ੍ਰ ਭੇਖ ਭੇਖਾਰੀ॥ ਕਾਪੜ ਫਾਰਿ ਬਨਾਈ ਖਿੰਥਾ; ਝੋਲੀ ਮਾਇਆਧਾਰੀ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗੈ. ਜਗੁ ਪਰਬੋਧੈ; ਮਨਿ ਅੰਧੈ. ਪਤਿ ਹਾਰੀ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ. ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ; ਅੰਗ ੧੦੧੩:- ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੨॥ ਪੂਅਰ ਧੂਣੀ।ਬੂਝੈ ਪੋਲਾ।ਤੱਪੈ- ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ. ਨ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੂਝੈ; ਬਾਹਰਿ ਪੂਅਰ ਤਾਪੈ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵੀ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਚੀਨਸਿ ਆਪੈ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ, ਨਰਕ ਨਿਵਾਸੀ; ਅੰਤਰਿ ਆਤਸ ਜਾਪੈ॥ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਭਰਮਿ ਵਿਗੂਚਹਿ; ਕਿਉ ਮਲੁ ਧੋਪੈ ਪਾਪੈ॥੩॥ਚੜ੍ਹਾਈ- ਛਾਣੀ ਖਾਕੁ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਈ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਗੁ ਜੋਹੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ. ਨ ਜਾਣੈ; ਸਾਚੁ ਕਹੇ ਤੇ ਛੋਹੈ॥ ਪਾਠੁ ਪੜੈ, ਮੁਖਿ ਝੂਠੋ ਬੋਲੈ; ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ. ਮਤਿ ਓਹੈ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਈ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਕਿਉ ਸੋਹੈ॥੪॥ ਜਟਾਂ ਸਿਖ ਪੋਲੇ, ਬੱਧੀ- ਮੂੰਡੁ ਮੁਡਾਇ. ਜਟਾ ਸਿਖ ਬਾਧੀ; ਮੋਨਿ ਰਹੈ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ. ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਰਤ ਆਤਮ ਗਿਆਨਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਡਿ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਪੀਵੈ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਦੇਵਾਨਾ॥ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮਿਟਈ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ; ਪਸੂਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥੫॥ ਹਾਥ ਕਮੰਡਲੁ ਕਾਪੜੀਆ; ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਪਜੀ ਭਾਰੀ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਜਿ ਕਰਿ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪਿਆ; ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਪਰ ਨਾਰੀ॥ ਸਿੱਖ- ਸਿਖ ਕਰੇ ਕਰਿ, ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ; ਲੰਪਟੁ

ਹੈ ਬਾਜਾਰੀ॥ ਬਿਖ ਗੁਨਾਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ। ਨਿਭਰਾਤੀ ਸੱਚੇ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ।ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ। ਨਿ-ਭਰਾਤੀ- ਅੰਤਰਿ ਬਿਖੁ. ਬਾਹਰਿ ਨਿਭਰਾਤੀ; ਤਾ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ॥੬॥ ਸੋ ਸੰਨਿਆਸੀ. ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕੀ ਆਸ ਨ ਕਰਈ; ਅਚਿੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸੋ ਪਾਏ॥ ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ. ਖਿਮਾ ਧਨੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਤਾਮਸੁ ਨਾਮਿ ਜਲਾਏ॥ ਧਨੁ ਗਿਰਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋਗੀ; ਜਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥੭॥ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਰਹੈ ਸੰਨਿਆਸੀ; ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ. ਤਾ ਸਾਤਿ ਆਵੈ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਏ॥ ਮਨੂਆ ਨ ਡੋਲੈ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਰੀਰੁ ਗੁਰਮਤੀ ਖੋਜੇ; ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਏ॥੮॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਸਰੇਸਟ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਪਤਾਲੀਂ ਜੰਤਾਂ- ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗਗਨ ਪਤਾਲੀ; ਜੰਤਾ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰੀ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਛੂਟਸਿ ਨਾਨਕ; ਸਾਚੀ ਤਰੁ ਤੂ ਤਾਰੀ॥੯॥੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਜੋਗਿ ਉਪਾਏ; ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਮਿਲਿ ਪਿੰਡੁ ਕਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਗਰਭ ਉਰਧਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਰੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ॥੧॥ ਸੰਸਾਰੁ ਭਵਜਲੁ; ਕਿਉ ਤਰੈ॥ ਅ-ਫਰਿਓ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਈਐ; ਅਫਰਿਓ ਭਾਰੁ ਅਫਾਰੁ ਟਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇ ਗੁਣ ਵਿਸਰਿ ਗਏ ਅਪਰਾਧੀ; ਮੈ ਬਉਰਾ ਕਿਆ ਕਰਉ ਹਰੇ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਇਆਲੁ ਸਭੈ ਸਿਰਿ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਦਾਤਿ ਸਮਾਰਿ ਕਰੇ॥੨॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਜਗਿ ਜਨਮਿਆ; ਅੰਗ ੧੦੧੪:- ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਧਰੇ॥ ਲਾਗੀ ਭੂਖ ਮਾਇਆ ਮਗੁ ਜੋਹੈ; ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਮੋਹਿ ਖਰੇ॥੩॥ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇ. ਨਹੀ ਪਾਵੈ; ਇਤ ਉਤ ਢੂਢਤ ਥਾਕਿ ਪਰੇ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਆਪੇ; ਕੂੜ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ॥੪॥ ਖਾਵੈ ਭੋਗੈ. ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਦੇਖੈ; ਪਹਿਰਿ ਦਿਖਾਵੈ ਕਾਲ ਘਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ. ਨ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਨ ਕਾਲੁ ਟਰੇ॥੫॥ ਜੇਤਾ ਮੋਹੁ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਭੂਲੇ; ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ ਛੀਨਿ ਖਰੇ॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਬਿਨਸੈ ਸਹਸੈ ਸਹਸਾ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ਮੁਖਿ ਧੂਰਿ ਪਰੇ॥੬॥ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਜੋਬਨੁ ਤਨੁ ਖਿਸਿਆ; ਕਫੁ ਕੰਠੁ ਬਿਰੂਧੋ ਨੈਨਹੁ ਨੀਰੁ ਢਰੇ॥ ਚਰਣ ਰਹੇ. ਕਰ ਕੰਪਣ ਲਾਗੇ; ਸਾਕਤ. ਰਾਮੁ ਨ ਰਿਦੈ ਹਰੇ॥੭॥ ਸੁਰਤਿ ਗਈ. ਕਾਲੀ ਹੂ ਧਉਲੇ; ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵੈ ਰਖਿਓ ਘਰੇ॥ ਖਰੇ ਲਿਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਬਿਸਰਤ ਨਾਮ. ਐਸੇ ਦੋਖ ਲਾਗਹਿ; ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਸਮਾਰੇ, ਨਰਕਿ ਖਰੇ॥੮॥ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੋ ਲੇਖੁ. ਨ ਮਿਟਈ; ਜਨਮਿ ਮਰੈ. ਕਾ ਕਉ ਦੋਸੁ ਧਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਬਾਦਿ ਜੀਵਣੁ ਹੋਰੁ ਮਰਣਾ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ. ਜਨਮੁ ਜਰੇ॥੯॥ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰ ਭਏ ਰਸ ਭੋਗਣ; ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਵਿਕਾਰ ਕਰੇ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ. ਲੋਭਿ ਮੂਲੁ ਖੋਇਓ; ਸਿਰਿ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਡੰਡੁ ਪਰੇ॥੧੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਜਾ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਪੂਰੇ; ਤੇ ਜਗ ਮਹਿ. ਗੁਰ ਗੋਵਿਦ ਹਰੇ॥੧੧॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ

ਗੁਰ ਬਚਨ ਸਮਾਰਹੁ; ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਜਨ ਭਾਉ ਕਰੇ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਗੁਰੁ ਪਰਧਾਨੁ ਦੁਆਰੈ; ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਹਰੇ॥੧੨॥੮॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨॥ ਕਿਤੀ ਕਿਤਨੇ। ਕਿਤੀ ਪੋਲਾ- ਆਵਉ ਵੰਞਉ ਡੁੰਮਣੀ; ਕਿਤੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰੇਉ॥ ਸਾ ਧਨ ਢੋਈ. ਨ ਲਹੈ; ਵਾਢੀ ਕਿਉ ਧੀਰੇਉ॥੧॥ ਮੈਡਾ ਮਨੁ ਰਤਾ; ਆਪਨੜੇ ਪਿਰ ਨਾਲਿ॥ਹਿੱਕ- ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਖੰਨੀਐ ਕੀਤੀ; ਹਿਕ ਭੋਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੇਈਅੜੈ ਡੋਹਾਗਣੀ; ਸਾਹੁਰੜੈ ਕਿਉ ਜਾਉ॥ ਮੈ ਗਲਿ ਅਉਗਣ ਮੁਠੜੀ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਝੂਰਿ ਮਰਾਉ॥੨॥ ਪੇਈਅੜੈ ਪਿਰੁ ਸੰਮਲਾ; ਸਾਹੁਰੜੈ ਘਰਿ ਵਾਸੁ॥ ਸੁਖਿ ਸਵੰਧਿ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਣਤਾਸੁ॥੩॥ ਲੇਫੁ ਨਿਹਾਲੀ ਪਟ ਕੀ; ਕਾਪੜੁ ਅੰਗਿ ਬਣਾਇ॥ ਮੁੱਤੀ- ਪਿਰੁ ਮੁਤੀ. ਡੋਹਾਗਣੀ; ਤਿਨ ਡੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥੪॥ ਸਾਡੜੇ ਸੁਆਦ। ਕਿਤੀ ਕਿਤੀ ਪੋਲੇ। ਚੱਖਉ- ਕਿਤੀ ਚਖਉ ਸਾਡੜੇ; ਕਿਤੀ ਵੇਸ ਕਰੇਉ॥

ਅੰਗ ੧੦੧੫:- ਝੂਰੇਉ ਵਿਛੁੜ ਕੇ ਝੋਰਿਆਂ 'ਚ ਝੂਰਦੀ ਹੀ ਝੂਰਦੀ।ਝੂਰੇਂਦੀ- ਪਿਰ ਬਿਨੁ. ਜੋਬਨੁ ਬਾਦਿ ਗਇਅਮੁ; ਵਾਢੀ ਝੂਰੇਦੀ ਝੂਰੇਉ॥੫॥ਸੱਦੜਾ- ਸਚੇ ਸੰਦਾ ਸਦੜਾ; ਸੁਣੀਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਸਚੇ ਸਚਾ ਬੈਹਣਾ; ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਪਿਆਰਿ॥੬॥ ਗਿਆਨੀ ਅੰਜਨੁ ਸਚ ਕਾ; ਡੇਖੈ ਡੇਖਣਹਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਜਾਣੀਐ; ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ॥੭॥ ਤਉ ਭਾਵਨਿ. ਤਉ ਜੇਹੀਆ; ਮੂ ਜੇਹੀਆ ਕਿਤੀਆਹ॥ਰੱਤੜੀਆਹ- ਨਾਨਕ. ਨਾਹੁ ਨ ਵੀਛੁੜੈ; ਤਿਨ ਸਚੈ ਰਤੜੀਆਹ॥੮॥੧॥੯॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਾ ਭੈਣਾ ਭਰਜਾਈਆ; ਨਾ ਸੇ ਸਸੁੜੀਆਹ॥ ਸਚਾ ਸਾਕੁ. ਨ ਤੁਟਈ; ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਸਹੀਆਹ॥੧॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਏਤਾ ਭਵਿ ਥਕੀ; ਗੁਰਿ. ਪਿਰੁ ਮੇਲਿਮੁ, ਦਿਤਮੁ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਫੁਫੀ ਨਾਨੀ ਮਾਸੀਆ; ਦੇਰ ਜੇਠਾਨੜੀਆਹ॥ ਆਵਨਿ ਵੰਞਨਿ. ਨਾ ਰਹਨਿ; ਪੂਰ ਭਰੇ ਪਹੀਆਹ॥੨॥ ਭਾਇਰ ਭਰਾ- ਮਾਮੇ ਤੈ ਮਾਮਾਣੀਆ; ਭਾਇਰ ਬਾਪ ਨ ਮਾਉ॥ ਲਡੇ ਪੋਲਾ,ਦਰੀ-ਆਉ- ਸਾਥ ਲਡੇ ਤਿਨ ਨਾਠੀਆ; ਭੀੜ ਘਣੀ ਦਰੀਆਉ॥੩॥ ਸਾਚਉ ਰੰਗਿ ਰੰਗਾਵਲੋ; ਸਖੀ ਹਮਾਰੋ ਕੰਤੁ॥ ਸਚਿ. ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਥੀਐ; ਸੋ ਸਹੁ ਰੰਗਿ ਰਵੰਤੁ॥੪॥ ਸਭੇ ਰੁਤੀ ਚੰਗੀਆ; ਜਿਤੁ ਸਚੇ ਸਿਉ ਨੇਹੁ॥ ਸਾ ਧਨ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ ਨਿਸਿ ਡੇਹੁ॥੫॥ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਤਣੀ ਮਲਾਹ।ਪਤਣਿ ਸਤਸੰਗਤਿ। ਵੰਞਹੁ ਲੰਘੋ। ਧ੍ਰੁਕਿ ਸ਼ੀਘਰ। ਵਿਲਾੜਿ ਭੱਜ ਕੇ। ਪੱਤਣਿ। ਪੱਤਣੀ- ਪਤਣਿ. ਕੂਕੇ ਪਾਤਣੀ; ਵੰਞਹੁ. ਧ੍ਰੁਕਿ ਵਿਲਾੜਿ॥॥ ਚਾੜ੍ਹਿ- ਪਾਰਿ ਪਵੰਦੜੇ ਡਿਠੁ ਮੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਹਿਥਿ ਚਾੜਿ॥੬॥ ਭਰਨਾਲਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ 'ਚ ਡੁੱਬਦੇ ਹਨ। ਹਿੱਕਨੀ।ਲੱਦਿਆ।ਹਿੱਕਿ।ਲੱਦਿ- ਹਿਕਨੀ ਲਦਿਆ. ਹਿਕਿ ਲਦਿ ਗਏ; ਹਿਕਿ ਭਾਰੇ ਭਰਨਾਲਿ॥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਵਣੰਜਿਆ ਸੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲਿ॥੭॥ ਨਾ ਹਮ ਚੰਗੇ ਆਖੀਅਹ; ਬੁਰਾ. ਨ ਦਿਸੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ; ਸਚੇ ਜੇਹੜਾ ਸੋਇ॥੮॥੨॥੧੦॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਾ ਜਾਣਾ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ਕੋਈ; ਨਾ ਜਾਣਾ ਸਿਆਣਾ॥ ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਰੰਗੇ ਰਾਤਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਮੂਰਖੁ ਹਾ; ਨਾਵੈ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਤੂ ਕਰਤਾ ਤੂ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ; ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ

ਤਰਾਉ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੂਰਖੁ ਸਿਆਣਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਨਾਉ॥ ਮੂਰਖਾ ਸਿਰਿ ਮੂਰਖੁ ਹੈ; ਜਿ ਮੰਨੇ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥੨॥ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ. ਨਾਉ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਾ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੩॥ ਰਾਜੰ ਰੰਗੰ ਰੂਪੰ ਮਾਲੰ; ਜੋਬਨੁ ਤੇ ਜੂਆਰੀ॥ ਹੁਕਮੀ ਬਾਧੇ ਪਾਸੈ ਖੇਲਹਿ; ਚਉਪੜਿ ਏਕਾ ਸਾਰੀ॥੪॥ ਜਗਿ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ; ਨਾਉ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਗਾਵਾਰੀ॥ ਨਾਉ ਵਿਸਾਰਹਿ

ਅੰਗ ੧੦੧੬:- ਬੇਦੁ ਸਮਾਲਹਿ; ਬਿਖੁ ਭੂਲੇ ਲੇਖਾਰੀ॥੫॥ ਕੱਲਰ, ਬੱਾਗਾ, ਕੱਜਲੁ- ਕਲਰ ਖੇਤੀ. ਤਰਵਰ ਕੰਠੇ; ਬਾਗਾ ਪਹਿਰਹਿ. ਕਜਲੁ ਝਰੈ॥ ਪੈਸੈ - ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੁ. ਤਿਸੈ ਕੀ ਕੋਠੀ; ਜੋ ਪੈਸੈ. ਸੋ ਗਰਬਿ ਜਰੈ॥੬॥ ਰਯਤਿ ਪਰਜਾ।ਰਯ-ਤਿ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਰਯਤਿ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਸਬਾਏ; ਦੁਹੁ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਜਾਸੀ॥ਰਹ-ਸੀ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲੇ- ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਰ ਸਚੇ ਕੀ ਪਉੜੀ; ਰਹਸੀ ਅਲਖੁ ਨਿਵਾਸੀ॥੭॥੩॥੧੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੫ ਅਸਟਪਦੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਸ ਨੋ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਏਹਾ ਵੇਦਨ ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਕਾਰੀ ਜੀਉ॥੧॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ; ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰੁ; ਆਪੇ ਲਾਏ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਸਾਰ. ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਜਾਗੈ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਏ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਇਹ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ਜੀਉ॥੨॥ ਸੰਜੋਗੀ; ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲਾ ਹੋਵੈ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਗੁਰਮਤਿ; ਵਿਚਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਵੈ॥ ਰੰਗ ਸਿਉ ਨਿਤ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ; ਅਪਣੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ; ਵੈਦੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ, ਮਰੈ ਮੰਦਾ; ਹੋਵੈ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ ਜੀਉ॥੪॥ ਏਹੁ ਸਬਦੁ ਸਾਰੁ; ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ॥ਭੁੱਖ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਗਵਾਏ॥ ਆਪਣ ਲੀਆ. ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਈਐ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਲ ਧਾਰੀ ਜੀਉ॥੫॥ ਅਗਮ ਨਿਗਮੁ ਪੋਲੇ- ਅਗਮ ਨਿਗਮੁ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਤਾ; ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ; ਸੋ ਤਤੁ ਪਾਏ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ; ਵਿਚਹੁ ਗਵਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ. ਸਭੁ ਧੰਧੁ ਕਮਾਵੈ; ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰੀ ਜੀਉ॥੭॥ ਇਕਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ; ਫਿਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਇਕਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥ਭੁੱਲੇ- ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਹੋਰਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਗਾਵਾਰੀ ਜੀਉ॥੮॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥ ਮਨਮੁਖਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਅਗੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ; ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰੀ ਜੀਉ॥੯॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ਜੁੱਗ- ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਤਾ॥ਤੱਤੁ- ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਸੋਈ ਪਾਏ; ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ਜੀਉ॥੧੦॥੧॥

ਅੰਗ ੧੦੧੭:- ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਲੱਖ ਦੁ-ਲਭ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭ੍ਰਮਤੇ ਭ੍ਰਮਤੇ; ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਅਬ ਪਾਇਓ॥੧॥ ਰੇ ਮੂੜੇ; ਤੂ ਹੋਛੈ ਰਸਿ ਲਪਟਾਇਓ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਤੇਰੈ; ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਉਰਝਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਬਨਜਨਿ ਆਇਓ; ਕਾਲਰੁ ਲਾਦਿ ਚਲਾਇਓ॥੨॥ ਜਿਹ ਘਰ ਮਹਿ ਤੁਧੁ ਰਹਨਾ ਬਸਨਾ; ਸੋ ਘਰੁ. ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਓ॥੩॥ ਅ-ਟਲ- ਅਟਲ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖਦਾਈ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨਹੀ ਤੁਝੁ ਗਾਇਓ॥੪॥ ਜਹਾ ਜਾਣਾ ਸੋ ਥਾਨੁ ਵਿਸਾਰਿਓ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨਹੀ ਮਨੁ ਲਾਇਓ॥੫॥ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇਖਿ ਸਮਗ੍ਰੀ; ਇਸ ਹੀ ਮਹਿ ਉਰਝਾਇਓ॥੬॥ ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਓ. ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ; ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਓ॥੭॥ ਜਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਾ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਇਓ ॥੮॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਰਾਖਿ ਲੀਨੋ; ਭਇਓ ਸਾਧੂਸੰਗੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਉਚਾਰੈ; ਮਿਸਟ ਗੂੜਾ ਰੰਗੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਾਨ ਕੋ ਅਸਥਾਨੁ॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸਖਾ ਬੰਧਪੁ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਓ; ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਗਹੀ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਰਾਧੇ; ਜਮਕੰਕਰੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੀ ॥੨॥ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਿ ਜਾ ਕੈ; ਸੰਤ ਰਿਦਾ ਭੰਡਾਰੁ॥ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਸੁਜਾਣੁ ਸੁਆਮੀ; ਸਦਾ ਰਾਖਣਹਾਰੁ॥੩॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਕਲੇਸ ਬਿਨਸਹਿ; ਜਿਸੁ ਬਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਮਿਰਤੁ ਨਰਕੁ ਅਸਥਾਨ ਬਿਖੜੇ; ਬਿਖੁ. ਨ ਪੋਹੈ ਤਾਹਿ॥੪॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਜਾ ਕੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪਰਵਾਹ॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਪੂਰਨ; ਊਚ ਅਗਮ ਅਗਾਹ॥੫॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਦੇਵ ਮੁਨਿ ਜਨ; ਬੇਦ ਕਰਹਿ ਉਚਾਰੁ॥ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਭੁੰਚਹਿ; ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੬॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਾਛਤ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਰਿਦੈ ਜਪਿ ਭਗਵਾਨ॥ ਪਾਵਨਾ ਤੇ ਮਹਾ ਪਾਵਨ; ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ॥੭॥ ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਬਲ ਬੁਧਿ ਸੁਧਿ ਪਰਾਣ ਸਰਬਸੁ; ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਰਾਸਿ॥ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ. ਨਿਮਖ ਮਨ ਤੇ; ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ॥੮॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਸਤ੍ਰਿ ਤੀਖਣਿ ਕਾਟਿ ਡਾਰਿਓ; ਮਨਿ. ਨ ਕੀਨੋ ਰੋਸੁ॥ ਕਾਜੁ ਉਆ ਕੋ ਲੇ ਸਵਾਰਿਓ; ਤਿਲੁ. ਨ ਦੀਨੋ ਦੋਸੁ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਰਾਮ ਰਉ ਨਿਤ ਨੀਤਿ॥ ਦਇਆਲ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ; ਸੁਨਿ ਸੰਤਨਾ ਅੰਗ ੧੦੧੮:- ਕੀ ਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਣ ਤਲੈ ਉਗਾਹਿ ਬੈਸਿਓ; ਸ੍ਰਮੁ. ਨ ਰਹਿਓ ਸਰੀਰਿ॥ ਮਹਾ ਸਾਗਰੁ. ਨਹ ਵਿਆਪੈ; ਖਿਨਹਿ ਉਤਰਿਓ ਤੀਰਿ॥੨॥ ਚੰਦਨ ਅਗਰ ਕਪੂਰ ਲੇਪਨ; ਤਿਸੁ ਸੰਗੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਬਿਸਟਾ ਮੂਤ੍ਰ ਖੋਦਿ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ; ਮਨਿ. ਨ ਮਨੀ ਬਿਪਰੀਤਿ॥੩॥ ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤ। ਸੰ-ਲਗਨ ਪੋਲਾ- ਊਚ ਨੀਚ ਬਿਕਾਰ ਸੁਕ੍ਰਿਤ; ਸੰਲਗਨ ਸਭ ਸੁਖ ਛਤ੍ਰ॥ ਇੱਕ ਸਮਤ ਸਮਾਨ।ਸਮਤ ਪੋਲਾ- ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ. ਨ ਕਛੂ ਜਾਨੈ; ਸਰਬ ਜੀਅ ਸਮਤ॥੪॥ ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪ੍ਰਗਟਿਓ; ਅੰਧਕਾਰ ਬਿਨਾਸ॥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਪਵਿਤ੍ਰਹ ਕਿਰਣ ਲਾਗੇ; ਮਨਿ. ਨ ਭਇਓ ਬਿਖਾਦੁ॥੫॥ ਸੀਤ ਮੰਦ ਸੁਗੰਧ ਚਲਿਓ; ਸਰਬ ਥਾਨ ਸਮਾਨ॥ ਜਹਾ ਸਾ ਕਿਛੁ ਤਹਾ ਲਾਗਿਓ; ਤਿਲੁ. ਨ ਸੰਕਾ ਮਾਨ॥੬॥ ਸੁਭਾਇ ਅਭਾਇ ਜੁ ਨਿਕਟਿ ਆਵੈ; ਸੀਤੁ ਤਾ ਕਾ ਜਾਇ॥ ਆਪ

ਪਰ ਕਾ. ਕਛੁ ਨ ਜਾਣੈ; ਸਦਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੭॥ ਚਰਣ ਸਰਣ ਸਨਾਥ ਇਹੁ ਮਨੁ; ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਲਾਲ॥ ਗੋਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਉ ਨਾਨਕ; ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ॥੮॥੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਚਾਂਦਨਾ ਚਾਂਦਨੁ- ਚਾਦਨਾ. ਚਾਦਨੁ ਆਂਗਨਿ; ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਅੰਤਰਿ ਚਾਦਨਾ॥੧॥ ਆਰਾਧਨਾ ਅਰਾਧਨੁ ਨੀਕਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨਾ॥੨॥ ਤਿਆਗਨਾ ਤਿਆਗਨੁ ਨੀਕਾ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਿਆਗਨਾ॥੩॥ ਮਾਗਨਾ ਮਾਗਨੁ ਨੀਕਾ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਮਾਗਨਾ॥੪॥ ਜਾਗਨਾ ਜਾਗਨੁ ਨੀਕਾ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ ਜਾਗਨਾ॥੫॥ ਲਾਗਨਾ ਲਾਗਨੁ ਨੀਕਾ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਨਾ॥੬॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤੇ; ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਨਾ॥੭॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਨੀਕਾ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾਗਨਾ॥੮॥੧॥੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਉ ਜੀ ਤੂ ਆਉ ਹਮਾਰੈ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਾਵਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਧੁ ਆਵਤ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਗਾਵਨਾ॥੧॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸੈ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਵਨਾ॥੨॥ ਭਗਤ ਦਇਆ ਤੇ. ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੈ; ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਤਜਾਵਨਾ ॥੩॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ; ਪੁਨਰਪਿ. ਗਰਭਿ ਨ ਪਾਵਨਾ॥੪॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪਾਈ; ਜੋ ਤੁਮਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਨਾ॥੫॥ ਸੰਤ ਬਿਨਾ. ਮੈ ਥਾਉ ਨ ਕੋਈ; ਅਵਰ ਨ ਸੂਝੈ ਜਾਵਨਾ॥੬॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਉ. ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ; ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵਨਾ॥੭॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਿ, ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ; ਮਨ ਮਧੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਵਨਾ॥੮॥੨॥੫॥

ਅੰਗ ੧੦੧੯:- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਵਨਾ. ਸਫਲ ਜੀਵਨ; ਸੁਨਿ ਹਰਿ, ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੀਵਨਾ ਜਿਤੁ ਮਨੁ ਆਘਾਵੈ; ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਵਨਾ॥੧॥ ਖਾਵਨਾ. ਜਿਤੁ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ; ਸੰਤੋਖਿ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤੀਵਨਾ॥੨॥ ਪੈਨ੍ਹਣਾ- ਪੈਨਣਾ ਰਖੁ ਪਤਿ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਫਿਰਿ. ਨਾਗੇ ਨਹੀ ਥੀਵਨਾ॥੩॥ ਭੋਗਨਾ ਮਨ ਮਧੇ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਲੀਵਨਾ॥੪॥ ਬਿਨੁ ਤਾਗੇ. ਬਿਨੁ ਸੂਈ ਆਨੀ; ਮਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸੰਗਿ ਸੀਵਨਾ॥੫॥ ਅਉਖੀਵਨਾ ਦੁਖੀ। ਮੱਤਿਆ- ਮਾਤਿਆ. ਹਰਿ ਰਸ ਮਹਿ ਰਾਤੇ; ਤਿਸੁ ਬਹੁੜਿ. ਨ ਕਬਹੂ ਅਉਖੀਵਨਾ॥੬॥ ਮਿਲਿਓ ਤਿਸੁ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨਾ; ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਜਿਸੁ ਦੀਵਨਾ॥੭॥ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ. ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਚਰਣ ਸੰਤ ਧੋਇ ਪੀਵਨਾ॥੮॥੩॥੬॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮ ਅੰਜੁਲੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਸੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਹੁਤੁ; ਤਿਸੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਚਿੰਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਥੋਰੀ; ਸੁ ਫਿਰੈ ਭ੍ਰਮੰਤਾ॥ ਦੁਹੂ ਬਿਵਸਥਾ ਤੇ ਜੋ ਮੁਕਤਾ; ਸੋਈ ਸੁਹੇਲਾ ਭਾਲੀਐ॥੧॥ ਗ੍ਰਿਹ ਰਾਜ ਮਹਿ; ਨਰਕੁ. ਉਦਾਸ ਕਰੋਧਾ॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਬਹੁ ਬਿਧਿ; ਬੇਦ ਪਾਠ ਸਭਿ ਸੋਧਾ॥ਅਲਿਪਤਾ- ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਜੋ ਰਹੈ ਅਲਿਪਤਾ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲੀਐ॥੨॥ ਜਾਗਤ ਸੂਤਾ; ਭਰਮਿ ਵਿਗੂਤਾ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਮੁਕਤਿ

ਨ ਹੋਈਐ ਮੀਤਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ. ਤੁਟਹਿ ਹਉ ਬੰਧਨ; ਏਕੋ ਏਕੁ ਨਿਹਾਲੀਐ॥੩॥ ਕਰਮ ਕਰੈ ਤ ਬੰਧਾ; ਨਹ ਕਰੈ ਤ ਨਿੰਦਾ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ; ਮਨੁ ਵਿਆਪਿਆ ਚਿੰਦਾ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਸਮ ਜਾਣੈ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਹਿਆਲੀਐ ॥੪॥ ਸੰਸਾਰੈ ਮਹਿ; ਸਹਸਾ ਬਿਆਪੈ॥ ਅ-ਕਥ ਕਥਾ ਪੋਲੇ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਗੋਚਰ; ਨਹੀ ਜਾਪੈ॥ ਵਾਂਗੀ- ਬੁੱਝਾਏ ਬੁੱਝੈ- ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਓਹੁ ਬਾਲਕ ਵਾਗੀ ਪਾਲੀਐ॥੫॥ ਛੋਡਿ ਬਹੈ; ਤਉ ਛੂਟੈ ਨਾਹੀ॥ ਜਉ ਸਿੰਚੈ; ਤਉ ਭਉ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਇਸ ਹੀ ਮਹਿ ਜਿਸ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ; ਤਿਸੁ ਸਾਧੂ ਚਉਰੁ ਢਾਲੀਐ॥੬॥ ਜੋ ਸੂਰਾ; ਤਿਸ ਹੀ ਹੋਇ ਮਰਣਾ॥ ਜੋ ਭਾਗੈ; ਤਿਸੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਣਾ॥ਬੁੱਝਿ- ਜੋ ਵਰਤਾਏ. ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ; ਬੁਝਿ ਹੁਕਮੈ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਲੀਐ॥੭॥ਲੱਗਨਾ- ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹਿ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਅਪਣੇ ਜਚਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਤੂ ਦੇਹਿ. ਤ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੀਐ॥੮॥੧॥੭॥ ਇਕੱਠੇ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਰਖੈ ਹੇਠਿ; ਸਭਿ ਜੰਤ ਇਕਠੇ॥ ਇਕਿ ਤਤੇ; ਇਕਿ ਬੋਲਨਿ ਮਿਠੇ॥ ਅਸ-ਤੁ ਪੋਲਾ।ਚੱਲੇ- ਅਸਤੁ ਉਦੋਤੁ ਭਇਆ. ਉਠਿ ਚਲੇ; ਜਿਉ ਜਿਉ ਅਉਧ ਵਿਹਾਣੀਆ॥੧॥ ਕਰੇਦੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ।ਕਰੇਂਦੜ ਮੁੱਠੇ- ਪਾਪ ਕਰੇਦੜ; ਸਰਪਰ ਮੁਠੇ॥ ਕੁਠੇ ਕੋਹ ਦਿਤੇ।ਕੁੱਠੇ- ਅਜਰਾਈਲਿ; ਫੜੇ ਫੜਿ ਕੁਠੇ॥

ਅੰਗ ੧੦੨੦:- ਦੋਜਕਿ ਪਾਏ ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ; ਲੇਖਾ ਮੰਗੈ ਬਾਣੀਆ॥੨॥ ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਈ. ਭਈਆ ਬੇਬਾ॥ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਧਨੁ; ਛੋਡਿ ਵਵੇਸਾ॥ ਜਾੱਤੋ ਕਸਕੇ- ਕਰਣ ਕਰੀਮ ਨ ਜਾਤੋ ਕਰਤਾ; ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਜਿਉ ਘਾਣੀਆ॥੩॥ ਖੁਸਿ ਖੁਸਿ ਲੈਦਾ; ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ॥ ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ; ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਖੁਦਾਈ॥ਗੱਲ- ਦੁਨੀਆ ਲਬਿ. ਪਇਆ ਖਾਤ ਅੰਦਰਿ; ਅਗਲੀ ਗਲ. ਨ ਜਾਣੀਆ॥੪॥ ਜੰਮਿ ਜੰਮਿ- ਜਮਿ ਜਮਿ ਮਰੈ; ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਜੰਮੈ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਜਾਇ; ਪਇਆ ਦੇਸਿ ਲੰਮੈ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ. ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣੀ, ਅੰਧਾ; ਤਾ ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਪਰਾਣੀਆ॥੫॥ ਖਾਲਕ ਥਾਵਹੁ; ਭੁਲਾ ਮੁਠਾ॥ ਖੇ੍ਲੁ ਰੁੱਠ ਤੁੱਠਾ- ਦੁਨੀਆ ਖੇਲੁ ਬੁਰਾ; ਰੁਠ ਤੁਠਾ॥ ਸਬੂਰੀ ਸੰਤੋਖ ਵਾਲੇ।ਵਤੈ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦਾ।ਵੱਤੈ- ਸਿਦਕੁ ਸਬੂਰੀ ਸੰਤੁ. ਨ ਮਿਲਿਓ; ਵਤੈ. ਆਪਣ ਭਾਣੀਆ॥੬॥ ਮਉਲਾ ਪੋਲਾ।ਖੇ੍ਲ- ਮਉਲਾ; ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭਿ ਆਪੇ॥ ਇਕਿ ਕਢੇ; ਇਕਿ ਲਹਰਿ ਵਿਆਪੇ॥ਨੱਚਾਏ- ਜਿਉ ਨਚਾਏ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨਚਨਿ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਿਰਤ ਵਿਹਾਣੀਆ॥੭॥ ਮਿਹਰ ਕਰੇ; ਤਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ; ਨਰਕਿ ਨ ਪਾਈ॥ ਗੀਤਾ ਗੀਤ, ਜਸ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾਨੁ. ਨਾਨਕ ਕਉ; ਗੁਣ ਗੀਤਾ. ਨਿਤ ਵਖਾਣੀਆ॥੮॥੨॥੮॥੧੨॥੨੦॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ; ਤਿਨ ਹੀ ਫੁਨਿ ਗੋਈ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਰਹਣਾ; ਤੁਮ ਸਿਉ ਕਿਆ ਮੁਕਰਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ; ਆਪਿ ਖਪਾਏ॥ ਆਪੇ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਵੀਚਾਰੀ ਗੁਣਕਾਰੀ; ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਲਾਈ ਹੇ॥੨॥ ਆਪੇ ਦਾਨਾ; ਆਪੇ ਬੀਨਾ॥ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇ ਪਤੀਨਾ

॥ ਆਪੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੩॥ਸਸਿ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਸਸਿ ਸੂਰਾ; ਪੂਰੋ ਪੂਰਾ॥ ਆਪੇ ਗਿਆਨਿ ਧਿਆਨਿ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ॥ ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ; ਆਪੇ ਹੀ ਨਾਰੀ॥ ਪਾਸਾ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਪਾਸਾ; ਆਪੇ ਸਾਰੀ॥ ਆਪੇ ਪਿੜ ਬਾਧੀ ਜਗੁ ਖੇਲੈ; ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਫੁੱਲੁ- ਆਪੇ ਭਵਰੁ; ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਤਰਵਰੁ॥ ਆਪੇ ਜਲੁ ਥਲੁ ਸਾਗਰੁ ਸਰਵਰੁ॥ ਮੱਛ।ਕੱਛ- ਆਪੇ ਮਛੁ ਕਛੁ ਕਰਣੀ ਕਰੁ; ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ. ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਆਪੇ ਦਿਨਸੁ; ਆਪੇ ਹੀ ਰੈਣੀ॥ ਆਪਿ ਪਤੀਜੈ; ਗੁਰ ਕੀ ਬੈਣੀ॥ਜੁੱਗਾਦਿ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨਾਹਦਿ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਰਜਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਆਪੇ ਰਤਨੁ ਅਨੂਪੁ ਅਮੋਲੋ॥ ਆਪੇ ਪਰਖੇ; ਪੂਰਾ ਤੋਲੋ॥ ਅੰਗ ੧੦੨੧:- ਕਸਵੱਟੀ, ਇਮਤਿਹਾਨ ਤੋਂ।ਕਸਿ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਕਿਸ ਹੀ, ਕਸਿ ਬਖਸੇ; ਆਪੇ ਦੇ. ਲੈ ਭਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਧਰਮ ਰੂਪ ਧਨਖੁ।ਸਰ ਬਰਾਬਰ।ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣਾ ਤੀਰ- ਆਪੇ ਧਨਖੁ; ਆਪੇ ਸਰ ਬਾਣਾ॥ ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣਾ॥ ਕਹਤਾ ਬਕਤਾ ਸੁਣਤਾ ਸੋਈ; ਆਪੇ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਪਉਣੁ ਗੁਰੂ; ਪਾਣੀ ਪਿਤ ਜਾਤਾ॥ ਮਾਤਾ ਪੋਲਾ- ਉਦਰ ਸੰਜੋਗੀ; ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇਆ; ਜਗੁ ਖੇਲੈ ਖੇਲਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਜਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਮਛੁਲੀ; ਆਪੇ ਜਾਲਾ॥ ਆਪੇ ਗਊ. ਆਪੇ ਰਖਵਾਲਾ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਜਗਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ; ਜੈਸੀ ਪ੍ਰਭਿ ਫੁਰਮਾਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਆਪੇ ਜੋਗੀ; ਆਪੇ ਭੋਗੀ॥ ਆਪੇ ਰਸੀਆ; ਪਰਮ ਸੰਜੋਗੀ॥ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਰੂਪੀ ਅਫੁਰ ਵੇਬਾਣੀ ਉਜਾੜ 'ਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ- ਆਪੇ ਵੇਬਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ; ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ; ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸਭ ਆਵਣ ਜਾਣੀ॥ਬੂੱਝ ਬੁੱਝਾਈ- ਸੇਈ ਸਾਹ ਸਚੇ ਵਾਪਾਰੀ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਏ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਾਚੇ ਭਰਪੂਰਾ॥ ਅਫਰਿਓ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਦਾ ਤੂ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਭਏ ਦੇਵਾਨੇ॥ ਸਬਦੁ ਸਹਜ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨੇ॥ ਆਪੇ ਮੁਕਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਵਰਦਾਤਾ; ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਗੁਰ ਗਮ ਗਿਆਨਾ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਤੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ. ਭਿਖਿਆ ਦਰਿ ਜਾਚੈ; ਮੈ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਪੇ. ਧਰਤੀ ਧਉਲੁ ਅਕਾਸੰ॥ ਆਪੇ. ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸੰ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਜਿਸੁ ਕਰਣਾ; ਸੋ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ॥ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ; ਸਾਚੇ ਲੇਖੈ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਹੇ॥੨॥ ਪੰਚ ਚੋਰ; ਚੰਚਲ ਚਿਤੁ ਚਾਲਹਿ॥ ਪਰ ਘਰ ਜੋਹਹਿ; ਘਰੁ ਨਹੀ ਭਾਲਹਿ॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ ਢਹੈ. ਢਹਿ ਢੇਰੀ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਪਤਿ ਜਾਈ ਹੇ॥੩॥ ਗੁਰ ਤੇ ਬੂਝੈ; ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਸੂਝੈ॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ; ਮਨੈ ਸਿਉ ਲੂਝੈ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਸੇਵਹਿ. ਸੇ ਤੁਧ ਹੀ ਜੇਹੇ; ਨਿਰਭਉ ਬਾਲ ਸਖਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਆਪੇ; ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲਾ॥ ਆਪੇ; ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਬਾਲਾ॥ ਜਟਾ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਾਲ ਸਰੂਪੀ; ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਕਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਕਤੇਬੀਂ- ਬੇਦ ਕਤੇਬੀ; ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਤਾ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ; ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤਾ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਸਗਲੇ ਸੈਲ ਉਪਾਇ ਸਮਾਏ; ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਕਰਿ ਕਰਿ

ਥਾਕੀ; ਮੀਤ ਘਨੇਰੇ॥ ਕੋਇ ਨ ਕਾਟੈ; ਅਵਗੁਣ ਮੇਰੇ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ; ਭਾਇ ਮਿਲੈ. ਭਉ ਜਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਭੂਲੇ ਚੂਕੇ; ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹਿ॥ਭੁੱਲਾਇ- ਆਪਿ ਭੁਲਾਇ; ਤੂਹੈ ਸਮਝਾਵਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ;

ਅੰਗ ੧੦੨੨:- ਨਾਵਹੁ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਕੇਲ ਕੇਦਾਰਾ॥ ਕਾਸੀ ਕਾਂਤੀ ਪੁਰੀ ਦੁਆਰਾ॥ ਗੰਗਾ ਸਾਗਰੁ ਬੇਣੀ ਸੰਗਮੁ; ਅਠਸਠਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਆਪੇ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੁ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਆਪੇ; ਰਾਜਨੁ ਪੰਚਾ ਕਾਰੀ॥ ਤਖਤਿ ਬਹੈ ਅਦਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ; ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ ਭਉ ਜਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ਮੁੱਲਾਂ- ਆਪੇ ਕਾਜੀ; ਆਪੇ ਮੁਲਾ॥ ਅ-ਭੁੱਲੁ ਭੁੱਲਾ- ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ; ਨ ਕਬਹੂ ਭੁਲਾ॥ ਆਪੇ ਮਿਹਰ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ; ਨਾ ਕਿਸੈ ਕੋ ਬੈਰਾਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ; ਤਿਸੁ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਭਸੈ ਦਾਤਾ; ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ॥ ਭਰਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹਿਆ. ਨਿਹਕੇਵਲੁ; ਗੁਪਤੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਠਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ; ਅਗਮ ਅਪਾਰੈ॥ ਸਾਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਮੁਰਾਰੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਮੇਲੇ; ਮੇਲਿ ਮਿਲੈ ਮੇਲਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਦੁਆਰੈ॥ਅ-ਲਖ- ਊਭੇ ਸੇਵਹਿ; ਅਲਖ ਅਪਾਰੈ॥ ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਦਰਿ ਦੀਸੈ ਬਿਲਲਾਦੀ; ਮੈ. ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ, ਕਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਸਾਚੀ ਕੀਰਤਿ; ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਹੋਰ ਨ ਦੀਸੈ; ਬੇਦ ਪੁਰਾਣੀ ॥ ਪੂੰਜੀ ਸਾਚੁ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਮੈ ਧਰ ਹੋਰ ਨ ਕਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸਾਚਾ; ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ॥ ਕਉਣੁ ਨ ਮੂਆ; ਕਉਣੁ ਨ ਮਰਸੀ॥ ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਦਰਿ ਦੇਖਹੁ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੨॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ ਅੰਨ੍ਹੀ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ; ਅੰਨੀ ਬੋਲੀ॥ ਕੱਚੀ।ਚੋਲੀ ਪੋਲਾ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ; ਕਚੀ ਚੋਲੀ॥ ਘਰਿ ਵਰੁ. ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਣੈ ਛੋਹਰਿ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ, ਨੀਦ ਨ ਪਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਭੜਕਾਰੇ ਭੜ, ਭੜ ਕਰਕੇ ਸੜਦਾ ਹੈ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਚੌਂਕ ਉੱਠਦਾ ਹੈ- ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ; ਜਲੈ ਭੜਕਾਰੇ॥ ਤੱਕੇ ਕੁੰਡਾਂ- ਮਨਮੁਖੁ ਤਕੇ; ਕੁੰਡਾ ਚਾਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਸਾਚੇ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈ ਹੇ॥੨॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਤਸਕਰ ਪੰਚ; ਸਬਦਿ ਸੰਘਾਰੇ॥ ਗਿਆਨ ਖੜਗੁ ਲੈ. ਮਨ ਸਿਉ ਲੂਝੈ; ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੩॥ ਮਾਂ ਬਿੰਦੁ- ਮਾ ਕੀ ਰਕਤੁ; ਪਿਤਾ ਬਿਦੁ ਧਾਰਾ॥ ਮੂਰਤਿ ਸੂਰਤਿ ਕਰਿ ਆਪਾਰਾ॥ ਜੋਤਿ ਦਾਤਿ ਜੇਤੀ ਸਭ ਤੇਰੀ; ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਭ ਠਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਤੁਝ ਹੀ ਕੀਆ; ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਸਮਝ ਪੜੀ; ਕਿਆ ਡਰਣਾ॥ ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ; ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰਹੁ ਜਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਸਿ ਰਹੇ; ਭਉ ਖਾਇਆ॥ ਧਾਵਤ ਰਾਖੇ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ॥ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ ਹਰੇ ਸਰ ਸੁਭਰ; ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਖਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ; ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਆਏ॥ ਪਰਥਾਏ ਪ੍ਰਲੋਕ। ਚੱਲਣਾ- ਕਿਉ ਰਹੀਐ; ਚਲਣਾ ਪਰਥਾਏ॥ ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਸਚੇ ਅਮਰਾ ਪੁਰਿ; ਸੋ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ. ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ;

ਅੰਗ ੧੦੨੩:- ਤਿਨਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥ ਸਚੈ ਊਪਰਿ. ਅਵਰ ਨ ਦੀਸੈ; ਸਾਚੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਐਥੈ ਗੋਇਲੜਾ; ਦਿਨ

ਚਾਰੇ॥ ਖੇਲੁ ਤਮਾਸਾ; ਧੁੰਧੂਕਾਰੇ॥ ਬਾਜੀ ਖੇਲਿ ਗਏ ਬਾਜੀਗਰ; ਜਿਉ ਨਿਸਿ ਸੁਪਨੈ ਭਖਲਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਤਿਨ ਕਉ; ਤਖਤਿ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਿਰਭਉ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਪਾਤਾਲੀਂ ਪੁਰੀ=ਈਂ- ਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ ਪਾਤਾਲੀ ਪੁਰੀਈ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਨੱਗਰੀ ਸੱਚਾਵਾ- ਸਾਚੀ ਨਗਰੀ; ਤਖਤੁ ਸਚਾਵਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ; ਸੁਖੁ ਪਾਵਾ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਚੈ ਤਖਤਿ ਵਡਾਈ; ਹਉਮੈ ਗਣਤ ਗਵਾਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਗਣਤ ਗਣੀਐ; ਸਹਸਾ ਜੀਐ॥ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਦੂਐ ਤੀਐ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦਾਤਾ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ; ਵਿਰਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ॥ ਸਾਚਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਮਨਿ ਤਨਿ. ਮੈਲੁ ਨ ਕਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਜੀਭ; ਰਸਾਇਣਿ ਸਾਚੈ ਰਾਤੀ॥ ਭਰਾਤੀ ਭ੍ਰਮਣ- ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੀ; ਭਉ ਨ ਭਰਾਤੀ॥ ਰੱਜੇ- ਸ੍ਰਵਣ ਸ੍ਰੋਤ ਰਜੇ, ਗੁਰਬਾਣੀ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪੈਰ ਧਰੇ ਪਉ ਧਰਣਾ॥ ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਹਿ ਤੂਹੈ ਮਨਿ ਭਾਵਹਿ; ਤੁਝ ਹੀ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ; ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ; ਅਪਰ ਅਪਾਰੇ॥ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ; ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ॥ ਸਾਚੇ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ; ਸਾਚੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਕੇਤੜਿਆ ਜੁਗ; ਧੁੰਧੂਕਾਰੈ॥ ਤਾੜੀ ਲਾਈ; ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ; ਸਾਚੈ ਤਖਤਿ ਵਡਾਈ ਹੇ॥੨॥ ਸਤਜੁਗਿ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰੀਰਾ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤੈ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਪਰਖੈ; ਸਾਚੈ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਈ ਹੇ ॥੩॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਮੰਨੇ- ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨੇ; ਸੋ ਸੂਰਾ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਸਾਚੁ ਨਿਵਾਸਾ; ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਸਤਜੁਗਿ; ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਸਚਿ ਵਰਤੈ; ਸਾਚਾ ਸੋਈ॥ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸਾਚੁ, ਭਰਮ ਭਉ ਭੰਜਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਸਖਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਤ੍ਰੇਤੈ; ਧਰਮ ਕਲਾ ਇਕ ਚੂਕੀ॥ ਤੀਨਿ ਚਰਣ; ਇਕ ਦੁਬਿਧਾ ਸੂਕੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਸਾਚੁ ਵਖਾਣੈ; ਮਨਮੁਖਿ ਪਚੈ. ਅਵਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਮਨਮੁਖਿ; ਕਦੇ ਨ ਦਰਗਹ ਸੀਝੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਕਿਉ ਅੰਤਰੁ ਰੀਝੈ॥ ਬੱਧੇ ਸੋੱਝੀ ਬੂੱਝ- ਬਾਧੇ ਆਵਹਿ ਬਾਧੇ ਜਾਵਹਿ; ਸੋਝੀ ਬੂਝ. ਨ ਕਾਈ ਹੇ॥ ਅੱਧੀ- ਦਇਆ ਦੁਆਪੁਰਿ; ਅਧੀ ਹੋਈ॥ ਅੰਗ ੧੦੨੪:- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਵਿਰਲਾ ਚੀਨੈ ਕੋਈ॥ ਦੁਇ ਪਗ ਧਰਮੁ ਧਰੇ ਧਰਣੀਧਰ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਤਿਥਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਪਰਥਾਏ ਕਾਰਣ- ਰਾਜੇ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ; ਪਰਥਾਏ॥ ਆਸਾ ਬੰਧੇ; ਦਾਨੁ ਕਰਾਏ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ; ਥਾਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਿ; ਮੁਕਤਿ ਮੰਗਾਹੀ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ; ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ; ਪਰਪੰਚੁ ਕਰਿ ਭਰਮਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ; ਛੋਡੀ ਨ ਜਾਈ॥ ਸੇ ਛੂਟੇ; ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਈ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ; ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ਹੇ॥੧੧॥ਨ੍ਹਾਵਹਿ- ਇਕਿ ਜਪ ਤਪ ਕਰਿ ਕਰਿ; ਤੀਰਥ ਨਾਵਹਿ॥ ਜਿਉ

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ॥ ਹਠਿ ਪੋਲਾ। ਨਿ-ਗ੍ਰਹਿ ਅ-ਪਤੀਜ- ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ, ਅਪਤੀਜੁ ਨ ਭੀਜੈ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ, ਕਿਨਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਕਲ ਪੋਲਾ- ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ; ਇਕ ਕਲ ਰਾਖੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਕਿਨੈ ਨ ਭਾਖੀ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕੂੜੁ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਿਰੰਦਾ॥ ਨਾ ਜਮ ਕਾਣਿ; ਨ ਛੰਦਾ ਬੰਦਾ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਸੇਵੇ. ਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਗੁਰ ਮਹਿ; ਆਪੁ ਰਖਿਆ ਕਰਤਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕੋਟਿ ਅਸੰਖ ਉਧਾਰੇ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਸਰਬ ਜੀਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਨਿਰਭਉ. ਮੈਲੁ ਨ ਕਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਸਗਲੇ ਜਾਚਹਿ; ਗੁਰ ਭੰਡਾਰੀ॥ਅ-ਲਖ- ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਅਲਖ ਅਪਾਰੀ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੈ; ਮੈ ਦੀਜੈ ਸਾਚੁ ਰਜਾਈ ਹੇ॥੧੬॥ ੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਾਚੈ ਮੇਲੇ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ਪਰਮੇਸਰਿ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਕਰ; ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ਅ-ਲਖ- ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ; ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਗੁਣਕਾਰੀ ਕਰਤਾ; ਬਖਸਿ ਲਏ ਵਡਿਆਈ ਹੇ॥੨॥ ਦੇਦੇ; ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ. ਸਾਚੇ॥ ਮੁੱਕਰਿ ਪਉਂਦੇ- ਲੈ ਲੈ; ਮੁਕਰਿ ਪਉਦੇ ਕਾਚੇ॥ ਮੂਲੁ. ਨ ਬੂਝਹਿ, ਸਾਚਿ ਨ ਰੀਝਹਿ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ਹੇ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ॥ ਸਾਚੇ ਕੀ ਲਿਵ; ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਤੀ॥ ਮਨਮੁਖ ਸੋਇ ਰਹੇ ਸੇ ਲੂਟੇ; ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਬਤੁ ਭਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਕੂੜੇ ਆਵੈ; ਕੂੜੇ ਜਾਵੈ॥ ਕੂੜੇ ਰਾਤੀ; ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਠੱਗੀ ਠੱਗਵਾੜੀ- ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ; ਠਗੀ ਠਗਵਾੜੀ॥ ਜਿਉ; ਵਾੜੀ ਓਜਾੜਿ ਉਜਾੜੀ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਕਿਛੁ ਸਾਦਿ ਨ ਲਾਗੈ; ਹਰਿ ਬਿਸਰਿਐ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ਹੇ ॥੬॥ ਭੋਜਨੁ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਆਘਾਈ॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ; ਸਾਚੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਚੀਨੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ
ਅੰਗ ੧੦੨੫:- ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਨਾਵਹੁ ਭੁਲੀ; ਚੋਟਾ ਖਾਏ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ; ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਏ॥ਲੱਦਾਈ- ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਚੇਤ. ਨ ਚੇਤਹਿ; ਅਜਗਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਬਿਨੁ ਬਾਦ ਬਿਰੋਧਹਿ; ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਮੈ ਦੇਖਾਲਿਹੁ; ਤਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਮਿਲੈ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਜੇ ਕੋ ਵਡਾ ਕਹਾਇ; ਵਡਾਈ ਖਾਵੈ॥ ਦਾਤੀਂ- ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ. ਤੋਟਿ ਨ ਦਾਤੀ; ਸਗਲੀ. ਤਿਨਹਿ ਉਪਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵੇਪਰਵਾਹੇ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ; ਦਾਨੁ ਸਮਾਹੇ॥ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ. ਦੂਰਿ ਨਹੀ ਦਾਤਾ; ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਰਜਾਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਇਕਿ ਸੋਗੀ; ਇਕਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੇ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਉ. ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਪੂਰੀ; ਅਨਹਦਿ ਸਬਦਿ ਲਖਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਨਾਂਗੇ- ਇਕਿ ਨਾਗੇ ਭੂਖੇ; ਭਵਹਿ ਭਵਾਏ॥ਹਠੁ ਪੋਲਾ- ਇਕਿ ਹਠੁ ਕਰਿ ਮਰਹਿ; ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਏ॥ ਗਤਿ ਅਵਿਗਤ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣੈ; ਬੂਝੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਇਕਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ; ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਵਹਿ॥ ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਹਿ; ਦੇਹ ਖਪਾਵਹਿ॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ; ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਗੁਰਮਤਿ

ਛੋਡਹਿ; ਉਝੜਿ ਜਾਈ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਰਾਮੁ ਨ ਜਪੈ; ਅਵਾਈ॥ ਪਚਿ ਪਚਿ ਬੂਡਹਿ. ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਕੂੜਿ ਕਾਲੁ ਬੈਰਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ; ਹੁਕਮੇ ਜਾਵੈ॥ ਬੂਝੈ ਹੁਕਮੁ; ਸੋ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਪੇ; ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਪਛਾਤਾ॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ; ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਆਪੇ ਨੇੜੈ; ਨਾਹੀ ਦੂਰੇ॥ ਬੂਝਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸੇ ਜਨ ਪੂਰੇ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਲਾਹਾ; ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਏਹ ਵਡਾਈ ਹੇ॥੨॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੰਤ ਭਲੇ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਰਸਨ ਰਸੇਰੇ॥ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪਰਹਰਿ ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ; ਜਿਨ. ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ਹੇ॥੩॥ ਓਇ ਜਾਗਤ ਰਹਹਿ; ਨ ਸੂਤੇ ਦੀਸਹਿ॥ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰੇ; ਸਾਚੁ ਪਰੀਸਹਿ॥ ਕਲਿਮਲ ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ. ਤੇ ਨਿਰਮਲ; ਓਇ ਰਹਹਿ ਭਗਤਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਬੂਝਹੁ ਹਰਿ ਜਨ; ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ॥ ਏਹੁ ਜੋਬਨੁ ਸਾਸੁ ਹੈ; ਦੇਹ ਪੁਰਾਣੀ॥ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਿ ਰਿਦੈ ਧਿਆਈ ਹੇ॥੫॥ ਛੋਡਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਕੂੜ ਕਬਾੜਾ॥ ਉੱਛਾਹਾੜਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਉਛੱਲ ਕੇ- ਕੂੜੁ ਮਾਰੇ; ਕਾਲੁ ਉਛਾਹਾੜਾ॥ ਸਾਕਤ ਕੂੜਿ ਪਚਹਿ. ਮਨਿ ਹਉਮੈ; ਦੁਹੁ ਮਾਰਗਿ ਪਚੈ ਪਚਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਛੋਡਿਹੁ; ਨਿੰਦਾ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਦੱਝਹਿ ਸਾਂਤਿ- ਪੜਿ ਪੜਿ ਦਝਹਿ; ਸਾਤਿ ਨ ਆਈ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਹੁ; ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਖਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਛੋਡਹੁ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬੁਰਿਆਈ॥ ਹਉਮੈ ਧੰਧੁ; ਛੋਡਹੁ ਲੰਪਟਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਰਹੁ. ਤਾ ਉਬਰਹੁ; ਇਉ ਤਰੀਐ ਭਵਜਲੁ ਭਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਬਿਮਲ ਪੋਲਾ- ਆਗੈ. ਬਿਮਲ ਨਦੀ; ਅਗਨਿ ਬਿਖੁ ਝੇਲਾ॥ ਤਿਥੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਜੀਉ ਇਕੇਲਾ॥ ਭੜ ਭੜਾਕੇ ਹੀ ਭੜ ਭੜਾਕੇ ਮਾਰ ਕੇ। ਤਿਸ 'ਚ ਪੜਿ ਪੈ ਕੇ।ਪੜਿ ਝਾੜੇ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾਉ।ਦੱਝਹਿ- ਭੜ ਭੜ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਦੇ ਲਹਰੀ; ਪੜਿ ਦਝਹਿ. ਮਨਮੁਖ ਤਾਈ ਹੇ॥੯॥

ਅੰਗ ੧੦੨੬:- ਗੁਰ ਪਹਿ ਮੁਕਤਿ; ਦਾਨੁ ਦੇ ਭਾਣੈ॥ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ; ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਪੂਛਹੁ ਭਾਈ; ਸੁਖੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਉਰਝਿ ਮਰਹਿ ਬੇਕਾਰਾ॥ ਜਮੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ; ਕਰੇ ਖੁਆਰਾ॥ ਬੱਧੇ- ਬਾਧੇ. ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ, ਨਰ ਨਿੰਦਕ; ਡੂਬਹਿ. ਨਿੰਦ ਪਰਾਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਬੋਲਹੁ ਸਾਚੁ; ਪਛਾਣਹੁ ਅੰਦਰਿ ॥ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ; ਦੇਖਹੁ ਕਰਿ ਨੰਦਰਿ॥ ਬਿਘਨੁ ਨਾਹੀ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ; ਇਉ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ਹੇ॥ ੧੨॥ ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ; ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਨਾ ਜੀਉ ਮਰੈ. ਨ ਮਾਰਿਆ ਜਾਈ; ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸਬਦਿ ਰਜਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਓਹੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ; ਨਾਹੀ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਓਹੁ ਆਪੇ ਤਖਤਿ ਬਹੈ; ਸਚਿਆਰਾ॥ਭਵਾਈ-ਅਹਿ- ਸਾਕਤ ਕੂੜੇ ਬੰਧਿ ਭਵਾਈਅਹਿ; ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਆਈ ਜਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ; ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰੇ॥ ਓਇ ਬੈਸਹਿ ਤਖਤਿ; ਸੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਤਤੁ ਲਹਹਿ ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਾਣਹਿ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਚੁ ਵਡਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਪਿੱਤਰਾਂ- ਆਪਿ ਤਰੈ; ਜਨੁ ਪਿਤਰਾ ਤਾਰੇ॥ ਸੰਗਤਿ ਮੁਕਤਿ; ਸੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸ ਕਾ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕੇਤੇ ਜੁਗ ਵਰਤੇ; ਗੁਬਾਰੈ॥ ਤਾੜੀ ਲਾਈ;

ਅਪਰ ਅਪਾਰੈ॥ ਧੁੰਧੂਕਾਰਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਬੈਠਾ; ਨਾ ਤਦਿ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰਾ ਹੇ॥੧॥ ਜੁਗ ਛਤੀਹ; ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਏ॥ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਤਿਵੈ ਚਲਾਏ॥ ਤਿਸਹਿ ਸਰੀਕੁ. ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ; ਆਪੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਹੇ॥੨॥ ਚਤੁਆਰੇ ਚਾਰੇ।ਜੁੱਗ- ਗੁਪਤੇ ਬੂਝਹੁ; ਜੁਗ ਚਤੁਆਰੇ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਰਤੈ; ਉਦਰ ਮਝਾਰੇ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕਾ ਏਕੀ ਵਰਤੈ; ਕੋਈ ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ॥੩॥ ਬਿੰਦੁ ਰਕਤੁ ਮਿਲਿ; ਪਿੰਡੁ ਸਰੀਆ॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਮਿਲਿ ਜੀਆ॥ ਆਪੇ ਚੋਜ ਕਰੇ ਰੰਗ ਮਹਲੀ; ਹੋਰ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰਾ ਹੇ॥੪॥ ਗਰਭ ਕੁੰਡਲ ਮਹਿ; ਉਰਧ ਧਿਆਨੀ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ; ਅੰਤਰਿ ਉਦਰ ਮਝਾਰਾ ਹੇ॥੫॥

ਅੰਗ ੧੦੨੭:- ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਲੈ; ਜਗਿ ਆਇਆ॥ ਸਿਵ ਸਕਤੀ; ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ॥ ਏਕੁ ਵਿਸਾਰੇ ਤਾ ਪਿੜ ਹਾਰੇ; ਅੰਧੁਲੈ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ ਹੇ॥੬॥ ਬਾਲਕੁ ਮਰੈ; ਬਾਲਕ ਕੀ ਲੀਲਾ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਰੋਵਹਿ; ਬਾਲੁ ਰੰਗੀਲਾ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ. ਸੋ ਤਿਨ ਹੀ ਲੀਆ; ਭੂਲਾ ਰੋਵਣਹਾਰਾ ਹੇ॥੭॥ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਮਰਿ ਜਾਹਿ. ਕਿ ਕੀਜੈ॥ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ; ਰੋਵੀਜੈ॥ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਰੋਇ ਵਿਗੂਚਹਿ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਾ ਹੇ॥੮॥ ਕਾਲੀ ਹੂ; ਫੁਨਿ ਧਉਲੇ ਆਏ॥ ਗਥੁ ਪੋਲਾ। ਗ-ਇਆ- ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਗਥੁ ਗਇਆ ਗਵਾਏ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਅੰਧੁਲਾ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸੈ; ਮੂਠੇ ਰੋਇ ਪੂਕਾਰਾ ਹੇ॥੯॥ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰਿ; ਨ ਰੋਵੈ ਕੋਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਨ ਖੂਲਹਿ; ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਤਨੁ; ਛੀਜੈ ਦੇਹੀ॥ ਰਾਮੁ ਨ ਜਪਈ; ਅੰਤਿ ਸਨੇਹੀ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲੈ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ; ਦਰਗਹ ਝੂਠੁ ਖੁਆਰਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲੈ; ਕੂੜਿਆਰੋ॥ਪੜੈ ਪੋਲਾ- ਆਵਤ ਜਾਤ; ਪੜੈ ਸਿਰਿ ਛਾਰੋ॥ ਸਾਹੁਰੜੈ ਘਰਿ ਵਾਸੁ. ਨ ਪਾਏ; ਪੇਈਅੜੈ ਸਿਰਿ ਮਾਰਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਖਾਜੈ ਪੈਝੈ; ਰਲੀ ਕਰੀਜੈ॥ ਬਿਨੁ ਅਭ ਭਗਤੀ; ਬਾਦਿ ਮਰੀਜੈ॥ਅਪ-ਸਰ- ਸਰ ਅਪਸਰ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣੈ; ਜਮੁ ਮਾਰੇ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਪਰਵਿਰਤੀ ਨਰਵਿਰਤਿ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਜਾਣੈ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਮੰਦਾ ਆਖਿ ਨ ਚਲੈ; ਸਚਿ ਖਰਾ ਸਚਿਆਰਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਸਾਚ ਬਿਨਾ; ਦਰਿ ਸਿਝੈ ਨ ਕੋਈ॥ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਪੈਝੈ; ਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਤਰੁ ਤਾਰੀ; ਸਚੁ ਤਾਰੇ ਤਾਰਣਹਾਰਾ ਹੇ॥੧੬॥੧॥੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਰਿ ਸਾ ਮੀਤੁ ਨਾਹੀ. ਮੈ ਕੋਈ॥ ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਆ. ਸੁਰਤਿ ਸਮੋਈ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ਸਮਾਲੇ; ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਹੇ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ; ਹਮ ਹੰਸ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਾਗਰ ਮਹਿ; ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਸਾਰੇ॥ ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਹੀਰਾ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਗਾਵਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਨਾ ਹੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਹੁ ਅਗਾਧਿ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਹਰਿ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਤਾਰਣਹਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸ੍ਰਬੱਤ ਦੇ ਭਲੇ ਦਾ ਮਤਿ ਸਭ ਨੂੰ ਤਾਰਣ ਵਾਲਾ ਹੈ- ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਤਾਰੇ ਤਾਰਣਹਾਰਾ; ਮੇਲਿ ਲਏ ਰੰਗਿ

ਲੀਨਾ ਹੇ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ. ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੇਹੀ॥ ਓਹੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ. ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ॥ ਦਰਗਹ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ
ਅੰਗ ੧੦੨੮:- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਬਖਸੇ ਅਵਗੁਣ ਕੀਨਾ ਹੇ॥੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਏ॥ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਏ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਏ॥ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤਿ ਨਾਹੀ ਕਰੁ ਲਾਗੈ; ਜਿਸੁ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਠਰੁ ਸੀਨਾ ਹੇ॥੫॥ ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁ ਧਾਰੀ॥ ਓਹੁ ਜੋਗੀ ਪੁਰਖੁ; ਓਹ ਸੁੰਦਰਿ ਨਾਰੀ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਭੋਗੈ ਚੋਜ ਬਿਨੋਦੀ; ਉਠਿ ਚਲਤੈ. ਮਤਾ ਨ ਕੀਨਾ ਹੇ ॥੬॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਰਹੇ; ਪ੍ਰਭ ਛਾਜੈ॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਜੈ॥ ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ ਦੂਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਸੋ ਪਾਏ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨਾ ਹੇ॥੭॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਦੋਖ ਦੁਖ ਸਹੀਐ॥ ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ ਚਲਣਾ; ਕਿਉ ਰਹੀਐ॥ ਨਰਕ ਕੂਪ ਮਹਿ ਗੋਤੇ ਖਾਵੈ; ਜਿਉ ਜਲ ਤੇ ਬਾਹਰਿ. ਮੀਨਾ ਹੇ॥੮॥ ਚਉਰਾਸੀਹ ਨਰਕ; ਸਾਕਤੁ ਭੋਗਾਈਐ॥ ਜੈਸਾ ਕੀਚੈ ਤੈਸੋ ਪਾਈਐ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ; ਕਿਰਤਿ ਬਾਧਾ ਗ੍ਰਸਿ ਦੀਨਾ ਹੇ॥੯॥ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਗਲੀ ਅਤਿ ਭੀੜੀ॥ ਲੇਖਾ ਲੀਜੈ; ਤਿਲ ਜਿਉ ਪੀੜੀ॥ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕਲਤ੍ਰ ਸੁਤ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੀਨਾ ਹੇ॥੧੦॥ਜੱਗ- ਮੀਤ ਸਖੇ; ਕੇਤੇ ਜਗ ਮਾਹੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ; ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤਿ ਪਰਾਇਣਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੀਨਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਕੂੜੁ ਛੋਡਿ; ਸਾਚੇ ਕਉ ਧਾਵਹੁ॥ ਜੋ ਇਛਹੁ; ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ॥ ਸਾਚ ਵਖਰ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ ਵਿਰਲੇ; ਲੈ ਲਾਹਾ ਸਉਦਾ ਕੀਨਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਵਖਰੁ ਲੈ ਚਲਹੁ॥ ਮਹੱਲਹੁ- ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਹੁ; ਸਹਜਿ ਮਹਲਹੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹਹਿ ਜਨ ਪੂਰੇ; ਇਉ ਸਮਦਰਸੀ ਚੀਨਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਪ੍ਰਭ ਬੇਅੰਤ; ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਪਾਵਹਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਮਨ ਕਉ ਸਮਝਾਵਹਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ; ਇਉ ਆਤਮ ਰਾਮੈ ਲੀਨਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸੇਵਕ ਵਡਹੁ ਵਡੇਰੇ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ. ਤੂ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਦਾਤਾ; ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਕਾਰਣੁ ਕੀਨਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਇਕਿ ਦਰਿ ਸੇਵਹਿ; ਦਰਦੁ ਵਞਾਏ॥ ਓਇ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਛਡਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੋੜੇ; ਚਿਤੁ ਚੰਚਲੁ ਚਲਣਿ ਨ ਦੀਨਾ ਹੇ॥੧੬॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ,ਸਾਂਈਂ- ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਹੁ; ਚੀਨਹੁ ਬਿਧਿ ਸਾਈ॥ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵਹੁ; ਗਣਤ ਨ ਕਾਈ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ. ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨਾ ਹੇ॥੧੭॥੨॥੮॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ਅ-ਸੁਰ- ਅਸੁਰ ਸਘਾਰਣ; ਰਾਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ; ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਨਾਲੇ ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖੀਐ ਮੂਲੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਖੁ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਅੰਗ ੧੦੨੯:- ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ; ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਸਾਗਰੁ ਅਤਿ ਗਹਰਾ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁਲੇ; ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ॥ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ; ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਹੀ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ. ਨ ਮਿਟਈ; ਜਮ ਦਰਿ ਅੰਧੁ ਖੁਆਰਾ ਹੇ॥੩॥ ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ; ਘਰਿ ਵਾਸੁ. ਨ ਪਾਵਹਿ॥ ਕਿਰਤ ਕੇ

ਬਾਧੇ; ਪਾਪ ਕਮਾਵਹਿ॥ ਅੰਧੁਲੇ ਸੋਝੀ ਬੂਝ. ਨ ਕਾਈ; ਲੋਭੁ ਬੁਰਾ ਅਹੰਕਾਰਾ ਹੇ॥੪॥ ਪਿਰ ਬਿਨੁ; ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਧਨ ਸੀਗਾਰਾ॥ ਪਰ ਪਿਰ ਰਾਤੀ; ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਾ॥ ਜਿਉ ਬੇਸੁਆ ਪੂਤ. ਬਾਪੁ ਕੋ ਕਹੀਐ; ਤਿਉ ਫੋਕਟ ਕਾਰ ਵਿਕਾਰਾ ਹੇ॥੫॥ ਪ੍ਰੇਤ ਪਿੰਜਰ ਮਹਿ; ਦੂਖ ਘਨੇਰੇ॥ ਨਰਕਿ ਪਚਹਿ; ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਬਾਕੀ ਲੀਜੈ ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ ਹੇ॥੬॥ ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ, ਝੱਾਲਾ- ਸੂਰਜੁ ਤਪੈ; ਅਗਨਿ ਬਿਖੁ ਝਾਲਾ॥ ਅ-ਪਤ ਪੋਲਾ- ਅਪਤੁ ਪਸੂ; ਮਨਮੁਖੁ ਬੇਤਾਲਾ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਰੋਗੁ ਬੁਰਾ ਬੁਰਿਆਰਾ ਹੇ॥੭॥ ਮਸਤਕਿ ਭਾਰੁ; ਕਲਰ ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ. ਭਵਜਲੁ ਲੰਘਸਿ ਪਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ. ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੇ॥੮॥ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ ਜੱਗਿ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਜਗਿ; ਹੇਤੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਜਮ ਕੇ ਫਾਹੇ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੋੜੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥੯॥ਰਾਹੀਂ- ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ; ਚਾਲੈ ਬਹੁ ਰਾਹੀ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ੜਾੜੇ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਮਨਮੁਖੁ ਦਾਝੈ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਾਹੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਵਡ ਦਾਣਾ ;ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਸੁਖ ਸਾਰਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠਾ; ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਮੇਟੇ; ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥ ਗੱ-ਡਈ- ਕੰਡਾ. ਪਾਇ ਨ ਗਡਈ ਮੂਲੇ; ਜਿਸੁ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਾਖਣਹਾਰਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਖੇਹੂ ਖੇਹ ਰਲੈ; ਤਨੁ ਛੀਜੈ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਪਾਥਰੁ ਸੈਲੁ; ਨ ਭੀਜੈ॥ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੇ; ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰਾ ਹੇ॥੧੨॥ਭੁਇਅੰਗਮ, ਨਾਲੇ ਪੋਲਾ- ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ; ਭੁਇਅੰਗਮ ਨਾਲੇ॥ ਗਾਲੇ ਪੋਲਾ- ਇਨਿ ਦੁਬਿਧਾ; ਘਰ ਬਹੁਤੇ ਗਾਲੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ; ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਪਤੀਆਰਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਸਾਕਤ; ਮਾਇਆ ਕਉ ਬਹੁ ਧਾਵਹਿ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ ਖਪਹਿ ਖਪਾਵਹਿ; ਨਾਹੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ॥੧੪॥ਕਹੀ-ਅਹਿ- ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਕਹੀਅਹਿ ਕੂੜਿਆਰਾ॥ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਕੌੜੇ ਬਚਨ ਭਉਕਿ ੨ ਕੇ, ਜਮ ਪੁਰੀ ਜੂਨਾਂ 'ਚ ਭਉਂ ਭਉਂ ਕੇ, ਭਉਹਾਰਾ ਭੈਭੀਤ ਹੋ ਕੇ, ਬਾਰ ੨ ਮਰਹਿ ਮਰਦਾ ਹੈ- ਭਉਕਿ ਮਰਹਿ; ਭਉ ਭਉ ਭਉਹਾਰਾ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਝੂਠੇ. ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਦੁਰਮਤਿ ਦਰਗਹ ਹਾਰਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਮਨੂਆ ਟੇਕੈ॥ ਪਰੇਕੈ ਪੈ ਕੇ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇ; ਸਰਣਿ ਪਰੇਕੈ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਦੇਵੈ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਦਰਗਹ ਪਿਆਰਾ ਹੇ॥੧੬॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਧੂ ਸਰਣਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ॥

ਅੰਗ ੧੦੩੦:- ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ. ਹਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰਾ ਹੇ॥੧੭॥੩॥੯॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਘਰਿ ਰਹੁ; ਰੇ ਮਨ ਮੁਗਧ ਇਆਨੇ॥ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਅੰਤਰਗਤਿ ਧਿਆਨੇ॥ ਲਾਲਚ ਛੋਡਿ. ਰਚਹੁ ਅਪਰੰਪਰਿ; ਇਉ ਪਾਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਹੇ॥੧॥ ਜਿਸੁ ਬਿਸਰਿਐ; ਜਮੁ ਜੋਹਣਿ ਲਾਗੈ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਹਿ; ਦੁਖਾ ਫੁਨਿ ਆਗੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅੜੇ; ਏਹੁ ਪਰਮ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਰਸੁ ਮੀਠਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਅੰਤਰਿ ਡੀਠਾ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਾਮ ਰਹਹੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਏਹੁ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਰਾ ਹੇ॥੩॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬੋਲਹੁ॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਹਿ; ਇਹੁ

ਰਸੁ ਟੋਲਹੁ॥ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜਿ ਲਹਹੁ ਘਰੁ ਅਪਨਾ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਗਰਭ ਮਝਾਰਾ ਹੇ॥੪॥ਨ੍ਾਵਹੁ- ਸਚੁ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹੁ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ॥ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਹੁ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਹੇ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਦਾਤਾ ਵਡ ਦਾਣਾ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ; ਸੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਾ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ; ਤਿਸੁ ਚੂਕਾ ਜਮ ਭੈ ਭਾਰਾ ਹੇ॥੬॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ; ਕਾਇਆ ਕੀਨੀ॥ ਤਿਸ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਤਨੁ; ਲੈ ਚੀਨੀ॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ. ਰਾਮੁ ਹੈ ਆਤਮ; ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ॥੭॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖਿ; ਰਹਹੁ ਜਨ ਭਾਈ॥ ਖਿਮਾ ਗਹਹੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ. ਪਰਾਤਮੁ ਚੀਨਹੁ; ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੇ॥੮॥ ਸਾਕਤ ਕੂੜ ਕਪਟ ਮਹਿ ਟੇਕਾ ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕਾ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ. ਆਵਹਿ ਫੁਨਿ ਜਾਵਹਿ; ਗ੍ਰਭ ਜੋਨੀ ਨਰਕ ਮਝਾਰਾ ਹੇ॥੯॥ ਸਾਕਤ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣਿ. ਨ ਚੂਕੈ॥ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ; ਨ ਕਬਹੂ ਮੂਕੈ॥ ਬਾਕੀ ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਲੀਜੈ; ਸਿਰਿ ਅਫਰਿਓ ਭਾਰੁ ਅਫਾਰਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਸਾਕਤੁ. ਕਹਹੁ ਕੋ ਤਰਿਆ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਤਾ; ਭਵਜਲਿ ਪਰਿਆ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ; ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ॥ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ; ਤਿਸੁ ਤਾਰੇ ਸੋਈ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ; ਮਨਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਗੁਰ ਤੇ ਭੂਲੇ; ਆਵਹੁ ਜਾਵਹੁ॥ ਜਨਮਿ ਮਰਹੁ; ਫੁਨਿ ਪਾਪ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਅਚੇਤ. ਨ ਚੇਤਹਿ; ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤਾ ਰਾਮੁ ਪੁਕਾਰਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ; ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਕੀਏ॥ ਸੋ ਜਾਣੈ; ਜਿਨਿ ਦਾਤੈ ਦੀਏ॥ ਕਿਸ ਕਉ ਦੋਸੁ ਦੇਹਿ ਤੂ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਅੰਗ ੧੦੩੧:- ਸਹੁ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਰਾਰਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ; ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ. ਕਿਆ ਲੇ ਚਾਲੇ; ਬਿਖੁ ਲਾਦੇ ਛਾਰ ਬਿਕਾਰਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਕਰਹੁ ਜਨ ਭਾਈ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਅਕਥੁ ਕਥਹੁ; ਮਨੁ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ॥ ਚਲ-ਤਾ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਉਠਿ ਚਲਤਾ ਠਾਕਿ ਰਖਹੁ ਘਰਿ ਅਪੁਨੈ; ਦੁਖੁ ਕਾਟੇ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ਹੇ ॥੧੬॥ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਓਟ ਪਰਾਤੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਤਿ ਊਤਮ; ਹਰਿ ਬਖਸੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ॥੧੭॥੪॥੧੦॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਦਇਆਲੁ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਤੇਰੇ ਚੋਜ. ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ; ਤੂ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਹੇ॥੧॥ ਤੂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ; ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰੂਪੁ ਅਨੂਪੁ ਦਇਆਲਾ॥ ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ; ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਕੀਆ ਕਮਾਤਾ ਹੇ॥੨॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਭਲੀ. ਜਗਜੀਵਨ॥ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗੈ ;ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਨ॥ ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਤਿਹੁ ਲੋਈ ਜਗਤ ਪਿਤ ਦਾਤਾ ਹੇ॥੩॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਪਵਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ; ਜੀਉ ਪਾਇਆ

॥ ਦੇਹੀ ਨਗਰੀ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ; ਸੋ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਹਾਤਾ ਹੇ॥੪॥ ਜੀਵ ਹੱਤਿਆ,ਕਾਮ,ਮੋਹ,ਲੋਭ।ਅਸਰਾਲਾ ਭਿਆਨਕ ਨਦੀ ਚਾਰਿ ਨਦੀਆਂ- ਚਾਰਿ ਨਦੀ ਅਗਨੀ; ਅਸਰਾਲਾ॥ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਸਬਦਿ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਸਾਕਤ ਦੁਰਮਤਿ ਡੂਬਹਿ ਦਾਝਹਿ; ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਹਰਿ ਲਿਵ ਰਾਤਾ ਹੇ॥੫॥ ਅਪ ਪਾਣੀ। ਤੇਜ ਅਗਨੀ।ਵਾਇ ਹਵਾ- ਅਪੁ ਤੇਜੁ ਵਾਇ; ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸਾ॥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਪੰਚ ਤਤੁ; ਘਰਿ ਵਾਸਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਹਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਹਉਮੈ ਭ੍ਰਾਤਾ ਹੇ॥੬॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਜੈ; ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਕਿਆ ਟੇਕ ਟਿਕੀਜੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਚੋਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੰਦਰੁ ;ਇਨਿ ਸਾਕਤਿ. ਦੂਤੁ ਨ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੭॥ ਦੁੰਦਰ ਦੂਤ ਭੂਤ ਭੀਹਾਲੇ॥ ਖਿੰਚੋਤਾਣਿ ਕਰਹਿ ਬੇਤਾਲੇ॥ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਬਿਨੁ. ਆਵੈ ਜਾਵੈ; ਪਤਿ ਖੋਈ ਆਵਤ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੮॥ ਕੂੜੁ ਕਲਰੁ ਤਨੁ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ; ਕੈਸੀ ਪਤਿ ਤੇਰੀ॥ ਬਾਧੇ. ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ, ਜੁਗ ਚਾਰੇ; ਜਮਕੰਕਰਿ ਕਾਲਿ ਪਰਾਤਾ ਹੇ॥੯॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧੇ; ਮਿਲਹਿ ਸਜਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਅਪਰਾਧੀ; ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ॥ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇ ਬਿਲਲਾਵੈ; ਜਿਉ ਕੁੰਡੀ ਮੀਨੁ ਪਰਾਤਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਪੜੈ ਪੋਲਾ- ਸਾਕਤੁ ਫਾਸੀ ਪੜੈ ਇਕੇਲਾ॥ਵੱਸਿ- ਜਮ ਵਸਿ ਕੀਆ; ਅੰਧੁ ਦੁਹੇਲਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਸੂਝੈ; ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਪਚਿ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝੁ; ਨ ਬੇਲੀ ਕੋਈ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਰਾਖਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਇਉ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਮਿਲਾਤਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਭੂਲੇ ਸਿਖ; ਗੁਰੂ ਸਮਝਾਏ॥ ਉਝੜਿ ਜਾਦੇ; ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥

ਅੰਗ ੧੦੩੨:- ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਦੁਖਭੰਜਨ ਸੰਗਿ ਸਖਾਤਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਗੁਰ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਕਰਹਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਬ੍ਰਹਮੈ ਇੰਦ੍ਰਿ ਮਹੇਸਿ; ਨ ਜਾਣੀ॥ਅ-ਲਖੁ,ਕਹ-ਹੁ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਲਖੁ ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਲਖੀਐ; ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸਹਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਦਰਸਨੁ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੀ ਸੁਪਰਸਨ ਸ੍ਰੇਸਟ ਦਰਸ਼ਨ ਮਿਲਣਾ ਹੈ- ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਸੁਪਰਸਨੁ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ; ਘਟਿ ਦੀਪਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਭੋਜਨ ਗਿਆਨੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ॥ ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ; ਤਿਨਿ ਦਰਸਨੁ ਡੀਠਾ॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਿਲੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਮਨੁ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਸਮਾਤਾ ਹੇ॥੧੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸੇ ਪਰਧਾਨਾ॥ ਤਿਨ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਸੁ, ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੀਜੈ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੧੭॥੫॥੧੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ॥ ਜਿਨਿ ਧਰ ਚਕ੍ਰ; ਧਰੇ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਸਾਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ਹੇ॥੧॥ ਵੇੱਕੀ ਵੇੱਕੀ- ਵੇਕੀ ਵੇਕੀ; ਜੰਤ ਉਪਾਏ॥ ਦੁਇ ਪੰਦੀ; ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਿਣੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ਹੇ॥੨॥ ਪੜ੍ਹਹਿ। ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਪੜਹਿ ਮਨਮੁਖ; ਪਰੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਨਾ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਬੂਝਹਿ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ॥ ਲੈ ਕੈ ਵਢੀ ਦੇਨਿ ਉਗਾਹੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਕਾ ਗਲਿ ਫਾਹਾ ਹੇ॥੩॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ-ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣਾ॥ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਤਤੁ ਨ ਜਾਣਾ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ. ਤਤੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਸਚ ਸੂਚੇ

ਸਚੁ ਰਾਹਾ ਹੇ॥੪॥ ਸਭ ਸਾਲਾਹੇ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖੈ॥ ਆਪੇ ਦਾਨਾ; ਸਚੁ ਪਰਾਖੈ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਾ ਹੇ॥੫॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖੈ; ਕੇਤੀ ਬਾਣੀ॥ ਸੁਣਿ ਕਹੀਐ; ਕੋ. ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਅ-ਲਖੁ, ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਜਾ ਕਉ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ਆਪੇ; ਅਕਥ ਕਥਾ ਬੁਧਿ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੬॥ ਜਨਮੇ ਕਉ ਵਾਜਹਿ ਵਾਧਾਏ॥ ਸੋਹਿਲੜੇ; ਅਗਿਆਨੀ ਗਾਏ॥ ਜੋ ਜਨਮੈ ਤਿਸੁ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ; ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਹੇ॥੭॥ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ; ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ॥ ਦੁੱਖਾਂ- ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ; ਦੁਖਾ ਸੁਖ ਦੀਏ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੀ ਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਲੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੀਲੁ ਸਨਾਹਾ ਹੇ ॥੮॥ ਨੀਕੇ; ਸਾਚੇ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ॥ ਸਉੱਦਾ- ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਲੈ; ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਸਚਾ ਵਖਰੁ ਜਿਸੁ ਧਨੁ ਪਲੈ; ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਓਮਾਹਾ ਹੇ॥੯॥ ਕੱਚੀਂ ਸਉੱਦੀਂ- ਕਾਚੀ ਸਉਦੀ; ਤੋਟਾ ਆਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੁ ਕਰੇ; ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਪੂੰਜੀ ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ ਸਲਾਮਤਿ; ਚੂਕਾ ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ ਹੇ॥੧੦॥

ਅੰਗ ੧੦੩੩:- ਸਭੁ ਕੋ ਬੋਲੈ ਆਪਣ ਭਾਣੈ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਦੂਜੈ; ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਅੰਧੁਲੇ ਕੀ ਮਤਿ ਅੰਧਲੀ ਬੋਲੀ; ਆਇ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਦੁਖ ਮਹਿ ਜਨਮੈ; ਦੁਖ ਮਹਿ ਮਰਣਾ॥ ਦੂਖੁ ਨ ਮਿਟੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾ॥ ਦੂਖੀ ਉਪਜੈ ਦੂਖੀ ਬਿਨਸੈ; ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ. ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਹਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਸਿਰਕਾਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ- ਸਚੀ ਕਰਣੀ; ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰਾ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਨਹੀ ਜਮ ਧਾਰਾ॥ ਡਾਲ ਛੋਡਿ. ਤਤੁ ਮੂਲੁ ਪਰਾਤਾ; ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਓਮਾਹਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ; ਨਹੀ ਜਮੁ ਮਾਰੈ॥ ਨਾ ਦੁਖੁ ਦੇਖਹਿ; ਪੰਥਿ ਕਰਾਰੈ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਾਹਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਸਿਫਤਿ ਮਹਿਮਾ ਸਜਾਈ ਸਜਾਉਣਾ ਕੀਤੀ ਹੀ- ਓੜੁ ਨ. ਕਥਨੈ; ਸਿਫਤਿ ਸਜਾਈ॥ਰਹ-ਹਿ- ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ; ਰਹਹਿ ਰਜਾਈ॥ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਨਿ ਸੁਹੇਲੇ; ਹੁਕਮਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਕਿਆ ਕਹੀਐ; ਗੁਣ ਕਥਹਿ ਘਨੇਰੇ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ; ਤੂ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ॥੧੬॥੬॥੧੨॥ਦੱਖਣੀ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ॥ ਨੱਗਰੁ। ਨੱਗਰ। ਗੜ੍ਹ- ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ; ਨਗਰ ਗੜ ਅੰਦਰਿ॥ ਗਗਨੰਦਰਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਕਾਸ਼ ਅੰਦਰ ਪੁਰਿ ਪੂਰਨ ਹਨ- ਸਾਚਾ ਵਾਸਾ; ਪੁਰਿ ਗਗਨੰਦਰਿ॥ ਸਾਰੇ ਦੱਦੇ ਨਾਲ- ਅਸਥਿਰੁ ਥਾਨੁ. ਸਦਾ ਨਿਰਮਾਇਲੁ; ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਦਾ॥੧॥ ਹਟਨਾਲੇ ਬਜ਼ਾਰ। ਛੱਜੇ- ਅੰਦਰਿ ਕੋਟ; ਛਜੇ ਹਟਨਾਲੇ॥ ਆਪੇ ਲੇਵੈ; ਵਸਤੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਜੜੇ ਜੜਿ ਜਾਣੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੋਲਾਇਦਾ॥੨॥ ਭੀਤਰਿ ਕੋਟ; ਗੁਫਾ ਘਰ ਜਾਈ॥ ਨਉ ਘਰ ਥਾਪੇ; ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ॥ਅ-ਲਖੁ- ਦਸਵੈ ਪੁਰਖੁ ਅਲੇਖੁ ਅਪਾਰੀ; ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਦਾ॥੩॥ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਇਕ ਵਾਸਾ॥ਖ੍ਹੇਲੁ- ਆਪੇ ਕੀਤੋ ਖੇਲੁ ਤਮਾਸਾ॥ ਬਲਦੀ ਜਲਿ ਨਿਵਰੈ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਆਪੇ ਜਲਨਿਧਿ ਪਾਇਦਾ॥੪॥ ਧਰਤਿ ਉਪਾਇ; ਧਰੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ॥ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਥਾਂਈਂ- ਪਵਣੈ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਸਭ ਥਾਈ; ਕਲਾ ਖਿੰਚਿ ਢਾਹਾਇਦਾ॥੫॥ ਭਾਰ

ਅਠਾਰਹ; ਮਾਲਣਿ ਤੇਰੀ॥ਢੁਲੈ ਪੌਲਾ- ਚਉਰੁ ਢੁਲੈ; ਪਵਣੈ ਲੈ ਫੇਰੀ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ. ਦੀਪਕ ਰਾਖੇ; ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਇਦਾ॥੬॥ ਪੰਚ ਪੰਜ ਇੰਦ੍ਰੇ। ਉੱਡਰਿ,ਧਾਵ-ਹਿ- ਪੰਖੀ ਪੰਚ; ਉਡਰਿ ਨਹੀ ਧਾਵਹਿ॥ਪਾਵ-ਹਿ- ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਰਵੈ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਗ ਚੁਗਾਇਦਾ॥੭॥ ਝਿਲਮਿਲਿ ਝਿਲਕੈ; ਚੰਦੁ ਨ ਤਾਰਾ॥ ਗੈਣਾਰਾ ਅਕਾਸ਼।ਨ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਨ ਬਿਜੁਲਿ ਗੈਣਾਰਾ॥ ਅ-ਕਥੀ ਪੌਲਾ- ਅਕਥੀ ਕਥਉ. ਚਿਹਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਮਨਿ ਭਾਇਦਾ॥੮॥ ਪਸਰੀ ਕਿਰਣਿ; ਜੋਤਿ ਉਜਿਆਲਾ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ. ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ॥ ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੁ, ਸਦਾ ਧੁਨਿ; ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ. ਵਾਇਦਾ॥੯॥

ਅੰਗ ੧੦੩੪:- ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਜੈ॥ ਸਗਲ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਛਾਜੈ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ. ਤੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਦਰਿ ਸੋਹੈ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਈ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ; ਦੂਜਾ ਕੋਈ॥ ਏਕੰਕਾਰੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ; ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਗਵਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ; ਦੂਆ ਤੀਆ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਸੁ ਅਪਰ ਪਰੰਪਰੁ; ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਚੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ; ਤੇਰਾ ਚੀਰਾ॥ ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਜਾਚੈ; ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਪਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਸਚੁ; ਹਾਥਿ ਤੁਮਾਰੈ॥ ਵੇਪਰਵਾਹ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰੈ॥ ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਆਪੇ ਦੇਖਿ. ਦਿਖਾਵੈ ਆਪੇ॥ ਆਪੇ ਥਾਪਿ; ਉਥਾਪੇ ਆਪੇ॥ ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਜੇਤੀ ਹੈ; ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਅੰਦਰਿ॥ ਬਿਜਮੰਦਰਿ ਸੱਚਖੰਡ,ਸਤਿਸੰਗਤਿ- ਦੇਖਹਿ ਆਪਿ; ਬੈਸਿ ਬਿਜਮੰਦਰਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥੧॥੧੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਾ; ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ; ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ਤੂ ਭਾਵਹਿ ਕਰਤੇ; ਆਪੇ ਰਸਨ ਰਸਾਇਦਾ॥੧॥ਸੋਹ-ਨਿ- ਸੋਹਨਿ ਭਗਤ; ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਮੁਕਤੁ ਭਏ; ਹਰਿ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਇ. ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ॥੨॥ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਤਪੇ ਮੁਨਿ; ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਕੇਤੇ ਬਨਵਾਸੀ; ਅੰਤੁ ਨ ਕੋਈ ਪਾਇਦਾ॥੩॥ ਵਿਣੁ ਜਾਣਾਏ; ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਸੁ ਆਪਣ ਭਾਣੈ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੀਅ ਉਪਾਏ; ਭਾਣੈ ਸਾਹ ਲਵਾਇਦਾ॥੪॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਨਿਹਚਉ ਹੋਵੈ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਏ; ਰੋਵੈ॥ ਨਾਵਹੁ ਭੁਲਾ. ਠਉਰ ਨ ਪਾਏ; ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੫॥ ਨਿਰਮਲ ਕਾਇਆ ਊਜਲ ਹੰਸਾ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸਾ॥ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰਿ ਪੀਵੈ; ਬਾਹੁੜਿ. ਦੂਖੁ ਨ ਪਾਇਦਾ॥੬॥ ਬਹੁ ਸਾਦਹੁ; ਦੂਖੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਭੋਗਹੁ ਰੋਗ; ਸੁ ਅੰਤਿ ਵਿਗੋਵੈ॥ ਹਰਖਹੁ ਸੋਗੁ. ਨ ਮਿਟਈ ਕਬਹੂ; ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਭਰਮਾਇਦਾ॥੭॥ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ; ਭਵੈ

ਸਬਾਈ॥ ਸਾਚਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਨਿਰਭਉ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸਚੁ ਜਾਤਾ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੮॥ ਅ-ਟਲੁ- ਅਟਲੁ ਅਡੋਲੁ ਅਤੋਲੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹਿ; ਫੇਰਿ ਉਸਾਰੇ॥ਪਤੀ-ਆਇਦਾ- ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ. ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ; ਅੰਗ ੧੦੩੫:- ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਪਤੀਆਇਦਾ॥੯॥ ਹਮ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਾਚ ਭਲੇ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਸੋਈ ਜਿਣਿ ਜਾਸੀ; ਆਪੇ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਪੱਲੈ- ਪਲੈ ਸਾਚੁ; ਸਚੇ ਸਚਿਆਰਾ॥ ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ; ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸਾਚੁ ਕਲਾ ਧਰਿ ਥਾਪੀ; ਸਾਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇਦਾ॥੧੧॥ ਵਡਾ ਵਡਾ; ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਸੋਝੀ ਕਿਨੈ ਨ ਹੋਈ॥ ਸਾਚਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਸਾਚੇ ਭਾਏ; ਨਾ ਵੀਛੁੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੨॥ਧਾਂਹੀਂ- ਧੁਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੇ; ਧਾਹੀ ਰੁੰਨੇ ॥ਜਨਮ-ਹਿ- ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ; ਮੁਹਲਤਿ ਪੁੰਨੇ॥ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ. ਤਿਸੁ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਮੇਲਿ. ਨ ਪਛੋਤਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ॥ ਆਪੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ; ਆਪੇ ਮੁਕਤਾ॥ ਆਪੇ ਮੁਕਤਿ ਦਾਨੁ ਮੁਕਤੀਸਰੁ; ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਦਾ ॥੧੪॥ ਦਾਨਾ ਕੈ ਸਿਰਿ ਦਾਨੁ; ਵੀਚਾਰਾ॥ਸਮਰੱਥੁ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ; ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਸੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਸਾਚੇ ਭਾਵਹਿ॥ਉਪਜ-ਹਿ,ਸਮਾਵ-ਹਿ- ਤੁਝ ਤੇ ਉਪਜਹਿ; ਤੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵਹਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥੨॥੧੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅਰਬਦ ਗਿਣਤੀ।ਨਰਬਦ ਅਨ-ਗਿਣਤ - ਅਰਬਦ ਨਰਬਦ ਧੁੰਧੂਕਾਰਾ॥ ਧਰਣਿ ਨ ਗਗਨਾ; ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਨਾ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ. ਨ ਚੰਦੁ, ਨ ਸੂਰਜੁ; ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇਦਾ॥੧॥ ਖਾਣੀ ਨ ਬਾਣੀ; ਪਉਣ ਨ ਪਾਣੀ॥ ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ; ਨ ਆਵਣ ਜਾਣੀ॥ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਪਤ ਨਹੀ ਸਾਗਰ; ਨਦੀ ਨ ਨੀਰੁ ਵਹਾਇਦਾ॥੨॥ਪ-ਇਆਲਾ- ਨਾ ਤਦਿ; ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲਾ॥ ਖੈ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਲਾ ਕਾਲ।ਨਹੀ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਦੋਜਕੁ ਭਿਸਤੁ ਨਹੀ ਖੈ ਕਾਲਾ॥ ਨਰਕੁ ਸੁਰਗੁ ਨਹੀ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ; ਨਾ ਕੋ ਆਇ. ਨ ਜਾਇਦਾ॥੩॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ; ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਨਾਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਹੀ. ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮਾ; ਨਾ ਕੋ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੪॥ ਨਾ ਤਦਿ. ਜਤੀ ਸਤੀ ਬਨਵਾਸੀ ॥ ਨਾ ਤਦਿ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭੇਖੁ ਨ ਕੋਈ; ਨਾ ਕੋ ਨਾਥੁ ਕਹਾਇਦਾ॥੫॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਨਾ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ॥ ਨਾ ਕੋ; ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ਦੂਜਾ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਵਿਗਸੈ; ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ॥੬॥ ਨਾ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ; ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ॥ ਕਾਨ੍ਹੁ- ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਨ ਗਊ ਗੁੋਆਲਾ॥ ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਪਾਖੰਡੁ ਨ ਕੋਈ; ਨਾ ਕੋ ਵੰਸੁ ਵਜਾਇਦਾ ॥੭॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ਮਾਖੀ॥ ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਨਹੀ ਦੀਸੈ ਆਖੀ॥ ਮਮਤਾ ਜਾਲੁ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਮਾਥੈ; ਨਾ ਕੋ ਕਿਸੈ ਧਿਆਇਦਾ॥੮॥ ਨਿੰਦੁ ਬਿੰਦੁ ਨਹੀ ਜੀਉ ਨ ਜਿੰਦੋ॥ ਨਾ ਤਦਿ ਗੋਰਖੁ; ਨਾ ਮਾਛਿੰਦੋ॥ ਨਾ ਤਦਿ ਅੰਗ ੧੦੩੬:- ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕੁਲ ਓਪਤਿ; ਨਾ ਕੋ ਗਣਤ ਗਣਾਇਦਾ॥੯॥ ਵਰਨ ਭੇਖ ਨਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ॥ ਦੇਉ ਨ ਦੇਹੁਰਾ ਗਊ ਗਾਇਤ੍ਰੀ॥ਜੱਗ- ਹੋਮ ਜਗ ਨਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣੁ; ਨਾ ਕੋ ਪੂਜਾ ਲਾਇਦਾ॥੧੦॥ਮੁੱਲਾਂ- ਨਾ ਕੋ ਮੁਲਾ; ਨਾ ਕੋ

ਕਾਜੀ॥ ਨਾ ਕੋ ਸੇਖੁ ਮਸਾਇਕੁ ਹਾਜੀ॥ ਰਈਅਤਿ ਰਾਉ ਨ ਹਉਮੈ ਦੁਨੀਆ; ਨਾ ਕੋ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਭਾਉ ਨ ਭਗਤੀ; ਨਾ ਸਿਵ ਸਕਤੀ॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਬਿੰਦੁ ਨਹੀ ਰਕਤੀ॥ ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ; ਸਾਚੇ ਏਹੋ ਭਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ॥ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ਉਦੈ ਨਹੀ ਆਸਤ॥ ਕਹਤਾ ਬਕਤਾ ਆਪਿ ਅਗੋਚਰੁ; ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਜੱਗਤੁ- ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਤਾ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਬਾਝੁ ਕਲਾ; ਆਡਾਣੁ ਰਹਾਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਉਪਾਏ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਵਿਰਲੇ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਹੁਕਮੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਪਰਗਟੀਆਇਦਾ- ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਅਰੰਭੇ; ਗੁਪਤਹੁ ਪਰਗਟੀਆਇਦਾ॥੧੫॥ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ; ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਬਿਸਮਾਦੀ; ਬਿਸਮ ਭਏ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ॥੧੬॥੩॥੧੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਸਾਚਾ ਥਾਨੁ ਕੀਓ ਦਇਆਲਾ ॥ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧਨੁ; ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਰਚਾਇਦਾ॥੧॥ ਨਉ ਘਰ ਥਾਪੇ; ਥਾਪਣਹਾਰੈ॥ ਦਸਵੈ ਵਾਸਾ; ਅਲਖ ਅਪਾਰੈ॥ ਸਾਇਰ ਸਪਤ ਭਰੇ ਜਲਿ ਨਿਰਮਲਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਇਦਾ॥੨॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ॥ ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇਦਾ॥੩॥ ਗੜ੍ਹ।ਪਟਣ ਪੋਲਾ- ਗੜ ਮਹਿ; ਹਾਟ ਪਟਣ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਪੂਰੈ ਤੋਲਿ; ਤੋਲੈ ਵਣਜਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਰਤਨੁ ਵਿਸਾਹੇ ਲੇਵੈ; ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ॥੪॥ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਪਾਵਣਹਾਰੈ॥ ਵੇਪਰਵਾਹ ਪੂਰੇ ਭੰਡਾਰੈ॥ਬੁੱਝਾਇਦਾ- ਸਰਬ ਕਲਾ ਲੇ ਆਪੇ ਰਹਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਇਦਾ ॥੫॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ॥ ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ. ਨ ਮਾਰੈ ਫੇਟੈ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸੀ; ਆਪੇ ਬਿਗਸਿ ਧਿਆਇਦਾ॥੬॥ ਆਪੇ ਵਰਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ॥ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ; ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਦਾ॥੭॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੈ ਅਮੋਲੋ॥ ਕਬ ਹੀ ਨ ਘਾਟਸਿ; ਪੂਰਾ ਤੋਲੋ॥ ਸਚੇ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ; ਸਚੋ ਸਉਦਾ ਪਾਇਦਾ॥੮॥ ਸਚਾ ਸਉਦਾ; ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਪਾਏ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਗ ੧੦੩੭:- ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ; ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸਮਾਇਦਾ॥੯॥ ਹੁਕਮੇ ਆਇਆ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਜੱਗਤੁ- ਹੁਕਮੇ ਦੀਸੈ; ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ਪਇਆਲਾ- ਹੁਕਮੇ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲਾ; ਹੁਕਮੇ ਕਲਾ ਰਹਾਇਦਾ॥੧੦॥

ਹੁਕਮੇ ਧਰਤੀ; ਧਉਲ ਸਿਰਿ ਭਾਰੰ॥ ਹੁਕਮੇ; ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਗੈਣਾਰੰ॥ਖੇਲ ਖੇਲਾਇਦਾ- ਹੁਕਮੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਘਰਿ ਵਾਸਾ; ਹੁਕਮੇ ਖੇਲ ਖੇਲਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਹੁਕਮੇ; ਆਡਾਣੇ ਆਗਾਸੀ॥ ਹੁਕਮੇ; ਜਲ ਥਲ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਵਾਸੀ॥ ਹੁਕਮੇ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਸਦਾ; ਫੁਨਿ ਹੁਕਮੇ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਹੁਕਮਿ ਉਪਾਏ ਦਸ ਅਉਤਾਰਾ॥ਅਗਣਤ- ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਅਗਣਤ ਅਪਾਰਾ ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ. ਸੁ

ਦਰਗਹ ਪੈਝੈ; ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਇ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਹੁਕਮੇ; ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਦਾਰੇ॥ ਹੁਕਮੇ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਆਪਿ ਨਾਥੁ. ਨਥੀਂ ਸਭ ਜਾ ਕੀ; ਬਖਸੇ. ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਦਾ॥੧੪॥ਗੜ੍ਹੈ- ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਗੜੈ ਮਹਿ ਰਾਜਾ॥ ਨੇਬ ਚੋਬਦਾਰ, ਖਵਾਸ ਚੌਰਦਾਰ- ਨੇਬ ਖਵਾਸ; ਭਲਾ ਦਰਵਾਜਾ॥ ਮਿਥਿਆ ਲੋਭੁ. ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਵਾਸਾ; ਲਬਿ ਪਾਪਿ ਪਛੁਤਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਕਾਰੀ ਔਸ਼ਧੀ।ਨੱਗਰ- ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ; ਨਗਰ ਮਹਿ ਕਾਰੀ॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ; ਸਰਣਿ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਤਿ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥੪॥੧੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁੰਨ ਕਲਾ ਅਪਰੰਪਰਿ ਧਾਰੀ॥ ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ॥ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਸੁੰਨਹੁ ਸੁੰਨੁ ਉਪਾਇਦਾ॥੧॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਸੁੰਨੈ ਤੇ ਸਾਜੇ॥ ਗੜ੍ਹ। ਰਾਜੇ ਪੋਲਾ- ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ; ਕਾਇਆ ਗੜ ਰਾਜੇ॥ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ; ਸੁੰਨੇ ਕਲਾ ਰਹਾਇਦਾ॥੨॥ ਸੁੰਨਹੁ; ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਉਪਾਏ॥ ਸੁੰਨੇ ਵਰਤੇ ਜੁਗ ਸਬਾਏ॥ ਇਸੁ ਪਦ ਵੀਚਾਰੇ. ਸੋ ਜਨੁ ਪੂਰਾ; ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਦਾ॥੩॥ ਸੁੰਨਹੁ; ਸਪਤ ਸਰੋਵਰ ਥਾਪੇ॥ ਜਿਨਿ ਸਾਜੇ; ਵੀਚਾਰੇ ਆਪੇ॥ਨ੍ਹਾਵੈ- ਤਿਤੁ ਸਤ ਸਰਿ ਮਨੂਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਵੈ; ਫਿਰਿ ਬਾਹੁੜਿ. ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਇਦਾ॥੪॥ ਸੁੰਨਹੁ; ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਗੈਣਾਰੇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਜੋਤਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੇ॥ ਸੁੰਨੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਸੁੰਨੇ ਤਾੜੀ ਲਾਇਦਾ॥੫॥ ਸੁੰਨਹੁ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ਉਪਾਏ॥ ਥੰਮ੍ਹਾ, ਕਲ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਥੰਮਾ ਰਾਖੇ; ਸਚੁ ਕਲ ਪਾਏ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਜਿ ਮੇਖੁਲੀ ਮਾਇਆ; ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਖਪਾਇਦਾ॥੬॥ ਸੁੰਨਹੁ ਖਾਣੀ ਸੁੰਨਹੁ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁੰਨਹੁ ਉਪਜੀ; ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਉਤਭੁਜੁ ਚਲਤੁ ਕੀਆ ਸਿਰਿ ਕਰਤੈ; ਬਿਸਮਾਦੁ ਸਬਦਿ ਦੇਖਾਇਦਾ॥੭॥ ਸੁੰਨਹੁ; ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਕੀਏ॥ ਸੁਖਾਂ- ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ; ਸੁਖਾ ਦੁਖ ਦੀਏ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੀ ਤੇ ਅਮਰੁ ਅਤੀਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਗ ੧੦੩੮:- ਨਿਜ ਘਰੁ ਪਾਇਦਾ॥੮॥ ਰਿਗੁ ਸ਼ੁੱਧ ਪੋਲਾ, ਅ-ਥਰਬਣੁ- ਸਾਮ ਵੇਦੁ ਰਿਗੁ; ਜੁਜਰੁ ਅਥਰਬਣੁ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਮੁਖਿ; ਮਾਇਆ ਹੈ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋ; ਤਿਉ ਬੋਲੇ ਜਿਉ ਬੋਲਾਇਦਾ॥੯॥ ਸੁੰਨਹੁ; ਸਪਤ ਪਾਤਾਲ ਉਪਾਏ॥ ਸੁੰਨਹੁ; ਭਵਣ ਰਖੇ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਅਪਰੰਪਰਿ; ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਕੀਆ ਕਮਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਰਜ ਤਮ ਸਤ ਕਲ; ਤੇਰੀ ਛਾਇਆ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਗੁਣਿ ਚਉਥੈ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਸੁੰਨਹੁ ਉਪਜੇ; ਦਸ ਅਵਤਾਰਾ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ. ਕੀਆ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸਾਜੇ; ਸਭਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਮਝੈ; ਰੋਗੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਇਹ ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ; ਜਾਣੈ ਜਨੁ ਕੋਈ॥ ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਰਾਇਣ; ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ਪਤਿ ਪਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਪੰਚ ਤਤੁ; ਸੁੰਨਹੁ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਦੇਹ ਸੰਜੋਗੀ; ਕਰਮ ਅਭਿਆਸਾ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ. ਮਸਤਕਿ ਲੀਖੇ; ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਜਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਊਤਮ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਲੇ॥ਮੱਤਵਾਲੇ- ਸਬਦਿ ਰਤੇ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਮਤਵਾਲੇ॥ ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਗਿਆਨੁ, ਗੁਰੂ ਤੇ

ਪਾਈਐ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਇਸੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕਉ; ਨੇਹੁ ਘਨੇਰਾ॥ ਕੋਈ ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ; ਕਰਹੁ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਹਉਮੈ ਸਹਸਾ; ਨਰੁ ਲੋਭੀ ਕੂੜੁ ਕਮਾਇਦਾ॥੧੬॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਪਾਏ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ; ਸਚੇ ਘਰ ਬਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਨਾਦੁ ਸਬਦ ਧੁਨਿ; ਸਚੁ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੭॥੫॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ਦ੍ਇਆਲਾ- ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਆਇ ਨ ਜਾਈ; ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਲਾ॥ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਈ; ਰਹਿਓ ਨਿਰਾਲਮੁ ਰਾਇਆ॥੧॥ ਜਗੁ ਤਿਸ ਕੀ ਛਾਇਆ; ਜਿਸੁ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਇਆ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੈਣ, ਨ ਭਰਾਉ ਕਮਾਇਆ॥ ਕੁਲ ਪੋਲਾ-ਅਜਰਾਵਰ ਬੁਢੇਪੇ ਰਹਿਤ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ- ਅਜਰਾ੍ਵਰ- ਨਾ ਤਿਸੁ ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ, ਕੁਲ ਜਾਤੀ; ਓਹੁ ਅਜਰਾਵਰੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥੨॥ਕਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਤੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ;ਨਾਹੀ ਸਿਰਿ ਕਾਲਾ॥ ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਅਲੇਖ, ਅਗੰਮ ਨਿਰਾਲਾ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖਿ ਸਬਦਿ ਅਤਿ ਸੀਤਲੁ; ਸਹਜ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਇਆ॥੩॥ ਤ੍ਰੈ ਵਰਤਾਇ ;ਚਉਥੈ ਘਰਿ ਵਾਸਾ॥ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ; ਕੀਏ ਇਕ ਗ੍ਰਾਸਾ॥ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਸਰਬ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਗੁਰਿ. ਅਨਹਦ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਇਆ॥੪॥ ਊਤਮ ਜਨ ਸੰਤ ਭਲੇ; ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਤੇ; ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਰੇਣ ਸੰਤ ਜਨ ਸੰਗਤਿ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ॥੫॥ ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅੰਗ ੧੦੩੯:- ਜੀਅ ਸਭਿ ਤੇਰੇ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ; ਹਮ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ; ਗੁਰਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਦੀਪਾਇਆ॥੬॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ; ਇਹੁ ਤਨੁ ਕੀਆ॥ ਆਤਮ ਰਾਮ ਪਾਏ; ਸੁਖੁ ਥੀਆ॥ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਲਾਗਾ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ॥੭॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੂਖ ਪਿਆਸ; ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਰਾਤਾ ਕੇਵਲ ਬੈਰਾਗੀ; ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇਆ॥੮॥ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਤੀ॥ ਸਬਦੁ ਰਸਾਲੁ ਰਸਨ ਰਸਿ ਰਸਨਾ; ਬੇਣੁ ਰਸਾਲੁ ਵਜਾਇਆ ॥੯॥ ਬੇਣੁ ਰਸਾਲ ਵਜਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਜਾ ਕੀ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ ਬੂਝਹੁ ਇਹ ਬਿਧਿ ਗੁਰਮਤਿ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇਆ॥੧੦॥ ਐਸੇ ਜਨ; ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰੇ॥ਰਹ੍ਹਿ- ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਹਿ; ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰੇ॥ ਆਪਿ ਤਰਹਿ. ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰਹਿ; ਤਿਨ ਸਫਲ ਜਨਮੁ, ਜਗਿ ਆਇਆ॥੧੧॥ ਘਰੁ ਦਰੁ ਮੰਦਰੁ; ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥ ਜਿਸੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ਗੜ੍ਹ, ਮਹਲੀ ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ- ਕਾਇਆ ਗੜ ਮਹਲ, ਮਹਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ॥੧੨॥ ਚਤੁਰ ਦਸ ਹਾਟ; ਦੀਵੇ ਦੁਇ ਸਾਖੀ॥ ਸੇਵਕ ਪੰਚ; ਨਾਹੀ ਬਿਖੁ ਚਾਖੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਨਿਰਮੋਲਕ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ॥੧੩॥ ਤਖਤਿ ਬਹੈ; ਤਖਤੈ ਕੀ ਲਾਇਕ॥ ਪੰਚ ਸਮਾਏ; ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਇਕ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ. ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ; ਸਹਸਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੧੪॥ ਤਖਤਿ ਸਲਾਮੁ ਹੋਵੈ. ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥ ਇਹੁ ਸਾਚੁ ਵਡਾਈ; ਗੁਰਮਤਿ ਲਿਵ ਜਾਤੀ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਤਰੁ ਤਾਰੀ; ਹਰਿ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਪਾਇਆ॥੧੫॥੧॥੧੮॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ; ਰੇ ਜਨ ਭਾਈ॥ਰਹ–ਹੁ- ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ; ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ॥ ਤਸਕਰੁ ਚੋਰੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਤਾ ਕਉ; ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਸਬਦਿ ਜਗਾਇਆ॥੧॥ ਤੂ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਰਾਜਾ॥ ਤੂ ਆਪਿ ਸਵਾਰਹਿ; ਜਨ ਕੇ ਕਾਜਾ॥ ਅਮਰੁ ਅਡੋਲੁ ਅਪਾਰੁ ਅਮੋਲਕੁ; ਹਰਿ ਅਸਥਿਰ ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਇਆ॥੨॥ਨੱਗਰੀ- ਦੇਹੀ ਨਗਰੀ ਊਤਮ ਥਾਨਾ॥ ਪੰਚ ਲੋਕ ਵਸਹਿ ਪਰਧਾਨਾ॥ ਊਪਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇਆ॥੩॥ ਦੇਹੀ ਨਗਰੀ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰਣੈਹਾਰੈ ਸਾਜੇ॥ ਦਸਵੈ ਪੁਰਖੁ ਅਤੀਤੁ ਨਿਰਾਲਾ; ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥੪॥ ਪੁਰਖੁ ਅਲੇਖੁ ਸਚੇ ਦੀਵਾਨਾ॥ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਸਚੁ ਨੀਸਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਖੋਜਿ ਲਹਹੁ ਘਰੁ ਅਪਨਾ; ਹਰਿ ਅੰਗ ੧੦੪੦:- ਆਤਮ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ॥੫॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨਾ॥ ਅਦਲੁ ਕਰੇ; ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਸਮਾਨਾ॥ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਗਰਦਨਿ ਮਾਰੇ ਸਜ਼ਾ ਸੀ,ਜਿਸ 'ਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਗਰਦਨਿ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਵੱਢਦੇ ਸਨ।ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ.ਦੀ ਮੰਦ ਵਾਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਗਰਦਨਿ (ਲੈ) ਫੜ ਕੇ,ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ, ਬੰਦਗੀ ਰੂਪੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਵੱਢ ਦਿਤੀ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ. ਲੈ ਗਰਦਨਿ ਮਾਰੇ; ਹਉਮੈ ਲੋਭੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੬॥ ਸਚੈ ਥਾਨਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਆਪਿ ਪਛਾਣੈ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਨਿਵਾਸੁ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੭॥ਚੱਲੈ- ਨਾ ਮਨੁ ਚਲੈ, ਨ ਪਉਣੁ ਉਡਾਵੈ॥ ਜੋਗੀ; ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਵੈ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਝੁਣਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਵਾਇ ਸੁਣਾਇਆ॥੮॥ ਭਉ ਬੈਰਾਗਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਾ॥ ਹਉਮੈ ਤਿਆਗੀ ਅਨਹਦਿ ਰਾਤਾ॥ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਣੈ; ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਾਇਆ॥੯॥ ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਨੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਰੋਗ ਕਟੇ; ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਭਉ ਭੰਜਨੁ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ॥੧੦॥ ਕਾਲੈ ਕਵਲੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਣੈ॥ ਬੂਝੈ ਕਰਮੁ; ਸੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਪਛਾਣੈ; ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਚੋਜੁ ਸਬਾਇਆ॥੧੧॥ ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪਰਖਣਹਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਕਸਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਏ; ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਆ॥੧੨॥ਦ–ਇਆਲਿ- ਆਪਿ ਦਇਆਲਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ. ਬਨਵਾਰੀ॥ ਪੁਰਖੁ ਅਤੀਤੁ ਵਸੈ ਨਿਹਕੇਵਲੁ; ਗੁਰ ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧੩॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ; ਗਰਬੁ ਗਵਾਏ॥ ਦੂਜਾ ਮੇਟੈ; ਏਕੁ ਦਿਖਾਏ॥ਅ–ਕੁਲ- ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਜੋਨੀ; ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਇਆ॥੧੪॥ ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ; ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੇ; ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਲਾਹਾ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਚੁ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥੧੫॥੨॥੧੯॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ਕਹ–ਹੁ- ਸਚੁ ਕਹਹੁ; ਸਚੈ ਘਰਿ ਰਹਣਾ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਹੁ; ਭਵਜਲੁ ਜਗੁ ਤਰਣਾ॥ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ. ਗੁਰੁ ਬੇੜੀ ਤੁਲਹਾ; ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇਆ ॥੧॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਲੋਭ ਬਿਨਾਸਨੁ॥ ਨਉ ਦਰ ਮੁਕਤੇ; ਦਸਵੈ ਆਸਨੁ॥ ਊਪਰਿ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ; ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ॥੨॥ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਵਹੁ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਤਰੀਐ॥ ਅ–ਕਲੁ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮ- ਅਕਲੁ ਗਾਇ; ਜਮ ਤੇ

ਕਿਆ ਡਰੀਐ॥ ਜਤ ਜਤ ਦੇਖਉ. ਤਤ ਤਤ ਤੁਮ ਹੀ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੁਤੀਆ ਗਾਇਆ॥੩॥ ਸਚੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸਚੁ ਹੈ ਸਰਣਾ॥ ਜਿਤੈ ਪੋਲਾ- ਸਚੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ; ਜਿਤੈ ਲਗਿ ਤਰਣਾ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਅਕਥੁ ਕਥੈ ਦੇਖੈ ਅਪਰੰਪਰੁ; ਫੁਨਿ. ਗਰਭਿ ਨ ਜੋਨੀ ਜਾਇਆ॥੪॥ ਸਚ ਬਿਨੁ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ; ਆਵੈ ਜਾਵੈ॥ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੫॥

ਅੰਗ ੧੦੪੧:- ਸਚ ਬਿਨੁ; ਭਵਜਲੁ. ਜਾਇ ਨ ਤਰਿਆ॥ ਏਹੁ ਸਮੁੰਦੁ ਅਥਾਹੁ; ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਭਰਿਆ॥ ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇ ਊਪਰਿ; ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ ਪਾਇਆ॥੬॥ ਝੂਠੀ; ਜਗ ਹਿਤ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਬਿਲਮ ਨ ਲਾਗੈ; ਆਵੈ ਜਾਈ॥ ਚੱਲਹਿ- ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ, ਚਲਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਉਪਜੈ ਬਿਨਸਿ ਖਪਾਇਆ॥੭॥ ਉਪਜਹਿ ਬਿਨਸਹਿ; ਬੰਧਨ ਬੰਧੇ॥ਗਲਿ ਪੋਲਾ- ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਗਲਿ ਫੰਧੇ॥ ਜਿਸੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ; ਸੋ ਜਮਪੁਰਿ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ॥੮॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ; ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਿਉ ਧਿਆਈਐ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਹੁ ਤਰਹੁ ਭਵ ਦੁਤਰੁ; ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੯॥ ਜਮਨਾ ਕਿਨਾਰੇ ਮਥਰਾ ਪਾਸ ਗੋ-ਵਰਧਨ ਪਰਬਤ।- ਗੁਰਮਤਿ;ਕ੍ਰਿਸਨਿ ਗੋਵਰਧਨ ਧਾਰੇ॥ ਗੁਰਮਤਿ; ਸਾਇਰਿ ਪਾਹਣ ਤਾਰੇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਹੁ. ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈਐ; ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ. ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੧੦॥ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਹੁ; ਤਰਹੁ ਸਚੁ ਤਾਰੀ॥ ਆਤਮ ਚੀਨਹੁ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਅ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਜਮ ਕੇ ਫਾਹੇ. ਕਾਟਹਿ ਹਰਿ ਜਪਿ; ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ॥੧੧॥ ਗੁਰਮਤਿ; ਪੰਚ ਸਖੇ ਗੁਰਭਾਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ; ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ. ਸਮਾਈ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜਗਜੀਵਨ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥੧੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ; ਕਿਸ ਕੀ ਕੀਜੈ॥ ਚੀਨਹੁ ਆਪੁ ਜਪਹੁ ਜਗਦੀਸਰੁ; ਹਰਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥੧੩॥ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ. ਖੰਡਿ ਸੋ ਜਾਣਹੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਹੁ; ਸਬਦਿ ਪਛਾਣਹੁ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਭੋਗੇ ਭੋਗਣਹਾਰਾ; ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ ਸਬਾਇਆ॥੧੪॥ ਗੁਰਮਤਿ ਬੋਲਹੁ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੂਚਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਆਖੀ ਦੇਖਹੁ ਊਚਾ॥ ਸ੍ਰਵਣੀ ਨਾਮੁ ਸੁਣੈ ਹਰਿ ਬਾਣੀ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰੰਗਾਇਆ॥੧੫॥੩॥੨੦॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਪਰਹਰੁ ਪਰ ਨਿੰਦਾ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਤਜਿ; ਹੋਹੁ ਨਿਚਿੰਦਾ ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਸੰਗਲੁ ਤੋੜਿ. ਨਿਰਾਲਾ; ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਨਿਸਿ ਦਾਮਨਿ ਜਿਉ ਚਮਕਿ; ਚੰਦਾਇਣੁ ਦੇਖੈ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ; ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਪੇਖੈ॥ ਆਨੰਦ ਰੂਪੁ ਅਨੂਪੁ ਸਰੂਪਾ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਇਆ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਹੁ; ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਰੇ॥ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਦੀਪਕੁ ਗੈਣਾਰੇ॥ ਦੇਖਿ ਅਦਿਸਟੁ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਸਭੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸਬਾਇਆ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਏ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਉ ਜਾਏ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਅਨਭਉ ਪਦੁ ਪਾਵੈ; ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਊਚੀ ਪਦਵੀ ਊਚੋ ਊਚਾ; ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ॥੪॥ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਅਗੋਚਰੁ; ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੪੨:- ਅਤਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ. ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਜੈ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੫॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੀਰਾ॥ ਹਰਿ ਜਪਤੇ; ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ. ਧੀਰਾ॥ ਦੁਘਟ ਪੋਲਾ- ਦੁਘਟ ਘਟ. ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਈਐ; ਬਾਹੁੜਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਜਾਇਆ॥੬॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਤਰੰਗਾ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮੰਗਾ॥ ਜੱਗਤੁ- ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ; ਹਰਿ ਤਾਰੇ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ॥੭॥ ਵਾਕੇ ਵਾਕਾਂ ਅਨੁਸਾਰ- ਜਿਨਿ ਜਪੁ ਜਪਿਓ; ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਵਾਕੇ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਜਮਕੰਕਰ ਕਾਲੁ; ਸੇਵਕ ਪਗ ਤਾ ਕੇ॥ਜੱਗੁ- ਊਤਮ ਸੰਗਤਿ. ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਊਤਮ; ਜਗੁ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਤਰਾਇਆ॥੮॥ ਜੱਗਤੁ- ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ;ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਤਰੀਐ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ; ਅੰਤਰਿ ਜਰੀਐ॥ਚੜ੍ਹਾਇਆ- ਪੰਚ ਬਾਣ ਲੇ ਜਮ ਕਉ ਮਾਰੈ; ਗਗਨੰਤਰਿ ਧਣਖੁ ਚੜਾਇਆ॥੯॥ ਸਾਕਤ ਨਰਿ; ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ॥ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਬਿਨੁ;

ਆਈਐ ਜਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਪਰਾਇਣੁ; ਹਰਿ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧੦॥ ਨਿਰਭਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਰਖਵਾਲਾ॥ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਧੁਨਿ ਅਨੰਦ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ॥੧੧॥ ਨਿਰਭਉ ਸੋ; ਸਿਰਿ ਨਾਹੀ ਲੇਖਾ॥ ਆਪਿ ਅਲੇਖੁ; ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਦੇਖਾ॥ ਆਪਿ ਅਤੀਤੁ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ; ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਸੋ ਪਾਇਆ॥੧੨॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਣੈ॥ ਸੋ ਨਿਰਭਉ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ॥ ਅੰਤਰੁ ਦੇਖਿ. ਨਿਰੰਤਰਿ ਬੂਝੈ; ਅਨਤ. ਨ ਮਨੁ ਡੋਲਾਇਆ॥੧੩॥ ਨਿਰਭਉ ਸੋ; ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਸਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧੪॥ਬਾਹਰਿ- ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ॥ ਅਲਿਪਤੁ ਚੱਲਤੇ- ਰਹੈ ਅਲਿਪਤੁ; ਚਲਤੇ ਘਰਿ ਆਣੈ॥ ਊਪਰਿ ਆਦਿ ਸਰਬ ਤਿਹੁ ਲੋਈ; ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥੧੫॥੪॥੨੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਨੈਹਾਰ; ਅਪਾਰਾ ॥ ਕਿਹ ਕੋਈ- ਕੀਤੇ ਕਾ; ਨਾਹੀ ਕਿਹੁ ਚਾਰਾ॥ਚੱਲਾਇਆ- ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਰਿਜਕੁ ਦੇ ਆਪੇ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਇਆ॥੧॥ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਇ; ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥ ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ; ਕਿਸੁ ਆਖਾਂ ਦੂਰੇ॥ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਖਹੁ; ਵਰਤੈ ਤਾਕੁ ਸਬਾਇਆ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਉ ਮੇਲੇ; ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਏ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਆਨਦ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਅਗੋਚਰ; ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਭਰਮੁ ਜਾਇਆ॥੩॥ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥ਚੱਲਣਵਾਰਾ- ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਚਲਣਵਾਰਾ॥ ਅੰਗ ੧੦੪੩:- ਮੋਹ ਪਸਾਰ ਨਹੀ ਸੰਗਿ ਬੇਲੀ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ. ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੪॥ ਜਿਸ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ਗੁਰਮਤਿ ਸੂਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹੁ; ਜਿਨਿ ਭੂਲਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ॥੫॥ ਸੰਤ ਜਨਾਂ; ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਸੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਜਾਚਿਕੁ ਸੇਵ ਕਰੇ ਦਰਿ ਹਰਿ ਕੈ; ਹਰਿ

ਦਰਗਹ ਜਸੁ ਗਾਇਆ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ; ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਏ॥ ਸਾਕਤ ਠਉਰ ਨਾਹੀ. ਹਰਿ ਮੰਦਰ; ਜਨਮ ਮਰੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੭॥ ਸੇਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮੁੰਦੁ ਅਥਾਹਾ॥ ਪਾਵਹੁ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਧਨੁ ਲਾਹਾ॥ ਬਿਖਿਆ ਮਲੁ ਜਾਇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਨਾਵਹੁ; ਗੁਰ ਸਰ ਸੰਤੋਖੁ ਪਾਇਆ॥੮॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਹੁ; ਸੰਕ. ਨ ਕੀਜੈ॥ ਆਸਾ ਮਾਹਿ; ਨਿਰਾਸੁ ਰਹੀਜੈ॥ ਸੰਸਾ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਸੇਵਹੁ; ਫਿਰਿ ਬਾਹੁੜਿ. ਰੋਗੁ ਨ ਲਾਇਆ॥੯॥ ਵਡੀ-ਆਏ- ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ. ਤਿਸੁ ਵਡੀਆਏ॥ ਕਉਨੁ ਸੁ ਦੂਜਾ; ਤਿਸੁ ਸਮਝਾਏ॥ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਵਰਤੈ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਇਆ॥੧੦॥ ਵਾਚਹਿ ਪੁਸਤਕ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ॥ ਕੱਾਨਾਂ- ਇਕ ਬਹਿ ਸੁਨਹਿ; ਸੁਨਾਵਹਿ ਕਾਨਾਂ॥ਅਜ-ਗਰ- ਅਜਗਰ ਕਪਟੁ. ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਖੁਲੈ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੧੧॥ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ; ਲਗਾਵਹਿ ਭਸਮੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਲੁ ਸੁ ਹਉਮੈ॥ ਪਾਖੰਡ ਕੀਨੇ. ਜੋਗੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਅਲਖੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥੧੨॥ ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰਹਿ; ਉਦਿਆਨਾ॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ; ਕਥਹਿ ਗਿਆਨਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇਆ॥੧੩॥ ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਭੁਇਅੰਗਮ ਭਾਠੀ॥ ਰੇਚਕ ਕੁੰਭਕ ਪੂਰਕ; ਮਨ ਹਾਠੀ॥ ਪਾਖੰਡ. ਧਰਮੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਸਉ; ਗੁਰ ਸਬਦ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥੧੪॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਖਿ ਰਹੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਬਾਇਆ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥੧੫॥੫॥੨੨॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹੁਕਮੀ, ਸਹਜੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਅਪਣੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ; ਹੁਕਮੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਗਤੁ ਗੁਬਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋ; ਵੀਚਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੦੪੪:- ਆਪੇ ਮੇਲੇ. ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਬਹੁਤੁ ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਦੀ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ਹੇ॥੩॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਵਿਚੇ ਪਾਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ; ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੋ ਨਾਇ ਰਾਚੈ; ਸਾਚੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਗੁਰ ਤੇ; ਗਿਆਨੁ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥ਬੁੱਝਾਈ- ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭਿ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ਮਤੇ ਪੋਲਾ- ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਰੁ. ਭਗਤੀ ਰਾਤਾ; ਸਹਜਿ ਮਤੇ ਬਣਿ ਆਈ ਹੇ॥੬॥ ਦੂਖਨਿਵਾਰਣੁ; ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਤਾ॥ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਭਉ ਭਰਮੁ ਸਰੀਰਹੁ ਜਾਈ

ਹੇ॥੭॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ॥ ਜਰਾ ਜਮੁ ਤਿਸੁ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ਹੇ॥੮॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ; ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਖਪੈ; ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ॥ਬੂੱਝ ਬੁੱਝਾਈ– ਮਨਮੁਖੁ. ਠਉਰ ਨ ਪਾਏ ਕਬਹੂ; ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ. ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ; ਸਦਾ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ਬੁੱਝਾਈ– ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਰਵਿਆ ਨਿਹਕੇਵਲੁ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ. ਸਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਪਛਾਣੀ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ਹੇ ॥੧੧॥ ਸਬਦੁ ਬੁਝੈ; ਸੋ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸਦ ਹੀ ਸੇਵਹਿ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਗੁਰ ਤੇ ਬੂਝੈ; ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਾ; ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂਝੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਗਵਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਮਿਲੈ; ਤਾ ਬੂਝੈ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ; ਕਿਛੂ ਨ ਸੂਝੈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ. ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਵਜਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ॥ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ; ਧੁਰਿ ਫੁਰਮਾਇਆ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਤਿਨ ਹੀ ਵਾਸਾ; ਜਿਨ ਕਉ. ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋ ਪਾਏ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ; ਤਾੜੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਭੀਖਿਆ ਨਾਮੁ ਦਰਿ ਪਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ, ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੇ॥੧॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੀਅ ਉਪਾਏ॥ ਅੰਗ ੧੦੪੫:- ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਸਭਨਾ. ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹੇ ਆਪੇ; ਕੀਮਤਿ ਹੋਰ ਨ ਹੋਈ ਹੇ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰਾ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ; ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੇ॥੩॥ ਆਪੇ ਜੋੜਿ. ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ॥ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਆਪੇ॥ ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ. ਸਚਾ ਪਾਸਾਰਾ; ਹੋਰਨਿ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਹੋਈ ਹੇ॥੪॥ ਆਪੇ ਲਾਇ ਲਏ; ਸੋ ਲਾਗੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ਹੇ॥੫॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ. ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੋ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਏ॥ਅਨਦਿਨੁ ਇੱਕ ਰਸ– ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਹੋਈ ਹੇ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਾਤਾ॥ ਆਪੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ; ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ; ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ. ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਹੇ॥੭॥ ਕਾਇਆ ਕੁਟੰਬੁ ਮੋਹੁ; ਨ ਬੂਝੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਤ ਆਖੀ ਸੂਝੈ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਰਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਹੇ॥੮॥ ਮਨਮੁਖ ਧਾਤੁ; ਦੂਜੈ ਹੈ ਲਾਗਾ॥ ਜਨਮਤ. ਕੀ ਨ ਮੂਓ; ਆਭਾਗਾ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੇ॥੯॥ ਕਾਇਆ ਕੁਸੁਧ; ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਈ॥ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਹਿ; ਤਾ ਮੈਲੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਸਬਦਿ ਧੋਪੈ. ਤਾ ਹਛੀ ਹੋਵੈ; ਫਿਰਿ ਮੈਲੀ. ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਈ ਹੇ॥੧੦॥

 Not Final File

ਪੰਚ ਦੂਤ; ਕਾਇਆ ਸੰਘਾਰਹਿ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ; ਸਬਦੁ. ਨ ਵੀਚਾਰਹਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰਾ; ਜਿਉ
ਸੁਪਨੈ ਸੁਧਿ ਨ ਹੋਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਇਕਿ ਪੰਚਾ ਮਾਰਿ; ਸਬਦਿ ਹੈ ਲਾਗੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਵਡਭਾਗੇ॥
ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਰਵਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਚਾਲ; ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਪੈ॥ ਪੂਰਾ ਸੇਵਕੁ;
ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪੈ॥ ਸਦਾ ਸਬਦੁ ਰਵੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਚਾਖੈ. ਸਚੁ ਸੋਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ; ਸਬਦਿ
ਨਿਵਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਰਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ. ਹਉ ਹੋਰੁ, ਨ ਜਾਣਾ; ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਈ ਹੇ॥੧੪॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਸਹਜੁ ਕਿਨੈ ਨਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਸਚਾ ਸੇਵਿ ਸਬਦਿ ਸਚ ਰਾਤੇ;
ਹਉਮੈ ਸਬਦੇ ਖੋਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਗੁਣਦਾਤਾ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵਹਿ ਪਕੀ ਸਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਹਿ ਸਾਚੈ; ਸਾਚੇ
ਤੇ ਪਤਿ ਹੋਈ ਹੇ॥੧੬॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਸਾਚਾ. ਏਕੋ ਦਾਤਾ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥
ਅੰਗ ੧੦੪੬:- ਸਿਰਿਕਾਰ ਪਤਿਸਾਹੀ-ਏਕੋ ਅਮਰੁ. ਏਕਾ ਪਤਿਸਾਹੀ; ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸਿਰਿਕਾਰ ਬਣਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ;
ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਆਪੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ
ਪਾਈ ਹੇ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਨਿੰਦਕਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਰਮਹੰਸ
ਬੈਰਾਗੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ॥੩॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਪੂਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ਸੂਰਾ॥
ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਸਾਚਾ; ਮਨੁ ਪੀਵੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ਹੇ॥੪॥ਪੜ੍ਹਿ- ਪੜਿ ਪੰਡਿਤੁ; ਅਵਰਾ ਸਮਝਾਏ॥ ਘਰ
ਜਲਤੇ ਕੀ; ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਏ॥ਪੜ੍ਹਿ- ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਪੜਿ ਥਾਕੇ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਈ ਹੇ॥੫॥ ਇਕਿ
ਭਸਮ ਲਗਾਇ; ਫਿਰਹਿ ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਹਉਮੈ ਕਿਨਿ ਮਾਰੀ॥ਰਹ-ਹਿ- ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ;
ਭਰਮਿ ਭੇਖਿ ਭਰਮਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਇਕਿ ਗ੍ਰਿਹ ਕੁਟੰਬ ਮਹਿ; ਸਦਾ ਉਦਾਸੀ॥ ਸਬਦਿ ਮੁਏ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ॥
ਰਹ-ਹਿ-ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਮਨਮੁਖੁ; ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਿਗੁਤਾ॥
ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਭਉਕੈ ਜਿਸੁ ਕੁਤਾ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ. ਕਦੇ ਨ ਛੋਡੈ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ;
ਸਚੀ ਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ; ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕੋ ਨਾਉ ਨ ਪਾਏ; ਪ੍ਰਭਿ ਐਸੀ ਬਣਤ
ਬਣਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਇਕਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਬਹੁਤੁ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਇਕਿ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਜਿਸ ਨੋ
ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋ ਬੂਝੈ; ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭਉ ਜਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਇਸਨਾਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰਹਿ; ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ॥ ਇਕਿ
ਮਨੂਆ ਮਾਰਿ; ਮਨੈ ਸਿਉ ਲੂਝਹਿ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗੀ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਆਪੇ
ਸਿਰਜੇ. ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ਦੇ-ਇ- ਆਪੇ ਭਾਣੈ; ਦੇਇ ਮਿਲਾਈ॥ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਇਉ

ਫੁਰਮਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ॥ ਮਨਮੁਖ; ਸੇਵਿ ਨ ਜਾਣਨਿ ਕਾਚੇ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚਾ. ਏਕੋ ਦਾਤਾ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ. ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ ਨਾਹੀ; ਨਦਰੀ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ; ਮੈਲੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ; ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ; ਮਨਿ ਦੇਖਹੁ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਅੰਗ ੧੦੪੭:- ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਕਰਸੀ॥ ਆਪਹੁ ਹੋਆ ਨਾ ਕਿਛੁ ਹੋਸੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੋ ਆਇਆ; ਸੋ ਸਭੁ ਕੋ ਜਾਸੀ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਬਾਧਾ ਜਮ ਫਾਸੀ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ; ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਖੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ. ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ; ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਕਮਾਈ ਹੇ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ ਸਹਸਾ; ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੩॥ ਧੰਧੈ ਧਾਵਤ; ਮਨੁ ਭਇਆ ਮਨੂਰਾ॥ ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਕੰਚਨੁ; ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਦੁਰਮਤਿ ਝੂਠੀ; ਬੁਰੀ ਬੁਰਿਆਰਿ॥ ਅਉਗਣਿਆਰੀ ਅਉਗਣਿਆਰਿ ॥ ਕਚੀ ਮਤਿ. ਫੀਕਾ ਮੁਖਿ ਬੋਲੈ; ਦੁਰਮਤਿ. ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਅਉਗਣਿਆਰੀ; ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ॥ ਮਨ ਕੀ ਜੂਠੀ; ਜੂਠੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਪਿਰ ਕਾ ਸਾਉ. ਨ ਜਾਣੈ ਮੂਰਖਿ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਟੀ; ਖੋਟੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੇ; ਪਿਰ ਖਸਮ. ਨ ਭਾਵੈ॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ; ਸਭੁ ਵੇਖੈ॥ ਇਕਨਾ ਬਖਸਿ ਲਏ; ਧੁਰਿ ਲੇਖੈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਸਚੁ ਪਾਇਆ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਹਉਮੈ ਧਾਤੁ. ਮੋਹ ਰਸਿ ਲਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਵ ਸਾਚੀ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੈ ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਇਕਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ; ਸਦਾ ਜਨ ਜਾਗੇ॥ ਇਕਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਗੇ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ; ਹੋਰੁ ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਕਾਲੁ ਮਾਰਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਫਿਰੈ ਦੇਵਾਨੀ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਦੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰੈ. ਨਹ ਪਾਏ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ; ਜਾ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਤੁ ਰਾਹਿ ਚਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ॥ ਆਪੇ ਸੰਜਮੁ ਆਪੇ ਜੁਗਤਾ॥ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਮਧੁਸੂਦਨੁ; ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨੀ ਏਕੋ ਜਾਤਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੪੮:- ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਸਿ ਰਹਿਆ; ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ॥ ਇਕ ਥੈ ਗੁਪਤੁ. ਪਰਗਟੁ ਹੈ ਆਪੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਜਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਕੋ ਜਾਤਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ. ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ. ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੈ॥ਜੱਗੁ- ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ; ਤਿਸ ਹੀ ਕੈ ਚੀਰੈ॥ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਆਪੇ ਸੂਖ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੧॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਨਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਆਪੇ ਆਇ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਹੇ॥੨॥ ਕਿਸੁ ਸੇਵੀ. ਤੈ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਮਤਿ ਊਤਮ; ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਹੇ ॥੩॥ ਮਿਕਦਾਰਾ ਬਰਾਬਰ- ਦੇਹੀ ਕਾਚੀ; ਕਾਗਦ ਮਿਕਦਾਰਾ॥ ਬੂੰਦ ਪਵੈ ਬਿਨਸੈ; ਢਹਤ. ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੪॥ ਸਚਾ ਚਉਕਾ; ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਕਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਸਚੁ ਆਧਾਰਾ॥ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਪਾਵਨੁ; ਜਿਤੁ ਘਟਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੫॥ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜੋ ਸਾਚੈ ਲਾਗੇ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੇ॥ ਸਾਚਾ ਸੂਖੁ ਸਦਾ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਸੀ ਹੇ॥੬॥ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਪੂਜਾ॥ ਏਕੋ ਸੇਵੀ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ. ਸਭੁ ਸਚੁ ਦਿਖਾਇਆ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੭॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨੀ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਇਆ॥ ਆਪਿ ਭੂਲਾ; ਜਾ ਖਸਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਮਿਲੈ ਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਚੀਨੈ ਸਬਦੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੇ॥੮॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਭਰੇ; ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ॥ਸਾੱਧੀ- ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੈ ਬੋਲਹ; ਨਾ ਹਮ ਗੁਣ ਨ ਸੇਵਾ ਸਾਧੀ॥ ਡੁਬਦੇ ਪਾਥਰ. ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ, ਤੁਮ ਆਪੇ; ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੇ॥੯॥ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰੇ; ਨ ਕਰਣੈ ਜੋਗਾ॥ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ. ਸੁ ਹੋਇਗਾ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਸਦ ਹੀ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੧੦॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਧਰਤੀ; ਸਬਦੁ ਬੀਜਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਸੇਤੀ ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਸਚੁ ਧਨੁ ਜੰਮਿਆ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੧੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਅਵਗਣਿਆਰੇ ਨੋ. ਗੁਣੁ ਕੀਜੈ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ; ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪਤਿ ਪਾਏ; ਇਕਤੁ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੧੨॥ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਧਨੁ; ਸਮਝ ਨ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਏ; ਸਦ ਹੀ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੧੩॥ ਅਨਲ ਵਾਉ; ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥
ਅੰਗ ੧੦੪੯:- ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ. ਕਿਛੂ ਨ ਸੂਝੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਹੇ॥੧੪॥ ਮਨਮੁਖ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਸੂਤੇ॥ ਅਪਣਾ ਘਰੁ. ਨ ਸਮਾਲਹਿ; ਅੰਤਿ ਵਿਗੂਤੇ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ. ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਜਾਲੈ; ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਕਰਤੈ. ਕਾਰ ਕਰਾਈ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ॥੧੬॥੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਏਕੋ ਸੇਵੀ; ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਸਾਚਾ॥

ਦੂਜੈ ਲਾਗਾ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਕਾਚਾ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ; ਸਾਚੇ ਹੀ ਸਾਚਿ ਪਤੀਜੈ ਹੇ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਬਹੁਤੇ; ਮੈ ਏਕੁ ਨ ਜਾਤਾ॥ ਆਪੇ ਲਾਇ ਲਏ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਗੁਰਮਤਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਹੇ॥੨॥ਲਹ-ਰਿ- ਮਾਇਆ ਲਹਰਿ; ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥ ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ਹੇ॥੩॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਵਿਹਾਣੀ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਨ ਬੂਝੈ; ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਘੜੀ ਮੁਹਤੁ ਨਿਹਾਲੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਆਰਜਾ ਛੀਜੈ ਹੇ॥੪॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਕਰੈ; ਨਹੀ ਬੂਝੈ॥ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਜਮਕਾਲੁ; ਨ ਸੂਝੈ॥ ਐਥੈ ਕਮਾਣਾ. ਸੁ ਅਗੈ ਆਇਆ; ਅੰਤਕਾਲਿ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਹੇ॥੫॥ ਜੋ ਸਚਿ ਲਾਗੇ; ਤਿਨ ਸਾਚੀ ਸੋਇ॥ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ; ਮਨਮੁਖਿ ਰੋਇ॥ ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਖਸਮੁ ਹੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਗੁਣ ਮਹਿ ਭੀਜੈ ਹੇ॥੬॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਜਨੁ ਸੋਹੈ॥ ਨਾਮ ਰਸਾਇਣਿ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੋਹੈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ. ਨ ਲਾਗੈ; ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਭੀਜੈ ਹੇ॥੭॥ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਵਰਤੈ ਇਕੁ ਸੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਇ ਸਾਚੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ਹੇ॥੮॥ ਕਿਲਬਿਖ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿਆ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਹੇ॥੯॥ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਵਾਰੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ ਹੇ॥੧੦॥ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ; ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਪਾਵਹਿ॥ ਜਮੁ ਨ ਛੋਡੈ; ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈਐ ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਪੀਜੈ ਹੇ॥੧੧॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ; ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ. ਸਾਂਤਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਸਦਾ ਹੈ ਬਾਣੀ; ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਤਰੁ ਭੀਜੈ ਹੇ॥੧੨॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਅੰਗ ੧੦੫੦:- ਬਧਕ; ਮੁਕਤਿ ਨਿਰਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਏਕੋ ਹੈ ਜਾਤਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ਹੇ॥੧੩॥ ਬੇਦ ਪੜਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਬੂਝਹਿ॥ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਲੂਝਹਿ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ. ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਜੈ ਹੇ॥੧੪॥ ਬੇਦ ਬਾਦ ਸਭਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣਹਿ॥ ਨ ਅੰਤਰੁ ਭੀਜੈ; ਨ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਹਿ॥ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸਭੁ ਬੇਦਿ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ਹੇ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਮਨੁ ਸਾਚਾ; ਸਚੋ ਸਚੁ ਰਵੀਜੈ ਹੇ॥੧੬॥੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਚੈ ਸਚਾ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ; ਤਿਥੈ. ਮੋਹੁ ਨ ਮਾਇਆ॥ ਸਦ ਹੀ ਸਾਚੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ਹੇ॥੧॥ ਸਚਾ ਸਉਦਾ; ਸਚੁ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਨ ਤਿਥੈ ਭਰਮੁ; ਨ ਦੂਜਾ ਪਸਾਰਾ॥ ਸਚਾ ਧਨੁ ਖਟਿਆ. ਕਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ; ਬੂਝੈ ਕੋ ਵੀਚਾਰੀ ਹੇ॥੨॥ ਸਚੈ ਲਾਏ; ਸੇ ਜਨ ਲਾਗੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ; ਮਸਤਕਿ ਵਡਭਾਗੇ॥ ਸਚੈ

ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੇ॥੩॥ ਸਚੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਏਕੋ ਵੇਖਾ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਊਚੋ ਊਚੀ ਪਉੜੀ; ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਹੇ॥੪॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ॥ ਸਚੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ॥ ਸਚੇ ਕੀ ਸਭ ਸਚੀ ਕਰਣੀ; ਹਉਮੈ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਹੇ॥੫॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਸਭੁ ਆਪੇ ਕੀਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ; ਕਿਨ ਹੀ ਚੀਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ; ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ਹੇ॥੬॥ ਕਾਰ ਕਮਾਈ; ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ॥ਬੁੱਝਾਈ- ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਦ ਹੀ ਅੰਤਰੁ ਸੀਤਲੁ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰੀ ਹੇ॥੭॥ ਸਚਿ ਲਗੇ; ਤਿਨ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਭਾਵੈ॥ ਸਚੈ ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਸੁਹਾਵੈ॥ ਐਥੈ ਸਾਚੇ ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ; ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਸਵਾਰੀ ਹੇ॥੮॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ; ਜੋ ਦੂਜੈ ਲਾਇਆ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਦੁਖੁ, ਸੁਖੁ ਜਾਪੈ ਨਾਹੀ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ਹੇ॥੯॥ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ; ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨੀ ਕਮਾਇਆ॥ ਸਚੋ ਸੇਵਹਿ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹਿ; ਸਚਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੇ॥੧੦॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੂਖ ਸਹਜ ਸਮਾਧੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਿਆ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਪਿਆਰੀ ਹੇ॥੧੧॥ ਸੇ ਜਨ ਸੁਖੀਏ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਚੇ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਭਾਣੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ; ਹੋਰ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਖੁਆਰੀ ਹੇ॥੧੨॥ ਅੰਗ ੧੦੫੧:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ਮਾਤਾ ਪੌਲਾ- ਨਾ ਤਿਸੁ ਕੁਟੰਬੁ; ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਾਤਾ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਆਧਾਰੀ ਹੇ॥੧੩॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ; ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ॥ ਕਿਛੁ ਨ ਚਲੈ; ਧੁਰਿ ਖਸਮਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਤੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਸਾਚੈ. ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੀ ਹੇ॥੧੪॥ ਜਾ ਤੂ ਦੇਹਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦੇ. ਸਾਚੁ ਕਮਾਏ॥ ਅੰਦਰੁ ਸਾਚਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਾਚਾ; ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੀ ਹੇ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ॥ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਸਨਾ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰੀ ਹੇ॥੧੬॥੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਉਪੰਨਾ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਮਜੀ- ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇ; ਉਪੰਨਾ॥ ਪਰਛੰਨਾ ਗੁਪਤ, ਪ੍ਰਗਟ, ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ- ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ; ਏਕੁ ਪਰਛੰਨਾ॥ ਸਭਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਜਿਨਿ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੧॥ ਜਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਉਪਾਏ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ; ਆਪੇ ਲਾਏ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਮੇਲੇ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੨॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਬਹੁ ਚਿਤੈ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਥਿਰੁ ਸਾਚਾ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦ ਹੀ; ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੩॥ ਇਕਿ ਮੂਲਿ ਲਗੇ ;ਓਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਡਾਲੀ ਲਾਗੇ; ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਬਾਤਾਂ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ. ਤਿਨ ਜਨ ਕਉ ਲਾਗੇ; ਜੋ ਬੋਲਹਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਤਾ ਹੇ॥੪॥ ਹਮ ਗੁਣ ਨਾਹੀ; ਕਿਆ ਬੋਲਹ ਬੋਲ॥ ਤੂ ਸਭਨਾ ਦੇਖਹਿ; ਤੋਲਹਿ ਤੋਲ॥ਰਹ੍ਣਾ- ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਉ ਰਾਖਹਿ ਰਹਣਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੫॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਣਾ; ਤਾ ਸਚੀ ਕਾਰੈ

ਲਾਏ॥ ਅਵਗਣ ਛੋਡਿ; ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ॥ ਗੁਣ ਮਹਿ ਏਕੋ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੬॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ; ਸਬਦੇ. ਖੋਈ॥ ਏਕਸੁ ਮਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਸਮਾਣਾ; ਅਪਣੈ ਰੰਗਿ ਸਦ ਰਾਤਾ ਹੇ॥੭॥ ਕਾਇਆ ਕਮਲੁ ਹੈ ਕੁਮਲਾਣਾ॥ ਮਨਮੁਖੁ. ਸਬਦੁ ਨ ਬੁਝੈ; ਇਆਣਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਾਇਆ ਖੋਜੇ; ਪਾਏ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਹੇ॥੮॥ ਗਹੀ ਜਨਮਾਂ- ਕੋਟ ਗਹੀ ਕੇ; ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਜੋ ਇਛੇ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ; ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠੈ ਰਾਤਾ ਹੇ॥੯॥ ਮਨਮੁਖੁ ਗਿਆਨੁ ਕਥੇ; ਨ ਹੋਈ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ; ਠਉਰ ਨ ਕੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੇ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਮਨਮੁਖੁ ਕਾਰ ਕਰੇ; ਸਭਿ ਦੁਖ ਸਬਾਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਨਾਹੀ; ਕਿਉ ਦਰਿ ਜਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ; ਸਦ ਸੇਵੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਅੰਗ ੧੦੫੨:- ਥਾਂਈਂ-ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤੂ ਸਭਨੀ ਥਾਈ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ; ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥ ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਸਦ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ; ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਡੂਬਿ ਮੁਏ; ਬਿਨੁ ਨੀਰਾ॥ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ. ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ; ਇਕਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ; ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਸਹਜਿ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ; ਢਹੈ ਢਹਿ ਢੇਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਚੂਕੈ ਨਹੀ ਫੇਰੀ॥ ਸਾਚੁ ਸਲਾਹੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋ ਪਾਏ॥ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੁ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੧੬॥੮॥ ੩ ਤੀਜਾ- ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਸਭੁ ਜਿਸੁ ਕਰਣਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ॥ ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸਹਿ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹੇ॥੨॥ ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲੋ॥ ਆਪੇ ਨਦਰੀ ਤੋਲੇ ਤੋਲੋ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੩॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਹੋਵੈ ਧੁਰਿ ਤੇਰੀ॥ ਮਰੈ ਨ ਜੰਮੈ; ਚੂਕੈ ਫੇਰੀ॥ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੪॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਦੇਵ ਸਬਾਇਆ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ. ਸੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ; ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੫॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਭਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੬॥ ਕਿਰਤੁ. ਨ ਕੋਈ ਮੇਟਣਹਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ; ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੭॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਹਰਿ ਸਿਉ. ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਘਣਾ ਦੁਖੁ ਆਗੈ॥ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਭੇਖਧਾਰੀ; ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਪਛੁਤਾਤਾ ਹੇ॥੮॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ; ਹਰਿ ਗੁਣ

ਗਾਏ॥ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੇ; ਦੂਖ ਸਬਾਏ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਬਾਣੀ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ. ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੯॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਪਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ. ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਕਾ ਏਕੋ ਦਾਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੀ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਅੰਗ ੧੦੫੩:- ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਾਚੈ ਰਾਤਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੈਲਾ; ਵਿਚਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਬੂਝੈ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਰਸਨਾ ਸੇਵਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਗੜ੍।ਹੱਟ- ਗੜ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ; ਬਹੁ ਹਟ ਬਾਜਾਰਾ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ. ਨਾਮੁ ਹੈ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਦਰਿ ਸੋਹੈ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ. ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲਕੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਵਣੁ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਏ; ਅੰਤਰਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਸਿਮ–ਿ੍ਰਤਿ-ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰਾ॥ਪੜਹਿ,ਬੂੱਝਹਿ– ਮੂਰਖ ਪੜਹਿ. ਸਬਦੁ ਨ ਬੂਝਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ॥੧੬॥੯॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੋ ਸਚੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਸਬਦੇ. ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ. ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ; ਆਪੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ਹੇ॥੧॥ ਆਪੇ ਸਚਾ ਸਚੁ ਵਰਤਾਏ॥ ਇਕਿ ਜਨ. ਸਾਚੈ ਆਪੇ ਲਾਏ॥ ਸਾਚੋ ਸੇਵਹਿ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਨਾਮੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ॥੨॥ ਭਗਤਾਂ- ਧੁਰਿ ਭਗਤਾ ਮੇਲੇ; ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਆਪੇ ਲਾਏ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਇਸੁ ਜਨਮੈ ਕਾ ਲਾਹਾ ਹੇ॥੩॥ਪਛਾਣ–ਿਹਿ– ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੁ ਕਰਹਿ; ਪਰੁ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ॥ ਏਕਸ ਬਿਨੁ; ਕੋ ਅਵਰੁ. ਨ ਜਾਣਹਿ॥ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਸਚੇ ਵਣਜਾਰੇ; ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ਹੇ॥੪॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ॥ ਵਿਰਲੇ ਕਉ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ. ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ; ਕਾਟੇ ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ ਹੇ ॥੫॥ ਭੰਨੈ ਘੜੇ ਸਵਾਰੇ ਸਾਜੇ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਦੂਜੈ ਜੰਤ ਪਾਜੇ॥ਗਲਿ ਪੋਲਾ- ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ. ਸਦਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਜਮ ਕਾ ਜੇਵੜਾ ਗਲਿ ਫਾਹਾ ਹੇ॥੬॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸਾਚਾ; ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਨਾਮੋ ਲਾਹਾ ਹੇ॥੭॥ ਆਪੇ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਹਿ; ਤਿਨ ਸਿਰਿ ਚੂਕਾ ਕਾਹਾ ਹੇ॥੮॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਸਦਾ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੀ ਗੁਣਦਾਤਾ; ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਨ ਮੰਗੈ. ਤਾਹਾ ਹੇ॥੯॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰੁ ; ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਅ–ਲਖ- ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂ ਅਪਣੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਹਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਅੰਗ ੧੦੫੪:- ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੀ. ਤੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ; ਮਹਲੁ ਪਾਇ ਗੁਣ

ਗਾਹਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ; ਮੰਨਿ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਮਨਮੁਖ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣਹਿ; ਸਾਰਾ॥ ਹੁਕਮੇ ਮੰਨੇ ਹੁਕਮੇ ਵਡਿਆਈ; ਹੁਕਮੇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ; ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ. ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ; ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਤੈ; ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ॥ਸਲਾਹਹਿ- ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਹਿ. ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਸਦਾ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ. ਤਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਹਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ॥ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ; ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਸਚਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ॥੧੬॥੧॥੧੦॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ. ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਓਮਾਹਾ ਹੇ॥੧॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸਬਦੇ ਮਨਿ ਓਮਾਹਾ ਹੇ॥੨॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਤਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਰਹੈ ਇਕ ਰੰਗੀ; ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਨਾਲਿ ਕਾਹਾ ਹੇ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਘੋਰ ਅੰਧਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ॥ ਜੋ ਸਬਦਿ ਰਾਤੇ ਮਹਾ ਬੈਰਾਗੀ; ਸੋ ਸਚੁ ਸਬਦੇ ਲਾਹਾ ਹੇ॥੪॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ; ਕਰਤੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਦੂਜਾ ਭਾਉ; ਆਪਿ ਵਰਤਾਇਆ॥ ਅਲਿਪਤੋ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਅਲਿਪਤੋ ਵਰਤੈ; ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਕਿਆ ਵੇਸਾਹਾ ਹੇ॥੫॥ ਸੇ ਮਨਮੁਖ; ਜੋ. ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਭੈ ਕੀ; ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹਿ॥ ਭੈ ਬਿਨੁ. ਕਿਉ ਨਿਰਭਉ ਸਚੁ ਪਾਈਐ; ਜਮੁ ਕਾਢਿ ਲਏਗਾ ਸਾਹਾ ਹੇ॥੬॥ ਅਫਰਿਓ ਜਮੁ; ਮਾਰਿਆ ਨ ਜਾਈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ; ਨੇੜਿ ਨ ਆਈ॥ ਸਬਦੁ ਸੁਣੇ ਤਾ ਦੂਰਹੁ ਭਾਗੈ; ਮਤੁ ਮਾਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ਹੇ॥੭॥ ਸਿਰਕਾਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ- ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੀ ਹੈ; ਸਭ ਸਿਰਕਾਰਾ॥ ਏਹੁ ਜਮੁ ਕਿਆ ਕਰੇ

ਵਿਚਾਰਾ॥ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਵੈ; ਹੁਕਮੇ ਕਢਦਾ ਸਾਹਾ ਹੇ॥੮॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੈ ਕੀਆ ਅਕਾਰਾ॥ ਪਸਰਿਆ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ; ਪਸਰਿਆ ਸਭੁ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੋ ਸਚੁ ਬੂਝੈ; ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਸੁਖੁ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੯॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੫੫:- ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮਰੈ ਨ ਜਨਮੈ, ਗੁਰਮੁਖਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮਿ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੇ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਵੇਪਰਵਾਹੇ॥ ਏਕ ਨਾਮਿ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ਉਧਾਰੇ; ਸਬਦੇ ਨਾਮ ਵਿਸਾਹਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਬੂਝੈ; ਕਾਟੇ ਦੁਰਮਤਿ

ਫਾਹਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਪਜੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਨਾ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਨ ਜੂਨੀ ਪਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲੈਦੇ ਲਾਹਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ; ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਦ ਹੀ ਨਿਰਮਲ; ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਗੁਣ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਚਾ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ ਬਿਗਸੈ; ਸੋ ਨਾਮੁ ਬੇਪਰਵਾਹਾ ਹੇ॥੧੬॥੨॥੧੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੇਵਿਹੁ; ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਤਿਸ ਦਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਮਤਿ ਅਗਾਹਾ ਹੇ॥੧॥ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ; ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਸਭਨਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਾ ਹੇ॥੨॥ਬੂੱਝਿ,ਬੁੱਝਾਇਆ- ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਬੂਝਿ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਹੁਕਮੇ ਹੀ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ਸਾਹਾਂ,ਪਾਤਿਸਾਹਾਂ- ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਹੁਕਮੁ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ॥੩॥ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਤਿਸ ਦੈ ਸਬਦਿ; ਨਿਸਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ; ਦੇਦਾ ਸਾਸ ਗਿਰਾਹਾ ਹੇ॥੪॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ; ਰੰਗੁ ਲਾਏ॥ਸਾਲਾ=ਹਹਿ- ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਹਰਿ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਸਲਾਹਾ ਹੇ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ॥ ਜੋ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ; ਕਾਚਨਿ ਕਾਚੇ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਵੇਪਰਵਾਹਾ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਅਥਾਹਾ ਹੇ ॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ; ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਗੁਣਦਾਤਾ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਲਿਖਦਾ ਸਾਹਾ ਹੇ॥੭॥ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ॥ ਸਬਦੇ ਸੇਵੈ; ਸੋ ਜਨੁ ਧ੍ਰਾਪੈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੇਵਹਿ ਸਚੀ ਬਾਣੀ; ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਓਮਾਹਾ ਹੇ॥੮॥ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ; ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਰਮ. ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਏ॥ ਅੰਗ ੧੦੫੬:- ਦੋ ਦ੍ਵੈਤ ਦਾ, ,ਦੋ ਖੋਟਾ ਰਾਹਾ ਰਾਹ।ਦੁਰ=ਮੱਤਿ- ਬਿਖਿਆ ਕਾਰਣਿ. ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਦੁਰਮਤਿ ਕਾ ਦੋ ਰਾਹਾ ਹੇ॥੯॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਮਨਿ ਭੀਨੈ ਭਗਤਿ ਸਲਾਹਾ ਹੇ॥੧੦॥ਅ=ਸੁਰ- ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰਣੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਭਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰਣੁ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ; ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਸੇ ਭਗਤ ਸਚੇ; ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ॥ ਦਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗਾਵਹਿ; ਨਿਰਧਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵੇਸਾਹਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਜਿਨ ਆਪੇ ਮੇਲਿ; ਵਿਛੋੜਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਤੂ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਬਦੇ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਤੁਧੁ ਨੋ. ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਅ=ਕਥ ਪੋਲਾ- ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕਥੀ; ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸੰਬਾਹਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਤੇਰਾ ਲਿਖਿਆ; ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਨਾਮੁ ਦੇਵਹਿ. ਤੂ ਆਪੇ; ਸਹਸਾ ਗਣਤ ਨ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਭਗਤ ਸਚੇ ਤੇਰੈ ਦਰਵਾਰੇ॥ ਸਬਦੇ ਸੇਵਨਿ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਨਾਮੇ ਕਾਰਜੁ ਸੋਹਾ ਹੇ॥੧੬॥੩॥੧੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ਖੇਲੁ- ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ; ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ ਉਪਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਫਰਕੁ ਕਰੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸੈ; ਸਭਿ ਰਸ ਦੇਹੀ ਮਾਹਾ ਹੇ॥੧॥ ਵਾਜੈ ਪਉਣੁ; ਤੈ ਆਪਿ ਵਜਾਏ॥ ਸਿਵ ਸਕਤੀ; ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ; ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਸਬਦੁ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੨॥ ਅੰਧੇਰਾ ਚਾਨਣੁ; ਆਪੇ ਕੀਆ॥ ਏਕੋ ਵਰਤੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ ਬੁਧਿ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੩॥ ਗਹਣਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ। ਗਹਣ-ਗਤਿ- ਅਪਣੀ ਗਹਣਗਤਿ; ਆਪੇ ਜਾਣੈ॥ ਹੋਰੁ ਲੋਕੁ; ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ॥ ਗਿਆਨੀ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਸਾਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਾ ਹੇ॥੪॥ ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਕਪਟ ਖੁਲਾਵਣਹਾਰਾ॥ਬੁੱਝਾਹਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਹਾ ਹੇ॥੫॥ ਸਭਿ ਰਸ; ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ ਪਾਏ॥ ਵਿਰਲੇ ਕਉ; ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਏ॥ ਅੰਦਰੁ ਖੋਜੇ ਸਬਦੁ ਸਾਲਾਹੇ; ਬਾਹਰਿ ਕਾਹੇ ਜਾਹਾ ਹੇ॥੬॥ ਵਿਣੁ ਚਾਖੇ; ਸਾਦੁ ਕਿਸੈ ਨ ਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਅਮਰਾਪਦੁ ਹੋਏ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੭॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋ ਸਭਿ ਗੁਣ ਜਾਣੈ॥ ਅੰਗ ੧੦੫੭:- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਹਾ ਹੇ॥੮॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ; ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਸੋਹਾ ਹੇ॥੯॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਬਾਣੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਚਾ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸੋ ਘਟੁ ਨਿਰਮਲੁ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੦॥ਸਲਾ-ਹਹਿ- ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਹਿ॥ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ, ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ; ਪਰਮਲ ਵਾਸੁ, ਮਨਿ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਸਬਦੇ ਅਕਥੁ ਕਥੇ ਸਾਲਾਹੇ ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਵੇਪਰਵਾਹੇ॥ ਆਪੇ ਗੁਣਦਾਤਾ. ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ; ਸਬਦੈ ਕਾ ਰਸੁ. ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਮਨਮੁਖੁ ਭੂਲਾ; ਠਉਰ. ਨ ਪਾਏ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਬਿਖਿਆ ਰਾਤੇ ਬਿਖਿਆ ਖੋਜੈ; ਮਰਿ ਜਨਮੈ. ਦੁਖੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੩॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਸਾਲਾਹੇ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭ; ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹੇ॥ ਤੂ ਆਪਿ ਸਚਾ. ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ; ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਅਥਾਹਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦਾਤੇ; ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ॥ ਲਖ ਕੋਟੀ ਜੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ; ਸਬਦੇ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਸੇ ਜਨ ਮਿਲੇ; ਧੁਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਸਾਚੇ; ਗੁਣ ਗਾਵਹ. ਗੁਣੀ ਸਮਾਹਾ ਹੇ॥੧੬॥੪॥੧੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ; ਸਦਾ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਹੋਈ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਭੀਨੇ. ਸਦਾ ਧਿਆਇਨਿ; ਗੁਰਮਤਿ ਸੀਲੁ

ਸੰਨਾਹਾ ਹੇ॥੧॥ ਅੰਦਰਿ ਰੰਗੁ ਸਦਾ ਸਚਿਆਰਾ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਾ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਛੋਡਿਆ ਮਾਇਆ ਕਾ ਲਾਹਾ ਹੇ॥੨॥ ਰਈਅਤਿ ਰਾਜੇ; ਦੁਰਮਤਿ ਦੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਏਕੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਏਕੁ ਧਿਆਇਨਿ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਨਿ; ਨਿਹਚਲੁ ਰਾਜੁ ਤਿਨਾਹਾ ਹੇ॥੩॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਰਖੈ ਨ ਕੋਈ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ; ਤਿਸੈ ਤੇ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ; ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਤਿਸੈ ਤੇ ਪਾਹਾ ਹੇ॥੪॥ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ॥ ਹਉਮੈ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਸੀਲੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਭੁ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੫॥ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਉਪਜੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਿਨਸੈ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਜਗਿ ਲਾਹਾ ਹੇ॥੬॥ ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਮਿਲਿ; ਅੰਗ ੧੦੫੮:- ਵਾਜਾ ਵਾਇਆ॥ ਸਦਾ ਕਾਰਜੁ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲਾ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਕਾਰਜੁ ਕੇਹਾ ਹੇ॥੭॥ਹੱਸੈ- ਖਿਨ ਮਹਿ ਹਸੈ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਰੋਵੈ॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ; ਕਾਰਜੁ ਨ ਹੋਵੈ॥ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਏ; ਕਿਰਤੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਹਾ ਹੇ॥੮॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਏ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਏ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੯॥ ਰਸ ਕਸ ਖਾਏ; ਪਿੰਡੁ ਵਧਾਏ॥ ਭੇਖ ਕਰੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨ ਕਮਾਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ; ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ॥੧੦॥ਪੜ੍ਹਹਿ ਪੜ੍ਹਿ- ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਪੜਿ; ਬਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ॥ ਘਟ ਮਹਿ ਬ੍ਰਹਮੁ; ਤਿਸੁ ਸਬਦਿ. ਨ ਪਛਾਣਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਤਤੁ ਬਿਲੋਵੈ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਘਰਿ ਵਥੁ ਛੋਡਹਿ; ਬਾਹਰਿ ਧਾਵਹਿ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ; ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਵਹਿ॥ ਅਨ ਰਸ ਰਾਤੀ, ਰਸਨਾ ਫੀਕੀ ਬੋਲੇ; ਹਰਿ ਰਸੁ. ਮੂਲਿ ਨ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੨॥ ਮਨਮੁਖ ਦੇਹੀ; ਭਰਮੁ ਭਤਾਰੋ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮਰੈ; ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੋ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਦੂਜੈ ਲਾਇਆ; ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਤਾਹਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ ਸਬਦੁ ਭਤਾਰੋ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭੋਗ ਭੋਗੇ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਪਿਆਰੋ॥ ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਗੈਰ ਮਹਲੁ ਪਾਏ; ਭਾਣਾ ਬੁਝਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ; ਨਹੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਚਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ; ਤਿਸ ਦਾ ਸਬਦੁ ਅਥਾਹਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ॥੧੬॥੫॥ ੧੪॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਆਪਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਰੇ. ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਦਾ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੂਆ ਉਲਟਿ ਪਰਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਬਾਣੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਖੀ॥ ਸਚੈ ਸਬਦੇ; ਸਚੁ ਸੁਭਾਖੀ॥ ਸਦਾ ਸਚਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਮੇਰਾ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੩॥ ਸੱਤ, ਨ੍ਹਾਵੈ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵੈ॥ ਮੈਲੁ ਨ

ਲਾਗੈ; ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸਦ ਹੀ; ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਇਦਾ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਬੈਣੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਨੈਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰਣੀ॥ ਸਦ ਹੀ ਸਚੁ ਕਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਅਵਰਾ ਸਚੁ ਕਹਾਇਦਾ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦ ਸੇਵਹਿ ਅੰਗ ੧੦੫੯:- ਸਚੋ ਸਚਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਦਾ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਸੋਝੀ ਪਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਭਰਮੁ ਗਵਾਏ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਊਤਮ ਊਚੀ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ॥੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਮਾਇਦਾ॥੮॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਖੋਜਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਸਚੈ ਨਾਮਿ; ਸਦਾ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਕਰਸੀ; ਜੋ ਸਚੇ ਮਨਿ ਭਾਇਦਾ॥੯॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਭਾਣੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਰਮ ਕਰੇ. ਸੋ ਛੀਜੈ॥ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰੇ; ਨਹੀ ਭੀਜੈ॥ ਬਿਖਿਆ ਰਾਤੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਸੁਖੁ ਕਮਾਏ॥ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਏ॥ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ. ਜੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ; ਸੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਦਾ॥੧੨॥ਹਿ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਹਿ; ਸੁ ਹਹਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਮਰੈ ਨ ਜੰਮੈ. ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ; ਮਨ ਹੀ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਫਿਰਿ ਮੈਲੁ, ਨ ਲਾਗੈ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਆਪੇ ਕਰੇ. ਕਰਾਏ ਆਪੇ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ. ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਲੇਖੈ ਪਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ; ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੬॥੧॥੧੫॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੁਕਮਿ ਸਭ ਸਾਜੀ॥ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ਨਿਵਾਜੀ॥ ਆਪੇ ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਸਭੁ ਸਾਚਾ; ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧॥ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਹੈ ਆਕਾਰਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਭਸਮੈ ਕੀ ਢੇਰੀ; ਖੇਹੂ ਖੇਹ ਰਲਾਇਦਾ॥੨॥ ਕਾਇਆ ਕੰਚਨ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਰਵਿਆ; ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਚੇ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੩॥ ਕਾਇਆ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਵਸੈ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵਣਜਨਿ ਵਾਪਾਰੀ; ਨਦਰੀ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੪॥ ਸੋ ਸੂਚਾ; ਜਿ ਕਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਸਬਦੇ ਬੂਝੈ; ਆਪੁ ਸਵਾਰੇ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ॥੫॥ ਨਿਰਮਲ ਭਗਤਿ ਹੈ ਨਿਰਾਲੀ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧੋਵਹਿ

ਅੰਗ ੧੦੬੦:- ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇਦਾ॥੬॥ ਇਸੁ ਮਨ ਮੰਦਰ ਮਹਿ; ਮਨੂਆ ਧਾਵੈ॥ ਪੱਲਰਿ- ਸੁਖੁ ਪਲਰਿ ਤਿਆਗਿ; ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ. ਠਉਰ ਨ ਪਾਵੈ; ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਕਰਾਇਦਾ॥੭॥ ਆਪਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪਿ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ॥ ਕਿਆ ਕੋ ਕਾਰ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੮॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਮੇਲੇ ਪੂਰਾ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦਾ॥੯॥ ਘਰ ਹੀ ਅੰਦਰਿ. ਸਾਚਾ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ॥੧੦॥ ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵੈ; ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਭਾਲੇ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਬਧਾ ਜਮਕਾਲੇ॥ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ. ਕਬਹੂ ਨ ਤੂਟੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰਮਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ; ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਜਬ ਲਗੁ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਕਮਾਹੀ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿਆ ਸਚੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਕਾਮ ਕਰੋਧੁ ਸਬਲ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ; ਸਭੁ ਦੁਖ ਕਾ ਪਸਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਹਿ. ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਹੈ ਬੈਸੰਤਰੁ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ. ਜਾ ਤਿਸੈ ਪਛਾਣਹਿ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਇਕਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਗਰਬਿ ਵਿਆਪੇ॥ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ਆਪੇ॥ ਜਮਕਾਲੈ ਕੀ ਖਬਰਿ. ਨ ਪਾਈ; ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ; ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦਾ॥੧੬॥੨॥੧੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਤੁਧੁ ਨੋ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਵਹਿ; ਤੂ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ; ਤੂ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਦਾ॥੨॥ ਹੈ ਭੀ ਸਾਚਾ. ਹੋਸੀ ਸੋਈ॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਸਭਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਆਪੇ ਰਿਜਕੁ ਪਹੁਚਾਇਦਾ॥੩॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਰਾ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਆਪੇ; ਗੁਰਮਤੀ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਦਾ॥੪॥ ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆ ਲੋਅ ਆਕਾਰਾ॥ ਅੰਗ ੧੦੬੧:- ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਰਤੈ; ਹੁਕਮੁ ਕਰਾਰਾ॥ ਹੁਕਮੇ ਸਾਜੇ ਹੁਕਮੇ ਢਾਹੇ; ਹੁਕਮੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੫॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ; ਸੁ ਹੁਕਮੁ ਸਲਾਹੇ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਵੇਪਰਵਾਹੇ॥ਬੁੱਝਾਇਦਾ- ਜੇਹੀ ਮਤਿ ਦੇਹਿ. ਸੋ ਹੋਵੈ; ਤੂ ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਇਦਾ ॥੬॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਆਰਜਾ; ਛਿਜਦੀ ਜਾਏ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ਆਏ॥ ਮੂੜ੍ਹਾ-ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧੁ. ਨ ਚੇਤੈ ਮੂੜਾ; ਸਿਰ ਊਪਰਿ, ਕਾਲੁ ਰੂਆਇਦਾ॥੭॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਭਰਮੁ ਗਇਆ, ਭਉ ਭਾਗਾ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਬੋਲਾਇਦਾ॥੮॥ ਜਿਨਿ ਤੂ ਜਾਤਾ. ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਜਤਿ ਪਤਿ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੯॥ ਮਨੁ ਕਠੋਰੁ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗਾ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ; ਫਿਰੈ ਅਭਾਗਾ॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਆਪਿ ਉਪਾਏ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮਿ; ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ. ਬਿਸਟਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸਾ; ਬਿਸਟਾ ਵਿਚਿ ਫਿਰਿ ਪਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ; ਗੁਰੁ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ॥ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ; ਕਿਉ ਪਾਇਆ ਜਾਏ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ; ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ; ਤਤੁ ਨ ਪਛਾਣੈ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਆਪੇ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਆਪੇ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਵੇਖੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ॥ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ; ਤਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ. ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਹੋਰ ਧੰਧੈ ਲੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰਮਤੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧੬॥੩॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੁਗ ਛਤੀਹ, ਕੀਓ ਗੁਬਾਰਾ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ; ਤੂ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ॥੧॥ ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ॥ ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਤਮਾਸਾ. ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਆਪੇ ਵੇਕ ਕਰੇ ਸਭਿ ਸਾਚਾ; ਆਪੇ ਭੰਨਿ ਘੜਾਇਦਾ ॥੨॥ ਬਾਜੀਗਰਿ ਇਕ ਬਾਜੀ ਪਾਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ. ਨਦਰੀ ਆਈ॥ ਅ-ਲਿਪਤੁ- ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦਾ॥੩॥ ਬਾਜਹਿ ਬਾਜੇ ਧੁਨਿ ਆਕਾਰਾ॥ ਆਪਿ ਵਜਾਏ ਵਜਾਵਣਹਾਰਾ॥ਵੱਜਾਇਦਾ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਉਣੁ ਵਹੈ

ਅੰਗ ੧੦੬੨:- ਇਕ ਰੰਗੀ; ਮਿਲਿ ਪਵਣੈ ਸਭ ਵਜਾਇਦਾ॥੪॥ ਕਰਤਾ ਕਰੇ; ਸੁ ਨਿਹਚਉ ਹੋਵੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ; ਹਉਮੈ ਖੋਵੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਿਸੈ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ॥੫॥ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜੇਵਡੁ; ਹੋਰੁ ਲਾਹਾ ਨਾਹੀ॥ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸੈ; ਨਾਮੋ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਨਾਮੋ ਲਾਹਾ ਪਾਇਦਾ॥੬॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਸਭ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ; ਵਧਹਿ ਵਿਕਾਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਸੇਵਹਿ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੭॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਤੈ ਆਪਿ ਕਰਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਸੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜਹਿ ; ਮੁਕਤੀ ਕੈ ਘਰਿ ਪਾਇਦਾ॥੮॥ ਗਣਤ ਗਣੈ; ਸੋ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕੈ ਵਿਕਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਗਣਤ ਚੁਕਾਏ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੯॥ ਜੇ ਸਚੁ ਦੇਇ; ਤ ਪਾਏ ਕੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ ਕਾਟਣਹਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ. ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਆ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ; ਮਨਿ ਮੈਲੈ. ਮਲੁ ਲਾਏ॥ ਮੈਲੇ ਕਰਮ ਕਰੇ; ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ; ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ; ਕੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਹਸਾ ਜਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਨਾਮੁ ਚੇਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਆਪਿ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਸੋਈ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਇ; ਖਪਾਏ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਸਦਾ ਸਲਾਹੇ; ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੪॥ਵੱਸਿ– ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰੇ; ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ; ਜਲੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਵੈ; ਮਨ ਮਾਰੇ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕੀਆ॥ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਜੰਤ; ਤੇਰੇ ਸਭਿ ਜੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਸਦਾ ਤੂ; ਗੁਰਮਤੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ ॥੧੬॥੪॥੧੮॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਦਾਤਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ॥ ਓਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ; ਵੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਤਿਸ ਨੋ ਅਪੜਿ. ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ; ਸੁ ਨਿਹਚਉ ਹੋਈ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾਇਦਾ॥੨॥ ਚਉਦਹ ਭਵਣ ਤੇਰੇ ਹਟਨਾਲੇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਖਾਏ ਅੰਤਰਿ ਨਾਲੇ॥ ਨਾਵੈ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਕੋ ਅੰਗ ੧੦੬੩:– ਪਾਇਦਾ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ; ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ॥ ਹਿਰਦੈ ਆਇ ਵੁਠਾ ਗੋਵਿੰਦਾ॥ ਸਹਜੇ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇਦਾ॥੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਵਿਛੁੜੇ; ਤਿਨੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ਮਾਰੀ-ਅਹਿ– ਅਨ ਦਿਨੁ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਮਥੇ ਕਾਲੇ. ਮਹਲੁ, ਨ ਪਾਵਹਿ; ਦੁਖ ਹੀ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਸਹਜ ਭਾਇ; ਸਚੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਦ ਹੀ; ਸਚੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੬॥ ਜਿਸ ਨੋ ਸਚਾ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਏ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਸਚੁ ਸਚੈ ਕਾ ਆਪੇ ਦਾਤਾ; ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਸੋ ਸਚੁ ਪਾਇਦਾ॥੭॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ; ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ. ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੮॥ ਹਉਮੈ ਕਰਦਿਆ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਆਗੈ. ਮੋਹੁ ਨ ਚੂਕੈ ਮਾਇਆ॥ ਅਗੈ ਜਮਕਾਲੁ ਲੇਖਾ ਲੇਵੈ; ਜਿਉ ਤਿਲ ਘਾਣੀ ਪੀੜਾਇਦਾ॥੯॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੋਈ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾ ਸੇਵੇ ਕੋਈ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ; ਮਹਲਿ ਸਚੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਤਿਨ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਏ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਹੈ ਸਭ ਵਡਿਆਈ; ਜਿਸੁ ਦੇਵਹਿ ਸੋ ਪਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਅੰਦਰਿ ਪਰਗਾਸੁ; ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਸਦਾ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ; ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੇ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ॥ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ; ਡੁਬਿ ਮੂਏ ਅਭਾਗੇ॥ ਚਲਦਿਆ ਘਰੁ ਦਰੁ ਨਦਰਿ. ਨ ਆਵੈ; ਜਮ

ਦਰਿ ਬਾਧਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਪੂਛਹੁ ਕੋਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਸੇਵੇ; ਤਿਸੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਮਮਤਾ ਕਾਟਿ; ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਸਦਾ ਸਚੁ ਵਣਜਹਿ ਵਾਪਾਰੀ; ਨਾਮੋ ਲਾਹਾ ਪਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਮੁਕਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ॥੧੬॥੫॥੧੯॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਕਰਣਾ; ਸੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਆਇਆ ॥ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵੈ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਭਾਣੇ ਨੋ ਲੋਚੈ ਬਹੁਤੇਰੀ; ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪਿ ਮਨਾਇਦਾ॥੨॥ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ; ਸੁ ਮਿਲੈ ਤੁਧੁ ਆਏ॥ ਅੰਗ ੧੦੬੪:- ਜਿਸੁ ਭਾਣਾ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਏ॥ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ; ਭਾਣਾ ਕਿਸਹਿ ਕਰਾਇਦਾ॥੩॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਏ॥ ਤੁਧੁ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ. ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ; ਜਿਸ ਨੋ ਭਾਣਾ ਦੇਹਿ. ਤਿਸੁ ਭਾਇਦਾ॥੪॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧੁ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਭਾਣਾ ਨ ਮੰਨੇ; ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਆਵੈ ਜਾਏ; ਘਰੁ ਮਹਲੁ. ਨ ਕਬਹੂ ਪਾਇਦਾ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਧੁਰਿ ਫੁਰਮਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਪਾਏ; ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੬॥ ਸਭ ਨਾਵਹੁ ਉਪਜੈ; ਨਾਵਹੁ ਛੀਜੈ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਜੈ॥ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਸਿ ਭੀਜੈ; ਰਸ ਹੀ ਤੇ ਰਸੁ ਪਾਇਦਾ॥੭॥ ਮਹਲੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲੁ; ਕੋ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਸਚੁ ਦੇਇ. ਸੋਈ ਸਚੁ ਪਾਏ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੮॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੈ ਕੁਸਟੀ; ਨਰਕੇ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ॥੯॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਦੇਹਾ॥ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸਾ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਨੇਹਾ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਸਭੁ ਕੋ ਵਣਜੁ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਸਭੁ ਤੋਟਾ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਨਾਗੋ ਆਇਆ ਨਾਗੋ ਜਾਸੀ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਾਮੁ ਦੇਇ; ਸੋ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ॥੧੨॥ ਨਾਵੈ ਨੋ ਲੋਚੈ; ਜੇਤੀ ਸਭ ਆਈ॥ ਨਾਉ ਤਿਨਾ ਮਿਲੈ; ਧੁਰਿ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਉ ਪਾਇਆ. ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਬਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਸਚਾ ਨਿਆਉ ਸਚੋ ਵਾਪਾਰਾ; ਨਿਹਚਲੁ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਅੰਤਰ ਘਰ ਬੰਕੇ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ. ਥਾਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਇਤੁ ਸਾਥਿ ਨਿਬਹੈ ਸਾਲਾਹੇ ਸਚੇ; ਹਰਿ ਸਚਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ॥੧੫॥

ਮੇਰੈ ਕਰਤੈ; ਇਕ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ; ਸਭ ਵਥੁ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਣਜਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥੬॥੨੦॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਵਸੈ; ਜਿਸ ਦਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਿਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਗ ੧੦੬੫:- ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਚੇਤਹਿ; ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਤਿਨ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਧੂਰਿ. ਲਾਈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਬਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਾ॥ ਕੁੰਡੀਂ- ਗੁਰਬਾਣੀ. ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਸੁਣੀਐ; ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੩॥ ਭਾਲੇ- ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਚਾ; ਜਿ ਅੰਤਰੁ ਭਾਲੇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਰਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਪਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੪॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਮਾਣਸ ਜਨਮਿ; ਸਬਦਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਸਭੁ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਇਦਾ॥੫॥ ਇਕਿ ਕਿਤੁ ਆਏ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ॥ ਮਨਮੁਖ ਲਾਗੇ ਦੂਜੈ ਭਾਏ॥ ਏਹ ਵੇਲਾ ਫਿਰਿ ਹਾਥਿ. ਨ ਆਵੈ; ਪਗਿ ਖਿਸਿਐ ਪਛੁਤਾਇਦਾ॥੬॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਸੈ; ਸਚੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥ ਥਾਂਈਂ- ਸਚੋ ਸਚੁ ਵੇਖੈ ਸਭ ਥਾਈ; ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ॥੭॥ ਹਉਮੈ ਗਣਤ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਹਿਰਦੈ ਰਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੇ; ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੮॥ ਸੋ ਚੇਤੇ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਚੇਤਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ; ਆਪੈ ਆਪੁ ਸਮਾਇਦਾ॥੯॥ ਜਿਨਿ ਮਨ ਵਿਚਿ ਵਥੁ ਪਾਈ; ਸੋਈ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ; ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਏਹ ਕਾਇਆ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਸਰੀਰੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੇਤੈ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਸਭ. ਮੂਲੁ ਹੈ ਮਾਇਆ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤੈ. ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਚੇਤੇ. ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੨॥ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਕਾਇਆ ਹੰਸੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਦਰਿ ਸਚੈ ਜਾਣੁ॥ ਹਰਿ ਸੇਵੇ. ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ; ਸੋਹੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ; ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ; ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਕੇਰੀ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਪਕੇ ਹਟਨਾਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੇਵੈ; ਵਸਤੁ ਸਮਾਲੇ॥ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਊਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਸਚਾ ਹੈ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ ਸਾਚਾ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਕੋ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥੭॥੨੧॥ ਅੰਗ ੧੦੬੬:- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਆਕਾਰੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੁਕਮਿ ਬਣਾਇਆ॥

ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭਿ ਕਰਤਾ; ਸੁਣਿ ਸਾਚਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ॥੧॥ ਮਾਇਆ ਮਾਈ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਪਰਸੂਤਿ ਜਮਾਇਆ॥ ਚਾਰੇ ਬੇਦ; ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ॥ ਥਿੱਤੀ ਜੱਗ- ਵਰ੍ਹੇ ਮਾਹ ਵਾਰ ਥਿਤੀ ਕਰਿ; ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ, ਸੋਝੀ ਪਾਇਦਾ॥੨॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਰਣੀ ਸਾਰ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਰਾਖਹੁ ਉਰਿ ਧਾਰ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਰਤੀ ਜਗ ਅੰਤਰਿ; ਇਸੁ ਬਾਣੀ ਤੇ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਦਾ॥੩॥ ਵੇਦੁ ਪੜੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਵਾਦ ਸਮਾਲੇ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤੈ; ਬਧਾ ਜਮਕਾਲੇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਦਾ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਏ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਹੈ ਮੁਕਤਾ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਦਾ॥੫॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਰਾਤੇ; ਸੇ ਹੁਣਿ ਰਾਤੇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਆਪੈ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੬॥ ਪਾਪ ਵਿਕਾਰ ਔਗੁਣਾਂ ਦੀ ਭਰਮਿਨ ਘੁੰਮਣਘੇਰੀ- ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਭਰਮਿਨ ਪਾਏ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗਾ; ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ. ਦਿਨ ਥੋੜੇ ਹੋਵੈ; ਇਸੁ ਜਾਦੇ ਬਿਲਮ. ਨ ਲਾਇਦਾ॥੭॥ ਏਹੁ ਮਨੁ; ਭੈ ਭਾਇ ਰੰਗਾਏ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ; ਸਾਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ॥ਚੜ੍ਹਾਇਦਾ- ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਕੋ ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਪਾਏ; ਗੁਰਮਤੀ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇਦਾ॥੮॥ ਮਨਮੁਖੁ ਬਹੁਤੁ ਕਰੇ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਦਰਗਹ ਕਬ ਹੀ ਨ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ॥ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੯॥ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ; ਅੰਦਰਿ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰਾ; ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ॥ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ; ਇਹ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਕਾਇਆ ਸੋਧੈ; ਆਪਹਿ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਕਾਇਆ ਵਿਚਿ ਤੋਟਾ; ਕਾਇਆ ਵਿਚਿ ਲਾਹਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜੇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਦਾ॥੧੨॥ ਸਚਾ ਮਹਲੁ. ਸਚੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹੇ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਮਨਿ ਮੇਲੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਕਾਇਆ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਹੱਟੁ ਵੱਥੁ - ਜਿਸ ਦਾ ਹਟੁ. ਸੋਈ ਵਥੁ ਜਾਣੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ. ਨ ਪਛੋਤਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਈ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਆਪੇ; ਸਬਦੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਅੰਗ ੧੦੬੭:- ਆਪੇ ਸਚਾ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਸਬਦੇ; ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥੮॥੨੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਵੇਪਰਵਾਹੇ॥ ਆਪੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਅਗਮ ਅਥਾਹੇ॥ ਅੱਪੜਿ।ਸਕੈ ਪੋਲਾ- ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਤਿਸਨੋ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾਇਆ॥੧॥ ਤੁਧੁ ਨੋ ਸੇਵਹਿ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ; ਸਚਿ ਸਮਾਵਹਿ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭਾਇਆ॥੨॥ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ; ਸੇ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰਹਿ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ; ਹਿਰਦੈ ਉਰ ਧਾਰਹਿ॥ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ. ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ; ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇਆ॥੩॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਲੇ; ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ; ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ; ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਪਾਇਆ॥੪॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕਹਾ; ਮੈ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਇਆ॥੫॥ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ; ਮੋਹੁ ਹੈ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰਾ॥ ਧੰਧੈ ਧਾਵਤੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੬॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ; ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਚਾਨਣੁ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ॥੭॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ; ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਈ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ; ਤੂ ਆਪੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ॥੮॥ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ; ਤੋਲਣਹਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਏ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਿ ਤੋਲਾਇਆ॥੯॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ; ਕਰਹਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਬਹਾਲਹਿ ਪਾਸਿ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਇਆ॥੧੦॥ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ; ਜਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਜਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਇਸੁ ਬਿਖੁ ਮਹਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਭਾਇਆ॥੧੧॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬੁਝਾਏ; ਸੋਈ ਬੂਝੈ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਅੰਦਰੁ ਸੂਝੈ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ. ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚੁ ਪਾਇਆ॥੧੨॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ; ਹੋਰ ਫਿਰੈ ਘਨੇਰੀ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ; ਚੁਕੈ ਨ ਫੇਰੀ॥ ਬਿਖੁ ਕਾ ਰਾਤਾ ਬਿਖੁ ਕਮਾਵੈ; ਸੁਖੁ. ਨ ਕਬਹੂ ਪਾਇਆ॥੧੩॥ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰੇ ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਹਉਮੈ. ਕਿਨੈ ਨ ਮਾਰੀ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ॥੧੪॥ ਅਗਿਆਨੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਇਸੁ ਤਨਹਿ ਜਲਾਏ॥ ਅੰਗ ੧੦੬੮:- ਬੂੱਝੈ- ਤਿਸ ਦੀ ਬੂਝੈ; ਜਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਏ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰੇ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਮਾਇਆ॥੧੫॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਵਿਰਲੈ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੬॥੧॥੨੩॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩॥ ਭਗਤਾਂ- ਨਦਰੀ ਭਗਤਾ; ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਏ॥ ਭਗਤ ਸਲਾਹਨਿ; ਸਦਾ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਤਉ ਸਰਣਾਈ. ਉਬਰਹਿ ਕਰਤੇ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ; ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਸੁਖੁ; ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਈ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਰਾਤਾ; ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਦ ਜਲੈ ਸਰੀਰਾ॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ; ਭੇਟੇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਬੁੱਝਾਏ- ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ; ਅੰਧੁ ਕਮਾਏ॥ ਬਹੁ ਸੰਕਟ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਏ॥ ਜਮ ਕਾ ਜੇਵੜਾ. ਕਦੇ ਨ ਕਾਟੈ; ਅੰਤੇ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੪॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ; ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਮਨੁ ਮਾਰੇ; ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਸਮਾਇਆ॥੫॥ ਆਵਣ ਜਾਣੈ; ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਥਿਰੁ ਕੋਇ ਨ ਹੋਈ॥ ਅੰਤਰਿ

ਜੋਤਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੬॥ ਪੰਚ ਦੂਤ; ਚਿਤਵਹਿ ਵਿਕਾਰਾ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਾ ਏਹੁ ਪਸਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ. ਤਾ ਮੁਕਤੁ ਹੋਵੈ; ਪੰਚ ਦੂਤ ਵਸਿ ਆਇਆ॥੭॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ; ਹੈ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰਾ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਡੁਬੈ; ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥੮॥ ਸਾਚਾ ਦਰੁ ਸਾਚਾ ਦਰਵਾਰਾ॥ ਸਚੇ ਸੇਵਹਿ. ਸਬਦਿ ਪਿਆਰਾ॥ ਸਚੀ ਧੁਨਿ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥੯॥ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ; ਕੋ ਘਰੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਓਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ. ਨ ਵਿਆਪੈ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੦॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਦੁਸਟਾ ਕਾ ਵਾਸਾ॥ ਭਉਦੇ ਫਿਰਹਿ; ਬਹੁ ਮੋਹ ਪਿਆਸਾ॥ ਕੁਸੰਗਤਿ ਬਹਹਿ. ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਦੁਖੋ ਦੁਖੁ ਕਮਾਇਆ॥੧੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ; ਸੰਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੇ; ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਏ ਕੋਈ॥ ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧੨॥ ਕਾਇਆ ਬਿਰਖੁ; ਪੰਖੀ ਵਿਚਿ ਵਾਸਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚੁਗਹਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਸਾ॥ ਉਡਹਿ ਨ ਮੂਲੇ. ਨ ਆਵਹਿ, ਨ ਜਾਹੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ॥੧੩॥ ਕਾਇਆ ਸੋਧਹਿ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਹਿ॥ ਮੋਹ ਠਗਉਰੀ ਭਰਮੁ ਨਿਵਾਰਹਿ॥ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਅੰਗ ੧੦੬੯:- ਮਿਲਾਇਆ॥੧੪॥ ਸਦ ਹੀ ਨੇੜੈ; ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਨਜੀਕਿ ਪਛਾਣਹੁ॥ ਬਿਗਸੈ ਕਮਲੁ ਕਿਰਣਿ ਪਰਗਾਸੈ; ਪਰਗਟੁ ਕਰਿ ਦੇਖਾਇਆ॥੧੫॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਚਾ ਸੋਈ॥ ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਆਪੁ ਗਵਾਇ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੧੬॥੨॥੨੪॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੪ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਬੀਂਜੀ- ਅਵਰ ਨ ਸੂਝਸਿ; ਬੀਜੀ ਕਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਸਭਨਾ ਸਚੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ਹੇ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਗਿਆਨੁ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਪੂਜਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਧਨੁ ਪਾਇਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭਾਈ ਹੇ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਜੋ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ॥ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ; ਭ੍ਰਮਿ ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ॥ਰਹ-ਹਿ- ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਫਿਰਿ ਗਤਿ ਹੋਵੈ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਹਿ ਸਰਣਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਹੈ ਸਾਚੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮਾਗਉ; ਨਾਮੁ ਅਜਾਚੀ॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਚੁਆਇਆ॥ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ ਆਇਆ॥ ਤਹ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਹਿ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਤੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਵਿਹਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕੋ ਸੀਝੈ ਨਾਹੀ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ

ਲਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲੇਇ॥ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ; ਮਨਿ ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਹਜੇ ਲਇਆ॥ ਏਹ ਵਡਿਆਈ. ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸੂਰੁ; ਨਿਸਿ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਅਗਿਆਨੁ ਮਿਟਿਆ; ਗੁਰ ਰਤਨਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ; ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਹਛਾ ਲੋਇ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਮਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਸਹਜੇ ਜਾਗੈ ਸਹਜੇ ਸੋਵੈ॥ ਅੰਗ ੧੦੭੦:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਸਮਾਵੈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਭਗਤਾਂ- ਭਗਤਾ ਮੁਖਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਬਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ. ਸਦਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ ਹਮ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨ; ਗਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ; ਸਮਝ ਪੜੀ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਤਾ; ਤਿਨਿ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਸਰਬੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਜਿਨ ਕਉ ਆਦਿ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਨਾਨਕ. ਅੰਕਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਸਰਬੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ;ਘਟ ਵਾਸੀ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਦਾਤਾ; ਹਰਿ ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੇ॥੧॥ ਜਾ ਕਉ ਰਾਖੈ; ਹਰਿ ਰਾਖਣਹਾਰਾ ॥ ਤਾ ਕਉ ਕੋਇ, ਨ ਸਾਕਸਿ ਮਾਰਾ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਸੰਤਹੁ; ਜਾ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਹੇ॥੨॥ ਕਿਥਾਊ ਕਿਸੇ ਥਾਂ- ਜਾ ਜਾਪੈ; ਕਿਛੁ ਕਿਥਾਊ ਨਾਹੀ॥ ਤਾ ਕਰਤਾ ਭਰਪੂਰਿ ਸਮਾਹੀ॥ ਸੂਕੇ ਤੇ ਫੁਨਿ ਹਰਿਆ ਕੀਤੋਨੁ; ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀ ਹੇ ॥੩॥ ਵੇਦਨ ਪੀੜਾ, ਹਾਲਤ।ਜੀਆਂ- ਜੋ ਜੀਆ ਕੀ; ਵੇਦਨ ਜਾਣੈ॥ ਤਿਸੁ ਸਾਹਿਬ ਕੈ; ਹਉ ਕੁਰਬਾਣੈ॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜਨ ਕਰਿ ਬੇਨੰਤੀ; ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਣੀ ਹੇ॥੪॥ ਜੋ ਜੀਐ ਕੀ; ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੀਐ ਅਜਾਣੈ॥ ਮੂਰਖ ਸਿਉ ਨਹ ਲੂਝੁ ਪਰਾਣੀ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ਹੇ॥੫॥ ਨਾ ਕਰਿ ਚਿੰਤ; ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਕਰਤੇ॥ ਸਭਤੈ ਸਭ ਤਾਈਂ, ਸਭ ਥਾਂ-ਹਰਿ ਦੇਵੈ;ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੰਤਾ ਸਭਤੈ॥ ਅਚਿੰਤ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਵਿਚਿ ਪਾਥਰ ਕੀਟ ਪਖਾਣੀ ਹੇ॥੬॥ ਨਾ ਕਰਿ ਆਸ; ਮੀਤ ਸੁਤ ਭਾਈ॥ ਨਾ ਕਰਿ ਆਸ;ਕਿਸੈ ਸਾਹ ਬਿਉਹਾਰ ਕੀ ਪਰਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ ਹੇ॥੭॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੈ ਥਾਰੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਭਵ ਖੰਡਨੁ; ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ਹੇ॥੮॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥

ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰੈ. ਤਿਸ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ; ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣੀ ਹੇ॥੯॥ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਏ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਲਾਗੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਿਹ. ਸਦਾ ਰਹੈ ਉਦਾਸੀ; ਜਿਉ ਕਮਲੁ ਰਹੈ ਵਿਚਿ ਪਾਣੀ ਹੇ॥੧੦॥

ਅੰਗ ੧੦੭੧:- ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ; ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਏ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ; ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ॥ ਸਾਂਈਂ- ਸੋ ਤਪੁ ਪੂਰਾ ਸਾਈ ਸੇਵਾ; ਜੋ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ਹੇ॥੧੧॥ ਹਉ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਹਉ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਤੁਝੈ ਪਹਿ ਕਰਤੇ; ਹਰਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ਹੇ॥੧੨॥ ਅਹੰ-ਕਾਰ- ਕਿਸ ਹੀ ਜੋਰੁ; ਅਹੰਕਾਰ ਬੋਲਣ ਕਾ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਜੋਰੁ; ਦੀਬਾਨ ਮਾਇਆ ਕਾ॥ ਮੈ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਟੇਕ ਧਰ ਅਵਰ. ਨ ਕਾਈ; ਤੂ ਕਰਤੇ ਰਾਖੁ. ਮੈ ਨਿਮਾਣੀ ਹੇ॥੧੩॥ ਨਿਮਾਣੇ ਮਾਣੁ ਕਰਹਿ; ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ॥ਝਖਿ ਪੌਲਾ- ਹੋਰ ਕੇਤੀ; ਝਖਿ ਝਖਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ॥ ਪੱਖੁ।ਗੱਲ- ਜਿਨ ਕਾ ਪਖੁ ਕਰਹਿ, ਤੂ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ ਕੀ ਊਪਰਿ ਗਲ, ਤੁਧੁ ਆਣੀ ਹੇ॥੧੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਿਨੀ ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਿਨੀ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ. ਪਛੋਤਾਣੀ ਹੇ ॥੧੫॥ ਤੂ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤਹਿ; ਹਰਿ ਜਗੰਨਾਥੁ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਜਪੈ; ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਸਤਕਿ ਹਾਥੁ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਹਰਿ ਜਾਪੀ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਦਸਾਣੀ ਹੇ॥੧੬॥੨॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਲਾ ਉਪਾਇ. ਧਰੀ ਜਿਨਿ ਧਰਣਾ॥ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇਆ ਹੁਕਮੇ ਚਰਣਾ॥ ਬੱਧੀ- ਅਗਨਿ ਉਪਾਇ. ਈਧਨ ਮਹਿ ਬਾਧੀ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ. ਭਾਈ ਹੇ॥੧॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕਉ; ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਆਪਾਹੇ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ; ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਸਹਾਈ ਹੇ॥੨॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ; ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਆ॥ ਸਾਸਿ ਗ੍ਰਾਸਿ ਹੋਇ ਸੰਗਿ; ਸਮਾਲਿਆ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪੀਐ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਵਡੀ ਜਿਸੁ ਵਡਿਆਈ ਹੇ॥੩॥ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਕਰੇ ਖਿਨ ਕੀਰੇ ॥ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਰੇ॥ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰਣ. ਸਰਬ ਸਧਾਰਣ; ਕਿਛੁ ਕੀਮਤਿ. ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ਹੇ॥੪॥ ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਭਾਈ; ਜਿਨਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹੇ॥੫॥ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਸਰਣਾ; ਭਉ ਨਹੀ ਕਰਣਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਨਿਹਚਉ ਹੈ ਤਰਣਾ॥ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਅਰਾਧੇ ਕਰਤਾ; ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਸਜਾਈ ਹੇ॥੬॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ; ਮਨ ਤਨ ਮਹਿ ਰਵਿਆ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਜੋਨਿ, ਨ ਭਵਿਆ॥ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸ. ਕੀਆ ਸੁਖਿ ਡੇਰਾ; ਜਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਈ ਹੇ॥੭॥ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਸੋਈ ਸੁਆਮੀ॥ ਅੰਗ ੧੦੭੨:- ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਚਿੰਤਾ ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ ਹੇ॥੮॥ ਕੋਟਿ ਲੱਖ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੀ ਫ਼ੌਜ ਵਾਂਗ ਸਹਾਇਕ ਹਨ ਨਾਮੁ ਜੀ। ਬਾਹਾਂ- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕੀਰਤਨੁ, ਸੰਗਿ ਧਨੁ ਤਾਹਾ॥ ਗਿਆਨ ਖੜਗੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਨਾ; ਦੂਤ ਮਾਰੇ ਕਰਿ ਧਾਈ ਹੇ॥੯॥ ਹਰਿ ਕਾ ਜਾਪੁ ਜਪਹੁ; ਜਪੁ ਜਪਨੇ॥ ਜੀਤਿ ਆਵਹੁ ;ਵਸਹੁ ਘਰਿ ਅਪਨੇ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਨਰਕ. ਨ ਦੇਖਹੁ; ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ਹੇ॥੧੦॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ

ਉਧਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਊਚ ਅਥਾਹ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੀ; ਸੋ ਜਨੁ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ ਹੇ॥੧੧॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਮੋਲੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਕੀਨੇ ਘਰ ਗੋਲੇ॥ ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ; ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੇ॥੧੨॥ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ਬਨੀ;ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਈ; ਹਉਮੈ ਮਤਿ ਮੇਰੀ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ; ਜਗ ਮਹਿ ਸੋਭ ਸੁਹਾਈ ਹੇ॥੧੩॥ਜੱਗਦੀਸੈ- ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਜਪਹੁ ਜਗਦੀਸੈ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ; ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਈਸੈ॥ ਜੱਗ-ਤਿ- ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ;

ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ; ਏਕਾ ਜਗਤਿ ਸਬਾਈ ਹੇ॥੧੪॥ ਸਤਿ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਸਦਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ; ਏਕੰਕਾਰਿ ਸਮਾਈ ਹੇ॥੧੫॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਸੱਭੈ- ਸਭੈ ਉਧਾਰਣੁ; ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਪੁੰਨੀ ਸਭ ਇਛਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ਹੇ॥੧੬॥੧॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸੰਗੀ ਜੋਗੀ ਨਾਰਿ ਲਪਟਾਣੀ॥ ਉਰਝਿ ਰਹੀ; ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੀ॥ ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਭਏ ਇਕਤ੍ਰਾ; ਕਰਤੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ ਹੇ॥੧॥ ਜੋ ਪਿਰੁ ਕਰੈ; ਸੁ ਧਨ ਤਤੁ ਮਾਨੈ॥ ਪਿਰੁ ਧਨਹਿ ਸੀਗਾਰਿ; ਰਖੈ ਸੰਗਾਨੈ॥ ਏਕੱਤ੍ਰ- ਮਿਲਿ ਏਕਤ੍ਰ, ਵਸਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਪ੍ਰਿਉ ਦੇ ਧਨਹਿ ਦਿਲਾਸਾ ਹੇ॥੨॥ ਧਨ ਮਾਗੈ; ਪ੍ਰਿਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਧਾਵੈ॥ ਜੋ ਪਾਵੈ; ਸੋ ਆਣਿ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਏਕ ਵਸਤੁ ਕਉ ਪਹੁਚਿ. ਨ ਸਾਕੈ; ਧਨ ਰਹਤੀ ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ਹੇ॥੩॥ ਧਨ ਕਰੈ ਬਿਨਉ; ਦੋਊ ਕਰ ਜੋਰੈ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪਰਦੇਸਿ ਨ ਜਾਹੁ; ਵਸਹੁ ਘਰਿ ਮੋਰੈ॥ ਐਸਾ ਬਣਜੁ ਕਰਹੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ; ਜਿਤੁ ਉਤਰੈ ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ਹੇ॥੪॥ ਸੱਧਾ- ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ; ਜੁਗ ਸਾਧਾ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ; ਸੁਖੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਲਾਧਾ॥ ਭਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਨਕ ਸਤਸੰਗੇ; ਤਉ ਧਨ ਪਿਰ ਅਨੰਦ ਉਲਾਸਾ ਹੇ॥੫॥

ਅੰਗ ੧੦੭੩:- ਧਨ ਅੰਧੀ; ਪਿਰੁ ਚਪਲੁ ਸਿਆਨਾ॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਕਾ ਰਚਨੁ ਰਚਾਨਾ॥ ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਤੁਮ ਆਏ ਹਹੁ; ਸੋ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਾ ਹੇ॥੬॥ ਧਨ ਕਹੈ. ਤੂ ਵਸੁ ਮੈ ਨਾਲੇ॥ ਬਾਲ ਨਵੀਨ- ਪ੍ਰਿਅ ਸੁਖਵਾਸੀ; ਬਾਲ ਗੁਪਾਲੇ॥ ਤੁਝੈ ਬਿਨਾ. ਹਉ ਕਿਤ ਹੀ ਨ ਲੇਖੈ; ਵਚਨੁ ਦੇਹਿ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਸਾ ਹੇ॥੭॥ ਪਿਰਿ ਕਹਿਆ; ਹਉ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ॥ ਓਹੁ ਭਾਰੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਜਿਸੁ. ਕਾਣਿ ਨ ਛੰਦਾ॥ਸੱਦੇ- ਜਿਚਰੁ ਰਾਖੈ ਤਿਚਰੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਰਹਣਾ; ਜਾ ਸਦੇ ਤ ਊਠਿ ਸਿਧਾਸਾ ਹੇ॥੮॥ ਜਉ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਕਹੇ; ਧਨ ਸਾਚੇ॥ ਧਨ ਕਛੂ ਨ ਸਮਝੈ; ਚੰਚਲਿ ਕਾਚੇ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਿਰ ਹੀ ਸੰਗੁ ਮਾਗੈ; ਓਹੁ ਬਾਤ ਜਾਨੈ ਕਰਿ ਹਾਸਾ ਹੇ॥੯॥ ਆਈ ਆਗਿਆ; ਪਿਰਹੁ ਬੁਲਾਇਆ॥ ਨਾ ਧਨ ਪੁਛੀ; ਨ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ॥ ਊਠਿ ਸਿਧਾਇਓ ਛੂਟਰਿ ਮਾਟੀ; ਦੇਖੁ ਨਾਨਕ. ਮਿਥਨ ਮੋਹਾਸਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਰੇ ਮਨ ਲੋਭੀ; ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਸਦੇਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਪਚਿ ਮੂਏ ਸਾਕਤ; ਨਿਗੁਰੇ ਗਲਿ ਜਮ

ਫਾਸਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਮਨਮੁਖਿ ਆਵੈ; ਮਨਮੁਖਿ ਜਾਵੈ॥ ਮਨਮੁਖਿ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ॥ ਜਿਤਨੇ ਨਰਕ ਸੇ ਮਨਮੁਖਿ ਭੋਗੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਲੇਪੁ ਨ ਮਾਸਾ ਹੇ॥੧੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਇ; ਜਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਇਆ॥ਪਹਿ–ਰਾਇਆ– ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ ਮਿਟਾਵੈ; ਜਿ ਪ੍ਰਭਿ ਪਹਿਰਾਇਆ॥ ਗਲ਼ਿ।ਖੱਾਸਾ– ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਕਰੇ ਆਨੰਦੀ; ਜਿਸੁ ਸਿਰਪਾਉ ਪਇਆ, ਗਲਿ ਖਾਸਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ॥ ਸਰਣਿ ਕੇ ਦਾਤੇ; ਬਚਨ ਕੇ ਸੂਰੇ॥ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਵਿਛੁੜਿ ਨ ਕਤ ਹੀ ਜਾਸਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ; ਕਿਛੁ ਕੀਮ. ਨ ਪਾਈ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਠਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਹਉ ਰੇਣ ਤੇਰੇ ਜੋ ਦਾਸਾ ਹੇ॥੧੫॥੧॥੨॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਰੈ ਅਨੰਦੁ ਅਨੰਦੀ ਮੇਰਾ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨੁ; ਸਿਰ ਸਿਰਹਿ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਕੈ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ. ਹੇ॥੧॥ ਹਰਖਵੰਤ; ਆਨੰਤ ਦਇਆਲਾ॥ ਪ੍ਰਗਟਿ ਰਹਿਓ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਉਜਾਲਾ॥ ਰੂਪ ਕਰੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ; ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਪੂਜਾ ਹੇ॥੨॥ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਸਚੁ ਕਰੇ ਪਸਾਰਾ॥ ਆਪੇ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਭੀਜਾ ਹੇ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਤਖਤੁ ਸਚੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ॥ ਸਚੁ ਖਜੀਨਾ ਸਾਚਾ ਸਾਹੀ॥ ਅੰਗ ੧੦੭੪:- ਆਪੇ ਸਚੁ. ਧਾਰਿਓ ਸਭੁ ਸਾਚਾ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਵਰਤੀਜਾ ਹੇ॥੪॥ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਸਚੇ ਕੇਰਾ॥ ਸਾਚਾ ਥਾਨੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ॥ ਸਚੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੀ ਬਾਣੀ; ਸਚੁ ਸਾਹਿਬ ਸੁਖੁ ਕੀਜਾ ਹੇ॥੫॥ ਏਕੋ ਆਪਿ ਤੂਹੈ ਵਡ ਰਾਜਾ॥ ਕੱਾਜਾ- ਹੁਕਮਿ ਸਚੇ ਕੈ; ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ; ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਪਤੀਜਾ ਹੇ॥੬॥ ਤੂ ਵਡ ਰਸੀਆ ਤੂ ਵਡ ਭੋਗੀ॥ ਤੂ ਨਿਰਬਾਣੁ; ਤੂਹੈ ਹੀ ਜੋਗੀ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਸਹਜ ਘਰਿ ਤੇਰੈ; ਅਮਿਉ ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀਜਾ ਹੇ॥੭॥ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ; ਤੁਝੈ ਤੇ ਹੋਵੈ॥ ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ; ਸਭਸੈ ਜੰਤ ਲੋਐ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ. ਪੂਰ ਭੰਡਾਰੈ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘੀਜਾ ਹੇ॥੮॥ ਜਾਚਹਿ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਬਨਵਾਸੀ॥ ਜਾਚਹਿ; ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਇਕੁ ਦਾਤਾਰੁ. ਸਗਲ ਹੈ ਜਾਚਿਕ; ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀਜਾ ਹੇ॥੯॥ ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਅਰੁ ਰੰਗ ਅਪਾਰਾ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ॥ ਭਾਰੋ ਤੋਲੁ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ; ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਭਗਤੀਜਾ ਹੇ॥੧੦॥ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਦਰਸੁ; ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਜਾਣੈ॥ ਓਹੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਦਾ ਰੰਗ ਮਾਣੈ॥ ਚਤੁਰੁ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣਾ ਸੋਈ; ਜੋ ਮਨਿ ਤੇਰੈ ਭਾਵੀਜਾ ਹੇ॥੧੧॥ ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ; ਸੋ ਵੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ; ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਹਾ॥ ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ. ਤਿਸੁ ਭਉ ਕੇਹਾ; ਅਵਰੁ ਕਹਾ ਕਿਛੁ ਕੀਜਾ ਹੇ॥੧੨॥ਬੂਝੀ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ; ਅੰਤਰੁ ਠੰਢਾ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ ਤੂਟਾ ਗੰਢਾ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ; ਅਮਿਉ ਝੋਲਿ ਝੋਲਿ ਪੀਜਾ ਹੇ॥੧੩॥ ਮਰੈ ਨਾਹੀ; ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵੈ॥ ਅਮਰੁ ਭਇਆ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਥੀਵੈ॥ ਨਾ

ਕੋ ਆਵੈ. ਨਾ ਕੋ ਜਾਵੈ; ਗੁਰਿ. ਦੂਰਿ ਕੀਆ ਭਰਮੀਜਾ ਹੇ॥੧੪॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਬਾਣੀ॥ ਪੂਰੈ ਲਾਗਾ ਪੂਰੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ਚੜ੍ਹੈ- ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰੰਗਾ; ਘਟੈ ਨਾਹੀ. ਤੋਲੀਜਾ ਹੇ॥੧੫॥ ਬਾਰਹਾ ਕੰਚਨੁ; ਸੁਧੁ ਕਰਾਇਆ॥ ਵੰਨੀਸ ਕਸੌਟੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਪਰਖਿਆ- ਨਦਰਿ ਸਰਾਫ; ਵੰਨੀਸ ਚੜਾਇਆ॥ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਆ ਸਰਾਫੀ; ਫਿਰਿ. ਨਾਹੀ ਤਾਈਜਾ ਹੇ॥੧੬॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਜਾ ਹੇ॥੧੭॥੧॥੩॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਸੋਲਹੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ. ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦਾ॥ ਬਖ-ਸ਼ਿੰਦਾ- ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦਾ ਬਖਸਿੰਦਾ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਗੁਰੁ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਖਟੁ ਕਰਮਾ; ਗੁਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਸਥਾਨਾ ਹੇ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੦੭੫:- ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ; ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸਹਿ॥ ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ; ਜਮ ਸੰਗਿ. ਨ ਫਾਸਹਿ॥ ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ; ਗੁਰੁ ਕਾਟੇ ਅਪਮਾਨਾ ਹੇ॥੨॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਏ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਏ; ਗੁਰੁ ਕਰਦਾ ਨਿਤ ਜੀਅ ਦਾਨਾ ਹੇ॥੩॥ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣੀਐ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੁਖਿ ਭਣੀਐ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਾਏ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਦੇਵੈ ਮਾਨਾਂ ਹੇ॥੪॥ ਅ-ਗਮ ਪੌਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ; ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਭੂਲਾ ਮਾਰਗਿ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਕਉ. ਬਿਘਨੁ ਨ, ਭਗਤੀ; ਹਰਿ ਪੂਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਗਿਆਨਾਂ ਹੇ॥੫॥ ਗੁਰਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ. ਸਭਨੀ ਠਾਂਈ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ; ਗੋਸਾਈ॥ ਊਚ ਊਨ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨਾਂ; ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨਾ ਹੇ॥੬॥ਬੁਝਾਈ ਪੌਲਾ- ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਈ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਨਹ ਜੋਹੈ ਮਾਈ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦੀਆ, ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ, ਪੀ ਪਾਨਾਂ ਹੇ॥੭॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਆਪਿ ਸੁਣੀ ਤੈ ਆਪਿ ਵਖਾਣੀ॥ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਜਪੀ ਤੇਈ ਸਭਿ ਨਿਸਤ੍ਰੇ; ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਨਿਹਚਲ ਥਾਨਾਂ ਹੇ॥੮॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਣੈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਸੁ ਆਪਣ ਭਾਣੈ॥ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ. ਜਾਚਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾਂ ਹੇ॥੯॥੧॥੪॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ; ਆਪਿ ਨਿਰਾਰਾ॥ ਵਰਨੁ ਜਾਤਿ ਚਿਹਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ; ਸਭ ਹੁਕਮੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇਦਾ॥੧॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਸਬਾਈ॥ ਦੀ-ਈ- ਮਾਣਸ ਕਉ; ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਈ ਵਡਿਆਈ॥ ਇਸੁ ਪਉੜੀ ਤੇ ਜੋ ਨਰੁ ਚੂਕੈ; ਸੋ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ॥੨॥ ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ; ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੀਐ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਸੋਈ ਭੂਲੈ; ਸੋ ਬੂਝੈ. ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਇਦਾ॥੩॥ਨੱਗਰੁ- ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਾ ਨਗਰੁ ਇਹੁ ਕੀਆ॥ ਸਰਣੀਆ- ਸੇ ਉਬਰੇ. ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀਆ॥ ਤ੍ਰਿਹਾ ਗੁਣਾ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਰਾ; ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇਦਾ॥੪॥ ਅਨਿਕ ਕਰਮ ਕੀਏ; ਬਹੁਤੇਰੇ॥ ਜੋ ਕੀਜੈ; ਸੋ ਬੰਧਨੁ ਪੈਰੇ॥ ਕੁਰੁੱਤਾ- ਕੁਰੁਤਾ ਬੀਜੁ ਬੀਜੇ. ਨਹੀ ਜੰਮੈ; ਸਭੁ ਲਾਹਾ. ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਦਾ॥੫॥ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਕੀਰਤਨੁ ਪਰਧਾਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪੀਐ; ਲਾਇ ਧਿਆਨਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੭੬:- ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ. ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਇਦਾ॥੬॥ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਦੀਪ ਸਭਿ ਲੋਆ॥ ਸਭਿ ਕਾਲੈ ਵਸਿ; ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਆ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਆਪਿ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਸੋ ਨਿਹਚਲੁ. ਜੋ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇਦਾ ॥੭॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੁ; ਸੋ ਹਰਿ ਜੇਹਾ॥ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ; ਮਾਣਸ ਦੇਹਾ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਉਠਹਿ ਬਹੁ ਭਾਤੀ; ਫਿਰਿ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਸਮਾਇਦਾ॥੮॥ ਇਕੁ ਜਾਚਿਕੁ. ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਦੁਆਰੈ॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਤਾ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ ॥ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਜਿਤੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ;ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਮਨੁ ਠਹਰਾਇਦਾ॥੯॥ ਰੂੜੋ।ਵੱਸਿ- ਰੂੜੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਕਿਤੈ ਵਸਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਹਰਿ ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਜਿ ਹਰਿ ਕਿਆ ਸੰਤਾ ਭਾਵੈ॥ ਕੀਤਾ ਲੋੜਨਿ ਸੋਈ ਕਰਾਇਨਿ; ਦਰਿ ਫੇਰੁ ਨ ਕੋਈ ਪਾਇਦਾ॥੧੦॥ ਅਉਘਟੁ ਪੋਲਾ- ਜਿਥੈ; ਅਉਘਟੁ ਆਇ ਬਨਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ॥ ਕਲੱਤ੍ਰ- ਜਿਥੈ ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਨ ਬੇਲੀ ਕੋਈ; ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਛਡਾਇਦਾ॥੧੧॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ॥ ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ; ਪ੍ਰਭ ਵੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਜਿਸੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ; ਸੋ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ ॥੧੨॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ; ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਕਹੀਐ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ; ਸਮਸਰਿ ਸਹੀਐ॥ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਤ ਏਕੋ ਬੂਝੈ; ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਦਾ॥੧੩॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ; ਸਦਾ ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ; ਅਤੀਤ ਉਦਾਸੀ॥ ਭਾਂਤੀ- ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਭਾਤੀ; ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਪੂਤੁ ਲਾਡਾਇਦਾ॥੧੪॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ਤਾ ਮਿਲੀਐ; ਜਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਤਿਨ ਜਨ ਕਉ; ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਦਾ॥੧੫॥ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਕਾਰਣ ਕਰਣਾ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ, ਧਰੀ ਸਭ ਧਰਣਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਹਰਿ ਦੁਆਰੈ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਲਾਜ ਰਖਾਇਦਾ॥੧੬॥੧॥੫॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਏਕੋ ਤੂਹੈ॥ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ; ਸ੍ਰਵਣਿ ਸੁਣੀਐ॥ ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨ ਜਾਪਸਿ ਕਾਈ; ਸਗਲ ਤੁਮਾਰੀ ਧਾਰਣਾ ॥੧॥ ਆਪਿ ਚਿਤਾਰੇ ਅਪਣਾ ਕੀਆ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਥੀਆ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਰਚਿਓਨੁ ਪਸਾਰਾ; ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਰਣਾ॥੨॥ ਇਕਿ ਉਪਾਏ, ਵਡ ਦਰਵਾਰੀ॥ ਇਕਿ ਉਦਾਸੀ; ਇਕਿ ਘਰ ਬਾਰੀ॥

ਅੰਗ ੧੦੭੭:- ਇਕਿ ਭੂਖੇ. ਇਕਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ; ਸਭਸੈ ਤੇਰਾ ਪਾਰਣਾ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਾਚਾ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ; ਭਗਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚਾ॥ ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ. ਆਪੇ ਹੈ ਪਰਗਟੁ; ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਪਸਾਰਣਾ॥੪॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਹੋਵਣਹਾਰਾ॥ ਊਚਾ ਅਗਮੁ ਅਥਾਹੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਊਣੇ ਭਰੇ. ਭਰੇ ਭਰਿ ਊਣੇ; ਏਹਿ ਚਲਤ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਕਾਰਣਾ॥੫॥ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੇ ਸਾਹਾ॥ ਨੈਣੀ ਪੇਖਾ. ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ॥ਉ-ਧਾਰਣਾ- ਕਰਨੀ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ; ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਗਲ ਉਧਾਰਣਾ ॥੬॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ; ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਸੋਈ ਹੈ ਜਪਣਾ॥ ਅਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ; ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਣਾ॥੭॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਸਭਾ ਜਹ ਬੈਸਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸੇ॥ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਹਰਿ ਚਲਤ ਤਮਾਸੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ; ਤਹ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਚਿਤਾਰਣਾ॥੮॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ; ਸਭੁ ਚਲਤੁ ਤੁਮਾਰਾ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ; ਖੇਲੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ; ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਪਾਲਣਾ॥੯॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ; ਸੋਇ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ. ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰਣਾ ॥੧੦॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜੇ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਜਪੀ. ਮਨ ਮਾਹੀ॥ਬੂੱਝਿ- ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ. ਜਨ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ; ਇਹ ਭਗਤਾ ਕੀ ਘਾਲਣਾ॥੧੧॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ. ਜਪੀਐ ਮਨਿ ਸਾਚਾ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ; ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਚਾ॥ ਤੁੱਟ-ਹਿ।ਪਰ-ਜਾਲਣਾ- ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ. ਤੁਟਹਿ ਸਭਿ ਬੰਧਨ; ਇਹੁ ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਪਰਜਾਲਣਾ॥੧੨॥ ਜਹ ਰਾਖੈ; ਸੋਈ ਸੁਖ ਥਾਨਾ॥ ਸਹਜੇ ਹੋਇ; ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਾ॥ ਬਿਨਸੇ ਬੈਰ. ਨਾਹੀ ਕੋ ਬੈਰੀ; ਸਭੁ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਲਣਾ॥੧੩॥ ਡਰ ਚੂਕੇ ਬਿਨਸੇ ਅੰਧਿਆਰੇ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ; ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਰੇ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਪਏ ਸਰਣਾਈ; ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਸੁ ਘਾਲਣਾ॥੧੪॥ ਐਸਾ ਕੋ ਵਡਭਾਗੀ ਆਇਆ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਜਿਨਿ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸਭੁ ਕੋਈ; ਸੋ ਪਰਵਾਰ ਸਧਾਰਣਾ॥੧੫॥ ਇਹ ਬਖਸੀਸ; ਖਸਮ ਤੇ ਪਾਵਾ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਕਰ ਜੋੜਿ ਧਿਆਵਾ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਾ; ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ. ਮਿਲੈ ਉਚਾਰਣਾ॥੧੬॥੧॥੬॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੂਰਤਿ ਦੇਖਿ; ਨ ਭੂਲੁ ਗਵਾਰਾ॥ ਮਿਥਨ ਮੋਹਾਰਾ; ਝੂਠੁ ਪਸਾਰਾ॥ ਜਗ ਮਹਿ ਕੋਈ. ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਏ; ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਨਾਰਾਇਣਾ॥੧॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਪਉ ਸਰਣਾਈ॥ ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਸਭੁ ਭਰਮੁ ਮਿਟਾਈ॥ ਏਕੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਉਖਧੁ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਗਾਇਣਾ॥੨॥ ਅੰਗ ੧੦੭੮:- ਤਰਸ-ਹਿ- ਜਿਸੁ ਨਾਮੈ ਕਉ; ਤਰਸਹਿ ਬਹੁ ਦੇਵਾ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ; ਜਾ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸੇਵਾ॥ ਅਨਾਥਾ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ; ਸੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਣਾ॥੩॥ ਹੋਰੁ ਦੁਆਰਾ; ਕੋਇ ਨ ਸੂਝੈ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਵੈ; ਤਾ ਕਿਛੂ ਨ ਬੂਝੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਭੰਡਾਰੁ ਨਾਮ ਜਿਸੁ; ਇਹੁ ਰਤਨੁ ਤਿਸੈ ਤੇ ਪਾਇਣਾ॥੪॥ ਜਾ ਕੀ ਧੂਰਿ; ਕਰੇ ਪੁਨੀਤਾ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ;ਨ ਪਾਵਹਿ ਮੀਤਾ॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਪਾਰਿ ਪਰਾਇਣਾ॥੫॥ ਪਾਰਜਾਤੁ ਲੋੜਹਿ

 Not Final File

ਮਨ ਪਿਆਰੇ॥ ਕਾਮਧੇਨੁ ਸੋਹੀ ਦਰਬਾਰੇ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖੁ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਨਾਮੁ ਕਮਾਇ ਰਸਾਇਣਾ॥੬॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਮਰਹਿ ਪੰਚ ਧਾਤੂ॥ ਭੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਹੋਵਹਿ ਨਿਰਮਲਾ ਤੂ॥ ਪਾਰਸੁ ਜਬ ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਤਾ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਦਿਖਾਇਣਾ॥੭॥ ਕਈ ਬੈਕੁੰਠ; ਨਾਹੀ ਲਵੈ ਲਾਗੇ॥ ਮੁਕਤਿ ਬਪੁੜੀ ਭੀ ਗਿਆਨੀ ਤਿਆਗੇ॥ ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਣਾ॥੮॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ; ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸੋਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਇ ਲਏ. ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗ ਮਥਾਇਣਾ॥੯॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਬੇਦ ਨ ਜਾਣਹਿ॥ ਤੁੱਛ-ਮਾਤ- ਤੁਛਮਾਤ; ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਵਖਾਣਹਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਸਤਿਗੁਰ; ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਇਣਾ ॥੧੦॥ ਜਾ ਕੀ ਸੋਇ ਸੁਣੀ; ਮਨੁ ਜੀਵੈ॥ ਰਿਦੈ ਵਸੈ; ਤਾ ਠੰਢਾ ਥੀਵੈ॥ ਗੁਰੁ ਮੁਖਹੁ ਅਲਾਏ. ਤਾ ਸੋਭਾ ਪਾਏ; ਤਿਸੁ ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ. ਨ ਪਾਇਣਾ॥੧੧॥ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਪੜਿਆ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰਿਆ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ. ਨ ਜਾਣਾ ਕਾਈ; ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਕਿਰਮਾਇਣਾ॥੧੨॥ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ; ਸੰਗਿ ਲੇਹੁ ਰਲਾਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੋਹਿ ਟਹਲੈ ਲਾਏ॥ ਪਖਾ ਫੇਰਉ ਪੀਸਉ. ਸੰਤ ਆਗੈ; ਚਰਣ ਧੋਇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਣਾ॥੧੩॥ ਬਹੁਤੁ ਦੁਆਰੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਆ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਤੁਮ ਸਰਣਾਇਆ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਰਾਖਹੁ; ਏਹੁ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਦੇਵਾਇਣਾ॥੧੪॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੇ॥ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਸਦਾ ਆਨੰਦਾ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇਣਾ॥੧੫॥੨॥੭॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਿਮਰੈ; ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸਾ॥ ਸਿਮਰਹਿ; ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਗੁਣਤਾਸਾ॥ ਉਪਾਰ-ਜਨਾ- ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ. ਸਿਮਰਹਿ; ਸਿਮਰੈ ਸਗਲ ਉਪਾਰਜਨਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੦੭੯:- ਸਿਮਰਹਿ; ਖੰਡ ਦੀਪ ਸਭਿ ਲੋਆ॥ ਸਿਮਰਹਿ; ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆ ਸਚੁ ਸੋਆ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਖਾਣੀ. ਸਿਮਰਹਿ ਬਾਣੀ; ਸਿਮਰਹਿ ਸਗਲੇ ਹਰਿ ਜਨਾ॥੨॥ ਸਿਮਰਹਿ; ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸਾ॥ ਸਿਮਰਹਿ; ਦੇਵਤੇ ਕੋੜਿ ਤੇਤੀਸਾ॥ ਜੱਖਿਅ,ਦੈਂਤ।ਅ-ਗਨਤੁ- ਸਿਮਰਹਿ ਜਖ੍ਹਿ, ਦੈਤ ਸਭਿ ਸਿਮਰਹਿ; ਅਗਨਤੁ. ਨ ਜਾਈ ਜਸੁ ਗਨਾ॥੩॥ ਪਸੁ ਪੋਲਾ।ਭੂਤਾ ਸ੍ਰੀਰ, ਭੂਤ- ਸਿਮਰਹਿ; ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਸਭਿ ਭੂਤਾ॥ ਸਿਮਰਹਿ; ਬਨ ਪਰਬਤ ਅਉਧੂਤਾ॥ ਲਤਾ ਬ੍ਰਿੱਛ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਵੇਲ।ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵਿਛਣ ਵਾਲੀ ਬਲੀ ਵੇਲ।ਲਤਾ ਪੋਲਾ।ਬੱਲੀ- ਲਤਾ ਬਲੀ, ਸਾਖ ਸਭ ਸਿਮਰਹਿ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੁਆਮੀ, ਸਭ ਮਨਾ॥੪॥ ਸਿਮਰਹਿ; ਥੂਲ ਸੂਖਮ ਸਭਿ ਜੰਤਾ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ; ਹਰਿ ਮੰਤਾ॥ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਸਿਮਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਸਗਲ ਭਵਨ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਧਨਾ॥੫॥ ਆ-ਸਰਮਾ- ਸਿਮਰਹਿ; ਨਰ ਨਾਰੀ ਆਸਰਮਾ॥ ਸਿਮਰਹਿ; ਜਾਤਿ ਜੋਤਿ ਸਭਿ ਵਰਨਾ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਗੁਣੀ ਚਤੁਰ ਸਭਿ ਬੇਤੇ; ਸਿਮਰਹਿ ਰੈਣੀ ਅਰੁ ਦਿਨਾ॥੬॥

ਸਿਮਰਹਿ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਨਿਮਖਾ॥ ਸਿਮਰੈ; ਕਾਲੁ ਅਕਾਲੁ ਸੁਚਿ ਸੋਚਾ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਸਉਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੰਜੋਗਾ; ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖੀਐ ਇਕੁ ਖਿਨਾ॥੭॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਜਿਨਾ ਜਿੱਤਿਆ। ਜਿਨਾ ਪੋਲਾ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਜਿਸੁ ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ; ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸੋ ਜਿਨਾ॥੮॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵੂਠਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ॥ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ; ਗੁਰ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪਨਾ॥ ਰੁੰਨਾ ਰੋਂਦਾ- ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ. ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜੋਨੀ ਭਰਮਿ ਰੁਨਾ॥੯॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਜਾ ਕੈ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ; ਤਾ ਕਾ ਭਾਗੈ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਨਾਮ ਰਸੁ; ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਹਜ ਧੁਨਾ॥੧੦॥ ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ; ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ; ਜਿਨਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ॥ ਛਿਨਾ ਨਾਸ।ਵੁੱਠਾ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ. ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵੂਠਾ; ਸੋ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ, ਨਾ ਛਿਨਾ॥੧੧॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋਈ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਕਹੀਐ; ਦੂਜਾ ਕੋਈ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨਿ ਕਾਟਿਓ ਭ੍ਰਮੁ ਸਗਲਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ. ਏਕ ਬਿਨਾ॥੧੨॥ ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਦਰਬਾਰਾ॥ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ॥ ਅ-ਤੁੱਲੁ।ਮਿਨਾ ਪੋਲਾ- ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ. ਅਥਾਹ ਸੁਆਮੀ; ਅਤੁਲੁ. ਨ ਜਾਈ ਕਿਆ ਮਿਨਾ॥੧੩॥ ਤੂ ਕਰਤਾ; ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੀਆ॥ ਤੁਝੁ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਬੀਆ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂਹੈ; ਸਗਲ ਪਸਾਰਾ ਤੁਮ ਤਨਾ॥੧੪॥ ਜਮਦੂਤੁ; ਤਿਸੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵੈ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਤਾ ਕੇ ਪੂਰਨ; ਜੋ ਸ੍ਰਵਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਸੁ ਸੁਨਾ॥੧੫॥ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ; ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ॥ ਅੰਗ ੧੦੮੦:- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੇਈ ਜਨ ਊਤਮ; ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਮਨਾ॥੧੬॥੧॥੮॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾਨਾ॥ ਸਿਮਰਉ ਨਾਮੁ; ਹੋਹੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ॥ ਜਾਚੰਗਨਾ ਭੀਖ- ਹਰਿ ਦਾਤਾ. ਜੀਅ ਜੰਤ ਭੇਖਾਰੀ; ਜਨੁ ਬਾਂਛੈ. ਜਾਚੰਗਨਾ॥੧॥ ਮਾਗਉ ਜਨ ਧੂਰਿ; ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਉ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ; ਮੈਲੁ ਮਿਟਾਵਉ॥ ਦੀਰਘ ਰੋਗ ਮਿਟਹਿ. ਹਰਿ ਅਉਖਧਿ; ਹਰਿ ਨਿਰਮਲਿ ਰਾਪੈ ਮੰਗਨਾ॥੨॥ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣਉ; ਬਿਮਲ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ॥ ਏਕਾ ਓਟ; ਤਜਉ ਬਿਖੁ ਕਾਮੀ॥ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ- ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ ਲਗਉ ਦਾਸ ਤੇਰੇ; ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ. ਨਾਹੀ ਸੰਗਨਾ॥੩॥ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਹਰਿ ਤੇਰੇ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਮਾਤੇ; ਅਵਗੁਣ ਮੇਰੇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ. ਮਨੁ ਜੀਵੈ; ਪੰਚ ਦੂਤ ਤਜਿ ਤੰਗਨਾ॥੪॥ਚੜ੍ਹੀਐ- ਚਰਨਕਮਲ ਜਪਿ; ਬੋਹਿਥਿ ਚਰੀਐ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ; ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ॥ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਹਰਿ ਸਮਤ ਨਿਵਾਸੀ; ਬਾਹੁੜਿ. ਜੋਨਿ ਨ ਨੰਗਨਾ॥੫॥ ਗੁੋਪਾਲਾ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ; ਕਰਿ ਲੇਹੁ ਗੁੋਪਾਲਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਸਖਾ ਸਹਾਈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਮਿਲੁ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੀ ਭੰਗਨਾ॥੬॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਆਗੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ; ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ॥ ਹਤਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ. ਸੋਈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ; ਹਤਿ ਤਿਆਗੀ ਹਉਮੈ ਹੰਤਨਾ ॥੭॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਅ-ਛਲ ਪੋਲਾ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ; ਅਛਲ ਸੁਆਮੀ॥ ਭਰਮ ਭੀਤਿ ਖੋਈ. ਗੁਰਿ

ਪੂਰੈ; ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਸਰਬੰਗਨਾ॥੮॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ; ਪ੍ਰਭ ਸੁਖਸਾਗਰ॥ ਹਰਿ. ਤੋਟਿ ਭੰਡਾਰ ਨਾਹੀ; ਰਤਨਾਗਰ॥ ਅਗਹ ਅਗਾਹ. ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ; ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪੰਗਨਾ॥੯॥ ਛਾਤੀ ਸੀਤਲ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਠੰਢਾ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਮਿਟਵੀ ਡੰਝਾ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ; ਅਮਿਓ ਧਾਰਿ ਦ੍ਰਿਸਟੰਗਨਾ॥੧੦॥ ਠਾਂਈਂ- ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ, ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ; ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਭਰਮੰਗਨਾ॥੧੧॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ॥ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਸਦ ਬਖਸੰਦੁ॥ ਗੁਰ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ਜਪਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਗਿਆਨ ਦੀਪਕੁ ਸੰਤਸੰਗਨਾ॥੧੨॥ ਜੋ ਪੇਖਾ; ਸੋ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਆਮੀ॥ ਜੋ ਸੁਨਣਾ; ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਾਨੀ॥ ਤਨਾ ਪਿਆਰੇ- ਜੋ ਕੀਨੋ ਸੋ ਤੁਮਹਿ ਕਰਾਇਓ; ਸਰਣਿ ਸਹਾਈ, ਸੰਤਹ ਤਨਾ॥੧੩॥ ਜਾਚਕੁ ਜਾਚੈ ਤੁਮਹਿ ਅਰਾਧੈ॥ਸਾਧੈ ਪੋਲਾ- ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ; ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਸਾਧੈ॥ ਨਿਹਕਿੰਚਨਾ ਨਿਰਇੱਛਤ।ਅੰਤਲੇ ਸਾਰੇ ਨੰਨੇ ਨਾਲ।ਨਿਹ-ਕਿੰਚਨਾ- ਏਕੋ ਦਾਨੁ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਗੁਣ ਨਿਧਿ; ਆਨ ਮੰਗਨ. ਨਿਹਕਿੰਚਨਾ॥੧੪॥

ਅੰਗ ੧੦੮੧:- ਕਾਇਆ ਪਾਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣੈਹਾਰਾ॥ ਲਗੀ ਲਾਗਿ; ਸੰਤ ਸੰਗਾਰਾ॥ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ਬਣੀ ਹਰਿ ਬਾਣੀ; ਮਨੁ ਨਾਮਿ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗਨਾ॥੧੫॥ ਸੋਲਹ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਿਆ॥ ਅਨਤ ਕਲਾ ਹੋਇ ਠਾਕੁਰੁ ਚੜਿਆ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਖ ਨਾਨਕ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਭੁੰਚਨਾ॥੧੬॥੨॥੯॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ; ਹਉ ਸੇਵਕੁ ਕੀਤਾ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਦੀਤਾ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ; ਹੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਅਸਾੜਾ॥੧॥ ਤੁਮਹਿ ਪਠਾਏ; ਤਾ ਜਗ ਮਹਿ ਆਏ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣਾ; ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ. ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਆ; ਤਾ ਭੀ. ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕਾੜਾ॥੨॥ ਊਹਾ; ਹੁਕਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਣੀਐ॥ ਈਹਾ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਤੇਰਾ ਭਣੀਐ॥ ਆਪੇ ਲੇਖ ਅਲੇਖੈ ਆਪੇ; ਤੁਮ ਸਿਉ. ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਝਾੜਾ॥੩॥ ਤੂ ਪਿਤਾ; ਸਭਿ ਬਾਰਿਕ ਥਾਰੇ॥ ਜਿਉ ਖੇਲਾਵਹਿ ਤਿਉ ਖੇਲਣਹਾਰੇ॥ ਵੇਪਾੜਾ ਉਲਟ।ਉੱਝੜ ਚੱਲੈ- ਉਝੜ ਮਾਰਗੁ, ਸਭੁ ਤੁਮ ਹੀ ਕੀਨਾ; ਚਲੈ ਨਾਹੀ, ਕੋ ਵੇਪਾੜਾ॥੪॥ ਇਕਿ ਬੈਸਾਇ ਰਖੇ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਤਰਿ॥ ਇਕਿ ਪਠਾਏ; ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ॥ ਇਕ ਹੀ ਕਉ ਘਾਸੁ. ਇਕ ਹੀ ਕਉ ਰਾਜਾ; ਇਨ ਮਹਿ ਕਹੀਐ ਕਿਆ ਕੂੜਾ ॥੫॥ ਕਵਨ ਸੁ ਮੁਕਤੀ; ਕਵਨ ਸੁ ਨਰਕਾ॥ ਕਵਨੁ ਸੈਸਾਰੀ; ਕਵਨੁ ਸੁ ਭਗਤਾ॥ ਦੱਾਨਾ- ਕਵਨ ਸੁ ਦਾਨਾ. ਕਵਨੁ ਸੁ ਹੋਛਾ; ਕਵਨ ਸੁ ਸੁਰਤਾ. ਕਵਨੁ ਜੜਾ॥੬॥ ਹੁਕਮੇ ਮੁਕਤੀ; ਹੁਕਮੇ ਨਰਕਾ॥ ਹੁਕਮਿ ਸੈਸਾਰੀ; ਹੁਕਮੇ ਭਗਤਾ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੋਛਾ. ਹੁਕਮੇ ਦਾਨਾ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਅਵਰੁ ਧੜਾ॥੭॥ ਸਾਗਰੁ ਕੀਨਾ ਅਤਿ ਤੁਮ ਭਾਰਾ॥ਖੜ੍ਹੇ- ਇਕਿ ਖੜੇ ਰਸਾਤਲਿ ਕਰਿ; ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ॥ ਇਕਨਾ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਵਹਿ ਆਪੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨ ਕਾ ਸਚੁ ਬੇੜਾ॥੮॥ ਕਉਤਕੁ. ਕਾਲੁ ਇਹੁ

ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇਆ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਓਪਾਇ ਸਮਾਇਆ॥ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ; ਰਚਨੁ ਕੀਨਾ ਇਕੁ ਆਖਾੜਾ॥੯॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ॥ ਵਡ ਦਾਤਾਰੁ ਵਡੀ ਜਿਸੁ ਜਾਈ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਬੇਅੰਤ ਅਤੋਲਾ; ਹੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਆਹਾੜਾ॥੧੦॥ ਕੀਮਤਿ. ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ; ਦੂਜਾ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਨਿਰੰਜਨ ਪੂਜਾ॥ ਅਤਿ ਪੋਲਾ। ਗਾੜ੍ਹਾ- ਆਪਿ ਸੁਗਿਆਨੀ. ਆਪਿ ਧਿਆਨੀ; ਆਪਿ ਸਤਵੰਤਾ ਅਤਿ ਗਾੜਾ॥੧੧॥ ਕੇਤੜਿਆ ਦਿਨ; ਗੁਪਤੁ ਕਹਾਇਆ॥ ਕੇਤੜਿਆ ਦਿਨ; ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਕੇਤੜਿਆ ਦਿਨ ਧੁੰਧੂਕਾਰਾ; ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਪਰਗਟੜਾ॥੧੨॥ ਆਪੇ ਸਕਤੀ ਸਬਲੁ ਕਹਾਇਆ॥ ਅੰਗ ੧੦੮੨:- ਆਪੇ ਸੂਰਾ; ਅਮਰੁ ਚਲਾਇਆ॥ ਗੜਾ ਠੰਢੇ ਠਾਰ ਗੜੇ। ਗੜਾ ੜ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਆਪੇ ਸਿਵ ਵਰਤਾਈਅਨੁ ਅੰਤਰਿ; ਆਪੇ ਸੀਤਲੁ ਠਾਰੁ ਗੜਾ॥੧੩॥ ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਜੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਜੇ॥ ਨਾਮੁ ਵਸੈ; ਤਿਸੁ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ॥ ਤਿਸ ਹੀ ਸੁਖੁ ਤਿਸ ਹੀ ਠਕੁਰਾਈ; ਤਿਸਹਿ. ਨ ਆਵੈ ਜਮੁ ਨੇੜਾ॥੧੪॥ ਕੀਮਤਿ ਕਾਗਦ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਬੇਅੰਤ ਗੁਸਾਈ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ, ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ; ਹਾਥਿ ਤਿਸੈ ਕੈ ਨੇਬੇੜਾ॥੧੫॥ ਤਿਸਹਿ ਸਰੀਕੁ; ਨਾਹੀ ਰੇ ਕੋਈ॥ ਬੁਤੈ ਪਾਸੋਂ, ਬਹਾਨੇ ਕਰਕੇ।ਬੁਤੈ ਪੋਲਾ- ਕਿਸ ਹੀ ਬੁਤੈ; ਜਬਾਬੁ ਨ ਹੋਈ॥ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਖੜ੍ਹੇ- ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਚੋਜ ਖੜਾ॥੧੬॥੧॥੧੦॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਚੁਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਮਧੁਸੂਦਨ ਦਾਮੋਦਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਗੋ-ਵਰਧਨ- ਰਿਖੀਕੇਸ ਗੋਵਰਧਨ ਧਾਰੀ ਮੁਰਲੀ ਮਨੋਹਰ ਹਰਿ ਰੰਗਾ॥੧॥ ੍ਨ ਅੱਧਾ ਨਨਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ- ਮੋਹਨ ਮਾਧਵ; ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਮੁਰਾਰੇ॥ਅ-ਸੁਰ- ਜਗਦੀਸੁਰ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੇ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਜਗਜੀਵਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਠਾਕੁਰ; ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਹੈ ਸੰਗਾ॥੨॥ ਧਰਣੀਧਰ ਈਸ ਨਰਸਿੰਘ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਦਾੜ੍ਹਾਂ ਅੱਗ੍ਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮਿ - ਦਾੜਾ ਅਗ੍ਰੇ; ਪ੍ਰਿਥਮਿ ਧਰਾਇਣ॥ ਬਾਵਨ ਰੂਪੁ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਕਰਤੇ; ਸਭ ਹੀ ਸੇਤੀ ਹੈ ਚੰਗਾ॥੩॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ; ਜਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ॥ ਚੱਕ੍ਰ-ਪਾਨਿ- ਬਨਵਾਲੀ ਚਕ੍ਰਪਾਣਿ; ਦਰਸਿ ਅਨੂਪਿਆ॥ ਸਹਸ ਨੇਤ੍ਰ. ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਸਹਸਾ; ਇਕੁ ਦਾਤਾ. ਸਭ ਹੈ ਮੰਗਾ॥੪॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ; ਅਨਾਥਹ ਨਾਥੇ॥ ਗੋਪੀ ਨਾਥੁ; ਸਗਲ ਹੈ ਸਾਥੇ॥ ਬਾਸੁਦੇਵ ਨਿਰੰਜਨ ਦਾਤੇ; ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ. ਗੁਣ ਅੰਗਾ॥੫॥ ਮੁਕੰਦ ਮਨੋਹਰ ਲਖਮੀ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਹੰਕਾਰੀ ਦੁਰਜੋਧਨ ਆਦਿ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਜੀ ਦੀ ਲੱਜਾ ਨਿਵਾਰਿ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਨਗਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਕੇ, ਲੱਜਾ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰਕੇ ਉ-ਧਾਰਣ ਵਾਲੇ ਹੋਂ ਜੀ। ਲੱਜਾ- ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਲਜਾ ਨਿਵਾਰਿ; ਉਧਾਰਣ॥ ਕੰਤੂਹਲ ਉਤਸ਼ਾਹ। ਨਿਹਸੰਗਾ ਅਸੰਗ।ਨਿਹ-ਸੰਗਾ- ਕਮਲਾ ਕੰਤ. ਕਰਹਿ ਕੰਤੂਹਲ; ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ ਨਿਹਸੰਗਾ॥੬॥ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨ; ਆਜੂਨੀ ਸੰਭਉ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ; ਜਿਸੁ. ਕਦੇ ਨਾਹੀ ਖਉ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਝ ਹੀ ਹੈ ਲਗਾ॥੭॥ ਸ੍ਰੀਰੰਗ; ਬੈਕੁੰਠ ਕੇ ਵਾਸੀ॥ ਮੱਛ-ਅਵਤਾਰ।ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰਿੜਕਣ ਵੇਲੇ ਕੂਰਮ ਮੰਧਿਆਚਲ ਪਹਾੜ ਹੇਠ ਕੰਡ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੱਛ ਅਵਤਾਰ- ਮਛੁ ਕਛੁ ਕੂਰਮੁ; ਆਗਿਆ ਅਉਤਰਾਸੀ॥ ਕੇਸਵ ਚਲਤ ਕਰਹਿ ਨਿਰਾਲੇ; ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ ਸੋ ਹੋਇਗਾ॥੮॥ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਨਿਰਵੈਰੁ ਸਮਾਇਆ॥ ਧਾਰਿ ਖੇਲੁ; ਚਤੁਰਭੁਜੁ ਕਹਾਇਆ॥ ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਬਣਾਵਹਿ; ਬੇਣੁ ਸੁਨਤ ਸਭ ਮੋਹੈਗਾ॥੯॥ ਬਨਮਾਲਾ ਬਿਭੂਖਨ ਕਮਲ

ਨੈਨ॥ ਸੁੰਦਰ ਕੁੰਡਲ ਮੁਕਟ ਬੈਨ॥ ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਹੈ ਧਾਰੀ; ਮਹਾ ਸਾਰਥੀ ਸਤਸੰਗਾ॥੧੦॥ ਪੀਤ ਪੀਤੰਬਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ॥ ਜਗੰਨਾਥੁ ਗੋਪਾਲੁ ਮੁਖਿ ਭਣੀ॥ ਸਾਰਿੰਗਧਰ ਭਗਵਾਨ ਬੀਠੁਲਾ; ਮੈ. ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ. ਸਰਬੰਗਾ॥੧੧॥ ਨਿਹਕੰਟਕੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਕਹੀਐ॥ ਧਨੰਜੈ ਕਰਤਾਰਜੀ- ਧਨੰਜੈ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਹੈ ਮਹੀਐ॥

ਅੰਗ ੧੦੮੩:- ਪ-ਇਆਲ–ਅ-ਭੱਗਾ- ਮਿਰਤ ਲੋਕ ਪਇਆਲ ਸਮੀਪਤ; ਅਸਥਿਰ ਥਾਨੁ ਜਿਸੁ ਹੈ ਅਭਗਾ॥੧੨॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ; ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਨੁ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਨਿਵਾਰਣੁ ਹੈ ਭਵ ਖੰਡਨੁ॥ ਕਿਤ ਕਿਸੇ ਸਬਦ ਸਪਰਸ ਰੂਪ ਰਸ ਗੰਧ ਦੋਸ਼ ਵਿਕਾਰ 'ਚ ਭਿਗਾ ਭਿੱਜੇ ਨਹੀਂ ਅਥਵਾ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋਂ।ਭਿੱਗਾ- ਭਗਤੀ ਤੋਖਿਤ. ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਗੁਣੇ; ਨ ਕਿਤ ਹੀ ਹੈ ਭਿਗਾ॥੧੩॥ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਛਲ ਅਡੋਲੋ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਮਉਲੋ॥ ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ; ਆਪਹੁ. ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈਗਾ॥੧੪॥ ਕਾਨ੍ਹਾ- ਆਪੇ ਗੋਪੀ; ਆਪੇ ਕਾਨਾ॥ ਆਪੇ ਗਊ ਚਰਾਵੈ ਬਾਨਾ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਵਹਿ ਆਪਿ ਖਪਾਵਹਿ; ਤੁਧੁ ਲੇਪੁ ਨਹੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਰੰਗਾ॥੧੫॥ ਏਕ ਜੀਹ; ਗੁਣ ਕਵਨ ਬਖਾਨੈ॥ ਸਹਸ ਫਨੀ ਸੇਖ; ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ॥ ਕਹਿ ਸੰਗਾ ਸਕਦਾ- ਨਵਤਨ ਨਾਮ, ਜਪੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਇਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿ ਸੰਗਾ॥੧੬॥ ਓਟ ਗਹੀ; ਜਗਤ ਪਿਤ ਸਰਣਾਇਆ॥ ਦੁੱਤ-ਰ- ਭੈ ਭਇਆਨਕ ਜਮਦੂਤ ਦੁਤਰ ਹੈ ਮਾਇਆ॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਇਛਾ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ; ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੰਗਾ॥੧੭॥ ਮਿਥੇਨਾ ਪੋਲਾ- ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਹੈ; ਸਗਲ ਮਿਥੇਨਾ॥ ਇਕੁ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ; ਗੋਬਿਦ ਸੰਤ ਰੇਨਾ॥ ਮਸਤਕਿ ਲਾਇ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਵਉ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈਗਾ॥੧੮॥ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਸੁਖਦਾਤੇ॥ ਪਰਾਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ- ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਲੈ; ਰਿਦੈ ਪਰਾਤੇ॥ ਸਗਲ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਤਿਨ ਪਾਇਆ; ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਮਨਿ ਵਾਜੰਗਾ॥੧੯॥ ਕਿਰਤਮ ਨਾਮ. ਕਥੇ ਤੇਰੇ ਜਿਹਬਾ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਤੇਰਾ; ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਗਤ ਪਏ ਸਰਣਾਈ; ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਰੰਗੁ ਲਗਾ॥੨੦॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਕਥਹਿ; ਤੈ ਆਪਿ ਵਖਾਣਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਦਾਸਨ

ਕੋ ਕਰੀਅਹੁ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਦਾਸਾ ਰਾਖੁ ਸੰਗਾ॥੨੧॥੨॥੧੧॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ਅੱਲਹ- ਅਲਹ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ॥ ਛੋਡਿ ਖਿਆਲ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਧੰਧੇ॥ ਹੋਇ ਪੈ ਖਾਕ. ਫਕੀਰ ਮੁਸਾਫਰੁ; ਇਹੁ ਦਰਵੇਸੁ, ਕਬੂਲੁ ਦਰਾ॥੧॥ ਮੁਸੱਲਾ- ਸਚੁ ਨਿਵਾਜ; ਯਕੀਨ ਮੁਸਲਾ॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ. ਨਿਵਾਰਿਹੁ ਆਸਾ॥ ਦੇਹ ਮਸੀਤਿ. ਮਨੁ ਮਉਲਾਣਾ; ਕਲਮ ਖੁਦਾਈ ਪਾਕੁ ਖਰਾ॥੨॥ ਸਰਾ ਧਰਮ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ। ਸਰੀਅਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਰਸਤਾ। ਸ਼ਰ੍ਹਾ।ਸ-ਰੀਅਤਿ- ਸਰਾ ਸਰੀਅਤਿ; ਲੇ ਕੰਮਾਵਹੁ॥ ਤਰੀਕਤਿ ਅੰਦਰ ਦੀ ਸ਼ੁਧੀ ਤਰਕ ਵੈਰਾਗ–ਤਰੀਕਤਿ ਤਰਕ; ਖੋਜਿ ਟੋਲਾਵਹੁ॥ ਮਾਰਫਤਿ ਆਤਮ ਗਿਆਨ।ਅਬਦਾਲਾ ਵੱਡਾ।ਹਕੀਕਤਿ ਸੱਚਾਈ–ਮਾਰਫਤਿ. ਮਨੁ ਮਾਰਹੁ ਅਬਦਾਲਾ; ਮਿਲਹੁ ਹਕੀਕਤਿ, ਜਿਤੁ ਫਿਰਿ. ਨ ਮਰਾ॥੩॥ ਕੁਰਾਣੁ ਕਤੇਬ; ਦਿਲ ਮਾਹਿ ਕਮਾਹੀ॥ ਅਉਰਾਤ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦ ਖੋਟੇ ਰਾਹੀ ਰਾਹ ਤੋਂ- ਦਸ ਅਉਰਾਤ; ਰਖਹੁ ਬਦ ਰਾਹੀ॥ ਪੰਚ ਮਰਦ. ਸਿਦਕਿ ਲੇ ਬਾਧਹੁ; ਖੈਰਿ ਸਬੂਰੀ ਕਬੂਲ ਪਰਾ॥੪॥ ਮੱਕਾ।ਖੱਕਾ- ਮਕਾ

ਮਿਹਰ; ਰੋਜਾ ਪੈ ਖਾਕਾ॥ ਭਿਸਤੁ, ਪੀਰ ਲਫਜ ਕਮਾਇ ਅੰਦਾਜਾ॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਮੁਸਕੁ ਖ਼ੁਸ਼ਬੂ, ਖ਼ੁਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ।ਬੰਦਗੀ ਰੂਪ ਆਲ੍ਹਾ ਉੱਤਮ। ਪੋਲਾ ਹੁਜਰਾ ਕੋਠੜੀ ਹੈ- ਹੂਰ ਨੂਰ, ਮੁਸਕੁ ਖੁਦਾਇਆ; ਬੰਦਗੀ ਅਲਹ ਆਲਾ ਹੁਜਰਾ॥੫॥

ਅੰਗ ੧੦੮੪:- ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ; ਸੋਈ ਕਾਜੀ॥ ਜੋ ਦਿਲੁ ਸੋਧੈ; ਸੋਈ ਹਾਜੀ॥ ਮਲਊਨ ਸ਼ੈਤਾਨ।ਮੁੱਲਾਂ- ਸੋ ਮੁਲਾ ਮਲਊਨ ਨਿਵਾਰੈ; ਸੋ ਦਰਵੇਸੁ. ਜਿਸੁ ਸਿਫਤਿ ਧਰਾ॥੬॥ ਸੱਭੇ, ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਸਭੇ ਵਖਤ. ਸਭੇ ਕਰਿ ਵੇਲਾ॥ ਮਉਲਾ ਪੋਲਾ- ਖਾਲਕੁ ਯਾਦਿ; ਦਿਲੈ ਮਹਿ ਮਉਲਾ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ,ਸਬਦ ਸਪਰਸ ਰੂਪ ਰਸ ਗੰਧ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਸ ਦਸਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਮਰਦਨੁ ਮਲਣਾ ਕਰੇ। ਬੰਧਾਨਿ ਨਿਯਮ।ਬਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ- ਤਸਬੀ ਯਾਦਿ ਕਰਹੁ, ਦਸ ਮਰਦਨੁ; ਸੁੰਨਤਿ ਸੀਲੁ, ਬੰਧਾਨਿ ਬਰਾ॥੭॥ ਦਿਲ ਮਹਿ ਜਾਨਹੁ; ਸਭ ਫਿਲਹਾਲਾ॥ ਖਿਲਖਾਨਾ ਕੁਲ ਤੇ ਘਰ, ਬਿਰਾਦਰ ਸਬੰਧੀ, ਹਮੂ ਤਮਾਮ।ਖਿਲ-ਖਾਨਾ ਖ਼ੌਨਾ- ਖਿਲਖਾਨਾ ਬਿਰਾਦਰ; ਹਮੂ ਜੰਜਾਲਾ॥ ਮੀਰ ਮਲਕ ਉਮਰੇ ਫਾਨਾਇਆ; ਏਕ ਮੁਕਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦਰਾ॥੮॥ਅੱਵਲਿ- ਅਵਲਿ ਸਿਫਤਿ; ਦੂਜੀ ਸਾਬੂਰੀ॥ ਤੀਜੈ ਹਲੇਮੀ; ਚਉਥੈ ਖੈਰੀ॥ਅਪਰ-ਪਰਾ- ਪੰਜਵੈ. ਪੰਜੇ ਇਕਤੁ ਮੁਕਾਮੈ; ਏਹਿ ਪੰਜਿ ਵਖਤ ਤੇਰੇ, ਅਪਰਪਰਾ॥੯॥ ਮਉਦੀਫਾ ਦਫ਼ਾ- ਸਗਲੀ ਜਾਨਿ; ਕਰਹੁ ਮਉਦੀਫਾ॥ ਅਮਲ ਪੋਲਾ। ਕੂੱਜਾ- ਬਦ ਅਮਲ ਛੋਡਿ; ਕਰਹੁ ਹਥਿ ਕੂਜਾ॥ ਬੁਰਗੂ ਕਾਜ਼ੀ। ਬਰ ਫ਼ਲ। ਖੁਰ ਖਾਣਾ। ਦਾਰ ਰੱਖਣਾ। ਖਰਾ ਚੰਗਾ। ਬੁੱਝਿ- ਖੁਦਾਇ ਏਕੁ ਬੁਝਿ, ਦੇਵਹੁ ਬਾਂਗਾਂ; ਬੁਰਗੂ. ਬਰ ਖੁਰ ਦਾਰ ਖਰਾ॥੧੦॥ ਬਖੋਰਹੁ ਛਕੋ।ਖਾਣਾ ਭੋਜਨ।ਹੱਕੁ- ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ; ਬਖੋਰਹੁ ਖਾਣਾ॥ ਦਿਲ ਦਰੀਆਉ ;ਧੋਵਹੁ ਮੈਲਾਣਾ॥ ਦੋਜ ਦੋਜ਼ਕ। ਠਰਾ ਠਹਿਰਾਏਗਾ- ਪੀਰੁ ਪਛਾਣੈ. ਭਿਸਤੀ ਸੋਈ; ਅਜਰਾਈਲੁ. ਨ ਦੋਜ ਠਰਾ॥੧੧॥ ਕਾਇਆ ਕਿਰਦਾਰ; ਅਉਰਤ ਯਕੀਨਾ॥ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਕੀਨਾ ਵੱਸ ਕਰਕੇ।ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਮਾਣਿ- ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ; ਮਾਣਿ ਹਕੀਨਾ॥ ਚਰਨਕਮਲਾਂ ਹਦੂਰਿ ਪਾਸ। ਨਾਪਾਕ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਮਨ ਨੂੰ ਪਾਕੁ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ, ਨੇਕ ਆਚਰਣ ਉਪਦੇਸ਼ ਧਰਮ ਵਿਵਸਥਾ ਵਾਲੀ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕ ਹਦੀਸਾ ਬਨਾਉਣਾ ਕਰਿ- ਨਾਪਾਕ. ਪਾਕੁ ਕਰਿ, ਹਦੂਰਿ ਹਦੀਸਾ; ਸਾਬਤ ਸੂਰਤਿ ਦਸਤਾਰ ਸਿਰਾ॥੧੨॥ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਮੋਮ ਦਿਲਿ ਹੋਵੈ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ. ਦਿਲ ਤੇ ਧੋਵੈ॥ ਕੁਸਮ ਫੁੱਲ। ਪਾਟੁ ਰੇਸ਼ਮ। ਪਾਕੁ ਪਵਿੱਤ੍ਰ।ਹਰਾ ਮ੍ਰਿਗਾਨ ਹਰਨ ਦਾ ਚੰਮ- ਦੁਨੀਆ ਰੰਗ. ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ; ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਪਾਟੁ, ਘਿਉ ਪਾਕੁ ਹਰਾ॥੧੩॥ ਜਾ ਕਉ ਮਿਹਰ; ਮਿਹਰ ਮਿਹਰਵਾਨਾ॥ ਸੋਈ ਮਰਦੁ ਮਰਦੁ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਸੋਈ ਸੇਖੁ ਮਸਾਇਕੁ ਹਾਜੀ; ਸੋ ਬੰਦਾ. ਜਿਸੁ ਨਜਰਿ ਨਰਾ॥੧੪॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਕਰਣ ਕਰੀਮਾ॥ ਸਿਫਤਿ ਮੁਹਬਤਿ; ਅਥਾਹ ਰਹੀਮਾ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬੰਦਿ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਖਲਾਸ ਛੁੱਟ ਕੇ ਤਰਾ ਤਰਨਾ ਕਰ। ਹੱਕੁ ਬੁੱਝਿ- ਹਕੁ ਹੁਕਮੁ. ਸਚੁ ਖੁਦਾਇਆ ਬੁਝਿ; ਨਾਨਕ. ਬੰਦਿ ਖਲਾਸ ਤਰਾ॥੧੫॥੩॥੧੨॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਸਭ ਊਚ ਬਿਰਾਜੇ॥ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਸਾਜੇ॥ ਬਾਲ ਕਾ, ਕਾਲ ਕਾ,ਨਾਲ ਕਾ, ਅਨਾਲ ਕਾ ਵੱਖਰੇ, ਬਾਕੀ ਕੱਕੇ ਇਕੱਠੇ ਸਾਰੇ ਸੋਹਿਲੇ 'ਚ) ਮਾਇਆ -ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਿ ਗਹਤ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਕਿਛੁ ਭਉ. ਨ ਵਿਆਪੈ, ਬਾਲ ਕਾ॥੧॥ ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ; ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ॥ ਰਕਤ ਕਿਰਮ ਮਹਿ; ਨਹੀ ਸੰਘਾਰਿਆ॥ ਅਪਨਾ ਸਿਮਰਨੁ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਆ; ਓਹੁ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਮਾਲਕਾ॥੨॥ ਚਰਣਕਮਲ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ॥

ਅੰਗ ੧੦੮੫:- ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੈ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਭਉ ਨਹੀ ਕਾਲ ਕਾ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ-ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ ਦੇਵਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ; ਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ; ਬਹੁ ਪਰਕਾਰੀ ਪਾਲਕਾ॥੪॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਨਿਧਾਨਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨਾ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ; ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਸਾਲਕਾ॥੫॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ. ਸੁ ਹੋਈ॥ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮਿਟਿਆ. ਸਾਧਸੰਗ ਤੇ; ਦਾਲਿਦ. ਨ ਕੋਈ ਘਾਲਕਾ॥੬॥ ਗੁੋਪਾਲਾ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਗਾਉ ਗੁੋਪਾਲਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਮੰਗਹੁ ਰਵਾਲਾ॥ ਬਾਸਨ ਵਾਸ਼ਨਾ। ਨਿਬਾਸਨ ਵਾਸ਼ਨਾ ਰਹਿਤ- ਬਾਸਨ ਮੇਟਿ. ਨਿਬਾਸਨ ਹੋਈਐ; ਕਲਮਲ ਸਗਲੇ ਜਾਲਕਾ॥੭॥ਸੰਤਾਂ-ਸੰਤਾ ਕੀ ਇਹ ਰੀਤਿ ਨਿਰਾਲੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਨਾਲੀ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਆਰਾਧਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਕਿਉ. ਸਿਮਰਤ ਕੀਜੈ ਆਲਕਾ॥੮॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਨਿਮਖ. ਨ ਵਿਸਰਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ; ਬਨਿ ਜਲਿ ਪੂਰਨ ਥਾਲਕਾ॥੯॥ ਤਤੀ ਵਾਉ ਨ ਤਾ ਕਉ ਲਾਗੈ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ; ਤਿਸੁ. ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਨ ਤਾਲਕਾ॥੧੦॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਦੂਖ; ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਹੀ॥ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਖਾਲਕਾ॥੧੧॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ॥ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਤੇਰੈ ਦਾਸ ਅਪਾਰੇ॥ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਤੁਧੁ ਜੇਹੇ; ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਭਾਲਕਾ॥੧੨॥ ਤਿਨ ਕੀ ਧੂੜਿ, ਮਾਂਗੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ॥ਵਿਸਰ-ਹਿ- ਜਿਨ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ, ਕਾਹੂ ਬੇਰਾ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈ; ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਹਰਿ ਨਾਲ ਕਾ॥੧੩॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਪਿਆਰਾ ਸੋਈ॥ ਏਕੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਾਏ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਨਿਰਮਾਲਕਾ॥੧੪॥ ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ. ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਮੇਰਾ॥ ਗੁਰਿ ਪਕੜਾਏ; ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪੈਰਾ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਜਿਨਿ ਖੰਡਿਆ ਭਰਮੁ ਅਨਾਲ ਕਾ॥੧੫॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰੈ ਨਾਹੀ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਉ ਧਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਵਡਾਲਕਾ॥੧੬॥੪॥੧੩॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਚਰਨਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਨਿਤ ਧਾਰੀ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਮਸਕਾਰੀ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੀ ਸਭੁ ਆਗੈ; ਜਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹਾਵਣਾ॥੧॥ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰੇ॥ ਸਾਸਿ ਗਰਾਸਿ ਸਮਾਲੇ ਕਰਤਾ; ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਪਾਵਣਾ॥੨॥ ਜਾ ਤੇ ਬਿਰਥਾ; ਕੋਊ ਨਾਹੀ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ॥

ਅੰਗ ੧੦੭੬:- ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜੁ ਅਚੁਤ ਸੁਆਮੀ; ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਾ॥੩॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਨਉ ਨਿਧਿ॥ਚਾਹ-ਹਿ- ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਜੇ ਮਨ ਮਹਿ ਚਾਹਹਿ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੁਆਮੀ ਰਾਵਣਾ॥੪॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਵਖਾਣੀ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤੁ ਪਰਾਣੀ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿੰਦਾ ਪਰਹਰੀਐ; ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਗਾਵਣਾ॥੫॥ ਜਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ; ਕੁਲੁ ਨਹੀ ਜਾਤੀ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ; ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਸੋਈ ਵਡਭਾਗੀ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜੋਨੀ ਪਾਵਣਾ॥੬॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਿਸਰੈ; ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ਤੱਤਾ- ਜਲਤਾ ਫਿਰੈ; ਰਹੈ ਨਿਤ ਤਾਤਾ॥ ਅ-ਕਿਰਤ-ਘਣੈ- ਅਕਿਰਤਘਣੈ ਕਉ. ਰਖੈ ਨ ਕੋਈ; ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਾਵਣਾ॥੭॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਰਾਖਿ, ਨਿਵਾਜਿਆ॥ ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਛਾਡਿ. ਅਨ ਰਾਤਾ; ਕਾਹੂ ਸਿਰੈ. ਨ ਲਾਵਣਾ ॥੮॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ; ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਸਹਿ; ਸਭਨ ਕੈ ਨੇਰੇ॥ਜਣਾ-ਇਹਿ- ਹਾਥਿ ਹਮਾਰੈ ਕਛੂਐ ਨਾਹੀ; ਜਿਸੁ ਜਣਾਇਹਿ ਤਿਸੈ ਜਣਾਵਣਾ॥੯॥ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ; ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਸ ਹੀ ਪੁਰਖ. ਨ ਵਿਆਪੈ ਮਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ; ਦੂਸਰ. ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਣਾ॥੧੦॥ ਆਗਿਆ; ਦੂਖ ਸੂਖ ਸਭਿ ਕੀਨੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਬਿਰਲੈ ਹੀ ਚੀਨੇ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ; ਜਤ ਕਤ ਓਹੀ ਸਮਾਵਣਾ॥੧੧॥ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਸੋਈ ਵਡ ਦਾਤਾ॥ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਬਾਲ ਸਹਾਈ ਸੋਈ ਤੇਰਾ; ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਣਾ॥੧੨॥ ਮਿਰਤੁ ਦੂਖ ਸੂਖ ਲਿਖਿ ਪਾਏ॥ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਬਧਹਿ; ਘਟਹਿ ਨ ਘਟਾਏ॥ ਸੋਈ ਹੋਇ ਜਿ ਕਰਤੇ ਭਾਵੈ; ਕਹਿ ਕੈ ਆਪੁ ਵਞਾਵਣਾ॥੧੩॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ. ਸੇਈ ਕਾਢੇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਟੂਟੇ ਗਾਂਢੇ॥ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਰਖੇ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਗੋਬਿੰਦੁ ਧਿਆਵਣਾ॥੧੪॥ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਅ-ਚਰਜ- ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਮੰਗੈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ; ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਣਾ॥੧੫॥੧॥ ੧੪॥੨੨॥੨੪॥੨॥੧੪॥੬੨॥

-ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥

ਵਿਣੁ ਗਾਹਕ. ਗੁਣੁ ਵੇਚੀਐ; ਤਉ ਗੁਣੁ ਸਹਘੋ ਜਾਇ॥ ਗੁਣ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਤਉ ਗੁਣੁ ਲਾਖ ਵਿਕਾਇ॥ ਅੰਗ ੧੦੮੭:- ਗੁਣ ਤੇ ਗੁਣ ਮਿਲਿ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਮੁੋਲਿ ਅਮੁੋਲੁ. ਨ ਪਾਈਐ; ਵਣਜਿ ਨ ਲੀਜੈ ਹਾਟਿ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਤੋਲੁ ਹੈ; ਕਬਹੁ. ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਭਰਮਸ-ਹਿ ਭ੍ਰੁਮਦੇ ਹਨ- ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ. ਭਰਮਸਹਿ; ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਨੀਤ॥ ਇਕਿ ਬਾਂਧੇ. ਇਕਿ ਢੀਲਿਆ; ਇਕਿ ਸੁਖੀਏ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਮੰਨਿ ਲੈ; ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਰੀਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਪਾਇਆ; ਅਤਿ ਖੜਗੁ ਕਰਾਰਾ॥ਗੜ੍ਹ- ਦੂਜਾ ਭ੍ਰਮੁ ਗੜੁ ਕਟਿਆ; ਮੋਹੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰਾ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਮਤਿ ਊਤਮਾ; ਹਰਿ ਲਗਾ ਪਿਆਰਾ॥ ਸਭੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ; ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਕੇਦਾਰਾ ਰਾਗਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਐ ਭਾਈ; ਸਬਦੇ ਕਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮਿਲਦੋ ਰਹੈ; ਸਚੇ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਵਿਚਹੁ ਮਲੁ ਕਟੇ ਆਪਣੀ; ਕੁਲਾ ਕਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ॥ ਗੁਣਾ ਕੀ ਰਾਸਿ ਸੰਗ੍ਰਹੈ; ਅਵਗਣ ਕਢੈ ਵਿਡਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਜਾਣੀਐ; ਗੁਰੂ ਨ ਛੋਡੈ ਆਪਣਾ, ਦੂਜੈ. ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਸਾਗਰੁ ਦੇਖਉ. ਡਰਿ ਮਰਉ; ਭੈ ਤੇਰੈ ਡਰੁ ਨਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੀਆ; ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾ ਨਾਇ॥੨॥ ਮਃ ੪॥ਚੜ੍ਹਿ- ਚੜਿ ਬੋਹਿਥੈ ਚਾਲਸਉ; ਸਾਗਰੁ ਲਹਰੀ ਦੇਇ॥ ਠਾਕ ਨ. ਸਚੈ ਬੋਹਿਥੈ; ਜੇ ਗੁਰੁ ਧੀਰਕ ਦੇਇ॥ ਤਿਤੁ ਦਰਿ ਜਾਇ ਉਤਾਰੀਆ; ਗੁਰੁ ਦਿਸੈ ਸਾਵਧਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ; ਦਰਗਹ ਚਲੈ ਮਾਨੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਿਹਕੰਟਕ ਰਾਜੁ ਭੁੰਚਿ ਤੂ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਈ॥ ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਬੈਠਾ ਨਿਆਉ ਕਰਿ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਜਾਪਣਾ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ॥ ਐਥੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਊਪਜੀ; ਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ॥੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਮੈ ਫਿਰੀ; ਪਾਧਰੁ. ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਪੂਛਹੁ ਜਾਇ ਸਿਆਣਿਆ; ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ ਮੇਰਾ ਕੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਾਜਨੁ ਉਤ ਹੀ ਠਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀਐ; ਸਿਫਤੀ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥ ਆਪੇ ਕਿਸ ਹੀ ਬਖਸਿ ਲਏ; ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਚਾਨਣੁ ਗੁਰ ਮਿਲੇ; ਦੁਖ ਬਿਖੁ ਜਾਲੀ ਨਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਾਇਆ ਵੇਖਿ. ਨ ਭੁਲੁ ਤੂ; ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖਾ॥ ਚੱਲਦਿਆਂ।ਚੱ–ਲਈ ਲੱਖਾਂ- ਚਲਦਿਆ. ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ; ਸਭੁ ਝੂਠੁ ਦਰਬੁ ਲਖਾ॥ ਕਲੱਖਾ ਖਿੱਚਿਆ।ਬੂੱਝਈ - ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ. ਨ ਬੂਝਈ; ਸਿਰ ਊਪਰਿ. ਜਮ ਖੜਗੁ ਕਲਖਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਂਦੀ ਉਬਰੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੮੯:- ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇਂ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਹਰਿ ਰਖਾ॥੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨਾ. ਗੁਰੁ ਨਹੀ ਭੇਟਿਆ; ਭੈ ਕੀ. ਨਾਹੀ ਬਿੰਦ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਦੁਖੁ ਘਣਾ; ਕਦੇ. ਨ ਚੂਕੈ ਚਿੰਦ॥ ਕਾਪੜ ਜਿਵੈ ਪਛੋੜੀਐ; ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਘੜੀਆਲੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਸਿਰਹੁ. ਨ ਚੁਕੈ ਜੰਜਾਲੁ॥੧॥ ਜੱਗ–ਤਿ- ਮਃ ੩॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਢੂਢੀ ਸਜਣਾ; ਹਉਮੈ ਬੁਰੀ ਜਗਤਿ॥ ਨਾ ਝੁਰੁ ਹੀਅੜੇ. ਸਚੁ ਚਉ; ਨਾਨਕ ਸਚੋ ਸਚੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿਓਨੁ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ॥ ਆਪੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਓਨੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣੇ॥ ਸਨਮੁਖ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ; ਸਚੈ ਦਰਿ ਜਾਣੇ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਮੁਕਤਿ ਹੈ; ਜਿਨ ਰਾਮ ਪਛਾਣੇ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਜਨ. ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨ ਹਉ ਕੁਰਬਾਣੇ॥੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਮਹਲ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜਿੰਦ।ਮੜਵੜੀ ਸ੍ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੜ ਮੜ੍ਹੇ 'ਚ ਵੜੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਈ। ਕੁੱਚਜੀ।ਕਸੁੱਧ- ਮਹਲ ਕੁਚਜੀ,

 Not Final File

ਮੜਵੜੀ; ਕਾਲੀ ਮਨਹੁ ਕਸੁਧ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਨਿ. ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਵੈ; ਨਾਨਕ. ਅਵਗੁਣ ਮੁੰਧ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸਾਚੁ ਸੀਲ ਸਚੁ ਸੰਜਮੀ; ਸਾ ਪੂਰੀ ਪਰਵਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਸਦਾ ਭਲੀ; ਪਿਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣੀ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਿਰਮਲੀ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆਇਆ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ; ਅਨ ਰਸ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ. ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਏ; ਫਿਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਗਵਾਇਆ॥੫॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਪਿਰ ਖੁਸੀਏ. ਧਨ ਰਾਵੀਏ; ਧਨ ਉਰਿ ਨਾਮੁ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਧਨ ਆਗੈ ਖੜੀ; ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਕੰਤ ਕੀ; ਕੰਤੁ ਅਗੰਮੁ ਅਥਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸੋੁਹਾਗਣੀ; ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਵੇਪਰਵਾਹ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਖਤਿ ਰਾਜਾ ਸੋ ਬਹੈ; ਜਿ ਤਖਤੈ ਲਾਇਕ ਹੋਈ॥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਸਚੁ ਰਾਜੇ ਸੇਈ॥ ਏਹਿ ਭੂਪਤਿ. ਰਾਜੇ ਨ ਆਖੀਅਹਿ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਸੁ ਜਾਦੇ. ਬਿਲਮ ਨ ਹੋਈ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ. ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਈ॥੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਰੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਪਿਰ ਬਿਨੁ. ਖਾਲੀ ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨ ਕੇ ਅਧਿਕ ਤਰੰਗ; ਕਿਉ ਦਰਿ ਸਾਹਿਬ ਛੁਟੀਐ॥ਗੂੜ੍ਹੈ- ਜੇ ਰਾਚੈ ਸਚ ਰੰਗਿ; ਗੂੜੈ ਰੰਗਿ ਅਪਾਰ ਕੈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਛੁਟੀਐ; ਜੇ ਚਿਤੁ ਲਗੈ ਸਚਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ਹੈ; ਕਿਉ ਕੀਮਤਿ ਕੀਜੈ॥

ਅੰਗ ੧੦੮੯:- ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀਅਨੁ; ਆਪੇ ਵਰਤੀਜੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ; ਸਚੁ ਕੀਮਤਿ ਕੀਜੈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸਿਆ; ਇਵ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਠਾਕਿਆ; ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਵੀਜੈ॥੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਨਾ ਮੈਲਾ. ਨਾ ਧੁੰਧਲਾ; ਨਾ ਭਗਵਾ. ਨਾ ਕਚੁ॥ ਨਾਨਕ ਲਾਲੋ ਲਾਲੁ ਹੈ; ਸਚੈ ਰਤਾ ਸਚੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਵ-ਣਸਪਤਿ। ਫੁੱਲੁ - ਸਹਜਿ ਵਣਸਪਤਿ. ਫੁਲੁ ਫਲੁ; ਭਵਰੁ ਵਸੈ ਭੈ ਖੰਡਿ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰਜੀ ਰੂਪੀ ਤਰਵਰੁ ਬ੍ਰਿੱਛ।ਧਰਮ ਰੂਪੀ ਫੁੱਲ।ਗੁਰਸੇਵਕ ਭਿ-ਰੰਗੁ ਭੌਰਾ- ਨਾਨਕ. ਤਰਵਰੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਏਕੋ ਫੁਲੁ ਭਿਰੰਗੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੋ ਜਨ ਲੂਝਹਿ ਮਨੈ ਸਿਉ; ਸੇ ਸੂਰੇ ਪਰਧਾਨਾ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦਾ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਪਛਾਨਾ॥ ਮ-ਹੱਤੁ- ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਇਹੁ ਮਹਤੁ ਹੈ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੁ ਲਾਇ ਧਿਆਨਾ॥ ਜਿਨ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਮਨੁ ਜੀਤਿਆ; ਜਗੁ ਤਿਨਹਿ ਜਿਤਾਨਾ॥੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜੋਗੀ ਹੋਵਾ ਜਗਿ ਭਵਾ; ਘਰਿ ਘਰਿ ਭੀਖਿਆ ਲੇਉ॥ ਦਰਗਹ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਕਿਸੁ ਕਿਸੁ ਉਤਰੁ ਦੇਉ॥ ਭਿੱਖਿਆ।ਮੜ੍ਹੀ- ਭਿਖਿਆ ਨਾਮੁ. ਸੰਤੋਖੁ ਮੜੀ; ਸਦਾ ਸਚੁ ਹੈ ਨਾਲਿ॥ਭੇਖੀਂ- ਭੇਖੀ. ਹਾਥ ਨ ਲਧੀਆ; ਸਭ ਬਧੀ ਜਮਕਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ ਗਲਾ ਝੂਠੀਆ; ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਸੋ ਦਰੁ. ਸੇਵਿਹੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ; ਜਿਸੁ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਛੂਟੀਐ; ਲੇਖਾ ਮੰਗੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ. ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜੁ; ਸਚਾ ਓਹੁ

ਸਬਦੁ ਦੇਇ॥ ਹਿਰਦੈ ਜਿਸ ਦੈ ਸਚੁ ਹੈ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਭੀ ਸਚਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚੈ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ; ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ॥ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵਸੀ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੂਰੇ. ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ; ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਰਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਅੰਧੇ. ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਨੀ; ਦੂਜੈ ਪਚਿ ਜਾਵਹਿ॥ ਅਤਿ ਕਰੋਧ ਸਿਉ ਲੂਝਦੇ; ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ- ਹਰਿ ਜੀਉ. ਅਹੰਕਾਰੁ ਨ ਭਾਵਈ; ਵੇਦ ਕੂਕਿ ਸੁਣਾਵਹਿ॥ ਪੋਲਾ ਵਿ-ਗਤੀ ਬੇਗਤ।- ਅਹੰਕਾਰਿ ਮੁਏ, ਸੇ ਵਿਗਤੀ ਗਏ; ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ॥੯॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਕਾਗਉ. ਹੋਇ ਨ ਊਜਲਾ; ਲੋਹੇ ਨਾਵ. ਨ ਪਾਰੁ॥ ਪਿਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਮੰਨਿ ਲੈ; ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਊਜਲਾ; ਸਿਰਿ ਕਾਸਟ ਲੋਹਾ ਪਾਰਿ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਛੋਡੈ ਭੈ ਵਸੈ; ਨਾਨਕ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਾਰੂ ਮਾਰਣ ਜੋ ਗਏ; ਮਾਰਿ ਨ ਸਕਹਿ. ਗਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਰੀਐ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਏਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ. ਨਾ ਮਰੈ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨ ਹੀ ਕਉ ਮਨੁ ਮਾਰਸੀ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਇ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੦੯੦:- ਪਉੜੀ॥ ਦੋਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਈਓਨੁ; ਵਿਚਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ ਵਾਸਾ॥ ਸਕਤੀ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ. ਸਾਤਿ ਪਾਈਐ; ਜਪਿ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ॥ ਸਿਮ-ਿ੍ਤਿ- ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸੋਧਿ ਦੇਖੁ; ਊਤਮ ਹਰਿ ਦਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋ ਥਿਰੁ ਨਹੀ; ਨਾਮੇ ਬਲਿ ਜਾਸਾ॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ਪੜ੍ਹਾਂ- ਹੋਵਾ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋਤਕੀ; ਵੇਦ ਪੜਾ ਮੁਖਿ ਚਾਰਿ॥ਚੱਜਿ- ਨਵ ਖੰਡ ਮਧੇ ਪੂਜੀਆ; ਅਪਣੈ ਚਜਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਮਤੁ ਸਚਾ ਅਖਰੁ ਭੁਲਿ ਜਾਇ; ਚਉਕੈ ਭਿਟੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਝੂਠੇ ਚਉਕੇ ਨਾਨਕਾ; ਸਚਾ ਏਕੋ ਸੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ. ਕਰੇ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੰਟਕੁ ਕਾਲੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਹੋਰੁ ਕੰਟਕੁ. ਨ ਸੂਝੈ॥ਅ-ਫਰਿਓ- ਅਫਰਿਓ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਤਦਾ; ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਲੂਝੈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਭੇਦੀਐ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਬੂਝੈ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟੀਐ; ਜੋ ਮਨ ਸਿਉ ਜੂਝੈ॥ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਕਰੇ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੀਝੈ॥੧੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਸਾਖਤੀ; ਦਰਗਹ ਸਚੁ ਕਬੂਲੁ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ; ਦੁਨੀਆ ਦੇਖਿ. ਨ ਭੂਲੁ॥ ਦਰਵਾਨੀ ਰੋਕਣਾ ਕਰੇ।ਰਾਸਿ ਸੱਚਿਆਈ ਵਾਲੇ- ਦਿਲ ਦਰਵਾਨੀ ਜੋ ਕਰੇ; ਦਰਵੇਸੀ ਦਿਲੁ ਰਾਸਿ॥ ਇਸਕ ਮੁਹਬਤਿ ਨਾਨਕਾ; ਲੇਖਾ ਕਰਤੇ ਪਾਸਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜੋਇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਅਲਗਓ ਅਲੱਗ ਨਿਰਲੇਪ, ਭੌਰੇ ਵਾਂਗ ਸਭ ਥਾਂ ਤੋਂ ਸੁਗੰਧੀ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਮਧੂਕੜਓ ਬਿਬੇਕੀ ਸਾਧੂ ਜੀ ਹਨ। ਸਾਰੰਗਪਾਣਿ ਰਾਮਜੀ। ਅ-ਲੱਗਉ ਮ-ਧੂਕੜਉ, ਸਾਰੰਗ-ਪਾਣਿ- ਅਲਗਉ. ਜੋਇ ਮਧੂਕੜਉ; ਸਾਰੰਗਪਾਣਿ ਸਬਾਇ॥ ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿਆ; ਨਾਨਕ ਕੰਠਿ ਸੁਭਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਾਲੁ ਵਿਆਪਦਾ; ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਲਾਗੇ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਪਛਾੜਸੀ; ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਠਾਗੇ॥ ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ. ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ; ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਲਾਗੇ॥ ਤਿਨ. ਜਮ ਡੰਡੁ ਨ ਲਗਈ; ਜੋ ਹਰਿ ਲਿਵ ਜਾਗੇ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ. ਤੁਧੁ ਛਡਾਵਣੀ; ਸਭ ਤੁਧੈ ਲਾਗੇ॥੧੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸਰਬੇ

ਸਾਰਿਆਂ 'ਚ ਅਗਛਮੀ ਇਸਥਿੱਤ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜੋਇ ਦੇਖ ਆਥਿ ਸੁਆਦਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਮਾਇਆ'ਚ।ਅ-ਗਛਮੀ- ਸਰਬੇ ਜੋਇ ਅਗਛਮੀ; ਦੂਖੁ ਘਨੇਰੋ ਆਥਿ॥ ਘੋਰ ਪਾਪਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪੀ ਕਾਲਰ।ਸਰੁ ਸੰਸਾਰ ਜਮਪੁਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ। ਪੂੰਜੀ- ਕਾਲਰੁ ਲਾਦਸਿ, ਸਰੁ ਲਾਘਣਉ; ਲਾਭੁ ਨ ਪੂਜੀ ਸਾਥਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਅ-ਖੁੱਟਉ- ਪੂੰਜੀ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ਤੂ; ਅਖੁਟਉ ਦਰਬੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਵਖਰੁ ਨਿਰਮਲਉ; ਧੰਨੁ ਸਾਹੁ ਵਾਪਾਰੁ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਪਿਰਾਣਿ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਪੂਰਬ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰਾਣਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈ। ਮੋਟਉ ਭਾਰੀ- ਪੂਰਬ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਪਿਰਾਣਿ ਲੈ; ਮੋਟਉ ਠਾਕੁਰੁ ਮਾਣਿ॥ ਮਾਥੈ ਊਭੈ ਜਮੁ ਮਾਰਸੀ; ਨਾਨਕ ਮੇਲਣੁ ਨਾਮਿ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਪਿੰਡੁ ਸਵਾਰਿਓਨੁ; ਵਿਚਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ॥ ਇਕਿ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਅਨੁ; ਤਿਨ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮੁ॥ਬੁੱਝਿਆ- ਇਕਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ; ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ॥ ਇਕਨੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ; ਹਰਿ ਊਤਮ ਕਾਮੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਉਪਜਿਆ; ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਾਮੁ॥੧੩॥

ਅੰਗ ੧੦੯੧:- ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਭੋ-ਲੱਤਣਿ- ਭੋਲਤਣਿ ਭੈ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹੇਕੈ ਪਾਧਰ ਹੀਡੁ॥ ਈਰਖਾ ਦੇ ਡਾਹਪਣਿ ਸਾੜੇ,ਭਟਕਣ। ਭਰੀਡ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ। ਡਾਹੱਪਣਿ- ਅਤਿ ਡਾਹਪਣਿ. ਦੁਖੁ ਘਣੋ; ਤੀਨੇ ਥਾਵ ਭਰੀਡੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮਾਂਦਲੁ ਢੋਲ। ਸਿ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ 'ਚ।ਬਹੁਤੇ ਪੱਖ ਤੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਆਦਿਕ। ਧੜੀਐ ਧੜ ਧੜ ਕਰਕੇ ਵੱਜਣਾ- ਮਾਂਦਲੁ ਬੇਦਿ. ਸਿ ਬਾਜਣੋ; ਘਣੋ ਧੜੀਐ, ਜੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ; ਬੀਜਉ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਹਾਥਾਲਾ ਹਾਥ ਥਾਹ ਅੰਤ- ਸਾਗਰੁ ਗੁਣੀ. ਅਥਾਹੁ; ਕਿਨਿ ਹਾਥਾਲਾ ਦੇਖੀਐ॥ ਵਡਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਤ ਪਾਰਿ ਪਵਾ॥ ਮਝ ਰਿਦੇ 'ਚ।ਬ-ਦੁੱਖ- ਮਝ ਭਰਿ; ਦੁਖ ਬਦੁਖ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਿਸੈ ਨ ਲਥੀ ਭੁਖ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨੀ ਅੰਦਰੁ ਭਾਲਿਆ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ॥ ਜੋ ਇਛਨਿ ਸੋ ਪਾਇਦੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ. ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਸੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਤਿਨ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹੈ; ਜਮ ਮਗਿ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਸੁਣੀਐ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ; ਸੁਰਗਿ ਮਿਰਤਿ ਪਇਆਲਿ॥ ਹੁਕਮੁ. ਨ ਜਾਈ ਮੇਟਿਆ; ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਨਾਲਿ॥ ਕਉਣੁ ਮੂਆ. ਕਉਣੁ ਮਾਰਸੀ; ਕਉਣੁ ਆਵੈ ਕਉਣੁ ਜਾਇ॥ ਕਉਣੁ ਰਹਸੀ ਨਾਨਕਾ; ਕਿਸ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ਦਰੀ-ਆਉ- ਹਉ ਮੁਆ. ਮੈ ਮਾਰਿਆ; ਪਉਣੁ ਵਹੈ ਦਰੀਆਉ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਥਕੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਨਾਇ॥ ਲੋਇਣ ਰਤੇ ਲੋਇਣੀ; ਕੰਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਜੀਭ ਰਸਾਇਣਿ ਚੂਨੜੀ; ਰਤੀ ਲਾਲ ਲਵਾਇ॥ ਝਕੋਲਿਆ ਕੋ ਬੋਲੋ ਘ ਨ ਬੋਲੋ- ਅੰਦਰੁ ਮੁਸਕਿ ਝਕੋਲਿਆ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਨਾਮੋ ਨਾਲਿ ਚਲੈ॥ ਏਹੁ ਅਖੁਟੁ. ਕਦੇ ਨ ਨਿਖੁਟਈ; ਖਾਇ ਖਰਚਿਉ ਪਲੈ॥ ਜਮਕਲ ਜੰਮਣ ਮਰਨ- ਹਰਿ ਜਨ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ; ਜਮਕੰਕਰ ਜਮਕਲੈ॥ ਸੇ ਸਾਹ ਸਚੇ ਵਣਜਾਰਿਆ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਲੈ॥ ਘੱਲੈ- ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਜਾ ਆਪਿ ਹਰਿ ਘਲੈ॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸੰਗ੍ਰ-ਹਹਿ- ਮਨਮੁਖ ਵਾਪਾਰੈ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਬਿਖੁ ਵਿਹਾਝਹਿ. ਬਿਖੁ ਸੰਗ੍ਰਹਹਿ; ਬਿਖ ਸਿਉ ਧਰਹਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਬਾਹਰਹੁ ਪੰਡਿਤ ਸਦਾਇਦੇ; ਮਨਹੁ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ. ਨ ਲਾਇਨੀ; ਵਾਦੀ ਧਰਨਿ

ਪਿਆਰੁ॥ ਵਾਦਾ ਕੀਆ ਕਰਨਿ ਕਹਾਣੀਆ; ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ. ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ॥ ਜਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲਾ; ਹੋਰੁ ਮੈਲਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ; ਹੋਇ ਮੈਲੇ ਮਰਹਿ ਗਵਾਰ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਬਿਨੁ ਸੇਵਿਐ; ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਸੁਖੈ ਦਾ; ਆਪੇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ॥੨॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਜਗਤੁ ਹੈ ਨਿਰਧਨੁ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਾਹੀ॥ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਅੰਗ ੧੦੯੨:- ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਪਾਹੀ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ. ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਬਹੁਤੁ ਲੋਚਾਹੀ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ ਜੰਮੈ ਮਰੈ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਛੁਟਾਹੀ॥ ਆਪਿ ਕਰੈ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ; ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਜੱਗ।ਸੰਤੀਂ।ਖੱਟਿਆ- ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ. ਸੰਤੀ ਧਨੁ ਖਟਿਆ; ਜਿਨਾ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਇਸੁ ਧਨ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਇਤੁ ਧਨਿ ਪਾਇਐ. ਭੁਖ ਲਥੀ; ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਜਿੰਨ੍ਾ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਆਇ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਮਨਮੁਖੁ ਜਗਤੁ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ; ਮਾਇਆ ਨੋ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਫਿਰਦਾ ਸਦਾ ਰਹੈ; ਭੁਖ ਨ ਕਦੇ ਜਾਇ॥ ਸਾਂਤਿ ਨ ਕਦੇ ਆਵਈ; ਨਹ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਸਦਾ ਚਿੰਤ ਚਿਤਵਦਾ ਰਹੈ; ਸਹਸਾ. ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਭਵੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਮਿਲੈ. ਤਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮਹਿ ਰਹੈ; ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ; ਸੋਈ ਸਾਰ ਕਰੇਇ॥ ਏਕੋ ਸਿਮਰਹੁ. ਭਾਇਰਹੁ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਖਾਣਾ ਸਬਦੁ ਚੰਗਿਆਈਆ; ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ॥ਪੈਨ੍ਹਣੁ- ਪੈਨਣੁ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ ਹੈ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਓਹੁ ਊਜਲਾ; ਮੈਲਾ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ॥ ਸਹਜੇ ਸਚੁ ਧਨੁ ਖਟਿਆ; ਥੋੜਾ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ॥ ਦੇਹੀ ਨੋ ਸਬਦੁ ਸੀਗਾਰੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੀਐ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੋ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਾਪੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਹਉਮੈ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਪੈ॥ ਅੰਦਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ; ਚਾਖਿਆ ਸਾਦੁ ਜਾਪੈ॥ ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ. ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਭਏ; ਸੇ ਹਰਿ ਰਸਿ ਧ੍ਰਾਪੈ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪੀਆਇਆ; ਫਿਰਿ. ਕਾਲੁ ਨ ਵਿਆਪੈ॥੧੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਲੋਕੁ. ਅਵਗਣਾ ਕੀ ਬੰਨ੍ਹੈ ਗੰਠੜੀ; ਗੁਣ ਨ ਵਿਹਾਝੈ ਕੋਇ॥ ਗੁਣ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਨਾਨਕਾ; ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਗੁਣ ਪਾਈਅਨ੍ਹਿ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਸਮਾਨਿ ਹਹਿ; ਜਿ ਆਪਿ ਕੀਤੇ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅੰਦਰਿ ਰਾਜਾ ਤਖਤੁ ਹੈ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਨਿਆਉ॥ ਅਸਰਾਉ ਆਸਰਾ- ਗੁਰ ਸਬਦੀ, ਦਰੁ ਜਾਣੀਐ; ਅੰਦਰਿ ਮਹਲੁ, ਅਸਰਾਉ॥ ਖਰੇ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਈਅਨਿ; ਖੋਟਿਆ. ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ ਸਭੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ; ਸਦਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਰਸੁ ਆਇਆ; ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਾਉ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਹਉਮੈ ਕਰੀ. ਤਾਂ ਤੂ ਨਾਹੀ; ਤੂ

ਹੋਵਹਿ. ਹਉ ਨਾਹਿ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਣਾ; ਏਹ ਅਕਥ ਕਥਾ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਤਤੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਅਲਖੁ ਵਸੈ ਸਭ ਮਾਹਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਜਾਣੀਐ; ਜਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥

ਅੰਗ ੧੦੯੩:-ਆਪੁ ਗਇਆ. ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਗਇਆ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਜਾਹਿ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈਐ; ਊਤਮ ਮਤਿ ਤਰਾਹਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਹੰ ਹਨ। ਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰੂਪ ਹੰ ਹਨ,ਇਸ ਲਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਜਪੁ ਜਪਣਾ ਕਰੋ- ਨਾਨਕ ਸੋ ਹੰ ਹੰ ਸਾ, ਜਪੁ ਜਾਪਹੁ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਿਸੈ ਸਮਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਜਿਨਿ ਪਰਖਿਆ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਸੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਕਲਜੁਗ ਵਿਚਿ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਆਪੈ ਨੋ ਆਪੁ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ; ਹਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦੁਤਰੁ ਤਰੇ; ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਸੰਸਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮੱਤੇ। ਮੁੱਠੇ- ਮਨਮੁਖ. ਅੰਦਰੁ ਨ ਭਾਲਨੀ; ਮੁਠੇ ਅਹੰ ਮਤੇ॥ ਤੱਤੇ- ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾਂ ਭਵਿ ਥਕੇ; ਅੰਦਰਿ ਤਿਖ ਤਤੇ॥ ਸਿੰਮ-ਿ੍ਤਿ- ਵਿ-ਗੁੱਤੇ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ. ਨ ਸੋਧਨੀ; ਮਨਮੁਖ ਵਿਗੁਤੇ॥ ਸੱਤੇ- ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਹਰਿ ਸਤੇ॥ ਗਤੇ ਪੋਲਾ-ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਵੀਚਾਰਿਆ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਗਤੇ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਆਪੇ ਜਾਣੈ. ਕਰੇ ਆਪਿ; ਆਪੇ ਆਣੈ ਰਾਸਿ॥ ਖਲਿ-ਇ- ਤਿਸੈ ਅਗੈ. ਨਾਨਕਾ; ਖਲਿਇ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ; ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਇ॥ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ; ਜਾ ਘਰਿ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭੇ ਥੋਕ ਵਿਸਾਰਿ; ਇਕੋ ਮਿਤੁ ਕਰਿ॥ਪਾਪਾਂ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ; ਪਾਪਾ ਦਹੈ ਹਰਿ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਚੁਕੈ; ਜਨਮਿ ਨ ਜਾਹਿ ਮਰਿ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ; ਸੋਗਿ ਨ ਮੋਹਿ ਜਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਮਨ ਮਹਿ ਸੰਜਿ ਧਰਿ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਮਾਇਆ. ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਮਾਂਗੈ ਦੰਮਾ ਦੰਮ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਨਾਨਕ. ਨਹੀ ਕਰੰਮ ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ਲਪਟਾਵ-ਹਿ- ਮਾਇਆ. ਸਾਥਿ ਨ ਚਲਈ; ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਅੰਧ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਧਿਆਇ ਤੂ; ਤੂਟਹਿ ਮਾਇਆ ਬੰਧ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਭਾਣੈ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਓਨੁ; ਭਾਣੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿਓਨੁ; ਭਾਣੈ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਭਾਣੇ ਜੇਵਡ. ਹੋਰ ਦਾਤਿ ਨਾਹੀ; ਸਚੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥੨੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨ ਕਉ ਅੰਦਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨਹੀ; ਭੈ ਕੀ ਨਾਹੀ ਬਿੰਦ॥ ਨਾਨਕ. ਮੁਇਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮਾਰਣਾ; ਜਿ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਗੋਵਿੰਦ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਪੱੜ੍ਹੀ- ਮਨ ਕੀ ਪਤ੍ਰੀ ਵਾਚਣੀ; ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਭਲਾ ਆਖੀਐ; ਜਿ ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ਪੜ੍ਹੈ- ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੇ

ਅੰਗ ੧੦੯੪:- ਹਰਿ ਪੜੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਆਇਆ ਓਹੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ; ਜਿ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ॥ ਅਗੈ ਜਾਤਿ. ਨ ਪੁਛੀਐ; ਕਰਣੀ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ॥ਪੜ੍ਹਨਾ- ਹੋਰੁ ਕੂੜੁ ਪੜਣਾ. ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਬਿਖਿਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਅੰਦਰਿ ਸੁਖੁ. ਨ ਹੋਵਈ; ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਖੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ

ਵੇਖਦਾ; ਆਪੇ ਸਭੁ ਸਚਾ॥ ਕੱਚਾ- ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ. ਖਸਮ ਕਾ; ਸੋਈ ਨਰੁ ਕਚਾ॥ ਸੱਚਾ- ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਇਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ

ਸਚਾ॥ ਰਚਾ ਪੋਲਾ- ਸਭਨਾ ਕਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਚਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ; ਸਭਿ ਤਿਸ ਦੇ ਜਚਾ॥ ਨੱਚਾਇਦਾ,ਨੱਚਾ।ਸੁੱਧੁ- ਜਿਉ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਨਚਾਇਦਾ; ਤਿਵ ਹੀ ਕੋ ਨਚਾ॥੨੨॥੧॥ ਸੁਧੁ॥

ਡੱਖਣੇ-ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਚਉ ਹੁਕਮ ਕਹੋ ਜੀ।ਮੈਡਿਆ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦੇ। ਡੇਈ ਦਿਆਂ।ਪੋਲਾ ਸਿਸੁ ਸਿਰ- ਤੂ ਚਉ. ਸਜਣ ਮੈਡਿਆ; ਡੇਈ. ਸਿਸੁ ਉਤਾਰਿ॥ ਪੱਸੀ- ਨੈਣ ਮਹਿੰਜੇ ਤਰਸਦੇ; ਕਦਿ. ਪਸੀ ਦੀਦਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਨੀਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਿੰਜਾ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦਾ। ਬਿਆ ਦੂਜਾ, ਹੋਰ- ਨੀਹੁ ਮਹਿੰਜਾ, ਤਊ ਨਾਲਿ; ਬਿਆ ਨੇਹ, ਕੂੜਾਵੇ ਡੇਖੁ॥ ਕਪੜ ਭੋਗ ਡਰਾਵਣੇ; ਜਿਚਰੁ. ਪਿਰੀ ਨ ਡੇਖੁ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਉਠੀ ਝਾਲੂ ਕੰਤੜੇ; ਹਉ ਪਸੀ ਤਉ ਦੀਦਾਰੁ॥ ਪੱਸੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਹਭਿ ਸਾਰੇ।ਕੱਾਜਲੁ - ਕਾਜਲੁ ਹਾਰੁ, ਤਮੋਲ ਰਸੁ; ਬਿਨੁ ਪਸੇ, ਹਭਿ ਰਸ ਛਾਰੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ; ਸਚੁ ਸਭੁ ਧਾਰਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਤੋ ਥਾਟੁ; ਸਿਰਜਿ ਸੰਸਾਰਿਆ॥ ਹਰਿ ਆਗਿਆ ਹੋਏ ਬੇਦ; ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਵੀਚਾਰਿਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰਿਆ॥ ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਾਜਿ; ਹਰਿ ਰੰਗ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਵੇੱਕੀਂ।ਕਲ ਪੋਲਾ- ਵੇਕੀ ਜੰਤ ਉਪਾਇ; ਅੰਤਰਿ ਕਲ ਧਾਰਿਆ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ. ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ; ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ॥ ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਪਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ॥੧॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ਹਿੱਕ- ਜੇ ਤੂ ਮਿਤ੍ਰੁ ਅਸਾਡੜਾ; ਹਿਕ ਭੋਰੀ. ਨਾ ਵੇਛੋੜਿ॥ ਜੀਉ ਮਹਿੰਜਾ ਤਉ ਮੋਹਿਆ; ਕਦਿ ਪਸੀ ਜਾਨੀ ਤੋਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਦੁਰਜਨ ਤੂ ਜਲੁ ਭਾਹੜੀ; ਵਿਛੋੜੇ ਮਰਿ ਜਾਹਿ॥ਸਉਂ, ਹੱਭੋ- ਕੰਤਾ. ਤੂ ਸਉ ਸੇਜੜੀ; ਮੈਡਾ ਹਭੋ ਦੁਖੁ ਉਲਾਹਿ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਦੁਰਜਨੁ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਹੈ; ਵੇਛੋੜਾ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ॥ ਸਜਣੁ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਕੀਚੈ ਭੋਗੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਬੇਅੰਤੁ; ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੈ ਕਉਣੁ॥ ਤੁਧੁ ਸਿਰਜਿਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ; ਤੂ ਨਾਇਕੁ ਸਗਲ ਭਉਣ॥ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ. ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ ਰਉਣ॥ ਅੱਪੜਿ ਉ-ਧਰਣ- ਤੁਧੁ. ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ; ਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜਗ ਉਧਰਣ॥

ਅੰਗ ੧੦੯੫:- ਤੁਧੁ ਥਾਪੇ ਚਾਰੇ ਜੁਗ; ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਗਲ ਧਰਣ॥ ਤੁਧੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕੀਆ; ਤੁਧੁ. ਲੇਪੁ ਨ ਲਗੈ ਤ੍ਰਿਣ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਵਹਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ;ਤਿਸੁ ਲਾਵਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ॥ ਤੂ ਹੋਰਤੁ ਉਪਾਇ. ਨ ਲਭਹੀ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਣ॥੨॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਜੇ ਤੂ ਵਤਹਿ ਅੰਙਣੇ; ਹਭ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਹੋਇ॥ ਹਿੱਕਸੁ ਇੱਕ ਕੰਤੈ ਪਤੀ ਜੀ ਬਾਹਰੀ ਬਿਨਾ।ਮੈਂਡੀ- ਹਿਕਸੁ ਕੰਤੈ ਬਾਹਰੀ; ਮੈਡੀ ਵਾਤ. ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਮੱਲਿ- ਹਭੇ ਟੋਲ ਸੁਹਾਵਣੇ; ਸਹੁ ਬੈਠਾ, ਅੰਙਣੁ ਮਲਿ॥ ਪਹੀ. ਨ ਵੰਞੈ ਬਿਰਥੜਾ; ਜੋ ਘਰਿ ਆਵੈ ਚਲਿ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ ਕੰਤ ਕੂ; ਕੀਆ ਹਭੁ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਇਤੀ ਪੋਲਾ।ਗਲਿ ਪੋਲਾ। ਪਹਿਰਾਂ-

ਇਤੀ. ਮੰਝਿ ਨ ਸਮਾਵਈ; ਜੇ ਗਲਿ ਪਹਿਰਾ ਹਾਰੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਜੋਨਿ ਨ ਆਵਹੀ॥ ਤੂ ਹੁਕਮੀ ਸਾਜਹਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ; ਸਾਜਿ ਸਮਾਵਹੀ॥ ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ. ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ; ਕਿਉ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹੀ॥ ਤੂ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤਹਿ ਆਪਿ; ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਖਾਵਹੀ॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ;ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਹੀ॥ ਏਹਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ; ਕੀਮ ਨ ਪਾਵਹੀ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਵਹਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ; ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਵਹੀ॥ ਤਿਸੁ. ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ; ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੀ॥੩॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਪੱਸੀ ਦੇਖਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।ਹਠ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਵਿੱਚ। ਪੱਸੀ।ਹਠ ਪੋਲਾ।ਮਹਿੰਜੈ- ਜਾ ਮੂ ਪਸੀ, ਹਠ ਮੈ; ਪਿਰੀ ਮਹਿਜੈ ਨਾਲਿ॥ ਉਲਾਹਿਅਮੁ ਲਾਹ ਦਿੱਤੇ। ਹੱਭੇ।ਡੁੱਖ- ਹਭੇ ਡੁਖ ਉਲਾਹਿਅਮੁ; ਨਾਨਕ. ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਬੈਠਾ ਇਸਥਿੱਤ ਹੋ ਕੇ, ਭਖੇ ਕਨਸੋਆਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਦਰ ਸਤਿਸੰਗਤ।ਲੰਮੇ ਲੰਮੇ ਪੈ ਕੇ ਭਾਵ ਡੰਡਉਤ ਕਰਕੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਖੜ੍ਹਾ- ਨਾਨਕ. ਬੈਠਾ ਭਖੇ ਵਾਉ; ਲੰਮੇ ਸੇਵਹਿ. ਦਰੁ ਖੜਾ॥ ਸਾਉ ਮਤਲਬ ਮੁਹੁਖੜਾ ਮੁੱਖੜਾ। ਮਹਿੰਜਾ ਸਾਈਂ। ਮੁਹੁਖ੍ਹੜਾ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਬੋਲੋ- ਪਿਰੀਏ. ਤੂ ਜਾਣੁ ਮਹਿਜਾ ਸਾਉ; ਜੋਈ ਸਾਈ, ਮੁਹੁਖੜਾ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਗਾਲਾਇਓ ਬੋਲਿਆ।ਭੂਛ ਬਕਵਾਦ ਵੇਲਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋਹੇ ਤੱਕੇਂ- ਕਿਆ ਗਾਲਾਇਓ ਭੂਛ; ਪਰ ਵੇਲਿ ਨ ਜੋਹੇ. ਕੰਤ ਤੂ॥ ਨਾਨਕ ਫੁਲਾ ਸੰਦੀ ਵਾੜਿ; ਖਿੜਿਆ ਹਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਜਿਉ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ਸਰੂਪੁ ਤੂ; ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੰਤਾ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੋ; ਆਪੇ ਪੂਜੰਤਾ॥ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਆਪਿ ਤੂ; ਆਪੇ ਸਤਵੰਤਾ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ਪਸਾਰਿਓ; ਆਪੇ ਖੇਲੰਤਾ॥ ਇਹੁ ਆਵਾ ਗਵਣੁ ਰਚਾਇਓ; ਕਰਿ ਚੋਜ ਦੇਖੰਤਾ॥ ਤਿਸੁ ਬਾਹੁੜਿ. ਗਰਭਿ ਨ ਪਾਵਹੀ; ਜਿਸੁ ਦੇਵਹਿ ਗੁਰ ਮੰਤਾ॥ ਜਿਉ ਆਪਿ ਚਲਾਵਹਿ ਤਿਉ ਚਲਦੇ; ਕਿਛੁ ਵਸਿ ਨ. ਜੰਤਾ॥੪॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਕੁਰੀਏ ਡੰਡੀ। ਵੈਦਿਆ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ। ਤਲਿ ਥੱਲੇ ਗਾੜ੍ਹਾ ਤਕੜਾ। ਮਹ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ 'ਚ, ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ।ਰੇਰੁ ਢਾਹ, ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਰਹੀਂ।ਤਲਿ ਪੋਲਾ- ਕੁਰੀਏ ਕੁਰੀਏ ਵੈਦਿਆ; ਤਲਿ ਗਾੜਾ ਮਹ ਰੇਰੁ॥ ਵੇਖੇ ਛਿਟੜਿ ਥੀਵਦੋ ;ਜਾਮਿ ਖਿਸੰਦੋ ਪੇਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਵੈਦਿਓ ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਚੁ ਕੱਚੇ ਔਗੁਣ ਵਿਕਾਰ ਸਚੁ ਸੱਚੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਤੂ ਆਘੂ ਅੱਗੇ ਆਘੇ ਅੱਗੇ ਸਲਵੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ- ਸਚੁ ਜਾਣੈ. ਕਚੁ ਵੈਦਿਓ; ਤੂ ਆਘੂ ਆਘੇ ਸਲਵੇ॥ ਆਤਸੜੀ ਅਗਨੀ। ਮੰਝਿ ਵਿਚ। ਨੈਣੂ ਮੱਖਣ ਢਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।ਬਿਆ ਦੂਜਾ। ਪਾਣੀ ਦੇ ਢਲਿ ਢਲ ਜਾਣ ਕਰਕੇ, ਪੱਬਣਿ ਚਪੁੱਤੀ ਪੱਤੇ, ਜੁੰਮਿਓ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ,ਇਉਂ ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।ਢਲਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਆਤਸੜੀ ਮੰਝਿ ਨੈਣੂ; ਬਿਆ ਢਲਿ ਪਬਣਿ ਜਿਉ, ਜੁੰਮਿਓ॥੨॥ ਭੋਰੇ ਹੇ ਭੋਲੇ, ਭੋਰੇ ਸਵੇਰੇ। ਰੂਹੜੇ ਸੁੰਦਰ। ਸੇਵੇਂਦੇ ਭਜਨ ਕਰਨ ਨੂੰ। ਆਲਕੁ ਆਲਸ ਕਰਦਾ ਹੈਂ- ਮਃ ੫॥ ਭੋਰੇ ਭੋਰੇ ਰੂਹੜੇ; ਸੇਵੇਦੇ ਆਲਕੁ॥ ਮੁੱਦਤਿ।ਕੱਡੂ- ਮੁਦਤਿ ਪਈ ਚਿਰਾਣੀਆ; ਫਿਰਿ. ਕਡੂ ਆਵੈ ਰੁਤਿ॥॥੩॥

ਅੰਗ ੧੦੯੬:- ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ. ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਜਾਤਿ; ਤੂ ਵਰਨਾ ਬਾਹਰਾ॥ ਏ ਮਾਣਸ ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ; ਤੂ ਵਰਤਹਿ ਜਾਹਰਾ॥ ਤੂ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਹਿ ਆਪਿ; ਤੁਧੁ. ਲੇਪੁ ਨ ਲਾਹਰਾ॥ ਸਮਾਹਰਾ ਸਮਾਈ- ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਅਨੰਦੀ ਅਨੰਤ; ਸਭ ਜੋਤਿ ਸਮਾਹਰਾ॥ ਤੂ ਸਭ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਦੇਵ; ਬਿਧਾਤੇ ਨਰਹਰਾ॥ ਕਿਆ ਆਰਾਧੇ ਜਿਹਵਾ ਇਕ; ਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਪਰਪਰਾ॥ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਜਿਸੁ ਮੇਲਹਿ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਿ; ਤਿਸ ਕੇ ਸਭਿ ਕੁਲ ਤਰਾ॥ ਸੇਵਕ ਸਭਿ ਕਰਦੇ ਸੇਵ ਦਰਿ; ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ. ਤੇਰਾ॥੫॥ ਗਹ-ਡੜ-ੜਾ- ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਗਹਡੜੜਾ, ਤ੍ਰਿਣਿ ਛਾਇਆ; ਗਾਫਲ ਜਲਿਓਹੁ ਭਾਹਿ॥ ਜਿਨਾ ਭਾਗ ਮਥਾਹੜੈ; ਤਿਨ ਉਸਤਾਦ ਪਨਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਨਾਨਕ ਪੀਠਾ ਪਕਾ ਸਾਜਿਆ; ਧਰਿਆ ਆਣਿ ਮਉਜੂਦੁ॥ ਬਾਝਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਬੈਠਾ ਝਾਕੁ ਦਰੂਦ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਭੁੱਸਰੀਆਂ।ਪਕਾਈਆਂ।ਪਾਈਆਂ- ਨਾਨਕ. ਭੁਸਰੀਆ ਪਕਾਈਆ; ਪਾਈਆ ਥਾਲੈ ਮਾਹਿ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰੂ ਮਨਾਇਆ; ਰਜਿ ਰਜਿ ਸੇਈ ਖਾਹਿ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ ਜਗ ਮਹਿ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਪਾਈਆ॥ ਏਕੁ ਮੰਦਰੁ. ਪੰਚ ਚੋਰ ਹਹਿ; ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਬੁਰਿਆਈਆ॥ਦਸ ਪੋਲਾ- ਦਸ ਨਾਰੀ. ਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿ; ਦਸੇ ਸਾਦਿ ਲੋੁਭਾਈਆ॥ ਏਨਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮੋਹੀਆ; ਨਿਤ ਫਿਰਹਿ ਭਰਮਾਈਆ॥ ਹਾਠਾਂ- ਹਾਠਾ ਦੋਵੈ ਕੀਤੀਓ; ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਵਰਤਾਈਆ॥ ਸਿਵ ਅਗੈ ਸਕਤੀ ਹਾਰਿਆ; ਏਵੈ ਹਰਿ ਭਾਈਆ॥ ਇਕਿ ਵਿਚਹੁ ਹੀ ਤੁਧੁ ਰਖਿਆ; ਜੋ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਈਆ॥ ਜਲ ਵਿਚਹੁ. ਬਿੰਬੁ ਉਠਾਲਿਓ; ਜਲ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈਆ॥੬॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਮੁਹਡ-ੜਾ ਪੋਲਾ- ਆਗਾਹਾ ਕੂ ਤ੍ਰਾਘਿ; ਪਿਛਾ ਫੇਰਿ ਨ. ਮੁਹਡੜਾ॥ ਨਾਨਕ. ਸਿਝਿ ਇਵੇਹਾ ਵਾਰ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਹੋਵੀ ਜਨਮੜਾ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਹੱਭ- ਸਜਣੁ ਮੈਡਾ ਚਾਈਆ; ਹਭ ਕਹੀ ਦਾ ਮਿਤੁ॥ ਹਭੇ ਜਾਣਨਿ ਆਪਣਾ; ਕਹੀ. ਨ ਠਾਹੇ ਚਿਤੁ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ਗੁੱਝੜਾ,ਲੱਧਮੁ ਮੱਥੈ- ਗੁਝੜਾ ਲਧਮੁ ਲਾਲੁ; ਮਥੈ ਹੀ ਪਰਗਟੁ ਥਿਆ॥ ਸੋਈ ਸੁਹਾਵਾ ਥਾਨੁ; ਜਿਥੈ ਪਿਰੀਏ ਨਾਨਕ ਜੀ. ਤੂ ਵੁਠਿਆ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਵੱਲਿ ਮੁਹ-ਛੰਦਾ- ਜਾ ਤੂ.ਮੇਰੈ ਵਲਿ ਹੈ;ਤਾ ਕਿਆ ਮੁਹਛੰਦਾ॥ ਤੁਧੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ. ਮੈਨੋ ਸਉਪਿਆ; ਜਾ ਤੇਰਾ ਬੰਦਾ॥ ਲਖਮੀ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ; ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਰਹੰਦਾ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ; ਸਭ ਸੇਵ ਕਰੰਦਾ॥ ਏਹ ਵੈਰੀ. ਮਿਤ੍ਰ ਸਭਿ ਕੀਤਿਆ; ਨਹ ਮੰਗਹਿ ਮੰਦਾ॥ ਲੇਖਾ. ਕੋਇ ਨ ਪੁਛਈ; ਜਾ ਹਰਿ ਬਖਸੰਦਾ॥ ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦਾ॥ ਸਭੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਐ; ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੰਦਾ॥੭॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਕਿ-ਜੇਹਾ- ਡੇਖਣ ਕੂ ਮੁਸਤਾਕੁ;ਮੁਖੁ ਕਿਜੇਹਾ ਤਉ ਧਣੀ॥

ਅੰਗ ੧੦੯੭:- ਫਿਰਦਾ ਕਿਤੈ ਹਾਲਿ; ਜਾ ਡਿਠਮੁ. ਤਾ ਮਨੁ ਧ੍ਰਾਪਿਆ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਵੇੱਦਨ ਪੀੜਾ- ਦੁਖੀਆ. ਦਰਦ ਘਣੇ; ਵੇਦਨ ਜਾਣੇ ਤੂ ਧਣੀ॥ ਲੱਖ- ਜਾਣਾ ਲਖ ਭਵੇ; ਪਿਰੀ ਡਿਖੰਦੋ. ਤਾ ਜੀਵਸਾ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਢਹਦੀ ਜਾਇ ਕਰਾਰਿ; ਵਹਣਿ ਵਹੰਦੇ ਮੈ ਡਿਠਿਆ॥ ਸੇਈ ਰਹੇ ਅਮਾਣ; ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਤੇਰੀ ਭੁਖ ਹੈ; ਤਿਸੁ ਦੁਖੁ ਨ ਵਿਆਪੈ॥ ਬੁੱਝਿਆ।ਕੁੰਡੀਂ- ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ; ਸੁ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਜਾਪੈ॥ ਜੋ ਨਰੁ. ਉਸ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਰੈ; ਤਿਸੁ ਕੰਬਹਿ ਪਾਪੈ॥ ਨ੍ਹਾਪੈ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ; ਗੁਰ ਧੂੜੀ ਨਾਪੈ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ; ਤਿਸੁ. ਸੋਗੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹੈ; ਸਭਿ ਜਾਣਹਿ ਆਪੈ॥ ਐਸੀ ਸੋਭਾ ਜਨੈ ਕੀ; ਜੇਵਡੁ ਹਰਿ ਪਰਤਾਪੈ॥ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਜਨ ਵਰਤਾਇਆ; ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਜਾਪੈ॥੮॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਜਿਨਾ ਪਿਛੈ ਹਉ ਗਈ; ਸੇ. ਮੈ ਪਿਛੈ ਭੀ ਰਵਿਆਸੁ॥ ਜਿਨਾ ਕੀ ਮੈ ਆਸੜੀ; ਤਿਨਾ

ਮਹਿਜੀ ਆਸ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਗੁੜ ਦੀ, ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਸਲ੍ਹਾਭ ਵਾਲੀ, ਗਿੱਲੀ ਗਿੱਲੀ ਰੋਡੜੀ ਰੋੜੀ ।ਲਾਲਚੀ ਰੂਪੀ ਮੱਖੀ।ਬਾਰ ੨ ਜਨਮਾਂ 'ਚ ਭਉਂਦੀ ਭਉਂਦੀ, ਭਵਿ ਭਉਂ ਭਉਂ ਕੇ, ਸੰਸਾਰ 'ਚ ਆਇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।ਗਿੱਲੀ- ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਰੋਡੜੀ; ਭਉਦੀ. ਭਵਿ ਭਵਿ ਆਇ॥ਮੱਥਾਇ- ਜੋ ਬੈਠੇ ਸੇ ਫਾਥਿਆ; ਉਬਰੇ ਭਾਗ ਮਥਾਇ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਡਿਠਾ ਹਭ ਮਝਾਹਿ; ਖਾਲੀ. ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀਐ॥ ਤੈ ਸਖੀ ਭਾਗ ਮਥਾਹਿ; ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਸਜਣੁ ਰਾਵਿਆ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਢਾਢੀ. ਦਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਦਾ; ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਥਿਰ ਥਾਵਰੀ; ਹੋਰ ਆਵੈ ਜਾਵੈ॥ ਸੋ ਮੰਗਾ ਦਾਨੁ ਗੁੋਸਾਈਆ; ਜਿਤੁ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ. ਦੇਵਹੁ ਦਰਸਨੁ ਆਪਣਾ; ਜਿਤੁ ਢਾਢੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾਰਿ ਪ੍ਰਭਿ; ਢਾਢੀ ਕਉ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਦਿਆ. ਦੁਖ ਭੁਖ ਗਈ; ਢਾਢੀ ਕਉ ਮੰਗਣੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਭੇ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ; ਲਗਿ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਪਾਵੈ॥ ਹਉ ਨਿਰਗੁਣੁ ਢਾਢੀ ਬਖਸਿਓਨੁ; ਪ੍ਰਭਿ ਪੁਰਖਿ ਵੇਦਾਵੈ॥੯॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਜਾ ਛੁਟੇ ਤਾ ਖਾਕੁ; ਤੂ ਸੁੰਞੀ. ਕੰਤੁ ਨ ਜਾਣਹੀ॥ ਦੁਰਜਨ ਸੇਤੀ ਨੇਹੁ; ਤੂ ਕੈ ਗੁਣਿ. ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਹੀ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ, ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਣਾ; ਵਿਸਰੇ. ਸਰੈ ਨ ਬਿੰਦ॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ. ਕਿਉ ਮਨ ਰੂਸੀਐ; ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਤਿ ਗੁਲਾਲੁ ॥ ਆਲੂਦਿਆ ਗੰਦੇ, ਭੈੜੇ।ਪੋਲਾ ਜਿਤੀ ਜਿਤਨੇ- ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਆਲੂਦਿਆ; ਜਿਤੀ ਹੋਰੁ ਖਿਆਲੁ॥੩॥ ਪਵੜੀ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਜਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹੈ; ਤਾ ਕਿਆ ਮੈ ਕਾੜਾ॥ ਨਿਵਾੜਾ ਨਵਿਰਤ।ਠੱਗੀਂ- ਜਿਨੀ ਠਗੀ. ਜਗੁ ਠਗਿਆ; ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾੜਾ॥ ਜਿੱਤਾ- ਗੁਰਿ. ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇਆ; ਜਿਤਾ ਪਾਵਾੜਾ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਦਾ; ਵਡਾ ਆਖਾੜਾ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ।ਵੱਸਿ- ਸਭਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆ. ਵਸਿ ਕਰਿ ਦਿਤੀਓ; ਸਤਵੰਤਾ ਸਾੜਾ॥

ਅੰਗ ੧੦੯੮:- ਜਿਤੁ ਤਿਤੈ ਪੋਲੇ,ਲਾਈ-ਅਨਿ- ਜਿਤੁ ਲਾਈਅਨਿ. ਤਿਤੈ ਲਗਦੀਆ; ਨਹ ਖਿੰਜੋਤਾੜਾ॥ ਜੋ ਇਛੀ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਦਾ; ਗੁਰਿ ਅੰਦਰਿ ਵਾੜਾ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ. ਭਾਇਰਹੁ; ਹਰਿ ਵਸਦਾ ਨੇੜਾ॥੧੦॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਹੱਭੇ- ਜਾ ਮੂੰ. ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਤੂ; ਤਾ ਹਭੇ ਸੁਖ ਲਹਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨ ਹੀ ਮੰਝਿ ਰੰਗਾਵਲਾ; ਪਿਰੀ ਤਹਿਜਾ ਨਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਕਪੜ ਭੋਗ ਵਿਕਾਰ; ਏ ਹਭੇ ਹੀ ਛਾਰ॥ ਲੋੜੇਦਾ ਦੀ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਖਾਕੁ ਲੋੁੜੇਦਾ ਤੰਨਿ ਖੇ; ਜੋ ਰਤੇ ਦੀਦਾਰ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਤੱਕਹਿ।ਹਿੱਕੁ- ਕਿਆ ਤਕਹਿ ਬਿਆ ਪਾਸ; ਕਰਿ ਹੀਅੜੇ, ਹਿਕੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਥੀਉ ਸੰਤਨ ਕੀ ਰੇਣੁ; ਜਿਤੁ ਲਭੀ ਸੁਖਦਾਤਾਰੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ. ਹਰਿ ਜੀਉ, ਨ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਮਨੂਆ ਨ ਲਗੈ॥ ਤੱਗੈ- ਧਰਮੁ ਧੀਰਾ. ਕਲਿ ਅੰਦਰੇ; ਇਹੁ ਪਾਪੀ. ਮੂਲਿ ਨ ਤਗੈ॥ ਅਹਿ ਕਰੁ ਕਰੇ. ਸੁ ਅਹਿ ਕਰੁ ਪਾਏ;ਇਕ ਘੜੀ ਮੁਹਤੁ. ਨ ਲਗੈ॥ ਭੱਗੈ- ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਮੈ ਸੋਧਿਆ; ਵਿਣੁ ਸੰਗਤਿ. ਅਹੰਕਾਰੁ, ਨ ਭਗੈ॥ ਹਉਮੈ. ਮੂਲਿ ਨ ਛੁਟਈ; ਵਿਣੁ ਸਾਧੂ ਸਤਸੰਗੈ॥ ਤਿਚਰੁ. ਥਾਹ ਨ ਪਾਵਈ; ਜਿਚਰੁ. ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮਨ ਭੰਗੈ॥ ਅਭੱਗੈ- ਜਿਨਿ ਜਨਿ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਸੁ ਘਰਿ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੈ॥ਲੱਗੈ- ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰ

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗੈ॥੧੧॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਮੀਰੰਨ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਮੀਰਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ- ਲੋੜੀਦੋ ਹਭ ਜਾਇ; ਸੋ ਮੀਰਾ. ਮੀਰੰਨ ਸਿਰਿ॥ ਹਠ ਮੰਞਾਹੂ ਸੋ ਧਣੀ; ਚਉਦੋ ਮੁਖਿ ਅਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਮਾਣਿਕੂ ਮਾਣਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ। ਮਾਉ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ। ਅਪਾਹਿ ਨਿਰਲੇਪ। ਡਿੰਨਾ ਦਾਨ ਦਿਤਾ– ਮਾਣਿਕੂ. ਮੋਹਿ ਮਾਉ; ਡਿੰਨਾ ਧਣੀ. ਅਪਾਹਿ॥ ਹਿਆਉ ਮਹਿਜਾ ਠੰਢੜਾ; ਮੁਖਹੁ ਸਚੁ ਅਲਾਇ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਮੂ. ਥੀਆਊ ਸੇਜ; ਨੈਣਾ. ਪਿਰੀ ਵਿਛਾਵਣਾ॥ ਹਿੱਕ- ਜੇ ਡੇਖੈ. ਹਿਕ ਵਾਰ; ਤਾ ਸੁਖ ਕੀਮਾ ਹੂ ਬਾਹਰੇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਹਰਿ ਮਿਲਣ ਕਉ; ਕਿਉ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਆ॥ ਵਿ–ੜਤੇ ਖੱਟ ਲਏ।ਲੱਖ । ਬੁੋਲਾਈਆ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲੋ- ਮੈ ਲਖ ਵਿੜਤੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਜੇ ਬਿੰਦ ਬੁੋਲਾਈਆ॥ ਕੁੰਡਾਂ ਭਾਲੀਆਂ ਸਾਈਆਂ- ਮੈ. ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲੀਆ; ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਨ. ਸਾਈਆ॥ਦੱਸਿਹੁ- ਮੈ ਦਸਿਹੁ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਹੋ; ਕਿਉ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਈਆ॥ ਮਨੁ ਅਰਪਿਹੁ. ਹਉਮੈ ਤਜਹੁ; ਇਤੁ ਪੰਥਿ ਜੁਲਾਈਆ॥ ਨਿਤ ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ; ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਈਆ॥ ਸਭੇ ਆਸਾ ਪੂਰੀਆ; ਗੁਰ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਆ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਹੋਰੁ ਨ ਸੁਝਈ; ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਗੁੋਸਾਈਆ॥੧੨॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਮੂ ਮੈਂ ਥੀਆਊ ਹੋ ਜਾਵਾਂ- ਮੂ ਥੀਆਊ ਤਖਤੁ; ਪਿਰੀ ਮਹਿੰਜੇ ਪਾਤਿਸਾਹ॥ ਕੋਲਿ ਪਾਸ। ਬਿਗਸਾਵਦੋ ਖਿੜ ਰਹੇ- ਪਾਵ ਮਿਲਾਵੇ ਕੋਲਿ; ਕਵਲ ਜਿਵੈ ਬਿਗਸਾਵਦੋ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਮੂ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਨੂੰ, ਪਿਰੀਆ ਪਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਸੰਦੜੀ ਦਰਸਨਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਵਣ ਲਾਹੁਣ ਥੀ ਲਈ, ਵਿਥਰਾਂ ਜਸ ਕਹਾਂ- ਪਿਰੀਆ ਸੰਦੜੀ ਭੁਖ; ਮੂ ਲਾਵਣ ਥੀ. ਵਿਥਰਾ॥ ਗੰਨੇ ਨੂੰ ਬੇਈ ਦੁਬਾਰਾ ਪੀੜੇ ਤਦ ਭੀ ਰਸ ਦੇਣੋ ਨਹੀਂ ਹੁੱਟੈ ਹਟਦਾ,ਇਉਂ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਗੰਨੇ ਵਾਲਾ ਗੁਣ ਧਾਰੇ।ਭਾਵੇਂ ਤੱਤੀ ਤਵੀ ’ਤੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਕਸ਼ਟ ਸਹਾਰੇ ਫੇਰ ਭੀ ਜਸ ਕਹੇ।ਇੱਖ- ਜਾਣੁ ਮਿਠਾਈ ਇਖ; ਬੇਈ ਪੀੜੇ. ਨਾ ਹੁਟੈ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਨੀਹੁਮ ਪ੍ਰੇਮ। ਗੰਧ੍ਰਬਾ ਹਰੀਚੰਦ ਦੀ ਨੱਗਰੀ ਵਾਂਗ, ਝੂਠੇ ਜਾਣੁ ਜਾਨਣਾ ਕਰ। ਠੱਗਾਂ।ਗੰ–ਧ੍ਰਬਾ।ਨੱਗਰੀ- ਠਗਾ ਨੀਹੁਮ ਤ੍ਰੋੜਿ; ਜਾਣੁ ਗੰਧ੍ਰਬਾ ਨਗਰੀ॥ ਸੁਖ ਘਟਾਊ ਡੂਇ; ਇਸੁ ਪੰਧਾਣੂ ਘਰ ਘਣੇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਅ–ਕਲ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮ। ਅ–ਲਖ ਪੋਲੇ- ਅਕਲ ਕਲਾ. ਨਹ ਪਾਈਐ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖ ਅਲੇਖੰ॥

ਅੰਗ ੧੦੯੯:- ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਹਿ; ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਭੇਖੰ॥ ਵਰਤ ਕਰਹਿ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣਾ; ਸੇ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖੰ॥ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਸੰਪੂਰਨਾ; ਤਤੁ ਸਾਰ. ਨ ਪੇਖੰ॥ ਕਾਲੇਖੰ ਕਾਲਖ- ਤਿਲਕੁ ਕਢਹਿ. ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਿ; ਅੰਤਰਿ ਕਾਲੇਖੰ॥ ਭੇਖੀਂ ਲੱ–ਭਈ ਸਿੱਖੰ- ਭੇਖੀ. ਪ੍ਰਭੂ ਨ ਲਭਈ; ਵਿਣੁ ਸਚੀ ਸਿਖੰ॥ ਭੂਲਾ ਮਾਰਗਿ ਸੋ ਪਵੈ; ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੰ॥ਅੱਖੀਂ- ਤਿਨਿ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿਆ ਆਪਣਾ; ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਅਖੀ ਦੇਖੰ॥੧੩॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਸੋ ਨਿਵਾਹੂ ਗਡਿ; ਜੋ. ਚਲਾਊ ਨ ਥੀਐ॥ ਕਾਰ ਕੂੜਾਵੀ ਛਡਿ; ਸੰਮਲੁ ਸਚੁ ਧਣੀ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਹਭ ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ; ਜਿਉ ਜਲ ਘਟਾਊ ਚੰਦ੍ਰਮਾ॥ ਪਰਗਟੁ ਥੀਆ ਆਪਿ; ਨਾਨਕ. ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ ਨਾਮੁ ਚਉ; ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ਮੰਨੀ–ਅਹਿ- ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਅਹਿ; ਮਿਲੀ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਬਾਹਰ ਭੇਖਿ. ਨ ਪਾਈਐ; ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ਇੱਕ–ਸੁ- ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਾਹਰੀ; ਸਭ ਫਿਰੈ ਨਿਕਾਮੀ॥ ਮਨੁ ਰਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ; ਨਿਤ ਗਰਬਿ ਫਿਰਾਮੀ॥ ਫਿਰਹਿ ਗੁਮਾਨੀ ਜਗ ਮਹਿ; ਕਿਆ ਗਰਬਹਿ ਦਾਮੀ ॥ ਚਲਦਿਆ. ਨਾਲਿ ਨ

ਚਲਈ; ਖਿਨ ਜਾਇ ਬਿਲਾਮੀ॥ ਹੁਕਾਮੀ ਹੁਕਮ 'ਚ- ਬਿਚਰਦੇ ਫਿਰਹਿ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ; ਹਰਿ ਜੀ ਹੁਕਾਮੀ॥ਖੁੱਲਾ- ਕਰਮੁ ਖੁਲਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁਆਮੀ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੋ; ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੀ ਕਾਮੀ॥੧੪॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਹੱਭ।ਪਛਾ-ਣੰਦੋ- ਮੁਖਹੁ ਅਲਾਏ ਹਭ ਮਰਣੁ; ਪਛਾਣੰਦੋ ਕੋਇ॥ਹਿੱਕ- ਨਾਨਕ. ਤਿਨਾ ਖਾਕੁ; ਜਿਨਾ ਯਕੀਨਾ ਹਿਕ ਸਿਉ ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜਾਣੁ ਵਸੰਦੋ ਮੰਝਿ; ਪਛਾਣੂ ਕੋ ਹੇਕੜੋ॥ ਤੈ ਤਨਿ. ਪੜਦਾ ਨਾਹਿ; ਨਾਨਕ. ਜੈ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਮਤੜੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਕਾਂਢਕੁ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਆਹ ਹਨ।ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ– ਮਤੜੀ ਕਾਂਢਕੁ ਆਹ; ਪਾਵ ਧੋਵੰਦੋ ਪੀਵਸਾ॥ ਮੂ ਦਾਸਨ ਦਾਸ।ਪੱਸਣ ਦੇਖਣ ਕੂ ਨੂੰ- ਮੂ ਤਨਿ. ਪ੍ਰੇਮੁ ਅਥਾਹ; ਪਸਣ ਕੂ. ਸਚਾ ਧਣੀ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਰਚਾ ਪੋਲਾ- ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਨਾਲਿ ਮਾਇਆ ਰਚਾ॥ ਨੱਚਾ- ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ; ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਨਚਾ॥ ਕੱਚਾ- ਬਚਨੁ ਕਰੇ. ਤੈ ਖਿਸਕਿ ਜਾਇ; ਬੋਲੇ ਸਭੁ ਕਚਾ॥ ਖਚਾ ਪੋਲਾ- ਅੰਦਰਹੁ ਥੋਥਾ ਕੂੜਿਆਰੁ; ਕੂੜੀ ਸਭ ਖਚਾ॥ ਵੈਰੁ ਕਰੇ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਲਿ; ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਾ॥ ਪੋਲਾ ਕਰਮ-ਚਾ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ- ਮਾਰਿਆ ਸਚੈ ਪਾਤਿਸਾਹਿ; ਵੇਖਿ ਧੁਰਿ ਕਰਿਮਚਾ॥ ਪਚਾ ਪੋਲਾ-ਜਮਦੂਤੀ ਹੈ ਹੇਰਿਆ; ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਪਚਾ॥ ਹੋਆ ਤਪਾਵਸੁ ਧਰਮ ਕਾ; ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਸਚਾ॥੧੫॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਪਰਭਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਜਪਿ; ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਧਿਆਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਮਲੁ ਉਤਰੈ; ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਦੇਹ ਅੰਧਾਰੀ ਅੰਧੁ; ਸੁੰਞੀ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਜਨੰਮੁ; ਜੈ ਘਟਿ ਵੁਠਾ ਸਚੁ ਧਣੀ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਲੋਇਣ ਲੋਈ ਡਿਠ; ਪਿਆਸ ਨ ਬੁਝੈ ਮੂ. ਘਣੀ॥

ਅੰਗ ੧੧੦੦:- ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਰਥਾਂ 'ਚ ਲੀਣ ਸੁਰਤ ਰੂਪ, ਬਿਅੰਨਿ ਦੂਜੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਖ਼ਸ਼ਦੇ ਹਨ।ਅੱਖੜੀਆਂ।ਮਾ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਨਾਨਕ. ਸੇ ਅਖੜੀਆ ਬਿਅੰਨਿ; ਜਿਨੀ ਡਿਸੰਦੋ. ਮਾ ਪਿਰੀ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨਿ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਈ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਓਹੁ ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਈ॥ਤਿਖਾ ਪੋਲਾ,ਬੁੱਝਾਈ- ਓਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ; ਸਭ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਈ॥ ਓਨਿ ਛਡੇ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਕੇ; ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਓਸੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਘਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਸਖਾ ਸਹਾਈ॥ ਓਨਿ ਵੈਰੀ ਮਿਤ੍ਰ, ਸਮ ਕੀਤਿਆ; ਸਭ ਨਾਲਿ ਸੁਭਾਈ॥ ਪੋਲਾ ਅਲੁ ਪੂਰਨ,ਤ੍ਰਿਪਤ- ਹੋਆ ਓਹੀ ਅਲੁ, ਜਗ ਮਹਿ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਜਪਾਈ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ॥੧੬॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਸਚੁ ਸੁਹਾਵਾ ਕਾਢੀਐ; ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਸੋਇ॥ਜਾਣੀ-ਅਹਿ- ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਨਿਹਾਲਸਾਂ- ਸਜਣ ਮੁਖੁ ਅਨੂਪੁ; ਅਠੇ ਪਹਰ ਨਿਹਾਲਸਾ॥ ਸੁੱਤੜੀ- ਸੁਤੜੀ. ਸੋ ਸਹੁ ਡਿਠੁ; ਤੈ ਸੁਪਨੇ. ਹਉ ਖੰਨੀਐ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਪਰਖਿ ਪੋਲਾ- ਸਜਣ ਸਚੁ ਪਰਖਿ; ਮੁਖਿ ਅਲਾਵਣੁ ਥੋਥਰਾ॥ ਲਖਿ ਪੋਲਾ- ਮੰਨ ਮਝਾਹੂ ਲਖਿ; ਤੁਧਹੁ ਦੂਰਿ ਨ, ਸੁ ਪਿਰੀ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਧਰਤਿ ਆਕਾਸੁ ਪਾਤਾਲੁ ਹੈ; ਚੰਦੁ ਸੂਰੁ ਬਿਨਾਸੀ॥ ਬਾਦਿਸਾਹ ਸਾਹ ਉਮਰਾਵ ਖਾਨ; ਢਾਹਿ ਡੇਰੇ ਜਾਸੀ॥ ਰੰਗ ਤੁੰਗ ਗਰੀਬ ਮਸਤ; ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸਿਧਾਸੀ॥ ਕਾਜੀ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕਾ; ਸਭੇ ਉਠਿ ਜਾਸੀ॥ ਪੀਰ ਪੈਕਾਬਰ ਅਉਲੀਏ; ਕੋ. ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਸੀ॥ ਰੋੱਜਾ।ਬਾਂਗ।ਬੁੱਝੇ- ਰੋਜਾ ਬਾਗ ਨਿਵਾਜ ਕਤੇਬ;

ਵਿਣੁ ਬੁਝੇ. ਸਭ ਜਾਸੀ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ; ਸਭ ਆਵੈ ਜਾਸੀ॥ ਨਿਹਚਲੁ, ਸਚੁ ਖੁਦਾਇ ਏਕੁ; ਖੁਦਾਇ ਬੰਦਾ, ਅਬਿਨਾਸੀ॥੧੭॥ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਡਿੱਠੀ,ਹੱਭ- ਡਿਠੀ ਹਭ ਢੰਢੋਲਿ; ਹਿਕਸੁ ਬਾਝੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਆਉ ਸਜਣ. ਤੂ ਮੁਖਿ ਲਗੁ; ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਠੰਢਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਆਸਕੁ, ਆਸਾ ਬਾਹਰਾ; ਮੂ ਮਨਿ, ਵਡੀ ਆਸ॥ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ, ਹਿਕੁ ਤੂ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ, ਬਲਿ ਗਈਆਸ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਵਿਛੋੜਾ ਸੁਣੇ ਡੁਖੁ; ਵਿਣੁ ਡਿਠੇ ਮਰਿਓਦਿ॥ ਬਿਰਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ।ਧੀਰੋਦਿ ਧੀਰਜ- ਬਾਝੁ ਪਿਆਰੇ ਆਪਣੇ; ਬਿਰਹੀ, ਨਾ ਧੀਰੋਦਿ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ਤੱਟ,ਕਾਂਸੀ- ਤਟ ਤੀਰਥ ਦੇਵ ਦੇਵਾਲਿਆ; ਕੇਦਾਰੁ ਮਥੁਰਾ ਕਾਸੀ॥ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸਾ ਦੇਵਤੇ; ਸਣੁ ਇੰਦ੍ਰੈ ਜਾਸੀ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ਰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ- ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਚਾਰਿ; ਖਟੁ ਦਰਸ ਸਮਾਸੀ॥ ਕਵਿੱਤ ਕਵੱਤੇ ਪੋਲੇ- ਪੋਥੀ ਪੰਡਿਤ ਗੀਤ ਕਵਿਤ; ਕਵਤੇ ਭੀ ਜਾਸੀ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਨਿਆਸੀਆ; ਸਭਿ ਕਾਲੈ ਵਾਸੀ॥ ਮੁਨਿ ਜੋਗੀ ਦਿਗੰਬਰਾ; ਜਮੈ ਸਣੁ ਜਾਸੀ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਵਿਣਸਣਾ; ਸਭ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸੀ॥ ਥਿਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੋ; ਸੇਵਕੁ ਥਿਰੁ ਹੋਸੀ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਭੁੱਖੇ।ਲੱਖ।ਭੁੱਖਿਆ- ਸੈ ਨੰਗੇ. ਨਹ ਨੰਗ; ਭੁਖੇ ਲਖ. ਨ ਭੁਖਿਆ॥ ਕੋੜਿ ਦੀ ੜਾੜੇ ਨੂੰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ।ਡੁੱਖੇ।ਡੁੱਖ- ਡੁਖੇ ਕੋੜਿ. ਨ ਡੁਖ; ਨਾਨਕ. ਪਿਰੀ ਪਿਖੰਦੋ ਸੁਭ ਦਿਸਟਿ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੦੧:- ਮਃ ੫॥ ਸੁਖ ਸਮੂਹਾ ਭੋਗ; ਭੂਮਿ ਸਬਾਈ ਕੋ ਧਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਹਭੋ ਰੋਗੁ; ਮਿਰਤਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਹਿਕਸ ਕੂੰ. ਤੂ ਆਹਿ; ਪਛਾਣੂ ਭੀ. ਹਿਕੁ ਕਰਿ॥ ਪਰਥਾਈ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਣਾ।ਲੱਜੀਵਦੋ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ- ਨਾਨਕ. ਆਸੜੀ ਨਿਬਾਹਿ; ਮਾਨੁਖ ਪਰਥਾਈ ਲਜੀਵਦੋ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਨਰਾਇਣੋ; ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਾ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਲਾਧਾ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਾਧਾ॥ ਸਚੁ ਧਰਮੁ ਤਪੁ ਨਿਹਚਲੋ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਅਰਾਧਾ॥ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਤਪੁ ਨਿਹਚਲੋ; ਜਿਸੁ ਕਰਮਿ ਲਿਖਾਧਾ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ; ਸੋ ਟਲੈ ਨ. ਟਲਾਧਾ॥ ਸਾਧਾ ਪੋਲਾ ਬਿੰਦੀ ਬਿਨਾ- ਨਿਹਚਲੁ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਜਨ; ਬਚਨ ਨਿਹਚਲੁ, ਗੁਰ ਸਾਧਾ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਰਾਧਾ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਜੋ ਡੁਬੰਦੋ ਆਪਿ; ਸੋ ਤਰਾਏ ਕਿਨ੍ਹ ਖੇ॥ ਤਾਰੇਦੜੋ, ਭੀ ਤਾਰਿ; ਨਾਨਕ. ਪਿਰ ਸਿਉ ਰਤਿਆ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ਮਾ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਜਿਥੈ ਕੋਇ ਕਥੰਨਿ; ਨਾਉ ਸੁਣੰਦੋ, ਮਾ ਪਿਰੀ॥ ਤੱਥਿ ਤਿਸ ਜਗ੍ਹਾ- ਮੂੰ. ਜੁਲਾਊਂ ਤਥਿ; ਨਾਨਕ. ਪਿਰੀ ਪਸੰਦੋ, ਹਰਿਓ ਥੀਓਸਿ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ਕਲੱਤ੍ਰ- ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸਨੇਹ॥ ਨਿਮੁਣੀਆਦੀ ਮੁਨਿਆਦ ਰਹਿਤ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ; ਨਿਮੁਣੀਆਦੀ ਦੇਹ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਮੱਥਾ- ਨੈਨੀ ਦੇਖਉ ਗੁਰ ਦਰਸਨੋ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਥਾ॥ ਪੈਰੀਂ ਪੱਖਾ ਹੱਥਾ- ਪੈਰੀ. ਮਾਰਗਿ ਗੁਰ ਚਲਦਾ; ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਹਥਾ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਧਿਆਇਦਾ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਜਪੰਥਾ॥ ਸਮਰੱਥਾ- ਮੈ ਛਡਿਆ ਸਗਲ ਅਪਾਇਣੋ; ਭਰਵਾਸੈ ਗੁਰ ਸਮਰਥਾ॥ ਲੱਥਾ- ਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ. ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਸਭੋ ਦੁਖੁ ਲਥਾ॥ ਅਗੱਥਾ- ਭੋਗਹੁ ਭੁੰਚਹੁ ਭਾਈਹੋ; ਪਲੈ ਨਾਮੁ ਅਗਥਾ॥ ਕਥਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਦਿੜੁ; ਸਦਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਕਥਾ॥ ਲੱਥਾ-

ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਲਥਾ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ਪੋਲਾ ਤਿਪੀਆਂ ਰੱਜਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਅੱਖਾਂ।ਲੱਗੜੀਆਂ- ਲਗੜੀਆ ਪਿਰੀਅੰਨਿ; ਪੇਖੰਦੀਆ. ਨਾ ਤਿਪੀਆ॥ ਹਭ ਮਝਾਹੂ ਸੋ ਧਣੀ; ਬਿਆ ਨ ਡਿਠੋ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪੰਧੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ।ਕਥੜੀਆਂ ਪੋਲਾ- ਕਥੜੀਆ ਸੰਤਾਹ; ਤੇ ਸੁਖਾਊ ਪੰਧੀਆ॥ ਲੱਧੜੀਆਂ- ਨਾਨਕ. ਲਧੜੀਆ ਤਿੰਨਾਹ; ਜਿਨਾ ਭਾਗੁ ਮਥਾਹੜੈ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਜਲਾਂ।ਥਲਾਂ।ਬਨਾਂ।ਕੰਦਰਾਂ- ਡੂੰਗਰਿ ਜਲਾ ਥਲਾ; ਭੂਮਿ ਬਨਾ ਫਲ ਕੰਦਰਾ॥ਘਟਾਂ- ਪਾਤਾਲਾ ਆਕਾਸ; ਪੂਰਨੁ ਹਭ ਘਟਾ॥ ਨਾਨਕ ਪੇਖਿ ਜੀਓ; ਇਕਤੁ ਸੂਤਿ ਪਰੋਤੀਆ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਜੀ ਮਾਤਾ. ਹਰਿ ਜੀ ਪਿਤਾ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ॥ ਹਰਿ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕਰੇ; ਹਮ ਹਰਿ ਕੇ ਬਾਲਕ॥ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਖਿਲਾਇਦਾ; ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਆਲਕ॥ਪੋਲਾ ਗਲ਼ ਸੇਤੀ ਨਾਲ ਲਾਇਕ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਅਉਗਣੁ. ਕੋ ਨ ਚਿਤਾਰਦਾ; ਗਲ ਸੇਤੀ ਲਾਇਕ॥ ਮੁਹਿ ਮੰਗਾਂ ਸੋਈ ਦੇਵਦਾ; ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਸੁਖਦਾਇਕ॥

ਅੰਗ ੧੧੦੨:- ਗਿਆਨੁ ਰਾਸਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਸਉਪਿਓਨੁ; ਇਸੁ ਸਉਦੇ ਲਾਇਕ॥ ਸਾਂਝੀ- ਸਾਝੀ ਗੁਰ ਨਾਲਿ ਬਹਾਲਿਆ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਕ॥ਗੱਲਾਂ- ਮੈ ਨਾਲਹੁ. ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜੈ; ਹਰਿ ਪਿਤਾ. ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਲਾਇਕ॥੨੧॥ ਸਲੋਕ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਨਾਨਕ. ਕਚੜਿਆ ਸਿਉ ਤੋੜਿ; ਢੂਢਿ ਸਜਣ ਸੰਤ ਪਕਿਆ॥ ਓਇ ਜੀਵੰਦੇ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਓਇ ਮੁਇਆ. ਨ ਜਾਹੀ ਛੋੜਿ ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਬਿਜੁਲੀਆਂ ਘਟਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਪੋਲੇ- ਨਾਨਕ. ਬਿਜੁਲੀਆ ਚਮਕੰਨਿ; ਘੁਰਨਿ੍ ਘਟਾ ਅਤਿ ਕਾਲੀਆ॥ ਬਰਸਨਿ ਮੇਘ ਅਪਾਰ; ਨਾਨਕ. ਸੰਗਮਿ ਪਿਰੀ ਸੁਹੰਦੀਆ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ; ਸੀਤਲ ਪਵਣ ਝੁਲਾਰ ਦੇ॥ ਸੇਜੜੀਆ ਸੋਇੰਨ; ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜੰਦੀਆ॥ ਸੁੱਭਰ।ਤੱਤੀਆਂ- ਸੁਭਰ ਕਪੜ ਭੋਗ; ਨਾਨਕ. ਪਿਰੀ ਵਿਹੂਣੀ ਤਤੀਆ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੈ ਜੋ ਕੀਆ; ਸੋਈ ਹੈ ਕਰਣਾ॥ ਜੇ ਸਉ ਧਾਵਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀਆ; ਪਾਵਹਿ ਧੁਰਿ ਲਹਣਾ॥ ਲੱਭਈ- ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ. ਕਿਛੂ ਨ ਲਭਈ; ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਸਭ ਧਰਣਾ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਉ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ; ਭੈ ਡਰੁ ਦੂਰਿ ਕਰਣਾ॥ ਭੈ ਤੇ ਬੈਰਾਗੁ ਊਪਜੈ; ਹਰਿ ਖੋਜਤ ਫਿਰਣਾ॥

ਖੋਜਤ

ਖੋਜਤ ਸਹਜੁ ਉਪਜਿਆ; ਫਿਰਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਣਾ॥ ਹਿਆਇ ਰਿਦੇ ਕਮਾਇ ਕੇ- ਹਿਆਇ ਕਮਾਇ ਧਿਆਇਆ; ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਸਰਣਾ॥ ਚੜ੍ਹਾਏ- ਬੋਹਿਥੁ. ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਗੁਰੁ, ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਚੜਾਏ; ਤਿਸੁ ਭਉਜਲੁ ਤਰਣਾ॥੨੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਪਹਿਲਾ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਪਹਿਲਾ. ਮਰਣੁ ਕਬੂਲਿ; ਜੀਵਣ ਕੀ ਛਡਿ ਆਸ॥ ਹੋਹੁ ਸਭਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁਕਾ; ਤਉ. ਆਉ ਹਮਾਰੈ ਪਾਸਿ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਮੁਆ ਜੀਵੰਦਾ ਪੇਖੁ; ਜੀਵੰਦੇ ਮਰਿ ਜਾਨਿ॥ ਮੁਹੱਬਤਿ- ਜਿਨ੍ਾ ਮੁਹਬਤਿ ਇਕ ਸਿਉ; ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਨਿਕਟਿ. ਨ ਆਵੈ ਪੀਰ॥ ਭੁਖ ਤਿਖ. ਤਿਸੁ ਨ ਵਿਆਪਈ; ਜਮੁ. ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੀਰ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈਐ; ਸਚੁ ਸਾਹ ਅਡੋਲੈ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀਆ; ਕਉਣੁ ਤੁਧੁ ਨੋ ਤੋਲੈ॥ ਭੰਨਣ ਘੜਣ

ਸਮਰਥੁ ਹੈ; ਓਪਤਿ ਸਭ ਪਰਲੈ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਭ ਬੋਲੈ॥ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹੇ ਸਭਸੈ; ਕਿਆ ਮਾਣਸੁ ਡੋਲੈ॥ ਗਹਿਰ ਗਭੀਰੁ ਅਥਾਹੁ ਤੂ; ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਅਮੋਲੈ॥ ਮਉਲੈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ।ਮਉਲੈ ਪੋਲਾ- ਸੋਈ ਕੰਮੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਮਉਲੈ॥ ਬਾ-ਹਰਿ- ਤੁਧਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ; ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਬੋਲੈ॥੨੩॥੧॥੨॥

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਡੀਆ; ਕਵਨ ਕੁਮਤਿ ਤੁਮ ਲਾਗੇ॥ ਬੂਡਹੁਗੇ ਪਰਵਾਰ ਸਕਲ ਸਿਉ; ਰਾਮ. ਨ ਜਪਹੁ ਅਭਾਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੧੦੩:- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜੇ ਕਾ. ਕਿਆ ਗੁਨੁ; ਖਰ ਚੰਦਨ ਜਸ ਭਾਰਾ॥ ਉਤਰ-ਸਿ ਪੋਲਾ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ; ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਾ॥੧॥ ਬੱਧਹੁ ਨਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਂ। ਅ-ਧਰਮ। ਕਤ ਪੋਲਾ- ਜੀਅ ਬਧਹੁ. ਸੁ ਧਰਮੁ ਕਰਿ ਥਾਪਹੁ; ਅਧਰਮੁ ਕਹਹੁ. ਕਤ ਭਾਈ॥ ਮੁਨਿ-ਵਰ- ਆਪਸ ਕਉ. ਮੁਨਿਵਰ ਕਰਿ ਥਾਪਹੁ; ਕਾ ਕਉ. ਕਹਹੁ ਕਸਾਈ॥੨॥ਬੁੱਝਾਵਹੁ- ਮਨ ਕੇ ਅੰਧੇ. ਆਪਿ ਨ ਬੂਝਹੁ; ਕਾਹਿ ਬੁਝਾਵਹੁ ਭਾਈ॥ ਬਿੱਦਿਆ।ਅ-ਬਿਰਥਾ- ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ. ਬਿਦਿਆ ਬੇਚਹੁ; ਜਨਮੁ. ਅਬਿਰਥਾ ਜਾਈ॥੩॥ ਨਾਰਦ ਬਚਨ ਬਿਆਸੁ ਕਹਤ ਹੈ; ਸੁਕ ਕਉ ਪੂਛਹੁ ਜਾਈ॥ ਬੂੱਡੇ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਰਾਮੈ ਰਮਿ ਛੂਟਹੁ; ਨਾਹਿ ਤ. ਬੂਡੇ ਭਾਈ॥੪॥੧॥ ਬਨਹਿ ਬਸੇ. ਕਿਉ ਪਾਈਐ; ਜਉ ਲਉ ਮਨਹੁ. ਨ ਤਜਹਿ ਬਿਕਾਰ॥ ਜਿਹ ਘਰੁ ਬਨੁ ਸਮਸਰਿ ਕੀਆ; ਤੇ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ॥੧॥ ਸਾਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਰਾਮਾ॥ ਰੰਗਿ ਰਵਹੁ ਆਤਮੈ ਰਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਟਾ ਭਸਮ ਲੇਪਨ ਕੀਆ; ਕਹਾ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਬਾਸੁ॥ ਮਨੁ ਜੀਤੇ. ਜਗੁ ਜੀਤਿਆ; ਜਾਂ ਤੇ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਹੋਇ ਉਦਾਸੁ॥੨॥ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਜਨੁ ਗਿਆਨ ਦੇਵੋਂ।ਟੁਕੁ ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਚਾਹਨ ਚਾਹਨਾ ਮਾਹਿ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦੇ ਹੋ।ਬਿਡਾਨ ਅਸਚਰਜ। ਸੱਭੈ- ਅੰਜਨੁ ਦੇਇ. ਸਭੈ ਕੋਈ; ਟੁਕੁ ਚਾਹਨ ਮਾਹਿ. ਬਿਡਾਨੁ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਿਹ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਲੋਇਨ ਪਰਵਾਨੁ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਅਬ ਜਾਨਿਆ; ਗੁਰਿ. ਗਿਆਨੁ ਦੀਆ ਸਮਝਾਇ॥ ਅੰਤਰਗਤਿ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ; ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ. ਕਤਹੂ ਨ ਜਾਇ॥੪॥੨॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਜਾ ਕਉ ਫੁਰੀ; ਤਬ ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਾਜ॥ ਤੇਰੇ ਕਹਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਿਆ ਕਹਉ; ਮੈ ਬੋਲਤ ਹੀ ਬਡ ਲਾਜ॥੧॥ ਰਾਮੁ ਹੇ ਭਾਈ!- ਰਾਮੁ; ਜਿਹ ਪਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਤੇ ਭਵਹਿ ਨ; ਬਾਰੈ ਬਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਝੂਠਾ ਜਗੁ ਡਹਕੈ ਘਨਾ; ਦਿਨ ਦੁਇ ਬਰਤਨ ਕੀ ਆਸ॥ ਰਾਮ ਉਦਕੁ ਜਿਹ ਜਨ ਪੀਆ; ਤਿਹਿ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਭਈ ਪਿਆਸ॥੨॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਹ ਬੂਝਿਆ; ਆਸਾ ਤੇ ਭਇਆ ਨਿਰਾਸੁ॥ ਸਭੁ ਸਚੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ; ਜਉ ਆਤਮ ਭਇਆ ਉਦਾਸੁ॥੩॥ ਚੱਖਿਆ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰ ਤਾਰਿ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਕੰਚਨੁ ਭਇਆ; ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ਸਮੁਦ੍ਰੈ ਪਾਰਿ॥੪॥੩॥

ਸਮਾਵਹਿ-ਗੇ- ਉਦਕ ਸਮੁੰਦ ਸਲਲ ਕੀ ਸਾਖਿਆ; ਨਦੀ ਤਰੰਗ ਸਮਾਵਹਿਗੇ॥ ਸੁੰਨਹਿ ਸੁੰਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਮਦਰਸੀ; ਪਵਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿਗੇ॥੧॥ ਬਹੁਰਿ; ਹਮ ਕਾਹੇ ਆਵਹਿਗੇ॥ ਆਵਨ ਜਾਨਾ ਹੁਕਮੁ ਤਿਸੈ ਕਾ; ਹੁਕਮੈ ਬੁਝਿ ਸਮਾਵਹਿਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਚੂਕੈ ਪੰਚ ਧਾਤੁ ਕੀ ਰਚਨਾ; ਐਸੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵਹਿਗੇ॥ ਦਰਸਨੁ ਛੋਡਿ ਭਏ ਸਮਦਰਸੀ; ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿਗੇ॥੨॥

ਜਿਤ ਹਮ ਲਾਏ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗੇ; ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿਗੇ॥ ਹਰਿ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਉ ਅਪਨੀ; ਤੌ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਹਿਗੇ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੧੦੪:- ਜੀਵਤ ਮਰਹੁ. ਮਰਹੁ ਫੁਨਿ ਜੀਵਹੁ; ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ. ਨ ਹੋਈ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਜੋ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ; ਸੁੰਨ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਸੋਈ॥੪॥੪॥ ਹਉ ਹੌਂ- ਜਉ ਤੁਮੑ. ਮੋਕਉ ਦੂਰਿ ਕਰਤ ਹਉ; ਤਉ ਤੁਮ ਮੁਕਤਿ ਬਤਾਵਹੁ॥ ਏਕ. ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਸਗਲ ਮਹਿ; ਅਬ ਕੈਸੇ ਭਰਮਾਵਹੁ॥੧॥ ਰਾਮ ਮੋਕਉ ਤਾਰਿ; ਕਹਾਂ ਲੈ ਜਈ ਹੈ॥ ਸੋਧਉ ਵੀਚਾਰਦਾ ਹਾਂ- ਸੋਧਉ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾ ਦੇਉ ਕੈਸੀ; ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ. ਮੋਹਿ ਪਾਈ ਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਰਨ ਤਰਨੁ ਤਬੈ ਲਗੁ ਕਹੀਐ; ਜਬ ਲਗੁ. ਤਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਅਬ ਤਉ ਬਿਮਲ ਭਏ ਘਟ ਹੀ ਮਹ; ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੨॥੫॥ਗੜ੍- ਜਿਨਿ ਗੜ ਕੋਟ ਕੀਏ ਕੰਚਨ ਕੇ; ਛੋਡਿ ਗਇਆ ਸੋ ਰਾਵਨੁ॥੧॥ ਕੀਜਤੁ ਕਰਦੇ ਹੋਂ- ਕਾਹੇ ਕੀਜਤੁ ਹੈ; ਮਨਿ ਭਾਵਨੁ॥ ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਕੇਸ ਤੇ ਪਕਰੈ; ਤਹ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਛਡਾਵਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਲੁ ਅਕਾਲੁ. ਖਸਮ ਕਾ ਕੀਨੑਾ; ਇਹੁ ਪਰਪੰਚੁ ਬਧਾਵਨੁ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਤੇ ਅੰਤੇ ਮੁਕਤੇ; ਜਿਨੑ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ॥੨॥੬॥ ਮਹਤਉ ਪਟਵਾਰੀ, ਕਿਰਸਾਨਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ। ਮਹ-ਤਉ ਪੋਲਾ- ਦੇਹੀ ਗਾਵਾ. ਜੀਉ ਧਰ ਮਹਤਉ; ਬਸਹਿ ਪੰਚ ਕਿਰਸਾਨਾ॥ ਰਸ ਰਸਨਾ ਪਤਿ ਚਮੜੀ। ਇੰਦ੍ਰੀਂ- ਨੈਨੂ ਨਕਟੂ ਸ੍ਰਵਨੂ ਰਸ ਪਤਿ; ਇੰਦ੍ਰੀ. ਕਹਿਆ ਨ ਮਾਨਾ॥੧॥ ਬਾਬਾ; ਅਬ. ਨ ਬਸਉ ਇਹ ਗਾਉ॥ ਕਾਇਥੁ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਦਾ ਨਾਉ ਨਾਮ ਚੇਤੂ ਚੇਤੇ ਕਰੋ- ਘਰੀ ਘਰੀ ਕਾ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ; ਕਾਇਥੁ. ਚੇਤੂ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਜਬ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ; ਬਾਕੀ ਨਿਕਸੀ ਭਾਰੀ॥ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਾ ਉਹ ਦਰਬਾਰੀ ਧਰਮਰਾਜੇ ਨੇ। ਬੱਧਿਓ- ਪੰਚ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਵਾ ਭਾਗਿ ਗਏ; ਲੈ ਬਾਧਿਓ ਜੀਉ. ਦਰਬਾਰੀ॥੨॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਖੇਤ ਹੀ ਕਰਹੁ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ. ਬਖਸਿ ਬੰਦੇ ਕਉ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਭਉਜਲਿ ਫੇਰਾ॥੩॥੭॥

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਨ-ਭਉ ਬੈਰਾਗੀ-ਅੜੇ- ਅਨਭਉ. ਕਿਨੈ ਨ ਦੇਖਿਆ; ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ॥ ਅਨ-ਭਉ ਨਿਰਭਉ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਕੇ। ਵਣਾ ਬਿਨੁ ਭੈ ਹੋਣਾ ਬਣਦਾ ਹੰਬੈ ਹੈ- ਬਿਨੁ ਭੈ. ਅਨਭਉ ਹੋਇ; ਵਣਾ ਹੰਬੈ॥੧॥ ਸਹੁ ਹਦੂਰਿ ਦੇਖੈ; ਤਾਂ ਭਉ ਪਵੈ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ; ਤ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਵਣਾ ਹੰਬੈ॥੨॥ ਹਰਿ. ਪਾਖੰਡੁ ਨ ਕੀਜਈ; ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਰਤਾ ਸਭੁ ਲੋਕੁ; ਵਣਾ ਹੰਬੈ॥੩॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪਾਸੁ. ਨ ਛੋਡਈ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ॥ ਮਮਤਾ ਜਾਲਿਆ ਪਿੰਡੁ ਵਣਾ ਹੰਬੈ ॥੪॥ ਚਿੰਤਾ ਜਾਲਿ ਤਨੁ ਜਾਲਿਆ; ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ॥ ਜੇ ਮਨੁ ਮਿਰਤਕੁ ਹੋਇ; ਵਣਾ ਹੰਬੈ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਬੈਰਾਗੁ ਨ ਹੋਵਈ; ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ॥ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ; ਵਣਾ ਹੰਬੈ॥੬॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥ ਸਹਜੇ ਪਾਵੈ ਸੋਇ; ਵਣਾ ਹੰਬੈ॥੭॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ॥ ਮੋਕਉ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ; ਵਣਾ ਹੰਬੈ॥੮॥੧॥੮॥

ਅੰਗ ੧੧੦੫:- ਰਾਜਨ; ਕਉਨੁ ਤੁਮਾਰੈ ਆਵੈ॥ ਐਸੋ ਭਾਉ. ਬਿਦਰ ਕੋ ਦੇਖਿਓ; ਓਹੁ ਗਰੀਬੁ. ਮੋਹਿ ਭਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਸਤੀ ਦੇਖਿ. ਭਰਮ ਤੇ ਭੂਲਾ; ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੁ. ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਤੁਮਰੋ ਦੂਧੁ. ਬਿਦਰ ਕੋ ਪਾਨੋ੍; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰਿ ਮੈ ਮਾਨਿਆ॥੧॥ ਖੀਰ ਸਮਾਨਿ. ਸਾਗੁ ਮੈ ਪਾਇਆ; ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਨੀ॥ ਕਬੀਰ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ. ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ; ਜਾਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਕੀ ਮਾਨੀ॥੨॥੯॥ ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ॥ ਗਗਨ ਦਮਾਮਾ ਬਾਜਿਓ; ਪਰਿਓ ਨੀਸਾਨੈ ਘਾਉ॥ ਖੇਤੁ ਜੁ ਮਾਂਡਿਓ ਸੂਰਮਾ; ਅਬ ਜੂਝਨ ਕੋ ਦਾਉ॥੧॥ ਸੂਰਾ ਸੋ ਪਹਿਚਾਨੀਐ; ਜੁ ਲਰੈ. ਦੀਨ ਕੇ ਹੇਤ॥ ਪੁਰਜਾ ਪੁਰਜਾ ਕਟਿ ਮਰੈ; ਕਬਹੂ. ਨ ਛਾਡੈ ਖੇਤੁ॥੨॥੨॥

ਕਬੀਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਿੱਧਿ- ਚਾਰਿ ਮੁਕਤਿ. ਚਾਰੈ ਸਿਧਿ ਮਿਲਿ ਕੈ; ਦੂਲਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ॥ ਮੁਕਤਿ ਭਇਓ ਚਉਹੂੰ ਜੁਗ ਜਾਨਿਓ; ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ. ਮਾਥੈ ਛਤ੍ਰੁ ਧਰਿਓ॥੧॥ ਰਾਜਾਰਾਮ ਜਪਤ; ਕੋ ਕੋ. ਨ ਤਰਿਓ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ; ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਾ ਕੋ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਬਿਰਾਜਿਤ; ਦੇਖਿ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਜਮੁ ਡਰਿਓ॥ ਗਰਜਿੱਤ- ਨਿਰਭਉ ਭਏ. ਰਾਮ ਬਲ ਗਰਜਿਤ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਤਾਪ ਹਿਰਿਓ॥੨॥ ਅ-ਭੈ ਅ-ਧਿਕ ਪੋਲੇ- ਅੰਬਰੀਕ ਕਉ. ਦੀਓ ਅਭੈ ਪਦੁ; ਰਾਜੁ ਭਭੀਖਨ ਅਧਿਕ ਕਰਿਓ॥ ਅ-ਟਲੁ- ਨਉ ਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰਿ ਦਈ ਸੁਦਾਮੈ; ਧ੍ਰੂਅ ਅਟਲੁ. ਅਜਹੂ, ਨ ਟਰਿਓ॥੩॥ ਭਗਤ ਹੇਤਿ ਮਾਰਿਓ ਹਰਨਾਖਸੁ; ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਇ ਦੇਹ ਧਰਿਓ॥ਬੱਸਿ- ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਭਗਤਿ ਬਸਿ ਕੇਸਵ; ਅਜਹੂੰ ਬਲਿ ਕੇ ਦੁਆਰ ਖਰੋ॥੪॥੧॥ ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀਉ॥ ਦੀਨੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰੇ ਦਿਵਾਨੇ; ਦੀਨੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰੇ॥ ਪੇਟੁ ਭਰਿਓ. ਪਸੂਆ ਜਿਉ ਸੋਇਓ; ਮਨੁਖੁ ਜਨਮੁ ਹੈ ਹਾਰਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ. ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕੀਨੀ; ਰਚਿਓ ਧੰਧੈ ਝੂਠ॥ ਬਾਇਸ ਕਾਂ- ਸੁਆਨ ਸੂਕਰ. ਬਾਇਸ ਜਿਵੈ; ਭਟਕਤੁ ਚਾਲਿਓ ਊਠਿ॥੧॥ਲਗ ਪੋਲਾ- ਆਪਸ ਕਉ ਦੀਰਘ ਕਰਿ ਜਾਨੈ; ਅਉਰਨ ਕਉ ਲਗ ਮਾਤ॥ ਮਨਸਾ ਮਨ ਬਾਚਾ ਬਾਣੀ ਕਰਮਨਾ ਸ੍ਰੀਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਵੱਡੇ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਬੱਾਚਾ- ਮਨਸਾ ਬਾਚਾ ਕਰਮਨਾ; ਮੈ ਦੇਖੇ. ਦੋਜਕ ਜਾਤ॥॥੨॥ ਕਾਮੀ ਕ੍ਰੋਧੀ ਚਾਤੁਰੀ; ਬਾਜੀਗਰ ਬੇਕਾਮ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨੋ; ਕਬਹੂ. ਨ ਸਿਮਰਿਓ ਰਾਮੁ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਚੇਤੈ ਨਹੀ; ਮੂਰਖੁ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ॥ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਜਾਨਿਓ ਨਹੀ; ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੦੬:- ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਜੈਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਦਤੁ ਪੋਲਾ, ਸਤ ਸੁਰ- ਚੰਦ ਸਤ. ਭੇਦਿਆ, ਨਾਦ ਸਤ ਪੂਰਿਆ; ਸੂਰ ਸਤ ਖੋੜਸਾ ਦਤੁ ਕੀਆ॥ ਅ-ਬਲ ਅ-ਘੜੁ ਪੋਲੇ। ਅ-ਚੱਲ।ਚੱਲੁ- ਅਬਲ ਬਲੁ ਤੋੜਿਆ. ਅਚਲ ਚਲੁ ਥਪਿਆ; ਅਘੜੁ ਘੜਿਆ. ਤਹਾ ਅਪਿਉ ਪੀਆ॥੧॥ ਮਨ; ਆਦਿ ਗੁਣ ਆਦਿ ਵਖਾਣਿਆ॥ ਤੇਰੀ ਦੁਬਿਧਾ; ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੰਮਾਨਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਰਧਿ ਕਉ ਅਰਧਿਆ. ਸਰਧਿ ਕਉ ਸਰਧਿਆ; ਸਲਲ ਕਉ ਸਲਲਿ. ਸੰਮਾਨਿ ਆਇਆ॥ ਬਦਤਿ

ਜੈਦੇਉ. ਜੈਦੇਵ ਕਉ ਰੰਮਿਆ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਲਿਵ ਲੀਣੁ ਪਾਇਆ॥੨॥੧॥ ਕਬੀਰੁ॥ ਮਾਰੂ॥ ਰਾਮੁ ਸਿਮਰੁ; ਪਛੁਤਾਹਿਗਾ ਮਨ॥ ਪਾਪੀ ਜੀਅਰਾ ਲੋਭੁ ਕਰਤੁ ਹੈ; ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿਗਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਾਲਚ ਲਾਗੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਮਾਇਆ ਭਰਮ ਭੁਲਾਹਿਗਾ॥ ਗਲਿ- ਧਨ ਜੋਬਨ ਕਾ ਗਰਬੁ. ਨ ਕੀਜੈ; ਕਾਗਦ ਜਿਉ ਗਲਿ ਜਾਹਿਗਾ॥੧॥ ਜਉ ਜਮੁ ਆਇ ਕੇਸ ਗਹਿ ਪਟਕੈ; ਤਾ ਦਿਨ. ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਹਿਗਾ॥ ਸਿਮਰਨੁ ਭਜਨੁ ਦਇਆ. ਨਹੀ ਕੀਨੀ; ਤਉ ਮੁਖਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹਿਗਾ॥੨॥ ਧਰਮਰਾਇ ਜਬ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ; ਕਿਆ ਮੁਖੁ ਲੈ ਕੈ ਜਾਹਿਗਾ॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤਰਿ ਜਾਂਹਿਗਾ॥੩॥੧॥

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਐਸੀ ਲਾਲ; ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਕਰੈ॥ ਗੁ-ਸਈਆ- ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੁ. ਗੁਸਈਆ ਮੇਰਾ; ਮਾਥੈ ਛਤ੍ਰੁ ਧਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੀ ਛੋਤਿ ਜਗਤ ਕਉ ਲਾਗੈ; ਤਾ ਪਰ ਤੁਹੀਂ ਢਰੈ॥ ਨੀਚਹ. ਊਚ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦੁ; ਕਾਹੂ ਤੇ. ਨ ਡਰੈ॥੧॥ ਨਾਮਦੇਵ ਕਬੀਰੁ ਤਿਲੋਚਨੁ; ਸਧਨਾ ਸੈਨੁ ਤਰੈ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸੁ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇ ਸਭੈ ਸਰੈ॥੨॥੧॥ ਮਾਰੂ॥ ਸੁਰਿ-ਤਰੁ। ਚਿੰਤਾ-ਮਨਿ। ਬੱਸਿ- ਸੁਖਸਾਗਰ ਸੁਰਿਤਰੁ ਚਿੰਤਾਮਨਿ; ਕਾਮਧੇਨ ਬਸਿ ਜਾ ਕੇ ਰੇ॥ ਤਲ ਪੋਲਾ- ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ, ਅਸਟ ਮਹਾ ਸਿਧਿ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਤਾ ਕੈ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਨ ਜਪਸਿ ਰਸਨਾ॥ ਅਵਰ ਸਭ ਛਾਡਿ; ਬਚਨ ਰਚਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ, ਚਉੱਤੀਸ ਅੱਛਰ- ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ, ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਬਿਧਿ; ਚਉਤੀਸ ਅਛਰ ਮਾਹੀ॥ ਬਿਆਸ ਬੀਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਹੋਇ; ਬਡੇਭਾਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ. ਉਦਾਸ ਦਾਸ ਮਤਿ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਗੀ॥੩॥੨॥੧੫॥

ਅੰਗ ੧੧੦੭:- ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਤੂ ਸੁਣਿ. ਕਿਰਤ ਕਰੰਮਾ; ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸੁਖ ਸਹੰਮਾ; ਦੇਹਿ ਸੁ ਤੂ ਭਲਾ॥ ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ. ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਝੁ ਦੁਹੇਲੀ. ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਜੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਕਰਮਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਸੁ-ਕਰਮਾ- ਰਚਨਾ ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ; ਪ੍ਰਭ ਮਨਿ ਕਰਮ ਸੁਕਰਮਾ॥ ਨਾਨਕ. ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾ ਧਨ. ਤੂ ਸੁਣਿ ਆਤਮ ਰਾਮਾ॥੧॥ ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋਲੇ; ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ॥ ਬੁੱਧ ਰੂਪੀ ਚੋਲੈ ਝੋਲੀ ’ਚ।ਅੰਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ’ਚ- ਸਾ ਧਨ ਸਭਿ ਰਸ ਚੋਲੈ; ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀਆ॥ ਹਰਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀ. ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ; ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰੇ॥ ਨਵ ਘਰ ਥਾਪਿ. ਮਹਲ ਘਰੁ ਊਚਉ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ. ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਰੰਗਿ ਰਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਬੀਹਾ; ਕੋਕਿਲ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ॥੨॥ ਤੂ ਸੁਣਿ. ਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਤ ਰਵੰਨੇ; ਘੜੀ ਨ ਬੀਸਰੈ॥ ਕਿਉ. ਘੜੀ ਬਿਸਾਰੀ. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ. ਹਉ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ; ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਏ॥ ਓਟ ਗਹੀ

ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੇ; ਭਏ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰਾ॥ ਨਾਨਕ. ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੀਰਘ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥੩॥ ਬਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ; ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ॥ ਸਾਜਨ ਮਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣੀ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਵੈ. ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ; ਧਨ ਊਭੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਹਉ ਕਿਉ. ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ॥ ਉਨ-ਵਿ- ਉਨਵਿ ਘਨ ਛਾਏ, ਬਰਸੁ ਸੁਭਾਏ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਵੈ॥੪॥ ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਭਲਾ; ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੜੇ॥ਬਨ ਫੂਲੇ ਮੰਝ ਬਾਰਿ;ਮੈ ਪਿਰੁ.ਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ॥ਪਿਰੁ.ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ.ਧਨ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਬਿਰਹਿ ਬਿਰੋਧ ਤਨੁ ਛੀਜੈ॥ ਕੋਕਿਲ ਅੰਬਿ ਸੁਹਾਵੀ ਬੋਲੈ; ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਅੰਕਿ ਸਹੀਜੈ॥

ਅੰਗ ੧੧੦੮:- ਭਵਰੁ ਭਵੰਤਾ ਫੂਲੀ ਡਾਲੀ; ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮਰੁ ਮਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਚੇਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਜੇ ਹਰਿ ਵਰੁ. ਘਰਿ ਧਨ ਪਾਏ॥੫॥ ਵੈਸਾਖੁ ਭਲਾ; ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ॥ ਧਨ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ; ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ॥ ਦੁੱਤ-ਰ- ਘਰਿ ਆਉ ਪਿਆਰੇ. ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ; ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਅਢੁ ਨ ਮੋਲੋ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ ਕਰੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾਂ; ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਢੋਲੋ॥ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਨਾ. ਅੰਤਰਿ ਮਾਨਾ; ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਛਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਵੈਸਾਖੀਂ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵੈ; ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਾ॥੬॥ ਮਾਹੁ ਜੇਠੁ ਭਲਾ; ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ॥ ਥਲ ਤਾਪਹਿ ਸਰ ਭਾਰ; ਸਾ ਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੈ॥ ਕਰੇਂਦੀ।ਸਾਰੇਂਦੀ- ਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੇਦੀ. ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ; ਗੁਣ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ॥ ਸਾਚੈ ਮਹਲਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ; ਆਵਣ ਦੇਹਿ ਤ ਆਵਾ॥ ਨਿਮਾਣੀ ਨਿਤਾਣੀ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਮਹਲੀ॥ ਨਾਨਕ. ਜੇਠਿ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਜੈਸੀ; ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਹਿਲੀ॥੭॥ ਆਸਾੜੁ ਭਲਾ; ਸੂਰਜੁ ਗਗਨਿ ਤਪੈ॥ ਭਖੈ ਪੋਲਾ- ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ ਸੋਖੈ; ਅਗਨਿ ਭਖੈ॥ ਅਗਨਿ ਰਸੁ ਸੋਖੈ. ਮਰੀਐ ਧੋਖੈ; ਭੀ ਸੋ. ਕਿਰਤੁ ਨ ਹਾਰੇ॥ਅਗਿਆਨ ਰਥੁ।ਛਾਇਆ ਸ਼ਾਂਤ ਰੂਪੀ ਛਾਂ ਟੀਡੁ ਬਿੰਡੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ।ਲਵੈ ਬੋਲਦੇ ਹਨ।ਕੁਸੰਗ ਰੂਪੀ ਬਾਰੇ ਜੰਗਲ ਮੰਝਿ ਵਿੱਚ।ਤੱਾਕੈ- ਰਥੁ ਫਿਰੈ. ਛਾਇਆ ਧਨ ਤਾਕੈ; ਟੀਡੁ ਲਵੈ. ਮੰਝਿ ਬਾਰੇ॥ ਬੱਾਧਿ।ਚੱਲੀ- ਅਵਗਣ ਬਾਧਿ ਚਲੀ. ਦੁਖੁ ਆਗੈ; ਸੁਖੁ ਤਿਸੁ. ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸ ਨੋ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ; ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੇ॥੮॥ ਸਾਵਣਿ. ਸਰਸ ਮਨਾ; ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ॥ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਹੁ ਭਾਵੈ; ਪਿਰ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ॥ ਪਿਰੁ. ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ. ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ; ਦਾਮਨਿ ਚਮਕਿ ਡਰਾਏ॥ ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ; ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਮਾਏ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਨੀਦ ਭੂਖ ਕਹੁ ਕੈਸੀ; ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ. ਨ ਸੁਖਾਵਏ॥ ਨਾਨਕ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਕੰਤੀ; ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ॥੯॥ ਭਾਦਉ. ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ; ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਣੀ॥ ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ; ਬਰਸ ਰੁਤੇ, ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ॥ ਕਾਲੀ ਪੋਲਾ।ਬੱਾਲੀ। ਦਾਦਰ ਪੋਲਾ- ਬਰਸੈ ਨਿਸਿ ਕਾਲੀ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਬਾਲੀ; ਦਾਦਰ ਮੋਰ ਲਵੰਤੇ॥ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ, ਬਬੀਹਾ ਬੋਲੇ; ਭੁਇਅੰਗਮ ਫਿਰਹਿ ਡਸੰਤੇ॥ ਮੱਛਰ ਸੁੱਭਰ- ਮਛਰ ਡੰਗ. ਸਾਇਰ ਭਰ ਸੁਭਰ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਛਿ ਚਲਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ; ਜਹ ਪ੍ਰਭੁ. ਤਹ ਹੀ ਜਾਈਐ॥੧੦॥ ਅਸੁਨਿ. ਆਉ ਪਿਰਾ; ਸਾ ਧਨ. ਝੂਰਿ ਮੁਈ॥ ਤਾ ਮਿਲੀਐ. ਪ੍ਰਭ ਮੇਲੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਈ॥ ਕੂਕਹ ਪਿਲਛੀ

ਸਰਕੜੇ ਵਾਂਗ ਕੇਸ। ਕਾਹ ਕਾਨਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦਾਹੜਾ। ਫੁਲੇ ਚਿੱਟੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਗੁੱਤੀ।ਮੁੱਤੀ।ਫੁੱਲੇ- ਝੂਠਿ ਵਿਗੁਤੀ, ਤਾ ਪਿਰ ਮੁਤੀ; ਕੁਕਹ ਕਾਹ. ਸਿ ਫੁਲੇ॥

ਅੰਗ ੧੧੦੯:- ਪਿੱਛੈ।ਰੁੱਤਿ।ਜਾਡਾ ਚਲਤ ਪੋਲੇ- ਆਗੈ ਘਾਮ. ਪਿਛੈ ਰੁਤਿ ਜਾਡਾ; ਦੇਖਿ ਚਲਤ. ਮਨੁ ਡੋਲੇ॥ ਹਰੀ-ਆਵਲ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ।ਪੱਕੈ- ਦਹ ਦਿਸਿ ਸਾਖ. ਹਰੀ ਹਰੀਆਵਲ; ਸਹਜਿ ਪਕੈ ਸੋ ਮੀਠਾ॥ ਨਾਨਕ. ਅਸੁਨਿ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ॥੧੧॥ ਕੱਤਕਿ- ਕਤਕਿ. ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ॥ਤੱਤਿ- ਦੀਪਕੁ ਸਹਜਿ ਬਲੈ; ਤਤਿ ਜਲਾਇਆ॥ ਦੀਪਕ ਰਸ ਤੇਲੋ. ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੋ; ਧਨ ਓਮਾਹੈ ਸਰਸੀ॥ ਅਵਗਣ ਮਾਰੀ, ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ; ਗੁਣਿ ਮਾਰੀ. ਤਾ ਮਰਸੀ॥ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠੇ; ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ॥ ਖੋ-ਲਹੁ।ਖਟੁ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ ਮਿਲਹੁ. ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ; ਏਕ ਘੜੀ. ਖਟੁ ਮਾਸਾ॥੧੨॥ ਮੰਘਰ ਮਾਹੁ ਭਲਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਰਵੈ; ਮੈ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਭਾਵਏ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਨਿਹਚਲੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਬਿਧਾਤਾ; ਚੰਚਲੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੇ; ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾ ਭਾਇਆ॥ ਕਵਿ-ਤ ਪੋਲਾ- ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ਕਵੇ ਸੁਣਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ; ਅਭ ਭਗਤੀ ਪਿਰ ਆਗੈ॥੧੩॥ਪੜੈ ਪੋਲਾ- ਪੋਖਿ. ਤੁਖਾਰੁ ਪੜੈ; ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਰਸੁ ਸੋਖੈ॥ ਆਵਤ. ਕੀ ਨਾਹੀ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਮੁਖੇ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ॥ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਦਇਆ-ਪਤਿ- ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ. ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤੇ; ਗਤਿ ਪਾਵਉ. ਮਤਿ ਦੇਹੋ॥ ਨਾਨਕ. ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਰਸਿ ਰਸੀਆ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨੇਹੋ॥੧੪॥ ਮਾਘਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ;

ਤੀਰਥੁ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ॥ ਸਾਜਨ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ; ਗੁਣ ਗਹਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨਿਆ॥ਨਾਵ੍ਹਾਂ- ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਣ ਅੰਕੇ. ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਬੰਕੇ; ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ ਸਰਿ ਨਾਵਾ॥ ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਤਹ ਬੇਣੀ ਸੰਗਮ; ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਵਾ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ॥ ਨ੍ਹਾਤਾ- ਨਾਨਕ. ਮਾਘਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਹਰਿ ਜਪਿ; ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਤਾ॥੧੫॥ ਰਹਸੀ ਪੋਲਾ।ਮਿਲਵਾਂ- ਫਲਗੁਨਿ. ਮਨਿ ਰਹਸੀ; ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ; ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਮਨ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਓ॥ ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੀ ਪਿਰ ਬਾਝਹੁ; ਮਹਲੀ. ਲਹਾ ਨ ਥਾਓ॥ ਹਾਰ ਡੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ; ਪਿਰਿ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਮੇਲਿ ਲਈ, ਗੁਰਿ ਅਪਣੈ; ਘਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰੀ॥੧੬॥ ਬੇ ਦੋ ਤੇ ਦਸ, ਬਾਰਾਂ ਮਾਹ ਮਹੀਨੇ- ਦਸ ਪੋਲਾ,ਰੁੱਤੀ ਥਿੱਤੀ- ਬੇ ਦਸ ਮਾਹ; ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ॥ ਮੂਰਤ ਦੋ ਘੜੀ- ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ; ਆਏ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ. ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ; ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਜਿਨਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ; ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ॥ ਘਰਿ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ. ਜਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ॥

ਅੰਗ ੧੧੧੦:- ਨਾਨਕ. ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਾਵੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਹਰਿ ਵਰੁ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੋ॥੧੭॥੧॥ ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਲੋਨੜੀਏ ਪਤੀ ਰਾਮਜੀ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁਰਸੇਵਕ ਸਖੀ।ਰੈਣਿ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ- ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ, ਨੈਣ ਸਲੋਨੜੀਏ; ਰੈਣਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਮ॥ ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ; ਆਵੈ ਵਾਰੀ ਰਾਮ॥ ਵਾਰੀ ਆਵੈ. ਕਵਣੁ ਜਗਾਵੈ; ਸੂਤੀ ਜਮ ਰਸੁ ਚੂਸਏ॥ ਪੜੈ ਤ੍ਰਾੜੇਂ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਮੂ੍ਸਏ- ਰੈਣਿ ਅੰਧੇਰੀ. ਕਿਆ ਪਤਿ ਤੇਰੀ; ਚੋਰੁ ਪੜੈ. ਘਰੁ ਮੂਸਏ॥ ਰਾਖਣਹਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ; ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਮੂਰਖੁ ਕਬਹਿ ਨ ਚੇਤੈ; ਕਿਆ ਸੂਝੈ. ਰੈਣਿ ਅੰਧੇਰੀਆ॥੧॥ ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ; ਜਾਗੁ ਅਚੇਤੀ ਰਾਮ॥ਵੱਖਰੁ- ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ; ਖਾਜੈ ਖੇਤੀ ਰਾਮ॥ ਰਾਖਹੁ ਖੇਤੀ. ਹਰਿ ਗੁਰ ਹੇਤੀ; ਜਾਗਤ. ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਜਮ ਮਗਿ. ਨ ਜਾਵਹੁ, ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹੁ; ਜਮ ਕਾ ਡਰੁ ਭਉ ਭਾਗੈ॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ. ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਆਰੈ; ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਧਿਆਵਏ॥ ਨਾਨਕ. ਮੂਰਖੁ, ਅਜਹੁ ਨ ਚੇਤੈ; ਕਿਵ. ਦੂਜੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਏ॥੨॥ ਤੀਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ; ਨੀਦ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ॥ ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ; ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੀ. ਰਾਮ॥ ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਜਗਤ ਪਿਆਰਾ; ਚੋਗ ਚੁਗੈ ਨਿਤ ਫਾਸੈ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਗੁਰਮਤਿ. ਕਾਲੁ ਨ ਗ੍ਰਾਸੈ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਕਾਲੁ. ਨਹੀ ਛੋਡੈ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਸੰਤਾਪੀ॥ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਤੀਜੈ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਲੋਕਾ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੀ॥੩॥ ਚਉਥਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ; ਦਉਤੁ ਬਿਹਾਗੈ ਰਾਮ॥ ਤਿਨ ਘਰੁ ਰਾਖਿਅੜਾ; ਜੁੋ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ; ਤਿਨਾ ਰੈਣਿ ਸੁਹੇਲੀਆ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹਿ. ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਹਿ; ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀਆ॥ ਭਸਮ ਸੁਆਹ ਸੇ ਜੈਸੇ- ਕਰ ਕੰਪਿ, ਚਰਣ ਸਰੀਰੁ ਕੰਪੈ; ਨੈਣ ਅੰਧੁਲੇ, ਤਨੁ ਭਸਮ ਸੇ॥ ਨਾਨਕ. ਦੁਖੀਆ ਜੁਗ ਚਾਰੇ; ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨਿ ਵਸੇ॥੪॥ ਖੂਲੀ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਵਾਯੂ ਗੰਠਿ ਗੰਢ- ਖੂਲੀ ਗੰਠਿ ਉਠੋ; ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਰਾਮ॥ਚੱਲਾਇਆ- ਰਸ ਕਸ ਸੁਖ ਠਾਕੇ; ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ. ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ; ਨਾ ਦੀਸੈ. ਨਾ ਸੁਣੀਐ॥ ਪੱਕੀ- ਆਪਣ ਵਾਰੀ ਸਭਸੈ ਆਵੈ; ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਲੁਣੀਐ॥ ਚਸੇ ਪੋਲਾ- ਘੜੀ ਚਸੇ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੀਜੈ; ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸਹੁ ਜੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ; ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ॥੫॥੨॥ ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ, ਸ੍ਰਬ ਵਿਆਪੀ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲੰਮਾ ਲੰਮੇ।ਚੜ੍ਹਿਆ- ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ; ਕਿਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ. ਰਾਮ॥ ਸੇਵਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਧਾਵਤ ਪੰਚ ਰਹੇ. ਘਰੁ ਜਾਣਿਆ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿਆ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਖੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੁਆਰੇ- ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਭਈ, ਗੁਰ ਸਾਖੀ; ਚੀਨੇ ਰਾਮ ਕਰੰਮਾ॥ ਨਾਨਕ. ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਤੀਣੇ; ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ; ਚੂਕੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਾਮ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭੋਰੁ ਭਇਆ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੧੧੧੧:- ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਭਾਨੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਬਤੁ ਜਾਗੇ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ. ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ. ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ॥੨॥ ਅਉਗਣ ਵੀਸਰਿਆ; ਗੁਣੀ ਘਰੁ ਕੀਆ ਰਾਮ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ. ਰਾਮ॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋਈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ; ਮਨ ਹੀ ਤੇ. ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਜਿਨਿ ਜਲ ਥਲ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਘਟੁ ਘਟੁ ਥਾਪਿਆ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਿਆ॥ਸਮਰੱਥ,ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ; ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮੇਟਿ ਸਮਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਅਵਗਣ ਗੁਣਹ ਸਮਾਣੇ; ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ॥੩॥ ਭੋਲਾ ਪੋਲਾ- ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ; ਚੂਕਾ ਭੋਲਾ ਰਾਮ॥ ਚੋਲਾ ਪੋਲਾ- ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ; ਸਾਚਾ ਚੋਲਾ ਰਾਮ॥ ਹਉਮੈ. ਗੁਰਿ ਖੋਈ, ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ; ਚੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਜੋਤੀ ਅੰਦਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ; ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ਆਪੈ॥ ਪੇਈਅੜੈ ਘਰਿ. ਸਬਦਿ ਪਤੀਣੀ; ਸਾਹੁਰੜੈ ਪਿਰ ਭਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ; ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਣੀ॥੪॥੩॥ ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਭੁੱਲੀ।ਭੁੱਲਿ- ਭੋਲਾਵੜੈ ਭੁਲੀ; ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ॥ ਸੁੱਤੀ- ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੀ ਸੁਤੀ; ਪਿਰ ਕੀ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਮੁੱਤੀ।ਵਿੱਧਣ- ਪਿਰਿ ਛੋਡੀ ਸੁਤੀ, ਅਵਗਣਿ ਮੁਤੀ; ਤਿਸੁ ਧਨ. ਵਿਧਣ ਰਾਤੇ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੁਤੀ; ਹਉਮੈ ਲਗੀ ਤਾਤੇ॥ ਉਡਰਿ ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ ਫੁਰਮਾਇਆ; ਭਸਮੈ ਭਸਮ ਸਮਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀ; ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ; ਇਕ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀ॥ ਤੂ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਅੜਾ; ਹਉ ਰੁਲਿ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਅਪਨੇ ਨਾਹੈ. ਕੋਇ ਨ ਚਾਹੈ; ਕਿਆ ਕਹੀਐ. ਕਿਆ ਕੀਜੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਸਨ ਰਸੁ ਰਸਨਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕੋ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ; ਆਵੈ ਜਾਇ ਘਨੇਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਲਾਹਾ ਲੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ; ਸਾਚੀ ਸਚੁ ਮਤਿ ਤੇਰੀ॥੨॥ ਸਾਜਨ ਪਰਮ ਮਿੱਤ੍ਰ ਰਾਮ ਜੀ, ਦੇਸਿ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਭਰਪੂਰ ਹਨ। ਵਿਦੇਸੀਅੜੇ ਰੱਬ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਵਿਛੜੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਪਖੰਡੀ ਪਾਸ, ਸਾਨੇਹੜੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਸੁਨੇਹੇਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ,ਪਤੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਦਾਸਨ ਦਾਸੀ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ ਬਖ਼ਸ਼ਣ। ਇਹ ਸੁਨੇਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ- ਸਾਜਨ ਦੇਸਿ; ਵਿਦੇਸੀਅੜੇ. ਸਾਨੇਹੜੇ ਦੇਦੀ॥ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਨ ਸਜਣਾ; ਮੁੰਧ ਨੈਣ ਭਰੇਦੀ॥ ਮੁੰਧ ਨੈਣ ਭਰੇਦੀ. ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ; ਕਿਉ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਾ ਪਿਆਰੇ॥ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਨ ਜਾਣਉ ਵਿਖੜਾ; ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪਿਰੁ ਪਾਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੈ ਵਿਛੁੰਨੀ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ॥ ਬਿਰਖੁ ਬ੍ਰਿਛ ਗੁਰੂ- ਨਾਨਕ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ. ਮਹਾ ਰਸ ਫਲਿਆ; ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ. ਰਸੁ ਚਾਖੈ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੧੧੨:- ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇੜੀਏ; ਬਿਲਮੁ ਨ ਕੀਜੈ॥ਰੱਤੜੀਏ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਤੜੀਏ; ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ॥ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ. ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ; ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਸਾਚੈ ਰਾਤੀ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ; ਮਨਮੁਖਿ ਆਵਣ ਜਾਣੀ॥ ਜਬ ਨਾਚੀ. ਤਬ ਘੂਘਟੁ ਕੈਸਾ; ਮਟੁਕੀ ਫੋੜਿ ਨਿਰਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ॥੪॥੪॥ ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ; ਹਮ ਲਾਲਨ ਕੇ ਲਾਲੇ॥ ਗੁਰਿ. ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ; ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਲੇ॥ ਗੁਰਿ. ਅਲਖੁ

ਲਖਾਇਆ. ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ; ਜਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ; ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ਤਰੀਐ; ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ. ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ; ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥੧॥ ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ; ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਬਦੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਗੁਰ ਰੂਪਿ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ਗੁਰ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੇ. ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਰੇ; ਤਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਰੰਗੀਂ।ਜਿਨਸੀਂ ।ਚੜ੍ਹੈ- ਰੰਗੀ ਜਿਨਸੀ. ਜੰਤ ਉਪਾਏ; ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ॥ ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ; ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਹੀਰਾ ਹੀਰੈ ਬੇਧਿਆ; ਗੁਣ ਕੈ ਹਾਰਿ ਪਰੋਵੈ॥੨॥ ਗੁਣ ਗੁਣਹਿ ਸਮਾਣੇ; ਮਸਤਕਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੋ॥ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਆ; ਚੂਕਾ ਆਵਣ ਜਾਣੋ॥ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਛਾਤਾ. ਸਾਚੈ ਰਾਤਾ; ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥ ਸਾਚੇ ਊਪਰਿ. ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ; ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਮੋਹਨਿ. ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ; ਬੰਧਨ ਖੋਲਿ ਨਿਰਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ; ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥੩॥ ਸਚ ਘਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੇ; ਸਾਚਾ ਗੁਰ ਥਾਨੋ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਨਹ ਪਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੋ॥ ਦੇਵੈ ਸਚੁ ਦਾਨੋ ਸੋ ਪਰਵਾਨੋ; ਸਦ ਦਾਤਾ ਵਡ ਦਾਣਾ॥ ਅਮਰੁ ਅਜੋਨੀ ਅਸਥਿਰੁ ਜਾਪੈ; ਸਾਚਾ ਮਹਲੁ ਚਿਰਾਣਾ॥ ਦੋਤਿ ਉੱਠ ਗਿਆ।ਉਧਾਰ ਚੁੱਕੀ ਰੋਜ਼ ਲਿਖਾਈ ਜਾਣੀ ਇਸ ਲੇਖੇ ਦਾ ਉਚਾਪਤਿ ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ, ਹੰਗਤਾ ਔਗੁਣਾਂ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰਸੇਵਕ ਜੀ,ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਟਾ ਲਏ। ਉਚਾਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਦੋਤਿ ਉਚਾਪਤਿ ਲੇਖੁ. ਨ ਲਿਖੀਐ; ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਾਚੈ ਰਾਚਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ॥੪॥੫॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ; ਤੂ ਸਮਝੁ. ਅਚੇਤ ਇਆਣਿਆ ਰਾਮ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਛਡਿ ਅਵਗਣ; ਗੁਣੀ ਸਮਾਣਿਆ ਰਾਮ॥ ਬਹੁ ਸਾਦ ਲੁਭਾਣੇ. ਕਿਰਤ ਕਮਾਣੇ; ਵਿਛੁੜਿਆ ਨਹੀ ਮੇਲਾ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਕਿਉ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ. ਜਮ ਡਰਿ ਮਰੀਐ; ਜਮ ਕਾ ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ॥ ਸਾਝ ਸੰਧਿਆ ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ।ਸਾਂਝ,ਰੁੱਧਾ- ਮਨਿ. ਰਾਮੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ, ਸਾਝ ਪ੍ਰਭਾਤਾ;ਅਵਘਟਿ ਰੁਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇ॥ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਛੂਟੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੈ ਨਰਹਰੇ॥੧॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ; ਤੂ ਛੋਡਿ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ. ਰਾਮ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ; ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਲਾ ਰਾਮ॥

ਅੰਗ ੧੧੧੩:- ਜੱਗ-ਤੁ- ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਾਚਾ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤਿ- ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਬਾਧੇ; ਗੁਰਿ. ਖੇਲੁ ਜਗਤਿ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਆਚਾਰਿ ਤੂ. ਵੀਚਾਰਿ ਆਪੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪੋ॥ ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪੋ॥੨॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਤੂ ਥਿਰੁ ਰਹੁ; ਚੋਟ ਨ ਖਾਵਹੀ ਰਾਮ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹੀ ਰਾਮ॥ ਰਸੀ-ਅਹਿ,ਸਾਰ-ਹੇ- ਗੁਣ ਗਾਇ ਰਾਮ. ਰਸਾਇ ਰਸੀਅਹਿ; ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਹੇ॥ ਸੰਘਾਰ-ਹੇ- ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਦੀਪਕੁ. ਸਬਦਿ ਚਾਨਣੁ; ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰਹੇ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ ਸਾ-ਰਏ- ਭੈ ਕਾਟਿ. ਨਿਰਭਉ ਤਰਹਿ ਦੁਤਰੁ; ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਕਾਰਜ ਸਾਰਏ॥ ਧਾ-ਰਏ- ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਪਿਆਰੁ ਹਰਿ ਸਿਉ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਏ॥੩॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਤੂ ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ;

ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਇਸੀ ਰਾਮ॥ ਛੁੱਟਸੀ- ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਤਾ ਛੁਟਸੀ; ਜਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਸੀ. ਰਾਮ॥ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਖਰੁ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਭਾਉ ਪਛਾਣਹੇ॥ ਮੈਲੁ ਪਰਹਰਿ. ਸਬਦਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਸਚੁ ਜਾਣਹੇ॥ ਪਤਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵਹਿ. ਘਰਿ ਸਿਧਾਵਹਿ; ਝੋਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਰਸੋ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ. ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ; ਵਡਭਾਗਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਸੋ॥੪॥ਚੜ੍ਹੈ- ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਬਿਨੁ ਪਉੜੀਆ; ਮੰਦਰਿ ਕਿਉ ਚੜੈ ਰਾਮ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ. ਬਿਨੁ ਬੇੜੀ; ਪਾਰਿ. ਨ ਅੰਬੜੈ ਰਾਮ॥ਲੰਘਾ-ਵਏ- ਪਾਰਿ ਸਾਜਨੁ ਅਪਾਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲੰਘਾਵਏ॥ਪਛੋਤਾ-ਵਏ- ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ; ਫਿਰਿ. ਨ ਪਛੋਤਾਵਏ॥ ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਸਾਚਾ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਓ॥ਪਇ-ਅੰਪੈ,ਸਮਝਾਵ-ਓ- ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ. ਸੁਣਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ. ਮਨੁ ਸਮਝਾਵਓ॥੫॥੬॥

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅੰਤਰਿ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ; ਕਿਉ. ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ, ਰਾਮ॥ ਜਬ. ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ; ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਰਾਮ॥ ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਏ॥ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਪਿਰ ਬਿਨੁ. ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਏ॥ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦ ਸਾਰਿਆ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿਆ ਮੈ. ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ॥੧॥ ਜਬ ਦੇਖਾਂ ਪਿਰੁ ਪਿਆਰਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਗ ੧੧੧੪:- ਰਸਿ ਰਵਾ ਰਾਮ॥ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਵਿਗਾਸੁ; ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਸਚੁ. ਨਿਤ ਚਵਾ ਰਾਮ॥ਚਵਾਂ- ਪ੍ਰਿਉ ਚਵਾ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ; ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵਏ॥ਧਿਆਵ-ਏ- ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਕਾਮਣਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਏ॥ ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਜੈ; ਮੈ. ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ ਧਿਆਈ; ਹਮ. ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਾਏ॥੨॥ ਹਮ ਪਾਥਰ. ਗੁਰੁ ਨਾਵ; ਬਿਖੁ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੀਐ. ਰਾਮ॥ ਗੁਰ ਦੇਵਹੁ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਇ; ਮੈ ਮੂੜ ਨਿਸਤਾਰੀਐ ਰਾਮ॥ ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ. ਨਹੀ ਪਾਈ; ਤੂ ਅਗੰਮੁ ਵਡ ਜਾਣਿਆ॥ ਤੂ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹਿ; ਹਮ ਨਿਰਗੁਣੀ ਨਿਮਾਣਿਆ॥ਸਰਣਾ-ਗਤਿ- ਅਨੇਕ ਜਨਮ. ਪਾਪ ਕਰਿ ਭਰਮੇ; ਹੁਣਿ. ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ. ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਹਮ ਲਾਗਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ॥੩॥ ਗੁਰ ਪਾਰਸ. ਹਮ ਲੋਹ; ਮਿਲਿ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇਆ ਰਾਮ॥ਗੜ੍ਹ- ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ; ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਰਾਮ॥ ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ. ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਮੋਹਿਆ; ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਵਿਸਾਰੀਐ॥ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ. ਪਕੜਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀਐ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ. ਸੀਸੁ ਭੇਟ ਦੇਉ; ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ॥ ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ; ਨਾਨਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ॥੪॥੧॥ ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਅਪਰ-ਪਰਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ; ਅਪਰੰਪਰ, ਅਪਰਪਰਾ॥ ਜੋ ਤੁਮ

ਧਿਆਵਹਿ ਜਗਦੀਸ; ਤੇ ਜਨ ਭਉ. ਬਿਖਮੁ ਤਰਾ॥ ਬਿਖਮ ਭਉ. ਤਿਨ ਤਰਿਆ ਸੁਹੇਲਾ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਵਾਕਿ ਸਤਿਗੁਰ. ਜੋ ਭਾਇ ਚਲੇ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ; ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਰਣੀਧਰਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ; ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰਪਰਾ॥੧॥ ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹ; ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਤੂ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਅਗੰਮੁ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹਿਆ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ. ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ; ਜਿਨ. ਗੁਰ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਰਵੇ॥ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਨਿਤ ਚਵੇ॥ਬਹ੍ਹਿ,ਖੜ੍ਹੇ- ਜਾ ਬਹਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਲਹਿ; ਜਾ ਖੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ॥ ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹ; ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ॥੨॥ ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ; ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ॥ ਤਿਨ ਕੇ. ਕੋਟਿ ਸਭਿ ਪਾਪ; ਖਿਨੁ ਪਰਹਰਿ. ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕਰੇ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਦੋਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ; ਜਿਨ

ਅੰਗ ੧੧੧੫:- ਮਨਿ ਚਿਤਿ. ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਓ ਸਭੁ ਕੀਆ ਕਰਤੈ; ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਭਾਖਿਆ॥ ਤੇ ਧੰਨੁ ਜਨ ਵਡ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ; ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ॥ ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ; ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ॥੩॥ਚੱਲਾਂ- ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ; ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ. ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ॥ ਹਮਰੈ ਹਾਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ; ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ. ਤਾ ਹਉ ਆਇ ਮਿਲਾ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਤੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹਿ ਸੁਆਮੀ; ਸਭੁ ਤਿਨ ਕਾ ਲੇਖਾ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਗਣਤ. ਨ ਕਰਿਅਹੁ ਕੋ ਭਾਈ; ਜੋ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਤਿਨ ਊਪਰਿ; ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਭਲਾ॥ ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ; ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ. ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ॥੪॥੨॥ ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਜੱਗਦੀਸੁ- ਤੂ ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ; ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ॥ ਤਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ; ਜਿਨ ਕੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਮਾਥੁ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ. ਇਕ ਨਿਮਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ; ਜਿਨ. ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਜਾਪਿਆ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ. ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ; ਤਿਨ ਦੇਖੇ. ਹਉ ਭਇਆ ਸਨਾਥੁ॥ ਤੂ ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ; ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ॥੧॥ ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ॥ ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਚੀਤਿ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਮੁਕਤੁ ਘਣੀ॥ਊੱਜਲ- ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ. ਤੇ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਤਿਨ ਕੇ ਊਜਲ ਮੁਖ. ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ॥ ਓਇ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ; ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਰਖਨਹਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਜਨ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਬਣੀ॥ ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ॥੨॥ ਤੂ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ; ਹਰਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ॥ ਰਵਿਆ ਉਚਾਰਿਆ- ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ, ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ; ਮੁਖਿ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ

ਚਵਿਆ॥ਅ-ਗਣਤ,ਧਿਆਵ-ਏ- ਸਭਿ ਚਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤੇ; ਅਸੰਖ ਅਗਣਤ ਹਰਿ ਧਿਆਵਏ॥ ਸੋ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਸਾਧੂ; ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ਭਾਵਏ॥ ਸੋ ਸਫਲੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਕਰਤੇ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦ ਚਵਿਆ॥ ਤੂ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ; ਹਰਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ; ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ. ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ, ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ. ਗੁਰ ਹਾਥੁ; ਤਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਟਿਕਹਿ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਿਰਦੈ ਟਿਕਹਿ ਤਿਸ ਕੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ. ਭਉ ਭਾਵਨੀ ਹੋਈ॥

ਅੰਗ ੧੧੧੬:- ਬਿਨੁ ਭੈ. ਕਿਨੈ, ਨ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਭੈ. ਪਾਰਿ, ਨ ਉਤਰਿਆ ਕੋਈ॥ ਭਉ ਭਾਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਨਕ. ਤਿਸਹਿ ਲਾਗੈ; ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ; ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ, ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ॥੪॥੩॥ ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅਭੀਚੁ ਅਭੀਜਿਤ ਨਿਛੱਤ੍ਰ- ਨਾਵਣੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ, ਦਰਸੁ ਭਇਆ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੀ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਇਆ॥ ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਇਆ. ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ; ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੇ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਕੁਲਖੇਤਿ ਕੁਰਛੇਤ੍ਰ,ਨਾਵਣਿ- ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਰਤੈ, ਪੁਰਬੁ ਕੀਆ; ਸਤਿਗੁਰੂ. ਕੁਲਖੇਤਿ ਨਾਵਣਿ ਗਇਆ॥ ਨਾਵਣੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ॥੧॥ ਚੱਲੇ।ਸਿੱਖਾ- ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ. ਚਲੇ ਗੁਰ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ॥ ਵਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਬਣੀ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਿਮਖ ਵਿਖਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ; ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਵੇਖਣਿ ਆਇਆ॥ ਜਿਨ ਦਰਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੂ ਕੀਆ; ਤਿਨ ਆਪਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇਆ॥ ਉ-ਧਰਣ- ਤੀਰਥ. ਉਦਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਆ; ਸਭ ਲੋਕ ਉਧਰਣ ਅਰਥਾ॥ਸਿੱਖਾਂ- ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ॥੨॥ ਪ੍ਰਥਮ. ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ; ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬੁ ਹੋਆ॥ ਖਬਰਿ ਭਈ ਸੰਸਾਰਿ; ਆਏ ਤ੍ਰੈ ਲੋਆ॥ ਦੇਖਣਿ ਆਏ ਤੀਨਿ ਲੋਕ; ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ, ਸਭਿ ਆਇਆ॥ ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ;; ਤਿਨ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ਗਵਾਇਆ॥ਖਟੁ ਪੋਲਾ- ਢੋਆ ਮਿਲਾਪ, ਆਸਰਾ ਲਿਆ- ਜੋਗੀ ਦਿਗੰਬਰ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਖਟੁ ਦਰਸਨ; ਕਰਿ ਗਏ ਗੋਸਟਿ ਢੋਆ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬੁ ਹੋਆ॥੩॥ ਦੁਤੀਆ ਦੂਜੇ ਤੀਰਥ 'ਤੇ- ਦੁਤੀਆ. ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕੀਆ॥ ਜਾਗਾਤੀ ਮਸੂਲੀਏ- ਜਾਗਾਤੀ ਮਿਲੇ. ਦੇ ਭੇਟ; ਗੁਰ ਪਿਛੈ. ਲੰਘਾਇ ਦੀਆ॥ਛੁੱਟੀ- ਸਭ ਛੁਟੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਛੈ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮਾਰਗਿ. ਜੋ ਪੰਥਿ ਚਾਲੇ; ਤਿਨ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ. ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਸਭ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬੋਲੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਨਾਇ ਲਇਐ. ਸਭਿ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ॥ ਦੁਤੀਆ. ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕੀਆ॥੪॥ ਤ੍ਰਿਤੀਆ. ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ; ਤਹ ਕਉਤਕੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ॥ ਆਢੁ ਅੱਧੀ ਦਮੜੀ- ਸਭ ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ, ਗੁਰ ਸੰਤ; ਕਿਨੈ. ਆਢੁ ਨ ਦਾਮੁ ਲਇਆ॥ ਬੋਲਕ ਗੋਲਕ ਮੋਹਣ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ, ਮੋਹਣ ਮੂੰਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੰਦਣਿ ਚੁੱਪ ਪਈ ਪੈ ਗਈ- ਆਢੁ ਦਾਮੁ. ਕਿਛੁ ਪਇਆ ਨ ਬੋਲਕ; ਜਾਗਾਤੀਆ. ਮੋਹਣ ਮੁੰਦਣਿ ਪਈ॥ ਭਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਕਿਆ. ਕਿਸੁ ਪਾਸਿ ਮਾਂਗਹ; ਸਭ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਪਈ॥

ਅੰਗ ੧੧੧੭:- ਜਾਗਾਤੀਆ ਉਪਾਵ ਸਿਆਣਪ ਕਰਿ, ਵੀਚਾਰੁ ਡਿਠਾ; ਭੰਨਿ ਬੋਲਕਾ. ਸਭਿ ਉਠਿ ਗਇਆ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਆ. ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ; ਤਹ ਕਉਤਕੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ॥੫॥ਨੱਗਰ- ਮਿਲਿ ਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾ ਜਨਾ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ. ਓਟ ਗਹੀ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲੋ, ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ੍ਰ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ,ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਉ - ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਗੁਰੁ ਗੋਵਿਦੁ ਪੁਛਿ; ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਕੀਤਾ ਸਹੀ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ, ਸਭਨੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ; ਸੁਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਰਿ; ਗੁਰ ਗੋਵਿਦੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਕੋਟਿ, ਪੰਚ ਚੋਰ ਵਟਵਾਰੇ; ਤਿਨ ਕਾ ਥਾਉ ਥੇਹੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਕੀਰਤਨ ਪੁਰਾਣ ਨਿਤ ਪੁੰਨ ਹੋਵਹਿ; ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨਾਨਕਿ. ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਹੀ ॥ ਜਨਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਖ।ਨੱਗਰ- ਮਿਲਿ ਆਏ. ਨਗਰ ਮਹਾ ਜਨਾ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ. ਓਟ ਗਹੀ॥੬॥੪॥੧੦॥

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਲਾਲਨਾ; ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਦੀਨਾ॥ ਸੁਣਿ ਸਬਦੁ ਤੁਮਾਰਾ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਨਾ. ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ; ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ਮੁਰਾਰਾ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ. ਨ ਜਾਈ ਠਾਕੁਰ; ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ; ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਇਕ ਦੀਨਾ॥ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜੀਅੜਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਕੀਨਾ॥੧॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ; ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ॥ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ; ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ॥ ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ. ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਨਿਮਖ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਨੀਜੈ ਤੇਰਾ; ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ਤ ਪੀਵਾ॥ ਤਾਂਈਂ- ਆਸ ਪਿਆਸੀ. ਪਿਰ ਕੈ ਤਾਈ; ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਬੂੰਦੇਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜੀਅੜਾ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥੨॥ ਅਮਿਤਾ ਪੋਲਾ- ਤੂ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ; ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ॥ ਚਿਤਾ ਚਿੰਤਨ।ਚਿਤਾ ਪੋਲਾ- ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ; ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਚਿਤਾ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਸਗਲ ਰੰਗ ਬਨਿ ਆਏ॥ ਸੋਈ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਜੇਹਾ ਤੂ ਫੁਰਮਾਏ॥ਜੱਗਦੀਸੁਰਿ- ਜਾ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰਿ; ਤਿਨਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨੁ ਜਿਤਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅੜਾ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਉ ਦਿਤਾ॥੩॥ ਨਿਰਗੁਣੁ ਰਾਖਿ ਲੀਆ; ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਦਕਾ॥ਪੜਦਾ ਪੋਲਾ- ਸਤਿਗੁਰਿ ਢਾਕਿ ਲੀਆ; ਮੋਹਿ ਪਾਪੀ ਪੜਦਾ॥ ਢਾਕਨਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ; ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤ ਸੁਆਮੀ; ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ॥ ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ. ਤੁਮਾਰੀ; ਕਉਣੁ ਕਹੈ. ਤੂ ਕਦ ਕਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਮਿਲੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਿਮਕਾ॥੪॥੧॥੧੧॥

ਅੰਗ ੧੧੧੮:- ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਗਾਵੀਐ ਰੇ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ. ਨ ਜਾਈ ਹਰਿ ਲਖਿਆ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ. ਲਖਾਵੀਐ ਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੀਐ ਰੇ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕੇਰੀ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਵੀਐ ਰੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਪਹਿ; ਹਰਿ ਦੇਵੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੀਐ ਰੇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਸੁ ਲੇਖਾ ਸਭੁ ਛਡਾਵੀਐ ਰੇ॥੨॥ਕਹੀ-ਅਹਿ- ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ. ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਨ ਕਹੀਅਹਿ; ਤਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ. ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਵੀਐ ਰੇ॥ ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ; ਜਿਉ ਸੁਤੁ ਮਿਲਿ ਮਾਤ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ॥੩॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ. ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਮੋਕਉ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪਾਵੀਐ ਰੇ॥ ਜਿਉ ਬਛੁਰਾ ਦੇਖਿ. ਗਊ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ; ਤਿਉ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ॥੪॥੧॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਹੁ ਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੂਜਹੁ; ਇਨ ਬਿਧਿ. ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੁ ਰੇ ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ, ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਿਖੈ ਰਸ; ਇਨ ਸੰਗਤਿ ਤੇ, ਤੂ ਰਹੁ ਰੇ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ, ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਗੋਸਟਿ; ਸਾਧੂ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾਇਣੁ, ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ, ਰਾਮ ਰਮਹੁ ਰੇ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੧੧੯:–ਰੇ ਹੇ ਭਾਈ! ਆਪਨ ਅਪਣੇ ਰਾਮਜੀ ਨੂੰ।ਗਹੁ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ- ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜੋਰੁ, ਤੂ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ, ਕਿਛੁ ਜਾਨਤਾ; ਇਹੁ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ, ਆਪਨ ਗਹੁ ਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਹਰੇ॥੨॥੧॥੨॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਮਾਈ. ਸੰਤਸੰਗਿ ਜਾਗੀ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਦੇਖੈ; ਜਪਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ. ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਾਗੀ॥ ਤਿਆਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬਿਡਾਨੀ ਬਿਗਾਨੀ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲ਼ੀ- ਬਿਸਰੀ. ਤਿਆਸ ਬਿਡਾਨੀ॥੧॥ ਅਬ ਗੁਰੁ ਪਾਇਓ ਹੈ. ਸਹਜ ਸੁਖਦਾਇਕ; ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ॥ ਦੇਖਿ ਦਮੋਦਰ. ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ॥੨॥੧॥ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਦੀਨ. ਬਿਨਉ ਸੁਨੁ ਦਇਆਲ॥ ਪੰਚ ਦਾਸ. ਤੀਨਿ ਦੋਖੀ; ਏਕ ਮਨੁ. ਅਨਾਥ ਨਾਥ॥ ਹੋ ਹੇ- ਰਾਖੁ; ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ; ਗਵਨੁ ਕਰਉ॥ ਖਟੁ ਕਰਮ ਜੁਗਤਿ; ਧਿਆਨੁ ਧਰਉ॥ ਹੁਟਹਿ ਹਟਦੇ- ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਕਰਿ. ਹਾਰਿਓ; ਨਹ ਨਹ ਹੁਟਹਿ, ਬਿਕਰਾਲ॥੧॥ ਸਰਣਿ ਬੰਦਨ; ਕਰੁਣਾਪਤੇ॥ ਭਵ ਹਰਣ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ॥ ਏਕ ਤੂਹੀ. ਦੀਨ ਦਇਆਲ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ; ਨਾਨਕ ਆਸਰੋ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਉਧਰੇ; ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਸਾਗਰ॥ ਪਗ ਚਰਨੀ ਪਾਲ ਪੱਲੇ।ਪਗ ਪੋਲਾ- ਲਗਿ ਸੰਤਨਾ; ਪਗ ਪਾਲ॥੨॥੧॥੨॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸਰਨੀ ਆਇਓ. ਨਾਥ ਨਿਧਾਨ॥ ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ. ਮਨ ਭੀਤਰਿ; ਮਾਗਨ ਕਉ ਹਰਿ

ਦਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਮਾਨ॥ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਰਸਨ ਬਖਾਨ॥੧॥ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿਦ ਦਮੋਦਰ; ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ਗਿਆਨ॥ਰਾਂਗਹੁ- ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਗਹੁ; ਚਰਨਕਮਲ ਸੰਗਿ ਧਿਆਨ॥੨॥੧॥੩॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ, ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਅਪਨੋ ਨਾਉ॥ਰਹਾਉ॥ ਰਹਸਾਉ ਅਨੰਦ। ਜਤ, ਤਤ ਪੋਲੇ- ਕਰਉ ਸੇਵਾ. ਸਤ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰੇ; ਜਤ ਸੁਨੀਐ. ਤਤ ਮਨਿ ਰਹਸਾਉ॥ ਵਾਰੀ ਫੇਰੀ ਸਦਾ ਘੁਮਾਈ; ਕਵਨੁ ਅਨੂਪੁ ਤੇਰੋ ਠਾਉ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੨੦:- ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹਿ. ਸਗਲ ਸਮਾਲਹਿ; ਸਗਲਿਆ ਤੇਰੀ ਛਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੁਝਹਿ ਦਿਖਾਉ॥੨॥੨॥੪॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਮਗਨ ਮਨੈ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਆਸਾ; ਨੈਨਹੁ ਤਾਰ ਤੁਹਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਹਾਰੀ ਕੇਹੋ ਜੇਹੀ- ਓਇ ਦਿਨ ਪਹਰ. ਮੂਰਤ ਪਲ ਕੈਸੇ; ਓਇ ਪਲ ਘਰੀ, ਕਿਹਾਰੀ॥ ਖੂਲੇ ਕਪਟ ਧਪਟ. ਬੁਝਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਜੀਵਉ ਪੇਖਿ ਦਰਸਾਰੀ॥੧॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਜਤਨੁ. ਉਪਾਉ ਕਿਨੇਹਾ; ਸੇਵਾ ਕਉਨ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਨਾਨਕ; ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ॥੨॥੩॥੫॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿਦੇ; ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਆਨ ਬਿਖੈ ਤੇ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨੁ ਲਾਵਹੁ॥ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੋਹੁ ਕਟਿਓ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਅਪਨਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ॥੧॥ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ, ਹੋਇ ਮਨੁ ਮੇਰਾ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਜਾਵਹੁ॥ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲਾ; ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ॥੨॥੪॥੬॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ॥ ਤਜਿ ਗੋਪਾਲ ਆਨ ਰੰਗਿ ਰਾਚਤ; ਮਿਥਿਆ ਪਹਿਰਤ ਖਾਤ॥ਰਹਾਉ॥ ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਭੋਗਵੈ; ਸੰਗਿ. ਨ ਨਿਬਹਤ ਮਾਤ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇਖਿ ਰਚਿਓ ਬਾਵਰ; ਦ੍ਰੁਮ ਛਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਾਤ॥੧॥ ਮਾਨ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਦ ਮੋਹਤ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੈ ਖਾਤ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਹੋਇ ਸਹਾਤ॥੨॥੫॥੭॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਕੋਇ. ਨ ਚਾਲਸਿ ਸਾਥ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ; ਅਨਾਥਾ ਕੇ ਨਾਥ॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਥ ਰਸਤੇ। ਭੋਗਵਤ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲ- ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ, ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਭੋਗਵਤ; ਨਹ ਨਿਬਹਤ, ਜਮ ਕੈ ਪਾਥ॥ ਉ-ਧਰੁ- ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗਾਉ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ; ਉਧਰੁ ਸਾਗਰ ਕੇ ਖਾਤ॥੧॥ ਸਮਰੱਥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਸਰਨਿ ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਲਾਥ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਨ. ਧੂਰਿ ਜਨ ਬਾਂਛਤ; ਮਿਲੈ ਲਿਖਤ ਧੁਰਿ ਮਾਥ॥੨॥੬॥੮॥ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਿ; ਮਨ ਤੇ ਹਰੀ॥ ਅਬ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬਲ ਭਈ; ਆਨ ਬਿਖੈ ਜਰੀ॥ਰਹਾਉ॥ ਬੂੰਦ ਕਹਾ ਤਿਆਗਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ; ਮੀਨ. ਰਹਤ ਨ ਘਰੀ॥

ਅੰਗ ੧੧੨੧:– ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਰਸਨਾ; ਟੇਵ ਏਹ ਪਰੀ॥੧॥ ਮਹਾ ਨਾਦ ਕੁਰੰਕ ਮੋਹਿਓ; ਬੇਧਿ ਤੀਖਨ ਸਰੀ॥ਗਾਂਠਿ, ਬੱਧਿ–
ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਕਮਲ ਰਸਾਲ ਨਾਨਕ; ਗਾਠਿ ਬਾਧਿ ਧਰੀ॥੨॥੧॥੯॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਸਤ; ਰਿਦ ਮਹਿ ਖੋਰ॥ ਭਰਮ
ਭੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ; ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਅਪਨੀ ਓਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਧਿਕ ਗਰਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ; ਕਰਿ ਦਇਆ ਚਾਰਹੁ ਧੋਰ॥
ਉ-ਧਰਤੇ- ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਬੋਹਿਥ; ਉਧਰਤੇ ਲੈ ਮੋਰ॥੧॥ ਗਰਭ ਕੁੰਟ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਧਾਰਿਓ; ਨਹੀ. ਬਿਖੈ ਬਨ ਮਹਿ ਹੋਰ॥
ਹਰਿ ਸਕਤ ਸਰਨ ਸਮਰਥ ਨਾਨਕ; ਆਨ. ਨਹੀ ਨਿਹੋਰ॥੨॥੨॥੧੦॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬਖਾਨੁ॥ ਗੁੋਪਾਲ
ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਗੁਨ ਗੁੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ; ਭਏ ਕਲਮਲ ਹਾਨ॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਆਗਿ ਚਲਨਾ ਸਗਲ ਸੰਪਤ;
ਕਾਲੁ ਸਿਰ ਪਰਿ ਜਾਨੁ॥ ਮਿਥਨ ਮੋਹ ਦੁਰੰਤ ਆਸਾ; ਝੂਠੁ ਸਰਪਰ ਮਾਨੁ॥੧॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ; ਰਿਦੈ ਧਾਰਹੁ
ਧਿਆਨੁ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲਾਭੁ ਨਾਨਕ; ਬਸਤੁ ਇਹ ਪਰਵਾਨੁ॥੨॥੩॥੧੧॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਧਾਰੁ॥
ਕਲਿ ਕਲੇਸ. ਨ ਕਛੁ ਬਿਆਪੈ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ. ਆਪਿ ਰਾਖਿਓ; ਨਹ ਉਪਜਤਉ
ਬੇਕਾਰੁ॥ ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸਿਮਰੈ; ਤਿਸੁ ਦਹਤ ਨਹ ਸੰਸਾਰੁ॥੧॥ ਸੁਖ ਮੰਗਲ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਨਾਗਤੀ; ਤੇਰੇ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਛਾਰੁ॥੨॥੪॥੧੨॥ ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਸ੍ਰੋਤ॥
ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਬਿਸਾਰਿ ਜੀਵਹਿ; ਤਿਹ ਕਤ ਜੀਵਨ ਹੋਤ॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਹਕ ਭਾਰ ਬਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਖੋਤ ਖੋਤਾ- ਖਾਤ ਪੀਤ, ਅਨੇਕ ਬਿੰਜਨ;
ਜੈਸੇ ਭਾਰ ਬਾਹਕ ਖੋਤ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਮਹਾ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਆ; ਜੈਸੇ ਬਿਰਖ ਜੰਤੀ ਜੋਤ॥੧॥ ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ-
ਤਜਿ ਗੁੋਪਾਲ. ਜਿ ਆਨ ਲਾਗੇ; ਸੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਰੋਤ॥ ਕਰ ਜੋਰਿ ਨਾਨਕ. ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ; ਹਰਿ ਰਖਉ ਕੰਠਿ ਪਰੋਤ॥੨॥੫॥੧੩॥
ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤਹ ਧੂਰਿ ਲੇ. ਮੁਖਿ ਮਲੀ॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਗੁਣਾ ਅਚੁਤ ਸਦਾ ਪੂਰਨ; ਨਹ. ਦੋਖ ਬਿਆਪਹਿ ਕਲੀ॥ਰਹਾਉ॥
ਹੱਲੀ- ਗੁਰ ਬਚਨਿ, ਕਾਰਜ ਸਰਬ ਪੂਰਨ; ਈਤ ਊਤ, ਨ ਹਲੀ॥ ਸਰਬੱਤ।ਜਲੀ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰਭ ਏਕ. ਅਨਿਕ ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ; ਬਿਖੈ
ਅਗਨਿ, ਨ ਜਲੀ॥੧॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੋ ਦਾਸੁ ਅਪਨੋ; ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਰਲੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸਰਨ ਅਨਾਥੁ ਆਇਓ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਸੰਗਿ ਚਲੀ॥੨॥੬॥੧੪॥
ਅੰਗ ੧੧੨੨:– ਰੁਚੈ ਪੋਲਾ- ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਮਨ ਰੁਚੈ॥ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਕੋਟਿ ਸਾਂਤਿ ਅਨੰਦ ਪੂਰਨ; ਜਲਤ
ਛਾਤੀ ਬੁਝੈ॥ਰਹਾਉ॥ ਉਧ-ਰੇ ਮੁਚੈ ਪੋਲਾ-ਸੰਤ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ; ਪਤਿਤ. ਉਧਰੇ ਮੁਚੈ॥ ਸੁੱਚੈ- ਰੇਨੁ ਜਨ ਕੀ ਲਗੀ ਮਸਤਕਿ;
ਅਨਿਕ ਤੀਰਥ ਸੁਚੈ॥੧॥ ਸੁੱਝੈ- ਚਰਨਕਮਲ ਧਿਆਨ ਭੀਤਰਿ; ਘਟਿ ਘਟਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਝੈ॥ ਲੁੱਝੈ- ਸਰਨਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰ ਨਾਨਕ;
ਬਹੁਰਿ. ਜਮੁ ਨਹੀ ਲੁਝੈ॥੨॥੭॥੧੫॥
ਕੇਦਾਰਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਿਆ॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ; ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਜੱਾਤਾ- ਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ, ਹਰਿ ਕੀਆ; ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ॥ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ. ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥ ਜੋ ਸਰਨੀ ਆਵੈ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈ; ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਭੰਨੈ ਘਾਲਿਆ॥ ਮੱਾਤਾ- ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਏ. ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ; ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾ ਰਸ ਮਾਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ; ਤੂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਨ ਬੇਧਿਆ; ਸੇ ਆਨ ਕਤ ਜਾਹੀ॥ ਮੀਨੁ ਬਿਛੋਹਾ ਨਾ ਸਹੈ; ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਪਾਹੀ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕਿਉ ਰਹੀਐ, ਦੂਖ ਕਿਨਿ ਸਹੀਐ; ਚਾਤ੍ਰਿਕ, ਬੂੰਦ ਪਿਆਸਿਆ॥ ਕਬ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ. ਚਕਵੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ. ਦਿਨਸੁ ਸਭਾਗਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ; ਕਤ. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਟਿਕਾਹੀ ॥੨॥ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਦੇਹੁਰੀ; ਕਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ॥ ਦਰਸ ਬਿਹੂਨਾ ਸਾਧ ਜਨੁ; ਖਿਨੁ ਟਿਕਣੁ. ਨ ਆਵੈ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੋ ਰਹਣਾ. ਨਰਕੁ ਸੋ ਸਹਣਾ; ਚਰਨਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ॥ ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ. ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਕਤਹੁ. ਨ ਜਾਇ ਨਿਖੇਧਿਆ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜਾਇ ਮਿਲਣਾ. ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਹਣਾ; ਸੋ ਸੁਖੁ. ਅੰਕਿ ਨ ਮਾਵੈ॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ॥੩॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ; ਹਰਿ ਕਰੁਣਾ ਧਾਰੇ॥ ਨਿਰਗੁਣੁ ਨੀਚੁ, ਅਨਾਥੁ ਮੈ; ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ. ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਰੇ; ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਸੁਨਿ ਅੰਚਲੋੁ ਗਹਿਆ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰ ਸਮਾਨਿਆ॥ ਸੁਖਸਾਗਰੋੁ ਪਾਇਆ. ਸਹਜ ਸੁਭਾਇਆ; ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਹਾਰੇ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਅਪਨੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਰਿ ਹਾਰੇ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੨੩:- ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬਿ-ਬਰਜਿਤ-ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਬਿਬਰਜਿਤ; ਤਜਹੁ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨਹਿ; ਤੇ ਮੂਰਤਿ ਭਗਵਾਨਾ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਜਨੁ; ਏਕੁ ਆਧੁ ਕੋਈ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਬਿਬਰਜਿਤ; ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨੈ੍, ਸੋਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਰਜ ਗੁਣ. ਤਮ ਗੁਣ, ਸਤ ਗੁਣ ਕਹੀਐ; ਇਹ ਤੇਰੀ ਸਭ ਮਾਇਆ॥ ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ ਜੋ ਨਰੁ ਚੀਨੈ੍ ; ਤਿਨ੍ ਹੀ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ; ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕਾ; ਚਿਤਵਤ ਆਤਮ ਰਾਮਾ॥੩॥ ਜਿਹ ਮੰਦਰਿ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਅੰਧਕਾਰੁ ਤਹ ਨਾਸਾ॥ ਨਿਰਭਉ ਪੂਰਿ ਰਹੇ. ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ; ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਨ ਦਾਸਾ॥੪॥੧॥ ਕਿਨਹੀ ਬਨਜਿਆ ਕਾਂਸੀ ਤਾਂਬਾ; ਕਿਨਹੀ ਲਉਗ ਸੁਪਾਰੀ॥ ਸੰਤਹੁ ਬਨਜਿਆ. ਨਾਮੁ ਗੋਬਿਦ ਕਾ; ਐਸੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥ ਹੀਰਾ ਹਾਥਿ ਚੜਿਆ ਨਿਰਮੋਲਕੁ; ਛੂਟਿ ਗਈ ਸੰਸਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੇ ਲਾਏ. ਤਉ ਸਚ ਲਾਗੇ; ਸਾਚੇ

ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਸਾਚੀ ਬਸਤੁ ਕੇ ਭਾਰ ਚਲਾਏ; ਪਹੁਚੇ ਜਾਇ ਭੰਡਾਰੀ॥੨॥ ਆਪਹਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਨਿਕ; ਆਪੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ॥ ਆਪੈ ਦਹ ਦਿਸ ਆਪ ਚਲਾਵੈ; ਨਿਹਚਲੁ ਹੈ ਬਿਆਪਾਰੀ॥੩॥ ਪੈਂਡਾ- ਮਨੁ ਕਰਿ ਬੈਲੁ. ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਪੈਡਾ; ਗਿਆਨ ਗੋਨਿ ਭਰਿ ਡਾਰੀ॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ॥੪॥੨॥ ਰੀ ਕਲਵਾਰਿ, ਗਵਾਰਿ ਮੂਢ ਮਤਿ; ਉਲਟੋ ਪਵਨੁ ਫਿਰਾਵਉ॥ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰ, ਮੇਰ ਸਰ ਭਾਠੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ ਚੁਆਵਉ॥੧॥ ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ; ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ॥ਦੁਰ-ਲਭ- ਪੀਵਹੁ ਸੰਤ ਸਦਾ ਮਤਿ ਦੁਰਲਭ; ਸਹਜੇ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੈ ਬਿਚਿ ਭਾਉ ਭਾਇ. ਕੋਊ ਬੂਝਹਿ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਭਾਈ॥ ਜੇਤੇ ਘਟ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਭ ਹੀ ਮਹਿ; ਭਾਵੈ ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਈ॥੨॥ ਨਗਰੀ ਏਕੈ. ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ; ਧਾਵਤੁ ਬਰਜਿ ਰਹਾਈ॥ਦਸਵਾ-ਦਰੁ- ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ. ਦਸਵਾਦਰੁ ਖੂਲੈ ;ਤਾ ਮਨੁ ਖੀਵਾ ਭਾਈ॥੩॥ ਅਭੈ ਪਦ ਪੂਰਿ. ਤਾਪ ਤਹ ਨਾਸੇ; ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਚ-ਲੰਤੇ- ਉਬਟ ਚਲੰਤੇ, ਇਹੁ ਮਦੁ ਪਾਇਆ; ਜੈਸੇ ਖੋਂਦ ਖੁਮਾਰੀ॥੪॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਲੀਨੇ; ਗਤਿ ਨਹੀ ਏਕੈ ਜਾਨੀ॥ਆਂਖੈਂ- ਫੂਟੀ ਆਖੈ. ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ; ਬੂਡਿ ਮੂਏ. ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ॥੧॥ ਚਲਤ ਕਤ; ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ॥

ਅੰਗ ੧੧੨੪:-ਅਸ-ਤਿ- ਅਸਤਿ ਚਰਮ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਮੂੰਦੇ; ਦੁਰਗੰਧ ਹੀ ਕੇ ਬੇਢੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ. ਕਵਨ ਭ੍ਰਮ ਭੂਲੇ; ਤੁਮ ਤੇ. ਕਾਲੁ ਨ ਦੂਰੇ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ. ਇਹ ਤਨੁ ਰਾਖਹੁ; ਰਹੈ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰੇ॥੨॥ ਆਪਨ ਕੀਆ. ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ; ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ; ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਬਖਾਨੀ॥੩॥ ਪੰਜ ਤੱਤ ਰੂਪੀ ਬਲੂਆ ਰੇਤੇ ਦੇ ਘਰੂਆ ਘਰ ਸ੍ਰੀਰ ਮਹਿ 'ਚ।ਫੁੱਲਵਤ- ਬਲੂਆ ਕੇ ਘਰੂਆ ਮਹਿ ਬਸਤੇ; ਫੁਲਵਤ ਦੇਹ ਅਇਆਨੇ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਜਿਹ, ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ; ਬੂਡੇ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਨੇ॥੪॥੪॥ ਟੇਢੀ ਪਾਗ ਟੇਢੇ ਚਲੇ; ਲਾਗੇ ਬੀਰੇ ਖਾਨ॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਸਿਉ. ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ; ਮੇਰੋ ਕਾਮੁ ਦੀਵਾਨ॥੧॥ ਰਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਹੈ; ਅਭਿਮਾਨਿ॥ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ; ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਸਚੁ ਮਾਨਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਮਦ; ਇੰਹ ਬਿਧਿ ਅਉਧ ਬਿਹਾਨਿ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਅੰਤ ਕੀ ਬੇਰ; ਆਇ ਲਾਗੋ ਕਾਲੁ ਨਿਦਾਨਿ॥੨॥੫॥ ਚਾਰਿ ਦਿਨ; ਅਪਨੀ ਨਉਬਤਿ ਚਲੇ ਬਜਾਇ॥ ਇਤਨ-ਕੁ- ਇਤਨਕੁ ਖਟੀਆ ਗਠੀਆ ਮਟੀਆ; ਸੰਗਿ. ਨ ਕਛੁ ਲੈ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਿਹਰੀ ਬੈਠੀ ਮਿਹਰੀ ਰੋਵੈ; ਦੁਆਰੈ ਲਉ ਸੰਗਿ ਮਾਇ॥ ਮਰਹਟ ਮਸਾਣ ਲਗਿ ਤੱਕ- ਮਰਹਟ ਲਗਿ, ਸਭੁ ਲੋਗੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮਿਲਿ; ਹੰਸੁ ਇਕੇਲਾ ਜਾਇ॥੧॥ ਵੈ ਓਹ ਸੁਤ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬਿਤ ਧਨ ਨਕਦ। ਪੁਰ ਪੁਰੀ ਪਾਟਨ ਸ਼ਹਿਰ- ਵੈ ਸੁਤ. ਵੈ ਬਿਤ, ਵੈ ਪੁਰ ਪਾਟਨ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਦੇਖੈ ਆਇ॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ. ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹੁ; ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਇ॥੨॥੬॥

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਖਟੁ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ. ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ॥ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਚਰਨਕਵਲਾਂ ਦੀ। ਸੁਪਚ ਚੰਡਾਲ।ਸੁਪਚ ਪੋਲਾ- ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ, ਨ ਕਥਾ ਭਾਵੈ; ਸੁਪਚ ਤੁਲਿ ਸਮਾਨਿ॥੧॥ ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਿ; ਚੇਤ ਅਚੇਤ॥ ਕਾਹੇ ਨ; ਬਾਲਮੀਕਹਿ ਦੇਖ॥ ਅਮਰਿਓ ਅੱਪੜੇ-ਕਿਸੁ ਜਾਤਿ

ਤੇ, ਕਿਹ ਪਦਹਿ ਅਮਰਿਓ; ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਸੇਖ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਤ੍ਰ ਵੈਰੀ। ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਅੱਧਾ ੍ਨ ਪੋਲਾ ਬੋਲ- ਸੁਆਨ ਸਤ੍ਰੁ. ਅਜਾਤੁ ਸਭ ਤੇ; ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਲਾਵੈ ਹੇਤੁ॥ ਲੋਗੁ ਬਪੁਰਾ. ਕਿਆ ਸਰਾਹੈ;ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰਵੇਸ॥੨॥ ਅਜਾਮੱਲੁ- ਅਜਾਮਲੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੁਭਤੁ ਕੁੰਚਰੁ; ਗਏ ਹਰਿ ਕੈ ਪਾਸਿ॥ ਐਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਿਸਤਰੇ; ਤੂ. ਕਿਉ ਨ ਤਰਹਿ, ਰਵਿਦਾਸ॥੩॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੨੫:- ਚਉ-ਪਦੇ- ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ; ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਇ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ; ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ॥੧॥ ਕਿਆ ਕਹੀਐ; ਕਿਛੁ ਕਹੀ. ਨ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਅਹੈ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ; ਸੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ॥ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ॥੨॥ ਆਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ; ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ॥੩॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਜਾਣੈ ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ; ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ॥੪॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਤਰੇ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ; ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਰੇ॥ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਤਪਸੀ ਜਨ ਕੇਤੇ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਪਰੇ॥੧॥ ਭਵਜਲੁ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ, ਕਿਉ ਤਰੀਐ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਜਗੁ ਰੋਗਿ ਬਿਆਪਿਆ; ਦੁਬਿਧਾ ਡੁਬਿ ਡੁਬਿ ਮਰੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਦੇਵਾ. ਗੁਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ. ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ਅ-ਲਖ- ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੀ. ਗੁਰਿ ਦਾਤੈ; ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥੨॥ ਮਨੁ ਰਾਜਾ. ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਮਾਨਿਆ; ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ॥ ਮਨੁ ਜੋਗੀ. ਮਨੁ ਬਿਨਸਿ ਬਿਓਗੀ; ਮਨੁ ਸਮਝੈ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੩॥ ਗੁਰ ਤੇ. ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ, ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿਆ; ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ; ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥੧॥੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨੈਨੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀ. ਤਨੁ ਹੀਨਾ; ਜਰਿ ਜੀਤਿਆ. ਸਿਰਿ ਕਾਲੋ॥ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਰਹਸੁ ਨਹੀ ਸਾਚਾ; ਕਿਉ ਛੋਡੈ. ਜਮ ਜਾਲੋ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪਿ; ਜਨਮੁ ਗਇਓ॥

ਅੰਗ ੧੧੨੬:- ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ. ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਭਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਨ ਮਹਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹਉ ਮਮਤਾ; ਕਠਿਨ ਪੀਰ ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਰਸੁ ਰਸਨਾ; ਇਨ ਬਿਧਿ ਤਰੁ ਤੂ ਤਾਰੀ॥੨॥ ਬਹਰੇ ਕਰਨ ਅਕਲਿ ਭਈ ਹੋਛੀ; ਸਬਦ ਸਹਜੁ. ਨਹੀ ਬੂਝਿਆ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮਨਮੁਖਿ ਹਾਰਿਆ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਅੰਧੁ ਨ ਸੂਝਿਆ ॥੩॥ ਰਹੈ ਉਦਾਸੁ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ; ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟਸਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੪॥੨॥੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧॥ ਭੂੰਡੀ ਭੈੜੀ। ਕਰ ਹੱਥ। ਚਰਣ ਪੈਰ। ਨਿਰਬਲਤਾ ਨਾਲ ਖਿਸਰੇ ਖਿਸਕਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਤੁਚਾ ਚਮੜੀ- ਭੂੰਡੀ ਚਾਲ, ਚਰਣ ਕਰ ਖਿਸਰੇ; ਤੁਚਾ ਦੇਹ ਕੁਮਲਾਨੀ॥ ਨੇਤ੍ਰੀ ਧੁੰਧਿ. ਕਰਨ ਭਏ ਬਹਰੇ; ਮਨਮੁਖਿ. ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨੀ॥੧॥ ਅੰਧੁਲੇ; ਕਿਆ ਪਾਇਆ ਜਗਿ ਆਇ॥ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਹੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਚਾਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਹਵਾ. ਰੰਗਿ ਨਹੀ ਹਰਿ

ਰਾਤੀ; ਜਬ ਬੋਲੈ ਤਬ ਫੀਕੇ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪਸਿ; ਪਸੂ ਭਏ. ਕਦੇ ਹੋਹਿ ਨ ਨੀਕੇ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਰਸੁ ਵਿਰਲੀ ਪਾਇਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਜਬ ਲਗੁ. ਸਬਦ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਆਇਆ; ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਏ॥੩॥ ਅਨ ਹੋਰ ਸਾਕਤ ਦਾ। - ਅਨ ਕੋ ਦਰੁ ਘਰੁ. ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਨਸਿ; ਏਕੋ ਦਰੁ ਸਚਿਆਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ॥੪॥੩॥੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੋਵਤ. ਗਲਿ ਫਾਹੀ; ਦਿਨਸੁ ਜੰਜਾਲਿ ਗਵਾਇਆ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ. ਨਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ; ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਕਿਉ ਛੂਟਸਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ॥ ਕਿਆ ਲੇ ਆਵਸਿ. ਕਿਆ ਲੇ ਜਾਵਸਿ; ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਗੁਣਕਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਂਧਉ ਕਵਲੁ ਮਨਮੁਖ ਮਤਿ ਹੋਛੀ; ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧਾ॥ ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਸਦਾ ਸਿਰਿ ਤੇਰੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਗਲਿ ਫੰਧਾ॥੨॥ ਡਗਰੀ ਪੋਲਾ- ਡਗਰੀ ਚਾਲ. ਨੇਤ੍ਰ ਫੁਨਿ ਅਧੁਲੇ; ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਭਾਈ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ, ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਹੈ ਮਾਇਆ; ਅੰਧੁਲਉ, ਧੰਧੁ ਕਮਾਈ॥੩॥ ਖੋਇਓਿ ਮੂਲੁ. ਲਾਭੁ ਕਹ ਪਾਵਸਿ; ਦੁਰਮਤਿ. ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ॥ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਣੇ ॥੪॥੪॥੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਰਾਮੁ ਰਸਨਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਸਿ. ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸਿ; ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿ ਪਛਾਤਾ॥੧॥ ਸੋ ਜਨੁ ਐਸਾ; ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ. ਅਪਰੰਪਰਿ ਰਾਤਾ; ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸੋ॥ ਘਟ ਘਟ

ਅੰਗ ੧੧੨੭:- ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਚੁ ਵੇਸੋ॥੨॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਿਹਵਾ; ਮਿਥਿਆ ਮੈਲੁ. ਨ ਰਾਈ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਪਾਈ॥੩॥ ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਮਿਲਿ ਲਾਹਾ ਪਾਵਸਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ॥ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਹਿ. ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ॥੪॥੫॥੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਰਬ ਧਨੁ ਧਾਰਣੁ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ॥ ਅਮਰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਕਿਰਤਾਰਥ; ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਐ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ; ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ ਭਉ. ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ; ਆਵਤ ਜਾਤ. ਨ ਜਾਨੀ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ. ਕੋ ਮੁਕਤਿ, ਨ ਪਾਵਸਿ; ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ॥੨॥ ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਸਗਲੀ ਪਤਿ ਖੋਵਸਿ; ਭਰਮੁ. ਨ ਮਿਟਸਿ ਗਵਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ. ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਕਬ ਹੀ; ਅੰਧੁਲੇ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰਾ॥੩॥ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮੂਆ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ; ਨਾਨਕ. ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਆ॥੪॥੬॥੭॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੱਗਨ- ਜਗਨ ਹੋਮ. ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ; ਦੇਹ ਦੁਖੀ. ਨਿਤ ਦੂਖ ਸਹੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ; ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਬਿਰਥੇ ਜਗਿ ਜਨਮਾ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਵੈ ਬਿਖੁ ਬੋਲੀ ਬੋਲੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਨਿਹਫਲੁ ਮਰਿ ਭ੍ਰਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਵੇਰੇ ਦੁਪਹਿਰੇ ਸ਼ਾਮ ਤਿਕਾਲ ਤਿੰਨੇ ਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ-

ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ, ਬਿਆਕਰਣ ਵਖਾਣੈ; ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤਿਕਾਲ ਕਰੈ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ. ਮੁਕਤਿ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਉਰਝਿ ਮਰੈ॥੨॥ ਧੋਲਾ ਸਿਖਾ ਚੋਟੀ ਬੋਦੀ- ਡੰਡ ਕਮੰਡਲ ਸਿਖਾ ਸੂਤੁ ਧੋਤੀ; ਤੀਰਥਿ ਗਵਨੁ, ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨੁ ਕਰੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਸੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ॥੩॥ ਜਟਾ ਮੁਕਟੁ ਤਨਿ ਭਸਮ ਲਗਾਈ; ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡਿ. ਤਨਿ ਨਗਨੁ ਭਇਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ; ਕਿਰਤ ਕੈ ਬਾਂਧੈ ਭੇਖੁ ਭਇਆ॥੪॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੰਤ. ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਜਤ੍ਰ ਕਤ੍ਰ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ. ਰਾਖਿ ਲੇ ਜਨ ਕਉ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਨਕ ਝੋਲਿ ਪੀਆ॥੫॥੭॥੮॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ; ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਕੋਈ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ; ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹੋਈ॥੧॥ ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ. ਨ ਕਰਿ; ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ॥ ਅੰਗ ੧੧੨੮:- ਇਸੁ ਗਰਬ ਤੇ; ਚਲਹਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਾਰੇ ਵਰਨ; ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੁ ਤੇ; ਸਭ ਓਪਤਿ ਹੋਈ॥੨॥ ਮਾਟੀ ਏਕ; ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਘੜ੍ਹੈ- ਬਹੁ ਬਿਧਿ; ਭਾਂਡੇ ਘੜੈ ਕੁਮ੍ਹਾਰਾ॥੩॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ; ਦੇਹੀ ਕਾ ਆਕਾਰਾ॥ ਘਟਿ ਵਧਿ ਕੋ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ॥੪॥ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕ; ਇਹੁ ਜੀਉ, ਕਰਮ ਬੰਧੁ ਹੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੫॥੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੋਗੀ ਗ੍ਰਿਹੀ ਪੰਡਿਤ ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਏ ਸੂਤੇ; ਅਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰੀ॥੧॥ ਮੱਤਾ- ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ; ਰਹਿਆ ਸੋਇ॥ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ; ਨ ਮੂਸੈ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋ ਜਾਗੈ; ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ॥ਵੱਸ=ਗਤਿ- ਪੰਚ ਦੂਤ; ਓਹੁ ਵਸਗਤਿ ਕਰੈ॥੨॥ ਸੋ ਜਾਗੈ; ਜੋ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਆਪਿ ਮਰੈ; ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੈ॥੩॥ ਸੋ ਜਾਗੈ; ਜੋ ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਪਰ=ਕਿਰਤਿ- ਪਰਕਿਰਤਿ ਛੋਡੈ; ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ॥੪॥ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਵਿਚਿ; ਜਾਗੈ ਕੋਇ॥ ਜਮੈ ਕਾਲੈ ਤੇ; ਛੂਟੈ ਸੋਇ॥੫॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕ; ਜਨੁ ਜਾਗੈ ਸੋਇ॥ਨੇਤ੍ਰੀਂ- ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ; ਜਾ ਕੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਹੋਇ॥੬॥੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜਾ ਕਉ ਰਾਖੈ. ਅਪਣੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਸਾਚੇ ਲਾਗੈ; ਸਾਚਾ ਫਲੁ ਪਾਈ॥੧॥ ਰੇ ਜਨ; ਕੈ ਸਿਉ ਕਰਹੁ ਪੁਕਾਰਾ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੋਆ; ਹੁਕਮੇ ਵਰਤਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਹੁ ਆਕਾਰੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਧਾਰਾ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੈ; ਕਰਤ. ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ॥੨॥ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ; ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ; ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਸੋਇ॥ ਐਸਾ ਬੂਝਹੁ; ਭਰਮਿ. ਨ ਭੂਲਹੁ ਕੋਇ॥੪॥੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮੈ ਕਾਮਣਿ; ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਜੇਹਾ ਕਰਾਏ; ਤੇਹਾ ਕਰੀ ਸੀਗਾਰੁ॥੧॥ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਾਂ ਕਰੇ ਭੋਗੁ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ; ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜੋਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ; ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਈ॥ ਜਾਂ ਆਪੇ ਵਰਤੈ; ਏਕੋ ਸੋਈ॥੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਪਿਰਮ ਕਸਾਈ॥ ਮਿਲਉਗੀ ਦਇਆਲ; ਪੰਚ ਸਬਦ ਵਜਾਈ॥੩॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋਇ॥੪॥੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸੋ ਮੁਨਿ; ਜਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰੇ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੇ॥੧॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਕੋਈ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ॥ ਮਨੁ ਖੋਜਤ; ਨਾਮੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਮੂਲੁ ਮੋਹੁ ਕਰਿ; ਕਰਤੈ ਜਗਤੁ

ਉਪਾਇਆ॥ ਮਮਤਾ ਲਾਇ; ਭਰਮਿ ਭੁੋਲਾਇਆ॥੨॥ ਇਸੁ ਮਨ ਤੇ; ਸਭ ਪਿੰਡ ਪਰਾਣਾ॥ ਮਨ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ; ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸਮਾਣਾ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੧੨੯:- ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ; ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗੈ; ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ॥੪॥ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ; ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਵਸੈ; ਅਤੀਤੁ ਅਨਰਾਗੀ॥੫॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ; ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥੬॥੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਭਵਜਲੁ. ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣਹਾਰਾ॥੧॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਲਿ॥ ਸਦ ਹੀ ਨਿਬਹੈ; ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ; ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਾ॥੨॥ ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਦੇਵਣਹਾਰੇ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ॥੩॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥੪॥੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥-ਉਧ=ਰੇ- ਨਾਮੇ ਉਧਰੇ; ਸਭਿ ਜਿਤਨੇ ਲੋਅ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ; ਜਿਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ॥ਉ=ਧਾਰਣਹਾਰੁ- ਆਪਿ ਉਧਰੇ; ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਣਹਾਰੁ ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਮਨਮੁਖ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਅਉਖੇ ਹੋਵਹਿ; ਚੋਟਾ ਖਾਹਿ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਦੇਵੈ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੪॥੭॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਸਨਕਾਦਿਕ ਉਧਾਰੇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਗਤਿ ਸਾਚੀ ਹੋਇ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ; ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੈ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੩॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵੇਖਣਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੪॥੮॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਮਾਥੈ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ॥੧॥ਦੁ=ਲਭ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਦੁਲਭੁ ਹੈ ਭਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਜਨ ਭਾਲਹਿ ਸੋਇ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੨॥ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਹਿ; ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੁ॥੩॥ ਸੋ ਸੇਵਹੁ; ਜੋ ਕਲ ਰਹਿਆ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿ॥੪॥੯॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ; ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਨਾ ਰੁਤਿ; ਨ ਕਰਮ ਥਾਇ ਪਾਹਿ॥੧॥ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਸਾਚਾ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਖੋਜਿ; ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥੨॥ ਅੰਗ ੧੧੩੦:- ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਤਿਹੁ ਲੋਇ॥੩॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਕੁ; ਹੋਰ ਰੁਤਿ. ਨ ਕਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਜਮਾਈ॥੪॥੧੦॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਮੁਖ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਹਿ ਅਧਿਕਾਈ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ. ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ॥੧॥ਬੁੱਝਾਈ- ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਹਉਮੈ ਰੋਗੀ

ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਹਿ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ; ਮਮਤਾ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ॥੨॥ ਇਕਿ ਆਪੇ ਕਾਢਿ ਲਏ, ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ; ਗੁਰ ਸੇਵਾ. ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੋ ਪਾਇਆ; ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥੩॥ ਚਉਥੀ ਪਦਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਰਤਹਿ; ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥੪॥ ਸਿਰਿਕਾਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ- ਏਕਸੁ ਕੀ. ਸਿਰਿਕਾਰ ਏਕ; ਜਿਨਿ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰ ਉਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਚਾ ਏਕੋ; ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ॥੫॥੧॥੧੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਬਿਧਾ. ਸਦਾ ਹੈ ਰੋਗੀ; ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਹਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਵਹਿ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ; ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਮਤਾ ਕਾਲਿ ਸਭਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ; ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਹੈ ਸਿਰਿ ਕਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ. ਜਮੁ ਨੇੜਿ, ਨ ਆਵੈ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਾ॥੨॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਸੇ ਜਗ ਮਹਿ ਕਾਹੇ ਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ. ਕਦੇ ਨ ਕੀਨੀ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਪੂਰੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੪॥੨॥੧੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ. ਦੁਖਿ ਮਰੈ; ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਚਿ. ਕਦੇ ਨ ਨਿਕਲੈ; ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਮਨਮੁਖਿ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ. ਨ ਕੀਨੀ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਭਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਏ; ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਲਾਏ॥ ਅੰਗ ੧੧੩੧:- ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਜਿਸ ਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਏ; ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ. ਜੋ ਹਰਿ ਲਾਗੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਧਰਹਿ ਪਿਆਰੁ॥੩॥ ਤਿਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਮਿਲੈ. ਤਾਂ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈ; ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਧਿਆਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਰੇਣੁ. ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਾਈਐ; ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥੪॥੩॥੧੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ. ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਚਾ; ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਸੋਈ॥ ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਤਾਂ ਤਨਿ ਦੂਖੁ. ਨ ਹੋਈ॥੧॥ ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਭਗਤਿ ਨ ਪਾਈਐ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੂਲੁ ਗਵਾਵਹਿ. ਲਾਭੁ ਮਾਗਹਿ; ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਕਿਦੂ ਹੋਈ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਸਦਾ ਹੈ ਸਿਰ ਊਪਰਿ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਈ॥੨॥ ਬਹਲੇ ਭੇਖ ਭਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਲੂਝਹਿ ਬਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ; ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿ; ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ

ਪਤਿ ਪਾਈ॥੪॥੪॥੧੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨਮੁਖ ਆਸਾ. ਨਹੀ ਉਤਰੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ॥ ਉਦਰੁ ਪੇਟ। ਨੈ ਨਦੀ। ਸਾਣੁ ਬਰਾਬਰ। ਪਚਾਏ ਸਾੜੇ- ਉਦਰੁ ਨੈ ਸਾਣੁ. ਨ ਭਰੀਐ ਕਬਹੂ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਪਚਾਏ॥੧॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ. ਰਾਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ. ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਿ ਭਾਗੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਦੂਜੈ ਲਾਏ॥੨॥ ਤਿਸ ਨੋ ਕਿਹੁ ਕਹੀਐ. ਜੇ ਦੂਜਾ ਹੋਵੈ; ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ॥੩॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ. ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ; ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥੫॥੧੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰੇਤ. ਜਿਨ੍ਹੀ. ਰਾਮੁ ਨ ਪਛਾਤਾ; ਸਤਜੁਗਿ ਪਰਮਹੰਸ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਦੁਆਪੁਰਿ ਤ੍ਰੇਤੈ ਮਾਣਸ ਵਰਤਹਿ; ਵਿਰਲੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥੧॥ ਕਲਿ ਮਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਲਖੈ. ਜਨੁ ਸਾਚਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਆਪਿ ਤਰੇ. ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ; ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੨॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਗੁਣ ਕਾ ਦਾਤਾ; ਅਵਗਣ. ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥

ਅੰਗ ੧੧੩੨:- ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ. ਸੇ ਜਨ ਸੋਹੇ; ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥੩॥ ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ; ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹੈ. ਸੁ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥੪॥੬॥੧੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ ਲੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਵੈ; ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ. ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਸਭ ਇਛ ਪੁਜਾਵਣਹਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਆ. ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੨॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ; ਹੋਰ ਥੈ ਸੁਖੁ. ਨ ਪਾਹਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਆ ਦਾਤਾ; ਸੇ. ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਫਿਰਿ. ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਧਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ॥੪॥੭॥੧੭॥ ਜੱਗ=ਤੁ-

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ. ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ; ਭੂਲਾ ਚੋਟਾ ਖਾਈ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ. ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ; ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ. ਨ ਪਾਈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਸਦ ਲਾਗਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੇ. ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹੰ=ਕਾਰੁ- ਭੇਖ ਕਰੈ. ਬਹੁਤੁ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ; ਅੰਤਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਦਰ ਦਰ ਬਾਰੁ ਵਿੱਚ- ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਾ ਭੂਖ, ਅਤਿ ਬਹੁਤੀ; ਭਉਕਤ ਫਿਰੈ ਦਰ ਬਾਰੁ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ. ਫਿਰਿ ਜੀਵਹਿ; ਤਿਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੩॥ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ; ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੮॥੧੮॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਉਮੈ

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਇਆ; ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਦੁਖ ਖਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਹਲਕੁ. ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ; ਬਿਨੁ ਬਿਬੇਕ. ਭਰਮਾਇ॥੧॥ ਮਨਮੁਖਿ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੈਸਾਰਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ; ਹਰਿ ਸਿਉ. ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਸੂਆ ਕਰਮ ਕਰੈ. ਨਹੀ ਬੂਝੈ; ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੋ ਹੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ; ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਰਿਦੈ ਸਦ ਵਸਿਆ; ਪਾਇਆ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਚੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ; ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ॥

ਅੰਗ ੧੧੩੩:- ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ॥੪॥੯॥੧੯॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਹੁ; ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਫਾਥੇ ਜਮ ਜਾਲਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ; ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਪੋਲਾ ਨਾਲਾ ਲ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਮੇਰੈ ਨਾਲਾ॥੧॥ਉੱਚਰੈ- ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ; ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਹਰਿ ਉਚਰੈ॥ ਸਾਸਨਾ ਸਜ਼ਾ, ਗਮੁ ਸ਼ੋਕ- ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਲਕੁ; ਗਮੁ. ਨ ਕਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤਾ ਉਪਦੇਸੈ; ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਿਆਰੇ॥ ਪੁਤ੍ਰ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਛੋਡਹੁ; ਜੀਉ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹੈ; ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਨ ਛੋਡਾ; ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ॥੨॥ ਸ਼ੁਕ੍ਰਾਚਾਰਜ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸੰਡਾ ਮਰਕਾ,ਦੈਂਤਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸਨ- ਸੰਡਾ ਮਰਕਾ; ਸਭਿ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਆਪਿ ਵਿਗੜਿਆ; ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾੜੇ॥ ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਹਿ; ਮੰਤ੍ਰੁ ਪਕਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਰਾਖਾ ਹੋਇ; ਰਘੁਰਾਇਆ॥੩॥ ਅਤਿ ਅਤਿਅੰਤ- ਹਾਥਿ ਖੜਗੁ ਕਰਿ ਧਾਇਆ; ਅਤਿ ਅਹੰਕਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਕਹਾ; ਤੁਝੁ ਲਏ ਉਬਾਰਿ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭੈਆਨ ਰੂਪੁ; ਨਿਕਸਿਆ ਥੰਮ੍ ਉਪਾੜਿ॥ ਹਰਣਾਖਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ; ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਲੀਆ ਉਬਾਰਿ ॥੪॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ॥ਇੱਕੀਹ- ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਕੇ; ਇਕੀਹ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੰਤ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੫॥੧੦॥੨੦॥ ਦੈਂਤ- ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਪੇ ਦੈਤ ਲਾਇ ਦਿਤੇ, ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ; ਆਪੇ ਰਾਖਾ ਸੋਈ॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ; ਤਿਨ ਮਨਿ. ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ॥੧॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ; ਭਗਤਾ ਕੀ ਰਖਦਾ ਆਇਆ॥ ਹਿੰਦੂ ਮਤਿ, ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਠ ਕਰਕੇ, ਦੇਵਤੇ, ਪਿੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਹੱਥ ਅਥਵਾ ਅਰਘੇ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕਰਮੁ ਤਰਪਣ ਹੈ। ਦੈਂਤ- ਦੈਤ ਪੁਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ, ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤਰਪਣੁ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਣੈ; ਸਬਦੇ, ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਦੁਬਿਧਾ. ਸਬਦੇ ਖੋਈ॥ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ. ਜੋ ਸਚਿ ਰਾਤੇ; ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਈ॥੨॥ ਮੂਰਖ ਦੁਬਿਧਾ ਪੜਹਿ. ਮੂਲੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਦੈਂਤੁ- ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ; ਦੁਸਟੁ ਦੈਤੁ ਚਿੜਾਇਆ॥੩॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ. ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜੈ, ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡੈ; ਡਰੈ ਨ. ਕਿਸੈ ਦਾ ਡਰਾਇਆ॥ਦੈਂਤੈ- ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਾ; ਦੈਤੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ॥੪॥ ਆਪਣੀ ਪੈਜ ਆਪੇ ਰਾਖੈ; ਭਗਤਾਂ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਖੀਂ- ਨਾਨਕ. ਹਰਣਾਖਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ; ਅੰਧੈ. ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ, ਨ ਪਾਈ॥੫॥੧੧॥੨੧॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਗਿ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ, ਪਗਿ ਲਾਇਣੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਭਜੁ; ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇਣੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਣੁ॥
ਅੰਗ ੧੧੩੪:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਵਜਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਮੇਲਿ; ਹਰਿ ਗਾਇਣੁ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਲੇ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ॥੨॥ ਨ੍ਹਾਇਣੁ- ਗੁਰ ਸਾਧੂ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨ ਸਰਿ ਨਾਇਣੁ॥ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਏ ਗਾਵਾਇਣੁ॥੩॥ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਾਇਣੁ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੇਲਿ; ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਦਸਾਇਣੁ॥੪॥੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪॥ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸਫਲ ਸਾ ਘਰੀ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ; ਸਭਿ ਦੁਖ ਪਰਹਰੀ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ. ਸਿੰਧੁ ਭਉ ਤਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਗਜੀਵਨੁ ਧਿਆਇ ਮਨਿ; ਹਰਿ ਸਿਮਰੀ॥ ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ; ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਪਰਹਰੀ॥੨॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ; ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਪਰੀ॥ਸੁਰ-ਸਰੀ- ਇਸਨਾਨੁ ਕੀਓ; ਅਠਸਠਿ ਸੁਰਸਰੀ॥੩॥ ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਉ; ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਤਾਰਿਓ ਤਾਰਣ ਹਰੀ॥੪॥੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪॥
ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ। ਜਪਮਾਲੀ ਪੋਲਾ- ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰਣੀ; ਸਾਰੁ ਜਪਮਾਲੀ॥ ਹਿਰਦੈ ਫੇਰਿ; ਚਲੈ ਤੁਧੁ ਨਾਲੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਬਨਵਾਲੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਤੂਟਿ ਗਈ ਮਾਇਆ ਜਮ ਜਾਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ; ਘਾਲਿ ਜਿਨਿ ਘਾਲੀ॥ ਤਿਸੁ ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ; ਸਚੀ ਟਕਸਾਲੀ॥੨॥ ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਗੁਰਿ. ਅਗਮ ਦਿਖਾਲੀ॥ ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ; ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲੀ॥੩॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ; ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਾਰਹੁ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ॥੪॥੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਭਿ ਘਟ ਤੇਰੇ; ਤੂ ਸਭਨਾ ਮਾਹਿ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ; ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪੁ॥ ਹਉ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ; ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਪੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਸਭ ਤੇਰੈ ਵਸਿ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਉ; ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਭਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਨੇੜੈ; ਕੋਇ ਨ ਜਾਵੈ॥੩॥ ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸਭਤੈ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ; ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ॥੪॥੪॥
ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ. ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ; ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ;
ਅੰਗ ੧੧੩੫:- ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਿਰਦੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ॥੧॥ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਜਪੀਐ; ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਧਾਤੂ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਤਿਨ ਕਾਰਜ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿ॥ ਤਿਨ ਚੂਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕਨ ਕੀ; ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ॥੨॥ ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਤਾਂ ਕਿਛੁ

ਕੀਜੈ; ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ. ਹਰਿ ਬਾਹਰਿ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ. ਸੋਈ ਭਲ ਹੋਸੀ; ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ॥੩॥ ਹਰਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ. ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੇ; ਓਹੁ. ਪੂਛਿ ਨ ਕਿਸੈ, ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ; ਜਿਨਿ ਮੇਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੪॥੧॥੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪॥ ਤੇ ਸਾਧੂ. ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਜਿਨ ਜਪਿਆ. ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ. ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਤਿਨ ਕਉ. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਗਤ ਪਿਤ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕੀਜੈ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਨ ਮਤਿ ਊਤਮ. ਤਿਨ ਪਤਿ ਊਤਮ; ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ॥੨॥ ਜਿਨ. ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ, ਨ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾਢੇ ਮਾਰੀ॥ ਤੇ ਨਰ ਨਿੰਦਕ. ਸੋਭ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਤਿਨ ਨਕ ਕਾਟੇ. ਸਿਰਜਨਹਾਰੀ॥੩॥ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਵੈ. ਆਪੇ ਬੋਲੈ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ॥ ਹਰਿ. ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ, ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲਸੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ॥ ੪॥੨॥੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਾਂਈਂ- ਸਤਸੰਗਤਿ. ਸਾਈ ਹਰਿ ਤੇਰੀ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੁਨਣੇ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿਆ. ਮਨੁ ਭੀਨਾ; ਤਿਨ ਹਮ ਸ੍ੇਵਹ ਨਿਤ ਚਰਣੇ॥੧॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਗਜੀਵਨੁ ਹਰਿ; ਧਿਆਇ ਤਰਣੇ॥ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੇ; ਨ ਜਾਹੀ ਜਿਹਵਾ ਇਤੁ ਗਨਣੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ. ਹਰਿ ਗਾਵਹੁ; ਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਣੇ॥ ਜੋ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣੇ ਗੁਰ ਕੇਰਾ; ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵੈ. ਹਰਿ ਸੁਖ ਘਣੇ ॥੨॥ਮਾਤਾ ਪੋਲਾ- ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੰਸੁ. ਧੰਨੁ ਸੁ ਪਿਤਾ; ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਤਾ. ਜਿਨਿ ਜਨ ਜਣੇ॥ ਜਿਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਧਿਆਇਆ. ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਸੇ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ. ਹਰਿ ਜਨ ਬਣੇ॥੩॥ਭਗਤਾਂ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੇ; ਵਿਚਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਧਰਣੇ॥ ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਪਵਣੇ॥੪॥੩॥੭॥

ਅੰਗ ੧੧੩੬:- ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਗਲੀ ਥੀਤਿ; ਪਾਸਿ ਡਾਰਿ ਰਾਖੀ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ- ਅਸਟਮ ਥੀਤਿ; ਗੋਵਿੰਦ ਜਨਮਾ ਸੀ॥੧॥ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਵਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਨੂੰ, ਮਤੀਰੇ 'ਚ ਗਲ਼ੀ ਕੱਢ ਕੇ, ਉਸ 'ਚ ਪੱਥਰ ਦੀ ਵੱਟੀ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।ਅਸਟਮੀ ਥਿੱਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਪਖੰਡੀ ਪੰਡਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ,ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਜੰਮੇ ਹਨ।ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰਮਿ 'ਚ ਭੂਲੇ ਪਖੰਡੀ ਨਰ ਪੁਰਸ਼, ਅਜੇਹੀਆਂ ਕਚਰਾਇਣ ਕਚਿਆਈ ਵਾਲੀਆਂ ਖਚਰ ਬਿਧੀਆਂ ਕਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਨਰ; ਕਰਤ ਕਚਰਾਇਣ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ; ਨਾਰਾਇਣ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਪੰਜੀਰੁ; ਖਵਾਇਓ ਚੋਰ॥ ਓਹੁ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ; ਰੇ ਸਾਕਤ ਢੋਰ॥੨॥ ਸਗਲ ਪਰਾਧ; ਦੇਹਿ ਲੋਰੋਨੀ॥ ਸੋ ਮੁਖੁ ਜਲਉ; ਜਿਤੁ ਕਹਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਜੋਨੀ॥੩॥ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ; ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ॥੪॥੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਊਠਤ ਸੁਖੀਆ; ਬੈਠਤ ਸੁਖੀਆ॥ ਬੁੱਝੀਆ- ਭਉ ਨਹੀ ਲਾਗੈ; ਜਾਂ

ਐਸੇ ਬੁਝੀਆ॥੧॥ ਰਾਖਾ ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਇ ਅਚਿੰਤਾ; ਜਾਗਿ ਅਚਿੰਤਾ॥ ਜਹਾ ਕਹਾਂ; ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਵਰਤੰਤਾ॥੨॥ਬਾ-ਹਰਿ- ਘਰਿ ਸੁਖਿ ਵਸਿਆ; ਬਾਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥੩॥੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਹ ਮਹੀਨਾ ਰਮਦਾਨਾ ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦਾ। ਰਮਦੱਾਨਾ- ਵਰਤ ਨ ਰਹਉ; ਨ ਮਹ ਰਮਦਾਨਾ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ; ਜੋ ਰਖੈ ਨਿਦਾਨਾ॥੧॥ਗੁਸਾਂਈਂ,ਅੱਲਹੁ- ਏਕੁ ਗੁਸਾਈ ਅਲਹੁ ਮੇਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ; ਦੁਹਾਂ ਨੇਬੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੱਜ। ਕੱਾਬੈ। ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਉ ਨ ਤੀਰਥ ਪੂਜਾ॥ ਏਕੋ ਸੇਵੀ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ॥੨॥ ਪੂਜਾ ਕਰਉ ਨ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਉ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ; ਲੇ ਰਿਦੈ ਨਮਸਕਾਰਉ॥੩॥ ਨਾ ਹਮ ਹਿੰਦੂ. ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਅੱਲਹ- ਅਲਹ ਰਾਮ ਕੇ; ਪਿੰਡੁ ਪਰਾਨ॥੪॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ; ਇਹੁ ਕੀਆ ਵਖਾਨਾ॥ ਗੁਰ ਪੀਰ ਮਿਲਿ; ਖੁਦਿ ਖਸਮੁ ਪਛਾਨਾ॥੫॥੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਰਗੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ। ਬੰਧਿ-ਆਨੀ- ਦਸ ਮਿਰਗੀ; ਸਹਜੇ ਬੰਧਿਆਨੀ॥ ਬਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਪਾਂਚ ਮਿਰਗ ਬੇਧੇ; ਸਿਵ ਕੀ ਬਾਨੀ॥੧॥ਚੜ੍ਹਿਓ- ਸੰਤਸੰਗਿ ਲੇ ਚੜਿਓ ਸਿਕਾਰ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ; ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਹਥੀਆਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਖੇਰ ਬਿਰਤਿ; ਬਾਹਰਿ ਆਇਓ ਧਾਇ॥ ਅਹੇਰਾ ਪਾਇਓ; ਘਰ ਕੈ ਗਾਂਇ॥੨॥ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ; ਘਰਿ ਆਣੇ ਹਾਟਿ॥ ਪੋਲਾ ਚੁਖ ਥੋੜਾ - ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੇ ਗਏ; ਬਾਂਢੇ ਬਾਟਿ॥੩॥ ਏਹੁ ਅਹੇਰਾ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ ਘਰਿ; ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ॥੪॥੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲੋਚਿ ਚਾਹ ਕੇ- ਜੇ ਸਉ ਲੋਚਿ ਲੋਚਿ; ਖਾਵਾਇਆ॥ ਸਾਕਤ; ਹਰਿ ਹਰਿ. ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਆ॥੧॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਲੇਹੁ ਮਤੇ॥ਪਰਮ-ਗਤੇ- ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਹੁ ਪਰਮਗਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਥਰ ਕਉ; ਬਹੁ ਨੀਰੁ ਪਵਾਇਆ॥ ਨਹ ਭੀਗੈ; ਅਧਿਕ ਸੂਕਾਇਆ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੧੩੭:- ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ; ਮੂਰਖੈ ਸੁਨਾਇਆ॥ ਜੈਸੇ; ਦਹ ਦਿਸ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਇਆ॥੩॥ ਕਣ ਦਾਣੇ। ਖਲਹਾਨੁ ਖਲਵਾੜੇ- ਬਿਨੁ ਕਣ. ਖਲਹਾਨੁ; ਜੈਸੇ. ਗਾਹ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਉ ਸਾਕਤ ਤੇ; ਕੋ ਨ ਬਰਾਸਾਇਆ॥੪॥ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ; ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭਿ ਬਣਤ ਬਣਾਇਆ॥੫॥੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਜਿਨਿ ਰਚਿਓ ਸਰੀਰ॥ ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਏ; ਤਿਸ ਕਉ ਪੀਰ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ; ਜੀਅ ਕੈ ਕਾਮ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ; ਜਾ ਕੀ ਸਦ ਛਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਨ; ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਬਿਨਸੀ ਬਿਪਰੀਤਿ॥੨॥ ਪਾਰਣਾ ਆਸਰਾ- ਮੀਤ ਹੀਤ ਧਨੁ; ਨਹ ਪਾਰਣਾ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਮੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ॥੩॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ; ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਜਾਣੀ॥੪॥੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦ-ਯੁ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯੁ ਔਂਕੜ ਸਹਿਤ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਆਗੈ ਦਯੁ; ਪਾਛੈ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਮਧਿ ਵਿਚਲੇ। ਭਾਗਿ ਹਿੱਸੇ ਰਿਦੇ 'ਚ। ਵਿਚਲੇ ਹਿੱਸੇ ਭਾਵ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ 'ਚ- ਮਧਿਭਾਗਿ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾਇਣ॥੧॥ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਣ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗ੍ਰਿਹ ਭਉਣ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਕਰਨ ਸੁਣਿ ਜੀਵੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਅਮਰ ਥਿਰੁ ਥੀਵੇ॥੨॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜੇ; ਦਰਬਾਰੇ ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ; ਲੀਏ ਮਿਲਾਏ॥

ਸਰਣਾ-ਗਤਿ- ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ॥੪॥੭॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਟਿ ਮਨੋਰਥ; ਆਵਹਿ ਹਾਥ॥ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੈ ਸੰਗੀ ਪਾਂਥ॥੧॥ ਗੰਗਾ ਜਲੁ; ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ॥ ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ; ਪੀਵਤ ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਜਾ ਜਾਪ ਤਾਪ; ਇਸਨਾਨ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ; ਭਏ ਨਿਹਕਾਮ॥੨॥ ਸਾਦਨ ਸੁਆਦ, ਕੱਪੜੇ। ਦਰਬਾਰ ਕਚਹਿਰੀਆਂ। ਸਾਦਨ ਪੋਲਾ- ਰਾਜ ਮਾਲ; ਸਾਦਨ ਦਰਬਾਰ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ; ਪੂਰਨ ਆਚਾਰ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਇਹੁ ਕੀਆ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਛਾਰੁ॥੪॥੮॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਹੱਲੇ ਛੇਵੇਂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਤਿਲ ਜਿੰਨੀ ਭੀ ਜ਼ਹਿਰ ਦੀ ਲੇਪੁ ਛੋਹ ਅਸਰ, ਮੂਲਿ ਉੱਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਲਾਗੋ ਲੱਗਿਆ- ਲੇਪੁ ਨ ਲਾਗੋ; ਤਿਲ ਕਾ ਮੂਲਿ॥ ਦੁਸਟੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਮੂਆ; ਹੋਇ ਕੈ ਸੂਲ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਆਪਿ॥ ਪਾਪੀ ਮੂਆ; ਗੁਰ ਪਰਤਾਪਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ; ਜਨਿ ਆਪਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਇਆਣਾ ਪਾਪੀ; ਓਹੁ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ ਮਾਤ ਪਿਤਾ; ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ॥ਕਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮਾਥਾ; ਈਹਾਂ ਊਹਾ ਕਾਲਾ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਮਲੇਛੁ ਪਾਪੀ ਪਚਿਆ; ਭਇਆ ਨਿਰਾਸੁ॥੪॥੯॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਖੂਬੁ ਖੂਬੁ. ਖੂਬੁ ਖੂਬੁ; ਖੂਬੁ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ॥ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ; ਝੂਠੁ ਦੁਨੀ ਗੁਮਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਗਜ ਉੱਤਮ ਸ਼ੁੱਧ ਰਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ- ਨਗਜ. ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ; ਦੀਦਾਰੁ ਅਪਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੧੧੩੮:- ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਛਾਰੁ॥੧॥ ਅ-ਚਰਜੁ- ਅਚਰਜੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ; ਤੇਰੇ ਕਦਮ ਸਲਾਹ॥ ਗਨੀਵ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ; ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ॥੨॥ਨੀ-ਧਰਿਆ- ਨੀਧਰਿਆ ਧਰ; ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ॥ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੁ; ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਧਿਆਇ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਖੁਦਿ ਖਸਮ ਮਿਹਰਵਾਨ॥ਅੱਲਹੁ- ਅਲਹੁ ਨ ਵਿਸਰੈ; ਦਿਲ ਜੀਅ ਪਰਾਨ॥੪॥੧੦॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ਲਹ-ਹੁ- ਸਾਚ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹਹੁ॥ਸਹਹੁ- ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ; ਸਤਿ ਕਰਿ ਸਹਹੁ॥੧॥ਰਹ-ਹੁ- ਜੀਵਤ ਜੀਵਤ; ਜੀਵਤ ਰਹਹੁ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਨਿਤ ਉਠਿ ਪੀਵਹੁ॥ਕਹ-ਹੁ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਰਸਨਾ ਕਹਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ; ਇਕ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ॥੨॥੧੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਏ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟਾਏ॥੧॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਉ॥ ਪੂਰਬਿ ਕਰਮ ਲਿਖੇ; ਗੁਣ ਗਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਹੋਵੈ ਉਧਾਰੁ॥ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦੁਆਰ॥੨॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ; ਚਰਣ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ॥ ਧੂਰਿ ਬਾਛਹਿ; ਸਭਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵਾ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ; ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ॥੪॥੧੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਕੰਠਿ ਲਗਾਵੈ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ; ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਪਾਪੀ ਤੇ; ਰਾਖੇ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਪਾਪੀ ਕੀ ਗਤਿ. ਕਤਹੂ ਨਾਹੀ; ਪਾਪੀ ਪਚਿਆ ਆਪ ਕਮਾਇਣ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਸ ਰਾਮ ਜੀਉ; ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਹੋਈ ਬਿਪਰੀਤਿ॥੨॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ; ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ

ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਦੋਖੀ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਆਇ ਨ ਜਾਈ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥੪॥੧੩॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੀਧਰ ਮੋਹਨ ਸਗਲ ਉਪਾਵਨ; ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ਮੱਤਾ- ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ. ਕਰਹਿ ਅਨ ਸੇਵਾ; ਕਵਨ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਮਾਤਾ॥੧॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਤੂ ਗੋਵਿਦ ਭਾਜੁ॥ਬਿਗ=ਰਸਿ- ਅਵਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਮੈ ਦੇਖੇ; ਜੋ ਚਿਤਵੀਐ. ਤਿਤੁ ਬਿਗਰਸਿ ਕਾਜੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਿ. ਦਾਸੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ; ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨਾ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ. ਤਿਨ ਨਿੰਦਹਿ; ਨਿਗੁਰੇ ਪਸੂ ਸਮਾਨਾ ॥੨॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ. ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ; ਸਾਕਤ ਕਹਤੇ ਮੇਰਾ॥

ਅੰਗ ੧੧੩੯:- ਅਹੰਬੁਧਿ ਦੁਰਮਤਿ ਹੈ ਮੈਲੀ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ.; ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ॥੩॥ ਹੋਮ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਸਭਿ ਸੰਜਮ; ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ. ਨਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਮਿਟਿਆ ਆਪੁ. ਪਏ ਸਰਣਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ॥੪॥੧॥੧੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਿ੍ਹਿ, ਉਦਾਸਾਏ ਵਿਰੱਕਤ, ਉਦਾਸੀਨ- ਬਨ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ, ਤ੍ਰਿਣ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਪੇਖਿਓ ਉਦਾਸਾਏ॥ ਦੰਡਧਾਰ ਜਟਧਾਰੈ ਪੇਖਿਓ; ਵਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥਾਏ॥੧॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਪੇਖਿਓ; ਮਨ ਮਾਏ॥ ਊਭ ਪਇਆਲ ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੂਰਨ; ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਗ ਭੇਖ ਸੰਨਿਆਸੈ ਪੇਖਿਓ; ਜਤਿ ਜੰਗਮ ਕਾਪੜਾਏ॥ ਨਟਾਂ ਦੇ ਨਾਟਿਕ ਤਮਾਸ਼ੇ। ਨਿਰਤਾਏ ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ- ਤਪੀ ਤਪੀਸੁਰ, ਮੁਨਿ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ; ਨਟ ਨਾਟਿਕ ਨਿਰਤਾਏ॥੨॥ ਚਹੁ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ. ਖਟ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ; ਦਸ ਅਸਟੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਾਏ॥ ਸਭ ਮਿਲਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਨਹਿ; ਤਉ ਕਿਸ ਤੇ ਕਹਉ ਦੁਰਾਏ॥੩॥ ਅ=ਗਹ- ਅਗਹ ਅਗਹ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ; ਨਹ ਕੀਮ ਕੀਮ, ਕੀਮਾਏ॥ ਪਰਗਟੀ=ਆਏ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ; ਜਿਹ ਘਟਿ ਪਰਗਟੀਆਏ॥੪॥੨॥੧੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੁੱਝੈ- ਨਿਕਟਿ ਬੁਝੈ; ਸੋ ਬੁਰਾ. ਕਿਉ ਕਰੈ॥ ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ; ਨਿਤ ਡਰਤਾ ਫਿਰੈ॥ ਹੈ ਨਿਕਟੇ; ਅਰੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਸਭ ਮੋਹੀ ਮਾਇਆ॥੧॥ ਨੇੜੈ ਨੇੜੈ; ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੇਦੁ; ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਲਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਕਟਿ ਨ ਦੇਖੈ; ਪਰ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ॥ ਦਰਬੁ ਹਿਰੈ; ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਖਾਇ॥ ਪਈ ਠਗਉਰੀ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ. ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ; ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਿਆ॥੨॥ ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਨੈ; ਬੋਲੈ ਕੂੜੁ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਮੂਠਾ ਹੈ ਮੂੜੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ; ਦਿਸੰਤਰਿ ਜਾਇ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ; ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥੩॥ ਮਸਤਕਿ ਸ਼ਰੋਮਣੀ। ਕਰਮੁ ਭਾਗ। ਲਿਲਾਟ ਮੱਥੇ- ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ; ਲਿਲਾਟ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਪਾਟ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਟੇ ਸੋਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ ਕੋਇ॥੪॥੩॥੧੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ; ਤਿਸੁ ਕਉਨੁ ਮਾਰੈ॥ ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਅੰਤਰਿ; ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੈ ॥ ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ; ਚਿਤਵਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਸੋ ਹੋਵੈ; ਜਿ ਕਰੈ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀ॥੧॥ ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ. ਤੇਰੈ ਦਰਵਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ; ਨਿਰਭਉ

ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਤਿਨਿ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕੀਆ; ਏਕੁ ਪਰਾਤਾ॥ ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ; ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਇ॥ ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ; ਦੂਜਾ ਕੋਇ॥੨॥ ਮਾਣਸ ਮਨੁੱਖ। ਬਾਣਿ ਆਦਤ - ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ; ਮਾਣਸ ਬਾਣਿ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਏਕ ਟੇਕ ਏਕੋ ਆਧਾਰੁ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥੩॥ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ; ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੧੧੪੦:- ਤਿਸ ਕਾ ਰਾਖਾ; ਏਕੋ ਸੋਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਅਪੜਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ॥੪॥੪॥੧੭॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੜੀਐ ਬੱਝੀਐ- ਤਉ ਕੜੀਐ; ਜੇ ਹੋਵੈ ਬਾਹਰਿ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ; ਜੇ ਵਿਸਰੈ ਨਰਹਰਿ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ; ਜੇ ਦੂਜਾ ਭਾਏ॥ ਕਿਆ ਕੜੀਐ; ਜਾਂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ॥੧॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਕੜੇ ਕੜਿ ਪਚਿਆ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਖਪਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ;ਜੇ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ; ਜੇ ਅਨਿਆਇ ਕੋ ਮਰਤਾ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ; ਜੇ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ॥ ਕਿਆ ਕੜੀਐ ਜਾਂ ਭਰਪੂਰਿ ਸਮਾਹੀ॥੨॥ ਤਉ ਕੜੀਐ; ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਧਿਙਾਣੈ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ; ਜੇ ਭੂਲਿ ਰੰਞਾਣੈ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ; ਜੋ ਹੋਇ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ॥ ਤਬ ਕਾੜਾ ਛੋਡਿ; ਅਚਿੰਤ ਹਮ ਸੋਤੇ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਤੂਹੈ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਕਰਹਿ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਦੁਤੀਆ ਦ੍ਵੈਤ। ਨਾਸਤਿ ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ- ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤਿ; ਇਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਇ॥੪॥੫॥੧੮॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ; ਕੈਸੋ ਨਿਰਤਕਾਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਕੰਠੈ; ਕੈਸੇ ਗਾਵਨਹਾਰੀ॥ ਬੱਜੈ- ਜੀਲ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਬਜੈ ਰਬਾਬ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਬਿਰਥੇ ਸਭਿ ਕਾਜ॥੧॥ਕਹ੍ਹੁ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕਹਹੁ ਕੋ ਤਰਿਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਕੈਸੇ ਪਾਰਿ ਪਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ; ਕਹਾ ਕੋ ਬਕਤਾ॥ ਬਿਨੁ ਸ੍ਰਵਨਾ; ਕਹਾ ਕੋ ਸੁਨਤਾ॥ ਨੇੱਤ੍ਰਾਂ। ਕਹਾਂ- ਬਿਨੁ ਨੇਤ੍ਰਾ; ਕਹਾ ਕੋ ਪੇਖੈ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਰੁ; ਕਹੀ ਨ ਲੇਖੈ॥੨॥ ਬਿੱਦਿਆ- ਬਿਨੁ ਬਿਦਿਆ; ਕਹਾ ਕੋਈ ਪੰਡਿਤ॥ ਬਿਨੁ ਅਮਰੈ; ਕੈਸੇ ਰਾਜ ਮੰਡਿਤ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਕਹਾ ਮਨੁ ਠਹਰਾਨਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਬੈਰਾਗ; ਕਹਾ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਬਿਨੁ ਹਉ ਤਿਆਗਿ; ਕਹਾ ਕੋਊ ਤਿਆਗੀ॥ ਬੱਸਿ। ਕਹਾਂ- ਬਿਨੁ ਬਸਿ ਪੰਚ; ਕਹਾ ਮਨ ਚੂਰੇ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਝੂਰੇ॥੪॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ; ਕੈਸੇ ਗਿਆਨੁ॥ ਬਿਨੁ ਪੇਖੇ; ਕਹੁ ਕੈਸੋ ਧਿਆਨੁ॥ ਬਿਨੁ ਭੈ; ਕਥਨੀ ਸਰਬ ਬਿਕਾਰ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਦਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ॥੫॥੬॥੧੯॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ; ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੀਨਾ॥ ਬੱਸਿ- ਕਾਮ ਰੋਗਿ; ਮੈਗਲੁ ਬਸਿ ਲੀਨਾ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਰੋਗਿ; ਪਚਿ ਮੁਏ ਪਤੰਗਾ॥ ਨਾਦ ਰੋਗਿ; ਖਪਿ ਗਏ ਕੁਰੰਗਾ॥੧॥ ਜੋ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਸੋ ਰੋਗੀ॥ ਜੋਗੀ ਪੋਲਾ- ਰੋਗ ਰਹਿਤ; ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗ੍ਰਸਿ੍ਆਨੋ- ਜਿਹਵਾ ਰੋਗਿ; ਮੀਨੁ ਗ੍ਰਸਿਆਨੋ॥ ਬਾਸਨ ਨਾਸਾਂ ਦੀ ਖ਼ੁਸ਼ਬੂ– ਬਾਸਨ ਰੋਗਿ; ਭਵਰੁ ਬਿਨਸਾਨੋ ॥ ਹੇਤ ਰੋਗ ਕਾ; ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ॥ਤ ੍ਰਿ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਰੋਗ ਮਹਿ; ਬਧੇ ਬਿਕਾਰਾ॥੨॥ ਰੋਗੇ ਮਰਤਾ; ਰੋਗੇ ਜਨਮੈ॥ ਰੋਗੇ

ਅੰਗ ੧੧੪੧:- ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ; ਜੋਨੀ ਭਰਮੈ॥ ਰੱਤੀ- ਰੋਗ ਬੰਧ; ਰਹਨੁ ਰਤੀ. ਨ ਪਾਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਰੋਗੁ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਵੈ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਿਸੁ ਕੀਨੀ ਦਇਆ॥ ਬਾਹ ਪਕੜਿ; ਰੋਗਹੁ ਕਢਿ ਲਇਆ॥ ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ; ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ. ਰੋਗੁ ਮਿਟਾਇਆ॥੪॥੭॥੨੦॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਮਹਾ ਅਨੰਦ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸਭਿ ਦੁਖ ਭੰਜ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਕਬਹਿ. ਨ ਝੂਰੀ॥੧॥ ਅੰਤਰਿ ਰਾਮਰਾਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਦੀਓ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸਰਬ ਕੋ ਰਾਜਾ॥ ਕੱਾਜਾ- ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ॥੨॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸਦ ਧਨਵੰਤਾ॥ ਨਿਭਰੰਤਾ ਸੰਸੇ ਭ੍ਰਾਂਤ ਰਹਿਤ, ਅਚੱਲ। ਨਿ-ਭਰੰਤਾ- ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸਦ ਨਿਭਰੰਤਾ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਚੂਕੀ ਕਾਣੇ॥੩॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ; ਸਦ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤਾ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤਾ॥੪॥੮॥੨੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਾਪੁ ਹਮਾਰਾ. ਸਦ ਚਰੰਜੀਵੀ॥ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ; ਸਦ ਹੀ ਜੀਵੀ॥ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ; ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਕੁਟੰਬੁ ਹਮਾਰਾ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੀ॥੧॥ ਹਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਤਾਂ ਸਭਹਿ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਪਿਤਾ ਸੰਗਿ ਮੇਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੰਦਰ ਮੇਰੇ; ਸਭ ਤੇਂ ਊਚੇ॥ ਦੇਸ ਮੇਰੇ; ਬੇਅੰਤ ਅਪੂਛੇ॥ ਰਾਜੁ ਹਮਾਰਾ; ਸਦ ਹੀ ਨਿਹਚਲੁ॥ ਅਬੇਚਲ ਅਚੱਲ- ਮਾਲੁ ਹਮਾਰਾ; ਅਖੂਟੁ ਅਬੇਚਲੁ॥੨॥ ਸੋਭਾ ਮੇਰੀ ਸਭ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ॥ ਬਾਜ ਹਮਾਰੀ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ॥ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ; ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੋਈ॥ ਭਗਤਿ ਹਮਾਰੀ; ਸਭਨੀ ਲੋਈ ॥੩॥ ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ; ਪ੍ਰਗਟੇ ਮਾਝ॥ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਰਲਿ. ਕੀਨੀ ਸਾਂਝ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਉ ਪਿਤਾ ਪਤੀਨੇ॥ ਪਿਤਾ ਪੂਤ; ਏਕੈ ਰੰਗਿ ਲੀਨੇ॥੪॥੯॥੨੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ. ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ॥ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ; ਤੁਮ੍ ਬਖਸਾਤੇ॥ ਜਿਸੁ ਪਾਪੀ ਕਉ. ਮਿਲੈ ਨ ਢੋਈ॥ ਸਰਣਿ ਆਵੈ; ਤਾਂ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ॥੧॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨਾਇ॥ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ; ਗੁਰੂ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦੇਸੁ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ; ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਦੇਸੁ॥ਪੜਦਾ ਪੋਲਾ- ਚੂਕਾ ਪੜਦਾ; ਤਾਂ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥ ਖਸਮੁ ਤੂਹੈ; ਸਭਨਾ ਕੇ ਰਾਇਆ॥੨॥ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਤਾਂ ਥਲ ਸਿਰਿ ਸਰਿਆ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ; ਤਾਂ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ॥ ਚਿੰਤ ਗਈ; ਅੰਗ ੧੧੪੨:- ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ॥੩॥ ਹਰਾਮਖੋਰ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਤੂਠਾ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਦੇਖਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ॥੪॥੧੦॥੨੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ; ਸਚਾ ਸਾਜੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਸਭਸ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥੧॥ ਗੁਰ ਜੈਸਾ. ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੇਵ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ; ਸੁ ਲਾਗਾ ਸੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ

ਮੇਰਾ; ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਥਾਂਈਂ- ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਈ ਹੈ ਸਭਨੀ ਥਾਈ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਤਾਣੁ ਨਿਤਾਣੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਘਰਿ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਹਉ; ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ; ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਸੁ. ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਸੁ. ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋਧੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ; ਨਾਹੀ ਭੇਦ ॥੪॥੧੧॥੨੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਮਨੁ ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਪਾਪੁ ਤਨ ਤੇ ਗਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਸਗਲ ਪੁਰਬਾਇਆ॥ ਅੱਠਸੱਠਿ। ਮੱਜਨਾਇਆ- ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਅਠਸਠਿ ਮਜਨਾਇਆ॥੧॥ ਤੀਰਥੁ ਹਮਰਾ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ॥ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ. ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨਾ॥ ਮੂੜ। ਸੁਗਿਆਨਾ- ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਅਤਿ ਮੂੜ ਸੁਗਿਆਨਾ॥ ਉਜੀਆਰਾ- ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਪਰਗਟਿ ਉਜੀਆਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਛੁਟੇ ਜੰਜਾਰਾ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਜਮੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਸਾਚੀ ਰਾਸਿ॥੩॥ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਿਓ. ਇਹੁ ਸਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ; ਮਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਪੁੰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਪੁਨਹਚਾਰ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਕਰਨੇ। ਉਧਰੇ। ਪੁਨਹਚਾਰ- ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ; ਨਾਮ ਪੁਨਹਚਾਰ॥ ਪਤੀਆਰ- ਅਵਰਿ ਕਰਮ; ਲੋਕਹ ਪਤੀਆਰ॥੪॥੧੨॥੨੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਮਸਕਾਰ ਤਾ ਕਉ; ਲਖ ਬਾਰ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ; ਤਾ ਕਉ ਵਾਰਿ॥ ਸਿਮਰਨਿ ਤਾ ਕੈ; ਮਿਟਹਿ ਸੰਤਾਪ॥ਵਿਆਪਹਿ- ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ; ਨ ਵਿਆਪਹਿ ਤਾਪ॥੧॥ ਐਸੋ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ; ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਦੁਖ ਡੇਰਾ ਢਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਗਹੈ॥ ਅਨਿਕ ਭਗਤ; ਜਾ ਕੇ ਚਰਨ ਪੂਜਾਰੀ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨਹਾਰੀ॥੨॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਊਣੇ, ਸੁਭਰ ਭਰਿਆ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਸੂਕੇ ਕੀਨੇ ਹਰਿਆ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਥਾਨੁ॥ ਅੰਗ ੧੧੪੩:- ਖਿਨ ਮਹਿ; ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ॥੩॥ ਸਭ ਮਹਿ. ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਾ॥ ਸੋ ਜਾਪੈ; ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਤਾ ਕੋ ਆਧਾਰੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਇਆਰੁ॥੪॥੧੩॥੨੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਹਿ ਦੁਹਾਗਨਿ. ਆਪਿ ਸੀਗਾਰੀ॥ ਰੂਪ ਰੰਗ ਦੇ. ਨਾਮਿ ਸਵਾਰੀ॥ ਮਿਟਿਓ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ॥ ਗੁਰ ਹੋਏ; ਮੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ॥੧॥ ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ; ਮੇਰੈ ਗ੍ਰਸਤਿ ਅਨੰਦ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਭੇਟੇ ਮੋਹਿ ਕੰਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ; ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ; ਭਏ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਅਚਰਜ- ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਪੂਰਾ ਪਰਸਾਦ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਗੋਪਾਲ॥ ਤਾ ਕੈ ਦਰਸਨਿ; ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ॥ ਸਰਬ ਗੁਣਾ; ਤਾ ਕੈ ਬਹੁਤੁ ਨਿਧਾਨ॥ ਜਾ ਕਉ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਓ ਨਾਮੁ॥੩॥ ਜਾ ਕਉ ਭੇਟਿਓ; ਠਾਕੁਰੁ ਅਪਨਾ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ॥ ਤਾ ਕੀ ਰੇਨੁ; ਬਿਰਲਾ ਕੋ ਪਾਏ॥੪॥੧੪॥੨੭॥ ਭੈਰਉ

ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਲਕ ਆਲਸ- ਚਿਤਵਤ ਪਾਪ; ਨ ਆਲਕੁ ਆਵੈ॥ ਭਜਤ ਪੋਲਾ- ਬੇਸੁਆ ਭਜਤ; ਕਿਛੁ ਨਹ ਸਰਮਾਵੈ॥ ਸਾਰੋ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰੈ॥ ਵੇਲਾ ਪੋਲਾ। ਬੱਜਰ- ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਵੇਲਾ; ਬਜਰ ਸਿਰਿ ਪਰੈ॥੧॥ਲੱਗਿ- ਮਾਇਆ ਲਗਿ; ਭੂਲੋ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭੁਲਾਵਣਹਾਰੈ; ਰਾਚਿ ਰਹਿਆ ਬਿਰਥਾ ਬਿਉਹਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੇਖਤ; ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ, ਬਿਹਾਇ॥ ਗੜਬੜ ਕਰੈ; ਕਉਡੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥ ਅੰਧ ਬਿਉਹਾਰ; ਬੰਧ ਮਨੁ ਧਾਵੈ॥ ਕਰਣੈਹਾਰੁ; ਨ ਜੀਅ ਮਹਿ ਆਵੈ॥੨॥ ਕਰਤ ਕਰਤ ਇਵ ਹੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ; ਕਾਰਜ ਮਾਇਆ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ॥ ਤੜਫਿ ਮੂਆ; ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ॥੩॥ ਜਿਸ ਕੇ ਰਾਖੇ; ਹੋਇ ਹਰਿ ਆਪਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਜਪੁ ਜਾਪਿ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੪॥੧੫॥੨੮॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰੇ; ਸੋ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਾਚ ਸਬਦੁ; ਹਿਰਦੇ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਜੀਅ ਕੋ ਆਧਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਜਪਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ; ਤਾਰਿ ਲਏ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ; ਹਰਿ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਸੇ ਜਨ; ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਆਗੈ ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥੨॥ਜੁੱਗਹ ਜੁੱਗੰਤਰਿ- ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ; ਇਹੁ ਤਤੁ ਸਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੁ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੧੧੪੪:- ਜਿਸੁ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲਏ; ਸੋ ਲਾਗੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ॥੩॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ; ਭਗਤਨ ਕਾ ਆਪਿ॥ ਅਪਣੀ ਮਹਿਮਾ; ਆਪੇ ਜਾਪਿ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਸਭਿ ਤੇਰੈ ਹਾਥਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ; ਸਦ ਹੀ ਸਾਥਿ ॥੪॥੧੬॥੨੯॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਆਵੈ ਕਾਮੀ॥ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਰਵਿਆ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ; ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਮੇਰੈ ਭੰਡਾਰ॥ ਅਗਮ ਅਮੋਲਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਸਭ ਮਹਿ ਬਨੀ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇਪਰਵਾਹੁ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ. ਭੋਜਨ ਭਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ. ਮਨ ਕਾ ਸੁਆਉ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰੈ; ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਅਨਹਦ ਪੂਰੇ ਨਾਦ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਨਾਮ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਧਨਵੰਤੇ ਸੇਈ ਪਰਧਾਨ॥ ਨਾਨਕ. ਜਾ ਕੈ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ॥੪॥੧੭॥੩੦॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ; ਤੂਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ॥ ਤੂ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ; ਹਉ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਮੇਰਾ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਿ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਉਸਤਤਿ; ਕਰਉ ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਤੇਰੇ ਜੰਤ; ਤੂ ਬਜਾਵਨਹਾਰਾ॥ ਹਮ ਤੇਰੇ ਭਿਖਾਰੀ; ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਤਉ ਪਰਸਾਦਿ; ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੇ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਤੁਮਹਿ ਸਮਾਣੇ॥੨॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ. ਜਪੀਐ ਨਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ;

ਤੁਮਰੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਦਇਆ ਤੇ; ਹੋਇ ਦਰਦ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਤੁਮਰੀ ਮਇਆ ਤੇ; ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ॥੩॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਉ. ਗੁਰਦੇਵ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ; ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ; ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਨਾਨਕੁ ਨਿਤ ਤੇਰੇ॥੪॥੧੮॥੩੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ; ਜਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਤਾ ਕਉ ਜੋਹਾਰੁ॥ ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਜਾ ਕਾ ਥਾਨ॥ ਅਘਾ ਪੋਲਾ- ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਮਿਟਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮ॥੧॥ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਾ ਕਉ ਮੇਲੈ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੇ ਕਰਤਬ; ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ॥ ਜਾ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ; ਸਭ ਘਟ ਮਾਹਿ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ; ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰੰਗਿ॥੨॥ ਦੇਦੇ; ਤੋਟਿ ਨਹੀ. ਭੰਡਾਰ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰ॥ ਜਾ ਕਾ ਹੁਕਮੁ; ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥ ਸਿਰਿ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੧੪੫:- ਜਿਸ ਕੀ ਓਟ; ਤਿਸੈ ਕੀ ਆਸਾ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਹਮਰਾ; ਤਿਸ ਹੀ ਪਾਸਾ॥ਪੜਦਾ ਪੋਲਾ- ਰਾਖਿ ਲੀਨੋ; ਸਭੁ ਜਨ ਕਾ ਪੜਦਾ॥ ਨਾਨਕੁ; ਤਿਸ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦਾ॥੪॥੧੯॥੩੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੋਵਨਹਾਰੀ; ਰੋਜੁ ਬਨਾਇਆ॥ ਬਲਨ ਸਮਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਲਈ। ਬਰਤਨ ਪਦਾਰਥ- ਬਲਨ ਬਰਤਨ ਕਉ; ਸਨਬੰਧੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ॥ ਬੂਝਿ; ਬੈਰਾਗੁ ਕਰੇ ਜੇ ਕੋਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ; ਫਿਰਿ ਸੋਗੁ. ਨ ਹੋਇ॥੧॥ ਬਿਖਿਆ ਕਾ; ਸਭੁ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰੁ॥ ਵਿਰਲੈ ਕੀਨੋ; ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ- ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਬਿਆਪਿ॥ ਜੋ ਲਪਟਾਨੋ; ਤਿਸੁ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ; ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਧਿਆਏ॥ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਏ॥੨॥ ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਸਿਉ; ਜੋ ਮਨੁ ਰੀਝਾਵੈ॥ ਸ੍ਵਾਗਿ ਉਤਾਰਿਐ; ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ॥ ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ ਜੈਸੇ; ਬਰਤਨਹਾਰ॥ ਤੈਸੋ ਪਰਪੰਚੁ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ॥੩॥ ਏਕ ਵਸਤੁ. ਜੇ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਪੂਰਨ ਕਾਜੁ; ਤਾਹੀ ਕਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ ਆਇਆ. ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ॥੪॥੨੦॥੩੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਜੋਨੀ ਭਵਨਾ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਰੋਗੀ ਕਰਨਾ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਦੂਖ ਸਹਾਮ॥ ਡਾਨੁ ਦੈਤ; ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਜਾਮ॥੧॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਕਰਹਿ ਜੋ ਬਾਦੁ॥ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕ; ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸਾਦੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੰਧੁ ਸ੍ਰੀਰ। ਛੇਦਾਵੈ ਕੱਟਦੀ ਹੈ- ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਕੰਧੁ ਛੇਦਾਵੈ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਨਰਕੁ ਭੁੰਚਾਵੈ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਗਰਭ ਮਹਿ ਗਲੈ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ; ਰਾਜ ਤੇ ਟਲੈ॥੨॥ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ. ਕਤਹੂ ਨਾਹਿ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ॥ ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੂਆਰ ਤੇ. ਬੁਰਾ॥ ਅਣਹੋਦਾ ਭਾਰੁ; ਨਿੰਦਕਿ ਸਿਰਿ ਧਰਾ ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭਗਤ ਨਿਰਵੈਰ॥ ਸੋ ਨਿਸਤਰੈ; ਜੋ ਪੂਜੈ ਪੈਰ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ. ਨਿੰਦਕੁ ਭੋਲਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਕਿਰਤੁ. ਨ ਜਾਇ ਮਿਟਾਇਆ॥੪॥੨੧॥੩੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਬੇਦ ਅਰੁ ਨਾਦ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਪੂਰੇ ਕਾਜ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਪੂਜਾ ਦੇਵ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ॥੧॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਤਮੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਪੂਰਨ ਦਾਨੁ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਤੇ ਸਗਲ ਪਵੀਤ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ

ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਸਉਣ ਸੰਜੋਗ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੁ ਭੋਗ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਸਗਲ ਆਚਾਰ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ; ਨਿਰਮਲ ਬਿਉਹਾਰ॥੩॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ. ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ॥ ਸਗਲ ਜਨਾ ਕੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ

ਅੰਗ ੧੧੪੬:- ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ॥੪॥੨੨॥੩੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਰਧਨ ਕਉ. ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਧਨਾ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਜਾਹਿ; ਨਿਰਮਲ ਮਨਾ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥ ਭਗਤ ਅਪੁਨੇ ਕਉ; ਦੇਵਹੁ ਨਾਮ॥੧॥ ਸਫਲ ਸੇਵਾ; ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ; ਤਾ ਤੇ. ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੋਗੀ ਕਾ; ਪ੍ਰਭ ਖੰਡਹੁ ਰੋਗੁ॥ ਦੁਖੀਏ ਕਾ; ਮਿਟਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੋਗੁ॥ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ; ਤੁਮ੍ ਥਾਨਿ ਬੈਠਾਵਹੁ॥ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ; ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ॥੨॥ ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਦੇਤੋ ਮਾਨੁ॥ ਮੂੜ ਮੁਗਧੁ; ਹੋਇ ਚਤੁਰ ਸੁਗਿਆਨੁ॥ਭ-ਇਆਨ, ਨੱਸੈ- ਸਗਲ ਭਇਆਨ ਕਾ; ਭਉ ਨਸੈ॥ ਜਨ ਅਪਨੇ ਕੈ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੈ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੂਖ ਨਿਧਾਨ॥ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਸੰਤ ਟਹਲੈ ਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਸਮਾਏ॥੪॥੨੩॥੩੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ॥ਨੱਸੈ- ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ. ਹੋਇ ਏਕ ਪਰੀਤਿ॥੧॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲੁ; ਤਹਾ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਰਹੈ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਜਮੁ. ਕਿਛੂ ਨ ਕਹੈ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ॥੨॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ; ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨੁ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ॥ਨੱਸਾ- ਸੰਤਸੰਗਿ; ਹਉਮੈ ਦੁਖ ਨਸਾ॥੩॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ. ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਹਰਿ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ; ਠਾਕੁਰ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਵਾਨੁ॥੪॥੨੪॥੩੭॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੋਗੁ ਕਵਨੁ; ਜਾਂ ਰਾਖੈ ਆਪਿ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ; ਹੋਇ ਨ ਦੂਖੁ ਸੰਤਾਪੁ॥ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਤਿਸੁ ਊਪਰ ਤੇ; ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ॥੧॥ ਸਦਾ ਸਖਾਈ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵੈ. ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ; ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਤਾ ਕੈ ਜਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆਂ ਸੋ ਸੀ- ਜਬ ਇਹੁ ਨ ਸੋ; ਤਬ ਕਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ; ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਆਪਹਿ ਮਾਰਿ; ਆਪਿ ਜੀਵਾਲੈ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਉ; ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ॥੨॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਹੁ; ਤਿਸ ਕੈ ਹਾਥ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ; ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ॥ ਦੁਖਭੰਜਨੁ; ਤਾ ਕਾ ਹੈ ਨਾਉ॥ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ; ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ. ਸੰਤਨ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ. ਤੁਮ੍ਰੈ ਪਾਸਿ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ; ਸਭ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਏ॥

ਅੰਗ ੧੧੪੭:- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੪॥੨੫॥੩੮॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਰਹਾ; ਕਲਿ ਮਾਹਿ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਨ ਪੋਹੈ ਕਾਲੁ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਬਿਨਸੈ ਜੰਜਾਲੁ॥੧॥ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ; ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਕਰਉ ਆਨੰਦ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਜਪਉ ਗੁਰ ਮੰਤ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਤਰੀਐ ਭਉ ਸਾਗਰੁ॥ ਰਾਖਣਹਾਰੁ ਪੂਰਾ ਸੁਖਸਾਗਰੁ॥੨॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਨਾਹੀ ਭਉ ਕੋਇ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ; ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਣੁ॥ ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ; ਤੂ ਦੀਬਾਣੁ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ. ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ॥ ਸਗਲ ਧਿਆਵਹਿ. ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸਾ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਅਨਦੁ ਕਰਹਿ; ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ॥ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ. ਸਾਚੇ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥੪॥੨੬॥੩੯॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਥਮੇ; ਛੋਡੀ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ॥ ਉਤਰਿ ਗਈ; ਸਭ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਦਾ॥ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ; ਸਭੁ ਕੀਨੋ ਦੂਰਿ॥ ਪਰਮ ਬੈਸਨੋ; ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਿ ਹਜੂਰਿ॥੧॥ ਐਸੋ ਤਿਆਗੀ. ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪੈ ਜਨੁ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਾ; ਛੋਡਿਆ ਸੰਗੁ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ; ਉਤਰਿਆ ਰੰਗੁ॥ ਨਾਮ ਧਿਆਏ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਨਿਸਤਰੇ॥੨॥ ਬੈਰੀ ਮੀਤ. ਹੋਏ ਸੰਮਾਨ॥ ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ; ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਆਪਿ॥ ਸੋਈ ਭਗਤੁ; ਜਪੈ ਨਾਮ ਜਾਪ॥ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ; ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕੀ ਪੂਰੀ ਪਈ ॥੪॥੨੭॥੪੦॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ; ਬਹੁਤੈ ਧਨਿ ਖਾਟੇ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ; ਪੇਖੇ ਨਿਰਤਿ ਨਾਟੇ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ; ਬਹੁ ਦੇਸ ਕਮਾਏ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੧॥ਲਹ-ਹੁ- ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਲਹਹੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਹਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੰਧਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ॥ ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕਰਤਾ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨਹਾਰੁ. ਮਨਿ ਵਸੈ॥ ਤਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਸੈ॥੨॥ ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ; ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਮੁ ਕਰੇ; ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਤਿਨੈ ਜਨਿ ਜਪਨਾ॥੩॥ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਪੁਰਖ ਗੁਣਤਾਸਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ॥੪॥੨੮॥੪੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਤਿਆਗਿਓ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੧੪੮:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿਓ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਬਿਸਰੀ ਚਿੰਤ; ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗਾ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰੋਗ ਦੋਖ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਨਾਮ ਅਉਖਧੁ; ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਸਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਭੇਟਤ; ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮ ਭਗਵੰਤ॥੨॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ. ਮਿਟੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਊਂਧ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਤ; ਨਿਹਚਲੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਕਾਮ॥੩॥ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਆਈ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਸਫਲ ਹੋਈ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ; ਜਪਉ ਹਰਿ ਹਰੀ॥੪॥੨੯॥੪੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ; ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਤਾ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ;

ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਤੂ; ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ. ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ. ਦੇਵੈ ਆਹਾਰ॥ ਖਤੇ ਪੋਲਾ- ਕੋਟਿ ਖਤੇ; ਖਿਨ ਬਖਸਨਹਾਰ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ; ਸਦਾ ਨਿਸਤਾਰ॥੨॥ ਸਾਚਾ ਧਨੁ. ਸਾਚੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ; ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਜਿਸੁ ਰਾਖਨਹਾਰਾ॥ ਤਾ ਕਾ; ਸਗਲ ਮਿਟੈ ਅੰਧਿਆਰਾ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ. ਲਾਗੋ ਧਿਆਨ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ. ਨਿਰਬਾਨ॥ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿ; ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ॥੪॥੩੦॥੪੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ; ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ; ਪਾਏ ਸੇਵ॥੧॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਇਛੈ; ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ; ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੨॥ ਬਿਨਸੇ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ॥ ਤੂਟੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਟੇਕ; ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ॥੩॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ ॥੪॥੩੧॥੪੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲਾਜ ਮਰੈ; ਜੋ. ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ; ਸੁਖੀ ਕਿਉ ਸੋਵੈ॥

ਅੰਗ ੧੧੪੯:- ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ; ਪਰਮਗਤਿ ਚਾਹੈ॥ ਮੂਲ ਬਿਨਾ; ਸਾਖਾ ਕਤ ਆਹੈ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰੈ; ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ. ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੈਲੁ ਪੱਥਰ। ਨ੍ਹਾਇ। ਸੁੱਚਿ- ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ; ਕਹਾ ਸੁਚਿ ਸੈਲੁ॥ ਮਨ ਕਉ ਵਿਆਪੈ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ॥ ਕੋਟਿ ਕਰਮ; ਬੰਧਨ ਕਾ ਮੂਲੁ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨੁ; ਬਿਰਥਾ ਪੂਲੁ॥੨॥ ਬੂਝੈ ਪੋਲਾ- ਬਿਨੁ ਖਾਏ; ਬੂਝੈ ਨਹੀ ਭੂਖ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਰੋਗੁ ਜਾਇ; ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਦੂਖ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਆ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਹੀ ਜਾਪਿਆ॥੩॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ; ਧੰਨੁ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ; ਧਨੁ ਕਰਣੈਹਾਰ॥ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ॥੪॥੩੨॥੪੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ; ਭਉ ਗਏ॥ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ; ਮਨ ਮਹਿ ਲਏ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ; ਸਗਲੇ ਜੰਜਾਲ॥੧॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ. ਮਿਟੇ ਭੈ ਭਰਮਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨ ਭਨੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਹੇਤੁ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿਓ; ਮਹਾ ਪਰੇਤੁ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਿ॥ ਰਾਖਨਹਾਰ ਗੋਵਿਦ ਗੁਰ ਆਪਿ॥੨॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੈ॥ ਮਾਨਸ ਕੀ; ਕਹੁ ਕੇਤਕ ਬਾਤ॥ ਜਮ ਤੇ ਰਾਖੈ; ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ॥੩॥ ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ. ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਇਆ ਮਨਿ ਚੀਤਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ

॥੪॥੩੩॥੪੬॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ, ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨੇਰਾ॥ ਭੈ ਭੰਜਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਇ॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ; ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥੧॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ; ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ, ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ; ਮਿਲੇ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਸਭਿ ਫਲਦਾਤਾ; ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ; ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਰਿਦ ਦੀਓ ਨਿਵਾਸ॥੨॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ; ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸੋਗੁ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਨਹ ਬਿਆਪੈ ਰੋਗੁ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ; ਤੂ ਕਰਣੈਹਾਰੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥੩॥ ਅ-ਚਰਜ- ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅਚਰਜ ਬਾਣੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ; ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਇ॥੪॥੩੪॥੪੭॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ; ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਚਰਣੇ॥ ਅੰਗ ੧੧੫੦:- ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਣੇ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗਾਵਤ ਭਗਵੰਤੁ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨੋ; ਪੂਰਾ ਮੰਤੁ॥੧॥ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਸੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ; ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਏਕ॥ ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ; ਜਿਸੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ॥ ਸੋ ਕੁਲਵੰਤਾ; ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਸੁਆਮੀ॥ ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ; ਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨੀ॥੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਗੁਣ ਗੁੋਪਾਲ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ; ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ; ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮਾ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਆਇਆ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾ॥ ਆਪਿ ਪਵਿਤੁ; ਪਾਵਨ ਸਭਿ ਕੀਨੇ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ; ਰਸਨਾ ਚੀਨ੍ਹੇ॥੪॥੩੫॥੪੮॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਲਾਗੈ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਣਤ; ਜਮੁ ਦੂਰਹੁ ਭਾਗੈ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਸਭ ਦੂਖਹ ਨਾਸੁ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ॥੧॥ ਨਿਰਬਿਘਨ ਭਗਤਿ; ਭਜੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਕਿਛੁ ਚਾਖੁ. ਨ ਜੋਹੈ॥ਦੈਂਤ- ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਦੈਤ ਦੇਉ. ਨ ਪੋਹੈ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਮੋਹੁ ਮਾਨੁ. ਨ ਬਧੈ॥ ਰੁੱਧੈ- ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਗਰਭ ਜੋਨਿ. ਨ ਰੁਧੈ॥੨॥ ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ; ਸਗਲੀ ਬੇਲਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ; ਬਹੁ ਮਾਹਿ ਇਕੇਲਾ॥ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ; ਜਪੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥ ਜੋ ਜਾਪੈ; ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ॥੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਪੀਐ ਸਾਧਸੰਗਿ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ; ਪੂਰਨ ਰੰਗੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਚਿਤਾਰਿ॥੪॥੩੬॥੪੯॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਪੇ ਸਾਸਤੁ; ਆਪੇ ਬੇਦੁ॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਜਾਣੈ ਭੇਦੁ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ; ਜਾ ਕੀ ਸਭ ਵਥੁ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥੁ॥੧॥ਗਹ-ਹੁ- ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਓਟ; ਗਹਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਰਾਧਹੁ; ਦੁਸਮਨ ਦੂਖੁ. ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੂਤਿ. ਪਰੋਇਆ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਸੰਜੋਗੀ॥ ਆਪਿ ਨਿਰਬਾਣੀ; ਆਪੇ ਭੋਗੀ॥੨॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ; ਤਤ ਤਤ ਸੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ;

ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ; ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਨਾਨਕੁ ਸਾਧਸੰਗਿ॥੩॥ ਵੱਸਿ- ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ; ਵਸਿ ਜਾ ਕੈ॥ ਊਣਾ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ; ਜਨ ਤਾ ਕੈ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਸੇਈ ਜਨ ਧੰਨ॥੪॥੩੭॥੫੦॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ; ਗੋਬਿੰਦ॥ ਅਸਥਿਤਿ ਭਏ; ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਚਿੰਦ॥ ਅੰਗ ੧੧੫੧:- ਭੈ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸਿ ਗਏ; ਖਿਨ ਮਾਹਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥੧॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੰਤ ਸਦਾ ਸਹਾਇ॥ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲੇ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਨ ਸਭ ਠਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ; ਜੁਗਤਿ ਗੋਪਾਲ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਦੇ ਰਾਖੈ ਹਾਥ॥ ਨਿਮਖ. ਨ ਛੋਡੈ; ਸਦ ਹੀ ਸਾਥ॥੨॥ ਹਰਿ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਾਲੇ. ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ. ਸੁਤ ਬੰਧੁ; ਨਰਾਇਣੁ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ; ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਾਇਣੁ॥੩॥ ਤਿਸ ਕੀ ਧਰ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ; ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਰੁ॥ ਪੁਰਖਾਰਥੁ ਉੱਦਮ -ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ; ਇਹੁ ਪੁਰਖਾਰਥੁ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰਾ; ਸਾਰੇ ਸੁਆਰਥੁ॥੪॥੩੮॥੫੧॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੜਿਆ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਭੈ ਕਉ. ਭਉ ਪੜਿਆ; ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ਮਿਟੀ ਪੋਲਾ- ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਿਟੀ. ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਕੀ; ਦਾਸ ਕੇ ਹੋਏ ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ. ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ; ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਨ ਧਾਮ॥ ਜਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਾਂਛੈ. ਦਿਨ ਰਾਤੀ; ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ਧਰਮਰਾਇ ਜਾਮ॥੧॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਨਿੰਦਾ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟਿਆ ਅਭਿਮਾਨ॥ ਐਸੇ ਸੰਤ ਭੇਟਹਿ. ਵਡਭਾਗੀ; ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ॥੨॥੩੯॥੫੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੰਜਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮਜਮੀ ਗ਼ੁਲਾਮ। ਮੱਜਮੀ- ਪੰਚ ਮਜਮੀ; ਜੋ. ਪੰਚ ਨ ਰਾਖੈ॥ ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ; ਨਿਤ ਉਠਿ ਭਾਖੈ॥ ਚਕ੍ਰ ਬਣਾਇ; ਕਰੈ ਪਾਖੰਡ॥ ਝੁਰਿ ਝੁਰਿ ਪਚੈ; ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਅ ਰੰਡ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਸਭ ਝੂਠੁ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ; ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਸਾਕਤ ਮੂਠੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋਈ ਕੁਚੀਲੁ; ਕੁਦਰਤਿ. ਨਹੀ ਜਾਨੈ॥ ਲੀਪਿਐ ਥਾਇ; ਨ ਸੁਚਿ ਹਰਿ ਮਾਨੈ॥ ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ; ਬਾਹਰੁ ਨਿਤ ਧੋਵੈ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ; ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ; ਕਰੈ ਉਪਾਉ॥ ਕਬਹਿ ਨ ਘਾਲੈ; ਸੀਧਾ ਪਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ; ਤਿਸੁ. ਚੀਤਿ ਨ ਆਣੈ॥ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ; ਮੁਖਹੁ ਵਖਾਣੈ॥੩॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਸਿਉ; ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਿਸੁ ਜਨ. ਨਹੀ ਭੰਗੁ॥੪॥੪੦॥੫੩॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ; ਫਿਟਕੇ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ; ਝੂਠਾ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ; ਮੈਲਾ ਆਚਾਰੁ॥ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਰਾਖਨਹਾਰੁ॥੧॥ ਨਿੰਦਕੁ ਮੁਆ; ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਨਾਲਿ॥ ਕੜ-ਕਿਓ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ; ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਸਿਰਿ. ਕੜਕਿਓ ਕਾਲੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੧੫੨:- ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਕਹਿਆ; ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ॥ ਨਿੰਦਕ; ਝੂਠ ਬੋਲਿ ਪਛੁਤਾਨੇ॥ ਹਾਥ ਪਛੋਰਹਿ; ਸਿਰੁ ਧਰਨਿ ਲਗਾਹਿ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ; ਦਈ ਛੋਡੈ ਨਾਹਿ॥੨॥ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ; ਕਿਛੁ ਬੁਰਾ. ਨ ਮਾਗੈ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ; ਲਾਗੈ ਦੁਖ ਸਾਂਗੈ॥ ਬਗੁਲੇ ਜਿਉ; ਰਹਿਆ ਪੰਖ ਪਸਾਰਿ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਿਆ; ਤਾਂ ਕਢਿਆ ਬੀਚਾਰਿ॥੩॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਤਾ ਸੋਇ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ ਕਰੈ; ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ; ਸਾਚਾ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ; ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ॥੪॥੪੧॥੫੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋਰਿ; ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ; ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ॥ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਕੋਟਿ ਬਾਰ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰ॥੧॥ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪੁਨੀਤ ਕਰੀ॥ ਮਨ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਮਿਟਹਿ. ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਹਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ; ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨਹਾਰ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਭਗਤਨ ਆਧਾਰ॥੨॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ; ਸਗਲ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ; ਭਗਤ ਗੁਣਤਾਸ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ; ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਏਕੁ ਧਿਆਇ॥੩॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ. ਦਇਆ ਸੰਤੋਖੁ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਇਹੁ ਥੋਕੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਲੀਜੈ ਲੜਿ ਲਾਇ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਧਿਆਇ॥੪॥੪੨॥੫੫॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਸੁਨੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਸਗਲਾ ਰਾਸਿ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਡਰੁ ਸਗਲ ਚੁਕਾਇਆ॥੧॥ ਸਮਰੱਥ- ਸਭ ਤੇ ਵਡ ਸਮਰਥ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਈ; ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵ॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅਮਰੁ; ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਨੂਪੁ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ; ਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਰੂਪੁ॥੨॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ; ਬਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਜੋ ਜੋ ਪੇਖੈ; ਸੁ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੁ॥ ਬਿਸੁ-ਏ- ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ; ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ॥੩॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ; ਸਦ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ; ਸਦ ਜਾਉ ਬਲਿਹਾਰ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਾ॥੪॥੪੩॥੫੬॥

ਅੰਗ ੧੧੫੩:- ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਰਤਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਲ; ਕਵਨ ਗੁਨ ਗਨੀ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ. ਬਹੁ ਤਰੰਗ; ਸਰਬ ਕੋ ਧਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਗਿਆਨ ਅਨਿਕ ਧਿਆਨ; ਅਨਿਕ ਜਾਪ ਜਾਪ ਤਾਪ॥ ਅਨਿਕ ਗੁਨਿਤ. ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ; ਅਨਿਕ ਧਾਰ ਮੁਨੀ॥੧॥ ਸੁਆਦ- ਅਨਿਕ ਨਾਦ ਅਨਿਕ ਬਾਜ; ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਅਨਿਕ ਸ੍ਵਾਦ; ਅਨਿਕ ਦੋਖ. ਅਨਿਕ ਰੋਗ ਮਿਟਹਿ, ਜਸ ਸੁਨੀ॥ ਤਟਹ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ।ਖਟਹ ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ।ਤਟਹ ਖਟਹ ਪੁਨੀ ਪੋਲੇ- ਨਾਨਕ. ਸੇਵ ਅਪਾਰ ਦੇਵ. ਤਟਹ ਖਟਹ, ਬਰਤ ਪੂਜਾ; ਗਵਨ ਭਵਨ. ਜਾਤ੍ਰ ਕਰਨ, ਸਗਲ ਫਲ ਪੁਨੀ॥੨॥੧॥੫੭॥੮॥੨੧॥੭॥੫੭॥੯੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਭੈਰਉ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਤਮ ਮਹਿ ਰਾਮੁ. ਰਾਮ ਮਹਿ ਆਤਮੁ; ਚੀਨਸਿ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ. ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ; ਦੁਖ ਕਾਟੈ. ਹਉ ਮਾਰਾ॥੧॥ ਨਾਨਕ; ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਬੁਰੇ॥ ਜਹ ਦੇਖਾਂ. ਤਹ ਏਕਾ ਬੇਦਨ; ਆਪੇ ਬਖਸੈ ਸਬਦਿ ਧੁਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸੂਲਾਕੁ ਛੇਕ- ਆਪੇ ਪਰਖੇ. ਪਰਖਣਹਾਰੈ; ਬਹੁਰਿ. ਸੂਲਾਕੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ. ਗੁਰਿ ਮੇਲੇ; ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਸਚੁ ਸੋਈ॥੨॥ ਸਭੋਗੀ ਰਾਜਿਆਂ ਸਹਿਤ, ਸੱਪਾਂ ਸਹਿਤ। ਸ-ਭੋਗੀ- ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਰੋਗੀ; ਰੋਗੀ. ਧਰਤਿ ਸਭੋਗੀ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ ਦੇਹ, ਸਿ ਰੋਗੀ; ਰੋਗੀ. ਕੁਟੰਬ ਸੰਜੋਗੀ॥੩॥ ਸ-ਰੁਦ੍ਰਾ- ਰੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਰੁਦ੍ਰਾ; ਰੋਗੀ. ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨਿ. ਭਏ ਸੇ ਮੁਕਤੇ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥੪॥ ਸਨਦੀਆ ਸਹਿਤ ਨਦੀਆਂ। ਸ-ਨਦੀਆ- ਰੋਗੀ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਨਦੀਆ; ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਿ ਰੋਗਿ ਭਰੇ॥ਸਰਬੀਂ, ਥਾਂਈਂ- ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ. ਸਿ ਸਾਚਿ ਸੁਹੇਲੇ; ਸਰਬੀ ਥਾਈ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੫॥ ਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾ ਹਠੀ ਪੋਲਾ। ਅਨੇਕਾਂ- ਰੋਗੀ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੇਖਧਾਰੀ; ਨਾਨਾ ਹਠੀ ਅਨੇਕਾ॥ ਬੱਪੁਰੇ। ਬੂੱਝਹਿ- ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਰਹਿ ਕਹ ਬਪੁਰੇ; ਨਹ ਬੂਝਹਿ. ਇਕ ਏਕਾ॥੬॥ ਮਿੱਠ- ਮਿਠ ਰਸੁ ਖਾਇ. ਸੁ ਰੋਗਿ ਭਰੀਜੈ; ਕੰਦ ਮੂਲਿ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ. ਚਲਹਿ ਅਨ ਮਾਰਗਿ; ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਪਛੁਤਾਹੀ॥੭॥ ਪੜ੍ਹਿਆ- ਤੀਰਥਿ ਭਰਮੈ. ਰੋਗੁ ਨ ਛੂਟਸਿ; ਪੜਿਆ. ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਭਇਆ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗੁ. ਸੁ ਅਧਿਕ ਵਡੇਰਾ; ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਭਇਆ॥੮॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੈ; ਮਨਿ ਸਾਚਾ. ਤਿਸੁ ਰੋਗੁ ਗਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਨ, ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਿਰਮਲ; ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਮਿ ਨੀਸਾਣੁ ਪਇਆ॥੯॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੫੪:- ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ; ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ॥ਬੁੱਝਾਇਆ- ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ॥੧॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਹਉ. ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਉ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਪੜ੍ਹਣ- ਪਿਤਾ; ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਪੜਣ ਪਠਾਇਆ॥ ਪਾਂਧੇ ਪੱਟੀ- ਲੈ ਪਾਟੀ; ਪਾਧੇ ਕੈ ਆਇਆ॥ ਪੜ੍ਹਉ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਨਹ ਪੜਉ ਅਚਾਰ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ; ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਰਾਰਿ॥੨॥ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿਉ; ਕਹਿਆ ਮਾਇ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕਿਹਾ, "ਛਲ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿਕਾਰ 'ਚ ਪਰਵਿਰਤਿ ਖੱਚਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪੜਹੁ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨੀ- ਪਰਵਿਰਤਿ ਨ ਪੜਹੁ; ਰਹੀ ਸਮਝਾਇ॥ ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ॥ ਜੇ ਹਰਿ ਛੋਡਉ; ਤਉ ਕੁਲਿ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ॥੩॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ; ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾਰੇ॥ ਹਮਾਰਾ ਕਹਿਆ. ਨ ਸੁਣੈ; ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ॥ ਸਭ ਨਗਰੀ ਮਹਿ; ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॥ ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਕਾ; ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਈ॥੪॥ ਕੀ-ਈ- ਸੰਡੈ ਮਰਕੈ; ਕੀਈ ਪੂਕਾਰ॥ ਦੈਂਤ, ਝਖ ਪੋਲਾ- ਸਭੇ ਦੈਤ; ਰਹੇ ਝਖ ਮਾਰਿ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਸੋਈ॥ ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ; ਕਿਆ ਹੋਈ ॥੫॥ ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ; ਦੈਤਿ ਰਾਜੁ ਚਲਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਨ ਬੂਝੈ; ਤਿਨਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ

ਸਿਉ; ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਅੰਧਾ ਨ ਬੂਝੈ; ਕਾਲੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ॥੬॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਕੋਠੇ ਵਿਚਿ ਰਾਖਿਆ; ਬਾਰਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ॥ ਨਿਰਭਉ ਬਾਲਕੁ. ਮੂਲਿ ਨ ਡਰਈ; ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ. ਸਰੀਕੀ ਕਰੈ; ਅਨਹੋਦਾ ਨਾਉ ਧਰਾਇਆ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ. ਸੁ ਆਇ ਪਹੁਤਾ; ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ॥੭॥ ਪਿਤਾ; ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਗੁਰਜ ਉਠਾਈ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਕਹਾਂ ਤੁਮ੍ਾਰਾ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ; ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੮॥ ਥੰਮ੍ਹੁ ਉਪਾੜਿ; ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਅਹੰਕਾਰੀ ਦੈਤੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ॥ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਵਜੀ ਵਧਾਈ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥੯॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਮੋਹੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ; ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੈ ਕਾਰਜਿ; ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਬੋਲੁ; ਆਗੈ ਆਇਆ॥੧੦॥ਦੇਵ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਕੁਲੀ ਕੁਲ।ਲੱਖਿਮੀ- ਦੇਵ ਕੁਲੀ; ਲਖਿਮੀ ਕਉ, ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ॥ ਮਾਤਾ; ਨਰਸਿੰਘ ਕਾ ਰੂਪੁ ਨਿਵਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੧੧੫੫:- ਲਖਿਮੀ ਭਉ ਕਰੈ; ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਇ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਜਨੁ; ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਆਇ॥੧੧॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ; ਝੂਠੀ ਸਭ ਮਾਇਆ॥ ਲੋਭੀ ਨਰ; ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੧੨॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ; ਸਭੁ ਕੋ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ॥ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ; ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ; ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਦਾ ਆਇਆ॥ ਕਰਤੈ ਅਪਣਾ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇਆ॥੧੩॥੧॥੨॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ਬੁੱਝਾਈ- ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹ੍ਰਿਦੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ; ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ. ਦੀਨ ਜਨੁ ਮਾਂਗੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ. ਜਮੁ ਜੋਹਿ, ਨ ਸਾਕੈ; ਰਤੀ ਅੰਚ ਦੂਖ. ਨ ਲਾਈ॥ ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰਹਿ; ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥੨॥ ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਹਿ ਤੂ ਆਪੇ; ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟਹਿ; ਦੁਬਿਧਾ ਰਤੀ ਨ ਰਾਈ॥੩॥ ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਬੂਝਹਿ ਨਾਹੀ; ਤੂ ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ. ਸੋਈ ਕਰਸੀ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥੪॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਤੁਧੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ; ਭੂੰਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ. ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ; ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ. ਨ ਪਾਈ॥੫॥ਮਰ-ਹਿ- ਮਨਮੁਖਿ ਮਰਹਿ ਤਿਨ. ਕਿਛੂ ਨ ਸੂਝੈ; ਦੁਰਮਤਿ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰਾ॥ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ. ਨ ਪਾਵਹਿ ਕਬ ਹੀ; ਡੂਬਿ ਮੁਏ. ਬਿਨੁ ਗੁਰ, ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ॥੬॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਜਨ ਸਾਚੇ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤੀ; ਸਾਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ॥੭॥ ਤੂੰ

ਆਪਿ ਨਿਰਮਲੁ. ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈ ਨਿਰਮਲ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੇ॥੮॥੨॥੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋਈ ਵਡ ਰਾਜਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਨਿ ਕੋਟਿ ਧਨ ਪਾਏ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਏ॥੧॥ ਤਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ॥ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਸਤਕਿ ਹਾਥੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਕੋਟ ਕਈ ਸੈਨਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਸਹਜ ਸੁਖੈਨਾ॥ ਅੰਗ ੧੧੫੬:- ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋ ਸੀਤਲੁ ਹੂਆ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਮੂਆ॥੨॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਸਭ ਹੀ ਜੁਗਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਨਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਜਾਈ॥੩॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋ ਵੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਸਦ ਹੀ ਲਾਹਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਵਡ ਪਰਵਾਰਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ॥੪॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸਨੁ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ॥ ਨਾਮ ਹੀਣ; ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਵੇਸਾਹੁ॥੫॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨੀ ਮੂਚਾ॥੬॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪਹਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਤਿਸੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਾਰਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ; ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ॥੭॥ ਤਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਸੁ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਲਖੇ ਗੁੋਪਾਲ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ; ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਤੈ ਤਤੁ ਮਿਲਾਇਆ॥੮॥੧॥੪॥ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਕੀਨੇ ਅਵਤਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜਾ ਕੇ ਧ੍ਰਮਸਾਲ॥ ਕੋਟਿ ਮਹੇਸ; ਉਪਾਇ ਸਮਾਏ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ; ਜਗੁ ਸਾਜਣ ਲਾਏ॥੧॥ ਐਸੋ ਧਣੀ ਗੁਵਿੰਦੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੇਵਕਾਇ ਸੇਵਕਣੀਆਂ- ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ; ਜਾ ਕੈ ਸੇਵਕਾਇ॥ ਕੋਟਿ ਜੀਅ; ਜਾ ਕੀ ਸਿਹਜਾਇ॥ ਉਪਾਰ-ਜਨਾ- ਕੋਟਿ ਉਪਾਰਜਨਾ; ਤੇਰੈ ਅੰਗਿ॥ ਕੋਟਿ ਭਗਤ, ਬਸਤ ਹਰਿ ਸੰਗਿ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ; ਕਰਤ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ;ਠਾਢੇ ਹੈ ਦੁਆਰ॥ ਕੋਟਿ ਬੈਕੁੰਠ; ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ॥ ਕੋਟਿ ਨਾਮ; ਜਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ॥੩॥ ਕੋਟਿ ਪੂਰੀਅਤ ਹੈ; ਜਾ ਕੈ ਨਾਦ॥ ਚਲਿ-ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਕੋਟਿ ਅਖਾਰੇ ਚਲਿਤ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਕੋਟਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ; ਆਗਿਆਕਾਰ॥ ਕੋਟਿ ਜੀਅ; ਦੇਵੈ ਆਧਾਰ॥੪॥ ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ; ਜਾ ਕੇ ਚਰਨ ਮਝਾਰ॥ ਕੋਟਿ ਪਵਿਤ੍ਰ

ਜਪਤ ਨਾਮ ਚਾਰ॥ ਕੋਟਿ ਪੂਜਾਰੀ ਕਰਤੇ ਪੂਜਾ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਥਾਰਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ॥੫॥ ਕੋਟਿ ਮਹਿਮਾ; ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸ॥ ਕੋਟਿ ਉਸਤਤਿ ਜਾ ਕੀ; ਕਰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਸ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਲਉ ਓਪਤਿ; ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ॥ ਕੋਟਿ ਗੁਣਾ ਤੇਰੇ; ਗਣੇ ਨ ਜਾਹਿ॥੬॥ ਕੋਟਿ ਗਿਆਨੀ. ਕਥਹਿ ਗਿਆਨੁ॥ ਕੋਟਿ ਧਿਆਨੀ. ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ॥ ਕੋਟਿ ਤਪੀਸਰ; ਤਪ ਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਅੰਗ ੧੧੫੭:- ਕੋਟਿ ਮੁਨੀਸਰ; ਮੋੁਨਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ॥੭॥ ਅਵਿਗਤ ਨਾਥੁ. ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਘਟ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ; ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ॥੮॥੨॥੫॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਮੋਕਉ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ॥ ਅਮੋਲ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਦੀਨੋ ਨਾਮੁ॥ ਸਹਜ ਬਿਨੋਦ ਚੋਜ ਆਨੰਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ; ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਅਚਿੰਤਾ॥੧॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਚੀ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ; ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਰਾਚੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ. ਭੋਜਨ ਭਾਉ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ. ਲੀਚੈ ਨਾਉ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥੨॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲਥੇ ਵਿਸੂਰੇ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਬੈਰੀ ਮੀਤਾ॥ਵੱਸਿ- ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ॥੩॥ ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ; ਹਮ ਕੀਆ ਦਿਲਾਸਾ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮ੍ਾ ਕਉ; ਸਗਲ ਸਿਧਾਂਤੁ॥ ਅਚਿੰਤੁ ਹਮ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਮੰਤੁ॥੪॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਬੈਰ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ॥ ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ; ਮਨਿ ਕੀਰਤਨੁ ਮੀਠਾ॥ ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ; ਪ੍ਰਭੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ॥੫॥ ਅਚਿੰਤ ਮਿਟਿਓ ਹੈ; ਸਗਲੋ ਭਰਮਾ॥ ਅਚਿੰਤ ਵਸਿਓ; ਮਨਿ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾ॥ ਵੱਜੈ- ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਅਨਹਤ ਵਾਜੈ॥ ਗੱਜੈ- ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ. ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੈ॥੬॥ਪਤੀ-ਆਨਾ- ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਮਨੁ ਪਤੀਆਨਾ॥ ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ; ਅਚਿੰਤੁ ਪਛਾਨਾ॥ ਅਚਿੰਤੋ ਉਪਜਿਓ; ਸਗਲ ਬਿਬੇਕਾ॥ ਚਰ੍ਹੀ- ਅਚਿੰਤ ਚਰੀ ਹਥਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕਾ॥੭॥ ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ; ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ॥ ਅਚਿੰਤ ਮਿਲਿਓ; ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਏਕੁ॥ ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ; ਸਗਲੀ ਗਈ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ; ਨਾਨਕ ਮਈ॥੮॥੩॥੬॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ॥ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਇਹੁ ਧਨੁ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ॥ ਗਾਂਠਿ. ਨ ਬਾਧਉ; ਬੇਚਿ ਨ ਖਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਖੇਤੀ; ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬਾਰੀ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ; ਜਨੁ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਾਰੀ॥੧॥ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ; ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਪੂੰਜੀ॥ ਤੁਮਹਿ ਛੋਡਿ; ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਦੂਜੀ॥੨॥ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬੰਧਿਪ; ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਸੰਗਿ; ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੩॥ ਮਾਇਆ ਮਹਿ; ਜਿਸੁ ਰਖੈ ਉਦਾਸੁ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਹਉ ਤਾ ਕੋ ਦਾਸੁ॥੪॥੧॥ ਨਾਂਗੇ ਆਵਨੁ. ਨਾਂਗੇ ਜਾਨਾ॥ ਕੋਇ ਨ ਰਹਿਹੈ; ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੧੫੮:- ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ; ਨਉ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ॥ ਕ-ਲਤੁ- ਸੰਪੈ ਹੇਤੁ; ਕਲਤੁ ਧਨੁ ਤੇਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਵਤ ਸੰਗ; ਨ ਜਾਤ

ਸੰਗਾਤੀ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ; ਦਰਿ ਬਾਂਧੇ ਹਾਥੀ॥੨॥ ਲੰਕਾ ਗਢੁ; ਸੋਨੇ ਕਾ ਭਇਆ॥ਗ-ਇਆ- ਮੂਰਖੁ ਰਾਵਨੁ; ਕਿਆ ਲੇ ਗਇਆ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਕਿਛੁ ਗੁਨੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਚਲੇ ਜੁਆਰੀ; ਦੁਇ ਹਥ ਝਾਰਿ॥੪॥੨॥ ਮੈਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ. ਮੈਲਾ ਇੰਦੁ॥ ਰਵਿ ਮੈਲਾ; ਮੈਲਾ ਹੈ ਚੰਦੁ॥੧॥ ਮੈਲਾ ਮਲਤਾ; ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਜਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਇ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂ ਕੈ ਦੇ। ਈਸ ਰਾਜੇ- ਮੈਲੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਇ ਕੈ; ਈਸ॥ ਮੈਲੇ; ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਦਿਨ ਤੀਸ॥੨॥ ਮੈਲਾ ਮੋਤੀ; ਮੈਲਾ ਹੀਰੁ॥ ਮੈਲਾ; ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਰੁ ਨੀਰੁ॥੩॥ ਮੈਲੇ; ਸਿਵ ਸੰਕਰਾ ਮਹੇਸ॥ ਮੈਲੇ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਭੇਖ॥੪॥ ਮੈਲੇ; ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਜਟਾ ਸਹੇਤਿ॥ ਮੈਲੀ ਕਾਇਆ; ਹੰਸ ਸਮੇਤਿ॥੫॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਤੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ॥ ਨਿਰਮਲ ਤੇ; ਜੋ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨ॥੬॥੩॥ ਮੱਕਾ। ਕਿਬਲਾ ਪੋਲਾ- ਮਨੁ ਕਰਿ ਮਕਾ; ਕਿਬਲਾ ਕਰਿ ਦੇਹੀ॥ ਬੋਲਨਹਾਰੁ ਪਰਮ ਗੁਰੁ ਏਹੀ॥੧॥ ਕਹੁ ਰੇ ਮੁਲਾਂ; ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ॥ ਏਕ ਮਸੀਤਿ; ਦਸੈ ਦਰਵਾਜ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸਪੁੱਤ੍ਰੀ ਫਾਤਿਮਾ ਦੇ ਨਾਉ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ,ਉੱਪਰ ਰੁਮਾਲ ਪਾ ਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਉ ਦਾ ਫਾਤਿਹਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਕਦੂਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ,ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਰੂਪ ਤਮੋ-ਗੁਣ ਅਤੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਜਿਬਹਿ ਭਾਵ ਕੱਟਣ ਰੂਪ ਕਦੂਰੀ ਕਰੋ।ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬਿਸਮਿੱਲਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਿਸਮਿੱਲਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗਲ਼ਾ ਕੱਟਦੇ ਹਨ, ਗਲ਼ਾ ਕੱਟਣ ਵੇਲ਼ੇ ਬਿਸਮਿੱਲਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣ ਚਾਹੀਦਾ। ਤਾਮਸ ਤਮੋ ਗੁਣ। ਕਦੂਰੀ ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਅੱਗੇ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਅਰਪਣਾ। ਇਧਰ ਭਰਮ ਨੂੰ ਕਦੂਰੀ ਕੱਟਣਾ ਹੀ ਕਦੂਰੀ ਹੈ।ਮਿਸਿ-ਮਿਲਿ - ਮਿਸਿਮਿਲਿ ਤਾਮਸੁ; ਭਰਮੁ ਕਦੂਰੀ॥ ਪੰਚੈ ਪੰਜੇ ਕਾਮਾਦਿਕ। ਸਬੂਰੀ ਸੰਤੋਖ।ਭਾਖਿ-ਲੇ- ਭਾਖਿਲੇ ਪੰਚੈ; ਹੋਇ ਸਬੂਰੀ॥੨॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਾ; ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ॥ ਕਹ ਕਰੈ ਮੁਲਾਂ; ਕਹ ਕਰੈ ਸੇਖ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਹਉ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ॥ ਮੁੱਸਿ ਮੁੱਸਿ- ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਮਨੂਆ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ॥੪॥੪॥ ਸਲਿ-ਤਾ ਪੋਲਾ- ਗੰਗਾ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਸਲਿਤਾ ਬਿਗਰੀ॥ ਸੋ ਸਲਿਤਾ; ਗੰਗਾ ਹੋਇ ਨਿਬਰੀ॥੧॥ ਬਿਗਰਿਓ ਕਬੀਰਾ; ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ॥ ਸਾਚੁ ਭਇਓ; ਅਨ ਕਤਹਿ. ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੰਦਨ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤਰਵਰੁ ਬਿਗਰਿਓ॥ ਸੋ ਤਰਵਰੁ; ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ॥੨॥ ਪਾਰਸ ਕੈ ਸੰਗਿ; ਤਾਂਬਾ ਬਿਗਰਿਓ॥ ਸੋ ਤਾਂਬਾ; ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ॥੩॥ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ; ਕਬੀਰਾ ਬਿਗਰਿਓ॥ ਸੋ ਕਬੀਰੁ; ਰਾਮੈ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ॥੪॥੫॥ ਮਾਥੇ ਤਿਲਕੁ; ਹਥਿ ਮਾਲਾ ਬਾਨਾਂ॥ ਲੋਗਨ; ਰਾਮੁ ਖਿਲਉਨਾ ਜਾਨਾਂ॥੧॥ ਜਉ ਹਉ ਬਉਰਾ; ਤਉ ਰਾਮ ਤੋਰਾ॥ ਲੋਗੁ. ਮਰਮੁ ਕਹ ਜਾਨੈ ਮੋਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੋਰਉ ਨ ਪਾਤੀ; ਪੂਜਉ ਨ ਦੇਵਾ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ; ਨਿਹਫਲ ਸੇਵਾ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਉ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨਾਵਉ॥ ਐਸੀ ਸੇਵ; ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ॥੩॥ ਲੋਗੁ ਕਹੈ; ਕਬੀਰੁ ਬਉਰਾਨਾ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮਰਮੁ; ਰਾਮ ਪਹਿਚਾਨਾਂ॥੪॥੬॥ ਉਲਟਿ ਜਾਤਿ; ਕੁਲ ਦੋਊ ਬਿਸਾਰੀ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਜ ਮਹਿ; ਬੁਨਤ ਹਮਾਰੀ॥੧॥ ਹਮਰਾ ਝਗਰਾ; ਰਹਾ ਨ ਕੋਊ॥ ਪੰਡਿਤ ਮੁਲਾਂ; ਛਾਡੇ ਦੋਊ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੁਨਿ ਬੁਨਿ; ਆਪ ਆਪੁ ਪਹਿਰਾਵਉ॥

ਅੰਗ ੧੧੫੯:- ਜਹ ਨਹੀ ਆਪੁ; ਤਹਾ ਹੋਇ ਗਾਵਉ॥੨॥ ਪੰਡਿਤ ਮੁਲਾਂ; ਜੋ ਲਿਖਿ ਦੀਆ॥ ਚੱਲੇ- ਛਾਡਿ ਚਲੇ ਹਮ; ਕਛੂ ਨ ਲੀਆ॥੩॥ ਇਖਲਾਸੁ ਨਿਸ਼ਕਪਟ ਪ੍ਰੇਮ- ਰਿਦੈ ਇਖਲਾਸੁ; ਨਿਰਖਿ ਲੇ ਮੀਰਾ॥ ਆਪੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜਿ; ਮਿਲੇ ਕਬੀਰਾ॥੪॥੭॥ ਨਿਰਧਨ

ਆਦਰੁ; ਕੋਈ ਨ ਦੇਇ॥ ਲਾਖ ਜਤਨ ਕਰੈ; ਓਹੁ ਚਿਤਿ. ਨ ਧਰੇਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਉ ਨਿਰਧਨੁ; ਸਰਧਨ ਕੈ ਜਾਇ॥ ਆਗੇ ਬੈਠਾ; ਪੀਠਿ ਫਿਰਾਇ॥੧॥ ਜਉ ਸਰਧਨੁ; ਨਿਰਧਨ ਕੈ ਜਾਇ॥ ਦੀਆ ਆਦਰੁ. ਲੀਆ ਬੁਲਾਇ॥੨॥ ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨੁ; ਦੋਨਉ ਭਾਈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ; ਨ ਮੇਟੀ ਜਾਈ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਨਿਰਧਨ ਹੈ ਸੋਈ॥ ਜਾ ਕੇ ਹਿਰਦੈ; ਨਾਮੁ. ਨ ਹੋਈ॥੪॥੮॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ॥ ਤਬ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ॥ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ; ਸਿਮਰਹਿ ਦੇਵ॥ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਸੋ ਦੇਹੀ; ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵ॥੧॥ ਭਜਹੁ ਗੁੋਬਿੰਦ; ਭੂਲਿ ਮਤ ਜਾਹੁ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਾ; ਏਹੀ ਲਾਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਲਗੁ; ਜਰਾ ਰੋਗੁ. ਨਹੀ ਆਇਆ॥ ਜਬ ਲਗੁ; ਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸੀ ਨਹੀ ਕਾਇਆ॥ ਬਿਕਲ, ਬਾਨੀ ਪੋਲੇ- ਜਬ ਲਗੁ; ਬਿਕਲ ਭਈ ਨਹੀ ਬਾਨੀ॥ ਸਾਰਿਗ-ਪਾਨੀ- ਭਜਿ ਲੇਹਿ ਰੇ ਮਨ; ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ॥੨॥ ਅਬ ਨ ਭਜਸਿ; ਭਜਸਿ ਕਬ ਭਾਈ॥ ਆਵੈ ਅੰਤੁ; ਨ ਭਜਿਆ ਜਾਈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ; ਸੋਈ ਅਬ ਸਾਰੁ॥ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹੁ; ਨ ਪਾਵਹੁ ਪਾਰੁ॥੩॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ; ਜੋ ਲਾਇਆ ਸੇਵ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਏ; ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਤਾ ਕੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਪਾਟ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ; ਜੋਨੀ ਬਾਟ॥੪॥ ਇਹੀ ਤੇਰਾ ਅਉਸਰੁ; ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਾਰ॥ ਘਟ ਭੀਤਰਿ; ਤੂ ਦੇਖੁ ਬਿਚਾਰਿ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰੁ; ਜੀਤਿ ਕੈ ਹਾਰਿ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਹਿਓ; ਪੁਕਾਰਿ ਪੁਕਾਰਿ॥੫॥੧॥੯॥ ਸਿਵ ਕੀ ਪੁਰੀ; ਬਸੈ ਬੁਧਿ ਸਾਰੁ॥ ਤਹ ਤੁਮ੍ ਮਿਲਿ ਕੈ; ਕਰਹੁ ਬਿਚਾਰੁ॥ ਈਤ ਊਤ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਰੈ॥ ਕਉਨੁ ਕਰਮ; ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮਰੈ॥੧॥ ਨਿਜ ਪਦ ਊਪਰਿ; ਲਾਗੋ ਧਿਆਨੁ॥ ਰਾਜਾਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਮੋਰਾ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੂਲ ਦੁਆਰੈ; ਬੰਧਿਆ ਬੰਧੁ॥ ਰਵਿ ਊਪਰਿ; ਗਹਿ ਰਾਖਿਆ ਚੰਦੁ॥ ਪਛਮ ਦੁਆਰੈ ਸੂਰਜੁ ਤਪੈ॥ ਲੋਕਡੰਡ, ਰਾਜਡੰਡ ਜਮਦੰਡ ਤੋਂ ਮੇਰ ਊਪਰ ਹੋ ਕੇ। ਸਿਰ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ 'ਚ। ਸਭ ਦੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਹੋ ਕੇ ਬਸੈ ਵਸਣਾ ਕਰੇ- ਮੇਰ ਡੰਡ; ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਬਸੈ॥੨॥ ਪਸਚਮ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਿਲ ਓੜ॥ ਤਿਹ ਸਿਲ ਊਪਰਿ; ਖਿੜਕੀ ਅਉਰ॥ ਖਿੜਕੀ ਊਪਰਿ; ਦਸਵਾਦੁਆਰੁ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਤਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ॥੩॥੨॥੧੦॥ ਸੋ ਮੁਲਾਂ; ਜੋ ਮਨ ਸਿਉ ਲਰੈ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ; ਕਾਲ ਸਿਉ ਜੁਰੈ॥ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਲ ਦਾ ਮਾਨ ਮਲ਼ੇ. ਭਾਵ ਕਾਲ ਨੂੰ ਮਾਨੁ ਜਿੱਤੇ- ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ; ਮਰਦੈ ਮਾਨੁ॥ ਤਿਸੁ ਮੁਲਾ ਕਉ; ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੬੦:- ਹੈ ਹਜੂਰਿ; ਕਤ ਦੂਰਿ ਬਤਾਵਹੁ॥ ਦੁੰਦਰ ਬਾਧਹੁ; ਸੁੰਦਰ ਪਾਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਜੀ ਸੋ; ਜੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਅਭਿਆਸ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਕਰਕੇ, ਦੇਹਅਭਿਮਾਨ ਪਰਜਾਰੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜਾਲਣਾ ਕਰੇ।ਪਰ-ਜਾਰੈ- ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਜਾਰੈ॥ ਸੁਪਨੈ ਬਿੰਦੁ; ਨ ਦੇਈ ਝਰਨਾ॥ ਤਿਸੁ ਕਾਜੀ ਕਉ; ਜਰਾ ਨ ਮਰਨਾ॥੨॥ ਸੁਰਤਾਨੁ ਪਾਤਿਸਾਹ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ।ਵੈਰਾਗ,ਵਿਵੇਕ,ਨਾਮੁ ਜਪਣ ਜਪਾਉਣ ਦੋ ਸਰ ਤੀਰ- ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ; ਜੁ ਦੁਇ ਸਰ ਤਾਨੈ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਾ; ਭੀਤਰਿ ਆਨੈ॥ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਲਸਕਰੁ ਕਰੈ॥ ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ; ਛਤ੍ਰੁ ਸਿਰਿ ਧਰੈ॥੩॥ ਜੋਗੀ; ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖੁ ਕਰੈ॥ ਹਿੰਦੂ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ; ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਸੁਆਮੀ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੪॥੩॥੧੧॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੋ ਪਾਥਰ

ਕਉ; ਕਹਤੇ ਦੇਵ॥ ਤਾ ਕੀ; ਬਿਰਥਾ ਹੋਵੈ ਸੇਵ॥ ਜੋ ਪਾਥਰ ਕੀ; ਪਾਂਈ ਪਾਇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਘਾਲ; ਅਜਾਂਈ ਜਾਇ॥੧॥ ਠਾਕੁਰੁ ਹਮਰਾ ਸਦ ਬੋਲੰਤਾ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਉ; ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਦੇਉ; ਨ ਜਾਨੈ ਅੰਧੁ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਹਿਆ; ਪਾਵੈ ਫੰਧੁ॥ ਨ ਪਾਥਰੁ ਬੋਲੈ; ਨਾ ਕਿਛੁ ਦੇਇ॥ ਫੋਕਟ ਕਰਮ; ਨਿਹਫਲ ਹੈ ਸੇਵ॥੨॥ ਚੜ੍ਹਾਵੈ- ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ; ਚੰਦਨੁ ਚੜਾਵੈ॥ ਉਸ ਤੇ ਕਹਹੁ; ਕਵਨ ਫਲ ਪਾਵੈ॥ ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ; ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਰੁਲਾਈ॥ ਤਾਂ ਮਿਰਤਕ ਕਾ; ਕਿਆ ਘਟਿ ਜਾਈ॥੩॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ; ਹਉ ਕਹਉ ਪੁਕਾਰਿ॥ ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ; ਸਾਕਤ ਗਾਵਾਰ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ॥ ਰਾਮ ਭਗਤ. ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲੇ॥੪॥੪॥੧੨॥ ਜਲ ਮਹਿ ਮੀਨ; ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੇਧੇ॥ ਦੀਪਕ ਪਤੰਗ; ਮਾਇਆ ਕੇ ਛੇਦੇ॥ ਕਾਮ ਮਾਇਆ; ਕੁੰਚਰ ਕਉ ਬਿਆਪੈ॥ ਭੁਇਅੰਗਮ ਭ੍ਰਿੰਗ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖਾਪੇ॥੧॥ ਮਾਇਆ; ਐਸੀ ਮੋਹਨੀ ਭਾਈ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ; ਤੇਤੇ ਡਹਕਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਖੀ ਮ੍ਰਿਗ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤੇ॥ ਸਾਕਰ ਮਾਖੀ; ਅਧਿਕ ਸੰਤਾਪੇ॥ ਤੁਰੇ ਉਸਟ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਭੇਲਾ॥ ਸਿੱਧ। ਖੇੱਲਾ- ਸਿਧ ਚਉਰਾਸੀਹ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖੇਲਾ॥੨॥ ਛਿਅ ਜਤੀ; ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਦਾ॥ ਨਵੈ ਨਾਥ; ਸੂਰਜ ਅਰੁ ਚੰਦਾ॥ ਤਪੇ ਰਖੀਸਰ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਸੂਤਾ॥ ਮਾਇਆ ਮਹਿ; ਕਾਲੁ ਅਰੁ ਪੰਚ ਦੂਤਾ॥੩॥ ਸੁਆਨ ਸਿਆਲ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤਾ॥ ਬੰਤਰ ਬਾਂਦਰ। ਚੀਤੇ ਚਿੱਤਰੇ।ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿੰਘਾਤਾ ਸਰਭਾ- ਬੰਤਰ ਚੀਤੇ; ਅਰੁ ਸਿੰਘਾਤਾ॥ ਮਾਂਜਾਰ ਬਿੱਲਾ। ਗਾਡਰ ਭੇਡੂ। ਲੂਬਰਾ ਲੂੰਬੜ- ਮਾਂਜਾਰ ਗਾਡਰ ਅਰੁ ਲੂਬਰਾ॥ ਬਿਰਖ ਮੂਲ; ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਪਰਾ॥੪॥ ਮਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਭੀਨੇ ਦੇਵ॥ ਇੰਦ੍ਰਾ ਲਛਮੀ। ਧਰਤੇਵ ਧਰਤੀ- ਸਾਗਰ ਇੰਦ੍ਰਾ; ਅਰੁ ਧਰਤੇਵ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਜਿਸੁ ਉਦਰੁ; ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ॥ ਤਬ ਛੂਟੇ; ਜਬ ਸਾਧੂ ਪਾਇਆ॥੫॥੫॥੧੩॥ ਜਬ ਲਗੁ; ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰੈ॥ ਤਬ ਲਗੁ; ਕਾਜੁ ਏਕੁ ਨਹੀ ਸਰੈ॥

ਅੰਗ ੧੧੬੧:- ਜਬ; ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮਿਟਿ ਜਾਇ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਭ; ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹਿ ਆਇ॥੧॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬਿਚਾਰੁ ਮਨਾ॥ ਹਰਿ. ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹੁ; ਦੁਖਭੰਜਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਲਗ; ਸਿੰਘੁ ਰਹੈ ਬਨ ਮਾਹਿ॥ ਤਬ ਲਗੁ; ਬਨੁ ਫੂਲੈ ਹੀ ਨਾਹਿ॥ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਿਆਰੁ ਸਰਭਾ।ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਿੰਘ- ਜਬ ਹੀ ਸਿਆਰੁ; ਸਿੰਘ ਕਉ ਖਾਇ॥ ਫੂਲਿ ਰਹੀ; ਸਗਲੀ ਬਨਰਾਇ॥੨॥ ਜੀਤੋ ਬੂਡੈ; ਹਾਰੋ ਤਿਰੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਪਾਰਿ ਉਤਰੈ॥ ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ; ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ॥ ਕੇਵਲ; ਰਾਮ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੩॥੬॥੧੪॥ ਸੱਤਰਿ ਸੈਇ ਹਜ਼ਾਰ। ਸਲਾਰ ਫਰੇਸ਼ਤੇ- ਸਤਰਿ ਸੈਇ; ਸਲਾਰ ਹੈ ਜਾ ਕੇ॥ ਸਵਾ ਲਾਖੁ; ਪੈਕਾਬਰ ਤਾ ਕੇ॥ ਸੇਖ ਜੁ ਕਹੀਅਹਿ; ਕੋਟਿ ਅਠਾਸੀ॥ ਖੇ੍ਲ- ਛਪਨ ਕੋਟਿ; ਜਾ ਕੇ ਖੇਲ ਖਾਸੀ॥੧॥ ਕੋ ਕੌਣ। ਗੁਜਰਾਵੈ ਪਹੁੰਚ ਕਰਾਵੇ- ਮੋ ਗਰੀਬ ਕੀ; ਕੋ ਗੁਜਰਾਵੈ॥ ਮਜਲਸਿ ਦੂਰਿ; ਮਹਲੁ ਕੋ ਪਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੇਲਖਾਨਾ ਰਸੋਈ- ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ. ਹੈ ਖੇਲਖਾਨਾ॥ਲੱਖ- ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ; ਫਿਰੈ ਦਿਵਾਨਾਂ॥ ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਕਉ; ਕਿਛੁ ਨਦਰਿ ਦਿਖਾਈ॥ ਉਨਿ ਭੀ; ਭਿਸਤਿ ਘਨੇਰੀ ਪਾਈ॥੨॥ ਪਾਪ ਦੀ ਖਲਹਲੁ ਘਬਰਾਹਟ। ਜਰਦ ਪੀਲਾ। ਰੂ

ਚੇਹਰਾ। ਬਾਨੀ ਰੰਗਤ। ਬਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਦਿਲ ਖਲਹਲੁ ਜਾ ਕੈ; ਜਰਦ ਰੂ ਬਾਨੀ॥ ਛੋਡਿ ਕਤੇਬ; ਕਰੈ ਸੈਤਾਨੀ॥ ਦੁਨੀਆ ਦੋਸੁ; ਰੋਸੁ ਹੈ ਲੋਈ॥ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਵੈ ਸੋਈ॥੩॥ ਤੁਮ ਦਾਤੇ; ਹਮ ਸਦਾ ਭਿਖਾਰੀ॥ ਦੇਉ ਜਬਾਬੁ; ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ॥ ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ; ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਸਮਾਨਾਂ॥ ਰਹਮਾਨਾ ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ- ਭਿਸਤੁ ਨਜੀਕਿ ਰਾਖੁ; ਰਹਮਾਨਾ॥੪॥੭॥੧੫॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਚਲਨ ਕਹਤ ਹੈ; ਊਹਾਂ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ; ਬੈਕੁੰਠੁ ਹੈ ਕਹਾਂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪ ਆਪ ਕਾ; ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ॥ ਬਾਤਨ ਹੀ; ਬੈਕੁੰਠੁ ਬਖਾਨਾਂ॥੧॥ ਜਬ ਲਗੁ; ਮਨ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਆਸ॥ ਤਬ ਲਗੁ; ਨਾਹੀ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ॥੨॥ ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ। ਲਪ ਲਿੱਪਣ ਵਾਲੇ - ਖਾਈ ਕੋਟੁ; ਨ ਪਰ ਲਪ ਗਾਰਾ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ ਬੈਕੁੰਠ ਦੁਆਰਾ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਮੀਰ; ਅਬ ਕਹੀਐ ਕਾਹਿ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਬੈਕੁੰਠੈ ਆਹਿ॥੪॥੮॥੧੬॥ ਕਿਉ ਲੀਜੈ; ਗਢੁ ਬੰਕਾ ਭਾਈ॥ ਦੋਵਰ ਕੋਟ ਅਰੁ ਤੇਵਰ ਖਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਲੇ ਦੀ ਆਡੀ ਖਾਈ ਤੋਂ ਪਾਰ ਉਚੀ ਵੱਟ।ਪੱਚੀਸ,ਮਦ ਪੋਲਾ- ਪਾਂਚ ਪਚੀਸ, ਮੋਹ ਮਦ ਮਤਸਰ; ਆਡੀ. ਪਰਬਲ ਮਾਇਆ॥ ਜਨ ਗਰੀਬ ਕੋ. ਜੋਰੁ ਨ ਪਹੁਚੈ; ਕਹਾ ਕਰਉ ਰਘੁਰਾਇਆ॥੧॥ ਕਿਵਾਰੀ ਬਾਰੀ। ਦਰਵਾਨੀ ਦਰਵਾਨਚੀ- ਕਾਮੁ ਕਿਵਾਰੀ. ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦਰਵਾਨੀ; ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ. ਦਰਵਾਜਾ॥ ਦੁੰਦਰ ਦੁੰਦ ਜੁੱਧ ਮਚੌਣ ਵਾਲਾ। ਮਾਵਾਸੀ ਆਕੀ।ਰਾਜਾ ਪੋਲਾ- ਕ੍ਰੋਧੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ. ਮਹਾ ਬਡ ਦੁੰਦਰ; ਤਹ. ਮਨੁ ਮਾਵਾਸੀ ਰਾਜਾ॥੨॥ ਸੁਆਦ। ਕੁ-ਬੁੱਧਿ-- ਸ੍ਵਾਦ ਸਨਾਹ. ਟੋਪੁ ਮਮਤਾ ਕੋ; ਕੁਬੁਧਿ, ਕਮਾਨ ਚਢਾਈ॥ ਤਿਸਨਾ ਤੀਰ. ਰਹੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ; ਇਉ ਗਢੁ. ਲੀਓ ਨ ਜਾਈ॥੩॥ ਗੋਲਾ- ਪ੍ਰੇਮ ਪਲੀਤਾ. ਸੁਰਤਿ ਹਵਾਈ; ਗੋਲਾ ਗਿਆਨੁ ਚਲਾਇਆ॥ ਸਿਝਾਇਆ ਜਿੱਤਿਆ। ਪਰ-ਜਾਲੀ। ਸਿੱਝਾਇਆ - ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ, ਸਹਜੇ ਪਰਜਾਲੀ; ਏਕਹਿ ਚੋਟ ਸਿਝਾਇਆ॥੪॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਲੈ ਲਰਨੇ ਲਾਗਾ; ਤੋਰੇ ਦੁਇ ਦਰਵਾਜਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਅਰੁ ਗੁਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਪਕਰਿਓ ਗਢ ਕੋ ਰਾਜਾ॥੫॥ ਭਗਵਤ ਭੀਰਿ. ਸਕਤਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ; ਕਟੀ ਕਾਲ ਭੈ ਫਾਸੀ॥

ਅੰਗ ੧੧੬੨:- ਦਾਸੁ ਕਮੀਰੁ. ਚੜ੍ਹਿਓ ਗੜ੍ਹ ਊਪਰਿ; ਰਾਜੁ ਲੀਓ ਅਬਿਨਾਸੀ॥੬॥੯॥੧੭॥ ਗੰਗ ਗੁਸਾਇਨਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ॥ ਜੰਜੀਰ ਬਾਂਧਿ ਕਰਿ; ਖਰੇ ਕਬੀਰ॥੧॥ ਮਨੁ ਨ ਡਿਗੈ; ਤਨੁ ਕਾਹੇ ਕਉ ਡਰਾਇ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਚਿਤੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ॥ਰਹਾਉ॥ ਲਹ-ਰਿ- ਗੰਗਾ ਕੀ ਲਹਰਿ; ਮੇਰੀ ਟੁਟੀ ਜੰਜੀਰ॥ ਮ੍ਰਿਗਛਾਲਾ ਪਰ ਬੈਠੇ ਕਬੀਰ॥੨॥ ਕਹਿ ਕੰਬੀਰ; ਕੋਊ. ਸੰਗ ਨ ਸਾਥ॥ ਜਲ ਥਲ ਰਾਖਨ ਹੈ; ਰਘੁਨਾਥ॥੩॥੧੦॥੧੮॥

ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੜਿ- ਅਗਮ ਦ੍ਰੁਗਮ ਗੜਿ; ਰਚਿਓ ਬਾਸ॥ ਜਾ ਮਹਿ; ਜੋਤਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ॥ ਬਿਜੁਲੀ ਚਮਕੈ; ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ॥ ਜਿਹ ਪਉੜ੍ਹੇ; ਪ੍ਰਭ ਬਾਲ ਗੋਬਿੰਦ॥੧॥ ਇਹੁ ਜੀਉ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੈ॥ ਜਰਾ ਮਰਨੁ ਛੂਟੈ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਅ-ਬਰਨ- ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਸਿਉ; ਮਨ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਹਉਮੈ ਗਾਵਨਿ. ਗਾਵਹਿ ਗੀਤ॥ ਅਨਹਦ ਸਬਦ; ਹੋਤ ਝੁਨਕਾਰ॥ ਜਿਹ ਪਉੜ੍ਹੇ; ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ॥੨॥ ਖੰਡਲ ਮੰਡਲ; ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ॥ ਤ੍ਰਿਅ ਅਸਥਾਨ; ਤੀਨਿ ਤ੍ਰਿਅ ਖੰਡਾ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਰਹਿਆ ਅਭ ਅੰਤ॥

ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋ; ਧਰਨੀਧਰ ਮੰਤ॥੩॥ ਕਦਲੀ ਪੁਹਪ ਧੂਪ ਪਰਗਾਸ॥ ਰਜ ਪੋਲਾ- ਰਜ ਪੰਕਜ ਮਹਿ; ਲੀਓ ਨਿਵਾਸ॥ ਦੁਆਦਸ ਦਲ; ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਮੰਤ॥ ਜਹ ਪਉੜੇ; ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਕੰਤ॥੪॥ ਅਰਧ ਉਰਧ; ਮੁਖਿ ਲਾਗੋ ਕਾਸੁ॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ; ਕਰਿ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਊਹਾਂ; ਸੂਰਜ ਨਾਹੀ ਚੰਦ॥ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ. ਕਰੈ ਅਨੰਦ॥੫॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ; ਪਿੰਡਿ ਸੋ ਜਾਨੁ॥ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ; ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਸੋ ਹੰ ਸੋ; ਜਾ ਕਉ ਹੈ ਜਾਪ॥ ਜਾ ਕਉ. ਲਿਪਤ ਨ ਹੋਇ; ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਪਾਪ॥੬॥ ਅ-ਬਰਨ- ਅਬਰਨ ਬਰਨ; ਘਾਮ ਨਹੀ ਛਾਮ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪਰਮ ਪਾਕ ਸਾਮ ਸ਼ਰਨ 'ਚ ਪਾਈਦੇ ਹਨ- ਅਵਰ. ਨ ਪਾਈਐ; ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਮ॥ ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ; ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਜ ਮਹਿ; ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ॥੭॥ਮਧੇ ਪੋਲਾ- ਮਨ ਮਧੇ; ਜਾਨੈ ਜੇ ਕੋਇ॥ ਜੋ ਬੋਲੈ; ਸੋ ਆਪੈ ਹੋਇ॥ ਜੋਤਿ ਮੰਤ੍ਰਿ; ਮਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰੈ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਰੈ॥੮॥੧॥ ਕੋਟਿ ਸੂਰ; ਜਾ ਕੈ ਪਰਗਾਸ॥ ਕਬਿਲਾਸ ਕੈਲਾਸ਼ ਪਰਬਤ- ਕੋਟਿ ਮਹਾਦੇਵ; ਅਰੁ ਕਬਿਲਾਸ॥ ਦੁਰਗਾ ਕੋਟਿ; ਜਾ ਕੈ ਮਰਦਨੁ ਕਰੈ॥ਉੱਚਰੈ- ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਟਿ; ਬੇਦ ਉਚਰੈ॥੧॥ ਜਉ ਜਾਚਉ; ਤਉ ਕੇਵਲ ਰਾਮ॥ ਆਨ ਦੇਵ ਸਿਉ; ਨਾਹੀ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਚੰਦ੍ਰਮੇ; ਕਰਹਿ ਚਰਾਕ॥

ਅੰਗ ੧੧੬੩:- ਰਾਮ ਜੀ ਦੀ ਪਾਕ ਰਸੋਈ। ਤੇਤੀਸਉ ਤੇਤੀਕ੍ਰੋੜ। ਸੁਰ ਦੇਵਤੇ।ਜੇਵਹਿ ਛਕਦੇ - ਸੁਰ ਤੇਤੀਸਉ; ਜੇਵਹਿ ਪਾਕ॥ ਨਵ ਗ੍ਰਹ ਕੋਟਿ; ਠਾਢੇ ਦਰਬਾਰ॥ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ ਚੋਬਦਾਰ ਦਰਵਾਨਚੀ- ਧਰਮ ਕੋਟਿ; ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ॥੨॥ ਪਵਨ ਕੋਟਿ; ਚਉਬਾਰੇ ਫਿਰਹਿ॥ਬਿਸਥਰ-ਹਿ- ਬਾਸਕ ਕੋਟਿ; ਸੇਜ ਬਿਸਥਰਹਿ॥ ਸਮੁੰਦ ਕੋਟਿ; ਜਾ ਕੇ ਪਾਨੀਹਾਰ॥ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੋਟਿ; ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ॥੩॥ ਕੋਟਿ ਕਮੇਰ; ਭਰਹਿ ਭੰਡਾਰ॥ ਕੋਟਿਕ ਲਖਮੀ; ਕਰੈ ਸੀਗਾਰ॥ਹਿਰ-ਹਿ- ਕੋਟਿਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ; ਬਹੁ ਹਿਰਹਿ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋਟਿ; ਜਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ॥੪॥ ਛਪਨ ਕੋਟਿ; ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ॥ ਨਗਰੀ ਨਗਰੀ ਖਿਅਤ ਅਪਾਰ॥ ਲਟ ਛੂਟੀ; ਵਰਤੈ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਖੇਲੈ- ਕੋਟਿ ਕਲਾ; ਖੇਲੈ ਗੋਪਾਲ॥੫॥ ਕੋਟਿ ਜਗ; ਜਾ ਕੈ ਦਰਬਾਰ॥ ਗੰਧ੍ਰਬ ਕੋਟਿ; ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ॥ ਬਿਦਿਆ ਕੋਟਿ; ਸਭੈ ਗੁਨ ਕਹੈ॥ ਤਊ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ; ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੈ॥੬॥ ਬਾਵਨ ਕੋਟਿ; ਜਾ ਕੈ ਰੋਮਾਵਲੀ॥ ਰਾਵਨ ਸੈਨਾ; ਜਹ ਤੇ ਛਲੀ॥ ਸਹਸ ਕੋਟਿ; ਬਹੁ ਕਹਤ ਪੁਰਾਨ॥ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕਾ. ਮਥਿਆ ਮਾਨੁ॥੭॥ ਕੰਦ੍ਰਪ ਕੋਟਿ; ਜਾ ਕੈ ਲਵੈ. ਨ ਧਰਹਿ॥ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰਿ ਮਨਸਾ ਹਰਹਿ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਸੁਨਿ ਸਾਰਿਗਪਾਨ॥ ਦੇਹਿ ਅਭੈ ਪਦੁ; ਮਾਂਗਉ ਦਾਨ॥੮॥੨॥੧੮॥੨੦॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰੇ ਜਿਹਬਾ; ਕਰਉ ਸਤ ਖੰਡ॥ ਉੱਚਰਸਿ- ਜਾਮਿ. ਨ ਉਚਰਸਿ; ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ॥੧॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗ ਲੇ ਲਈ ਹੈ- ਰੰਗੀ ਲੇ ਜਿਹਬਾ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ॥ ਸੁਰੰਗ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਰੰਗ ਸਹਿਤ। ਰੰਗੀਲੇ ਅਨੰਦੀ ਹੋ ਗਏ- ਸੁਰੰਗ ਰੰਗੀਲੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਥਿਆ ਜਿਹਬਾ; ਅਵਰੇਂ ਕਾਮ॥ ਪਦੁ ਪੋਲਾ- ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ; ਇਕੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਅਸੰਖ ਕੋਟਿ; ਅਨ ਪੂਜਾ ਕਰੀ॥ ਏਕ ਨ ਪੂਜਸਿ; ਨਾਮੈ ਹਰੀ॥੩॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ; ਇਹੁ ਕਰਣਾ॥ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਤੇਰੇ; ਨਾਰਾਇਣਾ॥੪॥੧॥ ਪਰਹਰੀ ਤਿਆਗੀ- ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਦਾਰਾ;

ਪਰਹਰੀ॥ ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ; ਨਰਹਰੀ॥੧॥ ਜੋ ਨ ਭਜੰਤੇ; ਨਾਰਾਇਣਾ॥ ਤਿਨ ਕਾ; ਮੈ ਨ ਕਰਉ ਦਰਸਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਭੀਤਰਿ; ਹੈ ਅੰਤਰਾ॥ ਪਸ ਪੋਲਾ- ਜੈਸੇ ਪਸੁ; ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰਾ॥੨॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ; ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ॥ ਬੱਤੀਸ ਲੱਖਨਾ- ਨਾ ਸੋਹੈ; ਬਤੀਸ ਲਖਨਾ॥੩॥੨॥ ਦੂਧੁ ਕਟੋਰੈ. ਗਡਵੈ ਪਾਨੀ॥ ਕਪਲ ਗਾਇ; ਨਾਮੈ ਦੁਹਿ ਆਨੀ॥੧॥ ਦੂਧੁ ਪੀਉ; ਗੋਬਿੰਦੇ ਰਾਇ॥ ਦੂਧੁ ਪੀਉ; ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ॥ ਨਾਹੀ ਤ; ਘਰ ਕੋ ਬਾਪੁ ਰਿਸਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋੁਇਨ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ॥ ਲੈ ਨਾਮੈ; ਹਰਿ ਆਗੈ ਧਰੀ॥੨॥ ਏਕੁ ਭਗਤੁ; ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਬਸੈ॥ ਹੱਸੈ- ਨਾਮੇ ਦੇਖਿ; ਨਰਾਇਨੁ ਹਸੈ॥੩॥ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇ; ਭਗਤੁ ਘਰਿ ਗਇਆ॥

ਅੰਗ ੧੧੬੪:- ਨਾਮੇ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਭਇਆ॥੪॥੩॥ ਮੈ ਬਉਰੀ; ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰੁ॥ ਰਚਿ ਰਚਿ ਤਾ ਕਉ; ਕਰਉ ਸਿੰਗਾਰੁ॥੧॥ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ. ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ; ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ; ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਜੋਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ; ਕਾਹੂ ਸਿਉ. ਨ ਕੀਜੈ॥ ਰਸਨਾ; ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ਪੀਜੈ॥੨॥ ਅਬ ਜੀਅ ਜਾਨਿ; ਐਸੀ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਮਿਲਉ ਗੁਪਾਲ; ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਈ॥੩॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ; ਕਰੈ ਨਰੁ ਕੋਈ॥ ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ, ਸ਼ਰੋਮਣੀ। ਰੰਗੁ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ- ਨਾਮੇ; ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ ਭੇਟਲ ਸੋਈ॥੪॥੪॥ ਕਬਹੂ; ਖੀਰਿ ਖਾਡ ਘੀਉ. ਨ ਭਾਵੈ॥ ਕਬਹੂ; ਘਰ ਘਰ ਟੂਕ ਮਗਾਵੈ॥ ਚਨੇ ਦੇ ਕੂਰਨੁ ਟੁਕੜੇ। ਬਿਨਾਵੈ ਚੁਗਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਕਬਹੂ; ਕੂਰਨੁ ਚਨੇ ਬਿਨਾਵੈ॥੧॥ ਜਿਉ ਰਾਮੁ ਰਾਖੈ; ਤਿਉ ਰਹੀਐ ਰੇ ਭਾਈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਕਿਛੁ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਬਹੂ; ਤੁਰੇ ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵੈ॥ ਪਨਹੀਓ ਜੁੱਤਾ- ਕਬਹੂ; ਪਾਇ ਪਨਹੀਓ. ਨ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਸੁਪੇਦੀ ਚਿੱਟੀ ਵਛਾਈ। ਸੁਵਾਵੈ ਸਵੌਂਦੇ ਹਨ- ਕਬਹੂ; ਖਾਟ ਸੁਪੇਦੀ ਸੁਵਾਵੈ॥ ਪੈਆਰੂ ਪੈਰ- ਕਬਹੂ; ਭੂਮਿ ਪੈਆਰੁ. ਨ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਭਨਤਿ ਨਾਮਦੇਉ; ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰੈ॥ ਜਿਹ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤਿਹ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ॥੪॥੫॥ ਹਸਤ ਖੇਲਤ; ਤੇਰੇ ਦੇਹੁਰੇ ਆਇਆ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਤ; ਨਾਮਾ ਪਕਰਿ ਉਠਾਇਆ॥੧॥ ਜਾਦਿਮਰਾਇਆ ਸ੍ਰਬ ਵਿਆਪੀ ਕਰਤਾਰ ਜੀ- ਹੀਨੜੀ ਜਾਤਿ ਮੇਰੀ; ਜਾਦਿਮ ਰਾਇਆ॥ ਛੀਪੇ ਕੇ ਜਨਮਿ; ਕਾਹੇ ਕਉ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੱਲਿਓ। ਕਮਲੀ ਦੇ ਲੱਲੇ ਨੂੰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਲੈ ਕਮਲੀ; ਚਲਿਓ ਪਲਟਾਇ॥ ਦੇਹੁਰੈ ਪਾਛੈ; ਬੈਠਾ ਜਾਇ॥੨॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾਮਾ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ॥ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕਉ; ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ॥੩॥੬॥

ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੈਸੀ; ਭੂਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਨਾਜ॥ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ; ਜਲ ਸੇਤੀ ਕਾਜ॥ ਮੂੜ੍- ਜੈਸੀ ਮੂੜ; ਕੁਟੰਬ ਪਰਾਇਣ॥ ਐਸੀ; ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ॥੧॥ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਨਾਰਾਇਣ ਲਾਗੀ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਤ ਪ੍ਰੀਤ। ਰਤ ਪੋਲਾ- ਜੈਸੀ; ਪਰ ਪੁਰਖਾ ਰਤ ਨਾਰੀ॥ ਲੋਭੀ ਨਰੁ; ਧਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀ॥ ਕਾਮੀ ਪੁਰਖ; ਕਾਮਨੀ ਪਿਆਰੀ॥ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਰਾਰੀ॥੨॥

ਸਾਂਈਂ–ਸਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਜਿ ਆਪੇ ਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਦੁਬਿਧਾ ਜਾਏ॥ ਕਬਹੁ. ਨ ਤੂਟਸਿ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਮੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ; ਸਚਿ ਨਾਇ॥੩॥ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਬਾਰਿਕ ਅਰੁ ਮਾਤਾ॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ. ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਗੋਬਿਦੁ ਬਸੈ; ਹਮਾਰੈ ਚੀਤਿ॥੪॥੧॥੭॥ ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ; ਤਿਆਗੈ ਅੰਧਾ॥ ਅੰਗ ੧੧੬੫:- ਪਰ ਨਾਰੀ ਸਿਉ; ਘਾਲੈ ਧੰਧਾ॥ ਜੈਸੇ ਸਿੰਬਲੁ ਦੇਖਿ; ਸੂਆ ਬਿਗਸਾਨਾ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਮੂਆ. ਲਪਟਾਨਾ॥੧॥ ਪਾਪੀ ਕਾ ਘਰੁ; ਅਗਨੇ ਮਾਹਿ॥ ਜਲਤ ਰਹੈ; ਮਿਟਵੈ ਕਬ ਨਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਨ ਦੇਖੈ ਜਾਇ॥ ਮਾਰਗੁ ਛੋਡਿ; ਅਮਾਰਗਿ ਪਾਇ॥ ਮੂਲਹੁ ਭੂਲਾ; ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਡਾਰਿ; ਲਾਦਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥੨॥ ਜਿਉ ਬੇਸ੍ਵਾ ਕੇ ਪਰੈ ਅਖਾਰਾ॥ ਕਾਪਰੁ ਪਹਿਰਿ; ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰਾ॥ ਪੂਰੇ ਤਾਲ; ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ॥ ਵਾ ਕੇ ਗਲੇ; ਜਮ ਕਾ ਹੈ ਫਾਸ॥੩॥ ਜਾ ਕੇ ਮਸਤਕਿ. ਲਿਖਿਓ ਕਰਮਾ॥ ਸੋ ਭਜਿ; ਪਰਿ ਹੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ॥ ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ; ਇਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਇਨ ਬਿਧਿ; ਸੰਤਹੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ॥੪॥੨॥੮॥ ਸੰਡਾ ਮਰਕਾ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ॥ ਪਚਿ ਹੰਭ, ਸੜ। ਹਾਰੇ ਹਾਰ ਗਏ। ਪੜ੍ਹੈ। ਪਚਿ ਪੋਲਾ- ਪੜੈ ਨਹੀ; ਹਮ ਹੀ ਪਚਿ ਹਾਰੇ॥ ਚਟੀਆ ਪੋਲਾ- ਰਾਮੁ ਕਹੈ. ਕਰ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ; ਚਟੀਆ ਸਭੈ ਬਿਗਾਰੇ॥੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮਾ; ਜਪਿਬੋ ਕਰੈ॥ ਹਿਰਦੈ; ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨੁ ਧਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਸੁ-ਧਾ ਪੋਲਾ। ਬੱਸਿ- ਬਸੁਧਾ ਬਸਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਰਾਜੇ; ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ਪਟਰਾਨੀ॥ ਪੂਤੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਨੈ; ਤਿਨਿ ਤਉ ਅਉਰੈ ਠਾਨੀ॥੨॥ ਅਉਧ ਉਮਰ ਘਨੇਰੀ ਬਹੁਤੀ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ ਭਾਵ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗੇ- ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਿਲਿ,ਮੰਤਰ ਉਪਾਇਆ;ਕਰਸਹ,ਅਉਧ ਘਨੇਰੀ॥ ਗਿਰਿ ਤਰ. ਜਲ ਜੁਆਲਾ ਭੈ ਰਾਖਿਓ; ਰਾਜਾਰਾਮਿ ਮਾਇਆ ਫੇਰੀ॥੩॥ ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਕਾਲੁ ਭੈ ਕੋਪਿਓ; ਮੋਹਿ ਬਤਾਉ. ਜੁ ਤੁਹਿ ਰਾਖੈ॥ ਪੀਤ ਪੀਤਾਂਬਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ; ਥੰਭ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਭਾਖੈ॥੪॥ ਹਰਨਾਖਸੁ ਜਿਨਿ ਨਖਹ ਬਿਦਾਰਿਓ; ਸੁਰਿ ਨਰ ਕੀਏ ਸਨਾਥਾ॥ ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ. ਹਮ ਨਰਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ; ਰਾਮੁ ਅਭੈ ਪਦ ਦਾਤਾ॥੫॥੩॥੯॥ ਸੁਲਤਾਨੁ ਪੂਛੈ; ਸੁਨੁ ਬੇ ਨਾਮਾ॥ ਦੇਖਉ; ਰਾਮ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਕਾਮਾ॥੧॥ ਨਾਮਾ; ਸੁਲਤਾਨੇ ਬਾਧਿਲਾ॥ ਦੇਖਉ; ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਬੀਠੁਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕਤਲ ਕੀਤੀ– ਬਿਸਮਿਲਿ ਗਊ; ਦੇਹੁ ਜੀਵਾਇ॥ ਠਾਇ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ- ਨਾ ਤਰੁ; ਗਰਦਨਿ ਮਾਰਉ ਠਾਂਇ॥੨॥ ਬਾਦਿਸਾਹ; ਐਸੀ ਕਿਉ ਹੋਇ॥ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ; ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ॥੩॥ ਮੇਰਾ ਕੀਆ; ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ॥ ਕਰਿ ਹੈ ਰਾਮੁ; ਹੋਇ ਹੈ ਸੋਇ॥੪॥ ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਚੜ੍ਹਿਓ ਅਹੰਕਾਰਿ॥ ਗਜ ਪੋਲਾ- ਗਜ ਹਸਤੀ; ਦੀਨੋ ਚਮਕਾਰਿ॥੫॥ ਰੁਦਨੁ ਕਰੈ; ਨਾਮੇ ਕੀ ਮਾਇ॥ ਛੋਡਿ ਰਾਮੁ; ਕੀ ਨ. ਭਜਹਿ ਖੁਦਾਇ॥੬॥ ਨ ਹਉ ਤੇਰਾ ਪੂੰਗੜਾ; ਨ ਤੂ ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ ਪੜੈ ੜ ਹਲੰਤ ਨ ਲਾ- ਪਿੰਡੁ ਪੜੈ; ਤਉ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੭॥ ਕਰੈ ਗਜਿੰਦੁ; ਸੁੰਡ ਕੀ ਚੋਟ॥ ਨਾਮਾ ਉਬਰੈ; ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ॥੮॥ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ. ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ॥ ਮਲਿਆ ਪੋਲਾ- ਇਨਿ ਹਿੰਦੂ; ਮੇਰਾ ਮਲਿਆ ਮਾਨੁ॥੯॥ ਬਾਦਿਸਾਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੇਹੁ॥

ਅੰਗ ੧੧੬੬:- ਸਰ ਬਰਾਬਰ। ਭਰਿ ਤੋਲ ਕੇ-ਨਾਮੇ ਸਰ ਭਰਿ; ਸੋਨਾ ਲੇਹੁ॥੧੦॥ ਮਾਲੁ ਲੇਉ; ਤਉ ਦੋਜਕਿ ਪਰਉ॥ ਦੀਨੁ ਛੋਡਿ; ਦੁਨੀਆ ਕਉ ਭਰਉ॥੧੧॥ ਪਾਵਹੁ ਬੇੜੀ. ਹਾਥਹੁ ਤਾਲ॥ ਨਾਮਾ ਗਾਵੈ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ॥੧੨॥ ਗੰਗ ਜਮੁਨ; ਜਉ ਉਲਟੀ ਬਹੈ॥ ਤਉ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਰਹੈ॥੧੩॥ ਸਾਤ ਘੜੀ; ਜਬ ਬੀਤੀ ਸੁਣੀ॥ ਅਜਹੁ. ਨ ਆਇਓ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ॥੧੪॥ ਪਾ-ਖੰਤਣ- ਪਾਖੰਤਣ; ਬਾਜ ਬਜਾਇਲਾ॥ ਗਰੁੜ ਚੜ੍ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਇਲਾ॥੧੫॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਗਰੁੜ ਚੜ੍ਹੇ ਆਏ ਗੋਪਾਲ॥੧੬॥ ਕਹਹਿ ਤ; ਧਰਣਿ ਇਕੋਡੀ ਕਰਉ॥ ਕਹਹਿ ਤ; ਲੇ ਕਰਿ ਊਪਰਿ ਧਰਉ॥੧੭॥ ਕਹਹਿ ਤ; ਮੁਈ ਗਊ ਦੇਉ ਜੀਆਇ॥ ਪਤੀ-ਆਇ- ਸਭੁ ਕੋਈ; ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ॥੧੮॥ ਸੇਲ ਨਿਆਣਾ, ਮਸੇਲ ਬੰਨ੍ ਕੇ। ਸੇਲ ਸੈਨਤੋਂ ਮਸੇਲ ਸੈਨਤੀ, ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ, ਕਾਜ਼ੀ। ਸੇਲ ਦੁਖੀ ਹੋਏ- ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਣਵੈ; ਸੇਲ ਮਸੇਲ॥ ਗਊ ਦੁਹਾਈ; ਬਛਰਾ ਮੇਲਿ॥੧੯॥ ਦੂਧਹਿ ਦੁਹਿ; ਜਬ ਮਟੁਕੀ ਭਰੀ॥ ਲੇ ਬਾਦਿਸਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰੀ॥੨੦॥ ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਮਹਲ ਮਹਿ ਜਾਇ॥ ਅਉਘਟ ਕੀ ਘਟ; ਲਾਗੀ ਆਇ॥੨੧॥ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ; ਬਿਨਤੀ ਫੁਰਮਾਇ॥ ਬਖਸੀ ਹਿੰਦੂ; ਮੈ ਤੇਰੀ ਗਾਇ॥੨੨॥ ਨਾਮਾ ਕਹੈ; ਸੁਨਹੁ ਬਾਦਿਸਾਹ॥ ਇਹੁ ਕਿਛੁ ਪਤੀਆ; ਮੁਝੈ ਦਿਖਾਇ॥੨੩॥ ਇਸ ਪਤੀਆ ਕਾ; ਇਹੈ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਸਾਚਿ ਸੀਲਿ; ਚਾਲਹੁ ਸੁਲਿਤਾਨ॥੨੪॥ ਨਾਮਦੇਉ; ਸਭ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਮਿਲਿ ਹਿੰਦੂ ਸਭ; ਨਾਮੇ ਪਹਿ ਜਾਹਿ॥੨੫॥ ਜਉ ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ; ਨ ਜੀਵੈ ਗਾਇ॥ ਤ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾ ਪਤੀਆ ਜਾਇ॥੨੬॥ ਨਾਮੇ ਕੀ ਕੀਰਤਿ. ਰਹੀ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਲੇ. ਉਧਰਿਆ ਪਾਰਿ॥੨੭॥ ਸਗਲ ਕਲੇਸ; ਨਿੰਦਕ ਭਇਆ ਖੇਦੁ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਰਾਇਨ. ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ॥੨੮॥੧॥੧੦॥ ਘਰੁ ੨॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਮਿਲੈ ਮੁਰਾਰਿ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਬੈਕੁੰਠ ਤਰੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਜੀਵਤ ਮਰੈ॥੧॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਸਤਿ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ; ਆਨ ਸਭ ਸੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਨ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਪੰਚ ਤੇ ਦੂਰਿ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਨ ਮਰਿਬੋ ਝੂਰਿ॥੨॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਹ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲੇਹਿ॥੩॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਭਵਨ ਤ੍ਰੈ ਸੂਝੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਊਚ ਪਦ ਬੂਝੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਸੀਸੁ ਅਕਾਸਿ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਸਦਾ ਸਾਬਾਸਿ॥੪॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਤਿਆਗੀ॥

ਅੰਗ ੧੧੬੭:- ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਏਕ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਲਿਲਾਟਹਿ ਲੇਖ॥੫॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਕੰਧੁ ਨਹੀ ਹਿਰੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਛਾਪਰਿ ਛਾਈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਸਿਹਜ ਨਿਕਸਾਈ॥੬॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਅਠਸਠਿ ਨਾਇਆ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤਨਿ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਇਆ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਦੁਆਦਸ ਸੇਵਾ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਮੇਵਾ॥੭॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਸੰਸਾ ਟੂਟੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ;

ਤ ਭਉਜਲ ਤਰੈ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਤ. ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ॥੮॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਅਠਦਸ ਬਿਉਹਾਰ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ; ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰਦੇਉ; ਅਵਰ ਨਹੀ ਜਾਈ॥ ਨਾਮਦੇਉ. ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥੯॥੧॥੨॥੧੧॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ; ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਆਸਾ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ; ਸੋ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਬਰਨ ਸਹਿਤ; ਜੋ ਜਾਪੈ ਨਾਮੁ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ; ਕੇਵਲ ਨਿਹਕਾਮੁ॥੧॥ ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਜਉ ਕੋਈ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੈ; ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੋ ਮੁਨਿ; ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਖਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਦੁਆਰੇ; ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਸਮਾਇ॥ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ; ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰੈ॥ ਅਨ-ਭੈ- ਕਰਤਾ ਹੋਇ; ਸੁ ਅਨਭੈ ਰਹੈ॥੨॥ ਫਲ ਕਾਰਨ; ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ॥ ਫਲੁ ਲਾਗਾ; ਤਬ ਫੂਲੁ ਬਿਲਾਇ॥ ਗਿਆਨੈ ਕਾਰਨ; ਕਰਮ ਅਭਿਆਸੁ॥ ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮ ਭੋਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਗੁਰਗਿਆਨ ਹੋਇਆ ਤਿੱਥੇ ਹੰਗਤਾ ਦੇ ਕਰਮ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ, ਕਰਤਾਰ ਜੀ 'ਚ ਲੀਣ ਹੋ ਗਏ- ਗਿਆਨੁ ਭਇਆ; ਤਹ ਕਰਮਹ ਨਾਸੁ॥੩॥ ਦੱਧਿ ਦਹੀਂ। ਮਥੈ ਪੋਲਾ- ਘ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ; ਦਧਿ ਮਥੈ ਸਇਆਨ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਨ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ; ਕੀ ਨ ਜਪਸਿ ਅਭਾਗ॥੪॥੧॥ ਨਾਮਦੇਵ॥

ਕਲੰਦਰ ਮਸਤ ਵੇਪਰਵਾਹ- ਆਉ; ਕਲੰਦਰ ਕੇਸਵਾ॥ ਕਰਿ ਅਬਦਾਲੀ; ਭੇਸਵਾ॥ਰਹਾਉ॥ ਕੁਲਹ ਟੋਪੀ। ਕਉਸੈ ਖੜਾਵਾਂ। ਕੁੱਲਹ, ਪਇਆਲਾ- ਜਿਨਿ ਆਕਾਸ, ਕੁਲਹ ਸਿਰਿ ਕੀਨੀ; ਕਉਸੈ ਸਪਤ ਪਯਾਲਾ॥ ਚਮਰ ਚਮੜੇ ਦੇ ਪੋਸ ਪੁਸ਼ਾਕੇ ਵਾਲਾ ਸ੍ਰੀਰ,ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਮੰਦਰੁ- ਚਮਰ ਪੋਸ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰਾ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਬਨੇ ਗੁਪਾਲਾ॥੧॥ ਪੇਹਨੁ ਚੋਲਾ। ਇਜਾਰਾ ਪਜਾਮਾ।ਛੱਪਨ- ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਕਾ ਪੇਹਨੁ ਤੇਰਾ; ਸੋਲਹ ਸਹਸ ਇਜਾਰਾ॥ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ. ਮੁਦਗਰੁ ਤੇਰਾ; ਸਹਨਕ ਸਭ ਸੰਸਾਰਾ॥੨॥ ਮਹਜਿਦਿ ਮਸੀਤ- ਦੇਹੀ ਮਹਜਿਦਿ, ਮਨੁ ਮਉਲਾਨਾ; ਸਹਜ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ॥ ਸਉ ਸਾਥ ਕਾਇਨੁ ਨਿਕਾਹ, ਖੇਲਣਾ।ਬੀ-ਬੀ- ਬੀਬੀ ਕਉਲਾ ਸਉ. ਕਾਇਨੁ ਤੇਰਾ; ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰੈ॥੩॥ ਭਗਤਿ ਕਰਤ. ਮੇਰੇ ਤਾਲ ਛਿਨਾਏ; ਕਿਹ ਪਹਿ ਕਰਉ ਪੁਕਾਰਾ॥ ਬੇਦੇਸਵਾ ਦੇਸ ਪ੍ਰਦੇਸ 'ਚ - ਨਾਮੇ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ; ਫਿਰੇ ਸਗਲ ਬੇਦੇਸਵਾ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੬੮:- ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ਦੁਤੁਕੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਾਹਾ ਮਾਹ ਮੁਮਾਰਖੀ; ਚੜਿਆ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ॥ ਪਰਫੜੁ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ - ਪਰਫੜੁ ਚਿਤ, ਸਮਾਲਿ ਸੋਇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦੁ॥੧॥ ਭੋਲਿਆ; ਹਉਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ. ਬੀਚਾਰਿ ਮਨ; ਗੁਣ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ ਲੈ ਸਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਮ ਪੇਡੁ. ਸਾਖਾ ਹਰੀ; ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਗਿਆਨੁ॥ ਪੱਤ- ਪਤ ਪਰਾਪਤਿ. ਛਾਵ ਘਣੀ; ਚੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੨॥ ਅਖੀ ਕੁਦਰਤਿ. ਕੰਨੀ ਬਾਣੀ; ਮੁਖਿ ਆਖਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ॥ ਪਤਿ ਕਾ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਹੋਆ; ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ

॥੩॥ ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਆਵਣਾ; ਵੇਖਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਹਰੇ. ਨ ਸੂਕਹੀ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੪॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ॥ ਸਰਸ ਸਹਿਤ ਰਸ ਦੇ। ਆਈ-ਲੇ- ਰੁਤਿ ਆਈਲੇ; ਸਰਸ. ਬਸੰਤ ਮਾਹਿ॥ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਵਹਿ; ਸਿ ਤੇਰੈ ਚਾਇ॥ ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ; ਲਗਉ ਪਾਇ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ; ਕਹਉ ਰਾਇ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਜਗਜੀਵਨ; ਜੁਗਤਿ ਨ ਮਿਲੈ ਕਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ; ਬਹੁਤੁ ਰੂਪ॥ ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ; ਦੇਉ ਧੂਪ॥ ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ; ਕਹਾ ਪਾਇ॥ ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ; ਕਹਉ ਰਾਇ॥੨॥ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਉਪਾਸ਼ਕ, ਇਹ ਕਲਪਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸਿਵ ਜੀ ਦੇ ਵੀਹ ੨ ਵਰ੍ਹੇ ਹਨ।ਮੁੜ ੨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੱਕ੍ਰ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਜੀ! ਤੇਰੇ ਹੀ ਸੱਠ ਸੰਬਤ, ਸਾਰੇ ਤੀਰਥ ਹਨ। ਸੱਠਿ- ਤੇਰੇ ਸਠਿ ਸੰਬਤ; ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ॥ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਪਰਮੇਸਰਾ॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਵਿਗਤਿ; ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ॥ ਅਣਜਾਣਤ ਜਾਨਣ ਰਹਿਤ, ਅਨਗਿਣਤ- ਅਣਜਾਣਤ; ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ॥੩॥ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ; ਕਿਆ ਕਹੈ॥ ਸੈ ਨੂੰ- ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ; ਏਕ ਸੈ॥ ਸਿਰੁ ਨਾਨਕ; ਲੋਕਾ ਪਾਵ ਹੈ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਉ; ਜੇਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਹੈ॥੪॥੨॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਚਉਕਾ; ਕੰਚਨ ਕੁਆਰ॥ ਰੁੱਪੇ ਚਾਂਦੀ, ਕਾਰਾਂ- ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾ; ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਗੰਗਾ ਕਾ ਉਦਕੁ; ਕਰੰਤੇ ਕੀ ਆਗਿ॥ ਗਰੁੜਾ ਖਾਣਾ; ਦੁਧ ਸਿਉ ਗਾਡਿ॥੧॥ ਰੇ ਮਨ; ਲੇਖੈ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇ॥
ਅੰਗ ੧੧੬੯:- ਜਾਮਿ. ਨ ਭੀਜੈ; ਸਾਚ ਨਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਸ ਅਠ; ਲੀਖੇ ਹੋਵਹਿ ਪਾਸਿ॥ ਮੁਖੱਾਗਰ ਕੰਠੋਂ- ਚਾਰੇ ਬੇਦ; ਮੁਖਾਗਰ ਪਾਠਿ॥ ਪੁਰਬੀ ਨਾਵੈ; ਵਰਨਾਂ ਕੀ ਦਾਤਿ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੇ; ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥੨॥ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਹੋਵਹਿ ਸੇਖ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭਗਵੇ ਭੇਖ॥ ਕੋ ਗਿਰਹੀ; ਕਰਮਾ ਕੀ ਸੰਧਿ॥ ਖੜੀਅਸਿ ਲੈ ਜਾਣਗੇ- ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਸਭ ਖੜੀਅਸਿ ਬੰਧਿ॥੩॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ; ਲਿਖੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰ॥ ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ; ਹੋਵਗਿ ਸਾਰ॥ ਹੁਕਮੁ ਕਰਹਿ; ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਚੇ ਕੇ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰ॥੪॥੩॥
ਤੀਜਾ ਤੀਜਾ- ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਿ; ਦਿਗੰਬਰੁ ਹੋਗੁ॥ ਜਟਾਧਾਰਿ; ਕਿਆ ਕਮਾਵੈ ਜੋਗੁ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ; ਮੂੜ੍ਹਾ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥੧॥ ਏਕੁ ਧਿਆਵਹੁ; ਮੂੜ੍ਹ ਮਨਾ॥ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿ ਜਾਹਿ; ਇਕ ਖਿਨਾਂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ; ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ॥ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ ਪੜ੍ਹਹਿ ਪੁਰਾਣ॥ ਪਾਖੰਡ ਦ੍ਰਿਸਟਿ; ਮਨਿ ਕਪਟੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਰਮਈਆ- ਤਿਨ ਕੈ ਰਮਈਆ; ਨੇੜਿ ਨਾਹਿ॥੨॥ ਜੇ ਕੋ ਐਸਾ; ਸੰਜਮੀ ਹੋਇ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸੇਖ; ਪੂਜਾ ਕਰੇਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ; ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ॥ ਓਇ; ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੈਸੇ ਪਾਹਿ॥੩॥ ਕੀਤਾ ਹੋਆ; ਕਰੇ ਕਿਆ ਹੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ; ਆਪਿ ਚਲਾਏ ਸੋਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ; ਤਾਂ ਸਾਚਾ ਪਾਏ॥੪॥ ਜਿਸੁ ਜੀਉ; ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਹੋਇ॥ ਤੀਰਥ ਭਵੈ; ਦਿਸੰਤਰ ਲੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ॥ ਤਉ ਭਵਜਲ ਕੇ ਤੂਟਸਿ ਬੰਧ॥੫॥੪॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਗਲ ਭਵਨ; ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ॥ ਮੈ ਅਵਰੁ. ਨ ਦੀਸੈ; ਸਰਬ ਤੋਹ॥ ਤੂ ਸੁਰਿ ਨਾਥਾ; ਦੇਵਾ ਦੇਵ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ; ਗੁਰ ਚਰਨ ਸੇਵ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਲਾਲ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਏ; ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸਰਬ ਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨੁ

ਸਾਧ; ਨ ਪਾਈਐ. ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਗੁ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਮੈਲ ਮਲੀਨ ਅੰਗੁ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ; ਨ ਸੁਧੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੇ; ਸਾਚੁ ਸੋਇ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ; ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਖਨਹਾਰ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹਿ; ਕਰਹਿ ਸਾਰ॥ ਪਰ-ਹਰਾਇ- ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ; ਪਰਹਰਾਇ॥ ਸਭਿ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ; ਰਾਮਰਾਇ॥੩॥ ਊਤਮ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਸਰੀਰ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀਰ॥ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਾਮਿ; ਤਜਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਗੁਰੁ, ਗੁਰ ਮਿਲਾਉ॥੪॥੫॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ; ਸੁਨਹੁ ਭਾਇ॥ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ; ਸੰਗਿ ਸਾਇ॥ ਓਹੁ ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖੀਐ; ਕਹਹੁ ਕਾਇ॥ ਅੰਗ ੧੧੭੦:- ਗੁਰਿ ਸੰਗਿ ਦਿਖਾਇਓ; ਰਾਮਰਾਇ॥੧॥ ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਨੇ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਖੇਲਹਿ ਵਰ ਕਾਮਨਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਮਨ ਮਨੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹਾਗਣਿ; ਨਾਹਿ ਭੇਉ॥ ਓਹੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਵੈ; ਸਰਬ ਪ੍ਰੇਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਥਿਰੁ ਚੀਨੈ; ਸੰਗਿ ਦੇਉ॥ ਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਜਪੁ ਜਪੇਉ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਸੰਤ. ਨ ਸੰਗੁ ਦੇਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਅੰਧੁਲੇ ਧੰਧੁ ਰੋਇ॥ ਮਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਮਲੁ. ਸਬਦਿ ਖੋਇ॥੩॥ ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਓ; ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਾਵੇ; ਭਗਤਿ ਜੋਗੁ॥ ਗੁਰ ਸੰਤ ਸਭਾ; ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਰੋਗੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜ ਜੋਗੁ॥੪॥੬॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਸਾਜਿ॥ ਸਚੁ ਆਪਿ ਨਿਬੇੜੇ; ਰਾਜੁ ਰਾਜਿ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਊਤਮ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ; ਸਹਜਿ ਆਥਿ॥੧॥ ਬਿਸ-ਰਸਿ ਪੋਲਾ- ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ; ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਬੋਲਿ॥ ਅਪ-ਰੰਪਰੁ, ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਹਰਿ ਆਪਿ ਤੁਲਾਏ. ਅਤੁਲੁ ਤੋਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹਿ; ਗੁਰਸਿਖ ਤੋਰ॥ ਸੇਵ ਸੇਵਾ- ਗੁਰ ਸੇਵ ਤਰੇ; ਤਜਿ ਮੇਰ ਤੋਰ॥ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਲੋਭੀ; ਮਨਿ ਕਠੋਰ॥ ਗੁਰ ਸੇਵ. ਨ ਭਾਈ; ਸਿ ਚੋਰ ਚੋਰ॥੨॥ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ; ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭਾਉ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ; ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਮਹਲਿ ਠਾਉ॥ ਪਰਹਰਿ ਨਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਜਾਗੁ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ; ਕਰਮਿ ਭਾਗੁ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ; ਕਰੇ ਦਾਤਿ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਪਿਆਰੇ; ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ॥ਤੁੱਸਿ- ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ; ਗੁਰੁ ਤੁਸਿ ਦੇਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਪਾਵਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਇ॥੪॥੭॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਇਕ ਤੁਕਾ॥ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ; ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ॥ ਉਧ-ਰੈ-ਉ-ਧਰੈ- ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ; ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਰੈ॥੧॥ਹੱਸੈ- ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ. ਨ ਛੋਡਉ; ਕਿਆ ਕੋ ਹਸੈ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ; ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਗਲਤੁ ਲੀਣ ਗਲਤਾਨ- ਜੈਸੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਪ੍ਰਾਣੀ ਗਲਤੁ ਰਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਵਤ ਰਹੈ॥੨॥ ਮੈ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਊਪਰਿ; ਕਰਹੁ ਦਇਆ॥ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ. ਰਹਉ ਪਇਆ॥੩॥ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ; ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਕੋ ਪਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ॥੪॥੮॥

ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਘਰੁ ੨ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਾਲ-ਗ੍ਰਾਮ ਸੁ-ਕ੍ਰਿਤੁ- ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜਿ ਮਨਾਵਹੁ; ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਹੁ; ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੭੧:- ਕੱਲਰਾ- ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ॥ ਸ੍ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਿਵਾਲ ਕੰਧ।ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਗਚੁ ਚੂਨਾ, ਸੁਗੰਧੀਆਂ, ਫ਼ੈਸ਼ਨ। ਗੱਚੁ- ਕਾਚੀ ਢਹਗਿ ਦਿਵਾਲ; ਕਾਹੇ ਗਚੁ ਲਾਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਰੂਪ ਹਰਿਹਟ ਹਲਟ। ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪ ਮਾਲ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਹਲੀਮੀ ਗ੍ਰੀਬੀ ਪ੍ਰੇਮ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧੀਰਜ ਸਿਮਰਨ ਖਿਮਾ ਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ ਆਦਿ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪ ਟਿੰਡਾਂ, ਮਨੁ ਰੂਪੀ ਬੈਲ ਜੋਵਹੁ ਜੋੜੋ- ਕਰ ਹਰਿਹਟ, ਮਾਲ ਟਿੰਡ ਪਰੋਵਹੁ; ਤਿਸੁ ਭੀਤਰਿ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚਹੁ. ਭਰਹੁ ਕਿਆਰੇ; ਤਉ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵਹੁ॥੨॥ ਬੁੱਧ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ’ਚੋਂ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਦੀਨ ਨੂੰ ਪੁੱਟਣ ਲਈ, ਖਲੋਕੇ ਗੋਡਣ ਵਾਲੇ ਸੱਤ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਬਸੋਲੇ ਕਸੀਏ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ. ਕਰਹੁ ਬਸੋਲੇ; ਗੋਡਹੁ ਧਰਤੀ ਭਾਈ॥ ਜਿਉ ਗੋਡਹੁ. ਤਿਉ ਤੁਮ੍ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ; ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ॥੩॥ ਬਗੁਲੇ ਤੇ ਫੁਨਿ ਹੰਸੁਲਾ ਹੋਵੈ; ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਦਇਆਲਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ; ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ॥੪॥੧॥੯॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਹਿੰਡੋਲ॥ ਵੱਥੁ। ਸਾਂਝੀ। ਵੱਖੇ- ਸਾਹੁਰੜੀ ਵਥੁ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਝੀ; ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਵਖੇ॥ ਆਪਿ ਕੁਚਜੀ. ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਊ; ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ ਰਖੇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ; ਹਉ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ॥ ਅਖਰ ਲਿਖੇ ਸੇਈ ਗਾਵਾ; ਅਵਰ. ਨ ਜਾਣਾ ਬਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਢਿ ਕਸੀਦਾ. ਪਹਿਰਹਿ ਚੋਲੀ; ਤਾਂ ਤੁਮ੍ ਜਾਣਹੁ ਨਾਰੀ॥ ਜੇ ਘਰੁ ਰਾਖਹਿ. ਬੁਰਾ ਨ ਚਾਖਹਿ; ਹੋਵਹਿ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ॥੨॥ ਜੇ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ; ਦੁਇ ਅਖਰ. ਦੁਇ ਨਾਵਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ. ਏਕੁ ਲੰਘਾਏ; ਜੇ ਕਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਾਂ॥੩॥੨॥੧੦॥ ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧॥ ਰਾਜਾ ਬਾਲਕੁ. ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ; ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੋ॥ ਦੁਇ ਮਾਈ. ਦੁਇ ਬਾਪਾ ਪੜੀਅਹਿ; ਪੰਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੋ॥੧॥ ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ; ਤੁਮ੍ ਦੇਹੁ ਮਤੀ॥ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵਉ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭੀਤਰਿ ਅਗਨਿ. ਬਨਾਸਪਤਿ ਮਉਲੀ; ਸਾਗਰੁ ਪੰਡੈ ਪਾਇਆ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ. ਘਰ ਹੀ ਭੀਤਰਿ; ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ. ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਰਾਮ ਰਵੰਤਾ ਜਾਣੀਐ; ਇਕ ਮਾਈ ਭੋਗੁ ਕਰੇਇ॥ ਸੰਗ੍ਰਹੇਇ ਇਕੱਤ੍ਰ। ਲੱਖਣ- ਤਾ ਕੇ ਲਖਣ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਖਿਮਾ ਧਨੁ ਸੰਗ੍ਰਹੇਇ॥੩॥ ਮਾਨਹਿ ਇੰਦ੍ਰੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿਆਂ ਖਾਧਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇਂ- ਕਹਿਆ ਸੁਣਹਿ ਨ ਖਾਇਆ ਮਾਨਹਿ; ਤਿਨ੍ਾ ਹੀ ਸੇਤੀ ਵਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ; ਖਿਨੁ ਤੋਲਾ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ॥੪॥੩॥੧੧॥ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ. ਭੁਖ ਗਵਾਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੧॥ ਮਤ ਭੂਲਹਿ; ਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਹਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਤ੍ਰੈ ਲੋਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਹਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ. ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਨਹੀ ਭਗਤਿ ਹਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰੀ॥੨॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਗੁਪਤੁ ਉਪਾਏ ਵੇਖੈ; ਪਰਗਟੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਤ ਜਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ. ਸੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨੇ; ਹਰਿ ਜਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਨਾ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੧੭੨:- ਜਿਨ ਕਉ ਤਖਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਪਰਧਾਨ ਕੀਏ॥ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ. ਭਏ ਸੇ ਪਾਰਸ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਥੀਏ॥੪॥੪॥੧੨॥
ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਮਹਿ; ਸਦ ਬਸੰਤੁ॥ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ; ਸਭੁ ਜੀਅ ਜੰਤੁ॥ ਆਖਾਂ- ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ; ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ॥ ਤੇਰਾ; ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ. ਆਦਿ ਅੰਤੁ॥੧॥ ਤੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ; ਕਰਹਿ ਸੇਵ॥ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ; ਆਤਮ ਦੇਵ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ; ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਜੀਵਤ ਮਰੈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਇਨ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਦੁਤਰੁ ਤਰੈ॥੨॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਕਰਤਾਰਿ ਉਪਾਏ॥ ਸੰਸਾਰ ਬਿਰਖ ਕਉ; ਦੁਇ ਫਲ ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਤਿਸੈ ਖਵਾਏ॥੩॥ ਨਾਨਕ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਆਪੇ ਦੇਇ॥ ਬਿਖਿਆ ਕੀ ਬਾਸਨਾ; ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ॥ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ; ਆਪਿ ਕਰੇਇ॥੪॥੧॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਰਾਤੇ ਸਾਚਿ. ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਮੈ ਕੋਇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਰਾਖੈ ਸੋਇ॥੧॥ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ; ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ॥ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ. ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ; ਸਹਜਿ ਮਿਲਉ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭੀ; ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨਾ॥ ਰਾਮ ਬਿਸਾਰਿ; ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ॥ ਬਿਛੁਰਤ ਮਿਲਾਇ ;ਗੁਰ ਸੇਵ ਰਾਂਗੇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ; ਮਸਤਕਿ ਵਡਭਾਗੇ॥੨॥ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ; ਇਹ ਦੇਹ ਸਰੀਰਾ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ. ਕਠਿਨ ਤਨਿ ਪੀਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾਰੂ; ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਗੁਰਿ. ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ॥੩॥ ਚਾਰਿ ਨਦੀਆ ਅਗਨੀ; ਤਨਿ ਚਾਰੇ॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੇ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ; ਜਲੇ ਅਹੰਕਾਰੇ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ; ਵਡਭਾਗੀ ਤਾਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਉਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰੇ॥੪॥੨॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਹਰਿ ਸੇਵੇ; ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਲੋਗੁ॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ; ਕਦੇ. ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ; ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ; ਭੀ ਮਰਿ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਸੇ ਜਨ ਜੀਵੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਸਾਚੁ ਸਮ੍ਹਾਲਹਿ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਨ ਸੇਵਹਿ; ਤੇ ਹਰਿ ਤੇ ਦੂਰਿ॥ ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵਹਿ; ਸਿਰਿ ਪਾਵਹਿ ਧੂਰਿ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ; ਜਨ ਲੀਏ ਲਾਇ॥ ਤਿਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ; ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥੨॥
ਅੰਗ ੧੧੭੩:- ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ; ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੩॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ. ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਦ ਸਮ੍ਹਾਲ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਪਾਇ॥੪॥੩॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ; ਮਨ ਤੇ ਹੋਇ॥ ਏਕੋ ਵੇਖੈ; ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਦੂਜੈ ਲੋਕੀ; ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਮੈਨੋ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਉਲਿਆ; ਸਦ

ਬਸੰਤੁ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ; ਗਾਇ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਪੂਛਹੁ; ਤੁਮ੍ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਤਾਂ; ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ; ਹੋਹਿ ਦਾਸਤ ਭਾਇ॥ ਤਉ ਜਗਜੀਵਨੁ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੨॥ ਭਗਤਿ ਕਰੇ; ਸਦ ਵੇਖੈ ਹਜੂਰਿ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਸਦ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਇਸੁ ਭਗਤੀ ਕਾ; ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਭੇਉ॥ ਸਭੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਆਤਮ ਦੇਉ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਜਗਜੀਵਨ ਸਿਉ; ਆਪਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ॥੪॥੪॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੇ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਖੋਇ॥ ਤਦ ਹੀ; ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਸਦਾ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦੁਆਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ; ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੇ; ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਖੋਇ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ; ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ; ਤਿਨ ਸਦ ਬਸੰਤ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ; ਰਵਿ ਗੁਣ ਗੁਵਿੰਦ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਸੂਕਾ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲੈ; ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥੩॥ ਸੋਈ ਕਰੇ; ਜਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਵੈ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਰੀਰਿ; ਭਾਣੈ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ॥ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵੇ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥੪॥੫॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ॥ ਸਫਲਿਉ ਬਿਰਖੁ; ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰਿ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ॥੧॥ ਏ ਮਨ ਹਰਿਆ; ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਚ ਫਲੁ ਲਾਗੈ; ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਨੇੜੈ. ਆਪੇ ਦੂਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ॥ ਛਾਵ ਘਣੀ. ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਗਸੈ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੨॥ ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਿ. ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਵਾਈ; ਵਿਚਹੁ ਜੂਠਿ ਭਰਾਂਤਿ॥ ਪਰਪੰਚ ਵੇਖਿ; ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ॥

ਅੰਗ ੧੧੭੪:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਾਦੁ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ; ਸੋਈ ਪਰੁ ਹੋਗ॥ ਵਡਾ ਦਾਤਾ; ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ; ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥੪॥੬॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥ ਏਕੋ ਚੇਤੈ; ਫਿਰਿ. ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ; ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ॥ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਵਹੁ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ; ਹੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਜਗ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਚਹੁ ਜੁਗ ਪਸਰੀ; ਸਾਚੀ ਸੋਇ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਜਨੁ;; ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਇਕਿ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ; ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ; ਸਾਚੈ ਭਾਇ॥ ਸਾਚੁ ਧਿਆਇਨਿ; ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ॥੩॥ ਏਕੋ ਕਰਤਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ॥ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ; ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੪॥੭॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨ; ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ; ਸਦ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ॥੧॥ ਦਾਸਾ ਕਾ ਦਾਸੁ;

ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਹੋਇ॥ ਊਤਮ ਪਦਵੀ; ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕੋ ਸੇਵਹੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ;ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਅਵਰੁ ਸੇਵੀ ਕਿਉ ਮਾਇ॥੨॥ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ; ਜਿਨੀ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ; ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸੋਇ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਗਿਆਨੁ ਕੀਆ; ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਤੂ ਜਾਣ॥ ਸਾਚ ਸਬਦਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਸਿਵਾਣੁ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੈ; ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਚੁ ਸੋਇ॥੪॥੮॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਕੁਲਾਂ ਕਾ ਕਰਹਿ ਉਧਾਰੁ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ; ਕਾਹੇ ਆਏ॥ ਨਾਮਹੁ ਭੂਲੇ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ॥੧॥ ਜੀਵਤ ਮਰੈ; ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਾਚੁ ਉਰ ਧਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ; ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਸਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥ ਜੰਮੈ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ; ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ;

ਅੰਗ ੧੧੭੫:- ਹਰਿ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਸਚੁ ਸੋਭਾ ਹੋਇ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ; ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥੩॥ ਅਭੁੱਲੁ- ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ; ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਹੋਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲਹਿ; ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ; ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ; ਨਾਮੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥੪॥੯॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ; ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ; ਠਉਰ ਨ ਪਾਈ॥ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ; ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ; ਸੋ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਨਾਮਿ ਨੀਸਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ; ਜਿਨ੍ਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਸਦਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ; ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ॥੨॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਮੁਕਤਿ; ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਨਾਮੁ ਪਲੈ ਪਾਈ॥੩॥ ਸੋ ਬੂਝੈ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਾਏ॥ ਜਿਨ ਇਕੁ ਜਾਤਾ; ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੁ॥੪॥੧੦॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ॥ ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ; ਸਦਾ ਮਨ ਧੀਰ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ॥੧॥ ਨਾਮਹੁ ਭੂਲੇ; ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਨਮੁ; ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰਹਿ; ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਬਹੁ ਅਭਿਮਾਨਿ; ਅਪਣੀ ਪਤਿ ਖੋਇ॥ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿਨ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਦਾ; ਘਰ ਮਹਿ ਆਣਿਆ॥੨॥ ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ; ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜਹਿ; ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ; ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ॥ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ॥੩॥ ਆਪਿ ਕਰੇ; ਕਿਛੁ. ਕਰਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਆਪੇ ਭਾਵੈ; ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਨੇੜੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੪॥੧੧॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ; ਰਸਿ ਰਹੈ ਅਘਾਇ॥ ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ; ਜਲਿ ਜਾਹਿ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੀ ਦਾਤਿ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ; ਹਰਿ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਗਵੈ ਵੇਸਿ ਭ੍ਰਮਿ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਬਹੁ ਸੰਜਮਿ; ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥੨॥ ਕਲਿ ਮਹਿ; ਅੰਗ ੧੧੭੬:- ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ; ਪਾਇਆ ਜਾਈ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ; ਹਉਮੈ ਜਲਿ ਜਾਈ॥੩॥ ਵਡਭਾਗੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਛੂਟੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ; ਦੁਖੁ ਸਾਰਾ॥ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ; ਸੁ ਬਾਹਰਿ ਪਾਸਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ; ਸਭੁ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ॥੪॥੧੨॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਇਕ ਤੁਕੇ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਆ. ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ॥ ਆਦਿ ਆਦੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤੁ ਮੰਤ੍ਰ- ਦੇਹਿ ਤ; ਜਾਪੀ ਆਦਿ ਮੰਤੁ॥੧॥ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ; ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ; ਹਰਿ ਕੈ ਲਗਉ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਲਾਗੇ ਨਾਮ ਸੁਆਦਿ॥ ਕਾਹੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ; ਵੈਰਿ ਵਾਦਿ॥੨॥ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ; ਚੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਹਜ ਭਾਇ; ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੩॥ ਊਤਮੁ ਊਚਾ; ਸਬਦ ਕਾਮੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ; ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ॥੪॥੧॥੧੩॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬ=ਨਸਪਤਿ। ਮਉੱਲੀ। ਚੜ੍ਹਿਆ- ਬਨਸਪਤਿ ਮਉਲੀ; ਚੜਿਆ ਬਸੰਤੁ॥ ਮਉੱਲਿਆ- ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਗਿ॥੧॥ ਤੁਮ੍ ਸਾਚੁ ਧਿਆਵਹੁ; ਮੁਗਧ ਮਨਾ॥ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ; ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਤੁ ਮਨਿ ਮਉਲਿਐ; ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦ॥੨॥ ਏਕੋ ਏਕੁ; ਸਭੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ; ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥੩॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ; ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਸਭੁ; ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਇ॥੪॥੨॥੧੪॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਸਭਿ ਜੁਗ; ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ; ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਹੋਏ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਸਚ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ; ਹਰੇ ਸਭਿ ਲੋਇ॥ ਫਲ=ਹਿ ਪੋਲਾ। ਫੁੱਲੀ=ਅਹਿ- ਫਲਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਰਾਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ॥੩॥ ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਤਨੁ ਬਿਰਖੁ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸੋਇ॥੪॥੩॥੧੫॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਤਿਨ੍ ਬਸੰਤੁ; ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇ॥੧॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਬਸੰਤ ਕੀ ਲਗੈ ਨ ਸੋਇ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਲਿਆ; ਦੂਜੈ ਦੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਧੰਧੈ ਬਾਂਧਾ; ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ; ਸਦਾ ਬਿਲਲਾਇ॥੨॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟੈ; ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ॥ ਜਮਕਾਲ ਕੀ; ਫਿਰਿ. ਆਵੈ ਨ ਫੇਟੈ॥੩॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟਾ; ਗੁਰਿ. ਲੀਆ ਛਡਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੪॥੪॥੧੬॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬਸੰਤੁ ਚੜਿਆ; ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ॥ ਏਹਿ ਜੀਅ ਜੰਤ ਫੂਲਹਿ; ਹਰਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੧੭੭:- ਇਨ ਬਿਧਿ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ॥੨॥ ਫਲ ਫੂਲ ਲਾਗੇ; ਜਾਂ ਆਪੇ ਲਾਇ॥ ਮੂਲਿ ਲਗੈ; ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇ॥੩॥ਜੱਗ=ਤੁ- ਆਪਿ ਬਸੰਤੁ; ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਵਾੜੀ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ; ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ॥੪॥੫॥੧੭॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਵਿਟਹੁ. ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਿਟਹੁ. ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦ ਅਪਣਾ ਭਾਈ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਮਨ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ; ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਫਲੁ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਸੇ ਉਬਰੇ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇ॥ ਵਿਚਹੁ. ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਉਠਿ ਗਇਆ ਭਾਈ; ਸੁਖੁ ਵੁਠਾ ਮਨਿ ਆਇ॥੨॥ ਧੁਰਿ ਆਪੇ ਜਿਨ੍ਾ ਨੋ ਬਖਸਿਓਨੁ ਭਾਈ; ਸਬਦੇ

ਲਇਅਨੁ ਮਿਲਾਇ॥ ਅ-ਘੁੱਲੀਐ- ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕੀ. ਅਘੁਲੀਐ ਭਾਈ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੩॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਭਾਈ; ਜਿਨਿ ਹਰਿਆ ਕੀਆ. ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਸਦ ਵਸੈ ਭਾਈ; ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੪॥੧॥੧੮॥੧੨॥੧੮॥੩੦॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਇਕ ਤੁਕੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਉ ਪਸਰੀ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਜੋਤਿ॥ ਰ-ਮਈਆ- ਤਿਉ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ; ਓਤਿ ਪੋਤਿ॥੧॥ ਏਕੋ ਹਰਿ; ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੀਐ; ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ; ਏਕੋ ਹਰਿ ਸੋਇ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ; ਇਕੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਏਕੋ ਏਕੁ. ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਸਾਕਤ ਨਰ ਲੋਭੀ; ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ॥੩॥ ਏਕੋ ਏਕੁ; ਵਰਤੈ ਹਰਿ ਲੋਇ॥ ਨਾਨਕ .ਹਰਿ ਏਕੋ ਕਰੇ; ਸੁ ਹੋਇ॥੪॥੧॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸੱਦੇ- ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ; ਸਦੇ ਪਏ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ; ਅੰਤਿ ਸਦਾ ਰਖਿ ਲਏ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਿ; ਸਦਾ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਸਭੁ ਆਲਸੁ ਦੂਖਭੰਜਿ. ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਮਤਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ; ਹਉਮੈ ਮੁਏ॥ ਅੰਗ ੧੧੭੮:- ਦੈਂਤਿ- ਕਾਲਿ ਦੈਤਿ ਸੰਘਾਰੇ; ਜਮਪੁਰਿ ਗਏ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਊ ਦੁਖ ਭਾਗੇ॥੩॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ; ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ; ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਰੀ॥੪॥੨॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਗੜ੍ਹ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਕੋਠੜੀ; ਗੜ ਮੰਦਰਿ ਏਕ ਲੁਕਾਨੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਖੋਜੀਐ; ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ॥੧॥ ਮਾਧੋ; ਸਾਧੂ ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ॥ ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ. ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸਹਿ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪੰਚ ਚੋਰ ਮਿਲਿ ਲਾਗੇ ਨਗਰੀਆ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹਿਰਿਆ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜ ਪਰੇ. ਤਬ ਪਕਰੇ;ਧਨੁ ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ ਉਬਰਿਆ॥੨॥ ਪਾਖੰਡ ਭਰਮ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਥਾਕੇ;ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ॥ਸਾਧੂ ਪੁਰਖੁ. ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਪਾਇਆ; ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ॥੩॥ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਂਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੪॥੧॥੩॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ਹਿੰਡੋਲ॥ ਤੁਮਨ-ਛੇ ਆਪਜੀ ਦੇ- ਤੁਮ੍ ਵਡ ਪੁਰਖ, ਵਡ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ; ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ. ਤੁਮਨਛੇ॥ ਬਨ-ਛੇ- ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਬਨਛੇ॥੧॥ ਕ੍ਰਿਪ-ਛੇ- ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ. ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ; ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਛੇ॥ ਹਨ-ਛੇ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਮਲੁ ਭਰਿਆ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਨਛੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਤਿ ਚੰਗੀ ਜਾਤ, ਅਵਿਜਾਤਾ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ।ਪ-ਵੀਛੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ- ਤੁਮ੍ਰਾ ਜਨੁ, ਜਾਤਿ ਅਵਿਜਾਤਾ; ਹਰਿ ਜਪਿਓ, ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ॥ ਦਿਨ-ਛੇ- ਹਰਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇ ਊਪਰਿ; ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਿਨਛੇ॥੨॥ ਤਿਨ-ਛੇ- ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵੈ; ਸਭਿ ਪੂਰੇ ਮਾਨਸ ਤਿਨਛੇ॥ ਉਰ-ਛੇ- ਸੇ ਧੰਨਿ ਵਡੇ. ਵਡ ਪੂਰੇ ਹਰਿ

ਜਨ; ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਧਾਰਿਓ, ਹਰਿ ਉਰਛੇ॥੩॥ ਹਮ ਢੀਂਢੇ ਢੀਮ ਬਹੁਤੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ; ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਛੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ. ਹਰਿ ਤੂਠੇ; ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ॥੪॥੨॥੪॥ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਮਨੂਆ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਗੀਧੇ॥ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ. ਰਸਕਿ ਪਰਿਓ ਥਨਿ ਮਾਤਾ; ਥਨਿ ਕਾਢੇ ਬਿਲਲ ਬਿਲੀਧੇ॥੧॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਨਾਮ ਹਰਿ ਬੀਧੇ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਹਰਿ ਸੀਧੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੧੭੯:- ਜਨ ਕੇ ਸਾਸ. ਸਾਸ ਹੈ ਜੇਤੇ; ਹਰਿ ਬਿਰਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਬੀਧੇ॥ ਪੰਖੜੀਆਂ ਸੁੱਕ-ਲੀਧੇ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, - ਜਿਉ ਜਲ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਤਿ ਭਾਰੀ; ਬਿਨੁ ਜਲ ਦੇਖੇ, ਸੁਕਲੀਧੇ॥੨॥ ਜਨ ਜਪਿਓ. ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਰਹਰਿ; ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਧੇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਨਿਕਸੀ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨੀਧੇ॥੩॥ ਅਪ-ਨੀਧੇ ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਕੇ- ਹਮਰੇ ਕਰਮ. ਨ ਬਿਚਰਹੁ ਠਾਕੁਰ; ਤੁਮ੍ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਅਪਨੀਧੇ॥ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੁਣਿ ਬਿਨਉ ਬੇਨਤੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਪਵੀਧੇ॥੪॥੩॥੫॥ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਧਾਵੈ; ਤਿਲੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰਿ ਅੰਕਸੁ. ਸਬਦੁ ਦਾਰੂ ਸਿਰਿ ਧਾਰਿਓ; ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਣਿ ਵਸਾਈਐ॥੧॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ, ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ; ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਰਿ ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਮਾਣਕ ਲਾਦੇ; ਮਨੁ ਭ੍ਰਮਿਆ. ਲਹਿ ਨ ਸਕਾਈਐ॥ ਓਡਾ ਸੂੰਘਾ, ਸੁੰਘ ਕੇ, ਗੁਹਜ ਗੁਪਤ , ਕੂਪੁ ਖੂਹ, ਕਾਢੈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਸੂੰਘੇ ਗੁਰਸੇਵਕ ਬਣ ਕੇ, ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੋ ਜੀ- ਜਿਉ ਓਡਾ, ਕੂਪੁ ਗੁਹਜ ਖਿਨ ਕਾਢੈ; ਤਿਉ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਵਸਤੁ ਲਹਾਈਐ॥੨॥ ਜਿਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ. ਨ ਪਾਇਆ; ਤੇ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਨਰ ਜੀਵਾਈਐ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪੁੰਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ; ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਈਐ॥੩॥ ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਈਐ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ॥੪॥੪॥੬॥ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ; ਦੇਹ ਮਨਮੁਖ ਸੁੰਞੀ ਸੁੰਞੁ॥ ਸਲੁੰਞੁ ਜੁੰਡੇ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ; ਜਮਿ ਪਕਰੇ, ਕਾਲਿ ਸਲੁੰਞੁ॥੧॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ; ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੁੰਞੁ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੁੰਞੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸਰਣਾ-ਗਤਿ- ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹੁ; ਸਰਣਾਗਤਿ ਸਾਧੂ ਪੰਞੁ॥ ਹਮ ਡੁਬਦੇ ਪਾਥਰ. ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਤੁਮ੍ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦੁਖਭੰਞੁ॥੨॥ ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਧਾਰਹੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਲੰਞੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੈ. ਹਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ; ਹਮ ਹਰਿ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਿ ਵੰਞੁ॥੩॥ ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਿ ਮਨੋਰਥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਲੰਞੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ; ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਭੰਞੁ॥੪॥੫॥੭॥੧੨॥੧੮॥੭॥੩੭॥

ਅੰਗ ੧੧੮੦:- ਦੁ-ਤੁਕੇ- ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਗੁਰੁ ਸੇਵਉ; ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ; ਮੰਗਲਚਾਰ॥ ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ; ਮਹਾ ਅਨੰਦ॥ ਚਿੰਤ ਲਥੀ; ਭੇਟੇ ਗੋਬਿੰਦ॥੧॥ ਆਜੁ
ਹਮਾਰੈ ਗ੍ਰਿਹਿ; ਬਸੰਤ॥ ਗੁਨ ਗਾਏ ਪ੍ਰਭ; ਤੁਮ੍ਹ ਬੇਅੰਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ; ਬਨੇ ਫਾਗ॥ ਖੇਲਨ- ਪ੍ਰਭ ਸੰਗੀ ਮਿਲਿ; ਖੇਲਨ
ਲਾਗ॥ ਹੋਲੀ ਕੀਨੀ; ਸੰਤ ਸੇਵ॥ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ; ਅਤਿ ਲਾਲ ਦੇਵ॥੨॥ਮਉੱਲਿਓ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਮਉਲਿਓ; ਅਤਿ ਅਨੂਪ॥ ਸੂਕੈ ਨਾਹੀ
ਛਾਵ ਧੂਪ॥ ਸਗਲੀ ਰੂਤੀ; ਹਰਿਆ ਹੋਇ॥ ਸਦ ਬਸੰਤ; ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦੇਵ॥੩॥ ਬਿਰਖੁ ਜਮਿਓ ਹੈ; ਪਾਰਜਾਤ॥ ਫੂਲ ਲਗੇ; ਫਲ
ਰਤਨ ਭਾਂਤਿ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ; ਹਰਿ ਗੁਣਹ ਗਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥੪॥੧॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥
ਹਟਵਾਣੀ ਧਨ ਮਾਲ, ਹਾਟੁ ਕੀਤੁ॥ ਜੂਆਰੀ; ਜੂਏ ਮਾਹਿ ਚੀਤੁ॥ ਅਮਲੀ ਜੀਵੈ; ਅਮਲੁ ਖਾਇ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਜੀਵੈ; ਹਰਿ
ਧਿਆਇ॥੧॥ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ; ਸਭੁ ਕੋ ਰਚੈ॥ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਇਆ; ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਘ ਸਮੈ; ਮੋਰ
ਨਿਰਤਿਕਾਰ॥ ਕਉਲਾਰ ਕਵੀਆਂ- ਚੰਦ ਦੇਖਿ; ਬਿਗਸਹਿ ਕਉਲਾਰ॥ ਮਾਤਾ; ਬਾਰਿਕ ਦੇਖਿ ਅਨੰਦ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀਵਹਿ;
ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦ॥੨॥ ਸਿੰਘ ਰੁਚੈ; ਸਦ ਭੋਜਨੁ ਮਾਸ॥ ਰਣੁ ਦੇਖਿ; ਸੂਰੇ ਚਿਤ ਉਲਾਸ॥ ਕਿਰਪਨ ਕਉ; ਅਤਿ ਧਨ ਪਿਆਰੁ॥ ਹਰਿ
ਜਨ ਕਉ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਧਾਰੁ॥੩॥ ਸਰਬ ਰੰਗ; ਇਕ ਰੰਗ ਮਾਹਿ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ॥ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ;
ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ; ਜਿਸੁ ਕਰੇ ਦਾਨੁ॥੪॥੨॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਿਸੁ ਬਸੰਤੁ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॥ ਤਿਸੁ ਬਸੰਤੁ;
ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ॥ ਮੰਗਲੁ ਤਿਸ ਕੈ; ਜਿਸੁ ਏਕੁ ਕਾਮੁ॥ ਤਿਸੁ ਸਦ ਬਸੰਤੁ; ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਗ੍ਰਿਹਿ- ਗ੍ਰਿਹਿ ਤਾ ਕੇ;
ਬਸੰਤੁ ਗਨੀ॥ ਜਾ ਕੈ ਕੀਰਤਨੁ; ਹਰਿ ਧੁਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਮਉਲਿ ਮਨਾ॥ ਗਿਆਨੁ ਕਮਾਈਐ; ਪੂਛਿ ਜਨਾਂ॥
ਤ-ਪੱਸੀ- ਸੋ ਤਪਸੀ; ਜਿਸੁ ਸਾਧਸੰਗੁ॥ ਸਦ ਧਿਆਨੀ; ਜਿਸੁ ਗੁਰਹਿ ਰੰਗੁ॥੨॥ ਸੇ ਨਿਰਭਉ; ਜਿਨ੍ਹ ਭਉ ਪਇਆ॥ ਸੋ ਸੁਖੀਆ;
ਜਿਸੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ॥ ਸੋ ਇਕਾਂਤੀ; ਜਿਸੁ ਰਿਦਾ ਥਾਇ॥ ਸੋਈ ਨਿਹਚਲੁ; ਸਾਚ ਠਾਇ॥੩॥ ਏਕਾ ਖੋਜੈ; ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਦਰਸਨ
ਪਰਸਨ; ਹੀਤ ਚੀਤਿ॥ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗਾ; ਸਹਜਿ ਮਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੪॥੩॥
ਅੰਗ ੧੧੮੧:- ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤੁਮ੍ਹ ਪਿੰਡ ਦੀਨ੍ਹ॥ ਮੁਗਧ ਸੁੰਦਰ ਧਾਰਿ ਜੋਤਿ ਕੀਨ੍ਹ॥ ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ; ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਹ
ਦਇਆਲ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਹੋਵਤ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜੋਗ॥ ਹਉ ਪਾਵਉ ਤੁਮ ਤੇ; ਸਗਲ
ਥੋਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਹੋਵਤ ਉਧਾਰ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਾਰ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਮੁ
ਜਪਤ; ਬਿਘਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥੨॥ ਜਾ ਕਾਰਣਿ; ਇਹ ਦੁਲਭ ਦੇਹ॥ ਸੋ ਬੋਲੁ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਹਿ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ; ਇਹੁ
ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਸਦਾ ਰਿਦੈ ਜਪੀ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ॥੩॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਕੋਇ ਨਾਹਿ॥ ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਖੇਲੁ; ਤੁਝ ਮਹਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਜਿਉ
ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਰਾਖਿ ਲੇ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ; ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ॥੪॥੪॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਰਾਇ॥ ਜਿਸਹਿ

ਦੇਖਿ; ਹਉ ਜੀਵਾ ਮਾਇ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਤਿਸਹਿ ਮੋਹਿ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਮਨ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ; ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਧਨ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕਉ ਖੋਜਹਿ; ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ॥ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਖ; ਨ ਲਹਹਿ ਭੇਵ॥ ਜਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਆਨੰਦ-ਮੈ ਆਨੰਦ, ਮੈ ਸਰੂਪ, ਮੈ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਜਾ ਕੇ ਭਗਤ; ਆਨੰਦਮੈ॥ ਜਾ ਕੇ ਭਗਤ ਕਉ; ਨਾਹੀ ਖੈ॥ ਜਾ ਕੇ ਭਗਤ ਕਉ; ਨਾਹੀ ਭੈ॥ ਜਾ ਕੇ ਭਗਤ ਕਉ; ਸਦਾ ਜੈ॥੩॥ ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ; ਕਹੀ ਜਾਇ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ; ਏਕੁ ਦਾਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੋਹਿ ਦੇਹੁ ਨਾਮੁ॥੪॥੫॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਿਲਿ ਪਾਣੀ. ਜਿਉ ਹਰੇ ਬੂਟ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ. ਤਿਉ ਹਉਮੈ ਛੂਟ॥ ਜੈਸੀ; ਦਾਸੇ ਧੀਰ ਮੀਰ॥ ਤੈਸੇ ਉਧਾਰਨ; ਗੁਰਹ ਪੀਰ॥੧॥ ਤੁਮ ਦਾਤੇ; ਪ੍ਰਭ ਦੇਨਹਾਰ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ; ਤਿਸੁ ਨਮਸਕਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਸਾਧਸੰਗੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਲਾਗਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗੁ॥ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੇ; ਭਏ ਮੁਕਤਿ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ; ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ॥੨॥ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਖੇ; ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ॥ ਰਸਨਾ ਗਾਏ; ਗੁਣ ਅਨੇਕ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਨੁ ਆਘਾਨਾ; ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਸੁਆਦਿ॥੩॥ ਸੇਵਕੁ ਲਾਗੋ; ਚਰਣ ਸੇਵ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ॥ ਸਗਲ ਉਧਾਰਣ; ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਓ; ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ॥੪॥੬॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਮ ਬਡ ਦਾਤੇ. ਦੇ ਰਹੇ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਮਹਿ; ਰਵਿ ਰਹੇ॥ ਦੀਨੇ ਸਗਲੇ ਭੋਜਨ ਖਾਨ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ; ਇਕੁ ਗੁਨੁ. ਨ ਜਾਨ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੧੯੨:- ਹਉ. ਕਛੂ ਨ ਜਾਨਉ; ਤੇਰੀ ਸਾਰ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਗਤਿ ਮੇਰੀ; ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਪ ਨ ਤਾਪ; ਨ ਕਰਮ ਕੀਤਿ॥ ਆਵੈ ਨਾਹੀ; ਕਛੂ ਰੀਤਿ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ; ਆਸ ਏਕ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ; ਤਰਉ ਟੇਕ॥੨॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ; ਤੁਮ੍ ਪ੍ਰਬੀਨ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਜਲਹਿ ਮੀਨ॥ ਅਗਮ ਅਗਮ; ਊਚਹ ਤੇ ਊਚ॥ ਹਮ ਥੋਰੇ; ਤੁਮ ਬਹੁਤ ਮੂਚ॥੩॥ ਜਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ; ਸੇ ਗਨੀ॥ ਜਿਨ ਤੂ ਪਾਇਆ; ਸੇ ਧਨੀ॥ ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ; ਸੁਖੀ ਸੇ॥ ਸੰਤ ਸਰਣਿ; ਨਾਨਕ ਪਰੇ॥੪॥੭॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤਿਸੁ ਤੂ ਸੇਵਿ; ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ॥ ਤਿਸੁ ਅਰਾਧਿ; ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਆ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਚਾਕਰੁ ਹੋਹਿ; ਫਿਰਿ. ਡਾਨੁ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕਰਿ ਪੋਤਦਾਰੀ; ਫਿਰਿ. ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ॥੧॥ ਏਵਡ ਭਾਗ ਹੋਹਿ; ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਸੋ ਪਾਏ; ਇਹੁ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ; ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ॥ ਕਛੂ ਨ ਹੋਈ ਹੈ; ਪੂਰਨ ਅਰਥਾ॥ ਮਾਣਸ ਸੇਵਾ; ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੀ॥੨॥ ਜੇ ਲੋੜਹਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਭਾਈ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ; ਗੁਰਹਿ ਬਤਾਈ॥ ਊਹਾ ਜਪੀਐ ;ਕੇਵਲ ਨਾਮ॥ ਪਾਰ-ਗਰਾਮ ਗਰਾਮ ਸਮੂਹ ਔਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।- ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ; ਪਾਰਗਰਾਮ॥੩॥ ਸਗਲ ਤਤ ਮਹਿ; ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ॥ ਸਰਬ ਧਿਆਨ ਮਹਿ; ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ; ਊਤਮ ਧੁਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਗਾਇ ਗੁਨਾ॥੪॥੮॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਸੁ ਬੋਲਤ; ਮੁਖੁ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ;

ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਜਿਸੁ ਅਰਾਧੇ; ਜਮੁ. ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੈ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲਹੈ॥੧॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਰਾਮ ਰਾਮ॥ ਤਿਆਗਹੁ ਮਨ ਕੇ; ਸਗਲ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਧਾਰੇ; ਧਰਣਿ ਅਕਾਸੁ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ; ਜਿਸ ਕਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ ਹੋਇ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ. ਨ ਰੋਇ॥੨॥ ਸਗਲ ਧਰਮ ਮਹਿ; ਊਤਮ ਧਰਮ॥ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ ਕੈ; ਊਪਰਿ ਕਰਮ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਚਾਹਹਿ; ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ; ਲਗਹੁ ਸੇਵ ॥੩॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ; ਜਿਸੁ ਕੀਆ ਦਾਨੁ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਿਆ; ਹਰਿ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥੪॥੯॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ; ਲਾਗੀ ਪਿਆਸ॥ ਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ; ਪੂਰੀ ਮੇਰੀ ਆਸ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ; ਸਾਧਸੰਗਿ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ॥੧॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ; ਬਸੰਤੁ ਬਨਾ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੧੯੩:- ਸਮਰੱਥ- ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕਾਰਣ ਕਰਣ॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ; ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਤੇਰੇ ਆਧਾਰਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਲੇਹਿ ਨਿਸਤਾਰਿ॥੨॥ ਭਵ ਖੰਡਨ; ਦੁਖ ਨਾਸ ਦੇਵ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ; ਤਾ ਕੀ ਸੇਵ॥ ਧਰਣਿ ਅਕਾਸੁ; ਜਾ ਕੀ ਕਲਾ ਮਾਹਿ॥ ਤੇਰਾ ਦੀਆ; ਸਭਿ ਜੰਤ ਖਾਹਿ॥੩॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ॥ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੋਹਿ ਦੇਹੁ ਦਾਨੁ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ; ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ॥੪॥੧੦॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਮ ਰੰਗਿ; ਸਭ ਗਏ ਪਾਪ॥ ਰਾਮ ਜਪਤ; ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ; ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਫੇਰ॥੧॥ ਬਸੰਤੁ ਹਮਾਰੈ; ਰਾਮ ਰੰਗੁ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ; ਸਦਾ ਸੰਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਜਨੀ. ਕੀਆ ਉਪਦੇਸੁ॥ ਜਹ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤੁ; ਸੋ ਧੰਨਿ ਦੇਸੁ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੀਨ; ਉਦਿਆਨ ਥਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਛਾਨੁ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ; ਰਸ ਭੋਗ ਰੰਗੁ॥ ਮਨ ਪਾਪ ਕਰਤ; ਤੂ ਸਦਾ ਸੰਗੁ॥ ਨਿਕਟਿ ਪੇਖੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣਹਾਰ॥ ਈਤ ਊਤ; ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਜ ਸਾਰ॥੩॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ; ਲਗੋ ਧਿਆਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ; ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ॥ ਤੇਰਿਆ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ; ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥੪॥੧੧॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਚੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਨਿਤ ਨਵਾ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਨਿਤ ਚਵਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਰਖਵਾਲੇ; ਮਾਈ ਬਾਪ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ; ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ॥੧॥ ਖਸਮੁ ਧਿਆਈ; ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਭਾਇ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ; ਸਾਚੈ ਸਾਹਿਬਿ ਰਖਿਆ ਕੰਠਿ ਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਪਣੇ ਜਨ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਰਖੇ॥ ਦੁਸਟ ਦੂਤ; ਸਭਿ ਭ੍ਰਮਿ ਥਕੇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ; ਨਹੀ ਜਾਇ॥ ਦੁਖੁ; ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ ਰਹੇ ਧਾਇ॥੨॥ ਕਿਰਤੁ ਓਨ੍ਹਾ ਕਾ; ਮਿਟਸਿ ਨਾਹਿ॥ ਓਇ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿਆ; ਆਪਿ ਖਾਹਿ॥ ਜਨ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ; ਆਪਿ ਸੋਇ॥ ਜਨ ਕਉ; ਪਹੁਚਿ ਨ

ਸਕਸਿ ਕੋਇ॥੩॥ ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਸ ਰਖੇ; ਕਰਿ ਜਤਨੁ ਆਪਿ॥ ਅਖੰਡ ਪੂਰਨ; ਜਾ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪੁ॥ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ; ਨਿਤ ਰਸਨ ਗਾਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵੈ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਇ॥੪॥੧੨॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਚਰਣ ਸਰੇਵਤ; ਦੁਖੁ ਗਇਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ; ਕਰੀ ਮਇਆ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ; ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ; ਰਾਮ ਨਾਮ ॥੧॥ ਸਾ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਦੀਸੈ ਬਿਲਲਾਂਤੀ; ਸਾਕਤੁ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ
ਅੰਗ ੧੧੯੪:- ਜਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਸਿ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ. ਨਾਸਿ॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ; ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ; ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ॥੨॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਓ ਨਿਵਾਸ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ; ਹੋਈ ਪੂਰਨ ਆਸ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥੩॥ ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਏਹ॥ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ; ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਦੇਹ॥ ਪ੍ਰਭ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ; ਤੇਰੇ ਦਾਸ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ; ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ॥੪॥੧੩॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਇਕ ਤੁਕੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਗਲ ਇਛਾ; ਜਪਿ ਪੁੰਨੀਆ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ; ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥੧॥ ਤੁਮ ਰਵਹੁ ਗੋਬਿੰਦੈ; ਰਵਣ ਜੋਗੁ॥ ਜਿਤੁ ਰਵਿਐ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਭੋਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥ ਅਪਣਾ ਦਾਸੁ; ਆਪਿ ਸਮ੍ਾਲਿਆ ॥੨॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਰਸਿ ਬਨੀ॥ ਆਇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ; ਸੁਖ ਧਨੀ॥੩॥ ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ. ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ; ਚਰਣ ਪੂਜਾਰਿਆ॥੪॥੧॥੧੪॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਸੇ; ਗਾਇ ਗੁਨਾ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਉਪਜੀ; ਸਹਜ ਧੁਨਾ॥੧॥ ਮਨੁ ਮਉਲਿਓ; ਹਰਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਜਨ ਭੇਟੇ; ਨਿਤ ਰਾਤੌ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁੋਪਾਲ॥ ਲੜਿ ਲਾਇ ਉਧਾਰੇ; ਦੀਨ ਦਇਆਲ॥੨॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਆ; ਸਾਧ ਧੂਰਿ॥ ਨਿਤ ਦੇਖੈ; ਸੁਆਮੀ ਹਜੂਰਿ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਈ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ; ਕਿਰਪਾ ਭਈ॥੪॥੨॥੧੫॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ; ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ॥ ਬਾਲਕ ਰਾਖੇ; ਅਪਨੇ ਕਰ ਥਾਪਿ॥੧॥ ਗ੍ਰਿਹਿ- ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਆਏ; ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ. ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਕਟੇ; ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ॥ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕਉ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪਿ॥੨॥ ਜੋ ਜਨੁ; ਤੇਰਾ ਜਪੇ ਨਾਉ॥ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ; ਨਿਹਚਲ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੩॥ ਨਾਨਕ; ਭਗਤਾ ਭਲੀ ਰੀਤਿ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਪਦੇ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ॥੪॥੩॥੧੬॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਕੀਨ੍ਹੇ ਨਿਹਾਲ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਭਇਆ ਦਇਆਲੁ ॥੧॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਸਭੁ ਪੂਰਾ ਕੀਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਰਿਦ ਮਹਿ ਦੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਮੇਰਾ; ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ॥

ਅੰਗ ੧੧੮੫:- ਬਾਹ ਪਕਰਿ. ਭਵਜਲੁ ਨਿਸਤਾਰਿਓ॥੨॥ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਟਿ ਮੈਲੁ; ਨਿਰਮਲ ਕਰੇ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਰੇ॥੩॥ ਆਪਿ ਕਰਹਿ. ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰੇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਨਾਨਕ ਉਧਾਰੇ॥੪॥੪॥੧੭॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦੇਖੁ; ਫੂਲ ਫੂਲ ਫੂਲੇ॥ ਅਹੰ ਤਿਆਗਿ ਤਿਆਗੇ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਪਾਗੇ॥ ਤੁਮ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਸਭਾਗੇ॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ;ਮਨ ਮੇਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸਘਨ ਸੰਘਣੇ। ਕੂਲੇ ਕੂੰਬਲਾਂ, ਕਰੁਣਾ ਆਦਿ। ਕੂਲੇ ਪੋਲਾ- ਸਘਨ ਬਾਸੁ ਕੂਲੇ॥ ਕਠੂਲੇ ਕਠੋਰ- ਇਕਿ ਰਹੇ; ਸੂਕਿ ਕਠੂਲੇ॥ ਬਸੰਤ ਰੁਤਿ ਆਈ॥ ਪਰਫੂਲਤਾ ਰਹੇ॥੧॥ ਅਬ; ਕਲੂ ਆਇਓ ਰੇ॥ ਇਕੁ ਨਾਮੁ; ਬੋਵਹੁ ਬੋਵਹੁ॥ ਅਨ ਰੂਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ॥ ਮਤੁ ਭਰਮਿ ਭੂਲਹੁ ਭੂਲਹੁ॥ ਗੁਰ ਮਿਲੇ; ਹਰਿ ਪਾਏ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਹੈ ਲੇਖਾ॥ ਮਨ. ਰੁਤਿ ਨਾਮ ਰੇ॥ ਗੁਨ ਕਹੇ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ॥੨॥੧੮॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਹਿੰਡੋਲ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ; ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ. ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋੜੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸਫਾ ਵਿਛਾਇ॥੧॥ ਇਨ੍ ਬਿਧਿ; ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ਬੀਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਅੰਤ ਕਾਲਿ. ਨਹ ਲਾਗੈ ਪੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਤੁਮ੍ ਚਉਪੜਿ ਸਾਜਹੁ; ਸਤੁ ਕਰਹੁ ਤੁਮ੍ ਸਾਰੀ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਜੀਤਹੁ; ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ॥੨॥ ਉਠਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹੁ ਪਰਭਾਤੇ; ਸੋਏ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ॥ ਬਿਖੜੇ ਦਾਉ ਲੰਘਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਤੇ॥੩॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਖੇਲੈ. ਆਪੇ ਦੇਖੈ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਨਰੁ ਖੇਲੈ; ਸੋ ਜਿਣਿ ਬਾਜੀ. ਘਰਿ ਆਇਆ॥੪॥੧॥੧੯॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਹਿੰਡੋਲ॥ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ. ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ; ਅਉਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਣੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਸੋਈ ਤੁਝੈ ਪਛਾਣੈ॥੧॥ ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ॥ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ; ਰੰਗ ਤੇਰੇ ਆਪਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ. ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਵੈ; ਅਉਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ॥ ਭਗਤੁ ਤੇਰਾ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਰੰਗੁ ਧਰਤਾ॥੨॥ ਅੰਗ ੧੧੮੬:- ਤੂ ਵਡ ਦਾਤਾ. ਤੂ ਵਡ ਦਾਨਾ; ਅਉਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ; ਹਉ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ॥੩॥ ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ; ਬਿਖਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਭਾਣਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ; ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ॥੪॥੨॥੨੦॥ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੀ ਮਨੌਤ- ਮੂਲੁ ਨ ਬੂਝੈ. ਆਪੁ ਨ ਸੂਝੈ; ਭਰਮਿ ਬਿਆਪੀ, ਅਹੰ ਮਨੀ॥੧॥ ਪਿਤਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰਹੁ ਨਿਰਗੁਨੀ॥੧॥

ਰਹਾਉ॥ ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਵੈ; ਇਹ ਬੀਚਾਰੀ ਹਰਿ ਜਨੀ॥੨॥ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜੋ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਕਲਿ ਮਹਿ
ਸੁਖੀਏ ਸੇ ਗਨੀ॥੩॥ ਅਵਰੁ ਉਪਾਉ. ਨ ਕੋਈ ਸੂਝੈ; ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ ਗੁਰ ਬਚਨੀ॥੪॥੩॥੨੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਾਵਾਂ- ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਾਧੋ. ਇਹ ਤਨੁ; ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਉ॥ ਯਾ ਭੀਤਰਿ
ਜੋ ਰਾਮੁ ਬਸਤੁ ਹੈ; ਸਾਚੋ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਡਾਨੋ ਆਕੜਦਾ ਹੈਂ। ਕਹਾਂ- ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ, ਸੰਪਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੀ; ਦੇਖਿ. ਕਹਾ
ਐਡਾਨੋ॥ ਕਹਾਂ- ਸੰਗਿ ਤਿਹਾਰੈ. ਕਛੂ ਨ ਚਾਲੈ; ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਲਪਟਾਨੋ॥੧॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਪਰਹਰਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਰ
ਆਨੋ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਹੀ ਮੈ ਪੂਰਨ; ਏਕ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨੋ॥੨॥੧॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯॥ ਪਾਪੀ ਹੀਐ ਮੈ; ਕਾਮੁ ਬਸਾਇ॥
ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ; ਯਾ ਤੇ. ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਅਰੁ ਸੰਨਿਆਸ॥ ਸਭ ਹੀ ਪਰਿ; ਡਾਰੀ ਇਹ
ਫਾਸ॥੧॥ ਜਿਹਿ ਜਿਹਿ; ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਰਿ॥ ਤੇ. ਭਵ ਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ॥੨॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨਾਇ
॥ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ; ਰਹੈ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੩॥੨॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਾਈ ਮੈ; ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਧਾਵਨ
ਤੇ ਛੂਟਿਓ; ਕਰਿ ਬੈਠੋ ਬਿਸਰਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਨ ਤੇ ਭਾਗੀ; ਉਪਜਿਓ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ॥ ਲੋਭ
ਮੋਹ ਏਹ ਪਰਸਿ. ਨ ਸਾਕੈ; ਗਹੀ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ॥੧॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੰਸਾ ਚੂਕਾ; ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਜਬ ਪਾਇਆ
॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕਲ ਬਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤੇ; ਨਿਜ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਹੋਤ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ;
ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੀ ਸੰਪੈ; ਕੋਊ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ॥੩॥੩॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯॥
ਕਹਾਂ- ਮਨ ਕਹਾ ਬਿਸਾਰਿਓ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ॥ ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ; ਜਮ ਸਿਉ ਪਰੈ ਕਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ; ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰ॥
ਅੰਗ ੧੧੮੭:- ਤੈ. ਸਾਚਾ ਮਾਨਿਆ; ਕਿਹ ਬਿਚਾਰਿ॥੧॥ ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਗ੍ਰੇਹ॥ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ; ਸਮਝ ਲੇਹ॥੨॥
ਇਕ ਭਗਤਿ ਨਾਰਾਇਨ; ਹੋਇ ਸੰਗਿ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਜੁ; ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗਿ॥੩॥੪॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯॥ ਕਹਾ
ਭੂਲਿਓ ਰੇ; ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਲਾਗ॥ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਨਿ; ਅਜਹੁ ਜਾਗ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਮ ਸੁਪਨੈ ਕੈ; ਇਹੁ ਜਗੁ
ਜਾਨੁ॥ ਬਿਨਸੈ ਛਿਨ ਮੈ; ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ॥੧॥ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ; ਹਰਿ ਬਸਤ ਨੀਤ॥ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਭਜੁ; ਤਾਹਿ ਮੀਤ॥੨॥
ਬਾਰ ਅੰਤ ਕੀ; ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਨ ਤਾ ਕੇ ਗਾਇ॥੩॥੫॥
ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ।- ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਜਗੁ ਕਊਆ; ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਚੀਤਿ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ; ਗਿਰੈ. ਦੇਖੁ ਭੀਤਿ॥ ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ; ਚੀਤਿ ਅਨੀਤਿ॥ ਜਗ ਸਿਉ
ਤੂਟੀ; ਝੂਠ ਪਰੀਤਿ॥੧॥ ਬੱਜਰੁ- ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ; ਬਜਰੁ ਭਾਰੁ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਚਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਰੁ ਬਾਲੂ

ਕਾ; ਘੂਮਨ ਘੇਰਿ॥ ਬਾਣੀ ਬਣੌਟ- ਬਰਖਸਿ ਬਾਣੀ; ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੇਰਿ॥ ਮਾਤ੍ਰ ਬੂੰਦ ਤੇ; ਧਰਿ ਚਕੁ ਫੇਰਿ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ; ਨਾਮੈ ਕੀ ਚੇਰਿ॥੨॥ ਸਰਬ ਉਪਾਇ; ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਮੋਰੁ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ; ਪਗ ਲਾਗਉ ਤੋਰ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੋ; ਚਾਹਉ ਤੁਝ ਓਰੁ॥ ਚੱਲੈ- ਨਾਮੁ ਦੁਰਾਇ ਚਲੈ; ਸੋ ਚੋਰੁ॥੩॥ ਪਤਿ ਖੋਈ; ਬਿਖੁ ਅੰਚਲਿ ਪਾਇ॥ ਸਾਚ ਨਾਮਿ ਰਤੋ; ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨ੍ਹਸਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਰਜਾਇ॥ ਭੈ ਮਾਨੈ; ਨਿਰਭਉ ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥੪॥ ਕਾਮਨਿ ਚਾਹੈ; ਸੁੰਦਰਿ ਭੋਗੁ॥ ਪਾਨ ਫੂਲ ਮੀਠੇ ਰਸ ਰੋਗ॥ ਖੀਲੈ ਖਿਲਬਿਲੀਆਂ- ਖੀਲੈ ਬਿਗਸੈ; ਤੇਤੋ ਸੋਗ॥ ਸਰਣਾ-ਗਤਿ- ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ; ਕੀਨ੍ਹਸਿ ਹੋਗ॥੫॥ ਕਾਪੜੁ ਪਹਿਰਸਿ; ਅਧਿਕੁ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ; ਰੂਪੁ ਬਿਕਾਰੁ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ; ਬਾਂਧੋ ਬਾਰੁ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਸੂਨਾ ਘਰੁ ਬਾਰੁ॥੬॥ ਗਾਛਹੁ ਪੁਤ੍ਰੀ. ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ॥ ਸੱਚੇ ਨਾਮੁ ਜੀ ਨੂੰ ਭਣਹੁ ਉਚਾਰੋ। ਸਵਾਰਿ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਕੇ। ਦੋਤੁ ਇਹੋ ਹੀ ਸੱਚਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰੋ- ਨਾਮੁ ਭਣਹੁ ਸਚੁ; ਦੋਤੁ ਸਵਾਰਿ॥ ਪ੍ਰਿਉ ਸੇਵਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰਿ॥੭॥ ਮੋਹਨਿ. ਮੋਹਿ ਲੀਆ; ਮਨੁ ਮੋਹਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਪਛਾਨਾ ਤੋਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਠਾਢੇ ਚਾਹਹਿ; ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰਿ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੇ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੮॥੧॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨੁ ਭੂਲਉ; ਭਰਮਸਿ ਆਇ ਜਾਇ॥ ਅਤਿ ਲੁਬਧ ਲੁਭਾਨਉ ;ਬਿਖਮ ਮਾਇ॥ ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਦੀਸੈ; ਏਕ ਭਾਇ॥ ਜਿਉ ਮੀਨ; ਕੁੰਡਲੀਆ ਕੰਠਿ ਪਾਇ॥੧॥ ਮਨੁ ਭੂਲਉ; ਸਮਝਸਿ ਸਾਚ ਨਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ; ਸਹਜ ਭਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੧੮੮:- ਭਵਰ ਭੋਰੇ। ਤਾਰ ਤਰ੍ਹਾਂ- ਮਨੁ ਭੂਲਉ; ਭਰਮਸਿ, ਭਵਰ ਤਾਰ॥ ਬਿਲ ਬਿਰਥੇ ਚਾਹੈ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ॥ ਕਾਮ-ਹਾਰ- ਮੈਗਲ ਜਿਉ ਫਾਸਸਿ; ਕਾਮਹਾਰ॥ ਕੜਿ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਓ. ਸੀਸ ਮਾਰ॥੨॥ ਮਨੁ ਮੁਗਧੌ ਦਾਦਰੁ; ਭਗਤਿ ਹੀਨੁ॥ ਦਰਿ ਭ੍ਰਸਟ ਸਰਾਪੀ; ਨਾਮ ਬੀਨੁ॥ ਤਾ ਕੈ. ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤੀ; ਨਾਮ ਲੀਨ॥ ਸਭਿ ਦੂਖ ਸਖਾਈ; ਗੁਣਹ ਬੀਨ॥੩॥ ਮਨੁ. ਚਲੈ ਨ ਜਾਈ; ਠਾਕਿ ਰਾਖੁ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਰਾਤੇ; ਪਤਿ ਨ ਸਾਖੁ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ; ਆਪਿ ਰਾਖੁ॥ ਧਰਿ ਧਾਰਣ; ਦੇਖੈ ਜਾਣੈ ਆਪਿ॥੪॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ; ਕਿਸੁ ਕਹਉ ਜਾਇ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ; ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਮਾਇ॥ ਅਵਗਣ ਛੋਡਉ; ਗੁਣ ਕਮਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਾਤਾ; ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ; ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ॥ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ; ਬੰਧਿ. ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ; ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ॥੬॥ ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ; ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ; ਕਿਛੁ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਸਭੁ ਹੁਕਮੋ ਵਰਤੈ; ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ ਸਭ; ਤਿਸੁ ਰਜਾਇ॥੭॥ ਅ-ਭੁੱਲੁ ।ਨਾਹਿ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ- ਤੂ ਅਭੁਲੁ; ਨ ਭੂਲੌ ਕਦੇ ਨਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ; ਮਤਿ ਅਗਾਹਿ॥ ਤੂ ਮੋਟਉ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਬਦ ਮਾਹਿ॥ ਮਨੁ ਨਾਨਕ ਮਾਨਿਆ; ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ॥੮॥੨॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ; ਜਿਸੁ ਨਰ ਹੋਇ॥ ਏਕਤੁ ਰਾਚੈ; ਪਰਹਰਿ ਦੋਇ॥ ਮਥਿ ਪੋਲਾ- ਦੂਰਿ ਦਰਦੁ; ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ; ਏਕ ਸਮਾਇ॥੧॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ; ਕੇਤੀ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਚੀਨਸਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੇਦ ਵਖਾਣਿ ਕਹਹਿ; ਇਕੁ ਕਹੀਐ॥ ਓਹੁ ਬੇਅੰਤੁ; ਅੰਤੁ ਕਿਨਿ ਲਹੀਐ॥ਜੱਗੁ- ਏਕੋ ਕਰਤਾ; ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਆ॥ ਬਾਝੁ ਕਲਾ; ਧਰਿ ਗਗਨੁ ਧਰੀਆ॥੨॥ ਏਕੋ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ; ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਏਕੁ ਨਿਰਾਲਮੁ; ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਏਕੋ ਸਬਦੁ; ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ; ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ॥੩॥ ਏਕੋ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਚੁ ਕੋਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਈ॥ ਅਨਹਦਿ ਰਾਤਾ; ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ॥ਅ-ਲਖ- ਓਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ; ਅਲਖ ਅਪਾਰ॥੪॥ ਏਕੋ ਤਖਤੁ ਏਕੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥ ਸਰਬੀਂ। ਥਾਈਂ- ਸਰਬੀ ਥਾਈ; ਵੇਪਰਵਾਹੁ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ॥ ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਏਕੰਕਾਰੁ॥੫॥ ਏਕਾ ਮੂਰਤਿ; ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ ਤਿਥੈ ਨਿਬੜੈ; ਸਾਚੁ ਨਿਆਉ॥ ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ; ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ; ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ॥੬॥ ਏਕਾ ਭਗਤਿ; ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ; ਆਵਉ ਜਾਉ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਸਮਝਿ; ਰਹੈ ਮਿਹਮਾਣੁ॥ ਅੰਗ ੧੧੮੯:- ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤਾ; ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ॥੭॥ ਇਤ ਉਤ ਦੇਖਉ; ਸਹਜੇ ਰਾਵਉ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਠਾਕੁਰ; ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵਉ॥ ਨਾਨਕ; ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਾਚਾ; ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ॥੮॥੩॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਚੰਚਲੁ ਚੀਤੁ; ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ; ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ॥ ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਮਰੀਐ; ਕਰਤਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਕੋ. ਕਰੈ ਨ ਸਾਰਾ॥੧॥ ਸਭ ਊਤਮ; ਕਿਸੁ ਆਖਉ ਹੀਨਾ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤੀਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਉਖਧ ਕਰਿ ਥਾਕੀ; ਬਹੁਤੇਰੇ॥ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਚੂਕੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੇਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ; ਦੂਖ ਘਣੇਰੇ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ॥੨॥ ਰੋਗੁ ਵਡੋ; ਕਿਉ ਬਾਂਧਉ ਧੀਰਾ॥ ਰੋਗੁ ਬੁਝੈ; ਸੋ ਕਾਟੈ ਪੀਰਾ॥ ਮੈ ਅਵਗਣ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਰੀਰਾ॥ ਢੂਢਤ ਖੋਜਤ; ਗੁਰਿ ਮੇਲੇ ਬੀਰਾ॥੩॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਦਾਰੂ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ; ਤਿਵੈ ਰਹਾਉ॥ ਜਗੁ ਰੋਗੀ; ਕਹ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਉ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ; ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਉ॥੪॥ ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ; ਜੋ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਮਹਲੀ ਗੁਰਸੇਵਕ। ਮਹਲੀ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਗੁਰ ਮਹਲੀ; ਸੋ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵੈ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੂਆ; ਚਿਤ ਮਹਿ ਚੀਤਾ॥ ਐਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਅਤੀਤਾ॥੫॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ; ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਸਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸਾ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਗਾ॥ ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ; ਗੁਰਮਤਿ. ਦੁਖੁ ਭਾਗਾ॥੬॥ ਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਉ॥ ਸਹਜਿ ਮਰਉ; ਜੀਵਤ ਹੀ ਜੀਵਉ॥ ਅਪਣੋ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ; ਗੁਰ ਭਾਵੈ॥ ਤੁਮਰੋ ਹੋਇ; ਸੁ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਵੈ॥੭॥ ਭੋਗੀ ਕਉ; ਦੁਖੁ ਰੋਗ ਵਿਆਪੈ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੀ ਤੇ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਅਤੀਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮੁ ਰਵੈ; ਹਿਤ ਚੀਤਾ ॥੮॥੪॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕ ਤੁਕੀਆ॥ ਅੰਧੂਲੇ ਅੰਧੇ- ਮਤੁ ਭਸਮ ਅੰਧੂਲੇ; ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ॥ਨਾਂਗੇ- ਇਨ ਬਿਧਿ; ਨਾਗੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ॥੧॥ ਮੂੜ੍ਹੇ ਕਾਹੇ ਬਿਸਾਰਿਓ; ਤੈ ਰਾਮ ਨਾਮ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ; ਤੇਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ

ਪੂਛਿ; ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ; ਤਹ ਸਾਰਿਗਪਾਣਿ॥੨॥ ਆਖਾਂ- ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ; ਜਾਂ ਕਛੂ ਨਾਹਿ॥ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਭ ਤੇਰੈ ਨਾਇ॥੩॥ ਕਾਹੇ ਮਾਲੁ ਦਰਬੁ ਦੇਖਿ; ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ॥ ਚਲਤੀ ਬਾਰ; ਤੇਰੋ ਕਛੂ ਨਾਹਿ॥੪॥ ਪੰਚ ਮਾਰਿ; ਚਿਤੁ ਰਖਹੁ ਥਾਇ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ; ਇਹੈ ਪਾਂਇ॥੫॥ ਹਉਮੈ ਪੈਖੜੁ; ਤੇਰੇ ਮਨੈ ਮਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਹਿ. ਮੂੜੇ; ਮੁਕਤਿ ਜਾਹਿ॥੬॥ਵੱਸਿ- ਮਤ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਐ; ਜਮ ਵਸਿ ਪਾਹਿ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਮੂੜੇ; ਚੋਟ ਖਾਹਿ॥੭॥ ਅੰਗ ੧੧੯੦:- ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਹਿ; ਆਪੁ ਜਾਇ॥ ਸਾਚ ਜੋਗੁ; ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ॥੮॥ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦਿਤਾ; ਤਿਸੁ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹਿ॥ਮੜੀ ਮੂੜ੍ਹੇ- ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ; ਮੂੜੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ॥੯॥ ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ; ਭਲੀ ਬਾਣਿ॥ ਤੁਮ ਹੋਹੁ ਸੁਜਾਖੇ; ਲੇਹੁ ਪਛਾਣਿ॥੧੦॥੫॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ; ਅਧੁਲੀ ਕਾਰ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮੈ; ਮਝਿ ਗੁਬਾਰ ॥੧॥ ਮਨੁ ਅੰਧੁਲਾ; ਅੰਧੁਲੀ ਮਤਿ ਲਾਗੈ॥ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਬਿਨੁ; ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁਲੇ; ਗੁਰਮਤਿ ਨ ਭਾਈ॥ ਪਸੂ ਭਏ; ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੨॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੰਤ ਉਪਾਏ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੇ; ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਏ॥੩॥ ਸਗਲੀ ਭੂਲੈ; ਨਹੀ ਸਬਦੁ ਅਚਾਰੁ॥ ਸੋ ਸਮਝੈ; ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੪॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਾਕਰ; ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੇ॥ ਬਖਸਿ ਲੀਏ; ਨਾਹੀ ਜਮ ਕਾਣੇ॥੫॥ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਏਕੋ ਭਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੬॥ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਚਿ ਪਤੀਜੈ; ਕਰਣੈਹਾਰਾ॥੭॥ ਨਾਨਕ. ਭੂਲੇ; ਗੁਰੁ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ; ਸਾਚਿ ਟਿਕਾਵੈ॥੮॥੬॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਪੇ ਭਵਰਾ ਫੂਲ ਬੇਲਿ॥ ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ ਮੀਤ ਮੇਲਿ॥੧॥ ਐਸੀ ਭਵਰਾ ਬਾਸੁ ਲੇ॥ ਤਰਵਰ ਫੂਲੇ; ਬਨ ਹਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤੁ ਆਪਿ॥ ਆਪੇ ਰਾਵੇ ਸਬਦਿ ਥਾਪਿ॥੨॥ ਆਪੇ ਬਛਰੂ ਗਊ ਖੀਰੁ॥ ਆਪੇ ਮੰਦਰੁ ਥੰਮ੍ਹੁ ਸਰੀਰੁ ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਰਣਹਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ॥੪॥ ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ; ਕਰਣਹਾਰੁ॥ ਜੋਤਿ ਜੀਅ ਅਸੰਖ; ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ॥੫॥ ਤੂ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ; ਗੁਣ ਗਹੀਰੁ॥ ਅ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਤੂ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਪਰਮ ਹੀਰੁ॥੬॥ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਕਰਣ ਜੋਗੁ॥ ਰਿਦੇ ਰਾਮ ਵਾਲੇ ਰਾਜਨ ਰਾਜੇ- ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਰਾਜਨ; ਸੁਖੀ ਲੋਗੁ॥੭॥ ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪੇ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁਆਦਿ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਜਨਮੁ ਬਾਦਿ॥੮॥੭॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਉ ਨੌਂ ਖੰਡ। ਸਤ ਸੱਤ ਦੀਪ। ਚਉਦਹ ਚੌਂਦਾਂ ਲੋਕ। ਤੀਨਿ ਤਿੰਨ ਗੁਣ। ਚਾਰਿ ਜੁਗ।ਮਹ-ਲਤਿ ਹਵੇਲੀ। ਚਾਰਿ ਚਾਰ ਖਾਣੀਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਸੁੰਦਰ। ਬਹਾਲੀ ਇਸਥਿੱਤ ਕੀਤੀ।- ਨਉ ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨਿ ਚਾਰਿ; ਕਰਿ ਮਹਲਤਿ, ਚਾਰਿ ਬਹਾਲੀ॥ ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ. ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ; ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰੀ ॥੧॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੌ; ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਲਸਕਰੁ ਪਾਵਕੁ ਤੇਰਾ; ਧਰਮੁ ਕਰੇ

ਸਿਕਦਾਰੀ॥ ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਮਿਲੈ ਇਕ ਵੇਰਾ; ਭਾਗੁ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ॥੨॥ ਸਾਬੂਰੁ ਸੰਤੋਖ। ਨਾ ਰਹਿਤ। ਨਾਰਦੁ ਮਨ- ਨਾ ਸਾਬੂਰੁ ਹੋਵੈ, ਫਿਰਿ ਮੰਗੈ; ਨਾਰਦੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ॥

ਅੰਗ ੧੧੯੧:- ਲੱਬੁ। ਅੰਧੇਰਾ- ਲਬੁ ਅਧੇਰਾ ਬੰਦੀਖਾਨਾ; ਅਉਗਣ ਪੈਰਿ ਲੁਹਾਰੀ॥੩॥ ਪੂੰਜੀ ਮਾਰ ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਦਗਰ; ਪਾਪੁ ਕਰੇ ਕੋੁਟਵਾਰੀ॥ ਭਾਵੈ ਚੰਗਾ. ਭਾਵੈ ਮੰਦਾ; ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ॥੪॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲਹੁ ਕਹੀਐ; ਸੇਖਾਂ ਆਈ ਵਾਰੀ॥ ਦੇਵਲ ਮੰਦਰ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤਾਂ। ਕਰੁ ਟੈਕਸ। ਚੱਾਲੀ- ਦੇਵਲ ਦੇਵਤਿਆ. ਕਰੁ ਲਾਗਾ; ਐਸੀ ਕੀਰਤਿ ਚਾਲੀ॥੫॥ ਕੂੱਜਾ। ਮੁ-ਸੱਲਾ- ਕੂਜਾ ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ ਮੁਸਲਾ; ਨੀਲ ਰੂਪ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੀਆ. ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ; ਬੋਲੀ ਅਵਰ ਤੁਮਾਰੀ॥੬॥ ਮਹੀ-ਪਤਿ- ਜੇ ਤੂ ਮੀਰ ਮਹੀਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ; ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਣ ਹਮਾਰੀ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਲਾਮੁ ਕਰਹਿਗੇ; ਘਰਿ ਘਰਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ॥੭॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਦਾ ਮੰਮਾ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ੍ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਤੱਤੇ ਲਾਉ- ਤੀਰਥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਦਾਨ; ਕਿਛੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਦਿਹਾੜੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਮੇਕਾ ਘੜੀ ਸਮ੍ਹਾਲੀ॥੮॥੧॥੮॥

ਬਸੰਤੁ ਹੰਡੋਲੁ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਾਂਇਆ ਨਗਰਿ. ਇਕੁ ਬਾਲਕੁ ਵਸਿਆ; ਖਿਨੁ ਪਲੁ. ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਜਤਨ ਕਰਿ ਥਾਕੇ; ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਭਰਮਾਈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ; ਬਾਲਕੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ; ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਮਿਰਤਕੁ ਮੜਾ ਸਰੀਰੁ ਹੈ. ਸਭੁ ਜਗੁ; ਜਿਤੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਵਸਿਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ. ਉਦਕੁ ਚੁਆਇਆ; ਫਿਰਿ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਿਆ॥੨॥ ਮੈ ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ. ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਖੋਜਿਆ; ਇਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਬਾਹਰੁ ਖੋਜਿ ਮੁਏ ਸਭਿ ਸਾਕਤ; ਹਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥੩॥ ਦੀਨਾ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ; ਜਿਉ ਕ੍ਰਿਸਨੁ. ਬਿਦਰ ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਮਿਲਿਓ ਸੁਦਾਮਾ. ਭਾਵਨੀ ਧਾਰਿ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਗੈ. ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ ਸਮਾਇਆ॥੪॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਵਡੇਰੀ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਿ ਆਪਿ ਰਖਾਈ॥ ਜੇ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਕਰਹਿ ਬਖੀਲੀ; ਇਕ ਰਤੀ ਤਿਲੁ. ਨ ਘਟਾਈ॥੫॥ ਜਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥ ਖਵਿ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਕੈ ਸਕਦੇ। ਲੂਕੀ ਚੁਆਤੀ- ਨਿੰਦਕੁ ਸਾਕਤੁ. ਖਵਿ ਨ ਸਕੈ ਤਿਲੁ; ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੀ ਲਾਈ॥੬॥ ਜਨ ਕਉ ਜਨੁ ਮਿਲਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ; ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ; ਜੋ ਹੋਵਹਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ॥੭॥ ਆਪੇ ਜਲੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਏ; ਜਿਉ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਵੈ॥੮॥੧॥੯॥

ਅੰਗ ੧੧੯੨:- ਦੁ-ਤੁਕੀਆਂ- ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੁਣਿ ਸਾਖੀ ਮਨ ਜਪਿ ਪਿਆਰ॥ ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਰਿਆ; ਕਹਿ ਏਕ ਬਾਰ॥ ਬਾਲਮੀਕੈ; ਹੋਆ ਸਾਧਸੰਗੁ॥ ਧ੍ਰੂ ਕਉ ਮਿਲਿਆ; ਹਰਿ ਨਿਸੰਗ॥੧॥ ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਾ ਜਾਚਉ; ਚਰਨ ਰੇਨ॥ ਲੇ ਮਸਤਕਿ ਲਾਵਉ; ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇਨ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਗਨਿ–ਕਾ। ਉਧ–ਰੀ- ਗਨਿਕਾ ਉਧਰੀ; ਹਰਿ ਕਹੈ ਤੋਤ॥ ਗਜ–ਇੰਦ੍ਰ- ਗਜਇੰਦ੍ਰ ਧਿਆਇਓ; ਹਰਿ ਕੀਓ ਮੋਖ॥ ਬਿਪ੍ਰ ਸੁਦਾਮੇ; ਦਾਲਦੁ ਭੰਜ ॥ ਰੇ ਮਨ; ਤੂ ਭੀ ਭਜੁ ਗੋਬਿੰਦ॥੨॥ ਬਧਿਕੁ ਉਧਾਰਿਓ; ਖਮਿ ਪ੍ਰਹਾਰ॥ ਉਧ–ਰੀ- ਕੁਬਿਜਾ ਉਧਰੀ; ਅੰਗੁਸਟ ਧਾਰ॥ ਬਿਦਰੁ ਉਧਾਰਿਓ; ਦਾਸਤ ਭਾਇ॥ ਰੇ ਮਨ; ਤੂ ਭੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥੩॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਰਖੀ; ਹਰਿ ਪੈਜ ਆਪ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਛੀਨਤ; ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਰਖੀ ਲਾਜ॥ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ; ਅੰਤ ਬਾਰ॥ ਰੇ ਮਨ ਸੇਵਿ; ਤੂ ਪਰਹਿ ਪਾਰ॥੪॥ ਧੰਨੈ ਸੇਵਿਆ; ਬਾਲ ਬੁਧਿ॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਈ ਸਿਧਿ॥ ਬੇਣੀ ਕਉ; ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਰੇ ਮਨ; ਤੂ ਭੀ ਹੋਹਿ ਦਾਸੁ ॥੫॥ ਜੈਦੇਵ; ਤਿਆਗਿਓ ਅਹੰਮੇਵ॥ਉ–ਧਰਿਓ- ਨਾਈ ਉਧਰਿਓ; ਸੈਨੁ ਸੇਵ॥ ਡੀਗਿ ਡਿੱਗੇ- ਮਨੁ ਡੀਗਿ ਨ ਡੋਲੈ; ਕਹੂੰ ਜਾਇ॥ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਤਰਸਹਿ; ਸਰਣਿ ਪਾਇ॥੬॥ ਅ–ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਜਿਹ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ; ਠਾਕੁਰਿ ਕੀਓ ਆਪਿ॥ ਸੇ ਤੈਂ ਲੀਨੇ; ਭਗਤ ਰਾਖਿ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ; ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਕੋਇ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖਿ; ਮਨੁ ਲਗਾ ਸੇਵ॥੭॥ ਕਬੀਰਿ ਧਿਆਇਓ; ਏਕ ਰੰਗ॥ ਨਾਮਦੇਵ; ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਸਹਿ ਸੰਗਿ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਧਿਆਏ; ਪ੍ਰਭ ਅਨੂਪ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ; ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ॥੮॥੧॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੇ ਜੋਨਿ ਮਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ; ਨਰਕਿ ਪਾਹਿ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਹੂਨਾ; ਖੰਡ ਖੰਡ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ; ਜਮੁ ਦੇਤ ਡੰਡ॥੧॥ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ; ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਮੀਤ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ; ਕਰਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਆਵਤ; ਕਹੂੰ ਕਾਜ॥ ਧੂੰਮ ਬਾਦਰ; ਸਭਿ ਮਾਇਆ ਸਾਜ॥ ਪਾਪ ਕਰੰਤੌ; ਨਹ ਸੰਗਾਇ॥ ਮੱਤਾ- ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ; ਆਵੈ ਜਾਇ॥੨॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ; ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ॥ ਮੋਹ ਲੋਭ ਡੂਬੌ ਸੰਸਾਰ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ; ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਆ॥ ਸੁਪਨੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹਰਿ ਲੀਆ॥੩॥ ਕਬ ਹੀ ਰਾਜਾ; ਕਬ ਮੰਗਨਹਾਰੁ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ ਬਾਧੌ ਸੰਸਾਰ॥ ਉਧ–ਰਣ- ਮਨ ਉਧਰਣ ਕਾ; ਸਾਜੁ ਨਾਹਿ॥ ਪਉਤ ਪੈਂਦੇ -ਪਾਪ ਬੰਧਨ; ਨਿਤ ਪਉਤ ਜਾਹਿ॥੪॥ ਈਠ ਮੀਤ; ਕੋਊ ਸਖਾ ਨਾਹਿ॥ ਅੰਗ ੧੧੯੩:- ਆਪਿ ਬੀਜਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਹਿ॥ ਜਾ ਕੈ ਕੀਨ੍ਹੈ; ਹੋਤ ਬਿਕਾਰ॥ ਸੇ ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਵਾਰ॥੫॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਬਹੁ ਭਰਮਿਆ॥ ਕਿਰਤ ਰੇਖ; ਕਰਿ ਕਰਮਿਆ॥ਅ–ਲਿਪਤੁ- ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਅਲਿਪਤੁ ਆਪਿ॥ ਨਹੀ ਲੇਪੁ ਪ੍ਰਭ ਪੁੰਨ ਪਾਪਿ ॥੬॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਠਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਾਉ॥੭॥ ਤੂ ਕਰਤਾ. ਤੂ ਕਰਣਹਾਰੁ॥ ਤੂ ਊਚਾ; ਤੂ ਬਹੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਲੜਿ ਲੇਹੁ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਇ॥੮॥੨॥

ਮਹੱਲੁ ਸਹੀ- ਬਸੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲੁ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਕੈ; ਹੋਹੁ ਹਰਿਆ ਭਾਈ॥ ਕਰਮਿ ਲਿਖੰਤੈ ਪਾਈਐ; ਇਹ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਈ॥ਮਉਲਿਆ- ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਮਉਲਿਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਈ॥ਲੱਥੀ- ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਲਥੀ ਸਭ ਛਾਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਫਿਰਿ. ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈ॥੧॥ਬੱਧੇ- ਪੰਜੇ ਬਧੇ ਮਹਾ ਬਲੀ; ਕਰਿ ਸਚਾ ਢੋਆ॥ ਦ-ਯੁ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯੁ ਔਂਕੜ ਸਹਿਤ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਆਪਣੇ ਚਰਣ ਜਪਾਇਅਨੁ; ਵਿਚਿ ਦਯੁ ਖੜੋਆ ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਮਿਟਿ ਗਏ; ਨਿਤ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ; ਫਿਰਿ. ਪਾਇ ਨ ਮੋਆ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਾਨਕਾ; ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਹੋਆ॥੨॥ ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ. ਕਹ ਰਹੈ; ਕਹ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖਸਮ ਕੇ; ਕਉਣੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਕਹਨਿ ਧਿਆਇਨਿ ਸੁਣਨਿ ਨਿਤ; ਸੇ ਭਗਤ ਸੁਹਾਵੈ॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ; ਦੂਸਰੁ. ਲਵੈ ਨ ਲਾਵੈ॥ ਸਚੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਾਵੈ॥੩॥੧॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਉੱਲੀ- ਮਉਲੀ ਧਰਤੀ; ਮਉਲਿਆ ਅਕਾਸੁ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਉਲਿਆ; ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥੧॥ ਮਉੱਲਿਆ- ਰਾਜਾਰਾਮੁ ਮਉਲਿਆ; ਅਨਤ ਭਾਇ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ; ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਤੀਆ ਮਉਲੇ; ਚਾਰਿ ਬੇਦ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮੰਮਾ ਮੁਕਤਾ, ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਸਿਹਾਰੀ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਲਾ। ਮਉੱਲੀ- ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਉਲੀ; ਸਿਉ ਕਤੇਬ॥੨॥ ਸੰਕਰੁ ਮਉਲਿਓ; ਜੋਗ ਧਿਆਨ॥ ਕਬੀਰ ਕੋ ਸੁਆਮੀ. ਸਭ ਸਮਾਨ॥੩॥੧॥ ਪੰਡਿਤ ਜਨ ਮਾਤੇ; ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਰਾਨ॥ ਜੋਗੀ ਮਾਤੇ; ਜੋਗ ਧਿਆਨ॥ਮੱਾਤੇ- ਸੰਨਿਆਸੀ ਮਾਤੇ ਅਹੰਮੇਵ॥ਤ-ਪੱਸੀ- ਤਪਸੀ ਮਾਤੇ; ਤਪ ਕੈ ਭੇਵ॥੧॥ ਸਭ ਮਦ ਮਾਤੇ; ਕੋਊ ਨ ਜਾਗ॥ ਮੁੱਸਨ ਲੁੱਟਣ- ਸੰਗ ਹੀ ਚੋਰ; ਘਰੁ ਮੁਸਨ ਲਾਗ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਗੈ ਸੁਕਦੇਉ ਅਰੁ ਅਕੂਰੁ॥

ਅੰਗ ੧੧੯੪:- ਲੰਕੂਰੁ ਪੂਛ- ਹਣਵੰਤੁ ਜਾਗੈ; ਧਰਿ ਲੰਕੂਰੁ॥ ਸੰਕਰੁ ਜਾਗੈ; ਚਰਨ ਸੇਵ॥ ਕਲਿ ਜਾਗੇ; ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਵ॥੨॥ ਜਾਗਤ ਸੋਵਤ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ; ਸੋਈ ਸਾਰੁ॥ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕੇ ਅਧਿਕ ਕਾਮ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਭਜਿ ਰਾਮ ਨਾਮ॥੩॥੨॥ ਜੋਇ; ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਾਇਆ॥ ਖੇ੍ਲਾਇਆ- ਪੂਤਿ; ਬਾਪੁ ਖੇਲਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸ੍ਰਵਣਾ; ਖੀਰੁ ਪਿਲਾਇਆ॥੧॥ ਦੇਖਹੁ ਲੋਗਾ; ਕਲਿ ਕੋ ਭਾਉ॥ ਸੁੱਤਿ- ਸੁਤਿ ਮੁਕਲਾਈ; ਅਪਨੀ ਮਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਗਾਂ ਹੁਰੀਆਂ- ਪਗਾ ਬਿਨੁ; ਹੁਰੀਆ ਮਾਰਤਾ॥ ਬਦਨੈ ਬਿਨੁ; ਖਿਰ ਖਿਰ ਹਾਸਤਾ॥ ਨਿਦ੍ਰਾ ਬਿਨੁ ਨਰੁ ਪੈ ਸੋਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਬਾਸਨ ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਅਸਥਨ ਗਊ ਲਵੇਰੀ॥ ਪੈਂਡੇ- ਪੈਡੇ ਬਿਨੁ; ਬਾਟ ਘਨੇਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਬਾਟ ਨ ਪਾਈ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਮਝਾਈ॥੩॥੩॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਪਠਾਏ; ਪੜਨਸਾਲ॥ ਸੰਗਿ ਸਖਾ ਬਹੁ ਲੀਏ ਬਾਲ॥ ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਪੜ੍ਹਾਵਸਿ; ਆਲ ਜਾਲ॥ ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ; ਸ੍ਰੀ ਗੁੋਪਾਲ॥੧॥ ਨਹੀ ਛੋਡਉ. ਰੇ ਬਾਬਾ; ਰਾਮ ਨਾਮ॥ ਮੇਰੋ ਅਉਰ ਪੜ੍ਨ ਸਿਉ; ਨਹੀ ਕਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਡੈ ਮਰਕੈ; ਕਹਿਓ

ਜਾਇ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬੁਲਾਏ; ਬੇਗਿ ਧਾਇ॥ ਤੂ ਰਾਮ ਕਹਨ ਕੀ ਛੋਡੁ ਬਾਨਿ॥ ਤੁਝੁ ਤੁਰਤੁ ਛਡਾਊ; ਮੇਰੋ ਕਹਿਓ ਮਾਨਿ॥੨॥ ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਸਤਾਵਹੁ; ਬਾਰ ਬਾਰ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਜਲ ਥਲ ਗਿਰਿ ਕੀਏ ਪਹਾਰ॥ ਇਕੁ ਰਾਮੁ. ਨ ਛੋਡਉ; ਗੁਰਹਿ ਗਾਰਿ॥ ਮੋਕਉ ਘਾਲਿ ਜਾਰਿ; ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ਡਾਰਿ॥੩॥ ਕੋਪਿਓ ਗੁੱਸੇ ।ਰਿਸਾਇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ- ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ; ਕੋਪਿਓ ਰਿਸਾਇ॥ ਤੁਝ ਰਾਖਨਹਾਰੋ; ਮੋਹਿ ਬਤਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਥੰਭ ਤੇ ਨਿਕਸੇ; ਕੈ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਹਰਨਾਖਸੁ ਛੇਦਿਓ; ਨਖ ਬਿਦਾਰ॥੪॥ ਓਇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ; ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤਿ; ਨਰਸਿੰਘ ਭੇਵ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਕੋ ਲਖੈ ਨ ਪਾਰ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰੇ; ਅਨਿਕ ਬਾਰ ॥੫॥੪॥ ਇਸੁ ਤਨ ਮਨ ਮਧੇ; ਮਦਨ ਚੋਰ॥ ਜਿਨਿ; ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਹਿਰਿ ਲੀਨ ਮੋਰ॥ ਮੈ ਅਨਾਥੁ; ਪ੍ਰਭ. ਕਹਉ ਕਾਹਿ॥ ਕੋ ਕੋ ਨ ਬਿਗੂਤੋ; ਮੈ ਕੋ ਆਹਿ॥੧॥ ਦਾਰੁਨ ਭਿਆਨਕ- ਮਾਧਉ ਦਾਰੁਨ ਦੁਖੁ; ਸਹਿਓ ਨ ਜਾਇ॥ ਮੇਰੋ ਚਪਲ ਬੁਧਿ ਸਿਉ; ਕਹਾ ਬਸਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ; ਸਿਵ ਸੁਕਾਦਿ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ; ਜਾਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ॥ ਜਟਾਧਾਰਿ ਜਟਾਂ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ- ਕਬਿ ਜਨ; ਜੋਗੀ ਜਟਾਧਾਰਿ॥ਚੱਲੇ- ਸਭ ਆਪਨ ਅਉਸਰ; ਚਲੇ ਸਾਰਿ॥੨॥ ਤੂ ਅਥਾਹੁ; ਮੋਹਿ ਥਾਹ ਨਾਹਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ ਨਾਥ; ਦੁਖੁ ਕਹਉ ਕਾਹਿ॥ ਮੋਰੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ; ਆਥਿ ਧੀਰ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਗੁਨ ਰਉ ਕਬੀਰ॥੩॥੫॥ ਪਾਂਚ- ਨਾਇਕੁ ਏਕੁ; ਬਨਜਾਰੇ ਪਾਚ॥ ਬਰਧ ਪਚੀਸਕ; ਸੰਗੁ ਕਾਚ॥ ਬਹੀਆਂ ਗੋਲਕਾਂ- ਨਉ ਬਹੀਆਂ; ਦਸ ਗੋਨਿ, ਆਹਿ॥ ਮੋਟੀਆਂ ਬਹੱਤ੍ਰ ਕਸਨਿ ਨਾੜੀਆਂ। ਬਹੱਤਰਿ- ਕਸਨਿ ਬਹਤਰਿ; ਲਾਗੀ ਤਾਹਿ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੯੫:- ਨਹੀ=ਨ- ਮੋਹਿ ਐਸੇ ਬਨਜ ਸਿਉ; ਨਹੀਨ ਕਾਜੁ॥ ਜਿਹ ਘਟੈ ਮੂਲੁ; ਨਿਤ ਬਢੈ ਬਿਆਜੁ॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਤ ਸੂਤ; ਮਿਲਿ ਬਨਜੁ ਕੀਨ॥ ਕਰਮ ਭਾਵਨੀ ਸੰਗ ਲੀਨ॥ ਰਾਰਿ ਝਗੜਾ- ਤੀਨਿ ਜਗਾਤੀ; ਕਰਤ ਰਾਰਿ॥ ਚਲੋ ਬਨਜਾਰਾ; ਹਾਥ ਝਾਰਿ॥੨॥ ਪੂੰਜੀ ਹਿਰਾਨੀ; ਬਨਜੁ ਟੂਟ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਟਾਂਡੋ; ਗਇਓ ਫੂਟਿ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਮਨ ਸਰਸੀ ਕਾਜ॥ ਸਹਜ ਸਮਾਨੋ; ਤ ਭਰਮ ਭਾਜ॥੩॥੬॥ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਾਤਾ ਜੂਠੀ. ਪਿਤਾ ਭੀ ਜੂਠਾ. ਜੂਠੇ ਹੀ ਫਲ ਲਾਗੇ॥ ਆਵਹਿ ਜੂਠੇ. ਜਾਹਿ ਭੀ ਜੂਠੇ; ਜੂਠੇ ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ॥੧॥ ਕਹੁ ਪੰਡਿਤ; ਸੂਚਾ ਕਵਨੁ ਠਾਉ॥ ਜਹਾਂ ਬੈਸਿ; ਹਉ ਭੋਜਨੁ ਖਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਹਬਾ ਜੂਠੀ. ਬੋਲਤ ਜੂਠਾ; ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਸਭਿ ਜੂਠੇ॥ਉੱਤਰਸਿ- ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੀ ਜੂਠਿ. ਉਤਰਸਿ ਨਾਹੀ; ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਕੇ ਲੂਠੇ॥੨॥ ਅਗਨਿ ਭੀ ਜੂਠੀ. ਪਾਨੀ ਜੂਠਾ; ਜੂਠੀ ਬੈਸਿ ਪਕਾਇਆ॥ ਜੂਠੀ ਕਰਛੀ ਪਰੋਸਨ ਲਾਗਾ; ਜੂਠੇ ਹੀ ਬੈਠਿ ਖਾਇਆ॥੩॥ ਗੋਬਰੁ ਜੂਠਾ. ਚਉਕਾ ਜੂਠਾ; ਜੂਠੀ ਦੀਨੀ ਕਾਰਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਤੇਈ ਨਰ ਸੂਚੇ; ਸਾਚੀ ਪਰੀ ਬਿਚਾਰਾ॥੪॥੧॥੭॥

ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਕਤ ਜਾਈਐ ਰੇ; ਘਰ ਲਾਗੋ ਰੰਗੁ॥ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ. ਨ ਚਲੈ; ਮਨੁ ਭਇਓ ਪੰਗੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕ ਦਿਵਸ; ਮਨ ਭਈ ਉਮੰਗ॥ ਘਸਿ ਚੰਦਨ ਚੋਆ; ਬਹੁ ਸੁਗੰਧ

॥ ਪੂਜਨ ਚਾਲੀ; ਬ੍ਰਹਮ ਠਾਇ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਤਾਇਓ; ਗੁਰ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ॥੧॥ ਜਹਾ ਜਾਈਐ; ਤਹ ਜਲ ਪਖਾਨ॥ ਤੂ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ; ਸਭ ਸਮਾਨ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ; ਸਭ ਦੇਖੇ ਜੋਇ॥ ਊਹਾਂ ਤਉ ਜਾਈਐ; ਜਉ. ਈਹਾਂ ਨ ਹੋਇ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰ; ਮੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤੋਰ॥ ਜਿਨਿ ਸਕਲ ਬਿਕਲ; ਭ੍ਰਮ ਕਾਟੇ ਮੋਰ॥ ਰਾਮਾਨੰਦ ਸੁਆਮੀ ਰਮਤ ਬ੍ਰਹਮ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਕਾਟੈ ਕੋਟਿ ਕਰਮ॥੩॥੧॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸੰਕਟਵੈ ਦੁੱਖ। ਭੱਜੈ- ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਕਟਵੈ. ਸੇਵਕੁ ਭਜੈ॥ ਲੱਜੈ- ਚਿਰੰਕਾਲ ਨ ਜੀਵੈ; ਦੋਊ ਕੁਲ ਲਜੈ॥੧॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ; ਭਾਵੈ ਲੋਗੁ ਹਸੈ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਮੇਰੇ ਹੀਅਰੇ ਬਸੈਂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ ਧਨਹਿ; ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਰਨੁ ਮਾਂਡੈ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨਾਂ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛਾਡੈਂ॥੨॥ ਗੰਗਾ ਗਇਆ ਗੋਦਾਵਰੀ; ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਮਾ॥ ਅੰਗ ੧੧੯੬:- ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਨਾਰਾਇਣੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ; ਤ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮਾ॥੩॥੧॥ਲਹ-ਰਿ- ਲੋਭ ਲਹਰਿ. ਅਤਿ ਨੀਝਰ ਬਾਜੈ॥ ਕਾਇਆ ਡੂਬੈ ਕੇਸਵਾ॥੧॥ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦੇ; ਤਾਰਿ ਗੋੁਬਿੰਦੇ॥ ਤਾਰਿ ਲੈ; ਬਾਪ ਬੀਠੁਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਲ ਪੌਣ। ਖੇਵਿ ਸਹਾਰ। ਸਾਕਉ ਸਕਦਾ- ਅਨਿਲ ਬੇੜਾ; ਹਉ. ਖੇਵਿ ਨ ਸਾਕਉ॥ ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ. ਨ ਪਾਇਆ ਬੀਠੁਲਾ॥੨॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਤੂ;ਮੋਕਉ. ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ਕੇਸਵਾ॥੩॥ ਨਾਮਾ ਕਹੈ; ਹਉ ਤਰਿ ਭੀ ਨ ਜਾਨਉ॥ ਬਾਂਹ - ਮੋਕਉ. ਬਾਹ ਦੇਹਿ, ਬਾਹ ਦੇਹਿ; ਬੀਠੁਲਾ॥੪॥੨॥ ਅੱਵਲਿ- ਸਹਜ ਅਵਲਿ, ਧੂੜਿ ਮਣੀ; ਗਾਡੀ ਚਾਲਤੀ॥ ਪੀਛੈ ਤਿਨਕਾ ਲੈ ਕਰਿ; ਹਾਂਕਤੀ॥੧॥ ਜੈਸੇ ਪਨਕਤ; ਥ੍ਰੂ ਟਿਟਿ ਹਾਂਕਤੀ॥ ਸਰਿ ਧੋਵਨ ਚਾਲੀ; ਲਾਡੁਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧੋਬੀ ਧੋਵੈ; ਬਿਰਹ ਬਿਰਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ॥੨॥ ਭਣਤਿ ਨਾਮਦੇਉ; ਰਮਿ ਰਹਿਆ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ; ਕਰਿ ਦਇਆ॥੩॥੩॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੁਝਹਿ ਸੁਝੰਤਾ; ਕਛੂ ਨਾਹਿ॥ ਊਭਿ ਹੰਕਾਰ 'ਚ ਉਚਾ ਹੋਣਾ- ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖੇ; ਊਭਿ ਜਾਹਿ॥ ਗਰਬਵਤੀ ਕਾ; ਨਾਹੀ ਠਾਉ॥ ਤੇਰੀ ਗਰਦਨਿ ਊਪਰਿ; ਲਵੈ ਕਾਉ॥੧॥ ਤੂ ਕਾਂਇ ਗਰਬਹਿ; ਬਾਵਲੀ॥ ਰਾਜੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼- ਜੈਸੇ. ਭਾਦਉ ਖੂੰਬ ਰਾਜੁ; ਤੂ ਤਿਸ ਤੇ ਖਰੀ ਉਤਾਵਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੇ ਕੁਰੰਕ; ਨਹੀ ਪਾਇਓ ਭੇਦੁ॥ ਤਨਿ ਸੁਗੰਧ; ਢੂਢੈ ਪ੍ਰਦੇਸੁ॥ ਅਪ ਤਨ ਕਾ; ਜੋ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਨਹੀ ਜਮਕੰਕਰੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ॥੨॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਕਾ; ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਲੇਖਾ ਮਗਨਹਾਰੁ॥ ਫੇੜੇ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਜੀਉ॥ ਪਾਛੇ ਕਿਸਹਿ ਪੁਕਾਰਹਿ; ਪੀਉ ਪੀਉ॥੩॥ ਸਾਧੂ ਕੀ; ਜਉ ਲੇਹਿ ਓਟ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਸਭ; ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ; ਜੁੋ ਜਪੈ ਨਾਮੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮੁ. ਨ ਜੋਨਿ ਕਾਮੁ॥੪॥੧॥

ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੁਰਹ ਦੇਵਤੇ- ਸੁਰਹ ਕੀ ਜੈਸੀ; ਤੇਰੀ ਚਾਲ॥ ਤੇਰੀ ਪੂੰਛਟ ਊਪਰਿ; ਝਮਕ ਬਾਲ॥੧॥ ਇਸ ਘਰ ਮਹ ਹੈ; ਸੁ ਤੂ ਢੂੰਢਿ ਖਾਹਿ॥ ਅਉਰ ਕਿਸ ਹੀ ਕੇ; ਤੂ ਮਤਿ ਹੀ ਜਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਾਕੀ ਚਾਟਹਿ; ਚੂਨੁ ਖਾਹਿ॥ ਚੀਥਰਾ ਪਰੋਲਾ। ਚੱਕੀ- ਚਾਕੀ ਕਾ ਚੀਥਰਾ; ਕਹਾਂ ਲੈ ਜਾਹਿ॥੨॥ ਛੀਕੇ ਪਰ; ਤੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਡੀਠਿ॥ ਲੱਕਰੀ- ਮਤੁ ਲਕਰੀ ਸੋਟਾ; ਤੇਰੀ ਪਰੈ ਪੀਠਿ॥੩॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ; ਭੋਗ ਭਲੇ ਕੀਨ॥ ਮਤਿ ਕੋਊ ਮਾਰੈ ਈਂਟ ਢੇਮ॥੪॥੧॥

ਅੰਗ ੧੧੯੭:- ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਪੁਨੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ; ਹਉ ਚੇਰੀ॥ ਚਰਨ ਗਹੇ ਜਗਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਬੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸਰ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ॥ ਮੋਹਨ. ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ; ਸਮਝਸਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ॥੧॥ ਮਨਮੁਖ ਹੀਨ ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਝੂਠੀ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੀਰ ਸਰੀਰੇ॥ ਜਬ ਕੀ. ਰਾਮ ਰੰਗੀਲੈ ਰਾਤੀ; ਰਾਮ ਜਪਤ. ਮਨ ਧੀਰੇ ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ. ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ; ਤਬ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਅ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ. ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਬਿਸਰੀ ਲਾਜ ਲੋੁਕਾਨੀ॥੩॥ ਭੂਰ ਭਵਿਖ. ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਜੈਸੇ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤੀ ਸੋਹਾਗਨਿ; ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਭਤਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਕਿਉ ਰਹੀਐ; ਦੂਖੁ ਬਿਆਪੈ॥ ਜਿਹਵਾ ਸਾਦੁ ਨ. ਫੀਕੀ ਰਸ ਬਿਨੁ; ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ. ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਪੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਲਗੁ. ਦਰਸੁ. ਨ ਪਰਸੈ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਤਬ ਲਗੁ. ਭੂਖ ਪਿਆਸੀ॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਜਲ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੀ॥੧॥ ਊਨਵਿ ਝੁਕ ਝੁਕ। ਘਨਹਰੁ ਬੱਦਲ- ਊਨਵਿ ਘਨਹਰੁ, ਗਰਜੈ ਬਰਸੈ; ਕੋਕਿਲ ਮੋਰ, ਬੈਰਾਗੈ॥ ਤਰਵਰ ਬਿਰਖ ਬਿਹੰਗ ਭੁਇਅੰਗਮ; ਘਰਿ ਪਿਰੁ ਧਨ ਸੋਹਾਗੈ॥੨॥ ਕੁ-ਚਿਲ ਪੋਲਾ। ਕੁਲੱਖਨੀ- ਕੁਚਿਲ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਨਾਰਿ ਕੁਲਖਨੀ; ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜੁ. ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਰੰਗਿ. ਰਸਨ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਸਮਾਨਿਆ॥੩॥ ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ. ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਨਾ ਦੁਖ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲੀ; ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਤ ਹੀ. ਮਨੁ ਧੀਰੇ॥੪॥੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ; ਮੇਰੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਹਰਿ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੧੯੮:- ਇਨ ਬਿਧਿ. ਹਰਿ ਮਿਲੀਐ ਵਰ ਕਾਮਨਿ; ਧਨ ਸੋਹਾਗੁ ਪਿਆਰੀ॥ ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲ ਸਹਸਾ ਚੂਕਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ॥੧॥ ਜਿਸੁ ਮਨੁ ਮਾਨੈ. ਅਭਿਮਾਨੁ, ਨ ਤਾ ਕਉ; ਹਿੰਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਸਾਰੇ॥ ਸਹਜਿ ਰਵੈ ਵਰੁ ਕਾਮਣਿ ਪਿਰ ਕੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਸਵਾਰੇ॥੨॥ ਜਾਰਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਟੰਬ ਸਨਬੰਧੀ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਰਾਮ ਰਸੁ

ਨਾਹੀ; ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰੀ॥੩॥ ਦੁਰੈ ਛਪਦੀ- ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ. ਹਿਤ ਕੌ; ਦੁਰੈ ਨ. ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੀ॥੪॥੩॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਹਮ ਧੂਰਿ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ. ਸਾਂਤਿ ਪਾਈਐ; ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਦੂਰਿ॥ ਆਤਮ ਜੋਤਿ ਭਈ ਪਰਫੂਲਿਤ; ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇਖਿਆ ਹਜੂਰਿ॥੧॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਨ੍ਹਾਏ- ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਆ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਨਾਏ ਧੂਰਿ॥੨॥ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਕਾਰ ਮਲੀਨ ਮਤਿ ਹੋਛੀ; ਹਿਰਦਾ ਕੁਸੁਧੁ ਲਾਗਾ ਮੋਹ ਕੂਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ. ਕਿਉ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ; ਹਉਮੈ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਮਨੁ ਝੂਰਿ॥੩॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀ; ਮਾਗਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਧੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ. ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਰਾਮੁ ਹਜੂਰਿ॥੪॥੧॥ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕਉ; ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ. ਨ ਜਾਈ ਤਰਣਾ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ; ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਗੁਣਕਾਰੀ॥੧॥ਅ-ਲਖ- ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰੀ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ. ਤਬ ਪਾਇਆ; ਹਿਰਦੈ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੀ ॥੨॥ ਧਰਣੀ-ਧਰ- ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ, ਸਰਬ ਧਰਣੀਧਰ; ਸਾਕਤ ਕਉ ਦੂਰਿ ਭਇਆ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ਬੂਝਹਿ ਪੋਲਾ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ. ਨ ਕਬਹੂ ਬੂਝਹਿ; ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੩॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ; ਗੁਰਿ. ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਅੰਗ ੧੧੯੯:- ਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ ਹੈ; ਤਿਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੪॥੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਪਿਆਰੇ॥ ਜਿਨ ਊਪਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਜਨ ਦੀਨ ਭਏ. ਗੁਰ ਆਗੈ; ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ॥੧॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਰਸਨਾ; ਰਸੁ ਗਾਵਹਿ ਰਸੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚੀਨ੍ਹਿਆ; ਓਇ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੇ॥੨॥ ਅ-ਚੱਲੁ। ਅ-ਚੱਲਾ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ. ਅਚਲਾ ਮਤਿ; ਜਿਸੁ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਦੇਵਉ ਅਪੁਨਾ; ਹਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੩॥ ਮਨਮੁਖ ਭ੍ਰਮਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੇ; ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨ ਗੁਬਾਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ. ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ; ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ. ਨ ਪਾਰੇ॥੪॥ ਸਰਬੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸੁਆਮੀ; ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਲ ਧਾਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹਤ ਹੈ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ॥੫॥੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੋਬਿਦ ਕੀ ਐਸੀ ਕਾਰ

ਕਮਾਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ. ਸੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਗੋਬਿਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ; ਅਵਰ ਵਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਜਬ ਗੁਣ ਗਾਇ. ਤਬ ਹੀ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ; ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ. ਤਬ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੨॥ ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ; ਗਿਆਨਿ ਤਤਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ॥੩॥ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ. ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਣਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ; ਤੁਹ ਕੂਟੈ ਦੁਖ ਖਾਇ॥੪॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਜਬ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚਾ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ; ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥੫॥੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ॥ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਖਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਵਹੁ ਜਨ ਊਪਰਿ; ਜਨ ਦੇਵਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ; ਜਿਨ੍ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨੀ॥ ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਭ ਚੂਕੀ ਆਵਣ ਜਾਨੀ॥੨॥ ਨੈਣੀ ਬਿਰਹੁ. ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਗ ੧੨੦੦:- ਸੁਆਮੀ; ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨੀ॥ ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਨਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਨੀ॥੩॥ ਲੱਗਾਨੀ- ਪੰਚ ਜਨਾ. ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਆਣੇ; ਤਉ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੀ॥੪॥੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪੜੁ ਸਾਰੁ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਈ; ਹੋਰੁ ਨਿਹਫਲ ਸਭੁ ਬਿਸਥਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਆ ਲੀਜੈ. ਕਿਆ ਤਜੀਐ ਬਉਰੇ; ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਛਾਰੁ॥ ਜਿਸੁ ਬਿਖਿਆ ਕਉ. ਤੁਮ੍ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ; ਸਾ ਛਾਡਿ ਜਾਹੁ. ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ॥੧॥ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਪਲੁ ਪਲੁ. ਅਉਧ ਫੁਨਿ ਘਾਟੈ; ਬੂਝਿ ਨ ਸਕੈ. ਗਵਾਰੁ॥ ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ. ਜਿ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ; ਇਹੁ ਸਾਕਤ ਕਾ ਆਚਾਰੁ ॥੨॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲੁ ਬਉਰੇ; ਤਉ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗ. ਸੁਖੁ, ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ; ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ॥੩॥ ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਸਭੈ ਕੋਊ ਚਾਲੈ; ਝੂਠੁ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਪਾਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ; ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥੪॥੬॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦਾ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਉ ਹੌਂ- ਕਾਹੇ ਪੂਤ ਝਗਰਤ ਹਉ, ਸੰਗਿ ਬਾਪ॥ ਬਡੀਰੇ ਵਡਿਆਏ- ਜਿਨ ਕੇ ਜਣੇ ਬਡੀਰੇ. ਤੁਮ ਹਉ; ਤਿਨ ਸਿਉ ਝਗਰਤ ਪਾਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਾ. ਤੁਮ ਗਰਬੁ ਕਰਤ ਹਉ; ਸੋ ਧਨੁ. ਕਿਸਹਿ ਨ ਆਪ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਬਿਖਿਆ ਰਸੁ;

ਤਉ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਪ॥੧॥ ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋਤੇ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਤਿਨ ਕੇ ਜਾਪਹੁ ਜਾਪ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤ. ਨਾਨਕ ਜਨ ਤੁਮ ਕਉ; ਜਉ ਸੁਨਹੁ ਤਉ ਜਾਇ ਸੰਤਾਪ॥੨॥੧॥੭॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ ਪੜਤਾਲ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੱਗਦੀਸਰੋ। ਜੱਗਜੀਵਨੋ- ਜਪਿ ਮਨ. ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰੋ ਜਗਜੀਵਨੋ; ਮਨਮੋਹਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ; ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ, ਸਭ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰਾਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਉਪਮਾ ਅਨਿਕ, ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਸੁਕ ਨਾਰਦ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ, ਤਵ ਗੁਨ ਸੁਆਮੀ, ਗਨਿਨ ਨ ਜਾਤਿ॥ ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ. ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ, ਤੂ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਹਿ, ਆਪਨੀ ਭਾਂਤਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ, ਹਰਿ ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤੇ; ਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ, ਹਰਿ ਭਗਾਤ॥ ਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ, ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਲਿ ਮਿਲੇ; ਜੈਸੇ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਮਿਲਾਤਿ॥੨॥੧॥੮॥

ਅੰਗ ੧੨੦੧:- ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਦੇਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ -ਜਪਿ ਮਨ. ਨਰਹਰੇ ਨਰਹਰ ਸੁਆਮੀ, ਹਰਿ ਸਗਲ ਦੇਵ ਦੇਵਾ; ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਾ, ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੋਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ,ਮੱਥੋਰਾ ਮੱਥੇ ਦੇ-ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ, ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ, ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ; ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ, ਵਡਭਾਗ ਮਥੋਰਾ॥ ਤਿਨ੍ ਜਨ ਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਏ, ਸਭਿ ਦੋਖ ਗਏ, ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਏ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਏ; ਤਿਨ੍ ਜਨ ਕੇ, ਹਰਿ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਪੰਚ ਚੋਰਾ॥੧॥ ਜੱਗਦੀਸੁ- ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ, ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ; ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਹੁ, ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਕਰਮਿ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੂ; ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ. ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ. ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਵਾਧੂ॥ ਜਾਗਰਣੁ ਜਾਗਣਾ।ਜੱਗਦੀਸੁੋਰਾ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਾਲਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੋਲੋ- ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਗਰਣੁ ਕਰਹੁ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ, ਜਪਿ ਜਗਦੀਸੁੋਰਾ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਵਹੁ, ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਵਹੁ, ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਕਾਮ ਮੋਖੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਿਲੇ; ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੋਰਾ॥੨॥੨॥੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ, ਸ਼ਰੋਮਣੀ। ਸ੍ਰੀਰੰਗੋ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ- ਜਪਿ ਮਨ ਮਾਧੋ, ਮਧਸੂਦਨੋ; ਹਰਿ ਸ੍ਰੀਰੰਗੋ ਪਰਮੇਸਰੋ; ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੋ, ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਸਭ ਦੂਖਨ ਕੋ ਹੰਤਾ. ਸਭ ਸੂਖਨ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਨ ਗਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ, ਘਟਿ ਬਸਤਾ; ਹਰਿ ਜਲਿ ਥਲੇ, ਹਰਿ ਬਸਤਾ; ਹਰਿ ਥਾਨ ਥਾਨੰਤਰਿ ਬਸਤਾ; ਮੈ. ਹਰਿ ਦੇਖਨ ਕੋ ਚਾਉ॥ ਕੋਈ ਆਵੈ ਸੰਤੋ, ਹਰਿ ਕਾ ਜਨੁ ਸੰਤੋ; ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨੁ ਸੰਤੋ; ਮੋਹਿ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਲਾਵੈ॥ ਪਾਓ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੋਲੋ ਜੀ- ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ; ਹਉ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ ਪਾਉ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ. ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਤੇ ਮਿਲਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਨੰਦ ਭਏ; ਮੈ ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਰਾਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ. ਹਰਿ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ; ਜਗਦੀਸੁਰ ਕਿਰਪਾ ਭਈ॥ ਮੈ ਅਨ ਦਿਨੋ, ਸਦ ਸਦ ਸਦਾ; ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ॥੨॥੩॥੧੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਿਰਭਉ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਦਾ ਸਤਿ॥ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ॥ ਆਜੂਨੀ ਸੰਭਉ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਅਨ ਦਿਨੋੁ ਧਿਆਇ; ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਭਵਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਭੌਣਾ। ਪਰ-ਭਵਨ- ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ. ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ; ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ, ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ; ਤਟ ਤੀਰਥ ਪਰਭਵਨ ਕਰਤ; ਰਹਤ ਨਿਰਾਹਾਰੀ॥ ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਪਈ; ਜਿਨ੍ ਕਉ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਵਤੁ ਬਨਵਾਰੀ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਹੋ. ਸੰਤ ਭਲੇ, ਤੇ ਊਤਮ ਭਗਤ ਭਲੇ; ਜੋ ਭਾਵਤ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਜਿਨ੍ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ੍ ਕੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ॥੨॥੪॥੧੧॥

ਅੰਗ ੧੨੦੨:- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਵਿੰਦੁ, ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ; ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭੋ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਬੋਲਿ; ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਬਿਨਾਸੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਸੋ ਪੀਐ; ਜਿਸੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਸੀ॥ ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ, ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲੈ, ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਚਖਾਸੀ॥੧॥ ਜੋ ਜਨ ਸੇਵਹਿ. ਸਦ ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰੇ; ਤਿਨ ਕਾ ਸਭੁ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਸੀ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ; ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਲਿ ਪੀਐ. ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ॥੨॥੫॥੧੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਸਿਰੀ ਰਾਮੁ॥ ਰਾਮ ਰਮਤ ਰਾਮੁ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਰਾਮੁ॥ ਸਰ-ਬੱਗੇ- ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ, ਸਦ ਰਾਮ ਰਾਮੁ; ਰਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਗੇ ਪੋਲਾ- ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ, ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਰਤਾ; ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ. ਆਪਿ ਸਭਤੁ ਜਗੇ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ, ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਰਾਮ, ਰਾਮਰਾਇ; ਸੋ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥੧॥ ਅੱਗੇ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਮਾ. ਦੇਖਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ; ਜੋ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ. ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਅਗੇ॥ ਭੱਗੇ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ. ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਮੇਰੈ ਰਾਮਰਾਇ; ਦੁਸਮਨ ਦੂਖ ਗਏ ਸਭਿ ਭਗੇ॥੨॥੬॥੧੩॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਕਉ; ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਿਉ ਜਲ ਕੀ; ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਕਦਿ ਪਾਂਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਅਨਾਥਾ ਕੋ ਨਾਥੁ. ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਜਾ ਕਉ. ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਤਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਅਸਰਾਉ॥੧॥ ਨਿ-ਧਰਿਆਂ ਨਿ-ਗਤਿਆਂ ਨਿ-ਥਾਵਿਆਂ- ਨਿਧਰਿਆ ਧਰ. ਨਿਗਤਿਆ ਗਤਿ; ਨਿਥਾਵਿਆ ਤੂ ਥਾਉ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਜਾਂਉ. ਤਹਾਂ ਤੂ ਸੰਗੇ; ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ॥੨॥ ਏਕਸੁ ਤੇ ਲਾਖ. ਲਾਖ ਤੇ ਏਕਾ; ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ. ਕਹਿ ਨ ਸਕਾਉ॥ ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ. ਤੇਰੀ ਮਿਤਿ, ਨਹੀ ਪਾਈਐ; ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਉ॥੩॥ ਸਾਧਨ ਕਾ ਸੰਗੁ, ਸਾਧ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ; ਹਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ, ਲਿਵ ਲਾਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ; ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ॥੪॥੧॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ॥ ਪਵਾਨ ਪਵਿੱਤ ਭੂਤ ਸਰੂਪ ਰਾਮਜੀ, ਸਾਖੀ ਅਗਵਾਹ ਹਨ- ਕਰਤ ਬੁਰਾਈ. ਮਾਨੁਖ ਤੇ

ਛਪਾਈ; ਸਾਖੀ ਭੂਤ ਪਵਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੈਸਨੌ ਨਾਮੁ. ਕਰਤ ਖਟ ਕਰਮਾ; ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਜੂਠਾਨ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ; ਡੂਬੇ ਸਭ ਅਗਿਆਨ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੨੦੩:- ਸੋਮਪਾਕੁ ਖ਼ੁਦ ਰਸੋਈ ਪਕਾ ਕੇ ਖਾਣੀ- ਕਰਹਿ ਸੋਮਪਾਕੁ, ਹਿਰਹਿ ਪਰ ਦਰਬਾ; ਅੰਤਰਿ ਝੂਠ ਗੁਮਾਨ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧਿ. ਨਹੀ ਜਾਣਹਿ; ਬਿਆਪੇ ਮਨ ਕੈ ਮਾਨ॥੨॥ ਸਫਰੀ ਬਗਲਾ। ਦੰਫਾਨ ਪਖੰਡ- ਸੰਧਿਆ ਕਾਲ. ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਵਰਤਾ; ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਦੰਫਾਨ॥ ਕਰਮਾਨ ਕਰਮ- ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਏ ਊਝੜਿ ਪਾਏ; ਨਿਹਫਲ ਸਭਿ ਕਰਮਾਨ॥੩॥ ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਸੋ ਬੈਸਨੌ ਪੜ੍ਹਿਆ; ਜਿਸੁ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਗਵਾਨ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਨ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਉਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਬਿਸ੍ਵਾਨ॥੪॥ ਕਿਆ ਹਮ ਕਥਹ. ਕਿਛੁ ਕਥਿ, ਨਹੀ ਜਾਣਹ; ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੋੁਲਾਨ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਧੂਰਿ ਇਕ ਮਾਂਗਉ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਇਓ ਸਰਾਨ॥੫॥੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਮੋਰੋ ਨਾਚਨੋ ਰਹੋ॥ ਲਾਲੁ ਰਗੀਲਾ ਸਹਜੇ ਪਾਇਓ; ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੁਆਰ ਕੰਨਿਆ, ਜੈਸੇ ਸੰਗਿ ਸਹੇਰੀ; ਪ੍ਰਿਆ ਬਚਨ. ਉਪਹਾਸ ਕਹੋ॥ ਲੱਜੋ- ਜਉ ਸੁਰਿਜਨੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ; ਤਬ ਮੁਖੁ ਕਾਜਿ ਲਜੋ॥੧॥ ਕਬਰੋ ਕਮਲ਼ਾ। ਚੜ੍ਹਿਓ- ਜਿਉ ਕਨਿਕੋ ਕੋਠਾਰੀ ਚੜਿਓ; ਕਬਰੋ ਹੋਤ ਫਿਰੋ॥ ਜਬ ਤੇ ਸੁਧ ਭਏ ਹੈ ਬਾਰਹਿ; ਤਬ ਤੇ ਥਾਨ ਥਿਰੋ॥੨॥ ਜਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ. ਤਊ ਲਉ ਬਜਿਓ; ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਪਲੋ॥ ਬਜਾਵਨਹਾਰੋ ਊਠਿ ਸਿਧਾਰਿਓ; ਤਬ ਫਿਰਿ. ਬਾਜੁ ਨ ਭਇਓ॥੩॥ ਜੈਸੇ ਕੁੰਭ ਉਦਕ ਪੂਰਿ ਆਨਿਓ; ਤਬ ਉਹੁ ਭਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸਟੋ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕੁੰਭੁ ਜਲੈ ਮਹਿ ਡਾਰਿਓ; ਅੰਭੈ ਅੰਭ ਮਿਲੋ॥੪॥੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਪੂਛੇ; ਕਿਆ ਕਹਾ॥ ਲੈਨੋ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਨੀਕੋ; ਬਾਵਰ ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਗਹਿ ਰਹਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁੱਲਭ। ਬਦਲੱਹਾ- ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਚਿਰੰਕਾਲ ਪਾਇਓ; ਜਾਤਉ ਕਉਡੀ ਬਦਲਹਾ॥ ਕਾਥੂਰੀ ਕਸਤੂਰੀ- ਕਾਥੂਰੀ ਕੋ ਗਾਹਕੁ ਆਇਓ; ਲਾਦਿਓ ਕਾਲਰ, ਬਿਰਖ ਜਿਵਹਾ॥੧॥ ਤਾਂਈਂ- ਆਇਓ ਲਾਭੁ ਲਾਭਨ ਕੈ ਤਾਈ; ਮੋਹਨਿ ਠਾਗਉਰੀ ਸਿਉ ਉਲਝਿ ਪਹਾ॥ ਕਾਚ ਬਾਦਰੈ. ਲਾਲੁ ਖੋਈ ਹੈ; ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ. ਕਦਿ ਲਹਾ॥੨॥ ਭਜੱਹਾ ਪੋਲਾ- ਸਗਲ ਪਰਾਧ. ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ; ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਹ. ਦਾਸਿ ਭਜਹਾ॥ ਮਸਟਿ ਚੁੱਪ। ਦਰਿ ਵਿੱਚ। ਸਾਂਨ੍ਹਿਹਾ ਸੰਨ੍ਹ। ਸਾਂਨ੍ਹਿੱਹਾ- ਆਈ ਮਸਟਿ, ਜੜਵਤ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਜਿਉ ਤਸਕਰੁ, ਦਰਿ ਸਾਂਨ੍ਹਿਹਾ॥੩॥ ਆਨ ਉਪਾਉ. ਨ ਕੋਊ ਸੂਝੈ; ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਸਰਣੀ ਪਰਿ ਰਹਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਬ ਹੀ ਮਨ ਛੁਟੀਐ; ਜਉ ਸਗਲੇ ਅਉਗਨ ਮੇਟਿ ਧਰਹਾ॥੪॥੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ ਧੀਰਿ ਰਹੀ; ਪ੍ਰਿਅ ਬਹੁਤੁ ਬਿਰਾਗਿਓ॥ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਆਨੂਪ ਰੰਗ ਰੇ; ਤਿਨ੍ ਸਿਉ ਰੁਚੈ. ਨ ਲਾਗਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ. ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਟੇਰਉ; ਨੀਂਦ ਪਲਕ ਨਹੀ. ਜਾਗਿਓ॥ ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨਿਕ ਸੀਗਾਰ ਰੇ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਲਾਗਿਓ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੨੦੪:- ਦੇਸਾਂਗਿਓ ਦੇਸ਼- ਪੂਛਉ ਪੂਛਉ. ਦੀਨ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ; ਕੋਊ ਕਹੈ. ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਸਾਂਗਿਓ॥ ਹੀਂਉ ਦੇਂਉ ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਉ; ਸੀਸੁ ਚਰਣ ਪਰਿ ਰਾਖਿਓ॥੨॥ ਅਰਦਾਗਿਓ ਅਰਦਾਸ- ਚਰਣ ਬੰਦਨਾ. ਅਮੋਲ ਦਾਸਰੋ; ਦੇਂਉ ਸਾਧਸੰਗਤਿ. ਅਰਦਾਗਿਓ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਨਿਮਖ ਦਰਸੁ ਪੇਖਾਗਿਓ॥੩॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭਈ. ਤਬ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੀਤਲਾਗਿਓ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗਾਏ; ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਬਾਜਿਓ॥੪॥੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਾ ਪੋਲਾ- ਮਾਈ ਸਤਿ ਸਤਿ. ਸਤਿ ਹਰਿ; ਸਤਿ ਸਤਿ. ਸਤਿ ਸਾਧਾ॥ ਬਚਨੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪੂਰੈ ਕਹਿਓ; ਮੈ ਛੀਕਿ ਗਾਂਠਰੀ ਬਾਧਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਨਖਿਅਤ੍ਰ ਬਿਨਾਸੀ; ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਬੇਨਾਧਾ॥ ਗਿਰਿ ਬਸੁਧਾ ਜਲ ਪਵਨ ਜਾਇਗੋ; ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ॥੧॥ ਅੰਡ ਬਿਨਾਸੀ ਜੇਰ ਬਿਨਾਸੀ; ਉਤਭੁਜ ਸੇਤ ਬਿਨਾਧਾ॥ ਚਾਰਿ ਵੇਦ, ਖਟਹਿ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ। ਨਿਹਚਲੱਧਾ- ਚਾਰਿ ਬਿਨਾਸੀ, ਖਟਹਿ ਬਿਨਾਸੀ; ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ, ਨਿਹਚਲਾਧਾ॥੨॥ ਰਾਜ ਬਿਨਾਸੀ. ਤਾਮ ਬਿਨਾਸੀ; ਸਾਤਕੁ ਭੀ ਬੇਨਾਧਾ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਹੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ; ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਆਗਾਧਾ॥੩॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਹੀ ਆਪੇ; ਸਭੁ ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਧਾ॥ ਪਾਇਓ ਨ ਜਾਈ, ਕਹੀ ਭਾਂਤਿ ਰੇ; ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਾਧਾ॥੪॥੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਬਾਸਿਬੋ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਜਹਾਂ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਓ ਹੈ ਠਾਕੁਰ; ਤਹਾਂ ਨਗਰ ਸੁਖ ਆਨੰਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਹਾਂ ਬੀਸਰੈ ਠਾਕੁਰੁ ਪਿਆਰੋ; ਤਹਾਂ ਦੂਖ ਸਭ ਆਪਦ॥ ਜਹ ਗੁਨ ਗਾਇ. ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ; ਤਹਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਦ॥੧॥ ਉਦਿਆਨਦ ਉਜਾੜ- ਜਹਾ ਸ੍ਰਵਨ ਹਰਿ ਕਥਾ. ਨ ਸੁਨੀਐ; ਤਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਉਦਿਆਨਦ॥ ਬਾਸ ਸੁਗੰਧੀ, ਫਲਾਂਨਦ ਫ਼ੈਲਦੀ ਹੈ। ਸਘਨ ਪੋਲਾ- ਜਹਾਂ ਕੀਰਤਨੁ, ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਰਸੁ; ਤਹ ਸਘਨ ਬਾਸ ਫਲਾਂਨਦ॥੨॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ. ਕੋਟਿ ਬਰਖ ਜੀਵੈ. ਸਗਲੀ ਅਉਧ ਬ੍ਰਿਥਾਨਦ॥ ਏਕ ਨਿਮਖ. ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨੁ ਕਰਿ; ਤਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੀਵਾਨਦ॥੩॥ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵਉ; ਦੀਜੈ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਿਰਪਾਨਦ॥ ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ, ਮੈ ਸਰਬ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕੇ - ਨਾਨਕ. ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈ; ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਬਿਧਿ ਜਾਂਨਦ॥੪॥੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਮੋਹਿ; ਰਾਮ ਭਰੋਸਉ ਪਾਏ॥ ਚੌਰਾਸੀ 'ਚ ਭਵਹਿ ਭੌਣ। ਕਰੁਣਾ-ਨਿਧਿ- ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਕਰੁਣਾਨਿਧਿ; ਤੇ ਤੇ. ਭਵਹਿ ਤਰਾਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਖਿ ਸੋਇਓ ਅਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ; ਸਹਸਾ ਗੁਰਹਿ ਗਵਾਏ॥ ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋਈ ਹਰਿ ਕੀਓ; ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ॥੧॥ ਹਿਰਦੈ ਜਪਉ. ਨੇਤ੍ਰ ਧਿਆਨੁ ਲਾਵਉ; ਸ੍ਰਵਨੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਏ॥

ਅੰਗ ੧੨੦੫:- ਚਰਣੀ ਚਲਉ. ਮਾਰਗਿ ਠਾਕੁਰ ਕੈ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥੨॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ- ਦੇਖਿਓ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਰਬ ਮੰਗਲ ਰੂਪ; ਉਲਟੀ ਸੰਤ ਕਰਾਏ॥ ਪਾਇਓ ਲਾਲੁ, ਅਮੋਲੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ; ਛੋਡਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ॥੩॥ ਕਵਨ ਉਪਮਾ. ਕਉਨ ਬਡਾਈ; ਕਿਆ ਗੁਨ ਕਹਉ ਰੀਝਾਏ॥ ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਦਾਸ ਦਸਾਏ॥੪॥੮॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਇ ਸੁਖ; ਕਾ ਸਿਉ ਬਰਨਿ ਸੁਨਾਵਤ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ; ਮਨਿ ਮੰਗਲ ਗੁਨ ਗਾਵਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਸਮ ਭਈ. ਪੇਖਿ ਬਿਸਮਾਦੀ; ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਵਤ॥ ਪੀਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕ; ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੂੰਗਾ ਮੁਸਕਾਵਤ॥੧॥ ਬੰਧ ਰੋਕ - ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ, ਬੰਧ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ; ਬੂਝ ਨ. ਆਵਤ ਜਾਵਤ॥ ਜਾ ਕਉ, ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਓ ਹਰਿ; ਉਆ ਕੀ. ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਕਹਾਵਤ॥੨॥ਕਹੀਅਹਿ- ਆਨ ਉਪਾਵ. ਜੇਤੇ ਕਿਛੁ ਕਹੀਅਹਿ; ਤੇਤੇ ਸੀਖੇ ਪਾਵਤ॥ ਅਚਿੰਤ ਲਾਲੁ. ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ; ਅਗਮ ਜੈਸੇ ਪਰਖਾਵਤ॥੩॥ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਅਤੁਲੋ. ਤੁਲਿਓ ਨ ਜਾਵਤ॥ ਅ-ਜਰੁ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਅਜਰੁ ਜਿਨਿ ਜਰਿਆ; ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਬਨਿ ਆਵਤ ॥੪॥੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿ-ਖਈ- ਬਿਖਈ; ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਇਵ ਹੀ ਗੁਦਾਰੈ॥ ਮੱਤਾ- ਗੋਬਿੰਦੁ ਨ ਭਜੈ. ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਾਤਾ; ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਜਿਉ ਹਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤਿਸ ਸਿਉ; ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਹਿਤਕਾਰੈ॥ ਛਾਪਰੁ ਬਾਂਧਿ ਸਵਾਰੈ ਤ੍ਰਿਣ ਕੋ; ਦੁਆਰੈ ਪਾਵਕੁ ਜਾਰੈ॥੧॥ ਕਾਲਰ ਪੋਟ ਉਠਾਵੈ ਮੂੰਡਹਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨ ਤੇ ਡਾਰੈ॥ ਓਢੈ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾਜਰ ਮਹਿ ਪਰਿਆ; ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਫਿਰਿ ਝਾਰੈ॥੨॥ ਕਾਟੈ ਪੇਡੁ. ਡਾਲ ਪਰਿ ਠਾਢੌ; ਖਾਇ ਖਾਇ ਮੁਸਕਾਰੈ॥ ਛਿਟੀ ਹੱਡੀ, ਛਿਟੀ ਹੱਡੀ। ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ ਪੋਲੇ- ਗਿਰਿਓ. ਜਾਇ ਰਸਾਤਲਿ ਪਰਿਓ; ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ, ਸਿਰ ਭਾਰੈ॥੩॥ ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਏ; ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕੈ. ਗਵਾਰੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੰਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰੈ॥੪॥੧੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਵਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲੇ; ਭ੍ਰਮਤ. ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਏਕੁ ਸੁਧਾਖਰੁ. ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ; ਤਿਨਿ ਬੇਦਹਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੁ. ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਹੋਈਐ; ਤੇਤਾ ਲੋਗ ਪਚਾਰਾ॥ ਜਉ ਲਉ. ਰਿਦੈ ਨਹੀ ਪਰਗਾਸਾ; ਤਉ ਲਉ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰਾ॥੧॥ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਸਾਧੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ; ਬਿਨੁ ਬੀਜੈ. ਨਹੀ ਜਾਂਮੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੈ;ਤੁਟੈ ਨਾਹੀ. ਅਭਿਮਾਨੈ॥੨॥ ਨੈਨੂ ਮੱਖਣ। ਰੀਸੈ ਨਿਕਲੇ-ਨੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ, ਅਤਿ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ; ਨੈਨੂ. ਕੈਸੇ ਰੀਸੈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਕਾਹੂ; ਮਿਲਤ ਨਹੀ ਜਗਦੀਸੈ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੨੦੬:- ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਇਹੈ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ; ਜਾ ਕੈ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ॥੪॥੧੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹੀਐ॥ ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ. ਸਰਬ ਸੂਖ ਸਿਧਿ; ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਲਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ. ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਸਿਮਰਹ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਅਨਾਥਹ ਨਾਥੁ. ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਘਟ ਵਾਸੀ॥੧॥ ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਸੁਨਾਵਤ ਸਰਧਾ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਵਡਭਾਗੇ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਤਨ ਤੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਜਾਗੇ॥੨॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਝੂਠੁ ਤਜਿ ਨਿੰਦਾ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ. ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹੰ ਅੰਧ ਮਮਤਾ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟੇ॥੩॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ;

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰੁ; ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ॥੪॥੧੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਚਰਨ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਉਪਦੇਸੁ ਹਮਾਰੀ ਗਤਿ ਕਰਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ ਭੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ; ਜੋ ਆਵੈ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਰਨ॥ ਸਮਰੱਥ- ਆਪਿ ਜਪੈ. ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ; ਵਡ ਸਮਰਥ ਤਾਰਨ ਤਰਨ॥੧॥ ਜਾ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਉਤਾਰੈ ਸਹਸਾ; ਊਣੇ ਕਉ ਸੁਭਰ ਭਰਨ॥ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਤ; ਤੇ. ਨਾਹੀ ਫੁਨਿ ਗਰਭ ਪਰਨ॥੨॥ ਭਗਤਨ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਤ ਗਾਵਤ; ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਤਾ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ॥ ਅਜਰ- ਜਾ ਕਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਬੀਠੁਲਾ; ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਜਰ ਜਰਨ॥੩॥ ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਅਘਾਨੇ. ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੇ; ਮੁਖ. ਤੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤ ਬਰਨ॥ ਉਧਰਨ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਉਧਾਰਦੇ ਹਨ- ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤੋਖੇ; ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਰਨ॥੪॥੧੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗਾਇਓ ਰੀ; ਮੈ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਮੰਗਲ ਗਾਇਓ॥ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ਭਲੇ ਦਿਨ ਅਉਸਰ; ਜਉ ਗੋਪਾਲੁ ਰੀਝਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਰਲੋ ਮੇਰਾ- ਸੰਤਹ ਚਰਨ; ਮੋਰਲੋ ਮਾਥਾ॥ ਹਮਰੇ ਮਸਤਕਿ; ਸੰਤ ਧਰੇ ਹਾਥਾ॥੧॥ ਸਾਧਹ ਮੰਤ੍ਰੁ; ਮੋਰਲੋ ਮਨੂਆ॥ ਤਾ ਤੇ. ਗਤੁ ਹੋਏ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਨੀਆ॥੨॥ ਭਗਤਹ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ; ਨੈਨ ਰੰਗਾ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਤੂਟੇ; ਭ੍ਰਮ ਸੰਗਾ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ॥ ਖੋਲ੍ਹਿ ਭੀਤਿ; ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥੪॥੧੪॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬੇਦਨਾਈ ਪੀੜਾ- ਕੈਸੇ ਕਹਉ ਮੋਹਿ; ਜੀਅ ਬੇਦਨਾਈ॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ; ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਮਕਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੨੦੭:- ਚਿਤਵਨਿ ਚਿਤਵਉ. ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬੈਰਾਗੀ; ਕਦਿ ਪਾਵਉ ਹਰਿ ਦਰਸਾਈ॥ ਜਤਨ ਕਰਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਧੀਰੈ; ਕੋਊ ਹੈ ਰੇ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਈ॥੧॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੁੰਨ ਸਭਿ ਹੋਮਉ; ਤਿਸੁ ਅਰਪਉ ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਂਈ॥ ਏਕ ਨਿਮਖ ਪ੍ਰਿਅ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਈ॥੨॥ ਕਰਉ ਨਿਹੋਰਾ ਬਹੁਤੁ ਬੇਨਤੀ; ਸੇਵਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ॥ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਉ; ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ॥੩॥ ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਭਈ ਹਉ ਬਿਸਮਨਿ; ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ॥੪॥੧॥੧੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੇ ਮੂੜ੍ਹੇ; ਤੂ ਕਿਉ ਸਿਮਰਤ ਅਬ ਨਾਹੀ॥ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰਤਾ; ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਗੁਣ ਗਾਂਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਲੱਭਾਹੀ- ਅਨਿਕ ਜਨਮ, ਭ੍ਰਮਤੌ ਹੀ ਆਇਓ; ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲਭਾਹੀ॥ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਛੋਡਿ ਜਉ ਨਿਕਸਿਓ; ਤਉ ਲਾਗੋ ਅਨ ਠਾਂਹੀ॥੧॥ ਕਰਹਿ ਬੁਰਾਈ ਠਗਾਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ; ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ॥ ਕਣੁ ਨਾਹੀ. ਤੁਹ ਗਾਹਣ ਲਾਗੇ; ਧਾਇ ਧਾਇ ਦੁਖ ਪਾਂਹੀ॥੨॥ ਕੁਸਮਾਂਹੀ

ਕਸੁੰਭੇ ਫੁੱਲ ਵਾਂਗ-ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ ਕੂੜਿ ਲਪਟਾਇਓ; ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਕੁਸਮਾਂਹੀ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਵਰੇ; ਤਉ ਕਾਲ ਮੁਖਾ ਉਠਿ ਜਾਹੀ॥੩॥ ਸੋ ਮਿਲਿਆ. ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇਆ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਂਹੀ॥ਅਲਿਪ ਪੋਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ੍ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਜੋ ਅਲਿਪ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਂਹੀ॥੪॥੨॥੧੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਿਉ ਜੀਵਨੁ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ. ਮਾਈ॥ ਜਾ ਕੇ ਬਿਛੁਰਤ ਹੋਤ ਮਿਰਤਕਾ; ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ. ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਹੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਹਾਈ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੰਤਹੁ ਮੋਹਿ ਅਪੁਨੀ; ਪ੍ਰਭ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੧॥ ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ. ਮਾਥੇ ਮੇਰੇ ਊਪਰਿ; ਨੈਨਹੁ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਾਈਂ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ, ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਾ ਕੈ, ਹਉ ਜਾਈ ॥੨॥੩॥੧੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਉਆ ਅਉਸਰ ਕੈ; ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਨੁ; ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਂਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨੁ ਭਗਤ- ਭਲੋ ਕਬੀਰੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸਨ ਕੋ; ਊਤਮੁ ਸੈਨੁ ਜਨੁ ਨਾਈ॥ ਊਚ ਤੇ ਊਚ ਨਾਮਦੇਉ ਸਮਦਰਸੀ; ਰਵਿਦਾਸ ਠਾਕੁਰ ਬਣਿ ਆਈ॥੧॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ, ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧਨ ਕਾ; ਇਹੁ ਮਨੁ, ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਭਰਮ ਸਭਿ ਨਾਸੇ; ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਗੁਸਾਈ॥੨॥੪॥੧੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ॥ ਅੰਗ ੧੨੦੮:- ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਸਿਮਰਨਿ ਜਾ ਕੈ; ਆਠ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ; ਜੋ ਪੀਵੈ. ਤਿਸ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ; ਆਗੈ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖਲਾਸ॥੧॥ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇਓ ਕਰਤੇ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਵਉ; ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਦਰਸ ਪਿਆਸ॥੨॥੫॥੧੯॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਨ; ਕਹਾ ਲੁਭਾਈਐ ਆਨ ਕਉ॥ ਈਤ ਊਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਹਾਈ; ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ; ਇਹੈ ਅਘਾਵਨ ਪਾਂਨ ਕਉ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੀ; ਠਾਹਰ ਨੀਕੀ ਧਿਆਨ ਕਉ॥੧॥ ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮਹਾਪੁਰਖਨ ਕੀ; ਮਨਹਿ ਉਤਾਰਨ ਮਾਂਨ ਕਉ॥ ਖੋਜਿ ਲਹਿਓ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਥਾਨਾਂ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕਉ॥੨॥੧॥੨੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਸਦਾ ਮੰਗਲ; ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਸਗਲ ਅਘ; ਨਿਮਖ ਹੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ; ਸਾਧੂ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਪਾਇ॥ ਜਉ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਜਮ. ਤੇ ਹੋਵੈ ਧਰਮਰਾਇ॥੧॥ ਏਕਸ ਬਿਨੁ. ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ; ਆਨ ਨ ਬੀਓ. ਲਵੈ ਲਾਇ॥ ਸਾਇ ਮਾਲਕ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ, ਨਾਨਕ ਕੋ; ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਾਇ॥੨॥੨॥੨੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜਨ; ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਸੰਗ ਕੇ॥ ਭਏ ਪੁਨੀਤ. ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਨ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ

ਹਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ. ਤਿਨ੍ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਨ੍ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਸੇ ਤਰੇ॥ ਬੂਡਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ; ਤੇ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ॥੧॥ ਜਿਨ੍ ਕੇ ਭਾਗ ਬਡੇ ਹੈ ਭਾਈ; ਤਿਨ੍ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਮੁਖ ਜੁਰੇ॥ ਤਿਨ੍ ਕੀ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ॥੨॥੩॥੨੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜਨ; ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਧਿਆਂਏ॥ ਏਕ ਪਲਕ ਸੁਖ ਸਾਧ ਸਮਾਗਮ; ਕੋਟਿ ਬੈਕੁੰਠਹ ਪਾਂਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜਪਿ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ; ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਕੇ ਪਾਤਿਕ ਉਤਰਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰਿ ਧਾਰੈ॥੧॥ ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਰਾਮ ਜਸੁ ਨਿਰਮਲ; ਤਾ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗਂੀ; ਮਨ ਤਨ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ॥੨॥੪॥੨੩॥

ਅੰਗ ੧੨੦੯:- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜੋ-ਦਰੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਨਤੀਆਂ, ਮਿੰਨਤਾਂ- ਮੋਹਨ ਘਰਿ ਆਵਹੁ; ਕਰਉ ਜੋਦਰੀਆ॥ ਮਾਨੁ ਕਰਉ. ਅਭਿਮਾਨੈ ਬੋਲਉ; ਭੂਲ ਚੂਕ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਚਿਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਕਟਿ ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਪੇਖਉ ਨਾਹੀ; ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਦੁਖ ਭਰੀਆ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰ. ਲਾਹਿ ਪਾਰਦੋ; ਮਿਲਉ ਲਾਲ. ਮਨੁ ਹਰੀਆ॥੧॥ਲੱਖ- ਏਕ ਨਿਮਖ. ਜੇ ਬਿਸਰੈ ਸੁਆਮੀ; ਜਾਨਉ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਲਖ ਬਰੀਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਭੀਰ ਜਉ ਪਾਈ; ਤਉ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਰੀਆ॥੨॥੧॥੨੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਕਿਆ ਸੋਚਉ. ਸੋਚ ਬਿਸਾਰੀ॥ ਕਰਣਾ ਸਾ. ਸੋਈ ਕਰਿ ਰਹਿਆ; ਦੇਹਿ ਨਾਉ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਹੁ ਦਿਸ ਫੂਲਿ ਰਹੀ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੁ; ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮੂਖਿ ਗਰੁੜਾਰੀ॥ ਅਲਿ-ਪਾਰੀ ਨਿਰਲੇਪ- ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖਿਓ, ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ; ਜਿਉ ਜਲ, ਕਮਲਾ ਅਲਿਪਾਰੀ॥੧॥ ਹਉ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ. ਮੈ ਕਿਆ ਹੋਸਾ; ਸਭ ਤੁਮ ਹੀ ਕਲ ਧਾਰੀ॥ ਸਦਕਾਰੀ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਖੈਰਾਤ, ਪਿੱਛੇ- ਨਾਨਕ. ਭਾਗਿ ਪਰਿਓ, ਹਰਿ ਪਾਛੈ; ਰਾਖੁ ਸੰਤ ਸਦਕਾਰੀ॥੨॥੨॥੨੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਰ-ਕਾਤੇ ਛੱਡ ਦਿਤੇ- ਅਬ ਮੋਹਿ; ਸਰਬ ਉਪਾਵ ਬਿਰਕਾਤੇ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਏਕਸੁ ਤੇ. ਮੇਰੀ ਗਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੇਖੇ ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਬਹੁ ਰੰਗਾ; ਅਨ ਨਾਹੀ. ਤੁਮ ਭਾਂਤੇ॥ ਦੇਂਹਿ ਅਧਾਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਠਾਕੁਰ; ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ॥੧॥ ਭ੍ਰਮਤੌ ਭ੍ਰਮਤੌ ਹਾਰਿ ਜਉ ਪਰਿਓ; ਤਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ. ਚਰਨ ਪਰਾਤੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਇਹ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਨੀ ਰਾਤੇ॥੨॥੩॥੨੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲਬ-ਧਿਓ ਟੇੱਕਾ- ਅਬ ਮੋਹਿ; ਲਬਧਿਓ ਹੈ. ਹਰਿ ਟੇਕਾ॥ ਗੁਰ ਦਇਆਲ ਭਏ ਸੁਖਦਾਈ; ਅੰਧੁਲੈ ਮਾਣਿਕੁ ਦੇਖਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਤਿਮਰ. ਨਿਰਮਲੀਆ; ਬੁਧਿ ਬਿਗਾਸ ਬਿਬੇਕਾ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ. ਫੇਨੁ ਜਲ ਹੋਈ ਹੈ; ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਭਏ ਏਕਾ॥੧॥ ਜਹ ਤੇ ਉਠਿਓ. ਤਹ ਹੀ ਆਇਓ; ਸਭ ਹੀ ਏਕੈ ਏਕਾ॥ ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਇਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ; ਪ੍ਰਾਣਪਤੀ ਹਰਿ ਸਮਕਾ॥੨॥੪॥੨੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਏਕੈ ਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਮਾਂਗੈ॥ ਪੇਖਿ ਆਇਓ. ਸਰਬ ਥਾਨ ਦੇਸ; ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ ਨ ਸਮਸਰਿ. ਲਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੀਰੇ ਪਰੋਸੇ। ਬਿੰਜਨ ਮਿੱਠੇ ਭੋਜਨ। ਰੁਚਾਂਗੈ ਰਿਦੇ ਦੀ ਰੁਚੀ-

ਮੈ ਨੀਰੇ. ਅਨਿਕ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ; ਤਿਨ ਸਿਉ. ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਕਰੈ ਰੁਚਾਂਗੈ॥ ਅਲਿ ਭੌਰਾ। ਲੋਭਾਂਗੈ ਲੁਭਾਇਮਾਨ- ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਹੈ, ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਟੇਰੈ; ਜਿਉ ਅਲਿ ਕਮਲਾ ਲੋਭਾਂਗੈ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੨੧੦:- ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨਮੋਹਨ ਲਾਲਨ; ਸੁਖਦਾਈ ਸਰਬਾਂਗੈ॥ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਪਾਹਿ ਪਠਾਇਓ; ਮਿਲਹੁ ਸਖਾ ਗਲਿ ਲਾਗੈ॥੨॥੫॥੨੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਮੋਰੋ; ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾਂ॥ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ; ਇਹੁ ਛੇਦਿਓ ਦੁਸਟੁ ਬਿਗਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਸੁੰਦਰ. ਤੁਮਹਿ ਸਿਆਨੇ; ਤੁਮ ਹੀ ਸੁਘਰ ਸੁਜਾਨਾ॥ ਸਗਲ ਜੋਗ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਨ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨਾਂ॥੧॥ ਤੁਮ ਹੀ ਨਾਇਕ. ਤੁਮ੍ਹਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ; ਤੁਮ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨਾ॥ ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ. ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਰਿ; ਨਾਨਕ. ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾਂ॥ ੨॥੬॥੨੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ. ਚੀਤਿ ਆਏ; ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਾ॥ ਸਬਾਈ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਰੂਪੀ ਰਜਨਿ ਰਾਤ। ਜੰਗਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਜੰਗ। ਰਜਨਿ ਪੋਲਾ- ਬਿਸਰਿਓ. ਧੰਧੁ ਬੰਧੁ ਮਾਇਆ ਕੋ; ਰਜਨਿ ਸਬਾਈ ਜੰਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਉ. ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਉ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਤਸੰਗਾ॥ ਐਸੋ ਮਿਲਿਓ ਮਨੋਹਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ. ਸੁਖ ਪਾਏ ਮੁਖ ਮੰਗਾ॥੧॥ ਬੱਸਿ- ਪ੍ਰਿਉ ਅਪਨਾ. ਗੁਰਿ, ਬਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ; ਭੋਗਉ ਭੋਗ ਨਿਸੰਗਾ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ. ਨਾਨਕ ਭਉ ਮਿਟਿਆ; ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਪਾਠੰਗਾ॥੨॥੭॥੩੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੇ; ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੀ॥ ਬਚਨ ਨਾਦ. ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਵਨਹੁ ਪੂਰੇ; ਦੇਹਾ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੀ-ਈ- ਛੂਟਰਿ ਤੇ. ਗੁਰਿ ਕੀਈ ਸੋੁਹਾਗਨਿ; ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨੀ॥ ਜਿਹ ਘਰ ਮਹਿ. ਬੈਸਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ; ਸੋ ਥਾਨੁ ਮਿਲਿਓ ਬਾਸਾਨੀ॥੧॥ਬੱਸਿ- ਉਨ੍ ਕੈ ਬਸਿ ਆਇਓ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ; ਜਿਨਿ ਰਾਖੀ ਆਨ ਸੰਤਾਨੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਸਭ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੁੋਕਾਨੀ॥੨॥੮॥੩੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਮੇਰੋ; ਪੰਚਾ ਤੇ ਸੰਗੁ ਤੂਟਾ॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਏ ਮਨਿ ਆਨਦ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਰੀਆ ਧੜੇ ਪੱਖ। ਸੂਰੂਟਾ ਸੂਰਮੇ। ਰਾਖ ਰਾਖੇ ਹਨ- ਬਿਖਮ ਥਾਨ. ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਧਰੀਆ; ਅਨਿਕ ਰਾਖ ਸੂਰੂਟਾ॥ ਗਾਰ੍ ਗੜ੍ਹੀ। ਸਾਨਥ ਸਾਥੀ- ਬਿਖਮ ਗਾਰ੍, ਕਰੁ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ; ਸੰਤ ਸਾਨਥ ਭਏ. ਲੂਟਾ॥੧॥ ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨੇ ਮੇਰੈ ਪਾਲੈ ਪਰਿਆ; ਅਮੋਲ ਲਾਲ ਆਖੂਟਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਤਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਘੂਟਾ॥੨॥੯॥੩੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਮੇਰੋ; ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲੀਨਾ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਨੁ. ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ; ਉਰਝਾਇਓ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰ; ਇਹ ਅਰਪਿ ਸਗਲ ਦਾਨੁ ਕੀਨਾ॥ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ. ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ; ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਸਗਲ ਪ੍ਰਬੀਨਾ॥੧॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤੇਰਾ. ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ; ਗੁਰਿ. ਹਉ ਖੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨਾ॥

ਅੰਗ ੧੨੧੧:- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਖਜੀਨਾ॥੨॥੧੦॥੩੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਹਨ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ; ਤੂ ਤਾਰਹਿ॥ ਛੁਟਹਿ ਸੰਘਾਰ. ਨਿਮਖ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਹਿ

ਅਰਦਾਸਿ ਬਹੁਤੁ ਬੇਨੰਤੀ; ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਸਾਮ੍ਾਰਹਿ॥ਨਿਸਤਾਰ-ਹਿ- ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ. ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਹਾਥ ਦੇਇ ਨਿਸਤਾਰਹਿ॥੧॥ ਕਹੀ-ਅਹਿ- ਕਿਆ ਏ ਭੂਪਤਿ ਬਪੁਰੇ ਕਹੀਅਹਿ; ਕਹੁ. ਏ ਕਿਸ ਨੋ ਮਾਰਹਿ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸੁਖਦਾਤੇ; ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤੁਮ੍ਾਰਹਿ॥੨॥੧੧॥੩੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਮੋਹਿ; ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਭਏ ਅਚਿੰਤ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ; ਇਹੁ ਲਿਖਿਓ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ; ਫਿਰਿ ਆਇਓ ਦੇਹ ਗਿਰਾਮਾ॥ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ. ਸਉਦਾ ਇਹੁ ਜੋਰਿਓ; ਹਥਿ ਚਰਿਓ ਲਾਲੁ ਅਗਾਮਾ॥੧॥ ਕਰੀ-ਅਹਿ- ਆਨ ਬਾਪਾਰ ਬਨਜ. ਜੋ ਕਰੀਅਹਿ; ਤੇਤੇ ਦੂਖ ਸਹਾਮਾ॥ ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ ਕੇ ਨਿਰਭੈ ਵਾਪਾਰੀ; ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਾ॥੨॥੧੨॥੩੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੋੱਲਾ- ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮਿਸਟ ਲਗੇ; ਪ੍ਰਿਅ ਬੋਲਾ॥ ਗੁਰਿ. ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ਲਾਏ; ਸਦ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਢੋਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ ਗੋੱਲਾ- ਪ੍ਰਭ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ. ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ; ਮੋਹਿ ਕਲਤ੍ਰ ਸਹਿਤ. ਸਭਿ ਗੋਲਾ॥ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ; ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ. ਮੈ ਓਲ੍ਾ॥੧॥ ਜੇ ਤਖਤਿ ਬੈਸਾਲਹਿ. ਤਉ ਦਾਸ ਤੁਮ੍ਾਰੇ; ਘਾਸੁ ਬਢਾਵਹਿ ਕੇਤਕ ਬੋਲਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ॥੨॥੧੩॥੩੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਸਨਾ; ਰਾਮ ਕਹਤ ਗੁਣ. ਸੋਹੰ॥ਚਰਿਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਏਕ ਨਿਮਖ ਓਪਾਇ ਸਮਾਵੈ; ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ ਮਨ ਮੋਹੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਹਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ। ਅਤਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਸੁ ਸੁਣਿਐ. ਮਨਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਅਤਿ; ਰਿਦੈ ਮਾਨ ਦੁਖ ਜੋਹੰ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ. ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ; ਬਣਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਤੋਹੰ॥੧॥ ਕਿਲਵਿਖ ਗਏ. ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ; ਗੁਰਿ. ਕਾਢੇ ਮਾਇਆ ਦ੍ਰੋਹੰ॥ ਸਮ-ਰੱਥੋਹੰ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੋਹੰ ॥੨॥੧੪॥੩੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨੈਨਹੁ ਦੇਖਿਓ ਚਲਤੁ ਤਮਾਸਾ॥ ਸਭਹੂ ਦੂਰਿ. ਸਭਹੂ ਤੇ ਨੇਰੈ; ਅਗਮ ਅਗਮ ਘਟ ਵਾਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਭੂਲੁ। ਪਚਾਸਾ ਸਲਾਹਕਾਰ। ਮਤਾ ਪੋਲਾ। ਪਚੱਾਸਾ- ਅਭੂਲੁ. ਨ ਭੂਲੈ, ਲਿਖਿਓ. ਨ ਚਲਾਵੈ; ਮਤਾ ਨ ਕਰੈ ਪਚਾਸਾ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਬਿਨਾਹੈ; ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਗੁਣਤਾਸਾ॥੧॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਦੀਪਕੁ ਬਲਿਓ; ਗੁਰਿ. ਰਿਦੈ ਕੀਓ ਪਰਗਾਸਾ॥

ਅੰਗ ੧੨੧੨:- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ॥੨॥੧੫॥੩੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨਹ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗੁ ਸੁਹਾਵਾ॥ ਆਨ ਮਾਰਗ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਧਾਈਐ; ਤੇਤੋ ਹੀ ਦੁਖੁ ਹਾਵਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਦਰਸੁ ਪੇਖੇ; ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਟਹਲਾਵਾ॥ ਰਿਦਾ ਪੁਨੀਤ. ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਬਸਿਓ; ਮਸਤ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤ ਧੂਰਾਵਾ॥੧॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੈ; ਜਿਸੁ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ. ਤਿਨਿ ਪਾਵਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ; ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਅਨਦ ਬਿਹਾਵਾ॥੨॥੧੬॥੩੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਖਾ ਪਿਆਰੇ ਮਿੱਤ੍ਰ। ਸਖਾ ਪੋਲਾ- ਧਿਆਇਓ; ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਨਾਮੁ ਸਖਾ॥ ਰੱਖਾ- ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈ. ਨ ਪਹੁਚੈ; ਤਹਾ ਤਹਾ ਤੂ ਰਖਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਗ੍ਹਿ- ਅੰਧ ਕੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ. ਤਿਨਿ ਸਿਮਰਿਓ; ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ॥ ਦਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਖੂਲ੍ਹੇ ਬੰਧਨ. ਮੁਕਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ; ਸਭ ਤੂਹੈ ਤੁਹੀ ਦਿਖਾ॥੧॥ ਚੱਖਾ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਆ. ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ; ਆਘਾਏ. ਰਸਨ ਚਖਾ॥ ਤਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਖ ਸਹਜੁ ਮੈ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਿ. ਲਾਹੀ ਸਗਲ ਤਿਖਾ॥੨॥੧੭॥੪੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ; ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖਭੰਜਨੁ; ਲਗੈ ਨ. ਤਾਤੀ ਬਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹਮ ਲੇਤੇ; ਤੇਤੇ ਹੀ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਛੁਰੈ. ਘਰੀ ਨ ਬਿਸਰੈ; ਸਦ ਸੰਗੇ ਜਤ ਜਾਇਆ॥੧॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਚਰਨਕਮਲ ਕਉ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਕਾਹੂ ਪਰਵਾਹਾ; ਜਉ ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਮੈ ਪਾਇਆ॥੨॥੧੮॥੪੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਸਬਦੁ ਲਗੋ ਗੁਰ ਮੀਠਾ॥ ਖੁਲ੍ਹਿਓ ਕਰਮੁ. ਭਇਓ ਪਰਗਾਸਾ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਡੀਠਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਉ; ਸਰਬ ਥਾਨ ਘਟ ਬੀਠਾ॥ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀਠਾ॥੧॥ ਮਜਨੀਠਾ ਪਿਆਰੇ, ਪੁਰਬਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ। ਮੱਜਨੀਠਾ- ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਰੇਣੁ, ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ; ਕੀਏ ਸਗਲ ਤੀਰਥ ਮਜਨੀਠਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ ਭਏ ਹੈ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨ ਲਹੈ ਮਜੀਠਾ॥੨॥੧੯॥੪੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ; ਗੁਰਿ ਸਾਥੇ॥ ਨਿਮਖ ਬਚਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ; ਸਗਲ ਭੂਖ ਮੇਰੀ ਲਾਥੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਠਾਕੁਰ; ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਸਭ ਨਾਥੇ॥ ਏਕ ਆਸ ਮੋਹਿ ਤੇਰੀ ਸੁਆਮੀ; ਅਉਰ ਦੁਤੀਆ ਆਸ ਬਿਰਾਥੇ॥੧॥ ਨੈਣ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ. ਦੇਖਿ ਦਰਸਾਵਾ; ਗੁਰਿ ਕਰ ਧਾਰੇ. ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ॥

ਅੰਗ ੧੨੧੩:- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਅਤੁਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ॥੨॥੨੦॥੪੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੇ ਮੂੜ੍ਹੇ; ਆਨ ਕਾਹੇ ਕਤ ਜਾਈ॥ ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਰੇ; ਭੂਲਿ ਭੂਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੁੰਦਰ ਚਤੁਰ ਅਨੂਪ ਬਿਧਾਤੇ; ਤਿਸ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨਹੀ. ਰਾਈ॥ ਮੋਹਨਿ ਸਿਉ. ਬਾਵਰ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ; ਝੂਠਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਈ॥੧॥ ਭਇਓ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੁਖ ਹਰਤਾ; ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ. ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਏ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ॥੨॥੨੧॥੪੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਓਅੰ ਕਰਤਾਰ ਜੀ। ਪਹਿਲਰੀਆ ਅੱਵਲਪਹਿਲੇ- ਓਅੰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚੀਤਿ; ਪਹਿਲਰੀਆ॥ ਸੀ੍ਗਰੀਆ- ਜੋ ਤਉ ਬਚਨੁ ਦੀਓ. ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ; ਤਉ ਮੈ ਸਾਜ ਸੀਗਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ੍ਭੂਲਾ। ਉ੍ਧਰੀਆ ਹਮ ਭੂਲਹ. ਤੁਮ ਸਦਾ ਅਭੂਲਾ; ਹਮ ਪਤਿਤ. ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਉਧਰੀਆ॥ ਬਸਰੀ੍ਆ- ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਰਖ. ਤੁਮ ਮੈਲਾਗਰ; ਲਾਜ ਸੰਗਿ, ਸੰਗਿ ਬਸਰੀਆ॥੧॥ ਜੰਤਰੀੳਆ- ਤੁਮ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਉਪਕਾਰੀ; ਹਮ ਕਿਆ ਬਪੁਰੇ ਜੰਤਰੀਆ॥ ਸੇਜਰੀ੍ਆ- ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਿਓ; ਤਉ ਮੇਰੀ ਸੂਖਿ ਸੇਜਰੀਆ॥੨॥੨੨॥੪੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ. ਓਇ ਦਿਨਸ ਧੰਨਿ; ਪਰਵਾਨਾਂ॥ ਸਫਲ ਤੇ ਘਰੀ ਸੰਜੋਗ ਸੁਹਾਵੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਗਿਆਨਾਂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਾਗ ਕਰਮ।ਸੋਹਾਗਾ ਅਨੰਦ- ਧੰਨਿ ਸੁ ਭਾਗ, ਧੰਨਿ ਸੋਹਾਗਾ; ਧੰਨਿ.

ਦੇਤ ਜਿਨਿ ਮਾਨਾਂ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਤੁਮ੍ਰਾ. ਸਭੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਧਨੁ ਤੁਮਰਾ; ਹੀਂਉ ਕੀਓ ਕੁਰਬਾਨਾਂ॥੧॥ ਕੋਟਿ ਲਾਖ ਰਾਜ ਸੁਖ ਪਾਏ; ਇਕ ਨਿਮਖ ਪੇਖਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾਂ॥ ਜਉ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ. ਸੇਵਕ ਇਹ ਬੈਸੀਐ; ਸੁਖ ਨਾਨਕ. ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਾਂ॥੨॥੨੩॥੪੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਮੋਰੋ; ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ ਗਇਆ॥ ਅਉਰ ਉਪਾਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਰੇ; ਅਹੰ ਰੋਗ ਸਗਲ ਹੀ ਖਇਆ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ. ਖਿਨ ਮਹਿ ਖਉ ਭਈ ਹੈ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ॥੧॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ, ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਪੰਚ ਦਾਸ. ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਕੀਨੇ; ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਨਿਰਭਇਆ॥ ਰਾ-ਜਇਆ ਰਾਜ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ - ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ, ਨ ਕਤ ਹੀ ਡੋਲੈ; ਥਿਰੁ ਨਾਨਕ. ਰਾਜਇਆ॥੨॥੨੪॥੪੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ; ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਸਹਾਈ॥ ਕਹਾਂ- ਮਨਮੋਹਨੁ. ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਕੋ ਪਿਆਰੋ; ਕਵਨ ਕਹਾ ਗੁਨ ਗਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਦਾਈ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲੇ- ਖੇਲਿ ਖਿਲਾਇ; ਲਾਡ ਲਾਡਾਵੈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਨਦਾਈ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਬਾਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾਈ॥੧॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਰਹਿ ਸਕੀਐ; ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ॥

ਅੰਗ ੧੨੧੪:- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮਿਲਿ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਤੇ; ਮਗਨ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੨॥੨੫॥੪੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪਨਾ ਮੀਤੁ ਸੁਆਮੀ ਗਾਈਐ॥ ਆਸ ਨ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕੀਜੈ; ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਜਿਸਹਿ ਘਰਿ; ਤਿਸ ਹੀ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ. ਮਾਨੁਖੁ ਜੇ ਸੇਵਹੁ; ਤਉ ਲਾਜ ਲੋਨੁ ਹੋਇ ਜਾਈਐ॥੧॥ ਏਕ ਓਟ ਪਕਰੀ ਠਾਕੁਰ ਕੀ; ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ॥ ਮੁ-ਹਤਾਈਐ ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ- ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ; ਸਗਲ ਚੁਕੀ, ਮੁਹਤਾਈਐ॥੨॥੨੬॥੪੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਓਟ ਸਤਾਣੀ; ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮੇਰੈ॥ ਮਹੱਤਿ- ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਲਿਆਵਉ, ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕਉ; ਮਾਣਿ ਮਹਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ; ਕਾਢਿ ਲੀਆ ਬਿਖੁ ਘੇਰੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ. ਮੁਖਿ ਦੀਨੋ; ਜਾਇ ਪਇਆ ਗੁਰ ਪੈਰੈ ॥੧॥ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਹਉ, ਏਕ ਮੁਖ; ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਦਾਤੇਰੈ॥ ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ. ਜਉ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ; ਨਾਨਕ ਸੂਖ ਘਨੇਰੈ॥੨॥੨੭॥੫੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ; ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੀ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਜੀਅ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਹੋਈ ਸਗਲ ਖਲਾਸੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਊ ਸੂਝੈ. ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ; ਕਹੁ ਕੋ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਜਾਸੀ॥ ਜਿਉ ਜਾਣਹੁ. ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਠਾਕੁਰ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਹੀ ਪਾਸੀ॥੧॥ ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ. ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ; ਸਦ ਜੀਵਨ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ; ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥੨॥੨੮॥੫੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੋ ਮਨੁ; ਜਤ ਕਤ ਤੁਝਹਿ ਸਮ੍ਹਾਰੈ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਦੀਨ. ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ ਤਿਉ ਪਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਬ ਭੂਖੌ ਤਬ ਭੋਜਨੁ ਮਾਂਗੈ; ਅਘਾਏ ਸੂਖ ਸਘਾਰੈ॥ ਤਬ ਅਰੋਗ. ਜਬ ਤੁਮ ਸੰਗਿ

ਬਸਤੌਂ; ਛੁਟਕਤ ਹੋਇ ਰਵਾਰੈ॥੧॥ ਬਸੇਰੋ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ, ਟਿਕਾਅ, ਓਟ। ਉਥਾਪਨ-ਹਾਰੈ- ਕਵਨ ਬਸੇਰੋ. ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ; ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰੈ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰੈ. ਤਬ ਜੀਵਨੁ ਪਾਈਐ; ਬਿਨਤੀ ਨਾਨਕ ਇਹ ਸਾਰੈ॥੨॥੨੯॥੫੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਤੇ; ਭੈ ਭਉ. ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ॥ ਲਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਲਾਲ ਲਾਡਿਲੇ; ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਬਚਨਾਤਿ ਕਮਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਓ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ- ਰਹਤ ਉਪਾਧਿ. ਸਮਾਧਿ ਸੁਖ ਆਸਨ; ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪਾਇਓ॥੧॥ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਡ ਆਨੰਦਾ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ॥ ਕਰਨਾ ਆਪਿ. ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਆਪਾਇਓ॥੨॥੩੦॥੫੩॥

ਅੰਗ ੧੨੧੫:- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ; ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੋ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤਿਸ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨੈ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬੂਝੀ- ਬੂਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਜਾਰੋ॥ ਆਇ ਨ ਜਾਇ. ਬਸੈ ਇਹ ਠਾਹਰ; ਜਹ ਆਸਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੋ॥੧॥ ਏਕੈ ਪਰਗਟੁ. ਏਕੈ ਗੁਪਤਾ; ਏਕੈ ਧੁੰਧੂਕਾਰੋ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੋ॥੨॥੩੧॥੫੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ; ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ. ਘਰੀ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੂ ਕੈ ਪੂਰਨ; ਜਾ ਕੈ ਸੁਖੁ ਹੈ ਹਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਨ ਜੀਵਨ ਧਨ; ਸਿਮਰਤ ਅਨਦ ਘਨਾ॥ ਵਡ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸਦ ਸੰਗੇ; ਗੁਨ ਰਸਨਾ ਕਵਨ ਭਨਾ॥੧॥ ਥਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਮਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਨਨ ਕਹਨਹਾਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ; ਜਾ ਮਹਿ ਸੰਤ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ॥੨॥੩੨॥੫੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ; ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ॥ ਮਾਤ ਗਰਭ ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ; ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਇਕ ਤੁਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮਹਿ ਪਿਤਾ. ਤੁਮ ਹੀ ਫੁਨਿ ਮਾਤਾ; ਤੁਮਹਿ ਮੀਤ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ॥ ਤੁਮ ਪਰਵਾਰ ਤੁਮਹਿ ਆਧਾਰਾ; ਤੁਮਹਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨਦਾਤਾ॥੧॥ ਤੁਮਹਿ ਖਜੀਨਾ. ਤੁਮਹਿ ਜਰੀਨਾ; ਤੁਮ ਹੀ ਮਾਣਿਕ ਲਾਲਾ॥ ਤੁਮਹਿ ਪਾਰਜਾਤ. ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ; ਤਉ ਨਾਨਕ. ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ॥੨॥੩੩॥੫੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾਹੂ ਕਾਹੂ; ਅਪਨੋ ਹੀ ਚਿਤਿ ਆਵੈ॥ ਜੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਚੇਰੋ ਹੋਵਤ; ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਪਹਿ ਜਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਦੂਖ. ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਸੂਖਾ; ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਬਿਰਥਾ॥ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਮਾਨੁ. ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਤਾਨਾ; ਅਪਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਅਰਥਾ ॥੧॥ ਕਿਨ ਹੀ ਰਾਜ ਜੋਬਨੁ ਧਨ ਮਿਲਖਾ; ਕਿਨ ਹੀ ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ॥ ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਾਏ; ਪੂਰਨ ਆਸ ਹਮਾਰੀ॥੨॥੩੪॥੫੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਝੂਠੋ; ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਦ ਮਾਨੁ॥ਗੋਪਾਲ-ਹਿ- ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਬਪੁਰੇ; ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲਹਿ ਜਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਉਮਰੇ; ਮੀਰ ਮਲਕ ਅਰੁ ਖਾਨ॥ ਮਿਥਿਆ ਕਾਪਰ ਸੁਗੰਧ ਚਤੁਰਾਈ; ਮਿਥਿਆ ਭੋਜਨ ਪਾਨ॥੧॥ ਬੰਧਰੋ ਸਬੰਧੀ। ਸਾਰਾਨ ਸ਼ਰਨ- ਦੀਨ ਬੰਧਰੋ. ਦਾਸ ਦਾਸਰੋ; ਸੰਤਹ ਕੀ ਸਾਰਾਨ॥ ਮਾਂਗਨਿ ਮਾਂਗਉ. ਹੋਇ ਅਚਿੰਤਾ; ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ॥੨॥੩੫॥੫੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਛੂ ਥੋੜੀ ਇਤਨੀ ਜਿਤਨੀ। ਸਾਰੀ

ਸਮ੍ਹਾਲੀ- ਅਪੁਨੀ; ਇਤਨੀ ਕਛੂ ਨ ਸਾਰੀ॥ ਧਾ-ਵਰਤਾ ਧੌਣੀਆਂ- ਅਨਿਕ ਕਾਜ. ਅਨਿਕ ਧਾਵਰਤਾ; ਉਰਝਿਓ ਆਨ ਜੰਜਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਿਉਸ ਚਾਰਿ ਕੇ ਦੀਸਹਿ ਸੰਗੀ; ਊਹਾਂ ਨਾਹੀ. ਜਹ ਭਾਰੀ॥ ਅੰਗ ੧੨੧੬:- ਤਿਨ ਸਿਉ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਹਿਤੁ ਲਾਇਓ; ਜੋ ਕਾਮਿ ਨਹੀ. ਗਾਵਾਰੀ॥੧॥ ਚਾਰੀ ਜ਼ੋਰ। ਬੱਸੁ- ਹਉ ਨਾਹੀ. ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ; ਨਾ ਹਮਰੋ, ਬਸੁ ਚਾਰੀ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ; ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ॥੨॥੩੬॥੫੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਤ ਰਹੈ; ਨ ਹੋਰੀ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਕੀ ਪਿਆਰੀ; ਤੁਟੈ ਨ ਕਾਹੂ ਤੋਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਸਨਾਗਰ ਕੰਠੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਖਟੁ ਪੋਲਾ। ਉੱਚਰਤ- ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ, ਉਚਰਤ ਰਸਨਾਗਰ; ਤੀਰਥ ਗਵਨ, ਨ ਥੋਰੀ॥ ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਬਰਤ ਨੇਮ ਤਪੀਆ; ਊਹਾ. ਗੈਲਿ ਨ ਛੋਰੀ॥੧॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ, ਪਤਿਤ ਹੋਤ ਜਗੁ; ਸੰਤਹੁ. ਕਰਹੁ ਪਰਮਗਤਿ ਮੋਰੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕੁ ਭਇਓ ਮੁਕਤਾ; ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਭੋਰੀ॥੨॥੩੭॥੬੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਰੇ; ਖਾਟਿ ਖਾਟੁਲੀ॥ ਅਫਾਰ ਆਫਰਿਆ। ਜਜਰੀ ਨਾਸਵੰਤ। ਮਾਟੁਲੀ ਦੇਹੀ - ਪਵਨਿ ਅਫਾਰ, ਤੋਰ ਚਾਮਰੋ; ਅਤਿ ਜਜਰੀ ਤੇਰੀ ਰੇ, ਮਾਟੁਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੱਸਾ- ਊਹੀ ਤੇ ਹਰਿਓ. ਊਹਾ ਲੇ ਧਰਿਓ; ਜੈਸੇ. ਬਾਸਾ ਮਾਸ ਦੇਤ ਝਾਟੁਲੀ॥ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਅੰਧੁਲੇ; ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਉਦਰੁ ਭਰੈ. ਬਹਿ ਹਾਟੁਲੀ॥੧॥ ਸਾਦ ਬਿਕਾਰ. ਬਿਕਾਰ ਝੂਠ ਰਸ; ਜਹ ਜਾਨੋ ਤਹ ਭੀਰ ਬਾਟੁਲੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਮਝੁ ਰੇ ਇਆਨੇ; ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਖੁਲੈ ਤੇਰੀ ਗਾਂਠੁਲੀ॥੨॥੩੮॥੬੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਜੀਉ; ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਜਾਨਿਓ॥ ਕੋਟਿ ਜੋਧ. ਉਆ ਕੀ ਬਾਤ, ਨ ਪੁਛੀਐ; ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਭੀ ਮਾਨਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਵਨ ਮੂਲੁ. ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਕਹੀਐ; ਕਵਨ ਰੂਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਿਓ॥ਦੁ-ਲਭ- ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ; ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਬਖਾਨਿਓ॥੧॥ ਤੁਮ ਤੇ ਸੇਵ. ਤੁਮ ਤੇ ਜਪ ਤਾਪਾ; ਤੁਮ ਤੇ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਓ॥ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਰਿ. ਕਟੀ ਜੇਵਰੀ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਨਿਓ॥੨॥੩੯॥੬੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀਓ. ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮ॥ ਮਾਨਸੁ ਕਾ ਕੋ ਬਪੁਰੋ ਭਾਈ; ਜਾ ਕੋ ਰਾਖਾ ਰਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨੁ ਗੁਰਸੇਵਕ । ਪੰਚਾ ਸੰਤ- ਆਪਿ ਮਹਾ ਜਨੁ, ਆਪੇ ਪੰਚਾ; ਆਪਿ ਸੇਵਕ ਕੈ ਕਾਮ॥ ਆਪੇ ਸਗਲੇ ਦੂਤ ਬਿਦਾਰੇ; ਠਾਕੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮ॥੧॥ ਆਪੇ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਸੇਵਕ ਕੀ; ਆਪਿ ਕੀਓ ਬੰਧਾਨ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ; ਨਾਨਕ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨ॥੨॥੪੦॥੬੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੂ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਖਾ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਮਨੁ ਧਨੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ; ਇਹੁ ਤਨੁ ਸੀਤੋ ਤੁਮਰੈ ਧਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਦੀਏ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰਾ; ਤੁਮ ਹੀ ਦੀਏ ਮਾਨ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਮ ਹੀ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੨੧੭:- ਜਿਨ ਸੰਤਨ ਜਾਨਿਆ, ਤੂ ਠਾਕੁਰ; ਤੇ ਆਏ ਪਰਵਾਨ॥ ਜਨ ਕਾ ਸੰਗੁ. ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ; ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ॥੨॥੪੧॥੬੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਹੁ ਗਤਿ. ਦਇਆਲ ਸੰਤਹੁ, ਮੋਰੀ॥ ਸਮਰੱਥ- ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ; ਤੂਟੀ. ਤੁਮ ਹੀ ਜੋਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿ-ਖਈ ਪੋਲਾ। ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ, ਬਿਖਈ ਤੁਮ ਤਾਰੇ; ਸੁਮਤਿ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ

ਪਾਈ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਤੇ, ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਗਾਈ॥੧॥ ਜੋ ਜੋ ਸੰਗਿ ਮਿਲੇ ਸਾਧੂ ਕੈ; ਤੇ ਤੇ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੇ ਵਡਭਾਗਾ; ਤਿਨਿ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ॥੨॥੪੨॥੬੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਠਾਕੁਰ; ਬਿਨਤੀ ਕਰਨ ਜਨੁ ਆਇਓ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਸਹਜ ਰਸ; ਸੁਨਤ ਤੁਹਾਰੋ ਨਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਸੂਖ ਕੇ ਸਾਗਰ; ਜਸੁ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾ ਕੋ ਛਾਇਓ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਰੰਗ ਤੁਮ ਕੀਏ; ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਓ॥੧॥ ਨੈਨਹੁ ਸੰਗਿ, ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਚਰਨ ਝਾਰੀ ਕੇਸਾਇਓ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਦਰਸਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ; ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਪਾਇਓ॥੨॥੪੩॥੬੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੀ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਸੁ-ਰਿਦਾ ਨੇਕ ਦਿਲ ਮਿੱਤ੍ਰ। ਸੱਜਨੁ- ਸਜਨੁ ਸੁਰਿਦਾ, ਸੁਹੇਲਾ ਸਹਜੇ; ਸੋ ਕਹੀਐ ਬਡਭਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਹਿਤ ਬਿਕਾਰ ਅਲਪ ਮਾਇਆ ਤੇ; ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਖੁ ਤਿਆਗੀ॥ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਆਸ ਏਕਹਿ ਕੀ; ਟੇਕ ਹੀਐਂ ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਗੀ॥੧॥ ਅਚਿੰਤ ਸੋਇ ਜਾਗਨੁ ਉਠਿ ਬੈਸਨੁ; ਅਚਿੰਤ ਹਸਤ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਠਗਾਨਾ; ਸੁ ਮਾਇਆ ਹਰਿ ਜਨ ਠਾਗੀ ॥੨॥੪੪॥੬੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਜਨ ਊਪਰਿ; ਕੋ ਨ ਪੁਕਾਰੈ॥ ਪੂਕਾਰਨ ਕਉ. ਜੋ ਉਦਮੁ ਕਰਤਾ; ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ. ਤਾ ਕਉ ਮਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਵੈ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ. ਓਹੁ ਹਾਰੈ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ; ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੈ॥੧॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ; ਚਰਨਕਮਲ ਆਧਾਰੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ. ਜਪਿਓ ਨਾਉ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਓ ਸੰਸਾਰੈ॥੨॥੪੫॥੬੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਜਨ; ਛੋਡਿਆ ਸਗਲਾ ਆਪੁ॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ. ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ; ਪੇਖਿ ਜੀਵਾਂ ਪਰਤਾਪੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ. ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ; ਬਿਨਸਿਓ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪੁ॥ ਸਮਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਪੇਖਿ, ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਸਗਲ ਸੰਭਾਖਨ ਜਾਪੁ॥੧॥ਬੁਝੀ ਪੋਲਾ- ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ. ਸੀਤਲ ਆਘਾਨੇ; ਸੁਨਿ ਅਨਹਦ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਸਾਚਾ;ਪੂਰਨ ਪੂਰੇ ਨਾਦ॥੨॥੪੬॥੬੯॥ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ਮੇਰੈ ਗੁਰਿ;ਮੋਰੋ ਸਹਸਾ ਉਤਾਰਿਆ॥ ਅੰਗ ੧੨੧੮:-ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਜਾਈਐ ਬਲਿਹਾਰੀ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ. ਮਨਿ ਧਾਰਿਆ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਧੂਰਿ. ਕਰਉ ਨਿਤ ਮਜਨੁ; ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿਆ॥੧॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ. ਕਰਉ ਨਿਤ ਸੇਵਾ; ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਨਮਸਕਾਰਿਆ॥ ਸਰਬ ਫਲਾ ਦੀਨੑੇ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਨਾਨਕ. ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ॥੨॥੪੭॥੭੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਪ੍ਰਾਨ ਗਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ. ਤ੍ਰਾਸ ਸਭ ਨਾਸੈ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਿਤੁ ਲਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਮਨਿ ਆਰਾਧੇ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿੰਦਾ; ਬਾਸੁਦੇਵ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ॥੧॥ ਦਾਮੋਦਰ ਦਇਆਲ ਆਰਾਧਹੁ; ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਤ ਸੋੁਹਾਵੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਕੀ ਹੋਇ ਰੇਨਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵੈ॥੨॥੪੮॥੭੧॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਪੁਨੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਲਿਹਾਰੈ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਕੀਓ ਨਾਮ ਕੋ; ਰਾਖੇ ਰਾਖਨਹਾਰੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰਭਉ ਕੀਏ. ਸੇਵਕ ਦਾਸ ਅਪਨੇ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰੈ॥ ਆਨ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗਿ. ਜਨ ਸਗਲੇ; ਚਰਨਕਮਲ ਰਿਦ ਧਾਰੈ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਮੀਤ ਸਾਜਨ; ਪ੍ਰਭ ਏਕੈ ਏਕੰਕਾਰੈ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਾ; ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰੈ॥੨॥੪੯॥੭੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਹਾਂ- ਬਿਨੁ ਹਰਿ; ਹੈ ਕੋ ਕਹਾ. ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਕਰੁਣਾ-ਮੈ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਕਰੁਣਾਮੈ ਕਰਤਾ; ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਏ ਜੰਤਾ; ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ॥ ਸਿਮਰਿ ਠਾਕੁਰੁ. ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਨਾ; ਆਨ. ਕਹਾ ਪਹਿ ਜਾਵਹੁ॥੧॥ ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਕੀ; ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਵਹੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਲਾਭੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਾਲਹੁ; ਸੁਖ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ॥੨॥੫੦॥੭੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਠਾਕੁਰ; ਤੁਮ੍ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ॥ ਉਤਰਿ ਗਇਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਸੰਸਾ; ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਬੋਲਤ ਮੇਰੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨੀ; ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥ ਦੁਖ ਨਾਠੇ. ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ; ਅਨਦ ਅਨਦ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥੧॥ਬਾਂਹ, ਗ੍ਰਿਹ- ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਕਢਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ; ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਮਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਿ, ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ; ਬਿਛੁਰਤ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੨॥੫੧॥੭੪॥

ਅੰਗ ੧੨੧੯:- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਗਤਿ ਠਾਂਢੀ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ; ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਕਾਢੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਵ ਬਿਰੰਚ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ; ਤਾ ਮਹਿ ਜਲਤੌ ਫਿਰਿਆ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ. ਭਏ ਸੀਤਲ; ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਹਿਰਿਆ॥੧॥ ਜੋ ਜੋ ਤਰਿਓ ਪੁਰਾਤਨੁ ਨਵਤਨੁ; ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਹਰਿ ਦੇਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ; ਮਿਲੈ ਸੰਤ ਜਨ ਸੇਵਾ॥੨॥੫੨॥੭੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਿਹਵੇ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਹਰਿ ਗਾਉ॥ਉੱਚਰਹੁ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲਿ. ਕਥਾ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਕੀ; ਉਚਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਵਹੁ ਭਾਉ॥ ਆਨ ਬਿਭੂਤ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ; ਸਾਚਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ॥੧॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਾਈ; ਦੇਤ ਸਗਲ ਅਪਿਆਉ ॥੨॥੫੩॥੭੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੋਤੀ ਨਹੀ; ਕਵਨ ਕਛੁ ਕਰਣੀ॥ ਇਹੈ ਓਟ ਪਾਈ ਮਿਲਿ ਸੰਤਹ; ਗੋਪਾਲ ਏਕ ਕੀ ਸਰਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਚ ਦੋਖ ਛਿਦ੍ਰ ਇਆ ਤਨ ਮਹਿ; ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਕੀ ਕਰਣੀ॥ ਜਰਣੀ ਬੁੱਢੀ ਅਵਸਥਾ। ਗ੍ਰਸਤ. ਗ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ- ਆਸ ਅਪਾਰ, ਦਿਨਸ ਗਣਿ ਰਾਖੇ; ਗ੍ਰਸਤ ਜਾਤ ਬਲੁ, ਜਰਣੀ॥੧॥ ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ. ਦਇਆਲ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਸਰਬ ਦੋਖ ਭੈ ਹਰਣੀ॥ ਮਨਿ ਬਾਂਛਤ ਚਿਤਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀ॥੨॥੫੪॥੭੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਫੀਕੇ; ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਦ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗਾਈਐ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਪੂਰਨ ਨਾਦ॥੧॥

ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਤ ਸਾਂਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਸਗਲ ਬਿਖਾਦ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਈਐ; ਘਰਿ ਲੈ ਆਵਹੁ ਲਾਦਿ॥੧॥ ਮਰਜਾਦ ਮਰਯਾਦਾ- ਸਭ ਤੇ ਊਚ. ਊਚ ਤੇ ਊਚੋ; ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਮਰਜਾਦ॥ ਬਰਨਿ. ਨ ਸਾਕਉ, ਨਾਨਕ ਮਹਿਮਾ; ਪੇਖਿ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ॥੨॥੫੫॥੭੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਇਓ; ਸੁਨਨ ਪੜਨ ਕਉ ਬਾਣੀ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ. ਲਗਹਿ ਅਨ ਲਾਲਚਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਪਰਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ. ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਕਥੀ ਸੰਤਨ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਲਾਭੁ ਲੈਹੁ. ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਹੁ; ਛੁਟਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣੀ॥੧॥ ਉਦਮੁ ਸਕਤਿ ਸਿਆਣਪ ਤੁਮ੍ਰੀ; ਦੇਹਿ ਤ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਸੇਈ ਭਗਤ. ਭਗਤਿ ਸੇ ਲਾਗੇ; ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ॥੨॥੫੬॥੭੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧਨਵੰਤ; ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਸਾਂਝੀ ਕਰਹੁ. ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਾਟਹੁ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੨੨੦:- ਛੋਡਹੁ ਕਪਟੁ. ਹੋਇ ਨਿਰਵੈਰਾ; ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਰੇ॥ ਸਚੁ ਧਨੁ ਵਣਜਹੁ. ਸਚੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ; ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹੁ ਹਾਰੇ॥੧॥ ਨਿ-ਖੁਟਤ। ਅ-ਗਨਤ- ਖਾਤ ਖਰਚਤ. ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ; ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੋਭਾ ਸੰਗਿ ਜਾਵਹੁ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਦੁਆਰੇ॥੨॥੫੭॥੮੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ; ਮੋਹਿ ਕਵਨੁ ਅਨਾਥੁ ਬਿਚਾਰਾ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਮਾਨੁਖੁ ਕਰਿਆ; ਇਹੁ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤੇ; ਗੁਣ ਕਹੇ ਨ ਜਾਹਿ. ਅਪਾਰਾ॥ ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ. ਸ੍ਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ; ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਆਧਾਰਾ॥੧॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ. ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਆਪਹਿ ਏਕ ਪਸਾਰਾ॥ ਸਾਧ ਨਾਵ ਬੈਠਾਵਹੁ ਨਾਨਕ; ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ॥੨॥੫੮॥੮੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਵੈ; ਰਾਮ ਸਰਣਿ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਏਕਸ ਬਿਨੁ. ਕਿਛੁ ਹੋਰੁ ਨ ਜਾਣੈ; ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ. ਆਰਾਧੈ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਅਕਥ ਕਥਾ ਰਸੁ; ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ; ਤਾ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ; ਜੋ ਰਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੨॥੫੯॥੮੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਤੇ; ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਗਹੀ॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ; ਬਿਰਥਾ. ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ; ਬਿਨਤੀ ਏਹ ਕਹੀ॥ ਆਨ ਬਿਉਹਾਰ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ; ਪਾਇਓ ਲਾਭੁ ਸਹੀ॥੧॥ ਸਾਂਈਂ- ਜਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ. ਤਹੀ ਸਮਾਨੋ; ਸਾਈ ਬਸਤੁ ਅਹੀ॥ ਸ-ਮਹੀ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਰਮੁ. ਗੁਰਿ ਖੋਇਓ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਹੀ ॥੨॥੬੦॥੮੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਸਨਾ; ਰਾਮ ਕੋ ਜਸੁ ਗਾਉ॥ ਆਨ ਸੁਆਦ ਬਿਸਾਰਿ ਸਗਲੇ; ਭਲੋ ਨਾਮ ਸੁਆਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ; ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੋਹਿ ਨਿਰਮਲੁ; ਬਹੁੜਿ. ਜੋਨਿ ਨ ਆਉ॥੧॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ; ਤੂ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਉ॥੨॥੬੧॥੮੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੈਕੁੰਠ; ਗੋਬਿੰਦ

 Not Final File

ਚਰਨ ਨਿਤ ਧਿਆਉ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਤਮ ਕਥਾ ਸੁਣੀਜੈ ਸ੍ਰਵਣੀ; ਮਇਆ ਕਰਹੁ ਭਗਵਾਨ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਦੋਊ ਪਖ ਪੂਰਨ; ਪਾਈਐ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੨੨੧:- ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ; ਭਗਤਿ ਸਰੇਸਟ ਪੂਰੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਅਵਰ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਊਰੀ॥੨॥੬੨॥੮੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਗਲ ਦੁਖ ਨਾਸਹਿ; ਚਰਨਕਮਲ ਬਲਿਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਤਿ ਸਾਧ ਜਨ; ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ; ਅਬਿਨਾਸੀ ਗੁਣ ਗਾਉ॥੧॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ. ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ; ਸਗਲ ਘਟਾ ਆਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹੁ ਤਾ ਕਉ; ਜਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ॥੨॥੬੩॥੮੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਬਸੇ ਮਨ ਮੇਰੈ॥ ਥਾਂਈਂ- ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਥਾਈ; ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਸਭ ਨੇਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ. ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਇਓ ਪੁਨੀਤਾ; ਇਛਾ ਸਗਲ ਪੁਜਾਈ॥੧॥ ਜਾ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੈ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਵੈ॥੨॥੬੪॥੮੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ਪੇਖਾਂ- ਜੀਵਨੁ ਤਉ ਗਨੀਐ; ਹਰਿ ਪੇਖਾ॥ਰੇਖਾ ਪੋਲਾ- ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ; ਫੋਰਿ ਭਰਮ ਕੀ ਰੇਖਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਤ ਸੁਨਤ. ਕਿਛੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਉਪਜਤ; ਬਿਨੁ ਬਿਸਾਸ ਕਿਆ ਸੇਖਾਂ॥ ਕਾਲੇਖਾ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕਾਲਖ- ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਆਗਿ, ਆਨ ਜੋ ਚਾਹਤ; ਤਾ ਕੈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਕਾਲੇਖਾ॥੧॥ ਜਾ ਕੈ ਰਾਸਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸੁਆਮੀ; ਆਨ ਨ ਮਾਨਤ ਭੇਖਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਮਗਨ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ; ਪੂਰਨ ਅਰਥ ਬਿਸੇਖਾ॥੨॥੬੫॥੮੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਕੋ ਇਕੁ ਨਾਮ॥ ਦਗ-ਧ- ਕਲਮਲ ਦਗਧ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ; ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਨ ਜੰਜਾਰ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸ੍ਰਮੁ ਘਾਲਤ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਫੋਕਟ ਗਿਆਨ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਕਟ ਤੇ ਛੂਟੈ; ਜਗਦੀਸ ਭਜਨ ਸੁਖ ਧਿਆਨ॥੧॥ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵੈ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨ॥੨॥੬੬॥੮੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧੂਰਤੁ ਸੋਈ; ਜਿ ਧੁਰ ਕਉ ਲਾਗੈ॥ ਦਗ-ਧ) ਧੁ-ਰੰਧਰੁ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬਲਵਾਨ।ਨਾਮ ਧਨ ਵਾਲਾ ਬਸੁੰਧਰੁ ਧਨੀ।ਬ-ਸੁੰ-ਧਰੁ। ਪੱਗੈ- ਸੋਈ ਧੁਰੰਧਰੁ ਸੋਈ ਬਸੁੰਧਰੁ; ਹਰਿ ਏਕ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪਾਗੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਧੂਰਤੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ- ਬਲ ਬੰਚ ਕਰੈ, ਨ ਜਾਨੈ ਲਾਭੈ; ਸੋ ਧੂਰਤੁ ਨਹੀ. ਮੂੜਾ॥ ਰੂੜਾ- ਸੁਆਰਥੁ ਤਿਆਗਿ. ਅਸਾਰਥਿ ਰਚਿਓ; ਨਹ ਸਿਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂੜਾ॥੧॥ ਸੋਈ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ਪੰਡਿਤੁ; ਸੋ ਸੂਰਾ ਸੋ ਦਾਨਾਂ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ; ਨਾਨਕ ਸੋ ਪਰਵਾਨਾ॥੨॥੬੭॥੯੦॥

ਅੰਗ ੧੨੨੨:- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਜੀਵਨਿ॥ ਬਿਖੈ ਰਸ ਭੋਗ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਚਨਿ. ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਰਤਨਾ; ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਸੀਵਨਿ॥ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਂਗ ਭਏ ਮਨ ਲਾਲਾ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਖੀਵਨਿ॥੧॥ ਜਿਉ ਮੀਨਾ. ਜਲ ਸਿਉ ਉਰਝਾਨੋ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਲੀਵਨਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਪਾਨ ਸੁਖ ਥੀਵਨਿ॥੨॥੬੮॥੯੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਹੀਨ ਬੇਤਾਲ॥ ਜੇਤਾ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ; ਤੇਤਾ ਸਭਿ ਬੰਧਨ ਜੰਜਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ. ਕਰਤ ਅਨ ਸੇਵਾ; ਬਿਰਥਾ ਕਾਟੈ ਕਾਲ॥ ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਤਬ ਤੁਮਰੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲ॥੧॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਨ ਮਾਲ ॥੨॥੬੯॥੯੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨਿ ਤਨਿ; ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗੁਨ ਗਾਵਨ ਗੀਧੇ; ਪੋਹਤ ਨਹ. ਸੰਸਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ; ਇਹੁ ਸਾਧ ਕੋ ਆਚਾਰੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਅਸਥਿਤਿ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਆਧਾਰੁ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ. ਸੁਨਹੁ ਬੇਨੰਤੀ; ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਧਾਰੁ॥ਉੱਚਰਉ- ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਉਚਰਉ ਨਿਤ ਰਸਨਾ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੁ॥੨॥੭੦॥੯੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਹੀਨ; ਮਤਿ ਥੋਰੀ॥ ਘੋਰੀ ਭਿਆਨਕ। ਸਿਰੀ-ਧਰ- ਸਿਮਰਤ ਨਾਹਿ. ਸਿਰੀਧਰ ਠਾਕੁਰ; ਮਿਲਤ ਅੰਧ ਦੁਖ ਘੋਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਨ ਲਾਗੀ; ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਬਹੁ ਜੋਰੀ॥ ਤੂਟਤ ਬਾਰ. ਨ ਲਾਗੈ, ਤਾ ਕਉ; ਜਿਉ ਗਾਗਰਿ ਜਲ ਫੋਰੀ॥੧॥ ਖੱਚਿਤ ਲਿਵਲੀਨ। ਖੋਰੀ ਖੁਮਾਰੀ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ. ਭਗਤਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ; ਮਨੁ ਖਚਿਤ. ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਖੋਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਆਨ. ਨ ਹੋਰੀ॥੨॥੭੧॥੯੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਿਤਵਉ. ਵਾ ਅਉਸਰ; ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਇਕੱਤ੍ਰ- ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸਾਜਨ; ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰੀ-ਅਹਿ- ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ. ਜੇਤੇ ਕਾਮ ਕਰੀਅਹਿ; ਤੇਤੇ ਬਿਰਥੇ ਜਾਂਹਿ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨਿ ਮੀਠੋ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ॥੧॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ. ਕਰਮ ਸੁਖ ਸਾਧਨ; ਤੁਲਿ ਨ ਕਛੂਐ ਲਾਹਿ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ; ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥੭੨॥੯੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਆਗੈ ਕੁਸਲ. ਪਾਛੈ ਖੇਮ ਸੂਖਾ; ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੨੨੩:- ਗੁੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਮੇਰੈ; ਗੁਨ ਗੁੋਪਾਲ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ. ਨਿਮਖ ਹਿਰਦੈ ਤੇ; ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ਵੱਸਿ- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਦਾਸ ਅਪਨੇ; ਜੀਅ ਜੰਤ ਵਸਿ ਜਾ ਕੈ॥ ਏਕਾ ਲਿਵ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਭਉ ਨਹੀ. ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ॥੨॥੭੩॥੯੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾ ਕੈ; ਰਾਮ ਕੋ ਬਲੁ ਹੋਇ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਤਾਹੂ ਕੇ; ਦੂਖੁ. ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਭਗਤੁ ਦਾਸੁ ਨਿਜੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ; ਸੁਣਿ ਜੀਵਾਂ ਤਿਸੁ ਸੋਇ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਉ. ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਨ ਕੌ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਰਉ; ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ. ਨਾਨਕ ਅਪਨੇ ਕਉ; ਚਰਨ ਜੀਵਾਂ ਸੰਤ ਧੋਇ॥੨॥੭੪॥੯੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਵਤੁ; ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਬੀਠੁਲੇ; ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬ ਹੀ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਆਨ. ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ॥ ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹਣਾ; ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਪੈਨੈ ਖਾਇ॥੧॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਜਨਮਾ ਧਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ॥੨॥੭੫॥੯੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਰੇ; ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਖ ਸਾਰ॥ ਆਨ ਕਾਮ ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ; ਸਗਲ ਦੀਸਹਿ ਛਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ- ਗ੍ਰਿਹਿ ਅੰਧ ਕੂਪ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਨਰਕ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਭ੍ਰਮਤ ਹਾਰਿਓ; ਭ੍ਰਮਤ ਬਾਰੰ ਬਾਰ॥੧॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਬਛਲ; ਦੀਨ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗੈ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਉਧਾਰ॥੨॥੭੬॥੯੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਰਾਜਿਤ; ਰਾਮ ਕੋ ਪਰਤਾਪ॥ ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਸਭ ਨਾਸੀ; ਬਿਨਸੇ ਤੀਨੈ ਤਾਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ. ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ; ਚੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ॥ ਅਚੁੱਤ- ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਮਨ ਤਨ ਆਤਮ ਧ੍ਰਾਪ ॥੧॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰ; ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਖਾਪ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਭੈ ਕਾਟਨਹਾਰੇ; ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥੨॥੭੭॥੧੦੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਤੁਰੁ; ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸੰਸਾਰ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੋਵਤ. ਕੂਕਰੀ ਆਸਾ; ਇਤੁ ਲਾਗੋ, ਬਿਖਿਆ ਛਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਇ ਠਗਉਰੀ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ; ਜਨਮਤ ਬਾਰੋ ਬਾਰ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ. ਨਿਮਖ ਨ ਸਿਮਰਿਓ; ਜਮਕੰਕਰ ਕਰਤ ਖੁਆਰ॥੧॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਹ ਕੀ ਰਾਵਾਰ॥ ਅੰਗ ੧੨੨੪:- ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ. ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੈ; ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਆਧਾਰ॥੨॥੭੮॥੧੦੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੈਲਾ; ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ. ਜੀਉ॥ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ. ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਪੀਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਤੌ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ; ਥਿਤਿ ਨਹੀ ਕਤਹੂ ਪਾਈ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਸਹਜਿ ਨ ਭੇਟਿਆ; ਸਾਕਤੁ ਆਵੈ ਜਾਈ॥੧॥ ਸੰਮ੍ਰਿੱਥ, ਅਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- - ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਦਾਤੇ; ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ; ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਿਓ ਪਾਰ ॥੨॥੭੯॥੧੦੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਣਬਾਦ ਗੁਣਾਨਵਾਦ, ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਕਥਨ ਕਰਨਾ- ਰਮਣ ਕਉ; ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣਬਾਦ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਿਆਈਐ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾ ਕੇ ਸੁਆਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਚੁੱਤ- ਸਿਮਰਤ ਏਕੁ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਮਾਦ॥ ਸਹਜ ਅਨਦ ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਭਏ ਬਿਖਾਦ॥੧॥ ਸਨਕਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਗਾਵਤ; ਗਾਵਤ ਸੁਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ॥ ਅਮਿਉ ਪੋਲਾ- ਪੀਵਤ ਅਮਿਉ ਮਨੋਹਰ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਮਾਦ॥੨॥੮੦॥੧੦੩॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੀਨ੍ਹੇ ਪਾਪ ਕੇ ਬਹੁ ਕੋਟ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨੀ ਥਕਤ ਨਾਹੀ; ਕਤਹਿ ਨਾਹੀ ਛੋਟ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੱਜਰ- ਮਹਾ ਬਜਰ. ਬਿਖ ਬਿਆਧੀ; ਸਿਰਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟ॥ ਉਘਰਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈਆਂ ਮੰਦੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ। ਝੋਟ ਜੁੰਡੇ।ਗ੍ਰੱਸੇ- ਉਘਰਿ ਗਈਆਂ, ਖਿਨਹਿ ਭੀਤਰਿ; ਜਮਹਿ, ਗ੍ਰਾਸੇ ਝੋਟ॥੧॥ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਉਸਟ ਗਰਧਭ; ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਲੇਟ॥ ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ; ਕਛੁ. ਨ ਲਾਗੈ ਫੇਟ॥੨॥੯੧॥੧੦੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅੰਧੇ, ਖਾਵਹਿ ਬਿਸੂ ਕੇ ਗਟਾਕ॥ ਨੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਹੁਟਿਓ; ਸਾਸੁ ਗਇਓ ਤਤ ਘਾਟ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਵਾਣਿ ਦੁਖਾ ਕੇ- ਅਨਾਥ ਰਵਾਣਿ, ਉਦਰੁ ਲੇ ਪੋਖਹਿ; ਮਾਇਆ ਗਈਆ ਹਾਟਿ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਕਰਤ ਕਰਤ ਪਛੁਤਾਵਹਿ; ਕਬਹੁ. ਨ ਸਾਕਹਿ ਛਾਂਟਿ॥੧॥ ਨਿੰਦਕੁ ਜਮਦੂਤੀ ਆਇ ਸੰਘਾਰਿਓ; ਦੇਵਹਿ ਮੂੰਡ ਉਪਰਿ ਮਟਾਕ॥ ਨਾਨਕ. ਆਪਨ ਕਟਾਰੀ. ਆਪਸ ਕਉ ਲਾਈ; ਮਨੁ ਅਪਨਾ ਕੀਨੋ ਫਾਟ॥੨॥੯੨॥੧੦੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਟੂਟੀ; ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਅਧ ਬੀਚ॥ ਜਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ; ਬੇਮੁਖ ਕਉ ਆਇ ਪਹੂਚੀ ਮੀਚ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਉਸ ਕਾ ਕਹਿਆ. ਕੋਇ ਨ ਸੁਣਈ; ਕਹੀ. ਨ ਬੈਸਣੁ ਪਾਵੈ॥ ਈਹਾਂ ਦੁਖੁ. ਆਗੈ ਨਰਕੁ ਭੁੰਚੈ; ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਵੈ॥੧॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ; ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤੇ ਕੀ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥੨॥੯੩॥੧੦੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਤ. ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਿ॥ ਅੰਗ ੧੨੨੫:- ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ. ਕਤਹੁ ਬਾਤਹਿ; ਅੰਤਿ ਪਰਤੀ ਹਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ. ਨ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ; ਇਹੈ ਇਸੁ ਬਿਉਹਾਰਿ॥ ਆਪ ਪਰ ਕਾ. ਕਛੁ ਨ ਜਾਨੈ; ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਹਿ ਜਾਰਿ॥੧॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਦੁਖਿ ਬਿਆਪਿਓ; ਦਾਸ ਲੇਵਹੁ ਤਾਰਿ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ; ਸਦ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਿ॥੨॥੯੪॥੧੦੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੇ ਪਾਪੀ; ਤੈ ਕਵਨ ਕੀ ਮਤਿ ਲੀਨ॥ ਨਿਮਖ ਘਰੀ. ਨ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ; ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਦੀਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਸਵੰਤ ਸੁਖੀਆ; ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਖੀਨ॥ ਗਰਭ ਉਦਰ ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਤਾ; ਤਹਾਂ ਹੋਵਤ ਦੀਨ॥੧॥ ਮਹਾ ਮਾਦ ਬਿਕਾਰ ਬਾਧਾ; ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮੀਨ॥ਗਨੀਅਹਿ- ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਸਰੇ ਕਵਨ ਦੁਖ ਗਨੀਅਹਿ; ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਦ ਚੀਨ੍ਹ॥੨॥੯੫॥੧੦੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ ਰੀ; ਚਰਨਹ ਓਟ ਗਹੀ ॥ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ; ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਤ ਬਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਗਹ ਅਗਾਧਿ ਊਚ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਕੀਮਤਿ. ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਓ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਮਹੀ॥੧॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ; ਮਿਲਿ ਸਾਧਹ ਕੀਨੋ ਸਹੀ॥ ਫਹੀ ਫਸੇ- ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ; ਜਮ ਕੀ ਭੀਰ. ਨ ਫਹੀ ॥੨॥੯੬॥੧੦੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੱਤਵਾਰੋ- ਮਾਈ ਰੀ; ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਮਤਵਾਰੋ॥ ਰਪਿਓ ਰੰਗੇ ਗਏ- ਪੇਖਿ ਦਇਆਲ, ਅਨਦ ਸੁਖ ਪੂਰਨ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਪਿਓ ਖੁਮਾਰੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰਮਲ ਭਏ. ਊਜਲ ਜਸੁ ਗਾਵਤ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਹੋਵਤ ਕਾਰੋ॥ ਚਰਨਕਮਲ

ਸਿਉ ਡੋਰੀ ਰਾਚੀ; ਭੇਟਿਓ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੋ॥੧॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ. ਸਰਬਸੁ ਦੀਨੇ; ਦੀਪਕ ਭਇਓ ਉਜਾਰੋ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ; ਕੁਲਹ ਸਮੂਹਾਂ ਤਾਰੋ॥੨॥੮੭॥੧੧੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ ਰੀ; ਆਨ ਸਿਮਰਿ ਮਰਿ ਜਾਂਹਿ॥ ਤਿਆਗਿ ਗੋਬਿਦੁ. ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ; ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ. ਚਲਹਿ ਅਨ ਮਾਰਗਿ; ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਾਹਿ॥ ਅਨਿਕ ਸਜਾਂਈ. ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ; ਗਰਭੈ ਗਰਭਿ ਭ੍ਰਮਾਹਿ॥੧॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ. ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ; ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਸਮਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜੀਤਿਓ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ॥੨॥੮੮॥੧੧੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੁਟਿਲ-ਤਾ- ਹਰਿ ਕਾਟੀ ਕੁਟਿਲਤਾ; ਕੁਠਾਰਿ॥ ਭ੍ਰਮ ਬਨ. ਦਹਨ ਭਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਰਾਮ ਨਾਮ. ਪਰਹਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਿੰਦਾ ਪਰਹਰੀਆ; ਕਾਢੇ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਰਿ॥ ਅੰਗ ੧੨੨੬:- ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਤਿਆ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਜੂਐ ਹਾਰਿ॥੧॥ ਆਠ ਪਹਰ. ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹ; ਪੂਰਨ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ; ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਨਮਸਕਾਰਿ॥੨॥੮੯॥੧੧੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੋਥੀ; ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਥਾਨੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ; ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਲੋਚਹਿ; ਬਿਰਲੇ ਲਾਗੈ ਧਿਆਨੁ॥ ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਪੂਰਨ ਤਾ ਕੋ ਕਾਮੁ॥੧॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸੈ. ਭੈ ਭੰਜਨੁ; ਤਿਸੁ ਜਾਨੈ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ. ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ; ਇਹੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ ਦਾਨੁ॥੨॥੯੦॥੧੧੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਥਾਂਈਂ- ਵੂਠਾ; ਸਰਬ ਥਾਈ ਮੇਹੁ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗਾਉ ਹਰਿ ਜਸੁ; ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਨੇਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸਿ ਜਲਨਿਧਿ; ਊਨ ਥਾਉ ਨ. ਕੇਹੁ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ; ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਸਭ ਦੇਹੁ॥੧॥ ਸਤਿ ਸਤਿ, ਹਰਿ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ; ਸਤਿ ਸਾਧਸੰਗੇਹੁ ॥ ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ. ਜਿਨ ਪਰਤੀਤਿ ਉਪਜੀ; ਨਾਨਕ ਨਹ ਭਰਮੇਹੁ॥੨॥੯੧॥੧੧੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੋਬਿਦ ਜੀਉ; ਤੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ॥ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਤੁਮ ਹੀ; ਤੂ ਮੇਰੋ ਪਰਵਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ; ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ; ਰਸਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਏ॥੧॥ ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਧਰਾਈ ਸਤਿਗੁਰਿ; ਕਬਹੂ ਡੋਲਤ ਨਾਹੀ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ. ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਰਾ; ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਪਾਂਹੀ॥੨॥੯੨॥੧੧੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨਿਬਹੀ; ਨਾਮ ਕੀ ਸਚੁ ਖੇਪ॥ ਲਾਭੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ, ਨਿਧਿ ਧਨੁ; ਬਿਖੈ ਮਾਹਿ ਅਲੇਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲ ਸੰਤੋਖੇ; ਆਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰ ਜੀਤਿਓ; ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ. ਨ ਪਾਇ॥੧॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿਦ; ਭਇਆ ਸਾਧੂਸੰਗੁ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਪਾਈ; ਲਗਾ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰੰਗੁ॥੨॥੯੩॥੧੧੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥

ਮਾਈ ਰੀ; ਪੇਖਿ ਰਹੀ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਸੁਆਦ ਅੑਚਰਜ- ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ; ਅਚਰਜ ਤਾ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹਿੑਲਾਦ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹੈ ਸੋਈ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਕੋ ਅਹਿਲਾਦ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਾਏ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ; ਬਿਨਸਿਓ ਸਭੁ ਪਰਮਾਦ ॥੧॥ ਡੋਰੀ ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ; ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਸਗਲੇ ਖਾਦ॥ ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀਆ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਅੰਗ ੧੨੨੭:- ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਦ॥੨॥੯੪॥੧੧੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੱਤੀ- ਮਾਈ ਰੀ; ਮਾਤੀ ਚਰਣ ਸਮੂਹ॥ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਹਉ. ਆਨ ਨ ਜਾਨਉ; ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਸਭ ਲੂਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗ੍ਰੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਤਿਆਗਿ ਗ੍ਰੋਪਾਲ. ਅਵਰ ਜੋ ਕਰਣਾ; ਤੇ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਖੂਹ॥ ਦਰਸ ਪਿਆਸ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ; ਕਾਢੀ ਨਰਕ ਤੇ ਧੂਹ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲਿਓ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਬਿਨਸੀ ਹਉਮੈ ਹੂਹ॥ਮਉੱਲਿਓ- ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ; ਮਉਲਿਓ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੂਹ॥੨॥੯੫॥੧੧੮॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਨਸੇ; ਕਾਚ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰ॥ ਰਾਮ ਭਜੁ. ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਇਹੈ ਜਗ ਮਹਿ ਸਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਈਤ ਊਤ. ਨ ਡੋਲਿ ਕਤਹੂ; ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਚਰਨ ਬੋਹਿਥ ਮਿਲਣੇ ਕਰਕੇ, ਭਾਗੀ ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਬਣ ਗਏ- ਗੁਰ ਚਰਨ ਬੋਹਿਥ ਮਿਲਿਓ, ਭਾਗੀ; ਉਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰ॥੧॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ; ਸਰਬ ਨਾਥ ਅਪਾਰ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ਨਾਨਕ; ਆਨ ਰਸ ਸਭਿ ਖਾਰ॥੨॥੯੬॥੧੧੯॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁੱਖ ਦਾ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆਂ ਪਲਾਹ ਰੋਂਦਾ ਕੀਰਨੇ ਪਾਉਂਦਾ, ਬਕਵਾਦ- ਤਾ ਤੇ; ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ॥ ਮੱਤੌਂ- ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਮਦ ਮਾਤੌਂ; ਸਿਮਰਤ ਨਾਹਿ. ਹਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਤੇ ਨਾਰਾਇਣ; ਤਿਨ ਕੇ ਦੋਖ ਜਰੇ॥ ਸਫਲ ਦੇਹ. ਧੰਨਿ ਓਇ ਜਨਮੇ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਲੇ॥੧॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ. ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਧ ਭਲੇ॥ ਉਧਰੑਹਿ। ਪੱਲੇ- ਨਾਨਕ ਦਾਸ. ਧੂਰਿ ਜਨ ਬਾਂਛੈ; ਉਧਰਹਿ ਲਾਗਿ ਪਲੇ॥੨॥੯੭॥੧੨੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ; ਜਨ ਕਾਂਖੀ॥ ਆਖੀਂ- ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਚਨਿ ਏਹੀ ਸੁਖੁ ਚਾਹਤ; ਪ੍ਰਭ ਦਰਸੁ ਦੇਖਹਿ ਕਬ ਆਖੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ; ਗਤਿ ਤੇਰੀ. ਜਾਇ ਨ ਲਾਖੀ॥ ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ- ਚਰਨਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ, ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ; ਕਰਿ ਸਰਬਸੁ, ਅੰਤਰਿ ਰਾਖੀ॥੧॥ ਸਿਮੑਿ੍ਤਿ- ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ; ਇਹ ਬਾਣੀ ਰਸਨਾ ਭਾਖੀ॥ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ; ਹੋਰੁ ਦੁਤੀਆ ਬਿਰਥੀ ਸਾਖੀ॥੨॥੯੮॥੧੨੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਖੀ. ਰਾਮ ਕੀ ਤੂ ਮਾਖੀ॥ ਜਹ ਦੁਰਗੰਧ ਤਹਾ ਤੂ ਬੈਸਹਿ; ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਦ ਚਾਖੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਖੀਂ- ਕਿਤਹਿ ਅਸਥਾਨਿ ਤੂ, ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖੀ ਆਖੀ॥ ਸੰਤਾ ਬਿਨੁ ਤੈ. ਕੋਇ ਨ ਛਾਡਿਆ; ਸੰਤ ਪਰੇ ਗੋਬਿਦ ਕੀ ਪਾਖੀ॥੧॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਤੈ ਮੋਹੇ; ਬਿਨੁ ਸੰਤਾ. ਕਿਨੈ ਨ ਲਾਖੀ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਰਾਤਾ; ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਸਚੁ ਸਾਖੀ॥੨॥੯੯॥੧੨੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ ਰੀ; ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ. ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ; ਬੀਚੇ ਗ੍ਰਸਤ ਉਦਾਸ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੨੨੮:- ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਨੇ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ; ਉਪਜੀ ਦਰਸ ਪਿਆਸ॥ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ;

ਬਿਨਸੀ ਦੁਤੀਆ ਆਸ॥੧॥ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਅਟਵੀ ਤੇ ਕਾਢੇ; ਮਾਰਗੁ ਸੰਤ ਕਹਿਓ॥ ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ. ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸੇ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਰਤਨੁ ਲਹਿਓ॥੨॥੧੦੦॥੧੨੩॥ ਮਾਈ ਰੀ; ਅਰਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਖੋਰਿ॥ ਦਰਸਨ ਰੁਚਿਤ ਪਿਆਸ ਮਨਿ ਸੁੰਦਰ; ਸਕਤ ਨ ਕੋਈ ਤੋਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਪਤਿ, ਪਿਤ ਸੁਤ ਬੰਧਪ; ਹਰਿ ਸਰਬਸੁ ਧਨ ਮੋਰ॥ ਅਸ-ਤ ਪੋਲਾ- ਧ੍ਰਿਗੁ ਸਰੀਰੁ ਅਸਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਜਾਨਤ ਹੋਰ॥੧॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ; ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਜੋਰ॥ ਨਿਹੋਰ ਅਹਿਸਾਨ- ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ. ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਸਾਗਰ; ਬਿਨਸਿਓ ਆਨ ਨਿਹੋਰ॥੨॥੧੦੧॥੧੨੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨੀਕੀ; ਰਾਮ ਕੀ ਧੁਨਿ ਸੋਇ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਅਨੂਪ ਸੁਆਮੀ; ਜਪਤ ਸਾਧੂ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਿਤਵਤਾ ਗੋਪਾਲ ਦਰਸਨ; ਕਲਮਲਾ ਕਢੁ ਧੋਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਕਾਰ ਅੰਕੁਰ; ਹਰਿ ਕਾਟਿ ਛਾਡੇ ਖੋਇ॥੧॥ ਪਰਾ ਪੂਰਬਿ ਜਿਸਹਿ ਲਿਖਿਆ; ਬਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ॥ ਰਵਣ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਕਰਤੇ; ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਜੋਇ॥੨॥੧੦੨॥੧੨੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ- ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਮਤਿ ਸਾਰ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਾਰਿ. ਜੁ ਆਨ ਰਾਚਹਿ; ਮਿਥਨ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਮਿ ਭਜੁ ਸੁਆਮੀ; ਪਾਪ ਹੋਵਤ ਖਾਰ॥ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ; ਬਹੁਰਿ. ਜਨਮ ਨ ਮਾਰ॥੧॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹ- ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ; ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ॥ ਦਿਨ ਰੈਨਿ ਸਿਮਰਤ ਸਦਾ ਨਾਨਕ; ਮੁਖ ਊਜਲ ਦਰਬਾਰਿ॥੨॥੧੦੩॥੧੨੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਨੀ; ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੈ ਦਰਿ ਮਾਨੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ; ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਅਭਿਮਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਲੀਨੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰ ਗਿਆਨੀ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ; ਠਾਕੁਰ ਦਰਸ ਧਿਆਨੀ॥੧॥ ਸਾਂਈਂ- ਨਿਕਟਿ ਵਰਤਨਿ, ਸਾ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਨਿ; ਦਹ ਦਿਸ ਸਾਈ ਜਾਨੀ॥ ਰੱਤੀ- ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ, ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਨਾਰਾਇਨ; ਨਾਨਕ. ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਨੀ॥੨॥੧੦੪॥੧੨੭॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਅ ਚਰਨ ਆਸਰੋ; ਈਸ॥ ਜੱਗਦੀਸ- ਤੁਮਹਿ ਪਛਾਨੂ, ਸਾਕੁ ਤੁਮਹਿ ਸੰਗਿ; ਰਾਖਨਹਾਰ ਤੁਮੈ ਜਗਦੀਸ॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਹਮਰੋ. ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਕਹੀਐ; ਇਤ ਉਤ ਤੁਮ ਹੀ ਰਾਖੇ॥ ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਲਾਖੈ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਬਕਨੇ. ਬਿਨੁ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ॥ ਜਾ ਕਉ ਮੇਲਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕੁ; ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ॥੨॥੧੦੫॥੧੨੮॥

ਅੰਗ ੧੨੨੯:- ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਭਜਿ; ਆਨ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰ॥ਬੁਝਤ ਪੋਲਾ- ਮਾਨ ਮੋਹੁ ਨ ਬੁਝਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਸੰਸਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਸਾਰ ਬੇਖ਼ਬਰ, ਬੇਸੰਭਾਲ, ਝੂਠੇ ਪਾਪਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ 'ਚ - ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਹਸਤ ਸੋਵਤ; ਅਉਧ ਬਿਤੀ ਅਸਾਰ॥ ਨਰਕ ਉਦਰ ਭ੍ਰਮੰਤ ਜਲਤੋ; ਜਮਹਿ ਕੀਨੀ ਸਾਰ॥੧॥ ਦ੍ਰੋਹ ਵੈਰ। ਰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਹੱਥ। ਝਾਰ ਝਾੜ ਕੇ ਭਾਵ ਤਕੜਾ ਹੋ ਕੇ - ਪਰ ਦ੍ਰੋਹ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਨਿੰਦਾ; ਪਾਪ ਰਤ. ਕਰ

ਝਾਰ॥ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ. ਬੂਝ ਨਾਹੀ; ਤਮ ਮੋਹ ਮਹਾਂ ਅੰਧਾਰ॥੨॥ ਬਿਖੁ ਠਗਉਰੀ ਖਾਇ ਮੂਠੋ; ਚਿਤਿ ਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ॥ਮੱਤਿ- ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਆਰੋ; ਮਾਤੰਗ ਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰ॥੩॥ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤ ਰਾਖੇ; ਚਰਨਕਮਲ ਅਧਾਰ॥ ਕਰ ਜੋਰਿ ਨਾਨਕੁ. ਸਰਨਿ ਆਇਓ; ਗ਼ੁਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਗ਼ੁਪਾਲ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ॥੪॥੧॥੧੨੯॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ਪੜਤਾਲ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੁਭ ਬਚਨ ਬੋਲਿ; ਗੁਨ ਅਮੋਲ॥ ਕਿੰ ਕਿਉਂ, ਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਬਿਕਾਰ ਬਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ- ਕਿੰ ਕਰੀ; ਬਿਕਾਰ॥ ਦੇਖੁ ਰੀ ਬੀਚਾਰ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਧਿਆਇ; ਮਹਲੁ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰੰਗ ਕਰਤੀ; ਮਹਾ ਕੇਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਪਨ ਰੀ. ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮਿਥਨੀ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਸਖੀ. ਕਾਇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਲੀ; ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੈ ਮੇਲ॥੧॥ ਸਰਬ ਰੀ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰੀ ਦਇਆਰੁ॥ ਕਾਂਏਂ; ਆਨ ਆਨ ਰੁਚੀਐ॥ ਖਚੀਐ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਸੰਗਿ; ਸੰਗਿ ਖਚੀਐ॥ ਜਉ ਸਾਧਸੰਗ ਪਾਏ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਧਿਆਏ॥ ਅਬ ਰਹੇ; ਜਮਹਿ ਮੇਲ॥੨॥੧॥੧੩੦॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੋਲਾ ਦਤ ਦਾਨ - ਕੰਚਨਾ ਬਹੁ; ਦਤ ਕਰਾ॥ ਭੂਮਿ ਦਾਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਾ॥ ਮਨ ਅਨਿਕ ਸੋਚ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤ॥ ਨਾਹੀ ਰੇ. ਨਾਮ ਤੁਲਿ; ਮਨ ਚਰਨਕਮਲ ਲਾਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਭਨੇ ਪੋਲਾ- ਚਾਰਿ ਬੇਦ; ਜਿਹਵ ਭਨੇ॥ ਦਸ ਅਸਟ ਖਸਟ; ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੇ॥ ਨਹੀ ਤੁਲਿ; ਗੋਬਿਦ ਨਾਮ ਧੁਨੇ॥ ਮਨ ਚਰਨਕਮਲ ਲਾਗੇ ॥੧॥ ਸੰਧਿ ਸੰਧਿਆ। ਸੋਚ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ। ਚਾਰ ਆਚਾਰ- ਬਰਤ ਸੰਧਿ; ਸੋਚ ਚਾਰ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਕੁੰਟਿ ਨਿਰਾਹਾਰ॥ ਪਾਕ ਰਸੋਈ। ਅ-ਪਰਸ- ਅਪਰਸ. ਕਰਤ ਪਾਕ ਸਾਰ॥ ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ; ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਕਰਤੇ; ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੁਲਿ. ਨ ਲਾਗੇ॥ ਰਾਮ ਦਇਆਰ; ਸੁਨਿ ਦੀਨ ਬੇਨਤੀ॥ ਮਿਸਟ ਮਿੱਠੇ- ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ. ਨੈਨ ਪੇਖਉ; ਜਨ ਨਾਨਕ, ਨਾਮ ਮਿਸਟ ਲਾਗੇ॥੨॥੨॥੧੩੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪਿ; ਰਮਤ ਰਾਮ ਸਹਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੨੩੦:- ਲਬ-ਧਿ- ਸੰਤਨ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗੇ. ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਤਿਆਗੇ; ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ, ਲਬਧਿ ਅਪਨੀ ਪਾਈ॥੧॥ ਸਰਬੱਤ੍ਰ- ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਅੰਧ, ਟੂਟੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧ; ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਠਾਕੁਰ. ਨਹ ਕੋਊ ਬੈਰਾਈ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਸੁਆਮੀ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ. ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਖ ਗਏ; ਸੰਤਨ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗਿ. ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਈ॥੨॥੩॥੧੩੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਮੁਖਹੁ ਬੋਲਿ; ਹਰਿ ਹਰੇ ਮਨਿ ਧਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਨ ਭਗਤਿ ਕਰਨ; ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ॥ ਪਰਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਨਿ ਆਦਤ, ਬਾਣੀ- ਸਰਨ ਪਰਨ ਸਾਧੂ; ਆਨ ਬਾਨਿ ਬਿਸਾਰੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤਿ, ਨੀਤ ਨੀਤਿ; ਪਾਵਨਾ ਮਹਿ. ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ॥ ਸੇਵਕ ਭੈ. ਦੂਰਿ ਕਰਨ; ਕਲਿਮਲ ਦੋਖ ਜਾਰੇ॥ ਕਹਤ ਮੁਕਤ ਸੁਨਤ ਮੁਕਤ; ਰਹਤ ਜਨਮ ਰਹਤੇ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਾਰ ਭੂਤ; ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ॥੨॥੪॥੧੩੩॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਂਗੁ- ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਮਾਗੁ ਸੰਤ; ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਕਾਮੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ; ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਸਦਾ ਗਾਇ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਰੇਨ ਬਾਂਛੁ;

ਦੈਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ, ਆਨਦਾ ਆਨੰਦ ਨਾਮ; ਜਮ ਕੀ. ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਤ੍ਰਾਸ, ਸਿਮਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਏਕ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ; ਸੰਸਾਰ ਸਗਲ ਤਾਪ ਹਰਨ॥ ਨਾਵ ਰੂਪ ਸਾਧਸੰਗ; ਨਾਨਕ ਪਾਰਗਰਾਮੀ॥੨॥੫॥੧੩੪॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਨ ਲਾਲ ਗਾਵਉ; ਗੁਰ ਦੇਖੇ॥ ਰਉ ਰਚੇ। ਪਗ ਪੋਲਾ- ਪੰਚਾ ਤੇ ਏਕੁ ਛੂਟਾ; ਜਉ. ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਗ ਰਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕੱਛੁ- ਦ੍ਰਿਸਟਉ ਕਛੁ. ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਇ. ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮੋਹਾ॥ ਏਕੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ. ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੋਹਾ॥੧॥ ਪਾਇਓ ਹੈ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ; ਸਗਲ ਆਸ ਪੂਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਅਨੰਦ ਭਏ; ਗੁਰਿ. ਬਿਖਮ ਗਾਰ੍ ਤੋਰੀ॥੨॥੬॥੧੩੫॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ਬਿਰਾਗੈ-ਗੀ- ਮਨਿ ਬਿਰਾਗੈਗੀ॥ ਖੋਜਤੀ ਦਰਸਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਤਨ ਸੇਵਿ ਕੈ; ਪ੍ਰਿਉ ਹੀਅਰੈ ਧਿਆਇਓ॥ਮਹ-ਲੁ- ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਪੇਖਿ ਕੈ; ਹਉ ਮਹਲੁ ਪਾਵਉਗੀ॥੧॥ ਕਰੀ ਕਾਮ ਹਾਥੀ ਸਭ ਔਗੁਣ। ਪਰਉ-ਗੀ- ਕਾਮ ਕਰੀ. ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਕੈ; ਹਉ ਸਰਣਿ ਪਰਉਗੀ॥ ਮਨਾ-ਵਉ-ਗੀ- ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਗਰਿ ਮਿਲੇ; ਹਉ. ਗੁਰ ਮਨਾਵਉਗੀ॥੨॥੭॥੧੩੬॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ॥ ਜਾਨਤੇ ਦਇਆਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤਰ ਪਿਤਰ ਪੋਲੇ- ਮਾਤਰ ਪਿਤਰ ਤਿਆਗਿ ਕੈ; ਮਨੁ. ਸੰਤਨ ਪਾਹਿ ਬੇਚਾਇਓ॥ ਜਾਤਿ ਜਨਮ ਕੁਲ ਖੋਈਐ; ਹਉ ਗਾਵਉ ਹਰਿ ਹਰੀ॥੧॥ ਲੋਕ ਕੁਟੰਬ ਤੇ ਟੂਟੀਐ; ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਤਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰੀ॥ ਗੁਰਿ. ਮੋਕਉ ਉਪਦੇਸਿਆ; ਨਾਨਕ ਸੇਵਿ ਏਕ ਹਰੀ॥੨॥੮॥੧੩੭॥ ਅੰਗ ੧੨੩੧:- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਲਾਲ ਲਾਲ. ਮੋਹਨ ਗੋਪਾਲ ਤੂ॥ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਾਖਾਣ ਜੰਤ; ਸਰਬ ਮੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤੂ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਹ ਦੂਰਿ; ਪੂਰਿ ਹਜੂਰਿ ਸੰਗੇ॥ ਸੁੰਦਰ ਰਸਾਲ ਤੂ॥੧॥ ਨਹ ਬਰਨ ਬਰਨ; ਨਹ ਕੁਲਹ ਕੁਲ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ਤੂ॥੨॥੯॥੧੩੮॥ ਸਾਰਗ ਮਃ ੫॥ ਕਰਤ ਕੇਲ ਬਿਖੈ ਮੇਲ; ਚੰਦ੍ਰ ਸੂਰ ਮੋਹੇ॥ ਦੁੰਦਰ ਦੁੰਦ ਝਗੜਾ ਮਚਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਨਉਪਰੀ ਪੌਂਟੇ, ਝਾਂਜਰਾਂ। ਅਨਿਗ ਅਨੇਕਾਂ। ਭਾਉ ਹਾਵ ਭਾਵ। ਝੁ-ਨੰਤਕਾਰ। ਅਨਿੱਗ- ਉਪਜਤਾ ਬਿਕਾਰ ਦੁੰਦਰ, ਨਉਪਰੀ ਝੁਨੰਤਕਾਰ ਸੁੰਦਰ; ਅਨਿਗ ਭਾਉ ਕਰਤ ਫਿਰਤ, ਬਿਨੁ ਗੋਪਾਲ ਧੋਹੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਹੋਹੇ ਧੱਕੇ ਪਾਣੀ ਦੇ- ਤੀਨਿ ਭਉਨੇ ਲਪਟਾਇ ਰਹੀ; ਕਾਚ ਕਰਮਿ. ਨ ਜਾਤ ਸਹੀ; ਉਨਮਤ ਅੰਧ. ਧੰਧ ਰਚਿਤ; ਜੈਸੇ ਮਹਾ ਸਾਗਰ ਹੋਹੇ॥੧॥ ਉਧ-ਰੇ- ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਦਾਸ. ਕਾਟਿ ਦੀਨੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ; ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਾ ਕੋ. ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਓਹੇ॥੨॥੧੦॥੧੩੯॥੩॥੧੩॥੧੫੫॥

ਨਾਵਾਂ- ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰੋ; ਕੋ ਨ ਸਹਾਈ॥ ਕਾਂ ਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ; ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ. ਭਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧਨੁ ਧਰਨੀ ਅਰੁ ਸੰਪਤਿ ਸਗਰੀ; ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਅਪਨਾਈ॥ ਤਨ ਛੂਟੈ. ਕਛੁ, ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ; ਕਹਾ ਤਾਹਿ ਲਪਟਾਈ॥੧॥ਦ-ਇਆਲ- ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖਭੰਜਨ; ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚਿ. ਨ ਬਢਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ. ਜਗਤ ਸਭ ਮਿਥਿਆ; ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਾਈ॥੨॥੧॥ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯॥ ਕਹਾ ਮਨ; ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ

ਲਪਟਾਹੀ॥ ਯਾ ਜਗ ਮੈ ਕੋਊ, ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵੈ; ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਂ ਕੋ ਤਨੁ ਧਨੁ. ਸੰਪਤਿ ਕਾਂ ਕੀ; ਕਾ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਹੀ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ. ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ; ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਹੀ॥੧॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ. ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਗਹੁ; ਮੁਕਤਿ ਹੋਹਿ. ਛਿਨ ਮਾਹੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ; ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ॥੨॥੨॥ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯॥ ਕਹਾ ਨਰ; ਅਪਨੋ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵੈ॥ ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸਿ ਰਚਿਓ; ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਹੈ ਸੁਪਨੋ; ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਲੋਭਾਵੈ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ. ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ; ਰਹਨੁ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ. ਸਾਚੋ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ; ਇਹ ਬਿਧਿ. ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੋਊ ਜਗ ਮੁਕਤਾ; ਰਾਮ ਭਜਨ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ॥੨॥੩॥ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯॥ ਮਨ ਕਰ; ਕਬਹੂ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ॥

ਅੰਗ ੧੨੩੨:- ਬਿਖਿਆਸਕਤਿ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਚ ਖੱਚਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਬਿਖਿਆਸਕਤਿ ਰਹਿਓ, ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ; ਕੀਨੋ ਅਪਨੋ ਭਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ. ਸੁਨਿਓ ਨਹਿ ਕਾਨਨਿ; ਪਰ ਦਾਰਾ ਲਪਟਾਇਓ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਾਰਨਿ ਬਹੁ ਧਾਵਤ; ਸਮਝਿਓ ਨਹ. ਸਮਝਾਇਓ॥੧॥ ਕਹਾ ਕਹਉ. ਮੈ ਅਪੁਨੀ ਕਰਨੀ; ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ॥ ਕਹਿ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਅਉਗਨ ਮੋ ਮੈ; ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ. ਸਰਨਾਇਓ॥੨॥੪॥੩॥੧੩॥੧੩੯॥੪॥੧੫੯॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥ਜੱਗਦੀਸ- ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ; ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਪਿਆਸ ਪਿਆਸੀ ਕਾਮਨਿ; ਦੇਖਉ ਰੈਨਿ ਸਬਾਈ॥ ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ॥੧॥ ਗਣਤ ਸਰੀਰਿ ਪੀਰ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਂਈ॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਈ॥੨॥ ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵਹੁ. ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ॥ ਬਿਸਮ ਭਏ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਨੋਹਰ; ਨਿਰਭਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ॥੩॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਨਿਹਚਲ; ਘਟੈ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ਬੂੱਝ ਬੁਝਾਈ- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸਭੁ ਕੋਈ ਨਿਰਧਨੁ ;ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੪॥ ਸੱਜਨੀ। ਬਿਖੁ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਭਏ ਸੁਨਿ ਸਜਨੀ; ਦੂਤ ਮੁਏ. ਬਿਖੁ ਖਾਈ॥ ਜਬ ਕੀ ਉਪਜੀ. ਤਬ ਕੀ ਤੈਸੀ; ਰੰਗੁਲ ਭਈ ਮਨਿ ਭਾਈ॥੫॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸਦਾ ਲਿਵ ਹਰਿ ਸਿਉ; ਜੀਵਾਂ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਤਾ ਬੈਰਾਗੀ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ॥੬॥ ਸੁਧ ਰਸ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਤੁ ਗੁਸਾਂਈਂ॥ ਤਹ ਹੀ ਮਨੁ. ਜਹ ਹੀ ਤੈ ਰਾਖਿਆ; ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ॥੭॥ਰੱਤੇ- ਸਨਕ ਸਨਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ; ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਘਰੀ ਨ ਜੀਵਾਂ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ

ਵਡਾਈ॥੮॥੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਕਿਉ ਧੀਰੈ. ਮਨੁ ਮੇਰਾ॥ ਕੋਟਿ ਕਲਪ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨ; ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਨਿਬੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਉਰੰਗੀ ਨਵੀਨ ਰੰਗ- ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ, ਜਲੇ ਹਉ ਮਮਤਾ; ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਦਾ ਨਉਰੰਗੀ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਅਨਭਉ ਬਿਸਰਿ ਗਏ. ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਚਿਆ; ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸੰਗੀ॥੧॥ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ. ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਇਆ; ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ. ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ; ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਏ ਬਡਭਾਗੀ॥੨॥ ਅ-ਭਰਤ ਖ਼ਾਲੀ ਰਿਦੇ- ਅਭਰਤ ਸਿੰਚਿ. ਭਏ ਸੁਭਰ ਸਰ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੁ ਨਿਹਾਲਾ॥

ਅੰਗ ੧੨੩੩:- ਰਤਿ ਪੋਲਾ,ਰੱਤੇ- ਮਨ ਰਤਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲ; ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਲਾ॥੩॥ ਮੋਹਨਿ. ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੋਰਾ; ਬਡੈਭਾਗ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰਿ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ; ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਨਰਾਗੀ॥੪॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਰਤਨਾਗਰ; ਅਵਰ ਨਹੀ ਅਨ ਪੂਜਾ॥ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਭਰਮ ਭਉ ਭੰਜਨੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਦੂਜਾ॥੫॥ ਮਨੂਆ ਮਾਰਿ ਨਿਰਮਲ ਪਦੁ ਚੀਨਿਆ; ਹਰਿ ਰਸ ਰਤੇ ਅਧਿਕਾਈ॥ ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾਂ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥੬॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ; ਗੁਰਮਤਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ॥ ਸੁਭਰ ਭਰੇ. ਨਾਹੀ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ; ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੭॥ ਅ-ਕਥਉ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਕਥਉ ਕਥੀਐ; ਕਹਉ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹਮਾਰੇ; ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਈ॥੮॥੨॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਕੋਈ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦਿ ਭਉ ਭੰਜਨੁ, ਜਮਕਾਲ ਨਿਖੰਜਨੁ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥੧॥ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਭੋਜਨੁ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਪੈਨ੍ਣੁ ਭਗਤਿ ਬਡਾਈ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ. ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਨਿ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥੨॥ ਅਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਮਨਮੁਖ ਬੁਧਿ ਕਾਚੀ. ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ; ਅਕਥੁ ਨ ਕਥੈ ਕਹਾਨੀ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲੁ. ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਚੀ ਬਾਨੀ॥੩॥ ਮਨ ਕੇ ਤਰੰਗ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ; ਰਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਸਦ ਅਪੁਨੇ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੪॥ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਤਾ ਮੁਕਤੋ ਹੋਵੈ; ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ॥ ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ. ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਨਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ॥੫॥ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ; ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥੬॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਰਹੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ; ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ॥ ਦੁਬਿਧਾ. ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ,

ਜਗਿ ਝੂਠੀ; ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਨ ਪਛਾਣੇ॥੭॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ. ਅਕਥੁ ਕਥੀਐ; ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਬਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ॥੮॥੧॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਮੀਠਾ॥ ਅੰਗ ੧੨੩੪:- ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਭਉ ਭੰਜਨ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਡੀਠਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨ; ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ਬੁੱਝਾਇਆ- ਹਰਿ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ ਦੂਜਾ; ਸਤਿਗੁਰਿ. ਏਕੁ ਬੁਝਾਇਆ॥੧॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਨ ਘਟਿ ਵਸਿਆ; ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੇ; ਰਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥੨॥ ਰਸਨਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੀ; ਲਾਲ ਭਈ ਰੰਗੁ ਲਾਈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਜਾਣਿਆ; ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਸਾਂਤਿ ਆਈ॥੩॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਮੋਨੀ ਸਭਿ ਥਾਕੇ; ਭ੍ਰਮਿ ਭੇਖ ਥਕੇ ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥੪॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਨਿਵਾਰਿ. ਸਚਿ ਰਾਤੇ; ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਜਿਨਿ. ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥੫॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ; ਮਨਿ ਸਾਚੈ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥੬॥ ਏਕਸ ਮਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤੋ ਵਰਤੈ; ਵਿਰਲਾ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥੭॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਸੋਈ ਜਨੁ ਬੂਝੈ; ਹੋਰੁ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ; ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੮॥੨॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਣੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਬਉਰਾਨਿਆ॥੧॥ ਨ੍ਹਾਵੈ- ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਾਵੈ. ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਫਿਰਿ ਮੈਲਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਮੈਲਾ; ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਪਤਿ ਖੋਈ॥੨॥ ਕਿਆ ਦ੍ਰਿੜਾਂ ਕਿਆ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਤਿਆਗੀ; ਮੈ ਤਾ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ॥ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਨਾਮੋ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥੩॥ ਸਚਾ ਸਚੁ ਦਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ; ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਨਾਇ ਲਾਏ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥੪॥ ਦੇਖਿ ਬਿਸਮਾਦੁ. ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਚੇਤੇ; ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ॥੫॥ ਜਿਨ੍ ਦਰੁ ਸੂਝੈ. ਸੇ ਕਦੇ ਨ ਵਿਗਾੜਹਿ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਹਿ; ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ॥੬॥ ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ; ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਅਧਾਰਾ॥ ਅੰਗ ੧੨੩੫:- ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ; ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ॥੭॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਜਨ ਥਾਇ ਪਏ ਹੈ; ਜਿਨ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵੈ ਲੇਖੈ॥੮॥੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਸਾਈਂ; ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰੋ ਡੀਠਾ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਉਪਾਇ ਸਮਾਵਨ; ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਬੀਠਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਰਾਜ ਭਏ ਰੰਕਾ; ਉਨਿ ਝੂਠੇ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਓ॥ ਹਮਰਾ ਰਾਜਨੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ; ਤਾ ਕੋ ਸਗਲ ਘਟਾ ਜਸੁ ਗਾਇਓ॥੧॥ ਜੇਤ ਜਿੰਨੀ। ਪਾਹੂਚਾ ਪਹੁੰਚ- ਉਪਮਾ ਸੁਨਹੁ. ਰਾਜਨ ਕੀ ਸੰਤਹੁ; ਕਹਤ ਜੇਤ ਪਾਹੂਚਾ॥ ਬੇਸੁਮਾਰ ਵਡ ਸਾਹ ਦਾਤਾਰਾ; ਊਚੇ ਹੀ ਤੇ ਊਚਾ॥੨॥ ਪਵਨਿ ਪਰੋਇਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ; ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਸੰਗੇ॥ ਨੀਰੁ ਧਰਣਿ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਏਕਤ; ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਸੰਗੇ॥੩॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਥਾ ਰਾਜਨ ਕੀ ਚਾਲੈ; ਘਰਿ ਘਰਿ ਤੁਝਹਿ ਉਮਾਹਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਪਾਛੈ ਕਰਿਆ; ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਾ॥੪॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ. ਸੁ ਆਪੇ ਕਰਣਾ; ਮਸਲਤਿ ਕਾਹੂ ਦੀਨ੍ਹੀ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਰਹ ਦਿਖਾਏ; ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ ਚੀਨ੍ਹੀ॥੫॥ ਭਗਤਾਂ- ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ; ਦੀਨੀ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ॥ ਅਵੱਗਿਆ- ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ. ਕਰੀ ਅਵਗਿਆ ਜਨ ਕੀ; ਤੇ. ਤੈਂ ਦੀਏ ਰੁੜ੍ਹਾਈ॥੬॥ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰਿ; ਤਿਨ ਕੇ ਅਵਗਨ ਸਭਿ ਪਰਹਰਿਆ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਦੇਖਿ. ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ; ਤਿਨ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ॥੭॥ ਹਮ ਨਾਨ੍ਹੇ ਨੀਚ. ਤੁਮ੍ਹੇ ਬਡ ਸਾਹਿਬ; ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਣ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਦਰਸ ਦੇਖੇ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥੮॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੬ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ; ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਕਥਾ॥ ਅੱਚਰਜ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਚਰਜ ਸਭਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਗੁਨ ਗਾਇ ਅਪਾਰ॥ ਮਨ ਭੀਤਰਿ; ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ; ਅਗਿਆਨ ਬਿਨਾਸੁ॥੧॥ ਮਿਤਿ ਨਾਹੀ ਜਾ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਸੋਭਾ ਤਾ ਕੀ; ਅਪਰ ਅਪਾਰ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਜਾ ਕੇ; ਗਨੇ ਨ ਜਾਹਿ॥ ਸੋਗ ਹਰਖ; ਦੁਹਹੂ ਮਹਿ ਨਾਹਿ॥੨॥ ਅਨਿਕ ਬ੍ਰਹਮੇ; ਜਾ ਕੇ ਬੇਦ ਧੁਨਿ ਕਰਹਿ॥ ਅਨਿਕ ਮਹੇਸ; ਬੈਸਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਹਿ॥

ਅੰਗ ੧੨੩੬:- ਅਨਿਕ ਪੁਰਖ; ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ॥ ਅਨਿਕ ਇੰਦ੍ਰ; ਊਭੇ ਦਰਬਾਰ॥੩॥ ਅਨਿਕ ਪਵਨ ਪਾਵਕ; ਅਰੁ ਨੀਰ॥ ਦੱਧਿ- ਅਨਿਕ ਰਤਨ; ਸਾਗਰ ਦਧਿ ਖੀਰ॥ ਨਖਿਆਤਿ ਤਾਰੇ- ਅਨਿਕ ਸੂਰ; ਸਸੀਅਰ ਨਖਿਆਤਿ॥ ਅਨਿਕ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ; ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ॥੪॥ ਬਸੁੱਧਾ ਧੌਲਾ- ਅਨਿਕ ਬਸੁਧਾ; ਅਨਿਕ ਕਾਮਧੇਨ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਰਜਾਤ; ਅਨਿਕ ਮੁਖਿ ਬੇਨ॥ ਅਨਿਕ ਅਕਾਸ; ਅਨਿਕ ਪਾਤਾਲ॥ ਅਨਿਕ ਮੁਖੀ ਜਪੀਐ ਗੋਪਾਲ॥੫॥ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ- ਅਨਿਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ; ਹੋਵਤ ਬਖਿਆਨ॥ ਅਨਿਕ ਸਰੋਤੇ; ਸੁਨਹਿ ਨਿਧਾਨ॥ ਸਰਬ ਜੀਅ; ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ॥੬॥ ਅਨਿਕ ਧਰਮ; ਅਨਿਕ ਕੁਮੇਰ॥ ਅਨਿਕ ਬਰਨ; ਅਨਿਕ ਕਨਿਕ ਸੁਮੇਰ॥ ਅਨਿਕ ਸੇਖ; ਨਵਤਨ ਨਾਮੁ ਲੇਹਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ

ਅੰਤੁ ਨ. ਤੇਹਿ॥੭॥ ਅਨਿਕ ਪੁਰੀਆ; ਅਨਿਕ ਤਹ ਖੰਡ॥ ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ ਅਨਿਕ ਬਨਾ; ਅਨਿਕ ਫਲ ਮੂਲ॥ ਆਪਹਿ ਸੂਖਮ; ਆਪਹਿ ਅਸਥੂਲ॥੮॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਾਦਿ; ਦਿਨਸ ਅਰੁ ਰਾਤਿ॥ ਉਤਪਾਤਿ ਉਤਪਤੀ- ਅਨਿਕ ਪਰਲਉ; ਅਨਿਕ ਉਤਪਾਤਿ॥ ਅਨਿਕ ਜੀਅ; ਜਾ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਾਹਿ॥ ਰਮਤ ਰਾਮ; ਪੂਰਨ ਸ੍ਰਬ ਠਾਂਇ॥੯॥ ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਜਾ ਕੀ; ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਅਨਿਕ ਕਲਾ; ਖੇਲੈ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਅਨਿਕ ਧੁਨਿਤ; ਲਲਿਤ ਸੰਗੀਤ॥ ਅਨਿਕ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਹ ਚੀਤ॥੧੦॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਭਗਤ; ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਰੰਗਿ॥ ਅਨਿਕ ਅਨਾਹਦ; ਆਨੰਦ ਝੁਨਕਾਰ॥ ਉਆ ਰਸ ਕਾ; ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ॥੧੧॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ॥ ਊਚ ਤੇ ਊਚ; ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਬਾਨੁ॥ ਅਪੁਨਾ ਕੀਆ; ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ॥ ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਨਾਨਕ; ਤੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥੧੨॥੧॥੨॥੨॥੩॥੭॥

ਸਾਰਗ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਨ-ਭੈ- ਸਭ ਦੇਖੀਐ; ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਅਲਿ-ਪਾਤਾ ਨਿਰਲੇਪ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਲਿਪਾਤਾ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨੁ. ਕਰਿ ਬਿਸਥੀਰਨੁ; ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਰਚਨੁ ਕੀਆ॥ ਹਭਿ ਰਸ ਮਾਣੇ. ਭੋਗ ਘਟਾਣੇ; ਆਨ ਨ ਬੀਆ ਕੋ ਥੀਆ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਇਕ ਰੰਗੀ ਠਾਕੁਰੁ; ਸੰਤਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ॥ ਅਨ-ਭੈ- ਨਾਨਕ ਦਰਸਿ ਲੀਨਾ. ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ; ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ॥੧॥ ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ; ਕਵਨ ਬਡਾਈ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ; ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ॥ ਪੂਰਨ ਮਨਮੋਹਨ ਘਟ ਘਟ ਸੋਹਨ; ਜਬ ਖਿੰਚੈ ਤਬ ਛਾਈ॥

ਅੰਗ ੧੨੩੭:- ਸਾਧਹੁ ਪੋਲਾ। ਮੁਹਤ-ਕ। ਬੇਲਾ ਪੋਲਾ - ਕਿਉ ਨ ਅਰਾਧਹੁ, ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਸਾਧਹੁ; ਘਰੀ ਮੁਹਤਕ ਬੇਲਾ ਆਈ॥ ਅਰਥੁ ਦਰਬੁ ਸਭੁ. ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੀਸੈ; ਸੰਗਿ ਨ ਕਛਹੂ ਜਾਈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਹੁ; ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਡਾਈ॥੨॥ ਪੂਛਉ ਸੰਤ; ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕੈਸਾ॥ ਹੀਉ ਅਰਾਪਉਂ; ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ॥ ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ. ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਕੈਸਾ; ਕਹ ਮੋਹਨ ਪਰਵੇਸਾ॥ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੁਖਦਾਈ. ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਈ; ਥਾਨ ਥਾਨੰਤਰ ਦੇਸਾ॥ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ. ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੁਗਤਾ; ਕਹਿ ਨ ਸਕਉ ਹਰਿ ਜੈਸਾ॥ ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ. ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ; ਪੂਛੈ ਦੀਨੁ. ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕੈਸਾ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਆਇਆ॥ ਧੰਨਿ ਸੁ ਰਿਦਾ; ਜਿਹ ਚਰਨ ਬਸਾਇਆ॥ ਚਰਨ ਬਸਾਇਆ. ਸੰਤਸੰਗਾਇਆ; ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਉਲਾਸੁ; ਪ੍ਰਭੁ ਲੋੜੀਦਾ ਪਾਇਆ॥ ਦੁਖੁ ਨਾਠਾ. ਸੁਖੁ ਘਰ ਮਹਿ ਵੂਠਾ; ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸਹਜਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੈ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਆਇਆ॥੪॥੧॥

ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ. ਮਹਲਾ ੪; ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨॥ ਨਿਵਲੁ ਜੰਦਰਾ,ਛੱਤਿ- ਗੁਰੁ ਕੁੰਜੀ ਪਾਹੂ, ਨਿਵਲੁ; ਮਨੁ ਕੋਠਾ, ਤਨੁ ਛਤਿ॥ ਉੱਘੜੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਮਨ ਕਾ ਤਾਕੁ, ਨ ਉਘੜੈ; ਅਵਰ ਨ ਕੁੰਜੀ ਹਥਿ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨ ਭੀਜੈ; ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦਿ॥ ਨ ਭੀਜੈ; ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ; ਸੋਗੀ ਕੀਤੈ ਰੋਜਿ॥ ਨ ਭੀਜੈ; ਰੂਪੀਂ ਮਾਲੀਂ ਰੰਗਿ॥ ਨ ਭੀਜੈ; ਤੀਰਥਿ ਭਵਿਐ ਨੰਗਿ॥ ਨ ਭੀਜੈ; ਦਾਤੀਂ ਕੀਤੈ ਪੁੰਨਿ॥ ਸੁੰਨਿ ਉਜਾੜ, ਪਾਲ਼ੇ 'ਚ ਸ੍ਰੀਰ ਨੂੰ ਸੁੰਨ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ, ਭੀਜੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਭੀਜੈ 'ਤੇ। ਭੀਜੈ- ਨ ਭੀਜੈ; ਬਾਹਰਿ ਬੈਠਿਆ ਸੁੰਨਿ॥॥ ਨ ਭੀਜੈ; ਭੇੜਿ ਮਰਹਿ ਭਿੜਿ ਸੂਰ॥ ਨ ਭੀਜੈ; ਕੇਤੇ ਹੋਵਹਿ ਧੂੜ॥ ਲੇਖਾ ਲਿਖੀਐ; ਮਨ ਕੈ ਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਭੀਜੈ; ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੨॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਵ ਛਿਅ ਖਟ ਕਾ. ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੈ; ਭਾਰ ਅਠਾਰ॥ ਤਿਨਿ ਭੀ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੋਹਿ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ; ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ॥ ਨਾਭਿ ਵਸਤ ਬ੍ਰਹਮੈ; ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ; ਨਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨਾ; ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਆਪਿ ਸਿਰਜਿਅਨੁ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ; ਜਿਨ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ; ਸਭ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੨੩੮:- ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਨਾਨਕਾ; ਆਪੇ ਰਖੈ ਵੇਕ॥ ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜਾਂ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ॥ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਵੇਖੈ ਧੰਧੈ ਲਾਇ॥ ਕਿਸੈ ਥੋੜਾ ਕਿਸੈ ਅਗਲਾ; ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਆਵਹਿ ਨੰਗੇ ਜਾਹਿ ਨੰਗੇ; ਵਿਚੇ ਕਰਹਿ ਵਿਥਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੀਐ; ਅਗੈ ਕਾਈ ਕਾਰ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਨਸਿ ਪਦਾਰਥ- ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ. ਜੀਆਂ ਕਉ ਭੇਜੈ; ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ. ਲੈ ਜਾਵੈ॥ ਆਪੇ ਥਾਪਿ. ਉਥਾਪੈ ਆਪੇ; ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰਾਵੈ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਫਿਰਹਿ ਅਉਧੂਤੀ; ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵੈ॥ ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ. ਲੇਖੈ ਚਲਣੁ; ਕਾਇਤੁ ਕੀਚਹਿ ਦਾਵੇ॥ ਮੂਲੁ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਏਹੋ; ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥ ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ. ਹੋਇ ਤਪਾਵਸੁ; ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਰਚਾਇਓਨੁ; ਗੁਣ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਦ ਉਚਰੈ; ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਸਕਤਿ ਗਈ. ਭ੍ਰਮੁ ਕਟਿਆ; ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇਆ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ; ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨॥ ਸਾਹ ਚਲੇ ਵਣਜਾਰਿਆ; ਲਿਖਿਆ ਦੇਵੈ ਨਾਲਿ॥ ਲਿਖੇ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ; ਲਈਐ ਵਸਤੁ ਸਮ੍ਾਲਿ॥ ਬੱਧਾ- ਵਸਤੁ ਲਈ ਵਣਜਾਰਈ; ਵਖਰੁ ਬਧਾ ਪਾਇ॥ ਕੇਈ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੇ; ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ॥ ਥੋੜਾ. ਕਿਨੈ ਨ ਮੰਗਿਓ; ਕਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਨਦਰਿ ਤਿਨਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ; ਜਿ ਸਾਬਤੁ ਲਾਏ ਰਾਸਿ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਵਿਛੁੜੇ; ਵਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ॥ ਜੀਵਿ ਜੀਵਿ ਮੁਏ; ਮੁਏ ਜੀਵੇ॥ ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬਾਪ. ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬੇਟੇ; ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੂਏ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ. ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ; ਕਿਆ ਜਾਤੀ. ਕਿਆ ਹੁਣਿ ਹੂਏ॥ ਸਭੁ ਕਰਣਾ ਕਿਰਤੁ ਕਰਿ ਲਿਖੀਐ; ਕਰਿ ਕਰਿ

ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰੇ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਮਰੀਐ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ; ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਹੈ; ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ॥ ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ; ਕੂੜੋ ਆਲਾਇਆ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰੁ ਮੋਹੁ ਹੇਤੁ ਹੈ; ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਭਰਮਹਿ ਭਰਮਾਇਆ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨॥ਰੱਤੇ- ਜਿਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ; ਤੇ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਹਿ॥ਪਰ-ਸਾਦਿ- ਨਾਨਕ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨੈ ਮਾਹਿ; ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ॥ ਤਿਨ੍ਹੀ ਪੀਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ; ਅੰਗ ੧੨੩੯:- ਜਿਨ੍ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਆਦਿ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਕਰੇ ਸੋਇ ਸਾਲਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ; ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ ਨਾਹਿ॥ ਕਰਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ॥ ਦਾਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਸਦੀਵ ਹੈ; ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰੁ॥ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥ਉੱਚਰਾਂ- ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਉਚਰਾਂ; ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਂਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ॥ਵੱਸਿ- ਮਤਿ ਪੰਖੇਰੂ ਵਸਿ ਹੋਇ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਧਿਆਈਂ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ; ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕੈਸਾ ਬੋਲਣਾ; ਜਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ਪਰ-ਵਾਣੁ- ਚੀਰੀ ਜਾ ਕੀ ਨਾ ਫਿਰੈ; ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਚੀਰੀ ਜਿਸ ਕੀ ਚਲਣਾ; ਮੀਰ ਮਲਕ ਸਲਾਰ॥ ਸਾਂਈਂ- ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ॥ ਜਿਨ੍ਹਾ ਚੀਰੀ ਚਲਣਾ; ਹਥਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਕਰਲੈ ਰਸਤੇ- ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ਹੋਇ; ਉਠੀ ਕਰਲੈ ਪਾਹਿ॥ ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿਆ; ਤੇਹਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਹਿ॥ਘੱਲੇ,ਸੱਦੇ- ਘਲੇ ਆਵਹਿ ਨਾਨਕਾ; ਸਦੇ ਉਠੀ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੨॥ ਸਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਕਉ ਬਖਸੀਐ; ਸੇਈ ਪੋਤੇਦਾਰ॥ ਕੁੰਜੀ ਜਿਨ ਕਉ ਦਿਤੀਆ; ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਿਲੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਜਹ ਭੰਡਾਰੀ ਹੂ ਗੁਣ ਨਿਕਲਹਿ; ਤੇ ਕੀਅਹਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਨਦਰਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ; ਨਾਮੁ ਜਿਨ੍ਹਾ ਨੀਸਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲਾ; ਸੁਣਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ; ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਕੋਈ॥ ਬਹ-ਦਿਆ- ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ. ਨ ਵਿਸਰੈ; ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਭਗਤਾ ਕਉ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਹੈ; ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੋਈ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਾਨਕ ਤੁਲੀਅਹਿ ਤੋਲ; ਜੇ ਜੀਉ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ॥ ਇਕਸੁ ਨ ਪੁਜਹਿ ਬੋਲ; ਜੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਮਿਲੈ॥ ਵਡਾ ਆਖਣੁ; ਭਾਰਾ ਤੋਲੁ॥ ਹੋਰ ਹਉਲੀ ਮਤੀ; ਹਉਲੇ ਬੋਲ॥ ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ; ਪਰਬਤ ਭਾਰੁ॥ ਕਿਉ ਕੰਡੈ ਤੋਲੈ ਸੁਨਿਆਰੁ॥ ਮੱਸਾ। ਰੱਤਕ- ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ; ਰਤਕ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਪੁਛਿਆ ਦੇਇ ਪੁਜਾਇ॥ ਮੂਰਖ ਅੰਧਿਆ; ਅੰਧੀ ਧਾਤੁ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ; ਕਹਾਇਨਿ ਆਪੁ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ; ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ॥ ਇਕਿ ਆਖਿ ਆਖਹਿ, ਸਬਦੁ ਭਾਖਹਿ; ਅਰਧ ਉਰਧ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਜੇ ਕਿਹੁ ਹੋਇ. ਤ ਕਿਹੁ ਦਿਸੈ; ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ॥ ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ; ਘਟ ਅਉਘਟ, ਘਟ ਥਾਪਿ॥ ਅੰਗ ੧੨੪੦:- ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਨਾਨਕਾ; ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੈ ਆਖਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ; ਨਾਮੇ ਸਾਂਤਿ ਆਈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ; ਸਭ ਦੁਖ ਗਵਾਈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਨਾਉ ਊਪਜੈ; ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸਭ ਜਾਤਿ ਪਤਿ; ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੂਠਿ ਨ ਰਾਗੀਂ; ਜੂਠਿ ਨ ਵੇਦੀਂ॥ ਜੂਠਿ ਨ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ॥ ਅਪਣੀ ਨਾਈ ਮਹਿਮਾ ਕਰਵਾ ਕੇ। ਅੰਨੀ ਦੇ ਨਨੇ ਨੂੰ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਜੂਠਿ ਨ ਅੰਨੀ; ਜੂਠਿ ਨ ਨਾਈ॥ ਥਾਂਈਂ- ਜੂਠਿ ਨ ਮੀਹੁ ਵਰ੍ਹਿਐ ਸਭ ਥਾਈ॥ ਜੂਠਿ ਨ ਧਰਤੀ; ਜੂਠਿ ਨ ਪਾਣੀ॥ ਜੂਠਿ ਨ ਪਉਣੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ; ਨਿਗੁਰਿਆ. ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਮੁਹਿ ਫੇਰਿਐ; ਮੁਹੁ ਜੂਠਾ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਚੁਲੀ ਚੁਲੀਆਂ ਪੋਲੇ। ਸੁੱਚੀਆਂ- ਨਾਨਕ. ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ; ਜੇ ਭਰਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥ ਸੁਰਤੇ ਚੁਲੀ ਗਿਆਨ ਕੀ; ਜੋਗੀ ਕਾ ਜਤੁ ਹੋਇ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਕੀ; ਗਿਰਹੀ ਕਾ ਸਤੁ ਦਾਨੁ॥ ਰਾਜੇ ਚੁਲੀ ਨਿਆਵ ਕੀ; ਪੜਿਆ ਸਚੁ ਧਿਆਨੁ॥ ਪਾਣੀ ਚਿਤੁ ਨ ਧੋਪਈ; ਮੁਖਿ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ॥ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕਾ; ਫਿਰਿ ਪਾਣੀ ਸਭੁ ਖਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੈ; ਰਿਧਿ ਪਿਛੈ ਆਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਨਉ ਨਿਧਿ ਮਿਲੈ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਇ; ਕਵਲਾ ਚਰਨ ਧਿਆਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ; ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਈਐ; ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੭॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮਣੁ. ਦੁਖਿ ਮਰਣੁ; ਦੁਖਿ ਵਰਤਣੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਅਗੈ ਆਖੀਐ; ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ॥ ਕੀਆਂ। ਪੰਡਾਂ। ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ- ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾ ਖੁਲ੍ਹੀਆ; ਸੁਖੁ. ਨ ਨਿਕਲਿਓ ਕੋਇ॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਜਲਾਇਆ; ਦੁਖੀਆ ਚਲਿਆ ਰੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤੀ ਰਤਿਆ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ॥ ਅੱਗੀਂ- ਦੁਖ ਕੀਆ ਅਗੀ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਭੀ ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੁਨੀਆ ਮਾਇਆ।ਭਸੁ ਪੋਲਾ। ਰੰਗ ਅਨੰਦ- ਨਾਨਕ. ਦੁਨੀਆ ਭਸੁ ਰੰਗੁ; ਭਸੂ ਹੂ ਭਸੁ ਖੇਹ॥ ਭਸੋ ਭਸੁ ਕਮਾਵਣੀ; ਭੀ ਭਸੁ ਭਰੀਐ ਦੇਹ॥ ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਕਢੀਐ; ਭਸੂ ਭਰਿਆ ਜਾਇ॥ ਅਗੈ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ; ਹੋਰ ਦਸੂਣੀ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੋ; ਜਮੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਆਨ੍ਹੇਰੁ ਗਵਾਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਆਪੁ ਬੁਝੀਐ; ਲਾਹਾ ਨਾਉ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਪਾਪ ਕਟੀਅਹਿ; ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ. ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਨਾਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਘਰਿ ਨਾਰਾਇਣੁ; ਸਭਾ ਨਾਲਿ॥ ਅੰਗ ੧੨੪੧:- ਪੂਜ ਕਰੇ; ਰਖੈ ਨਾਵਾਲਿ॥ ਕੁੰਗੂ ਚੰਨਣੁ ਫੁਲ ਚੜਾਏ॥ ਪੈਰੀ ਪੈ ਪੈ; ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਏ॥ ਮਾਣੂਆ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ; ਪੈਨ੍ਹੈ ਖਾਇ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ; ਅੰਧ ਸਜਾਇ॥ ਭੁਖਿਆ ਦੇਇ ਨ ਮਰਦਿਆ ਰਖੈ॥ ਸੱਥੈ- ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ; ਅੰਧੀ ਸਥੈ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੧॥ਸੱਭੇ- ਸਭੇ ਸੁਰਤੀ. ਜੋਗ ਸਭਿ; ਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ॥ਤਪ ਪੋਲਾ- ਸਭੇ ਕਰਣੇ. ਤਪ ਸਭਿ; ਸਭੇ ਗੀਤ ਗਿਆਨ॥ ਸਭੇ ਬੁਧੀ. ਸੁਧਿ ਸਭਿ; ਸਭਿ ਤੀਰਥ. ਸਭਿ ਥਾਨ॥ ਸਭਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ. ਅਮਰ ਸਭਿ; ਸਭਿ ਖੁਸੀਆ. ਸਭਿ ਖਾਨ॥ ਸਭੇ ਮਾਣਸ. ਦੇਵ ਸਭਿ; ਸਭੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ॥ ਸਭੇ ਪੁਰੀਆ. ਖੰਡ ਸਭਿ; ਸਭੇ ਜੀਅ ਜਹਾਨ॥ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਆਪਣੈ; ਕਰਮੀ ਵਹੈ ਕਲਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ; ਸਚੁ ਸਭਾ ਦੀਬਾਨੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਹੋਈ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਪਤਿ ਪਾਈਐ; ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਸੋਈ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਭਵਜਲੁ ਲੰਘੀਐ; ਫਿਰਿ. ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾ; ਨਾਮੇ ਸਭ ਲੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ; ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਸਿਰਿ ਕਰੇ; ਇਕ ਪੈਰਿ ਧਿਆਏ॥ ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ. ਮਨਿ ਜਪੁ ਕਰੇ; ਸਿਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਲੈ ਦੇਇ॥ ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ ਓਹੁ ਟਿਕ ਟਿਕੈ; ਕਿਸ ਨੋ ਜੋਰੁ ਕਰੇਇ॥ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ; ਕਿਸ ਨੋ ਕਰਤਾ ਦੇਇ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਹਾਏ ਆਪਣੈ; ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਹੈ ਹੈ ਆਖਾਂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ; ਕੋਟੀ ਹੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥ ਆਖੂੰ ਆਖਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਕਹਣਿ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ॥ ਨਾ ਹਉ ਥਕਾਂ. ਨ ਠਾਕੀਆ; ਏਵਡ ਰਖਹਿ ਜੋਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਚਸਿਅਹੁ ਚੁਖ ਬਿੰਦ; ਉਪਰਿ ਆਖਣੁ ਦੋਸੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਕੁਲੁ ਉਧਰੈ; ਸਭੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੈ; ਜਿਨ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇਆ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਸੁਣਿ ਉਧਰੇ; ਜਿਨ ਰਸਨ ਰਸਾਇਆ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਦੁਖ ਭੁਖ ਗਈ; ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਸਾਲਾਹਿਆ; ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ਸੱਭੇ- ਸਭੇ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਦਿਹ; ਸਭਿ ਥਿਤੀ ਸਭਿ ਵਾਰ॥ ਸਭੇ ਰੁਤੀ ਮਾਹ ਸਭਿ; ਸਭਿ ਧਰਤੀਂ ਸਭਿ ਭਾਰ॥ ਸਭੇ ਪਾਣੀ ਪਉਣ ਸਭਿ; ਸਭਿ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ॥ ਸਭੇ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡ ਸਭਿ; ਸਭਿ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ॥ ਕੇੱਤੜਾ- ਹੁਕਮੁ. ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤੜਾ; ਕਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ਕਾਰ॥ ਆਖਹਿ ਥਕਹਿ ਆਖਿ ਆਖਿ; ਕਰਿ ਸਿਫਤੀਂ ਵੀਚਾਰ॥ ਤ੍ਰਿਣੁ ਨ ਪਾਇਓ ਬਪੁੜੀ; ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਗਵਾਰ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਅਖੀ ਪਰਣੈ ਜੇ ਫਿਰਾਂ; ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ॥ ਪੁਛਾ ਅੰਗ ੧੨੪੨:- ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਿਤਾਂ; ਪੁਛਾ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ॥ ਪੁਛਾ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣਸਾਂ; ਜੋਧ ਕਰਹਿ ਅਵਤਾਰ॥ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਸਭਿ ਸੁਣੀ; ਜਾਇ ਦੇਖਾਂ ਦਰਬਾਰੁ॥ ਅਗੈ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ; ਨਿਰਭਉ ਭੈ ਵਿਣੁ ਸਾਰੁ॥ ਕੱਚੀ। ਮੱਤੀ। ਕੱਚੁ। ਪਿਚੁ ਪੋਲਾ- ਹੋਰ ਕਚੀ ਮਤੀ ਕਚੁ ਪਿਚੁ; ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਬੰਦਗੀ; ਨਦਰਿ ਲੰਘਾਏ ਪਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਦੁਰਮਤਿ ਗਈ; ਮਤਿ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ॥ ਨਾਉ ਮੰਨਿਐ. ਹਉਮੈ ਗਈ; ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ; ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ; ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ; ਤਿਸੁ ਅਗੈ. ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ॥ ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਤੁਧੈ

ਸਾਲਾਹੀ; ਮੈ ਅੰਧੇ. ਨਾਉ ਸੁਜਾਖਾ॥ ਜੇਤਾ ਆਖਣੁ ਸਾਹੀ ਸਬਦੀ; ਭਾਖਿਆ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਬਹੁਤਾ ਏਹੋ ਆਖਣੁ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜੀਵ ਨੂੰ ਅਸਮਰੱਥ, ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਨੂੰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰੱਥ ਫ਼ੁਰਮਾ ਰਹੇ ਹਨ:- ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਜੀਵ ਦਾ ਵਜੂਦ ਕਿਛ ਭੀ ਨਹੀਂ, ਸਿਆ ਸੀ। ਚੱਾਕਰੀ- ਜਾਂ ਨ ਸਿਆ, ਕਿਆ ਚਾਕਰੀ; ਜਾਂ ਜੰਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰ॥ ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ; ਦੇਖੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਜੇ ਚੁਪੈ ਜੇ ਮੰਗਿਐ; ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ॥ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ; ਫਿਰਿ ਦੇਖਹਿ ਆਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ; ਜੀਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਸੁਰਤਿ ਊਪਜੈ; ਨਾਮੇ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਗੁਣ ਉਚਰੈ; ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸੋਈ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ. ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ; ਫਿਰਿ. ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਪਾਪਾਂ ਮਤਿ ਧੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ, ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ; ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹੰਤਾ॥ ਪੂਕਾਰੰਤਾ ਪੁਕਾਰਦਾ। ਅਜਾਣੰਤਾ ਅਨਜਾਣ, ਅਗਿਆਨੀ- ਪੂਕਾਰੰਤਾ ਅਜਾਣੰਤਾ॥ ਜਾਂ ਬੂਝੈ; ਤਾਂ ਸੂਝੈ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ; ਕੂਕ ਨ ਹੋਈ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜਾਂ ਹਉ ਤੇਰਾ. ਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ; ਹਉ ਨਾਹੀ. ਤੂ ਹੋਵਹਿ॥ ਜੱਗ=ਤੁ- ਆਪੇ ਸਕਤਾ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ; ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੋਵਹਿ॥ ਆਪੇ ਭੇਜੇ ਆਪੇ ਸਦੇ; ਰਚਨਾ ਰਚਿ ਰਚਿ ਵੇਖੈ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਂਈ; ਸਚੁ ਪਵੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਅਲਖੁ- ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅਲਖੁ ਹੈ; ਕਿਉ ਲਖਿਆ ਜਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ਹੈ; ਕਿਉ

ਪਾਈਐ ਭਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਵਰਤਦਾ; ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਂਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਹਿਰਦੈ ਦੇਇ ਦਿਖਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ; ਗੁਰ ਮਿਲੀਐ ਭਾਈ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਕਲਿ ਹੋਈ ਕੁਤੇ ਮੁਹੀ; ਖਾਜੁ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਰੁ॥ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਭਉਕਣਾ; ਚੂਕਾ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜਿਨ ਜੀਵੰਦਿਆ ਪਤਿ ਨਹੀ; ਮੁਇਆ ਮੰਦੀ ਸੋਇ॥ ਅੰਗ ੧੨੪੩:- ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਬੋਧੀਆ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ। ਸਈਆਦ ਮੁਰੀਦ- ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ; ਪੁਰਸ ਹੋਏ ਸਈਆਦ॥ ਅਹਾਜੁ ਨਖਿੱਧ ਖਾਣਾ । ਖਾਜੁ ਖਾਂਦੇ ਹਨ- ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸੁਚ ਭੰਨੀ; ਖਾਣਾ, ਖਾਜੁ ਅਹਾਜੁ॥ ਸਰਮੁ ਗਇਆ ਘਰਿ ਆਪਣੈ; ਪਤਿ ਉਠਿ ਚਲੀ ਨਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ; ਅਉਰੁ ਨ ਸਚਾ ਭਾਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਬਾਹਰਿ- ਬਾਹਰਿ ਭਸਮ ਲੇਪਨ ਕਰੇ; ਅੰਤਰਿ ਗੁਬਾਰੀ॥ ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰੇ; ਦੁਰਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ. ਨ ਊਚਰੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਲਾਲਚੁ ਭਰਮੁ ਹੈ; ਭਰਮੈ ਗਾਵਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ; ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ॥੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ਲੱਖ- ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ. ਲਖ ਜੀਵਣੁ; ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਚਾਉ॥ ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਵਿਛੁੜਿਆ ਵਿਸੁ ਹੋਇ ਵਿਛੋੜਾ; ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਜਾਇ॥ ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਮਿਠਾ ਖਾਜੈ; ਭੀ ਫਿਰਿ ਕਉੜਾ ਖਾਇ॥ ਮਿਠਾ ਖਾਧਾ, ਚਿਤਿ. ਨ ਆਵੈ; ਕਉੜਤਣੁ ਧਾਇ ਜਾਇ॥ ਮਿਠਾ ਕਉੜਾ; ਦੋਵੈ ਰੋਗ॥ ਵਿਗੁੱਤੇ- ਨਾਨਕ; ਅੰਤਿ ਵਿਗੁਤੇ ਭੋਗ॥ ਝਖਿ ਝਖਿ ਝਖਣਾ ਪੋਲੇ- ਝਖਿ ਝਖਿ

ਝਖਣਾ; ਝਗੜਾ ਝਾਖ॥ ਝਖਿ ਝਖਿ ਜਾਹਿ; ਝਖਹਿ ਤਿਨ੍ ਪਾਸਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਕਾਪੜੁ ਕਾਠੁ; ਰੰਗਾਇਆ ਰਾਂਗਿ॥ ਗੱਚ- ਘਰ ਗਚ ਕੀਤੇ; ਬਾਗੇ ਬਾਗ॥ ਸਾਦ ਸਹਜ ਕਰਿ; ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ॥ ਕਹਣੁ ਉਲਾਂਭਾ- ਤੈ. ਸਹ ਪਾਸਹੁ; ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਆ॥ ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ; ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ॥ ਤਿਨਿ ਕਉੜੈ; ਤਨਿ ਰੋਗੁ ਜਮਾਇਆ॥ ਜੇ ਫਿਰਿ ਮਿਠਾ; ਪੇੜੈ ਪਾਇ॥ ਮਾਇ ਮਾਇਆ। ਕਉੜੱਤਣੁ- ਤਉ ਕਉੜਤਣੁ; ਚੂਕਸਿ ਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ; ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ. ਮੈਲੁ ਕਪਟੁ ਹੈ; ਬਾਹਰੁ ਧੋਵਾਇਆ॥ ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ; ਕੂੜੁ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ॥ ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸੁ ਨਿਕਲੈ; ਨਹ ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ॥ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿਆ; ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਖਾਵਣਾ; ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਬੇਦੀਂ ਆਣੀ; ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਦੇ ਦੇ ਲੈਣਾ. ਲੈ ਲੈ ਦੇਣਾ; ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰ॥ ਉਤਮ ਮਧਿਮ ਜਾਤੀਂ ਜਿਨਸੀ; ਭਰਮਿ ਭਵੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ. ਤਤੁ ਵਖਾਣੀ; ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਆਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ; ਸੁਰਤੀਂ ਕਰਮਿ ਧਿਆਈ॥ ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ. ਹੁਕਮੈ ਵਿਚਿ ਰਖੈ; ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ॥ ਨਾਨਕ. ਅਗਹੁ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ; ਤਾਂ ਕੋ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ; ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਕਾ ਬੀਉ॥ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਉਗਵੈ; ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ॥ ਗਿਆਨੁ ਸਲਾਹੇ ਵਡਾ ਕਰਿ; ਸਚੋ ਸਚਾ ਨਾਉ॥ ਸਚੁ ਬੀਜੈ ਸਚੁ ਉਗਵੈ; ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਥਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੨੪੪:- ਬੇਦੁ ਵਪਾਰੀ ਗਿਆਨੁ ਰਾਸਿ; ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਸੀ ਬਾਹਰਾ; ਲਦਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖੁ ਬਹੁ ਸੰਚੀਐ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਸੀਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਵਿਸਾਹੀਐ; ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅਭਿੰਨੁ. ਨ ਭਿਜਈ; ਪਥਰੁ ਨਾਵਾਇਆ॥ ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚੀਐ; ਬਿਖੁ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ; ਸਭ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇਆ॥੧੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਮਰਣਿ ਨ ਮੂਰਤੁ ਪੁਛਿਆ; ਪੁਛੀ ਥਿਤਿ ਨ ਵਾਰੁ॥ ਇਕਨ੍ੀ ਲਦਿਆ. ਇਕਿ ਲਦਿ ਚਲੇ; ਇਕਨ੍ੀ ਬਧੇ ਭਾਰ॥ ਇਕਨ੍ਾ ਹੋਈ ਸਾਖਤੀ; ਇਕਨ੍ਾ ਹੋਈ ਸਾਰ॥ ਲਸਕਰ ਸਣੈ ਦਮਾਮਿਆ; ਛੁਟੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ॥ ਨਾਨਕ. ਢੇਰੀ ਛਾਰੁ ਕੀ; ਭੀ ਫਿਰਿ ਹੋਈ ਛਾਰ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮਿੱਟੀ- ਨਾਨਕ. ਢੇਰੀ ਢਹਿ ਪਈ; ਮਿਟੀ ਸੰਦਾ ਕੋਟੁ॥ ਭੀਤਰਿ ਚੋਰੁ ਬਹਾਲਿਆ; ਖੋਟੁ ਵੇ ਜੀਆ ਖੋਟੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੁ ਹੈ; ਨਕ ਵਢੇ ਨਕ ਵਢਾਇਆ॥ ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਦੁਖੀਏ ਸਦਾ; ਕਾਲੇ ਮੁਹ ਮਾਇਆ॥ ਭਲਕੇ ਉਠਿ. ਨਿਤ ਪਰ ਦਰਬੁ ਹਿਰਹਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੁਰਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਤ ਕਰਹੁ; ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਦੇ; ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੧੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਹੈ ਖਸਮ ਕਾ; ਖਸਮਹੁ ਸਭੁ ਕੋ ਹੋਇ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ; ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ; ਬੁਰਾ. ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ; ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ਹੈ; ਆਪੇ ਮੇਲਣਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ. ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਜਿਨਾ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਦਾਤਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਾਂਤਿ ਹੈ; ਨਾਉ ਉਗਵਿ ਆਇਆ॥ ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸੰਜਮ ਕਰੇ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ॥ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ; ਸੋਹਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਅਨੁ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਾਇਆ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਧਨਵੰਤਾ ਇਵ ਹੀ ਕਹੈ; ਅਵਰੀ ਧਨ ਕਉ ਜਾਉ॥ ਨਾਨਕੁ. ਨਿਰਧਨੁ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ; ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸੂਰਜੁ ਚੜੈ ਵਿਜੋਗਿ; ਸਭਸੈ ਘਟੈ ਆਰਜਾ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਭੋਗਿ; ਕੋਈ ਹਾਰੈ ਕੋ ਜਿਣੈ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਭਰਿਆ ਫੂਕਿ; ਆਖਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਥੰਮ੍ੀਐ॥ ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਆਪਿ; ਫੂਕ ਕਢਾਏ ਢਹਿ ਪਵੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਜਿਥਹੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੧੨੪੫:- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ; ਆਨ੍ੇਰੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸਿ ਭੇਟੀਐ; ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਆਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਨਾਉ ਪਾਈਐ; ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ; ਤਿਨ੍ੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ; ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਵੇਚਹਿ ਨਾਉ॥ ਖੇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ ਉਜੜੈ; ਖਲਵਾੜੇ ਕਿਆ ਥਾਉ॥ ਸਚੈ ਸਰਮੈ ਬਾਹਰੇ; ਅਗੈ. ਲਹਹਿ ਨ ਦਾਦਿ॥ ਅਕਲਿ. ਏਹ ਨ ਆਖੀਐ; ਅਕਲਿ ਗਵਾਈਐ ਬਾਦਿ॥ ਅਕਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ; ਅਕਲੀ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥ ਅਕਲੀ ਪੜ੍ਿ ਕੈ ਬੁਝੀਐ; ਅਕਲੀ ਕੀਚੈ ਦਾਨੁ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰਾਹੁ ਏਹੁ; ਹੋਰਿ ਗਲਾਂ ਸੈਤਾਨੁ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਕਹਾਵੈ ਤੈਸਾ; ਐਸੀ ਬਨੀ ਜਰੂਰਤਿ ॥ ਸੱਚਿਆਈ ਸਹਿਤ ਲਿੰਙ ਸੂਰਮਾ। ਸੱਚਿਆਈ ਤੋਂ ਝੜ੍ਹਿਆ ਝਿੰਙ ਕਾਇਰ- ਹੋਵਹਿ ਲਿੰਙ. ਝਿੰਙ ਨਹ ਹੋਵਹਿ; ਐਸੀ ਕਹੀਐ ਸੂਰਤਿ॥ ਜੋ ਓਸੁ ਇਛੇ. ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ; ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਮੂਰਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਫਲਿਆ॥ ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੋ ਲਹੈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿਆ॥ ਜਮਕਾਲੁ. ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ; ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਬਲਿਆ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਫਿਰਿ. ਗਰਭਿ ਨ ਗਲਿਆ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਸਚੁ ਵਰਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤੀਰਥੁ; ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਦਇਆ ਦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪਮਾਲੀ; ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ॥ ਜੁਗਤਿ ਧੋਤੀ ਸੁਰਤਿ ਚਉਕਾ; ਤਿਲਕੁ ਕਰਣੀ ਹੋਇ॥ ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ; ਵਿਰਲਾ ਤ ਕੋਈ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਉਮੀ; ਨੇਮੁ ਸਚੁ ਜੇ ਕਰੈ॥ ਉ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਚਰੇ ਖਾਵੇ, ਨਾਸ ਕਰੇ। ਉ-ਚਰੈ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਉਚਰੈ॥ ਦਸਮੀ, ਦਸੇ ਦੁਆਰ ਜੇ ਠਾਕੈ; ਏਕਾਦਸੀ, ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ॥ ਵੱਸ-ਗਤਿ ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਦੁਆਦਸੀ. ਪੰਚ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ; ਤਉ ਨਾਨਕ. ਮਨੁ ਮਾਨੈ॥ ਪਾਂਡੇ। ਸਿੱਖ- ਐਸਾ. ਵਰਤੁ ਰਹੀਜੈ ਪਾਡੇ; ਹੋਰ ਬਹੁਤੁ ਸਿਖ ਕਿਆ ਦੀਜੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰੰਗ ਰਾਇ; ਸੰਚਹਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਦੇ; ਪਰ ਦਰਬੁ ਚੁਰਾਇਆ॥ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਵਿਸ ਭਰੋਸਾ। ਵਿਸ ਪੋਲਾ- ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ ਵਿਸ ਹਹਿ; ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇਆ॥ ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਮਾਇਆ ਧੁਹਿ ਗਈ; ਪਛੁਤਹਿ ਪਛੁਤਾਇਆ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ॥੨੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ. ਗਾਵੈ ਗੀਤ॥ਮੁੱਲਾਂ- ਭੁਖੇ ਮੁਲਾਂ; ਘਰੇ ਮਸੀਤਿ॥ ਮਖ-ਟੂ ਪੋਲਾ- ਮਖਟੂ ਹੋਇ ਕੈ; ਕੰਨ ਪੜਾਏ॥ ਫਕਰੁ ਕਰੇ; ਹੋਰੁ ਜਾਤਿ ਗਵਾਏ॥ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਸਦਾਏ; ਮੰਗਣ ਜਾਇ॥ ਤਾ ਕੈ; ਮੂਲਿ ਨ ਲਗੀਐ ਪਾਇ॥ ਘਾਲਿ ਖਾਇ; ਕਿਛੁ ਹਥਹੁ ਦੇਇ॥ ਨਾਨਕ; ਰਾਹੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਕੂਪ; ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ. ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ॥

ਅੰਗ ੧੨੪੬:- ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਊਂਧੈ ਕਵਲਿ; ਦਿਸਨ੍ਹਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪ॥ ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਹਿ. ਕਹਿਆ ਬੁਝਹਿ; ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ॥ ਰਸੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗੀਤ ਦਾ ਰਸੁ- ਇਕਨਾ ਨਾਦ ਨ, ਬੇਦ ਨ ਗੀਅ ਰਸੁ; ਰਸ ਕਸ ਨ ਜਾਣੰਤਿ॥ ਸਰ ਸ੍ਰੇਸਟ- ਇਕਨਾ ਸੁਧਿ ਨ ਬੁਧਿ, ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ; ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ. ਨ ਲਹੰਤਿ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ; ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ. ਗਰਬੁ ਕਰੰਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਭ ਪਵਿਤੁ ਹੈ; ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਅਰਥਿ ਜੋ ਖਰਚਦੇ; ਦੇਂਦੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਤਿਨ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਦਰੀ ਆਵਦਾ; ਮਾਇਆ ਸੁਟਿ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਭਗਤਾਂ ਹੋਰੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੨੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ. ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਗਿਰਹ ਕੁਟੰਬ ਮਹਿ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਧੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ; ਸੇ ਸਚੇ ਬੈਰਾਗੀ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਗਣਤੈ. ਸੇਵ ਨ ਹੋਵਈ; ਕੀਤਾ. ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ॥ ਸਬਦੈ. ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ; ਸਚਿ. ਨ ਲਗੋ ਭਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ. ਨ ਲਗਈ; ਮਨ ਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਵਿਖ ਪੋਲਾ- ਜੇ ਇਕ ਵਿਖ ਅਗਾਹਾ ਭਰੇ; ਤਾਂ ਦਸ ਵਿਖਾਂ ਪਿਛਾਹਾ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ; ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਇ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਮਿਲੈ; ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਸਚੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥

ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਾਇਦੇ; ਕੋ. ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ॥ ਗੱਚ- ਗੜ੍ਹ ਮੰਦਰ ਗਚ ਗੀਰੀਆ; ਕਿਛੁ. ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ॥ ਸੋਇਨ ਸਾਖਤਿ ਪਉਣ ਵੇਗ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰਹਿ; ਬਹੁ ਮੈਲੁ ਵਧਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸਹਿ. ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ; ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥੨੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ; ਦੇਸੰਤਰ ਭਵਿ ਥਕੇ ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਨਾਉ. ਕਦੇ ਨ ਪਾਇਨਿ; ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸੇਵਹਿ; ਮਾਇਆ ਕੈ ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਤਾਂਈਂ- ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ. ਉਦਰੁ ਭਰਣ ਕੈ ਤਾਈ; ਪਾਠ ਪੜਹਿ ਗਾਵਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਪੜਣਾ ਗੁਨਣਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ਹੈ; ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰੀ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਨਾਂਗੇ ਆਵਣਾ, ਨਾਂਗੇ ਜਾਣਾ; ਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ, ਕਿਆ ਕੀਜੈ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ. ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਇਗਾ; ਰੋਸੁ. ਕਿਸੈ ਸਿਉ ਕੀਜੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ; ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿਹੁ; ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੨੪੭:- ਪਉੜੀ॥ ਗੜ੍ਹਿ ਕਾਇਆ ਸੀਗਾਰ; ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਈ॥ ਪਰੰਗ ਮਿਸ੍ਰਤ ਰੰਗ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ। ਕਤੀਫਿਆ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ, ਜੇਬ ’ਚ

ਮਾਈ ਮਾਇਆ ਧਰ ਧਰ ਕੇ। ਕ–ਤੀਫਿਆ। ਪਹਿਰ–ਹਿ- ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਕਤੀਫਿਆ; ਪਹਿਰਹਿ ਧਰ ਮਾਈ॥ ਲਾਲ ਸੁਪੇਦ ਦੁਲੀਚਿਆ; ਬਹੁ ਸਭਾ ਬਣਾਈ॥ ਦੁਖੁ ਖਾਣਾ ਦੁਖੁ ਭੋਗਣਾ; ਗਰਬੈ ਗਰਬਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ; ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਈ॥੨੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ; ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿ ਲਈ; ਗਲਿ ਲਾਇ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਚੂਕੀ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ; ਮਨਿ ਆਇ॥ ਸੇ ਕੰਠਿ ਲਾਏ; ਜਿ ਭੰਨਿ ਘੜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ; ਸੇ ਹੁਣਿ ਆਣਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਹਿ ਹੋਰਿ॥ ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ; ਮੁਠੇ ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਹੋਰਿ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ; ਅਸਥਿਰੁ ਜਗਿ ਸੋਈ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਿਤਵੈ; ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਸੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ; ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਖੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵਦਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ; ਅਮਰਾਪਦੁ ਹੋਈ॥੨੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਜਿਉ ਸੰਨ੍ਹੀ ਉਪਰਿ ਚੋਰ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਆਕਾਸੁ ਸੁਹੰਦਾ; ਜਪੰਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ; ਤਿਨ੍ ਤਨ ਖਾਵਹਿ ਕਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਵਾਸਾ॥ ਓਇ ਬਾਹੁੜਿ. ਜੋਨਿ ਨ ਆਵਨੀ; ਫਿਰਿ. ਹੋਹਿ ਨ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਵਿ ਰਹੇ; ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਰੰਗੁ. ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਪਾਸਾ ਪੱਲਾ- ਓਇ. ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਲਿਅਨੁ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਪਾਸਾ॥੨੬॥ ਅਹੰ–ਕਾਰੁ- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਜਿਚਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਹਰੀ ਵਿਚਿ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਸਬਦੈ. ਸਾਦੁ ਨ ਆਵਈ; ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਨ ਪਵਈ ਤਿਸ ਕੀ; ਖਪਿ ਖਪਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ; ਜੋ ਸਿਰੁ ਧਰੇ ਉਤਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਏ; ਸਬਦੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸੋ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ; ਜੋ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ॥ ਆਪ–ਤੁ ਅਪਣੱਤ, ਆਪਾ- ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਆਪਤੁ ਗਵਾਵੈ॥ ਮਿਲਿਆ. ਕਦੇ ਨ ਵੀਛੁੜੈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵੈ॥ਬੁੱਝਸੀ- ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਸੋ ਬੁਝਸੀ; ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਲੇਖੇ ਵਿਚਿ ਹੈ; ਮਨਮੁਖੁ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਈ; ਜਮਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੀ॥

ਅੰਗ ੧੨੪੮:- ਲੱਦੇ- ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੂਰ ਸਭਿ; ਲਦੇ ਬਹੁ ਭਾਰੀ॥ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਵਣਾ; ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ, ਸੇ ਉਬਰੇ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੀ॥੨੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ. ਸੁਖੁ ਨਹੀ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਠ–ਗਉਲੀ- ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਅਨੁ; ਬਹੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰ॥ ਇਕਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ. ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਅੰਤਰਿ; ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਸਚੁ ਮਰਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ. ਜਨਮੁ ਗਇਆ; ਅੰਦਰਿ

ਦੁਖੁ ਸਹਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਨ੍ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਾਮੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਲੇਖਾ ਪੜੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਫਿਰਿ. ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਪੁਛਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਸਦ ਢੋਈ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਮਿਲੈ ਦੇ ਭੇਟ; ਸੇਵਕੁ ਨਿਤ ਹੋਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ; ਪਤਿ ਪਰਗਟੁ ਲੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਦਰਿ ਵਜਦੇ; ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ॥੨੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕਰੇ; ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ. ਭਉ ਕਟੀਐ; ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਚੁ. ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਥੀਐ; ਨਾਮੁ. ਨ ਮੈਲਾ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲੈ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਆਵਣੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਿਸਾਰਿਐ; ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਦੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਦਾਨੁ; ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ; ਦਰਸਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ. ਨ ਜੀਵਊ; ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ, ਮਰਾਂ ਮਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਇ॥ ਸੁਤਿਆ ਆਪਿ ਉਠਾਲਿ ਦੇਇ; ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੨੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਮਨਮੁਖ. ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ; ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਸਦਾ ਚਿਤਵਹਿ ਬਿਕਾਰ॥ ਦਰਗਹ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਓਥੈ ਹੋਹਿ ਕੂੜਿਆਰ॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈਅਨੁ; ਆਪਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਸਭੁ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਸਚਿਆਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ੍ਹੀ ਅਰਾਧਿਆ; ਜਿਨ੍ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ; ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਸ ਕਰੇ ਸਭੁ ਲੋਕੁ; ਬਹੁ ਜੀਵਣੁ ਜਾਣਿਆ॥ ਨਿਤ ਜੀਵਣ ਕਉ ਚਿਤੁ; ਗੜ੍ਹ ਮੰਡਪ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਵਲ ਵੰਚ ਕਰਿ ਉਪਾਵ; ਮਾਇਆ ਹਿਰਿ ਆਣਿਆ॥ ਬੇਤੱਾਲਿਆ- ਜਮਕਾਲੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ; ਆਵ ਘਟੈ ਬੇਤਾਲਿਆ॥ ਅੰਗ ੧੨੪੯:- ਰੱਖਵੱਾਲਿਆ- ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਖਵਾਲਿਆ॥੩੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਦੇ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਮਨ ਮੂਰਖ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਜਿਨਿ੍ ਕੀਤੇ, ਤਿਸੈ ਨ ਸੇਵਨ੍ਹੀ; ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਇ॥ ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ. ਗਲਹੁ ਨ ਕਟੀਐ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ ਆਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ; ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਚੁ ਵਣਜਹਿ. ਸਚੁ ਸੇਵਦੇ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲਹਿ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਸਾ ਵਿਚਿ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਘਣਾ; ਮਨਮੁਖਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਏ ਨਿਰਾਸ; ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ਅ-ਲਿਪਤ- ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ; ਅਲਿਪਤ ਲਿਵ ਲਾਇਆ॥ ਓਨਾ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ. ਨ ਵਿਆਪਈ; ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦਾ ਰਵਿ ਰਹੇ; ਧੁਰਿ ਲਏ ਮਿਲਾਇਆ॥੩੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਪਰਾਈ ਅਮਾਣ. ਕਿਉ ਰਖੀਐ; ਦਿਤੀ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ. ਗੁਰ ਥੈ ਟਿਕੈ; ਹੋਰ ਥੈ ਪਰਗਟੁ

ਨ ਹੋਇ॥ਵੱਸਿ- ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਸਿ ਮਾਣਕੁ ਪਇਆ; ਘਰਿ ਘਰਿ ਵੇਚਣ ਜਾਇ॥ ਓਨਾ ਪਰਖ. ਨ ਆਵਈ; ਅਢੁ ਨ ਪਲੈ ਪਾਇ॥
ਜੇ ਆਪਿ. ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ; ਤਾਂ ਪਾਰਖੀਆ ਥਾਵਹੁ ਲਇਓੁ ਪਰਖਾਇ॥ ਵੱਥੁ- ਜੇ ਓਸੁ ਨਾਲਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ, ਤਾਂ ਵਥੁ ਲਹੈ;
ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਘਰਿ ਹੋਦੈ ਧਨਿ. ਜਗੁ ਭੁਖਾ ਮੁਆ; ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਸੋਝੀ ਨ ਹੋਇ॥ ਸਬਦੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ
ਤਨਿ ਵਸੈ; ਤਿਥੈ. ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ. ਆਪਿ ਗਰਬੁ ਕਰੇ; ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ
ਬੂਝੇ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ. ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ;
ਸਰਸੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ. ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਕਬਹੂ; ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ
ਰਵਿਆ. ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ; ਅੰਤਰਿ ਰਖਾਂ ਉਰ ਧਾਰੇ॥ ਮਨਮੁਖੁ.
ਤਿਨ ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿ ਕਰੇ; ਜਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ॥ਸਰਣਾ-ਗਤਿ- ਓਨਾ ਦੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਖਸੀ. ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ; ਸਰਣਾਗਤਿ
ਪਏ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਸੁਹੇਲੇ ਭਏ; ਮੁਖ ਊਜਲ ਦਰਬਾਰੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੈ ਬਹੁ
ਪ੍ਰੀਤਿ; ਮਿਲਿ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਨਿਤ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ; ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ॥ ਦੇਸਿ ਪਰਦੇਸਿ ਧਨੁ ਚੋਰਾਇ;
ਅੰਗ ੧੨੫੦:- ਆਣਿ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਤਿ ਹੋਵੈ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧੁ; ਕੋ. ਸਕੈ ਨ ਛਡਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਮੋਹੁ;
ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੩੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸਭ ਭੁਖ ਜਾਇ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ.
ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜਿ ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ; ਤਿਤੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਰਸ
ਕਸ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਣਾ; ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਸਹ ਮੇਲਾਵਾ
ਹੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਜਗਿ ਆਨ੍ਹੇਰੁ ਹੈ; ਸਬਦੇ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਥਕੇ; ਭੇਖ ਥਕੇ ਤਨੁ ਧੋਇ
॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਦੁਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੨॥
ਪਉੜੀ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਅਤਿ ਨੇਹੁ; ਬਹਿ ਮੰਦੁ ਪਕਾਇਆ॥ ਦਿਸਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਚਲਸੀ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ॥
ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਥਿਰੁ ਜਗਿ; ਕੋ ਕਢਹੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ; ਥਿਰੁ ਕੰਧੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ
ਮਿਲਾਇਅਨੁ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੩੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਗੁਰ ਕਾ ਭਉ ਹੇਤੁ
ਅਪਾਰੁ॥ਲਹ-ਰਿ- ਲੋਭਿ ਲਹਰਿ ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਗਈ; ਸਚਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਦਰਗਹ
ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ, ਘੜੀ ਨ
ਜੀਵਣਾ; ਵਿਸਰੇ. ਸਰੈ ਨ ਬਿੰਦ॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ. ਕਿਉ ਮਨ ਰੂਸੀਐ; ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ॥੨॥ ਮਃ ੪॥ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਝਿਮ
ਅਨੰਦਦਾਇਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਦੀ ਝਿਮ ਚਮਕਾਰ ਚ, ਰਿਦੇ ਚੋਂ ਮੁੱਖ ਚ ਝਿਮਾ ਲਗਾਤਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਸ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਝਿਮ ਝਿਮਾ; ਹਰਿ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾੜਾ ਸਭੁ ਚੁਕਾਇਸੀ; ਮੀਹੁ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ॥ ਸਭ ਧਰਤਿ ਭਈ ਹਰੀਆਵਲੀ; ਅੰਨੁ ਜੰਮਿਆ ਬੋਹਲ ਲਾਇ॥ ਹਰਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬੁਲਾਵੈ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ਥਾਇ॥ ਹਰਿ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ; ਜੁ. ਅੰਤੇ ਲਏ ਛਡਾਇ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਗਤਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਜਿਨ੍ਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਤਿਨਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਗਾਇ ਗੁਣ; ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦਾਤਿ; ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਈਆ॥ ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ; ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਈਆ॥ ਹਿਰਦੈ ਕਵਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ; ਉਨਮਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਆ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਉਸ ਦੀ ਰੀਸ; ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈਆ॥ ਵਡਿਆਈਆ- ਨਾਨਕ. ਅਪੜਿ, ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ; ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ॥੩੪॥

ਅੰਗ ੧੨੫੧:- ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਹੁਜਤਿ ਤਰਕ। ਚੱਲਈ- ਅਮਰੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ; ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ. ਸਿਆਣਪ ਨ ਚਲਈ; ਨ ਹੁਜਤਿ ਕਰਣੀ ਜਾਇ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ. ਸਰਣਾਇ ਪਵੈ; ਮੰਨਿ ਲਏ ਰਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਜਮ ਡੰਡੁ ਨ ਲਗਈ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ; ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਦਾਤਿ ਨਾਮ ਦੀ,ਦਾਤਿ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਜੋਤਿ ਗਿਆਤ, ਅਕਲ- ਦਾਤਿ ਜੋਤਿ; ਸਭ ਸੂਰਤਿ ਤੇਰੀ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ; ਹਉਮੈ ਮੇਰੀ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ. ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ ਹਉਮੈ; ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰੀ॥ ਸਾਂਈਂ- ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸਾਈ ਗਲ ਚੰਗੇਰੀ॥੨॥ ਸਾਰੰਗ ਦੀ ਵਾਰ 'ਚ, ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪਉੜੀ- ਪਉੜੀ ਮਃ ੫॥॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ. ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ; ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਭਾਗੁ ਪੂਰਾ ਤਿਨ ਜਾਗਿਆ; ਜਪਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਲਗਿਆ; ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਕਰਿ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ॥੩੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਸਭੇ ਜੀਅ ਸਮਾਲਿ; ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੁ॥ ਮੁਚੁ ਬਹੁਤਾ। ਤਰੁ ਬਹੁਤੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਦਿਉ ਜੀ- ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ, ਮੁਚੁ ਉਪਾਇ; ਦੁਖ ਦਾਲਦੁ ਭੰਨਿ ਤਰੁ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾਰਿ; ਹੋਈ ਸਿਸਟਿ ਠਰੁ॥ ਲੇਵਹੁ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ; ਅਪਦਾ ਸਭ ਹਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਫਲੁ ਘਰੁ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਵੁਠੇ ਮੇਘ ਸੁਹਾਵਣੇ; ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਰਿਜਕੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਅਗਲਾ; ਠਾਂਢਿ ਪਈ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ; ਸਿਮਰਤ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ; ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ॥ ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ ਸੋ ਕਰਹਿ; ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਵਡਾ ਆਪਿ ਅਗੰਮੁ ਹੈ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਿਆ; ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪੇ ਹੈ ਭਾਈ॥ ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਸਭ ਨਥੀਅਨੁ; ਸਭ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਈ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ; ਸਭ ਚਲੈ ਰਜਾਈ॥੩੬॥੧॥ ਸੁਧੁ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਹਾ ਨਰ ਗਰਬਸਿ; ਥੋਰੀ ਬਾਤ॥ ਨਾਜੁ ਅਨਾਜ। ਐਂਡੌਂ ਆਕੜ ਕੇ- ਮਨ ਦਸ ਨਾਜੁ. ਟਕਾ ਚਾਰਿ ਗਾਂਠੀ; ਐਂਡੌ ਟੇਢੌ ਜਾਤੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਰਾਤ ਆਮਦਨ, ਜਗੀਰ ਲੱਖ, - ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਤਾਪੁ, ਗਾਂਉ ਸਉ ਪਾਏ; ਦੁਇ ਲਖ ਟਕਾ ਬਰਾਤ॥ ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੀ ਕਰਹੁ ਸਾਹਿਬੀ; ਜੈਸੇ ਬਨ ਹਰ ਪਾਤ॥੧॥ ਨਾ ਕੋਊ ਲੈ ਆਇਓ ਇਹੁ ਧਨੁ; ਨਾ ਕੋਊ ਲੈ ਜਾਤੁ॥ ਰਾਵਨ ਹੂੰ ਤੇ ਅਧਿਕ ਛਤ੍ਰਪਤਿ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਏ ਬਿਲਾਤ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੨੫੨:- ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਪੂਜਹੁ; ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਤ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਹੈ ਗੋਬਿਦੁ; ਤੇ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਤ॥੩॥ ਬਨਿ੍ਤਾ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ; ਅੰਤਿ. ਨ ਚਲਤ ਸੰਗਾਤ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਭਜੁ ਬਉਰੇ; ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ॥੪॥੧॥ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਰਾਜਾਸ੍ਰਮ ਰਾਜ ਅਸਥਾਨ। ਰਾਜਾਸ੍ਰਮ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਬੋਲੋ- ਰਾਜਾਸ੍ਰਮ; ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਤੇਰੀ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ. ਹਉ ਚੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਹੱਸੈ- ਹਸਤੋ ਜਾਇ. ਸੁ ਰੋਵਤੁ ਆਵੈ; ਰੋਵਤੁ ਜਾਇ. ਸੁ ਹਸੈ॥ ਬਸਤੋ ਹੋਇ. ਹੋਇ ਸੁੋ ਊਜਰੁ; ਊਜਰੁ ਹੋਇ. ਸੁ ਬਸੈ॥੧॥ ਜਲ ਤੇ ਥਲ ਕਰਿ. ਥਲ ਤੇ ਕੂਆ; ਕੂਪ ਤੇ ਮੇਰੁ ਕਰਾਵੈ॥ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ ਚਢਾਵੈ; ਚਢੇ ਅਕਾਸ ਗਿਰਾਵੈ॥੨॥ ਭੇਖਾਰੀ ਤੇ ਰਾਜੁ ਕਰਾਵੈ; ਰਾਜਾ ਤੇ ਭੇਖਾਰੀ॥ ਖਲ ਮੂਰਖ ਤੇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰਿਬੋ; ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਮੁਗਧਾਰੀ॥੩॥ ਨਾਰੀ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਕਰਾਵੈ; ਪੁਰਖਨ ਤੇ ਜੋ ਨਾਰੀ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ. ਸਾਧੂ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਤਿਸੁ ਮੂਰਤਿ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੪॥੨॥

ਸਾਰੰਗ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਾਏਂ ਰੇ ਮਨ; ਬਿਖਿਆ ਬਨ ਜਾਇ॥ ਭੂਲੌ ਰੇ; ਠਗਮੂਰੀ ਖਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੇ; ਮੀਨੁ ਪਾਨੀ ਮਹਿ ਰਹੈ॥ ਕਾਲ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਧਿ. ਨਹੀ ਲਹੈ॥ ਲੀਲਿਤ ਨਿਗਲ। ਲੋਹ ਲੋਹੇ ਦੀ ਕੁੰਡੀ। ਮੱਛੀ- ਜਿਹਬਾ ਸੁਆਦੀ; ਲੀਲਿਤ ਲੋਹ॥ ਐਸੇ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਬਾਧਿਓ ਮੋਹ॥੧॥ ਜਿਉ ਮਧੁ ਮਾਖੀ. ਸੰਚੈ ਅਪਾਰ॥ ਮਧੁ ਲੀਨੋ; ਮੁਖਿ ਦੀਨੀ ਛਾਰੁ॥ ਗਊ ਬਾਛ ਕਉ; ਸੰਚੈ ਖੀਰੁ॥ ਗਲਾ ਵੱਛੇ ਦਾ ਗਲਾ। ਅਹੀਰੁ ਗੁੱਜਰ- ਗਲਾ ਬਾਂਧਿ; ਦੁਹਿ ਲੇਇ ਅਹੀਰੁ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ; ਸ੍ਰਮੁ ਅਤਿ ਕਰੈ॥ ਸੋ ਮਾਇਆ ਲੈ ਗਾਡੈ ਧਰੈ॥ ਅਤਿ ਸੰਚੈ. ਸਮਝੈ ਨਹੀ ਮੂੜ੍॥ ਧਨੁ ਧਰਤੀ. ਤਨੁ ਹੋਇ ਗਇਓ ਧੂੜਿ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਜਰੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕਰੈ॥ ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ; ਤਾ ਚੀ ਆਣਿ॥ਭਜੀਐ ਪੋਲਾ- ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ. ਭਜੀਐ ਭਗਵਾਨ॥੪॥੧॥ ਬਦਹੁ ਬੰਨ੍ਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ? ਹੋਡ ਸ਼ਰਤ- ਬਦਹੁ ਕੀ ਨ. ਹੋਡ ਮਾਧਉ, ਮੋ ਸਿਉ॥ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਜਨੁ. ਜਨ ਤੇ ਠਾਕੁਰੁ; ਖੇਲੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਤੋ ਸਿਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਨ ਦੇਉ. ਦੇਹੁਰਾ ਆਪਨ; ਆਪ ਲਗਾਵੈ ਪੂਜਾ॥ ਜਲ ਤੇ ਤਰੰਗ. ਤਰੰਗ ਤੇ ਹੈ ਜਲੁ; ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਕਉ ਦੂਜਾ॥੧॥ ਆਪਹਿ ਗਾਵੈ. ਆਪਹਿ ਨਾਚੈ; ਆਪ ਬਜਾਵੈ ਤੂਰਾ॥ ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ. ਤੂੰ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ; ਜਨੁ ਊਰਾ ਤੂ ਪੂਰਾ॥੨॥੨॥

ਦਾਸ ਅਨਿੰਨ; ਮੇਰੋ ਨਿਜ ਰੂਪ॥ ਦਰਸਨ ਨਿਮਖ, ਤਾਪ ਤ੍ਰਈ ਮੋਚਨ; ਪਰਸਤ ਮੁਕਤਿ ਕਰਤ, ਗ੍ਰਿਹ ਕੂਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ. ਭਗਤੁ ਛਡਾਵੈ; ਬਾਂਧੈ ਭਗਤੁ. ਨ ਛੂਟੈ ਮੋਹਿ॥ ਏਕ ਸਮੈ. ਮੋਕਉ ਗਹਿ ਬਾਂਧੈ; ਤਉ ਫੁਨਿ. ਮੋ ਪੈ ਜਬਾਬੁ, ਨ ਹੋਇ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੨੫੩:- ਮੈ ਗੁਨ ਬੰਧ. ਸਗਲ ਕੀ ਜੀਵਨਿ; ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ. ਮੇਰੇ ਦਾਸ॥ ਨਾਮਦੇਵ. ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਐਸੀ; ਤੈਸੋ ਤਾ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਗਾਸ॥੨॥੩॥

ਸਾਰੰਗ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੈ ਨਰ; ਕਿਆ ਪੁਰਾਨ ਸੁਨਿ ਕੀਨਾ॥ ਅਨਪਾਵਨੀ ਅਚੱਲ ਬ੍ਰਹਮ, ਅਚੱਲ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰਪੱਕ- ਅਨਪਾਵਨੀ ਭਗਤਿ. ਨਹੀ ਉਪਜੀ; ਭੂਖੈ. ਦਾਨੁ ਨ ਦੀਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ. ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ; ਲੋਭੁ ਨ ਛੂਟਿਓ ਦੇਵਾ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੁਖ ਤੇ, ਨਹੀ ਛੂਟੀ; ਨਿਫਲ ਭਈ ਸਭ ਸੇਵਾ॥੧॥ ਬਾਟ ਪਾਰਿ. ਘਰੁ ਮੂਸਿ ਬਿਰਾਨੋ; ਪੇਟੁ ਭਰੈ ਅਪ੍ਰਾਧੀ॥ ਅਪਕੀਰਤਿ ਬਦਨਾਮੀ। ਸੱਧੀ ਭੈੜੀ ਕਰਨੀ ਕੀਤੀ। ਅਬਿੱਦਿਆ-ਜਿਹਿ ਪਰਲੋਕ ਜਾਇ ਅਪਕੀਰਤਿ; ਸੋਈ ਅਬਿਦਿਆ ਸਾਧੀ॥੨॥ ਹਿੰਸਾ ਤਉ ਮਨ ਤੇ. ਨਹੀ ਛੂਟੀ; ਜੀਅ ਦਇਆ ਨਹੀ ਪਾਲੀ॥ ਚਾਲੀ- ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਕਥਾ ਪੁਨੀਤ. ਨ ਚਾਲੀ॥੩॥੧॥੬॥

ਛਾਡਿ ਮਨ; ਹਰਿ, ਬਿਮੁਖਨ ਕੋ ਸੰਗੁ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਸੂਰਦਾਸ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਗ; ਬਸੇ ਹਰਿ ਲੋਕ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ. ਸਰਬਸੁ ਸਭੁ ਅਰਪਿਓ; ਅਨਦ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਝੋਕ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਿਰ-ਬਿਖਈ ਵਿਸ਼ੇ ਰਹਿਤ- ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ. ਭਏ ਨਿਰਬਿਖਈ; ਪਾਏ ਹੈ ਸਗਲੇ ਥੋਕ॥ ਆਨ ਬਸਤੁ ਸਿਉ. ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ; ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਅਲੋਕ॥੧॥ ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਤਜਿ. ਆਨ ਜੁ ਚਾਹਤ; ਜਿਉ ਕੁਸਟੀ ਤਨਿ ਜੋਕ॥ ਸੂਰਦਾਸ ਮਨੁ. ਪ੍ਰਭਿ ਹਥਿ ਲੀਨੋ; ਦੀਨੋ ਇਹੁ ਪਰਲੋਕ॥੨॥੧॥੮॥

ਸਾਰੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀਉ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ; ਕਉਨੁ ਸਹਾਈ ਮਨ ਕਾ॥ ਫਨਕਾ ਨਾਸ ਰੂਪ -ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ; ਹਿਤੁ ਲਾਗੋ ਸਭ ਫਨਕਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਗੇ ਕਉ ਕਿਛੁ ਤੁਲਹਾ ਬਾਂਧਹੁ; ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ ਧਨ ਕਾ॥ ਠਨਕਾ ਠੋਲਾ। ਇਤਨ-ਕੁ- ਕਹਾ ਬਿਸਾਸਾ. ਇਸ ਭਾਂਡੇ ਕਾ; ਇਤਨਕੁ ਲਾਗੈ ਠਨਕਾ॥੧॥ ਸਗਲ ਧਰਮ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਵਹੁ; ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਹੁ ਸਭ ਜਨ ਕਾ॥ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ. ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ; ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਡਨ ਪੰਖੇਰੂ. ਬਨ ਕਾ॥੨॥੧॥੯॥

ਅੰਗ ੧੨੫੪:- ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹੱਸਣਾ- ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ; ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਹੈ ਮਰਣਾ॥ ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ. ਖੁਆਰੀ ਕੀਨੀ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ. ਨਹੀ ਰਹਣਾ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਣੀ. ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ॥ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਸੇਤੀ; ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਰਹ–ਹਿ- ਤੁਧਨੋ ਸੇਵਹਿ. ਤੁਝੁ ਕਿਆ ਦੇਵਹਿ; ਮਾਂਗਹਿ ਲੇਵਹਿ. ਰਹਹਿ ਨਹੀ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ; ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਤੁਹੀ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵਹਿ. ਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਹਿ; ਸੇਈ ਸੂਚੇ ਹੋਹੀ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਮੈਲੇ. ਹਛੇ ਹੋਹੀ॥੩॥ ਜੇਹੀ ਰੁਤਿ. ਕਾਇਆ ਸੁਖੁ ਤੇਹਾ; ਤੇਹੋ ਜੇਹੀ ਦੇਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਰੁਤਿ ਕੇਹੀ॥੪॥੧॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਕਰਉ ਬਿਨਉ. ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਹਰਿ ਵਰੁ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ॥ਰੱਤੀ- ਸੁਣਿ ਘਨ ਘੋਰ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਮੋਰਾ; ਲਾਲ ਰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੧॥ ਬਰਸੁ ਘਨਾ; ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਨੀ ਹੀਅਰੈ; ਗੁਰਿ ਮੋਹੀ. ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲੀਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਖੀ. ਵਰ ਕਾਮਣਿ ਪਿਆਰੀ; ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਹਰਿ ਵਰਿ ਨਾਰਿ ਭਈ ਸੋਹਾਗਣਿ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਨਿਆ॥੨॥ ਅਵਗਣ ਤਿਆਗਿ. ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ; ਅਸਥਿਰੁ ਵਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਹਰੀ॥ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਤਿਸੁ. ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ॥੩॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨਹੀ. ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਚੁ ਸਹੀ॥੪॥੨॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੇ; ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਗਵਾਇਆ॥

ਅੰਗ ੧੨੫੫:- ਰਤੁ ਪੋਲਾ- ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਨਾਰੀ ਰਤੁ ਨਿੰਦਾ; ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ. ਭੈ ਕਪਟ, ਨ ਛੂਟੇ; ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ॥ਲੱਦੇ- ਅਜਗਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦੇ ਅਤਿ ਭਾਰੀ; ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥੧॥ ਮਨਿ ਭਾਵੈ; ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਇਆ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਭੇਖ ਬਹੁ ਕੀਨ੍ਹੇ; ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ. ਸਚੁ ਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੇਜੁ ਤਮੋ ਗੁਣ –ਤੀਰਥਿ. ਤੇਜੁ ਨਿਵਾਰਿ, ਨ ਨ੍ਹਾਤੇ; ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਭਾਇਆ॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੁ. ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ; ਜਤ ਕੋ ਤਤ ਹੀ ਆਇਆ॥ ਬਿਸਟਾ ਕੀਟ ਭਏ. ਉਤ ਹੀ ਤੇ; ਉਤ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਅਧਿਕ ਸੁਆਦ ਰੋਗ ਅਧਿਕਾਈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਸਹਜੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਰਹ–ਸਿ ਪੋਲਾ- ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ. ਰਹਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਖੋੱਜੀ। ਬੱਾਦੀ- ਖੋਜੀ ਉਪਜੈ. ਬਾਦੀ ਬਿਨਸੈ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ. ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਾ॥ ਅਸੀਂ ਨੀਚ ਹੋੁਤੇ ਹੁੰਦੇ ਭਏ ਹਾਂ। ਹੋੁਤੇ, ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲੋ- ਹਮ ਨੀਚ ਹੋੁਤੇ, ਹੀਣ ਮਤਿ ਝੂਠੇ; ਤੂ. ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥ ਆਤਮ ਚੀਨਿ. ਤਹਾ ਤੂ ਤਾਰਣ; ਸਚੁ ਤਾਰੇ ਤਾਰਣਹਾਰਾ॥੩॥ ਬੈਸਿ ਸੁਥਾਨਿ. ਕਹਾਂ ਗੁਣ ਤੇਰੇ; ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਥਉ ਅਪਾਰਾ॥ ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖੀਐ,ਅਗਮੁ ਅਜੋਨੀ; ਤੂੰ ਨਾਥਾਂ ਨਾਥਣਹਾਰਾ॥ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਦੇਖਿ, ਕਹਉ ਤੂ ਕੈਸਾ; ਸਭਿ ਜਾਚਕ. ਤੂ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ. ਦਰਿ ਦੇਖਹੁ; ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਉਰਿ ਧਾਰਾ॥੪॥੩॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪੋਲਾ ਬਿਲਖ ਵਿਆਕੁਲ, ਵਿਰਲਾਪ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਿ ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਸਾਦੁ. ਨ ਜਾਨਿਆ; ਸਾ ਬਿਲਖ ਬਦਨ ਕੁਮਲਾਨੀ॥ ਭਈ

ਨਿਰਾਸੀ. ਕਰਮ ਕੀ ਫਾਸੀ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੀ॥੧॥ ਬਰਸੁ ਘਨਾ; ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ॥ ਬਲਿ ਜਾਵਾਂ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਉਤਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ॥ ਮੁਕਤਿ ਭਏ. ਗੁਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਿ ਸੁਭਾਵੀ॥੨॥ ਹਮ ਥਾਰੇ. ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਗੁ ਤੁਮਰਾ; ਤੂ ਮੇਰਾ. ਹਉ ਤੇਰਾ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ॥੩॥ ਅਪੁਨੇ ਪਿਰ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸੀ; ਤਉ ਧਨ ਸਾਚੁ ਸੀਗਾਰੋ॥ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਸਚਿ ਸਾਚੀ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ॥੪॥ ਮੁਕਤਿ ਭਈ. ਬੰਧਨ, ਗੁਰਿ ਖੋਲ੍ਹੇ; ਸਬਦਿ ਸੁਰਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ॥੫॥੪॥ ਮਹਲਾ ੧ ਮਲਾਰ॥ ਪਰ ਦਾਰਾ. ਪਰ ਧਨੁ, ਪਰ ਲੋਭਾ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੈ ਬਿਕਾਰ॥ ਦੁਸਟ ਭਾਉ ਤਜਿ ਨਿੰਦ ਪਰਾਈ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਰ॥੧॥ ਮਹਲ ਮਹਿ ਬੈਠੇ; ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥ ਭੀਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ; ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਆਚਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੨੫੬:- ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਊ. ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ; ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰ॥ ਸੁਧਿ ਬੁਧਿ ਸੁਰਤਿ. ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਪਿਆਰ॥੨॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ; ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ॥੩॥ ਕਾਇਆ ਮਹਲੁ ਮੰਦਰੁ ਘਰੁ ਹਰਿ ਕਾ; ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਰਾਖੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰ॥੪॥੫॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਵਣੈ ਪਾਣੀ; ਜਾਣੈ ਜਾਤਿ॥ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ਸ਼ਾਂਤ- ਕਾਇਆਂ ਅਗਨਿ; ਕਰੇ ਨਿਭਰਾਂਤਿ॥ ਜੰਮਹਿ ਜੀਅ; ਜਾਣੈ ਜੇ ਥਾਉ॥ ਸੁਰਤਾ ਪੰਡਿਤੁ; ਤਾ ਕਾ ਨਾਉ॥੧॥ਜਾਣੀ-ਅਹਿ- ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ; ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਮਾਇ॥ ਅਣਡੀਠਾ; ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ; ਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਪਇਆਲਿ- ਊਪਰਿ ਦਰਿ; ਅਸਮਾਨਿ ਪਇਆਲਿ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਹੀਐ; ਦੇਹੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ; ਜੋ ਜਪੈ ਹਿਆਇ॥ ਕੋਈ ਜਾਣੈ; ਕੈਸਾ ਨਾਉ॥੨॥ਨਿ-ਭਰਾਂਤਿ- ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ; ਰਹੈ ਨਿਭਰਾਂਤਿ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ; ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਅੰਤਰਿ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ; ਜਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਜਾਤਿ ਕੁਲੀਨੁ; ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਇ॥ ਤਾ ਕਾ ਕਹਣਾ; ਕਹਹੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਵਿਚਿ ਸਨਾਤੀਂ; ਸੇਵਕੁ ਹੋਇ॥ ਪਣ੍ਹੀਆ ਜੁੱਤੀ- ਨਾਨਕ; ਪਣ੍ਹੀਆ ਪਹਿਰੈ ਸੋਇ॥੪॥੧॥੬॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੁਖੁ ਵੇਛੋੜਾ; ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਭੂਖ॥ ਸਕਤਵਾਰ ਤਾਕਤ ਵਾਲੇ- ਇਕੁ ਦੁਖੁ; ਸਕਤਵਾਰ ਜਮਦੂਤ॥ ਇਕੁ ਦੁਖੁ; ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ; ਦਾਰੂ ਲਾਇ॥੧॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ; ਦਾਰੂ ਲਾਇ॥ ਦਰਦੁ ਹੋਵੈ; ਦੁਖੁ ਰਹੈ ਸਰੀਰ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ; ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਕੀਏ ਰਸ ਭੋਗ॥ ਤਾਂ ਤਨਿ; ਉਠਿ ਖਲੋਏ ਰੋਗ॥ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕਉ; ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ; ਦਾਰੂ ਲਾਇ॥੨॥ ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ॥

ਮਾਣਸ ਕਾ ਫਲੁ; ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਸੁ॥ ਸਾਸਿ ਗਇਐ; ਕਾਇਆ ਢਲਿ ਪਾਇ॥ ਤਾ ਕੈ ਪਾਛੈ; ਕੋਇ ਨ ਖਾਇ॥੩॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ; ਨਿਰਮਲ ਹੰਸੁ॥ ਜਿਸੁ ਮਹਿ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸੁ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ; ਸਭਿ ਗਇਆ ਗਵਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੪॥੨॥੭॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੁਖ ਮਹੁਰਾ; ਮਾਰਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਅੰਗ ੧੨੫੭:- ਸਿਲਾ ਸੰਤੋਖ; ਪੀਸਣੁ ਹਥਿ ਦਾਨੁ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹੁ; ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ; ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਠੇਹ॥੧॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ; ਖਾਹਿ ਗਵਾਰ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ; ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ; ਸਭੁ ਛਾਂਵ॥ ਰਥਿ ਫਿਰੰਦੈ; ਦੀਸਹਿ ਥਾਵ॥ ਦੇਹ ਨ ਨਾਉ; ਨ ਹੋਵੈ ਜਾਤਿ॥ ਓਥੈ ਦਿਹੁ; ਐਥੈ ਸਭ ਰਾਤਿ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਸਮਧਾਂ ਲੱਕੜਾਂ- ਸਾਦ ਕਰਿ ਸਮਧਾਂ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਘਿਉ ਤੇਲੁ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ; ਅਗਨੀ ਸਿਉ ਮੇਲੁ॥ ਹੋਮ ਜਗ; ਅਰੁ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਪਰਵਾਣ॥੩॥ ਤਪੁ ਕਾਗਦੁ; ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਨੁ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ; ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤ; ਦਿਸਹਿ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਜਨਨੀ ਧੰਨੀ ਮਾਇ॥੪॥੩॥੮॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬਾਗੇ ਕਾਪੜ; ਬੋਲੈ ਬੈਣ॥ ਲੰਮਾ ਨਕੁ; ਕਾਲੇ ਤੇਰੇ ਨੈਣ॥ ਕਬਹੂੰ; ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਖਿਆ. ਭੈਣ॥੧॥ ਚੜ੍ਹਾਂ- ਊਡਾਂ; ਊਡਿ ਚੜਾਂ ਅਸਮਾਨਿ॥ ਸੰਮ੍ਰਿੱਥ- ਸਾਹਿਬ ਸੰਮ੍ਰਿਥ; ਤੇਰੈ ਤਾਣਿ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਡੂੰਗਰਿ; ਦੇਖਾਂ ਤੀਰ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ; ਸਾਹਿਬੁ ਬੀਰ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਸਾਜਿ; ਦੀਏ ਨਾਲਿ ਖੰਭ॥ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਉਡਣੈ ਕੀ ਡੰਝ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾਂ ਬੰਧਾਂ ਧੀਰ॥ ਜਿਉ ਵੇਖਾਲੇ; ਤਿਉ ਵੇਖਾਂ ਬੀਰ॥੩॥ ਨ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ; ਨ ਜਾਹਿਗੇ ਖੰਭ॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ; ਅਗਨੀ ਕਾ ਸਨਬੰਧ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ; ਜਪੀਐ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ॥ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ; ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ॥੪॥੪॥੯॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਵੇਖੈ; ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ ਏਹਾ ਵਡਿਆਈ; ਜਾ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ॥੧॥ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀਐ॥ ਏਹਾ ਸਕਤਿ. ਸਿਵੈ ਘਰਿ ਆਵੈ; ਜੀਵਦਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵੇਦ ਪੜੈ ਪੜਿ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣੈ; ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਾ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਏਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਮਾਇਆ. ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਸਹਸਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੈ; ਚੂਕੈ ਮਨਹੁ ਅੰਦੇਸਾ॥੨॥ ਅ-ਵੀਚਾਰੀ- ਹਮ ਦੀਨ ਮੂਰਖ ਅਵੀਚਾਰੀ; ਤੁਮ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ॥ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕਰਿ ਦਾਸੁ ਦਾਸਾ ਕਾ; ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦੇਹਿ ਤੂ ਅਪਣਾ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ॥੩॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਹੁ; ਕੋਈ ਐਸਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਊਪਰਿ ਫੇਨੁ ਬੁਦਬੁਦਾ; ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਅੰਗ ੧੨੫੮:- ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਆ ਤਿਸਹਿ ਸਮਾਣਾ; ਚੂਕਿ ਗਇਆ ਪਾਸਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜਿਨੀ ਹੁਕਮੁ

ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਮੇਲੇ; ਹਉਮੈ. ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਸਦਾ ਸਚੁ ਹਰਿ ਵੇਖਦੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਅਪਣਾ ਭਾਵਦਾ; ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ. ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੱਭਾ- ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ; ਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ. ਨ ਭਾਇ॥ ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ; ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ; ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਿਐ. ਮਨੁ ਮਰਿ ਰਹੈ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਨਾ ਪਵੈ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ. ਨ ਜਾਇ॥ ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ; ਸਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੩॥ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ; ਸਬਦੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇ॥੪॥੨॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ. ਕੋਈ ਨਾਹੀ; ਬਖਸੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ਲਏ-ਇ- ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਇ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੈ. ਨਾਉ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸਦਾ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਵਿਛੁੜੇ ਫਿਰਹਿ; ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਲਿ॥ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ; ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜਮਕਾਲਿ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਸੰਗਤਿ. ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਲਿ॥੨॥ ਸਭਨਾ ਕਰਤਾ ਏਕੁ ਤੂ; ਨਿਤ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਇਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ; ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੂਕਾਰ॥੩॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ; ਨਦਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਨਾਮੇ ਹੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੪॥੩॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸੋਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ; ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਸਾਚੇ; ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਤਜਿ ਕੂੜੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਚਲਣੁ ਰਿਦੈ ਸਮ੍ਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ. ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ; ਹੋਰੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥

ਅੰਗ ੧੨੫੯:- ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਹੀ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੇਦਿਆ; ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖੁ, ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਜਪੀਐ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ॥੩॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ. ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਆਮੀ; ਮਨ ਹੀ ਮੰਨੁ ਸਮਾਇਆ॥ ਸਾਚੇ ਹੀ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਤੀਜੈ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥੪॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੁਆਮੀ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਮੀਠਾ; ਜਗਿ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪਾਈਐ;

ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਈ॥੫॥੪॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਉਧ-ਰੇ- ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਨਾਮੇ ਸਭਿ ਉਧਰੇ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦੇ ਗਾਂਵੈ; ਸਾਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਲਿ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਸਬਦ ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ; ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਪਾਖੰਡੁ. ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ. ਬਿਖਿਆ ਮਨਿ ਰਾਤੇ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ॥ ਇਹ ਵੇਲਾ ਫਿਰਿ. ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਪਛੁਤਾਏ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੈ. ਕਦੇ ਨ ਬੂਝੈ; ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥੨॥ ਉਧ-ਰੇ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਸੇ ਉਧਰੇ; ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ. ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਊਤਮ; ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਹੋਈ॥ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ; ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਈ॥੩॥ ਕਰੇ-ਇ- ਆਪੇ ਕਰੇ. ਕਰਾਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ; ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ਸਮੇ-ਇ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ. ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਮੇਇ॥ਅਲਖ- ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਵੈ; ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ॥੪॥੫॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਦੁਤੁਕੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵੈ; ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸੁਥਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੧॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ; ਧੁਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹਿ; ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਕੀ ਬਿਧਿ. ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਦ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧਿਆਨੁ॥ ਅੰਗ ੧੨੬੦:- ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥੨॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਖੇਲੈ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ; ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਦਹ ਦਿਸ ਫਿਰਿ ਆਵੈ॥ ਤੱਤਕਾਲ ਵੱਸਿ- ਜਾਂ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ; ਤਾਂ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤਕਾਲ ਵਸਿ ਆਵੈ॥੩॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਬਿਧਿ. ਮਨ ਹੂ ਜਾਣੈ; ਬੂਝੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂ; ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਿ॥੪॥੬॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਾਣ ਸਭਿ ਤਿਸ ਕੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ. ਨ ਜਾਣਾ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਨਾਮਿ ਰਹਉ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਜੈ. ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੈ; ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ; ਏਕ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੨॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ; ਗਤਿ ਮਤਿ ਤਬ ਹੀ ਪਾਈ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ. ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ; ਤਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੩॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ. ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ; ਇਹ ਗੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਧਰੀ ਤਿਸੁ ਆਗੈ; ਨਾਨਕ. ਆਪੁ ਗਵਾਈ॥੪॥੭॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ. ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ; ਸਬਦੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ॥ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ. ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ; ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਮਨ ਸਿਉ

ਰਹਉ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦੇ-ਇ- ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ; ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ॥ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ; ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੨॥ ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ਆਪੇ; ਜਿਨ੍ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਦੇਹੀ ਕਾਚੀ ਪਉਣੁ ਵਜਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈ ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸਭ ਕਾਰੈ ਲਾਏ; ਸੋ ਸਚੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ; ਨਾਮੇ ਦੇਇ ਵਡਾਈ॥੪॥੮॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ਲੱਦਿਆ ਅਜ-ਗਰ- ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ; ਲਦਿਆ ਅਜਗਰ ਭਾਰੀ॥ ਗਰੁੜੁ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ; ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਹਰਿ ਮਾਰੀ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ॥ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ. ਨ ਜਾਈ ਤਰਣਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਹਰਿ ਤਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਾਰਾ; ਸਭ ਵਰਤੈ ਆਕਾਰੀ॥ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ; ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥੨॥ ਬਹਕਾਰਿ ਮਹਿਕਦੀ- ਚੰਦਨ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਹੈ; ਬਹੁ ਬਾਸਨਾ ਬਹਕਾਰਿ॥

ਅੰਗ ੧੨੬੧:- ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਣੀ ਊਤਮ ਹੈ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਬਿਸਥਾਰਿ॥੩॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਮਨਿ ਜਪਿਆ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ॥੪॥੯॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਿਰਹੀ; ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਦਾਸੀ॥ ਅ-ਵਰਨੁ ਅਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਹੈ- ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅਵਰਨੁ; ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ॥ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ; ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ; ਮਮਤਾ ਕਿਥਹੁ ਲਾਗੀ॥੧॥ ਪੰਡਿਤ; ਇਸੁ ਮਨ ਕਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਅਵਰੁ ਕਿ ਬਹੁਤਾ ਪੜਹਿ; ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ; ਕਰਤੈ ਲਾਈ॥ ਏਹੁ ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ; ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਬੂਝਹੁ ਭਾਈ॥ਰਹ-ਹੁ- ਸਦਾ ਰਹਹੁ; ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ॥੨॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ; ਜੋ ਤਿਹਾਂ ਗੁਣਾ ਕੀ ਪੰਡ ਉਤਾਰੈ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ; ਓਹੁ ਦੀਖਿਆ ਲੇਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ; ਸੀਸੁ ਧਰੇਇ॥ ਅਲੱਗੁ- ਸਦਾ ਅਲਗੁ; ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ; ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ॥੩॥ ਸਭਨਾਂ ਮਹਿ; ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਣੈ॥ ਜਾਂ ਏਕੋ ਵੇਖੈ; ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਜਾ ਕਉ ਬਖਸੇ; ਮੇਲੇ ਸੋਇ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੪॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ; ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ॥ ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ; ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਫਿਰਿ. ਕੂਕ ਨ ਹੋਇ॥੫॥੧॥੧੦॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਈ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰੇ; ਨਿਤ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਜਮ ਕੀ ਕਾਣਿ ਚੁਕਾਈ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ; ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਈ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਇਆ;

ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਭਗਤਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੁ॥ ਭਵਜਲੁ; ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ; ਦਿਸੈ ਸਚਿਆਰੁ॥੨॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ; ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਬਹੁ ਮਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ; ਬਹੁ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ; ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ; ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਪੀਐ; ਸਚੁ ਲਾਹਾ॥ ਹਾਜਰੁ ਹਜੂਰਿ; ਹਰਿ ਵੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਅੰਗ ੧੨੬੨:- ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਾ॥੪॥੨॥੧੧॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ; ਗੁਰਮਤੀ ਲਾਗੇ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦ ਜਾਗੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ਲਾ-ਗਉ- ਹਉ ਤਿਨ ਜਨ ਕੇ; ਸਦ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥੧॥ ਹਉ ਜੀਵਾਂ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੋਹੇ; ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ; ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ; ਨਾ ਲਪਟਾਈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ; ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ; ਰਸਨ ਰਸਾਇ॥੩॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ; ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲਿਆ; ਸੁ. ਵਿਛੁੜਿ ਨ ਜਾਈ॥ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ॥੪॥੩॥੧੨॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ; ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਹੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਤਾ ਨਾਮੁ ਲਹੈ ॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜੇ; ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਰਹੈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਅਸਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬਹੈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਕਾਹੇ ਰੋਸੁ ਕਰੀਜੈ॥ ਲਾਹਾ ਕਲਜੁਗਿ, ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਰਵੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਬੀਹਾ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਦੇਖੇ; ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਇ॥ ਇਹੁ ਵੇਛੋੜਾ; ਸਹਿਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਤਾਂ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ॥੨॥ ਨਾਮ ਹੀਣੁ; ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਿਆ; ਭੂਖ ਨ ਜਾਇ॥ ਵਿਣੁ ਭਾਗਾ ਨਾਮੁ; ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਥੱਾਕਾ- ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਥਾਕਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥੩॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਖਿਆ ਮੈਲੁ; ਬਿਖਿਆ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ; ਫਿਰਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਉਰਿ ਧਾਰੁ॥੪॥ ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ; ਮਾਨੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ॥ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਸੋਭਾ; ਨਿਰਮਲ ਜਨੁ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥੫॥੪॥੧੩॥੯॥੧੩॥੨੨॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ਹਿਰਦੈ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰੀ॥ ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥੧॥ ਨੈਨੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਗੀ ਤਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਓ; ਜਨੁ

ਅੰਗ ੧੨੬੩:- ਹਰਿ ਭੇਟਿਓ ਬਨਵਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕੁਲਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ, ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਤਿਸ ਕੈ ਕੁਲਿ ਲਾਗੀ ਗਾਰੀ॥ ਪਰਸੂਤਿ ਜੰਮਾਉਣਾ- ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੈ ਕੁਲਿ ਪਰਸੂਤਿ. ਨ ਕਰੀਅਹੁ; ਤਿਸੁ ਬਿਧਵਾ ਕਰਿ ਮਹਤਾਰੀ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰ ਸਾਧੂ; ਜਿਸੁ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੀ॥ ਗੁਰਿ ਡੀਠੈ. ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਗਸੈ; ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਦੇਖਿ ਮਹਤਾਰੀ॥੩॥ ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ. ਇਕ ਹੀ ਸੰਗਿ ਵਾਸਾ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਕਰਾਰੀ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਤੋਰੀ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ॥੪॥੧॥ ਸਰੱਸੁਤੀ।ਤਾਈਂ - ਮਲਾਰੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸਰਸੁਤੀ; ਤੇ ਕਰਹਿ ਉਦਮੁ, ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਭਰੇ. ਪਰੇ ਹਮਰੈ ਵਿਚਿ; ਹਮਰੀ ਮੈਲੁ. ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਗਵਾਈ॥੧॥ ਨਾਈ ਨਾਮੁ, ਵਡਿਆਈ। ਮੱਜਨੁ- ਤੀਰਥਿ ਅਠਸਠਿ; ਮਜਨੁ ਨਾਈ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਧੂਰਿ. ਪਰੀ ਉਡਿ ਨੇਤ੍ਰੀ; ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਭਗੀਰਥੀ ਗੰਗਾ ਜਾਹਰਨਵੀ ਗੋਡਿਆਂ ਤਕ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਚਰਨ ਧੋ ਕੇ ਜਾਹਰਨਵੀ ਰਿਖੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਈ। ਮਹਸਾਈ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੇ। ਜਾਹਰਨ੍ਵੀ- ਜਾਹਰਨਵੀ. ਤਪੈ ਭਾਗੀਰਥਿ ਆਣੀ; ਕੇਦਾਰੁ ਥਾਪਿਓ, ਮਹਸਾਈ॥ ਕਾਂਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਚਰਾਵਤ ਗਾਊ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥੨॥ ਦੇਵੀਂ ਦੇਵਤਿਆਂ। ਤਾਈਂ- ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਦੇਵੀ ਥਾਪੇ; ਸਭਿ ਤਿਤਨੇ ਲੋਚਹਿ, ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਾਧੂ; ਲੈ ਤਿਸ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ॥੩॥ ਤਾਈਂ- ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤੁਮਰੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਸਭ ਤਿਤਨੀ ਲੋਚੈ, ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਲਿਲਾਟਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਸੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਦੇ, ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ॥੪॥੨॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ. ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਭੂਖ ਦੂਖ ਸਭਿ ਉਤਰੈ; ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ. ਹਰਿ ਉਚਰੈ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਨਿਸਤਰੈ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਨ ਸੁਨਿ ਧਿਆਵੈ; ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਹਮ ਹਾਟਿ ਬਿਹਾਝੇ; ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆਂ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ॥੨॥ ਪੋਲਾ ਬਿਚਰੈ ਵੀਚਾਰਦੇ ਹਨ- ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ. ਹਰਿ ਭੂਖ ਲਗਾਨੀ; ਜਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ. ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਿਚਰੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਜਨੁ, ਹਰਿ ਜਲ ਕਾ ਮੀਨਾ; ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਫੂਟਿ ਮਰੈ॥੩॥ ਜਿਨਿ ਏਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਸੋ ਜਾਨੈ; ਕੈ ਜਾਨੈ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਧਰੈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਸਭ ਤਨ ਕੀ ਭੂਖ ਟਰੈ॥੪॥੩॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਤਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ; ਤਿਤਨੇ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਲਿਖਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦੀਨ੍ਹ ਵਡਾਈ; ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਵੈ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ॥

ਅੰਗ ੧੨੬੪:- ਜੱਗ੍ਤੁ- ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ. ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਭਾਈ; ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਕਉ ਜਨੁ ਪੂਜੇ ਸੇਵੇ; ਸੋ ਜਨੁ. ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਹੁ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਤਰਾਵੈ॥੨॥ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ; ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਫੂਲ ਤੋਰਾਵੈ॥ ਮੜ੍ਹਾ- ਨਿਰਜੀਉ ਪੂਜਹਿ. ਮੜਾ ਸਰੇਵਹਿ; ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਗਵਾਵੈ

॥੩॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ. ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਸਤਿ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ ਕਰਕੇ- ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ; ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ, ਸਤਿ ਕਰਿ ਮੁਖਿ ਸੰਚਹੁ; ਤਿਸੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਫਿਰਿ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ॥੪॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਉ ਪਰਤਖਿ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ; ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ. ਭਾਗ ਭਲੇ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ; ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ॥੫॥੪॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹੀਅਰੈ. ਬਸਿਓ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਭਲ ਭਾਂਤਿ॥ ਤਿਨ੍ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ; ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਂਤ॥੧॥ ਗਿਆਨੀ; ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਤਿਨ੍ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਸਭ ਉਤਰੀ; ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਖਾਂਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸਖਾ ਜਨ; ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਲਹਿ ਜਾਇ ਭਰਾਂਤਿ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਦੁਧ. ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਾਢੈ ਚੁਣਿ ਹੰਸੁਲਾ; ਤਿਉ ਦੇਹੀ ਤੇ. ਚੁਣਿ ਕਾਢੈ ਸਾਧੂ, ਹਉਮੈ ਤਾਤਿ ॥੨॥ ਜਿਨ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ; ਤੇ ਕਪਟੀ ਨਰ, ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਂਤਿ॥ਦੇ-ਇ- ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਕੋਈ ਦੇਇ ਖਵਾਲੈ; ਓਇ ਆਪਿ ਬੀਜਿ, ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਤਿ॥੩॥ ਚਿਹਨੁ ਸਰੂਪ- ਹਰਿ ਕਾ ਚਿਹਨੁ, ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਮਹਿ ਆਪੁ ਰਖਾਂਤਿ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਸਮਦਰਸੀ; ਜਿਨਿ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤਰੀ ਤਰਾਂਤਿ॥੪॥੫॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਊਤਮੁ; ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਪਿ ਲਇਆ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ; ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਜਪਿਆ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਗਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਗਾਇਆ, ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ; ਤਿਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ, ਕਰਿ ਮਇਆ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ॥੨॥ ਜੋ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ; ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ॥ ਓਇ ਆਪਿ ਤਰੇ. ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਤਾਰੀ; ਸਭੁ ਕੁਲੁ ਭੀ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥੩॥ਵੱਸਿ- ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ ਸਭੁ ਜਗੁ; ਤੁਧੁ ਅੰਗ ੧੨੬੫:- ਆਪੇ ਵਸਿ ਕਰਿ ਲਇਆ॥ਡੁੱਬਦਾ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਬਿਖੁ ਡੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਲਇਆ॥੪॥੬॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀ ਪੀਆ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ. ਨ ਜਾਈ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ੍ ਜਲਤ ਅਹੰਕਾਰੀ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ; ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ. ਤਿਸਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ; ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਾਈ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੱਜਾਈ- ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬਿਰਥਾ; ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਜਾਈ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਡੂਬੇ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਲਿ ਜਾਈ॥ ਤਿਨ. ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ, ਭਈ ਮਤਿ ਮਧਿਮ; ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਬਿਹੂਨ. ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜਮ ਪਕਰੇ ਬਿਲਲਾਈ

॥੨॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਹਜੇ ਪਾਇਆ; ਇਹ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਰਖਉ ਸਭੁ ਆਗੈ; ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ॥ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ॥ ਹਮ ਲੋਹ. ਗੁਰ ਨਾਵ ਬੋਹਿਥਾ; ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ॥੪॥੭॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਬੋਲਤ. ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮਾ; ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਤੋਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਬਨਜਹੁ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ; ਜਿਸੁ ਲਾਗਤ ਹੈ ਨਹੀ ਚੋਰ॥੧॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੋਰ ਬੋਲਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਸੁਨਿ ਘਨਿਹਰ ਕੀ ਘੋਰ॥੨॥ ਜੋ ਬੋਲਤ ਹੈ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਪੰਖੇਰੂ; ਸੁ ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਜਾਪਤ ਹੈ ਨਹੀ ਹੋਰ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ; ਛੂਟਿ ਗਇਓ ਜਮ ਕਾ ਸਭ ਸੋਰ॥੪॥੧॥੮॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ; ਖੋਜਤੇ ਬਡਭਾਗੀ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਪੰਥੁ ਕੋਊ ਬਤਾਵੈ; ਹਉ ਤਾ ਕੈ ਪਾਇ ਲਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਮਾਰੋ ਮੀਤੁ ਸਖਾਈ; ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ॥ ਅੰਗ ੧੨੬੬:- ਹਰਿ. ਹਮ ਗਾਵਹਿ, ਹਰਿ. ਹਮ ਬੋਲਹਿ; ਅਉਰੁ ਦੁਤੀਆ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਹਮ ਤਿਆਗੀ॥੧॥ ਮਨਮੋਹਨ ਮੋਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਾਮੁ; ਹਰਿ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਹਰਿ ਦੇਖੇ ਜੀਵਤ ਹੈ ਨਾਨਕੁ; ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲੋ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ॥੨॥੨॥੯॥੯॥੧੩॥੯॥੩੧॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ. ਕਿਆ ਤੂ ਚਿਤਵਹਿ; ਕਿਆ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਉਪਾਏ॥ ਤਾ ਕਉ ਕਹਹੁ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ; ਜਿਹ ਗੋਪਾਲ ਸਹਾਏ॥੧॥ ਬਰਸੈ ਮੇਘੁ ਸਖੀ; ਘਰਿ ਪਾਹੁਨ ਆਏ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਕੀਏ; ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਮਿਸਟਾਏ॥ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਪਾਕਸਾਲ ਰਸੋਈ। ਸੋਚ ਸੱਚ ਸੁੱਚਮ। ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ- ਕਰੀ ਪਾਕਸਾਲ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰਾ; ਹੁਣਿ ਲਾਵਹੁ ਭੋਗੁ ਹਰਿ ਰਾਏ॥੨॥ ਦੁਸਟ ਕਾਮਾਦਿਕ । ਰਹਸੇ ਖ਼ੁਸ਼,ਪਰਫੁਲਤ ਹੋਏ। ਮੰਦਿਰ ਸ੍ਰੀਰ, ਅਪਨਾਏ ਅਪਣਾ ਘਰ ਜਾਣ ਕੇ ਆਏ, ਭਾਵ ਇਸ ਸ੍ਰੀਰ 'ਚ ਪ੍ਰਗਟੇ। ਰਹਸੇ ਪੋਲਾ- ਦੁਸਟ ਬਿਦਾਰੇ. ਸਾਜਨ ਰਹਸੇ; ਇਹਿ ਮੰਦਿਰ ਘਰ ਅਪਨਾਏ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ, ਰੰਗੀਓ ਆਨੰਦੀ- ਜਉ ਗ੍ਰਿਹਿ. ਲਾਲੁ ਰੰਗੀਓ ਆਇਆ; ਤਉ ਮੈ. ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੩॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਓਟ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਏ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕੰਤੁ ਰੰਗੀਲਾ ਪਾਇਆ; ਫਿਰਿ. ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਏ॥੪॥੧॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਖੀਰ ਅਧਾਰਿ. ਬਾਰਿਕੁ ਜਬ ਹੋਤਾ; ਬਿਨੁ ਖੀਰੈ. ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ਮਾਤਾ ਮੁਖਿ ਨੀਰੈ; ਤਬ ਓਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ

ਅਘਾਈ॥੧॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ; ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ॥ ਭੂਲਹਿ ਬਾਰਿਕ. ਅਨਿਕ ਲਖ ਬਰੀਆ; ਅਨ ਠਉਰ ਨਾਹੀ. ਜਹ ਜਾਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਬਾਰਿਕ ਬਪੁਰੇ ਕੀ; ਸਰਪ ਅਗਨਿ ਕਰ ਮੇਲੈ॥ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ; ਅਨਦ ਸਹਜਿ ਤਬ ਖੇਲੈ॥੨॥ ਜਿਸ ਕਾ ਪਿਤਾ. ਤੂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਸੁ ਬਾਰਿਕ ਭੂਖ ਕੈਸੀ॥ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ; ਮਨਿ ਬਾਂਛੈ ਸੋ ਲੈਸੀ॥੩॥ ਪਿਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਆਗਿਆ ਇਹ ਦੀਨੀ; ਬਾਰਿਕੁ ਮੁਖਿ ਮਾਂਗੈ ਸੋ ਦੇਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਰਿਕੁ. ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਚਾਹੈ; ਮੋਹਿ ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ ਨਿਤ ਚਰਨਾ॥੪॥੨॥ ਆਹਰੁ ਉਦਮ। ਬਿਧੀ ਪੌਲਾ- ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲ ਬਿਧੀ ਜੁਰਿ. ਆਹਰੁ ਕਰਿਆ; ਤਜਿਓ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ॥ ਕਾਰਜੁ ਸਗਲ ਅਰੰਭਿਓ ਘਰ ਕਾ; ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਭਾਰੋਸਾ॥੧॥ ਸੁਨੀਐ. ਬਾਜੈ ਬਾਜ ਸੁਹਾਵੀ॥ ਸੁਹਲਾਵੀ ਸੁਖਾਂ ਵਾਲੀ- ਭੋਰੁ ਭਇਆ. ਮੈ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖ ਪੇਖੇ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੰਗਲ ਸੁਹਲਾਵੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੂਆ ਲਾਇ ਸਵਾਰੇ ਥਾਨਾਂ; ਪੂਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮੈ ਪਾਹੁਨ ਮਿਲਿਓ; ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਨਿਵਿ ਪਾਏ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੨੬੭:- ਗ੍ਰਿ ਹਿ- ਜਬ ਪ੍ਰਿਅ ਆਇ ਬਸੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਸਨਿ; ਤਬ ਹਮ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ; ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ॥੩॥ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਭਏ ਅਨੰਦਾ; ਗੁਰਿ ਕਾਰਜ ਹਮਰੇ ਪੂਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਵਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਦੂਰੇ॥੪॥੩॥ ਸੁਰਪਤਿ ਇੰਦ੍ਰ। ਜਠਰ ਪੇਟ- ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਜ ਤੇ ਕੀਟ. ਕੀਟ ਤੇ ਸੁਰਪਤਿ; ਕਰਿ ਦੋਖ. ਜਠਰ ਕਉ ਭਰਤੇ॥ ਹਰਤੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮ-ਘਾਤੀ- ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਛੋਡਿ. ਆਨ ਕਉ ਪੂਜਹਿ; ਆਤਮਘਾਤੀ ਹਰਤੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ; ਤੇ ਦੁਖਿ ਦੁਖਿ ਮਰਤੇ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਭ੍ਰਮਹਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ; ਟੇਕ. ਨ ਕਾਹੂ ਧਰਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਿਆਗਿ ਸੁਆਮੀ. ਆਨ ਕਉ ਚਿਤਵਤ; ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਖਲ ਖਰ ਤੇ॥ ਨਾਵ ਬੇੜੀ ਕੱਾਗਰ ਕਾਗ਼ਜ਼ਾਂ ਦੀ- ਕਾਗਰ ਨਾਵ. ਲੰਘਹਿ ਕਤ ਸਾਗਰੁ; ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਥਤ. ਹਮ ਤਰਤੇ॥੨॥ਅ-ਸੁਰ- ਸਿਵ ਬਿਰੰਚਿ ਅਸੁਰ ਸੁਰ ਜੇਤੇ; ਕਾਲ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਰਤੇ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ. ਚਰਨਕਮਲਨ ਕੀ; ਤੁਮ੍ ਨ ਡਾਰਹੁ. ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ॥੩॥੪॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਓਇ; ਬੈਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ॥ ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ, ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਾਰੀ ਲਾਗੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ, ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਆਵੈ; ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਜਾਗੀ॥ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ. ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ; ਗੁਨ ਗਾਏ ਰੰਗਿ ਰਾਂਗੀ॥੧॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੇਇ. ਕੀਏ ਸੰਤ ਮੀਤਾ; ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਬਡਭਾਗੀਂ॥ ਪਾਗੀਂ- ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ. ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਰੇਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਗੀ॥੨॥੧॥੫॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ; ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਈ॥ ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਸੁਖ ਭਰਿ ਸੂਤੀ; ਜਿਹ ਘਰਿ ਲਾਲੁ ਬਸਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹਿ ਅਵਗਨ. ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ; ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਕਰਉ ਬਰਾਬਰਿ. ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਰਾਤੀਂ; ਇਹ ਹਉਮੈ ਕੀ ਢੀਠਾਈ॥੧॥ ਤਾੱਕੀ- ਭਈ ਨਿਮਾਣੀ. ਸਰਨਿ ਇਕ

ਤਾਕੀ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖਦਾਈ॥ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਹਿ. ਮੇਰਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿਆ; ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਈ॥੨॥੨॥੬॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਬੱਦਲ- ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਰਸੁ ਮੇਘ ਜੀ; ਤਿਲੁ. ਬਿਲਮੁ ਨ ਲਾਉ॥ ਬਰਸੁ ਪਿਆਰੇ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੇ; ਹੋਇ ਅਨਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ ਤੇਰੀ ਧਰ ਸੁਆਮੀਆ ਮੇਰੇ; ਤੂ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੇ॥ ਅੰਗ ੧੨੬੮:- ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਚੇਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਸੋਭ ਨਹੀ. ਬਿਨੁ ਭਰਤਾਰੇ॥੧॥ ਬਿਨਉ ਸੁਨਿਓ ਜਬ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੈ; ਬੇਗਿ ਆਇਓ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੇਰੋ ਬਨਿਓ ਸੁਹਾਗੋ; ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਭਲੇ ਅਚਾਰੇ॥੨॥੩॥੭॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਬਿਨਸੈ ਭਵ ਸਾਗਰੁ; ਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਬਸਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਸਮਨ ਹਤੇ. ਦੋਖੀ ਸਭਿ ਵਿਆਪੇ; ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ॥ ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਓ; ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਕਾਟੇ; ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨਿ ਦੀਆ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਬਾਹੁੜਿ. ਦੂਖ ਨ ਥੀਆ॥੨॥੪॥੮॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਅਪਨੋ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ; ਦਇਆਲ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਧਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਉ ਚਰਨ ਤੁਹਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਰਿਦੈ ਤੁਹਾਰੀ ਆਸਾ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ; ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸਾ॥੧॥ ਬਿਛੁਰਤ ਮਰਨੁ. ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਮਿਲਤੇ; ਜਨ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ॥ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਜੀਵਨ ਧਨੁ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ॥੨॥੫॥੯॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ. ਬਨਿ ਆਈ॥ ਰਾਜਾਰਾਮੁ ਰਮਤ, ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ; ਬਰਸੁ ਮੇਘ ਸੁਖਦਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਕੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰਤ ਨਹੀ. ਸੁਖਸਾਗਰੁ; ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਉਦੌਤੁ ਭਇਓ ਪੂਰਨ ਭਾਵੀ ਕੋ; ਭੇਟੇ ਸੰਤ ਸਹਾਈ॥੧॥ ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਦੁਖ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰੁ ਕਠਿਨ ਭੈ ਸਾਗਰੁ; ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਧਿਆਈ॥੨॥੬॥੧੦॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਘਨਿਹਰ ਬਰਸਿ; ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ; ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬੂਝੀ ਪੋਲਾ- ਮਿਟੇ ਕਲੇਸ. ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੂਝੀ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰੇ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਆ॥੧॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਾਮਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤਉ; ਚਰਨਕਮਲ ਲਿਵ ਲਾਇਆ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾਇਆ ॥੨॥੭॥੧੧॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਛੁਰਤ ਕਿਉ ਜੀਵੇ; ਓਇ ਜੀਵਨ॥ ਚਿਤਹਿ ਉਲਾਸ ਆਸ ਮਿਲਬੇ ਕੀ; ਚਰਨਕਮਲ ਰਸ ਪੀਵਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪਿਆਸ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਤਿਨ ਕਉ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਬਿਸਰੈ. ਮੇਰੋ
ਅੰਗ ੧੨੬੯:- ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ; ਸੇ ਮੂਏ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀਂ॥੧॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਦੀਸੁਰ; ਪੇਖਤ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਰਵਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਅੰਤਰਿ; ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥੨॥੮॥੧੨॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਜਨਿ; ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਤਾਰੇ॥ ਖਗ ਪੋਲਾ।ਉ-ਧਾਰੇ - ਖਗ ਤਨ ਮੀਨ ਤਨ, ਮ੍ਰਿਗ ਤਨ ਬਰਾਹ ਤਨ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਉਧਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੈਂਤ ਜੱਖਿਅ-

ਦੇਵ ਕੁਲ ਦੈਤ ਕੁਲ, ਜਖ੍ਹ ਕਿੰਨਰ ਨਰ; ਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ॥ ਜੋ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕਰੈ ਸਾਧੂਸੰਗਿ; ਤਾ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰੇ॥੧॥ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਰਸ; ਇਨ ਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਰੇ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਪਹਿ ਕਰੁਣਾਮੈ; ਨਾਨਕ. ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ॥੨॥੯॥੧੩॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਜੁ ਮੈ ਬੈਸਿਓ ਹਰਿ ਹਾਟ॥ ਨਾਮੁ ਰਾਸਿ ਸਾਝੀ ਕਰਿ ਜਨ ਸਿਉ; ਜਾਂਉ ਨ. ਜਮ ਕੈ ਘਾਟ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਰਾਖੇ; ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਪਾਟ॥ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਾਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਲਾਹਾ ਚਰਨ ਨਿਧਿ ਖਾਟ॥੧॥ ਅ-ਚੁੱਤ- ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਢੇ ਹੈ ਛਾਂਟਿ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ. ਦਾਸ ਨਾਨਕ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਜੋਨੀ ਮਾਟ॥੨॥੧੦॥੧੪॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਹਿਰਾਨੋ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਊ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ; ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਚਿਰਾਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਤ ਉਤ ਡੋਲਿ ਡੋਲਿ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਓ; ਤਨੁ ਧਨੁ ਹੋਤ ਬਿਰਾਨੋ॥ ਦੁਰਾਇ ਛੁਪਾ ਕੇ- ਲੋਗ ਦੁਰਾਇ. ਕਰਤ ਠਗਿਆਈ; ਹੋਤੌ. ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨੋ॥੧॥ ਮ੍ਰਿਗ ਪੰਖੀ ਮੀਨ ਦੀਨ ਨੀਚ; ਇਹ ਸੰਕਟ ਫਿਰਿ ਆਨੋ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪਾਹਨ ਪ੍ਰਭ ਤਾਰਹੁ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੁਖ ਮਾਨੋ ॥੨॥੧੧॥੧੫॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਦੁਸਟ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ; ਰੀ ਮਾਈ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ. ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਨੇ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ; ਤਾਂ ਭਉ ਕੈਸਾ ਭਾਈ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ. ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ; ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਸੈ ਸਭਨੀ ਠਾਈਂ॥੧॥ ਅਨਾਥਾ ਨਾਥੁ. ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ; ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਜੀਵਹਿ ਦਾਸ ਤੇਰੇ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ॥੨॥੧੨॥੧੬॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਰਵੀਜੈ॥ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ; ਹਰਿ ਪੰਖ ਲਗਾਇ ਮਿਲੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮਾਰਗੁ ਪਾਇਓ; ਸਾਧੂ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ- ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ; ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੧॥ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਕਰਿ, ਸਰਨੀ ਆਏ; ਜਲਤਉ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ; ਨਾਨਕ ਅਪੁਨੋ ਕੀਜੈ॥੨॥੧੩॥੧੭॥ ਅੰਗ ੧੨੭੦:- ਮਲਾਰ ਮਃ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਓ॥ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿ. ਚਰਨ ਤਲ ਦੀਨੇ; ਅਪੁਨੋ ਜਸੁ ਵਰਤਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਕੀਨੋ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ; ਦਇਆ ਜੀਅਨ ਮਹਿ ਪਾਇਓ॥ ਤੱਤੀ- ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਅਪੁਨੋ ਦਾਸੁ ਰਾਖਿਓ; ਤਾਤੀ ਵਾਉ. ਨ ਲਾਇਓ॥੧॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੇਟਿ ਸੁਖਾਇਓ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ- ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰਹੁ. ਦਾਸ ਹਰਿ ਕੇ; ਨਾਨਕ. ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਮਨਿ ਆਇਓ॥੨॥੧੪॥੧੮॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀਆਂ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ; ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ. ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਓ; ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਵਿਟਹੁ; ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਿਤ ਗਾਉ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਧੂੜਿ; ਕਰਉ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ; ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥੨॥ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ; ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ; ਨ ਹੋਇ ਜੋਨਿ ਅਉਤਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਏ॥ ਜਾ ਕਉ; ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਆਏ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ; ਗੁਰੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣਿ; ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਰੁ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਖਸਮੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਜਾ ਕੀ. ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ॥੪॥੧॥੧੯॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ; ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ; ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ; ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਇ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ; ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤੇ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ; ਆਠ ਪਹਰ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਾਵਣੁ ਸੁਨਣੁ; ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ; ਸੋ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣਾ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ; ਤੇਰਾ ਨਾਂਉ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ; ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥੨॥ ਦੁਖ ਸੁਖ; ਕਰਤੇ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਇ॥ ਭਾਣੈ ਬਖਸ; ਭਾਣੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥ ਦੁਹਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਕਾ; ਕਰਤਾ ਆਪਿ॥ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਂਈ; ਤੇਰੇ ਪਰਤਾਪ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ; ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਬੂਝਹਿ; ਸੁਣਿ ਆਪਿ ਵਖਾਣਹਿ॥ ਸੇਈ ਭਗਤ; ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ॥ ਅੰਗ ੧੨੭੧:- ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ; ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ॥੪॥੨॥੨੦॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੋਆ ਦਇਆਲੁ॥ ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ॥ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ॥ ਕਾਰਜ ਆਏ ਪੂਰੇ ਰਾਸੇ॥੧॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਮਨ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਲਿ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਇਆ; ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਖੁ ਭੰਨਾ ਭੈ ਭੰਜਨਹਾਰ॥ ਆਪਣਿਆ ਜੀਆ ਕੀ ਕੀਤੀ ਸਾਰ॥ ਰਾਖਨਹਾਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨ॥੨॥ ਕਾਲੁ ਗਵਾਇਆ; ਕਰਤੈ ਆਪਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ; ਤਿਸ ਨੋ ਜਾਪਿ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ; ਰਾਖੇ ਸਭਿ ਜੰਤ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਭਗਵੰਤ॥੩॥ ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਆਪ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ; ਜਾਣਹਿ ਪਰਤਾਪ॥ ਨਾਵੈ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ; ਤਿਸ ਕਾ ਬੋਲਾਇਆ॥੪॥੩॥੨੧॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ; ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ; ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ; ਸਭੁ ਜਾਇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਾਲਾਹਿ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੋਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੂਖ ਤੇ ਰਾਖੈ॥ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ; ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ. ਨ ਚਾਖੈ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ; ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ

ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ; ਕਰਣੀ ਸਭੁ ਸਾਚੀ॥ ਸੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਜੋ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਰਾਚੀ॥੩॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡ ਭਾਗਿ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ; ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗਿ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਗੁਰ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ; ਪ੍ਰਭ ਸਚੁ ਅਰਦਾਸਿ॥੪॥੪॥੨੨॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰ ਜੀ ਮਨਾਰਿ ਨੂਰ ਦੀ ਥਾਂ, ਚਾਨਣ ਘਰ, ਸੁੰਦਰ ਜਾਂ ਮਨੌਂਣੇ- ਗੁਰ ਮਨਾਰਿ; ਪ੍ਰਿਅ ਦਇਆਰ ਸਿਉ. ਰੰਗੁ ਕੀਆ॥ ਕੀਨੋ ਰੀ; ਸਗਲ ਸੀਂਗਾਰ॥ ਤਜਿਓ ਰੀ; ਸਗਲ ਬਿਕਾਰ॥ ਧਾਵਤੌ; ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਐਸੇ ਰੇ. ਮਨ ਪਾਇ ਕੈ; ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਕੈ. ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ॥ ਸੁਹੀਆ ਸੋਂਹਦੀ ਹੈ- ਬਾਜੇ ਬਜਹਿ ਮ੍ਰਿਦੰਗ, ਅਨਾਹਦ ਕੋਕਿਲ ਰੀ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੋਲੈ, ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਅਤਿ ਸੁਹੀਆ॥੧॥ ਐਸੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭ, ਅਤਿ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਿਅ ਅਮੋਘ; ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਗਿ, ਸੰਤ ਬਨੇ॥ ਭਵ ਉਤਾਰ; ਨਾਮ ਭਨੇ॥ ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲ॥

ਅੰਗ ੧੨੭੨:- ਮਨਿ ਫੇਰਤੇ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗੀਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਥੀਆ॥੨॥੧॥੨੩॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨੁ; ਘਨੈ ਭ੍ਰਮੈ ਬਨੈ॥ ਉਮ-ਕਿਤ ਉਛਲ ਕੇ- ਉਮਕਿਤ; ਰਸਿ ਚਾਲੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਾਹ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹਿਆ-ਈ- ਤ੍ਰੈ ਗੁਨ ਮਾਈ ਮੋਹਿਆਈ; ਕਹੰਉ ਬੇਦਨ ਕਾਹਿ॥੧॥ ਆਨ ਉਪਾਵ ਸਗਰ ਕੀਏ; ਨਹਿ ਦੂਖ ਸਾਕਹਿ ਲਾਹਿ॥ ਭਜੁ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂ ਨਾਨਕਾ; ਮਿਲੁ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦਹਿ ਗਾਹਿ॥੨॥੨॥੨੪॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਸੋਭ; ਸੁਹਾਵਨੀ ਨੀਕੀ॥ ਗੰ-ਧ੍ਰਬ। ਅਪੱਸਰਾਂ- ਹਾਹਾ ਹੂਹੂ ਗੰਧ੍ਰਬ ਅਪਸਰਾ; ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ, ਗਾਵਨੀ ਨੀਕੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਧੁਨਿਤ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ। ਲਲਿਤ ਸੁੰਦਰ, ਲਲਿਤ ਰਾਗਣੀ ਭੀ ਹੈ। ਗੁਨਗ੍ਯ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗਿਆਤੇ। ਗੁਨੱਗਿਅ- ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਗੁਨਗ੍ਯ. ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਨੀ ਨੀਕੀ॥੧॥ ਗਿਰਿ ਤਰ ਥਲ ਜਲ, ਭਵਨ ਭਰਪੁਰਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਲਾਲਨ, ਛਾਵਨੀ ਨੀਕੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਾਮਈਆ ਰਸੁ ਪਾਇਓ; ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਭਾਵਨੀ ਨੀਕੀ॥੨॥੩॥੨੫॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ; ਚਰਨਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦਰਸੁ ਸਫਲਿਓ. ਦਰਸੁ ਪੇਖਿਓ; ਗਏ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ॥ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਉਜੀਆਰੇ॥੧॥ ਬਿਸਮ ਬਿਸਮੈ; ਬਿਸਮ ਭਈ॥ ਅਘ ਕੋਟਿ ਹਰਤੇ; ਨਾਮ ਲਈ॥ ਗੁਰ ਚਰਨ; ਮਸਤਕੁ ਡਾਰਿ ਪਹੀ॥ ਪ੍ਰਭ; ਏਕ ਤੂੰਹੀ. ਏਕ ਤੁਹੀ॥ ਭਗਤ ਟੇਕ ਤੁਹਾਰੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਸਰਨਿ ਦੁਆਰੇ॥੨॥੪॥੨੬॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਰਸੁ ਬਹੁਤਾ, ਸਹਿਤ ਰਸ ਦੇ- ਬਰਸੁ ਸਰਸੁ. ਆਗਿਆ॥ ਹੋਹਿ ਆਨੰਦ; ਸਗਲ ਭਾਗ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਸੰਗੇ ਮਨੁ ਪਰਫੜੈ; ਮਿਲਿ ਮੇਘ ਧਰ ਸੁਹਾਗ॥੧॥ ਘਨਘੋਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੋਰ॥ ਚਿਤੁ ਚਾਤ੍ਰਿਕ; ਬੂੰਦ ਓਰ॥ ਐਸੋ ਹਰਿ ਸੰਗੇ; ਮਨ ਮੋਹ॥ ਤਿਆਗਿ; ਮਾਇਆ ਧੋਹ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਤ; ਨਾਨਕ. ਜਾਗਿਆ॥੨॥੫॥੨੭॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੋੁਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲੋ- ਗੁਨ ਗੋੁਪਾਲ; ਗਾਉ ਨੀਤ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਾਰਿ ਚੀਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਛੋਡਿ ਮਾਨੁ. ਤਜਿ

ਗੁਮਾਨੁ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਆ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਏਕ ਰੰਗਿ; ਮਿਟਿ ਜਾਂਹਿ ਦੋਖ ਮੀਤ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਏ ਦਇਆਲ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ; ਬਿਖੈ ਜੰਜਾਲ॥ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗਿ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ; ਗੋਬਿੰਦ ਨੀਤ॥੨॥੬॥੨੮॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਘਨੁ ਗਰਜਤ; ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਸੁਖ ਚੈਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ. ਤਰਨ ਸਾਗਰ; ਧੁਨਿ ਅਨਹਤਾ ਰਸ ਬੈਨ॥੧॥ ਗੁਰਸੇਵਕ ਰੂਪ ਪੱਥਿਕ ਰਾਹੀ- ਪਥਿਕ ਪਿਆਸ. ਚਿਤ ਸਰੋਵਰ; ਆਤਮ ਜਲੁ ਲੈਨ॥ ਹਰਿ ਦਰਸ ਪ੍ਰੇਮ. ਜਨ ਨਾਨਕ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੈਨ॥੨॥੭॥੨੯॥ ਅੰਗ ੧੨੭੩:- ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੋਪਾਲ; ਹੇ ਦਇਆਲ ਲਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਸਖੇ; ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ॥੧॥ ਸਮ੍ਰੱਥ- ਅ-ਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਹੇ ਸਮ੍ਰਥ ਅਗਮ ਪੂਰਨ; ਮੋਹਿ ਮਇਆ ਧਾਰਿ॥੨॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਾ ਭਇਆਨ; ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰ॥੩॥੮॥੩੦॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਚਕਵੀ ਨੈਨ ਨੀਂਦ ਨਹਿ ਚਾਹੈ; ਬਿਨੁ ਪਿਰ. ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ॥ ਸੂਰੁ ਚਰ੍ਹੈ. ਪ੍ਰਿਉ ਦੇਖੈ ਨੈਨੀ; ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗੈ ਪਾਂਈ॥੧॥ ਪਿਰ ਭਾਵੈ; ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਈ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਘੜੀ ਨਹੀ ਜਗਿ ਜੀਵਾ; ਐਸੀ ਪਿਆਸ ਤਿਸਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਕਿਰਣਿ ਆਕਾਸੀ; ਬਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਅਭ ਐਸੀ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥੨॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ. ਜਲ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਟੇਰੈ; ਬਿਲਪ ਕਰੈ ਬਿਲਲਾਈ॥ ਘਨਹਰ ਘੋਰ ਦਸੌ ਦਿਸਿ ਬਰਸੈ; ਬਿਨੁ ਜਲ. ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ॥੩॥ ਮੀਨ ਨਿਵਾਸ ਉਪਜੈ ਜਲ ਹੀ ਤੇ; ਸੁਖ ਦੁਖ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ॥ ਖਿਨੁ ਤਿਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਪਲੁ. ਜਲ ਬਿਨੁ; ਮਰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਤਿਸੁ ਤਾਂਈ॥੪॥ ਧਨ ਵਾਂਢੀ. ਪਿਰੁ ਦੇਸ ਨਿਵਾਸੀ; ਸਚੇ ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਬਦੁ ਪਠਾਈਂ॥ਰੱਤੀ- ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੀ; ਭਗਤਿ ਰਤੀ ਹਰਖਾਈ॥੫॥ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੈ ਸਭੈ ਹੈ ਜੇਤੀ; ਗੁਰ ਭਾਵੈ. ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਈਂ॥ ਪ੍ਰਿਉ ਨਾਲੇ ਸਦ ਹੀ ਸਚਿ ਸੰਗੇ; ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥੬॥ ਸਭ ਮਹਿ. ਜੀਉ ਜੀਉ ਹੈ ਸੋਈ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ॥੭॥ ਅਪਨਾ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹੁ ਆਪੇ; ਸੁਖਦਾਤੇ ਗੋਸਾਂਈਂ॥ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ; ਤਉ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ॥੮॥੧॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ; ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਮੈ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਆਂਚੁ- ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ. ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਵੈ; ਆਚੁ ਕਾਚੁ ਢਰਿ ਪਾਂਹੀ॥੧॥ ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕਾ; ਕਹਹੁ ਗਰਬੁ ਕੈਸਾ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ. ਬਵਰੇ; ਹਉਮੈ ਗਰਬਿ ਖਪੈ ਜਗੁ ਐਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖਵਾਰੇ; ਰਾਖੈ ਪਰਖੈ ਸੋਈ॥ ਜੇਤੀ ਹੈ. ਤੇਤੀ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ; ਤੁਮ੍ਹ ਸਰਿ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੨॥

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਕੀਨੀ; ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਜਨੁ॥ ਮੋਰਾ ਸ਼ਰੋਮਣੀ। ਕਾਲ ਮ੍ਰਿਤੂ। ਬਿਕਾਲ ਜਨਮ- ਅਮਰੁ ਅਨਾਥ, ਸਰਬ ਸਿਰਿ ਮੋਰਾ; ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਭਰਮ ਭੈ ਖੰਜਨੁ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੨੭੪:- ਕਾਗਦ ਕੋਟੁ. ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਬਪੁਰੋ; ਰੰਗਨਿ ਚਿਹਨ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਨਾਨ੍ਹੀ ਸੀ ਬੂੰਦ. ਪਵਨੁ ਪਤਿ ਖੋਵੈ; ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਖਿਨੁ ਤਾਈਂ॥੪॥ ਉਪ ਪਾਸ। ਕੰਠਿ ਕੰਢੇ ਤੇ- ਨਦੀ ਉਪ ਕੰਠਿ, ਜੈਸੇ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ; ਸਰਪਨਿ ਘਰੁ. ਘਰ ਮਾਹੀ॥ ਉਲਟੀ ਨਦੀ. ਕਹਾਂ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ; ਸਰਪਨਿ ਡਸੈ. ਦੂਜਾ ਮਨ ਮਾਂਹੀ॥੫॥ ਗਾਰੁੜ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ. ਧਿਆਨੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਬਿਖਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਰੀ॥ ਮਨ ਤਨ ਹੇਂਵ ਭਏ ਸਚੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਰੀ॥੬॥ ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਜਾਚੈ; ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਇਆਲਾ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਸਰਣਿ ਪਰੇ. ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ; ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਗੋਪਾਲਾ॥੭॥ ਬਾਧੀ ਧੰਧਿ ਅੰਧ. ਨਹੀ ਸੂਝੈ; ਬਧਿਕ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ. ਤ ਸੂਝਸਿ ਬੂਝਸਿ; ਸਚ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ ਸਮਾਵੈ॥੮॥ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਹ. ਸਾਚ ਬਿਨੁ ਕਾਚੀ; ਮੈ ਪੂਛਉ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਖਾਵੈ; ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ. ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ॥੯॥੨॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੀਨ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਸਾਰਿੰਗ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ॥੧॥ ਰੈਨਿ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲਿਓ; ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੈਂ। ਸਾਂਈਂ- ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ, ਨ ਉਲਟੈ ਕਬਹੂ; ਜੋ ਤੈ ਭਾਵੈ ਸਾਈ॥੨॥ ਨੀਂਦ। ਥੱਕੀ- ਨੀਦ ਗਈ. ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਥਾਕੀ; ਸਚ ਮਤਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਈ॥੩॥ ਰੂਖੀਂ ਬਿਰਖੀਂ, ਊਡਉ ਭੂਖਾ; ਪੀਵਾ ਨਾਮੁ ਸੁਭਾਈ॥੪॥ ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਲਤਾ ਬਿਲਲਾਤੀ; ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਰਜਾਈ॥੫॥ ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੀ. ਤੇਤਾ ਤਨੁ ਤਾਪੈ; ਕਾਪਰੁ. ਅੰਗਿ ਨ ਸੁਹਾਈ॥੬॥ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨੁ. ਇਕੁ ਖਿਨੁ, ਰਹਿ ਨ ਸਕੰਉ; ਬਿਨ ਮਿਲੇ. ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ॥੭॥ ਪਿਰੁ ਨਜੀਕਿ. ਨ ਬੂਝੈ ਬਪੁੜੀ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ॥੮॥ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ॥੯॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤੁਝ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥੧੦॥੩॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਖਲੀ ਲਮਢੀਂਗ। ਊਂਡੀ ਉੱਡ ਕੇ। ਨਾਲਿ ਨਾਲੀ 'ਚ ਪਾਣੀ ਭਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਕਾਮੀ ਪੁਰਖ ਪੁੰਨਾਂ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਭਰ ਕੇ ਸਵਰਗ ਰੂਪੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜਦੇ ਹਨ, ਪੁੰਨਾਂ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਏਸ ਲੋਕ ਰੂਪੀ ਪਤਾਲ 'ਚ ਆ ਡਿਗਦੇ ਹਨ। ਅਖਲੀ ਪੋਲਾ- ਅਖਲੀ ਊਂਡੀ; ਜਲੁ ਭਰ ਨਾਲਿ॥ ਗੜ੍ਹ- ਡੂਗਰੁ ਊਚਉ; ਗੜੁ ਪਾਤਾਲਿ॥ ਸਾਗਰੁ ਸੀਤਲੁ; ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਮਾਰਗੁ ਮੁਕਤਾ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ॥੧॥ ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ; ਨਾਵੈ ਕੀ ਜੋਤਿ॥ ਚੱਲਾਂ- ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ; ਚਲਾ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੇਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੨੭੫:- ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਪਾਧਰੁ ਜਾਣਿ॥ ਪੋਲਾ ਤਕੀਐ ਆਸਰੇ- ਗੁਰ ਕੈ ਤਕੀਐ; ਸਾਚੈ ਤਾਣਿ॥ ਰੂੜ੍ਹੀ ਸੁੰਦਰ- ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਲਸਿ; ਰੂੜ੍ਹੀ ਬਾਣਿ॥ ਥੈਂ ਆਪ ਨੂੰ। ਪਿਰਾਣਿ ਪਛਾਣ ਲੈਣ- ਥੈਂ ਭਾਵੈ; ਦਰੁ ਲਹਸਿ ਪਿਰਾਣਿ॥੨॥ ਬੈਸਾਂ- ਊਡਾਂ ਬੈਸਾ; ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ; ਨਾਮ ਆਧਾਰ॥ ਨਾ ਜਲੁ ਡੂੰਗਰੁ; ਨ ਊਚੀ ਧਾਰ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ; ਤਹ. ਮਗੁ ਨ ਚਾਲਣਹਾਰ॥੩॥ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਵਸਹਿ. ਤੂਹੈ ਬਿਧਿ ਜਾਣਹਿ; ਬੀਜਉ. ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਪੈ॥ ਦੱਬਿਆ- ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ. ਸਮਝ ਨ ਹੋਵੀ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਦਬਿਆ ਛਾਪੈ॥ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੈ. ਬਿਲਲਾਤਉ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਪੈ॥ ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ. ਨਾਮੁ ਛਡਾਏ; ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਿਞਾਪੈ॥੪॥ ਇਕਿ ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ॥ ਇਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੈ; ਨਾਮ ਅਧਾਰ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਮੀਠੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ॥ ਜਿਨਿ ਪੀਤੀ; ਤਿਸੁ ਮੋਖ ਦੁਆਰ॥੫॥ ਨਾਮੁ ਭੈ ਭਾਇ. ਰਿਦੈ ਵਸਾਹੀ; ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ॥ ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਕਾਲਰਿ ਬੀਜਸਿ. ਦੁਰਮਤਿ ਐਸੀ; ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਨੀਸਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ. ਘੋਰ ਅੰਧਾਰਾ; ਡੂਬਿ ਮੁਏ. ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ॥੬॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨੋ; ਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਰਜਾਇ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ॥ ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ; ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਏਕ ਸਬਦਿ ਰਾਚੈ; ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥੭॥ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ; ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਨਾਮ ਪਤਾਲੰ॥ ਸਬਦੁ ਹੁਕਮ। ਬੈਆਲੰ ਅਵਿਨਾਸੀ ਘਰ- ਸਭ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ. ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ; ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ. ਬੈਆਲੰ॥ ਜਾਂਮਣੁ ਮਰਣਾ ਦੀਸੈ ਸਿਰਿ ਊਭੌ; ਖੁਧਿਆ ਨਿਦ੍ਰਾ ਕਾਲੰ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ; ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਰਸਾਲੰ॥੮॥੧॥੪॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਰਣ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਸਾਰ; ਨ ਜਾਨੈ॥ ਕੰਠੇ ਬੈਠੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ॥੧॥ ਤੂ. ਕੈਸੇ ਆੜਿ ਫਾਥੀ ਜਾਲਿ॥ ਅਲਖੁ. ਨ ਜਾਚਹਿ; ਰਿਦੈ ਸਮ੍ਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਏਕ ਜੀਅ; ਕੈ ਜੀਆ ਖਾਹੀ॥ ਜਲਿ ਤਰਤੀ; ਬੂਡੀ ਜਲ ਮਾਹੀ॥੨॥ ਪ੍ਰਤਪਾਨੀ ਅਧੀਨ-ਸਰਬ ਜੀਅ; ਕੀਏ ਪ੍ਰਤਪਾਨੀ॥ ਜਬ ਪਕੜੀ; ਤਬ ਹੀ ਪਛੁਤਾਨੀ॥੩॥ ਪੜੀ ੜ ਹਲੰਤ ਨਾ ਲਾ- ਜਬ ਗਲਿ ਫਾਸ ਪੜੀ; ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ ਊਡਿ ਨ ਸਾਕੈ; ਪੰਖ ਪਸਾਰੀ॥੪॥ ਰਸਿ ਚੂਗਹਿ; ਮਨਮੁਖਿ ਗਾਵਾਰਿ॥ ਫਾਥੀ ਛੂਟਹਿ; ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਿ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਤੂਟੈ ਜਮਕਾਲੁ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ; ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਾਲੁ॥੬॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ; ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਰਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥੭॥ ਸੇ ਦੁਖ ਆਗੈ; ਜਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੇ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਾਚੇ॥੮॥੨॥੫॥

ਅੰਗ ੧੨੭੬:- ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ. ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ. ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਐ. ਕੰਚਨੁ ਹੋਈਐ; ਜਾਂ ਹਰਿ ਕੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਾਚਾ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਊਪਜੈ; ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ

 Not Final File

ਬੁਝੀਐ; ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਨਹ ਪਾਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ; ਮਰਿ ਜੀਵੈ. ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੋਈ ਪਾਏ; ਜਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥੩॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਸਿਵ ਘਰਿ ਜੰਮੈ; ਵਿਚਹੁ ਸਕਤਿ ਗਵਾਇ॥ ਅ-ਚਰੁ- ਅਚਰੁ ਚਰੈ. ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਪਾਏ; ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ॥੪॥ ਧਾਤੁਰ ਮਾਇਆ। ਚੱਲੈ- ਧਾਤੁਰਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰੁ ਅਚੇਤੁ ਹੈ; ਚਲੈ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ॥ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ; ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਣੁ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ; ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਭਵਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ॥੬॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾਂ. ਹਰਿ ਟੇਕ ਹੈ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ. ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਪਾਵਉ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੭॥ ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ; ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਜਨ ਪੂਰਨ ਹੋਏ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇ॥੮॥੧॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩॥ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਜਗੁ ਵਰਤਦਾ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜਮ ਡੰਡੁ ਸਹੈ; ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ; ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੧॥ ਮਨ ਰੇ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਕੀਆ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਪਿਆਰੁ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ॥੨॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਾਹਰੋ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸੈ. ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ; ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਹਰੀ-ਆਵਲੀ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਸਦਾ

ਅੰਗ ੧੨੭੭:- ਹਰੀਆਵਲੀ; ਫਿਰਿ. ਸੁਕੈ ਨਾ ਕੁਮਲਾਇ॥੪॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਪਤੀਆਇ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਭੇਟੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਨ ਪਾਇ॥੫॥ਸੱਭਾ- ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਮੁਕਤਿ. ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਹੁ ਪਾਇਨਿ੍ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਬੰਧਨ ਨ ਤੁਟਹੀ; ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥੬॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ; ਬੇਦਾਂ ਕਾ ਅਭਿਆਸੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਨਹ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁ॥ ਜਮਕਾਲੁ. ਸਿਰਹੁ ਨ ਉਤਰੈ; ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਵਿਣਾਸੁ॥੭॥ ਪਰਤਾਪਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨੋ, ਸਭੁ ਕੋ ਪਰਤਾਪਦਾ; ਵਿਣੁ ਭਾਗਾਂ. ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ. ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਹੀ ਪਤਿ ਊਪਜੈ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਇ॥੮॥੨॥

ਅਸਟਪਦੀ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੨॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰੈ ਲਾਏ॥ ਪੱਲ੍ਰਿ- ਦੁਖੁ ਪਲ੍ਰਰਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ॥ ਸਾਚੀ ਗਤਿ; ਸਾਚੈ ਚਿਤੁ ਲਾਏ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਏ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਈਐ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੱਮਣਿ- ਬਿਨੁ ਪਿਰ; ਕਾਮਣਿ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਦੁਹ-ਚਾਰਣੀ ਦੁਹਚਾਰਣੀ ਕਹੀਐ; ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਾ; ਇਹੁ ਬਾਦਿ ਆਚਾਰੁ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹਿ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਮਣਿ; ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਸਬਦੇ. ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ॥ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਕਹੀਐ ਨਾਰਿ॥੩॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦਾਤੇ; ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭਿ; ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ॥ ਐਸੇ ਗਿਆਨੀ; ਬੂਝਹੁ ਕੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ॥੪॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ; ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਮਨ ਮੂਏ; ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਗਿਆਨ ਮਤੀ; ਕਮਲ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਤਿਤੁ ਘਟਿ; ਨਾਮੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ॥੫॥ ਹਉਮੈ; ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਨਾ ਮਨੁ ਭੀਜੈ; ਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ; ਆਪੁ ਜਾਣਾਏ॥ ਬਿਰਥੀ ਭਗਤਿ; ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ॥੬॥ ਸੇ ਭਗਤ; ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਿ ਭਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਸਦ ਹੀ; ਨਾਮੁ ਵੇਖਹਿ ਹਜੂਰਿ॥ ਅੰਗ ੧੨੭੮:- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੭॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ. ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ; ਏਹੁ ਰੋਗੁ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥੮॥੧॥੩॥੫॥੮॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਦਾਤੇ॥ ਅਪਨੇ ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ॥ ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ. ਦਿਨਸੁ ਰਾਤੇ; ਇਕ ਨਿਮਖ. ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ॥ਜੱਗਦੀਸਰੈ- ਗੋਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਸਦਾ ਸੰਗੇ; ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ॥ ਮਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਨਾ ਚਰਨ ਸੰਗੇ; ਨਾਮ ਰਸਿ ਜਨ ਮਾਤੇ॥ਮਧੇ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਦਹੂੰ; ਕਿਨੈ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਜਾਤੇ॥੧॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੀ ਗਤਿ. ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ॥ ਮਹਾ ਪਤਿਤ; ਤੁਮ੍ ਤਾਰੇ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ; ਕ੍ਰਿਪਾਸਿੰਧੁ ਸੁਆਮੀਆ॥ ਸੰਤਸੰਗੇ ਭਜੁ ਨਿਸੰਗੇ; ਰੰਉ ਸਦਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੰਤ ਜੋਨੀ; ਤੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਤਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਆਪਿ ਲੇਹੁ ਸਮ੍ਾਰੇ॥੨॥ ਹਰਿ ਚਰਨਕਮਲ ਮਨੁ ਲੀਨਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਜਲ. ਜਨ ਤੇਰੇ ਮੀਨਾ॥ ਜਲ ਮੀਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਏਕ ਤੂਹੈ; ਭਿੰਨ. ਆਨ ਨ ਜਾਨੀਐ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੇਵਹੁ. ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ; ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਮਾਨੀਐ॥ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗੇ ਏਕ ਰੰਗੇ; ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿਦ ਦੀਨਾ॥ ਅਨਾਥ ਨੀਚ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ; ਕਰਿ ਮਇਆ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨਾ॥੩॥ ਆਪਸ ਕਉ. ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੰਜਨ; ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਆ-ਚਰਜ- ਆਚਰਜ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਨਿਧਿ

ਪਿਆਰਿਆ॥ ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਉਪਜੇ; ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਤ ਸਾਰਿਆ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸੋਹੇ. ਦੇਖਿ ਮੋਹੇ; ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਰਨਿ ਤਿਨ ਕੀ; ਜਿਨ੍ੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥੪॥੧॥

ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧; ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ.ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ, ਧੁਨਿ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ; ਜਿਉ ਵੁਠੈ ਧਰਣਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਹਰੀਆਵਲੀ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ-- ਸਭ ਦਿਸੈ ਹਰੀਆਵਲੀ; ਸਰ ਭਰੇ. ਸੁਭਰ ਤਾਲ॥ ਅੰਦਰੁ ਰਚੈ. ਸਚ ਰੰਗਿ; ਜਿਉ ਮੰਜੀਠੈ ਲਾਲੁ॥ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ. ਸਚੁ ਮਨਿ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ॥

ਅੰਗ ੧੨੭੯:- ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ; ਵੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥ ਫਾਹੀ ਫਾਥੇ. ਮਿਰਗ ਜਿਉ; ਸਿਰਿ ਦਿਸੈ ਜਮਕਾਲੁ॥ ਖੁੱਧਿਆ- ਖੁਧਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿੰਦਾ ਬੁਰੀ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਵਿਕਰਾਲੁ॥ਅੱਖੀਂ- ਏਨੀ ਅਖੀ. ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ; ਜਿਚਰੁ. ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੰਤੋਖੀਆਂ; ਚੂਕੈ ਆਲ ਜੰਜਾਲੁ॥ ਮੂਲੁ ਰਹੈ. ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ; ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਬੋਹਿਥੁ॥ ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤਤੁ ਲੈ; ਤੂੰ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸਚੁ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਹੇਕੋ ਪਾਧਰੁ. ਹੇਕੁ ਦਰੁ; ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਨਿਜ ਥਾਨੁ॥ ਰੂੜਉ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕਾ; ਸਭਿ ਸੁਖ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪੀਨ੍ੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿ; ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿ; ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਆ॥ ਵਿਣੁ ਥੰਮ੍ਾ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇ; ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ॥ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਉਪਾਇ; ਜੋਤਿ ਸਮਾਣਿਆ॥ ਕੀਏ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ; ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਿਆ॥ ਨ੍ਾਵਣ- ਤੀਰਥ. ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ; ਨਾਵਣ ਪੁਰਬਾਣਿਆ॥ ਤੁਧੁ ਸਰਿ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ; ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣਿਆ॥ ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ; ਹੋਰ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ; ਚਹੁ ਓਮਾਹਾ ਹੋਇ॥ ਨਾਗਾਂ ਮਿਰਗਾਂ ਮਛੀਆਂ; ਰਸੀਆਂ ਘਰਿ ਧਨੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਨਾਨਕ. ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ; ਚਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ॥ ਗਾਈਂ। ਪੁੱਤਾਂ- ਗਾਈ ਪੁਤਾ ਨਿਰਧਨਾ; ਪੰਥੀ ਚਾਕਰੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂ ਸਚਾ ਸਚਿਆਰੁ; ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ॥ ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਇ; ਕਵਲੁ ਛਪਾਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮੈ ਵਡਾ ਕਹਾਇ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਬਾਪੁ. ਨ ਮਾਇ; ਕਿਨਿ ਤੂ ਜਾਇਆ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ. ਨ ਰੇਖ; ਵਰਨ ਸਬਾਇਆ॥ ਰੱਜਾ- ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੁਖ ਪਿਆਸ; ਰਜਾ ਧਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਮਹਿ ਆਪੁ ਸਮੋਇ; ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਇਆ॥ਪਤੀਆਇ- ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇ; ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ; ਪਕੜਿ ਢੰਢੋਲੇ ਬਾਂਹ॥ ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ. ਨ ਜਾਣਈ; ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਵੈਦਾ. ਵੈਦੁ ਸੁਵੈਦੁ ਤੂ; ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਗੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲੋੜਿ ਲਹੁ; ਜਿਤੁ ਵੰਞੈ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ॥ਉੱਠਿਅਹਿ- ਜਿਤੁ ਦਾਰੂ ਰੋਗ ਉਠਿਅਹਿ; ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਆਇ॥ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਹਿ

ਆਪਣਾ; ਤ ਨਾਨਕ ਵੈਦੁ ਸਦਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ; ਦੇਵ ਉਪਾਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਤੇ ਬੇਦ; ਪੂਜਾ ਲਾਇਆ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ; ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਆਇਆ॥ਦੈਂਤਾਂ- ਦੈਤਾ ਮਾਰੇ ਧਾਇ; ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਇਆ॥ ਈਸ ਮਹੇਸੁਰੁ ਸੇਵ; ਤਿਨ੍ਹੀ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਸਚੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ; ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ॥ ਦੁਨੀਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇ; ਆਪੁ ਛਪਾਇਆ॥ ਅੰਗ ੧੨੮੦:- ਧਰਮੁ ਕਰਾਏ ਕਰਮ; ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੇ ਸਖੀ; ਕੰਤੈ ਚਿਤਿ ਕਰੇਹੁ॥ ਨਾਨਕ. ਝੂਰਿ ਮਰਹਿ ਦੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ੍ ਅਵਰੀ ਲਾਗਾ ਨੇਹੁ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਬਰਸਨ-ਹਾਰੁ- ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੇ ਸਖੀ; ਜਲਹਰੁ ਬਰਸਨਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵਨੁ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ੍ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮੱਲਾਂ- ਆਪੇ ਛਿੰਝ ਪਵਾਇ; ਮਲਾ ਖਾੜਾ ਰਚਿਆ॥ ਲੱਥੇ।ਮੱਚਿਆ- ਲਥੇ ਭੜਥੂ ਪਾਇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਚਿਆ॥ ਕੱਚਿਆ- ਮਨਮੁਖ ਮਾਰੇ ਪਛਾੜਿ; ਮੂਰਖ ਕਚਿਆ॥ ਆਪਿ ਭਿੜੈ ਮਾਰੇ ਆਪਿ; ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਰਚਿਆ॥ ਸਭਨਾ ਖਸਮੁ ਏਕੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ॥ ਮਸਵਾਣੀਐ ਸਿਆਹੀ- ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੈ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ; ਵਿਣੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀਐ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪੁ; ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਵਖਾਣੀਐ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿ; ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਊਨਵਿ ਝੁਕ ਝੁਕ ਕੇ। ਵੰਨ ਰੰਗ- ਊਨਵਿ ਊਨਵਿ ਆਇਆ; ਅਵਰਿ ਕਰੇਂਦਾ ਵੰਨ॥ ਰਹ-ਸੀ ਪੋਲਾ- ਕਿਆ ਜਾਣਾ. ਤਿਸੁ ਸਾਹ ਸਿਉ; ਕੇਵ ਰਹਸੀ ਰੰਗੁ॥ ਰੰਗੁ ਰਹਿਆ ਤਿਨ੍ ਕਾਮਣੀ; ਜਿਨ੍ ਮਨਿ. ਭਉ ਭਾਉ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਭੈ ਭਾਇ ਬਾਹਰੀ; ਤਿਨ ਤਨਿ. ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਊਂਨਵਿ ਊਂਨਵਿ ਆਇਆ; ਵਰਸੈ ਨੀਰੁ ਨਿਪੰਗੁ॥ ਨਾਨਕ. ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਤਿਨ੍ ਕਾਮਣੀ; ਜਿਨ੍ ਕੰਤੈ ਸਿਉ ਮਨਿ ਭੰਗੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਦੋਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਇ; ਇਕੁ ਵਰਤਿਆ॥ ਘੱਤਿਆ- ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਇ; ਅੰਦਰਿ ਵਾਦੁ ਘਤਿਆ॥ ਹਾਠਾ ਤਰਫਾਂ। ਰੈਬਾਰਿਆ ਵਿਚੋਲਗੀ। ਪਰ-ਵਿਰਤਿ। ਨਿਰ-ਵਿਰਤਿ। ਹੱਠਾਂ- ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਿਰਵਿਰਤਿ, ਹਾਠਾ ਦੋਵੈ; ਵਿਚਿ ਧਰਮੁ ਫਿਰੈ ਰੈਬਾਰਿਆ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਚੇ ਕੂੜਿਆਰ; ਤਿਨ੍ਹੀ ਨਿਹਚਉ ਦਰਗਹ ਹਾਰਿਆ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦਿ ਸੂਰ ਹੈ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਨ੍ਹੀ ਮਾਰਿਆ॥ ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ; ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਸੇ ਭਗਤ ਤੁਧੁ ਭਾਵਦੇ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਤਿਨ੍ਾ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਊਂਨਵਿ ਊਂਨਵਿ ਆਇਆ; ਵਰਸੈ ਲਾਇ ਝੜੀ॥ ਨਾਨਕ. ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਕੰਤ ਕੈ; ਸੁ ਮਾਣੇ ਸਦਾ ਰਲੀ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਿਆ ਉਠਿ ਉਠਿ ਦੇਖਹੁ ਬਪੁੜੇਂ ; ਇਸੁ ਮੇਘੈ ਹਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਮੇਘੁ ਪਠਾਇਆ; ਤਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਂਹਿ॥ ਤਿਸ ਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਸੀ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਕਰੇ-ਇ- ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ; ਸਭ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇਇ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਰੇਵੀਐ; ਜਿਸੁ. ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਵਾਰ॥ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ਕਰਿ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਣਹਾਰ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰ॥ ਮਨਮੁਖ ਅਗੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਬਹੁਤੀ ਹੋਵੈ ਮਾਰ॥ ਅੰਗ ੧੨੮੧:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ; ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰ॥ ਓਥੈ. ਹਥੁ ਨ ਅਪੜੈ; ਕੂਕ ਨ ਸੁਣੀਐ ਪੁਕਾਰ॥

ਓਥੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੇਲੀ ਹੋਵੈ; ਕਢਿ ਲਏ ਅੰਤੀ ਵਾਰ॥ ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਨੋ. ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਨਹੀ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰਿ ਕਰਤਾਰ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਪੂਕਾਰਦਾ; ਤਿਸ ਨੋ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਵਸਸੀ; ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ; ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦ ਹੀ ਵਰਸਦਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਸੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਲਮਲਿ ਹੋਈ ਮੇਦਨੀ; ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਸਚੈ ਸੁਣਿਆ ਕੰਨੁ ਦੇ; ਧੀਰਕ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਇੰਦ੍ਰੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ; ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ॥ ਅਨੁ ਧਨੁ ਉਪਜੈ ਬਹੁ ਘਣਾ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ; ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ. ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ; ਫਿਰਿ. ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ; ਸਚੇ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ; ਕੂੜਿ ਮਿਲੈ. ਨ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ॥ ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਐ; ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ॥ ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਹੈ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ; ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ਅ=ਲਿਪਤੁ- ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ; ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ॥ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ; ਜਿਨ੍ਹ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ ਤਿਨ੍ਹ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਕਦੇ ਨਹੀ; ਜੋ ਹਰਿ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ॥੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ਵੱਸਿ- ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿਸੁ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਿਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਸਹਸਾ. ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ. ਸੁ ਸਹਜੇ ਹੋਇ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਤਾਂ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਕਾ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਸੁਣੇ; ਜਿ ਲਇਅਨੁ ਪੰਨੈ ਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ਬੂੱਝਨਿ ਬੂੱਝਣਹਾਰ- ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਵਰਸਦਾ; ਬੂਝਨਿ ਬੂਝਣਹਾਰ॥ਬੁੱਝਿਆ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ਹੀ ਬੁਝਿਆ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ. ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਵਰਸੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ; ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ॥੨॥ ਅੰਗ ੧੨੮੨:- ਪਉੜੀ॥ ਅਤੁਲੁ. ਕਿਉ ਤੋਲੀਐ; ਵਿਣੁ ਤੋਲੇ. ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀਐ; ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਅਪਣਾ ਆਪੁ. ਆਪਿ ਤੋਲਸੀ; ਆਪੇ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ. ਨਾ ਪਵੈ; ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ; ਜਿਨਿ ਸਚੀ ਬੂਝ ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਇ॥ ਜੱਗ=ਤੁ । ਮੁੱਸੈ- ਜਗਤੁ ਮੁਸੈ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਟੀਐ; ਮਨਮੁਖ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ਚੱਲਸੀ- ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਸੀ; ਜਾਸੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥ਦੂਤਾਂ- ਗੁਰਮਤੀ ਜਾਗੇ. ਤਿਨ੍ਹੀ ਘਰੁ ਰਖਿਆ; ਦੂਤਾ ਕਾ. ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਇ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ ਨਾ ਬਿਲਲਾਇ. ਨਾ ਤਰਸਾਇ; ਏਹੁ ਮਨੁ. ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕਮੁ

ਮੰਨਿ॥ ਚ-ਵਗਲਿ ਚੌਗੁਣਾਂ ਬਹੁਤੋ ਬਹੁਤਾ। ਵੰਨੁ ਰੰਗ। ਤਿਖ ਪੋਲਾ। ਚੜ੍ਹੈ- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ, ਤਿਖ ਉਤਰੈ; ਚੜੈ ਚਵਗਲਿ ਵੰਨੁ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ. ਜਲ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਵਾਸੁ ਹੈ; ਜਲ ਹੀ ਮਾਹਿ ਫਿਰਾਹਿ॥ ਜਲ ਕੀ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹੀ; ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੂਕਣ ਪਾਹਿ॥ ਜਲ ਥਲ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਵਰਸਦਾ; ਖਾਲੀ ਕੋ ਥਾਉ ਨਾਹਿ॥ ਏਤੈ ਜਲਿ ਵਰਸਦੈ. ਤਿਖ ਮਰਹਿ; ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ ਸੋਝੀ ਪਈ; ਜਿਨ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ; ਕਿਨੈ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ; ਤੁਝੈ ਸਮਾਇਆ॥ ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰੁ; ਤਿਸ ਹੀ ਭਾਇਆ॥ ਬਿੰਬੁ ਪਾਣੀ, ਅਸਰਾਲੁ ਭੈਦਾਇਕ- ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ ਅਸਰਾਲੁ; ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਇਆ॥ ਸਰਜੀਤੁ ਸਦਾ ਜੀਵਣ ਵਾਲਾ- ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ, ਅਗੰਮੁ; ਸਰਜੀਤੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਵਾਦੁ; ਭੁਖ ਤਿਹਾਇਆ॥ ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ; ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ॥ਬੁੱਝਾਇਆ- ਰਖੈ ਰਖਣਹਾਰੁ; ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਇਆ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਸਭਤੈ ਵਰਸਦਾ; ਵਰਸੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ॥ ਹਰੀ-ਆਵਲੇ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਸੇ ਬਿਰਖਾ ਹਰੀਆਵਲੇ; ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ; ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਚਮਕਿਆ; ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਵੁਠੈ. ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤੁ ਊਪਜੈ; ਜਾਂ ਸਹੁ ਕਰੇ ਰਜਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ. ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ; ਜੀਆਂ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਇ॥ ਇਹੁ ਧਨੁ. ਕਰਤੇ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ; ਕਦੇ ਆਵੈ. ਕਦੇ ਜਾਇ॥ ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਧਨੁ. ਨਾਮੁ ਹੈ; ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਤਾਂ ਇਹੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ. ਕਰੇ ਆਪਿ; ਹਉ. ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ॥ ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ; ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਾਰ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਥੀਐ; ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਾਵਾਰੁ॥ ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ; ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ ਆਪਿ; ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ; ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥

ਅੰਗ ੧੨੮੩:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੀਐ; ਲਗੈ ਸਚਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਆਪੇ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਜੱਗ-ਤੁ। ਭੁੱਲਾਇ-ਬਾਬੀਹਾ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ; ਮਤ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਇਹੁ ਬਾਬੀਂਹਾ ਪਸੂ ਹੈ; ਇਸ ਨੋ ਬੂਝਣੁ ਨਾਹਿ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ ਪੀਆ; ਤਿਨ੍. ਬਹੁੜਿ ਨ ਲਾਗੀ, ਆਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਮਲਾਰੁ ਸੀਤਲ ਰਾਗੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਧਿਆਇਐ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ; ਤਾਂ ਵਰਤੈ ਸਭ ਲੋਇ॥ ਵੁਠੈ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਹੋਇ; ਧਰਣੀ ਨੋ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਨਾਨਕ. ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਹੈ; ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ; ਸੋ ਜਨੁ ਮੁਕਤੁ ਸਦਾ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ; ਇਕੋ ਤੂ ਧਣੀ॥ ਤੂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ; ਦੂਜੇ ਕਿਸੁ ਗਣੀ॥ ਮਾਣਸ ਕੂੜਾ ਗਰਬੁ; ਸਚੀ ਤੁਧੁ ਮਣੀ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਰਚਾਇ; ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ; ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਗਣੀ॥ ਜੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ; ਤ ਕੇਹੀ ਗਣਤ ਗਣੀ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੋਹਿ ਗੁਬਾਰਿ; ਜਿਉ ਭੁਲਾ ਮੰਝਿ ਵਣੀ॥ ਨਾਵੈ ਨਾਮੁ। ਨਾਵੈ, ਨਨੇ ਹਲੰਤ ਨ

ਲਾ- ਕਟੇ ਪਾਪ ਅਸੰਖ; ਨਾਵੈ ਇਕ ਕਣੀ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ. ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ. ਨ ਜਾਣਹੀ; ਮਹਲੁ ਦੇਖਿ ਅਰਦਾਸਿ ਪਾਇ॥ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਹਿ; ਬੋਲਿਆ. ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ॥ ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ; ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲ ਪਾਇ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਕਿਆ ਬਪੁੜਾ; ਜਗਤੈ ਕੀ ਤਿਖ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ. ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਬੋਲਿਆ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਹੈ; ਜਲ ਬਿਨੁ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ. ਜਲੁ ਪਾਈਐ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ਚਸਾ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਚਸਾ ਨ ਜੀਵਦੀ; ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਅਸੰਖ; ਮੈ. ਗਣਤ ਨ ਹੋਈ॥ ਤੂ ਕਰਤਾ ਗੋਵਿੰਦੁ; ਤੁਧੁ ਸਿਰਜੀ. ਤੁਧੈ ਗੋਈ॥ਲੱਖ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ; ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਹੋਈ॥ਕਹ-ਹਿ- ਇਕਿ ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਮਲੂਕ; ਕਹਹਿ ਕਹਾਵਹਿ ਕੋਈ॥ ਇਕਿ ਸਾਹ ਸਦਾਵਹਿ. ਸੰਚਿ ਧਨੁ; ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ. ਇਕ ਮੰਗਤੇ; ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਸੋਈ॥ ਬਾਜਾਰੀਆ ਮਸਖਰਿਆਂ, ਭੀਹਾਵਲਿ ਭੈਦਾਇਕ- ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ; ਬਾਜਾਰੀਆ ਭੀਹਾਵਲਿ ਹੋਈ॥ ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ. ਨਾਨਕਾ; ਸਚੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ. ਗੁਣਵੰਤੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ; ਅਉਗਣਵੰਤੀ ਦੂਰਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ. ਨ ਹੋਵਈ; ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲੇ; ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਕੈ ਘਾਲ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੨੮੪:- ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਜੀਅ ਦਾਨ॥ ਜਲ ਬਿਨੁ. ਪਿਆਸ ਨ ਊਤਰੈ; ਛੁਟਕਿ ਜਾਂਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਤੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ; ਗੁਣਦਾਤਾ ਨੇਧਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਲਏ; ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੁ॥੨॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਪਉੜੀ॥ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ਹੈ; ਨਾਮਿ. ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ॥ ਗੁਣ ਛੋਡਿ. ਅਉਗਣ ਕਮਾਵਦੇ; ਦਰਗਹ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ॥ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਤਿਨੀ ਹਾਰਿਆ; ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ॥ ਅ-ਲਖ-ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ; ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ॥ਹ-ਹਿ- ਤੂ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨਿਧਾਨੁ ਹਹਿ; ਅਸੀ ਅਵਗਣਿਆਰ॥ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੋ ਪਾਇਸੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫॥ ਰਾਤਿ. ਨ ਵਿਹਾਵੀ ਸਾਕਤਾਂ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ॥ ਰਾਤੀ ਦਿਨਸ ਸੁਹੇਲੀਆ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਂਉ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕਾ; ਹਭੇ ਮਣੀ ਮਥੰਨਿ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਣਿਆ; ਸਚੈ ਦਰਿ ਸੋਹੰਨਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਸਚੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿਆ॥ਘੱਾਲਿਆ- ਅੰਤਿ ਖਲੋਆ ਆਇ; ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਘਾਲਿਆ॥ ਪੋਹਿ. ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ; ਸਚਾ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥ਬੱਾਲਿਆ- ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ; ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ॥ਬੇਤੱਾਲਿਆ- ਮਨਮੁਖ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕੂੜਿਆਰ; ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਿਆ॥ ਪਸੂ ਮਾਣਸ ਚੰਮਿ ਪਲੇਟੇ; ਅੰਦਰਹੁ ਕਾਲਿਆ॥ ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਸਚੁ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੇਖਾਲਿਆ॥੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹੈ. ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥

ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਗੂੜੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ॥ ਬਾਬੀਹੇ. ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਰਹਿ ਗਈ; ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿ ਦੇਂਦਾ ਸਭਨਾਂ ਜੀਆ,ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ. ਤੂ ਨ ਜਾਣਹੀ, ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਿਖਾ ਹੈ; ਕਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰੰਮਿਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ. ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇਆ; ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੱਦੁ- ਇਕਿ ਵਣ ਖੰਡਿ ਬੈਸਹਿ ਜਾਇ; ਸਦੁ ਨ ਦੇਵਹੀ॥ ਇਕਿ ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਭੰਨਿ; ਸੀਤਲੁ ਜਲੁ ਹੇਂਵਹੀ॥ ਇਕਿ ਭਸਮ ਚੜ੍ਹਾਵਹਿ ਅੰਗਿ; ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵਹੀ॥ ਇਕਿ ਜਟਾ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਾਲ; ਕੁਲੁ ਘਰੁ ਖੋਵਹੀ॥ ਅੰਗ ੧੨੮੫:- ਇਕਿ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ. ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ; ਨੀਂਦ ਨ ਸੋਵਹੀ॥ ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਹਿ ਅੰਗੁ; ਆਪੁ ਵਿਗੋਵਹੀ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਤਨੁ ਛਾਰੁ; ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੋਵਹੀ॥ ਸੋਹਨਿ ਖਸਮ ਦੁਆਰਿ; ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੀ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਬੋਲਿਆ; ਤਾਂ ਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ॥ ਮੇਘੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੋਆ; ਵਰਸਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਹਉ. ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਹਰੀ-ਆਵਲੀ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਬਾਬੀਹਾ. ਇਵ ਤੇਰੀ, ਤਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ; ਜੇ ਸਉ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ॥ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਨਦਰੀ ਉਪਜੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਵਿਚਹੁ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਕਿ ਜੈਨੀ. ਉਝੜ ਪਾਇ; ਧੁਰਹੁ ਖੁਆਇਆ॥ ਤਿਨ ਮੁਖਿ. ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ; ਨ ਤੀਰਥਿ ਨ੍ਹਾਇਆ॥ ਸਿਰ ਭੱਦ ਮੁੰਨਣਾਂ ਕੀਤਾ। ਹੱਥੀਂ- ਹਥੀ. ਸਿਰ ਖੋਹਾਇਨ; ਭਦੁ ਕਰਾਇਆ॥ ਕੁਚਿਲ ਪੋਲਾ- ਕੁਚਿਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ; ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ॥ ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ. ਨ ਕਰਮੁ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਵੇਜਾਤਿ; ਜੂਠਾ ਖਾਇਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਚਾਰੁ; ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਓਅੰਕਾਰਿ; ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੧੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਸਾਵਣਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਦੱਝੈ- ਸਾਵਣਿ. ਦਝੈ ਗੁਣ ਬਾਹਰੀ; ਜਿਸੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ, ਨ ਜਾਣਈ; ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਖੁਆਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅ-ਲਖ। ਹਠਿ ਪੋਲਾ। ਪ-ਤੀਜਈ- ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ; ਹਠਿ. ਨ ਪਤੀਜਈ॥ ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ. ਰਾਗ ਪਰੀਆ; ਰਾਗਿ ਨ ਭੀਜਈ॥ ਕੀ-ਜਈ- ਇਕਿ ਨਚਿ ਨਚਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ; ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜਈ॥ ਇਕਿ. ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹਿ ਮੂਰਖ; ਤਿਨਾ ਕਿਆ ਕੀਜਈ॥ ਧੀ-ਜਈ- ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਈ ਬਹੁਤੁ; ਕਿਵੈ ਨ ਧੀਜਈ॥ ਮ-ਰੀਜਈ- ਕਰਮ ਵਧਹਿ ਕੈ ਲੋਅ ਖਪਿ ਮਰੀਜਈ॥ ਪੀ-ਜਈ- ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜਈ॥ ਘੀ-ਜਈ - ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਅਸਨੇਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੀਜਈ॥੧੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਮਲਾਰ ਰਾਗੁ ਜੋ ਕਰਹਿ; ਤਿਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਏਕੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚਾ, ਸਚੁ ਮਨਿ; ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ॥ ਅੰਦਰਿ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਹੈ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ. ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ਹੈ; ਮਨਮੁਖ. ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸੇ

ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ. ਕਰਿ ਦਇਆ; ਲੋਕਾਂ ਮਨਿ ਉਪਜੈ ਚਾਉ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਹੁਕਮਿ ਇੰਦੁ ਵਰਸਦਾ; ਤਿਸ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਂਉ॥
ਅੰਗ ੧੨੮੬:- ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਾਲੀਐ; ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲੇ; ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਇ; ਪੂਰਾ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਪੂਰੈ ਗਿਆਨਿ ਧਿਆਨਿ; ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ਨ੍ਹਾਇਆ- ਹਰਿ ਸਰਿ ਤੀਰਥਿ ਜਾਣਿ; ਮਨੂਆ ਨਾਇਆ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਮਨੁ ਮਾਰਿ; ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ॥ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ; ਸਚਾ ਆਇਆ॥ ਪੁਛਿ. ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ; ਜਾਂ ਖਸਮੈ ਭਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ; ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਕੁਲਹਾਂ ਟੋਪੀ। ਨਿ-ਲੱਜ- ਕੁਲਹਾਂ ਦੇਂਦੇ. ਬਾਵਲੇ; ਲੈਂਦੇ ਵਡੇ ਨਿਲਜ॥ ਤਿੱਕਲਿ- ਚੂਹਾ. ਖਡ ਨ ਮਾਵਈ; ਤਿਕਲਿ ਬੰਨ੍ਹੈ ਛਜ॥ ਦੁਆਈ ਅਸੀਸਾਂ- ਦੇਨ੍ਹਿ ਦੁਆਈ, ਸੇ ਮਰਹਿ; ਜਿਨ ਕਉ ਦੇਨਿ, ਸਿ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪਈ; ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ॥ ਫਸਲਿ ਅਹਾੜੀ ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਸਾਵਣੀ ਸਚੁ ਨਾਉ॥ ਮਹਦੂਦੁ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦਾ ਪਟਾ, ਨਾਮ -ਮੈ. ਮਹਦੂਦੁ ਲਿਖਾਇਆ; ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਇ॥ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦਰ ਕੇਤੜੇ; ਕੇਤੇ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ॥ ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਮੰਗਤੇ; ਕੇਤੇ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਜਾਹਿ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਸਉ ਮਣੁ. ਹਸਤੀ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਖਾਵੈ; ਪੰਜਿ ਸੈ ਦਾਣਾ ਖਾਇ॥ ਡੱਕੈ ਡਕਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਫੂੱਕੈ ਉੱਚੀ ਫੁਕਾਰੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ- ਡਕੈ ਫੂਕੈ. ਖੇਹ ਉਡਾਵੈ; ਸਾਹਿ ਗਇਐ, ਪਛੁਤਾਇ॥ ਫੂਕਿ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਫ਼ੂਕ- ਅੰਧੀ; ਫੂਕਿ ਮੁਈ, ਦੇਵਾਨੀ॥ ਖਸਮਿ; ਮਿਟੀ ਫਿਰਿ ਭਾਨੀ॥ ਅਧੁ ਗੁਲ੍ਾ. ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੁਗਣੁ; ਗੈਣਿ ਚੜੀ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ. ਓਹਾ ਚੰਗੀ; ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ॥ ਮਿਰਿਆ ਮ੍ਰਿਗਾਂ- ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ. ਮਾਰੇ ਸੈ ਮਿਰਿਆ; ਸਭ ਪਿਛੈ ਪੈ. ਖਾਇ॥ ਹੋਇ ਸਤਾਣਾ. ਘੁਰੈ ਨ ਮਾਵੈ; ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ॥ ਅੰਧਾ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੇਰ ਅਥਵਾ ਅਗਿਆਨੀ। ਬੁੱਕਿ ਗੱਜ ਕੇ- ਅੰਧਾ. ਕਿਸ ਨੋ ਬੁਕਿ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਖਸਮੈ; ਮੂਲਿ ਨ ਭਾਵੈ॥ ਅੱਕ- ਅਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ, ਅਕ ਤਿਡਾ; ਅਕ ਡਾਲੀ ਬਹਿ ਖਾਇ॥ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ. ਓਹੋ ਚੰਗਾ; ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਦੁਨੀਆ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ; ਸੁਖਿ ਕੀਤੈ ਦੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਗਲਾ ਵਾਲੇ ਹੈਨਿ ਘਣੇਰੇ; ਛਡਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ॥ ਮਖੀਂ; ਮਿਠੈ ਮਰਣਾ॥ ਜਿਨ ਤੂ ਰਖਹਿ. ਤਿਨ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ; ਤਿਨ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਣਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਣੀ; ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ; ਇਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰੁ॥ ਜਿਨੀ ਸੇਵਿਆ. ਤਿਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੁਧੁ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ; ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ; ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ॥ ਵਿਣੁ ਪ੍ਰੀਤੀ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ. ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਸੇਵਦੇ; ਇਕ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ॥ ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸੰਤੋਖੀਆ; ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਧਾਰੁ॥੧੯॥
ਅੰਗ ੧੨੮੭:- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ; ਘਟੈ ਦਿਨਿ ਕਾਲੁ॥ ਛਿਜੈ ਕਾਇਆ; ਹੋਇ ਪਰਾਲੁ॥ ਵਰਤਣਿ ਵਰਤਿਆ; ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ॥ ਭੁਲਿਆ.ਚੁਕਿ ਗਇਆ; ਤਪ ਤਾਲੁ॥ ਅੰਧਾ.ਝਖਿ ਝਖਿ ਪਇਆ ਝੇਰਿ॥ ਪਿਛੈ ਰੋਵਹਿ; ਲਿਆਵਹਿ ਫੇਰਿ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ;

ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ॥ ਮੋਇਆ ਰੋਂਹਿ; ਰੋਂਦੇ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀ॥ ਨਾਨਕ; ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਵੈ॥ ਸੇਈ ਮੁਏ; ਜਿਨ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮੁਆ ਪਿਆਰੁ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਈ; ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਾਦੀ॥ ਵੰਨੁ ਗਇਆ. ਰੂਪੁ ਵਿਣਸਿਆ; ਦੁਖੀ ਦੇਹ ਰੁਲੀ॥ ਕਿਥਹੁ ਆਇਆ. ਕਹ ਗਇਆ; ਕਿਹੁ ਨ ਸੀਓ, ਕਿਹੁ ਸੀ॥ ਗੋਈਆਂ ਕਹੀਆਂ- ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਗਲਾ ਗੋਈਆ; ਕੀਤਾ ਚਾਉ ਰਲੀ॥ ਸਿਰ ਤੋਂ, ਖੁਰ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ- ਨਾਨਕ. ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਸਿਰ ਖੁਰ ਪਤਿ ਪਾਟੀ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥ ਜੱਗਤੁ- ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ. ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ; ਨਾਵੈ ਸਾਰ. ਨ ਪਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ; ਜਿਨ੍ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ. ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਤੇਹਾ; ਜਿਸੁ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ॥ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਹੁ. ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਈ॥ ਰੱਜੈ- ਬਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ. ਰਜੈ ਨਾਹੀ; ਮੂਰਖ. ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ॥ ਵਿਗੁੱਤਾ- ਦੂਜੈ ਸਭੁ ਕੋ ਲਗਿ ਵਿਗੁਤਾ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ. ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਈ॥੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਨਾਨਕਾ; ਜੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਸੋ ਧਨੁ ਮਿਤ੍ਰੁ. ਨ ਕਾਂਢੀਐ; ਜਿਤੁ ਸਿਰਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਇ॥ਪੱਲੈ- ਜਿਨ ਕੈ ਪਲੈ ਧਨੁ ਵਸੈ; ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਉ ਫਕੀਰ॥ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹਿਰਦੈ. ਤੂ ਵਸਹਿ; ਤੇ ਨਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀਐ; ਜਾਇ ਤ ਲਗਹਿ ਦੁਖ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਕਿਸੈ. ਨ ਲਥੀ ਭੁਖ॥ਰੂਪੀਂ- ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ; ਜਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਭੁਖ॥ ਜੇਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ; ਤੇਤੇ ਲਗਹਿ ਦੁਖ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧੁ ਮਨੁ; ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਤਨੁ ਅੰਧੁ॥ ਚਿੱਕੜਿ- ਚਿਕੜਿ ਲਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ; ਜਾਂ ਤੁਟੈ ਪਥਰ ਬੰਧੁ॥ ਬੰਧੁ ਤੁਟਾ ਬੇੜੀ ਨਹੀ; ਨਾ ਤੁਲਹਾ ਨਾ ਹਾਥ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ; ਕੇਤੇ ਡੁਬੇ ਸਾਥ॥੩॥ ਮਃ ੧॥ ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨਾ. ਲਖ ਮਣ ਰੁਪਾ; ਲਖ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਹ॥ ਲੱਖੀਂ। ਘੋੜੀਂ- ਲਖ ਲਸਕਰ. ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ; ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ॥ ਜਿਥੈ ਸਾਇਰੁ

ਲੰਘਣਾ; ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹ॥ ਕੰਧੀ. ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ; ਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹ॥ਜਾਣੀ-ਅਹਿ- ਨਾਨਕ ਓਥੈ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਸਾਹ ਕੇਈ ਪਾਤਿਸਾਹ॥੪॥ ਪਉੜੀ॥ ਰਬਾਣੀਐ ਰੱਬ ਜੀ ਦੀ ਜੇਲ਼ ’ਚ, ਬੰਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਲ਼ੀਂ- ਇਕਨਾ ਗਲੀਂ ਜੰਜੀਰ; ਬੰਦਿ ਰਬਾਣੀਐ॥ ਬਧੇ ਛੁਟਹਿ ਸਚਿ; ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ॥ ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ; ਸੋ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ; ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ॥

੧੨੮੮:- ਭਉਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ; ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ॥ ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੂਆਰ; ਪੀੜੇ ਘਾਣੀਐ॥ ਚੰਡਾਲ ਦੀ ਵਾਣੀਐ ਬੈਂਤ,ਪਾਣੀ- ਨਿੰਦਕ ਲਾਇਤਬਾਰ; ਮਿਲੇ ਹੜ੍ਹ ਵਾਣੀਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ; ਸੁ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ॥੨੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਨਾਉ ਫਕੀਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤੁ ਨਾਉ॥ ਗੁਆਉ ਬਚਨ- ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੂ; ਏਵੈ ਕਰੇ ਗੁਆਉ॥ ਇਲਤਿ ਕਾ ਨਾਉ ਚਉਧਰੀ; ਕੂੜੀ ਪੂਰੇ ਥਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ; ਕਲਿ ਕਾ ਏਹੁ ਨਿਆਉ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਹਰਣਾਂ ਬਾਜਾਂ ਤੈ ਸਿਕਦਾਰਾਂ; ਏਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਾਉ॥ ਫਾਂਧੀ ਲਗੀ. ਜਾਤਿ ਫਹਾਇਨਿ; ਅਗੈ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ; ਜਿਨ੍ਹੀ ਕਮਾਣਾ ਨਾਉ॥ ਪਹਿਲੋਂਦੇ.

ਜੜ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮੈ; ਤਾ ਉਪਰਿ ਹੋਵੈ ਛਾਂਉ॥ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮ ਚੌਧਰੀ, ਨਿਰਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਪਕੜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁੱਤੇ ਹਨ -ਰਾਜੇ ਸੀਹ; ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ॥ ਜਾਇ ਜਗਾਇਨਿ੍; ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ॥ ਨਹ-ਦਾ ਨਹੁੰਦ੍ਹਾਂ- ਚਾਕਰ ਨਹਦਾ; ਪਾਇਨਿ੍ ਘਾਉ॥ ਰੱਤੁ। ਪਿੱਤ। ਚੱਟਿ- ਰਤੁ ਪਿਤੁ; ਕੁਤਿਹੋ ਚਟਿ ਜਾਹੁ॥ ਜਿਥੈ ਜੀਆਂ ਹੋਸੀ ਸਾਰ॥ ਨਕੀ ਵਢੀ ਲਾਇਤਬਾਰ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਮੇਦਨੀ; ਆਪੇ ਕਰਦਾ ਸਾਰ॥ ਭੈ ਬਿਨੁ. ਭਰਮੁ ਨ ਕਟੀਐ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ. ਭਉ ਊਪਜੈ; ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰ॥ ਭੈ ਤੇ. ਸਹਜੁ ਪਾਈਐ; ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਭੈ ਤੇ. ਭੈਜਲੁ ਲੰਘੀਐ; ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਭੈ ਤੇ. ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ; ਜਿਸ ਦਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ. ਨ ਜਾਣਨੀ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਵੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਉਰਿ ਧਾਰ॥੨੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਰੂਪੈ ਕਾਮੈ ਦੋਸਤੀ; ਭੁਖੈ ਸਾਦੈ ਗੰਢੁ॥ ਘੁਲਿ ਰਲਣਾ। ਮਿਚਲਿ ਮਿਲਣਾ।ਸੌਣ ਸਮੇਂ ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸਉੜਿ ਬਸਤ੍ਰ। ਲੱਬੈ- ਲਬੈ ਮਾਲੈ, ਘੁਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਚਲਿ; ਊਂਘੈ ਸਉੜਿ, ਪਲੰਘੁ॥ ਫੱਕੜੁ ਖ਼ਰਾਬੀ- ਭੰਉਕੈ ਕੋਪੁ ਖੁਆਰੁ ਹੋਇ; ਫਕੜੁ ਪਿਟੇ ਅੰਧੁ॥ ਚੁਪੈ ਚੰਗਾ ਨਾਨਕਾ; ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਮੁਹਿ ਗੰਧੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਠੱਗ- ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਰੂਪੁ ਜਾਤਿ ਜੋਬਨੁ; ਪੰਜੇ ਠਗ॥ ਏਨੀ ਠਗੀਂ ਜਗੁ ਠਗਿਆ; ਕਿਨੈ. ਨ ਰਖੀ ਲਜ॥ ਏਨਾ ਠਗਨਿ੍ ਠਗ ਸੇ; ਜਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ; ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਮੁਠੇ ਜਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪੜਿਆ ਲੇਖੇਦਾਰੁ; ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ. ਕੂੜਿਆਰੁ; ਅਉਖਾ ਤੰਗੀਐ॥ ਅਉਘਟ ਰੁਧੇ ਰਾਹ; ਗਲੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ॥ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ; ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੀਆਂ॥ ਲੱ-ਭਈ- ਗਹਿਰ ਗਭੀਰ ਅਥਾਹੁ; ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ॥ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹੁ; ਵਿਣੁ ਗੁਰ. ਕੋਇ ਨ ਛੁਟਸੀ॥ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੁ; ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਾਹ ਗਿਰਾਹ; ਦੇਂਦਾ ਜਾਣੀਐ॥੨੩॥

ਅੰਗ ੧੨੮੯:- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਜੀਉ; ਤਿਨ. ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ, ਕਿਆ ਪੀੜ॥ ਧਰਤੀ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ; ਇਕਿ ਦਰਿ ਰਹਨਿ ਵਜੀਰ॥ ਇਕਨਾ ਵਡੀ ਆਰਜਾ; ਇਕਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਜਹੀਰ॥ ਇਕਿ ਦੇ ਖਾਹਿ, ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ; ਇਕਿ. ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਫਕੀਰ॥ਚਸੇ ਪੋਲਾ- ਹੁਕਮੀ ਸਾਜੇ. ਹੁਕਮੀ ਢਾਹੇ; ਏਕ ਚਸੇ ਮਹਿ ਲਖ॥ਨੱਥੈ ਨੱਥਿਆ- ਸਭੁ ਕੋ ਨਥੈ ਨਥਿਆ; ਬਖਸੇ ਤੋੜੇ ਨਥ॥ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ; ਲੇਖੇ ਬਾਝੁ. ਅਲਖੁ॥ ਕਿਉ ਕਥੀਐ. ਕਿਉ ਆਖੀਐ; ਜਾਪੈ ਸਚੋ ਸਚੁ॥ ਅ-ਕਥੁ ਪੋਲਾ- ਕਰਣਾ ਕਥਨਾ ਕਾਰ ਸਭ; ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਕਥੁ॥ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ; ਸੁਣੇਇ॥ ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਗਿਆਨੁ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਨਉ ਨੌ ਗੋਲਕਾਂ। ਅ-ਜਰੁ। ਨਉਂ- ਅਜਰੁ ਜਰੈ; ਤ ਨਉ ਕੁਲ ਬੰਧੁ॥ ਪੂਜੈ ਪ੍ਰਾਣ; ਹੋਵੈ ਥਿਰੁ ਕੰਧੁ॥ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ; ਕਹਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣੁ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਤ; ਰਹੈ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ. ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਇਹੁ ਪਰਸਾਦੁ; ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣੈ॥ ਹੋਂਦਾ ਹੰਕਾਰ ਵਾਲਾ। ਫੜੀਅਗੁ ਫੜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ- ਹੋਂਦਾ ਫੜੀਅਗੁ; ਨਾਨਕ ਜਾਣੁ॥ ਨਾ ਹਉ; ਨਾ ਮੈ ਜੂਨੀ ਪਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪੜ੍ਹੀਐ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ; ਹੋਰਿ ਬੁਧੀ ਮਿਥਿਆ॥ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਵਾਪਾਰ; ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਿਆ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ; ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਗਰਬਿ

ਗੁਬਾਰੁ; ਤਿਨ. ਸਚੁ ਨ ਭਾਇਆ॥ ਤੱਤਿਆ- ਚਲੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ; ਤਾਵਣਿ ਤਤਿਆ॥ ਘੱਤਿਆ- ਬਲਦੀ ਅੰਦਰਿ ਤੇਲੁ; ਦੁਬਿਧਾ ਘਤਿਆ॥ ਉ-ਵੱਤਿਆ- ਆਇਆ ਉਠੀ ਖੇਲੁ; ਫਿਰੈ ਉਵਤਿਆ॥ ਰੱਤਿਆ- ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਮੇਲੁ; ਸਚੈ ਰਤਿਆ॥੨੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ; ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ॥ ਮਾਸ ਦਾ, ਮੁਹਿ ਮੂੰਹ। ਮਿਲਿਆ- ਜੀਉ ਪਾਇ. ਮਾਸੁ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ; ਹਡੁ ਚੰਮੁ ਤਨੁ ਮਾਸੁ॥ ਮਾਸਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਢਿਆ; ਮੰਮਾ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸੁ॥ ਮੁਹੁ ਮਾਸੈ ਕਾ. ਜੀਭ ਮਾਸੈ ਕੀ; ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਸਾਸੁ॥ ਵਡਾ ਹੋਆ ਵੀਆਹਿਆ; ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸੁ॥ ਮਾਸਹੁ ਹੀ ਮਾਸੁ ਊਪਜੈ; ਮਾਸਹੁ ਸਭੋ ਸਾਕੁ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ; ਤਾਂ ਕੋ ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥ ਆਪਿ ਛੁਟੇ. ਨਹ ਛੂਟੀਐ; ਨਾਨਕ ਬਚਨਿ ਬਿਣਾਸੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖੁ ਝਗੜੇ; ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣੈ॥ ਕਉਣੁ ਮਾਸੁ. ਕਉਣੁ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ; ਕਿਸੁ ਮਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੇ॥ ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਿ. ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ; ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਬਾਣੇ॥ ਮਾਸੁ ਛੋਡਿ. ਬੈਸਿ ਨਕੁ ਪਕੜਹਿ; ਰਾਤੀ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ॥ ਫੜੁ ਕਰਿ ਲੋਕਾਂ ਨੋ ਦਿਖਲਾਵਹਿ; ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਸੂਝੈ॥ ਨਾਨਕ. ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਹੀਐ; ਕਹੈ. ਨ ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ॥ ਸਿ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾਲਾ ਤੀਜਾ ਲੋਚਨ ਨੇਤ੍ਰ- ਅੰਧਾ ਸੋਇ. ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ; ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ. ਸਿ ਲੋਚਨ ਨਾਹੀ॥ ਨਿਪੰਨੇ ਪੈਦਾ- ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤੁ ਨਿਪੰਨੇ; ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਂਹੀ॥

ਅੰਗ ੧੨੯੦:- ਮੰਧੁ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ, ਜਾਂ ਨਿਸਿ ਮੇਲਾ; ਓਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ॥ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ; ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ; ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ॥ ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸੁ. ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ; ਘਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਚੰਗੇਰਾ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ; ਜੀਇ ਲਇਆ ਵਾਸੇਰਾ॥ ਭਖ ਪੋਲਾ ਅੱਗ ਭਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਭਖ ਹੋ ਗਈ। ਅਭੱਖੁ ਨ ਖਾਣ ਯੋਗ। ਭੱਖਹਿ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੱਖੁ ਖਾਣੇ ਯੋਗ ਤਿਆਗ ਛੱਡਦਾ ਹੈ- ਅਭਖੁ ਭਖਹਿ. ਭਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ; ਅੰਧੁ ਗੁਰੂ. ਜਿਨ ਕੇਰਾ॥ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ; ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ; ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ॥ ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀਂ; ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮਾਸੁ ਕਮਾਣਾ॥ ਜਜਿ ਪੋਲਾ- ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਵੀਆਹਿ ਸੁਹਾਵੈ; ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪਜਹਿ ਮਾਸਹੁ; ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ॥ ਜੇ ਓਇ ਦਿਸਹਿ. ਨਰਕਿ ਜਾਂਦੇ; ਤਾਂ ਉਨ੍ ਕਾ ਦਾਨੁ. ਨ ਲੈਣਾ॥ ਦੇਂਦਾ ਨਰਕਿ. ਸੁਰਗਿ ਲੈਦੇ; ਦੇਖਹੁ ਏਹੁ ਧਿਙਾਣਾ॥ ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ. ਲੋਕ ਬੁਝਾਏ; ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ॥ ਪਾਂਡੇ. ਤੂ ਜਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀ; ਕਿਥਹੁ ਮਾਸੁ ਉਪੰਨਾ॥ ਤੋਇਅਹੁ ਪਾਣੀ ਤੋਂ। ਗੰਨਾ ਵਿਚਾਰੀਦੇ ਹਨ- ਤੋਇਅਹੁ, ਅੰਨੁ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾਂ; ਤੋਇਅਹੁ, ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਗੰਨਾ॥ ਆਖੈ ਆਖਦੇ ਹਉ ਹੋਂ। ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਤੋਆ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ; ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਡਿ. ਹੋਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ; ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਕਿਆ ਆਖਾ ਇਕ ਜੀਭ; ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ. ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ; ਸੇ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਇਕਿ ਭਗਵਾ ਵੇਸੁ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ; ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥

ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਵਿ ਥਕੇ; ਤੁਧੁ ਅੰਦਰਿ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ; ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ; ਗੁਰਮਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਬਜਾਰੀਆ; ਬਾਜਾਰੁ ਜਿਨੀ ਰਚਾਇਆ॥ ਇਕੁ ਥਿਰੁ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਭਾਇਆ॥੨੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖ।ਪੋਲਾ ਵਿਸੁ ਦੁੱਖ- ਨਾਨਕ. ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਬਿਰਖੁ; ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਫਲ ਵਿਸੁ॥ ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ; ਜਿਸੁ ਖਵਾਲੇ ਤਿਸੁ॥੧॥ ਮਃ ੨॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ; ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲਿ॥ ਏਨ੍ਹੀਂ। ਜਲੀ-ਈਂ- ਏਨੀ ਜਲੀਈਂ. ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਇਕ. ਨ ਚਲੀਆ ਨਾਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ; ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਇਆ॥ ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਬੇੜੁ; ਤੂਹੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ਬੰਨ੍ਹਿ- ਕਾਲੁ ਚਲਾਏ ਬੰਨਿ; ਕੋਇ ਨ ਰਖਸੀ॥ ਜਰੁ ਜਰਵਾਣਾ ਕੰਨ੍ਹਿ; ਚੜਿਆ ਨਚਸੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਬੇੜੁ; ਸਚਾ ਰਖਸੀ॥ ਭੜ ਭੱਠ ਦੇ। ਹਾੜੁ ਬਰਾਬਰ, ਭਖੈ ਪੋਲਾ, ਭਖਸੀ ਪੋਲਾ- ਅਗਨਿ ਭਖੈ, ਭੜ ਹਾੜੁ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਖਸੀ॥ ਫਾਥਾ ਚੁਗੈ ਚੋਗ; ਹੁਕਮੀ ਛੁਟਸੀ॥ ਨਿ-ਖੁੱਟਸੀ- ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੁ; ਕੂੜੁ ਨਿਖੁਟਸੀ॥੨੬॥

ਅੰਗ ੧੨੯੧:- ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਦੇਖਾਇ ਦੇਇ; ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ. ਧੁਨਿਕਾਰ ਧੁਨਿ; ਤਹ ਬਾਜੈ. ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ਤਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਹੈਰਾਨੁ॥ ਤਾਰ ਘੋਰ ਬਾਜਿੰਤ੍ਰ ਤਹ; ਸਾਚਿ ਤਖਤਿ ਸੁਲਤਾਨੁ॥ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਸੁਖਮਨ ਬ੍ਰਹਮ। ਸੁਨਿ ਸੁਨਣਾ ਕਰ- ਸੁਖਮਨ ਕੈ ਘਰਿ. ਰਾਗੁ ਸੁਨਿ; ਸੁੰਨਿ ਮੰਡਲਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਬੀਚਾਰੀਐ; ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਉਲਟਿ ਕਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ; ਇਹੁ ਮਨੁ. ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਅ-ਜਪਾ ਪੋਲਾ। ਜੁੱਗਾਦਿ- ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ. ਨ ਵੀਸਰੈ; ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਾਇ॥ ਸਭਿ ਸਖੀਆ ਪੰਚੇ ਮਿਲੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ॥ ਸਬਦੁ ਖੋਜਿ. ਇਹੁ ਘਰੁ ਲਹੈ; ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਪੋਲਾ ਚਿਲਿਮਿਲਿ ਚਮਤਕਾਰ, ਬਿਸੀਆਰ ਵੱਡਾ, ਫੱਾਨੀ ਨਾਸਵੰਤ- ਚਿਲਿਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ; ਦੁਨੀਆ ਫਾਨੀ॥ ਮਨ ਮੈਂ। ਕਾਲੂਬਿ ਦਿਲ- ਕਾਲੂਬਿ ਅਕਲ; ਮਨ. ਗੋਰ ਨ ਮਾਨੀ॥ ਮਨ ਮੈਂ। ਕਮੀਨ ਛੋਟਾ। ਕਮਤਰੀਨ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਛੋਟਾ। ਦਰੀ-ਆਉ- ਮਨ ਕਮੀਨ ਕਮਤਰੀਨ; ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਖੁਦਾਇਆ॥ ਔਗੁਣ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪੀ ਜਹਰ- ਏਕੁ ਚੀਜੁ. ਮੁਝੈ ਦੇਹਿ; ਅਵਰ ਜਹਰ ਚੀਜ. ਨ ਭਾਇਆ॥ ਸ਼ੀਰ ਰੂਪੀ ਖਾਮ ਕੱਚਾ। ਕੂੱਜੈ ਕੁੱਜਾ, ਪੁਰਾਬ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ- ਪੁਰਾਬ ਖਾਮ ਕੂਜੈ; ਹਿਕਮਤਿ ਖੁਦਾਇਆ॥ ਮਨ ਦਾਸਨ-ਦਾਸ। ਤੁਆਨਾ ਚਾਹਵਾਨ- ਮਨ ਤੁਆਨਾ; ਤੂ ਕੁਦਰਤੀ ਆਇਆ॥ ਸਗ ਕੂਕਰ। ਸਗ ਪੋਲਾ।ਚੜ੍ਹੈ- ਸਗ ਨਾਨਕ. ਦੀਬਾਨ ਮਸਤਾਨਾ; ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ॥ ਆਤਸ ਅੱਗ। ਖੁਨਕ ਠੰਢਾ- ਆਤਸ ਦੁਨੀਆ; ਖੁਨਕ ਨਾਮੁ ਖੁਦਾਇਆ॥੨॥ ਇਹ ਪਉੜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹੱਲੇ ਪੰਜਵੇਂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਪਉੜੀਆਂ ਮਹੱਲਾ ੧ ਜੀ - ਪਉੜੀ ਨਵੀ ਮਃ ੫॥॥ ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਚਲਤੁ; ਚਲਤੁ ਵਖਾਣਿਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ॥ ਲਥੇ ਸਭਿ ਵਿਕਾਰ; ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿਆ॥ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ; ਭਏ ਨਿਕਾਣਿਆ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਾਤਾਰੁ; ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ॥ ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰਿ; ਮਿਹਰ ਛਾਵਾਣਿਆ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ; ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਿਆ॥

ਨਾਨਕ ਲਏ ਮਿਲਾਇ; ਖਸਮੈ ਭਾਣਿਆ॥੨੭॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ਮੱਸੁ- ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਾਗਦੁ. ਕਲਮ ਧੰਨੁ; ਧਨੁ ਭਾਂਡਾ. ਧਨੁ ਮਸੁ॥ ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਇਆ ਸਚੁ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ; ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ ਭਿ ਤੂੰ॥ ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ; ਦੂਜਾ ਕਾਹੇ ਕੂ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ. ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਤੂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਦਾ; ਤੁਧੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਤੂ ਅਲਖ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹੈ; ਗੁਰਮਤਿ ਦਿਖਾਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਗਵਾਈ॥ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ. ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ; ਸੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ਤੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ;ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ॥ਜਿਤੁ ਤੂ ਲਾਇਹਿ ਸਚਿਆ.ਤਿਤੁ ਕੋ ਲਗੈ;ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੨੮॥੧॥ਸੁਧੁ॥

ਅੰਗ ੧੨੯੨:- ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ. ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉ ਕੀ; ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਸੇਵੀਲੇ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ; ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ॥ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ; ਜਾਚਹਿ ਸੰਤ ਜਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾਂ-ਚੈ। ਦਿਸੈ ਦਸੋ ਦਿਸ਼ਾਂ ਦਿਗ ਪਾਲ। ਸਰਾਇਚਾ ਕਨਾਤਾਂ। ਚਿਤ੍ਰ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਵਾਲਾ ਸਾਲਾ ਘਰ ਪੂਰੀਅਲੇ ਪੁਰੀਆਂ ਹਨ। ਦਿਗ ਪੋਲਾ- ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ, ਦਿਗ ਦਿਸੈ ਸਰਾਇਚਾ; ਬੈਕੁੰਠ ਭਵਨ ਚਿਤ੍ਰ ਸਾਲਾ; ਸਪਤ ਲੋਕ. ਸਾਮਾਨਿ ਪੂਰੀਅਲੇ॥ ਜਾਂ-ਚੈ ਜਾ ਕੇ। ਕੁਆਰੀ ਦਾਸੀ। ਕਉਤਕੁ ਤਮਾਸ਼ ਬੀਨ। ਬਪੁੜਾ ਵਿਚਾਰਾ। ਸਿਰੀ ਮੱਥੇ ਦਾ ਲੇਖ- ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ. ਲਛਿਮੀ ਕੁਆਰੀ; ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੀਵੜੇ. ਕਉਤਕੁ ਕਾਲੁ ਬਪੁੜਾ; ਕੋਟਵਾਲੁ ਸੁ ਕਰਾ ਸਿਰੀ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ; ਸ੍ਰੀ ਨਰਹਰੀ॥੧॥ ਕੁਲਾਲੁ ਘੁਮਿਆਰ। ਡਾਂਵੜਾ ਸ੍ਰੀਰਕ ਕੱਦਾਂ ਰੂਪੀ ਡੌਲਾਂ ਨੂੰ ਬਣੌਣ ਵਾਲੇ। ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਪੂਰਨ। ਬਿਸ੍ਵ ਅੱਧਾ ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਪੂਰਾ ਵਾਵਾ ਭਰਵਾਂ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ, ਰਾਚੀ-ਲੇ- ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ, ਕੁਲਾਲੁ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਚਤੁਰ ਮੁਖੁ ਡਾਂਵੜਾ; ਜਿਨਿ ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਸਾਰੁ ਰਾਚੀਲੇ॥ ਈਸਰੁ ਸ਼ਿਵ ਜੀ। ਬਾਵਲਾ ਮਸਤਾਨੇ। ਭਾਖੀਲੇ ਆਖਦੇ। ਭਾਖੀ-ਲੇ- ਜਾਂ ਕੈ ਘਰਿ, ਈਸਰੁ ਬਾਵਲਾ, ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਤਤ ਸਾਰਖਾ; ਗਿਆਨੁ ਭਾਖੀਲੇ॥ ਡਾਂਗੀਆ ਚੋਬਦਾਰ- ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਜਾਂਚੈ ਡਾਂਗੀਆ ਦੁਆਰੈ; ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ ਲੇਖੀਆ॥ ਪਰੁਲੀ ਪਰਲੌਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ ਦਾਸ, ਦਫ਼ਤਰੀ- ਧਰਮਰਾਇ; ਪਰੁਲੀ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ॥ ਸੁੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ; ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲੁ॥੨॥ ਆਛੈ ਸੁੰਦਰ, ਹਨ। ਗੰ-ਧਰਬ। ਬਪੁੱੜੇ- ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਗਣ ਗੰਧਰਬ, ਰਿਖੀ ਬਪੁੜੇ; ਢਾਢੀਆ ਗਾਵੰਤ ਆਛੈ॥ ਬਹੁ-ਰੂਪੀਆ ਬਟਰੂਪੀਆ। ਅਨ-ਗਰੂਆ ਭਾਰੀ। ਆਖਾੜਾ ਜਗ੍ਹਾ। ਮੰਡਲੀਕ ਰਾਜੇ। ਕਾਛੇ ਸੁੰਦਰ- ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁਰੂਪੀਆ, ਅਨਗਰੂਆ ਆਖਾੜਾ; ਮੰਡਲੀਕ. ਬੋਲ ਬੋਲਹਿ ਕਾਛੇ॥ ਚਉਰ ਢੂਲ; ਜਾਂਚੈ ਹੈ ਪਵਣੁ॥ ਚੇਰੀ ਦਾਸੀ। ਸਕਤਿ ਮਾਇਆ- ਚੇਰੀ ਸਕਤਿ; ਜੀਤਿ ਲੇ ਭਵਣੁ॥ ਅੰਡ ੨੧ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦਾ। ਟੂਕ ਟੁਕੜਾ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਤਾਰੇ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਪਸਾਰਾ। ਭਸਮਤੀ ਚੁੱਲ੍ਹਾ। ਭਸ-ਮਤੀ- ਅੰਡ ਟੂਕ; ਜਾਚੈ ਭਸਮਤੀ॥ ਸੁੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪਤੀ॥੩॥ ਕੂਰਮਾ ਕੱਛ ਅਵਤਾਰ। ਪਾਲੁ ਪਲੰਘ। ਸਹਸ੍ਫਨੀ ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਸੇਜਾ ਹੈ। ਸੇਜਵਾਲੂਆ ਬਾਸਕ ਨਾਗ ਸੇਜ ਬੰਦ ਹੈ- ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਕੂਰਮਾ ਪਾਲੁ; ਸਹਸ੍ਫਨੀ, ਬਾਸਕੁ ਸੇਜਵਾਲੂਆ॥ ਪਾਣੀਹਾਰੀਆ ਝਿਊਰੀਆਂ। ਛਿਨ-ਵੈ। ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮਾਲਣੀ; ਛਿਨਵੈ ਕਰੋੜੀ ਮੇਘ ਮਾਲਾ, ਪਾਣੀਹਾਰੀਆ॥ ਪ੍ਰਸੇਵ ਮੁੜ੍ਹਕਾ। ਸੁਰਸਰੀ ਗੰਗਾ। ਨਖ ਪੋਲਾ- ਨਖ ਪ੍ਰਸੇਵ; ਜਾਚੈ ਸੁਰਸਰੀ॥ ਘੜਥਲੀ ਘੜੇਸਨੀ- ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ; ਜਾਂਚੈ ਘੜਥਲੀ॥ ਏਤੇ ਜੀਅ; ਜਾਂ ਚੈ ਵਰਤਣੀ॥

ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ; ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ॥੪॥ ਨੇਜੈ ਭੀਸਮ ਪਿਤਾਮਾ, ਨੇਜਾਭਗਤ। ਬਾਨਵੈ ਰਚਦੇ। ਹੇਲਾ ਕੌਤਕ। ਗੰ-ਧਰਬ- ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ, ਅਰਜਨੁ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਅੰਬਰੀਕੁ ਨਾਰਦੁ ਨੇਜੈ; ਸਿਧ ਬੁਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ, ਬਾਨਵੈ ਹੇਲਾ॥ ਘਰੀ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਏਤੇ ਜੀਅ; ਜਾਂਚੈ ਹਹਿ ਘਰੀ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਕ; ਅੰਤਰ ਹਰੀ॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ; ਤਾਂ ਚੀ ਆਣਿ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ; ਜਾ ਚੈ ਨੀਸਾਣਿ॥੫॥੧॥ ਮਲਾਰ॥ ਮੋਕਉ. ਤੂੰ ਨ ਬਿਸਾਰਿ; ਤੂ. ਨ ਬਿਸਾਰਿ॥ ਤੂ. ਨ ਬਿਸਾਰੇ; ਰਾਮਈਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਲਾਵੰਤੀ ਆਲਾ-ਵੰਤੀ ਆਲਾ ਮੰਦਰ, ਵੰਤੀ ਵਾਲੇ ਪੰਡੇ। ਜੋਹੈ ਤਾੜਦੇ ਹਨ। ਕੋਪਿਲਾ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ- ਆਲਾਵੰਤੀ ਇਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਜੋਹੈ; ਮੁਝ ਊਪਰਿ ਸਭ ਕੋਪਿਲਾ॥ ਸੂਦੁ ਸੂਦੁ ਕਰਿ. ਮਾਰਿ ਉਠਾਇਓ; ਕਹਾ ਕਰਉ. ਬਾਪ ਬੀਠੁਲਾ॥੧॥ ਕੋਇਲਾ ਕੋਈ ਭੀ- ਮੂਏ ਹੂਏ, ਜਉ ਮੁਕਤਿ ਦੇਹੁਗੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਜਾਨੈ, ਕੋਇਲਾ॥ ਢੇਢ ਮੂਰਖ ਨੀਚ ਸ਼ੂਦ੍ਰ। ਪੈਜ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਵਡਿਆਈ। ਪਿ-ਛੰਉਡੀ ਪਿੱਛੇ। ਹੋਇਲਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ- ਏ ਪੰਡੀਆ, ਮੋਕਉ ਢੇਢ ਕਹਤ; ਤੇਰੀ ਪੈਜ ਪਿਛੰਉਡੀ, ਹੋਇਲਾ॥੨॥ ਤੂ ਜੁ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ; ਅਤਿਭੁਜ ਭਇਓ ਅਪਾਰਲਾ॥ ਫੇਰਿ ਦੀਆ ਦੇਹੁਰਾ ਨਾਮੇ ਕਉ; ਪੰਡੀਅਨ ਕਉ ਪਿਛਵਾਰਲਾ॥੩॥੨॥

ਅੰਗ ੧੨੯੩:- ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨੱਗਰ ਚਤਰ ਵਿੱਦਵਾਨੋ। ਬਿਖਿਆਤ ਪ੍ਰਗਟ- ਨਾਗਰ ਜਨਾਂ; ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ, ਬਿਖਿਆਤ ਚੰਮਾਰੰ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮ; ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਸਾਰੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤੀ। ਬਾਰੁਨੀ ਸ਼ਰਾਬ- ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਲ, ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁਨੀ ਰੇ; ਸੰਤ ਜਨ, ਕਰਤ ਨਹੀ ਪਾਨੰ॥ ਪੋਲਾ ਨਤ ਅਥਵਾ। ਆਨ ਹੋਰ- ਸੁਰਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਨਤ ਅਵਰ ਜਲ ਰੇ; ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ, ਨਹਿ ਹੋਇ ਆਨੰ॥੧॥ ਕਾੱਗਰਾ- ਤਰ ਤਾਰਿ. ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਰੇ; ਜੈਸੇ ਕਾਗਰਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੰ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤੁ. ਲਿਖੀਐ ਤਿਹ ਊਪਰੇ; ਪੂਜੀਐ. ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੰ॥੨॥ ਕੁਟ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲੀ। ਬਾਂਢਲਾ ਵੱਢਣ ਵਾਲੀ। ਢੋਰ ਮੁਰਦਾ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ। ਬਾਨਾਰ-ਸੀ- ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕੁਟ ਬਾਂਢਲਾ, ਢੋਰ ਢੋਵੰਤਾ; ਨਿਤਹਿ ਬਾਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ॥ ਬਿੱਪ੍ਰ- ਅਬ ਬਿਪ੍ਰ ਪਰਧਾਨ. ਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ; ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਰਣਾਇ. ਰਵਿਦਾਸੁ ਦਾਸਾ॥੩॥੧॥ ਮਲਾਰ॥ ਪਦਮ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਕਵਲਾਸ ਕੈਲਾਸ਼ ਪਰਬਤ ਦਾ ਪਤੀ, ਪਤਿ ਸ਼ਿਵਜੀ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ, ਕੋਊ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ- ਹਰਿ ਜਪਤ ਤੇਊ ਜਨਾਂ, ਪਦਮ ਕਵਲਾਸ ਪਤਿ; ਤਾਸ ਸਮ ਤੁਲਿ, ਨਹੀ ਆਨ ਕੋਊ॥ਬਿਸ-ਥਰਿਓ- ਏਕ ਹੀ ਏਕ. ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਬਿਸਥਰਿਓ; ਆਨ ਰੇ ਆਨ. ਭਰਪੂਰਿ ਸੋਊ॥ਰਹਾਉ॥ ਆਛੋਪ ਨਾ ਛੁਹਣ ਵਾਲੀ- ਜਾ ਕੈ ਭਾਗਵਤੁ ਲੇਖੀਐ, ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਪੇਖੀਐ; ਤਾਸ ਕੀ ਜਾਤਿ, ਆਛੋਪ ਛੀਪਾ॥ ਬਿਆਸ ਜੀ ਮਛੋਦ੍ਰੀ ਤੋਂ ਜੰਮੇ ਸਨ। ਨਾਮਨਾ ਮਹਿਮਾ- ਬਿਆਸ ਮਹਿ ਲੇਖੀਐ, ਸਨਕ ਮਹਿ ਪੇਖੀਐ; ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਮਨਾ, ਸਪਤ ਦੀਪਾ॥੧॥ ਈਦਿ ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਵਾਲਾ ਦਿਨ। ਹਰ ਤਿਉਹਾਰ ’ਤੇ। ਉਹ ਤਿਉਹਾਰ ਜਿਸ ’ਚ ਬਕਰੀਦਿ ਗਊ ਨੂੰ ਕੋਹਿਆ ਜਾਵੇ। ਬਧੁ ਮਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤੀ ਦੇ ਵਿੱਦਵਾਨ ਸੇਖ। ਸਹੀਦ ਹਸਨ ਹੁਸੈਨ ਆਦਿ। ਕੁਲ ਪੋਲਾ, ਮਾਨੀ-ਅਹਿ- ਜਾ ਕੈ ਈਦਿ ਬਕਰੀਦਿ, ਕੁਲ ਗਊ ਰੇ ਬਧੁ ਕਰਹਿ; ਮਾਨੀਅਹਿ, ਸੇਖ ਸਹੀਦ ਪੀਰਾ॥ ਕਬੀਰ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂਰ ਅਲੀ ਪੂਤ ਕਬੀਰ। ਪਰ-ਸਿੱਧ- ਜਾ ਕੈ ਬਾਪ ਵੈਸੀ ਕਰੀ, ਪੂਤ ਐਸੀ

ਸਰੀ; ਤਿਹੂ ਰੇ ਲੋਕ, ਪਰਸਿਧ ਕਬੀਰਾ॥੨॥ ਢੇਢ ਨੀਚ ਢੋਰ ਮੁਰਦੇ ਪਸ਼ੂ-ਜਾ ਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਢੇਢ, ਸਭ ਢੋਰ ਢੋਵੰਤ ਫਿਰਹਿ; ਅਜਹੁ ਬੰਨਾਰਸੀ, ਆਸ ਪਾਸਾ॥ ਤਨੈ ਪੁੱਤ੍ਰ- ਆਚਾਰ ਸਹਿਤ ਬਿਪ੍ਰ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ; ਤਿਨ ਤਨੈ ਰਵਿਦਾਸ, ਦਾਸਾਨ ਦਾਸਾ॥੩॥੨॥

ਮਲਾਰ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥੁ; ਕਵਨ ਭਗਤਿ ਤੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਪਾਈ ਪਰਮਗਤੇ॥ਰਹਾਉ॥ ਮੈਲੇ ਕਪਰੇ; ਕਹਾ ਲਉ ਧੋਵਉ॥ ਆਵੈਗੀ ਨੀਦ; ਕਹਾ ਲਗੁ ਸੋਵਉ॥੧॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਜੋਰਿਓ; ਸੋਈ ਸੋਈ ਫਾਟਿਓ॥ ਬਨਜਿ ਵਪਾਰ। ਔਗੁਣ ,ਕੁਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਹਾਟਿਓ ਹੱਟੀ- ਝੂਠੈ ਬਨਜਿ; ਉਠਿ ਹੀ ਗਈ. ਹਾਟਿਓ॥੨॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ; ਭਇਓ ਜਬ ਲੇਖੋ॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੀਨੋ; ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਖਿਓ॥੩॥੧॥੩॥

ਅੰਗ ੧੨੯੪:- ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧

੧ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਹਰਿਆ॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ. ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕਉ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ; ਹਮ. ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਪਗ ਪਰਿਆ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ, ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ. ਪਤਿਤ, ਉਧਰਿਆ॥੧॥ ਮਨੂਆ ਚਲੈ ਚਲੈ. ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿਆ॥ ਤੰਤੁ ਸੂਤ ਦਾ ਜਾਲ਼। ਬੱਧਕਿ ਗ੍ਰੱਸਿ ਵੱਸ-ਗਤਿ। ਗਤਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਉਂ ਜਲ ਤੰਤੁ. ਪਸਾਰਿਓ ਬਧਕਿ; ਗ੍ਰਸਿ ਮੀਨਾ ਵਸਗਤਿ ਖਰਿਆ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਸੰਤ ਭਲ ਨੀਕੇ; ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਲੁ ਲਹੀਆ॥ ਦੁਰਤੁ ਪਾਪ। ਗ-ਇਆ- ਹਉਮੈ ਦੁਰਤੁ. ਗਇਆ ਸਭੁ ਨੀਕਰਿ; ਜਿਉ ਸਾਬੁਨਿ, ਕਾਪਰੁ ਕਰਿਆ॥੩॥ ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਉਰ ਧਰਿਆ॥ ਉ-ਧਰਿਆ- ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੂਖ ਭੰਜ. ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮਿ ਉਧਰਿਆ॥੪॥੧॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਗ ਰੇਨ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ; ਮਨੁ ਕੋਰਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੇਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ-ਚਿਤ ਜੜ੍ਹ ਅਚੇਤ ਭੁੱਲੇ । ਸੁ-ਚਿਤ ਸਾਵਧਾਨ ਚਿਤੇਨ ਚੇਤੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ- ਹਮ ਅਚਿਤ ਅਚੇਤ, ਨ ਜਾਨਹਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ; ਗੁਰਿ. ਕੀਏ ਸੁਚਿਤ ਚਿਤੇਨ॥ ਅੰਗੀ-ਕ੍ਰਿਤੁ ਅੰਗੀਕਾਰ- ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ, ਕੀਓ ਅੰਗੀਕ੍ਰਿਤੁ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਨ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ. ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਕਟਿ ਦੇਵਉ ਹੀਅਰਾ ਤੇਨ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ. ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ; ਹਮ ਕੀਏ. ਪਤਿਤ ਪਵੇਨ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਊਤਮ. ਜਗਿ ਕਹੀਅਹਿ; ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਪਾਥਰ ਸੇਨ॥

ਅੰਗ ੧੨੯੫:- ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ, ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਓਇ ਊਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇਨ॥੩॥ ਤੁਮ੍ ਹਰਿ ਸਾਹ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ ਰਾਸਿ ਦੇਨ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ; ਲਦਿ ਵਾਖਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਨ॥੪॥੨॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ; ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਮ. ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰਿ; ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾਸ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਆ; ਉਦਮ ਭਏ ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ॥੧॥ ਹਮ. ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ; ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਲੀਏ ਹਮ ਗ੍ਰਾਸ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਦਹਨ ਭਏ. ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ; ਤੂਟਿ ਗਏ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫਾਸ॥੨॥ ਕਿਆ ਹਮ ਕਿਰਮ. ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ; ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭ ਤਾਸ॥ ਅਵਗਨੀਆਰੇ ਪਾਥਰ ਭਾਰੇ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਤਰੇ ਤਰਾਸ॥੩॥ ਜੇਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ; ਤੇ ਸਭਿ ਊਚ. ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਖਿਆਸ॥ ਹਮਰੇ ਅਵਗੁਨ. ਸੰਗਿ ਗੁਰ ਮੇਟੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ॥੪॥੩॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਵਾਕ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ; ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਇਓ ਸਭ ਝਾਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਪਲਾਕ ਕਰਤਾਰ ਜੀ। ਬਿਗਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਾ ਰੂਪ, ਰੰਗ ਹਰਿ ਕੇਰੇ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵਿਓ ਗੁਪਲਾਕ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੇ; ਉਘਰਿ ਗਏ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਤਾਕ॥੧॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁ ਸੋਭਾ; ਜਿਨ ਉਰਿ ਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਰਸਾਕ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ. ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ; ਜੈਸੇ ਗਊ ਦੇਖਿ ਬਛਰਾਕ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਹਿ, ਹਰਿ ਹਰਿ; ਤੇ ਜਨ ਊਤਮ, ਜਨਕ ਜਨਾਕ॥ ਮੁਸਕੀ ਮੁਸ਼ਕੀ ਹੋਈ, ਫੈਲੀ ਹੋਈ। ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮੁਸਕਾਕ ਬਦਬੂ- ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ. ਬਾਸੁ ਬਸਾਨੀ; ਛੂਟਿ ਗਈ, ਮੁਸਕੀ ਮੁਸਕਾਕ॥੩॥ ਤੁਮਰੇ ਜਨ. ਤੁਮ੍ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ; ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਅਪਨਾਕ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ; ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹਰਿ ਸਾਕ॥੪॥੪॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ. ਜਪਿ ਚੀਤਿ॥ ਵੇੜ੍ਹੀ ਘੇਰੀ। ਗੜੁ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਤੁ. ਮਾਇਆ ਗੜ੍ਹਿ ਵੇੜ੍ਹੀ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ, ਲੀਓ ਗੜੁ ਜੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ-ਲੱਤ੍ਰ- ਮਿਥਿਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਿਆ; ਲੁਬਧੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮੋਹ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਕੀ ਤੁਛ ਛਾਇਆ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਦੇਹ ਭੀਤਿ॥੧॥ ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨ ਊਤਮ; ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ॥ ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ; ਅਸਥਿਰੁ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੨੯੬:- ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ. ਸੰਤ ਜਨ ਨੀਕੇ; ਜਿਨ ਮਿਲਿਆਂ. ਮਨੁ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀਤਿ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੁ. ਲਹੈ ਨ ਉਤਰੈ ਕਬਹੂ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥੩॥ ਹਮ ਬਹੁ ਪਾਪ ਕੀਏ ਅਪਰਾਧੀ; ਗੁਰਿ. ਕਾਟੇ ਕਟਿਤ ਕਟੀਤਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮੁਖਿ ਅਉਖਧੁ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪਤਿਤ, ਪੁਨੀਤਿ॥੪॥੫॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਗੰਨਾਥ॥ ਘੂਮਨ-ਘੇਰ- ਘੂਮਨਘੇਰ ਪਰੇ, ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਢਿ ਲੀਏ, ਦੇ ਹਾਥ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਆਮੀ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਨਰਹਰਿ; ਤੁਮ੍ ਰਾਖਿ

ਲੇਹੁ. ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਥ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖਿਆ ਲੋਭਿ ਲੁਭਤੇ; ਕਾਸਟ ਲੋਹ ਤਰੇ ਸੰਗਿ ਸਾਥ॥੧॥ ਤੁਮ੍ ਵਡ ਪੁਰਖ ਬਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ; ਹਮ ਢੂਢਿ ਰਹੇ ਪਾਈ ਨਹੀ ਹਾਥ॥ ਤੂ ਪਰੈ ਪਰੈ. ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਤੂ ਆਪਨ ਜਾਨਹਿ. ਆਪਿ ਜਗੰਨਾਥ॥੨॥ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਾਥ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਅਕਥ ਕਥ ਕਾਥ॥੩॥ ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ; ਹਮ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਜਗੰਨਾਥ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ, ਪ੍ਰਭ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ; ਰਾਖਹੁ ਜਨ ਸਾਥ॥੪॥੬॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੫॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਨ; ਜਾਪਹੁ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ॥ ਹਰਿ; ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਘੜਿ ਟਕਸਾਲ॥ ਹਰਿ ਹੋ; ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ; ਏਕ ਜੀਹ. ਕਿਆ ਕਥੈ ਬਿਚਾਰੀ; ਰਾਮ ਰਾਮ. ਰਾਮ ਰਾਮ ਲਾਲ॥ ਅ-ਕਥ ਕਥਾ ਪੋਲੇ- ਤੁਮਰੀ ਜੀ ਅਕਥ ਕਥਾ. ਤੂ ਤੂ ਤੂਹੀ ਜਾਨਹਿ; ਹਉ. ਹਰਿ ਜਪਿ, ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ॥੧॥ ਜੀਹ ਜ਼ਬਾਨ- ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ, ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਮੀਤਾ; ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜੀਹ, ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਮਾਲ॥ ਜਾ ਕੋ ਭਾਗੁ, ਤਿਨਿ ਲੀਓ ਰੀ ਸੁਹਾਗੁ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ, ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ, ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਪਿ; ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ॥੨॥੧॥੭॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਜਗਦੀਸ॥ ਏਕਾ ਜੀਹ; ਕੀਚੈ ਲਖ ਬੀਸ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਸਬਦਿ ਜਪੀਸ॥ ਕਿਰਪੀਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ- ਹਰਿ ਹੋ; ਹੋ ਕਿਰਪੀਸ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੱਗਦੀਸ- ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ, ਹਮ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੇਵਾ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ, ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ; ਜਪੁ ਜਾਪਉ ਜਗਦੀਸ॥

ਅੰਗ ੧੨੯੭:- ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਰਾਮੁ ਜਪਹਿ, ਤੇ ਊਤਮ; ਤਿਨ ਕਉ ਹਉ ਘੁਮਿ ਘੁਮੇ, ਘੁਮਿ ਘੁਮਿ ਜੀਸ॥੧॥ ਹਰਿ ਤੁਮ. ਵਡ ਵਡੇ. ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ. ਸੋ ਕਰਹਿ ਜਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵੀਸ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤੀ; ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਧੰਨੁ. ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬੀਸ॥੨॥੨॥੮॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਭਜੁ ਰਾਮੋ; ਮਨਿ ਰਾਮ॥ ਜਿਸੁ. ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਵਡਾਮ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੁ ਭਜੁ ਰਾਮ॥ ਮਥਾਮ ਮੱਥੇ- ਬਡ ਹੋ; ਹੋ ਭਾਗ ਮਥਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੰਦਰਿ, ਹਰਿ ਹੋਤੁ ਜਾਸੁ; ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਆਨਦੋ ਆਨੰਦੁ; ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ, ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਾ; ਸੁਖੁ ਹੋਤੁ, ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ; ਹਰੇ ਭਜੁ; ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥੧॥ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਧਾਰ, ਹਰਿ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ; ਕਰਤਾ. ਸਭੁ ਤੂ ਤੂ ਤੂ; ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥ ਸਰਣਾ-ਗਤੀ- ਜਨ ਨਾਨਕੋ ਸਰਣਾਗਤੀ, ਦੇਹੁ ਗੁਰਮਤੀ; ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥੨॥੩॥੯॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਚੱਟਣ ਦੀ ਚਾਟ ਇੱਛਾ। ਪਗ ਪੋਲਾ-ਸਤਿਗੁਰ; ਚਾਟਉ ਪਗ. ਚਾਟ॥ ਹਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਪਾਧਰ ਪੱਧਰ ਸਾਫ਼। ਬਾਟ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ- ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ;

ਹਰਿ ਪਾਧਰ ਬਾਟ॥ ਭਜੁ ਹਰਿ ਰਸੁ; ਰਸ ਹਰਿ ਗਾਟ॥ ਹਰਿ ਹੋ; ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਟ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਖਟ ਜਟ ਜਟਾ ਪੋਲੇ- ਖਟ ਕਰਮ ਕਿਰਿਆ ਕਰਿ, ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਜੋਗੀਆ, ਕਰਿ ਜਟ ਜਟਾ ਜਟ ਜਾਟ॥ ਕਰਿ ਭੇਖ. ਨ ਪਾਈਐ, ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗੁ, ਹਰਿ ਪਾਈਐ, ਸਤਸੰਗਤੀ; ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ. ਸੰਤ ਜਨਾ; ਖੋਲਿ ਖੋਲਿ ਕਪਾਟ॥੧॥ ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ, ਅਤਿ ਅਗਾਹੁ; ਤੂ ਭਰਪੁਰਿ ਰਹਿਆ ਜਲ ਥਲੇ; ਹਰਿ ਇਕੁ ਇਕੋ, ਇਕ ਏਕੈ ਹਰਿ ਥਾਟ॥ ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਬਿਧਿ, ਬੂਝਹਿ ਆਪੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ, ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਟਿ ਘਟੇ; ਘਟਿ ਹਰਿ ਘਾਟ॥੨॥੪॥੧੦॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਗੋਬਿਦ ਮਾਧੋ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧੋ॥ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਧੋ॥ ਧੁਰਿ ਹੋ ਹੋ; ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਧੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਸੰਚਿ, ਬਹੁ ਚਿਤੈ ਬਿਕਾਰ; ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਭਜੁ, ਸੰਤ ਸੰਤਸੰਗਤੀ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਗੁਰੁ ਸਾਧੋ॥ ਹਾਧੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਜਿਉ ਛੁਹਿ ਪਾਰਸ, ਮਨੂਰ, ਭਏ ਕੰਚਨ; ਤਿਉ ਪਤਿਤ ਜਨ, ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ ਸੁਧ ਹੋਵਤ; ਗੁਰਮਤੀ, ਸੁਧ ਹਾਧੋ॥੧॥ ਸਾਧੋ ਪੋਲਾ-ਜਿਉ ਕਾਸਟ ਸੰਗਿ. ਲੋਹਾ ਬਹੁ ਤਰਤਾ; ਤਿਉ ਪਾਪੀ. ਸੰਗਿ ਤਰੇ ਸਾਧ ਸਾਧਸੰਗਤੀ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਗੁਰ ਸਾਧੋ॥ ਆਸ੍ਰਮ- ਚਾਰਿ ਬਰਨ. ਚਾਰਿ ਆਸ੍ਰਮ ਹੈ; ਕੋਈ ਮਿਲੈ, ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਸੋ ਆਪਿ ਤਰੈ, ਕੁਲ ਸਗਲ ਤਰਾਧੋ॥੨॥੫॥੧੧॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ; ਭਗਵਾਨ॥ ਜਸੁ ਗਾਵਤ; ਪਾਪ ਲਹਾਨ॥ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ; ਸੁਨਿ ਜਸੁ ਕਾਨ॥ ਕਿਰਪਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ- ਹਰਿ ਹੋ; ਹੋ ਕਿਰਪਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਗ ੧੨੯੮:- ਤੇਰੇ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ, ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ; ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ, ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ॥ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀਆ, ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਜਨਾ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ॥੧॥ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਸੁਆਮੀ, ਤੇ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਵਹਿ; ਤੇ ਤਰੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ, ਤੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਜਾਨ॥ ਤਿਨ ਸੇਵਾ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ. ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਹਰਿ; ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਭਗਵਾਨ॥੨॥੬॥੧੨॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗਾਈਐ ਗੁਣ; ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ॥ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰਨ. ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ; ਜਾ ਕਉ ਭੇਟਤ ਹੋਇ ਸਗਲ ਸਿਧਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੈ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧੀ; ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰੈ॥੧॥ ਜਾ ਕਉ; ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ॥ ਤਾ ਕਉ; ਦੂਖੁ ਨਹੀ ਤਿਲੁ ਸੁਪਨਾ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਰਾਖੈ॥ ਸੋ ਜਨੁ; ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਚਾਖੈ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ. ਕੀਨੀ ਮਇਆ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ; ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਇਆ॥੪॥੧॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਰਾਧਉ ਤੁਝਹਿ; ਸੁਆਮੀ ਅਪਨੇ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ; ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ

ਹਰਿ ਜਪਨੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਬਸਿਓ ਨਾਮੁ॥ ਜਾ ਕਉ ਸੁਆਮੀ; ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ॥੧॥ ਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ; ਆਈ ਸਾਂਤਿ॥ ਠਾਕੁਰ ਭੇਟੇ; ਗੁਰ ਬਚਨਾਂਤਿ॥੨॥ ਸਰਬ ਕਲਾ; ਸੋਈ ਪਰਬੀਨ॥ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੁ; ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ; ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਨਾਉ॥੪॥੨॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ; ਗਾਉ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾਂ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਕਰਿ ਬੰਦਨ ਸੰਤਨ; ਊਹਾਂ ਚਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਬਸਨਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ; ਦੁਆਰੁ ਨ ਪਾਵਉ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਉ॥੧॥ ਸੋੱਧਾ- ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰਿ; ਦੇਹ ਨ ਸੋਧਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ; ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਾ॥੨॥ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੀ; ਬਹੁ ਰੰਗ ਮਾਇਆ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ; ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਉ ਛੂਟੇ ਜੰਜਾਲ॥੪॥੩॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੀ ਮਾਂਗੁ; ਗੋਬਿਦ ਤੇ॥ ਟਹਲ ਸੰਤਨ ਕੀ. ਸੰਗੁ ਸਾਧੂ ਕਾ; ਹਰਿ ਨਾਮਾਂ ਜਪਿ ਪਰਮਗਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਪੂਜਾ ਚਰਨਾ; ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਾ॥ ਸੋਈ ਕੁਸਲੁ; ਜੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਕਰਨਾ॥੧॥ ਦੁਰ-ਲਭ- ਸਫਲ ਹੋਤ; ਇਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹੀ॥

ਅੰਗ ੧੨੯੯:- ਜਾ ਕਉ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਇਆ ਕਰੇਹੀ॥੨॥ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਡੇਰਾ॥ ਜਾ ਕੈ ਹ੍ਰਿਦੈ; ਬਸਹਿ ਗੁਰ ਪੈਰਾ॥੩॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਗਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਤਿਨਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥੪॥੪॥ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ। ਬਨਿ ਆਈ ਸੋਭਦੀ ਹੈ- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਭਗਤਿ; ਭਗਤਨ ਹੂੰ, ਬਨਿ ਆਈ॥ ਤਨ ਮਨ ਗਲਤ ਭਏ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ; ਆਪਨ ਲੀਏ ਮਿਲਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਾਵਨਹਾਰੀ; ਗਾਵੈ ਗੀਤ॥ ਉਧ-ਰੇ- ਤੇ ਉਧਰੇ; ਬਸੇ ਜਿਹ ਚੀਤ॥੧॥ ਪੇਖੇ ਬਿੰਜਨ; ਪਰੋਸਨਹਾਰੈ॥ ਜਿਹ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ; ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੈ॥੨॥ ਲਿਬਾਸ ਕਾਛੇ ਪਹਿਨਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੁਆਂਗ- ਅਨਿਕ ਸ੍ਵਾਂਗ ਕਾਛੇ; ਭੇਖਧਾਰੀ॥ ਜੈਸੋ ਸਾ; ਤੈਸੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੀ॥੩॥ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ; ਸਗਲ ਜੰਜਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ; ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰ॥੪॥੫॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੇਰੋ ਜਨੁ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤ ਉਮਾਹਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਤ ਜਿੱਥੇ। ਕਤ ਕਿੱਥੇ। ਆਹਿਓ ਪਰਗਟ ਹਨ- ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ. ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੋਭਾ; ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ. ਆਹਿਓ॥੧॥ ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ. ਪਰੈ ਤੇ ਊਚਾ; ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹਿਓ॥੨॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਕਉ; ਜਨ ਸਿਉ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿਓ॥੩॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਨਾਨਕ; ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਹਿਓ॥੪॥੬॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਉ-ਧਾਰਨ- ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਆਪਿ; ਉਧਾਰਨ ਆਇਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ॥੧॥ ਕਾਟੇ ਰੋਗ. ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਖਾਇਓ॥੨॥ ਅਸ-ਥਿੱਤ ਥੱਾਨਾ- ਅਸਥਿਤ ਭਏ. ਬਸੇ ਸੁਖ ਥਾਨਾ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਓ॥੩॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰੇ ਕੁਲ ਲੋਗਾ; ਨਾਨਕ. ਲਿਪਤ ਨ ਮਾਇਓ॥੪॥੭॥ ਤਾਤਿ ਈਰਖਾ- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ॥ ਜਬ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਮੋਹਿ ਪਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ. ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ; ਸਗਲ ਸੰਗਿ. ਹਮ ਕਉ ਬਨਿ ਆਈ॥੧॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ. ਸੋ ਭਲ ਮਾਨਿਓ; ਏਹ ਸੁਮਤਿ. ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ॥੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੈ; ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਈ॥੩॥੮॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ; ਤੁਹਾਰੋ ਪਰਨਾ॥ ਮ-ਹੱਤੁ - ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ. ਤੁਮ੍ਹਾਰੈ ਊਪਰਿ; ਤੁਮ੍ਰੀ ਓਟ. ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਸਰਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਆਸ. ਭਰੋਸਾ ਤੁਮ੍ਰਾ; ਤੁਮਰਾ ਨਾਮੁ. ਰਿਦੈ ਲੈ ਧਰਨਾ॥ ਤੁਮਰੋ ਬਲੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਸੁਹੇਲੇ; ਜੋ ਜੋ ਕਹਹੁ ਸੋਈ ਸੋਈ ਕਰਨਾ॥੧॥ ਤੁਮਰੀ ਦਇਆ ਮਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ; ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ. ਅ-ਸੱਤਿ-
ਤ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ॥ ਅ-ਭੈ ਦਾਨੁ- ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪਾਇਓ; ਸਿਰੁ ਡਾਰਿਓ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਰਨਾ॥੨॥੯॥ ਅੰਗ ੧੩੦੦:- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧ ਸਰਨਿ; ਚਰਨ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥ ਸੁਪਨ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੀ, ਪੇਖੀ ਸੁਪਨਾ; ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੁ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ ਰਾਜ ਜੋਬਨਿ ਧਨਿ; ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਫਿਰਿ ਧਾਇਆ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ; ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਗੁਨ ਗਾਇਆ॥੧॥ਬੂੱਝੇ- ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਪਸੂ ਕੀ ਨਿਆਈ; ਭ੍ਰਮਿ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਓ ਮਾਇਆ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਮ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟੀ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ॥੨॥੧੦॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ; ਹਿਰਦੈ ਗਾਇ॥ ਸੀਤਲਾ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਮੂਰਤਿ; ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਿਤ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਆਸ ਹੋਤ ਪੂਰਨ; ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥੧॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ; ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਸਮਾਇ॥ ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟੇ. ਨਾਨਕ; ਬਾਹੁੜਿ. ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ॥੨॥੧੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਥੀਐ ਸੰਤਸੰਗਿ; ਪ੍ਰਭ ਗਿਆਨੁ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸੁਰ; ਸਿਮਰਤ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਰਹੇ ਸ੍ਰਮ ਨਾਸੇ; ਸਿਮਰਤ ਸਾਧੂਸੰਗਿ॥ ਪਤਿਤ. ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੧॥ ਜੋ ਜੋ ਕਥੈ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ; ਤਾ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਵੈ ਨਾਨਕ; ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ॥੨॥੧॥੧੨॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ; ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ; ਜੀਅ ਕੈ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਰੇਨੁ; ਨਿਤਿ ਮਜਨੁ ਕਰੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਕਿਲਬਿਖ ਹਰੈ॥੧॥ ਬਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ; ਊਚੀ ਬਾਨੀ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ; ਤਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਨੀ॥੨॥੨॥੧੩॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਧੂ; ਹਰਿ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਇ॥ ਮਾਨ ਤਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ; ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਈਤ ਊਤ ਕਹਾ ਲੋਭਾਵਹਿ; ਏਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲਾਇ॥੧॥ ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਆਸਨੁ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਗੋਬਿਦੁ ਧਿਆਇ॥੨॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਆਇਓ;

ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ॥੩॥੩॥੧੪॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸਾਉ ਸਾਜਨ; ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਇਕਾਂਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਨਦਾ ਸੁਖ ਸਹਜ ਮੂਰਤਿ; ਤਿਸੁ. ਆਨ ਨਾਹੀ ਭਾਂਤਿ॥੧॥ ਕਸ-ਮਲਾ ਮਿਟਿ ਪੋਲ- ਸਿਮਰਤ ਇਕ ਬਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਮਿਟਿ ਕੋਟਿ ਕਸਮਲ ਜਾਂਤਿ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੩੦੧:- ਰਮੰਤ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰਕੇ। ਭਇਅੰਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨੱਾਸਹਿ- ਗੁਣ ਰਮੰਤ, ਦੂਖ ਨਾਸਹਿ; ਰਿਦ ਭਇਅੰਤ ਸਾਂਤਿ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਰਸੁ ਪੀਉ ਰਸਨਾ; ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤ॥੪॥੪॥੧੫॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਜਨਾ ਸੰਤ. ਆਉ ਮੇਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਨਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇ ਮੰਗਲ; ਕਸਮਲਾ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੈ॥੧॥ ਸੰਤ ਚਰਨ ਧਰਉ ਮਾਥੈ; ਚਾਂਦਨਾ ਗ੍ਰਿਹਿ. ਹੋਇ ਅੰਧੇਰੈ॥੨॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ; ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਉ ਪੇਖਿ ਨੇਰੈ॥੩॥ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਪਾਏ; ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਨਾਨਕ ਉਹ ਬੇਰੈ॥੪॥੫॥੧੬॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨ ਸਰਨ; ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੀ॥ ਮੋਹ ਮਾਨ ਧੋਹ ਭਰਮ; ਰਾਖਿ ਲੀਜੈ ਕਾਟਿ ਬੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬੂਡਤ; ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ॥ ਉਧ-ਰੇ ਰਤਨੱਾਗਰ- ਉਧਰੇ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਰਤਨਾਗਰ॥੧॥ ਸੀਤਲਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ॥ ਪੂਰਨੋ; ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ॥੨॥ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ; ਤਾਰਨ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ॥੩॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ; ਦੂਖ ਕਰਿ ਪਾਇਓ॥ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ॥੪॥੬॥੧੭॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਧਨਿ ਉਹ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਲਾਗੀ॥ ਕੋਟਿ ਜਾਪ ਤਾਪ ਸੁਖ ਪਾਏ; ਆਇ ਮਿਲੇ ਪੂਰਨ ਬਡਭਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥੁ. ਦਾਸੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ; ਅਵਰ ਓਟ ਸਗਲੀ ਮੋਹਿ ਤਿਆਗੀ॥ ਭੋਰ. ਭਰਮ ਕਾਟੇ, ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ; ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਮਿਲਿ, ਸੋਵਤ ਜਾਗੀ॥੧॥ ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ਬਡੋ ਸੁਆਮੀ; ਕ੍ਰਿਪਾਸਿੰਧੁ ਪੂਰਨ ਰਤਨਾਗੀ॥ ਪਾਗੀਂ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕੁ ਜਾਚਕੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਾਂਗੈ; ਮਸਤਕੁ ਆਨਿ ਧਰਿਓ. ਪ੍ਰਭ ਪਾਗੀ॥੨॥੭॥੧੮॥ ਕੁ-ਚਿਲ ਪੋਲਾ- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੁਚਿਲ ਕਠੋਰ ਕਪਟ ਕਾਮੀ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ; ਤਿਉ ਤਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ. ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਤੂ; ਰਾਖਹਿ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰਿ॥੧॥ ਜਾਪ ਤਾਪ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ; ਨਾਹੀ ਇਨ ਬਿਧੇ ਛੁਟਕਾਰ॥ ਗਰਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਤੇ ਕਾਢਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿ॥੨॥੮॥੧੯॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਾਰਾਇਨ ਨਰਪਤਿ; ਨਮਸਕਾਰੈ॥ ਐਸੇ ਗੁਰ ਕਉ. ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ; ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ. ਮੋਹਿ ਤਾਰੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕਵਨ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਹੀਐਂ; ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਛੁ. ਪਾਰੈ॥ ਲਾਖ ਲਾਖ ਲਾਖ ਕਈ ਕੋਰੈ; ਕੋ ਹੈ ਐਸੋ ਬੀਚਾਰੈ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੩੦੨:- ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਹੀ ਭਈ ਹੈ; ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਰੰਗਾਰੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੰਤਨ ਰਸੁ ਆਈ ਹੈ; ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੂੰਗਾ ਮੁਸਕਾਰੈ॥੨॥੧॥੨੦॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਨ ਜਾਨੀ ਸੰਤਨ; ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਆਨ॥ ਊਚ

ਨੀਚ ਸਭ ਪੇਖਿ ਸਮਾਨੋ; ਮੁਖਿ ਬਕਨੋ ਮਨਿ ਮਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਭੈ ਭੰਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ॥ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਓ. ਭ੍ਰਮੁ ਨਾਸਿਓ; ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਗੁਰ ਕਾਨ॥੧॥ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਤਗ੍ਯ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ। ਕ੍ਰਤੱਗਿਅ ਕਰੁਣਾ-ਮੈ, ਗਿਆਨ- ਕਰਤ ਰਹੇ ਕ੍ਰਤਗ੍ਯ ਕਰੁਣਾਮੈ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗ੍ਯਾਨ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਵੈ; ਮਾਂਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ॥੨॥੨॥੨੧॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਕਉ; ਕਈ ਕੇਤੈ॥ ਐਸੋ ਜਨੁ ਬਿਰਲੋ ਹੈ ਸੇਵਕੁ; ਜੋ ਤਤ ਜੋਗ ਕਉ ਬੇਤੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੁਖੁ ਨਾਹੀ. ਸਭੁ ਸੁਖੁ ਹੀ ਹੈ ਰੇ; ਏਕੈ ਏਕੀ ਨੇਤੈ॥ ਬੁਰਾ ਨਹੀ. ਸਭੁ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ ਰੇ; ਹਾਰ ਨਹੀ. ਸਭ ਜੇਤੈ॥੧॥ ਸੋਗੁ ਨਾਹੀ. ਸਦਾ ਹਰਖੀ ਹੈ ਰੇ; ਛੋਡਿ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ. ਲੇਤੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੈ; ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਰਮਤੈ॥੨॥੩॥੨੨॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹੀਏ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ; ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਤਨ ਮਨ ਗਲਤ ਭਏ ਤਿਹ ਸੰਗੇ; ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਮੋਰੀ ਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈ ਜੈ ਪਹਿ ਕਹਉ ਬ੍ਰਿਥਾ ਹਉ ਅਪੁਨੀ; ਤੇਊ ਤੇਊ ਗਹੇ ਰਹੇ ਅਟਕਾਇ॥ ਜਾਲੀ ਪੋਲਾ- ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਏਕੈ ਜਾਲੀ; ਤਾ ਕੀ ਗੰਠਿ, ਨਹੀ ਛੋਰਾਇ॥੧॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ, ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ. ਆਇਓ; ਸੰਤਨ ਹੀ ਸਰਨਾਇ॥ ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਮੋਹ ਮਾਇਆ; ਲੀਓ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ॥੨॥੪॥੨੩॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਨਦ ਰੰਗ ਬਿਨੋਦ ਹਮਾਰੈ॥ ਨਾਮੋ ਗਾਵਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਨੁ; ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੋ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮੁ ਇਸਨਾਨਾ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਸੋਭਾ ਨਾਮੁ ਬਡਾਈ; ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ. ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਤਾਰੈ॥੧॥ ਅਗਮ ਪਦਾਰਥ ਲਾਲ ਅਮੋਲਾ; ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ; ਮਗਨ ਭਏ ਹੀਅਰੈ ਦਰਸਾਰੈ॥੨॥੫॥੨੪॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸੁਆਮੀ ਨੇਰੋ॥ ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਸਭਨ ਕੈ ਸੰਗੇ; ਥੋਰੈ ਕਾਜ ਬੁਰੋ ਕਹ ਫੇਰੋ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇਤੋ ਲਪਟਾਇਓ; ਕਛੂ ਨਹੀ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਤੇਰੋ॥ ਆਗੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤ ਸਭ ਪਰਗਟ; ਈਹਾ ਮੋਹਿਓ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰੋ॥੧॥ ਬਨਿ-ਤਾ- ਅਟਕਿਓ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗ ਮਾਇਆ; ਦੇਵਨਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਬਿਸੇਰੋ॥ ਅੰਗ ੧੩੦੩:- ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ਭਾਰੋਸਉ; ਬੰਧਨ ਕਾਟਨਹਾਰੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰੋ॥੨॥੬॥੨੫॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬਿਖੈ ਦਲੁ; ਸੰਤਨਿ ਤੁਮ੍ਹਰੈ ਗਾਹਿਓ॥ ਤੁਮਰੀ ਟੇਕ ਭਰੋਸਾ ਠਾਕੁਰ; ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਆਹਿਓ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਹਾ ਪਰਾਛਤ; ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਿ ਮਿਟਾਹਿਓ॥ ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਨਦ ਉਜੀਆਰਾ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਹਿਓ॥੧॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਉਨੁ ਕਹੈ. ਤੁਮ ਤੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ; ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਅਥਾਹਿਓ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ; ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ. ਲੈ ਲਾਹਿਓ॥੨॥੭॥੨੬॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਬੂਡਤ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਧੀਰੈ॥ ਬਿਨਸੈ; ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਦੁਖੁ ਪੀਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ; ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਾ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ; ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਾ॥੧॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਆ॥ ਗੁਰ

ਭੇਟਤ; ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੨॥੮॥੨੭॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਮਨਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਮਿਲਿ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪ੍ਰਭ ਰਿਦੈ ਬਸੇਰੋ॥ ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੈ; ਮਾਥਾ ਮੇਰੋ॥੧॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ; ਸਿਮਰਹੁ ਮਨਾਂ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਾਂ॥੨॥੯॥੨੮॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰਭ ਪਰਸਨ॥ ਅੱਖੀਅਨ- ਰਸਨਾ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੋਜਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ; ਅਖੀਅਨ ਕਉ ਸੰਤੋਖੁ. ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਸਨ ਨਾਸ ਹੋਣਗੇ- ਕਰਨਨਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ, ਜਸੁ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਕਲਮਲ ਦੋਖ, ਸਗਲ ਮਲ ਹਰਸਨ॥ ਪਾਵਨ ਧਾਵਨ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਪੰਥਾ; ਅੰਗ ਸੰਗ ਕਾਇਆ ਸੰਤ ਸਰਸਨ॥੧॥ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ; ਆਨ ਉਪਾਵ ਥਕਿਤ. ਨਹੀ ਕਰਸਨ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਏ ਨਾਨਕ ਜਨ ਅਪਨੇ; ਅੰਧ ਘੋਰ ਸਾਗਰ. ਨਹੀ ਮਰਸਨ॥੨॥੧੦॥੨੯॥ ਕੁਹਕਤ ਕੂਕਦੇ ਹਨ। ਕਪਟ ਛਲ। ਖਪਟ ਖਪਦੇ। ਖਲ ਮੂਰਖ। ਮਰਜਤ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਮੀਚੁ ਮੌਤ- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੁਹਕਤ ਕਪਟ ਖਪਟ, ਖਲ ਗਰਜਤ; ਮਰਜਤ ਮੀਚੁ, ਅਨਿਕ ਬਰੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੱਤ ਮਸਤ। ਅਨ ਦ੍ਵੈਤ ’ਚ। ਰਤ ਪ੍ਰੀਤੀ।ਕੁ-ਮਿੱਤ, ਹਿਤ ਪੋਲਾ ਅਹੰ ਮਤ ਅਨ ਰਤ, ਕੁਮਿਤ ਹਿਤ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੇਖਤ. ਭ੍ਰਮਤ ਲਾਖ ਗਰੀਆ॥੧॥ ਮਮ ਮਮਤਾ। ਮਦ ਹੰਕਾਰ। ਮਾਤ ਮਸਤ, ਕਮਲਾ।ਅ-ਨਿੱਤ- ਅਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰ; ਅਚਾਰ ਬਿਧਿ ਹੀਨਤ. ਮਮ ਮਦ ਮਾਤ, ਕੋਪ ਜਰੀਆ॥ ਗੋਪਾਲ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲ, ਉ-ਧਰੁ- ਕਰੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋੁਪਾਲ, ਦੀਨ ਬੰਧੁ; ਨਾਨਕ. ਉਧਰੁ ਸਰਨਿ ਪਰੀਆ॥੨॥੧੧॥੩੦॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਤਾ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤੇ ਹੀ. ਹਾਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਤਿਆਗਿ. ਆਨ ਲਾਗਹਿ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੋ ਡਾਰਿ ਭੂਮਿ ਪਾਗਹਿ॥ ਆ-ਸਕਤ ਮੋਹਤ, ਖੱਚਤ,ਸਕਤ ਸ਼ਕਤੀ, ਆ ਰਹਿਤ- ਬਿਖੈ ਰਸ ਸਿਉ, ਆਸਕਤ ਮੂੜੇ; ਕਾਹੇ ਸੁਖ ਮਾਨਿ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੩੦੪:- ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਬਿਆਪਿਓ; ਜਨਮ ਹੀ ਕੀ ਖਾਨਿ॥ ਉ-ਧਰੁ- ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਸਰਨਿ ਆਇਓ; ਉਧਰੁ ਨਾਨਕ. ਜਾਨਿ॥੨॥੧੨॥੩੧॥ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਮੁਖ ਕਮਲ- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਵਿਲੋਕਉ; ਰਾਮ ਕੋ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਰਤਨੁ ਪਾਇਓ; ਬਿਸਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਰਿਦੈ ਧਾਰਿ॥ ਉਤਰਿਆ ਦੁਖੁ ਮੰਦ॥੧॥ ਸਰਬਸੋ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਰਾਜ ਧਨੁ. ਪਰਵਾਰੁ ਮੇਰੈ; ਸਰਬਸੋ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਸੰਗਮਿ ਇਕੱਤ੍ਰਤਾ ’ਚ- ਸਾਧਸੰਗਮਿ ਲਾਭੁ ਪਾਇਓ; ਨਾਨਕ. ਫਿਰਿ ਨ ਮਰੰਦ॥੨॥੧੩॥੩੨॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪੂਜ-ਹੋ- ਪ੍ਰਭ ਪੂਜਹੋ; ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ॥ ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ; ਮਨੁ ਅਗਾਧਿ॥ ਜਗੁ ਜੀਤੋ ਹੋ; ਹੋ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਧਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਿਕ ਪੂਜਾ. ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਖੋਜੀ; ਸਾ ਪੂਜਾ. ਜਿ ਹਰਿ ਭਾਵਾਸਿ॥ ਪੁਤਰੀ ਪੋਲਾ- ਮਾਟੀ ਕੀ ਇਹ ਪੁਤਰੀ ਜੋਰੀ; ਕਿਆ ਏਹ ਕਰਮ ਕਮਾਸਿ॥ਬਾਂਹ- ਪ੍ਰਭ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਜਿਸੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੁ; ਸੋ ਤੁਧੁ ਜੰਤ ਮਿਲਾਸਿ॥੧॥ ਅਵਰ ਓਟ. ਮੈ ਕੋਇ ਨ ਸੂਝੈ; ਇਕ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਮੈ ਆਸ॥ ਕਿਆ ਦੀਨੁ; ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜਉ ਸਭ ਘਟਿ; ਪ੍ਰਭੂ

ਨਿਵਾਸ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਨ ਕੀ; ਮਨਿ ਪਿਆਸ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ ਤੁਮ੍ਰਾ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਸ॥੨॥੧॥੩੩॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉ-ਧਾਰਨ- ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ; ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ॥ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ; ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਕੇਰੈ॥ ਅਨੂਪੇਰੈ ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਗੁਣਾਂ ਪਰਉਪਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਸੰਤ, ਹਰ ਸਮੇਂ ਉਪਮਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਵਧਦੀ ੨ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ- ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗ; ਰੰਗ ਅਨੂਪੇਰੈ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ; ਮੋਹਿ ਮਗਨੇਰੈ॥ ਨੈਨਹੁ ਦੇਖੁ; ਸਾਧ ਦਰਸੇਰੈ॥ ਸੋ ਪਾਵੈ; ਜਿਸੁ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲੇਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੇਵਉ ਸਾਧ; ਸੰਤ ਚਰਨੇਰੈ॥ ਬਾਂਛਉ ਧੂਰਿ; ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਰੈ॥ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ; ਮੈਲੁ ਕਟੇਰੈ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਵਹੁ; ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਮੋਰੈ॥ ਕਿਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ; ਲਾਖ ਕਰੋਰੈ॥ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪੁਕਰੋਰੈ ਸਹਾਇਤਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਕਰੋਰੈ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਅੰਤਿ ਪੁਕਰੋਰੈ॥੧॥ ਮਨਸਾ ਮਾਨਿ; ਏਕ ਨਿਰੰਕੇਰੈ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਹੁ; ਭਾਉ ਦੂਜੇਰੈ॥ ਕਵਨ ਕਹਾਂ ਹਉ; ਗੁਨ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ; ਏਕ ਟੁਲੇਰੈ॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ; ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਮੇਰੈ॥ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ; ਜਗਤ ਗੁਰ ਕੇਰੈ॥੨॥੧॥੩੪॥

ਅੰਗ ੧੩੦੫:- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਐਸੀ ਕਉਨ ਬਿਧੇ; ਦਰਸਨ ਪਰਸਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਸ ਪਿਆਸ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ; ਉਮਗਿ ਹੀਉ ਤਰਸਨਾ॥੧॥ ਦੀਨ ਲੀਨ ਪਿਆਸ ਮੀਨ; ਸੰਤਨਾ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਰੇਨ॥ ਹੀਉ ਅਰਪਿ ਦੇਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਹੈ; ਕਿਰਪੇਨ॥ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡਿਓ; ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭੇਟਨਾ ॥੨॥੨॥੩੫॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਰੰਗਨ ਕੇ ਰੰਗਾ॥ ਕੀਟ ਹਸਤ; ਪੂਰਨ ਸਭ ਸੰਗਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥ; ਸਹਿਤ ਗੰਗਾ॥ ਜਲੁ ਹੇਵਤ; ਭੂਖ ਅਰੁ ਨੰਗਾ॥ ਪੂਜਾਚਾਰ ਕਰਤ ਮੇਲੰਗਾ॥ ਚਕ੍ਰ ਕਰਮ ਤਿਲਕ ਖਾਟੰਗਾ॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟੇ; ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗਾ॥੧॥ ਕਪਾਲੀ ਅਸਣ ਭਾਵ ਬਿਟੰਗਾ ਪੁੱਠੇ ਲਮਕਦੇ। ਹਠਿ ਪੋਲਾ। ਨਿ-ਗ੍ਰਹਿ- ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ; ਅਤਿ ਰਹਤ ਬਿਟੰਗਾ॥ ਹਉ ਰੋਗੁ ਬਿਆਪੈ; ਚੁਕੈ ਨ ਭੰਗਾ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ; ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਜਰੰਗਾ॥ ਸੋ ਮੁਕਤੁ ਨਾਨਕ; ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚੰਗਾ॥੨॥੩॥੩੬॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤਿਖ ਬੂਝਿ ਪੋਲੇ- ਤਿਖ ਬੂਝਿ ਗਈ; ਗਈ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਜਨਾ॥ ਭੱਗੇ- ਪੰਚ ਭਾਗੇ ਚੋਰ, ਸਹਜੇ ਸੁਖੈਨੋ; ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ; ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੀ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੋ ਸਿਉ, ਮੋ ਸਿਉ; ਐਸੀ ਹਉ ਕੈਸੇ ਕਰਉ॥ ਹੀਉ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਬਲਿ

ਬਲੇ; ਬਲਿ ਬਲੇ. ਬਲਿ ਗਈ॥੧॥ ਪਹਿਲੇ ਪੈ ਸੰਤ ਪਾਇ; ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ॥ ਕੇਹਰੋ ਕੈਸਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ। ਜੰਤਨ ਸਮੂਹ ਜੀਵ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ ਤੇਰੋ ਕੇਹਰੋ; ਜਿਤੁ. ਜੰਤਨ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਅਨਿਕ ਦਾਸ; ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਹਾਰੀ॥ ਸੋਈ ਮਿਲਿਓ ਜੋ ਭਾਵਤੋ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਠਾਕੁਰ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ॥ ਏਕ; ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ॥੨॥੧॥੩੭॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤਿਆਗੀਐ ਗੁਮਾਨੁ ਮਾਨੁ. ਪੇਖਤਾ ਦਇਆਲ ਲਾਲ; ਹਾਂ ਹਾਂ ਮਨ ਚਰਨ ਰੇਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ; ਗੁਪਾਲ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ॥੧॥ ਹਿਰਦੈ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ. ਚਰਨਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ; ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੋਹਨਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ; ਦਇਆ ਮਇਆ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ; ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ॥ ਤਜਿ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ; ਸਗਲ ਅਭਿਮਾਨੁ॥੨॥੧॥੩੮॥ ਮਲਨ ਪਾਪ। ਦਹਨ ਸੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲਹਨ ਭੱਗਾਂ ਕਰਕੇ- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਕਹਨ. ਮਲਨ ਦਹਨ, ਲਹਨ ਗੁਰ ਮਿਲੇ; ਆਨ ਨਹੀ ਉਪਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੩੦੬:- ਪੋਲਾ ਤਟਨ ਤੀਰਥਾਂ ਕਿਨਾਰੇ।ਪੋਲਾ ਖਟਨ ਛੇ ਕਰਮ ਸੰਧਿਆ ਆਦਿ। ਡੰਡਧਾਰ ਡੰਡਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ; ਜਟਨ ਪੋਲਾ- ਤਟਨ ਖਟਨ ਜਟਨ ਹੋਮਨ ਨਾਹੀ ਡੰਡਧਾਰ ਸੁਆਉ॥੧॥ ਜਤਨ ਭਾਂਤਨ ਤਪਨ ਭ੍ਰਮਨ, ਅਨਿਕ ਕਥਨ ਕਥਤੇ; ਨਹੀ ਥਾਹ ਪਾਈ ਠਾਉ॥ ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਸੋਧਿ ਸਗਰ ਸੋਧਨਾ; ਸੁਖੁ ਨਾਨਕਾ. ਭਜੁ ਨਾਉ॥੨॥੨॥੩੯॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨੁ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ; ਭੈ ਹਰਨ. ਤਾਰਨ ਤਰਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨੈਨ ਤਿਪਤੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ; ਜਸੁ ਤੋਖਿ ਸੁਨਤ ਕਰਨ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ. ਅਨਾਥ ਦਾਤੇ; ਦੀਨ ਗੋਬਿਦ ਸਰਨ॥ ਆਸ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨ; ਗਹੀ ਓਟ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਨ॥੨॥੧॥੪੦॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਦਇਆਲ ਠਾਕੁਰ; ਆਨ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਉ-ਧਰਤੇ- ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ; ਉਧਰਤੇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੈਸਾਰ ਗਾਰ ਬਿਕਾਰ ਸਾਗਰ; ਪਤਿਤ ਮੋਹ ਮਾਨ ਅੰਧ॥ ਬਿਕਲ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਧੰਧ॥ ਕਰੁ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਕਾਢਹੁ; ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ॥੧॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਸਨਾਥ ਸੰਤਨ; ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸ॥ ਮਨਿ ਦਰਸਨੈ ਕੀ ਪਿਆਸ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਗੁਨਤਾਸ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੨॥੨॥੪੧॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਵਾਰਿ ਵਾਰਉ; ਅਨਿਕ ਡਾਰਉ॥ ਪਲਕ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ। ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ- ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਿਅ ਸੁਹਾਗ; ਪਲਕ ਰਾਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਟ ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ, ਤਾਤ ਇੱਛਾ- ਕਨਿਕ ਮੰਦਰ, ਪਾਟ ਸੇਜ ਸਖੀ; ਮੋਹਿ. ਨਾਹਿ ਇਨ ਸਿਉ ਤਾਤ॥੧॥ ਮੁਕਤ ਲਾਲ ਅਨਿਕ ਭੋਗ; ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਨਾਨਕ. ਹਾਤ॥ ਰੂਖੋ ਭੋਜਨੁ. ਭੂਮਿ ਸੈਨ ਸਖੀ; ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ. ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਤ॥੨॥੩॥੪੨॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਹੰ ਤੋਰੋ; ਮੁਖੁ ਜੋਰੋ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ; ਮਨੁ ਲੋਰੋ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਪਿਆਰੋ ਮੋਰੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ,ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਆਂਗਨਿ ਵਿਹੜੇ 'ਚ- ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ, ਆਗਨਿ ਚੈਨਾ; ਤੋਰੋ ਰੀ ਤੋਰੋ, ਪੰਚ ਦੂਤਨ ਸਿਉ. ਸੰਗੁ ਤੋਰੋ॥੧॥ ਆਇ ਨ ਜਾਇ. ਬਸੇ ਨਿਜ ਆਸਨਿ; ਊਂਧ ਕਮਲ ਬਿਗਸੋਰੋ॥ ਛੁਟਕੀ ਹਉਮੈ ਸੋਰੋ॥ ਗਾਇਓ ਰੀ ਗਾਇਓ; ਪ੍ਰਭ

ਨਾਨਕ. ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੋ॥੨॥੪॥੪੩॥ ਨਾਵਾਂ- ਕਾਨੜਾ ਮਃ ੫ ਘਰੁ ੯॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਪਿ ਮਨਾ; ਹਰਿ ਜਾਪਿ॥ ਜੋ ਸੰਤ ਬੇਦ ਕਹਤ, ਪੰਥੁ ਗਾਖਰੋ; ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹੰ ਤਾਪ॥ਰਹਾਉ॥ ਰੱਤੇ ਮੱਤੇ- ਜੋ ਰਾਤੇ ਮਾਤੇ, ਸੰਗਿ ਬਪੁਰੀ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੰਤਾਪ॥੧॥ ਉਧ-ਰੈ, ਉ-ਧਾਰਹੁ- ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੋਊ ਜਨੁ ਉਧਰੈ; ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰਹੁ ਆਪ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮਾ; ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ॥੨॥੫॥੪੪॥

ਅੰਗ ੧੩੦੭:- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੦ ੧ੳ ਸਿਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਐਸੋ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਜੀ ਸੰਤਹੁ; ਜਾਤ ਜੀਉ ਬਲਿਹਾਰਿ॥ ਤੱਕੀ ਤੱਕੀ- ਮਾਨ ਮੋਹੀ. ਪੰਚ ਦੋਹੀ, ਉਰਝਿ ਨਿਕਟਿ ਬਸਿਓ; ਤਾਕੀ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂਆ, ਦੂਤ ਸੰਗੁ ਨਿਵਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ. ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ; ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਦੁਆਰਿ॥੧॥ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ; ਮਿਲਿਓ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ਦੁ-ਲਭ- ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਨਾਨਕ; ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਪਾਰਿ॥੨॥੧॥੪੫॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੧ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ; ਆਪਨ ਆਏ॥ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੌ; ਕਛੂ ਦਿਖਾਏ॥ ਨਿਸਕਪਟ ਭੋਲੇ ਬਾਲੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ, ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਮਿਲੇ। ਬਾਲੇ ਭੋਲੇ ਪੋਲੇ- ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਸੁਖ; ਬਾਲੇ ਭੋਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਏ; ਸਾਧਸੰਗਾਏ॥ ਕਤਹੂ ਨ ਜਾਏ; ਘਰਹਿ ਬਸਾਏ॥ ਚੋਲੈ ਪੋਲਾ- ਗੁਨ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ; ਇਹ ਚੋਲੈ॥੧॥ ਚਰਨ ਲੁਭਾਏ; ਆਨ ਤਜਾਏ॥ ਥਾਨ ਥਨਾਏ; ਸਰਬ ਸਮਾਏ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ; ਨਾਨਕੁ ਗੁਨ ਬੋਲੈ॥੨॥੧॥੪੬॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਨ; ਦੁਰਾਈਂ॥ ਪਰ ਮਿਤਿ ਰੂਪੁ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ; ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਸਮਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਨਿ ਭਵਨਿ, ਨਾਹੀ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ; ਅਨਿਕ ਉਕਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥੧॥ ਜਤਨ ਜਤਨ, ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਰੇ; ਤਉ ਮਿਲਿਓ. ਜਉ ਕਿਰਪਾਈ॥ਦ-ਇਆਰ- ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ॥੨॥੨॥੪੭॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਾਈ; ਸਿਮਰਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ; ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ॥ ਚਿਤਵਉ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ; ਸਾਸਨ ਨਿਸਿ ਭੋਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ. ਕੀਨ ਆਪਨ; ਤੂਟਤ ਨਹੀ ਜੋਰੁ॥ ਸਰਬਸੋ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲੋ- ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਰਬਸੋੁ; ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਿਧੇ, ਸੁਖ ਮੋਰ॥੧॥ ਈਤ ਊਤ. ਰਾਮ ਪੂਰਨੁ; ਨਿਰਖਤ ਰਿਦ ਖੋਰਿ॥ ਸੰਤ ਸਰਨ ਤਰਨ ਨਾਨਕ; ਬਿਨਸਿਓ ਦੁਖੁ ਘੋਰ॥੨॥੩॥੪੮॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਨ ਕੋ; ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੇ ਅਸਨੇਹੁ॥ ਸਾਜਨੋ ਤੂ ਮੀਤੁ ਮੇਰਾ; ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ. ਸਭੁ ਕੇਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਤਾਨੁ ਮਾਂਗਉ; ਧਨੁ ਲਖਮੀ ਸੁਤ ਦੇਹ॥੧॥ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭੁਗਤਿ ਪੂਰਨ; ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ॥

ਅੰਗ ੧੩੦੮:- ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਨਾਨਕ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ॥੨॥੪॥੪੯॥ ਕਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਰਚ ਚਰਚਾ। ਚਰਚਰੀ ਨੱਚਣ ਗਾਇਣ ਕਰਕੇ ਗਿੱਧੇ ਦੀ ਧੁੰਮ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਤ ਕਰਤ; ਚਰਚ ਚਰਚ ਚਰਚਰੀ॥ ਧਰਚਰੀ ਜੰਗਮ ਹੋ ਕੇ ਧਰਤੀ

ਹੀ ਧਰਤੀ ’ਤੇ। ਫਿਰਤ ਫਿਰਦੇ ਹੀ ਫਿਰਦੇ ਹਨ- ਜੋਗ ਧਿਆਨ. ਭੇਖ ਗਿਆਨ; ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ, ਧਰਤ ਧਰਤ ਧਰਚਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਹੰ ਅਹੰ, ਅਹੈ ਅਵਰ; ਮੂੜ ਮੂੜ. ਮੂੜ ਬਵਰਈ॥ ਹਈ ਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਈ ਹੈ- ਜਤਿ ਜਾਤ ਜਾਤ ਜਾਤ, ਸਦਾ ਸਦਾ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਾਲ ਹਈ॥੧॥ ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ, ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ; ਮਿਰਤੁ ਮਿਰਤੁ, ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ, ਸਦਾ ਹਈ॥ ਅਹਿਲਾ,ਸੁੰਦਰ, ਬਿਅਰਥ- ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਾਜੁ, ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ, ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਮੂੜ; ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਭਜਨ ਭਜਨ, ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਈ॥੨॥੫॥੫੦॥੧੨॥੬੨॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਕਾਨੜਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਜਪੈ. ਤਿਵੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਵੈਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਲੋਚਾ; ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਅਨ ਰਸ ਸਾਦ ਗਏ ਸਭ ਨੀਕਰਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ.ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈਗੋ॥੧॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ; ਗੁਰੁ ਮੀਠੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੈਗੋ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੋਤਮ; ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈਗੋ॥੨॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਨਤ. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਿਆ; ਮਨੁ ਭੀਨਾ. ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਵੈਗੋ॥ ਬੱਜਹਿ ਬੱਜੇ ਨੀੱਝਰ- ਤਹ ਅਨਹਤ ਧੁਨੀ. ਬਾਜਹਿ ਨਿਤ ਬਾਜੇ; ਨੀਝਰ ਧਾਰ ਚੁਆਵੈਗੋ॥੩॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਕੁ ਤਿਲ ਤਿਲ ਗਾਵੈ; ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਣੈ. ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਭਾਵੈ; ਨਾਮੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈਗੋ॥੪॥ ਕਨਿਕ

ਕਨਿਕ ਪਹਿਰੇ ਬਹੁ ਕੰਗਨਾ; ਕਾਪਰੁ ਭਾਂਤਿ ਬਨਾਵੈਗੋ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭਿ ਫੀਕ ਫਿਕਾਨੇ; ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈਗੋ॥੫॥ ਮਾਇਆ ਪਟਲ. ਪਟਲ ਹੈ ਭਾਰੀ; ਘਰੁ ਘੂਮਨਿ ਘੇਰਿ ਘੁਲਾਵੈਗੋ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੂਰ ਸਭਿ ਭਾਰੇ; ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ. ਤਰਿਓ ਨ ਜਾਵੈਗੋ॥੬॥ ਭਉ ਬੈਰਾਗੁ. ਭਇਆ ਹੈ ਬੋਹਿਥੁ; ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਵੈਗੋ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਭੇਟੀਐ; ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ॥੭॥ ਅਗਿਆਨਿ ਲਾਇ ਸਵਾਲਿਆ; ਗੁਰ ਗਿਆਨੈ ਲਾਇ ਜਗਾਵੈਗੋ॥ ਨਾਨਕ. ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ; ਜਿਉ ਭਾਵੈ. ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈਗੋ॥੮॥੧॥ ਤਰਾਵੈ-ਗੋ- ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਪਿ ਮਨ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਤਰਾਵੈਗੋ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ. ਸੋਈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ; ਜਿਉ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਸਮਾਵੈਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਗ ੧੩੦੯:- ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੋ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ॥੧॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਗੀ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ. ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਵੈਗੋ॥ ਜਿਉ ਲੋਹਾ ਤਰਿਓ ਸੰਗਿ ਕਾਸਟ; ਲਗਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਵੈਗੋ॥੨॥ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵੈਗੋ॥ ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ. ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਭਿਮਾਨੀ; ਕਢਿ ਪਾਣੀ ਚੀਕੜੁ ਪਾਵੈਗੋ॥੩॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਰਖਵਾਰੇ; ਜਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠ ਲਗਾਵੈਗੋ॥ਦੇ-ਇ- ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ; ਸਤਿਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਮਾਵੈਗੋ॥੪॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦਾ ਨਿਵਿ ਰਹੀਐ; ਜਨ ਨਿਵਹਿ. ਤਾ ਫਲ ਗੁਨ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟ ਕਰਹਿ ਭਗਤਾ ਕੀ; ਹਰਨਾਖਸ ਜਿਉ ਪਚਿ

ਜਾਵੈਗੋ॥੫॥ ਮਛੋਦ੍ਰੀ ਦਾ ਸਪੂਤ ਬਿਆਸਾ ਬਿਆਸ। ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਪੁਤੁ ਮੀਨ ਬਿਆਸਾ; ਤਪੁ ਤਾਪਨ, ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਗੋ॥ ਜੋ ਜੋ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ਸੋ ਪੂਜਹੁ; ਭਰਮਨ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈਗੋ॥੬॥ ਨਜਾਤਿ ਨੀਵੀਂ ਜ਼ਾਤ। ਪਗੀਂ ਪੋਲਾ- ਜਾਤ ਨਜਾਤਿ ਦੇਖਿ, ਮਤ ਭਰਮਹੁ; ਸੁਕ. ਜਨਕ ਪਗੀਂ ਲਗਿ ਧਿਆਵੈਗੋ॥ ਜੂਠਨ ਰਸੋਈ ਦੀ ਜੂਠਿ ਪੱਤਲਾਂ- ਜੂਠਨ. ਜੂਠਿ ਪਈ ਸਿਰ ਊਪਰਿ; ਖਿਨੁ ਮਨੂਆ, ਤਿਲੁ ਨ ਡੁਲਾਵੈਗੋ॥੭॥ ਜਨਕ ਜਨਕ ਬੈਠੇ ਸਿੰਘਾਸਨਿ; ਨਉ ਮੁਨੀ ਧੂਰਿ ਲੈ ਲਾਵੈਗੋ॥ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ; ਮੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕਰਾਵੈਗੋ॥੮॥੨॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨੁ; ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈਗੋ॥ ਜਿਹਵਾ ਏਕ. ਹੋਇ ਲਖ ਕੋਟੀ; ਲਖ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਧਿਆਵੈਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਸ ਫਨੀ ਜਪਿਓ ਸੇਖਨਾਗੈ; ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਤੂ ਅਥਾਹੁ. ਅਤਿ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈਗੋ॥੧॥ ਜਿਨ ਤੂ ਜਪਿਓ. ਤੇਈ ਜਨ ਨੀਕੇ; ਹਰਿ ਜਪਤਿਅਹੁ ਕਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਛੋਕ ਸੂਦਰ। ਛੋਹਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ, ਛੋਹਰਾ ਦਾਸਨ ਦਾਸ- ਬਿਦਰ. ਦਾਸੀ ਸੁਤੁ, ਛੋਕ ਛੋਹਰਾ; ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅੰਕਿ ਗਲਿ ਲਾਵੈਗੋ॥੨॥ ਜਲ ਤੇ ਓਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਕਾਸਟ; ਕਾਸਟ ਅੰਗਿ ਤਰਾਵੈਗੋ॥ ਰਾਮ ਜਨਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ; ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਵੈਗੋ॥੩॥ ਹਮ ਪਾਥਰ ਲੋਹ. ਲੋਹ ਬਡ ਪਾਥਰ; ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈਗੋ॥ ਜਿਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਰਿਓ ਜੁਲਾਹੋ; ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਭਾਵੈਗੋ॥੪॥ ਖਰੇ ਖਰੋਏ ਬੈਠਤ ਊਠਤ; ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਧਿਆਵੈਗੋ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ. ਬਚਨ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ; ਪਾਧਰੁ ਮੁਕਤਿ ਜਨਾਵੈਗੋ॥੫॥ ਨਿਹ¯ਸਾਸਨਿ- ਸਾਸਨਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਬਲੁ ਪਾਈ ਹੈ; ਨਿਹਸਾਸਨਿ, ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ॥ਬੂੱਝੈ- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਬੂਝੈ; ਤੌ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ॥੬॥ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ. ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੋ; ਭਾਗਹੀਨ ਨਹੀ ਭਾਵੈਗੋ॥ ਫਿਰਿ ਏਹ ਵੇਲਾ. ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ; ਪਰਤਾਪੈ ਪਛੁਤਾਵੈਗੋ॥੭॥ ਜੇ ਕੋ ਭਲਾ ਲੋੜੈ ਭਲ ਅਪਨਾ; ਗੁਰ ਆਗੈ ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਾਵੈਗੋ॥ਦ¯ਇਆ- ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ; ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਸਮ ਲਗਾਵੈਗੋ॥੮॥੩॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨੁ; ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗਾਵੈਗੋ॥ ਭੈ ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ. ਭਏ ਹੈ ਨਿਰਮਲ; ਗੁਰਮਤਿ ਲਾਗਿ ਲਗਾਵੈਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ; ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਤਿਨਾ ਘਰਿ ਆਵੈਗੋ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਪੰਕ ਮਿਲੈ. ਤਾਂ ਜੀਵਾ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈਗੋ॥੧॥ ਦੁਬਿਧਾ ਲੋਭਿ ਲਗੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਮਨਿ ਕੋਰੈ. ਰੰਗੁ ਨ ਆਵੈਗੋ॥ ਫਿਰਿ ਉਲਟਿਓ ਜਨਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈਗੋ॥੨॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਸੇ ਦਸੇ ਫੁਨਿ ਧਾਵਤ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀਆ. ਖਿਨੁ ਨ ਟਿਕਾਵੈਗੋ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ. ਵਸਗਤਿ ਆਵੈ; ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈਗੋ॥੩॥ ਓਅੰਕਾਰਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸਭੁ ਏਕਸ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈਗੋ॥ ਏਕੋ ਰੂਪੁ. ਏਕੋ ਬਹੁ ਰੰਗੀ; ਸਭੁ ਏਕਤੁ ਬਚਨਿ ਚਲਾਵੈਗੋ॥੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈਗੋ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਨਿਜ ਮਹਲੀ; ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਬਜਾਵੈਗੋ ॥੫॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ. ਕੋ ਮਹਲੁ, ਨ ਪਾਵੈ; ਆਇ

ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ॥੬॥ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਵਿਛੁੜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵੈਗੋ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਮਤਿ ਮਲੀਨ ਬਿਗਸਾਵੈਗੋ॥੭॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਗਜੀਵਨ; ਮੈ ਸਰਧਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੋ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ. ਗੁਰੂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਨਿ ਮਿਲਾਵੈਗੋ॥੮॥੪॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨ. ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਲ ਚਲਾਵੈਗੋ॥ ਜਿਉ ਮੈਗਲੁ ਮਸਤੁ. ਦੀਜੈ ਤਲਿ ਕੁੰਡੇ; ਗੁਰ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੱਲੈ- ਚਲਤੌ ਚਲੈ ਚਲੈ, ਦਹ ਦਹ ਦਿਸਿ; ਗੁਰੁ ਰਾਖੈ. ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੋ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਦੇਇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਚੁਆਵੈਗੋ॥੧॥ ਬਿਸੀਅਰ. ਬਿਸੂ ਭਰੇ ਹੈ ਪੂਰਨ; ਗੁਰੁ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ. ਮੁਖਿ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗ. ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ; ਬਿਖੁ ਝਾਰਿ ਝਾਰਿ. ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੋ॥੨॥ਨੱਗਰ- ਸੁਆਨੁ ਲੋਭੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ; ਗੁਰੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਕਢਾਵੈਗੋ॥ਨੱਗਰੀ- ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਮੁ ਆਨਿ ਰਾਖੇ; ਹਰਿ ਨਗਰੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈਗੋ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੩੧੧:- ਨਿਘ੍ਰਰਤੁ ਪੋਲਾ- ਪੰਕਜ ਮੋਹ. ਨਿਘਰਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਗੁਰੁ. ਨਿਘਰਤ ਕਾਢਿ ਕਢਾਵੈਗੋ॥ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਹਾਥੀ ਹੱਥ, ਦਸਤ ਪੰਜੀ- ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ, ਸਰਨਿ ਜਨ ਆਏ; ਗੁਰੁ ਹਾਥੀ ਦੇ, ਨਿਕਲਾਵੈਗੋ॥੪॥ ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਬਾਜੀ; ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਖੇਲੁ ਖਿਲਾਵੈਗੋ॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਚਾਲਹੁ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਵੈਗੋ॥੫॥ ਜਮਾਵੈਗੋ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੇਗਾ- ਹਉਮੈ ਕਰੈ, ਕਰਾਵੈ ਹਉਮੈ; ਪਾਪ ਕੋਇਲੇ, ਆਨਿ ਜਮਾਵੈਗੋ॥ ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਏ; ਜੋ ਬੀਜੇ ਸੋ ਖਵਲਾਵੈਗੋ॥੬॥ ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ; ਲੈ ਖਰਚੁ ਚਲੇ ਪਤਿ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਦੇਂਦੇ- ਖਾਇ ਖਰਚਿ. ਦੇਵਹਿ ਬਹੁਤੇਰਾ; ਹਰਿ ਦੇਦੇ. ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈਗੋ॥੭॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਧਨੁ. ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੀਨੀ; ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ. ਸਮਾਵੈਗੋ॥੮॥੫॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮਨੁ. ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਧਿਆਵੈਗੋ॥ ਲੋਹਾ. ਹਿਰਨੁ ਹੋਵੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਸ; ਗੁਨੁ ਪਾਰਸ ਕੋ. ਹੋਇ ਆਵੈਗੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਹਾਪੁਰਖੁ ਹੈ ਪਾਰਸੁ; ਜੋ ਲਾਗੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਜਿਉ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ. ਤਰੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਾ; ਗੁਰੁ ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖਾਵੈਗੋ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੁ. ਬਚਨੁ ਹੈ ਨੀਕੋ; ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈਗੋ॥ ਜਿਉ ਅੰਬਰੀਕਿ ਅਮਰਾਪਦ ਪਾਏ; ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ ਬਚਨ ਧਿਆਵੈਗੋ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਈ; ਸੁਧਾ ਸੁਧਾ ਕਰਿ ਧਿਆਵੈਗੋ॥ ਦਇਆਲ ਦੀਨ ਭਏ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ; ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਵੈਗੋ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਏ ਸੇ ਥਾਪੇ; ਤਿਨ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੈਗੋ॥ ਜੇ ਕੋ ਸਰੁ ਸੰਧੈ. ਜਨ ਊਪਰਿ; ਫਿਰਿ ਉਲਟੋ. ਤਿਸੈ ਲਗਾਵੈਗੋ॥੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਸਰੁ ਸੇਵਹਿ; ਤਿਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਦਿਵਾਵੈਗੋ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਵਹਿ; ਹਰਿ ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈਗੋ॥੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੁ ਬੇਦੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪੁ.ਹਰਿ ਰੂਪੋ ਹੋਵੈ; ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਗੋ॥੬॥ ਸਾਕਤ ਨਰ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ

ਕੀਆ; ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹਰਿ ਭਰਮਾਵੈਗੋ॥ਲਹ=ਰਿ- ਲੋਭ ਲਹਰਿ. ਸੁਆਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ; ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਰੰਗਿ ਲਗਾਵੈਗੋ॥੭॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਤਾਰਕੁ;ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ;ਸਤਸੰਗਤਿ ਰਾਖਿ ਸਮਾਵੈਗੋ॥੮॥੬॥ਛੇ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛਕਾ, ਛੱਕਾ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੋ- ਛਕਾ ੧॥

ਅੰਗ ੧੩੧੨:- ਕਾਨੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉਧ=ਰੇ- ਸੇ ਉਧਰੇ; ਜਿਨ ਰਾਮ ਧਿਆਏ॥ ਜਤਨ ਮਾਇਆ ਕੇ; ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ॥ ਰਾਮ ਧਿਆਏ. ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ; ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਬਡਭਾਗੀਆ॥ ਸਤਸੰਗਿ ਜਾਗੇ. ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ; ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੀਆ॥ਲੱਗਿ- ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ; ਸਾਧੂ ਲਗਿ ਤਰਉ ਤਿਨ ਕੈ ਪਾਏ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ; ਬਡਭਾਗਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ॥੧॥

ਭਜਹ ਪੋਲਾ- ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ; ਨਿਤ ਭਜਹ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ; ਸੁਆਮੀ ਗੁਣ ਗਾਇਣ॥ ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਹ. ਹਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਵਹ; ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਭਾਗਏ॥ ਸਤਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ; ਬਹੁੜਿ. ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗਏ॥ ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਤੇ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ; ਸੰਤ ਸੇਵ ਕਮਾਇਣ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਹਿ; ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਣ॥੨॥ ਸਗਲੇ ਜੰਤ; ਭਜਹੁ ਗੋਪਾਲੈ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ; ਪੂਰਨ ਘਾਲੈ॥ ਨਿਤ ਭਜਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ; ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਗੋਬਿਦੁ ਗਾਈਐ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ; ਪਰਵਾਣੁ ਸੋਈ ਆਇਆ॥ ਜਪ ਤਾਪ ਸੰਜਮ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨ; ਗੋਬਿੰਦ ਧਨੁ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਕਰਿ ਦਇਆ ਦੀਜੈ; ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਬਾਧਉ ਪਾਲੈ॥੩॥ ਮੰਗਲਚਾਰ; ਚੋਜ ਆਨੰਦਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ; ਇਛ ਮਨ ਕੀ ਪੁੰਨੀਆ॥ ਬਜੀ ਬਧਾਈ ਸਹਜੇ ਸਮਾਈ; ਬਹੁੜਿ. ਦੂਖਿ ਨ ਰੁੰਨੀਆ॥ ਲੇ ਕੰਠਿ ਲਾਏ. ਸੁਖ ਦਿਖਾਏ; ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇ ਮੰਦਾ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ; ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥੪॥੧॥

ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪, ਮੂਸੇ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ, ਧੁਨੀ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ ਮः ੪॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ; ਗੁਰਮਤਿ ਰਖੁ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹੁ; ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਮਾਰਿ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿਆ; ਕਦੇ. ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ; ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਰਿ॥੧॥ ਮः ੪॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਹਰਿ; ਗੋਵਿਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥

ਅੰਗ ੧੩੧੩:- ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਈਐ; ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ॥ ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਜਪਿ; ਮੁਖੁ ਊਜਲਾ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪੋਲਾ ਜੁਗ ਜੁੜੇ- ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ. ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੋ; ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ. ਜੁਗ ਜੋਗੀਆ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਰਸ ਰਸੀਅੜਾ; ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਭੋਗੀਆ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ

ਵਰਤਦਾ; ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਗੀਆ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧੰਨੁ ਧਨੋ. ਧੰਨ ਧੰਨ ਧਨੋ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਬੁਲਗ ਬੁਲੋਗੀਆ॥ ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ; ਹਰਿ ਬੋਲਤ. ਸਭਿ ਪਾਪ ਲਹੋਗੀਆ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਨਾਸੁ ਹੋਇ; ਦੁਰਮਤਿ ਕਢੈ ਧੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਅਨ ਦਿਨੁ ਗੁਣ ਉਚਰੈ; ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ; ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ; ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ; ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥ ਕੀਮਤਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ; ਬੇਅੰਤੁ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜੱਗਜੀਵਨਾ- ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਜਗਜੀਵਨਾ; ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗਨਾ॥ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ. ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ; ਤੂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨਾ॥ ਜੱਗ‑ਤੁ- ਇਕੁ ਦਾਤਾ. ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀਆ; ਹਰਿ ਜਾਚਹਿ ਸਭ ਮੰਗ ਮੰਗਨਾ॥ ਸੇਵਕੁ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ; ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਚੰਗ ਚੰਗਨਾ॥ ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ, ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ; ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ, ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸਭ ਫਲ ਫਲਨਾ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥ ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ; ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਵਿਗਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ; ਸਭੁ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ; ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ; ਤਿਨ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ॥ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ; ਜਨ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਪਤੀਆਇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੩੧੪:- ਪਉੜੀ॥ਹ‑ਹਿ- ਤੂੰ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ, ਭਰਪੂਰੁ ਹਹਿ ਕਰਤੇ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣੀ॥ ਰੰਗ ਪਰੰਗ. ਸਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀ; ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਤਿ ਉਪਾਵਣੀ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ. ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਵਰਤਹਿ; ਗੁਰਮਤੀ ਤੁਧੈ ਲਾਵਣੀ॥ ਜਿਨ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ. ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹਿ; ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਮਝਾਵਣੀ॥ ਸਭਿ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ਰਮੋ. ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਮੋ; ਜਿਤੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵਣੀ॥੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਰਸੁ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ਬੁੱਝਹੁ- ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤਦਾ; ਬੁਝਹੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਕਢੀ ਮਾਰਿ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਤਿਨ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਹਾਰਿ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ. ਹਰਿ ਚੇਤਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਰਤਿ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ

ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਿ ਹਾਰੁ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ; ਤਿਨ ਸਉਪਿਆ ਹਰਿ ਭੰਡਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ; ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਨ੍ਹਾਵਾਲੀਐ- ਜਲਿ ਹਸਤੀ ਮਲਿ ਨਾਵਾਲੀਐ; ਸਿਰਿ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਮਨਿ ਵਸੈ ਏਕੰਕਾਰੁ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਜੈਕਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ਵੱਖਰੁ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਹੈ ਊਤਮੁ; ਹਰਿ ਨਾਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਹਰਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਆਪੇ ਵਰਤੈ; ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕੀਆ ਵਣਜਾਰਾ॥ ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ, ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਕਰਤੇ; ਸਭੁ ਸਚੁ, ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ, ਸਫਲ ਸੇ ਗਾਵਹਿ; ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਚਵਹੁ ਉਚਾਰੋ। ਜੱਗਜੀਵਨੋ- ਸਭਿ ਚਵਹੁ ਮੁਖਹੁ. ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਜੀਵਨੋ; ਜਿਤੁ ਭਵਜਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਮਰੀ ਜਿਹਬਾ ਏਕ; ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਅਗਮ ਅਥਾਹ॥ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਪਹ ਇਆਨਿਆ; ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਹ॥ਪਗਿ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮਤਿ ਊਤਮਾ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਗਿ ਪਾਹ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ; ਹਮ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ ਤਰਾਹ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ; ਹਰਿ ਤੁਠੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ; ਹਮ ਪਾਪੀ ਕਿਰਮ ਤਰਾਹ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ਦਇਆਲੁ- ਹਰਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨਾ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਦਇਆਲੁ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਰਿ. ਹਮ ਭਾਈਆ; ਹਰਿ ਹੋਆ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲੁ॥

ਅੰਗ ੧੩੧੫:- ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਸਰੀ; ਮਨਿ ਚੂਕਾ ਆਲ ਜੰਜਾਲੁ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਹਮ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕਿ. ਅਤੁਟੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਤੁਮ੍ ਵਡ ਵਡੇ. ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ; ਸਭ ਊਪਰਿ ਵਡੇ ਵਡੌਨਾ॥ ਜੋ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ, ਅਪਰੰਪਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਧਿਆਇ, ਹਰੇ ਤੇ ਹੋਨਾ॥ ਜੋ ਗਾਵਹਿ ਸੁਣਹਿ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ; ਤਿਨ ਕਾਟੇ ਪਾਪ ਕਟੋਨਾ॥ ਵਡੌਨਾ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ- ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਜਾਨੇ, ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ; ਮੁਖਿ ਵਡ ਵਡਭਾਗ ਵਡੋਨਾ॥ ਦਸੋਨਾ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹਾਂ। ਸੱਤੇ। ਜੁੱਗਾਦਿ- ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਆਦਿ ਸਤੇ, ਜੁਗਾਦਿ ਸਤੇ; ਪਰਤਖਿ ਸਤੇ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਤੇ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਦਾਸੁ ਦਸੋਨਾ॥੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨਾ; ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੰਤ॥ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਅਚਿੰਤ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਰਤਦਾ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਬਿਅੰਤ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਭ ਰਸ ਭੋਗਦਾ; ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤ॥ਭਿੱਖਿਆ- ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਇਦਾ; ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਜੀਅ ਜੰਤ॥ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ; ਹਮ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਗੁਣ ਛੰਤ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ; ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਸਰੀਰਿ॥ ਸਭਿ ਆਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰੀਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਧੀਰ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਮਉਲਾ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਊਤਮੁ. ਹਰਿਆ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ

ਮਉਲਾ॥ ਕਉਲਾ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਤਿਨ ਸੇਵੇ ਚਰਨ ਨਿਤ ਕਉਲਾ॥ ਜਉਲਾ ਕਸਕੇ- ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਾਲੇ. ਸਭ ਜੀਅ ਜੰਤ; ਹਰਿ ਵਸੈ ਨਿਕਟਿ ਸਭ ਜਉਲਾ॥ ਸਉਲਾ ਕਸਕੇ- ਸੋ ਬੂਝੈ. ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਸੀ; ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਉਲਾ॥ ਸਮਉਲਾ ਸਮਾਉਣਾ- ਸਭਿ ਗਾਵਹੁ, ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ; ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ, ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ; ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਗੁਣੀ ਸਮਉਲਾ॥੬॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਸੁੱਤਿਆ- ਸੁਤਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤਿ ਮਨਿ; ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਾਉ ਮਨਿ; ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਮੇਲੇ ਮਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ; ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰੈ ਚਿਤਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਇਕੁ ਅਧਾਰੁ ਹਰਿ; ਪ੍ਰਭ ਇਕਸ ਤੇ. ਗਤਿ ਪਤਿ॥੨॥ ਵੱਜਿਆ- ਪਉੜੀ॥ਵੱਜੇ- ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਵਜੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ; ਵਡਭਾਗੀ ਅਨਹਦੁ ਵਜਿਆ॥ ਗੱਜਿਆ- ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਰਾਮੁ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੋਵਿਦੁ ਗਜਿਆ॥ ਜੁੱਗਾਦਿ। ਭਜਿਆ ਪੋਲਾ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੇਸੁ ਹਰਿ ਏਕੋ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਜਿਆ॥ ਲੱਜਿਆ- ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ; ਜਨ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਜਿਆ॥

ਅੰਗ ੧੩੧੬:- ਕਜਿਆ ਪੋਲਾ- ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਕਹਹੁ. ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ. ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪੜਦਾ ਕਜਿਆ॥੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪॥ਉੱਛਲੈ- ਭਗਤਿ ਸਰੋਵਰੁ ਉਛਲੈ; ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਵਹੰਨਿ॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗ ਲਹੰਨਿ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ. ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਹਿ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ-ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗਾਧਿ ਹਰਿ; ਜਨ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ. ਮਿਲਹਿ ਮਿਲਾਹਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ. ਜਪਤ ਜਪੰਤ ਜਨ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਅਗਮ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਲੜਿ ਲਾਇ॥੨॥ ਪਿਖਾਂ ਪੋਲਾ- ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ; ਕਿਉ ਕਰਿ. ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖਾ॥ ਰਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਕਿਛੁ ਵਖਰੁ ਹੋਇ ਸੁ ਵਰਨੀਐ; ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਾ॥ ਦਿਖਾ ਪੋਲਾ- ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ, ਆਪਿ ਬੁਝਾਇ ਦੇਇ; ਸੋਈ ਜਨੁ ਦਿਖਾ॥ ਸਿੱਖਾਂ- ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਟਸਾਲ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਿਖਾ॥ ਲਿਖਾ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਰਸਨਾ. ਧੰਨੁ ਕਰ. ਧੰਨੁ ਸੁ ਪਾਧਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ. ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਜਪਤ ਸੁਨਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ; ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਜਨ ਪੈਨਾਈਅਨਿ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ॥ਉੱਜਲੇ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੁਣਿਆ ਮਨਿ ਭਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ; ਸਾਂਤਿ ਵਸੀ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਚਉਂਦਿਆਂ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ; ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਤਿਨ ਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਿਆ॥ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤੀ; ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੇਖਿਆ॥ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨਾ ਅਗਮੁ ਹਰਿ;

ਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸੇਵਕ ਰਲਿ. ਏਕਿਆ॥ ਵਿਸੇਖਿਆ ਅਧਿਕ ਅਸਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ- ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ, ਨਰ ਨਰਹਰੇ; ਨਰ ਨਰਹਰੇ, ਨਰ ਨਰਹਰੇ; ਹਰਿ ਲਾਹਾ, ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖਿਆ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਮੁ ਰਵਿ ਰਹੇ; ਰਮੁ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਮੀਤਿ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਹੈ; ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਓ ਰੰਗਿ ਰੀਤਿ॥ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਜਗਜੀਵਨਾ; ਪਰਗਾਸੁ ਕੀਓ ਗੁਰ ਮੀਤਿ॥

ਅੰਗ ੧੩੧੭:- ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਮਿਲੇ; ਜਿਨ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਮਨਿ ਚੀਤਿ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ; ਭਾਗਿ ਵਸੈ ਵਡਭਾਗਿ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਲਿਆ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਘੜੀ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖਹੁ; ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥ ਕਿਉ ਪਾਈਐ. ਕਿਉ ਦੇਖੀਐ; ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ. ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਦਿਖਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ; ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ; ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਤੇ ਲੋਇਣਾ; ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ॥ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੈ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਚਿਤਵੈ. ਨਾਮੋ ਪੜੈ; ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ; ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ; ਨਾਮੋ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੨॥ ਜੱਗ੍ਤੁ- ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ. ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ; ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਗਤਿ ਕੀਤਾ॥ ਇਕਿ ਮਨਮੁਖ ਕਰਿ ਹਾਰਾਇਅਨੁ; ਇਕਨਾ ਮੇਲਿ ਗੁਰੂ ਤਿਨਾ ਜੀਤਾ॥ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸਭਾਗੈ ਲੀਤਾ॥ ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਸਭੋ ਲਹਿ ਗਇਆ; ਜਾਂ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਦੀਤਾ॥ ਜੱਗ੍ਤੁ- ਸਭਿ ਸੇਵਹੁ. ਮੋਹਨੋ ਮਨਮੋਹਨੋ ਜਗਮੋਹਨੋ; ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ. ਸਭੋ ਵਸਿ ਕੀਤਾ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਹੈ; ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਮਨਮੁਖ ਦੁਰਜਨਾ॥ ਸੱਜਨਾ- ਨਾਨਕ. ਰੋਗੁ ਵਞਾਇ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ, ਸਾਧੂ ਸਜਨਾ॥੧॥ ਅਨੇਕ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਭ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਸਹਿਤ ਸਗਾਰਵਾ ਭਾਰਾ, ਸਫਲਾ। ਦੇਖਾਂ- ਮਃ ੪॥ ਮਨੁ ਤਨੁ, ਤਾਮਿ ਸਗਾਰਵਾ; ਜਾਂ ਦੇਖਾ ਹਰਿ ਨੈਣੇ॥ ਸੱਦੁ ਗੁਰਸਬਦ- ਨਾਨਕ, ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਮੈ ਮਿਲੈ; ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਦੁ ਸੁਣੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰ ਕਰਤੇ; ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖੁ ਅਤੋਲੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖਹੁ; ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ॥ ਜਿਨ ਧਿਆਇਆ ਹਿਰਦੈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਤੇ ਮਿਲੇ. ਨਹੀ ਹਰਿ ਰੋਲੁ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ; ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੋਲੁ॥ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣੋ ਨਾਰਾਇਣੋ; ਜਿਤੁ ਚੂਕਾ ਜਮ ਝਗੜੁ ਝਗੋਲੁ॥੧੨॥ ਚਉਂਦਿਆ- ਸਲੋਕ ਮਃ

੪॥ ਹਰਿ ਜਨ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ; ਸਰੁ ਸੰਧਿਆ ਗਾਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ; ਜਿਨ ਸੰਧਿਆ ਤਿਸੁ ਫਿਰਿ ਮਾਰ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੩੧੮:- ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਸਾਈਆ ਖਿੱਚ ਆਈ ਹੈ। ਅੱਖੀਂ, ਕਸਾਈਆ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਮਃ ੪॥ ਅਖੀ. ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਖੰਨ੍ਹਿ॥ ਜੇ ਕਰਿ ਦੂਜਾ ਦੇਖਦੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕਢਿ ਦਿਚੰਨ੍ਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨੋ; ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੋਈ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ; ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਜਪਿਅਹੁ ਜਨ ਕੋਈ॥ ਸਗਲ ਜਪਹੁ ਗੋਪਾਲ ਗੁਨ; ਪਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਈ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਸਿ ਸਜਣਾ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ॥ ਲੁੱਡਿ ਅਨੰਦੋ। ਲੁੱਡਿ ਅਨੰਦ 'ਚ ਝੂਟੇ ਲੈਂਦਿਆਂ। ਵੰਞੁ ਜਾਣਾ ਕਰ- ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ; ਲੁਡਿ ਲੁਡਿ. ਦਰਗਹਿ ਵੰਞੁ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰਿ ਤੂਹੈ ਦਾਤਾ ਸਭਸ ਦਾ; ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ॥ ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਨੋ ਆਰਾਧਦੇ; ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਹਰਿ ਦਾਤੈ ਦਾਤਾਰਿ ਹਥੁ ਕਢਿਆ; ਮੀਹੁ ਵੁਠਾ ਸੈਸਾਰੇ॥ ਅੰਨੁ ਜੰਮਿਆ ਖੇਤੀ ਭਾਉ ਕਰਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰੇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਇਛਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਐ; ਜਪੀਐ ਸੁਖਸਾਗਰੁ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਅਰਾਧੀਅਹਿ; ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤਨਾਗਰੁ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ; ਫਾਟੈ ਜਮ ਕਾਗਰੁ॥ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤੀਐ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗਰੁ॥ ਸਭਿ ਪਵਹੁ ਸਰਨਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ; ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਦਾਗਰੁ॥੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪॥ ਹਉ ਢੂੰਢੇਂਦੀ ਸਜਣਾ; ਸਜਣੁ ਮੈਡੈ ਨਾਲਿ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਹਿ ਦਿਖਾਲਿ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨਿ ਸਚੈ; ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ. ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸੁਣੈ; ਕੋ ਉਚਰਿ ਸੁਨਾਵੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਮੇਟੀਐ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਆਪਿ ਤਰਹਿ. ਸੰਗੀ ਤਰਾਹਿ; ਸਭ ਕੁਟੰਬੁ ਤਰਾਵੈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥੧੫॥੧॥ ਸੁਧੁ॥ ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਐਸੋ ਰਾਮਰਾਇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਦਰਪਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ, ਪਰਵਾਨੀ ਪ੍ਰਮਾਣਨੀਕ, ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਛੱਡ ਕੇ ਬਿੰਬੀ ਦੇਖਣਾ। ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਦੇਖ ਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਚ ਮੇਰਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੈ, "ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ" ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦਰਪਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਵਾਨੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਉਂ ਸਭ 'ਚ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਨੇ ਹਨ- ਜੈਸੇ ਦਰਪਨ ਮਾਹਿ; ਬਦਨ ਪਰਵਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ 'ਚ ਲੀਪ ਲਿਪਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਛੀਪੈ ਛਿਪਦੇ ਨਹੀਂ। ਨੰਨਾ ਦੇਲ਼ੀ ਦੀਪਕ- ਬਸੈ ਘਟਾ ਘਟ; ਲੀਪ ਨ ਛੀਪੈ॥ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਾ; ਜਾਤੁ ਨ ਦੀਸੈ॥੧॥ ਪਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਪਾਨੀ ਮਾਹਿ ਦੇਖੁ ਮੁਖੁ ਜੈਸਾ॥ ਨਾਮੇ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਬੀਠਲੁ ਐਸਾ॥੨॥੧॥

ਅੰਗ ੧੩੧੯:- ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਮਾ. ਰਮ ਰਾਮੈ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ਤੁਮਰੇ;

ਤੂ ਬਡ ਪੁਰਖੁ. ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਮਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਅਗਮ ਹਹਿ; ਅਗਮ ਅਗਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਸੁਰਤਿ ਬਹੁ ਕੀਨੀ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਯਾ॥੧॥ ਗੋਬਿਦ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਸਦ ਗਾਵਹਿ; ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਅ-ਮਿਤਿ ਪੋਲਾ- ਤੂ ਅਮਿਤਿ ਅਤੋਲੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ; ਬਹੁ ਜਪੀਐ. ਥਾਹ ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਮਰੀ ਜਨ ਮਾਧੌ; ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਰਾਇਆ॥ ਤੁਮ੍ ਜਲਨਿਧਿ. ਹਮ ਮੀਨੇ ਤੁਮਰੇ; ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਕਤਹੂ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮਧਸੂਦਨ; ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ॥ ਮੈ ਮੂਰਖ ਅੰਧੁਲੇ. ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਹੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ॥੪॥੧॥ ਹੱਸਿਆ- ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਰਿ ਜਨੁ; ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਹਸਿਆ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਨੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ; ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਗੁਰ ਕੇ ਪਗ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਸਿਆ॥ ਘਸਿਆ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਸਾਰੀ; ਘਸਿ ਚੰਦਨੁ. ਜਸੁ ਘਸਿਆ॥੧॥ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ; ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਖੋਜਿ ਪਇਆ॥ਚੱਲਿਓ- ਜਿਉ ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗਿ ਚਲਿਓ ਨਰ ਨਿੰਦਕੁ; ਪਗੁ ਨਾਗਨਿ ਛੁਹਿ ਜਲਿਆ॥੨॥ ਜਨ ਕੇ ਤੁਮ੍ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਸੁਆਮੀ; ਤੁਮ੍ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਨ ਰਖਿਆ॥ ਕਹਾ ਭਇਆ. ਦੈਤਿ ਕਰੀ ਬਖੀਲੀ; ਸਭ ਕਰਿ ਕਰਿ ਝਰਿ ਪਰਿਆ॥੩॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ; ਸਭਿ ਕਾਲੈ ਮੁਖਿ ਗ੍ਰਸਿਆ॥ ਹਰਿ ਜਨ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਰਨਿ ਪਇਆ॥੪॥੨॥

ਅੰਗ ੧੩੨੦:- ਜਗੰ-ਨਾਥੇ- ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪॥ ਮੇਰੇ ਮਨ. ਜਪੁ ਜਪਿ ਜਗੰਨਾਥੇ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ; ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਲਾਥੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਸੁਨ-ਥੇ- ਰਸਨਾ ਏਕ, ਜਸੁ ਗਾਇ ਨ ਸਾਕੈ; ਬਹੁ ਕੀਜੈ, ਬਹੁ ਰਸੁਨਥੇ॥ ਤੁਮਨ-ਥੇ- ਬਾਰ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਪਲ ਸਭਿ ਗਾਵਹਿ; ਗੁਨ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ. ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਨਥੇ॥੧॥ ਦਿਖਨ-ਥੇ- ਹਮ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਲੋਚਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਖਨਥੇ॥ ਤੁਮ ਬਡ ਦਾਤੇ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੇ; ਤੁਮ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਬਿਰਥੇ॥੨॥ ਦਿਨ-ਥੇ- ਕੋਈ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਤਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕਾ; ਕਹੁ ਤਿਨ ਕਉ, ਕਿਆ ਦਿਨਥੇ॥ ਮਿਲ-ਥੇ- ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ. ਅਰਪਿ ਅਰਾਪਉ; ਕੋਈ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਥੇ॥੩॥ ਬਰਨ-ਥੇ- ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਸੋਭਾ; ਹਮ ਤੁਛ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਰਨਥੇ॥ ਸਮਰੱਥੇ- ਹਮਰੀ ਮਤਿ ਵਸਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥੇ॥੪॥੩॥ ਸੁਨ-ਥਈ ਸੁਨਣਾ ਕਰ। ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਮੇਰੇ ਮਨ. ਜਪਿ ਹਰਿ ਗੁਨ; ਅਕਥ ਸੁਨਥਈ॥ ਫਿਰ-ਥਈ- ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਸਭੁ ਕਾਮੁ ਮੋਖੁ ਹੈ; ਜਨ ਪੀਛੈ ਲਗਿ. ਫਿਰਥਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੱ-ਥਈ- ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਹਰਿ ਜਨੁ; ਜਿਸੁ ਬਡਭਾਗ ਮਥਈ॥ ਧਿਆਇ-ਥਈ- ਜਹ ਦਰਗਹਿ, ਪ੍ਰਭੁ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ; ਤਹ ਛੁਟੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਥਈ॥੧॥ ਲੱਗ-ਥਈ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ- ਹਮਰੇ ਦੋਖ ਬਹੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ; ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ, ਲਗਥਈ॥ ਗ-ਥਈ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ।

ਨ੍ਹਾਵਾਏ- ਗੁਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਵਾਏ; ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ, ਗਥਈ॥੨॥ ਭਜ–ਥਈ- ਜਨ ਕੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਜਥਈ॥ ਸਾ–ਥਈ- ਜਹ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਤੁ ਹੈ; ਤਹ ਰਾਖੈ ਨਾਮੁ ਸਾਥਈ॥੩॥ ਜੱਗੰ–ਨਥਈ- ਜਨ. ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਜਗੰਨਥਈ॥ਬੁੱਡਥਈ- ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੇ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਪਾਥਰ ਰਖੁ ਬੁਡਥਈ॥੪॥੪॥ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪॥ ਹਮਰੀ ਚਿਤਵਨੀ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ॥ ਅਉਰੁ ਕੋਈ ਨਿੰਦ ਕਰੈ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ; ਪ੍ਰਭੁ ਤਾ ਕਾ ਕਹਿਆ. ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅ–ਚੁੱਤ- ਅਉਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ. ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਅਚੁਤ; ਜੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਵਾਨੈ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ. ਕਾਲੁ ਜੋਹਿ, ਨ ਸਾਕੈ; ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਵੈ ਹਰਿ ਜਾਨੈ॥੧॥ ਕਾਨੈ ਕੰਨਾਂ। ਪੈ ਵਿੱਚ। ਸੁ–ਮੱਤਿ- ਜਾ ਕਉ ਰਾਖਿ ਲੇਇ, ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ; ਤਾ ਕਉ ਸੁਮਤਿ ਦੇਇ, ਪੈ ਕਾਨੈ॥ ਅੱਪ–ਰਿ- ਤਾ ਕਉ ਕੋਈ ਅਪਰਿ. ਨ ਸਾਕੈ; ਜਾ ਕੀ ਭਗਤਿ. ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਨੈ॥੨॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਨ ਦੇਖੁ ਜਨ; ਜੋ ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਛਾਨੈ॥ ਤਾ ਤੇ. ਜਨ ਕਉ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ; ਰਿਦ ਸੁਧ ਮਿਲੇ. ਖੋਟੇ ਪਛੁਤਾਨੈ॥੩॥ ਸਮਰੱਥ- ਤੁਮ ਹਰਿ ਦਾਤੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ; ਇਕੁ ਮਾਗਉ ਤੁਝ ਪਾਸਹੁ ਹਰਿ ਦਾਨੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ; ਸਦ ਬਸਹਿ ਰਿਦੈ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਾਨੈ॥੪॥੫॥

ਅੰਗ ੧੩੨੧:- ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ; ਹਮ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਗੇ॥ ਲਾਵਹਿ–ਗੇ- ਹਉ ਤੁਮਰੀ ਕਰਉ, ਨਿਤ ਆਸ ਪ੍ਰਭ; ਮੋਹਿ. ਕਬ ਗਲਿ ਲਾਵਹਿਗੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸਮਝਾਵਹਿ–ਗੇ- ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਮੁਗਧ ਇਆਨ; ਪਿਤਾ ਸਮਝਾਵਹਿਗੇ॥ ਸੁਤੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿ; ਜਗਤ ਪਿਤ ਭਾਵਹਿਗੇ॥੧॥ ਜੋ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦੇਹੁ; ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਵਹਗੇ॥ ਮੋਹਿ. ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਠਉਰ; ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਹਮ ਜਾਵਹਗੇ॥੨॥ ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿ ਭਗਤਿ; ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿਗੇ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ; ਜੋਤਿ ਰਲਿ ਜਾਵਹਗੇ॥੩॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ; ਆਪਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹਿਗੇ॥ਰਖਾਵਹਿ–ਗੇ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ; ਹਰਿ. ਲਾਜ ਰਖਾਵਹਿਗੇ॥੪॥੬॥ ਛੱਕਾ ਇੱਕ- ਛਕਾ ੧॥

ਕਲਿਆਨੁ ਭੋਪਾਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਸੁਆਮੀ; ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਨਾਰਾਇਣੇ॥ ਤਰਣ ਜਹਾਜ਼। ਚਿੰਤਾ–ਮਣੇ- ਸਗਲ ਭਗਤ. ਜਾਚਹਿ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਭਵ ਨਿਧਿ ਤਰਣ. ਹਰਿ ਚਿੰਤਾਮਣੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਗਦੀਸ ਦਮੋਦਰ; ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੋਬਿੰਦੇ॥ ਤੇ ਨਿਰਭਉ. ਜਿਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ਹਰਿ ਮੁਕੰਦੇ॥੧॥ ਜਗਦੀਸੁਰ ਚਰਨ ਸਰਨ ਜੋ ਆਏ; ਤੇ ਜਨ ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪੈਜ ਹਰਿ ਰਾਖੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ॥੨॥੧॥੭॥

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਮਾਰੈ; ਏਹ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ॥ ਅਲਿ ਪੌਲਾ- ਅਲਿ ਮਕਰੰਦ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ; ਮਨੁ. ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਰੀਝੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਨ ਜਲਾ ਸਿਉ. ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ; ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕਉ ਦੀਜੈ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ. ਨਾਹੀ ਸੰਤੋਖਾ; ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਜੈ॥੨॥੧॥ ਕਲਿਆਨ- ਕਲ੍ਯ੍ਯਾਨ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜਾਚਿਕੁ; ਨਾਮੁ ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ॥ ਸਰਬ ਧਾਰ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਇਕ; ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਕੇ ਦਾਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕੇਤੀ ਕੇਤੀ ਮਾਂਗਨਿ ਮਾਗੈ; ਭਾਵਨੀਆ ਸੋ ਪਾਈਐ॥੧॥ ਸਫਲ ਸਫਲ ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਰੇ; ਪਰਸਿ ਪਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ. ਤਤ ਤਤ ਸਿਉ ਮਿਲੀਐ; ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧਾਈਐ॥੨॥੨॥

ਅੰਗ ੧੩੨੨:- ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਕੀ ਸੋਭਾ॥ ਸਦ ਨਵਤਨ; ਮਨ ਰੰਗੀ ਸੋਭਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ; ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਜਸੁ ਮੰਗੀ॥੧॥ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਤਰੰਗੀ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ- ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸੇਖਨਾਗੈ; ਸਗਲ ਜਪਹਿ, ਤਰੰਗੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੰਤਨ ਬਲਿਹਾਰੈ; ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਦ ਸੰਗੀ॥੨॥੩॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਤੇਰੈ ਮਾਨਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨਿ॥ ਨੈਨ ਬੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਐ; ਅੰਗ ਅੰਗੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ। ਤਿਨਹਿ ਕੱਖ- ਇਤ ਉਤ, ਦਹ ਦਿਸਿ ਰਵਿਓ; ਮੇਰ ਤਿਨਹਿ ਸਮਾਨਿ॥੧॥ ਜਤ ਕਤਾ ਤਤ ਪੇਖੀਐ; ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਪਰਧਾਨ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮਿਟੇ; ਕਥੇ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ॥੨॥੧॥੪॥ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਨ ਨਾਦ; ਧੁਨਿ ਅਨੰਦ ਬੇਦ॥ ਕਥਤ ਸੁਨਤ ਮੁਨਿ ਜਨਾ; ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਮਾਨ ਦਾਨ; ਮਨ ਰਸਿਕ, ਰਸਨ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਤਹ ਪਾਪ ਖੰਡਲੀ॥੧॥ ਬੇਤੇ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ। ਅਖੰਡਲੀ ਇਕ ਰਸ- ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ, ਗਿਆਨ ਭੁਗਤਿ; ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ, ਤਤ ਬੇਤੇ; ਜਪੁ ਤਪੁ ਅਖੰਡਲੀ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਨਾਨਕ; ਕਛੂ ਦੁਖੁ. ਨ ਡੰਡਲੀ॥੨॥੨॥੫॥ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫॥ਬਿਧਿ ਪੌਲਾ- ਕਉਨੁ ਬਿਧਿ ਤਾ ਕੀ; ਕਹਾ ਕਰਉ॥ ਸਵਾ ੨ ਮਣ ਪੀਸਣ ਪੀਸੇ, ਚੜਖੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੇ, ਬੰਦ ੨ ਕਟਾਏ, ਪੁੱਠੀਆਂ ਖੱਲਾਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਰੂੰ 'ਚ ਲਪੇਟ ਸਾੜੇ ਗਏ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਟੋਟੇ ੨ ਕਰਾਕੇ ਝੋਲ੍ਹੀਆਂ ਪੁਆਏ ਆਦਿ। ਦੁੱਖ ਭੁੱਖ ਮਾਰ ਕਸ਼ਟ ਸਹਾਰਦਿਆਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਦਾਤਿ ਸਮਝ ਕੇ ਭਾਣੇ 'ਚ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਜੀ ਦੇ ਸੱਚੇ ਚਰਨ-ਕਮਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਲੋਭ ਮਾਣ ਸੁਆਦ ਪਦਾਰਥ ਵਡਿਆਈ, ਸਿਰ 'ਤੇ ਆਏ ਕਸ਼ਟ ਜਰ ਲੈਣੇ ਅਜਰ ਪਦੁ ਹੈ, ਇਸ ਪਦੁ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਰਉ ਸਹਾਰਨਗੇ, ਭਾਵ ਇਸ ਪਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਣਗੇ। ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਜਾਣੂ। ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ 'ਤੇ ਅਧਕ ਲਾਉ ਅ-ਜਰ- ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ਗਿਆਨੁ ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ; ਅਜਰ ਪਦੁ. ਕੈਸੇ ਜਰਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ; ਕੈ ਦਰਿ ਸਰਨਿ ਪਰਉ॥੧॥ ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਰਾਜੁ. ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਸੁਰਗਾ; ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਮੁਕਤਿ ਕਹਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਈਐ; ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਗਹਉ॥੨॥੩॥੬॥ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਖੇ॥ ਗਰਭ ਜੋਨਿ.

ਕਲਿ ਕਾਲ ਜਾਲ; ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨੁ. ਹਰਿ ਰਖੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਧਾਰੀ; ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ; ਟੇਕ ਮੇਰੀ॥੧॥ ਅਨਾਥ ਦੀਨ; ਆਸਵੰਤ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ; ਮਨਹਿ ਮੰਤ॥੨॥ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ; ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨੂ॥ ਸਰਬ ਜੁਗ ਮਹਿ; ਤੁਮ ਪਛਾਨੂ॥੩॥ ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੇ; ਨਿਸਿ ਬਾਸਰੋ॥ ਗੋਬਿੰਦ; ਨਾਨਕ ਆਸਰੋ॥੪॥੪॥੭॥ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪੀਐ ਭਗਵਾਨ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ; ਸਦਾ ਸੂਖ ਕਲਿਆਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਭਏ; ਗਾਇ ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੇ; ਨਾਠਿਆ ਦੁਖ ਕਾਲ॥੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਿਆ; ਕਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸੇਵ॥

ਅੰਗ ੧੩੨੩:- ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾਗਤੀ; ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਦੇਵ॥੨॥੫॥੮॥ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ; ਨਿਹਚਲੁ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਆਨ. ਨ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ; ਤੇਰੀ ਆਸ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਣੁ॥ ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ; ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਹਿਰਣੁ ਖਾਣੁ ॥੧॥ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਸੋਭਾ; ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਧਨੁ ਮਾਣੁ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ, ਆਨੰਦ ਨਾਨਕ; ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ, ਕਲਿਆਣੁ॥੨॥੬॥੯॥ ਕਲਿਆਣੁ ਮਹਲਾ ੫॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ; ਕਲਿਆਨ ਕਰਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ; ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਿਸੰਗ; ਜਮਕਾਲੁ. ਤਿਸੁ ਨ ਖਾਵਨੋ॥੧॥ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਅਨਿਕ ਸੂਖ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਵੈ. ਨ ਲਾਵਨੋ॥ ਲੁਬਧ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਲੁਬਧ. ਦਾਸ ਨਾਨਕ; ਬਹੁੜਿ. ਜੋਨਿ ਨ ਧਾਵਨੋ॥੨॥੭॥੧੦॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਮਾ. ਰਮ ਰਾਮੋ ਸੁਨਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਮੀਠਾ; ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜੇ ਪੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਥਿ ਪੋਲਾ। ਕ-ਢੀਜੈ- ਕਾਸਟ ਮਹਿ. ਜਿਉ ਹੈ ਬੈਸੰਤਰੁ; ਮਥਿ ਸੰਜਮਿ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ; ਤਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਢਿ ਲਈਜੈ॥੧॥ ਨਉ ਦਰਵਾਜ. ਨਵੇ ਦਰ ਫੀਕੇ; ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦਸਵੇ ਚੁਈਜੈ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੨॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ. ਨਗਰੁ ਹੈ ਨੀਕੋ; ਵਿਚਿ ਸਉਦਾ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਕੀਜੈ॥ ਰਤਨ ਲਾਲ ਅਮੋਲ ਅਮੋਲਕ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲੀਜੈ॥੩॥ ਕ-ਰੀਜੈ- ਸਤਿਗੁਰ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਠਾਕੁਰੁ; ਭਰਿ ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਕਰੀਜੈ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ, ਦੀਨ ਹਮ ਸਾਰਿੰਗ; ਇਕ ਬੂੰਦ ਨਾਮੁ, ਮੁਖਿ ਦੀਜੈ॥੪॥ ਲਾਲਨੁ ਲਾਲੁ ਲਾਲੁ ਹੈ ਰੰਗਨੁ; ਮਨੁ ਰੰਗਨ ਕਉ. ਗੁਰ ਦੀਜੈ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ; ਰਸ ਰਸਿਕ ਗਟਕ ਨਿਤ ਪੀਜੈ॥੫॥ ਧ-ਰੀਜੈ- ਬਸੁਧਾ ਸਪਤ ਦੀਪ ਹੈ ਸਾਗਰ; ਕਢਿ ਕੰਚਨੁ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ. ਇਨਹੁ ਨ ਬਾਛਹਿ; ਹਰਿ ਮਾਗਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ॥੬॥ ਕ-ਰੀਜੈ- ਸਾਕਤ ਨਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸਦ ਭੂਖੇ; ਨਿਤ ਭੂਖਨ ਭੂਖ ਕਰੀਜੈ॥ ਬਿੱਖਿ- ਧਾਵਤੁ ਧਾਇ ਧਾਵਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ

ਮਾਇਆ; ਲਖ ਕੋਸਨ ਕਉ ਬਿਥਿ ਦੀਜੈ॥੭॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਊਤਮ; ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤਿਨ੍ ਦੀਜੈ॥ ਅੰਗ ੧੩੨੪:- ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੁਲਿ. ਅਉਰੁ ਨ ਉਪਮਾ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਜੈ॥੮॥੧॥ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰਾਮ ਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ; ਪਰਸੁ ਕਰੀਜੈ॥ ਹਮ ਨਿਰਗੁਣੀ ਮਨੂਰ ਅਤਿ ਫੀਕੇ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਸੁ ਕੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਰਗ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਸਭਿ ਬਾਂਛਹਿ; ਨਿਤਿ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੀਜੈ॥ਮਾਂਗ-ਹਿ- ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜਨ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਮਾਂਗਹਿ; ਮਿਲਿ ਦਰਸਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨੁ ਧੀਜੈ॥੧॥ ਸਬਲੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ।ਲ-ਗੀਜੈ- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਲੁ ਹੈ ਭਾਰੀ; ਮੋਹੁ ਕਾਲਖ ਦਾਗ ਲਗੀਜੈ॥ ਪੰਕੁ ਖੰਭ। ਅ-ਲਿਪਤ- ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ. ਅਲਿਪਤ ਹੈ ਮੁਕਤੇ; ਜਿਉ ਮੁਰਗਾਈ ਪੰਕੁ. ਨ ਭੀਜੈ॥੨॥ ਭੁਇ-ਅੰਗਮ ਵੇੜ੍ਹੀ- ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ. ਭੁਇਅੰਗਮ ਵੇੜੀ; ਕਿਵ ਮਿਲੀਐ. ਚੰਦਨੁ ਲੀਜੈ॥ ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਕਰਾਰਾ; ਬਿਖੁ ਛੇਦਿ ਛੇਦਿ. ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਸਮਧਾ ਲੱਕੜੀ - ਆਨਿ ਆਨਿ ਸਮਧਾ ਬਹੁ ਕੀਨੀ; ਪਲੁ ਬੈਸੰਤਰ ਭਸਮ ਕਰੀਜੈ॥ ਉੱਗ੍ਰ, ਲੂੱਕੀ- ਮਹਾ ਉਗ੍ਰ ਪਾਪ. ਸਾਕਤ ਨਰ ਕੀਨੇ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਲੂਕੀ ਦੀਜੈ॥੪॥ ਧ-ਰੀਜੈ- ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ; ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਧਰੀਜੈ॥ ਕੋੜ੍ਹੀ ਰੋਗੀ. ਨਿ-ਪਰਸੁ ਨ ਛੋਹਣੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਉਹ ਜਨ ਸਾਧੂਆਂ ਨਾਲ ਪਰਸ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ।ਦਿ-ਖੀਜੈ- ਪਰਸ ਨਿਪਰਸੁ, ਭਏ ਸਾਧੂ ਜਨ; ਜਨੁ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨੁ ਦਿਖੀਜੈ॥੫॥ ਤ-ਨੀਜੈ-ਸਾਕਤ ਸੂਤੁ. ਬਹੁ ਗੁਰਝੀ ਭਰਿਆ; ਕਿਉ ਕਰਿ ਤਾਨੁ ਤਨੀਜੈ॥ ਤੰਤੁ ਸੂਤੁ ਕਿਛੁ ਨਿਕਸੈ ਨਾਹੀ; ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ. ਨ ਕੀਜੈ॥੬॥ ਰ-ਵੀਜੈ-ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੈ ਨੀਕੀ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕ; ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲੀਜੈ॥੭॥ ਮਿ-ਲੀਜੈ- ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਵਡਾ ਵਡਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ; ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਮਿਲੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ॥੮॥੨॥ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰ-ਵੀਜੈ- ਰਾਮਾ; ਰਮ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ॥ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ-ਰੀਜੈ- ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਜੇਤਾ; ਮਨੁ ਡੋਲਤ ਡੋਲ ਕਰੀਜੈ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਵਹੁ; ਜਗੁ ਥੰਮਨ ਕਉ ਥੰਮੁ ਦੀਜੈ॥੧॥ ਰੁ-ਲੀਜੈ- ਬਸੁਧਾ ਤਲੈ ਤਲੈ ਸਭ ਊਪਰਿ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਰੁਲੀਜੈ॥ ਅਤਿ ਊਤਮ ਅਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵਹੁ; ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਚਰਨ ਤਲ ਦੀਜੈ॥੨॥ ਸਕਤਿ ਮਾਇਆ।ਭ-ਰੀਜੈ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤਿ ਭਲੀ ਸਿਵ ਨੀਕੀ; ਆਨਿ ਪਾਨੀ ਸਕਤਿ ਭਰੀਜੈ॥

ਚੱਬਿ ਚੱਬਿ- ਮੈਨ ਦੰਤ ਨਿਕਸੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ; ਸਾਰੁ ਚਬਿ ਚਬਿ. ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੩॥ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੁ।ਮਿ-ਲੀਜੈ – ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਬਹੁ ਕੀਆ; ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲੀਜੈ॥ ਗੁਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਸਥੀਰਨ ਕੀਏ; ਹਰਿ ਸਗਲ ਭਵਨ ਜਸੁ ਦੀਜੈ॥੪॥ ਸ-ਕੀਜੈ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮ; ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ. ਰਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ॥ ਮ-ਰੀਜੈ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨ ਜਲੰ ਜਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਖਿਨੁ ਜਲ ਬਿਨੁ. ਫੂਟਿ ਮਰੀਜੈ॥੫॥

ਅੰਗ ੧੩੨੫:- ਮਹਾ ਅਭਾਗ ਅਭਾਗ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ; ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ. ਨ ਪੀਜੈ॥ ਬੂਝਹਿ ਪੋਲਾ- ਤਿਨਾ ਤਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲਤ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ; ਡੰਡੁ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਦੀਜੈ॥੬॥ ਗਾਲਿ ਲੱਲਾ ਭਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ। ਜੱਗਿਅ- ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਬਰਤ. ਜਗੵ ਪੁੰਨ ਕੀਏ; ਹਿਵੈ ਗਾਲਿ ਗਾਲਿ. ਤਨੁ ਛੀਜੈ॥ ਅ-ਤੁੱਲਾ ਪੁੱਜੈ। ਤੁ-ਲੀਜੈ - ਅਤੁਲਾ ਤੋਲੁ, ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ; ਕੋ ਪੁਜੈ ਨ. ਤੋਲ ਤੁਲੀਜੈ॥੭॥ ਪ-ਰੀਜੈ- ਤਵ ਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂ ਜਾਨਹਿ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ॥ ਰ-ਖੀਜੈ- ਤੂ ਜਲਨਿਧਿ. ਮੀਨ ਹਮ ਤੇਰੇ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਗਿ ਰਖੀਜੈ॥੮॥੩॥ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕ-ਰੀਜੈ- ਰਾਮਾ; ਰਮ ਰਾਮੋ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ॥ ਦ੍ਰਿ-ੜੀਜੈ- ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਉ ਸਭੁ ਆਗੈ; ਰਸੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕ-ਰੀਜੈ- ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ; ਨਿਤ ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ॥ ਆਤਮ ਦੇਉ. ਦੇਉ ਹੈ ਆਤਮੁ; ਰਸਿ ਲਾਗੈ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ॥੧॥ ਬਿਚ-ਰਿ ਬਿਚ-ਰਿ ਪੋਲੇ ਮਿਲਵੇਂ- ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ; ਬਿਚਰਿ ਬਿਚਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ॥੨॥ ਬਿ-ਧੀਜੈ- ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਅਤਿ ਹੀਰੋ ਨੀਕੋ; ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧੀਜੈ॥ ਮੋਤੀਸਾਲੁ ਜੌਹਰੀ। ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ, ਮਨ ਜੌਹਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਨਾਮ ਹੀਰਾ ਪਰਖ ਲਈਜੈ ਲਈਦਾ ਹੈ। ਲ-ਈਜੈ- - ਮਨੁ ਮੋਤੀਸਾਲੁ ਹੈ, ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਜਿਤੁ ਹੀਰਾ, ਪਰਖਿ ਲਈਜੈ॥੩॥ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤਸੰਗਿ ਲਗਿ ਊਚੇ; ਜਿਉ ਪੀਪ ਪਲਾਸ ਖਾਇ ਲੀਜੈ॥ ਬ-ਸੀਜੈ- ਸਭ ਨਰ ਮਹਿ. ਪ੍ਰਾਨੀ ਊਤਮੁ ਹੋਵੈ; ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਬਾਸੁ ਬਸੀਜੈ॥੪॥

ਜ-ੜੀਜੈ- ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਹੁ ਕੀਨੇ; ਨਿਤ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਜੜੀਜੈ॥ ਬਹਕਾਰ ਮਹਿਕਾਰ- ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ. ਫਲੁ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ; ਬਹਕਾਰ ਬਾਸੁ ਜਗਿ ਦੀਜੈ॥੫॥ ਏਕ ਜੋਤਿ. ਏਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਇਕੁ ਕੀਜੈ॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਭ ਏਕੈ ਹੈ ਪਸਰੇ; ਸਭ ਚਰਨ ਤਲੇ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ॥੬॥ ਵ-ਢੀਜੈ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਨਕਟੇ ਨਰ ਦੇਖਹੁ; ਤਿਨ ਘਸਿ ਘਸਿ ਨਾਕ ਵਢੀਜੈ॥ ਜੀ-ਵੀਜੈ- ਸਾਕਤ ਨਰ ਅਹੰਕਾਰੀ ਕਹੀਅਹਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵੀਜੈ॥੭॥ ਪ-ਰੀਜੈ- ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਸੁ ਸਾਸੁ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਤਤੁ ਬੇਗਲ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ॥ ਪ-ਖੀਜੈ- ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਾਰਹੁ; ਮੈ. ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖੀਜੈ॥੮॥੪॥ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪॥ ਧੁ-ਵੀਜੈ- ਰਾਮਾ; ਮੈ. ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧੁਵੀਜੈ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਦਹਨ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ; ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਨ, ਖਰੇ ਦਰਿ ਠਾਢੇ; ਅਤਿ ਤਰਸਨ ਕਉ, ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ॥ ਦ੍ਰਿ-ੜੀਜੈ- ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਆਏ; ਮੋਕਉ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ॥੧॥ਨੱਗਰ ਕ-ਰੀਜੈ- ਕਾਮ ਕਰੋਧੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ; ਨਿਤ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜੂਝੁ ਕਰੀਜੈ॥ ਕ-ਢੀਜੈ- ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ; ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ॥੨॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਸਬਲ ਅਤਿ ਬਿਖਿਆ; ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਦੀਜੈ॥

ਅੰਗ ੧੩੨੬:- ਸ-ਵੀਜੈ- ਤਨਿ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਅਧਿਕਾਈ; ਰੋਗੁ ਕਾਟੈ ਸੂਖਿ ਸਵੀਜੈ॥੩॥ ਰ-ਵੀਜੈ ਜਿਉ ਸੂਰਜੁ ਕਿਰਣਿ ਰਵਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ; ਸਭ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ॥ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਰਸੁ ਪਾਵੈ; ਤਤੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਪੀਜੈ॥੪॥

ਸੂ-ਰੀਜੈ- ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਗੁਰ ਸੇਤੀ; ਜਿਉ ਚਕਵੀ ਦੇਖਿ ਸੂਰੀਜੈ॥ ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਰੈਨਿ ਸਭ ਨਿਰਖੀ; ਮੁਖੁ ਕਾਢੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ॥੫॥ ਕਹੀ-ਅਹਿ ਭ-ਰੀਜੈ- ਸਾਕਤ ਸੁਆਨ ਕਹੀਅਹਿ ਬਹੁ ਲੋਭੀ; ਬਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ॥ਬਾਤਾਂ- ਆਪਨ ਸੁਆਇ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਬਾਤਾ; ਤਿਨਾ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ॥੬॥ ਕ-ਢੀਜੈ- ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ; ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ॥ ਪਰਉਪਕਾਰ ਬੋਲਹਿ ਬਹੁ ਗੁਣੀਆ; ਮੁਖਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਹਰਿ ਦੀਜੈ॥੭॥ ਅ-ਗਮ ਪੌਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- ਦਇਆ ਤੇ ਪਤਿ ਇਜ਼ਤ ਦੇ ਦਾਤੇ- ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ; ਸਭ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਰਖਿ ਲੀਜੈ॥ ਕ-ਰੀਜੈ- ਸਰਬ ਜੀਅ ਜਗਜੀਵਨੁ ਏਕੋ; ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੀਜੈ॥੮॥੫॥ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪॥ ਕ-ਰੀਜੈ- ਰਾਮਾ; ਹਮ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਰੀਜੈ॥ ਪਿ-ਵੀਜੈ- ਜਬ ਲਗਿ ਸਾਸੁ ਹੋਇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ; ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪਿਵੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਲੋ-ਚੀਜੈ- ਸੰਕਰੁ ਨਾਰਦੁ ਸੇਖਨਾਗ ਮੁਨਿ; ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਲੋਚੀਜੈ॥ ਧ-ਰੀਜੈ- ਭਵਨ ਭਵਨ ਪਵਿਤੁ ਹੋਹਿ ਸਭਿ; ਜਹ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧਰੀਜੈ ॥੧॥ ਅਹੰ-ਕਾਰੁ ਰ-ਹੀਜੈ- ਤਜਿ ਲਾਜ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸਭੁ ਤਜੀਐ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਰਹੀਜੈ॥ਡੁੱਬਦਾ ਕ-ਢੀਜੈ- ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਕਾਨਿ ਚੁਕਾਵੈ; ਬਿਖੁ ਡੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ॥੨॥ ਉੱਭਿ-ਸੁੱਕ ਹ-ਰੀਜੈ- - ਭਰਮਿ ਸੂਕੇ ਬਹੁ, ਉਭਿਸੁਕ ਕਹੀਅਹਿ; ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਸੰਗਿ ਹਰੀਜੈ॥ਲ-ਗੀਜੈ- ਤਾ ਤੇ ਬਿਲਮੁ ਪਲੁ. ਢਿਲ ਨ ਕੀਜੈ; ਜਾਇ ਸਾਧੂ ਚਰਨਿ ਲਗੀਜੈ॥੩॥ਵੱਥੁ ਰ-ਖੀਜੈ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਰਤਨ ਵਥੁ; ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਪਾਸਿ ਰਖੀਜੈ॥ ਧ-ਰੀਜੈ- ਜੋ ਬਚਨੁ ਗੁਰ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ; ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ॥੪॥ ਬਾਂਹ ਕਾਢੀ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰਕੇ। ਖ਼ੂਬ ਮਿੱਠਾ ਕੁਕੀਜੈ ਬੋਲਦੇ ਹਨ।ਕੁ-ਕੀਜੈ- ਸੰਤਹੁ ਸੁਨਹੁ, ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਭਾਈ; ਗੁਰਿ ਕਾਢੀ ਬਾਹ, ਕੁਕੀਜੈ॥ ਪ-ਵੀਜੈ- ਜੇ ਆਤਮ ਕਉ ਸੁਖੁ. ਸੁਖੁ ਨਿਤ ਲੋੜਹੁ; ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਵੀਜੈ॥੫॥ ਦ੍ਰਿ-ੜੀਜੈ- ਜੇ ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਇ ਅਤਿ ਨੀਕਾ; ਤਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ॥ ਸਭੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਖਮੁ ਜਗੁ ਤਰੀਐ; ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੬॥ ਪ-ਚੀਜੈ-ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਜੋ ਅਧਿਕਾਈ; ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਪਚੈ ਪਚੀਜੈ॥ਲੱਦਿ- ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਮਹਾ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ; ਅਹੰਕਾਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦਿ ਲੀਜੈ॥੭॥ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਰਮ, ਰਮੁ ਰਮ; ਰਮ ਰਾਮੈ ਤੇ ਗਤਿ ਕੀਜੈ॥ ਮਿ-ਲੀਜੈ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ; ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਲੈ ਮਿਲੀਜੈ॥੮॥੬॥ ਛੇ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਇੱਕ ਛੱਕਾ ਹੈ। ਛੱਕਾ ਇੱਕ- ਛਕਾ ੧॥

ਅੰਗ ੧੩੨੭:- ੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਪਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥ ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਤਰਣਾ; ਨਾਇ ਪਤਿ ਪੂਜ॥ ਮਕਸੂਦੁ ਲਾਭਦਾਇਕ ਪ੍ਰਯੋਜਨ। ਗਹਣਾ ਭੂਖਣ, ਗ੍ਰਹਣ- ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਗਹਣਾ; ਮਤਿ ਮਕਸੂਦੁ॥ ਨਾਇ ਤੇਰੈ; ਨਾਉ ਮੰਨੇ ਸਭ ਕੋਇ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ; ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਇ॥੧॥ ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ; ਸਗਲੀ ਪਾਜੁ॥ ਜੈ ਬਖਸੇ; ਤੈ ਪੂਰਾ ਕਾਜੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ; ਨਾਉ ਦੀਬਾਣੁ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਲਸਕਰੁ; ਨਾਉ ਸੁਲਤਾਨੁ॥ ਮ-ਹਤ- ਨਾਇ ਤੇਰੈ; ਮਾਣੁ ਮਹਤ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਤੇਰੀ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ; ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ॥੨॥ ਨਾਇ ਤੇਰੈ

ਸਹਜੁ; ਨਾਇ ਸਾਲਾਹ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਬਿਖੁ ਉਠਿ ਜਾਇ॥ ਨਾਇ ਤੇਰੈ; ਸਭਿ ਸੁਖ ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਬਾਧੀ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਇ॥੩॥ ਨਾਰੀ ਬੇਰੀ ਘਰ ਦਰ ਦੇਸ॥ ਕੀਆਂ ਖੁਸੀਆਂ ਕੀਚ-ਹਿ- ਮਨ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ; ਕੀਚਹਿ ਵੇਸ॥ ਸੱਦੇ- ਜਾਂ ਸਦੇ; ਤਾਂ. ਢਿਲ ਨ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਕੂੜੁ. ਕੂੜੋ ਹੋਇ ਜਾਇ॥੪॥੧॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ, ਕਰਮੁ ਚਾਨਣੁ; ਸੁਰਤਿ ਤਿਥੈ ਲੋਇ॥ ਪਾਪਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਦੇ ਅੰਧੇਰੁ ਹਨੇਰੇ 'ਚ। ਜ਼ੁਲਮ ਦੀ ਅੰਧੀ ਅਨ੍ਹੇਰੀ। ਵਾਪਰੈ ਵਗ ਰਹੀ ਹੈ- ਅੰਧੇਰੁ ਅੰਧੀ ਵਾਪਰੈ; ਸਗਲ ਲੀਜੈ ਖੋਇ॥੧॥ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੁ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ. ਅਵਰੁ ਨਾਸਤਿ; ਕਰਣਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੁਰੀਆਂ- ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆ ਏਕ ਭਾਰ; ਹੋਵਹਿ ਲਾਖ ਕਰੋੜਿ॥ ਤੇਰੇ ਲਾਲ ਕੀਮਤਿ ਤਾ ਪਵੈ; ਜਾਂ ਸਿਰੈ ਹੋਵਹਿ ਹੋਰਿ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੩੨੮:- ਦੂੱਖਾਂ। ਸੂਖੀਂ ਪੋਲਾ- ਦੂਖਾ ਤੇ. ਸੁਖ ਊਪਜਹਿ; ਸੂਖੀ ਹੋਵਹਿ ਦੂਖ॥ਸਾਲਾਹੀ-ਅਹਿ- ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੂ ਸਾਲਾਹੀਅਹਿ; ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਕੈਸੀ ਭੂਖ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਏਕੁ ਤੂ; ਅਵਰੁ ਭਲਾ ਸੈਸਾਰੁ॥ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਊਪਜੈ; ਸੇ ਤਨ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰ॥੪॥੨॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੈ ਕਾਰਣਿ. ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੈ ਉਚਰੇ; ਸੰਕਰਿ ਛੋਡੀ ਮਾਇਆ॥ ਦੇਵੀਂ- ਜੈ ਕਾਰਣਿ. ਸਿਧ ਭਏ ਉਦਾਸੀ; ਦੇਵੀ. ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਬਾਬਾ. ਮਨਿ ਸਾਚਾ, ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਕਹੀਐ; ਤਰੀਐ ਸਾਚਾ ਹੋਈ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ. ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ; ਹਰਿ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ ਪਵਣੈ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਤੀਨਿ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ॥ ਤੇ ਤਸਕਰ. ਜੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵਹਿ; ਵਾਸਹਿ ਕੋਟ ਪੰਚਾਸਾ॥੨॥ ਜੇ ਕੋ ਏਕ ਕਰੈ ਚੰਗਿਆਈ; ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਬਹੁਤੁ ਬਫਾਵੈ॥ ਏਤੇ ਗੁਣ ਏਤੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ; ਦੇਇ. ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ॥੩॥ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹਨਿ ਤਿਨ ਧਨੁ ਪਲੈ; ਨਾਨਕ ਕਾ ਧਨੁ ਸੋਈ॥ ਜੇ ਕੋ ਜੀਉ ਕਹੈ. ਓਨਾ ਕਉ; ਜਮ ਕੀ ਤਲਬ. ਨ ਹੋਈ॥੪॥੩॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਾ ਕੈ ਰੂਪੁ ਨਾਹੀ. ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ; ਨਾਹੀ ਮੁਖੁ ਮਾਸਾ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ. ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ; ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਹੈ ਨਿਵਾਸਾ॥੧॥ ਅਉਧੂ; ਸਹਜੇ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਜਾ ਤੇ; ਫਿਰਿ. ਨ ਆਵਹੁ ਸੈਸਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਾ ਕੈ ਕਰਮੁ ਨਾਹੀ. ਧਰਮੁ ਨਾਹੀ; ਨਾਹੀ ਸੁਚਿ ਮਾਲਾ॥ ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਕੰਨਹੁ ਬੁਧਿ ਪਾਈ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਖਵਾਲਾ॥੨॥ ਬਕਬਾਈ ਬਕਵਾਸ- ਜਾ ਕੈ ਬਰਤੁ ਨਾਹੀ, ਨੇਮੁ ਨਾਹੀ; ਨਾਹੀ ਬਕਬਾਈ॥ ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਕੀ ਚਿੰਤ ਨਾਹੀ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਫੁਰਮਾਈ॥੩॥ ਜਾ ਕੈ ਆਸ ਨਾਹੀ. ਨਿਰਾਸ ਨਾਹੀ; ਚਿਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਝਾਈ॥ ਤੰਤ ਕਉ. ਪਰਮਤੰਤੁ ਮਿਲਿਆ; ਨਾਨਕਾ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥੪॥੪॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਤਾ ਕਾ ਕਹਿਆ; ਦਰਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੁਇ. ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੁ; ॥੧॥ ਕਿਆ ਕਹੀਐ; ਸਰਬੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ; ਚੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ॥੨॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਆਇਆ; ਸੋ ਜਨੁ ਜਾਣੁ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ; ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ॥੩॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਕਹਣਾ ਸੁਨਣਾ ਅਕਥ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ; ਨਾਨਕ. ਜਲਿ ਜਾਇ॥੪॥੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੁ. ਗਿਆਨਿ ਮਨ ਮਜਨੁ; ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸੰਗਿ ਗਹੇ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ;

ਸੇਵੇ ਸਿਖੁ. ਸੁ ਖੋਜਿ ਲਹੈ॥੧॥ ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ; ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਸਰੁ ਸੰਤੋਖੁ; ਤਾਸੁ ਗੁਰੁ ਹੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦਰੀ-ਆਉ- ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ; ਮਿਲਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ॥

ਅੰਗ ੧੩੨੯:- ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਐ. ਪੂਰਾ ਨਾਵਣੁ; ਪਸੂ ਪਰੇਤਹੁ ਦੇਵ ਕਰੈ॥੨॥ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੀਅਲੁ ਰਿਦਾ।ਪੋਲਾ ਤਲ ਅੰਦਰੋਂ ਸੱਚੇ ਨਾਮ 'ਚ ਰੰਗਿਆ ਹੈ, ਬਾਹਰੋਂ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।ਪਰਮਲੁ ਗੁਰੂ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਸਰੂਪ। ਰੱਤਾ- ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ, ਤਲ ਹੀਅਲੁ; ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਰਮਲੁ ਕਹੀਐ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰੂਪ ਬਨਾਸਪਤਿ ਬਨਾਸਪਤੀ। ਸਉਰੈ ਸੁਧਰਨਾ,ਬਨਾਸ-ਪਤਿ- ਜਾ ਕੀ ਵਾਸੁ. ਬਨਾਸਪਤਿ ਸਉਰੈ; ਤਾਸੁ ਚਰਣ ਲਿਵ ਰਹੀਐ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਜਹਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜਾਈਐ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਈਐ॥੪॥੬॥ ਵਿੱਦਿਆ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੈ; ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ॥ ਮਧੇ ਪੋਲਾ। ਪਰ-ਗਾਸਿਆ- ਆਪਾ ਮਧੇ. ਆਪੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਕਰਤਾ; ਤੂ ਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨੁ॥ਦੱਖਿਣਾ- ਇਕ ਦਖਿਣਾ ਹਉ ਤੈ ਪਹਿ ਮਾਗਉ; ਦੇਹਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਧਾਵਤ ਰਾਖੇ; ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ. ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਗੀ; ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੁ॥੨॥ ਪੱਤੀ ਪੱਤਲਾਂ। ਧਾਨੁ ਅੰਨ- ਜਤੁ ਸਤੁ ਚਾਵਲ, ਦਇਆ ਕਣਕ ਕਰਿ; ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਤੀ ਧਾਨੁ॥ ਦੂਧੁ ਕਰਮੁ ਸੰਤੋਖੁ ਘੀਉ ਕਰਿ; ਐਸਾ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨੁ॥੩॥ ਖਿਮਾ ਧੀਰਜੁ ਕਰਿ ਗਊ ਲਵੇਰੀ; ਸਹਜੇ ਬਛਰਾ ਖੀਰੁ ਪੀਐ॥ ਸਿਫਤਿ ਸਰਮ ਕਾ ਕਪੜਾ ਮਾਂਗਉ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਰਵਤੁ ਰਹੈ॥੪॥੭॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਵਤੁ. ਕਿਨੈ ਨ ਰਾਖਿਆ; ਜਾਵਤੁ. ਕਿਉ ਰਾਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਆ, ਸੋਈ ਪਰੁ ਜਾਣੈ; ਜਾਂ ਉਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਤੂੰਹੈ. ਹੈ ਵਾਹੁ; ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ. ਸੋਈ ਪਰੁ ਹੋਇਬਾ; ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ। ਸੱਖਨੀ- ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਮਾਲਾ, ਟਿੰਡ ਲਗਤ ਹੈ; ਇਕ ਸਖਨੀ, ਹੋਰ ਫੇਰ ਭਰੀਅਤ ਹੈ॥ ਤੈਸੋ ਹੀ ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਖਸਮ ਕਾ; ਜਿਉ ਉਸ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ ਸੁਰਤੀ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਿ ਕੈ; ਉਲਟੀ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ॥ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖੁ; ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉਨੁ. ਗਿਰਹੀ ਕਉਨੁ ਉਦਾਸੀ॥੩॥ ਜਿਸ ਕੀ ਆਸਾ. ਤਿਸ ਹੀ ਸਉਪਿ ਕੈ; ਏਹੁ ਰਹਿਆ ਨਿਰਬਾਣੁ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ; ਨਾਨਕ. ਗਿਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ॥੪॥੮॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਬੰਧਨਿ ਬਾਂਧੈ; ਹਉ ਤਿਸ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ. ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ; ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਅਜਾਈ॥੧॥ ਬੋਲਹੁ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ॥ ਫੁਨਿ ਬਹੁੜਿ; ਨ ਆਵਣ ਵਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਚਾ ਤੇ ਫੁਨਿ ਨੀਚੁ ਕਰਤੁ ਹੈ; ਨੀਚ ਕਰੈ ਸੁਲਤਾਨੁ॥ ਜਿਨੀ ਜਾਣੁ ਸੁ ਜਾਣਿਆ; ਜਗਿ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਣੁ॥੨॥ ਤਾ ਕਉ ਸਮਝਾਵਣ ਜਾਈਐ; ਜੇ ਕੋ ਭੂਲਾ ਹੋਈ॥

ਅੰਗ ੧੩੩੦:- ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭ ਕਰਤਾ; ਐਸਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥੩॥ ਨਾਉ ਪ੍ਰਭਾਤੈ. ਸਬਦਿ ਧਿਆਈਐ; ਛੋਡਹੁ ਦੁਨੀ ਪਰੀਤਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ; ਜਗਿ ਹਾਰਿਆ. ਤਿਨਿ ਜੀਤਾ॥੪॥੯॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ

ਮਨੁ ਧਾਇਆ; ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਆਕਾਸਿ॥ ਵੁੱਠਾ- ਤਸਕਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰਿਆ; ਨਗਰੁ ਵੁਠਾ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਜਾ ਤੂ ਰਾਖਹਿ. ਰਾਖਿ ਲੈਹਿ; ਸਾਬਤੁ ਹੋਵੈ ਰਾਸਿ॥੧॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ; ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ॥ਪਗਿ ਪੋਲਾ- ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਹਿ; ਲਗਉ ਪਗਿ ਤੇਰੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਭੋਗੀਆ; ਮਨੁ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ॥ ਮਨੁ ਦਾਤਾ. ਮਨੁ ਮੰਗਤਾ; ਮਨ ਸਿਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਾਰੁ॥੨॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ; ਕਹਉ ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਖੋਟੋ ਪੂਠੋ ਰਾਲੀਐ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਪਤਿ ਜਾਇ॥ ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ; ਜਾਂ ਤੇਰੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ॥੩॥ ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ. ਨਹ ਪੂਛੀਐ; ਸਚ ਘਰੁ ਲੇਹੁ ਬਤਾਇ॥ ਸਾ ਜਾਤਿ. ਸਾ ਪਤਿ ਹੈ; ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਾਟੀਐ; ਨਾਨਕ. ਛੂਟਸਿ ਨਾਇ॥੪॥੧੦॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਾਗਤੁ ਬਿਗਸੈ; ਮੂਠੋ ਅੰਧਾ॥ ਗਲਿ ਫਾਹੀ; ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਧੰਧਾ॥ ਆਸਾ ਆਵੈ; ਮਨਸਾ ਜਾਇ॥ ਉਰਝੀ ਤਾਣੀ; ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਇ॥੧॥ ਜਾਗਸਿ; ਜੀਵਣ ਜਾਗਣਹਾਰਾ॥ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੰਡਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਹਿਓ ਨ ਬੂਝੈ, ਅੰਧੁ ਨ ਸੂਝੈ; ਭੋਂਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸੁਰੁ; ਕਰਮੀ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ॥੨॥ ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਆਵੈ, ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਛੀਜੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਘਟਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਬੂਡੋ, ਠਉਰ ਨ ਪਾਵੈ; ਜਬ ਲਗ ਦੂਜੀ ਰਾਈ॥੩॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮ੍ਾਲੈ; ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ॥ ਕਰਮਹੀਣੁ ਸਚੁ ਭੀਖਿਆ ਮਾਂਗੈ; ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥੪॥੧੧॥ ਪੋਲਾ ਮਸਟਿ ਚੁੱਪ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਸਟਿ ਕਰਉ; ਮੂਰਖੁ. ਜਗਿ ਕਹੀਆ॥ ਅਧਿਕ ਬਕਉ; ਤੇਰੀ ਲਿਵ ਰਹੀਆ॥ ਭੂਲ ਚੂਕ; ਤੇਰੈ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਕੈਸੇ ਆਚਾਰ॥੧॥ਮੁੱਠੇ- ਐਸੇ ਝੂਠਿ ਮੁਠੇ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦੈ; ਮੁਝੈ ਪਿਆਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਨਿੰਦ-ਹਿ,ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਹਿ; ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ; ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ॥ ਕਾਰਣ ਨਾਮੁ; ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਾਣੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ; ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ॥੨॥ ਮੈ ਮੈਲੌ; ਊਜਲੁ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਊਤਮੁ ਆਖਿ; ਨ ਊਚਾ ਹੋਇ॥ ਖੂਲਿ੍ ਖੁੱਲ੍ ਕੇ- ਮਨਮੁਖੁ ਖੂਲਿ੍; ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ; ਸੁ ਰਾਚੈ ਨਾਇ॥੩॥ ਅੰਧੌ ਬੋਲੌ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ॥ ਅੰਗ ੧੩੩੧:- ਹੀਣੌ ਨੀਚੁ ਬੁਰੌ ਬੁਰਿਆਰੁ॥ ਨੀਧਨ ਕੌ ਧਨੁ; ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੁ॥ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ; ਹੋਰੁ ਬਿਖਿਆ ਛਾਰੁ॥੪॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਜੋ ਦੇਵੈ; ਤਿਸ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ॥ ਤੂ ਬਖਸਹਿ; ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ; ਕਹਾਵੈ ਸੋਇ॥੫॥੧੨॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਖਾਇਆ. ਮੈਲੁ ਵਧਾਇਆ; ਪੈਧੈ. ਘਰ ਕੀ ਹਾਣਿ॥ ਬਕਿ ਬਕਿ ਵਾਦੁ ਚਲਾਇਆ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਬਿਖੁ ਜਾਣਿ॥੧॥ ਵੱਾਸਿਆ- ਬਾਬਾ. ਐਸਾ ਬਿਖਮ ਜਾਲਿ; ਮਨੁ ਵਾਸਿਆ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਸਹਿਤ ਬਿਬਲੁ ਬਦਇਖ਼ਲਾਕੀ। ਝਾਗਿ ਦਬਾ ਕੇ। ਬਿਬ-ਲੁ ਪੋਲਾ- ਬਿਬਲੁ ਝਾਗਿ; ਸਹਜਿ ਪਰਗਾਸਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਬੋਲਣਾ; ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ; ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੨॥ ਜਿਵ ਆਇਆ. ਤਿਵ ਜਾਇਸੀ;

ਕੀਆ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ; ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥੩॥ ਜਗੁ ਖੋਟੌ. ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੌ; ਗੁਰ ਸਬਦੀਂ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਤੇ ਨਰ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ; ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮੁਰਾਰਿ॥੪॥ ਅ-ਜਰੁ ਨੀੱਝਰੁ- ਅਜਰੁ ਜਰੈ. ਨੀਝਰੁ ਝਰੈ; ਅਮਰ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ॥ ਸੈ ਹੈ। ਥੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਵੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੱਖੋ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦੀ- ਨਾਨਕੁ. ਜਲ ਕੌ ਮੀਨੁ ਸੈ; ਥੇ ਭਾਵੈ, ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ॥੫॥੧੩॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੀਤ ਨਾਦ ਹਰਖ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਪੋਲਾ ਰਹਸ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ- ਰਹਸ ਰੰਗ; ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਕਾਈ॥ ਪੈਨ੍ਣੁ ਖਾਣਾ; ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਈ॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ; ਨਾਮਿ ਵਸਾਈ॥੧॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ; ਕਿਆ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ; ਤਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋਗ ਬਿਨੋਦ ਸ੍ਵਾਦ ਆਨੰਦਾ॥ ਸਤ ਸੱਚੇ। ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ- ਮਤਿ ਸਤ ਭਾਇ; ਭਗਤਿ ਗੋਬਿੰਦਾ॥ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ; ਕਾਰ ਨਿਜ ਸੰਦਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਰਵਤੌਂ; ਰਾਜ ਰਵਿੰਦਾ॥੨॥ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ; ਪ੍ਰੇਮਿ ਉਰ ਧਾਰੀ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ; ਪੀਉ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਬ੍ਰਤਕਾਰੀ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਤਰੰਗ; ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ॥੩॥ ਅ-ਕਥੌ ਪੋਲਾ- ਅਕਥੌ ਕਥਉ; ਕਿਆ ਮੈ ਜੋਰੁ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੀ; ਕਰਾਇਹਿ ਮੋਰ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ; ਚੂਕੈ ਮੈ ਮੋਰ॥ ਕਿਸੁ ਸੇਵੀ; ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਰੁ॥੪॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ॥ ਐਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ; ਅੰਤਰਿ ਡੀਠਾ॥ ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ; ਪੂਰਾ ਪਦੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪਿਓ; ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੫॥੧੪॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਅੰਤਰਿ ਦੇਖਿ ਸਬਦਿ. ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਂਗਨਹਾਰਾ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੇ; ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਸਰਕਾਰਾ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਰਾਂਗਿ ਘਣੌ ਅਤਿ ਰੂੜੌ॥ ਸਗੂੜੌ ਗਾੜ੍ਹਾ- ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨੁ; ਅਤਿ ਰਸ, ਲਾਲ ਸਗੂੜੌ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਊਪਰਿ ਕੂਪੁ ਗਗਨ ਪਨਿਹਾਰੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਹਾਰਾ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਰਚਨਾ, ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਵੀਚਾਰਾ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੩੩੨:- ਪਸਰੀ ਕਿਰਣਿ, ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੇ; ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਇਆ॥ ਬਿਧੁੰਸਿ ਨਾਸ- ਕਾਲੁ ਬਿਧੁੰਸਿ, ਮਨਸਾ ਮਨਿ ਮਾਰੀ; ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ, ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਅਤਿ ਰਸਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ; ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ. ਨ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਰਸਨਿ ਰਸਾਏ ਰਾਤੇ; ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥੪॥੧੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬਾਰਹ ਮਹਿ ਰਾਵਲ ਖਪਿ ਜਾਵਹਿ; ਚਹੁ ਛਿਅ ਮਹਿ ਸੰਨਿਆਸੀ॥ ਜੋਗੀ ਕਾਪੜੀਆ ਸਿਰਖੂਥੇ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਗਲਿ ਫਾਸੀ॥੧॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ; ਪੂਰੇ ਬੈਰਾਗੀ॥ਹਠਿ ਪੋਲਾ- ਅਉ ਹਠਿ ਹਸਤ ਮਹਿ ਭੀਖਿਆ ਜਾਚੀ; ਏਕ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਦੁ ਪੜਹਿ. ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ; ਕਰਣੀ ਕਰਮ ਕਰਾਏ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ. ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ; ਮਨਮੁਖੁ ਵਿਛੁੜਿ. ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥੨॥ ਸੂਚਾਚਾਰੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਆਚਾਰ ਵਾਲੇ- ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ. ਸੇ ਸੂਚਾਚਾਰੀ; ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਤਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ; ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੇ॥੩॥ ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ; ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ. ਸਬਦਿ ਵਸੇ॥ ਨੱਸੇ- ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ; ਦੂਖ ਪਰਾਛਤ ਕਾਲ ਨਸੇ॥੪॥੧੬॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸੰਤਾ ਕੀ ਰੇਣੁ, ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ॥ ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰਾ ਜਮੁ ਡਰਪੈ;

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ॥੧॥ ਜਲਿ ਜਾਉ ਜੀਵਨੁ; ਨਾਮ ਬਿਨਾ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਜਪਮਾਲੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵੈ ਸਾਦੁ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸਾਚੁ ਸੁਖੁ ਜਾ ਕਉ; ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ॥ ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ; ਖੋਜਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੀਐ॥੨॥ ਚੀਨੈ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਨੁ ਸਾਚੌਂ; ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥ ਨਿਰਾਲੰਬੁ ਨਿਰਹਾਰੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ; ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ॥੩॥ ਸਾਇਰ ਸਪਤ ਭਰੇ ਜਲ ਨਿਰਮਲਿ; ਉਲਟੀ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈ॥ ਜਾੱਤੌਂ ਕਸਕੇ- ਬਾਹਰਿ ਜਾਤੌਂ. ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ॥੪॥ ਸੋ ਗਿਰਹੀ. ਸੋ ਦਾਸੁ ਉਦਾਸੀ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ. ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ; ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੫॥੧੭॥

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਬੂਝੈ; ਸਬਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ; ਸਾਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਈ॥੧॥ ਅੰਗ ੧੩੩੩:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਜਨ ਭਾਈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਹਿਆ ਅਘਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ; ਇਸੁ ਜੁਗ ਕਾ ਲਾਹਾ ਭਾਈ॥ ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ, ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ; ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ॥੨॥ ਸੁਖੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ; ਨਾਮਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ, ਕਦੇ ਤੋਟਿ. ਨ ਆਵੈ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਭਾਈ॥੩॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਵੈ; ਤਿਸੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ॥੪॥੧॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਕਉ ਬਖਸਿ ਲੈ ਸੁਆਮੀ; ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ॥ ਤੂ ਬਿਅੰਤੁ. ਤੇਰਾ, ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ; ਸਬਦੇ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੀ. ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਰਾਖਉ; ਸਦਾ ਰਹਾਂ ਸਰਣਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਸਦਾ ਰਖੁ ਸੁਆਮੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਭਾਣਾ ਜਾਪੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ॥੨॥ ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਭਗਤਿ ਜੇ, ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ; ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥ਬੁਝਾਈ ਪੋਲਾ- ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ. ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਗੁਰਿ. ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ॥੩॥ ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ, ਸੁ ਹੋਵੈ ਕਰਤੇ; ਅਵਰੁ. ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ, ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ; ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ॥੪॥੨॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿੰਨਾ; ਤਿਨ ਸਲਾਹਿ ਹਰਿ ਜਾਤਾ॥ਗਿਆ- ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਹੈ ਦੂਜਾ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤੂ ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਸੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਜਪੀ. ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ; ਗਤਿ ਮਤਿ. ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਨਿ. ਸੇ ਸਾਦੁ ਪਾਇਨਿ; ਮੀਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਮੀਠਾ. ਕਦੇ ਨ ਫੀਕਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ॥੨॥ ਜਿਨਿ ਮੀਠਾ

ਲਾਇਆ, ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਦਾਤਾ; ਜੋ ਇਛੈ. ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਏ॥੪॥੩॥ ਮਹਲਾ ਹੇਠਾਂ ੫ ਦਾ ਭਾਵ, ਇਹ ਗੁਰਸਬਦ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਉਚਾਰੇ, ਤੀਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖ ਰੱਖੇ ਹਨ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ੫ ੩॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤਿਨ ਤੂ ਰਾਖਨ ਜੋਗੁ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ. ਮੈ ਅਵਰੁ, ਨ ਸੂਝੈ; ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ, ਨ ਹੋਗੁ॥੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ; ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤਿਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥

ਅੰਗ ੧੩੩੪:- ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ. ਜਮਕਾਲੁ॥੨॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਸਚੀ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਨਾ ਓਹ ਘਟੈ. ਨ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਛੋਡਿ, ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੈ; ਓਹੁ ਜੰਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇ॥੩॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਜੀਉ; ਤਿਨਾ. ਦੂਖ ਭੂਖ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਤੂ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ॥੪॥੪॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ; ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਅ ਪਰਾਨ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੇਰਾ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨ॥੧॥ਸਿੱਖ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਨਿ. ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ; ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਹਉਮੈ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ॥ਬੂੱਝੈ- ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਏਕੋ ਸਚੁ ਵਰਤੈ; ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥੨॥ ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਤੁ ਵਖਾਨੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਵਿਚਿ ਮਨ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨੈ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਵਿਟਹੁ; ਜਿਤੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੈ॥੩॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮਿ. ਸਤਿਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਆ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ; ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਧਿਆਇਆ॥੪॥੫॥ ਰੰਗੀਂ ਖੇ੍ਲੁ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਆਪੇ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਏ, ਬਹੁ ਰੰਗੀ; ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਇ. ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ. ਕਰੇ ਕਰਾਏ; ਸਰਬ ਜੀਆ ਨੋ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ॥੧॥ ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਰਾਮੁ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਪਤਾ ਨਾਮੁ ਵਰਤੈ. ਵਿਚਿ ਕਲਜੁਗਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਭੱਜਿ- ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ. ਤਿਨਾ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਗਟਿਆ; ਜੋ. ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਇਆ॥੨॥ ਵੱਸਿ- ਇੰਦ੍ਰੀ ਪੰਚ. ਪੰਚੇ ਵਸਿ ਆਣੈ; ਖਿਮਾ ਸੰਤੋਖੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਸੋ ਧਨੁ ਧਨੁ. ਹਰਿ ਜਨੁ ਵਡ ਪੂਰਾ; ਜੋ ਭੈ ਬੈਰਾਗਿ, ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥੩॥ ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ. ਜੇ ਕੋਈ; ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ. ਨ ਚਿਤਿ ਧਰੈ॥ ਕਰਿ ਆਚਾਰ. ਬਹੁ ਸੰਪਉ ਸੰਚੈ; ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ. ਸੁ ਨਰਕਿ ਪਰੈ॥੪॥ ਚੱਲੈ- ਏਕੋ ਸਬਦੁ. ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤੈ; ਸਭ ਏਕਸੁ ਤੇ. ਉਤਪਤਿ ਚਲੈ॥ ਨਾਨਕ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਰਲੈ॥੫॥੬॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਮੇਰੇ ਮਨ; ਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸਾਲਾਹਿ॥ ਅੰਗ ੧੩੩੫:- ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ; ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦੇਇ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ; ਹਰਿ ਦੇਇ॥ਮਧੇ ਪੋਲਾ- ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਲੇਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਅਪਣੀ; ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੧॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਵਸਾਇ॥ ਦੁਖੁ ਅਨ੍ਹੇਰਾ; ਅੰਦਰਹੁ ਜਾਇ॥ ਆਪੇ ਸਾਚਾ; ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ; ਲਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ; ਏਹੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ॥੩॥ ਸਚਾ ਮਨਾਏ. ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ॥ ਸੁਜਾਣਾ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਬੋਲੋ। ਸੁਘੜੁ- ਸੋਈ ਭਗਤੁ; ਸੁਘੜੁ ਸੁੋਜਾਣਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸ ਕੈ; ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ॥੪॥੭॥੧੭॥੭॥੨੪॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਗ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤੀ ਬਿਭਾਸ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ਬਿਭਾਸ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਗੁਰਮਤਿ; ਲਿਵ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ; ਹਮ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨ॥੧॥ ਹਮਰੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰਿ; ਪ੍ਰਾਨ॥ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਭਾਇਓ; ਗੁਰਿ. ਮੰਤੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਕਾਨ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ. ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ; ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨ॥ਮੋਕਉ- ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ; ਮੋਕਉ ਕਰਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਦਾਨ॥੨॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਆ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਜਾਨ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ; ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਭਗਵਾਨ ॥੩॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਕੇ; ਗੁਨ ਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਰਾਨ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਖਿਨ ਦਾਨ॥੪॥੧॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਹਿ; ਸਭ ਰੈਨਿ ਸਮ੍ਾਲਹਿ ਹਰਿ ਗਾਲ॥ ਹਮਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਹਮ ਲੋਚ ਲਗਾਈ; ਹਮ ਕਰਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਭਾਲ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ; ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਰਵਾਲ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ਗੁਰਿ ਮੀਠਾ; ਗੁਰ ਪਗ ਝਾਰਹ ਹਮ ਬਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤ ਕਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਅੰਧਾਰੀ; ਮੋਹਿ ਫਾਥੇ ਮਾਇਆ ਜਾਲ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਿਓ; ਰਿਨਿ ਬਾਧੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਲ॥੨॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ; ਹਉ ਛੂਟੇ ਮਮਤਾ ਜਾਲ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ. ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ; ਗੁਰਿ. ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲ॥੩॥ ਗੁਸਾਂਈਂ- ਹਮ ਬਾਰਿਕ. ਗੁਰ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ; ਗੁਰ. ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਬਿਖੁ ਭਉਜਲ ਡੁਬਦੇ, ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ. ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ॥੪॥੨॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਗੁਨ ਗਾਏ ਰਸਕ ਰਸੀਕ॥ ਅੰਗ ੧੩੩੬:- ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਦੋਊ ਭਏ ਮੁਕਤੇ; ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪੀਕ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਟੀਕ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਪਾਇਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਰਸੁ ਝੀਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ; ਤਿਨਾ ਮਸਤਕਿ ਊਜਲ ਟੀਕ॥ ਉਡਵਾ ਤਾਰਿਆਂ 'ਚ। ਸਸਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ। ਕੀਕ ਕੀਤਾ। ਉਡਵਾ ਸਸਿ ਪੋਲੇ- ਹਰਿ ਜਨ ਸੋਭਾ, ਸਭ ਜਗ

ਊਪਰਿ; ਜਿਉ ਵਿਚਿ ਉਡਵਾ. ਸਸਿ ਕੀਕ॥੨॥ ਜਿਨ. ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ. ਨ ਵਸਿਓ; ਤਿਨ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਫੀਕ॥ ਨੱਕ- ਜੈਸੇ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੈ, ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ; ਨਾਮ ਬਿਨਾ, ਨਕਟੇ ਨਕ ਕੀਕ॥੩॥ ਰ-ਮਈਆ- ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ, ਰਮਤ ਰਾਮਰਾਇ; ਸਭ ਵਰਤੈ, ਸਭ ਮਹਿ ਈਕ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ; ਗੁਰ ਬਚਨ ਧਿਆਇਓ ਘਰੀ ਮੀਕ॥੪॥੩॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ; ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ, ਹਮ ਕਹੇ॥ ਪਤਿਤ. ਪਾਵਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ; ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਲਹੇ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਰਵਿ ਰਹੇ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਗਾਇਓ; ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ. ਨਗਰਿ ਹਰਿ ਬਸਿਓ; ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਹੇ॥ ਸਰੀਰ ਸਰੋਵਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ; ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੇ॥੨॥ ਜੋ ਨਰ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਉਦਿਆਨੇ; ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਮੁਹੇ॥ ਕਸਤੂਰੀ ਦੀ ਬਾਸੁ ਖ਼ੁਸ਼ਬੂ। ਬਸਨਾ ਨਾਪਾ। ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਝਾਰ ਝਾੜੀਆਂ- ਜਿਉ ਮ੍ਰਿਗ ਨਾਭਿ, ਬਸੈ ਬਾਸੁ ਬਸਨਾ; ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿਓ, ਝਾਰ ਗਹੇ॥੩॥ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਪ੍ਰਭ; ਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਹੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ. ਗੁਰਿ ਹਾਥੁ ਸਿਰਿ ਧਰਿਓ; ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਵਿ ਰਹੇ॥੪॥੪॥ ਵਡ ਵੱਡੇ ਫਾ ਪਿਆਰੇ। ਵੱਡ-ਫਾ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ, ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਜਪਿਓ, ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਫਾ॥ਕ੍ਰਿਪ-ਫਾ- ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ; ਹਰਿ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਫਾ॥੧॥ਨਿਮਖ-ਫਾ- ਮੇਰੇ ਮਨ; ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ. ਨਿਮਖਫਾ॥ਬਸ-ਫਾ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਦੀਓ. ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਫਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕਰਪ-ਫਾ- ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਵਸਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ; ਜਪਿ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਪਫਾ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ; ਮੁਖ ਊਜਲ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਫਾ॥੨॥ ਅਨ-ਭਉ ਨਿਮਖ-ਫਾ- ਅਨਭਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿਓ ਗੁਰਿ. ਨਿਮਖਫਾ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੇ ਦੋਖ ਸਭ ਜਨ ਕੇ; ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕੀਏ. ਇਕ ਪਲਫਾ॥੩॥ ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਤੁਮ ਹੀ ਤੇ ਜਾਨੇ; ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਿਓ ਜਨ ਤੇ ਮੁਖਫਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਜਨ ਮਹਿ; ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕਫਾ॥੪॥੫॥

ਅੰਗ ੧੩੩੭:- ਜਪਿ-ਭਾ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਹਮ ਮੁਏ ਜੀਵੇ. ਹਰਿ ਜਪਿਭਾ॥ ਡੁੱਬਦੇ,ਕਢਿ-ਭਾ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਬਿਖੁ ਡੁਬਦੇ. ਬਾਹ ਦੇਇ ਕਢਿਭਾ॥੧॥ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਪਣੇ ਅਰਧੱਾਂਭਾ ਅਰਾਧਣੇ ਯੋਗ। ਅਰਧੱਾਂਭਾ ਬੱਬੇ ਭੱਬੇ ਦਾ ਵਿਚਾਲਾ ਬੋਲੋ- ਜਪਿ ਮਨ; ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਰਧਾਂਭਾ॥ ਉਪਜੰਪਿ ਉਪਾਇ. ਨ ਪਾਈਐ ਕਤਹੂ; ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਭਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਰਸ-ਭਾ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ; ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭਾ॥ ਹਰਿ-ਭਾ- ਲੋਹ ਮਨੂਰ, ਕੰਚਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ; ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿਓ; ਗੁਰਿ ਹਰਿਭਾ॥੨॥ ਕ-ਲਤ ਲੁਭਿ-ਭਾ- ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਨਿਤ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨੇ; ਪੁਤ ਕਲਤ ਮੋਹਿ ਲੁਭਿਭਾ॥ ਭਰ-ਭਾ- ਤਿਨ ਪਗ ਸੰਤ. ਨ ਸੇਵੇ ਕਬਹੂ; ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਭੂੰਭਰ ਭਰਭਾ॥੩॥ ਸਰਨ-ਭਾ ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਤੁਮ

ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ; ਹਮ ਪਰੇ ਹਾਰਿ. ਤੁਮ ਸਰਨਭਾ॥ ਤੁਮਨ-ਭਾ- ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ. ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ; ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਤੁਮਨਭਾ॥੪॥੬॥ ਛਕਾ ੧॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ ਮਹਲਾ ੪ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਪਿ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ; ਪਾਵਹਿ ਮਾਨ॥ ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ; ਤੇ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੁਨਿ ਮਨ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਸੁਨਿ ਮਨ; ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਅਠਸਠਿ ਮਜਾਨੁ॥ ਸੁਨਿ ਮਨ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥੧॥ ਜਪਿ ਮਨ; ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਖਿਨ ਖੋਵੈ; ਪਾਪ ਕੋਟਾਨ॥ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ॥੨॥੧॥੭॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੀਆ; ਤਨੁ ਸਭੁ ਸਾਜਿਆ॥ ਪੰਚ ਤਤ ਰਚਿ; ਜੋਤਿ ਨਿਵਾਜਿਆ॥ ਸਿਹਜਾ ਧਰਤਿ; ਬਰਤਨ ਕਉ ਪਾਨੀ॥ ਨਿਮਖ. ਨ ਵਿਸਾਰਹੁ; ਸੇਵਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ॥੧॥ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਹੋਇ ਪਰਮਗਤੇ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ. ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰਾ; ਤਾਂ ਤੂ ਪਾਵਹਿ ਪ੍ਰਾਨਪਤੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਾਪੜ ਭੋਗ ਰਸ; ਅਨਿਕ ਭੁੰਚਾਏ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ; ਸਗਲ ਬਨਾਏ॥ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹੇ; ਜਲਿ ਥਲਿ ਮੀਤ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ; ਨੀਤਾ ਨੀਤ॥੨॥ ਤਹਾ ਸਖਾਈ; ਜਹ. ਕੋਇ ਨ ਹੋਵੈ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ; ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਧੋਵੈ॥ ਦਾਤਿ ਕਰੈ; ਨਹੀ ਪਛੁੋਤਾਵੈ॥ ਏਕਾ ਬਖਸ; ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ. ਨ ਬੁਲਾਵੈ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੩੩੮:- ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ; ਪਾਇਆ ਭਾਲਿ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ; ਬਸੇ ਗੁਪਾਲ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਆਏ; ਤੁਮਰੈ ਦੁਆਰ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ; ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਮੁਰਾਰਿ॥੪॥੧॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵਾ; ਜਨ ਕੀ ਸੋਭਾ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਿਟੇ ਤਿਸੁ ਲੋਭਾ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ; ਜਨ ਕੈ ਭੰਡਾਰਿ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ; ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥ ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ. ਤੁਮਹਿ ਜਨਾਈ॥ ਕਾਟਿ ਜੇਵਰੀ; ਜਨ ਲੀਏ ਛਡਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਰਾਤਾ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਤਿਨ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਜਿਸੁ ਰਸੁ ਆਇਆ; ਸੋਈ ਜਾਨੈ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ; ਮਨ ਮਹਿ ਹੈਰਾਨੈ॥੨॥ ਸੋ ਸੁਖੀਆ; ਸਭ ਤੇ ਊਤਮੁ ਸੋਇ॥ ਜਾ ਕੈ ਹ੍ਰਿਦੈ; ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਸੋਈ ਨਿਹਚਲੁ; ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ; ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੩॥ ਤਾ ਕਉ ਕਰਹੁ; ਸਗਲ ਨਮਸਕਾਰੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ; ਪੂਰਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਦੇਵਾ॥ ਉਧ-ਰੈ- ਨਾਨਕੁ ਉਧਰੈ; ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ॥੪॥੨॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਸਿਮਰਉ ਭਗਵੰਤ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ; ਕਲਮਲ ਜਾਹਿ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ; ਹਮ ਚਰਨੀ ਪਾਹਿ॥੧॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ-ਸੁਮਤਿ ਦੇਵਹੁ; ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਸਿਮਰਉ ਨਾਮੁ; ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ; ਮਾਰਗੁ ਸੀਧਾ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ; ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਗੀਧਾ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ; ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ; ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਬੂਡਤ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਤਰਾਇਆ॥

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਮੋਹੈ ਨਹੀ ਮਾਇਆ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ; ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਊਪਰਿ; ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ॥੩॥ ਮਹਾ ਮੁਗਧ ਤੇ; ਕੀਆ ਗਿਆਨੀ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ; ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਨਕ ਗੁਰਦੇਵ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ; ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸੇਵ॥੪॥੩॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟੇ. ਸੁਖ ਦੀਏ; ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ; ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ॥੧॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ; ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ॥ ਅਵਗਣ ਕਾਟਿ ਕੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ; ਰਾਖਿ ਲੀਏ. ਮੇਰੈ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਪ ਪਾਪ ਬਿਨਸੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ; ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਅਰਾਧੀ; ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ॥੨॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਬਿਅੰਤੁ ਸੁਆਮੀ; ਤਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ॥ ਲਾਹਾ ਖਾਟਿ ਹੋਈਐ ਧਨਵੰਤਾ; ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ॥੩॥ ਅੰਗ ੧੩੩੯:- ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਮਨੋਰਥ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੪॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਕਿਲਬਿਖ ਸਭ ਨਾਸੇ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ; ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ ਰਾਸੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦਰਗਹ; ਸੋਭਾਵੰਤੇ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ; ਸਦਾ ਸੋਹੰਤੇ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਦੋਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸਹਿ; ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਮਨ ਤੇ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ; ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੀਤ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ; ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ; ਗਏ ਕਲੇਸ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ; ਸੋ ਭਲ ਹੋਸ॥੨॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਐਸਾ ਗੁਰੁ; ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਤੇ; ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥੩॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ; ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਅਪੁਨੀ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾਇ ॥੪॥੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ; ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਜਪਨ ਕਉ ਦੀਏ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਗੁਨ ਗਾਇ ਗੁਬਿੰਦ॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ; ਉਤਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ॥੧॥ ਉਬਰੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ॥ ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ, ਸੋਈ ਭਲ ਮੀਠਾ; ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ; ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ; ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ. ਨ ਹੋਈ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ; ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਉਤਰੀ ਮੈਲੁ; ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥੨॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਿਉ; ਲਾਗੋ ਪਿਆਰੁ॥ ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਨ ਕਾ; ਮਾਰਗੁ ਜਾਨਾਂ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ; ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾਂ॥੩॥ ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਸੰਤ ਮੀਤ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ; ਹਰਿ ਅਗਹ ਅਤੋਲੇ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਪ੍ਰਭੁ, ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਈਐ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥੪॥੬॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤ; ਸੇਈ ਸਚੁ ਸਾਹਾ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਗਹ; ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ; ਮਨ ਮੀਤ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ; ਨਿਰਮਲ ਪੂਰਨ ਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਇਆ ਲਾਭੁ; ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਈ॥੨॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ;

ਜੀਵਨ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੁ॥੩॥ ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ॥ ਉੱਤਰ-ਹਿ- ਨਾਨਕ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ॥੪॥੭॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ; ਪੂਰੀ ਤਾ ਕੀ ਕਲਾ॥

ਅੰਗ ੧੩੪੦:- ਅ-ਟਲਾ- ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਸਦਾ ਸਦ ਅਟਲਾ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ॥ ਨੱਸੈ- ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ; ਤਾ ਕਾ ਨਸੈ॥੧॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ; ਮਨੁ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਨ੍ਹਾਵੈ- ਮੁਕਤੋੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰੀ ਨਾਵੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ॥ ਭਉ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੇ ਬਿਕਾਰ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ; ਬਸੇ ਗੁਰ ਚਰਨਾ॥ ਨਿਰਭੈ ਸਾਧ; ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨਾ॥੨॥ ਅਨਦ ਸਹਜ ਰਸ; ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ. ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ॥੩॥ ਸਿੱਖ- ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਸਿਖ; ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲੈ ਮੇਲੇ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ. ਪੜਦਾ ਢਾਕਿਆ॥੪॥੮॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਨਾਮੁ ਦੀਆ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸਦਾ ਸੁਖੁ; ਕਾਰਜੁ ਸਗਲਾ ਰਾਸਿ ਥੀਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਗੁਰ ਕੇ; ਮਨਿ ਵੂਠੇ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸੇ ਝੂਠੇ॥੧॥ ਨਿਤ ਉਠਿ ਗਾਵਹੁ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਆਠ ਪਹਰ; ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ॥੨॥ ਥਾਂਈਂ- ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ; ਜਹ ਹਉ ਜਾਈ ॥੩॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਸਦਾ ਜਪੇ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸੁ॥੪॥੯॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ; ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਮੇਟੇ; ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੁ॥ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨ; ਹੋਆ ਜੋਗੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ; ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸੁ॥੧॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ; ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਰਾਖਿ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ; ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ॥ਜਿਸ-ਹਿ- ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਜੇ; ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ਤਾ ਕੇ ਆਚਾਰ॥੨॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ; ਨਿਤ ਨਵੇ॥ਲੱਖ- ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ; ਜੋਨਿ ਨ ਭਵੇ॥ ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ; ਚਰਣ ਪੂਜਾਰੇ॥ ਮੁਖੁ ਊਜਲ; ਸਾਚੇ ਦਰਬਾਰੇ॥੩॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ; ਗੁਰਿ ਧਰਿਆ ਹਾਥੁ॥ਮਧੇ ਪੋਲਾ- ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਦਾਸੁ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ; ਪੇਖੈ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਉਧ-ਰਸਿ- ਨਾਨਕ ਉਧਰਸਿ; ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ॥੪॥੧੦॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਅਪਨੇ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਨੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ; ਸੁਣਤ ਨਿਹਾਲ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ; ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ॥੧॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਸਿਉ; ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ; ਆਇਆ ਚੀਤਿ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ; ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ॥

ਅੰਗ ੧੩੪੧:- ਗੁਰ ਸਬਦੇ; ਕੀਨਾ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੁ॥੩॥ਸਮਰੱਥ- ਗੁਰ ਸਮਰਥ; ਸਦਾ ਦਇਆਲ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ; ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥੪॥੧੧॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ

ਕਿਰਪਾਲਾ; ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ. ਆਪਿ ਜਪਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਭਇਆ- ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ; ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ; ਪੂਰਨ ਭਈ ਆਸ॥੧॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖ. ਮਨਿ ਵੂਠੇ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੂਠੇ॥੨॥੧੨॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਬਿਭਾਸ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਵਰੁ. ਨ ਦੂਜਾ ਠਾਉ॥ ਨਾਹੀ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਕਲਿਆਨ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਹਿ. ਸਗਲ ਕਾਮ॥੧॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ; ਜਪੀਐ ਨੀਤ॥ ਅਹੰਕਾਰੁ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ; ਲਗੈ ਏਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ. ਦੂਖੁ ਭਾਗੈ; ਸਰਨਿ ਪਾਲਨ ਜੋਗੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ. ਜਮੁ ਨ ਤੇਟੈ; ਜਿਸੁ. ਧੁਰਿ ਹੋਵੈ ਸੰਜੋਗੁ॥੨॥ ਰੈਨਿ ਦਿਨਸੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਤਜਹੁ. ਮਨ ਕੇ ਭਰਮ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮਿਲੈ; ਜਿਸਹਿ ਪੂਰਨ ਕਰਮ॥੩॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਬਿਖਾਦ ਬਿਨਸੇ; ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਆਪਿ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮੀਤ ਭਾਈ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਿ॥੪॥੧॥੧੩॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ; ਰਾਮ ਜਾਪ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰ ਤਾਪ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ, ਸੰਤ ਚਰਨ ਲਾਗਿ; ਮਨੁ ਪਵਿਤੁ. ਜਾਹਿ ਪਾਪ॥੧॥ ਨਾਨਕੁ ਬਾਰਿਕੁ. ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ; ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਈ ਬਾਪ॥੨॥੧॥੧੪॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨਕਮਲ ਸਰਨਿ ਟੇਕ॥ ਊਚ ਮੂਚ ਬੇਅੰਤੁ ਠਾਕੁਰੁ; ਸਰਬ ਊਪਰਿ. ਤੁਹੀ ਏਕ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰ; ਦੈਨਹਾਰ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ॥੧॥ ਨਮਸਕਾਰ ਰਖਨਹਾਰ; ਮਨਿ ਅਰਾਧਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਕ॥ ਸੰਤ ਰੇਨੁ. ਕਰਉ ਮਜਨੁ; ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਅਨੇਕ॥੨॥੨॥੧੫॥

ਅੰਗ ੧੩੪੨:- ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਬਿਭਾਸ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਬਉਰੀ; ਮਨੁ ਬਉਰਾਇਆ॥ ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ; ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਲਪਟਿ ਰਹੀ; ਫੁਨਿ. ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ; ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥੧॥ ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ; ਨ ਮਾਇਆ ਮਰੈ॥ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ. ਸੋਈ ਜਾਣੈ; ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ. ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਸੰਚਿ; ਰਾਜੇ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਚੱਲੈ- ਮਾਇਆ. ਸਾਥਿ ਨ ਚਲੈ; ਪਿਆਰੀ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੈ ਬਹੁ ਰੰਗੀ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਕੋ. ਸਾਥਿ ਨ ਸੰਗੀ॥੨॥ ਜਿਉ ਮਨੁ ਦੇਖਹਿ; ਪਰ ਮਨੁ ਤੈਸਾ॥ ਜੈਸੀ ਮਨਸਾ; ਤੈਸੀ ਦਸਾ॥ ਜੈਸਾ ਕਰਮੁ; ਤੈਸੀ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਛਿ; ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਵੈ॥੩॥ ਰਾਗਿ ਨਾਦਿ; ਮਨੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ; ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ; ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਸਚੈ ਨਾਮਿ; ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੪॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ; ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ; ਅਮਰਪਦੁ ਪਾਵੈ॥ ਤਾ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ॥੫॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ; ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰੈ; ਜੇ ਕੋਈ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ; ਸਬਦੇ ਖੋਈ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਈ॥੬॥ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ; ਸਬਦੁ ਕਰਣੀ ਹੈ ਸਾਰੁ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਹੋਰੁ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਸਬਦੇ. ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਸਬਦੇ ਗਤਿ ਮਤਿ; ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥੭॥ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕਰਿ ਦੇਖਣਹਾਰੋ॥ ਸਾਚਾ ਆਪਿ; ਅਨੂਪੁ ਅਪਾਰੋ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ. ਊਤਮ ਗਤਿ ਹੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਖੋਜਿ ਲਹੈ; ਜਨੁ ਕੋਈ ॥੮॥੧॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ; ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ॥ ਕਾਮਣਿ ਦੇਖਿ; ਕਾਮਿ ਲੋਭਾਇਆ॥ ਸੁਤ ਕੰਚਨ ਸਿਉ. ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਅਪਨਾ; ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਪਰਾਇਆ॥੧॥ ਜਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਪਮਾਲੀ ਮਾਲ਼ਾ- ਐਸਾ ਜਾਪੁ ਜਪਉ; ਜਪਮਾਲੀ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਰਹਰਿ; ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ; ਤੇਰਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਸਾਚ ਸਬਦਿ; ਤੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ; ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਰਚਾਇਆ॥ ਸੇਈ ਭਗਤ; ਜਿਨ ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੨॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਰਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀ॥ ਸਗਲ ਸਰੋਵਰ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਆਨਦ ਰੂਪ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੀ॥੩॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ; ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਏ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ; ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥ ਅੰਗ ੧੩੪੩:- ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ; ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥੪॥ ਬਿਸਮ ਬਿਨੋਦ ਰਹੇ ਪਰਮਾਦੀ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨਿਆ; ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਦੇਖਿ ਨਿਵਾਰਿਆ; ਜਲ ਮਹਿ ਆਗੀ॥ਬੂੱਝੈ- ਸੋ ਬੂਝੈ; ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਗੀ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ; ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੈ; ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਏਕੋ ਜਾਣੈ; ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵੇ; ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥੬॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ; ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ; ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ; ਜਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਸਚੀ ਰਹਤ; ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੭॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੁਖੁ ਮੇਟਣਹਾਰਾ॥ ਬੀੱਜੀ ਦੂਜੀ- ਅਵਰੁ. ਨ ਸੂਝਸਿ; ਬੀਜੀ ਕਾਰਾ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ; ਹਰਿ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ; ਮਹਾ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ॥੮॥੨॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭੁਅੰਗਮ ਭਾਠੀ; ਰੇਚਕ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭ ਕਰੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ; ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਬੂਡਿ ਮਰੈ॥ ਅੰਧਾ ਭਰਿਆ. ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵੈ; ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ. ਕਦੇ ਨ ਲਹੈ॥ਭੁੱਲੈ- ਨਾਮ ਬਿਨਾ. ਫੋਕਟ ਸਭਿ ਕਰਮਾ; ਜਿਉ ਬਾਜੀਗਰੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ॥੧॥ ਖਟੁ ਕਰਮ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ॥ ਤੂ ਗੁਣ ਸਾਗਰੁ; ਅਵਗੁਣ ਮੋਹੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਇਆ ਧੰਧਾ ਧਾਵਣੀ; ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਰ ਬਿਕਾਰ॥ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦਾ; ਬੂਝਿ ਨ ਸਕੈ. ਕਾਰ॥ ਮਨਸਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ; ਮਨਮੁਖ ਬੋਲ ਖੁਆਰ॥ਮੱਜਨੁ- ਮਜਨੁ ਝੂਠਾ ਚੰਡਾਲ ਕਾ; ਫੋਕਟ ਚਾਰ ਸੀਂਗਾਰ॥੨॥ ਝੂਠੀ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਹੈ; ਕਰਣੀ ਬਾਦਿ ਬਿਬਾਦੁ॥ ਝੂਠੇ ਵਿਚਿ ਅਹੰਕਰਣੁ ਹੈ; ਖਸਮ. ਨ ਪਾਵੈ ਸਾਦੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਹੋਰੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਫਿਕਾ ਆਵੈ ਸਾਦੁ॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ। ਵਿਗੁੱਚੀਐ- ਦੁਸਟੀ ਸਭਾ, ਵਿਗੁਚੀਐ ; ਬਿਖੁ ਵਾਤੀ, ਜੀਵਣ ਬਾਦਿ॥੩॥ ਏ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ; ਮਰਹੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ॥ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ; ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਈ॥੪॥ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ; ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਧਾਤੁ॥ ਇਸ ਨੋ ਵਿਆਪੈ; ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੁ॥ ਸੋ ਸੇਵਹੁ; ਜਿਸੁ. ਮਾਈ ਨ ਬਾਪੁ॥ ਵਿਚਹੁ ਚੂਕੈ; ਤਿਸਨਾ

ਅਰੁ ਆਪੁ॥੫॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ; ਤਹ ਤਹ ਸੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ; ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਪਾਖੰਡੁ; ਪੂਜ ਖੁਆਰੁ॥੬॥ ਦੁਬਿਧਾ ਚੂਕੈ; ਤਾਂ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ; ਏਕੋ ਕਰਿ ਜਾਣੁ॥ ਏਹਾ ਮਤਿ; ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ॥ ਵਿਚਿ ਦੁਬਿਧਾ; ਮਾਥੈ ਪਵੈ ਛਾਰੁ॥੭॥ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਸਭਾ; ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਮਨੁ ਮਾਰੇ; ਜੀਵਤ ਮਰਿ ਜਾਣੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ. ਨਦਰਿ ਪਛਾਣੁ॥੮॥੩॥

ਅੰਗ ੧੩੪੪:- ਪ੍ਰਭੌਤੀ। ਦੱਖਣੀ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ॥ ਅ-ਹਿਲਿਆ- ਗੋਤਮੁ ਤਪਾ. ਅਹਿਲਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ; ਤਿਸੁ ਦੇਖਿ ਇੰਦ੍ਰੁ ਲੁਭਾਇਆ॥ ਚਿਹਨ ਭਗ ਪੋਲੇ- ਸਹਸ ਸਰੀਰ ਚਿਹਨ ਭਗ ਹੂਏ; ਤਾ ਮਨਿ ਪਛੋਤਾਇਆ॥੧॥ ਕੋਈ ਜਾਣਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ॥ ਸੋ ਭੂਲੈ. ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ; ਬੂਝੈ ਜਿਸੈ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਤਿ ਰਾਜੈ ਪੋਲੇ- ਤਿਨਿ ਹਰੀਚੰਦਿ. ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਤਿ ਰਾਜੈ; ਕਾਗਦਿ. ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ॥ ਕਾਂਸ਼ੀ 'ਚ ਆਦਮੀ ਬਿਕਾਈ ਵੇਚਣ ਵਾਲੀ ਨੇਖਾਸਿ ਮੰਡੀ। ਕਿਉਂ ਕਿਉਂ- ਅਉਗਣੁ ਜਾਣੈ. ਤ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਕਿਉ; ਕਿਉ ਨੇਖਾਸਿ ਬਿਕਾਈ॥੨॥ ਕਰਉ ਅਢਾਈ. ਧਰਤੀ ਮਾਂਗੀ; ਬਾਵਨ ਰੂਪਿ ਬਹਾਨੈ॥ ਕਿਉ ਪਇਆਲਿ ਜਾਇ. ਕਿਉ ਛਲੀਐ; ਜੇ ਬਲਿ ਰੂਪੁ ਪਛਾਨੈ॥੩॥ ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਜਾ ਦੇ ਮਤੀਂ; ਬਰਜਿ ਬਿਆਸਿ ਪੜ੍ਹਾਇਆ॥ ਤਿਨ੍ਹਿ ਕਰਿ ਜਗ ਅਠਾਰਹ ਘਾਏ; ਕਿਰਤੁ. ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ॥੪॥ ਗਣਤ ਨ ਗਣੀਂ. ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਾ; ਬੋਲੀ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ. ਤੁਧੈ ਸਲਾਹੀਂ; ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੫॥ਅ-ਲਿਪਤੁ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਿਪਤੁ. ਲੇਪੁ ਕਦੇ. ਨ ਲਾਗੈ; ਸਦਾ ਰਹੈ ਸਰਣਾਈ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਗਧੁ. ਆਗੈ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ; ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ॥੬॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ; ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਚੀਐ॥ ਹਰਿ ਅਭਿਮਾਨੁ. ਨ ਜਾਈ ਜੀਅਹੁ; ਅਭਿਮਾਨੇ ਪੈ ਪਚੀਐ॥੭॥ਭੁੱਲਣ- ਭੁਲਣ ਵਿਚਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਈ; ਕਰਤਾ. ਆਪਿ ਨ ਭੁਲੈ॥ ਅ-ਘੁੱਲੈ- ਨਾਨਕ. ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ; ਕੋ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਘੁਲੈ॥੮॥੪॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਆਖਣਾ ਸੁਨਣਾ; ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਧੰਧਾ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ਵੇਕਾਰੁ॥ ਜਿਉ ਮਨਮੁਖਿ; ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ; ਮੈ. ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥੧॥ ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ; ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਾਜ ਨਹੀ ਲਾਗੈ; ਬਿਨੁ ਗੁਰ. ਬੂਡੈ ਬਾਰੋ ਬਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਇਸੁ ਮਨ; ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਿਨਾਸੁ॥ ਧੁਰਿ ਹੁਕਮੁ ਲਿਖਿਆ; ਤਾਂ ਕਹੀਐ ਕਾਸੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ; ਚੀਨ੍ਹੈ ਕੋਈ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨਾ; ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥੨॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਡੋਲੈ; ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਝੇ; ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥ ਇਹੁ ਮਨੂਆ; ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਊਭਿ ਪਇਆਲਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟੈ; ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ॥੩॥ ਸੱਦੇ- ਆਪੇ ਸਦੇ; ਢਿਲ ਨ ਹੋਇ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਸਹਿਲਾ ਜੀਵੈ ਸੋਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੋਝੀ; ਕਿਸੈ ਨ ਹੋਇ॥ ਆਪੇ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਸੋਇ॥੪॥ ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਵੈ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ; ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਡੋਲਤ; ਤਉ ਠਹਰਾਵੈ॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਕਰਿ; ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ॥੫॥ ਅੰਤਰਿ ਜੂਠਾ; ਕਿਉ ਸੁਚਿ ਹੋਇ॥ ਸਬਦੀ ਧੋਵੈ; ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ; ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ; ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ॥੬॥

ਅੰਗ ੧੩੪੫:- ਭਉ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ; ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਗਤਿ; ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ॥ ਸਚੁ ਬੋਲੈ; ਬੋਲਾਵੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ; ਕਰਣੀ ਹੈ ਸਾਰੁ॥੭॥ਪਤਿ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਜਸੁ; ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਪਤਿ ਪੂਜਾ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ; ਅਗਨੀ ਮਹਿ ਭੂੰਜਾ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ; ਤਉ ਮਨੁ ਭੀਜਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ; ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ॥੮॥੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ; ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ॥੧॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ; ਸਭ ਠਾਈ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ; ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ; ਜੀਅੜਾ ਤੁਝ ਪਾਸਿ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ; ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਅਰਦਾਸਿ॥੨॥ ਸਚੁ ਜਿਹਵਾ; ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਛੂਟਸਿ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ॥੩॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਰੈ ਕੀਏ॥ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ; ਸਿਰਿ ਕਰਮਾਂ ਕੀਏ॥੪॥ਵੱਸਿ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਵਸਿ; ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ॥ ਤੀਨਿ ਸਮਾਏ; ਏਕ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ॥੫॥ ਸਤਿਗੁਰਿ. ਦੀਏ ਮੁਕਤਿ ਧਿਆਨਾਂ॥ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ; ਭਏ ਪਰਧਾਨਾ॥੬॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ; ਗੁਰਿ. ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਵਾਜੇ; ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥੭॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗਤਿ; ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ॥੮॥੬॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਇਕਿ ਧੁਰਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ; ਸਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਤੇ. ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਸਾਚਾ; ਦੁਖ ਬਿਸਰੇ ਪਤਿ ਪਾਈ॥੧॥ ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਝੂਠੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ; ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਵਿਆਪਸਿ; ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ. ਨ ਜਾਈ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ; ਮੇਲਿ ਲਏ ਸਰਣਾਈ॥੨॥ ਮਨਮੁਖ ਤੇ ਅਭ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਸਿ; ਹਉਮੈ ਪਚਹਿ ਦਿਵਾਨੇ॥ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖਿਨੁ ਊਭਿ ਪਇਆਲੀ; ਜਬ ਲਗਿ. ਸਬਦ ਨ ਜਾਨੇ॥੩॥ ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ਜਗੁ ਭਇਆ; ਤਿਪਤਿ ਨਹੀ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ॥ ਸਹਜੈ ਸਹਜੁ ਮਿਲੈ. ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ; ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਏ॥੪॥ ਦਰਗਹ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਇਕੁ ਆਪੇ; ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ਪਦੁ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ. ਸਚੁ ਵੀਚਾਰਸਿ; ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ॥੫॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਲੁ ਤਰੰਗ. ਅਗਨੀ ਪਵਨੈ ਫੁਨਿ; ਤ੍ਰੈ ਮਿਲਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਐਸਾ ਬਲੁ ਛਲੁ ਤਿਨ ਕਉ ਦੀਆ; ਹੁਕਮੀ. ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ॥੬॥ ਐਸੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਜਗ ਅੰਦਰਿ; ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਆ॥ ਜਾਤਿ ਵਰਨ ਤੇ ਭਏ ਅਤੀਤਾ; ਮਮਤਾ ਲੋਭੁ ਚੁਕਾਇਆ॥੭॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤੀਰਥ ਸੇ ਨਿਰਮਲ; ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੈ; ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਭਾਇਆ॥੮॥੭॥

ਅੰਗ ੧੩੪੬:- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਬਿਭਾਸ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵੇਖੁ ਤੂ; ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਖੋਜੀਐ; ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਲੇਹੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਬਦਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਹੋਇ॥ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਚਾ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ; ਪ੍ਰਗਟੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ; ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਮਨਮੁਖ. ਮੂਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ; ਮਾਣਸਿ. ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥੨॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਜਿਆ; ਰਖਿਆ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਿ॥ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਸੁ

ਕਮਾਵਣਾ; ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ॥੩॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ੍ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਸੋਹਣਾ; ਕੰਚਨੁ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰ॥੪॥ ਜੱਗ-ਤੁ। ਘੋਰੰ-ਧਾਰ- ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ. ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਘੋਰੰਧਾਰ॥ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਪੂਜਦੇ; ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥੫॥ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਤਿਥੈ ਦੇਹ ਜਾਤਿ. ਨ ਜਾਇ॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ; ਦੁਖੀਏ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥੬॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਨਾ ਬੂਝਹਿ. ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਚੀਨਿ੍ਆ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥੭॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ. ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਤੀ; ਜਿ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥ ਪਵਿਤੁ ਪਾਵਨ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੮॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਕਾ ਹਾਟੁ ਹੈ; ਰਖਿਆ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ॥ ਲੈ ਨਿਸਵਾਰਿ ਗ਼ਲਤ ਹੈ- ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਉਦਾ, ਏਕੁ ਨਾਮੁ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੈਨਿ. ਸਵਾਰਿ॥੯॥ ਲੋਹਟੁ ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੈਲ ਮਨੂਰ ਦਾ ਟੁਕੜਾ। ਮੋਹਿਆ ਠੱਗਿਆ- ਹਰਿਮੰਦਰ ਮਹਿ, ਮਨੁ ਲੋਹਟੁ ਹੈ; ਮੋਹਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਪਾਰਸਿ ਭੇਟਿਐ. ਕੰਚਨੁ ਭਇਆ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥੧੦॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਹਰਿ ਵਸੈ; ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੀਐ; ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹੋਇ॥੧੧॥੧॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩॥ ਭੈ ਭਾਇ ਜਾਗੇ, ਸੇ ਜਨ ਜਾਗ੍ਣ ਕਰਹਿ; ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿ॥ ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ. ਘਰੁ ਅਪਣਾ ਰਾਖਹਿ; ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਕਾਢਹਿ ਮਾਰਿ॥੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਜਿਤੁ ਮਾਰਗਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ; ਮਨ ਸੇਈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਊਪਜੈ; ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥੨॥ ਗੁਰਮਤੀ ਮੁਖ ਸੋਹਣੇ; ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਸੁਖੁ ਘਣਾ; ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ॥੩॥ ਅੰਗ ੧੩੪੭:- ਪਵ-ਈ- ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ. ਜਾਗ੍ਣੁ ਨ ਹੋਵਈ; ਹਰਿ ਭਗਤਿ. ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਦਰਿ ਢੋਈ. ਨਾ ਲਹਹਿ; ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥੪॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਾਣਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਪੈਨ੍ਣਾ; ਜਿਨ੍ਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ॥ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ. ਬਿਸਟਾ ਰਾਤੇ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ॥੫॥ ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ; ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ; ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ॥੬॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ; ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ. ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ ;ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ॥੭॥ ਪੋਲਾ ਭਜੁ ਭਜਨ ਕਰ- ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ. ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ; ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਗੁ॥੮॥੨॥੭॥੨॥੯॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ ਪੈਰ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤੁ ਬਨਿਤਾ॥ ਚੂਗਹਿ ਚੋਗ; ਅਨੰਦ ਸਿਉ ਜੁਗਤਾ॥ ਮੋੁਹਾਰਾ ਮੋਹ ਵਾਲਾ- ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ; ਮਨ ਮੀਠ ਮੋੁਹਾਰਾ॥ ਗੁਨ ਗਾਹਕ; ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ॥੧॥ ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਧਰ ਏਕਾ. ਮੈ ਟਿਕ ਏਕਸੁ ਕੀ; ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਗਨਿ ਮਾਇਆ- ਛਲ ਨਾਗਨਿ ਸਿਉ; ਮੇਰੀ ਟੂਟਨਿ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ; ਇਹ ਝੂਠੀ ਧੋਹੀ॥

ਮੁਖਿ ਮੀਠੀ; ਖਾਈ ਕਉਰਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ; ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ॥੨॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਸਿਉ; ਗਈ ਵਿਖੋਟਿ॥ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ; ਮੋਹਿ ਕੀਨੀ ਛੋਟਿ॥ ਇਹ ਠਗਵਾਰੀ; ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ॥ ਹਮ; ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਕਿਰਪਾਲੇ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸਿਉ; ਠਾਟੁ ਨ ਬਨਿਆ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ; ਮੋਹਿ ਕਾਨੀ ਸੁਨਿਆ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ; ਤਹ ਮਹਾ ਚੰਡਾਲ॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ; ਅਪੁਨੈ ਗੁਰਿ ਗੋਪਾਲ॥੪॥ ਦਸ ਨਾਰੀ; ਮੈ ਕਰੀ ਦੁਹਾਗਨਿ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ; ਏਹ ਰਸਹਿ ਬਿਖਾਗਨਿ॥ ਇਨ ਸਨਬੰਧੀ; ਰਸਾਤਲਿ ਜਾਇ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ; ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੫॥ ਅਹੰਮੇਵ ਸਿਉ; ਮਸਲਤਿ ਛੋਡੀ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ; ਇਹੁ ਮੂਰਖੁ ਹੋਡੀ॥ ਨੀ-ਘਰੁ ਬੇਘਰ- ਇਹੁ ਨੀਘਰੁ; ਘਰੁ ਕਹੀ. ਨ ਪਾਏ॥ ਹਮ; ਗੁਰਿ. ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਲਿਵ ਲਾਏ॥੬॥ ਇਨ ਲੋਗਨ ਸਿਉ; ਹਮ ਭਏ ਬੈਰਾਈ॥ ਖਟਾਂਈ ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ- ਏਕ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ; ਦੁਇ ਨ ਖਟਾਂਈ॥ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ; ਅੰਚਰਿ ਲਾਗਿ॥ ਤ-ਪਾਵਸੁ ਨਿਆਉਂ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਸਹਿਤ, ਉਤਪਤੀ ਪਾਲਣਾ ਲੈਤਾ ਸਭ ਕੁੱਝ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਰਬਾਗਿ ਸਮਰੱਥ- ਕਰਹੁ ਤਪਾਵਸੁ; ਪ੍ਰਭ ਸਰਬਾਗਿ॥੭॥ ਹੱਸਿ- ਪ੍ਰਭ ਹਸਿ ਬੋਲੇ; ਕੀਏ ਨਿਆਂਏਂ॥ ਸਗਲ ਦੂਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ॥ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ; ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਗੁਰਿ ਕੀਆ ਨਿਬੇਰਾ॥੮॥੧॥

ਅੰਗ ੧੩੪੮:- ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਮਨ ਮਹਿ; ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ; ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ॥ਚੱਕ੍ਰ- ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ; ਤਨਿ ਚਕ੍ਰ ਬਣਾਏ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ; ਕਬ ਹੀ. ਨ ਜਾਏ॥੧॥ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ; ਪ੍ਰਭੁ. ਕਿਨ ਹੀ, ਨ ਪਾਇਆ॥ ਭਗਉਤੀ ਮੁਦ੍ਰਾ; ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਮਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਪਾਪ ਕਰਹਿ; ਪੰਚਾਂ ਕੇ ਬਸਿ ਰੇ॥ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ; ਕਹਹਿ ਸਭਿ ਉਤਰੇ॥ ਬਹੁਰਿ ਕਮਾਵਹਿ; ਹੋਇ ਨਿਸੰਕ॥ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਕਾਲੰਕ ਕਾਲੇ ਦਾਗ਼- ਜਮਪੁਰਿ; ਬਾਂਧਿ ਖਰੇ ਕਾਲੰਕ॥੨॥ ਬੱਧਿ ਤੱਲਾ- ਘੂਘਰ ਬਾਧਿ; ਬਜਾਵਹਿ ਤਾਲਾ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ; ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਾ॥ ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ; ਸਾਪੁ ਨ ਮੂਆ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ; ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ॥੩॥ ਪੂੰਅਰ ਪੰਜ ਧੂਣੀਆਂ ਭਾਵ ਉੱਪਰੋਂ ਸੂਰਜ ਤਪਦਾ ਹੈ, ਚਾਰ ਧੂਣੀਆਂ ਦੀ ਅਗਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠ ਕੇ ਤਾਪ ਤਪ ਕਰਦਾ ਹੈਂ- ਪੂੰਅਰ ਤਾਪ; ਗੇਰੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰਾ॥ ਨੱਸਤਾ- ਅਪਦਾ ਕਾ ਮਾਰਿਆ; ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਨਸਤਾ॥ ਦੇਸੁ ਛੋਡਿ; ਪਰਦੇਸਹਿ ਧਾਇਆ॥ ਪੰਚ ਚੰਡਾਲ; ਨਾਲੇ ਲੈ ਆਇਆ॥੪॥ ਅਪਨੇ ਯੋਗੀ ਗੁਰੂ ਪਾਸ, ਚੇਲੇ ਟੁਕੜੇ ਹਿਰਾਏ ਚੁਰਾ ਖੋਹ ਖਿੰਜ ਕੇ- ਕਾਨ ਫਰਾਇ; ਹਿਰਾਏ ਟੂਕਾ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਂਗੈ; ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਨ ਤੇ ਚੂਕਾ॥ ਬਨਿ-ਤਾ ਬਦ ਖੋਟੀ। ਨਦਰਿ ਨਿਗ੍ਹਾ- ਬਨਿਤਾ ਛੋਡਿ; ਬਦ ਨਦਰਿ, ਪਰ ਨਾਰੀ॥ ਵੇਸਿ ਨ ਪਾਈਐ; ਮਹਾ ਦੁਖਿਆਰੀ॥੫॥ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ; ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਮੋਨੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਲਪ; ਭਵਾਈਐ ਜੋਨੀ॥ ਅੰਨ ਤੇ ਰਹਤਾ; ਦੁਖੁ ਦੇਹੀ ਸਹਤਾ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ; ਵਿਆਪਿਆ ਮਮਤਾ॥੬॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਕਿਨੈ. ਨ ਪਾਈ ਪਰਮਗਤੇ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੇ ਅੱਧਾ ਰਾਰਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਪੂਛਹੁ; ਸਗਲ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੇ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਜਾਈ॥ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਘਰ; ਠਉਰ ਨ ਠਾਈ॥੭॥ਦ-ਇਆਲਾ- ਜਿਸ ਨੋ ਭਏ ਗੋੁਬਿੰਦ ਦਇਆਲਾ॥ ਬੱਧਿਓ ਪੱਲਾ- ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ; ਤਿਨਿ. ਬਾਧਿਓ ਪਾਲਾ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ; ਕੋਈ ਸੰਤੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਾਇਆ॥੮॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ; ਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ; ਸਭੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤਰਾਈਐ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੨॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ; ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਕਾਟੇ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਕਾਗਰ ਫਾਟੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ ਰਾਮ ਰਮਤ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸ; ਚਰਨ ਸਰਨਾਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਚੂਕਾ ਗਉਣੁ; ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰੁ॥ ਗੁਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ; ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਦ ਰਾਤਾ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਾਇਆ; ਤਬ ਹੀ ਜਾਤਾ॥੨॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ; ਰਵਿਆ ਸੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ; ਬੀਜੋ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਛੇਦੇ ਭੈ ਭਰਮਾਂ॥ ਪੁੰਨਿਆਤਮੈ ਧਰਮਾਤਮਾ- ਪ੍ਰਭਿ ਪੁੰਨਿਆਤਮੈ; ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ॥੩॥ ਮਹਾ ਤਰੰਗ. ਤੇ ਕਾਂਢੈ ਲਾਗਾ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਂਢਾ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ. ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿਆ॥ ਅਪੁਨੈ ਠਾਕੁਰਿ; ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥੪॥ ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਕਲਿਆਣ ਤਿਥਾਈਂ॥

ਅੰਗ ੧੩੪੯:- ਗੁਸਾਂਈਂ- ਜਹ ਸੇਵਕ; ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੋਪਾਲ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਟੇ ਬਿਤਾਲ॥੫॥ਜੱਗ- ਹੋਮ ਜਗ ਉਰਧ ਤਪ ਪੂਜਾ॥ ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੀਜਾ॥ ਚਰਨਕਮਲ; ਨਿਮਖ ਰਿਦੈ ਧਾਰੇ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ; ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ॥੬॥ ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ; ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਲਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੀ; ਬਾਂਛਉ ਧੂਰਿ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਰਪੂਰਿ॥੭॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨੇਰਾ॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ; ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ; ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸ ॥੮॥੩॥੨॥੭॥੧੨॥

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ॥ ਆਪਨ ਰੰਗਿ; ਸਹਜ ਪਰਗਾਸੀ॥੧॥ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ; ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ॥ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ; ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਪ-ਇਆਨਾ- ਜਹ ਅਨੰਦੁ; ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਇਆਨਾ॥ਤੱਤੁ- ਮਨੁ ਮਾਨਕੁ; ਲਿਵ ਤਤੁ ਲੁਕਾਨਾ॥੨॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ; ਸੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ॥ ਜੋ ਇਵ ਬੂਝੈ; ਸੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣਾ॥੩॥ ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ; ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ਖੀਣਾ॥ ਮਨੁ ਭਇਆ; ਜਗਜੀਵਨ ਲੀਣਾ॥੪॥੧॥ ਅੱਲਹੁ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਅਲਹੁ. ਏਕੁ ਮਸੀਤਿ ਬਸਤੁ ਹੈ; ਅਵਰੁ ਮੁਲਖੁ. ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੀ; ਦੁਹ ਮਹਿ ਤਤੁ. ਨ ਹੇਰਾ॥੧॥ ਅਲਹ ਰਾਮ; ਜੀਵਉ ਤੇਰੇ ਨਾਈ॥ ਮਿਹ-ਰਾਮਤਿ ਮਿਣਤੀ ਰਹਿਤ ਮੇਹਰ ਕਰੋ। ਸਾਂਈਂ- ਤੂ. ਕਰਿ ਮਿਹਰਾਮਤਿ; ਸਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੱਖਨ ਪੱ-ਛਿਮਿ ਅੱਲਹ- ਦਖਨ ਦੇਸਿ. ਹਰੀ ਕਾ ਬਾਸਾ; ਪਛਿਮਿ. ਅਲਹ ਮੁਕਾਮਾ॥ ਦਿਲ ਮਹਿ ਖੋਜਿ. ਦਿਲੈ ਦਿਲਿ ਖੋਜਹੁ; ਏਹੀ ਠਉਰ ਮੁਕਾਮਾ॥੨॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਾਲ 'ਚ ਚਉਬੀਸਾ ਚੌਬੀ ਗਿਆਸ ਇਕਾਦਸੀਆਂ ਦੇ ਵ੍ਰੱਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਕਾਜ਼ੀ ਰਮਜਾਨਾ ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਮਹ ਮਹੀਨੇ ਰੋਜ਼ੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹਿਜ਼ਰੀ ਸਾਲ ਦੇ ਨੌਵੇਂ ਮਹੀਨੇ 'ਚ ਰੋਜ਼ੇ ਰੱਖਣੇ, ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ- ਬ੍ਰਹਮਨ ਗਿਆਸ ਕਰਹਿ, ਚਉਬੀਸਾ; ਕਾਜੀ ਮਹ ਰਮਜਾਨਾ॥ ਗਿਆਰਹ ਮਾਸ ਪਾਸ ਕੈ ਰਾਖੇ; ਏਕੈ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ॥੩॥ ਉੱਡੀਸੇ ਸੂਬੇ 'ਚ ਜਗਨਨਾਥ- ਕਹਾ, ਉਡੀਸੇ ਮਜਨੁ ਕੀਆ; ਕਿਆ. ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਨਾਂਏਂ॥ਹੱਜ- ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ.

ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ; ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਂਏਂ॥੪॥ ਏਤੇ ਅਉਰਤ ਮਰਦਾ ਸਾਜੇ; ਏ ਸਭ ਰੂਪ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ॥ ਕਬੀਰੁ ਪੂੰਗਰਾ ਰਾਮ ਅਲਹ ਕਾ; ਸਭ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਮਾਰੇ॥੫॥ ਨਰਵੈ ਇਸਤ੍ਰੀਓ- ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ. ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਨਰਵੈ; ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ; ਤਬ ਹੀ ਨਿਹਚੈ ਤਰਨਾ॥੬॥੨॥ ਅੱਵਲਿ ਅੱਲਹ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਅਵਲਿ ਅਲਹ ਨੂਰੁ ਉਪਾਇਆ; ਕੁਦਰਤਿ ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ॥ ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਉਪਜਿਆ; ਕਉਨ ਭਲੇ ਕੋ ਮੰਦੇ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੩੫੦:- ਲੋਗਾ ਭਰਮਿ; ਨ ਭੂਲਹੁ ਭਾਈ॥ ਖਾਲਿਕੁ ਖਲਕ. ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਾਲਿਕੁ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਂਈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਟੀ ਏਕ. ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ; ਸਾਜੀ ਸਾਜਨਹਾਰੈ॥ ਪੋਚ ਨਿਊਣਤਾਈ, ਛੋਟਾਪੁਣਾ- ਨਾ ਕਛੁ ਪੋਚ ਮਾਟੀ ਕੇ ਭਾਂਡੇ; ਨਾ ਕਛੁ ਪੋਚ ਕੁੰਭਾਰੈ॥੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਸਚਾ ਏਕੋ ਸੋਈ; ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ. ਸਭੁ ਕਛੁ ਹੋਈ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ. ਸੁ ਏਕੋ ਜਾਨੈ; ਬੰਦਾ ਕਹੀਐ ਸੋਈ॥੩॥ ਅਲਹੁ ਅਲਖੁ. ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ; ਗੁਰਿ. ਗੁੜੁ ਦੀਨਾ ਮੀਠਾ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਮੇਰੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ; ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ॥੪॥੩॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ. ਕਹਹੁ ਮਤ ਝੂਠੇ; ਝੂਠਾ. ਜੋ ਨ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਕਹਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਉ ਹੋਂ- ਜਉ ਸਭ ਮਹਿ. ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਕਹਤ ਹਉ; ਤਉ ਕਿਉ, ਮੁਰਗੀ ਮਾਰੈ॥੧॥ ਮੁੱਲਾਂ- ਮੁਲਾਂ; ਕਹਹੁ ਨਿਆਉ ਖੁਦਾਈ॥ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮੁ. ਨ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਢਾਈ ਛੁਰੀਆਂ ਫੇਰ ਕੇ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੋਹਿਆ। ਬਿਸ-ਮਿਲਿ ਪੋਲਾ- ਪਕਰਿ ਜੀਉ ਆਨਿਆ, ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ; ਮਾਟੀ ਕਉ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਤ ਲਾਗੀ; ਕਹੁ. ਹਲਾਲੁ ਕਿਆ ਕੀਆ॥੨॥ ਉਜੂ ਪੰਜ ਇਸ਼ਨਾਨਾ। ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਲਾ ਕੇ ਠੋਡੀ ਤੱਕ ਮੁਹੁ ਮੂੰਹ ਧੋਣਾ- ਕਿਆ ਉਜੂ. ਪਾਕੁ ਕੀਆ, ਮੁਹੁ ਧੋਇਆ; ਕਿਆ. ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਲਾਇਆ॥ ਹੱਜ ਕੱਬੈ- ਜਉ ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ; ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਇਆ॥੩॥ ਤੂੰ ਨਾਪਾਕੁ. ਪਾਕੁ ਨਹੀ ਸੂਝਿਆ; ਤਿਸ ਕਾ ਮਰਮੁ. ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਭਿਸਤਿ ਤੇ ਚੂਕਾ; ਦੋਜਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੪॥੪॥ ਅਧਪਤਿ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਸੁੰਨ ਸੰਧਿਆ ਤੇਰੀ. ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਕਰ; ਅਧਪਤਿ ਆਦਿ ਸਮਾਈ॥ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ. ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ; ਲਾਗਿ ਰਹੇ ਸਰਨਾਈ॥੧॥ ਲੇਹੁ ਆਰਤੀ, ਹੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ; ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜਹੁ ਭਾਈ॥ ਠਾਢਾ ਬ੍ਰਹਮਾ. ਨਿਗਮ ਬੀਚਾਰੈ; ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਤੁ ਵਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ। ਉਜਿਆਰਾ- ਤਤੁ ਤੇਲੁ, ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ; ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ, ਉਜ੍ਯਾਰਾ॥ ਜੋਤਿ ਲਾਇ ਜਗਦੀਸ ਜਗਾਇਆ; ਬੂਝੈ ਬੂਝਨਹਾਰਾ॥੨॥ ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜੇ; ਸੰਗੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ॥ ਕਬੀਰ ਦਾਸ. ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕੀਨੀ; ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨੀ॥੩॥੫॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਪਣੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਜੀ 'ਚ ਲੀਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਮਨ ਦੀ ਬੂਝਲ ਬੁੱਝਣ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ- ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ. ਮਨੁ ਹੀ ਜਾਨੈ; ਕੈ ਬੂਝਲ ਆਗੈ ਕਹੀਐ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮੁ ਰਵਾਂਈ; ਮੈ. ਡਰੁ ਕੈਸੇ ਚਹੀਐ॥੧॥ ਬੇਧੀਅਲੇ ਗੋਪਾਲ ਗੋੁਸਾਈ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ;

ਸਰਬੇ ਠਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਨੈ ਹਾਟੁ. ਮਾਨੈ ਪਾਟੁ; ਮਾਨੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ॥ ਮਾਨੈ ਮਨ। ਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾ ਭੇਦੀਂ- ਮਾਨੈ ਬਾਸੈ. ਨਾਨਾ ਭੇਦੀ; ਭਰਮਤੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰੀ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ. ਏਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ; ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ॥

ਅੰਗ ੧੩੫੧:- ਸਮ-ਤੁ-ਸਭੋ ਹੁਕਮੁ. ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਆਪੇ; ਨਿਰਭਉ ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰੀ॥੩॥ ਤਾ ਤਿਨ੍ਹਾਂ। ਚੀ ਦੀ। ਭਜਹਿ ਪੋਲਾ- ਜੋ ਜਨ ਜਾਨਿ ਭਜਹਿ ਪੁਰਖੋਤਮੁ; ਤਾ ਚੀ ਅਬਿਗਤੁ ਬਾਣੀ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਨਾਮਾ ਕਹੈ. ਜਗਜੀਵਨੁ ਪਾਇਆ; ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਬਿਡਾਣੀ॥੪॥੧॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ. ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੋ ਜੁਗੁ; ਤਾ ਕਾ. ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਰਵਿ; ਐਸਾ ਰੂਪੁ ਬਖਾਨਿਆ॥੧॥ ਗੱਜੈ- ਗੋਬਿਦੁ ਗਾਜੈ; ਸਬਦੁ ਬਾਜੈ॥ ਆਨਦ ਰੂਪੀ ਮੇਰੋ ਰਾਮਈਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਬੀਖੂ ਬ੍ਰਿੱਛ। ਬਾਨੈ ਬਨ। ਬੀਖੇ ਵਿੱਚ। ਲਾਗਿ-ਲਾ- ਬਾਵਨ ਬੀਖੂ, ਬਾਨੈ ਬੀਖੇ; ਬਾਸੁ ਤੇ, ਸੁਖ ਲਾਗਿਲਾ॥ ਭੈ-ਇਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਸਰਬੇ ਆਦਿ. ਪਰਮਲਾਦਿ; ਕਾਸਟ ਚੰਦਨੁ. ਭੈਇਲਾ॥੨॥ ਤੁਮ੍ਚੇ ਆਪ ਜੀ ਤਾਂ। ਹਮਚੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਤਾਂ,ਭੈ-ਇਲਾ- ਤੁਮ੍ਚੇ ਪਾਰਸੁ. ਹਮਚੇ ਲੋਹਾ; ਸੰਗੇ. ਕੰਚਨੁ ਭੈਇਲਾ॥ਦ-ਇਆਲ- ਤੂ ਦਇਆਲੁ, ਰਤਨੁ ਲਾਲੁ; ਨਾਮਾ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਲਾ॥੩॥੨॥ ਅ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਚਲਿ-ਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਲੱਲੇ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ- ਅਕੁਲ ਪੁਰਖ; ਇਕੁ ਚਲਿਤੁ ਉਪਾਇਆ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ; ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ॥੧॥ ਜੀਅ ਕੀ ਜੋਤਿ; ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਈ॥ ਤੈ. ਮੈ ਕੀਆ; ਸੁ ਮਾਲੂਮੁ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਜਿਉ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ; ਮਾਟੀ ਕੁੰਭੇਉ॥ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ. ਬੀਠੁਲੁ ਦੇਉ॥੨॥ ਜੀਅ ਕਾ ਬੰਧਨੁ; ਕਰਮੁ ਬਿਆਪੈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ; ਸੁ ਆਪੈ ਆਪੈ॥੩॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ; ਇਹੁ ਜੀਉ ਚਿਤਵੈ ਸੁ ਲਹੈ॥ ਆ-ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਅਮਰੁ ਹੋਇ; ਸਦ ਆਕੁਲ ਰਹੈ॥੪॥੩॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪੱਤੀ- ਤਨਿ ਚੰਦਨੁ; ਮਸਤਕਿ ਪਾਤੀ॥ ਰਿਦ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਅੰਦਰ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਹਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੂਪ ਛੁਰੀ ਹੈ।ਕਰ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲ ਤਲੀ 'ਚ ਕਾਤੀ ਛੁਰੀ।ਤਲ ਪੋਲਾ।ਕੱਤੀ- ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ; ਕਰ ਤਲ ਕਾਤੀ॥ ਠੱਗ ਬੱਗਾ- ਠਗ ਦਿਸਟਿ ਬਗਾ ਲਿਵ ਲਾਗਾ॥ ਦੇਖਿ ਬੈਸਨੋ; ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਖ ਭਾਗਾ॥੧॥ ਕਲਿ ਸੁੰਦਰ। ਭਗਵਤ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਨੂੰ। ਚਿਰਾਂਮੰ ਚਿਰ ਤੱਕ ਬੰਦ ਬੰਦਨ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਕਲਿ ਭਗਵਤ; ਬੰਦ ਚਿਰਾਂਮੰ॥ ਕ੍ਰੂਰ ਦਿਸਟਿ; ਰਤਾ ਨਿਸਿ ਬਾਦੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ; ਇਸਨਾਨੁ ਸਰੀਰੰ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ; ਕਰਮ ਮੁਖਿ ਖੀਰੰ॥ ਰਿਦੈ ਅੰਦਰ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਹਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੂਪ ਛੁਰੀ ਸੰਧਿ-ਆਨੀ ਸਿੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ- ਰਿਦੈ ਛੁਰੀ ਸੰਧਿਆਨੀ॥ ਬਾਨੀ ਪੋਲਾ- ਪਰ ਦਰਬੁ ਹਿਰਨ ਕੀ ਬਾਨੀ॥੨॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ; ਚਕ੍ਰ ਗਣੇਸੰ॥ ਨਿਸਿ ਜਾਗਸਿ; ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਵੇਸੰ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ। ਅ-ਕਰਮੰ- ਪਗ ਨਾਚਸਿ; ਚਿਤੁ ਅਕਰਮੰ॥ ਏ ਲੰਪਟ; ਨਾਚ ਅਧਰਮੰ॥੩॥ ਮਾਲਾ ਪੋਲਾ- ਮ੍ਰਿਗ ਆਸਣੁ; ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ॥ ਕਰ ਊਜਲ; ਤਿਲਕੁ ਕਪਾਲਾ॥ ਰੁਦ੍ਰਾਖੰ ਰੁਦ੍ਰਾਖੀ ਮਾਲਾ- ਰਿਦੈ ਕੂੜੁ; ਕੰਠਿ ਰੁਦ੍ਰਾਖੰ॥ ਰੇ ਲੰਪਟ; ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅਭਾਖੰ॥੪॥ ਜਿਨਿ ਆਤਮ ਤਤੁ; ਨ ਚੀਨ੍ਹਿਆ॥ ਸਭ ਫੋਕਟ ਧਰਮ; ਅਬੀਨਿਆ॥ ਕਹੁ ਬੇਣੀ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਡੀ ਬਾਟ ਰਸਤਾ- ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਬਾਟ ਨ ਪਾਵੈ॥੫॥੧॥

ਅੰਗ ੧੩੫੨:-੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਨਾਵਾਂ- ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਰਾਮ ਸਿਮਰ; ਇਹੈ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਹੈ॥ ਮਾਇਆ ਕੋ ਸੰਗੁ ਤਿਆਗਿ; ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਲਾਗ॥ ਜਗਤ ਸੁਖ. ਮਾਨੁ ਮਿਥਿਆ; ਝੂਠੋ ਸਭ ਸਾਜੁ ਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਧਨੁ ਪਛਾਨੁ; ਕਾਹੇ ਪਰ ਕਰਤ ਮਾਨੁ॥ ਬਸੁਧਾ ਪੋਲਾ- ਬਾਰੂ ਕੀ ਭੀਤ ਜੈਸੇ; ਬਸੁਧਾ ਕੋ ਰਾਜੁ ਹੈ॥੧॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਤ ਬਾਤ; ਬਿਨਸਿ ਜੈਹੈ ਤੇਰੋ ਗਾਤ॥ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਕਰਿ ਗਇਓ ਕਾਲੁ; ਤੈਸੇ ਜਾਤੁ ਆਜੁ ਹੈ॥੨॥੧॥ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਸਿਰਾਤੁ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਰਾਮ ਭਜੁ ਰਾਮ ਭਜੁ; ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਤੁ ਹੈ॥ ਕਹਉ ਕਹਾ ਬਾਰ ਬਾਰ; ਸਮਝਤ ਨਹ ਕਿਉ. ਗਵਾਰ॥ ਬਿਨਸਤ. ਨਹ ਲਗੈ ਬਾਰ; ਓਰੇ ਸਮ ਗਾਤੁ ਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਗਲ ਭਰਮ ਡਾਰਿ ਦੇਹ; ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹ॥ ਅੰਤਿ ਬਾਰ, ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ; ਇਹੈ ਏਕ ਜਾਤੁ ਹੈ॥੧॥ ਬਿਖਿਆ. ਬਿਖ ਜਿਉ ਬਿਸਾਰਿ; ਪ੍ਰਭ ਕੌ ਜਸੁ. ਹੀਏ ਧਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰ; ਅਉਸਰੁ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ॥੨॥੨॥ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਰੇ ਮਨ; ਕਉਨ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹੈ ਤੇਰੀ॥ ਜੱਗ। ਕਾਨ ਨ ਹਲੰਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ- ਇਹ ਜਗ ਮੈ. ਰਾਮ ਨਾਮੁ; ਸੋ ਤਉ. ਨਹੀ ਸੁਨਿਓ ਕਾਨ॥ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਅਤਿ ਲੁਭਾਨਿ; ਮਤਿ. ਨਾਹਿਨ ਫੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮਾਨਸ ਕੋ ਜਨਮੁ ਲੀਨ; ਸਿਮਰਨੁ. ਨਹ ਨਿਮਖ ਕੀਨ॥ਪਗਹੁ ਪੋਲਾ- ਦਾਰਾ ਸੁਖ ਭਇਓ ਦੀਨ; ਪਗਹੁ ਪਰੀ ਬੇਰੀ॥੧॥ ਨਾਨਕ ਜਨ. ਕਹਿ ਪੁਕਾਰਿ; ਸੁਪਨੈ ਜਿਉ ਜਗੁ ਪਸਾਰਿ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਹ ਕਿਉ ਮੁਰਾਰਿ; ਮਾਇਆ ਜਾ ਕੀ ਚੇਰੀ॥੨॥੩॥ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯॥ ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਬੀਤ ਜੈਹੈ; ਜਨਮੁ ਅਕਾਜ ਰੇ॥ ਨਿਸ ਦਿਨ. ਸੁਨਿ ਕੈ ਪੁਰਾਨ; ਸਮਝਤ ਨਹ. ਰੇ ਅਜਾਨ॥ ਕਾਲ ਤਉ ਪਹੂਚਿਓ ਆਂਨਿ; ਕਹਾ ਜੈਹੈ ਭਾਜਿ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਆਦਿ ਅੰਗ ੧੩੫੩:- ਅਸਥਿਰੁ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਦੇਹ; ਸੋ ਤਉ ਤੇਰਉ. ਹੋਇ ਹੈ ਖੇਹ॥ ਕਿਉ ਨ. ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹ; ਮੂਰਖ ਨਿਲਾਜ ਰੇ॥੧॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ, ਹੀਏ ਆਨਿ; ਛਾਡਿ ਦੇ ਤੈ. ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਇਹ ਬਖਾਨ; ਜਗ ਮੈ ਬਿਰਾਜੁ ਰੇ॥੨॥੪॥
੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤਿ ਸਹਿਤ, ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਚ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਹੱਲਾ ਪਹਿਲਾ ਜੀ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਲੋਕ ਜਸ ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ-
ਸਹਸ-ਕ੍ਰਿਤੀ- ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਅੱਧਾ ੍ਤ ਤੱਤਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਸ੍ਤਕ; ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ; ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ॥ ਮੁਖਿ ਝੂਠੁ; ਬਿਭੂਖਨ ਸਾਰੰ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਾਲਕ। ਤਿਹਾਲ ਤੇਰੇ ਦੂਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ- ਤ੍ਰੈਪਾਲ; ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ॥ ਗਲਿ ਮਾਲਾ; ਤਿਲਕ ਲਿਲਾਟੰ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ; ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ॥ ਜੋ ਜਾਨਸਿ; ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ॥ ਸਭ ਫੋਕਟ; ਨਿਸਚੈ ਕਰਮੰ॥ ਧਿਆਵੈ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਨਿਸਚੌ ਧ੍ਯਾਵੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ; ਬਾਟ ਨ

ਪਾਵੈ॥੧॥ ਅੱਖਰ ਹੇਠਾਂ ੍ਯ ਅੱਧੇ ਯ ਦਾ ਮੂੰਹ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਹੇਠਾਂ ਅੱਧਾ (੍ਯ) ਯ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਖੱਬੇ ਸਿਹਾਰੀ, ਸੱਜੇ ਐੜਾ ਮੁਕਤਾ ਲਾਉਣਾ, ਜਿਹੜੀ ਲਗ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਉਹ ਐੜੇ ਨੂੰ ਲਾਉਣੀ। ਗੁਰਬਾਣੀ ’ਚ ਲਿਖਣੀ ਨਹੀਂ। ਅੱਧਾ ਯ ਜੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਤੱਸਿਅ, ਜਨਮੱਸਿਅ- ਨਿਹਫਲੰ, ਤਸ੍ਯ ਜਨਮਸ੍ਯ; ਜਾਵਦ. ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਬਿੰਦਤੇ॥ ਸੰਸਾਰੱਸਿਅ- ਸਾਗਰੰ ਸੰਸਾਰਸ੍ਯ; ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ. ਤਰਹਿ ਕੇ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰਿ॥ਵੱਸਿ- ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਖੀ ਧਾਰਿ॥੨॥ ਜੋਗ ਸਬਦੰ. ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ; ਬੇਦ ਸਬਦੰ, ਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ॥ ਖਿਅੱਤ੍ਰੀ ਪਰਾ-ਕ੍ਰਿਤਹ- ਖ੍ਯਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ; ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ॥ ਸਰਬ ਸਬਦੰ, ਤ ਏਕ ਸਬਦੰ; ਜੇ ਕੋ ਜਾਨਸਿ ਭੇਉ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੋ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥੩॥ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨੰ, ਅੱਧਾ ੍ਨ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ ਤੇ ਟਿੱਪੀ ੍ਨ ਤੇ ਲਾਉ- ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨੰ ਤ ਸਰਬ ਦੇਵਾ; ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਹ॥ ਬਾਸ੍ਵ-ਦੇਵਸ੍ਯ ਬਾਸੁਅਦੇਵੱਸਿਅ- ਆਤਮੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਸ੍ਵਦੇਵਸ੍ਯ; ਜੇ ਕੋਈ ਜਾਨਸਿ ਭੇਵ॥ ਨਾਨਕ. ਤਾ ਕੋ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਕਤੰਚ ਕਦੋਂ ਦੇ, ਕੀ ਹਨ, ਕਿਸ ਦੇ ਹਨ, ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਹਨ, ਕਿੱਥੇ ਹਨ।ਬਨਿ-ਤਾ। ਬਿਨੋਦ ਕੌਤਕ। ਸੁੱਤਹ- ਕਤੰਚ ਮਾਤਾ. ਕਤੰਚ ਪਿਤਾ; ਕਤੰਚ. ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਸੁਤਹ॥ ਕੁ-ਟੰਬਿਅਤੇ- ਕਤੰਚ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ. ਹਿਤ ਬੰਧਵ; ਕਤੰਚ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ੍ਯ੍ਯਤੇ॥ ਪੋਲਾ ਚਪਲ ਚੰਚਲ- ਕਤੰਚ. ਚਪਲ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪੰ; ਪੇਖੰਤੇ ਤਿਆਗੰ ਕਰੋਤਿ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਅ-ਚੁੱਤ ਅਚੱਲ ਦੇ ਤਨਹ ਸਪੂਤ ਸੰਤ। ਲੱਬਧਿਅੰ- ਰਹੰਤ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਸਿਮਰਣ; ਨਾਨਕ. ਲਬਧ੍ਯੰ ਅਚੁਤ ਤਨਹ॥੧॥

ਅੰਗ ੧੩੫੪:- ਧ੍ਰਿਗੰਤ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਨੇਹੰ; ਧ੍ਰਿਗ ਸਨੇਹੰ ਭ੍ਰਾਤ ਬਾਂਧਵਹ॥ ਸ੍ਨੇਹੰ ਅੱਧਾ ੍ਨ ਲਾਂ ਲਾ ਕੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲ। ਬਨਿ-ਤਾ ਪੋਲਾ -ਧ੍ਰਿਗ ਸ੍ਨੇਹੰ; ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸ ਸੁਤਹ॥ ਗ੍ਰਿਹਾਰਥ-ਕਹ ਘਰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ। ਅੱਧਾ ਨ, ਲਾਂ ਲਾ ਕੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਧ੍ਰਿਗ ਸ੍ਨੇਹੰ; ਗ੍ਰਿਹਾਰਥਕਹ॥ਸ੍ਨੇਹ ਅੱਧਾ ਨ ਲਾਂ ਲਾ ਕੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲ। ਸਤਿਅੰ ।ਯੰ ਤਾਲੂਤੋਂ ਬੋਲ ਸੁਖਯੰ - ਸਾਧਸੰਗ ਸ੍ਨੇਹ ਸਤ੍ਯੰ; ਸੁਖਯੰ ਬਸੰਤਿ ਨਾਨਕਹ॥੨॥ ਮਿਥਿਅੰਤ- ਮਿਥ੍ਯੰਤ ਦੇਹੰ; ਖੀਣੰਤ ਬਲਨੰ॥ ਬਰਧੰਤਿ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਰੂਆ ਬੁਢੇਪਾ। ਹਿਤਿਅੰਤ- ਬਰਧੰਤਿ ਜਰੂਆ; ਹਿਤ੍ਯੰਤ ਮਾਇਆ॥ ਅਤਿਅੰਤ ਆਥਿੱਤਿਅ- ਅਤ੍ਯੰਤ ਆਸਾ; ਆਥਿਤ੍ਯ ਭਵਨੰ॥ ਯ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਤਾਲ਼ੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕੇ, ਯ ਦੀ ਮੁਹਾਰਨੀ ਬਾਰ ੨ ਬੋਲ ਕੇ, ਯ. ਯ ਹੀ ਬੋਲੋ। ਸੁਆਸਾਂ।ਭੈ-ਯਾਨ - ਗਨੰਤ ਸ੍ਵਾਸਾ; ਭੈਯਾਨ ਧਰਮੰ॥ ਪਤੰਤਿ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।ਦੁਰ-ਲੱਭਿਅ, ਆਸ੍ਰ-ਯੰ- ਪਤੰਤਿ ਮੋਹ ਕੂਪ, ਦੁਰਲਭ੍ਯ ਦੇਹੰ; ਤਤ ਆਸ੍ਰਯੰ ਨਾਨਕ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ॥੩॥ ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਰੂਪ ਤੋ-ਯੰ ਪਾਣੀ, ਯੰ ਤਾਲੂਤੋਂ ਬੋਲ - ਕਾਚ ਕੋਟੰ ਰਚੰਤਿ ਤੋਯੰ; ਲੇਪਨੰ ਰਕਤ ਚਰਮਣਹ॥ ਨਵੰਤ ਨੌਂ ਦੁਆਰੰ ਗੋਲਕਾਂ ਵਿਸ਼ੇ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਭੀਤ ਚੋਗਾ ਚੁਗਦੀਆਂ ਰਹਿਤੰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਵਾਸਾਂ ਰੂਪ ਅਸਥੰਭ-ਨਹ ਥੰਮ੍ਹਾਂ- ਨਵੰਤ ਦੁਆਰੰ, ਭੀਤ ਰਹਿਤੰ; ਬਾਇ ਰੂਪੰ ਅਸਥੰਭਨਹ॥ਅਸ-ਥਿਰੰ- ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੰ. ਨਹ ਸਿਮਰੰਤਿ; ਅਗਿਆਨੀ ਜਾਨੰਤਿ ਅਸਥਿਰੰ॥ ਉਧ-ਰੰਤ ਉਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਰ-ਲਭ- ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਉਧਰੰਤ; ਸਾਧ ਸਰਣ ਨਾਨਕ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ; ਹਰਿ ਹਰੇ ਜਪੰਤਿ॥੪॥ ਤੁ-ਯੰ ਯੰ ਤਾਲੂਤੋਂ ਬੋਲ, ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਜੀ! ਸਭ ਤੁ-ਯੰ ਆਪਜੀ ਦੀ ਸੁਭੰਤ ਸੋਭਾ ਹੈ।ਅ-ਚੁੱਤ। ਆਪ ਜੀ ਗੁਨੱਗਿਅੰ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗਿਆਤੇ, ਬਹੁਲੋ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਕੇ- ਸੁਭੰਤ ਤੁਯੰ, ਅਚੁਤ ਗੁਨਗ੍ਹੰ; ਪੂਰਨੰ, ਬਹੁਲੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ॥ਸਰ-ਬੱਗਿ- ਗੰਭੀਰੰ ਊਚੈ ਸਰਬਗਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਦਾਸਾਂ ਭ੍ਰਿ-ਤਿਆ ਦੇ। ਪ੍ਰਿਅੰ ਪਿਆਰੇ- ਭ੍ਰਿਤਿਆ ਪ੍ਰਿਅੰ; ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਚਰਣੰ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ; ਨਾਨਕ ਸਰਣੰ॥੫॥ ਬੱਧਿਕ ਹੇੜੀ। ਪ੍ਰਹਾਰੇਣ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਲਖ੍ਹ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ। ਆਵਧਹ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਦਾ। ਮ੍ਰਿ-ਗੀ। ਲਖਿਅ ਪੋਲਾ- ਮ੍ਰਿਗੀ ਪੇਖੰਤ. ਬਧਿਕ; ਪ੍ਰਹਾਰੇਣ, ਲਖ੍ਹ ਆਵਧਹ॥ ਬੜਾ ਅਹੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ। ਅਹੋ, ਹੋੜਾ ਲੰਬਾ ਬੋਲੋ. ਜੱਸਿਅ ਛੇਦਿਅਤੇ- ਅਹੋ. ਜਸ੍ਹ ਰਖੇਣ ਗੋਪਾਲਹ; ਨਾਨਕ. ਰੋਮ ਨ ਛੇਦ੍ਹਤੇ॥੬॥ ਕਾਰੀ ਦਵਾਈ- ਬਹੁ ਜਤਨ ਕਰਤਾ, ਬਲਵੰਤ ਕਾਰੀ; ਸੇਵੰਤ ਸੂਰਾ ਚਤੁਰ ਦਿਸਹ॥ ਬਿਖਮ ਥਾਨ ਬਸੰਤ ਊਚਹ; ਨਹ ਸਿਮਰੰਤ ਮਰਣੰ ਕਦਾਂਚਹ॥ ਅ-ਕਰਖਤੇ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹਨ- ਹੋਵੰਤਿ ਆਗਿਆ, ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ; ਨਾਨਕ. ਕੀਟੀ ਸਾਸ ਅਕਰਖਤੇ॥੭॥ ਕਰਨੇ ਕ੍ਰਿਤੁਆ ਯੋਗ ਹੈ- ਸਬਦੰ ਰਤੰ, ਹਿਤੰ ਮਇਆ; ਕੀਰਤੰ. ਕਲੀ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਤੁਆ॥ ਤਤ੍ਰਾ-ਗਤ ਤਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਭਰਮ- ਮਿਟੰਤਿ ਤਤ੍ਰਾਗਤ; ਭਰਮ ਮੋਹੰ॥ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਥਾਨਿਅੰ- ਭਗਵਾਨ ਰਮਣੰ; ਸਰਬਤ੍ਰ ਥਾਨ੍ਹਿੰ॥ ਤੁ-ਯੰ ਯੰ ਤਾਲੂਤੋਂ ਬੋਲ ਤੁ-ਯੰ ਆਪ ਜੀ। ਅਮੋਘ ਸਫਲ- ਦ੍ਰਿਸਟ ਤੁਯੰ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨੰ; ਬਸੰਤ ਸਾਧ ਰਸਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ. ਹਰਿ ਹਰੇ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰਿਅੰ ਜਾਪੁ ਜਪਨਾ॥੮॥ ਨਖਿਅੱਤ੍ਰ- ਘਟੰਤ ਰੂਪੰ. ਘਟੰਤ ਦੀਪੰ; ਘਟੰਤ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਨਖ੍ਹਤ੍ਰ ਗਗਨੰ॥ ਸਿ ਤਿੰਨ ਲੋਕ।ਬਸੁ-ਧਾ ਪੋਲਾ- ਘਟੰਤ ਬਸੁਧਾ; ਗਿਰਿ ਤਰ ਸਿ ਖੰਡੰ॥ ਲਲਨਾ ਜੀਭ, ਇਸਤ੍ਰੀ- ਘਟੰਤ ਲਲਨਾ; ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਹੀਤੰ॥ ਸੁਅਰੂਪੰ- ਘਟੰਤ ਕਨਿਕ ਮਾਨਿਕ; ਮਾਇਆ ਸ੍ਵਰੂਪੰ॥ ਅਵਿਨਾਸ ਅ-ਚੁੱਤ ਅਟੱਲ- ਨਹ ਘਟੰਤ; ਕੇਵਲ ਗੋਪਾਲ ਅਚੁਤ॥ ਅਸਥਿਰੰ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਜਨ॥੯॥ ਧਰਮੰ ਦੇਲ਼ੀ ਦੀਪਕ ਹੈ- ਨਹ ਬਿਲੰਬ ਧਰਮੰ ਬਿਲੰਬ ਪਾਪੰ॥ ਦ੍ਰਿੜੰਤ ਨਾਮੰ; ਤਜੰਤ ਲੋਭੰ॥ ਲੱਖਿਅਣ- ਸਰਣਿ ਸੰਤੰ. ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸੰ; ਪ੍ਰਾਪਤੰ ਧਰਮ ਲਖ੍ਹਿਣ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ- ਨਾਨਕ; ਜਿਹ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਮਾਧਵਹ॥੧੦॥ ਬੁੱਧਿਅੰ।ਬਨਿ-ਤਾ- ਮਿਰਤ ਮੋਹੰ. ਅਲਪ ਬੁਧ੍ਹੰ; ਰਚੰਤਿ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ. ਸਾਹੰ॥ ਬਲ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮ ਸਹਿਤ। ਬਹਿ-ਕ੍ਰਮ ਜੁਆਨ- ਜੌਬਨ ਬਹਿਕ੍ਰਮ; ਕਨਿਕ ਕੁੰਡਲਹ॥ ਨਾਨਾ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਚਿੱਤ੍ਰਕਾਰੀ ਵਾਲੇ। ਇਤਿਅੰਤ ਬਿਆਪਿਤੰ- ਬਚਿਤ੍ਰ ਮੰਦਿਰ, ਸੋਭੰਤਿ ਬਸਤ੍ਰਾ; ਇਤ੍ਹੰਤ ਮਾਇਆ ਬ੍ਯਾਪਿਤੰ॥ ਅ-ਚੁੱਤ। ਭੋ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ! ਆਪ ਜੀ ਏ ਨੂੰ- ਹੇ ਅਚੁਤ. ਸਰਣਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ; ਭੋ ਭਗਵਾਨ ਏ ਨਮਹ॥੧੧॥ ਜਨਮੰ ਤ ਮਰਣੰ, ਹਰਖੰ ਤ ਸੋਗੰ; ਭੋਗੰ ਤ ਰੋਗੰ॥ ਊਚੰ ਤ ਨੀਚੰ; ਨਾਨ੍ਹਾ ਸੁ ਮੂਚੰ॥

ਆਦਿ ਅੰਗ ੧੩੫੫:- ਰਾਜੰ ਤ ਮਾਨੰ; ਅਭਿਮਾਨੰ, ਤ ਹੀਨੰ॥ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੰ; ਵਰਤੰਤਿ ਬਿਨਾਸਨੰ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ, ਸਾਧਸੰਗੇਣ ਅਸਥਿਰੰ; ਨਾਨਕ, ਭਗਵੰਤ ਭਜਨਾਸਨੰ॥੧੨॥ਤੱਤੁ- ਕਿਰਪੰ ਤ ਹਰੀਅੰ; ਮਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੰ॥ ਬਿਗਸੀਧਿਅ ਬੁੱਧਾ- ਬਿਗਸੀਧ੍ਹਿ ਬੁਧਾ; ਕੁਸਲ ਥਾਨੰ॥ ਬਸ੍ਹਿੰਤ ਵੱਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਿਖਿਅੰ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ, ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕਾਲ ਨੂੰ। ਬਸਿਅੰਤ- ਬਸ੍ਹਿੰਤ ਰਿਖਿਅੰ; ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੰ॥ ਯੰ ਤਾਲੂਤੋਂ ਬੋਲ ਰਿਦ-ਯੰ- ਸੀਤਲੰਤ ਰਿਦਯੰ; ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਗਿਆਨੰ॥ ਰਹੰਤ ਜਨਮੰ; ਹਰਿ ਦਰਸ ਲੀਣਾ॥ ਬਾਜੰਤ ਨਾਨਕ; ਸਬਦ ਬੀਣਾਂ॥੧੩॥ ਗੁਣੰਤ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਨੀਆ ਗਿਆਨਵਾਨ।ਪੋਲਾ ਬਾਲਾ ਬਾਲ ਗੁਰਸੇਵਕ- ਕਹੰਤ ਬੇਦਾ, ਗੁਣੰਤ ਗੁਨੀਆ; ਸੁਣੰਤ ਬਾਲਾ, ਬਹੁ

ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਸੁਬਿੱਦਿਆ- ਦ੍ਰਿੜੰਤ ਸੁਬਿਦਿਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ, ਜਾਚੰਤ ਨਾਨਕ; ਦੈਨਹਾਰ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ॥੧੪॥ ਨਹ ਚਿੰਤਾ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਭ੍ਰਾਤਹ; ਨਹ ਚਿੰਤਾ, ਕਛੁ ਲੋਕ ਕਹ॥ਬਨਿ-ਤਾ- ਨਹ ਚਿੰਤਾ, ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤਹ; ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਾਇਆ ਸਨਬੰਧਨਹ॥ਦ-ਇਆਲ, ਪ੍ਰਤਿ-ਪਾਲਕਹ- ਦਇਆਲ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ; ਨਾਨਕ. ਸਰਬ ਜੀਅ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਹ॥੧੫॥ ਅਨਿਤ੍ਯ ਨਾਸਵੰਤ, ਝੂਠਾ।ਅ-ਨਿੱਤਿਅ ਵਿਤੰ ਪੋਲਾ- ਅਨਿਤ੍ਯ ਵਿਤੰ. ਅਨਿਤ੍ਯ ਚਿਤੰ. ਅਨਿਤ੍ਯ ਆਸਾ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰੰ॥ ਅਨਿਤ੍ਯ ਹੇਤੰ ਅਹੰ ਬੰਧੰ; ਭਰਮ ਮਾਇਆ, ਮਲਨੰ ਬਿਕਾਰੰ॥ ਬੁੱਧਿਅੰ- ਫਿਰੰਤ ਜੋਨਿ ਅਨੇਕ ਜਠਰਾਗਨਿ; ਨਹ ਸਿਮਰੰਤ. ਮਲੀਣ ਬੁਧੰ॥ਮ-ਇਆ,ਉ-ਧਾਰਣ, ਸੰਗਮਹ ਇਕੱਤ੍ਰਤਾ, ਸਾਧਸੰਗਤ- ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਤ ਮਇਆ; ਨਾਨਕ. ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਸਾਧਸੰਗਮਹ ॥੧੬॥ ਦੇਦੀਪ੍ਯ ਬਲਦੀ ਬੈਸ੍ਵਾਂਤਰਹ ਅੱਗ। ਦੇਦੀਪਿਅ, ਬੈਸੁਆਂਤਰਹ- ਗਿਰੰਤ ਗਿਰਿ, ਪਤਿਤ ਪਾਤਾਲੰ; ਜਲੰਤ ਦੇਦੀਪ੍ਯ ਬੈਸ੍ਵਾਂਤਰਹ॥ ਬਹੰਤਿ ਰੁੜ੍ਹਨੇ ਕਰਕੇ, ਅਗਾਹ ਡੂੰਘੇ ਤੋ-ਯੰ ਪਾਣੀ, ਯੰ ਤਾਲੂਤੋਂ ਬੋਲ – ਬਹੰਤਿ ਅਗਾਹ ਤੋਯੰ ਤਰੰਗੰ; ਦੁਖੰਤ ਗ੍ਰਹ ਚਿੰਤਾ, ਜਨਮੰ ਤ ਮਰਣਹ॥ ਸਿਧਿਅਤੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਸਥੰਭੰ ਇਸਥਿੱਤ, ਆਸਰਾ। ਸੁਅਜਨਹ- ਅਨਿਕ ਸਾਧਨੰ, ਨ ਸਿਧ੍ਯਤੇ ਨਾਨਕ; ਅਸਥੰਭੰ ਅਸਥੰਭੰ ਅਸਥੰਭੰ; ਸਬਦ ਸਾਧ ਸ੍ਵਜਨਹ॥੧੭॥ ਬਿਖ੍ਯਾਦੰ ਝਗੜੇ ਦੁੱਖਿਅੰ, ਹੱਤਿਅੰ। ਦਾਰਿਦ੍ਰੰ। ਬਿਖਿਆਦੰ- ਘੋਰ ਦੁਖ੍ਯੰ, ਅਨਿਕ ਹਤ੍ਯੰ; ਜਨਮ ਦਾਰਿਦ੍ਰੰ, ਮਹਾ ਬਿਖ੍ਯਾਦੰ॥ ਮਿਟੰਤ ਸਗਲ. ਸਿਮਰੰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਾਨਕ; ਜੈਸੇ ਪਾਵਕ. ਕਾਸਟ ਭਸਮੰ ਕਰੋਤਿ॥੧੮॥ ਅੰਧਕਾਰ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸੰ; ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਅਘ ਖੰਡਨਹ॥ ਰਿਦ ਬਸੰਤਿ ਭੈ ਭੀਤ ਦੂਤਹ; ਕਰਮ ਕਰਤ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲਹ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰਹੰਤ ਸ੍ਰੋਤਾ; ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨਹ॥ ਖੇਮੰ ਕਲਿਆਨ- ਸਰਣਿ ਜੋਗੰ, ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਨਕ; ਸੋ ਭਗਵਾਨ, ਖੇਮੰ ਕਰੋਤਿ॥੧੯॥ ਅਗ੍ਰਣੀਵਹ ਅਗੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।ਅੱਗ੍ਰਣੀ-ਵਹ- ਪਾਛੰ. ਕਰੋਤਿ ਅਗ੍ਰਣੀਵਹ; ਨਿਰਾਸੰ, ਆਸ ਪੂਰਨਹ॥ਭਯੰ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਨਿਰਧਨ. ਭਯੰ ਧਨਵੰਤਹ; ਰੋਗੀਅੰ. ਰੋਗ ਖੰਡਨਹ॥ ਭਗਤਿਅੰ- ਭਗਤ੍ਯੰ ਭਗਤਿ ਦਾਨੰ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਕੀਰਤਨਹ॥ ਕਿੰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੇ। ਲੱਭਿਅਤੇ- ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾਰਹ; ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਸੇਵਾ. ਕਿੰ ਨ ਲਭ੍ਯਤੇ॥੨੦॥ ਅ-ਧਰੰ- ਅਧਰੰ ਧਰੰ ਧਾਰਣਹ; ਨਿਰਧਨੰ. ਧਨ ਨਾਮ ਨਰਹਰਹ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ; ਬਲਹੀਣ ਬਲ ਕੇਸਵਹ॥ ਭੂਤ ਸਰੂਪਾਂ 'ਚ। ਦ-ਯਾਲ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ।ਅ-ਚੁੱਤ- ਸਰਬ ਭੂਤ, ਦਯਾਲ ਅਚੁਤ; ਦੀਨ ਬਾਂਧਵ, ਦਾਮੋਦਰਹ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕਰੁਣਾ-ਮਯਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਸਰੂਪ। ਸਰਬੱਗਿਅ- ਸਰਬਗ੍ਯ, ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਹ; ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕਰੁਣਾਮਯਹ॥

ਅੰਗ ੧੩੫੬:-ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਸੰਤ ਬਾਸੁਦੇਵਹ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰਹ॥ ਜਾਚੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦੰ; ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ. ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ, ਨਾਰਾਇਣਹ॥੨੧॥ਸਮਰੱਥੰ- ਨਹ ਸਮਰਥੰ. ਨਹ ਸੇਵਕੰ; ਨਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮ ਪੁਰਖੋਤਮੰ॥ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ; ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੰ॥੨੨॥ ਭਰਣ ਪੋਖਣ ਕਰੰਤ ਜੀਆ; ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਛਾਦਨ ਦੇਵੰਤ ਦਾਨੰ॥ ਚਤੁਰ ਸਿਆਣੇ ਪੁਰਖ ਰੱਬ ਜੀ ਨੂੰ ਚੇਤਨਹ ਚੇਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਸ੍ਰਿਜੰਤ ਰਤਨ ਜਨਮ; ਚਤੁਰ ਚੇਤਨਹ॥ ਵਰਤੰਤਿ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦਹ॥ ਸਿਮਰੰਤ

ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ॥ ਨਿਰਮੋਹ ਬਿਨਾ ਮੋਹ। ਤੇ ਤੋਂ।ਅ-ਨਿੱਤਿਅ- ਅਨਿਤ੍ਰ ਰਚਨਾ; ਨਿਰਮੋਹ ਤੇ॥੨੩॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਹਿਲੇ ਪੂਰਬੇਣ ਸਮੇਂ ਜਨਮਾਂ ੨ ਤੋਂ ਪਰਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਭੁੰ-ਚੰਤੇ ਮਹੀ-ਪਤੇ- ਦਾਨੰ ਪਰਾ ਪੂਰਬੇਣ; ਭੁੰਚੰਤੇ ਮਹੀਪਤੇ॥ ਬਿਪਰੀਤ ਉਲਟੀ ਬੁਧੰ ਬੁੱਧ ਵਾਲੇ ਲੋਕਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧਿਅੰ- ਬਿਪਰੀਤ ਬੁਧੰ, ਮਾਰਤ ਲੋਕਹ; ਨਾਨਕ. ਚਿਰੰਕਾਲ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ॥੨੪॥ ਬ੍ਰਿਥਾ ਖ਼ਾਲੀ ਅ-ਨੁੱਗ੍ਰਹੰ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ। ਜੱਸਿਅ- ਬ੍ਰਿਥਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹੰ ਗੋਬਿੰਦਹ; ਜਸ੍ਯ ਸਿਮਰਣ ਰਿਦੰਤਰਹ॥ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਦੇ ਬਿ-ਸਿਮਿ੍ਰਤੇ ਸਿਮਰਨ ਰਹਿਤ। ਆਰੋਗਿਅੰ, ਰੋਗਿਅੰ। ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕਰੁਣਾ-ਮਯਹ- ਆਰੋਗੰ. ਮਹਾ ਰੋਗੰ; ਬਿਸਿਮ੍ਰਿਤੇ ਕਰੁਣਾਮਯਹ॥੨੫॥ ਰਮਣੰ ਉਚਾਰੀਏ। ਸੁਧਰਮੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਧਰਮ- ਰਮਣੰ ਕੇਵਲੰ ਕੀਰਤਨੰ; ਸੁਧਰਮੰ ਦੇਹ ਧਾਰਣਹ॥ ਤ੍ਰਿਪਿਅਤੇ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਨਕ; ਪੀਵਤੰ. ਸੰਤ ਨ ਤ੍ਰਿਪ੍ਯਤੇ॥੨੬॥ ਮਿੱਤ੍ਰੱਸਿਅ- ਸਹਣ ਸੀਲ ਸੰਤੰ; ਸਮ. ਮਿਤ੍ਰਸ੍ਯ ਦੁਰਜਨਹ॥ ਉਪ ਨੇੜੇ ਤਿਸਟਤੇ ਖਲੋਤਾ ਹੈ- ਨਾਨਕ. ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇਣ; ਨਿੰਦਕ ਆਵਧ ਹੋਇ, ਉਪ ਤਿਸਟਤੇ॥੨੭॥ ਨਹ ਨਹੀਂ ਭਵੰਤਿ ਹੁੰਦਾ- ਤਿਰਸਕਾਰ ਨਹ ਭਵੰਤਿ; ਨਹ ਭਵੰਤ ਮਾਨ ਭੰਗਨਹ॥ ਸੋਭਾ ਹੀਨ ਨਹ ਭਵੰਤਿ; ਨਹ ਪੋਹੰਤਿ. ਸੰਸਾਰ ਦੁਖਨਹ॥ ਬਾਸਨਹ ਵਸਦੇ ਹਨ- ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਜਪੰਤਿ. ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਹ; ਨਾਨਕ. ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖ ਬਾਸਨਹ॥੨੮॥ ਅ-ਜਿੱਤੰ ਨਾ ਜਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੂਰ ਸੂਰਮੇ। ਸੈਨਾ ਪੋਲਾ- ਸੈਨਾ ਸਾਧ ਸਮੂਹ, ਸੂਰ ਅਜਿਤੰ; ਸੰਨਾਹੰ ਤਨਿ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾਹ॥ ਚਰਮ-ਣਹ- ਆਵਧਹ. ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ; ਓਟ ਗੁਰ ਸਬਦ. ਕਰ ਚਰਮਣਹ॥ ਆਰੂੜਤੇ ਸਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸ੍ਵ ਘੋੜੇ ਸ੍ਰਵਣ ਰੂਪ। ਰਥ ਮੰਨਣ ਰੂਪ। ਨਾਗਹ ਹਾਥੀ ਨਿਧਿਆਸਣ ਰੂਪ। ਅਸ੍ਵ ਵਾਵਾ ਅੱਧਾ ਜਾਣਕੇ, ਵਾਵਾ ਪੋਲਾ, ਬੁੱਝੰਤੇ- ਆਰੂੜਤੇ, ਅਸ੍ਵ ਰਥ ਨਾਗਹ; ਬੁਝੰਤੇ, ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗਹ॥ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਨਿਰ-ਭਯੰ, ਧਾ-ਯੰਤੇ ਧਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੁੋਪਾਲ, ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੋਲੋ -- ਬਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭਯੰ, ਸਤ੍ਰੁ ਸੈਨਾ; ਧਾਯੰਤੇ, ਗੁੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ॥ ਬਿਸ੍ਵ ਵਾਵਾ ਅੱਧਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ, ਵੱਸਿਅੰ।ਤਸ-ਕਰਹ ਪੋਲਾ- ਜਿਤਤੇ. ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਸਾਰਹ; ਨਾਨਕ. ਵਸ੍ਯੰ ਕਰੋਤਿ, ਪੰਚ ਤਸਕਰਹ॥੨੯॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਛਾਯਾ। ਦੁਰ-ਮੱਤਿਹ। ਗੰ-ਧਰਬ- ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ, ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੰ; ਦ੍ਰੁਮ ਛਾਯਾ, ਰਚਿ ਦੁਰਮਤਿਹ॥ ਤਤਹ ਪੋਲਾ, ਮਿਥਿਆ- ਤਤਹ. ਕੁਟੰਬ ਮੋਹ ਮਿਥ੍ਯਾ; ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਹ॥੩੦॥ ਪੋਲਾ ਨਚ ਨਹੀਂ। ਗੁਣੱਗਿਅ - ਨਚ. ਬਿਦਿਆ ਨਿਧਾਨ ਨਿਗਮੰ; ਨਚ. ਗੁਣਗ੍ਯ, ਨਾਮ ਕੀਰਤਨਹ॥ ਨਚ. ਰਾਗ ਰਤਨ ਕੰਠੰ; ਨਹ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰ ਚਾਤੁਰਹ॥ ਉਦਿਮ ਉੱਦਮ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਕਹੀਦੇ ਹਨ।ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਲੱਛਮੀ ਸਾਧਸੰਗਤ ਜੀ 'ਚੋਂ ਲੱਭਦੀ ਹੈ। ਲੱਬਧਿਅੰ- ਭਾਗ ਉਦਿਮ, ਲਬਧੰ ਮਾਇਆ; ਨਾਨਕ. ਸਾਧਸੰਗਿ ਖਲ ਪੰਡਿਤਹ॥੩੧॥ ਸੁੰਦਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜੀ ਨੂੰ ਉਚਾਰਨਾ ਹੀ ਮਾਲਾ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਗਊ ਦੇ ਮੁਖ ਜੈਸੀ ਗੁਥਲੀ ਗੋਮੁਖੀ ਹੈ, ਇਸ 'ਚ ਹੱਥ ਪਾ ਕੇ ਮਾਲ਼ਾ ਫੇਰਨੀ, ਹਿੰਦੂ ਭਾਈ ਪੁੰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਧਾਰਨੀ ਹੀ ਹਸਤ-ਊਚ ਗੋਮੁਖੀ ਹੈ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਮ-ਣੀਯ, ਮਾਲਾਂ ਪੋਲਾ- ਕੰਠ ਰਮਣੀਯ, ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲਾਂ; ਹਸਤਊਚ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਣੀ॥ ਨੈਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਨੰਦਨੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਉਧਰ-ਣੰ ਬਚਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਜੀਹ ਭਣਿਜੋ, ਉਤਮ ਸਲੋਕ; ਉਧਰਣੰ ਨੈਨ ਨੰਦਨੀ॥੩੨॥ ਹੀਣੱਸਿਅ- ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਹੀਣਸ੍ਯ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਧ੍ਰਿਗੰਤ ਜਨਮ ਭ੍ਰਸਟਣਹ॥

ਅਰਥ ਲਈ ਤੁਲਿ ਸਭ ਨਾਲ ਲੱਗੇਗਾ। ਤੁੱਲਿ। ਖਲਹ ਪੋਲਾ- ਕੂਕਰਹ ਸੂਕਰਹ ਗਰਧਭਹ ਕਾਕਹ; ਸਰਪਨਹ ਤੁਲਿ ਖਲਹ॥੩੩॥ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਿਦ-ਯੰ,ਧਾਰ-ਣਹ- ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਭਜਨੰ ਰਿਦਯੰ ਨਾਮ ਧਾਰਣਹ॥

ਅੰਗ ੧੩੫੭:- ਕੀਰਤਨੰ ਸਾਧਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ; ਨਹ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤਿ ਜਮਦੂਤਨਹ॥੩੪॥ਨਚ ਪੋਲਾ। ਦੁਰ-ਲਭੰ। ਸੁਅਰਗ- ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਧਨੰ ਰੂਪੰ; ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸ੍ਵਰਗ ਰਾਜਨਹ॥ਸੁਅੱਛ- ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਭੋਜਨੰ ਬਿੰਜਨੰ; ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸ੍ਵਛ ਅੰਬਰਹ॥ਬਨਿ-ਤਾ- ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ. ਸੁਤ ਮਿਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤ ਬਾਂਧਵ; ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ. ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸਹ॥ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ. ਬਿਦਿਆ ਪ੍ਰਬੀਣੰ; ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ. ਚਤੁਰ ਚੰਚਲਹ॥ ਲੱਬਧਿਅੰ- ਦੁਰਲਭੰ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਹ; ਨਾਨਕ. ਲਬਧ੍ਯ੍ਯਿੰ ਸਾਧਸੰਗਿ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੰ॥੩੫॥ ਮਰਤ ਮਾਤਲੋਕ। ਜਤ ਕਤਹ ਤਤਹ ਪੋਲੇ, ਸੁ-ਅਰਗ। ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪ-ਯਾਲ- ਜਤ ਕਤਹ ਤਤਹ ਦ੍ਰਿਸਟੰ; ਸ੍ਵਰਗ ਮਰਤ. ਪਯਾਲ ਲੋਕਹ॥ ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੰ ਗੋਬਿੰਦਹ; ਨਾਨਕ. ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪ੍ਯਤੇ॥੩੬॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਬਿਖ-ਯਾ,ਭ-ਯੰਤਿ,ਦ੍ਰ ਸਟਾਂ। ਸੁਅੱਜਨਹ- ਬਿਖਯਾ ਭਯੰਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੰ; ਦ੍ਰੁਸਟਾਂ ਸਖਾ ਸ੍ਵਜਨਹ॥ ਭ-ਯੰਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਖਿਅੰ ਪੋਲਾ, ਨਿਰ-ਭਯਹ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ-- ਦੁਖੰ. ਭਯੰਤਿ ਸੁਖੰ; ਭੈ ਭੀਤੰ. ਤ ਨਿਰਭਯਹ॥ ਥਾਨ ਬਿਹੂਨ ਬਿਸ੍ਰਾਮ. ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ; ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਹ॥੩੭॥ ਸਰਬ ਸੀਲ, ਮਮੰ ਸੀਲੰ; ਸਰਬ ਪਾਂਵਨ, ਮਮ ਪਾਂਵਨਹ॥ ਕਰਤਬ ਪੋਲਾ, ਲਿਪਿਅਤੇ- ਸਰਬ ਕਰਤਬ, ਮਮੰ ਕਰਤਾ; ਨਾਨਕ. ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪ੍ਯਤੇ॥੩੮॥ ਦੇਵਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚੰਦ, ਦੇਵਤਾ ਜੀ- ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਚੰਦ੍ਰ ਦੇਵਹ; ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨਹ॥ ਰੁੱਤੇਣ, ਸੁਅੱਜਨਹ- ਨਹ ਸੀਤਲੰ, ਸੀਤ ਰੁਤੇਣ; ਨਾਨਕ. ਸੀਤਲੰ ਸਾਧ ਸ੍ਵਜਨਹ॥੩੯॥ ਮੰਤ੍ਰੰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮੰ; ਧ੍ਯਾਨੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨਹ॥ਗਿਆਨੰ- ਗ੍ਯਾਨੰ ਸਮ ਦੁਖ ਸੁਖੰ; ਜੁਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰਣਹ॥ ਦਯਾ-ਲੰ ਦੱਦਾ ਮੁਕਤਾ ਬੋਲ ਕੇ, ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ, ਸਰ-ਬੱਤ੍ਰ, ਬਿ-ਵਰਜਿੱਤਹ- ਦਯਾਲੰ. ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਆ; ਪੰਚ ਦੋਖ ਬਿਵਰਜਿਤਹ॥ ਅਲਪ ਨਿਰਲੇਪ, ਅਲਪ ਤੁੱਛ। ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮਾ-ਯਾ,ਰਹ-ਤਹ- ਭੋਜਨੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨੰ; ਅਲਪ ਮਾਯਾ, ਜਲ ਕਮਲ ਰਹਤਹ॥ ਉਪਦੇਸੰ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰਹ; ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ॥ ਸ੍ਰਵਣੰ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ। ਤਿਆਗਿ- ਪਰ ਨਿੰਦਾ, ਨਹ ਸ੍ਰੋਤਿ ਸ੍ਰਵਣੰ; ਆਪੁ ਤ੍ਯਾਗਿ. ਸਗਲ ਰੇਣੁਕਹ॥ ਖਟ ਪੋਲਾ। ਲੱਖਿਅਣ। ਸੁਅੱਜਨਹ- ਖਟ ਲਖ੍ਯਣ ਪੂਰਨੰ ਪੁਰਖਹ; ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸ੍ਵਜਨਹ॥੪੦॥ ਅਜਾ ਬੱਕਰੀ ਕੰਦ ਫ਼ਲ। ਮੂਲੰ ਜੜੀ ਬੂਟੀਆਂ- ਅਜਾ ਭੋਗੰਤ. ਕੰਦ ਮੂਲੰ; ਬਸੰਤੇ ਸਮੀਪਿ ਕੇਹਰਹ॥ ਤੱਤ੍ਰ-ਗਤੇ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰੀਤੀ ਹੈ- ਤਤ੍ਰਗਤੇ ਸੰਸਾਰਹ; ਨਾਨਕ. ਸੋਗ ਹਰਖੰ ਬਿਆਪਤੇ॥੪੧॥ ਛਲੰ ਛਿਦ੍ਰੰ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨੰ; ਅਪਰਾਧੰ ਕਿਲਬਿਖ ਮਲੰ॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮਾ-ਯਾ - ਭਰਮ ਮੋਹੰ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨੰ; ਮਦੰ ਮਾਯਾ ਬਿਆਪਿਤੰ॥ ਅੱਖਰ ਹੇਠਾਂ ੍ਯ ਅੱਧੇ ਯ ਨੂੰ ਔਂਕੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉ ਬੋਲੋ। ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁ ਮਿ੍ਤਉ ਮੌਤ। ਸਿੱਧਿਅਤੇ- ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਨਰਕਹ; ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੰ, ਨ ਸਿਧ੍ਯਤੇ॥ ਨਿਰਮਲੰ ਸਾਧਸੰਗਹ; ਜਪੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਗੋਪਾਲ ਨਾਮੰ॥ ਨਿਤ-ਪ੍ਰਤਹ- ਰਮੰਤਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ; ਨਿਤਪ੍ਰਤਹ॥੪੨॥ ਤਰਣ ਸਰਣ ਸੁਆਮੀ; ਰਮਣ ਸੀਲ ਪਰਮੇਸੁਰਹ॥ਸਮਰੱਥਹ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਹ; ਦਾਨੁ ਦੇਤ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਨਹ॥ ਅਰਥ ਪਦਾਰਥ ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਆਲ-ਯਹ ਘਰ- ਨਿਰਾਸ. ਆਸ ਕਰਣੰ; ਸਗਲ ਅਰਥ ਆਲਯਹ॥ਜਾਚਿ-ਕਹ- ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ; ਸਗਲ ਜਾਚੰਤ

ਜਾਚਿਕਹ॥੪੩॥ ਦੁਰ-ਗਮ ਸੁਗ-ਮੰ;- ਦੁਰਗਮ ਸਥਾਨ, ਸੁਗਮੰ; ਮਹਾ ਦੂਖ. ਸਰਬ ਸੂਖਣਹ॥ ਦੂਰ ਖੋਟੇ ਚਿੱਚੜ, ਪਿਸਨੰਤ ਚੁਗਲ- ਦੂਰ ਬਚਨ, ਭੇਦ ਭਰਮੰ; ਸਾਕਤ ਪਿਸਨੰਤ, ਸੁਰਜਨਹ॥ ਅਸਥਿੱਤੰ- ਅਸਿਥਤੰ, ਸੋਗ ਹਰਖੰ; ਭੈ ਖੀਣੰਤ. ਨਿਰਭਵਹ॥

ਅੰਗ ੧੩੫੮:- ਅਟਵੀਅੰ ਉਜਾੜ। ਲੱਖਿਅਣ- ਭੈ ਅਟਵੀਅੰ, ਮਹਾ ਨਗਰ ਬਾਸੰ; ਧਰਮ ਲਖ੍ਯਣ. ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ॥ ਦ-ਯਾਲ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਸਾਧਸੰਗਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਮਣੰ; ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਯਾਲ ਚਰਣੰ॥੪੪॥ ਅ-ਜਿੱਤ- ਹੇ ਅਜਿਤ ਸੂਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮੰ; ਅਤਿ ਬਲਨਾ ਬਹੁ ਮਰਦਨਹ॥ ਗੰ-ਧਰਬ। ਮਾਨੁੱਖਿਅੰ।ਬਿ-ਮੋਹਨਹ- ਗਣ ਗੰਧਰਬ, ਦੇਵ ਮਾਨੁਖ੍ਯੰ; ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਬਿਮੋਹਨਹ॥ ਜੱਗਦੀਸੁਅਰਹ- ਹਰਿ ਕਰਣਹਾਰੰ ਨਮਸਕਾਰੰ; ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ. ਜਗਦੀਸ੍ਵਰਹ॥੪੫॥ ਹੇ ਕਾਮੰ. ਨਰਕ ਬਿਸ੍ਰਾਮੰ; ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭ੍ਰਮਾਵਣਹ॥ ਗੰਮਿਅੰ- ਚਿਤ ਹਰਣੰ. ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਗੰਮ੍ਯੰ; ਜਪ ਤਪ ਸੀਲ. ਬਿਦਾਰਣਹ॥ ਅਲਪ ਸੁਖ. ਅਵਿਤ ਚੰਚਲ; ਊਚ ਨੀਚ ਸਮਾਵਣਹ॥ ਬਿ-ਮੁੰਚਿੱਤ ਤਿਆਗਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਧਸੰਗਮ ਸੰਗਤ ਜੀ 'ਚ ਮਿਲ ਕੇ- ਤਵ ਭੈ ਬਿਮੁੰਚਿਤ, ਸਾਧਸੰਗਮ; ਓਟ ਨਾਨਕ. ਨਾਰਾਇਣਹ॥੪੬॥ ਕਲਿ ਲੜਾਈ ਮੂਲ ਮੁੱਢ ਕਦੰਚ ਕਦੇ ਭੀ। ਕਰੁਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਉ-ਪਰਜਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ- ਹੇ ਕਲਿ ਮੂਲ ਕ੍ਰੋਧੰ; ਕਦੰਚ. ਕਰੁਣਾ ਨ ਉਪਰਜਤੇ॥ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ,ਬਿਖ-ਯੰਤ ਵਿਸ਼ਈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਸਿਅੰ ਵੱਸ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਮਰਕ-ਟਹ ਬਾਂਦਰ। ਨਿਰਤਿਅੰ। ਜਥਾ ਪੋਲਾ- ਬਿਖਯੰਤ ਜੀਵੰ, ਵਸ੍ਯੰ ਕਰੋਤਿ; ਨਿਰਤ੍ਯੰ ਕਰੋਤਿ, ਜਥਾ ਮਰਕਟਹ॥ ਸਾਸਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ- ਅਨਿਕ ਸਾਸਨ, ਤਾੜੰਤਿ ਜਮਦੂਤਹ; ਤਵ ਸੰਗੇ. ਅਧਮੰ ਨਰਹ॥ ਦ-ਯਾਲ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਤਾਲੂ ਬੋਲ,ਰੱਖਿਆ- ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ, ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ; ਸਰਬ ਜੀਅ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋਤਿ॥੪੭॥ ਹੇ ਲੋਭਾ, ਲੰਪਟ ਸੰਗ ਸਿਰਮੋਰਹ; ਅਨਿਕ ਲਹਰੀ ਕਲੋਲਤੇ॥ ਧਾਵੰਤ ਜੀਆ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੰ; ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਡੋਲਤੇ॥ ਇਸਟੰ ਪਿਆਰੇ ਨਚ ਨਹੀਂ।ਬਾਂਧਵ, ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਲੱਜ-ਯਾ, ਨਚ ਪੋਲਾ- ਨਚ ਮਿਤ੍ਰੰ, ਨਚ ਇਸਟੰ, ਨਚ ਬਾਧਵ; ਨਚ ਮਾਤ ਪਿਤਾ, ਤਵ ਲਜਯਾ॥ ਅ-ਕਰਣੰ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ੁਲਮ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰੋਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਸਾਜਣ ਵਾਲੇ ਸਾਜੋ ਸਮਾਨ ਸਾਜਿ। ਸਜਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੋਭ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਅਯੋਗ ਕੰਮ ਲੁਕ ਕੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰਿਹਾ,ਸਭਾ 'ਚ ਭੀ ਕਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੋਕ ਲਾਜ ਭੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸਮਜਯਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜਿੱਤ ਹੈਂ। ਅਖਾਦਿਅ ਖਾਦਿਅੰ ਅਸਾਜਿਅੰ ਸਮੱਜਿਆ- ਅਕਰਣੰ ਕਰੋਤਿ. ਅਖਾਦ੍ਯਿ ਖਾਦ੍ਯੰ; ਅਸਾਜ੍ਯੰ ਸਾਜਿ, ਸਮਜਯਾ॥ ਤ੍ਰਾਹਿ ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ।ਬਿਗ੍ਯਾਪ੍ਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਨਤੀ। ਬਿਗਿਆਪ੍ਤਿ ਤ ਅੱਧਾ ਜਾਣ ਕੇ. ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ; ਬਿਗ੍ਯਾਪ੍ਤਿ ਨਾਨਕ, ਹਰਿ ਨਰਹਰਹ॥੪੮॥ ਹੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਮੂਲੰ; ਅਹੰਕਾਰੰ ਪਾਪਾਤਮਾ॥ ਬਿਸ੍ਰੀਰਨਹ੍ਤ ਅੱਧਾ ਤੱਤਾ ਪੋਲਾ, ਬਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ ਬੋਲੋ।ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮਾ-ਯਾ- ਮਿਤ੍ਰੰ ਤਜੰਤਿ, ਸਤ੍ਰੰ ਦ੍ਰਿੜੰਤਿ; ਅਨਿਕ ਮਾਯਾ, ਬਿਸ੍ਤੀਰਨਹ॥ ਜੀਆ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਆਵੰਤ ਜਾਵੰਤ. ਥਕੰਤ ਜੀਆ; ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਹੁ ਭੋਗਣਹ॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਭ-ਯਾਨ- ਭ੍ਰਮ ਭਯਾਨ ਉਦਿਆਨ ਰਮਣੰ; ਮਹਾ ਬਿਕਟ ਅਸਾਧ ਰੋਗਣਹ॥ ਬੈਦਿਅੰ।ਪਰਮੇਸੁਅਰ- ਬੈਦ੍ਯੰ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ; ਆਰਾਧਿ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ॥੪੯॥ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ; ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਜਗਦ ਗੁਰੋ॥ਹਰ-ਣਹ,ਕਰੁਣਾ-ਮੈ,ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾਉ- ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਹਰਣਹ; ਕਰੁਣਾਮੈ ਸਭ ਦੁਖ ਹਰੋ॥ ਦ-ਯਾਲਹ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮ-ਯਾ- ਹੇ ਸਰਣਿ ਜੋਗ ਦਯਾਲਹ; ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਮਯਾ ਕਰੋ॥ ਸੁ-ਅਸਥ

ਤਿਆਰ-ਬਰ-ਤਿਆਰ ਕਲਿਆਣ ਸਹਿਤ। ਖੀਣ ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਸ-ਮਏ ਵੇਲੇ- ਸਰੀਰ ਸ੍ਵਸਥ, ਖੀਣ ਸਮਏ; ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵਹ॥੫੦॥ ਚਰਣਕਮਲ ਸਰਣੰ; ਰਮਣੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ॥ਦੁੱਤ-ਰਹ- ਸਾਧਸੰਗੇਣ ਤਰਣੰ; ਨਾਨਕ. ਮਹਾ ਸਾਗਰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ॥੫੧॥ ਮਸ੍ਤਕ ਹਸ੍ਤ ਅੱਧੇ ੍ਤ ਤੱਤੇ ਪੋਲੇ ਬੋਲੋ, ਪਰਮੇਸੁਅ-ਰਹ, ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕਾ-ਯਾ,ਰੱਖਿਆ- ਸਿਰ ਮਸ੍ਤਕ ਰਖ੍ਯਾ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੰ; ਹਸ੍ਤ ਕਾਯਾ ਰਖ੍ਯਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਹ॥ ਆਤਮ ਰਖ੍ਯਾ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ; ਧਨ ਚਰਣ ਰਖ੍ਯਾ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰਹ॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਦਯਾ-ਲਹ- ਸਰਬ ਰਖ੍ਯਾ ਗੁਰ ਦਯਾਲਹ; ਭੈ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨਹ॥ਅ-ਚੁੱਤਹ- ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ; ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖ ਅਚੁਤਹ॥੫੨॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਨਤਕਲਾਵਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ, ਬੇਸਟੰ ਅਗਨੀ ਕਾਸਟ ਲੱਕੜ 'ਚ, ਵਲੀ ਹੋਈ ਹੈ- ਜੇਨ ਕਲਾ. ਧਾਰਿਓ ਆਕਾਸੰ; ਬੈਸੰਤਰੰ ਕਾਸਟ ਬੇਸਟੰ॥ ਜੋਤ੍ਰਿੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਨਖਿਅੱਤ੍ਰ ਜੋਤਿਅੰ- ਜੇਨ ਕਲਾ, ਸਸਿ ਸੂਰ ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ ਜੋਤ੍ਰਿੰ; ਸਾਸੰ ਸਰੀਰ ਧਾਰਣੰ॥

ਅੰਗ ੧੩੫੯:- ਜੇਨ ਕਲਾ. ਮਾਤ ਗਰਭ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੰ; ਨਹ ਛੇਦੰਤ ਜਠਰ ਰੋਗਣਹ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਤੋਯ-ਣਹ ਪਾਣੀ,ਅਸ-ਥੰਭੰ- ਤੇਨ ਕਲਾ. ਅਸਥੰਭੰ ਸਰੋਵਰੰ; ਨਾਨਕ. ਨਹ ਛਿਜੰਤਿ ਤਰੰਗ ਤੋਯਣਹ॥੫੩॥ ਗ-ਰਿਸ੍ਰ ਭਾਰੀ ਵੱਡਾ। ਰੂਪੇਣ ਰੂਪ ਹੈ। ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਗ-ਰਿਸ੍ਰ ਅੱਧਾ ਜਾਣਕੇ. ਟੈਂਕਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਗੁਸਾਂਈ ਗਰਿਸ੍ਰ ਰੂਪੇਣ; ਸਿਮਰਣੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਵਣਹ॥ ਸ੍ਵਛ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਲੱਬਧਿਅੰ ਸੁਅੱਛ- ਲਬਧੵੰ ਸੰਤਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ; ਸ੍ਵਛ ਮਾਰਗ, ਹਰਿ ਭਗਤਣਹ॥੫੪॥ ਮਸਕੰ ਮੱਛਰ ਭਗਨੰਤ ਭੰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।ਸੈਲੰ ਪੱਥਰ ਨੂੰ। ਕਰਦਮੰ ਚਿੱਕੜ, ਪਪੀਲ-ਕਹ ਕੀੜੀ- ਮਸਕੰ. ਭਗਨੰਤ ਸੈਲੰ; ਕਰਦਮੰ, ਤਰੰਤ ਪਪੀਲਕਹ॥ ਤਮ ਅੰਧੇਰਾ- ਸਾਗਰੰ. ਲੰਘੰਤਿ ਪਿੰਗੰ; ਤਮ ਪਰਗਾਸ ਅੰਧਕਹ॥ ਸਾਧਸੰਗੇਣਿ ਸਿਮਰੰਤਿ ਗੋਬਿੰਦ; ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ॥੫੫॥ ਜਥਾ ਪੋਲਾ- ਤਿਲਕ ਹੀਣੰ. ਜਥਾ ਬਿਪ੍ਰਾ; ਅਮਰ ਹੀਣੰ. ਜਥਾ ਰਾਜਨਹ॥ ਬੈਸ੍ਨਵਹ ਅਧੱਾ ਨੰਨਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਆਵਧ ਹੀਣੰ. ਜਥਾ ਸੂਰਾ; ਨਾਨਕ. ਧਰਮ ਹੀਣੰ ਤਥਾ ਬੈਸ੍ਨਵਹ॥੫੬॥ ਨ ਸੰਖੰ. ਨ ਚਕ੍ਰੰ; ਨ ਗਦਾ. ਨ ਸਿਆਮੰ॥ ਅੱਧਾ ਚਚਾ ਪੋਲਾ ਅਸ-੍ਚਰਜ- ਅਸ੍ਚਰਜ ਰੂਪੰ; ਰਹੰਤ ਜਨਮੰ॥ ਬੇਦਾ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਨੇਤ ਨੇਤ ਕਥੰਤਿ ਬੇਦਾ॥ ਊਚ ਮੂਚ ਅਪਾਰ ਗੋਬਿੰਦਹ॥ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਿਦ-ਯੰ।ਅ-ਚੁੱਤ।ਬੁੱਝੰਤਿ- ਬਸੰਤਿ. ਸਾਧ ਰਿਦਯੰ ਅਚੁਤ; ਬੁਝੰਤਿ ਨਾਨਕ. ਬਡਭਾਗੀਅਹ॥੫੭॥ ਬਸਨੰ ਬਸ ਰਹੇ ਹਨ।ਸ੍ਵਾਨ ਕੂਕਰ ਲੋਭੀ। ਦਗੇਬਾਜ਼ ਰੂਪੀ ਸਿਆਲ ਗਿੱਦੜ।ਕਾਮੀ ਰੂਪੀ ਖਰਹ ਖੋਤੇ ਆਲਸੀ । ਸੁਆਨ- ਉਦਿਆਨ ਬਸਨੰ ਸੰਸਾਰੰ; ਸਨਬੰਧੀ, ਸ੍ਵਾਨ ਸਿਆਲ ਖਰਹ॥ ਬਿਖਮ ਸਥਾਨ ਮਨ, ਮੋਹ ਮਦਿਰੰ; ਮਹਾਂ ਅਸਾਧ. ਪੰਚ ਤਸਕਰਹ॥ ਤੀਖਿਅਣ- ਹੀਤ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮ ਭ੍ਰਮਣੰ; ਅਹੰ ਫਾਂਸ ਤੀਖੵਣ ਕਠਿਨਹ॥ ਪਾਵਕ ਤੋਅ ਅਸਾਧ ਘੋਰੰ; ਅਗਮ ਤੀਰ ਨਹ ਲੰਘਨਹ॥ ਗੁੋਪਾਲ, ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਾਜ ਬੋਲ,ਭਜੁ ਪੋਲਾ, ਉਧਰ-ਣ- ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁੋਪਾਲ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ, ਉਧਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾ॥੫੮॥ ਸਗਲਿਅੰ- ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੰਤ. ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲਹ; ਸਗਲੵੰ ਰੋਗ ਖੰਡਣਹ॥ ਸਾਧਸੰਗੇਣਿ, ਗੁਣ ਰਮਤ ਨਾਨਕ; ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ॥੫੯॥ ਰਿਦੇ ਦਾ ਸਿਆਮਲੰ ਕਾਲਾ। ਮੂੰਹੋਂ ਮਧੁਰ ਮਿੱਠੇ ਬਚਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਿਦਯੰ ਰਿਦੇ ਭੂਮਿ ਧਰਤੀ 'ਚ ਵੈਰਣਹ ਵੈਰ ਹੈ। ਮਾਨੁੱਖਿਅੰ- ਸਿਆਮਲੰ ਮਧੁਰ ਮਾਨੁਖੵੰ; ਰਿਦਯੰ ਭੂਮਿ ਵੈਰਣਹ॥ ਸੁਅੱਜਨਹ- ਨਿਵੰਤਿ, ਹੋਵੰਤਿ ਮਿਥਿਆ; ਚੇਤਨੰ. ਸੰਤ ਸ੍ਵਜਨਹ॥੬੦॥ ਮੂੜ੍ਹਾ- ਅਚੇਤ ਮੂੜਾ. ਨ ਜਾਣੰਤ; ਘਟੰਤ ਸਾਸਾ

ਨਿਤ ਪ੍ਰਤੇ॥ ਛਿਜੰਤ. ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਕਾਂਇਆ; ਕਾਲ ਕੰਨਿਆ ਗ੍ਰਾਸਤੇ॥ ਅ-ਨਿੱਤ- ਰਚੰਤਿ ਪੁਰਖਹ ਕੁਟੰਬ ਲੀਲਾ; ਅਨਿਤ ਆਸਾ ਬਿਖਿਆ ਬਿਨੋਦ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕਰੁਣਾ-ਮਯਹ- ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਭ੍ਰਮੰਤਿ. ਬਹੁ ਜਨਮ ਹਾਰਿਓ; ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ. ਕਰੁਣਾਮਯਹ॥੬੧॥ਤੁ-ਯੰ- ਹੇ ਜਿਹਬੇ ਹੇ ਰਸਗੇ; ਮਧੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਯੰ॥ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਅ-ਵਰਤ ਰਹਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਰਸਨਾ। ਸ਼ੁੱਧ ਅੱਛਰ-ਣਹ- ਸਤ ਹਤੰ. ਪਰਮ ਬਾਦੰ; ਅਵਰਤ ਏਥਹ, ਸੁਧ ਅਛਰਣਹ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵੇ॥੬੨॥ ਨਾਰੀ ਦੋਜ਼ਕੀ ਗਰਬੰਤਿ ਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਮਦੋਨ ਕਾਮ। ਮਤੰ ਮਸਤ- ਗਰਬੰਤਿ ਨਾਰੀ; ਮਦੋਨ ਮਤੰ॥ ਬਲਵੰਤ ਬਲ ਵਾਲਾ। ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਬਲਾਤ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਣਹ ਕਾਰਨ ਹੈ- ਬਲਵੰਤ; ਬਲਾਤ ਕਾਰਣਹ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਨਹ ਭਜੰਤ; ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜਨਮਨਹ॥ ਪਪੀਲਕਾ ਕੀੜੀ ਨਿਆਈਂ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸੇਵਕ। ਤੂੰ ਗ੍ਰਸਟੇ ਭਾਰੀ ਹੈਂ। ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਤੁ-ਯੰ. ਧਨੇ ਧੰਨ ਹੈਂ- ਹੇ ਪਪੀਲਕਾ. ਗ੍ਰਸਟੇ; ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣ ਤੁਯੰ ਧਨੇ॥ ਨਾਨਕ; ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਮੋ ਨਮਹ॥੬੩॥ ਗੁਰਸੇਵਕ ਤ੍ਰਿਣੰ ਕੱਖ ਗੁਰਸੇਵਕ ਮੇਰੰ ਸੁਮੇਰ ਗੁਰਸੇਵਕ ਸਹਕੰ ਸੈਹਾ ਗੁਰਸੇਵਕ ਹਰੀਅੰ ਸ਼ੇਰ-ਤ੍ਰਿਣੰ ਤ ਮੇਰੰ; ਸਹਕੰ ਤ ਹਰੀਅੰ॥ ਬੂਡੰ ਤ ਤਰੀਅੰ; ਊਣੰ ਤ ਭਰੀਅੰ॥ ਅੰਧਕਾਰ; ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਉਜਾਰੰ॥ਦ-ਯਾਰੰ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਯਾਰੰ॥੬੪॥

ਅੰਗ ੧੩੬੦:- ਉਧਰ-ਣੰ- ਬ੍ਰਹਮਣਹ ਸੰਗਿ ਉਧਰਣੰ; ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮ ਜਿ ਪੂਰਣਹ॥ ਨਿਹ-ਫਲਹ- ਆਤਮ ਰਤੰ, ਸੰਸਾਰ ਗਹੰ; ਤੇ ਨਰ. ਨਾਨਕ, ਨਿਹਫਲਹ॥੬੫॥ ਉਚਰ-ਣੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਜੀਅਕਹ ਜੀਆਂ ਪਾਸੋਂ।ਮੰਗਤਾ- ਪਰ ਦਰਬ ਹਿਰਣੰ. ਬਹੁ ਵਿਘਨ ਕਰਣੰ; ਉਚਰਣੰ ਸਰਬ ਜੀਅਕਹ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਖੋਹ ਲਉ ਉਹ ਲੈ ਲਈ ਲਵਾਂ, ਖੋਹ ਖਿੰਝ ਕਰਦਾ ਹੈ।ਅ-ਤਿਪਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਰਹਿਤ। ਸਾਕਤ ਸੂਕਰਹ ਸੂਰਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਮੰਦ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ- ਲਉ ਲਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ, ਅਤਿਪਤਿ ਮਨ ਮਾਏ; ਕਰਮ ਕਰਤ ਸ ਸੂਕਰਹ॥੬੬॥ ਮੱਤੇ ਮਸਤ ਸਮੇਵ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ। ਮੱਤੇ ਉਧਰ-ਣੰ ਦੁੱਤ-ਰਹ- ਮਤੇ ਸਮੇਵ ਚਰਣੰ; ਉਧਰਣੰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ॥ ਸਾਧਸੰਗਮ ਇਕੱਤ੍ਰਤਾ ਪਾਤਿਕ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਹਰਣੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ, ਸੰਸ-ਯਹ- ਅਨੇਕ ਪਾਤਿਕ ਹਰਣੰ; ਨਾਨਕ. ਸਾਧਸੰਗਮ. ਨ ਸੰਸਯਹ॥੬੭॥੪॥

ਮਹਲਾ ੫ ਗਾਥਾ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਕਰਪੂਰ ਮੁਸ਼ਕਕਪੂਰ, ਪੁਹਪ ਫ਼ੁੱਲ, ਸੁਗੰਧਾ ਸੁਗੰਧੀਆਂ। ਪਰਸ ਲੱਗ ਕੇ। ਮਾਨੁੱਖਿਅ- ਕਰਪੂਰ ਪੁਹਪ ਸੁਗੰਧਾ; ਪਰਸ ਮਾਨੁਖ੍ਯ ਦੇਹੰ. ਮਲੀਣੰ॥ ਮੱਜਾ ਮਿੱਝ ਰੁਧਿਰ ਲਹੂ। ਭੈੜਾ ਦੁਰਗੰਧਾ ਗੰਦਾ ਅਥਿ ਐਸੇ ਸ਼੍ਰੀਰ ਤੇ। ਅਥਿ ਪੋਲਾ, ਅਗਿਆਨਣੋ- ਮਜਾ ਰੁਧਿਰ ਦ੍ਰੁਗੰਧਾ; ਨਾਨਕ. ਅਥਿ ਗਰਬੇਣ ਅਗ੍ਯਾਨਣੋ॥੧॥ ਅਤਿਅੰਤ ਪਰਮਾਣੋ ਬ੍ਰੀਕ ਤੋਂ ਬ੍ਰੀਕ ਕ੍ਰਿਮ, ਜੋ ਖ਼ੁਰਦਬੀਨ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੇ। ਪਰਜੰਤ ਤੱਕ ਸਿ ਓਹ ਖੰਡਣਹ ਨਾਸ਼ਵੰਤ- ਪਰਮਾਣੋ ਪਰਜੰਤ, ਆਕਾਸਹ; ਦੀਪ ਲੋਅ, ਸਿ ਖੰਡਣਹ॥ ਗਛੇਣ ਜਾ ਆਵੇ। ਅੱਖ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਭਾਰੇਣ ਮੀਚਣ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ। ਸਿਧ੍ਰਤੇ ਮੁਕਤ ਸਿੱਧਿਅਤੇ- ਗਛੇਣ, ਨੈਣ ਭਾਰੇਣ ਨਾਨਕ; ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ. ਨ ਸਿਧ੍ਯਤੇ॥੨॥ ਜਾਣੋ ਸਤਿ, ਹੋਵੰਤੋ ਮਰਣੋ; ਦ੍ਰਿਸਟੇਣ ਮਿਥਿਆ॥ ਕੀਰਤਿ ਸਾਥਿ ਚਲੰਥੋ; ਭਣੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗੇਣ॥੩॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮਾ-ਯਾ- ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਭਰਮੇਣ; ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰੇਖੁ ਬਾਂਧਵਹ॥ ਲੱਬਧਿਅੰ- ਲਬਧ੍ਯੰ ਸਾਧਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ; ਸੁਖ ਅਸਥਾਨੰ, ਗੋਪਾਲ ਭਜਣੰ॥੪॥ ਮੈਲਾਗਰ ਸੰਗੇਣ; ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖ. ਸਿ ਚੰਦਨਹ॥ ਬੋਹ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੇ ਓਹ- ਨਿਕਟਿ ਬਸੰਤੋ ਬਾਂਸੋ; ਨਾਨਕ. ਅਹੰਬੁਧਿ. ਨ ਬੋਹ ਤੇ॥੫॥ ਗਾਥਾ ਕਥਾ

ਗੁੰਫ ਗੁੰਦਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਥੰ ਵੀਚਾਰਨੇ ਕਰਕੇ। ਮਰਦਨਹ ਨਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ- ਗਾਥਾ ਗੁੰਫ ਗੋਪਾਲ ਕਥੰ; ਮਥੰ ਮਾਨ ਮਰਦਨਹ॥ ਸੱਤ੍ਰੇਣ ਪ੍ਰਹਾਰ-ਣਹ-ਹਤੰ. ਪੰਚ ਸਤ੍ਰੇਣ ਨਾਨਕ; ਹਰਿ ਬਾਣੇ ਪ੍ਰਹਾਰਣਹ॥੬॥ ਬੱਡ ਕਰਮ-ਣਹ- ਬਚਨ ਸਾਧ ਸੁਖ ਪੰਥਾ; ਲਹੰਥਾ. ਬਡ ਕਰਮਣਹ॥ ਮਰ-ਣੇਨ-ਰਹੰਤਾ. ਜਨਮ ਮਰਣੇਨ; ਰਮਣੰ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ॥੭॥ ਭੁਰਿਜੇਣ ਪੱਤਝੜ, ਸਿਸਰ ਰੁੱਤ।ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਝੜੀ-ਯੰ ਝੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੇਡ ਬ੍ਰਿਛ ਸੰਪਤਾ ਟਾਹਣੀਆਂ। ਪੱਤ੍ਰ- ਪਤ੍ਰ ਭੁਰਿਜੇਣ ਝੜੀਯੰ; ਨਹ ਜੜੀਅੰ, ਪੇਡ ਸੰਪਤਾ॥ ਬਹੰਤਿ ਰੁੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ- ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ ਬਿਖਮਤਾ, ਨਾਨਕ; ਬਹੰਤਿ ਜੋਨਿ, ਬਾਸਰੋ ਰੈਣੀ॥੮॥ਬੱਡਭਾਗ-ਣਹ- ਭਾਵਨੀ ਸਾਧਸੰਗੇਣ; ਲਭੰਤੰ ਬਡਭਾਗਣਹ॥ ਬਿਆਪ-ਣਹ- ਹਰਿ ਨਾਮ ਗੁਣ ਰਮਣੰ ਨਾਨਕ; ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ. ਨਹ ਬਿਆਪਣਹ॥੯॥ ਗਾਥਾ ਗੂੜ ਅਪਾਰੰ; ਸਮਝਣੰ ਬਿਰਲਾ ਜਨਹ॥ ਸੰਸਾਰ ਕਾਮ ਤਜਣੰ; ਨਾਨਕ. ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ. ਸਾਧਸੰਗਮਹ॥੧੦॥ ਬਿਨਾਸ-ਨਹ- ਸੁਮੰਤ੍ਰ ਸਾਧ ਬਚਨਾ; ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸਨਹ॥ ਧਿਆਨੰ ਉਧਾਰ-ਣਹ- ਹਰਿ ਚਰਣਕਮਲ ਧ੍ਯਾਨੰ; ਨਾਨਕ. ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਣਹ॥੧੧॥ ਮਧਿਅ ਪੋਲਾ- ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੈਣਹ; ਜੇਣ ਮਧ੍ਯ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ॥ ਲੱਬਧਿਅੰ ਬੱਡਭਾਗ-ਣਹ- ਮੁਕਤੇ. ਰਮਣ ਗੋਬਿੰਦਹ; ਨਾਨਕ. ਲਬਧ੍ਯੰ ਬਡਭਾਗਣਹ॥੧੨॥ ਲੱਬ-ਧੋ; ਮਿੱਤ੍ਰ ਸੁਮਿੱਤੋ- ਹਰਿ ਲਬਧੋ; ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਮਿਤੋ॥ ਬਿਦਾਰਣ; ਕਦੇ ਨ ਚਿਤੋ॥ ਜਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਦੇ ਪਰਮ ਪਾਕ ਅਸਥਲੁ ਅਸਥਾਨ ਨਿਰਗੁਨ ਜੀ ਦਾ ਤੋਲੁ, ਪੋਲਾ ਅ-ਮਿਤੋ ਮਿਣਤੀ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ, ਖਿਨ ’ਚ ਉਤਪਤੀ ਪਾਲਣਾ ਲੈਤਾ ਕਰਦਿਆਂ ਨਿਰਲੇਪ ਹਨ- ਜਾ ਕਾ ਅਸਥਲੁ; ਤੋਲੁ ਅਮਿਤੋ॥ ਪੋਲਾ ਕਿਤੋ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸੁੋਈ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਾਲੇ ਬੋਲ- ਸੁੋਈ ਨਾਨਕ. ਸਖਾ; ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਕਿਤੋ॥੧੩॥ ਅਪ-ਜਸੰ ਸੱਤ ਪੁੱਤ੍ਰਹ- ਅਪਜਸੰ ਮਿਟੰਤ; ਸਤ ਪੁਤ੍ਰਹ॥ ਸਿਮਰਤੱਬਿਅ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਾਇਕ- ਸਿਮਰਤਬ੍ਯ ਰਿਦੈ; ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰਣਹ॥

ਅੰਗ ੧੩੬੧:- ਅ-ਚੁੱਤ- ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਗਵਾਨ ਅਚੁਤ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਣਹ॥੧੪॥ ਮਰਣੰ. ਬਿਸਰਣੰ ਗੋਬਿੰਦਹ॥ ਧਿਆਵ-ਣਹ- ਜੀਵਣੰ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਧ੍ਯਾਵਣਹ॥ ਲੱਭ-ਣੰ- ਲਭਣੰ ਸਾਧਸੰਗੇਣ॥ ਲਿਖ-ਣਹ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਣਹ॥੧੫॥ ਦਸਨ ਦੰਦ ਗਾਰੁੜੀ ਗਾਰੜੀ ਮੰਤ੍ਰ ਸੱਪਾਂ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ਉਤਾਰਨ ਵਾਲਾ।ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਭੁ-ਯੰਗੰ- ਦਸਨ ਬਿਹੂਨ, ਭੁਯੰਗੰ; ਮੰਤ੍ਰੰ ਗਾਰੁੜੀ, ਨਿਵਾਰੰ॥ ਬਿਆਧਿ-ਬ੍ਯਾਧਿ ਉਪਾੜਣ. ਸੰਤੰ॥ ਨਾਨਕ ਲਬਧ ਕਰਮਣਹ॥੧੬॥ ਜਥ ਜਿੱਥੇ ਕਥ ਕਿੱਥੇ। ਜਥ ਕਥ ਪੋਲੇ, ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਜੀਅ-ਣਹ- ਜਥ ਕਥ ਰਮਣੰ; ਸਰਣੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਅਣਹ॥ ਤਥ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ’ਚ ਪ੍ਰੇਮ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਤਥ ਪੋਲਾ, ਲੱਗਣੰ- ਤਥ ਲਗਣੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਨਕ॥ ਪਰਸਾਦੰ ਗੁਰ ਦਰਸਨਹ॥੧੭॥ ਬਿੱਧਿਅੰ- ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ. ਮਨ ਬਿਧ੍ਯੰ॥ ਸਿੱਧਿਅੰ- ਸਿਧ੍ਯੰ ਸਰਬ ਕੁਸਲਣਹ॥ ਭਬ੍ਯੰ ਕਥਨ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਲੋਕ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਲੋਕ। ਭੱਬਿਅੰ ਪੂਰਬ-ਣਹ- ਗਾਥਾ ਗਾਵੰਤਿ ਨਾਨਕ; ਭਬ੍ਯੰ ਪਰਾ ਪੂਰਬਣਹ॥੧੮॥ ਉਧਰ-ਣਹ- ਸੁਭ ਬਚਨ ਰਮਣੰ; ਗਵਣੰ ਸਾਧਸੰਗੇਣ, ਉਧਰਣਹ॥ ਲੱਭਿਅਤੇ- ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੰ ਨਾਨਕ; ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮ. ਨ ਲਭ੍ਯਤੇ॥੧੯॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੀਚਾਰੰ॥ ਏਕੰਕਾਰ; ਨਾਮ ਉਰ ਧਾਰੰ॥ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ; ਸਗਲ ਉਧਾਰੰ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ; ਕੋ ਤਾਰੰ॥੨੦॥ਉ-ਧਰਣੰ,ਸਮੂਹ-ਣਹ- ਸਿਮਰਣੰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੰ; ਉਧਰਣੰ ਕੁਲ ਸਮੂਹਣਹ॥ਲਬ-ਧਿਅੰ- ਲਬਧਿਅੰ ਸਾਧਸੰਗੇਣ, ਨਾਨਕ; ਵਡਭਾਗੀ ਭੇਟੰਤਿ ਦਰਸਨਹ॥੨੧॥ ਪਰੰ-ਤਿਆਗੀ, ਦ੍ਰਿੜੰਤਣਃ ਦੋ ਗੋਲ ਬਿੰਦੀਆਂ

ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਸਰਗਾਂ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਹਾ ਪੜ੍ਹੋ ਦ੍ਰਿੜੰਤ-ਣਹ) ਤਿਆਗ ਦਾ ਪਰੰ-ਤਿਆਗੀ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ (ਪਰੰ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਤਿਆਗੀ ਹਨ- ਸਰਬ ਦੋਖ ਪਰੰਤਿਆਗੀ; ਸਰਬ ਧਰਮ ਦ੍ਰਿੜੰਤਣਃ॥ ਲੱਬ-ਧੇਨਿ। ਲਿਖਿ-ਅਣਹ- ਲਬਧੇਨਿ ਸਾਧਸੰਗੇਣਿ; ਨਾਨਕ. ਮਸਤਕਿ ਲਿਖ੍ਣਃ॥੨੨॥ ਸੰ-ਪੂਰਣਹ, ਯੋ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਹੋ-ਯੋ- ਹੋਯੋ ਹੈ ਹੋਵੰਤੋ; ਹਰਣ ਭਰਣ ਸੰਪੂਰਣਃ॥ ਅਤਿਅੰਤ ਸਤਮ ਉੱਤਮ- ਸਾਧੂ ਸਤਮ ਜਾਣੋ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰਣੰ॥੨੩॥ ਕ-ਸੁੰਭ,ਰੰਗਣਹ- ਸੁਖੇਣ ਬੈਣ ਰਤਨੰ; ਰਚਨੰ ਕਸੁੰਭ ਰੰਗਣਃ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਬਿਓਗੰ; ਨਾਨਕ. ਸੁਖੁ ਨ ਸੁਪਨਹ॥੨੪॥

ਫੁਨਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਾਥਿ ਕਲੰਮ ਅਗੰਮ; ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਾਵਤੀ॥ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਸੰਗਿ; ਅਨੂਪ ਰੂਪਾਵਤੀ॥ ਉਸਤਤਿ. ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਮੁਖਹੁ; ਤੁਹਾਰੀਆ॥ ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ; ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ॥੧॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਹਿ ਬੈਸ; ਕਿ ਕੀਰਤਿ. ਮੈ ਕਹਾਂ॥ ਅਰਪੀ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ; ਏਹੁ ਜੀਉ ਸਭੁ ਦਿਵਾ॥ ਆਸ ਪਿਆਸੀ; ਸੇਜ ਸੁ ਕੰਤਿ ਵਿਛਾਈਐ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ; ਤ ਸਾਜਨੁ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਕੱਜਲ- ਸਖੀ. ਕਾਜਲ ਹਾਰ ਤੰਬੋਲ; ਸਭੈ ਕਿਛੁ ਸਾਜਿਆ॥ ਸੋਲਹ ਕੀਏ ਸੀਗਾਰ; ਕਿ ਅੰਜਨੁ ਪਾਜਿਆ॥ ਜੇ ਘਰਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ; ਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਕੰਤੈ ਬਾਝੁ ਸੀਗਾਰੁ; ਸਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈਐ॥੩॥ ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ; ਸਾ ਵਡਭਾਗਣੇ॥ ਸਾਂਈਂ- ਤਿਸੁ ਬਨਿਆ ਹਭੁ ਸੀਗਾਰੁ; ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣੇ॥ਸੁੱਤੀ- ਹਉ ਸੁਤੀ. ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ; ਮਨਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਆ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਜਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ਕੰਤੁ; ਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਆ॥੪॥

ਅੰਗ ੧੩੬੨:- ਪੋਲਾ ਇਤੀ ਬਹੁਤੀ- ਆਸਾ ਇਤੀ, ਆਸਕਿ; ਆਸ ਪੁਰਾਈਐ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ; ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ॥ ਮੈ ਤਨਿ ਅਵਗਣ ਬਹੁਤੁ; ਕਿ ਅਵਗਣ ਛਾਇਆ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ; ਤ ਮਨੁ ਠਹਰਾਇਆ॥੫॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ; ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਦੁਤਰੁ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਰਾਇਆ॥ ਮਿਟਿਆ ਆਵਾ ਗਉਣੁ; ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥੬॥ ਪਦਮੁ ਕਵਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ। ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਆਗਨਿ ਵੇਹੜਾ। ਆਂਗਨਿ- ਮੇਰੈ ਹਾਥਿ ਪਦਮੁ; ਆਗਨਿ ਸੁਖ ਬਾਸਨਾ॥ ਸਖੀ ਮੋਰੈ ਕੰਠਿ ਰਤੰਨੁ; ਪੇਖਿ ਦੁਖੁ ਨਾਸਨਾ॥ ਬਾਸਉ ਸੰਗਿ ਗੁਪਾਲ; ਸਗਲ ਸੁਖ ਰਾਸਿ ਹਰਿ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ; ਬਸਹਿ ਜਿਸੁ ਸਦਾ ਕਰਿ॥੭॥ ਰਾਵਣਿ ਭੋਗਣ ਤਾ-ਲਾ-ਜੀ-ਅਹਿ ਤਲੇ ਜਾਣਗੇ ਨਰਕਾਂ ਰੂਪ ਕੜਾਹੇ 'ਚ ਅਥਵਾ ਏਡਜ਼ ਆਦਿ ਰੋਗਾਂ 'ਚ ਤਲੇ ਜਾਣਗੇ- ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰਾਵਣਿ ਜਾਹਿ; ਸੇਈ ਤਾਲਾਜੀਅਹਿ॥ਹਿਰ-ਹਿ,ਢਾਕੀ-ਅਹਿ- ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਹਿਰਹਿ ਪਰ ਦਰਬੁ; ਛਿਦ੍ਰ ਕਤ ਢਾਕੀਅਹਿ॥ਤਾਰ-ਈ- ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ ਪਵਿਤ੍ਰ; ਸਗਲ ਕੁਲ ਤਾਰਈ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਸੁਨਤੇ ਭਏ ਪੁਨੀਤ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਈ॥੮॥ ਊਪਰਿ ਬਨੈ ਅਕਾਸੁ; ਤਲੈ ਧਰ ਸੋਹਤੀ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਚਮਕੈ ਬੀਜੁਲਿ; ਮੁਖ ਕਉ ਜੋਹਤੀ॥ ਖੋਜਤ ਫਿਰਉ ਬਿਦੇਸਿ; ਪੀਉ ਕਤ ਪਾਈਐ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਜੇ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ; ਤ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈਐ॥੯॥ ਡਿਠੇ ਸਭੇ

ਥਾਵ; ਨਹੀ ਤੁਧੁ ਜੇਹਿਆ॥ ਬਧੋਹੁ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ; ਤਾਂ ਤੂ ਸੋਹਿਆ॥ ਵਸਦੀ ਸਘਨ ਅਪਾਰ; ਅਨੂਪ ਰਾਮਦਾਸਪੁਰ॥ਨ੍ਹਾਇਐ- ਹਰਿਹਾਂ. ਨਾਨਕ ਕਸਮਲ ਜਾਹਿ; ਨਾਇਐ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ॥੧੦॥ ਚਿੱਤ ਸੁਚਿੱਤ- ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਸੁਚਿਤ; ਸੁ ਸਾਜਨੁ ਚਾਹੀਐ॥ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਪ੍ਰਾਣ; ਤਿਸੈ ਕਉ ਆਹੀਐ॥ ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤ ਉਦਾਸ; ਬੂੰਦ ਜਲ ਕਾਰਣੇ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਮਾਂਗੈ ਨਾਮੁ; ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਣੇ॥੧੧॥ ਮਿਤ ਕਾ ਚਿਤੁ ਅਨੂਪੁ; ਮਰੰਮੁ ਨ ਜਾਨੀਐ॥ ਗਾਹਕ ਗੁਨੀ ਅਪਾਰ; ਸੁ ਤਤੁ ਪਛਾਨੀਐ॥ ਚਿਤਹਿ ਚਿਤੁ ਸਮਾਇ; ਤ ਹੋਵੈ ਰੰਗੁ ਘਨਾ॥ ਹਰਿਹਾਂ ਹੇ ਸਖੀ- ਹਰਿਹਾਂ, ਚੰਚਲ ਚੋਰਹਿ ਮਾਰਿ; ਤ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ॥੧੨॥ ਦੋ ਰੂਪ ਹੋ ਭਈ ਗਈ, ਇਕ ਦਾਸਨ ਦਾਸੀ ਦੂਜੇ ਪਰਮ ਪੂਜਨੀਕ ਪਤੀ- ਸੁਪਨੈ. ਊਭੀ ਭਈ; ਗਹਿਓ ਕੀ ਨ ਅੰਚਲਾ॥ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਖ ਬਿਰਾਜਿਤ; ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬੰਚਲਾ॥ ਖੋਜਉ ਤਾ ਕੇ ਚਰਣ; ਕਹਹੁ ਕਤ ਪਾਈਐ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਸੋਈ ਜਤੰਨੁ ਬਤਾਇ; ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਈਐ॥੧੩॥ ਨੈਣ. ਨ ਦੇਖਹਿ ਸਾਧ; ਸਿ ਨੈਣ ਬਿਹਾਲਿਆ॥ ਮੁੰਦਿ ਮੂੰਦਾ ਘਾਲਿਆ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ- ਕਰਨ. ਨ ਸੁਨਹੀ ਨਾਦੁ; ਕਰਨ ਮੁੰਦਿ ਘਾਲਿਆ॥ ਕੱਟੀਐ- ਰਸਨਾ ਜਪੈ ਨ ਨਾਮੁ; ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਕਰਿ ਕਟੀਐ॥ ਘਟੀਐ ਪੋਲਾ- ਹਰਿਹਾਂ ਜਬ ਬਿਸਰੈ ਗੋਬਿਦ ਰਾਇ; ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ ਘਟੀਐ॥੧੪॥ ਪੰਕਜ ਫਾਥੇ ਪੰਕ; ਮਹਾ ਮਦ ਗੁੰਫਿਆ॥ ਸੁੰਫਿਆ ਸਫ਼ਾਈ- ਅੰਗ ਸੰਗ ਉਰਝਾਇ; ਬਿਸਰਤੇ ਸੁੰਫਿਆ॥

ਅੰਗ ੧੩੬੩:- ਹੈ ਕੋਊ ਐਸਾ ਮੀਤੁ; ਜਿ ਤੋਰੈ ਬਿਖਮ ਗਾਂਠਿ॥ ਨਾਨਕ. ਇਕੁ ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥੁ; ਜਿ ਟੂਟੇ ਲੇਇ ਸਾਂਠਿ॥੧੫॥ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪ ਦਸਾ ਦਿਸਾਂ ਨੂੰ। ਦਸਾਂ- ਧਾਵਉ ਦਸਾ ਅਨੇਕ; ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਣੇ॥ ਪੰਚ ਸਤਾਵਹਿ ਦੂਤ; ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਮਾਰਣੇ॥ਧਿਆਈਐ- ਤੀਖਣ ਬਾਣ ਚਲਾਇ; ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਧ੍ਯਾਈਐ॥ ਮਹਾਂ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਬਿਖਾਦੀ ਝਗੜਾਲੂ ਕਾਮਾਦਿ ਔਗੁਣ ਦਾ ਘਾਤ ਨਾਸ ਕਰਨਾ- ਹਰਿਹਾਂ. ਮਹਾਂ ਬਿਖਾਦੀ ਘਾਤ; ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ॥੧੬॥ ਨਿ-ਖੁੱਟਈ- ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ; ਮੂਲਿ. ਨ ਨਿਖੁਟਈ॥ ਭੁੰਚਹ ਭੋਗੋ ਛੁੱ-ਟਈ- ਖਾਵਹੁ ਭੁੰਚਹੁ ਸਭਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟਈ॥ਤੁੱਸਿ- ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਦਿਤਾ ਤੁਸਿ ਹਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਅਰਾਧਿ; ਕਦੇ ਨ ਜਾਂਹਿ ਮਰਿ॥੧੭॥ ਜਿਥੈ ਜਾਏ ਭਗਤੁ; ਸੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਣਾ॥ ਸਗਲੇ ਹੋਏ ਸੁਖ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਾ॥ ਜੀਅ ਕਰਨਿ ਜੈਕਾਰੁ; ਨਿੰਦਕ ਮੁਏ ਪਚਿ॥ ਸਾਜਨ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ; ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਿ॥੧੮॥ ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ; ਕਤਹ ਨਹੀ ਸੇਵੀਐ॥ ਝੂਠੈ ਰੰਗਿ ਖੁਆਰੁ; ਕਹਾਂ ਲਗੁ ਖੇਵੀਐ॥ਹਰਿ-ਚੰਦਉਰੀ- ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਪੇਖਿ; ਕਾਹੇ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿੰਨ; ਜਿ ਦਰਗਹਿ ਜਾਨਿਆ॥੧੯॥ ਕੀਨੇ ਕਰਮ ਅਨੇਕ; ਗਵਾਰ ਬਿਕਾਰ ਘਨ॥ ਸਠ ਪੋਲਾ- ਮਹਾ ਦ੍ਰੁਗੰਧਤ ਵਾਸੁ; ਸਠ ਕਾ ਛਾਰੁ ਤਨ॥ ਫਿਰਤਉ ਗਰਬ ਗੁਬਾਰਿ; ਮਰਣੁ ਨਹ ਜਾਨਈ॥ ਮਾ-ਨਈ- ਹਰਿਹਾਂ, ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਪੇਖਿ; ਕਾਹੇ ਸਚੁ ਮਾਨਈ॥੨੦॥ ਪੂੱਜੈ ਰਾ-ਖਈ- ਜਿਸ ਕੀ ਪੂਜੈ ਅਉਧ; ਤਿਸੈ ਕਉਣੁ ਰਾਖਈ॥ਭਾਖ-ਈ- ਬੈਦਕ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ; ਕਹਾਂ ਲਉ ਭਾਖਈ॥ਆਵ-ਈ- ਏਕੋ ਚੇਤਿ ਗਵਾਰ; ਕਾਜਿ ਤੇਰੈ ਆਵਈ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ; ਬ੍ਰਿਥਾ ਸਭੁ ਜਾਵਈ॥੨੧॥ ਪੀ-ਜਈ- ਅਉਖਧੁ ਨਾਮੁ

ਅਪਾਰੁ; ਅਮੋਲਕੁ ਪੀਜਈ॥ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਖਾਵਹਿ ਸੰਤ; ਸਗਲ ਕਉ ਦੀਜਈ॥ ਜਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ; ਤਿਸੈ ਹੀ ਪਾਵਣੇ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿੰਨ੍; ਜਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਰਾਵਣੇ॥੨੨॥ ਵੈਦਾਂ- ਵੈਦਾ ਸੰਦਾ ਸੰਗੁ; ਇਕਠਾ ਹੋਇਆ॥ ਅਉਖਦ ਆਏ ਰਾਸਿ; ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਖਲੋਇਆ॥ ਕਰਮ ਸਮਾਨ ਕਰਮ ਸੁ=ਕਰਮ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ- ਜੋ ਜੋ ਓਨਾ ਕਰਮ; ਸੁਕਰਮ ਹੋਇ ਪਸਰਿਆ॥ ਹਰਿਹਾਂ. ਦੂਖ ਰੋਗ ਸਭਿ ਪਾਪ; ਤਨ ਤੇ ਖਿਸਰਿਆ॥੨੩॥

ਚਉਬੋਲੇ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਦਮ ਦਮੜਿਆਂ ਕ੍ਰਿਹੁ ਦੇ। ਸਾਟ ਮੁੱਲ ਵੱਟੇ। ਕਿਅਹੁ- ਸੰਮਨ. ਜਉ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ; ਦਮ ਕ੍ਰਿਹੁ ਹੋਤੀ ਸਾਟ॥ ਰਾਵਨ ਰੰਕ ਕੰਗਾਲ ਨਹਿ ਹੁਤੇ ਸੀ, ਸਿਰ ਕਾਟਿ ਕੱਟ ਕੇ ਦਿਤੇ, ਸ਼ਿਵਜੀ ਨੂੰ- ਰਾਵਨ ਹੁਤੇ ਸੁ ਰੰਕ ਨਹਿ; ਜਿਨਿ ਸਿਰ ਦੀਨੇ ਕਾਟਿ॥੧॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤਨੁ ਖਚਿ ਰਹਿਆ; ਬੀਚੁ. ਨ ਰਾਈ ਹੋਤ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ; ਬੂਝਨੁ ਸੁਰਤਿ ਸੰਜੋਗ॥੨॥

ਅੰਗ ੧੩੬੪:- ਸਾਗਰ ਮੇਰ ਉਦਿਆਨ ਬਨ; ਨਵ ਖੰਡ ਬਸੁਧਾ ਭਰਮ॥ ਮੂਸਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ ਕੈ; ਗਨਉ ਏਕ ਕਰਿ ਕਰਮ॥੩॥ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਮਸਕਰ ਚਾਂਦਨੀ, ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅੰਬਰੁ'ਚ ਛਾਇ ਰਹੀ ਹੈ- ਮੂਸਨ. ਮਸਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ; ਰਹੀ ਜੁ ਅੰਬਰੁ ਛਾਇ॥ ਬੀਧੇ ਬਾਂਧੇ ਕਮਲ ਮਹਿ; ਭਵਰ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ॥੪॥ ਮ=ਹੱਤ- ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹਰਖ ਸੁਖ; ਮਾਨ ਮਹਤ ਅਰੁ ਗਰਬ॥ ਮੂਸਨ. ਨਿਮਖਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਿ; ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਦੇਂਉ ਸਰਬ॥੫॥ ਹਿਰਤ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ- ਮੂਸਨ. ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਈ; ਮਰਤ ਹਿਰਤ ਸੰਸਾਰ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ. ਨ ਬੇਧਿਓ; ਉਰਝਿਓ ਮਿਥ ਬਿਉਹਾਰ॥੬॥ ਘਬੁ ਦਬੁ ਜਬ ਜਾਰੀਐ; ਬਿਛੁਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਹਾਲ॥ ਮੂਸਨ. ਤਬ ਹੀ ਮੂਸੀਐ; ਬਿਸਰਤ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲ॥੭॥ ਜਾ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਆਉ ਹੈ; ਚਰਨ ਚਿਤਵ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਰਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ; ਆਨ. ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਹਿ॥੮॥ਲੱਖ- ਲਖ ਘਾਟੀਂ ਊਂਚੌ ਘਨੋ; ਚੰਚਲ ਚੀਤ ਬਿਹਾਲ॥ ਨਿਮ੍ਰਿਤ। ਕੀਚ ਗਾਰਾ ਜਮਾਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਖਿੜਿਆ- ਨੀਚ ਕੀਚ ਨਿਮ੍ਰਿਤ ਘਨੀ; ਕਰਨੀ ਕਮਲ ਜਮਾਲ॥੯॥ ਚਿਤ ਨੂੰ ਚਾਰ ਚੁਰੌਣ ਵਾਲੇ- ਕਮਲ ਨੈਨ ਅੰਜਨ ਸਿਆਮ; ਚੰਦ੍ਰ ਬਦਨ ਚਿਤ ਚਾਰ॥ ਮਰੰਮ ਭੇਦ। ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਮੂਸਨ. ਮਗਨ ਮਰੰਮ ਸਿਉ; ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਹਾਰ॥੧੦॥ ਸੂੱਧ ਬੁੱਧ ਨਹੀਂ - ਮਗਨੁ ਭਇਓ, ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ; ਸੂਧ ਨ ਸਿਮਰਤ ਅੰਗ॥ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਇਓ. ਸਭ ਲੋਅ ਮਹਿ; ਨਾਨਕ. ਅਧਮ ਪਤੰਗ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਕਬੀਰ. ਮੇਰੀ ਸਿਮਰਨੀ; ਰਸਨਾ ਊਪਰਿ ਰਾਮੁ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਗਲ ਭਗਤ; ਤਾ ਕੋ ਸੁਖੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥੧॥ਹੱਸਨੇਹਾਰੁ- ਕਬੀਰ. ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਉ; ਸਭੁ ਕੋ ਹਸਨੇਹਾਰੁ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਸ ਜਾਤਿ ਕਉ; ਜਿਹ ਜਪਿਓ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ॥੨॥ ਡਗਮਗ ਪੋਲਾ,ਡੁਲਾਵ=ਹਿ- ਕਬੀਰ. ਡਗਮਗ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਕਹਾ ਡੁਲਾਵਹਿ ਜੀਉ॥ ਨਾਇਕੋ ਸ਼ਰੋਮਣੀ, ਪ੍ਰੇਰਕ- ਸਰਬ ਸੂਖ ਕੋ ਨਾਇਕੋ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਉ॥੩॥ ਕਬੀਰ. ਕੰਚਨ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਬਨੇ; ਊਪਰਿ ਲਾਲ ਜੜਾਉ॥ ਦੀਸਹਿ. ਦਾਧੇ ਕਾਨ ਜਿਉ; ਜਿਨ੍ ਮਨਿ. ਨਾਹੀ ਨਾਉ॥੪॥ ਕਬੀਰ. ਐਸਾ ਏਕੁ ਆਧੁ; ਜੋ ਜੀਵਤ ਮਿਰਤਕੁ ਹੋਇ॥ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ

ਕੈ ਗੁਨ ਰਵੈ; ਜਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਸੋਇ॥੫॥ ਕਬੀਰ. ਜਾ ਦਿਨ ਹਉ ਮੂਆ; ਪਾਛੈ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ॥ ਮੋਹਿ. ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ; ਸੰਗੀ ਭਜਹਿ ਗੋਬਿੰਦੁ॥੬॥ ਕਬੀਰ. ਸਭ ਤੇ ਹਮ ਬੁਰੇ; ਹਮ ਤਜਿ. ਭਲੋ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਕਰਿ ਬੂਝਿਆ; ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਸੋਇ॥੭॥ ਕਬੀਰ. ਆਈ ਮੁਝਹਿ ਪਹਿ; ਅਨਿਕ ਕਰੇ ਕਰਿ ਭੇਸ॥ ਹਮ ਰਾਖੇ. ਗੁਰ ਆਪਨੇ; ਉਨਿ ਕੀਨੋ ਆਦੇਸੁ॥੮॥ ਕਬੀਰ. ਸੋਈ ਮਾਰੀਐ; ਜਿਹ ਮੂਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਭਲੋ ਭਲੋ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ; ਬੁਰੋ. ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ॥੯॥ ਰਾਤੀਂ ਕਾਰੀਆਂ- ਕਬੀਰ. ਰਾਤੀ ਹੋਵਹਿ ਕਾਰੀਆ; ਕਾਰੇ ਊਭੇ ਜੰਤ॥

ਅੰਗ ੧੩੬੫:- ਲੈ ਫਾਹੇ. ਉਠਿ ਧਾਵਤੇ; ਸਿ ਜਾਨਿ, ਮਾਰੇ ਭਗਵੰਤ॥੧੦॥ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਬਿਰਵਾ ਬੂਟਾ। ਢਾਕ ਢਕ, ਪਲਾਸ ਪਲਾਹ ਦਾ ਬੂਟਾ- ਕਬੀਰ. ਚੰਦਨ ਕਾ ਬਿਰਵਾ ਭਲਾ; ਬੇੜ੍ਹਿਓ ਢਾਕ ਪਲਾਸ॥ ਓਇ ਭੀ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਰਹੇ; ਬਸੇ ਜੁ ਚੰਦਨ ਪਾਸਿ॥੧੧॥ ਕਬੀਰ. ਬਾਂਸੁ ਬਡਾਈ ਬੂਡਿਆ; ਇਉ. ਮਤ ਡੂਬਹੁ ਕੋਇ॥ ਚੰਦਨ ਕੈ ਨਿਕਟੇ ਬਸੈ; ਬਾਂਸੁ ਸੁਗੰਧੁ. ਨ ਹੋਇ॥੧੨॥ ਕਬੀਰ. ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ; ਦੁਨੀ. ਨ ਚਾਲੀ ਸਾਥਿ॥ ਪਾਇ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ; ਗਾਫਲਿ ਅਪੁਨੈ ਹਾਥਿ॥੧੩॥ ਕਬੀਰ. ਜਹ ਜਹ ਹਉ ਫਿਰਿਓ; ਕਉਤਕ ਠਾਓ ਠਾਇ॥ ਇਕ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਬਾਹਰਾ; ਊਜਰੁ ਮੇਰੈ ਭਾਂਇ॥੧੪॥ ਭੱਠਿ ਕੁਸੱਤੀ- ਕਬੀਰ. ਸੰਤਨ ਕੀ ਝੁੰਗੀਆ ਭਲੀ; ਭਠਿ ਕੁਸਤੀ ਗਾਉ॥ ਆਗਿ ਲਗਉ. ਤਿਹ ਧਉਲਹਰ; ਜਿਹ. ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ॥੧੫॥ਗ੍ਰਿਹਿ- ਕਬੀਰ. ਸੰਤ ਮੂਏ ਕਿਆ ਰੋਈਐ; ਜੋ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ॥ ਰੋਵਹੁ ਸਾਕਤ ਬਾਪੁਰੇ; ਜੁ ਹਾਟੈ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ॥੧੬॥ ਕਬੀਰ. ਸਾਕਤੁ ਐਸਾ ਹੈ; ਜੈਸੀ ਲਸਨ ਕੀ ਖਾਨਿ॥ ਕੋਨੇ ਬੈਠੇ ਖਾਈਐ; ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਨਿਦਾਨ॥੧੭॥ ਕਬੀਰ. ਮਾਇਆ ਡੋਲਨੀ; ਪਵਨੁ ਝਕੋਲਨਹਾਰੁ॥ ਸੰਤਹੁ ਮਾਖਨੁ ਖਾਇਆ; ਛਾਛਿ ਪੀਐ ਸੰਸਾਰੁ॥੧੮॥ ਕਬੀਰ. ਮਾਇਆ ਡੋਲਨੀ; ਪਵਨੁ ਵਹੈ ਹਿਵ ਧਾਰ॥ ਜਿਨਿ ਬਿਲੋਇਆ ਤਿਨਿ ਖਾਇਆ; ਅਵਰ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰ॥੧੯॥ ਮੁੱਸਿ ਮੁੱਸਿ- ਕਬੀਰ. ਮਾਇਆ ਚੋਰਟੀ; ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਲਾਵੈ ਹਾਟਿ॥ਮੁੱਸੈ- ਏਕੁ ਕਬੀਰਾ. ਨਾ ਮੁਸੈ; ਜਿਨਿ. ਕੀਨੀ ਬਾਰਹ ਬਾਟ॥੨੦॥ ਕਬੀਰ. ਸੂਖੁ ਨ ਏਂਹ ਜੁਗਿ; ਕਰਹਿ ਜੁ ਬਹੁਤੈ ਮੀਤ॥ ਜੋ ਚਿਤੁ ਰਾਖਹਿ ਏਕ ਸਿਉ; ਤੇ. ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਨੀਤ॥੨੧॥ ਕਬੀਰ. ਜਿਸੁ ਮਰਨੇ ਤੇ ਜਗੁ ਡਰੈ; ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਨੰਦੁ॥ ਮਰਨੇ ਹੀ ਤੇ ਪਾਈਐ; ਪੂਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ॥੨੨॥ ਰਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ ਕੈ; ਕਬੀਰਾ. ਗਾਂਠਿ ਨ ਖੋਲ੍॥ ਨਹੀ ਪਟਣੁ. ਨਹੀ ਪਾਰਖੂ; ਨਹੀ ਗਾਹਕੁ. ਨਹੀ ਮੋਲੁ॥੨੩॥ ਕਬੀਰ. ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ; ਜਾ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਰਾਮੁ॥ ਪੰਡਿਤ ਰਾਜੇ ਭੂਪਤੀ; ਆਵਹਿ ਕਉਨੇ ਕਾਮ॥੨੪॥ ਆਨ ਹੋਰ ਦੁਬਿਧਾ ਦ੍ਵੈਤ ਜਾਇ ਚੱਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ- ਕਬੀਰ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਕ ਸਿਉ ਕੀਏ; ਆਨ. ਦੁਬਿਧਾ ਜਾਇ॥ ਪੂਰਨ ਸੱਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ (ਭਾਵੈ) ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ,ਕੇਸ (ਲਾਂਬੇ) ਲੰਬੇ ਕਰੁ ਰਹੇ ਹਨ, ਜੀਵ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਤ੍ਰੇ ਨਾਲ (ਘਰਰਿ) ਘਸਾ ਕੇ, (ਮੁਡਾਇ) ਮੁਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ- ਭਾਵੈ ਲਾਂਬੇ ਕੇਸ ਕਰੁ; ਭਾਵੈ ਘਰਰਿ ਮੁਡਾਇ॥੨੫॥ ਕੱਜਲ- ਕਬੀਰ. ਜਗੁ ਕਾਜਲ ਕੀ ਕੋਠਰੀ; ਅੰਧ ਪਰੇ ਤਿਸ ਮਾਹਿ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ; ਪੈਸਿ. ਜੁ ਨੀਕਸਿ ਜਾਹਿ॥੨੬॥ ਕਬੀਰ. ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ; ਸਕਹੁ. ਤ ਲੇਹੁ ਬਹੋਰਿ॥ ਨਾਂਗੇ ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਗਏ; ਜਿਨ੍ ਕੇ ਲਾਖ

ਕਰੋਰਿ॥੨੭॥ ਕਬੀਰ. ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ; ਕਵਨੈ ਮਾਰਗਿ ਲਾਇ॥ ਕੈ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਸਾਧ ਕੀ; ਕੈ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੨੮॥ ਕਬੀਰ. ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੂਆ; ਮਰਿ. ਭੀ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਇ॥

ਅੰਗ ੧੩੬੬:- ਐਸੇ ਮਰਨੇ ਜੋ ਮਰੈ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ॥੨੯॥ ਕਬੀਰ. ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ; ਹੋਇ ਨ. ਬਾਰੈ ਬਾਰ॥ ਜਿਉ ਬਨ ਫਲ ਪਾਕੇ. ਭੁਇ ਗਿਰਹਿ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਲਾਗਹਿ ਡਾਰ॥੩੦॥ ਕਬੀਰਾ ਤੁਹੀ. ਕਬੀਰੁ ਤੂ; ਤੇਰੋ ਨਾਉ ਕਬੀਰੁ॥ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਤਬ ਪਾਈਐ; ਜਉ ਪਹਿਲੇ ਤਜਹਿ ਸਰੀਰੁ॥੩੧॥ ਕਬੀਰ. ਝੰਖੁ ਨ ਝੰਖੀਐ; ਤੁਮਰੋ ਕਹਿਓ. ਨ ਹੋਇ॥ ਕਰਮ ਕਰੀਮ ਜੁ ਕਰਿ ਰਹੇ; ਮੇਟਿ. ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ॥੩੨॥ ਕ-ਸਉਟੀ ਰਾਮ- ਕਬੀਰ. ਕਸਉਟੀ ਰਾਮ ਕੀ; ਝੂਠਾ. ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਰਾਮ ਕਸਉਟੀ ਸੋ ਸਹੈ; ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵਾ ਹੋਇ॥੩੩॥ ਕਬੀਰ. ਊਜਲ ਪਹਿਰਹਿ ਕਾਪਰੇ; ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਖਾਹਿ॥ ਏਕਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ; ਬਾਧੇ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ॥੩੪॥ ਕਬੀਰ. ਬੇੜਾ ਜਰਜਰਾ; ਫੂਟੇ ਛੇਂਕ ਹਜਾਰ॥ ਹਰੂਏ ਹਰੂਏ ਤਿਰਿ ਗਏ; ਡੂਬੇ ਜਿਨ ਸਿਰ ਭਾਰ॥੩੫॥ ਕਬੀਰ. ਹਾਡ ਜਰੇ ਜਿਉ ਲਾਕਰੀ; ਕੇਸ ਜਰੇ ਜਿਉ ਘਾਸੁ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਰਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ; ਭਇਓ ਕਬੀਰੁ ਉਦਾਸੁ॥੩੬॥ ਕਬੀਰ. ਗਰਬੁ, ਨ ਕੀਜੀਐ; ਚਾਮ ਲਪੇਟੇ ਹਾਡ॥ ਹੈਵਰ ਊਪਰਿ, ਛਤ੍ਰ ਤਰ; ਤੇ ਫੁਨਿ ਧਰਨੀ ਗਾਡ॥੩੭॥ ਕਬੀਰ. ਗਰਬੁ, ਨ ਕੀਜੀਐ; ਊਚਾ ਦੇਖਿ ਅਵਾਸੁ॥ ਆਜੁ ਕਾਲ੍ਹਿ ਭੁਇ ਲੇਟਣਾ; ਊਪਰਿ ਜਾਮੈ ਘਾਸੁ॥੩੮॥ ਕਬੀਰ. ਗਰਬੁ, ਨ ਕੀਜੀਐ; ਰੰਕੁ. ਨ ਹਸੀਐ ਕੋਇ॥ ਅਜਹੁ ਸੁ ਨਾਉ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮਹਿ; ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕਿਆ ਹੋਇ॥੩੯॥ ਸੁਰੰਗ ਸੋਨੇ ਰੰਗੀ- ਕਬੀਰ. ਗਰਬੁ, ਨ ਕੀਜੀਐ; ਦੇਹੀ ਦੇਖਿ ਸੁਰੰਗ॥ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਭੁ-ਯੰਗ- ਆਜੁ ਕਾਲ੍ਹਿ. ਤਜਿ ਜਾਹੁਗੇ; ਜਿਉ ਕਾਂਚੁਰੀ ਭੁਯੰਗ॥੪੦॥ ਕਬੀਰ. ਲੂਟਨਾ ਹੈ ਤ ਲੂਟਿ ਲੈ; ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਲੂਟਿ॥ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਹੁਗੇ; ਪ੍ਰਾਨ ਜਾਹਿੰਗੇ ਛੂਟਿ॥੪੧॥ ਕਬੀਰ. ਐਸਾ ਕੋਈ, ਨ ਜਨਮਿਓ; ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਲਾਵੈ ਆਗਿ॥ ਪਾਂਚਉ ਲਰਿਕਾ ਜਾਰਿ ਕੈ; ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗਿ॥੪੨॥ ਕੋ ਹੈ ਲਰਿਕਾ ਬੇਚਈ; ਲਰਿਕੀ ਬੇਚੈ ਕੋਇ॥ਕਰੇ-ਇ- ਸਾਝਾ ਕਰੈ ਕਬੀਰ ਸਿਉ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਬਨਜੁ ਕਰੇਇ॥੪੩॥ ਕਬੀਰ. ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ; ਮਤ ਸਹਸਾ ਰਹਿ ਜਾਇ॥ ਪਾਛੈ ਭੋਗ ਜੁ ਭੋਗਵੇ; ਤਿਨ ਕੋ ਗੁੜੁ ਲੈ ਖਾਹਿ॥੪੪॥ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਫ਼ੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:- (ਮੈ)ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਨੇ ਇਹ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਜਾਨਿਓ)ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬ੍ਰਹਮਵਿੱਦਿਆ ਦਾ (ਪੜਿਬੋ)ਪੜ੍ਹਨਾ (ਭਲੋ)ਚੰਗਾ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬ੍ਰਹਮਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰ ਇਤਿਹਾਸ ਧਰਮ ਹਿਤ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ (ਪੜਿਬੇ)ਪੜ੍ਹਨ (ਸਿਉ)ਨਾਲ, ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ’ਚ (ਭਲ)ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਜੋਗੁ)ਜੁੜਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ! ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਜੀ (ਕੀ)ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਾ (ਭਗਤਿ)ਭਗਤੀ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਦਾਸਨ ਦਾਸ (ਨ)ਨਹੀਂ (ਛਾਡਉ)ਛੱਡੇਗਾ, (ਭਾਵੈ)ਭਾਵੇਂ ਹੇ (ਲੋਗੁ)ਲੋਕੋ! ਦਾਸਨਦਾਸ ਦੀ (ਨਿੰਦਉ)ਨਿੰਦਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਸੋ ਅਰਥ, ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਸੁਆਸ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ। ਪੜ੍ਹਿਬੇ- ਕਬੀਰ. ਮੈ ਜਾਨਿਓ ਪੜਿਬੋ ਭਲੋ; ਪੜਿਬੇ ਸਿਉ ਭਲ ਜੋਗੁ॥ ਭਗਤਿ. ਨ ਛਾਡਉ ਰਾਮ ਕੀ; ਭਾਵੈ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ॥੪੫॥ ਕਬੀਰ. ਲੋਗੁ ਕਿ ਨਿੰਦੈ ਬਪੁੜਾ; ਜਿਹ ਮਨਿ. ਨਾਹੀ ਗਿਆਨੁ॥ ਰਾਮ ਕਬੀਰਾ. ਰਵਿ ਰਹੇ; ਅਵਰ ਤਜੇ ਸਭ

ਕਾਮ॥੪੬॥ ਘਾਘਰੈ ਘੇਰੇਦਾਰ ਚੋਲੇ- ਕਬੀਰ. ਪਰਦੇਸੀ ਕੈ ਘਾਘਰੈ; ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ॥ ਖਿੰਥਾ ਜਲਿ. ਕੋਇਲਾ ਭਈ; ਤਾਗੇ ਆਂਚ. ਨ ਲਾਗ॥੪੭॥ ਖਿੰਥਾ ਖਫ਼ਣੀ, ਖੱਪਰਾ ਫੂਟ ਫੁੱਟ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੁੱਟਣ ਤੋਂ ਮਫੂਟ ਰਹਿਤ ਸਮਝਦਾ ਸੈਂ- ਕਬੀਰ. ਖਿੰਥਾ ਜਲਿ ਕੋਇਲਾ ਭਈ; ਖਾਪਰੁ ਫੂਟ ਮਫੂਟ॥

ਅੰਗ ੧੩੬੭:- ਜੋਗੀ ਬਪੁੜਾ ਖੇਲਿਓ; ਆਸਨਿ ਰਹੀ ਬਿਭੂਤਿ॥੪੮॥ ਕਬੀਰ. ਥੋਰੈ ਜਲਿ ਮਾਛੁਲੀ; ਝੀਵਰਿ ਮੇਲਿਓ ਜਾਲੁ॥ ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਕੁਸੰਗਤ ਰੂਪ ਟੋਘਨੈ ਟੋਏ।ਸਮੁੰਦੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੂੰ ਸਮ੍ਾਲਿ ਯਾਦ ਕਰ- ਇਹ ਟੋਘਨੈ. ਨ ਛੂਟਸਹਿ; ਫਿਰਿ ਕਰਿ ਸਮੁੰਦੁ ਸਮ੍ਾਲਿ॥੪੯॥ ਕਬੀਰ. ਸਮੁੰਦੁ ਨ ਛੋਡੀਐ; ਜਉ ਅਤਿ ਖਾਰੋ ਹੋਇ॥ ਪੋਖਰਿ ਪੋਖਰਿ ਢੂਢਤੇ; ਭਲੋ. ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ॥੫੦॥ ਨਿ-ਗੁਸਾਏਂ ਨਿਗੁਰੇ। ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ 'ਚ ਗਏ ਰੁੜ੍ਹ ਗਏ। ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਕੁਸੰਗਤ ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਤੋਂ ਥਾਂਘੀ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ- ਕਬੀਰ. ਨਿਗੁਸਾਂਏਂ ਬਹਿ ਗਏ; ਥਾਂਘੀ. ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਦੀਨ ਗਰੀਬੀ ਆਪੁਨੀ; ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ॥੫੧॥ ਕਬੀਰ. ਬੈਸਨਉ ਕੀ ਕੂਕਰਿ ਭਲੀ; ਸਾਕਤ ਕੀ ਬੁਰੀ ਮਾਇ॥ ਓਹ ਨਿਤ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਸੁ; ਉਹ ਪਾਪ ਬਿਸਾਹਨ ਜਾਇ॥੫੨॥ ਜਿਵੇਂ ਕੱਚਾ ਤਾਲ ਹਰੇ ਬੂਰ ਨਾਲ਼ ਹਰਾ ਹੋਵੇ,ਹਰਨ ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ ਹਰੀ ਅੰਗੂਰੀ ਸਮਝ ਕੇ ਚਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਵੇ,ਹਰਨ ਧੋਖੇ 'ਚ ਹੈ।ਸੂੱਵਰ ਦੇ ਦੁਆਲ਼ੇ ਲੱਖਾਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਮਾਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ। ਦੂਬਲਾ ਕਮਜ਼ੋਰ। ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹਰੀਆਰਾ ਹਰਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਾਲੁ ਤਲਾਬ,ਹਰੀ-ਆਰਾ- ਕਬੀਰ. ਹਰਨਾ ਦੂਬਲਾ; ਇਹੁ ਹਰੀਆਰਾ ਤਾਲੁ॥ ਲਾਖ ਅਹੇਰੀ ਏਕੁ ਜੀਉ; ਕੇਤਾ ਬੰਚਉ ਕਾਲੁ॥੫੩॥ ਕਬੀਰ. ਗੰਗਾ ਤੀਰ ਜੁ ਘਰੁ ਕਰਹਿ; ਪੀਵਹਿ ਨਿਰਮਲ ਨੀਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ. ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ; ਇਉ ਕਹਿ ਰਮੇ ਕਬੀਰ॥੫੪॥ ਕਬੀਰ. ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਭਇਆ; ਜੈਸਾ ਗੰਗਾ ਨੀਰੁ॥ ਪਾਛੈ ਲਾਗੋ ਹਰਿ ਫਿਰੈ; ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ॥੫੫॥ ਕਬੀਰ. ਹਰਦੀ ਪੀਅਰੀ; ਚੂੰਨਾਂ ਊਜਲ ਭਾਇ॥ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਤਉ ਮਿਲੈ; ਦੋਨਉ ਬਰਨ ਗਵਾਇ॥੫੬॥ ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਕੁਸੰਗਤ ਦੀ ਰੰਗਤ ਰੂਪ ਹਲਦੀ ਦੀ,ਪਾਪ ਕਮਾਉਣ ਰੂਪ ਪੀਰਤਨੁ ਪੀਲਾ ਪੁਣਾ, ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਚਿੱਟੇ ਚੂਨ ਆਟੇ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਚਿੱਟਾਪੁਣਾ।ਪੀਰੱਤਨੁ- ਕਬੀਰ. ਹਰਦੀ ਪੀਰਤਨੁ ਹਰੈ; ਚੂਨ ਚਿਹਨੁ. ਨ ਰਹਾਇ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਉ; ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਬਰਨੁ ਕੁਲੁ ਜਾਇ॥੫੭॥ ਸੰਕੁਰਾ ਭੀੜਾ ਦਸ-ਏਂ ਦਸ ਪੋਲਾ- ਕਬੀਰ. ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁਰਾ; ਰਾਈ ਦਸਏਂ ਭਾਇ॥ ਮਨੁ ਤਉ ਮੈਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਿਓ; ਨਿਕਸੋ ਕਿਉ ਕੈ ਜਾਇ॥੫੮॥ ਕਬੀਰ. ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ; ਤੁਠਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ॥ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੋਕਲਾ; ਸਹਜੇ ਆਵਉ ਜਾਉ॥੫੯॥ ਕਬੀਰ. ਨਾ ਮੋੁਹਿ ਛਾਨਿ. ਨ ਛਾਪਰੀ; ਨਾ ਮੋੁਹਿ ਘਰੁ. ਨਹੀ ਗਾਉ॥ ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ. ਕਉਨੁ ਹੈ; ਮੇਰੇ ਜਾਤਿ. ਨ ਨਾਉ॥੬੦॥ ਕਬੀਰ. ਮੁਹਿ ਮਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ; ਮਰਉ ਤ. ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰ॥ ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ; ਪਰਾ ਹਮਾਰੈ ਬਾਰ॥੬੧॥ ਕਬੀਰ. ਨਾ ਹਮ ਕੀਆ, ਨ ਕਰਹਿਗੇ; ਨਾ ਕਰਿ ਸਕੈ ਸਰੀਰੁ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਉ. ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕੀਆ; ਭਇਓ ਕਬੀਰੁ ਕਬੀਰੁ॥੬੨॥ ਕਬੀਰ. ਸੁਪਨੈ ਹੂ ਬਰੜਾਇ ਕੈ; ਜਿਹ ਮੁਖਿ ਨਿਕਸੈ ਰਾਮੁ॥ ਪਗ ਪੋਲਾ- ਤਾ ਕੇ ਪਗ ਕੀ ਪਾਨਹੀ; ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੋ ਚਾਮੁ॥੬੩॥ ਕਬੀਰ. ਮਾਟੀ ਕੇ ਹਮ ਪੂਤਰੇ; ਮਾਨਸੁ ਰਾਖਿਉ ਨਾਉ॥ ਚਾਰਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਪਾਹੁਨੇ; ਬਡ ਬਡ

ਰੂੰਧਹਿ ਠਾਉ॥੬੪॥ ਕਬੀਰ. ਮਹਿਦੀ ਕਰਿ ਘਾਲਿਆ; ਆਪੁ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ॥ ਤੈ ਸਹ. ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੀਐ; ਕਬਹੁ. ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ॥੬੫॥ ਕਬੀਰ. ਜਿਹ ਦਰਿ ਆਵਤ ਜਾਤਿਅਹੁ; ਹਟਕੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਸੋ ਦਰੁ. ਕੈਸੇ ਛੋਡੀਐ; ਜੋ ਦਰੁ ਐਸਾ ਹੋਇ॥੬੬॥ ਸ੍ਰੀਰ ਦੇ ਰੋਮ ੨ ਚ (ਝਬਕਿ) ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਤਿ ਸੰਤਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਹਲੀਮੀ ਗ੍ਰੀਬੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸ਼ੁਭ (ਗੁਨ) ਗੁਣਾਂ (ਕੀ) ਦੀ ਲਹਰਿ ਉੱਠ ਖੜ੍ਹੀ। ਥਾ ਸੀ ਝਬਕਿ ਸ਼ੀਘਰ।ਲਹ-ਰਿ, ਝਬਕਿ ਪੋਲਾ- ਕਬੀਰ. ਡੂਬਾ ਥਾ ਪੈ ਉਬਰਿਓ; ਗੁਨ ਕੀ ਲਹਰਿ ਝਬਕਿ॥

ਅੰਗ ੧੩੬੮:- ਜਬ ਦੇਖਿਓ ਬੇੜਾ ਜਰਜਰਾ; ਤਬ ਉਤਰਿ ਪਰਿਓ ਹਉ ਫਰਕਿ॥੬੭॥ ਕਬੀਰ. ਪਾਪੀ, ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਵਈ; ਹਰਿ ਪੂਜਾ. ਨ ਸੁਹਾਇ॥ ਮਾਖੀ ਚੰਦਨੁ ਪਰਹਰੈ; ਜਹ ਬਿਗੰਧ ਤਹ ਜਾਇ॥੬੮॥ ਕਬੀਰ. ਬੈਦੁ ਮੂਆ. ਰੋਗੀ ਮੂਆ; ਮੂਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਏਕੁ ਕਬੀਰਾ. ਨਾ ਮੂਆ; ਜਿਹ. ਨਾਹੀ ਰੋਵਨਹਾਰੁ॥੬੯॥ ਕਬੀਰ. ਰਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਓ; ਮੋਟੀ ਲਾਗੀ ਖੋਰਿ॥ ਕਾਇਆ ਹਾਂਡੀ ਕਾਠ ਕੀ; ਨਾ ਓਹੁ ਚਰ੍ਹੈ ਬਹੋਰਿ॥੭੦॥ ਕਬੀਰ. ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ; ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਤੁ ਕੀਨੁ॥ ਖੰਡਾ ਗਿਆਨ, ਸਿਧਉਰਾ ਨਲੇਰ ਵੈਰਾਗ- ਮਰਨੇ ਤੇ. ਕਿਆ ਡਰਪਨਾ; ਜਬ. ਹਾਥਿ ਸਿਧਉਰਾ ਲੀਨ॥੭੧॥ ਕਬੀਰ. ਰਸ ਕੋ ਗਾਂਡੋ ਚੂਸੀਐ; ਗੁਨ ਕਉ ਮਰੀਐ ਰੋਇ॥ ਅਵਗੁਨੀਆਰੇ ਮਾਨਸੈ; ਭਲੋ. ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ॥੭੨॥ ਕਬੀਰ. ਗਾਗਰਿ ਜਲ ਭਰੀ; ਆਜੁ ਕਾਲ੍ਹਿ. ਜੈਹੈ ਫੂਟਿ॥

ਅੱਧ ਲੀਜਹਿ-ਗੇ- ਗੁਰੁ. ਜੁ, ਨ ਚੇਤਹਿ ਆਪਨੋ; ਅਧ ਮਾਝਿ. ਲੀਜਹਿਗੇ ਲੂਟਿ॥੭੩॥ ਕਬੀਰ. ਕੂਕਰੁ ਰਾਮ ਕੋ; ਮੁਤੀਆ ਮੇਰੋ ਨਾਉ॥ ਗਲੇ ਹਮਾਰੇ ਜੇਵਰੀ; ਜਹ ਖਿੰਚੈ ਤਹ ਜਾਉ॥੭੪॥ ਕਬੀਰ. ਜਪਨੀ ਕਾਠ ਕੀ; ਕਿਆ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਲੋਇ॥ ਹਿਰਦੈ. ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹੀ; ਇਹ ਜਪਨੀ ਕਿਆ ਹੋਇ॥੭੫॥ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਭੁਯੰਗਮੁ- ਕਬੀਰ. ਬਿਰਹੁ ਭੁਯੰਗਮੁ ਮਨਿ ਬਸੈ; ਮੰਤੁ. ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ॥ ਰਾਮ ਬਿਓਗੀ. ਨਾ ਜੀਐ; ਜੀਐ. ਤ ਬਉਰਾ ਹੋਇ॥੭੬॥ ਕਬੀਰ. ਪਾਰਸ ਚੰਦਨੈ; ਤਿਨ੍ ਹੈ ਏਕ ਸੁਗੰਧ॥ ਤਿਹ ਮਿਲਿ, ਤੇਊ ਊਤਮ ਭਏ; ਲੋਹ ਕਾਠ ਨਿਰਗੰਧ॥੭੭॥ ਕਬੀਰ. ਜਮ ਕਾ ਠੇਂਗਾ ਬੁਰਾ ਹੈ; ਓਹੁ. ਨਹੀ ਸਹਿਆ ਜਾਇ॥ ਏਕੁ ਜੁ ਸਾਧੂ. ਮੋੁਹਿ ਮਿਲਿਓ; ਤਿਨ੍ਹਿ ਲੀਆ ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ॥੭੮॥ਵੱਸਿ- ਕਬੀਰ. ਬੈਦੁ ਕਹੈ ਹਉ ਹੀ ਭਲਾ; ਦਾਰੂ ਮੇਰੈ ਵਸਿ॥ਲੇ-ਇ, ਖੱਸਿ- ਇਹ ਤਉ ਬਸਤੁ ਗੁਪਾਲ ਕੀ; ਜਬ ਭਾਵੈ ਲੇਇ ਖਸਿ॥੭੯॥ ਕਬੀਰ. ਨਉਬਤਿ ਆਪਨੀ; ਦਿਨ ਦਸ ਲੇਹੁ ਬਜਾਇ॥ ਨਦੀ ਨਾਵ ਸੰਜੋਗ ਜਿਉ; ਬਹੁਰਿ. ਨ ਮਿਲਹੈ ਆਇ॥੮੦॥ਮੱਸੁ- ਕਬੀਰ. ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਹਿ ਮਸੁ ਕਰਉ; ਕਲਮ ਕਰਉ ਬਨਰਾਇ॥ ਬਸੁਧਾ ਕਾਗਦੁ ਜਉ ਕਰਉ; ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਨੁ. ਨ ਜਾਇ॥੮੧॥ ਕਬੀਰ. ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ਕਿਆ ਕਰੈ; ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਗੁਪਾਲ॥ ਕਬੀਰ. ਰਮਈਆ ਕੰਠਿ ਮਿਲੁ; ਚੂਕਹਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ॥੮੨॥ ਕਬੀਰ. ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਮੰਦਰੁ ਦੇਇ ਜਰਾਇ॥ ਪਾਂਚਉ ਲਰਿਕੇ ਮਾਰਿ ਕੈ; ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਉ ਲਾਇ॥੮੩॥ ਕਬੀਰ. ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਇਹ ਤਨ ਦੇਵੈ ਫੂਕਿ॥ ਅੰਧਾ ਲੋਗੁ. ਨ ਜਾਨਈ; ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਕੂਕਿ॥੮੪॥ਚੜ੍ਹੀ, ਸਤੀ ਪੋਲਾ- ਕਬੀਰ. ਸਤੀ ਪੁਕਾਰੈ ਚਿਹ ਚੜੀ; ਸੁਨੁ ਹੋ ਬੀਰ ਮਸਾਨ॥ ਲੋਗੁ ਸਬਾਇਆ ਚਲਿ ਗਇਓ; ਹਮ ਤੁਮ ਕਾਮੁ ਨਿਦਾਨ॥੮੫॥

ਅੰਗ ੧੩੬੯:- ਕਬੀਰ. ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਭਇਓ; ਉਡਿ ਉਡਿ ਦਹ ਦਿਸ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ; ਸੋ ਤੈਸੋ ਫਲੁ ਖਾਇ॥੮੬॥ ਕਬੀਰ. ਜਾ ਕਉ ਖੋਜਤੇ; ਪਾਇਓ ਸੋਈ ਠਉਰੁ॥ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਕੈ. ਤੂ ਭਇਆ; ਜਾ ਕਉ ਕਹਤਾ ਅਉਰੁ॥੮੭॥ ਕਬੀਰ. ਮਾਰੀ ਮਰਉ ਕੁਸੰਗ ਕੀ; ਕੇਲੇ ਨਿਕਟਿ ਜੁ ਬੇਰਿ॥ ਉਹ ਝੂਲੈ. ਉਹ ਚੀਰੀਐ; ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਹੇਰਿ॥੮੮॥ ਚਰ੍ਹੈ- ਕਬੀਰ. ਭਾਰ ਪਰਾਈ ਸਿਰਿ ਚਰੈ; ਚਲਿਓ ਚਾਹੈ ਬਾਟ॥ ਅਪਨੇ ਭਾਰਹਿ ਨਾ ਡਰੈ; ਆਗੈ ਅਉਘਟ ਘਾਟ॥੮੯॥ਦੱਧੀ- ਕਬੀਰ. ਬਨ ਕੀ ਦਾਧੀ ਲਾਕਰੀ; ਠਾਢੀ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰ॥ਬੱਸਿ- ਮਤਿ ਬਸਿ ਪਰਉ ਲੁਹਾਰ ਕੇ; ਜਾਰੈ ਦੂਜੀ ਬਾਰ॥੯੦॥ ਕਬੀਰ. ਏਕ ਮਰੰਤੇ ਦੁਇ ਮੂਏ; ਦੋਇ ਮਰੰਤਹ ਚਾਰਿ॥ ਚਾਰਿ ਮਰੰਤਹ ਛਹ ਮੂਏ; ਚਾਰਿ ਪੁਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰਿ॥੯੧॥ ਕਬੀਰ. ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜਗੁ ਢੂੰਢਿਆ; ਕਹੂੰ. ਨ ਪਾਇਆ ਠਉਰੁ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਕਹਾ ਭੁਲਾਨੇ ਅਉਰ॥੯੨॥ ਕਬੀਰ. ਸੰਗਤਿ ਕਰੀਐ ਸਾਧ ਕੀ; ਅੰਤਿ ਕਰੈ ਨਿਰਬਾਹੁ॥ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ. ਨ ਕੀਜੀਐ; ਜਾ ਤੇ ਹੋਇ ਬਿਨਾਹੁ॥੯੩॥ ਕਬੀਰ. ਜਗ ਮਹਿ ਚੇਤਿਓ ਜਾਨਿ ਕੈ; ਜਗ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਿਓ; ਬਾਦਹਿ ਜਨਮੇਂ ਆਇ॥੯੪॥ ਕਬੀਰ. ਆਸਾ ਕਰੀਐ ਰਾਮ ਕੀ; ਅਵਰੈ ਆਸ ਨਿਰਾਸ॥ ਮਨੁੱਖ। ਮਾ-ਨਈ- ਨਰਕਿ ਪਰਹਿ. ਤੇ ਮਾਨਈ; ਜੋ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਦਾਸ॥੯੫॥ ਸਿੱਖ। ਸਾਖਾ ਪੋਲਾ- ਕਬੀਰ. ਸਿਖ ਸਾਖਾ ਬਹੁਤੇ ਕੀਏ; ਕੇਸੋ. ਕੀਓ ਨ ਮੀਤੁ॥ ਚਾਲੇ ਥੇ ਹਰਿ ਮਿਲਨ ਕਉ; ਬੀਚੈ ਅਟਕਿਓ ਚੀਤੁ॥੯੬॥ ਕਬੀਰ. ਕਾਰਨੁ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ; ਜਉ ਰਾਮੁ. ਨ ਕਰੈ ਸਹਾਇ॥ ਜਿਹ ਜਿਹ ਡਾਲੀ ਪਗੁ ਧਰਉ; ਸੋਈ ਮੁਰਿ ਮੁਰਿ ਜਾਇ॥੯੭॥ ਕਬੀਰ. ਅਵਰਹ ਕਉ ਉਪਦੇਸਤੇ; ਮੁਖ ਮੈ ਪਰਿ ਹੈ ਰੇਤੁ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਖਾ-ਯਾ- ਰਾਸਿ ਬਿਰਾਨੀ ਰਾਖਤੇ; ਖਾਯਾ ਘਰ ਕਾ ਖੇਤੁ॥੯੮॥ ਕਬੀਰ. ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰਹਉ; ਜਉ ਕੀ ਭੂਸੀ ਖਾਉ॥ ਹੋਨਹਾਰੁ ਸੋ ਹੋਇਹੈ; ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ. ਨ ਜਾਉ॥੯੯॥ ਕਬੀਰ. ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ; ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੂਨਾ ਹੇਤੁ॥ ਸਾਕਤ ਕਾਰੀ ਕਾਂਬਰੀ; ਧੋਏ. ਹੋਇ ਨ ਸੇਤੁ॥੧੦੦॥ ਕਬੀਰ. ਮਨੁ ਮੂੰਡਿਆ ਨਹੀ; ਕੇਸ ਮੁੰਡਾਏ ਕਾਂਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ. ਸੋ ਮਨ ਕੀਆ; ਮੂੰਡਾ ਮੂੰਡੁ ਅਜਾਂਇ॥੧੦੧॥ ਕਬੀਰ. ਰਾਮੁ ਨ ਛੋਡੀਐ; ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਾਇ ਤ ਜਾਉ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਚਿਤੁ ਬੇਧਿਆ; ਰਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਉ॥੧੦੨॥ ਕਬੀਰ. ਜੋ ਹਮ ਜੰਤੁ ਬਜਾਵਤੇ; ਟੂਟਿ ਗਈਂ ਸਭ ਤਾਰ॥ ਜੰਤੁ ਬਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ; ਚਲੇ ਬਜਾਵਨਹਾਰ॥੧੦੩॥ ਕਬੀਰ. ਮਾਇ ਮੂੰਡਉ. ਤਿਹ ਗੁਰੂ ਕੀ; ਜਾ ਤੇ. ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ॥

ਅੰਗ ੧੩੭੦:- ਡੁੱਬੇ- ਆਪ ਡੁਬੇ ਚਹੁ ਬੇਦ ਮਹਿ; ਚੇਲੇ ਦੀਏ ਬਹਾਇ॥੧੦੪॥ ਕਬੀਰ. ਜੇਤੇ ਪਾਪ ਕੀਏ; ਰਾਖੇ ਤਲੈ ਦੁਰਾਇ॥ ਪਰਗਟ ਭਏ ਨਿਦਾਨ ਸਭ; ਜਬ ਪੂਛੇ ਧਰਮਰਾਇ॥੧੦੫॥ ਕਬੀਰ. ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ; ਪਾਲਿਓ ਬਹੁਤੁ ਕੁਟੰਬੁ॥ ਗ-ਇਆ- ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਰਹਿ ਗਇਆ; ਭਾਈ ਰਹਿਆ ਨ ਬੰਧੁ॥੧੦੬॥ ਕਬੀਰ. ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ; ਰਾਤਿ ਜਗਾਵਨ ਜਾਇ॥ ਅਉਤਰੈ ਪੋਲਾ-ਸਰਪਨਿ ਹੋਇ ਕੈ ਅਉਤਰੈ; ਜਾਏ ਅਪੁਨੇ ਖਾਇ॥੧੦੭॥ ਅਹੋਈ ਅਨਹੋਈ ਅਹੋਈ ਦਾ ਵਰਤ- ਕਬੀਰ. ਹਰਿ ਕਾ

ਸਿਮਰਨੁ. ਛਾਡਿ ਕੈ; ਅਹੋਈ ਰਾਖੈ ਨਾਰਿ॥ ਗਦਹੀ ਹੋਇ ਕੈ ਅਉਤਰੈ; ਭਾਰੁ ਸਹੈ ਮਨ ਚਾਰਿ॥੧੦੮॥ ਕਬੀਰ. ਚਤੁਰਾਈ ਅਤਿ ਘਨੀ; ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ॥ ਸੂਰੀ ਊਪਰਿ ਖੇਲਨਾ; ਗਿਰੈ. ਤ ਠਾਹਰ ਨਾਹਿ॥੧੦੯॥ ਕਬੀਰ. ਸੁੋਈ ਮੁਖੁ ਧੰਨਿ ਹੈ; ਜਾ ਮੁਖਿ ਕਹੀਐ ਰਾਮੁ॥ ਦੇਹੀ ਕਿਸ ਕੀ ਬਾਪੁਰੀ; ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇਗੋ ਗ੍ਰਾਮੁ॥੧੧੦॥ ਕਬੀਰ. ਸੋਈ ਕੁਲ ਭਲੀ; ਜਾ ਕੁਲ ਹਰਿ ਕੋ ਦਾਸੁ॥ ਜਿਹ ਕੁਲ ਦਾਸੁ. ਨ ਊਪਜੈ; ਸੋ ਕੁਲ ਢਾਕੁ ਪਲਾਸੁ॥੧੧੧॥ ਹੈ ਘੋੜੇ ਗਇ ਹਾਥੀ ਬਾਹਨ ਅਸਵਾਰੀਆਂ। ਫਹ-ਰਾਹਿ- ਕਬੀਰ. ਹੈ ਗਇ ਬਾਹਨ, ਸਘਨ ਘਨ; ਲਾਖ ਧਜਾ ਫਹਰਾਹਿ॥ ਭਿੱਖਿਆ- ਇਆ ਸੁਖ ਤੇ. ਭਿਖ੍ਹਾ ਭਲੀ; ਜਉ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦਿਨ ਜਾਹਿ॥੧੧੨॥ ਕਬੀਰ. ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ; ਮਾਂਦਲੁ ਕੰਧ ਚਢਾਇ॥ ਕੋਈ. ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਹੀ; ਸਭ ਦੇਖੀ ਠੋਕਿ ਬਜਾਇ॥੧੧੩॥ ਮਾਰਗਿ ਮੋਤੀ ਬੀਥਰੇ; ਅੰਧਾ ਨਿਕਸਿਓ ਆਇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜੋਤਿ ਬਿਨਾ ਜਗਦੀਸ ਕੀ; ਜਗਤੁ ਉਲੰਘੇ ਜਾਇ॥੧੧੪॥ ਬੂਡਾ ਬੰਸੁ ਕਬੀਰ ਕਾ; ਉਪਜਿਓ ਪੂਤੁ ਕਮਾਲੁ॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਆ-ਯਾ- ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ; ਘਰਿ ਲੇ ਆਯਾ ਮਾਲੁ॥੧੧੫॥ ਕਬੀਰ. ਸਾਧੂ ਕਉ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਐ; ਸਾਥਿ ਨ ਲੀਜੈ ਕੋਇ॥ ਪਾਛੈ ਪਾਉ. ਨ ਦੀਜੀਐ; ਆਗੈ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ॥੧੧੬॥ ਕਬੀਰ. ਜਗੁ ਬਾਧਿਓ ਜਿਹ ਜੇਵਰੀ; ਤਿਹ ਮਤ ਬੰਧਹੁ ਕਬੀਰ॥ ਜੈ-ਹ-ਹਿ ਜਾਏਗਾ। ਪੋਲਾ ਆ-ਟਾ-ਲੋਨ ਲੂਣ ਦੇ ਢੇਲੇ ਵਾਂਗ। ਸੋਨ ਸੋਨਾ- ਜੈਹਹਿ ਆਟਾਲੋਨ ਜਿਉ; ਸੋਨ ਸਮਾਨਿ ਸਰੀਰੁ॥੧੧੭॥ ਸੋਝਾਈ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਨਾਹ ਸੈਨਤਾਂ ਨਾਲ।ਸੈਨਾਹ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਬੋਲੋ- ਕਬੀਰ. ਹੰਸੁ ਉਡਿਓ, ਤਨੁ ਗਾਡਿਓ; ਸੋਝਾਈ ਸੈਨਾਹ॥ ਰੰਕਾਈ ਕੰਗਾਲਪੁਣਾ- ਅਜਹੂ. ਜੀਉ ਨ ਛੋਡਈ; ਰੰਕਾਈ ਨੈਨਾਹ॥੧੧੮॥ ਕਬੀਰ. ਨੈਨ ਨਿਹਾਰਉ, ਤੁਝ ਕਉ; ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਉ ਤੁਅ ਨਾਉ॥ ਬੈਨ ਉਚਰਉ. ਤੁਅ ਨਾਮ ਜੀ; ਚਰਨਕਮਲ ਰਿਦ ਠਾਉ ॥੧੧੯॥ ਕਬੀਰ. ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਤੇ, ਮੈ ਰਹਿਓ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਰਸਾਦਿ॥ ਚਰਨਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਮਹਿ; ਰਹਉ ਅੰਤਿ ਅਰੁ ਆਦਿ॥੧੨੦॥ ਕਬੀਰ. ਚਰਨਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਕੋ; ਕਹਿ ਕੈਸੇ ਉਨਮਾਨ॥ ਕਹਿਬੇ ਕਉ ਸੋਭਾ ਨਹੀ; ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ॥੧੨੧॥ ਪਤੀ-ਆਇ- ਕਬੀਰ. ਦੇਖਿ ਕੈ ਕਿਹ ਕਹਉ; ਕਹੇ. ਨ ਕੋ ਪਤੀਆਇ॥ ਹਰਿ ਜੈਸਾ. ਤੈਸਾ ਉਹੀ; ਰਹਉ ਹਰਖਿ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੧੨੨॥

ਅੰਗ ੧੩੭੧:- ਚੁਗੈ ਚੁਗੈ ਚੁਗਿ ਚੁਗਿ ਪੋਲੇ- ਕਬੀਰ. ਚੁਗੈ ਚਿਤਾਰੈ ਭੀ ਚੁਗੈ; ਚੁਗਿ ਚੁਗਿ ਚਿਤਾਰੇ॥ ਜੈਸੇ ਬਚਰਹਿ. ਕੂੰਜ ਮਨ; ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ. ਰੇ॥੧੨੩॥ ਕਬੀਰ. ਅੰਬਰ ਘਨਹਰੁ ਛਾਇਆ; ਬਰਖਿ. ਭਰੇ ਸਰ ਤਾਲ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਿਉ ਤਰਸਤ ਰਹੈ; ਤਿਨ ਕੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ॥੧੨੪॥ ਚ-ਕਈ ਪੋਲਾ- ਕਬੀਰ. ਚਕਈ ਜਉ ਨਿਸਿ ਬੀਛੁਰੈ; ਆਇ ਮਿਲੈ ਪਰਭਾਤਿ॥ ਜੋ ਨਰ ਬਿਛੁਰੇ ਰਾਮ ਸਿਉ; ਨਾ ਦਿਨ ਮਿਲੇ. ਨ ਰਾਤਿ॥੧੨੫॥ ਰੈਨਾਇਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ 'ਚ- ਕਬੀਰ. ਰੈਨਾਇਰ ਬਿਛੋਰਿਆ; ਰਹੁ ਰੇ ਸੰਖ ਮਝੂਰਿ॥ ਦੇਵਲ ਦੇਵਲ ਧਾਹੜੀ; ਦੇਸਹਿ. ਉਗਵਤ ਸੂਰ॥੧੨੬॥ ਕਬੀਰ. ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਜਾਗੁ ਰੋਇ ਭੈ ਦੁਖ॥ ਜਾ ਕਾ ਬਾਸਾ ਗੋਰ ਮਹਿ; ਸੋ ਕਿਉ ਸੋਵੈ ਸੁਖ॥੧੨੭॥ ਕਬੀਰ. ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਉਠਿ ਕਿ. ਨ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਸੋਵਨੁ ਹੋਇਗੋ; ਲਾਂਬੇ ਗੋਡ ਪਸਾਰਿ॥੧੨੮॥ ਕਬੀਰ. ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ; ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਅਰੁ ਜਾਗੁ॥ ਜਾ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਬੀਛੁਰਾ; ਤਾ ਹੀ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਗੁ॥੧੨੯॥ ਕਬੀਰ. ਸੰਤ ਕੀ ਗੈਲ, ਨ ਛੋਡੀਐ; ਮਾਰਗਿ ਲਾਗਾ ਜਾਉ॥ ਪੇਖਤ ਹੀ ਪੁੰਨੀਤ ਹੋਇ; ਭੇਟਤ ਜਪੀਐ ਨਾਉ॥੧੩੦॥ ਕਬੀਰ. ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ, ਨ ਕੀਜੀਐ; ਦੂਰਹਿ ਜਾਈਐ ਭਾਗਿ॥ ਬਾਸਨੁ ਕਾਰੋ ਪਰਸੀਐ; ਤਉ ਕਛੁ ਲਾਗੈ ਦਾਗੁ॥੧੩੧॥ ਕਬੀਰਾ. ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ; ਜਰਾ ਪਹੂੰਚਿਓ ਆਇ॥ ਲਾਗੀ ਮੰਦਿਰ ਦੁਆਰ ਤੇ; ਅਬ ਕਿਆ ਕਾਢਿਆ ਜਾਇ॥੧੩੨॥ ਕਬੀਰ. ਕਾਰਨੁ ਸੋ ਭਇਓ; ਜੋ ਕੀਨੋ ਕਰਤਾਰ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ. ਦੂਸਰੁ ਕੋ ਨਹੀ; ਏਕੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ॥੧੩੩॥ ਕਬੀਰ. ਫਲ ਲਾਗੇ ਫਲਨਿ; ਪਾਕਨਿ ਲਾਗੇ ਆਂਬ॥ਪਹੂਚ-ਹਿ- ਜਾਇ ਪਹੂਚਹਿ ਖਸਮ ਕਉ; ਜਉ ਬੀਚਿ. ਨ ਖਾਹੀ ਕਾਂਬ॥੧੩੪॥ ਕਬੀਰ. ਠਾਕੁਰੁ ਪੂਜਹਿ ਮੋਲਿ ਲੇ; ਮਨ ਹਠ ਤੀਰਥ ਜਾਹਿ॥ ਸੁਆਂਗੁ- ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸ੍ਵਾਂਗੁ ਧਰਿ; ਭੂਲੇ ਭਟਕਾ ਖਾਹਿ॥੧੩੫॥ ਕਬੀਰ. ਪਾਹਨ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਕੀਆ; ਪੂਜੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਧਾਰ'ਚ ਬੂਡੇ ਡੁੱਬੇ ਹਨ- ਇਸ ਭਰਵਾਸੇ ਜੋ ਰਹੇ; ਬੂਡੇ ਕਾਲੀ ਧਾਰ॥੧੩੬॥ ਓਬਰੀ ਕੋਠੜੀ ਕਰਮ ਅੱਖਰ ਕਪਾਟ ਤਖ਼ਤੇ। ਮੱਸੁ- ਕਬੀਰ. ਕਾਗਦ ਕੀ ਓਬਰੀ; ਮਸੁ ਕੇ ਕਰਮ ਕਪਾਟ॥ ਪਾਹਨ ਬੋਰੀ ਪਿਰਥਮੀ; ਪੰਡਿਤ ਪਾੜੀ ਬਾਟ॥੧੩੭॥ ਸੁਇ-ਤਾਲ ਛੇਤੀ- ਕਬੀਰ. ਕਾਲਿ ਕਰੰਤਾ. ਅਬਹਿ ਕਰੁ; ਅਬ ਕਰਤਾ. ਸੁਇਤਾਲ॥ ਪਾਛੈ. ਕਛੂ ਨ ਹੋਇਗਾ; ਜਉ. ਸਿਰ ਪਰ ਆਵੈ ਕਾਲੁ॥੧੩੮॥ ਕਬੀਰ. ਐਸਾ ਜੰਤੁ ਇਕੁ ਦੇਖਿਆ; ਜੈਸੀ ਧੋਈ ਲਾਖ॥ ਦੀਸੈ ਚੰਚਲੁ ਬਹੁ ਗੁਨਾ; ਮਤਿ ਹੀਨਾ ਨਾਪਾਕ॥੧੩੯॥ ਤਿਸਕਾਰ ਨਿਰਾਦਰੀ- ਕਬੀਰ. ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਕਉ; ਜਮੁ. ਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕਾਰ॥ ਪਰ-ਵਿਦ-ਗਾਰ- ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਜਮੂਆ ਸਿਰਜਿਆ; ਸੁ ਜਪਿਆ ਪਰਵਿਦਗਾਰ॥੧੪੦॥ ਕਬੀਰੁ. ਕਸਤੂਰੀ ਭਇਆ; ਭਵਰ ਭਏ ਸਭ ਦਾਸ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਭਗਤਿ ਕਬੀਰ ਕੀ; ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਾਮ ਨਿਵਾਸ॥੧੪੧॥

ਅੰਗ ੧੩੭੨:- ਗਹ-ਗਚਿ ਪਕੜ 'ਚ ਖੱਚਿਤ। ਕਾਂਠੈ ਕਿਨਾਰੇ- ਕਬੀਰ. ਗਹਗਚਿ ਪਰਿਓ ਕੁਟੰਬ ਕੈ; ਕਾਂਠੈ ਰਹਿ ਗਇਓ, ਰਾਮੁ॥ ਆਇ ਪਰੇ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ; ਬੀਚਹਿ ਧੂਮਾ ਧਾਮ॥੧੪੨॥ ਕਬੀਰ. ਸਾਕਤ ਤੇ ਸੂਕਰ ਭਲਾ; ਰਾਖੈ ਆਛਾ ਗਾਉ॥ ਉਹੁ ਸਾਕਤੁ ਬਪੁਰਾ ਮਰਿ ਗਇਆ; ਕੋਇ. ਨ ਲੈਹੈ ਨਾਉ॥੧੪੩॥ ਕਬੀਰ. ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਜੋਰਿ ਕੈ; ਜੋਰੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ॥ ਚਲਤੀ ਬਾਰ. ਨ ਕਛੁ ਮਿਲਿਓ; ਲਈ ਲੰਗੋਟੀ ਤੋਰਿ॥੧੪੪॥ ਕਬੀਰ. ਬੈਸਨੋ ਹੂਆ, ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ; ਮਾਲਾ ਮੇਲੀਂ ਚਾਰਿ॥ ਬਾਰਹਾ ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀ ਦਾ।ਪਾਪਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਭੰਗਾਰ ਲਾਖ,ਬਾ-ਹਰਿ- ਕੰਚਨੁ ਬਾਰਹਾ; ਭੀਤਰਿ ਭਰੀ ਭੰਗਾਰ॥੧੪੫॥ ਕਬੀਰ. ਰੋੜਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਬਾਟ ਕਾ; ਤਜਿ ਮਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਐਸਾ ਕੋਈ ਦਾਸੁ ਹੋਇ; ਤਾਹਿ ਮਿਲੈ ਭਗਵਾਨੁ॥੧੪੬॥ਦੇ-ਇ- ਕਬੀਰ. ਰੋੜਾ ਹੂਆ. ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ; ਪੰਥੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦੇਇ॥ ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਜਿਉ ਧਰਨੀ ਮਹਿ ਖੇਹ॥੧੪੭॥ ਕਬੀਰ. ਖੇਹ ਹੂਈ, ਤਉ ਕਿਆ ਭਇਆ; ਜਉ ਉਡਿ ਲਾਗੈ ਅੰਗ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ; ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸਰਬੰਗ॥੧੪੮॥ ਤੱਤਾ- ਕਬੀਰ. ਪਾਨੀ ਹੂਆ, ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ; ਸੀਰਾ ਤਾਤਾ ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ. ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ; ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਹੀ ਹੋਇ॥੧੪੯॥ ਕਨ ਸੋਨਾ। ਕਾਮਨੀ ਨਾਰੀ- ਊਚ ਭਵਨ ਕਨ

ਕਾਮਨੀ; ਸਿਖਰਿ ਧਜਾ ਫਹਰਾਇ॥ ਤਾ ਤੇ ਭਲੀ ਮਧੂਕਰੀ; ਸੰਤਸੰਗ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੧੫੦॥ ਕਬੀਰ. ਪਾਟਨ ਤੇ ਊਜਰੁ ਭਲਾ; ਰਾਮ ਭਗਤ ਜਿਹ ਠਾਇ॥ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ. ਬਾਹਰਾ; ਜਮਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਭਾਂਇ॥੧੫੧॥ ਕਬੀਰ. ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਕੇ ਅੰਤਰੇ; ਸਹਜ ਸੁੰਨ ਕੇ ਘਾਟ॥ ਬਾਟ ਰਸਤਾ। ਮਟੁ ਪੋਲਾ- ਤਹਾ ਕਬੀਰੈ. ਮਟੁ ਕੀਆ; ਖੋਜਤ ਮੁਨਿ ਜਨ ਬਾਟ॥੧੫੨॥ ਕਬੀਰ. ਜੈਸੀ ਉਪਜੀ ਪੇਡ ਤੇ; ਜਉ ਤੈਸੀ ਨਿਬਹੈ ਓੜਿ॥ ਪੁੱਜਹਿ- ਹੀਰਾ ਕਿਸ ਕਾ ਬਾਪੁਰਾ; ਪੁਜਹਿ ਨ. ਰਤਨ ਕਰੋੜਿ॥੧੫੩॥ ਕਬੀਰਾ. ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਦੇਖਿਓ; ਹੀਰਾ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ॥ ਬਨਜਨਹਾਰੇ ਬਾਹਰਾ; ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ॥੧੫੪॥ਕਬੀਰਾ. ਜਹਾ ਗਿਆਨੁ. ਤਹ ਧਰਮੁ ਹੈ;ਜਹਾ ਝੂਠੁ. ਤਹ ਪਾਪੁ॥ ਜਹਾ ਲੋਭੁ. ਤਹ ਕਾਲੁ ਹੈ; ਜਹਾ ਖਿਮਾ. ਤਹ ਆਪਿ॥੧੫੫॥ ਕਬੀਰ. ਮਾਇਆ ਤਜੀ. ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ; ਜਉ ਮਾਨੁ ਤਜਿਆ. ਨਹੀ ਜਾਇ॥ਮੁਨਿ-ਵਰ, ਸੱਭੈ- ਮਾਨ. ਮੁਨੀ ਮੁਨਿਵਰ ਗਲੇ; ਮਾਨੁ. ਸਭੈ ਕਉ ਖਾਇ॥੧੫੬॥ ਕਬੀਰ. ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਮਿਲਿਆ; ਸਬਦੁ ਜੁ ਬਾਹਿਆ ਏਕੁ॥ ਲਾਗਤ ਹੀ. ਭੁਇ ਮਿਲਿ ਗਇਆ; ਪਰਿਆ ਕਲੇਜੇ ਛੇਕੁ॥੧੫੭॥ ਸਿੱਖਾਂ- ਕਬੀਰ. ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਆ ਕਰੈ; ਜਉ ਸਿਖਾ ਮਹਿ ਚੂਕ॥ ਅੰਧੇ. ਏਕ ਨ ਲਾਗਈ; ਜਿਉ ਬਾਂਸੁ ਬਜਾਈਐ ਫੂਕ॥੧੫੮॥ ਅੰਗ ੧੩੭੩:- ਕਬੀਰ. ਹੈ ਗੈ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ; ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਕੀ ਨਾਰਿ॥ ਪਟੰਤਰ ਬਰਾਬਰੀ। ਪੁੱਜੈ- ਤਾਸੁ ਪਟੰਤਰ. ਨਾ ਪੁਜੈ; ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ. ਪਨਿਹਾਰਿ॥੧੫੯॥ ਕਬੀਰ. ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਰੀ, ਕਿਉ ਨਿੰਦੀਐ; ਕਿਉ ਹਰਿ ਚੇਰੀ ਕਉ ਮਾਨੁ॥ ਓਹੁ ਮਾਂਗ ਸਵਾਰੈ ਬਿਖੈ ਕਉ; ਓਹੁ ਸਿਮਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੧੬੦॥ ਕਬੀਰ. ਥੂਨੀ ਪਾਈ ਥਿਤਿ ਭਈ; ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧੀ ਧੀਰ॥ ਕਬੀਰ. ਹੀਰਾ ਬਨਜਿਆ; ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰ॥੧੬੧॥ ਕਬੀਰ. ਹਰਿ ਹੀਰਾ. ਜਨ ਜਉਹਰੀ; ਲੇ ਕੈ ਮਾਂਡੈ ਹਾਟ॥ ਸਾਟ ਵੱਟਾ, ਮੁੱਲ,ਪਾਈ-ਅਹਿ- ਜਬ ਹੀ ਪਾਈਅਹਿ ਪਾਰਖੂ; ਤਬ ਹੀਰਨ ਕੀ. ਸਾਟ॥੧੬੨॥ ਕਬੀਰ. ਕਾਮ ਪਰੇ, ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ; ਐਸਾ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਤ॥ ਗ-ਇਆ, ਬਿਤ ਪੋਲਾ- ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਬਾਸਾ ਕਰਹੁ; ਹਰਿ. ਗਇਆ ਬਹੋਰੈ ਬਿਤ॥੧੬੩॥ ਕਬੀਰ. ਸੇਵਾ ਕਉ ਦੁਇ ਭਲੇ; ਏਕੁ ਸੰਤੁ. ਇਕੁ ਰਾਮੁ॥ ਰਾਮੁ ਜੁ ਦਾਤਾ ਮੁਕਤਿ ਕੋ; ਸੰਤੁ ਜਪਾਵੈ ਨਾਮੁ॥੧੬੪॥ ਕਬੀਰ. ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਪੰਡਿਤ ਗਏ; ਪਾਛੈ ਪਰੀ ਬਹੀਰ॥ ਇਕ ਅਵਘਟ ਘਾਟੀ. ਰਾਮ ਕੀ; ਤਿਹ ਚੜਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰ॥੧੬੫॥ਕੁਲ ਪੋਲਾ- ਕਬੀਰ. ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੋਖੇ ਮੂਆ; ਚਾਲਤ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨਿ॥ ਤਬ ਕੁਲੁ ਕਿਸ ਕਾ ਲਾਜਸੀ; ਜਬ ਲੇ ਧਰਹਿ ਮਸਾਨਿ॥੧੬੬॥ ਕਬੀਰ. ਡੂਬਹਿਗੋ, ਰੇ ਬਾਪੁਰੇ; ਬਹੁ ਲੋਗਨ ਕੀ ਕਾਨਿ॥ ਪਾਰੋਸੀ ਕੇ ਜੋ ਹੂਆ; ਤੂ ਅਪਨੇ ਭੀ ਜਾਨੁ॥੧੬੭॥ ਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾ- ਕਬੀਰ. ਭਲੀ ਮਧੂਕਰੀ; ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੋ ਨਾਜੁ॥ ਦਾਵਾ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਹੀ; ਬਡਾ ਦੇਸੁ ਬਡ ਰਾਜੁ॥੧੬੮॥ ਕਬੀਰ. ਦਾਵੈ ਦਾਝਨੁ ਹੋਤੁ ਹੈ; ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ ਨਿਸੰਕ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ; ਸੋ ਗਨੈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੋ ਰੰਕ॥੧੬੯॥ ਕਬੀਰ. ਪਾਲਿ ਸਮੁਹਾ. ਸਰਵਰੁ ਭਰਾ; ਪੀ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ. ਨੀਰੁ॥ ਭਾਗ ਬਡੇ ਤੈ ਪਾਇਓ; ਤੂੰ ਭਰਿ ਭਰਿ ਪੀਉ ਕਬੀਰ॥੧੭੦॥ ਕਬੀਰ. ਪਰਭਾਤੇ ਤਾਰੇ ਖਿਸਹਿ; ਤਿਉ ਇਹੁ ਖਿਸੈ ਸਰੀਰੁ॥ਅੱਖਰ ਬ੍ਰਹਮ- ਏ ਦੁਇ ਅਖਰ. ਨਾ ਖਿਸਹਿ; ਸੋ. ਗਹਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰੁ॥੧੭੧॥ ਕਬੀਰ. ਕੋਠੀ ਕਾਠ ਕੀ; ਦਹ ਦਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ॥ ਪੰਡਿਤ

ਪੰਡਿਤ ਜਲਿ ਮੂਏ; ਮੂਰਖ ਉਬਰੇ ਭਾਗਿ॥੧੭੨॥ ਕਬੀਰ. ਸੰਸਾ ਦੂਰਿ ਕਰੁ; ਕਾਗਦ ਦੇਹ ਬਿਹਾਇ॥ ਬਾਵਨ ਅਖਰ ਸੋਧਿ ਕੈ; ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥੧੭੩॥ ਕਬੀਰ. ਸੰਤੁ, ਨ ਛਾਡੈ ਸੰਤਈ; ਜਉ ਕੋਟਿਕ ਮਿਲਹਿ ਅਸੰਤ॥ ਯੰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਭੁ–ਯੰਗਮ– ਮਲਿਆਗਰੁ ਭੁਯੰਗਮ ਬੇਢਿਓ; ਤ ਸੀਤਲਤਾ. ਨ ਤਜੰਤ॥੧੭੪॥ ਕਬੀਰ. ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਭਇਆ; ਪਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੁ॥ ਜਿਨਿ ਜੁਆਲਾ. ਜਗੁ ਜਾਰਿਆ; ਸੁ ਜਨ ਕੇ ਉਦਕ ਸਮਾਨਿ॥੧੭੫॥ ਕਬੀਰ. ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੀ; ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਕੈ ਜਾਨੈ ਆਪਨ ਧਨੀ; ਕੈ ਦਾਸੁ ਦੀਵਾਨੀ ਹੋਇ॥੧੭੬॥ ਦਿਸਾਂ- ਕਬੀਰ. ਭਲੀ ਭਈ ਜੋ ਭਉ ਪਰਿਆ; ਦਿਸਾ ਗਈਂ ਸਭ ਭੂਲਿ॥

ਅੰਗ ੧੩੭੪:- ਕੂਲਿ ਚਸ਼ਮੇ ’ਚ ਮਿਲ ਕੇ, ਸਮੁੰਦ੍ਰ, ਬ੍ਰਹਮ’ਚ ਜਾ ਮਿਲਿਆ- ਓਰਾ ਗਰਿ. ਪਾਨੀ ਭਇਆ; ਜਾਇ ਮਿਲਿਓ, ਢਲਿ ਕੂਲਿ॥੧੭੭॥ ਪੁਰੀਆ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀ। ਪੁਰੀਆ ਆ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ- ਕਬੀਰਾ. ਧੂਰਿ ਸਕੇਲਿ ਕੈ; ਪੁਰੀਆ ਬਾਂਧੀ ਦੇਹ॥ ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੋ ਪੇਖਨਾ; ਅੰਤਿ ਖੇਹ ਕੀ ਖੇਹ॥੧੭੮॥ ਕਬੀਰ. ਸੂਰਜ ਚਾਂਦ ਕੈ; ਉਦੈ ਭਈ ਸਭ ਦੇਹ॥ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਨੁ ਮਿਲੇ; ਪਲਟਿ ਭਈ ਸਭ ਖੇਹ॥੧੭੯॥ ਅਨ–ਭਉ- ਜਹ ਅਨਭਉ. ਤਹ ਭੈ ਨਹੀ; ਜਹ ਭਉ. ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਹਿ॥ ਕਹਿਓ ਕਬੀਰ. ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ; ਸੰਤ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ॥੧੮੦॥ ਨਹੀਂ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ ਹੈ- ਕਬੀਰ. ਜਿਨਹੁ ਕਿਛੂ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਦ ਬਿਹਾਇ॥ ਬੁੱਝਾ ਬੁੱਝਨਾ- ਹਮਹੁ ਜੁ ਬੂਝਾ ਬੂਝਨਾ; ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ॥੧੮੧॥ ਕਬੀਰ. ਮਾਰੇ ਬਹੁਤੁ ਪੁਕਾਰਿਆ; ਪੀਰ ਪੁਕਾਰੈ ਅਉਰ॥ ਲਾਗੀ ਚੋਟ ਮਰੰਮ ਕੀ; ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਠਉਰ॥੧੮੨॥ਲੇ–ਇ- ਕਬੀਰ. ਚੋਟ ਸੁਹੇਲੀ ਸੇਲ ਕੀ; ਲਾਗਤ. ਲੇਇ ਉਸਾਸ॥ ਚੋਟ ਸਹਾਰੈ ਸਬਦ ਕੀ; ਤਾਸੁ ਗੁਰੂ. ਮੈ ਦਾਸ॥੧੮੩॥ਮੁੱਲਾਂ- ਕਬੀਰ. ਮੁਲਾਂ ਮੁਨਾਰੇ ਕਿਆ ਚਢਹਿ; ਸਾਂਈ. ਨ ਬਹਰਾ ਹੋਇ॥ ਜਾ ਕਾਰਨਿ. ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦੇਹਿ; ਦਿਲ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਜੋਇ॥੧੮੪॥ਹੱਜ- ਸੇਖ ਸਬੂਰੀ ਬਾਹਰਾ; ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੇ ਜਾਇ॥ ਕਬੀਰ. ਜਾ ਕੀ ਦਿਲ ਸਾਬਤਿ ਨਹੀ; ਤਾ ਕਉ. ਕਹਾਂ ਖੁਦਾਇ॥੧੮੫॥ਅੱਲਹ- ਕਬੀਰ. ਅਲਹ ਕੀ ਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥ ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਦਿਲ ਮਹਿ ਸਾਂਈ ਪਰਗਟੈ; ਬੁਝੈ ਬਲੰਤੀ ਨਾਂਇ॥੧੮੬॥ ਕਬੀਰ. ਜੋਰੀ ਕੀਏ ਜੁਲਮੁ ਹੈ; ਕਹਤਾ ਨਾਉ ਹਲਾਲੁ॥ ਦਫਤਰਿ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੀਐ; ਤਬ ਹੋਇਗੋ. ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ॥੧੮੭॥ ਕਬੀਰ. ਖੂਬੁ ਖਾਨਾ ਖੀਚਰੀ; ਜਾ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੋਨੁ॥ ਹੇਰਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਾਰਨੇ ਲਈ- ਹੇਰਾ ਰੋਟੀ ਕਾਰਨੇ; ਗਲਾ ਕਟਾਵੈ ਕਉਨੁ॥੧੮੮॥ ਕਬੀਰ. ਗੁਰੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਜਾਨੀਐ; ਮਿਟੈ ਮੋਹੁ ਤਨ ਤਾਪ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਦਾਝੈ ਨਹੀ; ਤਬ ਹਰਿ ਆਪਹਿ ਆਪਿ॥੧੮੯॥ ਕਬੀਰ. ਰਾਮ ਕਹਨ ਮਹਿ ਭੇਦੁ ਹੈ; ਤਾ ਮਹਿ ਏਕੁ ਬਿਚਾਰੁ॥ਕਹਹਿ,ਕਉਤਕਹਾਰ- ਸੋਈ ਰਾਮੁ ਸਭੈ ਕਹਹਿ; ਸੋਈ ਕਉਤਕਹਾਰ॥੧੯੦॥ ਕਬੀਰ. ਰਾਮੈ ਰਾਮ ਕਹੁ; ਕਹਿਬੇ ਮਾਹਿ ਬਿਬੇਕ॥ ਅਨੇਕ–ਹਿ- ਏਕੁ. ਅਨੇਕਹਿ ਮਿਲਿ ਗਇਆ; ਏਕ ਸਮਾਨਾ ਏਕ॥੧੯੧॥ ਕਬੀਰ. ਜਾ ਘਰ ਸਾਧ, ਨ ਸੇਵੀਅਹਿ; ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਹਿ॥ ਤੇ ਘਰ ਮਰਹਟ ਸਾਰਖੇ; ਭੂਤ ਬਸਹਿ ਤਿਨ ਮਾਹਿ॥੧੯੨॥ ਕਬੀਰ. ਗੂੰਗਾ ਹੂਆ ਬਾਵਰਾ; ਬਹਰਾ ਹੂਆ ਕਾਨ॥ਭ–ਇਆ- ਪਾਵਹੁ

ਤੇ ਪਿੰਗੁਲ ਭਇਆ; ਮਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਨ॥੧੯੩॥ ਕਬੀਰ. ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਮੇ; ਬਾਹਿਆ ਬਾਨੁ ਜੁ ਏਕੁ॥ ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ; ਪਰਾ ਕਰੇਜੇ ਛੇਕੁ॥੧੯੪॥ ਕਬੀਰ. ਨਿਰਮਲ ਬੂੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ; ਪਰਿ ਗਈ ਭੂਮਿ ਬਿਕਾਰ॥ ਅੰਗ ੧੩੭੫:-ਭੱਠ- ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ. ਇਉ ਮਾਂਨਈ; ਹੋਇ ਗਈ ਭਠ ਛਾਰ॥੧੯੫॥ ਕਬੀਰ. ਨਿਰਮਲ ਬੂੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ; ਲੀਨੀ ਭੂਮਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਪਚਿ ਪੋਲਾ- ਅਨਿਕ ਸਿਆਨੇ. ਪਚਿ ਗਏ; ਨਾ ਨਿਰਵਾਰੀ ਜਾਇ॥੧੯੬॥ਹੱਜ- ਕਬੀਰ. ਹਜ ਕਾਬੇ ਹਉ ਜਾਇ ਥਾ; ਆਗੈ ਮਿਲਿਆ ਖੁਦਾਇ॥ ਗਾਇ ਗੱਲ- ਸਾਂਈ ਮੁਝ ਸਿਉ. ਲਰਿ ਪਰਿਆ; ਤੁਝੈ ਕਿਨ੍ਹਿ ਫੁਰਮਾਈ ਗਾਇ॥੧੯੭॥ ਕਬੀਰ. ਹਜ ਕਾਬੈ ਹੋਇ ਹੋਇ ਗਇਆ; ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਕਬੀਰ॥ ਖਤਾ ਪੋਲਾ- ਸਾਂਈ. ਮੁਝ ਮਹਿ ਕਿਆ ਖਤਾ; ਮੁਖਹੁ. ਨ ਬੋਲੈ ਪੀਰ ॥੧੯੮॥ ਕਬੀਰ. ਜੀਅ ਜੁ ਮਾਰਹਿ, ਜੋਰੁ ਕਰਿ; ਕਹਤੇ ਹਹਿ ਜੁ ਹਲਾਲੁ॥ ਦਫਤਰੁ ਦਈ ਜਬ ਕਾਢਿ ਹੈ; ਹੋਇਗਾ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ॥੧੯੯॥ਲੇ-ਇ- ਕਬੀਰ. ਜੋਰੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜੁਲਮੁ ਹੈ; ਲੇਇ ਜਬਾਬੁ ਖੁਦਾਇ॥ ਦਫਤਰਿ ਲੇਖਾ ਨੀਕਸੈ; ਮਾਰ ਮੁਹੈ ਮੁਹਿ ਖਾਇ॥੨੦੦॥ ਕਬੀਰ. ਲੇਖਾ ਦੇਨਾ ਸੁਹੇਲਾ; ਜਉ ਦਿਲ ਸੂਚੀ ਹੋਇ॥ ਪੱਲਾ- ਉਸੁ ਸਾਚੇ ਦੀਬਾਨ ਮਹਿ; ਪਲਾ. ਨ ਪਕਰੈ ਕੋਇ॥੨੦੧॥ ਅਬਧ ਕੱਟਣ ਰਹਿਤ। ਅ-ਬੱਧ- ਕਬੀਰ. ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਮਹਿ; ਦੁਇ. ਤੂੰ ਬਰੀ ਅਬਧ॥ ਖਟ ਦਰਸਨ ਸੰਸੇ ਪਰੇ; ਅਰੁ ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ॥੨੦੨॥ ਕਬੀਰ. ਮੇਰਾ ਮੁਝ ਮਹਿ, ਕਿਛੁ ਨਹੀ; ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੈ. ਸੋ ਤੇਰਾ॥ ਤੇਰਾ. ਤੁਝ ਕਉ ਸਉਪਤੇ; ਕਿਆ ਲਾਗੈ ਮੇਰਾ॥੨੦੩॥ ਕਬੀਰ. ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ, ਤੂ ਹੂਆ; ਮੁਝ ਮਹਿ ਰਹਾ ਨ. ਹੂੰ॥ ਜਤ ਤਤ ਪੋਲੇ- ਜਬ ਆਪਾ ਪਰ ਕਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ; ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਤੂ॥੨੦੪॥ ਕਬੀਰ. ਬਿਕਾਰਹ ਚਿਤਵਤੇ; ਝੂਠੇ ਕਰਤੇ ਆਸ॥ ਮਨੋਰਥੁ ਕੋਇ. ਨ ਪੂਰਿਓ; ਚਾਲੇ ਊਠਿ ਨਿਰਾਸ॥੨੦੫॥ ਕਬੀਰ. ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਜੋ ਕਰੈ; ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਇਤ ਉਤ. ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲਈ; ਜਿਸ ਰਾਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰ॥੨੦੬॥ ਕਬੀਰ. ਘਾਣੀ ਪੀੜਤੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਲੀਏ ਛਡਾਇ॥ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲੀ ਭਾਵਨੀ; ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਆਇ॥੨੦੭॥ ਟਾਲੈ ਟੋਲੈ ਪੋਲੇ- ਕਬੀਰ. ਟਾਲੈ ਟੋਲੈ ਦਿਨੁ ਗਇਆ; ਬਿਆਜੁ ਬਢੰਤਉ ਜਾਇ॥ਖਤੁ ਪੋਲਾ- ਨਾ ਹਰਿ ਭਜਿਓ. ਨ ਖਤੁ ਫਟਿਓ; ਕਾਲੁ ਪਹੂੰਚੋ ਆਇ॥੨੦੮॥ ਭਗਤ ਬਾਣੀ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਜੀ ਦੀ ਅਭੇਦਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ- ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਬੀਰ. ਕੂਕਰੁ ਭਉਕਨਾ; ਕਰੰਗ ਪਿਛੈ ਉਠਿ ਧਾਇ॥ ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਜਿਨਿ. ਹਉ ਲੀਆ ਛਡਾਇ॥੨੦੯॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਬੀਰ. ਧਰਤੀ ਸਾਧ ਕੀ; ਤਸਕਰ ਬੈਸਹਿ ਗਾਹਿ॥ ਧਰਤੀ ਭਾਰਿ. ਨ ਬਿਆਪਈ; ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ॥੨੧੦॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਤੁਖ ਪੋਲਾ- ਕਬੀਰ. ਚਾਵਲ ਕਾਰਨੇ; ਤੁਖ ਕਉ ਮੁਹਲੀ ਲਾਇ॥ ਸੰਗਿ ਕੁਸੰਗੀ ਬੈਸਤੇ; ਤਬ ਪੂਛੈ ਧਰਮਰਾਇ॥੨੧੧॥ ਨਾਮਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ; ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨੁ ਮੀਤ॥ ਛੀਪਹੁ ਛਾਪਦੇ ਹੋਂ। ਛਾਇਲੈ ਚਾਦਰ। ਕਾਹੇ. ਛੀਪਹੁ ਛਾਇਲੈ; ਰਾਮ. ਨ ਲਾਵਹੁ ਚੀਤੁ॥੨੧੨॥ ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ; ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮੁ ਸੰਮ੍ਹਾਲਿ॥

ਅੰਗ ੧੩੭੬:- ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਰਿ ਕਾਮੁ ਸਭੁ; ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ॥੨੧੩॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਕਬੀਰਾ. ਹਮਰਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਹਮ. ਕਿਸ ਹੂ ਕੇ ਨਾਹਿ॥ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ; ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥੨੧੪॥ ਕਬੀਰ. ਕੀਚੜਿ ਆਟਾ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ; ਕਿਛੂ. ਨ ਆਇਓ ਹਾਥ॥ ਪੀਸਤ ਪੀਸਤ ਚਾਬਿਆ; ਸੋਈ ਨਿਬਹਿਆ ਸਾਥ॥੨੧੫॥ ਕਬੀਰ. ਮਨੁ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬਾਤ; ਜਾਨਤ ਹੀ ਅਉਗਨੁ ਕਰੈ॥ ਕੁਸਲਾਤ ਸੁਖ- ਕਾਹੇ ਕੀ ਕੁਸਲਾਤ; ਹਾਥਿ ਦੀਪੁ. ਕੂਏ ਪਰੈ॥੨੧੬॥ ਕਬੀਰ. ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਜਾਨ ਸਿਉ; ਬਰਜੈ ਲੋਗੁ ਅਜਾਨੁ॥ ਤਾ ਸਿਉ ਟੂਟੀ. ਕਿਉ ਬਨੈ; ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਨ॥੨੧੭॥ ਕਬੀਰ. ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਹੇਤੁ ਕਰਿ; ਕਾਹੇ ਮਰਹੁ ਸਵਾਰਿ॥ ਕਾਰਜੁ ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਥ; ਘਨੀ ਤ ਪਉਨੇ ਚਾਰਿ॥੨੧੮॥ ਕਬੀਰ. ਜੋ ਮੈ ਚਿਤਵਉ, ਨਾ ਕਰੈ; ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵੇ ਹੋਇ॥ ਅਪਨਾ ਚਿਤਵਿਆ ਹਰਿ ਕਰੈ; ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤ. ਨ ਹੋਇ॥੨੧੯॥ ਮਃ ੩॥ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਆਪਿ ਕਰਾਇਸੀ; ਅਚਿੰਤੁ ਭਿ ਆਪੇ ਦੇਇ॥ਕਰੇ-ਇ- ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ; ਜਿ ਸਭਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇਇ॥੨੨੦॥ ਮਃ ੫॥ ਕਬੀਰ. ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ; ਫਿਰਿਆ ਲਾਲਚ

ਮਾਹਿ॥ ਪਾਪ ਕਰੰਤਾ ਮਰਿ ਗਇਆ; ਅਉਧ ਪੁੰਨੀ ਖਿਨ ਮਾਹਿ॥੨੨੧॥ ਕਾਰਵੀ ਤੌਂੜੀ- ਕਬੀਰ. ਕਾਇਆ ਕਾਚੀ ਕਾਰਵੀ; ਕੇਵਲ ਕਾਚੀ ਧਾਤੁ॥ ਸਾਬਤੁ ਰਖਹਿ. ਤ ਰਾਮ ਭਜੁ; ਨਾਹਿ ਤ ਬਿਨਠੀ ਬਾਤ॥੨੨੨॥ ਕਬੀਰ. ਕੇਸੋ ਕੇਸੋ ਕੂਕੀਐ; ਨ ਸੋਈਐ ਅਸਾਰ॥ ਰਾਤਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ; ਕਬਹੂ ਕੇ ਸੁਨੈ ਪੁਕਾਰ॥੨੨੩॥ ਪੋਲਾ ਕਜਲੀ ਕੇਲਿਆਂ ਦਾ ਬਨ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮ-ਯ ਸ਼ਰਾਬ ਮੰਤੁ ਮਸਤ- ਕਬੀਰ. ਕਾਇਆ ਕਜਲੀ ਬਨੁ ਭਇਆ; ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ. ਮਯ ਮੰਤੁ॥ ਗਿਆਨੁ- ਅੰਕਸੁ ਗ੍ਯਾਨੁ. ਰਤਨੁ ਹੈ; ਖੇਵਟੁ. ਬਿਰਲਾ ਸੰਤੁ॥੨੨੪॥ ਕਬੀਰ. ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਮੁਖੁ ਕੋਥਰੀ; ਪਾਰਖ ਆਗੈ ਖੋਲਿ॥ ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲੈਗੋ ਗਾਹਕੀ; ਲੇਗੋ ਮਹਗੇ ਮੋਲਿ॥੨੨੫॥ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਾਨਿਓ ਨਹੀ; ਪਾਲਿਓ ਕਟਕੁ ਕੁਟੰਬੁ॥ ਧੰਧੇ ਹੀ ਮਹਿ ਮਰਿ ਗਇਓ; ਬਾਹਰਿ ਭਈ ਨ ਬੰਬ॥੨੨੬॥ ਆਖੀਂ- ਕਬੀਰ. ਆਖੀ ਕੇਰੇ ਮਾਟੁਕੇ; ਪਲੁ ਪਲੁ ਗਈ ਬਿਹਾਇ॥ ਮਨੁ ਜੰਜਾਲੁ. ਨ ਛੋਡਈ; ਜਮ ਦੀਆ ਦਮਾਮਾ ਆਇ॥੨੨੭॥ ਕਬੀਰ. ਤਰਵਰ ਰੂਪੀ ਰਾਮੁ ਹੈ; ਫਲ ਰੂਪੀ ਬੈਰਾਗੁ॥ ਛਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸਾਧੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਤਜਿਆ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ॥੨੨੮॥ ਕਬੀਰ. ਐਸਾ ਬੀਜੁ ਬੋਇ; ਬਾਰਹ ਮਾਸ ਫਲੰਤ॥ ਸੀਤਲ ਛਾਇਆ ਗਹਿਰ ਫਲ; ਪੰਖੀ ਕੇਲ ਕਰੰਤ॥੨੨੯॥ ਦ-ਯਾ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਕਬੀਰ. ਦਾਤਾ ਤਰਵਰੁ, ਦਯਾ ਫਲੁ; ਉਪਕਾਰੀ ਜੀਵੰਤ॥ ਚੱਲੇ- ਪੰਖੀ ਚਲੇ ਦਿਸਾਵਰੀ; ਬਿਰਖਾ ਸੁਫਲ ਫਲੰਤ॥੨੩੦॥

ਅੰਗ ੧੩੭੭:- ਕਬੀਰ ਸਾਧੂਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤੀ; ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ਲਿਲਾਟ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ; ਠਾਕ ਨ. ਅਵਘਟ ਘਾਟ॥੨੩੧॥ ਕਬੀਰ. ਏਕ ਘੜੀ, ਆਧੀ ਘਰੀ; ਆਧੀ ਹੂੰ ਤੇ ਆਧ॥ ਭਗਤਨ ਸੇਤੀ ਗੋਸਟੇ; ਜੋ ਕੀਨੇ ਸੋ ਲਾਭ॥੨੩੨॥ ਭਾਂਗ ਤਮਾਕੂ ਪੱਤੇ ਨੂੰ ਭੰਗ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਮਾਛੁਲੀ ਮੱਛੀ ਦਾ ਮਾਸ। ਸੁਰਾ ਸ਼ਰਾਬ। ਪਾਨ ਤੰਮਾਕੂ ਸਹਿਤ ਖਾਂਹਿ ਚੱਬਣੇ- ਕਬੀਰ. ਭਾਂਗ ਮਾਛੁਲੀ, ਸੁਰਾ ਪਾਨਿ;

ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਖਾਂਹਿ॥ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਕੀਏ; ਤੇ ਸਭੈ ਰਸਾਤਲ ਜਾਂਹਿ॥੨੩੩॥ ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਰਿ ਰਹਉ; ਲੇ ਸਾਜਨ ਘਟ ਮਾਹਿ॥ ਸਭ ਰਸ ਖੇਲਉ ਪੀਅ ਸਉ; ਕਿਸੀ ਲਖਾਵਉ ਨਾਹਿ॥੨੩੪॥ ਆਠ ਜਾਮ, ਚਉਸਠਿ ਘਰੀ; ਤੁਅ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ ਜੀਉ॥ ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਿਉ ਕਰਉ; ਸਭ ਘਟ ਦੇਖਉ ਪੀਉ॥੨੩੫॥ ਸੁਨੁ ਸਖੀ. ਪੀਅ ਮਹਿ ਜੀਉ ਬਸੈ; ਜੀਅ ਮਹਿ ਬਸੈ ਕਿ ਪੀਉ॥ ਜੀਉ ਪੀਉ. ਬੂਝਉ ਨਹੀ; ਘਟ ਮਹਿ ਜੀਉ ਕਿ ਪੀਉ॥੨੩੬॥ ਕਬੀਰ. ਬਾਮਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾ; ਭਗਤਨ ਕਾ ਗੁਰੁ ਨਾਹਿ॥ ਅਰਝਿ ਉਰਝਿ ਕੈ ਪਚਿ ਮੂਆ; ਚਾਰਉ ਬੇਦਹੁ ਮਾਹਿ॥੨੩੭॥ ਹੱਥੀ- ਹਰਿ ਹੈ ਖਾਂਡੁ. ਰੇਤੁ ਮਹਿ ਬਿਖਰੀ; ਹਾਥੀ. ਚੁਨੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਬੁੱਝਾਈ- ਕਹਿ ਕਬੀਰ. ਗੁਰਿ ਭਲੀ ਬੁਝਾਈ; ਕੀਟੀ ਹੋਇ ਕੈ ਖਾਇ॥੨੩੮॥ ਕਬੀਰ. ਜਉ ਤੁਹਿ ਸਾਧ, ਪਿਰੰਮ ਕੀ; ਸੀਸੁ ਕਾਟਿ ਕਰਿ ਗੋਇ ॥ ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਹਾਲ ਕਰਿ; ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਤ ਹੋਇ॥੨੩੯॥ ਕਬੀਰ. ਜਉ ਤੁਹਿ ਸਾਧ, ਪਿਰੰਮ ਕੀ; ਪਾਕੇ ਸੇਤੀ ਖੇਲੁ॥ ਕਾਚੀ ਸਰਸਉਂ ਪੇਲਿ ਕੈ; ਨਾ ਖਲਿ ਭਈ, ਨ ਤੇਲੁ॥੨੪੦॥ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿਞਾਣਦੇ, ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਂ ਗਤਿ ਨਿਆਈਂ ਢੂੰਢਤ ਢੂੰਢਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਔਗੁਣਾਂ 'ਚ ਡੋਲਹਿ ਡੋਲਦੇ ਹਨ- ਢੂੰਢਤ ਡੋਲਹਿ. ਅੰਧ ਗਤਿ; ਅਰੁ ਚੀਨਤ ਨਾਹੀ ਸੰਤ॥ ਕਹਿ ਨਾਮਾ. ਕਿਉ ਪਾਈਐ; ਬਿਨੁ ਭਗਤਹੁ ਭਗਵੰਤੁ॥੨੪੧॥ ਹਰਿ ਸੋ ਹੀਰਾ ਛਾਡਿ ਕੈ; ਕਰਹਿ. ਆਨ ਕੀ ਆਸ ॥ ਤੇ ਨਰ ਦੋਜਕ ਜਾਹਿਗੇ; ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ॥੨੪੨॥ ਕਬੀਰ. ਜਉ ਗ੍ਰਿਹੁ ਕਰਹਿ. ਤ ਧਰਮੁ ਕਰੁ; ਨਾਹੀ ਤ. ਕਰੁ ਬੈਰਾਗੁ॥ ਬੈਰਾਗੀ. ਬੰਧਨੁ ਕਰੈ; ਤਾ ਕੋ ਬਡੋ ਅਭਾਗੁ॥੨੪੩॥

ਸਲੋਕ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਕੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਤੁ ਦਿਹਾੜੈ. ਧਨ ਵਰੀ; ਸਾਹੇ ਲਏ ਲਿਖਾਇ॥ ਮਲਕੁ. ਜਿ ਕੰਨੀ ਸੁਣੀਦਾ; ਮੁਹੁ ਦੇਖਾਲੇ ਆਇ॥ ਹੱਡਾਂ- ਜਿੰਦੁ ਨਿਮਾਣੀ ਕਢੀਐ; ਹਡਾ ਕੂ ਕੜਕਾਇ॥ ਸਾਹੇ ਲਿਖੇ. ਨ ਚਲਨੀ; ਜਿੰਦੂ ਕੂੰ ਸਮਝਾਇ॥ ਜਿੰਦੁ ਵਹੁਟੀ. ਮਰਣੁ ਵਰੁ; ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਰਣਾਇ॥ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਜੋਲਿ ਜਾ ਕੇ। ਹੱਥੀਂ ਗਲ਼ਿ- ਆਪਣ ਹਥੀ. ਜੋਲਿ ਕੈ; ਕੈ ਗਲਿ ਲਗੈ ਧਾਇ॥ ਜਮ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਪੁਰ ਪੁਲ ਸਲਾਤ ਦੁੱਖਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਣੀਆਇ- ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਪੁਰ ਸਲਾਤ; ਕੰਨੀ. ਨ ਸੁਣੀਆਇ॥ ਕਿੜੀ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਪਵੰਦੀਈ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੁਹਾਇ ਲੁਟਾ ਨਹੀਂ- ਫਰੀਦਾ. ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀਈ; ਖੜਾ. ਨ ਆਪੁ ਮੁਹਾਇ॥੧॥ ਪੋਲਾ ਭਤਿ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਗੱਖੜੀ ਚੱਲਾਂ- ਫਰੀਦਾ. ਦਰ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ; ਚਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਭਤਿ॥

ਅੰਗ ੧੩੭੮:- ਘੱਤਿ- ਬੰਨ੍ਹਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟਲੀ; ਕਿਥੈ ਵੰਞਾ ਘਤਿ॥੨॥ ਕਿਝੁ ਨ ਬੁਝੈ. ਕਿਝੁ ਨ ਸੁਝੈ; ਦੁਨੀਆ ਗੁਝੀ ਭਾਹਿ॥ ਦੱਝਾਂ- ਸਾਂਈਂ ਮੇਰੈ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ; ਨਾਹੀ ਤ, ਹੰ ਭੀ ਦਝਾਂ ਆਹਿ॥੩॥ਬੁੱਕ, ਭਰੀਂ- ਫਰੀਦਾ. ਜੇ ਜਾਣਾ ਤਿਲ ਥੋੜੜੇ; ਸੰਮਲਿ ਬੁਕੁ ਭਰੀ॥ ਕਰੀਂ- ਜੇ ਜਾਣਾ ਸਹੁ ਨੰਢੜਾ; ਤਾਂ. ਥੋੜਾ ਮਾਣੁ ਕਰੀ॥੪॥ ਜੇ ਜਾਣਾ ਲੜੁ ਛਿਜਣਾ; ਪੀਡੀ ਪਾਈਂ ਗੰਢਿ॥ ਤੈ ਜੇਵਡੁ. ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਡਿਠਾ ਹੰਢਿ॥੫॥ ਲਤੀਫੁ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨੇਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚਤਰ ਹੈਂ- ਫਰੀਦਾ. ਜੇ ਤੂ, ਅਕਲਿ ਲਤੀਫੁ; ਕਾਲੇ. ਲਿਖੁ ਨ ਲੇਖੁ॥

ਅਪਨੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰ,ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਔਗੁਣ ਦੇਖਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਅਪਣੇ ਹੀ ਔਗੁਣ ਦੇਖ। ਗਿਰੀਵਾਨ ਅੰਤਰਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ। (ਸਿਰ) ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ,ਸਭ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਖੁ - ਆਪਨੜੇ ਗਿਰੀਵਾਨ ਮਹਿ; ਸਿਰੁ ਨੀਂਵਾਂ ਕਰਿ ਦੇਖੁ॥੬॥ ਫਰੀਦਾ. ਜੋ ਤੈ ਮਾਰਨਿ ਮੁਕੀਆਂ; ਤਿਨ੍ਾ. ਨ ਮਾਰੇ ਘੁੰਮਿ॥ ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ; ਪੈਰ ਤਿਨ੍ਾ ਦੇ ਚੁੰਮਿ॥੭॥ਖੱਟਣ- ਫਰੀਦਾ. ਜਾਂ ਤਉ ਖਟਣ ਵੇਲ; ਤਾਂ ਤੂ ਰਤਾ ਦੁਨੀ ਸਿਉ॥ ਮਰਗ ਮੌਤ ਸਵਾਈ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਲੱਦਿਆ- ਮਰਗ ਸਵਾਈ ਨੀਹਿ; ਜਾਂ ਭਰਿਆ ਤਾਂ ਲਦਿਆ॥੮॥ ਦਾੜ੍ਹੀ- ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ. ਜੁ ਥੀਆ; ਦਾੜੀ ਹੋਈ ਭੂਰ॥ ਅਗਹੁ. ਨੇੜਾ ਆਇਆ; ਪਿਛਾ ਰਹਿਆ ਦੂਰਿ॥੯॥ ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਆਦ ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਨਸ਼ੇ ਜੋ ਸ਼ੱਕਰ ਮੰਨੇ ਸਨ, ਸੋ ਵਿਸੁ ਵਿਹੁ ਹੋ ਗਏ। ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ. ਜਿ ਥੀਆ; ਸਕਰ ਹੋਈ ਵਿਸੁ॥ਵੇਦਣ ਪੋਲਾ- ਸਾਂਈ ਬਾਝਹੁ ਆਪਣੇ; ਵੇਦਣ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ॥੧੦॥ ਅੱਖੀਂ- ਫਰੀਦਾ. ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣੀਆਂ; ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਰੀਣੇ ਕੰਨ॥ ਸਾਖ ਖੇਤੀ- ਸਾਖ ਪਕੰਦੀ ਆਈਆ; ਹੋਰ ਕਰੇਂਦੀ ਵੰਨ॥੧੧॥ ਫਰੀਦਾ. ਕਾਲੀਂ ਜਿਨੀ ਨ ਰਾਵਿਆ; ਧਉਲੀ ਰਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਪਿਰਹੜੀ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਨਵੇਲਾ ਨਵੀਨ- ਕਰਿ ਸਾਂਈ ਸਿਉ ਪਿਰਹੜੀ; ਰੰਗੁ ਨਵੇਲਾ ਹੋਇ॥੧੨॥ ਮਃ ੩॥ ਫਰੀਦਾ. ਕਾਲੀ ਧਉਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਕੋ ਚਿਤਿ ਕਰੇ॥ ਆਪਣਾ ਲਾਇਆ ਪਿਰਮੁ. ਨ ਲਗਈ; ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਏਹੁ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ; ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ॥੧੩॥ ਫਰੀਦਾ. ਜਿਨ੍ ਲੋਇਣ, ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ; ਸੇ ਲੋਇਣ ਮੈ ਡਿਠੁ॥ ਪੰਛੀ ਬੱਚੇ ਸੂਇ ਜੰਮੇ ਬਹਿਠੁ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਕੱਜਲ। ਬਹਿ੍ਠੁ ਪੋਲਾ- ਕਜਲ ਰੇਖ. ਨ ਸਹਦਿਆ; ਸੇ ਪੰਖੀ ਸੂਇ, ਬਹਿਠੁ॥੧੪॥ ਫਰੀਦਾ. ਕੂਕੇਦਿਆ ਚਾਂਗੇਦਿਆ; ਮਤੀ ਦੇਦਿਆ ਨਿਤ॥ ਜੋ ਸੈਤਾਨਿ ਵੰਞਾਇਆ; ਸੇ ਕਿਤ ਫੇਰਹਿ ਚਿਤ॥੧੫॥ ਦੱਭੁ- ਫਰੀਦਾ; ਥੀਉ ਪਵਾਹੀ ਦਭੁ॥ ਜੇ; ਸਾਂਈ ਲੋੜਹਿ ਸਭੁ॥ ਛਿੱਜ੍ਹਿ, ਲਤਾੜੀ੍ਅਹਿ- ਇਕੁ ਛਿਜਹਿ; ਬਿਆ ਲਤਾੜੀਅਹਿ॥ ਸਾਂਈਂ,ਵਾੜੀ੍ਅਹਿ- ਤਾਂ ਸਾਈ ਦੈ ਦਰਿ; ਵਾੜੀਅਹਿ॥੧੬॥ ਫਰੀਦਾ. ਖਾਕੁ ਨ ਨਿੰਦੀਐ; ਖਾਕੂ ਜੇਡੁ. ਨ ਕੋਇ॥ ਜੀਵਦਿਆ ਪੈਰਾ ਤਲੈ; ਮੁਇਆ ਉਪਰਿ ਹੋਇ॥੧੭॥ ਲੱਬੁ- ਫਰੀਦਾ. ਜਾ ਲਬੁ, ਤਾ ਨੇਹੁ ਕਿਆ; ਲਬੁ. ਤ ਕੂੜਾ ਨੇਹੁ॥ਕਿੱਚਰੁ,ਝੱਤਿ,ਛੱਪਰਿ- ਕਿਚਰੁ ਝਤਿ ਲਘਾਈਐ; ਛਪਰਿ ਤੁਟੈ ਮੇਹੁ॥੧੮॥ ਫਰੀਦਾ. ਜੰਗਲੁ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਭਵਹਿ; ਵਣਿ ਕੰਡਾ ਮੋੜੇਹਿ॥ ਹਿਆਲੀਐ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ- ਵਸੀ ਰਬੁ ਹਿਆਲੀਐ; ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ॥੧੯॥ ਫਰੀਦਾ. ਇਨੀ ਨਿਕੀ ਜੰਘੀਐ; ਥਲ ਡੂੰਗਰ ਭਵਿਓਮ੍ਹਿ॥ ਕੂੱਜੜਾ ਲੋਟਾ। ਥੀਓਮਿ ਹੋ ਗਿਆ- ਅਜੁ ਫਰੀਦੈ. ਕੂਜੜਾ; ਸੈ ਕੋਹਾਂ, ਥੀਓਮਿ॥੨੦॥

ਅੰਗ ੧੩੭੯:- ਰਾਤੀਂ,ਧੁਖਿ ਪੋਲਾ- ਫਰੀਦਾ. ਰਾਤੀ ਵਡੀਆਂ; ਧੁਖਿ ਧੁਖਿ ਉਠਨਿ ਪਾਸ॥ ਧਿਗੁ ਤਿਨ੍ਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ; ਜਿਨਾ ਵਿਡਾਣੀ ਆਸ॥੨੧॥ ਵਾਰਿਆ ਵਰਜਿਆ- ਫਰੀਦਾ. ਜੇ ਮੈ ਹੋਦਾ ਵਾਰਿਆ; ਮਿਤਾ ਆਇੜਿਆਂ॥ ਹੇੜਾ ਜਲੈ ਮਜੀਠ ਜਿਉ; ਉਪਰਿ ਅੰਗਾਰਾ॥੨੨॥ ਬਿਜਉ੍ਰੀਆਂ ਬਜ਼ਉਰ ਦੇਸ ਦੀਆਂ। ਕਿੱਕਰਿ, ਜੱਟੁ - ਫਰੀਦਾ. ਲੋੜੈ ਦਾਖ ਬਿਜਉਰੀਆਂ; ਕਿਕਰਿ ਬੀਜੈ ਜਟੁ॥ਪੱਟੁ- ਹੰਢੈ ਉਂਨ ਕਤਾਇਦਾ; ਪੈਧਾ ਲੋੜੈ ਪਟੁ॥੨੩॥ ਫਰੀਦਾ. ਗਲੀਏ ਚਿਕੜੁ ਦੂਰਿ ਘਰੁ; ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹੁ॥ ਚਲਾ ਤ ਭਿਜੈ ਕੰਬਲੀ; ਰਹਾਂ ਤ ਤੁਟੈ ਨੇਹੁ॥੨੪॥ ਭਿਜਉ ਸਿਜਉ ਕੰਬਲੀ; ਅਲਹ ਵਰਸਉ ਮੇਹੁ॥ ਜਾਇ ਮਿਲਾ ਤਿਨਾ ਸਜਣਾ; ਤੁਟਉ ਨਾਹੀ ਨੇਹੁ॥੨੫॥

ਪੱਗ- ਫਰੀਦਾ. ਮੈ ਭੋਲਾਵਾ ਪਗ ਦਾ; ਮਤੁ ਮੈਲੀ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਗਹਿਲਾ ਰੂਹੁ. ਨ ਜਾਣਈ; ਸਿਰੁ ਭੀ ਮਿਟੀ ਖਾਇ॥੨੬॥ ਫਰੀਦਾ. ਸਕਰ ਖੰਡੁ ਨਿਵਾਤ ਗੁੜੁ; ਮਾਖਿਉ ਮਾਂਝਾ ਦੁਧੁ॥ ਸਭੇ ਵਸਤੂ ਮਿਠੀਆਂ; ਰਬ. ਨ ਪੁਜਨਿ ਤੁਧੁ॥੨੭॥ ਭੁੱਖ ਲਾਵਣੁ ਲਾਹੁਣ ਲਈ, ਕਾਠ ਰੁੱਖੀ ਮਿੱਸੀ, ਫ਼ਲ ਪੱਤ੍ਰ ਆਦਿ। ਲਾਵਣੁ ਪੋਲਾ- ਫਰੀਦਾ. ਰੋਟੀ ਮੇਰੀ ਕਾਠ ਕੀ; ਲਾਵਣੁ ਮੇਰੀ ਭੁਖ॥ ਜਿਨਾ ਖਾਧੀ ਚੋਪੜੀ; ਘਣੇ ਸਹਨਿਗੇ ਦੁਖ॥੨੮॥ਰੁੱਖੀ ਸੁੱਖੀ- ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ ਖਾਇ ਕੈ; ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀਉ॥ ਫਰੀਦਾ. ਦੇਖਿ ਪਰਾਈ ਚੋਪੜੀ; ਨਾ ਤਰਸਾਏ ਜੀਉ॥੨੯॥ ਅਜੁ. ਨ ਸੁਤੀ ਕੰਤ ਸਿਉ; ਅੰਗੁ ਮੁੜੇ ਮੁੜਿ ਜਾਇ॥ ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਡੋਹਾਗਣੀ; ਤੁਮ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥੩੦॥ ਸਾਹੁਰੈ ਢੋਈ. ਨਾ ਲਹੈ; ਪੇਈਐ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ ਪਿਰੁ ਵਾਤੜੀ. ਨ ਪੁਛਈ; ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਉ॥੩੧॥ ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ ਕੰਤ ਕੀ; ਕੰਤੁ ਅਗੰਮੁ ਅਥਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸੋ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜੁ ਭਾਵੈ ਬੇਪਰਵਾਹ॥੩੨॥ ਸਜ ਧਜ ਕੇ ਸੰਬਹੀ ਫੱਬੀ। ਨ੍ਹਾਤੀ- ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਸੰਬਹੀ; ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਚਿੰਦੁ॥ ਬੇੜ੍ਹੀ- ਫਰੀਦਾ. ਰਹੀ ਸੁ ਬੇੜੀ ਹਿੰਙੁ ਦੀ; ਗਈ ਕਥੂਰੀ ਗੰਧੁ॥੩੩॥ ਜੋਬਨ ਜਾਂਦੇ. ਨਾ ਡਰਾਂ; ਜੇ ਸਹ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਜਾਇ॥ ਫਰੀਦਾ. ਕਿਤੀ ਜੋਬਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨੁ; ਸੁਕਿ ਗਏ ਕੁਮਲਾਇ॥੩੪॥ ਫਰੀਦਾ. ਚਿੰਤ ਖਟੋਲਾ ਵਾਣੁ ਦੁਖੁ; ਬਿਰਹਿ ਵਿਛਾਵਣ ਲੇਫੁ॥ ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ; ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਸਚੇ ਵੇਖੁ॥੩੫॥ ਬਿਰਹਾ ਬਿਰਹਾ ਆਖੀਐ; ਬਿਰਹਾ ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ॥ ਫਰੀਦਾ. ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ, ਨ ਊਪਜੈ; ਸੋ ਤਨੁ ਜਾਣੁ ਮਸਾਨੁ॥੩੬॥ਵਿਸੁ ਪੋਲਾ- ਫਰੀਦਾ. ਏ ਵਿਸੁ ਗੰਦਲਾ; ਧਰੀਆਂ ਖੰਡੁ ਲਿਵਾੜਿ॥ ਰਾਹੇਦੇ ਬੀਜਦੇ। ਰਾਧੀ ਬੀਜੀ ਹੋਈ- ਇਕਿ ਰਾਹੇਦੇ ਰਹਿ ਗਏ; ਇਕਿ. ਰਾਧੀ ਗਏ ਉਜਾੜਿ॥੩੭॥ ਫਰੀਦਾ. ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਹੰਢਿ ਕੈ; ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਸੰਮਿ॥ ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੇਸੀਆ; ਤੂ ਆਂਹੋ ਕੇਰ੍ਹੇ ਕੰਮਿ॥੩੮॥ਘੜੀ-ਆਲੁ- ਫਰੀਦਾ. ਦਰਿ ਦਰਵਾਜੈ ਜਾਇ ਕੈ; ਕਿਉ ਡਿਠੋ ਘੜੀਆਲੁ॥ ਏਹੁ ਨਿਦੋਸਾਂ ਮਾਰੀਐ; ਹਮ ਦੋਸਾਂ ਦਾ ਕਿਆ ਹਾਲੁ॥੩੯॥ ਘੜੀਏ ਘੜੀਏ ਮਾਰੀਐ; ਪਹਰੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ॥ ਹੇੜਾ ਸ੍ਰੀਰ ਮਾਸ ਦਾ। ਡੁਖੀ ਪੋਲਾ। ਘੜੀ-ਆਲ- ਸੋ ਹੇੜਾ, ਘੜੀਆਲ ਜਿਉ; ਡੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ॥੪੦॥

ਅੰਗ ੧੩੮੦:- ਬੁਢਾ ਹੋਆ ਸੇਖ ਫਰੀਦੁ; ਕੰਬਣਿ ਲਗੀ ਦੇਹ॥ ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਜੀਵਣਾ; ਭੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖੇਹ॥੪੧॥ ਫਰੀਦਾ. ਬਾਰਿ ਪਰਾਇਐ ਬੈਸਣਾ; ਸਾਂਈ. ਮੁਝੈ ਨ ਦੇਹਿ॥ ਜੇ ਤੂ ਏਵੈ ਰਖਸੀ; ਜੀਉ ਸਰੀਰਹੁ ਲੇਹਿ॥੪੨॥ ਕੰਧਿ ਕੁਹਾੜਾ. ਸਿਰਿ ਘੜਾ; ਵਣਿ ਕੈ ਸਰੁ. ਲੋਹਾਰੁ॥ ਫਰੀਦਾ. ਹਉ ਲੋੜੀ ਸਹੁ ਆਪਣਾ; ਤੂ ਲੋੜਹਿ ਅੰਗਿਆਰ॥੪੩॥ ਫਰੀਦਾ. ਇਕਨਾ ਆਟਾ ਅਗਲਾ; ਇਕਨਾ ਨਾਹੀ ਲੋਣੁ॥ਸਿੰਞਾਪਸਨਿ, ਖੱਸੀ- ਅਗੈ ਗਏ ਸਿੰਞਾਪਸਨਿ; ਚੋਟਾਂ ਖਾਸੀ ਕਉਣੁ॥੪੪॥ਸੱਡੋ,ਰੱਡ- ਪਾਸਿ ਦਮਾਮੇ ਛਤੁ ਸਿਰਿ; ਭੇਰੀ ਸਡੋ ਰਡ॥ ਜੀਰਾਣ ਉਜਾੜ। ਅਤੀਮਾ ਯਤੀਮ ਗ਼ੀਬ- ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੀਰਾਣ ਮਹਿ; ਥੀਏ ਅਤੀਮਾ ਗਡ॥੪੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ; ਉਸਾਰੇਦੇ ਭੀ ਗਏ॥ਗੋਰੀਂ- ਕੂੜਾ ਸਉਦਾ ਕਰਿ ਗਏ; ਗੋਰੀ ਆਇ ਪਏ॥੪੬॥ ਫਰੀਦਾ. ਖਿੰਥੜਿ ਮੇਖਾ ਅਗਲੀਆ; ਜਿੰਦੁ. ਨ ਕਾਈ ਮੇਖ॥ ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ; ਚਲੇ ਮਸਾਇਕ ਸੇਖ॥੪੭॥ ਦੁਹੁ ਦੋਵੇਂ ਦੀਵੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ। ਬਲੰਦਿਆ ਦੇਖਦਿਆਂ। ਮਲਕੁ ਕਾਲ

ਰੂਪ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਆ ਬੈਠਿਆ। ਦੀਵੀਂ। ਬਹਿ-ਠਾ- ਫਰੀਦਾ. ਦੁਹੁ ਦੀਵੀ ਬਲੰਦਿਆ; ਮਲਕੁ ਬਹਿਠਾ ਆਇ॥ ਘਟੁ ਸ੍ਰੀਰ ਗੜੁ। ਘਟੁ ਬੁਝਾਇ ਪੋਲੇ- ਗੜੁ ਲੀਤਾ. ਘਟੁ ਲੁਟਿਆ; ਦੀਵੜੇ ਗਇਆ ਬੁਝਾਇ॥੪੮॥ ਤਿਲਾਹ ਤਿਲਾਂ- ਫਰੀਦਾ. ਵੇਖੁ ਕਪਾਹੈ ਜਿ ਥੀਆ; ਜਿ ਸਿਰਿ ਥੀਆ, ਤਿਲਾਹ॥ ਕੋਇਲਿ-ਆਹ- ਕਮਾਦੈ ਅਰੁ ਕਾਗਦੈ; ਕੁੰਨੇ ਕੋਇਲਿਆਹ॥ ਮੰਦੇ ਅਮਲ ਕਰੇਦਿਆ; ਏਹ ਸਜਾਇ ਤਿਨਾਹ॥੪੯॥ ਕੰਨਿ੍ ਮੋਢੇ, ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਮੁ-ਸੱਲਾ ਆਸਣ, ਗਲਿ 'ਚ ਕਾਲ਼ੇ ਸੂਫ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀ ਖ਼ਫਣੀ। ਦਿਲਿ'ਚ ਜੀਵ ਹੱਤਿਆ, ਈਰਖਾ ਰੂਪ ਕਾਤੀ ਛੁਰੀ। ਵਾਤਿ ਮੂੰਹ 'ਚ ਗੁੜ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ।ਮੁ-ਸੱਲਾ - ਫਰੀਦਾ. ਕੰਨਿ ਮੁਸਲਾ. ਸੂਫੁ ਗਲਿ; ਦਿਲਿ ਕਾਤੀ. ਗੁੜੁ ਵਾਤਿ॥ਬਾ-ਹਰਿ- ਬਾਹਰਿ ਦਿਸੈ ਚਾਨਣਾ; ਦਿਲਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਤਿ॥੫੦॥ ਪੋਲਾ ਰਤੀ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ। ਪੋਲਾ ਰਤੁ ਪ੍ਰੀਤ- ਫਰੀਦਾ. ਰਤੀ ਰਤੁ, ਨ ਨਿਕਲੈ; ਜੇ ਤਨੁ ਚੀਰੈ ਕੋਇ॥ ਅਪਣੇ ਸ੍ਰੀਰ ਨਾਲ ਰਤੁ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।ਰੱਤੇ।ਪੋਲਾ ਰਤੁ ਪ੍ਰੀਤ- ਜੋ ਤਨ ਰਤੇ. ਰਬ ਸਿਉ; ਤਿਨ ਤਨਿ ਰਤੁ. ਨ ਹੋਇ॥੫੧॥ ਰਤੁ ਦੋ ਵਾਰ ਪੋਲਾ। ਰਤੁ ਪ੍ਰੀਤ- ਮਃ ੩॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੋ ਰਤੁ ਹੈ; ਰਤੁ ਬਿਨੁ. ਤੰਨੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਰੱਤੇ। ਪੋਲਾ ਰਤੁ ਪ੍ਰੀਤ – ਜੋ ਸਹ ਰਤੇ ਆਪਣੇ; ਤਿਤੁ ਤਨਿ. ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਪੋਲਾ ਰਤੁ ਪ੍ਰੀਤ- ਭੈ. ਪਇਐ ਤਨੁ ਖੀਣੁ ਹੋਇ; ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥ ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰਿ. ਧਾਤੁ ਸੁਧੁ ਹੋਇ; ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ, ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ॥ ਰੱਤੇ- ਨਾਨਕ. ਤੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ; ਜਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥੫੨॥ਵੱਥੁ- ਫਰੀਦਾ. ਸੋਈ ਸਰਵਰੁ ਢੂਢਿ ਲਹੁ; ਜਿਥਹੁ ਲਭੀ ਵਥੁ॥ ਛਪੜਿ ਢੂਢੈ ਕਿਆ ਹੋਵੈ; ਚਿਕੜਿ ਡੁਬੈ ਹਥੁ॥੫੩॥ ਗ੍ਰੀਬੀ ਨਾਲ ਨੰਢੀ ਛੋਟੀ ਦਾਸੀ ਬਣ ਕੇ- ਫਰੀਦਾ. ਨੰਢੀ, ਕੰਤੁ ਨ ਰਾਵਿਓ; ਵਡੀ ਥੀ. ਮੁਈ ਆਸੁ॥ ਮਿਲੀ-ਆਸੁ- ਧਨ ਕੂਕੇਂਦੀ, ਗੋਰ ਮੇਂ; ਤੈ ਸਹ. ਨਾ ਮਿਲੀਆਸੁ॥੫੪॥ਦਾੜ੍ਹੀ- ਫਰੀਦਾ. ਸਿਰੁ ਪਲਿਆ ਦਾੜੀ ਪਲੀ; ਮੁਛਾਂ ਭੀ ਪਲੀਆਂ॥ ਰੇ ਮਨ ਗਹਿਲੇ ਬਾਵਲੇ; ਮਾਣਹਿ ਕਿਆ ਰਲੀਆਂ॥੫੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਕੋਠੇ ਧੁਕਣੁ ਕੇਤੜਾ; ਪਿਰ ਨੀਦੜੀ ਨਿਵਾਰਿ॥ ਜੋ ਦਿਹ ਲਧੇ ਗਾਣਵੇ; ਗਏ ਵਿਲਾੜਿ ਵਿਲਾੜਿ॥੫੬॥ ਫਰੀਦਾ. ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ; ਏਤੁ. ਨ ਲਾਏ ਚਿਤੁ॥ ਮਿਟੀ ਪਈ ਅਤੋਲਵੀ; ਕੋਇ. ਨ ਹੋਸੀ ਮਿਤੁ॥੫੭॥

ਅੰਗ ੧੩੮੧:- ਮਰਗ ਮੌਤ ਸਤਾਣੀ ਬਲ ਵਾਲੀ- ਫਰੀਦਾ. ਮੰਡਪ ਮਾਲੁ, ਨ ਲਾਇ; ਮਰਗ ਸਤਾਣੀ, ਚਿਤਿ ਧਰਿ॥ ਜਾਇ ਜਗ੍ਹਾ ਵੰਞਣਾ ਜਾਣਾ। ਸਾਂਈਂ- ਸਾਈ ਜਾਇ ਸਮ੍ਾਲਿ; ਜਿਥੈ ਹੀ ਤਉ ਵੰਞਣਾ॥੫੮॥ ਫਰੀਦਾ. ਜਿਨ੍ਹੀ ਕੰਮੀ ਨਾਹਿ ਗੁਣ; ਤੇ ਕੰਮੜੇ ਵਿਸਾਰਿ॥ ਮਤੁ ਸਰਮਿੰਦਾ ਥੀਵਹੀ; ਸਾਂਈ ਦੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੫੯॥ ਭਰਾਂਦਿ ਭ੍ਰਾਂਤੀ, ਭ੍ਰਮਣ, ਝੂਠੀ ਸਮਝ, ਭੁਲੇਖਾ, ਗੰਦੀ ਮੈਲ਼- ਫਰੀਦਾ. ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ; ਦਿਲ ਦੀ ਲਾਹਿ ਭਰਾਂਦਿ॥ ਜੀਰਾਂਦਿ ਜਰਨ ਸ਼ਕਤੀ। ਰੁੱਖਾਂ- ਦਰਵੇਸਾਂ ਨੋ ਲੋੜੀਐ; ਰੁਖਾਂ ਦੀ ਜੀਰਾਂਦਿ॥੬੦॥ ਫਰੀਦਾ. ਕਾਲੇ ਮੈਡੇ ਕਪੜੇ; ਕਾਲਾ ਮੈਡਾ ਵੇਸੁ॥ ਪੋਲਾ ਗੁਨਹੀ ਔਗੁਣਾਂ ਦਾ- ਗੁਨਹੀ ਭਰਿਆ, ਮੈ ਫਿਰਾ; ਲੋਕੁ ਕਹੈ ਦਰਵੇਸੁ॥੬੧॥ ਤੋਇ ਜਲ। ਤੱਤੀ, ਦੇ-ਇ- ਤਤੀ ਤੋਇ. ਨ ਪਲਵੈ; ਜੇ ਜਲਿ ਟੁਬੀ ਦੇਇ॥ ਫਰੀਦਾ. ਜੋ ਡੋਹਾਗਣਿ ਰਬ ਦੀ; ਝੂਰੇਦੀ ਝੂਰੇਇ॥੬੨॥ ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ ਤਾ ਚਾਉ; ਵੀਵਾਹੀ ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ॥ ਫਰੀਦਾ. ਏਹੋ ਪਛੋਤਾਉ; ਵਤਿ ਕੁਆਰੀ. ਨ ਥੀਐ॥੬੩॥ ਕੇਰੀ ਦੀ, ਉ-ਲੱਥੇ ਉੱਤਰੇ। ਹੰਝ ਹੰਸ- ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ; ਆਇ ਉਲਥੇ ਹੰਝ॥ ਚਿੰਜੂ ਬੋੜਨਿ੍ ਨਾ ਪੀਵਹਿ; ਉਡਣ ਸੰਦੀ ਡੰਝ॥੬੪॥ ਹੰਸੁ ਉਡਰਿ ਕੋਧ੍ਰੈ ਪਇਆ; ਲੋਕੁ

ਵਿਡਾਰਣਿ ਜਾਇ॥ ਗਹਿਲਾ ਲੋਕੁ. ਨ ਜਾਣਦਾ; ਹੰਸੁ. ਨ ਕੋਧ੍ਰਾ ਖਾਇ॥੬੫॥ ਚੱਕ੍ਰਵਰਤੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਰੂਪੀ ਪੰਖੀਆਂ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ। ਪੋਲਾ ਤਲ ਦੇਸ਼, ਜੰਗਲ਼। ਚੱਲਿ ਚੱਲਿ- ਚਲਿ ਚਲਿ ਗਈਆਂ ਪੰਖੀਆਂ; ਜਿਨੀ ਵਸਾਏ ਤਲ॥ ਚੱਲਸੀ ਥੱਕੇ ਇੱਕੱਲ- ਫਰੀਦਾ. ਸਰੁ ਭਰਿਆ, ਭੀ ਚਲਸੀ; ਥਕੇ ਕਵਲ ਇਕਲ॥੬੬॥ ਫਰੀਦਾ. ਇਟ ਸਿਰਾਣੇ, ਭੁਇ ਸਵਣੁ; ਕੀੜਾ ਲੜਿਓ ਮਾਸਿ॥ ਵਾਪਰੇ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ। ਜੁੱਗ- ਕੇਤੜਿਆ ਜੁਗ ਵਾਪਰੇ; ਇਕਤੁ ਪਇਆ ਪਾਸਿ॥੬੭॥ਟੁੱਟੀ,ਲੱਜੁ- ਫਰੀਦਾ. ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੰਨਵੀ; ਟੂਟੀ ਨਾਗਰ ਲਜੁ॥ ਨੱਠੀ ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ। ਅੱਜੁ- ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ; ਕੈ ਘਰਿ ਨਾਠੀ ਅਜੁ॥੬੮॥ ਸਵੰਨਵੀ ਸੋਨੇ ਰੰਗੀ। ਘੜੀ ਦੇਹ। ਨੱਗਰ ਚਤੁਰ। ਲੱਜੁ ਉਮਰ- ਫਰੀਦਾ. ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੰਨਵੀ; ਟੂਟੀ ਨਾਗਰ ਲਜੁ॥ ਜੋ ਸਜਣ. ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੇ; ਸੇ. ਕਿਉ ਆਵਹਿ ਅਜੁ॥੬੯॥ ਫਰੀਦਾ. ਬੇ ਨਿਵਾਜਾ ਕੁਤਿਆ; ਏਹ. ਨ ਭਲੀ ਰੀਤਿ॥ ਕਬ ਹੀ ਚਲਿ. ਨ ਆਇਆ; ਪੰਜੇ ਵਖਤ ਮਸੀਤਿ॥੭੦॥ ਪੋਲਾ ਉਜ਼ੂ ਪੰਜ ਇਸ਼ਨਾਨਾ ਕਰਕੇ- ਉਠੁ ਫਰੀਦਾ, ਉਜੂ ਸਾਜਿ; ਸੁਬਹ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਿ॥ ਕੱਪਿ- ਜੋ ਸਿਰੁ. ਸਾਂਈ ਨਾ ਨਿਵੈ; ਸੋ ਸਿਰੁ. ਕਪਿ ਉਤਾਰਿ॥੭੧॥ ਸਾਂਈਂ- ਜੋ ਸਿਰੁ. ਸਾਈ ਨਾ ਨਿਵੈ; ਸੋ ਸਿਰੁ ਕੀਜੈ ਕਾਂਇ॥ ਕੁੰਨੇ ਹੇਠਿ ਜਲਾਈਐ; ਬਾਲਣ ਸੰਦੈ ਥਾਇ॥੭੨॥ ਮਾਪਿਆ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਫਰੀਦਾ. ਕਿਥੈ ਤੈਡੇ ਮਾਪਿਆ; ਜਿਨ੍ਹੀ ਤੂ ਜਣਿਓਹਿ॥ ਤੈ ਪਾਸਹੁ ਓਇ ਲਦਿ ਗਏ; ਤੂੰ. ਅਜੈ ਨ ਪਤੀਣੋਹਿ॥੭੩॥ ਫਰੀਦਾ. ਮਨੁ ਮੈਦਾਨੁ ਕਰਿ; ਟੋਏ ਟਿਬੇ ਲਾਹਿ॥ ਅਗੈ ਮੂਲਿ. ਨ ਆਵਸੀ; ਦੋਜਕ ਸੰਦੀ ਭਾਹਿ॥੭੪॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਖਾਲਕੁ ਖਲਕ ਮਹਿ; ਖਲਕ ਵਸੈ ਰਬ ਮਾਹਿ॥ ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਜਾਂ. ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥੭੫॥ ਕੱਪਿਆ ਕੱਟਿਆ। ਚੁੱਖ ਰੱਤੀ ਕੁ। ਗਲੁ ਪੋਲਾ ਕੱਪਹਿ- ਫਰੀਦਾ. ਜਿ ਦਿਹਿ ਨਾਲਾ ਕਪਿਆ; ਜੇ ਗਲੁ ਕਪਹਿ ਚੁਖ॥ ਇਤੀ ਪੋਲਾ- ਪਵਨਿ. ਨ ਇਤੀ ਮਾਮਲੇ; ਸਹਾਂ ਨ. ਇਤੀ ਦੁਖ॥੭੬॥ ਚੱਬਣ ਦੰਦ ਚੱਲਣ ਪੈਰ ਰਤੰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਸੁਣੀਅਰ ਕੰਨ ਆਪਣੀਆਂ ਗੋਲਕਾਂ 'ਚ ਬਹਿ ਦੱਬ ਗਏ- ਚਬਣ ਚਲਣ ਰਤੰਨ; ਸੇ ਸੁਣੀਅਰ ਬਹਿ ਗਏ॥ ਹੇੜੇ ਸ੍ਰੀਰ ਨੇ ਧਾਹ ਮੁੱਤੀ ਛੱਡੀ ਮਾਰੀ। ਜੱਾਨੀ ਪਿਆਰੇ- ਹੇੜੇ ਮੁਤੀ ਧਾਹ; ਸੇ ਜਾਨੀ ਚਲਿ ਗਏ॥੭੭॥

ਅੰਗ ੧੩੮੨:- ਨ ਹਢਾਇ ਹੰਢਾ ਭਾਵ ਨ ਲਿਆ - ਫਰੀਦਾ. ਬੁਰੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਿ; ਗੁਸਾ. ਮਨਿ ਨ ਹਢਾਇ॥ ਦੇਹੀ ਰੋਗੁ. ਨ ਲਗਈ; ਪਲੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇ॥੭੮॥ ਫਰੀਦਾ. ਪੰਖ ਪਰਾਹੁਣੀ; ਦੁਨੀ ਸੁਹਾਵਾ ਬਾਗੁ॥ ਨਉਬਤਿ ਵਜੀ ਸੁਬਹ ਸਿਉ; ਚਲਣ ਕਾ ਕਰਿ ਸਾਜੁ॥੭੯॥ ਫਰੀਦਾ. ਰਾਤਿ ਕਥੂਰੀ ਵੰਡੀਐ; ਸੁਤਿਆ. ਮਿਲੈ ਨ ਭਾਉ॥ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੈਣ ਨੀਂਦ੍ਰਾਵਲੇ; ਤਿੰਨ੍ਹਾ ਮਿਲਣੁ ਕੁਆਉ॥੮੦॥ ਫਰੀਦਾ. ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਦੁਖੁ ਮੁਝ ਕੂ; ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਐ ਜਗਿ॥ਚੜ੍ਹਿ,ਅੱਗਿ- ਊਚੇ ਚੜਿ ਕੈ ਦੇਖਿਆ; ਤਾਂ ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹਾ ਅਗਿ॥੮੧॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਭੂਮਿ ਰੰਗਾਵਲੀ; ਮੰਝਿ ਵਿਸੂਲਾ ਬਾਗ॥ ਔਗੁਣ ਪਾਪ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅੰਚ ਸੇਕ- ਜੋ ਜਨ. ਪੀਰਿ ਨਿਵਾਜਿਆ; ਤਿੰਨ੍ਹਾ. ਅੰਚ ਨ ਲਾਗ॥੮੨॥ ਮਹਲਾ ੫॥ ਫਰੀਦਾ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵੜੀ; ਸੰਗਿ ਸੁਵੰਨੜੀ ਦੇਹ॥ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਪਾਈਅਨਿ; ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹ॥੮੩॥ ਕੰਧੀ. ਵਹਣ ਨ ਢਾਹਿ; ਤਉ ਭੀ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ॥ ਜਿਧਰਿ ਰਬ ਰਜਾਇ; ਵਹਣੁ ਤਿਦਾਊ ਗੰਉ ਕਰੇ॥੮੪॥ ਡੁੱਖਾਂ- ਫਰੀਦਾ. ਡੁਖਾ ਸੇਤੀ. ਦਿਹੁ ਗਇਆ; ਸੂਲਾਂ ਸੇਤੀ ਰਾਤਿ॥ ਪੱਾਤਣੀ ਗੁਰੂ। ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ । ਔਗੁਣ ਵਿਕਾਰ ਜ਼ੋਰ

ਜ਼ੁਲਮ ਮੰਦ ਵਾਸਨਾ ਕਪਰ ਲਹਿਰਾਂ। ਵਾਤਿ ਮੁਖ 'ਚ। ਖੜ੍ਹਾ ਕੱਪਰ- ਖੜਾ ਪੁਕਾਰੇ ਪਾਤਣੀ; ਬੇੜਾ ਕਪਰ ਵਾਤਿ॥੮੫॥ ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਵਹੈ; ਕੰਧੀ ਕੇਰੈ ਹੇਤਿ॥ ਬੇੜੇ ਨੋ ਕਪਰੁ ਕਿਆ ਕਰੇ; ਜੇ ਪਾਤਣ ਰਹੈ ਸੁਚੇਤਿ॥੮੬॥ ਗੱਲੀਂ- ਫਰੀਦਾ. ਗਲੀ ਸੁ ਸਜਣ ਵੀਹ; ਇਕੁ ਢੂੰਢੇਦੀ. ਨ ਲਹਾਂ॥ ਮਾਂਲੀਹ ਗੋਹੇ ਦਾ ਗਿੱਲਾ ਚੂਰਾ। ਮਾ ਪਿਰੀ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ। ਧੁਖਾਂ ਪੋਲਾ- ਧੁਖਾਂ. ਜਿਉ ਮਾਂਲੀਹ; ਕਾਰਣਿ ਤਿੰਨ੍ਹਾ ਮਾ ਪਿਰੀ॥੮੭॥ ਫਰੀਦਾ. ਇਹੁ ਤਨੁ ਭਉਕਣਾ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਦੁਖੀਐ ਕਉਣੁ॥ ਬੁੱਜੇ ਕਿਤੀ ਵਗੈ ਪੋਲੇ- ਕੰਨੀ ਬੁਜੇ ਦੇ ਰਹਾਂ; ਕਿਤੀ ਵਗੈ ਪਉਣੁ॥੮੮॥ ਮਾਖਿਅ ਸ਼ਹਿਦ ਨਈ ਨਦੀ। ਖਜੂਰੀਂ ਪੱਕੀਆਂ- ਫਰੀਦਾ. ਰਬ ਖਜੂਰੀ ਪਕੀਆਂ; ਮਾਖਿਅ. ਨਈ ਵਹੰਨ੍ਹਿ॥ ਜੋ ਜੋ ਵੰਞੈਂ ਡੀਹੜਾ; ਸੋ ਉਮਰ ਹਥ ਪਵੰਨਿ॥੮੯॥ ਫਰੀਦਾ. ਤਨੁ ਸੁਕਾ ਪਿੰਜਰੁ ਥੀਆ; ਤਲੀਆਂ ਖੂੰਡਹਿ ਕਾਗ॥ ਅਜੈ ਸੁ ਰਬੁ. ਨ ਬਾਹੁੜਿਓ; ਦੇਖੁ ਬੰਦੇ ਕੇ ਭਾਗ॥੯੦॥ ਕੱਗਾਂ- ਕਾਗਾ ਕਰੰਗ ਢੰਢੋਲਿਆ; ਸਗਲਾ ਖਾਇਆ ਮਾਸੁ॥ ਏ ਦੁਇ ਨੈਨਾ. ਮਤਿ ਛੁਹਉ; ਪਿਰ ਦੇਖਨ ਕੀ ਆਸ॥੯੧॥ ਉੱਡਰਿ ਉੱਡ ਜਾਹਿ ਜਾਹ। ਕੱਗਾ- ਕਾਗਾ. ਚੂੰਡਿ ਨ ਪਿੰਜਰਾ; ਬਸੈ ਤ. ਉਡਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਜਿਤੁ ਪਿੰਜਰੈ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਵਸੈ; ਮਾਸੁ ਨ ਤਿਦੂ ਖਾਹਿ॥੯੨॥ ਗੋਰ ਕਬਰ ਜਨਮਾਂ ੨ 'ਚ ਘੋਰ ਭਿਆਨਕ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗ ਰਹੀ ਨਿਮਾਣੀ ਜਿੰਦ। ਸੱਡ ਸੱਦਣਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਿ-ਘਰਿਆ- ਫਰੀਦਾ. ਗੋਰ ਨਿਮਾਣੀ, ਸਡੁ ਕਰੇ; ਨਿਘਰਿਆ. ਘਰਿ ਆਉ॥ ਸਰਪਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਰ ਜ਼ਰੂਰ।ਮੈ ਮੇਰੇ ਥੈ ਥਾਂ ਵਿੱਚ- ਸਰਪਰ ਮੈ ਥੈ ਆਵਣਾ; ਮਰਣਹੁ. ਨ ਡਰਿਆਹੁ॥੯੩॥ ਏਨੀ ਲੋਇਣੀ ਦੇਖਦਿਆ; ਕੇਤੀ ਚਲਿ ਗਈ॥ ਫਰੀਦਾ. ਲੋਕਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ; ਮੈ ਆਪਣੀ ਪਈ॥੯੪॥ ਆਪੁ ਸਵਾਰਹਿ. ਮੈ ਮਿਲਹਿ; ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਫਰੀਦਾ. ਜੇ ਤੂ, ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਰਹਹਿ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ॥੯੫॥ ਰੁੱਖੜਾ ਬੰਨ੍ਹੈ ਕਿਚਰ-ਕੁ- ਕੰਧੀ ਉਤੈ ਰੁਖੜਾ; ਕਿਚਰਕੁ ਬੰਨੈ ਧੀਰੁ॥ ਤਾਂਈਂ- ਫਰੀਦਾ. ਕਚੈ ਭਾਂਡੈ ਰਖੀਐ; ਕਿਚਰੁ ਤਾਈ ਨੀਰੁ॥੯੬॥ ਮਹਲ ਸ੍ਰੀਰ ਨਿ-ਸੱਖਣ ਖ਼ਾਲੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਲਿ ਤਲੇ। ਤਲਿ ਪੋਲਾ- ਫਰੀਦਾ. ਮਹਲ ਨਿਸਖਣ ਰਹਿ ਗਏ; ਵਾਸਾ ਆਇਆ ਤਲਿ॥

ਅੰਗ ੧੩੮੩:- ਗੋਰਾਂ ਸੇ ਨਿਮਾਣੀਆ; ਬਹਸਨਿ ਰੂਹਾਂ ਮਲਿ॥ ਹੇ ਸੇਖ਼ ਫ਼ਰੀਦ! ਖ਼ੁਦਾ ਜੀ ਅੱਗੇ ਬੰਦਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ, ਬਾਰ ਬਾਰ ਆਖੀਂ ਆਖਣਾ ਕਰੀਂ। ਚੱਲਣੁ। ਸੇਖਾ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ।ਕੱਲਿ- ਆਖੀਂ ਸੇਖਾ ਬੰਦਗੀ; ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ॥੯੭॥ ਫਰੀਦਾ. ਮਉਤੈ ਦਾ ਬੰਨਾ, ਏਵੈ ਦਿਸੈ; ਜਿਉ ਦਰੀਆਵੈ ਢਾਹਾ॥ ਜਮ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਘੇਰ ਕੇ ਹੂਲ ਹੱਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਾ-ਹਾਹਾ ਡੰਡ ਰੌਲਾ। ਪਵੈ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਅਗੈ. ਦੋਜਕੁ ਤਪਿਆ ਸੁਣੀਐ; ਹੂਲ ਪਵੈ ਕਾਹਾਹਾ॥ ਇਕਨਾ ਨੋ ਸਭ ਸੋਝੀ ਆਈ; ਇਕਿ ਫਿਰਦੇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਕੀਤਿਆ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤਿਆ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ; ਸੇ ਦਰਗਹ ਓਗਾਹਾ॥੯੮॥ਦਰੀ-ਆਵੈ- ਫਰੀਦਾ. ਦਰੀਆਵੈ ਕੰਨ੍ਹੈ ਬਗੁਲਾ; ਬੈਠਾ ਕੇਲ ਕਰੇ॥ ਹੰਝ ਬਗਲੇ ਦੰਭੀ। ਨੋ ਨੂੰ- ਕੇਲ ਕਰੇਦੇ ਹੰਝ ਨੋ; ਅਚਿੰਤੇ ਬਾਜ ਪਏ॥ ਬਾਜ ਪਏ ਤਿਸੁ ਰਬ ਦੇ; ਕੇਲਾਂ ਵਿਸਰੀਆਂ॥ ਗੱਲੀਂ- ਜੋ. ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਨ ਚੇਤੇ ਸਨਿ; ਸੋ ਗਾਲੀ. ਰਬ ਕੀਆਂ॥੯੯॥ ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਮਣ ਦੇਹੁਰੀ; ਚਲੈ ਪਾਣੀ ਅੰਨਿ॥ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵਤਿ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਜੱਗ 'ਤੇ ਜਿਉਣ, ਹੋਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਨ ਹੋਣ ਤੋਂ, ਆਸਾ ਨੂੰ ਊਣੀ ਬੰਨ੍ਹਿ ਕੇ ਹੀ।ਵੱਤਿ- ਆਇਓ ਬੰਦਾ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ; ਵਤਿ, ਆਸੂਣੀ ਬੰਨ੍ਹਿ॥

ਮਲਕਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹਣੀ ਮੌਤ ਜਾਂ ਆਵੇਗੀ- ਮਲਕਲ ਮਉਤ ਜਾਂ ਆਵਸੀ; ਸਭ ਦਰਵਾਜੇ ਭੰਨਿ॥ ਤਿਨ੍ਾ ਪਿਆਰਿਆ ਭਾਈਆਂ; ਅਗੈ ਦਿਤਾ ਬੰਨ੍ਿ॥ ਵੇਖਹੁ ਬੰਦਾ ਚਲਿਆ; ਚਹੁ ਜਣਿਆ ਦੈ ਕੰਨ੍ਿ॥ ਫਰੀਦਾ. ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤੇ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ; ਦਰਗਹ ਆਏ ਕੰਮਿ॥੧੦੦॥ ਫਰੀਦਾ. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਪੰਖੀਆ; ਜੰਗਲਿ ਜਿੰਨ੍ਾ ਵਾਸੁ॥ਕੱਕਰੁ- ਕਕਰੁ ਚੁਗਨਿ. ਥਲਿ ਵਸਨਿ; ਰਬ ਨ ਛੋਡਨਿ. ਪਾਸੁ॥੧੦੧॥ ਪੱਤ- ਫਰੀਦਾ. ਰੁਤਿ ਫਿਰੀ ਵਣੁ ਕੰਬਿਆ; ਪਤ ਝੜੇ ਝੜਿ ਪਾਹਿ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੂੰਢੀਆਂ; ਰਹਣੁ ਕਿਥਾਊ ਨਾਹਿ॥੧੦੨॥ ਫਰੀਦਾ. ਪਾੜਿ ਪਟੋਲਾ ਧਜ ਕਰੀ; ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਉ॥ ਵੇਸੀਂ- ਜਿਨ੍ੀ ਵੇਸੀ. ਸਹੁ ਮਿਲੈ; ਸੇਈ ਵੇਸ ਕਰੇਉ॥੧੦੩॥ ਮਃ ੩॥ਪਹਿਰੇ-ਇ- ਕਾਇ ਪਟੋਲਾ ਪਾੜਤੀ; ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ. ਘਰ ਹੀ ਬੈਠਿਆ ਸਹੁ ਮਿਲੈ; ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇਇ॥੧੦੪॥ ਮਃ ੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਗਰਬੁ ਜਿਨ੍ਾ ਵਡਿਆਈਆ; ਧਨਿ ਜੋਬਨਿ ਆਗਾਹ॥ ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਧਣੀ ਸਿਉ; ਟਿਬੇ ਜਿਉ ਮੀਹਾਹੁ॥੧੦੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਤਿਨਾ ਮੁਖ ਡਰਾਵਣੇ; ਜਿਨਾ ਵਿਸਾਰਿਓਨੁ ਨਾਉ॥ ਐਥੈ ਦੁਖ ਘਣੇਰਿਆ; ਅਗੈ. ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ॥੧੦੬॥ ਫਰੀਦਾ. ਪਿਛਲ ਰਾਤਿ, ਨ ਜਾਗਿਓਹਿ; ਜੀਵਦੜੋ ਮੁਇਓਹਿ॥ ਜੇ ਤੈ. ਰਬੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਤ. ਰਬਿ ਨ ਵਿਸਰਿਓਹਿ॥੧੦੭॥ ਮਃ ੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਕੰਤੁ ਰੰਗਾਵਲਾ; ਵਡਾ ਵੇਮੁਹਤਾਜੁ॥ ਅੱਲਹ,ਸੱਚਾਵਾਂ- ਅਲਹ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ; ਏਹੁ ਸਚਾਵਾਂ ਸਾਜੁ॥੧੦੮॥ ਮਃ ੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਇਕੁ ਕਰਿ; ਦਿਲ ਤੇ ਲਾਹਿ ਵਿਕਾਰੁ॥ਅੱਲਹ- ਅਲਹ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ; ਤਾਂ ਲਭੀ ਦਰਬਾਰੁ॥੧੦੯॥ ਮਃ ੫॥ ਫਰੀਦਾ. ਦੁਨੀ ਵਜਾਈ ਵਜਦੀ; ਤੂੰ ਭੀ ਵਜਹਿ ਨਾਲਿ॥ਅੱਲਹੁ- ਸੋਈ ਜੀਉ. ਨ ਵਜਦਾ; ਜਿਸੁ ਅਲਹੁ ਕਰਦਾ ਸਾਰ॥੧੧੦॥ ਮਃ ੫॥ਰੱਤਾ- ਫਰੀਦਾ. ਦਿਲੁ ਰਤਾ ਇਸੁ ਦੁਨੀ ਸਿਉ; ਦੁਨੀ. ਨ ਕਿਤੈ ਕੰਮਿ॥

ਅੰਗ ੧੩੮੪:- ਗੱਾਖੜੀ- ਮਿਸਲ ਫਕੀਰਾਂ ਗਾਖੜੀ; ਸੁ ਪਾਈਐ. ਪੂਰ ਕਰੰਮਿ॥੧੧੧॥ਫੁੱਲੜਾ- ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਫੁਲੜਾ; ਫਲੁ ਭੀ ਪਛਾ ਰਾਤਿ॥ ਸਾਂਈਂ- ਜੋ ਜਾਗੰਨ੍ਿ. ਲਹੰਨਿ ਸੇ; ਸਾਈ ਕੰਨੋ ਦਾਤਿ॥੧੧੨॥ਦਾਤੀਂ- ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ; ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ॥ ਨਾ ਨਾਮੁ ਲਹਨ੍ਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅੱਗੇ ਸੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਬਖ਼ਸ਼ ਕੇ ਉਠਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ- ਇਕਿ ਜਾਗੰਦੇ. ਨਾ ਲਹਨ੍ਿ; ਇਕਨ੍ਾ ਸੁਤਿਆ. ਦੇਇ ਉਠਾਲਿ॥੧੧੩॥ ਕੋਰ ਕਾਣ- ਢੂਢੇਦੀਏ ਸੁਹਾਗ ਕੂ; ਤਉ ਤਨਿ. ਕਾਈ ਕੋਰ॥ ਜਿਨ੍ਾ ਨਾਉ ਸੁਹਾਗਣੀ; ਤਿਨ੍ਾ. ਝਾਕ ਨ ਹੋਰ॥੧੧੪॥ ਮੰਝ ਹਿਰਦੇ ਚ। ਸਬਰ ਸੰਤੋਖ। ਨੀਹਣੋ ਚਿੱਲਾ,ਸਬਰੁ ਪੋਲਾ- ਸਬਰ ਮੰਝ ਕਮਾਣ; ਏ ਸਬਰੁ ਕਾ ਨੀਹਣੋ॥ ਸੰਦਾ ਦਾ। ਐਸੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਖਾਲਕ ਰੱਬ ਸਰੂਪ ਹਨ, ਸਬਰ ਅੰਦਰਿ ਸਾਬਰੀ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਖਤਾ ਗੁਨਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਖਤਾ ਪੋਲਾ- ਸਬਰ ਸੰਦਾ ਬਾਣੁ; ਖਾਲਕੁ. ਖਤਾ ਨ ਕਰੀ॥੧੧੫॥ ਇਉਂ ਅਪਣੇ ਸ੍ਰੀਰ ਨੂੰ ਸਬਰ 'ਚ ਜਾਲੇਨ੍ਿ ਜਲਾਉਂਦੇ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ ਸ੍ਰੀਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਸਬਰ ਅੰਦਰਿ ਸਾਬਰੀ; ਤਨੁ ਏਵੈ ਜਾਲੇਨ੍ਿ॥ ਭੇਤੁ ਜੁਦਾਈ ਫ਼ਰਕ। ਕਿਸੈ ਕਿਸੇ ਔਗੁਣ ਕਰਕੇ- ਹੋਨਿ ਨਜੀਕਿ. ਖੁਦਾਇ ਦੈ; ਭੇਤੁ. ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਨਿ॥੧੧੬॥ ਸਬਰੁ ਏਹੁ ਸੁਆਉ; ਜੇ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਦਿੜੁ ਕਰਹਿ॥ ਦਰੀ-ਆਉ ਅਕਾਲ ਜੀ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ। ਵਾਹੜਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਨਾਲ਼ਾ- ਵਧਿ ਥੀਵਹਿ ਦਰੀਆਉ; ਟੁਟਿ. ਨ ਥੀਵਹਿ ਵਾਹੜਾ॥੧੧੭॥ਗੱਖੜੀ- ਫਰੀਦਾ. ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ; ਚੋਪੜੀ ਪਰੀਤਿ॥ ਦਰਵੇਸਾਵੀਂ

ਫੱਕਰਾਂ ਦਰਵੇਸਾਂ ਵਾਲੀ। ਚੱਾਲੀਐ- ਇਕਨਿ ਕਿਨੈ ਚਾਲੀਐ; ਦਰਵੇਸਾਵੀ ਰੀਤਿ॥੧੧੮॥ਹੱਡ- ਤਨੁ ਤਪੈ ਤਨੂਰ ਜਿਉ; ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਬਲੰਨਿ੍॥ ਪੈਰੀਂ ਥੱਕਾਂ ਜੁਲਾਂ ਪੋਲਾ- ਪੈਰੀ ਥਕਾਂ. ਸਿਰਿ ਜੁਲਾਂ; ਜੇ ਮੂੰ ਪਿਰੀ ਮਿਲੰਨਿ੍॥੧੧੯॥ ਤਨੁ. ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ; ਬਾਲਣੁ ਹਡ. ਨ ਬਾਲਿ॥ ਪੈਰੀਂ- ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ. ਕਿਆ ਫੇੜਿਆ; ਅੰਦਰਿ. ਪਿਰੀ ਨਿਹਾਲਿ॥੧੨੦॥ ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਸਜਣਾ; ਸਜਣੁ ਮੈਡੇ ਨਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ. ਅਲਖੁ. ਨ ਲਖੀਐ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਲਿ॥੧੨੧॥ ਹੰਸਾਂ ਬੱਗਾਂ- ਹੰਸਾ. ਦੇਖਿ ਤਰੰਦਿਆ; ਬਗਾ ਆਇਆ ਚਾਉ॥ ਡੁਬਿ ਮੁਏ ਬਗ ਬਪੁੜੇ; ਸਿਰੁ ਤਲਿ ਉਪਰਿ ਪਾਉ॥੧੨੨॥ ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਵਡ ਹੰਸੁ ਹੈ; ਤਾਂ ਮੈ ਕੀਤਾ ਸੰਗੁ॥ ਜੇ ਜਾਣਾ. ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ; ਜਨਮਿ. ਨ ਭੇੜੀ ਅੰਗੁ॥੧੨੩॥ ਕਿਆ ਹੰਸੁ ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਧਰੇ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ; ਕਾਗਹੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇ॥੧੨੪॥ ਸਰਵਰ ਪੰਖੀ ਹੇਕੜੋ; ਫਾਹੀਵਾਲ ਪਚਾਸ॥ ਇਹ ਤਨੁ ਸ੍ਰੀਰ ਭੈੜੀਆਂ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਰੂਪ ਲਹਰੀ ਲਹਿਰਾਂ ਦੀ ਗਡੁ ਮੱਛੀ ਥਿਆ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ- ਇਹੁ ਤਨੁ ਲਹਰੀ. ਗਡੁ ਥਿਆ; ਸਚੇ ਤੇਰੀ ਆਸ॥੧੨੫॥ ਅੱਖਰ ਉਪਦੇਸ,ਬ੍ਰਹਮ। ਮਣੀਆ ਸ਼ੋਮਣੀ, ਮਣੀਆਂ ਰੂਪ। ਮਣੀਆ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ - ਕਵਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ. ਕਵਣੁ ਗੁਣੁ; ਕਵਣੁ ਸੁ ਮਣੀਆ ਮੰਤੁ॥ ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਸੋ, ਹਉ ਕਰੀ; ਜਿਤੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ॥੧੨੬॥ ਨਿਵਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ. ਖਵਣੁ ਗੁਣੁ; ਜਿਹਬਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤੁ॥ ਏ ਤ੍ਰੈ. ਭੈਣੇ ਵੇਸ ਕਰਿ; ਤਾਂ ਵਸਿ ਆਵੀ ਕੰਤੁ॥੧੨੭॥ ਮਤਿ ਹੋਦੀ; ਹੋਇ ਇਆਣਾ॥ ਤਾਣ ਹੋਦੇ; ਹੋਇ ਨਿਤਾਣਾ॥ ਅਣਹੋਦੇ ਨਿੱਜ ਹੋਏ, ਭੈੜੇ ਆਪੁ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਵੰਡਾਏ ਨਾਸ ਕਰਾਵੇ- ਅਣਹੋਦੇ; ਆਪੁ ਵੰਡਾਏ॥ਸੱਦਾਏ- ਕੋ ਐਸਾ; ਭਗਤੁ ਸਦਾਏ॥੧੨੮॥ ਫਿਕਾ ਫਿੱਕਾ ਬਚਨ। ਗਾਲਾਇ ਕਹੇ- ਇਕੁ ਫਿਕਾ. ਨ ਗਾਲਾਇ; ਸਭਨਾ ਮੈ. ਸਚਾ ਧਣੀ॥ ਹਿਆਉ ਰਿਦਾ ਕੈਹੀ ਕਿਸੇ ਦਾ। ਠਾਹਿ ਢਾਹੇ- ਹਿਆਉ. ਨ ਕੈਹੀ ਠਾਹਿ; ਮਾਣਕ ਸਭ ਅਮੋਲਵੇ॥੧੨੯॥ ਠਾਹਣੁ ਢਾਹੁਣਾ ਮੂਲਿ ਉੱਕਾ ਹੀ। ਮਚਾਂਗਵਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ- ਸਭਨਾ ਮਨ ਮਾਣਿਕ; ਠਾਹਣੁ ਮੂਲਿ ਮਚਾਂਗਵਾ॥ ਸਿਕ ਇੱਛਾ, ਚਾਹ ਮਿਲਣ ਦੀ। ਕਹੀ ਕਿਸੇ ਦਾ।ਸਿੱਕ- ਜੇ ਤਉ. ਪਿਰੀਆ ਦੀ ਸਿਕ; ਹਿਆਉ. ਨ ਠਾਹੇ ਕਹੀ ਦਾ॥੧੩੦॥

ਅੰਗ ੧੩੮੫:- ੧ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਯੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸ-ਵ-ਯੇ, ਮੁਖਬਾਕਿਅ- ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ੍ਯ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ; ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭ ਆਪੇ॥ ਸਰਬ ਰਹਿਓ ਭਰਪੂਰਿ; ਸਗਲ ਘਟ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪੇ॥ਬਿਆਪਤੁ।ਜੱਗ-ਤਿ ਰੱਖਿਆ- ਬ੍ਯਾਪਤੁ ਦੇਖੀਐ ਜਗਤਿ, ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੀ ਗਤਿ; ਸਰਬ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੈ; ਆਪੇ ਹਰਿ ਪਤਿ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤ; ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਤਪਤਿ॥॥ ਪੋਲਾ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਭਤਿ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ- ਏਕੈ ਤੂਹੀ ਏਕੈ; ਅਨ ਨਾਹੀ. ਤੁਮ ਭਤਿ॥ ਹਰਿ. ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਰਾਵਾਰੁ; ਕਉਨੁ ਹੈ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ; ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰਬ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਅਧਾਰੁ॥ ਤੁਲਿ ਬਰਾਬਰ- ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਭਗਤੁ ਦਰਿ, ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ; ਏਕ ਜੀਹ. ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ॥ ਹਾਂ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ। ਕਿ ਜੋ- ਹਾਂ ਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ॥੧॥ ਅ-ਤੁੱਲ। ਅਪਰ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਰਿ, ਅਤੁਲ ਭੰਡਾਰ ਭਰਿ; ਪਰੈ ਹੀ ਤੇ ਪਰੈ; ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਪਰਿ॥ ਤੁ ਆਪ ਜੀ ਦੇ- ਆਪੁਨੋ ਭਾਵਨੁ ਕਰਿ, ਮੰਤ੍ਰਿ. ਨ ਦੂਸਰੋ ਧਰਿ; ਓਪਤਿ ਪਰਲੌ, ਏਕੈ

ਨਿਮਖ. ਤੁ ਘਰਿ॥ ਨਿਰਮਰਿ ਉੱਜਲ। ਉਜੀ-ਆਰੋ- ਆਨ. ਨਾਹੀ ਸਮਸਰਿ, ਉਜੀਆਰੋ ਨਿਰਮਰਿ; ਕੋਟਿ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ, ਨਾਮ ਲੀਏ ਹਰਿ ਹਰਿ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਭਗਤੁ ਦਰਿ, ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ; ਏਕ ਜੀਹ. ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ॥ ਹਾਂ ਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ॥੨॥ ਸਗਲ ਭਵਨ ਧਾਰੇ. ਏਕ ਥੇਂ ਕੀਏ ਬਿਸਥਾਰੇ; ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਮਹਿ. ਆਪਿ ਹੈ ਨਿਰਾਰੇ॥॥ ਅਸੰਖ ਅਨੰਤ ਕਲਾਵਾਨ ਮੇਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਹਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ, ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਕਰ ਕਰ ਰਹੇ, ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ'ਚ ਭਰਪੂਰ, ਸਭ ਦੀ ਪਾਲਣਾਂ ਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ, (ਅ-ਲਖ) (ਅ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ (ਲਖ) ਜਾਣ ਰਹੇ ਰਾਮ ਜੀ। ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਗੁਨ. ਨਾਹੀ ਅੰਤ ਪਾਰੇ, ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਥਾਰੇ; ਸਗਲ ਕੋ ਦਾਤਾ, ਏਕੈ ਅਲਖ ਮੁਰਾਰੇ॥

ਅੰਗ ੧੩੯੬:- ਮਸਾਰੇ ਮਾਸ ਨਹੀਂ- ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਧਾਰੇ, ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਦੇਖਾਰੇ; ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ, ਮੁਖ ਨ ਮਸਾਰੇ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਭਗਤੁ ਦਰਿ, ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ; ਏਕ ਜੀਹ. ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ॥ ਹਾਂ ਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ॥੩॥ ਗਿਆਨੰ ਧਿਆਨੰ- ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੰ. ਕੀਮਤਿ ਨ ਗ੍ਯਾਨੰ ਧ੍ਯਾਨੰ; ਊਚੇ ਤੇ ਊਚੌ ਜਾਨੀਜੈ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਥਾਨੰ॥ ਮਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰੋ ਪ੍ਰਾਨੰ, ਏਕੈ ਸੂਤਿ ਹੈ ਜਹਾਨੰ; ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ, ਬਡੇ ਤੇ ਬਡਾਨੰ॥ ਅ-ਕਲ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਕਰਤਾਰ। ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ- ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ. ਤੇਰੋ ਭੇਉ, ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਦੇਉ; ਅਕਲ ਕਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ. ਸਰਬ ਕੋ ਧਾਨੰ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਭਗਤੁ ਦਰਿ, ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ; ਏਕ ਜੀਹ. ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ॥ ਹਾਂ ਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ; ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ॥੪॥ ਅ-ਛਲ ਪੋਲਾ- ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਆਕਾਰ; ਅਛਲ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਹਰਖਵੰਤ ਆਨੰਤ ਰੂਪ; ਨਿਰਮਲ ਬਿਗਾਸੀ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਬੇਅੰਤ; ਅੰਤੁ. ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਪਾਸੀ॥ ਜਾ ਕਉ ਹੋਂਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ; ਸੁ ਜਨੁ. ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਮਿਲਾਸੀ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਭ-ਯਉ - ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਧੰਨਿ ਜਨ; ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਯਉ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਨ ਪਰਸਿਅਉ; ਸਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹ. ਥੇ ਰਹਿਓ॥੫॥ ਸਤਿ ਸਤਿ, ਹਰਿ ਸਤਿ; ਸਤਿ ਸਤੇ, ਸਤਿ ਭਣੀਐ॥ ਦੂਸਰ ਆਨ. ਨ ਅਵਰੁ; ਪੁਰਖੁ ਪਊਰਾਤਨੁ. ਸੁਣੀਐ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈਤ; ਮਨਿ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਏ॥ ਜੇਹ ਰਸਨ ਚਾਖਿਓ; ਤੇਹ ਜਨ. ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ। ਯੋ ਹੋੜੇ ਔਂਕੜ ਵਿਚਕਾਰ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਭ-ਯੋੁ- ਜਿਹ ਠਾਕੁਰੁ. ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਭਯੋੁ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਪਿਆਰੁ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਨ੍ਹ ਪਰਸਿਓ; ਤਿਨ੍ਹ ਸਭ ਕੁਲ ਕੀਓ ਉਧਾਰੁ॥੬॥ ਸਭਾ ਪੋਲਾ- ਸਚੁ ਸਭਾ. ਦੀਬਾਣੁ ਸਚੁ; ਸਚੇ ਪਹਿ ਧਰਿਓ॥ ਤਪਾਵਸੁ ਨਿਆਂ- ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ; ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਕਰਿਓ॥ ਸਿਰਜਿਅਉ ਆਭੁੱਲੁ ਭੁੱਲਉ- ਸਚਿ ਸਿਰਜ੍ਯਿਉ ਸੰਸਾਰੁ; ਆਪਿ ਆਭੁਲੁ. ਨ ਭੁਲਉ॥ ਅ-ਮੁੱਲਉ- ਰਤਨ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ; ਕੀਮ ਨਹੁ ਪਵੈ. ਅਮੁਲਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ,ਹੋ-ਯਉ- ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਉ ਗੋੁਬਿੰਦੁ; ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਿਨਹੂ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ. ਜਿਨ੍ਹ ਪਰਸਿਓ; ਤੇ ਬਹੁੜਿ ਫਿਰਿ. ਜੋਨਿ ਨ ਆਏ॥੭॥ਗਿਆਨੁ,ਧਿਆਨੁ- ਕਵਨੁ ਜੋਗੁ. ਕਉਨੁ ਗ੍ਯਾਨੁ ਧ੍ਯਾਨੁ; ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਉਸ੍ਤਤਿ ਕਰੀਐ॥ ਤਿਰੁ ਤਿਲ ਜਿਤਨੀ- ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ, ਤੇਤੀਸ ਕੋਰਿ; ਤਿਰੁ ਕੀਮ, ਨ ਪਰੀਐ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿ ਸੇਖ; ਗੁਣ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ॥ ਅ-ਗਹੁ- ਅਗਹੁ. ਗਹਿਓ

ਨਹੀ ਜਾਇ; ਪੂਰਿ ਸ੍ਰਬ ਰਹਿਓ ਸਮਾਏ॥ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਸਵਾਰ ਕੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਦ-ਯਾਲ ।ਸੇ-ਇ- ਜਿਹ ਕਾਟੀ ਸਿਲਕ, ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭਿ; ਸੇਇ ਜਨ ਲਗੇ ਭਗਤੇ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ. ਜਿਨ੍ ਪਰਸਿਓ; ਤੇ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਮੁਕਤੇ॥੮॥ ਪਰਿਅਉ- ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਉ ਦਾਤਾਰ; ਪਰ੍ਹਿਉ ਜਾਚਕੁ. ਇਕੁ ਸਰਨਾ॥ ਮਿਲੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨ; ਜੇਹ ਲਗਿ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ॥ ਬਿਨਤਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ; ਸੁਨਹੁ. ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵੈ॥

ਅੰਗ ੧੩੮੭:- ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ. ਮਨਿ ਚਾਉ; ਭਗਤਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈ॥ ਅੰਧਿਆਰ। ਉਧ-ਰੀ- ਬਲਿਓ ਚਰਾਗੁ ਅੰਧ੍ਹਾਰ ਮਹਿ; ਸਭ ਕਲਿ ਉਧਰੀ. ਇਕ ਨਾਮ ਧਰਮ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਗਲ ਹਰਿ ਭਵਨ ਮਹਿ; ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ. ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥੯॥

ਯੇ ਸਵਾਰ ਕੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸਵਯੇ । ਮੁਖਬਾਕਿਅ- ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ੍ਯ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਠ ਪੋਲਾ, ਕੁ-ਗਿਆਨੀ- ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਮੋਹ ਫੁਨਿ ਬਾਂਧੀ; ਸਠ ਕਠੋਰ, ਕੁਚੀਲ ਕੁਗਿਆਨੀ॥ ਧਾਵਤ ਭ੍ਰਮਤ. ਰਹਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ; ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਗਤਿ. ਨਹੀ ਜਾਨੀ॥ ਬਿਕਲ ਵਿਆਕੁਲ। ਮੱਤਾ- ਜੋਬਨ ਰੂਪ. ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤਾ; ਬਿਚਰਤ ਬਿਕਲ, ਬਡੌ ਅਭਿਮਾਨੀ॥ ਅਪਵਾਦ ਖੋਟੇ ਝਗੜੇ। ਹਿਤਾਨੀ ਪਿਆਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ,ਯ-ਹ- ਪਰ ਧਨ. ਪਰ ਅਪਵਾਦ ਨਾਰਿ ਨਿੰਦਾ; ਯਹ ਮੀਠੀ, ਜੀਅ ਮਾਹਿ ਹਿਤਾਨੀ॥ ਬਲ ਬੰਚ ਛਪਿ ਕਰਤ ਉਪਾਵਾ; ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਸਵਾਰ ਕੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਦ-ਯਾ ।ਅੱਧਾ ਤਤਾ ਸਿਹਾਰੀ ਲਾ ਕੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲ ਨਾਸ੍ਤਿ - ਸੀਲ ਧਰਮ ਦਯਾ ਸੁਚ ਨਾਸ੍ਤਿ; ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨੀ॥ ਸਮਰੱਥ- ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸਮਰਥ ਸਿਰੀਧਰ; ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ. ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ॥੧॥ ਕੀਰਤਿ ਕਰਨ ਸਰਨ ਮਨਮੋਹਨ; ਜੋਹਨ ਪਾਪ ਬਿਦਾਰਨ ਕਉ॥ਕੁਲ-ਹ ਪੋਲਾ- ਹਰਿ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਸਮਰਥ ਸਭੈ ਬਿਧਿ; ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਨ ਸਉ॥ ਧੰਉ ਦੌੜਦਾ ਹੈਂ- ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ, ਜਾਨਿ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਭਰਮ ਅੰਧੇਰ ਮੋਹਿਓ, ਕਤ ਧੰਉ॥ ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਚਸਾ ਪਲੁ ਸਿਮਰਨ; ਰਾਮ ਨਾਮ. ਰਸਨਾ ਸੰਗ ਲਉ॥ ਹੋਛਉ ਕਾਜੁ ਅਲਪ ਸੁਖ ਬੰਧਨ; ਕੋਟਿ ਜਨੰਮ. ਕਹਾ ਦੁਖ ਭੰਉ॥ ਸਿੱਖਿਆ- ਸਿਖ੍ਯਾ ਸੰਤ. ਨਾਮੁ ਭਜੁ ਨਾਨਕ; ਰਾਮ ਰੰਗਿ. ਆਤਮ ਸਿਉ ਰੰਉ॥੨॥ ਰੰਚਕ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ। ਰੇਤ ਬਿੰਦ ਨੂੰ।ਮਾਤਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀਰ ਖੇਤ 'ਚ। ਨਿਰਮਿਤ ਇਸਥਿੱਤ। ਦੁਰ-ਲਭ- ਰੰਚਕ ਰੇਤ, ਖੇਤ ਤਨਿ ਨਿਰਮਿਤ; ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਸਵਾਰਿ ਧਰੀ॥ ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੋਧੇ ਸੁਖ ਭੁੰਚਤ; ਸੰਕਟ ਕਾਟਿ ਬਿਪਤਿ ਹਰੀ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਅਰੁ ਬੰਧਪ; ਬੂਝਨ ਕੀ ਸਭ ਸੂਝ ਪਰੀ॥ ਜਰੀ ਬੁਢੇਪਾ- ਬਰਧਮਾਨ ਹੋਵਤ. ਦਿਨ ਪ੍ਰਤ ਨਿਤ; ਆਵਤ ਨਿਕਟਿ ਬਿਖੰਮ ਜਰੀ॥ ਰੇ ਗੁਨ ਹੀਨ, ਦੀਨ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਮ; ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਘਰੀ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ; ਨਾਨਕ. ਕਾਟਿ ਭਰੰਮ ਭਰੀ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਬਿਲਾ ਦੇਹ ਰੂਪ ਖੱਡ। ਮੁਘਨਾਂ ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਲੇ। ਕਰ-ਤਬ ਪੋਲਾ- ਰੇ ਮਨ ਮੂਸ, ਬਿਲਾ ਮਹਿ ਗਰਬਤ; ਕਰਤਬ ਕਰਤ ਮਹਾਂ ਮੁਘਨਾਂ॥ ਸੰਪਤ ਦੋਲ ਝੋਲ ਸੰਗ ਝੂਲਤ; ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਭ੍ਰਮਤ ਘੁਘਨਾ॥ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ, ਸਾਜਨ ਸੁਖ ਬੰਧਪ; ਤਾ ਸਿਉ ਮੋਹੁ

ਬਢਿਓ ਸੁ ਘਨਾ॥ ਅਹੰ ਹੰਕਾਰ ਮਮ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਬੀਜੁ । ਅਘਨਾਂ ਪਾਪ ਦਾ ਅੰਕੁਰੁ ਅਕੂਰ- ਬੋਇਓ ਬੀਜੁ ਅਹੰ. ਮਮ ਅੰਕੁਰੁ; ਬੀਤਤ ਅਉਧ, ਕਰਤ ਅਘਨਾਂ॥ ਮਿਰਤੁ ਮੰਜਾਰ ਪਸਾਰਿ ਮੁਖੁ ਨਿਰਖਤ; ਭੁੰਚਤ ਭੁਗਤਿ ਭੂਖ ਭੁਖਨਾ॥ ਸਿਮਰਿ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਨਾਨਕ. ਜਗੁ ਜਾਨਤ ਸੁਪਨਾ॥੪॥

ਅੰਗ ੧੩੮੮:- ਗਾਰਹੁ ਗੌਰਵਤਾ ਕਿੱਥੋਂ ਲਵੇਂਗਾ,ਮੱਤ- ਦੇਹਨ ਗੇਹਨ, ਨੇਹ ਨ ਨੀਤਾ; ਮਾਇਆ ਮਤ. ਕਹਾ ਲਉ ਗਾਰਹੁ॥ ਪੱਤ੍ਰਨ ਪਰਵਾਨੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣੇ। ਚਾਵਰ ਚੌਰਬਰਦਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ। ਜਾਤ ਗੁਜ਼ਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਮਰ,ਛਤਰਨ ਪੋਲਾ- ਛਤ੍ਰਨ ਪਤ੍ਰਨ, ਚਉਰ ਨ ਚਾਵਰ; ਬਹਤੀ ਜਾਤ. ਰਿਦੈ ਨ ਬਿਚਾਰਹੁ॥ ਅਸ੍ਵਨ ਅੱਧਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ- ਰਥਨ ਅਸ੍ਵਨ, ਗਜ ਸਿੰਘਾਸਨ; ਛਿਨ ਮਹਿ ਤਿਆਗਤ, ਨਾਂਗ ਸਿਧਾਰਹੁ॥ ਸੂਰਨ ਬੀਰਨ ਮੀਰ ਨ ਖਾਨਮ; ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਊ. ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਰਹੁ॥ ਕੋਸ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਛੋਟਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ- ਕੋਟਨ ਓਟਨ ਕੋਸ ਨ ਛੋਟਾ; ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ, ਦੋਊ ਕਰ ਝਾਰਹੁ॥ ਛਾਂਰਹੁ ਛਾਇਆ।ਕਲੱਤ੍ਰ- ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸਾਜਨ ਸਖ; ਉਲਟਤ ਜਾਤ, ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਂਰਹੁ॥ ਦਯਾਲ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਸਵਾਰ ਕੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ, ਅਗਮ ਪੋਲਾ ਸੋਗ ਰਹਿਤ- - ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ; ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਿਮਰਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਹੁ॥ ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਨਾਥ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਜਨ; ਹੇ ਭਗਵੰਤ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਾਰਹੁ॥੫॥ ਜੋਹਨ ਤੱਕਦਾ ਹੈਂ- ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਨ ਮਗ ਜੋਹਨ; ਹੀਤੁ ਚੀਤੁ ਦੇ, ਲੇ ਲੇ ਪਾਰੀ॥ ਸਾਜਨ ਸੈਨ ਮੀਤ ਸੁਤ ਭਾਈ; ਤਾਹੂ ਤੇ ਲੇ. ਰਖੀ ਨਿਰਾਰੀ॥ ਧਾਵਨ ਪਾਵਨ ਕੂਰ ਕਮਾਵਨ; ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਰਤ, ਅਉਧ ਤਨ ਜਾਰੀ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮ ਸੁਚ ਨੇਮਾ; ਚੰਚਲ ਸੰਗਿ. ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਹਾਰੀ॥ ਅਸਥਾਵਰ ਜੜ੍ਹ ਪੱਥਰ ਬ੍ਰਿਛ ਆਦਿਕ- ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਬਿਰਖ ਅਸਥਾਵਰ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ, ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ਚਸਾ ਪੋਲਾ- ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਸਿਮਰਿਓ; ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਸਾਰੀ॥ ਖਾਰੀ ਖਰੇ ਹੋਣਗੇ- ਖਾਨ ਪਾਨ, ਮੀਠ ਰਸ ਭੋਜਨ; ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ, ਹੋਤ ਕਤ ਖਾਰੀ॥ ਉਧਰੇ। ਚੱਲੇ- ਨਾਨਕ. ਸੰਤ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ; ਹੋਰਿ ਮਾਇਆ ਮਗਨ, ਚਲੇ ਸਭਿ ਡਾਰੀ॥੬॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਿਵ ਛੰਦ ਮੁਨੀਸੁਰ; ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਠਾਕੁਰ ਗੁਨ ਗਾਵਤ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਮੁਨਿੰਦ੍ਰ ਖੋਜਤੇ ਗੋਰਖ; ਧਰਣਿ ਗਗਨ ਆਵਤ ਫੁਨਿ ਧਾਵਤ॥ ਮਨੁੱਖਿਅ - ਸਿਧ ਮਨੁਖ੍ਯ ਦੇਵ ਅਰੁ ਦਾਨਵ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਤਾ ਕੋ ਮਰਮੁ. ਨ ਪਾਵਤ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਭਗਤੀ; ਹਰਿ ਜਨ ਤਾ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵਤ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ, ਆਨ ਕਉ ਜਾਚਹਿ; ਮੁਖ ਦੰਤ ਰਸਨ, ਸਗਲ ਘਸਿ ਜਾਵਤ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ. ਸਿਮਰ ਸੁਖਦਾਤਾ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਝਹਿ ਸਮਝਾਵਤ॥੭॥ ਮਾਇਆ ਰੰਗ, ਬਿਰੰਗ ਕਰਤ ਭ੍ਰਮ; ਮੋਹ ਕੈ ਕੂਪਿ, ਗੁਬਾਰਿ ਪਰਿਓ ਹੈ॥ ਅਸ੍ਰੁ ਅੱਧਾ ਤੱਤਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ। ਗੱਬ- ਏਤਾ ਗਬੁ, ਅਕਾਸਿ ਨ ਮਾਵਤ; ਬਿਸਟਾ ਅਸ੍ਤ ਕ੍ਰਿਮਿ, ਉਦਰੁ ਭਰਿਓ ਹੈ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਇ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਕਉ; ਪਰ ਧਨ ਛੀਨਿ, ਅਗਿਆਨ ਹਰਿਓ ਹੈ॥ ਜੋਬਨ ਬੀਤਿ. ਜਰਾ ਰੋਗਿ ਗ੍ਰਸਿਓ; ਜਮਦੂਤਨ ਡੰਨੁ ਮਿਰਤੁ ਮਰਿਓ ਹੈ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਸੰਕਟ, ਨਰਕ ਭੁੰਚਤ; ਸਾਸਨ ਦੂਖ ਗਰਤਿ ਗਰਿਓ ਹੈ॥ਉਧਰਹਿ- ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ. ਉਧਰਹਿ ਸੇ ਨਾਨਕ; ਕਰਿ

ਕਿਰਪਾ ਸੰਤੁ ਆਪਿ ਕਰਿਓ ਹੈ॥੮॥ ਗੁਣ ਸਮੂਹ ਫਲ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ; ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ਹਮਾਰੀ॥ ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰ. ਪਰ ਦੁਖ ਹਰ; ਸਰਬ ਰੋਗ ਖੰਡਣ, ਗੁਣਕਾਰੀ॥

ਅੰਗ ੧੩੮੯- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਮਤਸਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ; ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੀ॥ ਇਸਨਾਨ ਦਾਨ ਤਾਪਨ ਸੁਚਿ ਕਿਰਿਆ; ਚਰਣਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੀ॥ ਧਾਨ ਧਿਆਨ- ਸਾਜਨ ਮੀਤ, ਸਖਾ ਹਰਿ ਬੰਧਪ; ਜੀਅ ਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ॥ ਓਟ ਗਹੀ ਸੁਆਮੀ ਸਮਰਥਹ; ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੯॥ ਆਵਧ ਸ਼ਸ਼ਤ੍ਰ- ਆਵਧ. ਕਟਿਓ ਨ ਜਾਤ; ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ, ਚਰਨਕਮਲ ਸੰਗਿ॥ ਦਾਵਨਿ ਰੱਸੇ, ਦ੍ਰਾਵਿਆਂ।ਮਗਿ ਮਗਨ ਪੋਲੇ।ਬਿੱਧੇ- ਦਾਵਨਿ. ਬੰਧਿਓ ਨ ਜਾਤ; ਬਿਧੇ ਮਨ, ਦਰਸ ਮਗਿ॥ ਲੱਗਿ- ਪਾਵਕ. ਜਰਿਓ ਨ ਜਾਤ; ਰਹਿਓ. ਜਨ ਧੂਰਿ ਲਗਿ॥ ਚੱਲਹਿ, ਪਗਿ ਪੋਲਾ- ਨੀਰੁ. ਨ ਸਾਕਸਿ ਬੋਰਿ; ਚਲਹਿ ਹਰਿ ਪੰਥਿ, ਪਗਿ॥ ਖੱਗਿ ਖੜਗ। ਛਿੱਦੇ - ਨਾਨਕ. ਰੋਗ ਦੋਖ ਅਘ ਮੋਹ; ਛਿਦੇ. ਹਰਿ ਨਾਮ ਖਗਿ॥੧॥੧੦॥ਭਾਂਤੀ- ਉਦਮੁ ਕਰਿ. ਲਾਗੇ ਬਹੁ ਭਾਤੀ; ਬਿਚਰਹਿ ਅਨਿਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਖਟੂਆ॥ ਜਟੂਆ ਪੋਲਾ- ਭਸਮ ਲਗਾਇ, ਤੀਰਥ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਤੇ; ਸੂਖਮ ਦੇਹ, ਬੰਧਹਿ ਬਹੁ ਜਟੂਆ॥ ਹਟੂਆ ਬਾਣੀਆਂ ਸੂਤ ਦੇ ਹਟੂਆ ਲੱਭੂਆਂ- ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ, ਸਗਲ ਦੁਖ ਪਾਵਤ; ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾਇ, ਸੂਤ ਕੇ ਹਟੂਆ॥ ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਕਰਤ ਸੋਮਪਾਕਾ; ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਥਾਟਹਿ ਕਰਿ ਥਟੂਆ॥੨॥੧੧॥੨੦॥

੧ ਨ ਬੋਲੋ- ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਇਕ ਮਨਿ; ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ਬਰਦਾਤਾ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ; ਸਦਾ ਬਿਖਿਆਤਾ॥ ਤਾਸੁ ਚਰਨ ਲੇ; ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਉ॥ ਤਉ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ; ਗੁਨ ਗਾਵਉ॥੧॥ ਗਾਵਉ ਗੁਨ, ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਸੁਖਸਾਗਰ; ਦੁਰਤ ਨਿਵਾਰਣ. ਸਬਦ ਸਰੇ॥ ਗਾਵਹਿ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਮਤਿ ਸਾਗਰ; ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਧਿਆਨੁ ਧਰੇ॥ ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦ. ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਕ; ਆਤਮ ਰਸੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ॥ ਸੁ-ਜਸੁ- ਕਬਿ ਕਲ. ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ॥੨॥ ਗਾਵਹਿ ਜਨਕਾਦਿ. ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੇਸੁਰ; ਹਰਿ ਰਸ ਪੂਰਨ ਸਰਬ ਕਲਾ॥ ਅ-ਛਲ ਛਲਾ ਪੋਲੇ- ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਸਾਧ ਸਿਧਾਦਿਕ; ਮੁਨਿ ਜਨ ਗਾਵਹਿ. ਅਛਲ ਛਲਾ॥ ਧੋਮੁ ਧਰੂਅ। ਅ-ਟਲ- ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਧੋਮੁ. ਅਟਲ ਮੰਡਲਵੈ; ਭਗਤਿ ਭਾਇ, ਰਸੁ ਜਾਣਿਓ॥ਸੁ-ਜਸੁ- ਕਬਿ ਕਲ. ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ॥੩॥ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਅਨੇਕਾਂ ਕਪਿਲਾਦਿ ਕਪਲ ਸਿੱਧ ਆਦਿ- ਗਾਵਹਿ ਕਪਿਲਾਦਿ, ਆਦਿ ਜੋਗੇਸੁਰ; ਅਪਰੰਪਰ ਅਵਤਾਰ ਵਰੋ॥ ਪਰਸਰਾਮੇਸੁਰ ਕੁਹਾੜਾ ਧਾਰੀ ਪਰਸਰਾਮ- ਗਾਵੈ ਜਮਦਗਨਿ, ਪਰਸਰਾਮੇਸੁਰ ਕਰ ਕੁਠਾਰੁ; ਰਘੁ. ਤੇਜੁ ਹਰਿਓ॥ ਉਧੌ ਅਕ੍ਰੂਰੁ, ਬਿਦਰੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ; ਸਰਬਾਤਮੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ॥ ਸੁ-ਜਸੁ- ਕਬਿ ਕਲ. ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ॥੪॥

ਅੰਗ ੧੩੯੦- ਚਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ, ਖੱਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸ਼ੂਦ੍ਰ। ਖਟ ਛੇ ਦਰਸਨ ਭੇਖ ਜੋਗੀ, ਜੰਗਮ, ਸ੍ਰੇਵੜੇ, ਸੰਨਿਆਸੀ, ਵੈਰਾਗੀ ਅਤੇ ਮਦਾਰੀ- ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ, ਬਰਨ ਚਾਰਿ, ਖਟ ਦਰਸਨ; ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਿਮਰੰਥਿ ਗੁਨਾ॥ ਗਾਵੈ ਗੁਣ. ਸੇਸੁ ਸਹਸ ਜਿਹਬਾ ਰਸ; ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ

ਧੁਨਾ॥ ਗਾਵੈ ਗੁਣ. ਮਹਾਦੇਉ ਬੈਰਾਗੀ; ਜਿਨਿ ਧਿਆਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਣਿਓ॥ ਕਬਿ ਕਲ. ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ; ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ॥੫॥ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਮਾਣਿਓ; ਬਸਿਓ ਨਿਰਵੈਰੁ ਰਿਦੰਤਰਿ॥ ਉਧ-ਰੀ- ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਗਲ ਉਧਰੀ; ਨਾਮਿ ਲੇ. ਤਰਿਓ ਨਿਰੰਤਰਿ॥ ਜੁੱਗਹ ਲੱਗਿ- ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ. ਸਨਕਾਦਿ ਆਦਿ; ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਹ ਲਗਿ॥ ਯ ਸਵਾਰ ਕੇ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ। ਸਕ ਪੋਲਾ ਸਕ-ਯੱਥੁ- ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ; ਜਨਮੁ ਸਕਯਥੁ ਭਲੌ ਜਗਿ॥ ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਜੈਕਾਰ ਧੁਨਿ; ਕਬਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣਿਓ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ; ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤੈ ਮਾਣਿਓ॥੬॥ ਸਤਜੁਗਿ. ਤੈ ਮਾਣਿਓ; ਛਲਿਓ ਬਲਿ, ਬਾਵਨ ਭਾਇਓ॥ ਤ੍ਰੇਤੈ ਤੈ ਮਾਣਿਓ; ਰਾਮੁ ਰਘੁਵੰਸੁ ਕਹਾਇਓ॥ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤੀ- ਦੁਆਪੁਰਿ. ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰਿ; ਕੰਸੁ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਕੀਓ॥ ਉੱਗ੍ਰਸੈਣ ਅ-ਭੈ ਪੋਲਾ- ਉਗ੍ਰਸੈਣ ਕਉ ਰਾਜੁ; ਅਭੈ ਭਗਤਹ ਜਨ ਦੀਓ॥ ਕਲਿਜੁਗਿ. ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ; ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ, ਕਹਾਇਓ॥ ਅ-ਟਲੁ- ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਜੁ ਅਬਿਚਲੁ ਅਟਲੁ; ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਫੁਰਮਾਇਓ॥੭॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸੁ; ਭਗਤੁ ਜੈਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ॥ ਨਾਮਾ ਭਗਤੁ ਕਬੀਰੁ; ਸਦਾ ਗਾਵਹਿ. ਸਮ ਲੋਚਨ॥ ਭਗਤੁ ਬੇਣਿ. ਗੁਣ ਰਵੈ; ਸਹਜਿ ਆਤਮ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ॥ ਜੋਗ ਧਿਆਨਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ; ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ. ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਪਰੀਖਿਅਤੁ- ਸੁਖਦੇਉ ਪਰੀਖ੍ਯ੍ਯਤੁ. ਗੁਣ ਰਵੈ; ਗੋਤਮ ਰਿਖਿ. ਜਸੁ ਗਾਇਓ॥ ਕਬਿ ਕਲ. ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ; ਨਿਤ ਨਵਤਨੁ ਜਗਿ ਛਾਇਓ॥੮॥ ਯਾ ਸਵਾਰ ਕੇ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਾ-ਯਾ-ਲਿ ਪਤਾਲ ਵਿੱਚ। ਭੁ-ਯੰਗਮ- ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪਾਯਾਲਿ; ਭਗਤ ਨਾਗਾਦਿ ਭੁਯੰਗਮ॥ ਜਤਿ ਪੋਲਾ- ਮਹਾਦੇਉ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਦਾ ਜੋਗੀ ਜਤਿ ਜੰਗਮ॥ ਬਿਆਸੁ। ਬਿਆਕਰਣ,ਬੀ-ਚਾਰਿਅ- ਗੁਣ ਗਾਵੈ. ਮੁਨਿ ਬ੍ਯ੍ਯਾਸੁ; ਜਿਨਿ. ਬੇਦ ਬ੍ਯ੍ਯਾਕਰਣ ਬੀਚਾਰਿਅ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ; ਜਿਨਿ ਹੁਕਮਿ, ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰੀਅ॥ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ; ਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਮ ਜਾਣਿਓ॥ ਜਪੁ ਕਲ. ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ; ਸਹਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ॥੯॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ. ਨਵ ਨਾਥ; ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਓ॥ ਮਾਂਧਾਤਾ ਮਾਨਧਾਤਾ- ਮਾਂਧਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ; ਜੇਨ ਚਕ੍ਰਵੈ ਕਹਾਇਓ॥ ਬਲ ਰਾਉ ਰਾਜਾ- ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਬਲਿ ਰਾਉ; ਸਪਤ ਪਾਤਾਲਿ ਬਸੰਤੌ॥ ਗੁਰ ਅਕਾਲ 'ਚ ਲੀਣ ਰਹੰਤੌ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ। ਉੱਚਰੈ- ਭਰਥਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ; ਸਦਾ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਰਹੰਤੌ॥ ਦੂਰਬਾ ਦੁਰਬਾਸ਼ਾ ਪਰੂਰਉ ਪਰੂਰਵ ਰਾਜਾ। ਅੰਗਰੈ ਰਿਖੀ- ਦੂਰਬਾ ਪਰੂਰਉ ਅੰਗਰੈ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਇਓ॥ ਕਬਿ ਕਲ. ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ॥੧੦॥

ਅੰਗ ੧੩੯੧:- ੨ ਅੰਕ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ- ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਮਰੱਥੋ- ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਧੰਨੁ ਕਰਤਾ; ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰੁ ਕਰਣ ਸਮਰਥੋ॥ ਹੱਥੋ- ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨੁ ਨਾਨਕੁ; ਮਸਤਕਿ ਤੁਮ. ਧਰਿਓ ਜਿਨਿ ਹਥੋ॥ ਛੱਜੀਂ ਖਾਰੀ ਛਜਿ ਫੱਬ ਕੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤਾ ਹੀ।ਯ ਸਵਾਰ ਕੇ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ। ਬੋਹਿਯ ਸੁਗੰਧੀ ਜਸ ਰੂਪ। ਅਗਾਜਿ ਪ੍ਰਗਟ। ਛੱਜਿ- ਤ ਧਰਿਓ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ, ਸਹਜਿ; ਅਮਿਉ ਵੁਠਉ ਛਜਿ; ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਮੁਨਿ ਬੋਹਿਯ ਅਗਾਜਿ॥ ਸਮੱਜਿ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿੱਤ ਕੇ ਅਥਵਾ ਪੰਜ ਭੂਤਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਇੱਕ ਥਾਂ ਕਾਬੂ ਕਰਕੇ ਰੱਖੀ ਹੈ- ਮਾਰਿਓ ਕੰਟਕੁ ਕਾਲੁ ਗਰਜਿ; ਧਾਵਤੁ ਲੀਓ ਬਰਜਿ; ਪੰਚ ਭੂਤ ਏਕ ਘਰਿ, ਰਾਖਿ ਲੇ ਸਮਜਿ॥

ਸੰਮਤਾ ਰੂਪ ਸਾਰਿ ਬਾਜੀ।ਰਥੁ ਪ੍ਰਵਾਹ ਉਨਮਨਿ ਬ੍ਰਹਮ। ਖੇਲਹਿ। ਸਮਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਜਗੁ ਜੀਤਉ. ਗੁਰ ਦੁਆਰਿ; ਖੇਲਹਿ ਸਮਤ ਸਾਰਿ; ਰਥੁ ਉਨਮਨਿ, ਲਿਵ ਰਾਖਿ ਨਿਰੰਕਾਰਿ॥ ਜ-ਗੱਤ੍ਰ- ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ, ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ; ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੧॥ ਖਨਿ ਪੁਟ ਕੇ। ਤਿਮਰ ਅੰਧੇਰਾ।ਅਗਿਆਨ- ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ; ਕਾਲੁਖ ਖਨਿ ਉਤਾਰ; ਤਿਮਰ ਅਗ੍ਯਾਨ ਜਾਹਿ, ਦਰਸ ਦੁਆਰ॥ ਕਠਨ ਤੋਂ ਬਿਖਮ ਕਠਨ। ਗੱਖੜੀ- ਓਇ ਜੁ ਸੇਵਹਿ. ਸਬਦੁ ਸਾਰੁ; ਗਾਖੜੀ ਬਿਖਮ ਕਾਰ; ਤੇ ਨਰ ਭਵ ਉਤਾਰਿ, ਕੀਏ ਨਿਰਭਾਰ॥ ਭੂਤ ਸਰੂਪ। ਜਾਗੀ-ਲੇ- ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਹਜ ਸਾਰਿ, ਜਾਗੀਲੇ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ; ਨਿੰਮਰੀ ਭੂਤ ਸਦੀਵ, ਪਰਮ ਪਿਆਰਿ॥ ਜ-ਗੱਤ੍ਰ- ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ, ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ; ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੨॥ ਬਿਮਲ ਉੱਜਲ। ਸੁ-ਜਨ- ਤੈ ਤਉ. ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ, ਬਿਮਲ ਜਾਸੁ ਬਿਥਾਰੁ; ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਜਨ, ਜੀਆ ਕੋ ਅਧਾਰੁ॥ ਜ-ਗੱਤ੍ਰ- ਤੂ ਤਾ. ਜਨਿਕ ਰਾਜਾ ਅਉਤਾਰੁ; ਸਬਦੁ ਸੰਸਾਰਿ ਸਾਰੁ; ਰਹਹਿ ਜਗਤ੍ਰ, ਜਲ ਪਦਮ ਬੀਚਾਰ॥ ਕਲਿਪ-ਤਰੁ- ਕਲਿਪਤਰੁ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੁ, ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੁ; ਆਤਮਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ. ਤੇਰੈ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ॥ ਜ-ਗੱਤ੍ਰ- ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ, ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ; ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੩॥ ਪੋਲਾ ਹਦ-ਰਥਿ ਹਜ਼ੂਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਅਥਵਾ ਹੱਦ ਰਹਿਤ। ਪੋਲਾ ਅਜ-ਗਰੁ ਅਸਹਿ ਭਾਰ, ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਾਧ ਕੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮ-ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਵਿਕਾਰ ਸੱਪ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕੀਤਾ ਹੈ- ਤੈ ਤਾ. ਹਦਰਥਿ ਪਾਇਓ ਮਾਨੁ, ਸੇਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਨੁ; ਸਾਧਿ ਅਜਗਰੁ. ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਉਨਮਾਨੁ॥ ਵੰਤਗਿਆਨ ਗਿਆਨਵਾਲੇ। ਅ-ਕਲ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਕਰਤਾਰਜੀ- ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸ ਸਮਾਨ, ਆਤਮਾਵੰਤ ਗਿਆਨ; ਜਾਣੀਅ ਅਕਲ ਗਤਿ, ਗੁਰ ਪਰਵਾਨ॥ ਸਕਤਿ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਬਿਦਾਰਿ ਨਾਸ ਕੀਤਾ। ਠਾਣ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਸਥਾਨ। ਅ-ਚੱਲ ਪ-ਹਿਰਿ- ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ. ਅਚਲ ਠਾਣ, ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸੁਥਾਨ; ਪਹਿਰਿ ਸੀਲ ਸਨਾਹੁ. ਸਕਤਿ ਬਿਦਾਰਿ॥ ਕਲਸਹਾਰ ਭੱਟ।ਜ-ਗੱਤ੍ਰ- ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲਸਹਾਰ, ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ; ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ, ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੪॥ ਪ੍ਰ-ਨਾਸਨ- ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤ, ਤਮ ਹਰਨ; ਦਹਨ ਅਘ, ਪਾਪ ਪ੍ਰਨਾਸਨ॥ ਸਬਦ ਸੂਰ ਬਲਵੰਤ; ਕਾਮ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਾਸਨ॥ ਵੱਸਿ ਪ੍ਰਤਿ-ਪਾਲਣ- ਲੋਭ ਮੋਹ, ਵਸਿ ਕਰਣ; ਸਰਣ ਜਾਚਿਕ, ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ॥ ਕਲ ਸੁੰਦਰ। ਸੰਗ-੍ਰਹਣ- ਆਤਮ ਰਤ, ਸੰਗ੍ਰਹਣ; ਕਹਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਢਾਲਣ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ; ਸਤਿ ਲਾਗੈ, ਸੋ ਪੈ ਤਰੈ॥ ਫਿਰਣ ਫੇਰੂ ਜੀ ਦੇ। ਸੀਹ ਸ਼ੇਰ। ਅੰਗਰਉ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ- ਗੁਰੁ ਜਗਤ. ਫਿਰਣ ਸੀਹ ਅੰਗਰਉ; ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ. ਲਹਣਾ ਕਰੈ॥੫॥

ਅੰਗ ੧੩੯੨:- ਕਰਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ੁਭ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਤੰਤਰ ਚਾਰਹ ਵਿਚਰਦੇ ਹਨ। ਅ-ਕਲ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਸਦਾ ਅਕਲ ਲਿਵ ਰਹੈ; ਕਰਨ ਸਿਉ ਇਛਾ ਚਾਰਹ॥ ਦ੍ਰੁਮ ਬ੍ਰਿਛ ਸਪੂਰ ਸਹਿਤ ਫਲਾਂ ਦੇ ਪੂਰਨ, ਨਿਵੈ ਨਿਵਿਆ ਹੋਵੇ। ਬੀਚਾਰਹ ਉਜਲ ਵੀਚਾਰ ਹੈ। ਕਸੁ ਪੋਲਾ- ਦ੍ਰੁਮ ਸਪੂਰ ਜਿਉ ਨਿਵੈ; ਖਵੈ ਕਸੁ, ਬਿਮਲ ਬੀਚਾਰਹ॥ ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ- ਇਹੈ ਤਤੁ ਜਾਣਿਓ; ਸਰਬ ਗਤਿ ਅਲਖੁ ਬਿਡਾਣੀ॥ ਸਹਜ ਭਾਇ ਸੰਚਿਓ; ਕਿਰਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਕਲ ਬਾਣੀ॥ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲਯੌ ਲਿਆ। ਲਯੌ ਯੌ ਕਨੌੜਾ ਚਾੜ੍ ਕੇ ਤਾਲੂ ਬੋਲੋ- ਗੁਰ ਗਮਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ, ਤੈ

ਪਾਇਓ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗ੍ਰਾਹਜਿ ਲਯੌ॥ ਕਲੁ ਭੱਟ ਸ-ਮੁਲਵੈ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।ਯੌ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਹਰਿ ਪਰਸਿਓ, ਕਲੁ ਸਮੁਲਵੈ; ਜਨ ਦਰਸਨੁ ਲਹਣੇ ਭਯੌ॥੬॥ ਗਹਰਿ ਗਾੜ੍ਹਾ ਹਦਰਥਿ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀਓ ਦਿੱਤਾ। ਹਦਰਥਿ ਪੋਲਾ- ਮਨਿ, ਬਿਸਾਸੁ ਪਾਇਓ; ਗਹਰਿ ਗਹੁ ਹਦਰਥਿ ਦੀਓ॥ ਗਰਲ ਜ਼ਹਿਰ ਹਉਮੈ ਦੀ। ਤਨਿ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ।ਨਠਯੋ ਯੋ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ।ਅੰਤਰ-ਗਤਿ- ਗਰਲ ਨਾਸੁ, ਤਨਿ ਨਠਯੋ; ਅਮਿਉ, ਅੰਤਰਗਤਿ ਪੀਓ॥ ਰਿਦਿ ਬਿਗਾਸੁ ਜਾਗਿਓ; ਅਲਖਿ ਕਲ ਧਰੀ ਜੁਗੰਤਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ; ਰਵਿਓ ਸਾਮਾਨਿ ਨਿਰੰਤਰਿ॥ ਚਿਤ ਚਿੱਤ ਦੇ. ਮਹਾਂ ਉਦਾਰਉ ਦਲੇਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਦਾਤੇ। ਪਿ-ਖੰਤਿਹ- ਉਦਾਰਉ ਚਿਤ, ਦਾਰਿਦ ਹਰਨ; ਪਿਖੰਤਿਹ ਕਲਮਲ ਤ੍ਰਸਨ॥ ਕਲੁ ਕਲੁ ਭੱਟ ਜੀ। ਉੱਚਰੈ- ਸਦ ਰੰਗਿ ਸਹਜਿ ਕਲੁ ਉਚਰੈ; ਜਸ ਜੰਪਉ ਲਹਣੇ ਰਸਨ॥੭॥ ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ, ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿ ਸੁਖੁ; ਸਦਾ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੁ ਸੋਹੈ॥ ਕਲ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪ ਬੋਹੈ ਖ਼ੁਸ਼ਬੂ ਸਹਿਤ- ਰੰਗਿ ਰਤੌ ਨਾਮ ਸਿਉ; ਕਲ ਨਾਮੁ ਸੁਰਿ ਨਰਹ ਬੋਹੈ॥ ਨਾਮ ਪਰਸੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਓ; ਸਤੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਰਵਿ ਲੋਇ॥ ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ; ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਹੋਇ॥੮॥ ਸਚੁ ਤੀਰਥੁ. ਸਚੁ ਇਸਨਾਨੁ, ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਚੁ; ਸਦਾ ਸਚੁ ਭਾਖੰਤੁ ਸੋਹੈ॥ ਸੰਗਤੀਂ- ਸਚੁ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਸਬਦਿ; ਸਚੁ ਨਾਮੁ. ਸੰਗਤੀ ਬੋਹੈ॥ ਕਲ ਭੱਟ- ਜਿਸੁ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ. ਵਰਤੁ ਸਚੁ; ਕਬਿ ਜਨ ਕਲ, ਵਖਾਣੁ॥ ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ; ਸਚੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ॥੯॥ ਅਮਿਅ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ- ਅਮਿਅ ਦ੍ਰਿਸਟਿ, ਸੁਭ ਕਰੈ; ਹਰੈ ਅਘ ਪਾਪ, ਸਕਲ ਮਲ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ; ਵਸਿ ਕਰੈ ਸਭੈ ਬਲ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰਹ ਖੋਵੈ॥ ਦਰੀਆਉ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਮ ਤਮਾਮ। ਦਰੀ-ਆਉ- ਗੁਰੁ. ਨਵ ਨਿਧਿ ਦਰੀਆਉ; ਜਨਮ ਹਮ. ਕਾਲਖ ਧੋਵੈ॥ ਸੁ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਕਹੁ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਟਲ ਟੱਲ ਭੱਟ ਜੀ- ਸੁ ਕਹੁ ਟਲ. ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ; ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ॥੧੦॥

੩ ਅੰਕ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ- ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅ-ਛਲੁ- ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸਿਵਰਿ ਸਾਚਾ; ਜਾ ਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ. ਅਛਲੁ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਜਿਨਿ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਤਾਰੇ; ਸਿਮਰਹੁ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਰਧਾਨੁ॥ ਸਿੱਧੀ- ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕੁ, ਨਾਨਕੁ ਲਹਣਾ; ਥਪਿਓ ਜੇਨ ਸ੍ਰਬ ਸਿਧੀ॥ਕੱਲਿਅ। ਸਬੁੱਧੀ, ਅੱਧਾ ਤੱਤਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ ਬਿਸ-੍ਰਰੀਯਾ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਕਵਿ ਜਨ ਕਲ੍ਯ, ਸਬੁਧੀ; ਕੀਰਤਿ ਜਨ, ਅਮਰਦਾਸ ਬਿਸ੍ਰੀਯਾ॥ ਰਵਿ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਕਿਰਣ ਵਾਂਗ, ਮਵਲ ਮਿਲੀ ਸਰਾ ਸਾਰਿਆਂ 'ਚ। ਮਵਲ ਪੋਲਾ- ਕੀਰਤਿ ਰਵਿ ਕਿਰਣਿ, ਪ੍ਰਗਟਿ ਸੰਸਾਰਹ; ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ, ਮਵਲ ਸਰਾ॥ ਪੁੱਬਿ ਪੂਰਬ। ਉੱਤਰਿ ਦੱਖਿਣ-ਹਿ- ਉਤਰਿ ਦਖਿਣਹਿ, ਪੁਬਿ ਅਰੁ ਪਸਚਮਿ; ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਜਪੰਥਿ ਨਰਾ॥

ਅੰਗ ੧੩੯੩:- ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਬਰ-ਦਾਯਉ–ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਰਦਾਯਉ; ਉਲਟਿ ਗੰਗ ਪਸ੍ਹਮਿ ਧਰੀਆ॥ਅ-ਛਲੁ- ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ. ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ; ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ॥੧॥ਜੱਖਿਅ- ਸਿਮਰਹਿ ਸੋਈ ਨਾਮੁ. ਜਖ੍ਯ ਅਰੁ ਕਿੰਨਰ; ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਹਰਾ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ ਅਵਰ ਧ੍ਰੂ ਮੰਡਲ; ਨਾਰਦਾਦਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਵਰਾ॥ ਉਲਾਸ-ਹਿ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉ-

ਧਰਿਆ- ਸਸੀਅਰੁ ਅਰੁ ਸੂਰੁ. ਨਾਮੁ ਉਲਾਸਹਿ; ਸੈਲ ਲੋਅ, ਜਿਨਿ ਉਧਰਿਆ॥ ਅ-ਛਲੁ ਪੋਲਾ- ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ. ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ; ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ॥੨॥ ਸ-ਮੁਧਰਿਆ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਰਿਆ- ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਵਰਿ, ਨਵ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨੁ; ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਸਮੁਧਰਿਆ॥ ਚਵਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਬੁਧ ਜਿਤੁ ਰਾਤੇ; ਅੰਬਰੀਕ ਭਵਜਲੁ ਤਰਿਆ॥ਉ-ਧਉ- ਉਧਉ ਅਕ੍ਰੂਰੁ ਤਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮਾ; ਕਲਿ ਕਬੀਰ ਕਿਲਵਿਖ ਹਰਿਆ॥ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ. ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ; ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ॥੩॥ ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ, ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਵਹਿ; ਜਤੀ ਤਪੀ ਸੁਰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ॥ ਗੰਗੇਵ ਭੀਸ਼ਮ ਪਿਤਾਮਹ- ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ, ਗੰਗੇਵ ਪਿਤਾਮਹ; ਚਰਣ ਚਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿਆ॥ ਮਤਿ ਭਾਰੀ ਗੁਰਮਤਿ। ਉਧਰੀ-ਆ- ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਗੁਰੂ ਗੰਭੀਰ. ਗਰੂਅ ਮਤਿ; ਸਤ ਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੀਆ॥ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ. ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ; ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ॥੪॥ ਕਿਤਿ ਕੀਰਤੀ- ਨਾਮ ਕਿਤਿ ਸੰਸਾਰਿ; ਕਿਰਣਿ ਰਵਿ ਸੁਰਤਰ ਸਾਖਹ॥ ਉਤਰਿ ਦਖਿਣਿ ਪੁਬਿ ਦੇਸਿ; ਪਸਚਮਿ ਜਸੁ ਭਾਖਹ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸਕ-ਯਥੁ ਸਕਾਰਥ, ਸਫਲਾ- ਜਨਮੁ ਤ ਇਹੁ, ਸਕਯਥੁ; ਜਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ. ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੈ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬ; ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਆਸਾਸੈ॥ ਤੇਜੋ ਬਾਬੇ ਤੇਜਭਾਨ ਜੀ ਦੇ। ਤਨੌ ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ। ਪ੍ਰਸਿੱਧੁ,ਕੱਲਿਅ ਧਿਆਇਅਓ- ਭਲਉ ਪ੍ਰਸਿਧੁ. ਤੇਜੋ ਤਨੌ; ਕਲ੍ਹ ਜੋੜਿ ਕਰ ਧ੍ਹਾਇਅਓ॥ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਹਰਣੁ; ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤੈ ਪਾਇਓ॥੫॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਦੇਵ ਤੇਤੀਸ, ਅਰੁ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਨਰ; ਨਾਮਿ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਾਰੇ॥ ਸਮਾਧਿਓ ਅਫ਼ੁਰ ਸਮਾਧੀ ਲਾ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ- ਜਹ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿਓ; ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ. ਸਮ ਕਰਿ ਸਹਾਰੇ॥
ਨਾਮੁ
ਸਿਰੋਮਣਿ ਸਰਬ ਮੈ; ਭਗਤ ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ॥ ਤੁੱਸਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ - ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮਰ ਗੁਰ; ਤੁਸਿ ਦੀਓ ਕਰਤਾਰਿ॥੬॥ ਸਤਿ ਸੱਚੇ, ਨਿਸਚੇ। ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ- ਸਤਿ ਸੂਰਉ ਸੀਲਿ ਬਲਵੰਤੁ; ਸਤ ਭਾਇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ, ਗਰੂਅ ਮਤਿ, ਨਿਰਵੈਰਿ ਲੀਣਾ॥ ਜਿਸੁ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਮ ਰੂਪੀ ਧਵਲੁ ਧੌਲ ਨੂੰ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਧੀਰਜੁ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਸੇਤਿ ਚਿੱਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲੇ ਸੁਲਹ ਕੁਲ। ਬੀਣਾ ਸੁੰਦਰ- ਜਿਸੁ ਧੀਰਜੁ, ਧੁਰਿ ਧਵਲੁ; ਧੁਜਾ ਸੇਤਿ, ਬੈਕੁੰਠ ਬੀਣਾ॥ ਪਰਸਹਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰੁ; ਜਿਹ ਕਰਤਾਰਹ ਸੰਜੋਗੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ; ਅਮਰਿ ਗੁਰਿ. ਕੀਤਉ ਜੋਗੁ॥੭॥ਨਾਵਣੁ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਚਾ-ਯ- ਨਾਮੁ ਨਾਵਣੁ, ਨਾਮੁ ਰਸ ਖਾਣੁ, ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮ ਰਸੁ; ਸਦਾ ਚਾਯ, ਮੁਖਿ ਮਿਸਟ ਬਾਣੀ॥ ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਓ; ਜਿਸੁ ਪਸਾਇ ਗਤਿ ਅਗਮ ਜਾਣੀ॥ ਸ-ਮੁਧਰੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਰੇ। ਪਾ-ਯਉ- ਕੁਲ ਸੰਬੂਹ, ਸਮੁਧਰੇ; ਪਾਯਉ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ॥

ਅੰਗ ੧੩੯੪:- ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਕਲ ਭੱਟ ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸਕ-ਯਥੁ। ਕਲ੍ਹਚਰੈ ੂ ਅੱਧੇ ਯੱਯੇ ਹੇਠਾਂ ਔਂਕੜ ਹੈ, ਊੜੇ ਔਂਕੜ ਲਾ ਕੇ ਬੋਲੋ ਕਲਉੱਚਰੈ। ਪਰਸਿਅਉ- ਸਕਯਥੁ ਜਨਮੁ ਕਲ੍ਹਚਰੈ; ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ੍ਉ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥੮॥ ਬਾਰਿਜੁ ਕਵਲ ਪਕੜ ਕੇ ਲਛਮੀ। ਦਾਹਿਣੈ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ- ਬਾਰਿਜੁ ਕਰਿ ਦਾਹਿਣੈ; ਸਿਧਿ. ਸਨਮੁਖ ਮੁਖੁ ਜੋਵੈ॥ ਖੱਬੇ ਬਾਂਵਾਂਗਿ ਅੰਗ ਕੋਲ। ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰੀਂ- ਰਿਧਿ ਬਸੈ

ਬਾਂਵਾਂਗਿ; ਜੁ ਤੀਨਿ ਲੋਕਾਂਤਰ ਮੋਹੈ॥ ਅ-ਕੱਹੀਉ ਕਥਨ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ,ਜਾ-ਤਉ- ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਅਕਹੀਉ; ਸੋਇ ਰਸ. ਤਿਨ ਹੀ ਜਾਤਉ॥ ਉੱਚਰੈ- ਮੁਖਹੁ ਭਗਤਿ ਉਚਰੈ; ਅਮਰੁ ਗੁਰੁ, ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤਉ॥ਕੱਲਿਅ, ਧਿਆਇਅਉ- ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਣੁ, ਸਚਉ ਕਰਮੁ; ਕਲੵ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਧੵਾਇਅਉ॥

ਪਰ-ਸਿਅਉ ਪਾ-ਇਅਉ- ਪਰਸਿਅਉ, ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ; ਸਰਬ ਇਛ. ਤਿਨਿ ਪਾਇਅਉ॥੯॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸਕ-ਯਥ ਸਕਾਰਥੇ, ਸਫਲੇ। ਪਵੱਲਿ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰ-ਯ ਰਸਤੇ। ਪ-ਯ- ਚਰਣ. ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ; ਚਰਣ. ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਵਲਿ ਰਯ॥ ਹਥ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ; ਹਥ ਲਗਹਿ. ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਯ॥ ਭਣਿੱਜੈ- ਜੀਹ. ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ; ਜੀਹ ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਭਣਿਜੈ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਨ-ਯ-ਣਿ ਪਿੱਖਿਜੈ - ਨੈਣ. ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ; ਨਯਣਿ. ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਪਿਖਿਜੈ॥ ਸ੍ਰਵਣ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ; ਸ੍ਰਵਣਿ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਸੁਣਿਜੈ॥ ਸਕਯਥੁ ਸੁ ਹੀਉ, ਜਿਤੁ ਹੀਅ ਬਸੈ; ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ, ਨਿਜ ਜਗਤ ਪਿਤ॥ ਸਕਯਥੁ ਸੁ ਸਿਰੁ, ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ; ਜੁ ਸਿਰੁ ਨਿਵੈ, ਗੁਰ ਅਮਰ ਨਿਤ॥੧॥੧੦॥

ਨਿ-ਧਨ ਨਿਰਧਨ,ਕਹੀ-ਅਹਿ- ਤਿ ਨਰ. ਦੁਖ ਨਹ ਭੁਖ; ਤਿ ਨਰ. ਨਿਧਨ ਨਹੁ ਕਹੀਅਹਿ॥ ਤਿ ਨਰ. ਸੋਕੁ ਨਹੁ ਹੂਐ; ਤਿ ਨਰ. ਸੇ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਅਹਿ॥ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਨ, ਹੋਰ ਦੰਭੀ ਦੀ ਸੇਵ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਹਿ ਕਰਦੇ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸ-ਯ ਸੈਂਕੜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ। ਸਹਸ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਦਾਰਥ। ਸਮਪਹਿ ਅਰਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ- ਤਿ ਨਰ. ਸੇਵ ਨਹੁ ਕਰਹਿ; ਤਿ ਨਰ. ਸਯ ਸਹਸ ਸਮਪਹਿ॥ ਉ-ਥਪਿ ਬਿ-ਥਪਹਿ- ਤਿ ਨਰ. ਦੁਲੀਚੈ ਬਹਹਿ; ਤਿ ਨਰ. ਉਥਪਿ ਬਿਥਪਹਿ॥ ਪਟੁ ਚਤੁਰ। ਰਿਪ ਵੈਰੀਆਂ ਮਧਿ ਵਿੱਚ। ਅ-ਭੈ ਪਟੁ ਮਧਿ ਪੋਲੇ- ਸੁਖ ਲਹਹਿ. ਤਿ ਨਰ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ; ਅਭੈ ਪਟੁ, ਰਿਪ ਮਧਿ ਤਿਹ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ। ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸਕ-ਯਥ ਸਕਯਥ ਤਿ ਨਰ. ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ; ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਜਿਹ॥੨॥੧੧॥ ਪਢਿ-ਅਉ ਧਰਿ-ਅਉ- ਤੈ ਪਢਿਅਉ ਇਕੁ, ਮਨਿ ਧਰਿਅਉ ਇਕੁ; ਕਰਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਓ॥ ਮੁਹਿ ਮੂੰਹ ’ਚ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਨ-ਯ-ਣਿ ਬ-ਯ-ਣਿ ਯਯੇ ਬੋਲੋ- ਨਯਣਿ ਬਯਣਿ ਮੁਹਿ, ਇਕੁ ਇਕੁ; ਦੁਹੁ ਠਾਂਇ. ਨ ਜਾਣਿਓ॥ ਪਰਤੱਖਿ- ਸੁਪਨਿ ਇਕੁ. ਪਰਤਖਿ ਇਕੁ; ਇਕਸ ਮਹਿ ਲੀਣਉ॥ ਤੀਸ ਇਕੁ ਪੰਜਿ ਪੈਤੀਸ, ੭੧ ਸਾਲ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸਿਧੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਕੇ, ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ਰਨ ’ਚ ਆਏ। ਸੇਵਾ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਖੀਣਉ ਹੀਣਤਾਈ ਗਲਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਬਈ ਬਦਬੋ ਆਉਂਦੀ ਹੈ- ਤੀਸ ਇਕੁ ਅਰੁ ਪੰਜਿ ਸਿਧੁ; ਪੈਤੀਸ. ਨ ਖੀਣਉ॥ ਇਕਹੁ ਜਿ ਲਾਖੁ. ਲਖਹੁ ਅਲਖੁ ਹੈ; ਇਕੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਵਰਨਿਅਉ॥ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ; ਤੂ ਇਕੁ ਲੋੜਹਿ ਇਕੁ ਮੰਨਿਅਉ॥੩॥੧੨॥ ਜਿ ਮਤਿ ਗਹੀ, ਜੈਦੇਵਿ; ਜਿ ਮਤਿ, ਨਾਮੈ ਸੰਮਾਣੀ॥ ਜਿ ਮਤਿ, ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਚਿਤਿ; ਭਗਤ ਕੰਬੀਰਹਿ ਜਾਣੀ॥ ਨੇਕ ਸਾਊ ਧਰਮਾਤਮਾ ਰਾਜੇ ਰੁਕਮਾਂਗਦ ਨੂੰ ਛਲਣ ਲਈ,ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਗ਼ ’ਚ, ਅਤਿਅੰਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ਪਹੁੰਚੀ।ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਏ।ਸਿਮਰਨ ’ਚ ਲੀਣ ਰਾਜੇ ਦਾ ਚਿੱਤ ਨਹੀਂ ਡੋਲਿਆ,ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਜੇ ਵਾਂਗ ਨਾਮ ਜਪੋ- ਰੁਕਮਾਂਗਦ ਕਰਤੂਤਿ; ਰਾਮੁ ਜੰਪਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ॥ ਪ੍ਰ-ਹਲਾ-ਦਿ- ਅੰਮਰੀਕ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ; ਸਰਣਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ ਪਾਈ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ,ਜੱਲਿਅ- ਤੈ ਲੋਭੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜੀ; ਸੁਮਤਿ ਜਲੵ ਜਾਣੀ

ਜੁਗਤਿ॥ ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਭਗਤੁ ਹੈ; ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ ਮੁਕਤਿ॥੪॥੧੩॥ ਪ੍ਰਹਮਿ ਧਰਤੀ। ਪਾਤਿਕ ਪਾਪ,ਬਿਨਾਸ-ਹਿ- ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ; ਪ੍ਰਹਮਿ ਪਾਤਿਕ ਬਿਨਾਸਹਿ॥ ਪਰਸੀਐ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖੀਏ, ਚਰਨ ਛੋਹੀਏ। ਆ-ਸਾਸ-ਹਿ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸੰਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ- ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ; ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ, ਆਸਾਸਹਿ॥ ਪਉ ਪਾ ਲਈਦੀ ਹੈ।ਮੁਕਿ-ਹਿ ਮੁਕਤੀ- ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ; ਧਿਆਨੁ ਲਹੀਐ, ਪਉ ਮੁਕਿਹਿ॥ਚੁੱਕਿ-ਹਿ- ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ; ਅਭਉ ਲਭੈ, ਗਉ ਚੁਕਿਹਿ॥

ਅੰਗ ੧੩੯੫: ਬਿੰਨਿ ਦੇਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।ਜੁ ਪੁਰਖ ਹੈ ਦੁ-ਗਣ ਦੁ ਦ੍ਵੈਤ ਦੀ ਗਣ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਰਹੈ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਨਵ-ਹਿ ਮਨੁੱਖ- ਇਕੁ ਬਿੰਨਿ, ਦੁਗਣ ਜੁ ਤਉ ਰਹੈ; ਜਾ ਸੁਮੰਤ੍ਰਿ ਮਾਨਵਹਿ ਲਹਿ॥ ਜਾਲਪਾ ਪਦਾਰਥ ਇਤੜੇ; ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਡਿਠੈ ਮਿਲਹਿ॥੫॥੧੪॥ ਸੰਗ੍ਰ-ਹਿਅਉ ਸੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਗ੍ਰਹਿਅਉ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ- ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ; ਸੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਨਾਨਕਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿਅਉ॥ ਤਾ ਤੇ ਅੰਗਦੁ ਲਹਣਾ ਪ੍ਰਗਟਿ; ਤਾਸੁ ਚਰਣਹ ਲਿਵ ਰਹਿਅਉ॥ ਤਿਤੁ ਤਿਸ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਕੁਲਿ ’ਚ,ਵਖਾਣ-ਉ- ਤਿਤੁ ਕੁਲਿ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ, ਆਸਾ ਨਿਵਾਸੁ; ਤਾਸੁ ਗੁਣ. ਕਵਣ ਵਖਾਣਉ॥ ਜੋ ਗੁਣ ਅਲਖ ਅਗੰਮ; ਤਿਨਹ ਗੁਣ ਅੰਤੁ. ਨ ਜਾਣਉ॥ ਯੌ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਨਿਰ-ਮਯੌ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਉ-ਧਰਣ- ਬੋਹਿਥਉ ਬਿਧਾਤੈ, ਨਿਰਮਯੌ; ਸਭ ਸੰਗਤਿ, ਕੁਲ ਉਧਰਣ॥ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀਰਤੁ ਕਹੈ; ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤੁਅ ਪਾ ਸਰਣ॥੧॥੧੫॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਰਵਰਿ-ਯਉ- ਆਪਿ ਨਰਾਇਣੁ ਕਲਾ ਧਾਰਿ; ਜਗ ਮਹਿ ਪਰਵਰਿਯਉ॥ ਮੰਡਲਿ ਸਮੂਹ। ਕਰਿ-ਯਉ- ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਆਕਾਰੁ; ਜੋਤਿ. ਜਗ ਮੰਡਲਿ ਕਰਿਯਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਦੀ-ਪਾ-ਯਉ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ- ਜਹ ਕਹ ਤਹ ਭਰਪੂਰੁ; ਸਬਦੁ ਦੀਪਕਿ. ਦੀਪਾਯਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮਿਲਾ-ਯਉ- ਜਿਹ ਸਿਖਹ ਸੰਗ੍ਰਹਿਓ; ਤਤੁ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਿਲਾਯਉ॥ਅਵਤਰਿਅਉ- ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਰ੍ਹਿਉ; ਅੰਗਦ ਲਹਣੇ ਸੰਗਿ ਹੁਅ॥ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤਾਰਣ ਤਰਣ; ਜਨਮ ਜਨਮ ਪਾ ਸਰਣਿ ਤੁਅ॥੨॥੧੬॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ; ਪਿਖਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸਿਖਹ॥ ਸਰਣਿ ਪਰਹਿ. ਤੇ ਉਬਰਹਿ; ਛੋਡਿ ਜਮਪੁਰ ਕੀ ਲਿਖਹ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭਰਪੂਰੁ; ਰਿਦੈ ਉਚਰੈ ਕਰਤਾਰੈ॥ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਅਨਵਿੱਧ ਗਉਹਰੁ ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਅਥਾਹ ਦਰੀਆਉ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਨ।ਡੁਬੰਤਿਅਹ- ਗੁਰੁ ਗਉਹਰੁ ਦਰੀਆਉ; ਪਲਕ ਡੁਬੰਤ੍ਹ ਤਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਰ੍ਹਿਉ; ਗੁਣ ਕਰਤਾਰੈ ਉਚਰੈ॥ ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ. ਜਿਨ੍ ਸੇਵਿਅਉ; ਤਿਨ੍ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਪਰਹਰਿ ਪਰੈ॥੩॥੧੭॥ ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਅਰਦਾਸਿ ਕਹਉ; ਪਰੁ ਕਹਿ ਭਿ, ਨ ਸਕਉ॥ ਤੱਕਉ- ਸਰਬ ਚਿੰਤ. ਤੁਝੁ ਪਾਸਿ; ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਉ ਤਕਉ॥ ਤੇਰੈ ਹੁਕਮਿ. ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ; ਤਉ ਕਰਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਜਬ ਗੁਰੁ ਦੇਖੈ ਸੁਭ ਦਿਸਟਿ; ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਮੁਖਿ ਮੇਵਾ॥ ਅਗਮ ਅਲਖ ਕਾਰਣ ਪੁਰਖ; ਜੋ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਸੋ ਕਹਉ॥ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕਾਰਣ ਕਰਣ; ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ. ਤਿਵ ਰਹਉ॥੪॥੧੮॥ ਭਿਖੇ ਕੇ॥ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਅਰੁ ਧਿਆਨੁ; ਤਤ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਸਚਿ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ; ਇਕ ਚਿਤਹਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ॥ ਪਵਣੁ ਵਾਸ਼ਨਾ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਸਿ ਕਰੈ; ਪਵਣੁ ਉਡੰਤ. ਨ ਧਾਵੈ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਵਸੈ ਦੇਸਿ; ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਬੀਚਾਰੁ ਪਾਵੈ॥ ਕਲਿ ਮਾਹਿ ਰੂਪੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ; ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਅਉ॥ ਭਿਖਾ ਭੱਟ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਮਿਲਿ-ਅਉ

ਭਿੱਖਾ,ਦੀ-ਅਉ- ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਉ ਸੋਇ, ਭਿਖਾ ਕਹੈ; ਸਹਜ ਰੰਗਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਅਉ॥੧॥੧੯॥ ਰਹਿਓ ਸੰਤ ਹਉ ਟੋਲਿ; ਸਾਧ ਬਹੁਤੇਰੇ ਡਿਠੇ॥ ਤਪੱਸੀ-ਅਹ- ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਪਸੀਅਹ; ਮੁਖਹੁ. ਏ ਪੰਡਿਤ ਮਿਠੇ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਲਾ-ਯਉ- ਬਰਸੁ ਏਕੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ; ਕਿਨੈ. ਨਹੁ ਪਰਚਉ ਲਾਯਉ॥

ਅੰਗ ੧੩੯੬:- ਖੁਸੀ ਪਸੰਦ। ਕਹ-ਤਿਅਹ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਆ-ਯਉ- ਕਹਤਿਅਹ ਕਹਤੀ ਸੁਣੀ; ਰਹਤ. ਕੋ ਖੁਸੀ ਨ ਆਯਉ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛੋਡਿਦੂਜੈ ਲਗੇ; ਤਿਨ੍ ਕੇ ਗੁਣ ਹਉ ਕਿਆ ਕਹਉ॥ ਦ-ਯਿ ਦ ਮੁਕਤਾ, ਯਿ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ, ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ। ਮਿਲਾ-ਯਉ-- ਗੁਰ ਦਯਿ ਮਿਲਾਯਉ ਭਿਖਿਆ; ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ॥੨॥੨੦॥ ਪਹਿਰਿ ਸਮਾਧਿ ਸਨਾਹੁ; ਗਿਆਨਿ ਹੈ ਆਸਣਿ ਚੜਿਅਉ॥ ਧ੍ਰੰਮ ਧਨਖੁ ਕਰ ਗਹਿਓ; ਭਗਤ ਸੀਲਹ ਸਰਿ ਲੜਿਅਉ॥ ਅ-ਟਲੁ- ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਅਟਲੁ ਮਨਿ; ਸਬਦਿ ਗੁਰ. ਨੇਜਾ ਗਡਿਓ॥ ਪੋਲਾ ਅ-ਪਤੁ ਬੇਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੰਕਾਰ। ਬਿ-ਖੰਡਿਓ- ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਪਤੁ; ਪੰਚ ਦੂਤ. ਬਿਖੰਡਿਓ॥ ਭੂਹਾਲੁ ਮਹਾਰਾਜਾ- ਭਲਉ ਭੂਹਾਲੁ. ਤੇਜੋ ਤਨਾ; ਨ੍ਰਿਪਤਿ ਨਾਥੁ ਨਾਨਕ ਬਰਿ॥ ਭੱਟ ਦਾ ਨਾਮ ਸਲ੍ਯ ਸੱਲਿਅ। ਜਿੱਤਉ- ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ, ਸਚੁ ਸਲ੍ਯ ਭਣਿ; ਤੈ ਦਲੁ ਜਿਤਉ. ਇਵ ਜੁਧੁ ਕਰਿ॥੧॥੨੧॥ ਬੱਦਲ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦ ਬੂੰਦਾਂ। ਧਰਤੀ ਦੀ ਰੋਮਾਵਲਿ ਰੋਮਾਵਲੀ ਬਨਾਸਪਤੀ। ਗ-ਨੰਤ- ਘਨਹਰ ਬੂੰਦ. ਬਸੁਅ ਰੋਮਾਵਲਿ; ਕੁਸਮ ਬਸੰਤ. ਗਨੰਤ ਨ ਆਵੈ॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਕਿਰਣਿ. ਉਦਰੁ ਸਾਗਰ ਕੋ; ਗੰਗ ਤਰੰਗ. ਅੰਤੁ ਕੋ ਪਾਵੈ॥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਕੋਈ ਗਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਗਾਵੈ ਗਾ ਸਕੇ। ਰੁਦ੍ਰ ਧਿਆਨ, ਗਿਆਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ; ਕਬਿ ਜਨ ਭਲ੍ਯ. ਉਨਹ ਜੁ ਗਾਵੈ॥ ਭਲੇ ਅਮਰਦਾਸ. ਗੁਣ ਤੇਰੇ; ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ, ਤੋਹਿ ਬਨਿ ਆਵੈ॥੧॥੨੨॥

੪ ਅੰਕ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ- ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ ੪ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਇਕ ਮਨਿ; ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਧਿਆਵਉ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ; ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਗਾਵਉ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ; ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ; ਪੂਰਿ. ਜਨਹ ਕੀ ਆਸਾ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਾ-ਯਉ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ; ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਯਉ॥ ਧਿਆ-ਯਉ- ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤੁ; ਧਿਆਯਉ॥ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ; ਦਾਰਿਦ੍ਰੁ ਨ ਚੰਪੈ॥ ਕਲ੍ਯ ਸਹਾਰੁ; ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਜੰਪੈ॥ ਬਿ-ਮਲ ਸੁ-ਜਨ- ਜੰਪਉ ਗੁਣ ਬਿਮਲ. ਸੁਜਨ ਜਨ ਕੇਰੇ; ਅਮਿਅ ਨਾਮੁ, ਜਾ ਕਉ ਫੁਰਿਆ॥ ਪਾ-ਯਾ- ਇਨਿ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਬਦ ਰਸੁ ਪਾਯਾ; ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਉਰਿ ਧਰਿਆ॥ ਸਮਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਤੱਤ - ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕੁ. ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ; ਚਾਹਕੁ. ਤਤ ਸਮਤ ਸਰੇ॥ ਕਵਿ ਕਲ੍ਯ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ; ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ॥੧॥ ਛੁਟਤ ਪਰਵਾਹ ਅਮਿਅ ਅਮਰਾਪਦ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਸਦ ਭਰਿਆ॥ ਤੇ ਪੀਵਹਿ ਸੰਤ. ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਮਜਨੁ; ਪੁਬ ਜਿਨਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰੀਆ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਜਮਾਂ ਜੂਨਾਂ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਅਨ-ਭੈ ਉ-ਧਰ- ਤਿਨ ਭਉ ਨਿਵਾਰਿ. ਅਨਭੈ ਪਦੁ ਦੀਨਾ; ਸਬਦ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਉਧਰ ਧਰੇ॥ ਠਕੁਰ ਠਾਕਰ ਜੀ, ਛੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਹਰਦਾਸ ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਅਤਿਅੰਤ ਪਿਆਰੇ ਤਨੇ ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ। ਅ-ਭਰ- ਕਵਿ ਕਲ੍ਯ. ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ; ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ, ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ॥੨॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ

ਬੋਲ ਭ-ਯਾ- ਸਤਗੁਰ ਮਤਿ ਗੂੜ੍. ਬਿਮਲ ਸਤਸੰਗਤਿ; ਆਤਮੁ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੁ ਭਯਾ॥ ਜਾਗਿਆ ਪਰਕਾਸਿਆ।ਅ-ਭੈ ਪੋਲਾ- ਜਾਗ੍ਯਾ ਮਨੁ ਕਵਲੁ, ਸਹਜਿ ਪਰਕਾਸ੍ਯਾ; ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ. ਘਰਹਿ ਲਹਾ॥
ਅੰਗ ੧੩੯੭:- ਦ-ਯਾਲਿ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ,ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ-ਯਾ,ਵੱਸਿ-ਸਤਗੁਰਿ ਦਯਾਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ; ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਸਿ ਪੰਚ ਕਰੇ॥ਕੱਲਿਅ,ਅ-ਭਰ- ਕਵਿ ਕਲ੍ਯ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ; ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ॥੩॥ ਅ-ਕਲ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮ। ਅਨ-ਭਉ- ਅਨਭਉ ਉਨਮਾਨਿ. ਅਕਲ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿਆ ਸਹਜ ਘਰੇ॥ ਪਾ-ਯਾ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਸਤਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਯਾ; ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ॥ ਮੇਟਿਆ ਜਨਮਾਂਤੁ, ਮਰਣ ਭਉ ਭਾਗਾ; ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰੇ॥ ਕੱਲਿਅ ਅ-ਭਰ- ਕਵਿ ਕਲ੍ਯ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ; ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ॥੪॥ ਅ-ਭਰ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਾ-ਯਉ- ਅਭਰ ਭਰੇ, ਪਾਯਉ ਅਪਾਰੁ; ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਿਓ॥ ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਆਤਮ ਪ੍ਰਬੋਧੁ; ਮਨਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ॥ ਜਾਣ-ਇ- ਸਦਾ ਚਾਇ ਹਰਿ ਭਾਇ; ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ. ਆਪੇ ਜਾਣਇ॥ ਮਾਣ-ਇ- ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ; ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣਇ॥ ਸੁ-ਮੱਤਿ- ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਾਦਿ. ਅੰਗਦ ਸੁਮਤਿ; ਗੁਰਿ ਅਮਰਿ. ਅਮਰੁ ਵਰਤਾਇਓ॥ ੂ ਅੱਧੇ ਯੱਯੇ ਹੇਠਾਂ ਔਂਕੜ ਹੈ, ਅੱਧੇ ਊੜੇ ਨੂੰ ਔਂਕੜ ਲਾ ਕੇ ਬੋਲੋ, ਊੜਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲਣਾ, ਕਲਉੱਚਰੈ। ਅ-ਟਲ- ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਯੁਚਰੈ; ਤੈਂ ਅਟਲ ਅਮਰਪਦੁ ਪਾਇਓ॥੫॥ ਸੰਤੋਖ ਸਰੋਵਰਿ ਬਸੈ; ਅਮਿਅ ਰਸੁ ਰਸਨ ਪ੍ਰਕਾਸੈ॥ ਮਿਲਤ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ; ਦੁਰਤੁ ਦੂਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ॥ ਦਿੰਤੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਨ। ਹੁੱਟੈ- ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਪਾਇਅਉ ਦਿੰਤੁ ; ਹਰਿ ਮਗਿ. ਨ ਹੁਟੈ॥ ਸੰਨਾਹੁ ਸੰਜੋਅ। ਮਫੁੱਟੈ ਨਾ ਫੁੱਟਣ ਵਾਲੀ- ਸੰਜਮੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ; ਸੀਲ ਸੰਨਾਹੁ ਮਫੁਟੈ॥ ਬਿਧ ਕਰਤਾਰ ਜੀ।ਜਸ ਦਾ ਤੂਰੁ ਵਾਜਾ- ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ, ਬਿਧ ਨੈ ਸਿਰਿਉ; ਜਗਿ. ਜਸ ਤੂਰੁ ਬਜਾਇਅਉ॥ ਕਲਉੱਚਰੈ- ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਯੁਚਰੈ; ਤੈ. ਅਭੈ ਅਮਰਪਦੁ ਪਾਇਅਉ॥੬॥ ਜਿੱਤਉ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਧਿਆ-ਯਉ- ਜਗੁ ਜਿਤਉ. ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿ; ਮਨਿ ਏਕੁ ਧਿਆਯਉ॥

ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਦ੍ਰਿੜਾ-ਯਉ- ਧਨਿ ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ; ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ॥ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਤਾ ਕੀ ਦਾਸੀ॥ ਸਹਜ ਸਰੋਵਰੁ ਮਿਲਿਓ; ਪੁਰਖੁ ਭੇਟਿਓ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਆਦਿਲੇ ਪਹਿਲੇ- ਆਦਿਲੇ ਭਗਤ. ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰੇ; ਸੋ. ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਅਉ॥ ਕਲਉੱਚਰੈ- ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਯੁਚਰੈ; ਤੈ. ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਅਉ॥੭॥ ਪੁਬਲੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਬਲ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ. ਅੰਦਰ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁੱਟ-ਇ ਹਟਦੀ ਨਹੀਂ- ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪਰਵਾਹ; ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਬਲੀ. ਨ ਹੁਟਇ॥ ਗੁੱਟ-ਇ- ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਥਾਹੁ; ਅਮਿਅ ਧਾਰਾ ਰਸੁ ਗੁਟਇ॥ ਵਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ।ਸਹਜ ਸ਼ਾਂਤੀ,ਸਮਾ-ਯਉ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਮਤਿ ਮਾਤਾ, ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਤਾ; ਸਰਿ ਸਹਜ ਸਮਾਯਉ॥ ਆਜੋਨੀ ਅਜੂਨੀ ਸਰੂਪ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੰ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਹਿਤ, ਭਵਿਅਉ ਪ੍ਰਗਟੇ,ਸੰ-ਭਵਿਅਉ, ਤਰਾ-ਯਉ- ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ; ਜਗਤੁ. ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਤਰਾਯਉ॥ਅਬਿ-ਗਤ- ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰ ਪਰੁ; ਮਨਿ. ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਅਉ॥ ਕਲਉੱਚਰੈ- ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਯੁਚਰੈ; ਤੈ ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਪਾਇਅਉ॥੮॥ ਉ-ਧਾਰਣੁ,ਭਗ-ਤਹ- ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਨਵ ਨਿਧਾਨੁ; ਭਗਤਹ ਭਵ

ਤਾਰਣੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ; ਬਿਸੁ ਕੀ ਬਿਖੈ ਨਿਵਾਰਣੁ॥ ਸਹਜ ਤਰੋਵਰ ਫਲਿਓ; ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ॥ਪਾਈ-ਅਹਿ- ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਅਹਿ; ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਬਡਭਾਗੇ॥ ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਭਏ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ; ਮਨਿ. ਗੁਰ ਪਰਚਾ ਪਾਇਅਉ॥ ਕਲਉੱਚਰੈ- ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੁਚਰੈ; ਤੈ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਇਅਉ॥੯॥

ਅੰਗ ੧੩੯੮:- ਸਧਾ ਸ਼ਰਧਾ, ਛਾਵਾਣੁ ਚੰਦੋਆ, ਸਰਾਇ-ਚਉ ਕਨਾਤਾਂ - ਸੇਜ ਸਧਾ. ਸਹਜੁ ਛਾਵਾਣੁ, ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਾਇਚਉ; ਸਦਾ ਸੀਲ ਸੰਨਾਹੁ ਸੋਹੈ॥ ਸਮਾਚਰਿਓ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਸੰਗਾਦਿ ਸੰਗੀ ਆਦਿਕ। ਬੋਹੈ ਸੁਗੰਧੀ- ਗੁਰ ਸਬਦਿ. ਸਮਾਚਰਿਓ; ਨਾਮੁ ਟੇਕ. ਸੰਗਾਦਿ ਬੋਹੈ॥ ਭਲੂ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਭਲੂ ਨੂੰ ਭਲਉ ਬੋਲੋ, ਅ-ਮਲੁ- ਅਜੋਨੀਉ ਭਲੂ ਅਮਲੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਕਲਉੱਚਰੈ- ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੁਚਰੈ; ਤੁਅ ਸਹਜ ਸਰੋਵਰਿ ਬਾਸੁ॥੧੦॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨੁ- ਗੁਰੁ. ਜਿਨ੍ ਕਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ; ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੈ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨੁ- ਜਿਨ੍ ਕਉ. ਗੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ; ਦੁਰਤੁ ਦੂਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨੁ- ਗੁਰੁ. ਜਿਨ੍ ਕਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ; ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਜਿਨ੍ ਕਉ. ਗੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ; ਸਬਦਿ ਲਗਿ. ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੈ॥ ਸਕ-ਯ-ਥਉ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- - ਪਰਚਉ ਪ੍ਰਮਾਣੁ, ਗੁਰ ਪਾਇਅਉ; ਤਿਨ ਸਕਯਥਉ ਜਨਮੁ ਜਗਿ॥ ਕੱਲਿਅ- ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਰਣਿ ਭਜੁ. ਕਲ੍ ਕਬਿ; ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਸਭ. ਗੁਰੂ ਲਗਿ॥੧੧॥ ਜੂਥ ਟੋਲਿਆਂ ਦੇ ਟੋਲੇ। ਖੇਮਾ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਸਤਿਗੁਰਿ. ਖੇਮਾ ਤਾਣਿਆ; ਜੁਗ ਜੂਥ ਸਮਾਣੇ॥ ਅਨ-ਭਉ- ਅਨਭਉ ਨੇਜਾ ਨਾਮੁ ਟੇਕ; ਜਿਤੁ ਭਗਤ ਅਘਾਣੇ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਭਗਤ; ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਣੇ॥ ਇਹੁ ਰਾਜ ਜੋਗ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ; ਤੁਮ੍ ਹੂ ਰਸੁ ਜਾਣੇ॥੧੨॥ ਜਨਕੁ ਸੋਇ. ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਆ; ਉਨਮਨਿ ਰਥੁ ਧਰਿਆ॥ ਅ-ਭਰਾ ਖ਼ਾਲੀ। ਸਮਾ-ਚਰੇ- ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਮਾਚਰੇ; ਅਭਰਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ,ਦੇ-ਇ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਮਰਾ ਪੁਰੀ; ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਵੈ॥ ਜਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਿਤਾ- ਇਹੁ ਜਨਕ ਰਾਜੁ, ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ; ਤੁਝ ਹੀ ਬਣਿ ਆਵੈ॥੧੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ. ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੁ; ਤਿਨ੍ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪੁ. ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ॥ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਔਗੁਣ ਵਿਕਾਰ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਤਾਰਨ ਲਈ, ਤਰਣ ਜਹਾਜ਼ ਰੂਪ ਹਨ। ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਅੱਧਾ ਟੈਂਕਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਤਾਰਣ ਤਰਣ, ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਧਾਰੈ; ਸਬਦੁ ਰਿਦ ਬੀਚਾਰੈ, ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੋਵੈ ਜੀਉ॥ਗਿਆਨ,ਬਿਖਿਆਤਾ,ਧਿਆਨ- ਜੀਅਨ ਸਭਨ ਦਾਤਾ. ਅਗਮ ਗ੍ਯਾਨ ਬਿਖ੍ਯਾਤਾ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਧ੍ਯਾਨ ਧਾਵੈ. ਪਲਕ, ਨ ਸੋਵੈ ਜੀਉ॥ ਗਿਆਨ। ਦੁਰ-ਮੱਤਿ- ਜਾ ਕਉ ਦੇਖਤ. ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਜਾਵੈ, ਨਾਮੁ ਸੋ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਗ੍ਯਾਨਿ. ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ. ਧੋਵੈ ਜੀਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ. ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜੁ; ਤਿਨ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪ, ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ॥੧॥ ਧਰਮ ਕਰਮ; ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈ ਹੈ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਿਧ ਸਾਧ ਮੁਨਿ ਜਨ, ਸੁਰਿ ਨਰ ਜਾਚਹਿ; ਸਬਦ ਸਾਰੁ, ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੈ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ,ਬੁੱਝਾਈ- ਫੁਨਿ ਜਾਨੈ ਕੋ ਤੇਰਾ ਅਪਾਰੁ. ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ; ਅਕਥ ਕਥਨਹਾਰੁ. ਤੁਝਹਿ ਬੁਝਾਈ ਹੈ॥ ਧਿਆਈ- ਭਰਮ ਭੂਲੇ ਸੰਸਾਰ. ਛੁਟਹੁ ਜੂਨੀ ਸੰਘਾਰ; ਜਮ ਕੋ ਨ ਡੰਡ ਕਾਲ, ਗੁਰਮਤਿ ਧ੍ਯਾਈ ਹੈ॥ ਮਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਗਧ ਬੀਚਾਰੁ, ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜਪੁ; ਧਰਮ ਕਰਮ, ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈ ਹੈ॥੨॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਰ॥ ਕਵਨ

ਉਪਮਾ ਦੇਉ. ਕਵਨ ਸੇਵਾ ਸਰੇਉ; ਏਕ ਮੁਖ ਰਸਨਾ ਰਸਹੁ. ਜੁਗ ਜੋਰਿ ਕਰ॥ ਫੁਨਿ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਜਾਨੁ. ਅਨਤ ਦੂਜਾ, ਨ ਮਾਨੁ; ਨਾਮੁ ਸੋ ਅਪਾਰੁ ਸਾਰੁ. ਦੀਨੋ ਗੁਰਿ, ਰਿਦ ਧਰ॥

ਅੰਗ ੧੩੯੯:- ਨੱਲਿਅ, ਕਚ ਕੱਚ ਤੋਂ। ਕੰਚਨਾ ਸੋਨਾ, ਅਨ ਹੋਰ। ਤਰ ਬ੍ਰਿਛ ਵਾਂਗੂੰ- ਨਲ੍ਯ ਕਵਿ ਪਾਰਸ ਪਰਸ, ਕਚ ਕੰਚਨਾ ਹੁਇ; ਚੰਦਨਾ ਸੁਬਾਸੁ ਜਾਸੁ, ਸਿਮਰਤ ਅਨ ਤਰ॥ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਤ ਦੁਆਰੇ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਨਿਵਾਰੇ ਜੀ; ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਰ॥੩॥ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ; ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ॥ਭ-ਯੋ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ, ਮਨੁੱਖਿਅ - ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਨਕ ਚੰਦੁ, ਜਗਤ ਭਯੋ ਆਨੰਦੁ; ਤਾਰਨਿ ਮਨੁਖ੍ਯ ਜਨ, ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ ਜਮਤ ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਦਾ ਤ੍ਰਾਸ ਡਰ।ਅ-ਕਥ ਕਥਾ ਜਮਤ ਪੋਲੇ। ਬੱਸਿ- ਗੁਰ ਅੰਗਦ. ਦੀਅਉ ਨਿਧਾਨੁ, ਅਕਥ ਕਥਾ ਗਿਆਨੁ; ਪੰਚ ਭੂਤ ਬਸਿ ਕੀਨੇ, ਜਮਤ. ਨ ਤ੍ਰਾਸ॥ ਅਘਨ ਪਾਪ ਗਤੁ ਨਾਸ। ਅਘਨ ਗਤੁ ਪੋਲੇ- ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ, ਕਲਿਜੁਗਿ ਰਾਖੀ ਪਤਿ; ਅਘਨ ਦੇਖਤ ਗਤੁ, ਚਰਨਕਵਲ ਜਾਸ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ ਮਾਨਿਅਉ, ਭ-ਯਉ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਸਭ ਬਿਧਿ. ਮਾਨ੍ਯਿਉ ਮਨੁ, ਤਬ ਹੀ ਭਯਉ ਪ੍ਰਸੰਨੁ; ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ, ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ॥੪॥ ਵਿਓਮੁ ਅਕਾਸ਼, ਅਨਲ ਅਗਨੀ, ਅਨਾਦਿ ਅੰਨ ਆਦਿਕ,ਰੱਡ ਧਾਰਿਅਉ- ਰਡ॥ ਜਿਸਹਿ ਧਾਰ੍ਯਿਉ. ਧਰਤਿ ਅਰੁ ਵਿਓਮੁ, ਅਰੁ ਪਵਣੁ ਤੇ ਨੀਰ ਸਰ; ਅਵਰ ਅਨਲ ਅਨਾਦਿ ਕੀਅਉ॥ ਰਿਖਿ ਤਾਰੇ। ਫੁੱਲ- ਸਸਿ ਰਿਖਿ ਨਿਸਿ. ਸੂਰ ਦਿਨਿ, ਸੈਲ; ਤਰੂਅ ਫਲ ਫੁਲ ਦੀਅਉ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਪਤ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕਿਅ; ਧਾਰਿਓ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਾਸੁ॥ ਸੋਈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ, ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਤਿ; ਪਾਇਓ. ਗੁਰ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥੧॥੫॥ ਕੱਚਹੁ- ਕਚਹੁ. ਕੰਚਨੁ ਭਇਅਉ; ਸਬਦੁ ਗੁਰ. ਸ੍ਰਵਣਹਿ ਸੁਣਿਓ॥ਹੁ-ਯਉ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਬਿਖੁ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁਯਉ; ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਭਣਿਅਉ॥ਹੋ-ਯਉ- ਲੋਹਉ ਹੋਯਉ ਲਾਲੁ; ਨਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਦਿ ਧਾਰੈ॥ ਪਾਹਣ ਮਾਣਕ ਕਰੈ; ਗਿਆਨੁ ਗੁਰ ਕਹਿਅਉ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਸ੍ਰੀਖੰਡ ਚੰਦਨ। ਗ-ਇਅ- ਕਾਠਹੁ. ਸ੍ਰੀਖੰਡ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕੀਅਉ; ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ. ਤਿਨ ਕੇ ਗਇਅ॥ ਭ-ਇਅ- ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਰਨ ਜਿਨ੍ਹ ਪਰਸਿਆ; ਸੇ ਪਸੁ ਪਰੇਤ. ਸੁਰਿ ਨਰ ਭਇਅ॥੨॥੬॥ ਦਿਜ-ਇ- ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ; ਧਨਹਿ ਕਿਆ ਗਾਰਵੁ ਦਿਜਇ॥ ਬਾਹੇਂ ਕਿਜ-ਇ- ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ. ਹੋਇ ਵਲਿ; ਲਖ ਬਾਹੇ ਕਿਆ ਕਿਜਇ॥ ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ. ਹੋਇ ਵਲਿ; ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਧਿਆਨ. ਅਨਨ ਪਰਿ॥ ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ; ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ ਸੁ ਸਚਹ ਘਰਿ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜਪੈ; ਦਾਸੁ ਭਟੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਮੁ. ਰਿਦ ਮਹਿ ਧਰੈ; ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹ. ਥੇ ਰਹੈ॥੩॥੭॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੁ; ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ. ਸਮਝ ਨ ਆਵੈ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਸੁਰਤਿ ਨ ਸਿਧਿ; ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਚੁ ਬੀਚਾਰੁ; ਗੁਰੂ ਕਰੁ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਬਦ ਸਪੁੰਨ; ਅਘਨ ਕਟਹਿ ਸਭ ਤੇਰੇ॥ਨੱਲਿਅ,ਨ-ਯ-ਣਿ,ਬ-ਯ-ਣਿ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ - ਗੁਰੁ ਨਯਣਿ ਬਯਣਿ, ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ; ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਕਵਿ ਨਲ੍ਯ ਕਹਿ॥ ਅਕ-ਯਥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਜਿਨਿ. ਗੁਰੂ ਨ ਦੇਖਿਅਉ, ਨਹੁ ਕੀਅਉ; ਤੇ ਅਕਯਥ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ॥੪॥੮॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਕਰੁ; ਮਨ ਮੇਰੇ॥

ਅੰਗ ੧੪੦੦:- ਸਮ੍ਰੱਥੁ ਕਲਿਜੁੱਗਿ- ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਸਮ੍ਰਥੁ, ਕਲਿਜੁਗਿ; ਸੁਨਤ ਸਮਾਧਿ, ਸਬਦ ਜਿਸੁ ਕੇਰੇ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸੁਖ-ਦਾ-ਯਕੁ- ਫੁਨਿ ਦੁਖਨਿ ਨਾਸੁ. ਸੁਖਦਾਯਕੁ ਸੂਰਉ; ਜੋ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ. ਬਸਤ ਤਿਹ ਨੇਰੇ॥ ਪਰੇਰੇ ਪਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ- ਪੂਰਉ ਪੁਰਖੁ. ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ; ਮੁਖੁ ਦੇਖਤ. ਅਘ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੇ॥ ਜਉ ਹਰਿ ਬੁਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚਾਹਤ; ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਮਨ ਮੇਰੇ॥੫॥੯॥ਪਾ-ਯਉ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ; ਗਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯਉ॥ ਪਿਊਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਪਿਵੰਨ ਪੀਣ ਦੀ, ਸਿਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਵਾ ਮੁਕਤ- ਸਿੱਧਿ।ਹੁਤੀ ਬਿਧਿ ਪੋਲੇ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮਿਲਾ-ਯਉ - ਹੁਤੀ ਜੁ ਪਿਆਸ, ਪਿਊਸ ਪਿਵੰਨ ਕੀ; ਬੰਛਤ ਸਿਧਿ ਕਉ ਬਿਧਿ ਮਿਲਾਯਉ॥ ਧਾ-ਯਉ- ਪੂਰਨ ਭੋ. ਮਨ ਠਉਰ ਬਸੋ; ਰਸ ਬਾਸਨ ਸਿਉ, ਜੁ ਦਹੰ ਦਿਸਿ ਧਾਯਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਬਨਾ-ਯਉ- ਗੋਬਿੰਦਵਾਲੁ, ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੀ ਸਮ; ਜਲ੍ਯ਼ਨ. ਤੀਰਿ ਬਿਪਾਸ ਬਨਾਯਉ॥ ਬਰਖਨ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ, ਗਰੂ ਵੱਡਾ, ਗ-ਯਉ,ਪਾ-ਯਉ- ਗਯਉ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ, ਬਰਖਨ ਕੋ; ਸੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ, ਗਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯਉ॥੬॥੧੦॥ਸਮਰੱਥ,ਧਰਿ-ਅਉ- ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ; ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰ੍ਯ਼ਉ॥ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਅਉ; ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਚਰੰਨ ਅਘੰਨ ਹਰ੍ਯ਼ਉ॥ ਸੁਤ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸੂਰਜ ਦਾ।ਭਾਨ ਧਰਮਰਾਜਾ, ਡਰਿਅਉ- ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ, ਏਕ ਸਮਾਨ ਧਿਆਨ; ਸੁ ਨਾਮ ਸੁਨੇ, ਸੁਤੁ ਭਾਨ ਡਰ੍ਯ਼ਉ॥ ਦਾਸ ਭੱਟ ਦਾ ਨਾਮ, ਜ-ਗੱਤ੍ਰ। ਕਰਿਅਉ- ਭਨਿ ਦਾਸ, ਸੁ ਆਸ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਕੀ; ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ, ਪਰਸੁ ਕਰ੍ਯ਼ਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕੀ-ਯਉ ਧਰਿਅਉ- ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੂ. ਹਰਿ ਸਤਿ ਕੀਯਉ; ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ. ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰ੍ਯ਼ਉ॥੭॥੧੧॥ ਅਬ ਰਾਖਹੁ; ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ॥ ਜੈਸੀ ਰਾਖੀ ਲਾਜ. ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ; ਹਰਨਾਖਸ ਫਾਰੇ ਕਰ ਆਜ॥ ਫੁਨਿ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਲਾਜ ਰਖੀ, ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ; ਛੀਨਤ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀਨ ਬਹੁ ਸਾਜ॥ ਸੋਦਾਮਾ ਅਪਦਾ ਤੇ ਰਾਖਿਆ; ਗਨਿਕਾ ਪੜ੍ਹਤ. ਪੂਰੇ ਤਿਹ ਕਾਜ॥ ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨ। ਕਲਜੁੱਗ- ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ, ਕਲਜੁਗ ਹੋਇ; ਰਾਖਹੁ. ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ॥੮॥੧੨॥ ਝੋਲਨਾ॥ਪ੍ਰਾਨੀ-ਅਹੁ- ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ; ਗੁਰੂ ਜਪੁ. ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ॥ਜਾਨੀ-ਅਹੁ- ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ. ਨਾਮੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਅਪੈ; ਰਸਨਿ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਰਸੈ. ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਨੀਅਹੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ॥ਅਵਸਥਾ ਚ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਣ ਕੇ,ਅਕਾਲ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਧਿਆਈਏ।ਅੰਨ ਹੋਰ, ਗਿਆਨੀ-ਅਹੁ- ਫੁਨਿ. ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਪਾਈਐ, ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਧਿਆਈਐ; ਅੰਨ ਮਾਰਗ ਤਜਹੁ, ਭਜਹੁ ਹਰਿ ਗ੍ਯ਼ਾਨੀਅਹੁ॥ ਬੱਸਿ ਉ-ਧਰਹੁ,ਦੁਆਰਿ,ਮਾਨੀ-ਅਹੁ- ਬਚਨ ਗੁਰ. ਰਿਦਿ ਧਰਹੁ, ਪੰਚ ਭੂ ਬਸਿ ਕਰਹੁ; ਜਨਮੁ ਕੁਲ ਉਧਰਹੁ. ਦ੍ਵਾਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨੀਅਹੁ॥ ਜਉ ਤ ਸਭ ਸੁਖ, ਇਤ ਉਤ ਤੁਮ ਬੰਛਵਹੁ; ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ, ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ॥੧॥੧੩॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ; ਗੁਰੂ ਜਪਿ ਸਤਿ ਕਰਿ॥ ਧਿਆਨੁ- ਅਗਮ ਗੁਨ ਜਾਨੁ ਨਿਧਾਨੁ, ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਰਹੁ ਧ੍ਯ਼ਾਨ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਕਰਹੁ ਬਚਨ. ਗੁਰ ਰਿਦੈ ਧਰਿ॥ ਫੁਨਿ. ਗੁਰੂ ਜਲ ਬਿਮਲ, ਅਥਾਹ ਮਜਨੁ ਕਰਹੁ; ਸੰਤ ਗੁਰਸਿਖ ਤਰਹੁ, ਨਾਮ ਸਚ ਰੰਗ ਸਰਿ॥ ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ, ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ; ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰਸਿ, ਕਰਤ ਦ੍ਰਿੜੁ ਭਗਤਿ ਹਰਿ॥ ਮੁਗਧ ਮਨ ਭ੍ਰਮੁ ਤਜਹੁ. ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਜਹੁ; ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ, ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਸਤਿ ਕਰਿ॥੨॥੧੪॥

ਅੰਗ ੧੪੦੧:- ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ; ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਈਐ॥ ਉਦਧਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ। ਮਣਿ ਮਣੀ- ਉਦਧਿ ਗੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ; ਬੇਅੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਗ ਹੀਰ ਮਣਿ; ਮਿਲਤ ਲਿਵ ਲਾਈਐ॥ ਪਰਮਲ ਚੰਦਨ।ਦੁਰ-ਮੱਤਿ ਧਿਆਈਐ- ਫੁਨਿ. ਗੁਰੂ ਪਰਮਲ ਸਰਸ, ਕਰਤ ਕੰਚਨੁ ਪਰਸ; ਮੈਲੁ ਦੁਰਮਤਿ ਹਿਰਤ, ਸਬਦਿ ਗੁਰੁ ਧ੍ਯਾਈਐ॥ ਦੁਆਰਿ,ਗਿਆਨ, ਨ੍ਹਾਈਐ- ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਵਾਹ, ਛੁਟਕੰਤ ਸਦ ਦ੍ਵਾਰਿ ਜਿਸੁ; ਗ੍ਯਾਨ ਗੁਰ ਬਿਮਲ ਸਰ, ਸੰਤ ਸਿਖ ਨਾਈਐ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਰਹੁ; ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ, ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਈਐ॥੩॥੧੫॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ; ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ॥ ਅ-ਸੁਰ।ਤੇੱਤੀਸ- ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ, ਸਿਵ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ. ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਗਣ; ਤਰਹਿ ਤੇਤੀਸ, ਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਿ ਕੰਨ ਰੇ॥ ਫੁਨਿ. ਤਰਹਿ ਤੇ ਸੰਤ ਹਿਤ, ਭਗਤ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹਿ; ਤਰਿਓ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ, ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮੁਨਿ ਜੰਨ ਰੇ॥ਗੁਰਮੁਖ-ਹਿ- ਤਰਹਿ ਨਾਰਦਾਦਿ ਸਨਕਾਦਿ, ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਤਰਹਿ; ਇਕ ਨਾਮ ਲਗਿ, ਤਜਹੁ ਰਸ ਅੰਨ ਰੇ॥ ਦਾਸੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ. ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ; ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ. ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ॥੪॥੧੬॥੨੯॥ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ, ਸਭ ਊਪਰਿ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ; ਸਤਜੁਗਿ ਜਿਨਿ ਧ੍ਰੂ ਪਰਿ॥ ਉ-ਧਰੀਅੰ- ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਉਧਰੀਅੰ॥ ਹਸ੍ਤ ਕਮਲ; ਮਾਥੇ ਪਰ ਧਰੀਅੰ॥ ਅ-ਲਖ ਲਖਿਆ ਪੋਲੇ- ਅਲਖ ਰੂਪ; ਜੀਅ ਲਖ੍ਯਾ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਸਰਣਾਈ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ; ਸਤਿ ਜੀਅ ਧਾਰਹੁ॥ ਅੱਧਾ ਤੱਤਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੇਹ ਨਿਸ੍ਤਾਰਹੁ॥ ਗੁਰੁ ਜਹਾਜੁ. ਖੇਵਟੁ ਗੁਰੂ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਤਰਿਆ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ; ਗੁਰ ਬਿਨੁ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ; ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਬਨਵਾਰੀ॥ ਤਿਨਿ ਲਹਣਾ ਥਾਪਿ; ਜੋਤਿ ਜਗਿ ਧਾਰੀ॥ ਲਹਣੈ.ਪੰਥੁ ਧਰਮ ਕਾ ਕੀਆ॥ ਭਲੇ ਪੋਲਾ- ਅਮਰਦਾਸ ਭਲੇ ਕਉ; ਦੀਆ॥ ਥਪਿਅਉ- ਤਿਨਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਸੋਢੀ; ਥਿਰੁ ਥਪ੍ਯਉ॥ ਅਪਿਅਉ ਅਰਪਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ- ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ; ਅਖੈ ਨਿਧਿ ਅਪ੍ਯਉ॥ ਅਪ੍ਯਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਅਖੈ ਨਿਧਿ; ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ, ਫਲੁ ਲਹੀਅੰ॥ ਬੰਦਹਿ ਜੋ ਚਰਣ ਸਰਣਿ. ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ; ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਹੀਅੰ॥ ਪਰਤਖਿ ਦੇਹ. ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ; ਆਦਿ ਰੂਪਿ ਪੋਖਣ ਭਰਣੰ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾ ਕੀ; ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ॥੧॥ ਬਿ-ਚਿੱਤਿ ਖੋਜ ਵਿਚਾਰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ - ਜਿਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਬਾਣੀ; ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਪਹਿ. ਕਰਿ ਬਿਚਿਤਿ ਚਾਓ॥ ਆਨੰਦੁ ਨਿਤ ਮੰਗਲੁ; ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਸੰਸਾਰਿ ਸਫਲੁ. ਗੰਗਾ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ; ਪਰਸਨ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗਤੇ॥ਗਿਆਨਿ- ਜੀਤਹਿ ਜਮ ਲੋਕੁ. ਪਤਿਤ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ; ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਵ ਗੁਰ ਗ੍ਯਾਨਿ ਰਤੇ॥ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਹੱਲੇ ੪ ਜੀ ਦੀ ਸੂਬ ਵਿਆਪੀ, ਅਨਤ ਕਲਵਾਨ ਮਹਾਂ ੨ ਵਿਮਸਾਦ ਸੱਚੀ ਸ਼ਰਨ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਰਘੁਬੰਸਿ ਤਿਲਕੁ ਟਿੱਕੇ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ- ਰਘੁਬੰਸਿ ਤਿਲਕੁ ਸੁੰਦਰੁ, ਦਸਰਥ ਘਰਿ; ਮੁਨਿ ਬੰਛਹਿ ਜਾ ਕੀ ਸਰਣੰ॥

ਅੰਗ ੧੪੦੨:- ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾ ਕੀ; ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ॥੨॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਾ-ਯਾ- ਸੰਸਾਰੁ ਅਗਮ ਸਾਗਰੁ; ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ, ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਪਾਯਾ॥ ਭਗਾ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਭੱਗਾ- ਜਗਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਭਗਾ; ਇਹ ਆਈ ਹੀਐ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਪਰਤੀਤਿ ਹੀਐ ਆਈ. ਜਿਨ ਜਨ ਕੈ; ਤਿਨ੍ ਕਉ ਪਦਵੀ ਉਚ ਭਈ॥ ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਲੋਭੁ ਅਰੁ ਲਾਲਚੁ;

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਈ॥ ਅਵਲੋਕਿਆ ਛੁਟਕਿਆ, ਦਿੱਬਿਅ।ਅੱਧਾ ਟੈਂਕਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ ਦਿ੍ਸਿ੍- ਅਵਲੋਕ੍ਯਾ ਬ੍ਰਹਮੁ. ਭਰਮੁ ਸਭੁ ਛੁਟਕ੍ਯਾ; ਦਿਬ੍ਯ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ. ਕਾਰਣ ਕਰਣੰ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ, ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾ ਕੀ; ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ॥੩॥ ਭ੍ਯਾ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਪਰਤਾਪੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਕਾ, ਘਟਿ ਘਟਿ; ਪਰਗਾਸੁ ਭਯਾ ਜਸੁ ਜਨ ਕੈ॥ ਪਰਭਾਤਿਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ, ਨੰਨਾ ਅੱਧਾ ੍ਹ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਇਕਿ ਪੜਹਿ ਸੁਣਹਿ ਗਾਵਹਿ; ਪਰਭਾਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਇਸ੍ਨਾਨੁ॥ ਬਿਧੀ ਪੂਰਬਕ ਛੇ ਅੰਗਾਂ ਕਰਕੇ,ਚਿੱਤ ਦੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ, ਸੰਤੋਖ,ਬਾਣੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ,ਅਖੰਡ ਸ਼ਰਧਾ,ਦੀਰਘ ਕਾਲ ਅਭਿਆਸ,ਗੁਰੂ ਇਸ਼ਟ ਨੂੰ ਬਿਧਿ ਕਰਤਾਰ ਸਰੂਪ ਸਮਝ ਕੇ,ਸਦਾ ਅੰਗ ਸੰਗ ਜਾਨਣਾ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ।ਇਸ੍ਨਾਨੁ ਅੱਧਾ ਨੰਨਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ। ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਇਸ੍ਨਾਨੁ ਕਰਹਿ ਪਰਭਾਤਿ, ਸੁਧ ਮਨਿ; ਗੁਰ ਪੂਜਾ. ਬਿਧਿ ਸਹਿਤ ਕਰੰ॥ਧਿਆਨੁ- ਕੰਚਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਪਰਸਿ ਪਾਰਸ ਕਉ; ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਧ੍ਯਾਨੁ ਧਰੰ॥ ਜੱਗਜੀਵਨੁ- ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗੰਨਾਥੁ, ਜਲ ਥਲ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਿ; ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਰਨੰ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾ ਕੀ; ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ॥੪॥ ਧ੍ਰੂਅ ਭਗਤ ਜੀ ਵਾਂਗ ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਨਿਸ੍ਚਲ ਅਚੱਲ ਕਰਕੇ, ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਕੇ- ਨਿਸ੍ਚਲ ਅੱਧਾ੍ਚ , ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ। ਬਚਾ ਪੋਲਾ- ਜਿਨਹੁ.ਬਾਤ ਨਿਸ੍ਚਲ ਧ੍ਰੂਅ ਜਾਨੀ; ਤੇਈ ਜੀਵ. ਕਾਲ ਤੇ ਬਚਾ॥ ਰੁਦ੍ਰ ਭਿਆਨਕ, ਜਲਹਰ ਜਲ ਹੀ ਜਲ,ਜਿਵੇਂ ਜਲ ਦਾ ਬਿੰਬ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਚਾ ਪੋਲਾ- ਤਿਨ੍ਹ ਤਰਿਓ ਸਮੁਦ੍ਰੁ ਰੁਦ੍ਰ, ਖਿਨ ਇਕ ਮਹਿ; ਜਲਹਰ ਬਿੰਬ, ਜੁਗਤਿ ਜਗੁ ਰਚਾ॥ ਮਨ ਦੀ ਕੁੰਡਲਨੀ ਗੁੰਝਲ।ਮੁਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੱਚਾ ਪ੍ਰਕਸ਼ਣਾ ਕੀਤਾ- ਕੁੰਡਲਨੀ ਸੁਰਝੀ, ਸਤਸੰਗਤਿ; ਪਰਮਾਨੰਦ, ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਮਚਾ॥ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਊਪਰਿ; ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰੰਮ ਸੇਵੀਐ ਸਚਾ॥੫॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ; ਵਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਮਾਤਾ ਜਸੋਦ ਜਸੋਧਾਂ ਜੀ, ਭਾਤੁ ਚਾਵਲ ਦਹੀਂ। ਭਾਤੁ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ। ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਸੈਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ- ਕਵਲ ਨੈਨ. ਮਧੁਰ ਬੈਨ, ਕੋਟਿ ਸੈਨ ਸੰਗ ਸੋਭ; ਕਹਤ ਮਾ ਜਸੋਦ ਜਿਸਹਿ, ਦਹੀ ਭਾਤੁ ਖਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਪੋਲਾ ਮਗ ਮਗਨ। ਤੜਾਗੀ ਕਿੰਕਨੀ ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਦੀ। ਝਨਤਕਾਰ ਝੁਨਕਾਰ। ਖੇਲੁ- ਦੇਖਿ ਰੂਪੁ. ਅਤਿ ਅਨੂਪੁ, ਮੋਹ ਮਹਾਂ ਮਗ ਭਈ; ਕਿੰਕਨੀ ਸਬਦ, ਝਨਤਕਾਰ ਖੇਲੁ ਪਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਅੱਖਰ ਹੇਠਾਂ੍ਯ ਅੱਧੇ ਯ ਨੂੰ ਔਂਕੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉ ਬੋਲੋ ਬੰਮ੍ਯੁ ਨੂੰ ਬੰਮਉ ਬੋਲ। ਬੰਮ੍ਯੁ ਬ੍ਰਹਮਾ।ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ- ਕਾਲ ਕਲਮ ਹੁਕਮੁ ਹਾਥਿ, ਕਹਹੁ ਕਉਨੁ ਮੇਟਿ ਸਕੈ; ਈਸੁ ਬੰਮ੍ਯੁ ਗ੍ਯਾਨੁ ਧ੍ਯਾਨੁ, ਧਰਤ ਹੀਐ ਚਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ, ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ; ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿ ਜੀਉ॥੧॥੬॥ ਸਰਬਰ ਬਰਾਬਰ- ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਮ ਧਾਮ, ਸੁਧ ਬੁਧ ਨਿਰੀਕਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ; ਸਰਬਰ ਕਉ ਕਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਸੁਥਰ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰਾ, ਨਖ ਨਹੁੰ, ਸੁਥਰ ਨਖ ਪੋਲੇ ਮਿਲਵੇਂ- ਸੁਥਰ ਚਿਤ ਭਗਤ ਹਿਤ. ਭੇਖੁ ਧਰਿਓ; ਹਰਨਾਖਸੁ ਹਰਿਓ. ਨਖ ਬਿਦਾਰਿ ਜੀਉ॥ ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮ, ਆਪਿ ਆਪੁ ਕੀਓ ਛਦਮ; ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ. ਲਖੈ ਕਉਨੁ ਤਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ, ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ; ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿ ਜੀਉ॥੨॥੭॥ ਕੁੰਦ ਚੰਬੇਲੀ ਦੀਆਂ ਚਿੱਟੀਆਂ ਕਲੀਆਂ ਵਰਗੇ, ਦਸਨ ਦੰਦ- ਪੀਤ ਬਸਨ ਕੁੰਦ ਦਸਨ. ਪ੍ਰਿਆ ਸਹਿਤ ਕੰਠ ਮਾਲ; ਮੁਕਟੁ ਸੀਸਿ. ਮੋਰ ਪੰਖ ਚਾਹਿ ਜੀਉ॥

ਅੰਗ ੧੪੦੩:- ਅ੍ਲਖ ਪੋਲਾ। ਖੇਲੁ - ਬੇਵਜੀਰ ਬਡੇ ਧੀਰ, ਧਰਮ ਅੰਗ ਅਲਖ ਅਗਮ; ਖੇਲੁ ਕੀਆ. ਆਪਣੈ ਉਛਾਹਿ ਜੀਉ॥

ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਥੀ ਨ ਜਾਇ, ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ; ਸੁਤਹ ਸਿਧ ਰੂਪੁ ਧਰਿਓ, ਸਾਹਨ ਕੈ ਸਾਹਿ ਜੀਉ॥ ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ, ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ; ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿ ਜੀਉ॥੩॥੮॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਬਿੰਦ ਜੀਉ॥ ਨਿਹਕਲੰਕ ਕਲੰਕ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ, ਗੱਜਦੇ ਵੱਜਦੇ, ਭਗ੍ਰਿ ਅੱਧਾ ਤ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ। ਚੜ੍ਹੂ ੜ ਭਾਰਾ ਬੋਲੋ ਦੁਲੈਂਕੜ ਲਾਉ- ਬਲਿਹਿ ਛਲਨ, ਸਬਲ ਮਲਨ, ਭਗ੍ਰਿ ਫਲਨ, ਕਾਨ੍ਹ ਕੁਅਰ; ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਜੀ ਡੰਕ, ਚੜ੍ਹੂ ਦਲ ਰਵਿੰਦ ਜੀਉ॥ ਦੁਰਤ ਪਾਪ।ਦਵਣ ਦਬਾਉਣ ਵਾਲੇ।ਭੂਤ ਸ੍ਰੀਰ।ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵ ਕਰਤਾਰ ਜੀ।ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਫਨਿੰਦ ਸੇਸਨਾਗ- ਰਾਮ ਰਵਣ. ਦੁਰਤ ਦਵਣ; ਸਕਲ ਭਵਣ ਕੁਸਲ ਕਰਣ; ਸਰਬ ਭੂਤ, ਆਪਿ ਹੀ ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ; ਸਹਸ ਮੁਖ ਫਨਿੰਦ ਜੀਉ॥ ਹੁਅ ਹੋ ਕੇ, ਕੂਲਿ ਕਿਨਾਰੇ, ਗਿੰਦ ਗੇਂਦ ਖੇਲੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ। ਖੇਲੁ- ਜਰਮ ਕਰਮ ਮਛ ਕਛ ਹੁਅ ਬਰਾਹ; ਜਮੁਨਾ ਕੈ ਕੂਲਿ, ਖੇਲੁ ਖੇਲਿਓ ਜਿਨਿ ਗਿੰਦ ਜੀਉ॥ਗਯੰਦ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ਹੀਏ ਧਾਰੁ, ਤਜੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਗਯੰਦ; ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ, ਗੁਬਿੰਦ ਜੀਉ॥੪॥੯॥ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ; ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਜੀਉ॥ ਕਲਿਆਨੁ- ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਮਾਨੁ. ਨਿਜ ਨਿਧਾਨੁ, ਸਚੁ ਜਾਨੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਇਹੈ; ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹੋਇ ਕਲ੍ਯ੍ਯਾਨੁ, ਲਹਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਜੀਉ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ, ਜਣ ਜਣ ਸਿਉ ਛਾਡੁ ਧੋਹੁ; ਹਉਮੈ ਕਾ ਫੰਧੁ ਕਾਟੁ, ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਤਿ ਜੀਉ॥ ਦੇਹ ਗੇਹੁ ਤ੍ਰਿਅ ਸਨੇਹੁ; ਚਿਤ ਬਿਲਾਸੁ ਜਗਤ ਏਹੁ; ਚਰਨਕਮਲ ਸਦਾ ਸੇਉ. ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਰੁ ਮਤਿ ਜੀਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਗਯੰਦ ਭੱਟ ਜਾਂ ਹਾਥੀ ਮਨ- ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ਹੀਏ ਧਾਰੁ, ਤਜੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਗਯੰਦ; ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ, ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਜੀਉ॥੫॥੧੦॥ ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ; ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ; ਕਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਊ. ਤੂ ਕਦ ਕਾ॥ ਖਚਨਾ ਪੋਲਾ, ਤੈਂ, ਅ-ਗਨਤ,ਭ-ਯਾ- ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ. ਸਿਰੇ ਤੈ ਅਗਨਤ; ਤਿਨ ਕਉ ਮੋਹੁ ਭਯਾ ਮਨ ਮਦ ਕਾ॥ ਚਵਰਾਸੀਹ ਲਖ ਜੋਨਿ ਉਪਾਈ; ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ਸਭਹੂ ਕਉ ਤਦ ਕਾ॥ ਸਦਕਾ ਭਰੋਸਾ, ਸੇਵਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸਭ ਸਦਕਾ ਦਾਨ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਹੈ। ਜੁੱਗੁ ਜੁੱਗੁ- ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ; ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ॥੧॥੧੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ; ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ॥ ਹੱਸੈ- ਆਪੇ ਹਸੈ. ਆਪਿ ਹੀ ਚਿਤਵੈ; ਆਪੇ. ਚੰਦੁ ਸੂਰੁ ਪਰਗਾਸਾ॥ ਥੱਮਾ- ਆਪੇ ਜਲੁ. ਆਪੇ ਥਲੁ ਥੰਮ੍ਹਨੁ; ਆਪੇ ਕੀਆ. ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਾਸਾ॥ ਪਾਸਾ ਪੋਲਾ- ਆਪੇ ਨਰੁ. ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਨਾਰੀ; ਆਪੇ ਸਾਰਿ ਆਪ ਹੀ ਪਾਸਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਗਤਿ ਸਭੈ ਬਿਚਾਰਹੁ; ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ॥੨॥੧੨॥ ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ; ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪ-ਯਾਲਿ।ਰਹਿਆ- ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਗਗਨਿ ਪਯਾਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹ੍ਯ੍ਯਾ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਮੀਠੇ ਜਾ ਕੇ ਬਚਨਾ॥

ਅੰਗ ੧੪੦੪:- ਜਚਨਾ ਪੋਲਾ- ਮਾਨਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਰੁਦ੍ਰਾਦਿਕ; ਕਾਲ ਕਾ ਕਾਲੁ. ਨਿਰੰਜਨ ਜਚਨਾ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਐ ਪਰਮਾਰਥੁ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਖਚਨਾ॥ ਕੀਆ ਖੇਲੁ. ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ; ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ॥੩॥੧੩॥੪੨॥ ਅਗਮੁ ਅਨੰਤੁ ਅਨਾਦਿ; ਆਦਿ ਜਿਸੁ. ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ॥ ਧਿਆਨੁ- ਸਿਵ ਬਿਰੰਚਿ ਧਰਿ ਧ੍ਯ੍ਯਾਨੁ; ਨਿਤਹਿ ਜਿਸੁ ਬੇਦੁ ਬਖਾਣੈ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ; ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਸਰ ਕੋਈ॥ ਸ੍ਰਮੱਥੁ- ਭੰਜਨ ਗੜ੍ਹਣ ਸਮਥੁ; ਤਰਣ ਤਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ॥ ਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾ।ਜੱਗੁ- ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ. ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਓ; ਜਨੁ ਮਥੁਰਾ ਰਸਨਾ ਰਸੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ; ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਚਿਤਹ ਬਸੈ॥੧॥ ਬੁੱਧੀ ਧ੍ਰੁਵ ਅਚੱਲ ਕਰੀਆ ਕੀਤੀ, ਸਮਰੱਥੁ।ਸੁ੍ਰਮੱਤਿ ਸਮ੍ਰਾਰਨ ਮ ਹਲੰਤ ਲਾਉ- ਗੁਰੂ ਸਮਰਥੁ, ਗਹਿ ਕਰੀਆ ਧ੍ਰੁਵ; ਬੁਧਿ ਸੁਮਤਿ ਸਮਾਰਨ ਕਉ॥ ਫੁਨਿ ਧ੍ਰੰਮ ਧੁਜਾ ਫਹਰੰਤਿ ਸਦਾ; ਅਘ ਪੁੰਜ ਤਰੰਗ ਨਿਵਾਰਨ ਕਉ॥ ਮਥੁਰਾ ਜਨ, ਜਾਨਿ ਕਹੀ ਜੀਅ ਸਾਚੁ; ਸੁ ਅਉਰ ਕਛੂ ਨ ਬਿਚਾਰਨ ਕਉ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥੁ ਬਡੌ ਕਲਿ ਮੈ; ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਨ ਕਉ॥੨॥ ਸੰਤਤ ਨਿਰੰਤਰ ਇੱਕ ਰਸ।ਰੱਤੇ।ਗਾਵਤ ਹੈਂ - ਸੰਤਤ ਹੀ. ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗ; ਸੁਰੰਗ ਰਤੇ, ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਹੈ॥ ਧਰਨੀਧਰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਧਾਵਤ ਹੈਂ - ਧ੍ਰਮ ਪੰਥੁ ਧਰਿਓ, ਧਰਨੀਧਰ ਆਪਿ; ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ, ਨ ਧਾਵਤ ਹੈ॥ਹੈਂ- ਮਥੁਰਾ ਭਨਿ. ਭਾਗ ਭਲੇ ਉਨ੍ਹ ਕੇ; ਮਨ ਇਛਤ ਹੀ ਫਲ ਪਾਵਤ ਹੈ॥ ਹੈਂ-ਰਵਿ ਕੇ ਸੁਤ ਕੋ, ਤਿਨ੍ਹ ਤ੍ਰਾਸੁ ਕਹਾ; ਜੁ ਚਰੰਨ ਗੁਰੂ, ਚਿਤੁ ਲਾਵਤ ਹੈ॥੩॥ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਆਗਰੁ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਲਹਿਰ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੱਗਟਿੱਤ।ਆੱਗਰੁ- ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ, ਸੁਧਾ ਪਰ ਪੂਰਨ; ਸਬਦ ਤਰੰਗ, ਪ੍ਰਗਟਿਤ ਦਿਨ ਆਗਰੁ॥ ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ। ਰਤਨੱਾਗਰੁ- ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਅਥਾਹ, ਅਤਿ ਬਡ ਸੁਭਰੁ; ਸਦਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਰਤਨਾਗਰੁ॥ ਮਰਾਲ ਹੰਸ। ਕੰਤੂਹਲ ਉਤਸ਼ਾਹ- ਸੰਤ ਮਰਾਲ, ਕਰਹਿ ਕੰਤੂਹਲ; ਤਿਨ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਿਓ ਦੁਖ ਕਾਗਰੁ॥ ਕਲਜੁਗ ਦੁਰਤ. ਦੂਰਿ ਕਰਬੇ ਕਉ; ਦਰਸਨੁ ਗੁਰੂ. ਸਗਲ ਸੁਖਸਾਗਰੁ॥੪॥ ਧਿਆਨੁ।ਜੁੱਗ ਕਬਹੁ੍ਕ- ਜਾ ਕਉ ਮੁਨਿ ਧ੍ਯਾਨੁ ਧਰੈ, ਫਿਰਤ ਸਗਲ ਜੁਗ; ਕਬਹੁਕ ਕੋਊ ਪਾਵੈ, ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਉ॥ ਤਜਾਤ ਤਿਆਗਦੇ ਨਹੀਂ।ਕਬਿਲਾਸ ਕੈਲਾਸ਼ ਪਰਬਤ,ਭਾਵ ਲਗਾਤਾਰ ਮਹੱਲੇ ੪ ਜੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਦੇ ਹਨ- ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਸਹਿਤ ਬਿਰੰਚਿ, ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਜਾ ਕੋ; ਸਿਵ ਮੁਨਿ ਗਹਿ. ਨ ਤਜਾਤ ਕਬਿਲਾਸ ਕੰਉ॥ ਜਾ ਕੌ. ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਨੇਕ ਤਪ; ਜਟਾ ਜੂਟ ਭੇਖ ਕੀਏ, ਫਿਰਤ ਉਦਾਸ ਕਉ॥ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ ਸੂਬ ਵਿਆਪੀ ਪਰਮ ਆਤਮ ਸੁਖ ਦਾ ਭਾਇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ- ਸੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰਿ, ਸੁਖ ਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਅ; ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਦਈ. ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ॥੫॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ. ਧਿਆਨ ਅੰਤਰਗਤਿ; ਤੇਜ ਪੁੰਜ. ਤਿਹੁ ਲੋਗ ਪ੍ਰਗਾਸੇ॥ ਭੱਜਤ।ਬਿਗੱਾਸੇ- ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ. ਭਟਕਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਜਤ; ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ. ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਗਾਸੇ॥ ਲੁਭਿ੍ਤ- ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਦਾ ਅਤਿ ਲੁਭਿਤ; ਅਲਿ ਸਮੂਹ ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਸੁਬਾਸੇ॥ ਬਿਦ੍ਯਮਾਨ ਪ੍ਰਗਟ। ਬਿੱਦਿਅਮਾਨ, ਥਪਿਅਉ- ਬਿਦ੍ਯਮਾਨ ਗੁਰਿ ਆਪਿ ਥਪ੍ਯਉ ਥਿਰੁ; ਸਾਚਉ ਤਖਤੁ. ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੈ ॥੬॥

ਅੰਗ ੧੪੦੫:- ਤਾਰਿਅਉ.ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮਾ੍ਯਾ। ਸਮਰੱਥੁ- ਤਾਰ੍ਯਉ ਸੰਸਾਰੁ, ਮਾਯਾ ਮਦ ਮੋਹਿਤ; ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਦੀਅਉ, ਸਮਰਥੁ॥ ਕੀਰਤਿ੍ਵੰਤ ਛੋਡ੍ਇ,ਸੱਥ- ਫੁਨਿ ਕੀਰਤਿਵੰਤ, ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ; ਰਿਧਿ ਅਰੁ ਸਿਧਿ, ਨ ਛੋਡਇ ਸਥੁ॥ ਤੱਥੁ- ਦਾਨਿ ਬਡੌ ਅਤਿਵੰਤੁ ਮਹਾ ਬਲਿ; ਸੇਵਕਿ ਦਾਸਿ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਤਥੁ॥ ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ; ਜਾ ਕੈ ਬਸੀਸਿ ਧਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਥੁ॥੭॥੪੯॥ ਤੀਨਿ ਭਵਨ, ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੋਈ; ਅਪਨ ਸਰਸੁ. ਕੀਅਉ ਨ ਜਗਤ ਕੋਈ॥ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਉਪਾ੍ਯਉ- ਆਪੁਨ ਆਪੁ; ਆਪ ਹੀ

ਉਪਾਯਉ॥ ਅ-ਸੁਰ- ਸੁਰਿ ਨਰ ਅਸੁਰ; ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਯਉ॥ ਪਾਯਉ ਅ-ਸੁਰਹ ਗੰ-ਧ੍ਰਬ- ਪਾਯਉ ਨਹੀ ਅੰਤੁ, ਸੁਰੇ ਅਸੁਰਹ ਨਰ; ਗਣ ਗੰਧ੍ਰਬ ਖੋਜੰਤ ਫਿਰੇ॥ ਅ-ਚੱਲੁ- ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚਲੁ. ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ; ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਅਪਾਰ ਪਰੇ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਧਿਆਇ-ਯਉ- ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸੋਈ; ਸਰਬ ਜੀਅ ਮਨਿ ਧ੍ਯਾਇਯਉ॥ਜ-ਯੋ ਜ-ਯ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਾਇ-ਯਉ- ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ. ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ; ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਯਉ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ, ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਇਕ ਮਨਿ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ. ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਅਉ॥ ਗਿਆਨਿ,ਰਸਿਅਉ- ਅੰਗਦਿ, ਅਨੰਤ ਮੂਰਤਿ ਨਿਜ ਧਾਰੀ; ਅਗਮ ਗ੍ਯਾਨਿ, ਰਸਿ ਰਸ੍ਯਉ ਹੀਅਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਧਿਆਇ-ਯਉ- ਗੁਰਿ ਅਮਰਦਾਸਿ, ਕਰਤਾਰੁ ਕੀਅਉ ਵਸਿ; ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਧ੍ਯਾਇਯਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ. ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ; ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਯਉ॥੨॥ ਪ੍ਰਬ ਪੂਰਬਲੇ।ਜੁਗਣ ਜੁੱਗਾਂ ਦੇ।ਜੁੱਗਣੰ- ਨਾਰਦੁ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਸੁਦਾਮਾ; ਪੁਬ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੇ ਜੁਗਣੰ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਜਯਦੇਵ- ਅੰਬਰੀਕੁ ਜਯਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ; ਨਾਮਾ ਅਵਰੁ ਕਬੀਰੁ ਭਣੰ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਭ-ਯਉ।ਛਾਇ-ਯਉ ।ਜ-ਗੱਤ੍ਰ- ਤਿਨ ਕੌ ਅਵਤਾਰੁ. ਭਯਉ ਕਲਿ ਭਿੰਤਰਿ; ਜਸੁ. ਜਗਤ੍ਰ ਪਰਿ ਛਾਇਯਉ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ. ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ; ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਯਉ॥੩॥ ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਮਨਸਾ ਮਨ ਕਰਕੇ- ਮਨਸਾ ਕਰਿ, ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਨਰ; ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਿਟਿਅਉ ਜੁ ਤਿਣੰ॥ ਬਾਚਾ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮਿਟਯਉ। ਬਾੱਚਾ- ਬਾਚਾ ਕਰਿ, ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ; ਤਿਨ੍ਹ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦ੍ਰੁ, ਮਿਟਯਉ ਜੁ ਖਿਣੰ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਗਾਇ-ਯਉ। ਕਰਮ ਸ੍ਰੀਰ ਕਰਕੇ- ਕਰਮ ਕਰਿ. ਤੁਅ ਦਰਸ ਪਰਸ, ਪਾਰਸ ਸਰ; ਬਲ੍ਯ ਭਟ, ਜਸੁ ਗਾਇਯਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਾਇਯਉ–ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ; ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਯਉ॥੪॥ ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਤ; ਨਯਨ ਕੇ ਤਿਮਰ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨੁ॥ ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ; ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ॥ ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ; ਜੀਅ ਕੀ ਤਪਤਿ ਮਿਟਾਵੈ॥ ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ; ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ॥ਬੱਲ੍ਯ- ਸੋਈ ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੁ. ਬਲ੍ਯ ਭਣਿ; ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ. ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਰਹੁ॥ ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਲਗਿ. ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ; ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਨਰਹੁ॥੫॥੫੪॥ ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ. ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਓ; ਸੇਵਾ ਕਰਤ. ਨ ਛੋਡਿਓ ਪਾਸੁ॥

ਅੰਗ ੧੪੦੬:– ਗਉਹਰੁ ਬ੍ਰਹਮ।ਗਿਆਨ।ਉਜੀ-ਆਰਉ। ਅੰਧਿਆਰ- ਤਾ ਤੇ ਗਉਹਰੁ ਗ੍ਯਾਨ, ਪ੍ਰਗਟੁ ਉਜੀਆਰਉ; ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਅੰਧ੍ਯਾਰ ਕੋ ਨਾਸੁ॥ ਕਵਿ ਕੀਰਤ. ਜੋ ਸੰਤ ਚਰਨ ਮੁੜਿ ਲਾਗਹਿ; ਤਿਨ੍ਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜਮ ਕੋ. ਨਹੀ ਤ੍ਰਾਸੁ॥ ਜਿਵ ਅੰਗਦੁ. ਅੰਗਿ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ; ਤਿਵ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੈ. ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ॥੧॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਾ-ਯਉ- ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ. ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਯਉ; ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਘਨ ਸੰਘਣੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ।ਸੁਬਾਸੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਖੁਸ਼ਬੂ।ਮਲੀ-ਆਗਰ- ਤਾ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ, ਭਾਇ ਭਉ ਮਾਨਹਿ; ਤੁਮ ਮਲੀਆਗਰ, ਪ੍ਰਗਟ ਸੁਬਾਸੁ॥ ਉਪਜਿਓ- ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਬੀਰ ਤਿਲੋਚਨ; ਨਾਮੁ ਲੈਤ. ਉਪਜੌ ਜੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਸਹਾਰ ਸਹਾਰਾ, ਰਹਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਜਿਹ ਪਿਖਤ, ਅਤਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਮਨਿ; ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ, ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੁ॥੨॥ਜਾਨਿਅਉ- ਨਾਨਕਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ

ਜਾਨ੍ਉ; ਕੀਨੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਵਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਾਇਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ,ਭ-ਯੋ- ਤਾ ਤੇ, ਅੰਗਦੁ ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਭਯੋ ਸਾਇਰੁ; ਤਿਨਿ, ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਕੀ, ਨੀਵ ਰਖਾਈ॥ ਅ-ਕਥ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਹੈ; ਇਕ ਜੀਹ. ਕਛੁ ਕਹੀ, ਨ ਜਾਈ॥ ਸੋਢੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਸਕਲ ਤਾਰਣ ਕਉ; ਅਬ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ਮਿਲੀ ਬਡਾਈ॥੩॥ ਹਮ ਅਵਗੁਣਿ ਭਰੇ. ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛਾਡਿ. ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ॥ਮਾਯਾ- ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਭਰਮ ਪੈ ਭੂਲੇ; ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ॥ ਇਕੁ ਉਤਮ ਪੰਥੁ ਸੁਨਿਓ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ; ਤਿਹ ਮਿਲੰਤ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ॥ ਇਕ ਅਰਦਾਸਿ, ਭਾਟ ਕੀਰਤਿ ਕੀ; ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ॥੪॥੫੮॥ ਮੱਲਿ ਪਹਿਲਵਾਨ।ਬਿ-ਵੱਸਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਵੱਸ, ਪਛਾੰ ਤ੍ਰਅਉ- ਮੋਹੁ ਮਲਿ ਬਿਵਸਿ ਕੀਅਉ; ਕਾਮੁ ਗਹਿ ਕੇਸ. ਪਛਾੜ੍ਉ॥ ਪਰਚੰਡਿ ਤਿੱਖਾ, ਝਾੜ੍ਹਿਅਉ- ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੰਡਿ ਪਰਚੰਡਿ; ਲੋਭੁ ਅਪਮਾਨ ਸਿਉ ਝਾੜ੍ਉ॥ ਜਨਮੁ ਕਾਲੁ ਕਰ ਜੋੜਿ; ਹੁਕਮੁ ਜੋ ਹੋਇ ਸੁ ਮੰਨੈ॥ ਨਾਮ ਦਾ ਪੁਲ਼ ਬੰਧਿਅਉ ਬੰਨ੍ਹਿਆਂ।ਸੁ-ਪ੍ਰਸੰਨੈ- ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਬੰਧਿਅਉ; ਸਿਖ ਤਾਰੇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੈ॥ ਆਤ ਚੌਰ।ਪਤੁ ਛਤ੍ਰ।ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਸੰਜੁਤੁ ਸਹਿਤ।ਸੰ-ਜੁਤ ਪੋਲਾ- ਸਿਰਿ ਆਤ ਪਤੁ ਸਚੌ ਤਖਤੁ; ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੁਤੁ ਬਲਿ॥ ਸੱਲਿਅ ਭੱਟ ਜੀ।ਅ-ਟਲੁ ਅਭੱਗੁ।ਦਲਿ ਪੋਲਾ- ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ. ਸਚੁ ਸਲ੍ਯ ਭਣਿ; ਤੂ ਅਟਲੁ ਰਾਜਿ. ਅਭਗੁ ਦਲਿ॥੧॥ ਜੁੱਗੀਂ- ਤੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਹੁ ਜੁਗੀ; ਆਪਿ ਆਪੇ ਪਰਮੇਸਰੁ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਧੁਰਹ ਮੁੱਢ ਦੇ ਧੁਰੁ ਆਦਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ- ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ; ਸਿਖ ਸੇਵੰਤ ਧੁਰਹ ਧੁਰੁ॥ ਜੁੱਗਾਦਿ- ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨਾਦਿ; ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਅਹ॥ ਜੰਮਿਹਿ ਜਨਮ।ਸਾਰਿਆਂ ਸੁਭਾਵਾਂ 'ਤੇ ਆਰੋਅਹ ਅਸਵਾਰ, ਉ-ਧਰਣ- ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਉਧਰਣ; ਜਰਾ ਜੰਮਿਹਿ ਆਰੋਅਹ॥ ਔਗੁਣਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੋਂ ਆਪ ਪਰ-ਗਾਮੀ ਤਰੇ- ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ, ਥਿਰੁ ਥਪਿਅਉ; ਪਰਗਾਮੀ ਤਾਰਣ ਤਰਣ॥ ਅਘ ਪਾਪ। ਅੰਤਕ ਧਰਮਰਾਜਾ,ਸੱਲਿਅ - ਅਘ ਅੰਤਕ ਬਦੈ ਨ, ਸਲ੍ਯ ਕਵਿ; ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣ॥੨॥੬੦॥

੫ ਅੰਕ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਜੀ-ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇ ਕੇ ੫ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਚੱਲੁ- ਸਿਮਰੰ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ; ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਨਾਸੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਕਵਲ; ਰਿਦਿ ਧਾਰੰ॥ ਅੰਗ ੧੪੦੭:- ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ; ਗੁਣ ਸਹਜਿ ਬਿਚਾਰੰ॥ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਘਰਿ; ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸਾ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ. ਪੂਰੀ ਆਸਾ॥ ਤੈ ਜਨਮਤ; ਗੁਰਮਤਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਓ॥ ਕੱਲਿਅ।ਸੁ-ਜਸੁ- ਕਲ੍ਯ ਜੋੜਿ ਕਰ; ਸੁਜਸੁ ਵਖਾਣਿਓ॥ ਜੈਤਵਾਰੁ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ।ਪਰਮ ਪੂਜਨੀਕ ਜਨਕੁ ਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਉਪਾ-ਯਉ- ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਕੌ, ਜੈਤਵਾਰੁ; ਹਰਿ ਜਨਕੁ ਉਪਾਯਉ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਪਰਕਾਸਿਓ; ਹਰਿ ਰਸਨ ਬਸਾਯਉ॥ ਪਾ-ਯਉ- ਗੁਰ ਨਾਨਕ, ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਲਾਗਿ; ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ॥ ਆ-ਯਉ- ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ, ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ; ਭਗਤ ਉਤਰਿ ਆਯਉ॥੧॥ ਉਨ-ਮਾਨਿਅਉ ਵਿਚਾਰਿਆ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਬਸਾ-ਯਉ- ਬਡਭਾਗੀ ਉਨਮਾਨਿਅਉ; ਰਿਦਿ ਸਬਦੁ ਬਸਾਯਉ॥ਦ੍ਰਿੜਾ-ਯਉ- ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਸੰਤੋਖਿਅਉ; ਗੁਰਿ. ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਉ॥ਦਰਸਾ-ਯਉ- ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਰਸਾਯਉ॥ ਅਨ-ਭਉ। ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਠਹਰਾ-ਯਉ- ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ. ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ; ਅਨਭਉ ਠਹਰਾਯਉ॥੨॥ ਸੱਤਜੁਗ- ਜਨਕ

ਰਾਜੁ ਬਰਤਾਇਆ; ਸਤਜੁਗੁ ਆ ਲੀਣਾ॥ ਅ-ਪਤੀਜੁ ਨਾ ਪਤੀਜਣ ਵਾਲਾ ਮਨ।ਪਤੀਣਾ ਪਤੀਜ ਗਿਆ।- ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਅਪਤੀਜੁ ਪਤੀਣਾ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ. ਸਚੁ ਨੀਵ ਸਾਜਿ; ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਲੀਣਾ॥ ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ. ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ; ਅਪਰੰਪਰੁ ਬੀਣਾ॥੩॥ ਪੱਕੇ ਗੂੜ੍ਹਉ ਗਾੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ।ਸਮਾ-ਚਰਿਅਓ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੰਤੋਖਿ।ਖੇਲੁ - ਖੇਲੁ ਗੂੜਉ ਕੀਅਉ. ਹਰਿ ਰਾਇ, ਸੰਤੋਖਿ ਸਮਾਚਰ੍ਹਿਓ; ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ, ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਮਾਣਉ॥ ਸੰ-ਭਵਿਅਉ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ।ਸੁ-ਜਸੁ ,ਕੱਲਿਅ- ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ; ਸੁਜਸੁ. ਕਲ੍ਯ ਕਵੀਅਣਿ ਬਖਾਣਿਅਉ॥ਵਰਿਅਉ- ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ. ਅੰਗਦੁ ਵਰ੍ਯਉ; ਗੁਰਿ ਅੰਗਦਿ ਅਮਰ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਮਦਾਸ. ਅਰਜੁਨੁ ਵਰ੍ਯਉ; ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ॥੪॥ ਸ੍ਰਬ ਵਿਆਪੀ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਅਨਤ ਕਲਾਵਾਨ ਮਹਾਂ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਸੰਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ,ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੇ ਹਨ,ਸੰ-ਭਉ- ਸਦ ਜੀਵਣੁ, ਅਰਜੁਨੁ ਅਮੋਲੁ; ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਉ॥ ਅਨੰ-ਭਓ ਨਿਰਭਉ- ਭਯ ਭੰਜਨੁ, ਪਰ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੁ; ਅਪਾਰੁ ਅਨੰਭਉ॥ਸੁਖ-ਦਾਤਉ- ਅਗਹ ਗਹਣੁ, ਭ੍ਰਮੁ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਦਹਣੁ; ਸੀਤਲੁ ਸੁਖਦਾਤਉ॥ ਸ੍ਰਬ ਵਿਆਪੀ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਅਨਤ ਕਲਾਵਾਨ ਮਹਾਂ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਆ-ਸੰਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ।ਉਦਵਿ-ਅਉ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ- ਆਸੰਭਉ ਉਦਵਿਅਉ; ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤਉ॥ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਅੰਗਦ ਅਮਰ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਅਉ॥ ਮਿਲਾਇ-ਅਉ- ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੁ; ਜਿਨਿ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ, ਮਿਲਾਇਅਉ॥੫॥ ਸਿਵ ਕਲਿਆਣ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ- ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ, ਜਾਸੁ ਜਗ ਅੰਦਰਿ; ਮੰਦਰਿ ਭਾਗੁ. ਜੁਗਤਿ ਸਿਵ ਰਹਤਾ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਾ-ਯਉ- ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਯਉ ਬਡਭਾਗੀ; ਲਿਵ ਲਾਗੀ. ਮੇਦਨਿ ਭਰੁ ਸਹਤਾ॥ਭ-ਯ,ਕੱਲਿਅ- ਭਯ ਭੰਜਨੁ ਪਰ ਪੀਰ ਨਿਵਾਰਨੁ; ਕਲ੍ਯ ਸਹਾਰੁ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਬਕਤਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਨੁ ਸਪੁੱਤ੍ਰ। ਸ੍ਰਬ ਵਿਆਪੀ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਅਨਤ ਕਲਾਵਾਨ ਮਹਾਂ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਧੁਜਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ- ਕੁਲਿ ਸੋਢੀ, ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ; ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਅਰਜੁਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਾ॥੬॥ ਧ੍ਰੰਮ ਧੀਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਭੀਰੁ; ਪਰ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਣੁ॥ ਸਬਦ ਸਾਰੁ. ਹਰਿ ਸਮ ਉਦਾਰੁ; ਅਹੰਮੇਵ ਨਿਵਾਰਣੁ॥ ਮਹਾ ਦਾਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨਿ; ਮਨਿ ਚਾਉ ਨ ਹੁਟੈ॥ ਸਤਿਵੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰੁ; ਨਵ ਨਿਧਿ. ਨ ਨਿਖੁਟੈ॥ ਸਰਬ ਮੈ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕੇ। ਮੈ ਬਿੰਦੀ ਨ ਲਾ,ਤਾ-ਣਿਅਉ- ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ, ਸਰਬ ਮੈ; ਸਹਜਿ, ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਅਉ॥ ਕਲਉੱਚਰੈ ਤੈਂ,ਜਾ-ਣਿਅਉ- ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ. ਕਲ੍ਯੁਚਰੈ; ਤੈ. ਰਾਜ ਜੋਗ ਰਸੁ ਜਾਣਿਅਉ॥੭॥

ਅੰਗ ੧੪੦੮:- ਅ-ਲਖੁ ਪੋਲਾ ਲਖਾ-ਯਉ,ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਭੈ. ਨਿਰਭਉ ਮਾਣਿਅਉ; ਲਾਖ ਮਹਿ. ਅਲਖੁ ਲਖਾਯਉ॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰ ਗਤਿ ਗਭੀਰੁ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਰਚਾਯਉ॥ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਪਰਵਾਣੁ; ਰਾਜ ਮਹਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਯਉ॥ ਅ-ਭਰ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ, ਭਰਾ-ਯਉ- ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ. ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ; ਅਭਰ ਸਰ, ਸੁਭਰ ਭਰਾਯਉ॥ ਅ-ਜਰੁ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਸਮਾਇ-ਯਉ- ਗੁਰ ਗਮ ਪ੍ਰਮਾਣਿ. ਅਜਰੁ ਜਰਿਓ; ਸਰਿ ਸੰਤੋਖ ਸਮਾਇਯਉ॥ ਕਲਉੱਚਰੈ,ਪਾਇ-ਯਉ- ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ. ਕਲ੍ਯੁਚਰੈ;ਤੈ.ਸਹਜਿ ਜੋਗੁ ਨਿਜੁ ਪਾਇਯਉ॥੮॥ ਅਤਿਅੰਤ ਹੀ ਸੋਹਣਾ ਨੂਰੀ ਬਦਨਿ ਮੁਖ ਕਵਲ।ਅ-ਲਖ ਪੋਲਾ। ਨਿਵਾਰਿਅਉ- ਅਮਿਉ ਰਸਨਾ, ਬਦਨਿ ਬਰ ਦਾਤਿ; ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਗੁਰ ਸੂਰ; ਸਬਦਿ. ਹਉਮੈ ਨਿਵਾਰ੍ਯਉ॥ ਪੰਚਾ-ਹਰੁਨਿ ਕਾਲ਼ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਦਲ਼ਿਆ। ਅਪਨੇ ਘਰ ਨਿਰਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰ੍ਯਉ ਸਹਾਰਿਆ। ਸਹਾਰਿਅਉ- ਪੰਚਾਹਰੁਨਿ ਦਲਿਅਉ;

ਸੁੰਨ ਸਹਜਿ. ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਹਾਰੁਉ॥ ਉ-ਧਰਿਅਉ- ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗ ਉਧਰੁਉ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਇਅਉ॥ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਅਨਤ ਕਲਾਵਾਨ ਮਹਾਂ ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਜਨਕਹ ਪਿਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਕਲਸੁ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਜਨਕਹ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਦੀਪਾਇ-ਅਉ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ। ਕਲਉੱਚਰੈ- ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਲੁਚਰੈ; ਤੈ ਜਨਕਹ, ਕਲਸੁ ਦੀਪਾਇਅਉ॥੯॥ ਸੋਰਠੇ॥ ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ; ਪਾਰਥਉ ਚਾਲੈ ਨਹੀ॥ਸਵਾਰਿ-ਅਉ- ਨੇਜਾ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਅਉ॥੧॥ ਸੇਤ ਪੁਲ਼- ਭਵਜਲੁ ਸਾਇਰੁ ਸੇਤੁ; ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਕਾ. ਬੋਹਿਥਾ॥ ਉ-ਧਰਿਅਉ- ਤੁਅ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਹੇਤੁ; ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਉਧਰੁਉ॥੨॥ਉ-ਧਾਰਣੁ- ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਨਾਮੁ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਇਅਉ॥ ਸਰਿ ਸਰ ਗਏ। ਕਾਮੁ ਕੰਮ। ਬਾਰੰਤਰਿ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ। ਪੜੀ ਪੈ ਗਈ ਪੜੀ- ਅਬ ਨਾਹਿ ਅਵਰ ਸਰਿ ਕਾਮੁ; ਬਾਰੰਤਰਿ ਪੂਰੀ ਪੜੀ॥੩॥੧੨॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕਹਾ-ਯਉ- ਜੋਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ; ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਕਹਾਯਉ॥ਭ-ਯਉ,ਮਿਲਾ-ਯਉ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਤਾ ਤੇ ਅੰਗਦੁ ਭਯਉ; ਤਤ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਯਉ॥ ਅੰਗਦਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ; ਅਮਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਥਿਰੁ ਕੀਅਉ॥ ਅਮਰਦਾਸਿ ਅਮਰਤੁ ਛਤ੍ਰੁ; ਗੁਰ ਰਾਮਹਿ ਦੀਅਉ॥ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਿ; ਕਹਿ ਮਥੁਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਯਣ॥ ਮੂਰਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ- ਮੂਰਤਿ ਪੰਚ, ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਖੁ; ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ, ਪਿਖਹੁ ਨਯਣ॥੧॥ ਸਤਿ ਰੂਪੁ ਸਤਿਨਾਮੁ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਿਓ ਉਰਿ॥ ਪਰਤੱਖਿ, ਲਿਖਿਅਉ ਅੱਛਰੁ- ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਪਰਤਖਿ; ਲਿਖ੍ਯਉ ਅਛਰੁ, ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ॥ ਪੋਲਾ ਜਗਮਗੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੀ ਹੈ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਛਾ-ਯਉ- ਪ੍ਰਗਟ ਜੋਤਿ ਜਗਮਗੈ; ਤੇਜੁ. ਭੂਅ ਮੰਡਲਿ ਛਾਯਉ॥ ਪਾਰਸੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪਰਸਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪਰਸੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪਰਸਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ।ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕਹਾ-ਯਉ- ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ, ਪਰਸੁ ਪਰਸਿ; ਗੁਰਿ ਗੁਰੂ ਕਹਾਯਉ॥ ਭਨਿ ਮਥੁਰਾ, ਮੂਰਤਿ ਸਦਾ ਥਿਰੁ; ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਸਨਮੁਖ ਰਹਹੁ॥ ਬਿ-ਤਰਹੁ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਤਰੋ, ਸ੍ਰਿ੍ਸ੍ਰਿ੍. ਅੱਧਾ ਟੈਂਕਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ- ਕਲਜੁਗਿ ਜਹਾਜੁ. ਅਰਜੁਨੁ ਗੁਰੂ; ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਲਗਿ ਬਿਤਰਹੁ॥੨॥ ਬਾਸੁਰ ਦਿਨ। ਜ-ਗੱਤ੍ਰ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਯਨਿ- ਤਿਹ ਜਨ ਜਾਚਹੁ, ਜਗਤ੍ਰ ਪਰ ਜਾਨੀਅਤੁ; ਬਾਸੁਰ ਰਯਨਿ ਬਾਸੁ, ਜਾ ਕੋ ਹਿਤੁ ਨਾਮ ਸਿਉ॥ ਰੰਗਿਔ- ਪਰਮ ਅਤੀਤੁ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰੰਗੌ੍; ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰਿ, ਪੈ ਦੇਖੀਅਤੁ ਧਾਮ ਸਿਉ॥ ਲਾਗਿਔ- ਅਪਰ ਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਗੌ੍; ਬਿਨੁ ਭਗਵੰਤ. ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਅਉਰੈ ਕਾਮ ਸਿਉ॥ਮ-ਯ - ਮਥੁਰਾ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ, ਸ੍ਰਬ ਮਯ ਅਰਜੁਨ ਗੁਰੁ; ਭਗਤਿ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਾਇ, ਰਹਿਓ ਮਿਲਿ ਰਾਮ ਸਿਉ॥੩॥

ਅੰਗ ੧੪੦੯:- ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਤ, ਦੇਵ ਸਬੈ ਮੁਨਿ; ਇੰਦ੍ਰ ਮਹਾ ਸਿਵ ਜੋਗ ਕਰੀ॥ਛਾਡਿਅਉ- ਫੁਨਿ ਬੇਦ ਬਿਰੰਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਰਹਿਓ; ਹਰਿ ਜਾਪੁ. ਨ ਛਾਡ੍ਯਿਉ ਏਕ ਘਰੀ॥ ਦ ਮੁਕਤਾ,ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਦ-ਯਾਲੁ ।ਸ੍ਰਿ੍ਸ੍ਰਿ੍. ਅੱਧਾ ਟੈਂਕਾ ਪੋਲਾ ਬੋਲ- -ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਹੈ; ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੀ॥ ਰਾਮਦਾਸਿ ਗੁਰੂ. ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ; ਗੁਰ ਜੋਤਿ ਅਰਜੁਨ ਮਾਹਿ ਧਰੀ॥੪॥ ਉਜਾਗਰੁ ਪਰਗਟ ਇਸ ਜੱਗ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ:- ਜਗ ਅਉਰੁ ਨ ਯਾਹਿ ਮਹਾਤਮ ਮੈ; ਅਵਤਾਰੁ ਉਜਾਗਰੁ,

ਆਨਿ ਕੀਅਉ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋਟਿਕ ਦੂਰਿ ਗਏ; ਮਥੁਰਾ ਜਿਨ੍ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਅਉ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਸਿਖੀ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਦੇ ਪਧਤਿ ਰਾਹ ਪਧਤਿ ਰੀਤ ਪਧਤਿ ਢੰਗ। ਬਿਭੇਦ ਭੇਦੁ-ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ। ਬੀਅਉ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨ ਸਮਝੇ। ਪੱਧਤਿ- ਇਹ ਪਧਤਿ ਤੇ, ਮਤ ਚੂਕਹਿ ਰੇ ਮਨ; ਭੇਦੁ ਬਿਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨ ਬੀਅਉ॥ਪਰਤੱਛਿ- ਪਰਤਛਿ ਰਿਦੈ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕੈ; ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ਲੀਅਉ॥੫॥ ਯਾ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਧਾ-ਯਉ- ਜਬ ਲਉ. ਨਹੀ ਭਾਗ ਲਿਲਾਰ ਉਦੈ; ਤਬ ਲਉ. ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਬਹੁ ਧਾਯਉ॥ ਮੈ ਵਿੱਚ। ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਪਛੁਤਾ-ਯਉ- ਕਲਿ ਘੋਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੈ, ਬੂਡਤ ਥੇ; ਕਬਹੂ ਮਿਟਿ ਹੈ ਨਹੀ ਰੇ ਪਛੁਤਾਯਉ॥ਬਨਾ-ਯਉ, ਯਹੈ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੁ. ਯਹੈ ਮਥੁਰਾ; ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਅਵਤਾਰੁ ਬਨਾਯਉ॥ਜਪਿਅਉ,ਆ-ਯਉ- ਜਪ੍ਯਉ ਜਿਨ੍ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਗੁਰੂ; ਫਿਰਿ. ਸੰਕਟ ਜੋਨਿ ਗਰਭ ਨ ਆਯਉ॥੬॥ ਅੱਗ ਦੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਲਜੁੱਗ 'ਚ ਉ-ਧਾਰਨੁ ਲਈ, ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਜਹਾਜ਼ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹਨ- ਕਲਿ ਸਮੁਦ੍ਰ ਭਏ ਰੂਪ; ਪ੍ਰਗਟਿ, ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਧਾਰਨੁ॥ ਬਸਹਿ ਸੰਤ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ; ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਨਿਵਾਰਨੁ॥ ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਅਪਾਰ; ਤਾਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ਭ-ਯਉ- ਮਨ ਬਚ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਅਉ; ਭਯਉ ਤਿਹ ਸਮਸਰਿ ਸੋਈ॥ ਸੁਅਰੂਪੀ- ਧਰਨਿ ਗਗਨ, ਨਵ ਖੰਡ ਮਹਿ; ਜੋਤਿ ਸ੍ਵਰੂਪੀ ਰਹਿਓ ਭਰਿ॥ ਭਨਿ ਮਥੁਰਾ. ਕਛੁ ਭੇਦੁ ਨਹੀ; ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪਰਤਖ੍ਯ ਹਰਿ॥੭॥੧੯॥ ਅ-ਜੈ ਅ-ਟਲੁ। ਸਿੱਖ ਨ੍ਹਾਵੈ- ਅਜੈ ਗੰਗ ਜਲੁ ਅਟਲੁ; ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਨਾਵੈ॥ਬਾਚੀ-ਅਹਿ- ਨਿਤ ਪੁਰਾਣ ਬਾਚੀਅਹਿ; ਬੇਦ. ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖਿ ਗਾਵੈ॥ ਅਜੈ ਚਵਰੁ ਸਿਰਿ ਢੁਲੈ; ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਲੀਅਉ॥ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰੁ; ਆਪਿ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦੀਅਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਗ-ਯਉ- ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ, ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਗੁਰ; ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ, ਹਰਿ ਪਹਿ ਗਯਉ॥ ਹਰਿਬੰਸ ਭੱਟ, ਜੱਗ-ਤਿ। ਸੰਚਰਿਅਉ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਮੁ-ਯਉ- ਹਰਿਬੰਸ ਜਗਤਿ ਜਸੁ ਸੰਚਰ੍ਯਉ; ਸੁ ਕਵਣੁ ਕਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਮੁਯਉ॥੧॥ ਦੇਵ ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ ਧਰਮੀ ਪਿਤਾ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਦੀ ਪੁਰੀ ਸੱਚਖੰਡ। ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਗ-ਯਉ ਭਾ-ਯਉ - ਦੇਵ ਪੁਰੀ ਮਹਿ ਗਯਉ; ਆਪਿ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭਾਯਉ॥ ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਬੈਠਾ-ਯਉ- ਹਰਿ ਸਿੰਘਾਸਣੁ ਦੀਅਉ; ਸਿਰੀ ਗੁਰੁ ਤਹ ਬੈਠਾਯਉ॥ਮਹਾਂ ਵਿਸਮਾਦ ਰਹਸ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ। ਸੁਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਪਰਮਪੂਜਨੀਕ ਧਰਮੀ ਦੇਵ ਪਿਤਾ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਸਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ। ਰਹਸੁ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ, ਯ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਜ-ਯ- ਰਹਸੁ ਕੀਅਉ ਸੁਰ ਦੇਵ; ਤੋਹਿ ਜਸੁ. ਜਯ ਜਯ ਜੰਪਹਿ॥ ਅ-ਸੁਰ- ਅਸੁਰ ਗਏ ਤੇ ਭਾਗਿ; ਪਾਪ ਤਿਨ੍ ਭੀਤਰਿ ਕੰਪਹਿ॥

ਪਾਇ-ਯਉ- ਕਾਟੇ ਸੁ ਪਾਪ. ਤਿਨ੍ ਨਰਹੁ ਕੇ; ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ. ਜਿਨ੍ ਪਾਇਯਉ॥ ਅਚੱਲ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗੁਰਿਆਈ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਸਿੰਘਾਸਣ- ਛਤ੍ਰੁ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਪਿਰਥਮੀ; ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਉ, ਦੇ ਆਇਅਉ॥੨॥੨੧॥੯॥੧੧॥੧੦॥੧੦॥੨੨॥੬੦॥੧੪੩॥

ਅੰਗ ੧੪੧੦:- ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ॥ ਮਹਲਾ ੧॥

ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ,ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਰੂਪੀ ਅਤਿਅੰਤ ਉਤੰਗੀ ਉੱਚੇ ਅਸਥਨਾਂ ਵਾਲੀਏ! ਗਹਿਰੀ ਨਿਰਹੱਲ।ਗੰਭੀਰੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਵਾਲੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨ-ਕਮਲਾਂ 'ਤੇ ਝੁਕ ਕੇ ਓਹਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੈ । ਗਹਿ੍ਰੀ- ਉਤੰਗੀ. ਪੈ ਓਹਰੀ; ਗਹਿਰੀ ਗੰਭੀਰੀ॥ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਰੂਪੀ ਅਤਿਅੰਤ ਉੱਚੇ ਥਣੀ ਅਸਥਨਾਂ ਕਰਕੇ। ਸੱਸੁੜਿ- ਸਸੁੜਿ. ਸੁਹੀਆ ਕਿਵ ਕਰੀ; ਨਿਵਣੁ ਨ ਜਾਇ. ਥਣੀ॥ ਵਰ ਰੂਪ ਗਚੁ ਚੂਨਾ। ਗਿੜ ਪਹਾੜ। ਵੜੀ ਹਵੇਲੀਆਂ। ਹਰੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਮੱਕੇ ਧਉਲਹਰੀ ਮੁਨਾਰੇ- ਗਚੁ ਜਿ ਲਗਾ, ਗਿੜ ਵੜੀ; ਸਖੀਏ ਧਉਲਹਰੀ॥ ਸੇ ਭੀ ਢਹਦੇ ਡਿਠੁ ਮੈ; ਮੁੰਧ. ਨ ਗਰਬੁ ਥਣੀ॥੧॥ ਪਰਾਏ ਮਰਦ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾਲ, ਨ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀਆਂ,ਹਰਨ ਜੈਸੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁਰਸੇਵਕ ਹਰਣਾਖੀਏ ਸਖੀਏ, ਵੈਣੁ ਬਚਨ- ਸੁਣਿ ਮੁੰਧੇ ਹਰਣਾਖੀਏ; ਗੂੜਾ ਵੈਣੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਪਹਿਲਾ ਵਸਤੁ ਸਿਞਾਣਿ ਕੈ; ਤਾਂ ਕੀਚੈ ਵਾਪਾਰੁ॥ ਦੋਹੀ ਦਿਚੈ ਦੁਰਜਨਾ; ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੂੰ ਜੈਕਾਰੁ॥ ਜਿਤੁ ਦੋਹੀ. ਸਜਣ ਮਿਲਨਿ; ਲਹੁ ਮੁੰਧੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ਹੱਸਣੁ- ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਸਜਣਾ; ਐਸਾ ਹਸਣੁ ਸਾਰੁ॥ ਤਿਸ ਸਉ ਨੇਹੁ. ਨ ਕੀਚਈ; ਜਿ ਦਿਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਇਵ ਕਰਿ ਬੁਝਿਆ; ਤਿਨ੍ਹਾ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੨॥ ਤਿਰੰਨ੍ਹ ਤਰਨਾ। ਪੋਲਾ ਕਲ ਜੁਗਤੀ- ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਣਿ; ਤਾਹੂ ਪੁਛੁ, ਤਿੜੰਨ੍ਹ ਕਲ॥ ਵੰਞਾਏਨ੍ਹੀ ਰੁੜ੍ਹ ਗਏ।ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵੱਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕੱਪਰੀਂ ਲਹਿਰਾਂ- ਤਾਹੂ ਖਰੇ ਸੁਜਾਣ; ਵੰਞਾਏਨ੍ਹੀ ਕਪਰੀ॥੩॥ ਝੜ ਝੜੀ ਝਖੜ ਤੁਫ਼ਾਨ ਓਹਾੜ ਹੜ੍ਹ। ਆਸਾ ਰੂਪ ਸਰੀ ਨਦੀ ਦੀਆਂ ਲਖੇ ਲੱਖਾਂ ਲਹਰੀ ਲਹਿਰਾਂ। ਲੱਖੇ- ਝੜ ਝਖੜ ਓਹਾੜ; ਲਹਰੀ ਵਹਨਿ ਲਖੇ ਸਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਆਲਾਇ; ਬੇੜੇ ਡੁਬਣਿ ਨਾਹਿ ਭਉ॥੪॥ ਨਾਨਕ; ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਹੋਈ॥ ਪੂਰਨ- ਸਾਲਕੁ ਗਿਆਨਵਾਨ- ਸਾਲਕੁ ਮਿਤੁ; ਨ ਰਹਿਓ ਕੋਈ॥ ਭਾਈ ਬੰਧੀ ਹੇਤੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਣਿ; ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ॥੫॥ ਹੈ ਹੈ ਕਰਿ ਕੈ; ਓਹਿ ਕਰੇਨਿ॥ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਪਿੱਟਨਿ- ਗਲ੍ਹਾ ਪਿਟਨਿ; ਸਿਰੁ ਖੋਹੇਨਿ॥ ਨਾਉ ਲੈਨਿ ਅਰੁ ਕਰਨਿ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ; ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਇ॥੬॥ ਰੇ ਮਨ. ਡੀਗਿ ਨ ਡੋਲੀਐ; ਸੀਧੈ ਮਾਰਗਿ ਧਾਉ॥ ਪਾਛੈ ਬਾਘੁ ਡਰਾਵਣੋ; ਆਗੈ ਅਗਨਿ ਤਲਾਉ॥ ਮਾ ਦਾਸਨ ਦਾਸ। ਮਾ ਬਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ- ਸਹਸੈ ਜੀਅਰਾ, ਪਰਿ ਰਹਿਓ; ਮਾ ਕਉ. ਅਵਰੁ ਨ ਢੰਗੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ; ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਸੰਗੁ॥੭॥ ਬਾਘੁ ਮਰੈ. ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ; ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਮਿਲੈ; ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰਣਾ ਹੋਇ॥

ਅੰਗ ੧੪੧੧:- ਕੀਚੜਿ ਹਾਥੁ ਨ ਬੂਡਈ; ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ; ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਸਚੀ ਪਾਲਿ॥੮॥ ਨਿਧਿਜਲੁ ਬੱਦਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਸਮੁੰਦ੍ਰ- ਅਗਨਿ ਮਰੈ. ਜਲੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ; ਵਿਣੁ ਗੁਰ. ਨਿਧਿਜਲੁ ਨਾਹਿ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ; ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ॥ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤਿ. ਨ ਲਗਈ; ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲੁ ਅਮਰਪਦੁ; ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੇਲੈ ਮੇਲਾਇ॥੯॥ ਕੱਲਰ। ਛਪੜੀ ਪੋਲਾ। ਨ੍ਹਾਇ- ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ; ਕਊਆ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੈਲਾ ਅਵਗੁਣੀ; ਚਿੰਜੁ ਭਰੀ. ਗੰਧੀ ਆਇ॥ ਸਰਵਰੁ ਹੰਸਿ. ਨ ਜਾਣਿਆ; ਕਾਗ ਕੁਪੰਖੀ ਸੰਗਿ॥ ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ; ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਰੰਗਿ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਿ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ॥ਦਰੀ੍ਅਉ- ਨਿਰਮਲੁ ਨ੍ਹਾਵਣੁ ਨਾਨਕਾ; ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਦਰੀਆਉ॥੧੦॥ ਜਨਮੇ

 Not Final File

ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਗਣੀ; ਜਾਂ. ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ॥ ਪੈੱਧਾ ਖੱਧਾ ਬਿੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀਆਂ- ਪੈਧਾ ਖਾਧਾ ਬਾਦਿ ਹੈ; ਜਾਂ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ॥ ਵੇਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਝੂਠੁ ਹੈ; ਮੁਖਿ ਝੂਠਾ ਆਲਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ; ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਆਵਉ ਜਾਉ॥੧੧॥ ਫੱਕੜੁ- ਹੈਨਿ ਵਿਰਲੇ. ਨਾਹੀ ਘਣੇ; ਫੈਲ ਫਕੜੁ ਸੰਸਾਰੁ॥੧੨॥ ਨਾਨਕ. ਲਗੀ ਤੁਰਿ ਮਰੈ; ਜੀਵਣ ਨਾਹੀ ਤਾਣੁ॥ ਚੋਟੈ ਸੇਤੀ ਜੋ ਮਰੈ; ਲਗੀ ਸਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ. ਤਿਸੁ ਲਗੈ; ਲਗੀ ਤਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਪੈਕਾਮੁ ਤੀਰ- ਪਿਰਮ ਪੈਕਾਮੁ. ਨ ਨਿਕਲੈ; ਲਾਇਆ ਤਿਨਿ ਸੁਜਾਣਿ॥੧੩॥ ਭਾਂਡਾ ਧੋਵੈ ਕਉਣੁ; ਜਿ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ॥ ਧਾਤੂ ਪੰਜਿ ਰਲਾਇ; ਕੂੜਾ ਪਾਜਿਆ॥ ਆਣਗੁ ਆਵੇਗਾ- ਭਾਂਡਾ ਆਣਗੁ ਰਾਸਿ; ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ॥ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਜਾਗਾਇ; ਵਾਜਾ ਵਾਵਸੀ॥੧੪॥ ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਘੂਪ; ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ. ਨ ਜਾਣਨੀ॥ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਊਂਧੈ ਕਵਲ; ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪ॥ ਇਕ ਕਹਿ ਜਾਣਨਿ. ਕਹਿਆ ਬੁਝਨਿ; ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ॥ ਇਕਨਾ. ਨਾਦੁ ਨ ਬੇਦੁ, ਨ ਗੀਅ ਰਸੁ; ਰਸੁ ਕਸੁ. ਨ ਜਾਣੰਤਿ॥ ਅਖਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ- ਇਕਨਾ ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ, ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ; ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ. ਨ ਲਹੰਤਿ॥ ਹੰਕਾਰ ਬਿਨ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਹੈ, ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬਿਨਾ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਚਾਹੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ, ਸੋ ਅਸਲ ਖਰ ਹੈ- ਨਾਨਕ. ਤੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ; ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੰਤ॥੧੫॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ; ਜੋ ਬਿੰਦੇ ਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰਮੁ॥ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਰਖੈ ਧਰਮੁ॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ; ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ॥ ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣੁ; ਪੂਜਣ ਜੁਗਤੁ॥੧੬॥ ਖਤ੍ਰੀ ਸੋ; ਜੁ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰੁ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ. ਕਰੈ ਸਰੀਰੁ॥ ਖੇਤੁ ਪਛਾਣੈ; ਬੀਜੈ ਦਾਨੁ॥ ਸੋ ਖਤ੍ਰੀ; ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਜੇ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ; ਆਪੇ ਪਾਵੈ॥੧੭॥ ਤਨੁ. ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ; ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਨ ਬਾਲਿ॥ ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੇੜਿਆ; ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਸਮ੍ਹਾਲਿ॥੧੮॥

ਅੰਗ ੧੪੧੨:- ਘਟੀਂ ਘਟੁ ਪੋਲੇ- ਸਭਨੀ ਘਟੀ. ਸਹੁ ਵਸੈ; ਸਹ ਬਿਨੁ. ਘਟੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਤੇ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੧੯॥ ਖੇ੍ਲਣ- ਜਉ ਤਉ; ਪ੍ਰੇਮ ਖੇਲਣ ਕਾ ਚਾਉ॥ ਗਲੀ ਪੋਲਾ- ਸਿਰੁ ਧਰਿ ਤਲੀ; ਗਲੀ ਮੇਰੀ ਆਉ॥ ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਪੈਰੁ ਧਰੀਜੈ॥ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ; ਕਾਣਿ ਨ ਕੀਜੈ॥੨੦॥ ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾ ਦੋਸਤੀ; ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ॥ ਮਰਣੁ. ਨ ਜਾਪੈ ਮੂਲਿਆ; ਆਵੈ ਕਿਤੈ ਥਾਇ॥੨੧॥ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਗਿਆਨ ਹੀਣੰ; ਅਗਿਆਨ ਪੂਜਾ॥ ਅੰਧ ਵਰਤਾਵਾ; ਭਾਉ ਦੂਜਾ॥੨੨॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ; ਧਰਮ ਬਿਨੁ ਧਿਆਨੁ॥ ਸਚ ਬਿਨੁ ਸਾਖੀ; ਮੂਲੋ ਨ ਬਾਕੀ॥੨੩॥ ਮਾਣੂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰਾਮ ਜੀ ਹੀ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ 'ਚ ਘੱਲੈ ਘੱਲਦੇ ਹਨ। ਉੱਠੀ ਚੱਲੈ- ਮਾਣੂ ਘਲੈ; ਉਠੀ ਚਲੈ॥ ਇਵੇ-ਹੀ ਗਲੈ ਪੋਲਾ- ਸਾਦੁ ਨਾਹੀ; ਇਵੇ ਹੀ ਗਲੈ॥੨੪॥ ਰਾਮੁ ਝੁਰੈ ਦਲ ਮੇਲਵੈ; ਅੰਤਰਿ ਬਲੁ ਅਧਿਕਾਰ॥ ਜੁੱਝੁ- ਬੰਤਰ ਕੀ ਸੈਨਾ. ਸੇਵੀਐ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਜੁਝੁ ਅਪਾਰੁ॥ਗ-ਇਆ- ਸੀਤਾ ਲੈ ਗਇਆ ਦਹਸਿਰੋ; ਲਛਮਣੁ ਮੂਓ ਸਰਾਪਿ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ; ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ॥੨੫॥ ਮਨ ਮਹਿ ਝੂਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ; ਸੀਤਾ ਲਛਮਣ ਜੋਗੁ॥ ਹਣਵੰਤਰੁ ਹਨੂੰਮਾਨ- ਹਣਵੰਤਰੁ ਆਰਾਧਿਆ; ਆਇਆ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ॥ਦੈਂਤੁ- ਭੂਲਾ ਦੈਤੁ. ਨ ਸਮਝਈ; ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਕਾਮ॥

ਨਾਨਕ. ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸੋ; ਕਿਰਤੁ ਨ ਮਿਟਈ. ਰਾਮ॥੨੬॥ ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ; ਜਹਰੁ ਕਹਰੁ. ਸਵਾ ਪਹਰੁ॥੨੭॥ ਮਹਲਾ ੩॥ ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਸਿਫਤੀ ਦਾ ਘਰੁ॥੨੮॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਉਦੋਸਾਹੈ ਕਿਆ ਨੀਸਾਨੀ; ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਨੀ॥ ਉਦੋਸੀਅ ਬਹੁਤੀ ਵਿਭੂਤ, ਪ੍ਰਭਤਾ। ਵੁੱਠੀ ਕੁੜਿ-ਈਂ- ਉਦੋਸੀਅ ਘਰੇ ਹੀ ਵੁਠੀ; ਕੁੜਿਈਂ ਰੰਨੀ ਧੰਮੀ॥ ਸੱਤੀਂ- ਸਤੀ ਰੰਨੀ ਘਰੇ ਸਿਆਪਾ; ਰੋਵਨਿ ਕੂੜੀ ਕੰਮੀ॥ ਖੱਟੇ- ਜੋ ਲੇਵੈ. ਸੋ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ; ਖਟੇ ਦੰਮ ਸਹੰਮੀ॥੨੯॥ ਪੱਬਰ ਹਰੀ-ਆਵਲਾ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ- ਪਬਰ ਤੂੰ ਹਰੀਆਵਲਾ; ਕਵਲਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨਿ॥ ਕੈ ਦੋਖੜੈ ਸੜਿਓਹਿ, ਕਾਲੀ ਹੋਈਆ ਦੇਹੁਰੀ; ਨਾਨਕ. ਮੈ ਤਨਿ ਭੰਗੁ॥ ਜਾਣਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਲਹਾਂ; ਜੈ ਸੇਤੀ ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ॥ ਪਰ-ਫੁੜੈ। ਚੜ੍ਹੈ, ਚ-ਵੱਗਣਿ- ਜਿਤੁ ਡਿਠੈ ਤਨੁ ਪਰਫੁੜੈ; ਚੜੈ ਚਵਗਣਿ ਵੰਨੁ॥੩੦॥ ਰਜਿ. ਨ ਕੋਈ ਜੀਵਿਆ; ਪਹੁਚਿ. ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ॥ ਗਿਆਨੀ ਜੀਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਸੁਰਤੀ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਸਰਫੈ ਸਰਫੈ ਸਦਾ ਸਦਾ; ਏਵੈ ਗਈ ਵਿਹਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ; ਵਿਣੁ ਪੁਛਿਆ ਹੀ ਲੈ ਜਾਇ॥੩੧॥ ਦੋਸੁ. ਨ ਦੇਅਹੁ ਰਾਇ ਨੋ; ਮਤਿ ਚਲੈ ਜਾਂ ਬੁਢਾ ਹੋਵੈ॥ ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ; ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਵਣਾ ਖਾਤੀ ਟੋਵੈ॥੩੨॥ਘੱਟਿ ਵੱਧਿ- ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ. ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ; ਘਟਿ ਵਧਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਐਸਾ ਜਾਣੈ; ਪੂਰੇ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹੀ॥੩੩॥

ਅੰਗ ੧੪੧੩:- ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਭਿਆ-ਗਤ ਸਾਧੂ ਸੰਤ- ਅਭਿਆਗਤ. ਏਹ ਨ ਆਖੀਅਹਿ; ਜਿਨ ਕੈ ਮਨ ਮਹਿ ਭਰਮੁ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਦਿਤੇ ਨਾਨਕਾ; ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਧਰਮੁ॥੧॥ ਅ-ਭੈ ਪੋਲਾ- ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮਪਦੁ; ਤਾ ਕਾ ਭੀਖਕੁ ਹੋਇ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਭੋਜਨੁ, ਨਾਨਕਾ; ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ॥੨॥ ਪੜ੍ਹਾਂ- ਹੋਵਾ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋਤਕੀ; ਵੇਦ ਪੜਾ ਮੁਖਿ ਚਾਰਿ॥ ਚੱਜ- ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਆ; ਅਪਨੇ ਚਜ ਵੀਚਾਰ॥੩॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਜਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ। ਕੈਲੀ ਗਊ, ਕੰਞਕਾ ਲੜਕੀ। ਖੋਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਣਚਾਰੀ ਧਾਨੁ ਅੰਨ- ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੈਲੀ ਘਾਤੁ ਕੰਞਕਾ; ਅਣਚਾਰੀ ਕਾ ਧਾਨੁ॥ ਫਿਟਕ ਫਿਟਕਾ ਕੋੜੁ ਬਦੀਆ; ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਭਮਾਨੁ॥ ਪਾਹਿ ਏਤੇ. ਜਾਹਿ ਵੀਸਰਿ; ਨਾਨਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ॥ ਸਭ ਬੁਧੀ ਜਾਲੀਅਹਿ; ਇਕੁ ਰਹੈ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ॥੪॥ ਮਾਥੈ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਵਰਤਦਾ; ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਹੋਇ॥੫॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ; ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿ॥ਅੱਗਿ- ਧੰਧਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ; ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ॥ ਜਿਨ੍ਹਾ. ਵੇਲਿ ਨ ਤੂੰਬੜੀ; ਮਾਇਆ ਠਗੇ ਠਗਿ॥ ਵੱਗਿ ਬਗਲੇ ਪਖੰਡੀ। ਪੋਲਾ ਸਗਿ ਕੁੱਤੇ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੇ, ਚਲਾਈ-ਅਹਿ- ਮਨਮੁਖਿ. ਬੰਨ੍ਹਿ ਚਲਾਈਅਹਿ; ਨਾ ਮਿਲਹੀ. ਵਗਿ ਸਗਿ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਭੁਲੀਐ; ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ; ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥੬॥ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਣਾ; ਭੀ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਿ॥ ਬੀਭਾ ਦੂਜਾ, ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗ ਕੇ- ਨਾਨਕ. ਸਚਾ ਏਕੁ ਦਰੁ; ਬੀਭਾ ਪਰਹਰਿ ਆਹਿ॥੭॥ ਨਾਨਕ. ਜਹ ਜਹ ਮੈ ਫਿਰਉ; ਤਹ ਤਹ ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ. ਤਹ ਏਕੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੮॥ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ.

ਸਬਦੁ ਹੈ; ਜੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਕੋਇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਮਨਿ ਵਸੈ; ਕਰਮ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੯॥ ਨਾਨਕ. ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ਖਪਿ ਮੁਏ; ਖੂਹਣਿ ਲਖ ਅਸੰਖ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੁ ਉਬਰੇ; ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਅਲੰਖ॥੧੦॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਇਕ ਮਨਿ ਸੇਵਿਆ; ਤਿਨ ਜਨ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਮਾਇਆ ਕੀ ਭੁਖ ਜਾਇ॥ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਊਜਲੇ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਹੋਰਿ ਪਤਿਸਾਹੀਆ ਕੂੜੀਆ; ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਾਤਸਾਹ॥੧੧॥ ਜਿਉ ਪੁਰਖੈ ਘਰਿ. ਭਗਤੀ ਨਾਰਿ ਹੈ; ਅਤਿ ਲੋਚੈ ਭਗਤੀ ਭਾਇ॥ ਬਹੁ ਰਸ ਸਾਲਣੇ ਸਵਾਰਦੀ; ਖਟ ਰਸ ਮੀਠੇ ਪਾਇ॥ ਤਿਉ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਸਲਾਹਦੇ; ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ; ਸਿਰੁ ਵੇਚਿਆ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਾਇ॥ ਭੈ ਭਗਤੀ. ਭਗਤ ਬਹੁ ਲੋਚਦੇ; ਪ੍ਰਭ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਅੰਗ ੧੪੧੪:- ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ; ਕਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤਿਪਤਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ; ਤਿਪਤਾਸੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਕਲਜੁਗਿ ਨਾਨਕਾ; ਜਿ ਚਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥੧੨॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਓ; ਸਬਦੁ. ਨ ਰਖਿਓ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਧਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ; ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਮਨਿ ਪਵੈ; ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰਿ॥ ਨਾਉ ਮਿਲੈ. ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ॥੧੩॥ਮੁੰਸੈ- ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ. ਜਗੁ ਭਰਮਿਆ; ਘਰੁ ਮੁਸੈ. ਖਬਰਿ ਨ ਹੋਇ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਹਿਰਿ ਲਇਆ; ਮਨਮੁਖ ਅੰਧਾ ਲੋਇ॥ ਗਿਆਨ ਖੜਗ. ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰੇ; ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗੈ ਸੋਇ॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਨਾਮ ਹੀਨ. ਨਕਟੇ ਫਿਰਹਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਬਹਿ ਰੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਜੋ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ. ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥੧੪॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ; ਅਤੁਟ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੈ; ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥੧੫॥ ਚੜ੍ਹਿਆ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜੁ ਹੈ; ਮਨੁ ਚੜਿਆ ਦਸਵੈ ਆਕਾਸਿ॥ ਤਿਥੈ. ਊਂਘ ਨ ਭੁਖ ਹੈ; ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਖਵਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਵਿਆਪਤ ਨਹੀ; ਜਿਥੈ ਆਤਮ ਰਾਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥੧੬॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਚੋਲੜਾ; ਸਭ ਗਲਿ ਆਏ ਪਾਇ॥ ਇਕਿ ਉਪਜਹਿ ਇਕਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਂਹਿ; ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ. ਨ ਚੁਕਈ; ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ਭਵਾਈ-ਅਨੁ- ਬੰਧਨਿ ਬੰਧਿ ਭਵਾਈਅਨੁ; ਕਰਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ॥੧੭॥ਧਾਰੀ-ਅਨੁ- ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ; ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ. ਉਲਟੀ ਭਈ; ਮਰਿ ਜੀਵਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੧੮॥ ਮਨਮੁਖ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਹੈ; ਅੰਤਰਿ ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਕੀਤਾ ਕਰਤਿਆ ਬਿਰਥਾ ਗਇਆ; ਇਕੁ ਤਿਲੁ. ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨੁ ਜੋ ਬੀਜਦੇ; ਸਭ ਧਰਮਰਾਇ ਕੈ ਜਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ. ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ॥ ਜੋਬਨੁ ਜਾਂਦਾ. ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ; ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਮਰਿ ਜਾਈ॥ਕ-ਲਤੁ- ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ ਹੇਤੁ ਹੈ; ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨ ਸਖਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ. ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ; ਨਾਉ ਵਸੈ ਮਨਿ

ਆਈ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ; ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ॥੧੯॥ ਮਨਮੁਖ. ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਦੁਖ ਰੋਇ॥
ਅੰਗ ੧੪੧੫:- ਆਤਮਾ ਰਾਮੁ. ਨ ਪੂਜਨੀ; ਦੂਜੈ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਹਉਮੈ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਹੈ; ਸਬਦਿ. ਨ ਕਾਢਹਿ ਧੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ, ਮੈਲਿਆ ਮੁਏ; ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ॥੨੦॥ ਮਨਮੁਖ ਬੋਲੇ ਅੰਧੁਲੇ; ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਅਗਨੀ ਕਾ ਵਾਸੁ॥ ਬਾਣੀ ਸੁਰਤਿ. ਨ ਬੁਝਨੀ; ਸਬਦਿ. ਨ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਓਨਾ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰਿ ਸੁਧਿ ਨਹੀ; ਗੁਰ ਬਚਨਿ. ਨ ਕਰਹਿ ਵਿਸਾਸੁ॥ ਗਿਆਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹੈ; ਨਿਤ ਹਰਿ ਲਿਵ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ॥ ਹਰਿ ਗਿਆਨੀਆ ਕੀ ਰਖਦਾ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ; ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ॥੨੧॥ਭੁਇ-ਅੰਗਮੁ- ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗਮੁ ਸਰਪੁ ਹੈ; ਜਗੁ ਘੇਰਿਆ ਬਿਖੁ ਮਾਇ॥ ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਰਣੁ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਗੁਰ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ; ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਗਇਆ ਬਿਲਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਤਿਨ; ਜੋ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥੨੨॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ; ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਿਰਵੈਰੈ ਨਾਲਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਇਦਾ; ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੀ ਲਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਹੈ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਜਲੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਨਿਤ ਭਉਕਦੇ; ਬਿਖੁ ਖਾਧੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਭਰਮਦੇ; ਫਿਰਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ॥ ਬੇਸੁਆ ਕੇਰੇ ਪੂਤ ਜਿਉ; ਪਿਤਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਨੀ; ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ; ਜਨ ਵਿਛੁੜੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ; ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ॥੨੩॥ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਊਬਰੇ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ, ਸੁਖੁ ਨਹੀ; ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ॥੨੪॥ ਚਿੰਤਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ; ਤਾਂ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ; ਸਾ ਧਨ ਸੁਤੀ ਨਿਚਿੰਦ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ; ਤਿਨ੍ਾ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ; ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ॥੨੫॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਮੰਨੀਅਨਿ; ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਵਾਪਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪਦੇ; ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਖਰਚੁ ਸਚੁ; ਅੰਤਰਿ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਰੁ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਨੇੜਿ. ਨ ਆਵਈ; ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ॥
ਅੰਗ ੧੪੧੬:- ਨਾਨਕ. ਨਾਮ ਰਤੇ ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਹੈਨਿ; ਨਿਰਧਨੁ ਹੋਰੁ ਸੰਸਾਰੁ॥੨੬॥ਇਸ ਲੋਕ ਚ ਠਵਰ ਟਿਕਾਣਾ, ਪ੍ਲੋਕ 'ਚ ਠਾਉ ਜਗ੍ਹਾ ਜਨ ਕੀ ਟੇਕ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਠਵਰ ਨ ਠਾਉ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਲਾਗਾ ਭਾਉ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਮੰਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ; ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ॥੨੭॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ; ਤਿਸਨਾ ਜਲਤੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ॥ ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਪਸਰਿਆ; ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਨ. ਅੰਤੀ ਵਾਰ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ. ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ; ਬੂਝਿਆ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿਚਾਰੁ॥ ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਸਭ ਬੁਝਿ ਗਈ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥੨੮॥ ਪੋਲਾ ਖਤੇ ਗੁਨਾਹ ਪਾਪ- ਅਸੀ ਖਤੇ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਦੇ; ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ; ਹਉ ਪਾਪੀ ਵਡ ਗੁਨਹਗਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ. ਲੇਖੈ ਵਾਰ ਨ ਆਵਈ; ਤੂੰ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿਆ; ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟਿ ਵਿਕਾਰ ॥ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ੍ ਜੈਕਾਰੁ॥੨੯॥ ਵਿਛੁੜਿ ਵਿਛੁੜਿ ਜੋ ਮਿਲੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੈ ਭਾਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਹਚਲੁ ਭਏ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਗੁਰ ਸਾਧੂਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ; ਹੀਰੇ ਰਤਨ ਲਭੰਨਿ੍॥ ਨਾਨਕ. ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਕਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹੰਨਿ੍॥੩੦॥ ਮਨਮੁਖ. ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ; ਧਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧਿਗੁ ਵਾਸੁ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ; ਸੋ ਮਨਿ ਨ ਵਸਿਓ ਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ. ਸਬਦਿ ਨ ਭੇਦਿਓ; ਕਿਉ ਹੋਵੈ ਘਰ ਵਾਸੁ॥ ਮਨਮੁਖੀਆ ਦੋਹਾਗਣੀ; ਆਵਣ ਜਾਣਿ ਮੁਈਆਸੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹਾਗੁ ਹੈ; ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਲਿਖਿਆਸੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ; ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ; ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਨ ਮੁਖ ਉਜਲੇ; ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥੩੧॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ. ਸੋਈ ਜਨੁ ਸਿਝੈ; ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਵਿਗੁਤੇ; ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ॥ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ; ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ॥੩੨॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਅਤਿ ਵਡ ਊਚਾ; ਊਚੀ ਹੂ ਊਚਾ ਹੋਈ॥ ਅਪੜਿ. ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ; ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ॥ ਮੁਖਿ ਸੰਜਮ ਹਛਾ. ਨ ਹੋਵਈ; ਕਰਿ ਭੇਖ ਭਵੈ ਸਭ ਕੋਈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਜਾਇ ਚੜੈ; ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਆਇ ਵਸੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ ਕੋਇ॥ ਅੰਗ ੧੪੧੭:- ਨਾਨਕ. ਸਬਦਿ ਮਰੈ, ਮਨੁ ਮਾਨੀਐ; ਸਾਚੇ ਸਾਚੀ ਸੋਇ॥੩੩॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਦੁਖੁ ਸਾਗਰੁ ਹੈ; ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ. ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਪਚਿ ਮੁਏ; ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਾ. ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ਹੈ; ਅਧ ਵਿਚਿ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਵਣਾ; ਕਰਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਭਾਇ॥ ਚੜ੍ਹੈ- ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੋਹਿਥੈ, ਵਡਭਾਗੀ ਚੜੈ; ਤੇ ਭਉਜਲਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ॥੩੪॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ; ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ. ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਸਦਾ ਰਹੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ਬੁਝੈ ਪੋਲਾ- ਤਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ਤਿਪਤਿ ਹੋਇ; ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ; ਹਰਿ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ॥੩੫॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ. ਜਗਤੁ ਬਰਲਿਆ; ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਰਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ;

ਸਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਜਿਨਿ ਰਖੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ॥੩੬॥ ਹੋਮ ਜਗ ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ; ਪੜ੍ਹਿ ਪੰਡਿਤ ਥਕੇ ਪੁਰਾਣ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ. ਨ ਮਿਟਈ; ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ. ਮਲੁ ਉਤਰੀ; ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿਆ; ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ॥੩੭॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਹੁ ਚਿਤਵਦੇ; ਬਹੁ ਆਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰ॥ ਮਨਮੁਖਿ. ਅਸਥਿਰੁ ਨਾ ਥੀਐ; ਮਰਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ. ਖਿਨ ਵਾਰ॥ ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ; ਹਉਮੈ ਤਜੈ ਵਿਕਾਰ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ॥੩੮॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ॥੩੯॥ ਵਸਾਇ ਵਾਹ। ਚੱਲੇ- ਲੋਭੀ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ. ਨ ਕੀਜੈ; ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਤਿਥੈ ਧੁਹੈ; ਜਿਥੈ. ਹਥੁ ਨ ਪਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ ਸੇਤੀ ਸੰਗੁ ਕਰੇ; ਮੁਹਿ ਕਾਲਖ ਦਾਗੁ ਲਗਾਇ॥ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨ੍ ਲੋਭੀਆਂ; ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ; ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ॥੪੦॥ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ; ਸੁ. ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ; ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਚੁਗਲ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖੇ ਰੁਲਿ ਮੁਏ; ਏਨਾ. ਹਥੁ ਨ ਕਿਥਾਊ ਪਾਇ॥ ਬਾਹਰਿ ਪਾਖੰਡ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਹਿ; ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਕਮਾਇ॥ ਖੇਤਿ ਸਰੀਰਿ ਜੋ ਬੀਜੀਐ; ਸੋ ਅੰਤਿ ਖਲੋਆ ਆਇ॥ ਅੰਗ ੧੪੧੮:- ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ॥੪੧॥ ਮਨ ਆਵਣ ਜਾਣੁ. ਨ ਸੁਝਈ; ਨਾ ਸੁਝੈ ਦਰਬਾਰੁ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਲੇਟਿਆ; ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਬਾਰੁ॥ ਤਬ ਨਰੁ ਸੁਤਾ ਜਾਗਿਆ; ਸਿਰਿ ਡੰਡੁ ਲਗਾ ਬਹੁ ਭਾਰੁ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਗਰਭ ਦੇ ਕਰਾਂ ਇਕਰਾਰਾਂ।ਅਨੁਸਾਰ ਲੋਕ ਡੰਡ ਤੋਂ ਉੱਪਰਿ ਹੋ ਗਏ- ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰਾਂ ਉਪਰਿ, ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ; ਸੇ ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਉਧ੍ਰੇ- ਨਾਨਕ. ਆਪਿ ਓਹਿ ਉਧਰੇ; ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਤਰੇ ਪਰਵਾਰ॥੪੨॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ; ਸੋ ਮੁਆ ਜਾਪੈ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ; ਹਰਿ ਰਸਿ ਧ੍ਰਾਪੈ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ. ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪੈ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ; ਮੁਆ ਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਆ; ਅਪੁਨਾ ਜਨਮੁ ਖੋਇ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ. ਨ ਚੇਤਹਿ; ਅੰਤਿ ਦੁਖੁ ਰੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਤਾ ਕਰੇ; ਸੁ ਹੋਇ॥੪੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਬੁਢੇ ਕਦੇ ਨਾਹੀ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਤਰਿ ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਨੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ; ਅੰਤਰਿ ਸਹਜ ਧਿਆਨੁ॥ ਓਇ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਬਿਬੇਕ ਰਹਹਿ; ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਏਕ ਸਮਾਨਿ॥ ਤਿਨਾ ਨਦਰੀ ਇਕੋ ਆਇਆ; ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੁ॥੪੪॥ਹੈਂ- ਮਨਮੁਖੁ ਬਾਲਕੁ ਬਿਰਧਿ ਸਮਾਨਿ ਹੈ; ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਤਰਿ. ਹਰਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ॥ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ; ਸਭ ਧਰਮਰਾਇ ਕੈ ਜਾਂਹੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਛੇ ਨਿਰਮਲੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਓਨਾ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ. ਨ ਲਗਈ; ਜਿ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਮਨਮੁਖ. ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ; ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਅਨੁ; ਗੁਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ॥੪੫॥ ਸਿੱਝੈ- ਬੁਰਾ ਕਰੇ; ਸੁ ਕੇਹਾ ਸਿਝੈ॥

ਦੱਝੈ- ਆਪਣੈ ਰੋਹਿ; ਆਪੇ ਹੀ ਦਝੈ॥ ਲੁੱਝੈ- ਮਨਮੁਖਿ ਕਮਲਾ; ਰਗੜੈ ਲੁਝੈ॥ ਸੁੱਝੈ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ; ਤਿਸੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ; ਮਨ ਸਿਉ ਲੁਝੈ॥੪੬॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ. ਨ ਸੇਵਿਓ; ਸਬਦਿ. ਨ ਕੀਤੋ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਓਇ ਮਾਣਸ ਜੂਨਿ. ਨ ਆਖੀਅਨਿ; ਪਸੂ ਢੋਰ ਗਾਵਾਰ॥ ਓਨਾ ਅੰਤਰਿ. ਗਿਆਨੁ ਨ ਧਿਆਨੁ ਹੈ; ਹਰਿ ਸਉ. ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਪਿਆਰੁ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਵਿਕਾਰ ਮਹਿ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਜੱਗਜੀਵਨ- ਜੀਵਦਿਆ ਨੋ ਮਿਲੈ. ਸੁ ਜੀਵਦੇ; ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨ ਉਰ ਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਣੇ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥੪੭॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ. ਹਰਿ ਸਾਜਿਆ; ਹਰਿ ਵਸੈ ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ॥ ਪਰ-ਜਾਲਿ- ਗੁਰਮਤੀ. ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਰਜਾਲਿ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ. ਵਸਤੁ ਅਨੇਕ ਹੈ; ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ॥ ਧਨੁ ਭਗਵੰਤੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲਿ॥ ਗੜ੍- ਵਡਭਾਗੀ ਗੜ ਮੰਦਰੁ ਖੋਜਿਆ; ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪਾਇਆ ਨਾਲਿ॥੪੮॥ ਮਨਮੁਖ ਦਹ ਦਿਸਿ ਫਿਰਿ ਰਹੇ; ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ॥

ਅੰਗ ੧੪੧੯:- ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ. ਨ ਚੁਕਈ; ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ; ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ॥ਗ-ਇਆ- ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖੁ ਗਇਆ; ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ॥੪੯॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ; ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ; ਸਭੁ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ; ਜਨ ਨਾਨਕ. ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੫੦॥ ਧਨਾਸਰੀ ਧਨਵੰਤੀ ਜਾਣੀਐ ਭਾਈ; ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੇ. ਜੀਅ ਸਉ ਭਾਈ; ਲਏ ਹੁਕਮਿ ਫਿਰਾਉ॥ ਜਹ ਬੈਸਾਵਹਿ ਬੈਸਹਿ ਭਾਈ; ਜਹ ਭੇਜਹਿ ਤਹ ਜਾਉ॥ ਏਵਡੁ ਧਨੁ. ਹੋਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਭਾਈ; ਜੇਵਡੁ ਸਚਾ ਨਾਉ॥ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ ਭਾਈ; ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹਾਉ॥ਪਤਿ ਪੋਲਾ, ਪੈਨ੍ਣੁ- ਪੈਨਣੁ. ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਭਾਈ; ਆਪਣੀ ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਦ ਆਪੇ ਖਾਇ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਈ; ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਭਾਈ; ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਪਾਇ॥ ਇਕਿ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ. ਨ ਜਾਣਨੀ ਭਾਈ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਾਇ॥ ਸੰਗਤਿ ਢੋਈ ਨਾ ਮਿਲੈ, ਭਾਈ; ਬੈਸਣਿ. ਮਿਲੈ ਨ ਥਾਉ॥ ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਤਿਨਾ ਮਨਾਇਸੀ ਭਾਈ; ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਕਮਾਇਆ ਨਾਉ॥ ਤਿਨ੍ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ; ਤਿਨ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥੫੧॥ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ- ਸੇ ਦਾੜੀਆਂ ਸਚੀਆ; ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਗੰਨ੍ਹਿ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੇਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਪਣਾ; ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦਿ ਰਹੰਨ੍ਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇ ਮੁਹ ਸੋਹਣੇ; ਸਚੈ ਦਰਿ ਦਿਸੰਨ੍ਹਿ॥੫੨॥ ਮੁਖ ਸਚੇ ਸਚੁ ਦਾੜੀਆ; ਸਚੁ ਬੋਲਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹਿ॥ ਸਚੀ ਰਾਸੀ ਸਚੁ ਧਨੁ; ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਂਹਿ॥ ਸਚੁ ਸੁਣਹਿ ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ; ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ॥ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣਾ; ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ

॥ ਨਾਨਕ. ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਸਚੁ ਨ ਪਾਈਐ; ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਜਾਂਹਿ॥੫੩॥ ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ; ਜਲਨਿਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ॥ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਪਾਇਆ; ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ॥ਚੁੱਕੈ- ਤਿਸ ਚੁਕੈ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ; ਚੁਕੈ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ; ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥੫੪॥ ਬਾਬੀਹਾ ਤੂੰ ਸਚੁ ਚਉ; ਸਚੇ ਸਉ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਬੋਲਿਆ ਤੇਰਾ ਥਾਇ ਪਵੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਅਲਾਇ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ. ਤਿਖ ਉਤਰੈ; ਮੰਨਿ ਲੈ ਰਜਾਇ॥ ਅੰਗ ੧੪੨੦:- ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਝੋਕਿ ਵਰਸਦਾ; ਬੂੰਦ ਪਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਊਪਜੈ; ਬਿਨੁ ਜਲ. ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਜਲੁ ਜਿਨਿ ਪੀਆ; ਤਿਸੁ. ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ॥੫੫॥ ਬਾਬੀਹਾ. ਤੂੰ ਸਹਜਿ ਬੋਲਿ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ; ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲੈ; ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ॥ ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸਦਾ; ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ॥ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ. ਨ ਹੋਵਈ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੁਖਿ ਸਵਨ੍ਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੫੬॥ ਧੁਰਹੁ ਖਸਮਿ ਭੇਜਿਆ; ਸਚੈ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇ॥ ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ; ਗੂੜ੍ਹੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ॥ ਬਾਬੀਹੇ ਤਨਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ; ਜਾਂ ਤਤੁ ਬੂੰਦ ਮੁਹਿ ਪਾਇ॥ ਅੰਨੁ- ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤਾ ਉਪਜੈ; ਧਰਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਲੋਕੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ; ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥ ਆਪੇ ਸਚਾ ਬਖਸ ਲਏ; ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਰਜਾਇ॥ਕਾੱਮਣੀ- ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ; ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥ਕਰਿ-ਹੁ- ਭੈ ਕਾ ਸਹਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਿਹੁ; ਸਚਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ॥੫੭॥ ਬਾਬੀਹਾ. ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਜੇ ਫਿਰਹਿ; ਊਡਿ ਚੜਹਿ ਆਕਾਸਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ. ਜਲੁ ਪਾਈਐ; ਚੂਕੈ ਭੂਖ ਪਿਆਸ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ; ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਸਿ॥ ਵਿਣੁ ਬੋਲਿਆ. ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ; ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ. ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੋ ਵਰਤਦਾ; ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ॥੫੮॥ ਨਾਨਕ. ਤਿਸੈ ਬਸੰਤੁ ਹੈ; ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ॥ ਵੁੱਠਾ ਪਰ-ਫੜੈ ਹਰੀ-ਆਵਲੁ ਬਿਹਾਰੀ ਦੱਬ ਕੇ ਬੋਲੋ-ਹਰਿ ਵੁਠਾ. ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਪਰਫੜੈ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰੀਆਵਲੁ ਹੋਇ॥੫੯॥ ਸਬਦੇ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ; ਜਿਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੬੦॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ; ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਇ॥ਵੁੱਠੈ- ਹਰਿ ਵੁਠੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪਰਫੜੈ; ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ॥੬੧॥ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਝਲੁੰਭਲੈ ਤੜਕੇ ਵਾ ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ- ਵਡੜੈ ਝਾਲਿ ਝਲੁੰਭਲੈ ; ਨਾਵੜਾ ਲਈਐ ਕਿਸੁ॥ ਨਾਉ ਲਈਐ ਪਰਮੇਸਰੈ; ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ॥੬੨॥ ਸਾਰਿਆਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਹਰਹਟ ਹਟ ਕੇ, ਬਾਣਿ ਬਾਣੀ- ਹਰਹਟ ਭੀ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਹਿ; ਬੋਲਹਿ ਭਲੀ ਬਾਣਿ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਹੈ; ਕਿਆ ਉਚੀ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ. ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ; ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ਆਪੁ

 Not Final File

ਛੋਡਹਿ. ਤਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲੈ; ਸਚਾ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ਫਿੱਕਾ,ਬੁੱਝਿ- ਹਉਮੈ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ; ਬੁਝਿ. ਨ ਸਕਾ ਕਾਰ॥ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦਾ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸਦਾ ਵਿਹਾਣ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ. ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ; ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਕੇ ਵੀਚਾਰ॥

ਅੰਗ ੧੪੨੧:- ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ; ਤਾਂ ਆਪੇ ਲੈਹਿ ਸਵਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ੀ ਧਿਆਇਆ; ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ॥੬੩॥ ਜੋਗੁ ਨ. ਭਗਵੀ ਕਪੜੀ; ਜੋਗੁ ਨ. ਮੈਲੇ ਵੇਸਿ॥ ਨਾਨਕ. ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ, ਜੋਗੁ ਪਾਈਐ; ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ॥੬੪॥ਪੜ੍ਹਹਿ- ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਜੇ ਭਵਹਿ; ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਜੁਗ ਚਾਰਿ॥ਪਾਵ-ਹਿ- ਨਾਨਕ. ਸਾਚਾ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ; ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ॥੬੫॥ ਚਲ ਚੰਚਲ ਚਿੱਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਤਿ, ਨਿਸਚੇ ਵੱਲੋਂ ਫਿਰ ਗਈ- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਖਸਮ ਕਾ; ਮਤਿ ਭਵੀ. ਫਿਰਹਿ ਚਲ ਚਿਤ॥ ਮਨਮੁਖ ਸਉ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ; ਸੁਖ ਕਿ ਪੁਛਹਿ ਮਿਤ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸਉ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਲਾਇ ਚਿਤੁ॥ ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਕਾ ਮੂਲੁ ਕਟੀਐ; ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਹੋਵੀ ਮਿਤ॥੬੬॥ਭੁੱਲਿਆਂ- ਭੁਲਿਆਂ ਆਪਿ ਸਮਝਾਇਸੀ; ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥ ਨਾਨਕ. ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ; ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ॥੬੭॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ; ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪਰਗਾਸੀਆ; ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ॥੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਸੋਇ॥ਤਿਖ ਪੋਲਾ- ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ॥ ਸਮਤ ਪੋਲਾ ਮਿਲਵਾਂ- ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਸਮਤੁ ਸਭ ਕੋਇ॥ ਤੁੱਲਿ- ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤੁਲਿ ਹੋਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ; ਜਿਸੁ. ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ; ਜਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ; ਜਿਸ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੨॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਗੋਵਿੰਦੁ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਣਾ; ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ; ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ; ਬਹੁੜਿ. ਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ॥੩॥ ਮੂੰ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ; ਕਿਉ ਸਜਣ ਮਿਲਹਿ ਪਿਆਰਿਆ॥ ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਤਿਨ; ਸਜਣ ਸਚਿ ਸਵਾਰਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈਡਾ ਮਿਤੁ ਹੈ; ਜੇ ਮਿਲੈ. ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਾਰਿਆ॥ ਦੱਸਿ- ਦੇਂਦਾ. ਮੂੰ ਪਿਰੁ ਦਸਿ; ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਹਉ ਪਿਰੁ ਭਾਲੀ ਆਪਣਾ; ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ॥੪॥ ਪੰਧੁ ਰਸਤਾ, ਮੂੰ ਮੇਰਾ। ਖੜ੍ਹੀ।ਆ-ਵਏ - ਹਉ ਖੜੀ ਨਿਹਾਲੀ ਪੰਧੁ; ਮਤੁ. ਮੂੰ ਸਜਣੁ ਆਵਏ॥ ਅੱਜੁ- ਕੋ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਅਜੁ; ਮੈ. ਪਿਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਏ॥

ਅੰਗ ੧੪੨੨:-ਦਿਖਾ-ਵਏ- ਹਉ. ਜੀਉ ਕਰੀ ਤਿਸ ਵਿਟਉ, ਚਉ ਖੰਨੀਐ; ਜੋ ਮੈ. ਪਿਰੀ ਦਿਖਾਵਏ॥ਦ-ਇਆਲ,ਮੇਲਾਵ-ਏ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ; ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਲਾਵਏ॥੫॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਮਾਇਆ; ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਦੁੱਤ-ਰੁ- ਸਤਿਗੁਰ

ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ. ਮੰਨਿ ਨ ਸਕੀ; ਦੁਤਰੁ. ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ; ਸੋ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੈ; ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆਂ; ਹਉ ਤਿਨ ਕੇ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕੁ. ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ; ਜਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੬॥ ਜਿਨਾ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ; ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ॥ ਰਹ-ਸੀਐ ਪੋਲਾ- ਨਾਨਕ. ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ॥੭॥ ਜਿਨਾ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ; ਕਿਉ ਜੀਵਨਿ ਪਿਰ ਬਾਹਰੇ॥ ਜਾਂ ਸਹੁ ਦੇਖਨਿ ਆਪਣਾ; ਨਾਨਕ. ਥੀਵਨਿ ਭੀ ਹਰੇ॥੮॥ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਦਰਿ ਨੇਹੁ; ਤੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚੈ ਲਾਇਆ॥ ਰਾਤੀ ਅਤੈ ਡੇਹੁ; ਨਾਨਕ. ਪ੍ਰੇਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੯॥ ਆਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਆਸਕੀ; ਜਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਚਾ ਪਾਈਐ॥ਰਹ-ਹਿ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਰਹਹਿ ਅਨੰਦਿ; ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈਐ॥੧੦॥ ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ; ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ॥ ਕਬਹੂ. ਨ ਹੋਵੈ ਭੰਗੁ; ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ॥੧੧॥ ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਨੇਹੁ; ਕਿਉ ਜੀਵਨ੍ਹਿ ਪਿਰੀ ਵਿਹੂਣਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਆਪਿ; ਨਾਨਕ. ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ॥੧੨॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ; ਤਉ ਆਪੇ ਲਾਇਆ ਕਰਮੁ ਕਰਿ॥ ਨਾਨਕ. ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ; ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ॥੧੩॥ਹੱਸੈ- ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੋਵੈ॥ ਸਾਂਈਂ- ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ; ਸਾਈ ਭਗਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ. ਸੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ. ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ॥੧੪॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ਉੱਜਲੇ- ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ; ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ॥ਬਹ-ਦਿਆਂ,ਉੱਠ-ਦਿਆਂ- ਤਿਨ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ. ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੈ; ਜਿ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ. ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ; ਜਿ ਮੇਲੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ॥੧੫॥ ਗੁਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਸਾਰੁ ਸੁਖ ਦੇਣ ਨੂੰ ਮਹਾਂ ਕਰੜੀ ਤਕੜੀ ਹੈ - ਗੁਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ; ਮਹਾਂ ਕਰੜੀ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ; ਤਿਸੁ ਲਾਏ ਹੇਤ ਪਿਆਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵੈ ਲਗਿਆ; ਭਉਜਲੁ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ; ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ; ਸਭੁ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ॥੧੬॥ ਮਨਮੁਖ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ; ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥

ਕ-ਲਤੁ- ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇ॥ ਦਰਗਹਿ. ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ; ਕੋਈ ਅੰਤਿ ਨ ਸਕੀ ਛਡਾਇ॥

ਅੰਗ ੧੪੨੩:- ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ; ਦੁਖਦਾਈ ਮੋਹ ਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ; ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਵਿਛੁੜਿ ਸਭ ਜਾਇ॥੧੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ. ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸਹ ਕੇਰਾ; ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਹੁਕਮੋ ਸੇਵੇ ਹੁਕਮੁ ਅਰਾਧੇ; ਹੁਕਮੇ ਸਮੈ ਸਮਾਏ॥ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੁ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ; ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਏ॥ਬੁੱਝੈ- ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ. ਜਿ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ; ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਨ ਊਪਰਿ; ਤਿਨਾ ਹੁਕਮੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ॥੧੮॥ ਬੁੱਝੇ ਬੱਪੁੜੀ- ਮਨਮੁਖਿ. ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੇ ਬਪੁੜੀ; ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਪੂਜਾ ਪੋਲਾ- ਵਰਤ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਪੂਜਾ; ਪਾਖੰਡਿ. ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਕੁ-ਸੁੱਧੁ। ਬੇਧੇ- ਅੰਤਰਹੁ ਕੁਸੁਧੁ. ਮਾਇਆ

ਮੋਹਿ ਬੇਧੇ; ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਛਾਰੁ ਉਡਾਏ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ. ਤਿਸੈ ਨ ਚੇਤਹਿ; ਬਿਨੁ ਚੇਤੇ. ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ. ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ; ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਏ॥੧੯॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਤੀਤਿ ਭਈ. ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ; ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਸਮਾਇ॥ ਪੂੱਜੇ- ਅੰਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ. ਗੁਰੂ ਸਭ ਪੂਜੇ; ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖੈ ਸਭ ਆਇ॥ ਮੰਨੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਮ ਬੀਚਾਰੀ; ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ. ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ॥ਦੇ-ਇ- ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਕਰਮੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਸਚਾ; ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਆਇ॥੨੦॥ਸੱਜਣ- ਜਿਨ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ; ਸੇ ਸਜਣ ਮੈ ਨਾਲਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਉ ਫਿਰਾਂ; ਭੀ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲਿ॥੨੧॥ ਜਿਨਾ. ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਧਿਆਇਆ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ. ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਗਇਆ; ਨਿਰਦੋਖ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਉਚਰਹਿ; ਗੁਣ ਮਹਿ ਸਵੈ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ; ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ॥੨੨॥ ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ; ਨਾਮਿ. ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ. ਕੂੜੁ ਸੰਘਰੈ; ਕੂੜਿ ਕਰੈ ਆਹਾਰੁ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਮਰਹਿ; ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਭੁ ਛਾਰੁ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਕਰਹਿ; ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ. ਮਨਮੁਖਿ ਜਿ ਕਮਾਵੈ. ਸੁ ਥਾਇ ਨ ਪਵੈ; ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥੨੩॥ ਸਭਨਾ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚਿ ਸੋ ਭਲਾ ਭਾਈ; ਜਿਤੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ; ਕੀਮਤਿ. ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਰਾਗੈ ਨਾਦੈ ਬਾਹਰਾ; ਇਨੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝਿਆ. ਜਾਇ॥ ਬੂੱਝੈ ਸੋੱਝੀ- ਨਾਨਕ. ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ, ਤਿਨਾ ਰਾਸਿ ਹੋਇ; ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਇਆ; ਜਿਉ ਤਿਸੈ ਦੀ ਰਜਾਇ॥੨੪॥

ਅੰਗ ੧੪੨੪:- ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ; ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਹੈ ਕਹਾਇ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੋੁ; ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਹੈ; ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ਪਰ-ਗਾਸਿਆ- ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ; ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨ ਕਉ ਮੇਲਿਓਨੁ; ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਾਇ॥੨੫॥ ਅੱਗਿ- ਅੰਦਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ ਹੈ; ਮਨਮੁਖ. ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ॥ ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਹੈ; ਕੂੜਿ ਰਹਿਆ ਲਪਟਾਇ॥ ਬੱਧਾ- ਅਨ ਦਿਨੁ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਵੈ; ਚਿੰਤਾ ਬਧਾ ਜਾਇ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ. ਨ ਚੁਕਈ; ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੈ; ਨਾਨਕ ਲਏ ਛਡਾਇ॥੨੬॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇਦਾ; ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਦੇ; ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰੁ ਮੇਲਾਇ॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਏਹੁ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ; ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇ॥ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ, ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ- ਗੁਰਸਿਖੀ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ; ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ॥ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੀ ਹਰਿ ਧੂੜਿ ਦੇਹਿ; ਹਮ ਪਾਪੀ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਂਹਿ॥ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਿਖਿਆ; ਗੁਰ ਨਾਨਕ. ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥ ਜਮਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ; ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ॥ਤੁੱਠਾ- ਗੁਰਸਿਖਾ ਨੋ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ; ਹਰਿ ਤੁਠਾ

ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੨੭॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ. ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ; ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ॥ ਮੱਗੁ- ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇ; ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ. ਮਗੁ ਦੇਖਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ. ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ॥ ਗੁਰਮਤੀ. ਜਮੁ ਜੋਹਿ, ਨ ਸਕੈ; ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ. ਵਰਤੈ ਕਰਤਾ; ਜੋ ਭਾਵੈ. ਸੋ ਨਾਇ ਲਾਇਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ. ਨਾਉ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ; ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ. ਖਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਇਆ॥੨੮॥ਭੂੱਲੇ- ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ; ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਹਉਮੈ ਸਾਕਤ ਦੁਰਜਨਾ॥ ਨਾਨਕ. ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ; ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਣਾ॥੨੯॥ ਬੋੱਲੇ- ਗੁਰਮਤੀ; ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੇ॥ ਸ੍ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚੋਲ਼ੇ ਪੋਲਾ ਬੋਲੋ- ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ; ਹਰਿ ਰਤੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚੋਲੇ॥ ਲੱ-ਭਈ ।ਜੱਗ-ਤੁ।ਟੋੱਲੇ- ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖੁ.ਨ ਲਭਈ; ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਜਗਤੁ ਮੈ ਟੋਲੇ॥ਡੋੱਲੇ- ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਿ.ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ;ਮਨੁ.ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ॥ਗੋੱਲੇ- ਜਨ ਨਾਨਕੁ.ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ;ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੁਲ ਗੋਲੇ॥੩੦॥

ਅੰਗ ੧੪੨੫:- ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਰੱਤੇ ਸਾਂਈਂ- ਰਤੇ ਸੇਈ. ਜਿ ਮੁਖੁ. ਨ ਮੋੜੰਨਿ੍; ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਿਞਾਤਾ ਸਾਈ॥ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਦੇ ਕਚੇ ਬਿਰਹੀ; ਜਿਨ੍ਹਾ. ਕਾਰਿ ਨ ਆਈ॥੧॥ ਜੱਾਲੇ- ਧਣੀ ਵਿਹੂਣਾ. ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ; ਭਾਹੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੇ॥ ਲੁ-ਡੰਦੜੀ- ਨੱਾਲੇ- ਧੂੜੀ ਵਿਚਿ ਲੁਡੰਦੜੀ ਸੋਹਾਂ; ਨਾਨਕ ਤੈ ਸਹ ਨਾਲੇ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਰਾਧੀਐ; ਨਾਮਿ ਰੰਗਿ ਬੈਰਾਗੁ॥ ਜੀਤੇ ਪੰਚ ਬੈਰਾਈਆ; ਨਾਨਕ. ਸਫਲ ਮਾਰੂ ਇਹੁ ਰਾਗੁ॥੩॥ ਲੱਖ ਜਿਤੀ ਪੋਲਾ- ਜਾਂ ਮੂੰ ਇਕੁ, ਤ ਲਖ ਤਉ ਜਿਤੀ; ਪਿਨਣੇ ਦਰਿ ਕਿਤੜੇ॥ ਬਾਮਣੁ. ਬਿਰਥਾ ਗਇਓ ਜਨੰਮੁ; ਜਿਨਿ ਕੀਤੋ. ਸੋ ਵਿਸਰੇ॥੪॥ ਸੋਰਠਿ. ਸੋ ਰਸੁ ਪੀਜੀਐ; ਕਬਹੂ. ਨ ਫੀਕਾ ਹੋਇ॥ ਗਾਈ-ਅਹਿ- ਨਾਨਕ. ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਈਅਹਿ; ਦਰਗਹ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥੫॥ ਮਾ-ਰਈ- ਜੋ. ਪ੍ਰਭਿ ਰਖੇ ਆਪਿ; ਤਿਨ. ਕੋਇ ਨ ਮਾਰਈ॥ ਸਾ-ਰਈ- ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ; ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰਈ॥ ਧਾ-ਰਈ- ਏਕਾ ਟੇਕ ਅਗੰਮ; ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰਈ॥ ਉਤਾ-ਰਈ- ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਅਪਾਰੁ; ਕੋ. ਨ ਉਤਾਰਈ॥ ਸਾ-ਰਈ - ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ; ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਸਾਰਈ॥ ਹਾ-ਰਈ- ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ;ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਹਾਰਈ॥੬॥ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਣਤ ਜਨਾਉਣ ਰੂਪ ਦੁਯੀ ਦੂਸਰੀ, ਲਾਹਿ ਮੇਟ ਦੇ।ਦੁ-ਯੀ ਯੀ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਬੋਲ- ਕਰੇ ਸੁ ਚੰਗਾ ਮਾਨਿ; ਦੁਯੀ ਗਣਤ ਲਾਹਿ॥ ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ; ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਲਾਇ॥ ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ; ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ; ਸੋਈ ਸਭ ਕਮਾਇ॥ ਸਭ ਕਛੁ ਤਿਸ ਦੈ ਵਸਿ; ਦੂਜੀ. ਨਾਹਿ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸੁਖ ਅਨਦ ਭਏ; ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮੰਨਿ ਰਜਾਇ॥੭॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ. ਜਿਨਿ ਸਿਮਰਿਆ; ਸੇਈ ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਣਾ; ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ॥੮॥ ਪਾਪੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ; ਕਰਦੇ ਹਾਏ ਹਾਇ॥ ਮਥਨਿ ਮਥੇ ਪੋਲੇ- ਨਾਨਕ. ਜਿਉ ਮਥਨਿ ਮਾਧਾਣੀਆ; ਤਿਉ ਮਥੇ ਧ੍ਰਮਰਾਇ॥੯॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਾਜਨਾ; ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ॥ ਨਾਨਕ. ਧਰਮ ਐਸੇ ਚਵਹਿ; ਕੀਤੋ ਭਵਨੁ ਪੁਨੀਤ॥੧੦॥ ਖੁੱਭੜੀ ਖੁੱਭ ਰਹੀ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ। ਕੁਥਾਇ ਖੋਟੀ ਕਸੰਗਤ। ਮਿੱਠੀ ਮਾਇਆ ਦੀ। ਗਲਣਿ ਖੁੱਭਣ ਜਿੱਲ਼ਣ।ਕਾਮ ਪਾਪ ਔਗੁਣ ਕੁ-ਮੰਤ੍ਰੀਆ ਖੋਟੇ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਸਲਾਹ

ਕਰਕੇ- ਖੁਭੜੀ ਕੁਥਾਇ; ਮਿਠੀ ਗਲਣਿ, ਕੁਮੰਤ੍ਰੀਆ॥ ਨਾਨਕ. ਸੇਈ ਉਬਰੇ; ਜਿਨਾ ਭਾਗੁ ਮਥਾਹਿ॥੧੧॥ਸੁੱਤੜੇ- ਸੁਤੜੇ ਸੁਖੀ ਸਵੰਨ੍ਹਿ; ਜੋ ਰਤੇ ਸਹ ਆਪਣੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਛੋਹਾ ਧਣੀ ਸਉ; ਅਠੇ ਪਹਰ ਲਵੰਨ੍ਹਿ॥੧੨॥ ਸੁੱਤੜੇ- ਸੁਤੜੇ ਅਸੰਖ; ਮਾਇਆ ਝੂਠੀ ਕਾਰਣੇ॥ ਉ-ਚਾਰਣੇ- ਨਾਨਕ. ਸੇ ਜਾਗੰਨ੍ਹਿ; ਜਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਣੇ॥੧੩॥ਭੁੱਲਣੇ,ਵੁੱਠੇ- ਮ੍ਰਿਗ ਤਿਸਨਾ ਪੇਖਿ ਭੁਲਣੇ; ਵੁਠੇ ਨਗਰ ਗੰਧ੍ਰਬ॥ ਫੱਬ- ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿਆ; ਨਾਨਕ. ਮਨਿ ਤਨਿ ਫਬ॥੧੪॥

ਅੰਗ ੧੪੨੬:- ਸੰਮ੍ਰੱਥ ਅੱਧੇ ਰਾਰੇ ਅਧਕ ਲਾ-ਪਤਿਤ. ਉਧਾਰਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ; ਸੰਮ੍ਰਥ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ॥ ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰੇ ਨਾਨਕਾ; ਸੋ ਸਿਮਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥੧੫॥ ਕੁ-ਵੱਾਟੜੀ (ਕੁ) ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ (ਵਾਟੜੀ) ਰਸਤਾ ਕੁਸੰਗਤ- ਦੂਜੀ ਛੋਡਿ ਕੁਵਾਟੜੀ; ਇਕਸ ਸਉ. ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥ ਲੁ-ੜ੍ਹੰਦੜੀ ਰੁੜ੍ਹਦੀ- ਦੂਜੈ ਭਾਵੀਂ. ਨਾਨਕਾ; ਵਹਣਿ ਲੁੜ੍ਹੰਦੜੀ ਜਾਇ॥੧੬॥ ਤਿ-ਹੱਟੜੇ ਤਿੰਨ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਹੱਟਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾਰ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸਿੱਖਣਾ ਸਿੱਖਾਉਣਾ। ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਕਰਾਉਣਾ। ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਕਰਾਉਣ ਰੂਪ ਤਿਹੱਟੜੇ ਬਾਜ਼ਾਰ 'ਚ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਨ-ਸ਼ੀਲਤਾ ਗ੍ਰੀਬੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਰਾਗ, ਤਿਆਗ, ਨਿਰਅਭਿਮਾਨਤਾ ਖਿਮਾ ਧੀਰਜ ਨਿਰਵੈਰਤਾ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਆਦਿ, ਸ੍ਰਬ ਵਿਆਪੀ ਵਿਸਮਾਦ, ਅਨੰਤ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਟਾਂ ਹਨ। ਵਣਜਾਰਿਆ ਗੁਰਸੇਵਕ- ਤਿਹਟੜੇ ਬਾਜਾਰ; ਸਉਦਾ ਕਰਨਿ ਵਣਜਾਰਿਆ॥ ਵੱਖਰੁ ਲੱਦਿਆ- ਸਚੁ ਵਖਰੁ. ਜਿਨੀ ਲਦਿਆ; ਸੇ ਸਚੜੇ ਪਾਸਾਰ॥੧੭॥ ਪੰਥਾ ਪ੍ਰੇਮ. ਨ ਜਾਣਈ; ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਗਵਾਰਿ॥ ਪਉਂਦੇ ਅੰਧਿਆਰ- ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਬਿਸਰਾਇ ਕੈ; ਪਉਦੇ ਨਰਕਿ ਅੰਧ੍ਯਾਰ॥੧੮॥ ਮਾਇਆ. ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ; ਮਾਂਗੈ ਦੰਮਾਂ ਦੰਮ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ. ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ; ਨਾਨਕ. ਨਹੀ ਕਰੰਮਿ॥੧੯॥ ਤਿਚਰੁ. ਮੂਲਿ ਨ ਥੁੜੀਂਦੋ; ਜਿਚਰੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॥ ਅ-ਖੁੱਟੁ- ਸਬਦੁ ਅਖੁਟੁ. ਬਾਬਾ ਨਾਨਕਾ; ਖਾਹਿ ਖਰਚਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ॥੨੦॥ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਖੰਭ ਜੇ ਵਿਕਾਂਦੜੇ ਵਿਕਦੇ ਲਹਾਂ ਜਾਣਾਂ, ਮਨ ਸਿਰ, ਸਾਵੀ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲਿ ਤੋਲਿ ਕੇ, ਖ਼ਰੀਦ ਘਿੰਨਾ ਲਵਾਂ- ਖੰਭ ਵਿਕਾਂਦੜੇ. ਜੇ ਲਹਾਂ; ਘਿੰਨਾ ਸਾਵੀ ਤੋਲਿ॥ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੀਰ 'ਚ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਜੜਾ ਲਵਾਂ, ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੂੰ ਖੋਜ ਲਵਾਂ- ਤੰਨਿ ਜੜਾਂਈ ਆਪਣੈ; ਲਹਾਂ ਸੁ ਸਜਣੁ ਟੋਲਿ॥੨੧॥ ਸਜਣੁ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ; ਸਿਰਿ ਸਾਹਾਂ ਦੈ ਸਾਹੁ॥ ਬਹਿ-ਠਿਆਂ ਇਸਥਿੱਤ ਹੋਇਆਂ, ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਵੇਸਾਹੁ ਭਰੋਸੇ ਯੋਗ- ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਬਹਿਠਿਆ, ਸੋਹੀਐ; ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਵੇਸਾਹੁ॥੨੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੯॥ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਓ ਨਹੀ; ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਕੀਨ॥ਭਜੁ,ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ; ਜਿਹਿ ਬਿਧਿ ਜਲ ਕੌ ਮੀਨ॥੧॥ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਕਾਹੇ ਰਚਿਓ; ਨਿਮਖ. ਨ ਹੋਹਿ ਉਦਾਸ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ; ਪਰੈ ਨ. ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ॥੨॥ ਤਰਨਾ-ਪੋ ਜਵਾਨੀ। ਜਰਾ ਬੁਢੇਪਾ- ਤਰਨਾਪੋ. ਇਉ ਹੀ ਗਇਓ; ਲੀਓ. ਜਰਾ ਤਨੁ ਜੀਤਿ॥ਭਜ ਪੋਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਭਜ ਹਰਿ ਮਨਾ; ਅਉਧ ਜਾਤੁ ਹੈ ਬੀਤਿ॥੩॥ ਪ-ਹੂਚਿਓ- ਬਿਰਧ ਭਇਓ. ਸੂਝੈ ਨਹੀ; ਕਾਲੁ. ਪਹੂਚਿਓ ਆਨ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਨਰ ਬਾਵਰੇ; ਕਿਉ. ਨ ਭਜੈ ਭਗਵਾਨ॥੪॥ ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ; ਜਿਨਿ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ॥ ਇਨ ਮੈ ਕਛੁ ਸੰਗੀ ਨਹੀ;

ਨਾਨਕ. ਸਾਚੀ ਜਾਨਿ॥੫॥ ਪਤਿਤ. ਉਧਾਰਨ ਭੈ ਹਰਨ; ਹਰਿ. ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਹ ਜਾਨੀਐ; ਸਦਾ ਬਸਤੁ ਤੁਮ ਸਾਥ॥੬॥ ਤੋਕਉ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ- ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਹ. ਤੋਕਉ ਦੀਓ; ਤਾਂ ਸਿਉ. ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਨ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਨਰ ਬਾਵਰੇ; ਅਬ ਕਿਉ ਡੋਲਤ ਦੀਨ॥੭॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਦੀਓ; ਅਰੁ ਜਿਹ ਨੀਕੇ ਧਾਮ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ; ਸਿਮਰਤ ਕਾਹਿ ਨ. ਰਾਮ॥੮॥ਨਾਹਿ–ਨ- ਸਭ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ਹੈ; ਦੂਸਰ ਨਾਹਿਨ ਕੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ; ਤਿਹ ਸਿਮਰਤ. ਗਤਿ ਹੋਇ॥੯॥

ਅੰਗ ੧੪੨੭:- ਤੈ ਆਪ ਜੀ। ਭਜੁ ਪੋਲਾ- ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ. ਗਤਿ ਪਾਈਐ; ਤਿਹਿ ਭਜੁ ਰੇ ਤੈ ਮੀਤ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ; ਅਉਧ ਘਟਤ ਹੈ ਨੀਤ॥੧੦॥ ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੋ ਤਨੁ ਰਚਿਓ; ਜਾਨਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ॥ ਜਿਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕਾ; ਲੀਨ ਤਾਹਿ ਮੈ ਮਾਨ॥੧੧॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈ ਹਰਿ ਜੂ ਬਸੈ; ਸੰਤਨ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ॥ ਭਉ–ਨਿਧਿ ਡਰ ਦੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ,ਉੱਤਰ–ਹਿ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਤਿਹ ਭਜੁ ਮਨਾ; ਭਉਨਿਧਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ॥੧੨॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ. ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਹੀ; ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ; ਸੋ ਮੂਰਤ ਭਗਵਾਨ ॥੧੩॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾਹਿ ਜਿਹਿ; ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ; ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨਿ॥੧੪॥ ਹਰਖ ਸੋਗ. ਜਾ ਕੈ ਨਹੀ; ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਸਮਾਨ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ; ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨ॥੧੫॥ ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ; ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ; ਗਿਆਨੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਿ॥੧੬॥ ਜਿਹਿ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਤਜੀ; ਲੀਓ ਭੇਖ ਬੈਰਾਗ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ; ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਥੈ ਭਾਗ॥੧੭॥ ਜਿਹਿ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਜੀ; ਸਭ ਤੇ ਭਇਓ ਉਦਾਸ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ; ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਵਾਸੁ॥੧੮॥ ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਉਮੈ ਤਜੀ; ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਪਛਾਨ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਨਰੁ; ਇਹ ਮਨ ਸਾਚੀ ਮਾਨ॥੧੯॥ ਭੈ ਨਾਸਨ. ਦੁਰਮਤਿ ਹਰਨ; ਕਲਿ ਮੈ. ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ॥ਭਜੈ ਪੋਲਾ,ਹੋ–ਹਿ- ਨਿਸ ਦਿਨਿ ਜੋ. ਨਾਨਕ ਭਜੈ; ਸਫਲ ਹੋਹਿ ਤਿਹ ਕਾਮ॥੨੦॥ਭਜ–ਹੁ ਪੋਲਾ- ਜਿਹਬਾ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ; ਕਰਨ ਸੁਨਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ; ਪਰਹਿ ਨ ਜਮ ਕੈ ਧਾਮ॥੨੧॥ ਅਹੰ–ਕਾਰ- ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਤਜੈ; ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ॥ਅਉਰ–ਨ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਆਪਨ ਤਰੈ; ਅਉਰਨ ਲੇਤ ਉਧਾਰ॥੨੨॥ ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਅਰੁ ਪੇਖਨਾ; ਐਸੇ ਜਗ ਕਉ ਜਾਨਿ॥ ਇਨ ਮੈ. ਕਛੁ ਸਾਚੋ ਨਹੀ; ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਭਗਵਾਨ॥੨੩॥ ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ; ਪ੍ਰਾਨੀ ਡੋਲਤ ਨੀਤ॥ ਕੋਟਨ ਮੈ. ਨਾਨਕ ਕੋਊ; ਨਾਰਾਇਨ ਜਿਹ ਚੀਤਿ॥੨੪॥ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਬੁਦਬੁਦਾ; ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਨੀਤ॥ਜੱਗ- ਜਗ ਰਚਨਾ ਤੈਸੇ ਰਚੀ; ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨ ਮੀਤ॥੨੫॥ ਪ੍ਰਾਨੀ. ਕਛੂ ਨ ਚੇਤਈ; ਮਦ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ; ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ॥੨੬॥ ਜਉ ਸੁਖ ਕਉ ਚਾਹੈ ਸਦਾ; ਸਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ਲੇਹ॥ ਦੁਰ–ਲਭ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ; ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ॥੨੭॥ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਧਾਵਹੀ; ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਅਜਾਨ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨਿ; ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨ॥੨੮॥

ਅੰਗ ੧੪੨੮:- ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ. ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਭਜੈ; ਰੂਪ ਰਾਮ ਤਿਹ ਜਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ; ਨਾਨਕ. ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ॥੨੯॥ ਫਧਿ ਪੋਲਾ- ਮਨੁ. ਮਾਇਆ ਮੈ ਫਧਿ ਰਹਿਓ; ਬਿਸਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ॥ ਕਉਨੇ ਕਿਸ ਕਾਮ ਕੰਮ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ; ਜੀਵਨ ਕਉਨੇ ਕਾਮ॥੩੦॥ ਪ੍ਰਾਨੀ. ਰਾਮ ਨ ਚੇਤਈ; ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ; ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ॥੩੧॥ ਸੁਖ ਮੈ. ਬਹੁ ਸੰਗੀ ਭਏ; ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ. ਨ ਕੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ; ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ॥੩੨॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਫਿਰਿਓ; ਮਿਟਿਓ ਨ. ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ; ਨਿਰਭੈ ਪਾਵਹਿ ਬਾਸੁ॥੩੩॥ਜਤਨ ਬਹੁਤੁ. ਮੈ ਕਰਿ ਰਹਿਓ; ਮਿਟਿਓ ਨ. ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਸਿਉ. ਨਾਨਕ ਫਧਿਓ; ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਭਗਵਾਨਿ॥੩੪॥ ਬਾਲ ਜੁਆਨੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧ ਫੁਨਿ; ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਜਾਨਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ; ਬਿਰਥਾ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨ॥੩੫॥ ਹੁਤੋ ਸੀ- ਕਰਣੋ ਹੁਤੋ. ਸੁ, ਨਾ ਕੀਓ; ਪਰਿਓ. ਲੋਭ ਕੈ ਫੰਧ॥ ਨਾਨਕ. ਸਮਿਓ ਰਮਿ ਗਇਓ; ਅਬ ਕਿਉ ਰੋਵਤ ਅੰਧ॥੩੬॥ਨਾਹਿ-ਨਿ- ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਰਮਿ ਰਹਿਓ; ਨਿਕਸਤ ਨਾਹਿਨਿ. ਮੀਤ॥ ਨਾਨਕ. ਮੂਰਤਿ ਚਿਤ੍ਰ ਜਿਉ; ਛਾਡਿਤ ਨਾਹਨਿ ਭੀਤ॥੩੭॥ ਨਰ ਚਾਹਤ ਕਛੁ ਅਉਰ; ਅਉਰੈ ਕੀ ਅਉਰੈ ਭਈ॥ ਠ-ਗਉਰ- ਚਿਤਵਤ ਰਹਿਓ ਠਗਉਰ; ਨਾਨਕ. ਫਾਸੀ ਗਲਿ ਪਰੀ॥੩੮॥ ਜਤਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੇ ਕੀਏ; ਦੁਖ ਕੋ. ਕੀਓ ਨ ਕੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ; ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ॥੩੯॥ ਜੱਗ-ਤੁ- ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀ ਫਿਰਤੁ ਹੈ; ਸਭ ਕੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਮਨ ਸਿਮਰੁ ਤਿਹ; ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਕਾਮ॥੪੦॥ ਝੂਠੈ ਮਾਨੁ. ਕਹਾ ਕਰੈ; ਜਗੁ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਜਾਨ॥ ਇਨ ਮੈ ਕਛੁ ਤੇਰੋ ਨਹੀ; ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਬਖਾਨ॥੪੧॥ ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਦੇਹ ਕੋ; ਬਿਨਸੈ ਛਿਨ ਮੈ ਮੀਤਿ॥ ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ. ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਿਓ; ਨਾਨਕ. ਤਿਹਿ ਜਗੁ ਜੀਤਿ॥੪੨॥ ਜਿਹ ਘਟਿ ਸਿਮਰਨੁ ਰਾਮ ਕੋ; ਸੋ ਨਰੁ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੁ॥ ਤਿਹਿ ਨਰ. ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ; ਨਾਨਕ. ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ॥੪੩॥ ਏਕ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ; ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੈ ਨਾਹਿ ਮਨ॥ ਜੈਸੇ ਸੂਕਰੁ ਸੁਆਨ; ਨਾਨਕ. ਮਾਨੋ ਤਾਹਿ ਤਨ॥੪੪॥ ਤਜਤ ਪੋਲਾ- ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਜਿਉ ਸਦਾ; ਸੁਆਨ. ਤਜਤ ਨਹੀ ਨਿਤ॥ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਭਜਉ; ਇਕ ਮਨ ਹੁਇ ਇਕਿ ਚਿਤ॥੪੫॥ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਅਰੁ ਦਾਨ ਕਰਿ; ਮਨ ਮੈ ਧਰੈ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ. ਨਿਹਫਲ ਜਾਤ ਤਿਹ; ਜਿਉ ਕੁੰਚਰ ਇਸਨਾਨੁ॥੪੬॥ ਪਗ ਡਗਮਗੈ ਪੋਲੇ- ਸਿਰੁ ਕੰਪਿਓ, ਪਗ ਡਗਮਗੈ; ਨੈਨ. ਜੋਤਿ ਤੇ ਹੀਨ॥ਬਿਧਿ ਪੋਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਬਿਧਿ ਭਈ; ਤਊ. ਨ ਹਰਿ ਰਸ ਲੀਨ॥੪੭॥

ਅੰਗ ੧੪੨੯:-ਨਿੱਜ।ਜੱਗ-ਤੁ- ਨਿਜ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ. ਜਗਤੁ ਮੈ; ਕੋ. ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ. ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ; ਤਿਹ ਰਾਖੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੪੮॥ ਜਗ ਰਚਨਾ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ; ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮੀਤ॥ ਕਹਿ ਨਾਨਕ. ਥਿਰੁ ਨਾ ਰਹੈ; ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤ॥੪੯॥ ਰਾਮ ਗਇਓ ਰਾਵਨੁ ਗਇਓ; ਜਾ ਕਉ ਬਹੁ ਪਰਵਾਰ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਥਿਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ; ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਸੰਸਾਰਿ॥੫੦॥ ਚਿੰਤਾ. ਤਾ ਕੀ ਕੀਜੀਐ; ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਹੋਇ॥ ਇਹ ਮਾਰਗੁ ਸੰਸਾਰ ਕੋ; ਨਾਨਕ. ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ॥੫੧॥ ਜੋ ਉਪਜਿਓ.

ਸੋ ਬਿਨਸਿ ਹੈ; ਪਰੋ ਆਜੁ ਕੇ ਕਾਲ॥ ਨਾਨਕ. ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਲੇ; ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ॥੫੨॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਬਲੁ ਛੁਟਕਿਓ, ਬੰਧਨ ਪਰੇ; ਕਛੂ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ॥ ਗਜਿ ਪੌਲਾ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਅਬ ਓਟ ਹਰਿ; ਗਜਿ ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ॥੫੩॥ ਬਲੁ ਹੋਆ. ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ; ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤ ਉਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ. ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥ ਮੈ; ਤੁਮ ਹੀ ਹੋਤ ਸਹਾਇ॥੫੪॥ ਸੰਗ ਸਖਾ ਸਭ ਤਜਿ ਗਏ; ਕੋਊ. ਨ ਨਿਬਹਿਓ ਸਾਥ॥ ਬਿਪਤ ਤਕਲੀਫ਼। ਰਘਨਾਥ ਰਾਮ- ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਬਿਪਤ ਮੈ; ਟੇਕ ਏਕ ਰਘਨਾਥ॥੫੫॥ ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ. ਸਾਧੂ ਰਹਿਓ; ਰਹਿਓ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ. ਇਹ ਜਗਤ ਮੈ; ਕਿਨ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਮੰਤੁ॥੫੬॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਮੈ ਗਹਿਓ; ਜਾ ਕੈ. ਸਮ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ. ਸੰਕਟ ਮਿਟੈ; ਦਰਸੁ ਤੁਹਾਰੋ ਹੋਇ॥੫੭॥੧॥

ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਬੁੱਝਾਰਤ- ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਥਾਲ ਵਿਚਿ. ਤਿੰਨਿ ਵਸਤੂ ਪਈਓ; ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ. ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਇਓ; ਜਿਸ ਕਾ ਸਭਸੁ ਅਧਾਰੋ॥ ਜੇ ਕੋ ਖਾਵੈ. ਜੇ ਕੋ ਭੁੰਚੈ; ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ॥ ਏਹ ਵਸਤੁ. ਤਜੀ ਨਹ ਜਾਈ; ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖੁ ਉਰਿ ਧਾਰੋ॥ ਤਮ ਸੰਸਾਰੁ. ਚਰਨ ਲਗਿ ਤਰੀਐ; ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੋ॥੧॥ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ, ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਕੀਤਾ ਕੀਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਜਾਤੋ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ, ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਜੋਗੁ ਲਾਇਕ ਗੁਰਸੇਵਕ ਕੀ'ਤੋ-ਈ ਬਣਾ ਦਿਤਾ- ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫॥ ਜੱਤੋ ਕਸਕੇ- ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ. ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ; ਮੈਨੋ ਜੋਗੁ ਕੀਤੋਈ॥ਪਇਓ-ਈ- ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ. ਕੋ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ; ਆਪੇ ਤਰਸੁ ਪਇਓਈ॥ ਮਿਹ-ਰਾਮਤਿ ਮਿਣਤੀ ਰਹਿਤ ਮੇਹਰ,ਪ-ਇਆ- ਤਰਸੁ ਪਇਆ. ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਹੋਈ; ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ॥ ਨਾਨਕ. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ; ਤਨੁ ਮਨੁ ਥੀਵੈ ਹਰਿਆ॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗ ਮਾਲਾ॥ ਰਾਗ ਏਕ ਸੰਗਿ; ਪੰਚ ਬਰੰਗਨ॥ ਸੰਗਿ ਅਲਾਪਹਿ. ਆਠਉ ਨੰਦਨ॥ ਵੈ ਉਹ- ਪ੍ਰਥਮ ਰਾਗ ਭੈਰਉ. ਵੈ ਕਰਹੀ॥

ਅੰਗ ੧੪੩੦:- ਉੱਚਰ-ਹੀ- ਪੰਚ ਰਾਗਨੀ; ਸੰਗਿ ਉਚਰਹੀ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਭੈਰਵੀ ਬਿਲਾਵਲੀ॥ ਗਾਵ-ਹਿ ਦੇਲ੍ਹੀ ਦੀਪਕ- ਪੁੰਨਿਆਕੀ ਗਾਵਹਿ ਬੰਗਲੀ॥ ਪੁਨਿ ਅਸਲੇਖੀ ਕੀ ਭਈ ਬਾਰੀ॥ ਏ ਭੈਰਉ ਕੀ. ਪਾਚਉ ਨਾਰੀ॥ ਪੰਚਮ ਹਰਖ; ਦਿਸਾਖ ਸੁਨਾਵਹਿ॥ ਮਧੁ ਪੋਲਾ- ਗਾਵ-ਹਿ-ਬੰਗਾਲਮ ਮਧੁ ਮਾਧਵ ਗਾਵਹਿ॥੧॥ ਲਲਤ ਬਿਲਾਵਲ ਗਾਵਹੀ ਅਪੁਨੀ ਅਪੁਨੀ ਭਾਂਤਿ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਭੈਰਵ ਕੇ. ਗਾਵਹਿ ਗਾਇਨ ਪਾਤ੍ਰ॥੧॥ ਕਉਸਕ,ਆਲਾਪ-ਹਿ- ਦੁਤੀਆ; ਮਾਲਕਉਸਕ ਆਲਾਪਹਿ॥ਥਾਪ-ਹਿ- ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਪਾਚਉ ਥਾਪਹਿ॥ ਗੋਂਡਕਰੀ ਅਰੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ॥ ਗੰਧਾਰੀ. ਸੀਹੁਤੀ ਉਚਾਰੀ॥ ਧਨਾਸਰੀ ਏ ਪਾਚਉ ਗਾਈ॥ ਮਾਲ ਰਾਗ ਕਉਸਕ ਸੰਗ ਲਾਈ॥ ਮਾਰੂ ਮਸਤਅੰਗ; ਮੇਵਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਬਲਚੰਡ ਕਉਸਕ ਉਭਾਰਾ॥ ਖਉਖਟ. ਅਉ ਭਉਰਾਨਦ ਗਾਏ॥ ਅਸਟ ਮਾਲਕਉਸਕ ਸੰਗ ਲਾਏ॥੧॥

ਪੁਨਿ ਆਇਅਉ ਹਿੰਡੋਲੁ. ਪੰਚ ਨਾਰਿ ਸੰਗਿ ਅਸਟ ਸੁਤ॥ ਉਠਹਿ ਤਾਨ ਕਲੋਲ. ਗਾਇਨ ਤਾਰ ਮਿਲਾਵਹੀ॥੧॥ ਤੇਲੰਗੀ ਦੇਵਕਰੀ ਆਈ॥ ਬਸੰਤੀ ਸੰਦੂਰ ਸੁਹਾਈ॥ ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ਲੈ ਭਾਰਜਾ॥ ਸੰਗ ਲਾਈ ਪਾਂਚਉ ਆਰਜਾ॥ ਸੁਰਮਾਨੰਦ ਭਾਸਕਰ ਆਏ॥ ਚੰਦ੍ਰਬਿੰਬ; ਮੰਗਲਨ ਸੁਹਾਏ॥ ਸਰਸਬਾਨ ਅਉ ਆਹਿ ਬਿਨੋਦਾ॥ ਗਾਵਹਿ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਕਮੋਦਾ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ. ਮੈ ਕਹੇ ਸਵਾਰੀ॥ ਪੁਨਿ ਆਈ. ਦੀਪਕ ਕੀ ਬਾਰੀ॥੧॥ ਕਛੇਲੀ ਪਟਮੰਜਰੀ. ਟੋਡੀ ਕਹੀ ਅਲਾਪਿ॥ ਕਾਮੋਦੀ ਅਉ ਗੂਜਰੀ. ਸੰਗ ਦੀਪਕ ਕੇ ਥਾਪਿ॥੧॥ ਕਾਲੰਕਾ ਕੁੰਤਲ ਅਉ ਰਾਮਾ॥ ਕਮਲਕੁਸਮ ਚੰਪਕ ਕੇ ਨਾਮਾ॥ਕਲਿਆਨਾ- ਗਉਰਾ ਅਉ ਕਾਨਰਾ ਕਲ੍ਯਾਨਾ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ. ਦੀਪਕ ਕੇ ਜਾਨਾ॥੧॥ ਸਭ ਮਿਲਿ. ਸਿਰੀਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗਿ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ॥ ਬੈਰਾਰੀ ਕਰਨਾਟੀ ਧਰੀ॥ ਗਵਰੀ ਗਾਵਹਿ ਆਸਾਵਰੀ॥ ਤਿਹ ਪਾਛੈ ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਥਾਪੀ॥੧॥ ਸਾਲੂ ਸਾਰਗ ਸਾਗਰਾ. ਅਉਰ ਗੋਡ ਗੰਭੀਰ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੇ. ਗੁੰਡ ਕੁੰਭ ਹਮੀਰ॥੧॥ ਖਸਟਮ ਮੇਘ ਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗਿ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ॥ ਸੋਰਠਿ ਗੋਡ ਮਲਾਰੀ ਧੁਨੀ॥ ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਆਸਾ ਗੁਨ ਗੁਨੀ॥ ਊਚੈ ਸੁਰਿ ਸੂਹਉ ਪੁਨਿ ਕੀਨੀ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਚੀਨੀ॥੧॥ ਬੈਰਾਧਰ ਗਜਧਰ ਕੇਦਾਰਾ॥ ਜਬਲੀਧਰ ਨਟ ਅਉ ਜਲਧਾਰਾ॥ ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ. ਸੰਕਰ ਅਉ ਸਿਆਮਾ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮਾ॥੧॥ ਖਸਟ ਰਾਗ ਉਨਿ ਗਾਏ ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਤੀਸ॥ਦਸ ਪੋਲਾ- ਸਭੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗੰਨ ਕੇ. ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ॥੧॥੧॥